THE

KASHI SANSKRIT SERIES.

(*HARIDĀS SANSKRIT GRANTHAMĀLĀ*)

58

(Vyakaraṇa Section No. 9)

The

PRAUḌHAMANORAMĀ

By

M. M. BHAṬṬOJI DĪKSHITA

(Avyayībhāvānta)

(A COMMENTARY UPON HIS SIDDHĀNTAKAUMŪDI)

WITH ITS GLOSS CALLED LAGHUS'ABDARATNA

By

SRI HARI DĪKSHITA,

AND

S'ABDARATNA BHAIRAVI COMMENTARY BY

M. M. PANDIT S'RI BHAIRAVA MIS'RA,

Prabha-Notes by M. M, S'ri Mādhava Sāstrī Bhandārī

Professor, Oriental College, Lahore.

S'ABDARATNA PRADĪPAKA NOTES ON AVYAYĪBHĀVĀNTA PORTION.

By

Pandit Jagannātha S'astrī Paṅde, Pradhānādhyāpaka,

Sanâtana Dharma Sanskrit College, Azamgarh,

Edited with Vibha-Notes and Introduction, by

Pandit Sāda S'iva S'arma S'āstrī.

Professor. S. D. Jain Maha Vidyalaya, Benares.

(Part I)

1935.

PUBLISHED & SOLD BY

JAI KRISHNA DAS HARIDAS GUPTA

The Chowkhamba Sanskrit Series Office.

Vidya Vilas Press

Benares city.

हरिदाससंस्कृतग्रन्थमालासमाख्य-
काशीसंस्कृतसीरिजपुस्तकमालायाः—
५८
व्याकरणविभागे (९) नवमपुष्पम् ।

॥ श्रीः ॥

प्रौढमनोरमा ।

महामहोपाध्यायश्रीभट्टोजीदीक्षितविरचिता ।

(अव्ययीभावान्ता)

महामहोपाध्यायश्रीहरिदीक्षितविरचितलघुशब्दरत्नाख्यव्याख्यया समेता ।

महामहोपाध्यायभैरवमिश्रविरचित-शब्दरत्नप्रकाशिकाख्यव्याख्यया, लवपुरीयप्राच्यसंस्कृतमहाविद्यालय-प्रधानाध्यापक-महामहोपाध्याय-भाण्डारीत्युपाह्वमाधवशास्त्रिकृत-प्रभानामकटिप्पण्या, व्याकरणाचार्याद्यनेकपदवीविभूषितपाण्डेयइत्युपाह्व-श्रीजगन्नाथशास्त्रिकृतयाऽव्ययीभावमात्रया शब्दरत्नप्रदीपकनाम्न्या टिप्पण्या, च समुल्लासिता ।

श्रीस्याद्वादसंस्कृतमहाविद्यालयसाहित्यव्याकरणाध्यापकसाहित्योपाध्यायव्याकरणशास्त्रपदवीक-जोशीत्युपाह्व-पण्डित-श्रीसदाशिवशास्त्रिणा विभानामकटिप्पण्यादिना परिष्कृत्य संशोधिता ।

(भागः १)

प्रकाशकः—
जयकृष्णदास हरिदास गुप्तः—
चौखम्बा संस्कृत सीरिज़ आफिस,
बनारस सिटी ।

१९९२

सर्वविधपुस्तक प्राप्तिस्थानम्—

जयकृष्णदास-हरिदास गुप्तः—

"चौखम्बा संस्कृत सीरिज़" आफिस,

विद्याविलास प्रेस, बनारस सिटी ।

किञ्चित्प्रास्ताविकम् ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

विदितचरमेवैतत्समेषां शास्त्रज्ञानजुषां विदुषाम् अभ्युदयनिःश्रेयससिद्धिहेतुकस्य धर्मस्य परमार्थभूतसिद्धान्तनिचयावगतेः साधनभूता जगतामैहिकामुष्मिकपरममङ्गलसम्पादनाय भगवता करुणानिधिनाविर्भावम्प्रापिता भगवन्तो वेदा एवास्माकं धर्मसर्वस्वमिति ।

उक्तञ्च श्लोकवार्तिके चोदनालक्षणे—

श्रेयः साधनता ह्येषां नित्यं वेदात्प्रतीयते ।
ताद्रूप्येण च धर्मत्वं तस्मान्नेन्द्रियगोचरः ॥ इति ।

वेदार्थतत्वज्ञस्य भूयसी प्रशंसा तत्र तत्र शास्त्रेषूपलभ्यते । "तस्मात्साङ्गमधीत्यैव ब्रह्मलोके महीयते" इति पाणिनीयशिक्षायामुक्तम् । मुण्डकोपनिषदि चोक्तम्—"द्वे विद्ये वेदितव्ये इति ह स्म यत् ब्रह्मविदो वदन्ति, परा चैवापरा च । तत्रापरा—ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः, शिक्षा, कल्पो, व्याकरणम्, निरुक्तम्, छन्दो, ज्योतिषमिति । अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते" (मुण्ड० १।१।४) इति । किम्बहुना वेदवेदाङ्गम्विहाय नैवान्यत् किमपि परं साधनं यत्खलु जन्तून् परमार्थभूतां मोक्षपदवीमुपदिशति । अतो वेदार्थज्ञानं नाम द्विजातीनां परममाद्यं कर्तव्यम्, प्रधानतस्तावद्ब्राह्मणानाम् । उक्तञ्चाचार्यैः—"ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः षडङ्गो वेदो ध्येयो ज्ञेयश्च" इति ।

उक्तञ्च मनुना—

वेदशास्त्रार्थतत्वज्ञो यत्र तत्राश्रमे वसन् ।
इहैव लोके तिष्ठन् स ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥
सैनापत्यञ्च राज्यं च दण्डनेतृत्वमेव च ।
सर्वलोकाधिपत्यञ्च वेदशास्त्रविदर्हति ॥ इति ।

तत्र तावदतिगम्भीरस्य भगवतो वेदस्यार्थमवबोधयितुं शिक्षादीनि षडङ्गान्यत्यावश्यकानि । तत्रापि च व्याकरणस्य वेदमुखत्वात्सर्वेषां द्विजानामिदमवश्यमध्येतव्यमित्यलम्बहुना ।

उक्तञ्चाभियुक्तैः—

यद्यपि बहुनाधीषे तथापि पठ पुत्र व्याकरणम् ।
स्वजनः श्वजनो माभूत् सकलं शकलं सकृत् शकृत् ॥ इति ।

भगवान् भाष्यकार आह—"एकः शब्दः सम्यक् ज्ञातः सुष्टु प्रयुक्तः स्वर्गे लोके च कामधुग्भवति" इति ।

भास्कराचार्येणाप्युक्तं स्वग्रन्थे—

यो वेद वेदवदनं सदनं हि सम्यक्
ब्राह्म्याः स वेदमपि वेद किमन्यशास्त्रम्।
यस्मादतः प्रथममेतदधीत्य धीमान्
शास्त्रान्तरेषु भवति श्रवणेऽधिकारी ॥ इति।

व्याकरणन्नाम—अर्थविशेषमाश्रित्य स्वरप्रकृतिप्रत्ययादीन् विशेषेण संस्कारविशेषेण आ समन्तात् वैदिकान् लौकिकांश्च शब्दान् करोतीति तथाभूतः पाणिन्यादिमहर्षिप्रणीतो ग्रन्थसमूहः।

यद्यप्यनेकान्यैन्द्रचान्द्रकाशकृत्स्नादीनि व्याकरणान्तराणि जगति समुपलभ्यन्ते, तथापि पाणिनीयतीव्रतरतपस्यासंतोषितमहेश्वरवरसमवाप्ततया वेदाङ्गधुरीणतामवलम्बमानं सार्वलौकिकवैदिकशब्दानां व्युत्पादकतया निकषायमाणं पाणिनीयव्याकरणमतिशेतेतरामिति निश्चप्रचम्विपश्चिताम्।

उक्तञ्च पराशरोपपुराणे—

पाणिनीयं महाशास्त्रं पदसाधुत्वलक्षणम्।
सर्वोपकारकं ग्राह्यं कृत्स्नं त्याज्यं न किञ्चन ॥ इति।

पाणिनीयसूत्राणां सूक्ष्मेक्षिकया विवेचनम्प्रायश आदितो भगवतः कात्यायनादेवारब्धमिति सुप्रसिद्धम्। तदनन्तरम्भगवन्तम्पतञ्जलिम्पुरस्कृत्य तदेवसरणीमुररीकृत्याद्ययावदस्योपरि बहवो ग्रन्थाः समभूवन्। तत्र शेषकृष्णशिष्येण सुधिया भट्टोजीदीक्षितेन विरचिता सिद्धान्तकौमुदी साम्प्रतमखिलमिलायां कौमुदीवाज्ञानतमःप्रसारमपसारयन्ती विद्वज्जनमनोह्लादिनी समुल्लसति।

अस्यामुपरि विशदार्थप्रकाशिका बह्वयष्टीकाः सन्ति। परन्तासु सकलेतरटीकातिशायिनी विशदार्थविबोधिनी भट्टोजीदीक्षितविनिर्मिता प्रौढमनोरमानाम्नी टीका प्राचीनवैय्याकरणकृतार्थान्प्रदुष्य भाष्यसिद्धान्तान् सम्यक् प्रदर्श्य विलक्षणधिषणानां सकलविचक्षणानां मनोरमेव सञ्जातेति विततमेव।

सुगृहीतनामधेयोऽयं ग्रन्थकर्ता ऋग्वेदान्तर्गताश्वलायनसूत्रशाकलशाखाध्यायी भट्टकुलावतंसाः श्रीमल्लक्ष्मीधरपण्डितवरतनूजन्मा श्रीमच्छेषकृष्णाभिधगुरोश्चरणानुराधनसमासादितानवद्यविद्याविभूषितः खिस्ताब्दमानेन (१६३०) खाग्निरसेन्दुपरिमिते वत्सरे वाराणसीनिवासी विद्यावारिधिमथनदीक्षितो भट्टोजीदीक्षितो दाक्षिणात्यो ब्राह्मण इति तद्देशस्थ 'जी'इत्यन्तनामप्रणाल्या निश्चीयते। केचन सारस्वतब्राह्मण इति वदन्ति।

अनेन पण्डितवरेणान्येऽपि बहवः शब्दकौस्तुभादयो ग्रन्था अकारिषत। अस्य पुत्रो भानुदीक्षितोऽपरनाम्ना वीरेश्वरशास्त्रीति रामाश्रम्या अमरकोशव्याख्याया व्याख्याता सिद्धान्तचन्द्रिकाप्रणयिता चाभूत्।

श्रीभानुदीक्षितसुतः श्रीहरिदीक्षितो लघुशब्दरत्नाभिधप्रौढमनोरमाव्याख्याव्याख्याता शब्देन्दुपरिभाषेन्द्वादिविरचयितुर्नागेशस्यैकगुरुर्विद्वद्वराग्रणीरवर्तत ।

प्रौढमनोरमेयं स्वयमेव सकलप्रौढवैयाकरणमनोरमणचणाऽपि अनेन विद्वद्वराग्रसरेण श्रीमद्भट्टोजीदीक्षितपौत्रेण श्रीहरिदीक्षितेन व्याख्यानरत्नेन शब्दरत्नेनालङ्कारि ।

तच्च शब्दरत्नं संक्षेपत्वादतिगूढत्वाच्च दुरवगाहतया सर्वटीकासु शेखरायमाणया महामहोपाध्यायश्रीभैरवमिश्रविरचितया रत्नप्रकाशिकाभिधया सरलया व्याख्यया कारकान्तं सम्भूष्य, आजमगढस्थसनातनधर्मसंस्कृतपाठशालाप्रधानाध्यापकव्याकरणाचार्याद्यनेकपदवीविभूषितपाण्डेयइत्युपाह्वजगन्नाथशास्त्रिकृतयाऽव्ययीभावमात्रया शब्दरत्नदीपकाख्यव्याख्ययाव्यभूषि ।

सम्प्रति वाराणस्यादिस्थलेषु प्रचलिताध्ययनाध्यापनपरिपाटीमवलोक्य तत्तत्स्थलोपरि लवपुरीयराजकीयप्राच्यसंस्कृतपाठशालाप्रधानाध्यापकव्याकरणवेदान्ताचार्यसाहित्यमीमांसातीर्थमहामहोपाध्यायभाण्डारीत्युपाह्वमाधवशास्त्रिणा प्रभानाम्नी टिप्पणी विरचिता ।

सभैरवीशब्दरत्नसहितप्रौढमनोरमायाः सर्वत्र प्रचलितपरीक्षासु निर्धारणत्वेन सिद्धान्तानां सरलतया प्रतिपादकत्वेन च छात्राणां विदुषाञ्च परममुपयोगित्वमुपलक्ष्य द्वितीय मुद्रणाय निर्धारितेयं प्रकाशकेन श्रीहरिदासगुप्तात्मजजयकृष्णदासश्रेष्ठिना परिष्करणार्थं मह्यमदायि ।

मयापि सम्प्रति वाराणस्यादिषु प्रचलिताध्यापनशैल्यनुसारेण छात्राणां सम्यगर्थप्रबोधनार्थं तत्र तत्र विभानाम्नीं टिप्पणीं विधाय सिद्धान्तकौमुदीप्रौढमोरमाशब्दरत्नस्थप्रतीकानां झटिति प्रतीत्यै तत्र तत्र स्थूलाक्षरान् विन्यस्य सूत्रवार्तिकपरिभाषादिपरिचयाय तान् तान् सङ्केतान विधाय च श्रीगुरुचरणमोकाटेइत्युपाह्वगणपतिशास्त्रिपादपद्मप्रभावेण प्रस्फुरितधिषणया सम्यक् संशोध्य सुसम्पादिता ।

अत्र गच्छतःस्खलनन्यायान्मतिमान्द्याद्दृष्टिदोषान्मुद्रकदोषाद्वा या काचन त्रुटिः स्यात्तां गुणैकपक्षपातिनो विद्वांसः परिशोधयन्तु ।

नचात्रातीव कर्तव्यं दोषदृष्टिपरं मनः ।
दोषो ह्यविद्यमानोऽपि तच्चित्तानां प्रकाशते ॥

इति मदीयप्रार्थनां स्वीकृत्य मामनुगृह्णन्तु विलक्षणधिषणा विचक्षणा इति किम्बहुना ।

विदुषामनुचरः—

सदाशिवशर्मा जोशी,

साहित्योपाध्यायः, व्याकरणशास्त्री च,

अथ सभैरवीकशब्दरत्नसहितप्रौढमनोरमास्थप्रकरणानाम्— अनुक्रमणिका ।

इति सभैरवीकशब्दरत्नसहितप्रौढमनोरमास्थप्रकरणानाम्— अनुक्रमणिका ।

श्रीगणेशाय नमः ।

प्रौढमनोरमा

ध्यायं ध्यायं परं ब्रह्म स्मारं स्मारं गुरोर्गिरः ।
सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यां कुर्मः प्रौढमनोरमाम् ॥ १ ॥

अथ शब्दरत्नप्रारम्भः ।

शेषविभूषणमीडे शेषाशेषार्थलाभाय ।
दातुं सकलमभीष्टं फलमीष्टे यत्कृपादृष्टिः ॥ १ ॥

ध्यायं ध्यायमिति । ध्यात्वा ध्यात्वेत्यर्थः । णमुलन्तमेतत् । परं सर्वजगदु-

अथ शब्दरत्नव्याख्या भैरवी समारब्धा ।

ध्यात्वा देवम्परम्ब्रह्मजानकीपतिमव्ययम् ।
विदुषां प्रीतिदां लघ्वीमृज्वीं रत्नप्रकाशिकाम् ॥ १ ॥
नत्वा तातञ्जगद्वन्द्यं भवदेवाभिधं गुरुम् ।
सीताख्यां जननीङ्कुर्वे भैरवो ऽगस्त्यसम्भवः ॥ २ ॥

ग्रन्थादौ ग्रन्थमध्ये ग्रन्थान्ते च मङ्गलं कुर्यादिति शिष्टसमाचारानुमितस्मृत्या प्रारिप्सितग्रन्थसमाप्तिप्रतिबन्धकविघ्नविनाशस्यावश्यकतया समुचितेष्टदेवतास्तुतिरूपम्मङ्गलमाचरन् शिष्यशिक्षायै निबध्नाति—**शेषविभूषणमिति** । विशिष्टं भूषणं विभूषणम्, शेषो विभूषणं यस्य, तं शिवमित्यर्थः । यद्वा शेषश्च विश्च शेषवी, भूषयतस्ते भूषणे यस्य तं विष्णुम् शेषशायिनं गरुडवाहनमिति फलितोऽर्थः । कस्मै प्रयोजनाय—**शेषाशेषार्थलाभाय** । शेषस्य यो ऽशेषोऽर्थस्तल्लाभाय । आद्यपक्षे शेषयुक्तशिवस्तुत्या शिवस्य विशिष्टविभूषणयुक्तस्य हर्षावस्थापन्नस्य स्मरणे ऽभीप्सितार्थस्य सिद्धिर्भविष्यत्येव । अन्त्ये शेषश्चाशेषोऽर्थो महाभाष्यार्थस्तस्य । यद्वा शेषश्चाशेषश्चेति द्वन्द्वगर्भस्तत्पुरुषः । तेन महाभाष्यार्थगरुडपुराणोक्तार्थस्य लाभः । अशेषशब्दे च विरोधार्थकनञ्तत्पुरुषोऽसुरपदे यथा गरुडपुराणोक्तोऽर्थः सदसद्विवेकस्तस्य लाभः । प्रथमवाक्ये तमित्यस्याध्याहारः, तं कम् ? यत्कृपादृष्टिः सकलमभीष्टम्फलन्दातुमीष्टे सर्वनाम्नामुत्सर्गतः प्रधानपरामर्शकत्वात्, यच्छब्दः शिवस्य विष्णोर्वा बोधकः । ईष्टे इत्यनेनेश्वरत्वस्य लाभः । तथाचेश्वरस्य भूपतेः प्रसादेन तदाज्ञयैव लौकिकसकलार्थलाभो यथा दृश्यते लोके, तथा शिवस्य विष्णोश्च कृपापूर्वकदृष्ट्या सकलार्थलाभो भवत्येवेति । तदन्तर्गतत्वेन प्रारिप्सितग्रन्थस्य निर्विघ्नपरिसमाप्तिरपि भविष्यत्येवेति ध्वनितम् ॥

पादानम्। कार्यब्रह्महिरण्य(१)गर्भव्यावृत्तये इदम्। ध्यानं चिन्तापरपर्यायं स्मृत्यनुकूलव्यापाररूपम्। स्मरणं तु तज्जन्यमिति विशेषः। गुरो(२)रित्येकवचनेन सर्वविद्यालाभ एकस्मादेव गुरोरिति सूचितम्। प्रौढानां मनो रमयतीत्यर्थिकां मनोरमाम्। प्रौढत्वं च—(३)सकलदर्शनार्थज्ञानपूर्वकमहाभाष्यगूढार्थज्ञानवत्त्वम्॥

ननु ध्यायमिति यदि द्वितीयान्तं तदाऽभ्यासानुपपत्तिः, अत आह—ध्यात्वा ध्यात्वेति। ध्यायशब्दो यदि घञन्तस्तदोक्तार्थालाभो ऽत आह—णमुलन्तमिति। एवञ्च क्त्वाणमुलोः समानार्थत्वेनोक्तार्थस्य लाभः सुकर एव। एतेन स्मारंस्मारमित्यपि व्याख्यातम्। कार्यब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्यापि।

"यः सर्वज्ञः सर्ववित् यस्य ज्ञानमयन्तपः।
तस्मादेतद्ब्रह्मनामरूपमन्नञ्च जायते"॥

इति श्रुत्या नपुंसकलिङ्गब्रह्मशब्दवाच्यत्वात्तद्व्यावृत्तये—परमिति। एवञ्च हिरण्यगर्भस्यापि जगदन्तःपातित्वेन तदुपादानत्वस्य तत्राभावात्तद्व्यावृत्तिरिति भावः। न च हिरण्यगर्भस्य चेतनरूपत्वात्तस्य च "नित्यं विज्ञानमानन्दम्ब्रह्म" इति श्रुत्या नित्यत्वावगमेन कथङ्कार्यत्वमिति वाच्यम्, अपञ्चीकृतसकलभूतसमष्टिसूक्ष्मशरीरोपहितो हिरण्यगर्भः, तदुपाधिभूततादृशशरीरस्य जन्यत्वात् हिरण्यगर्भस्य जन्यत्वव्यवहारः। अत एव—

"हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्"।

इति श्रुतिः सङ्गच्छते। इदं परमिति विशेषणम्॥ ध्यैस्मृधात्वोस्तुल्यार्थकत्वस्य प्रसिद्धत्वादुभयोरुपादाने पौनरुक्त्यमत आह—ध्यानमित्यादि। व्यापाररूपमिति। स्मृत्यनुकूलभावनाख्यसंस्काररूपमित्यर्थः। तज्जन्यम्—तादृशसंस्कारजन्यस्मरणरूपम्। ननु गुरुशब्दार्थस्य पूज्यत्वेन 'गुरवः समागताः, इत्यादौ बहुवचनवदत्रापि बहुवचनेनैवोपादानमुचितमत आह—गुरोरित्येकेति। एतेनैकस्मात्सर्वविद्यालाभस्तस्य सर्वविद्याश्रयतां विना नोपपद्यत इति तस्यैकस्य सर्वविद्याकुशलत्वे लब्धेऽधिकपूज्यत्वस्येश्वर इव सर्वोत्कृष्टत्वस्य लाभ इति ध्वनितम्। प्रौढानाम्मनांसि प्रौढमनांसि रमयति या सा प्रौढमनोरमा इत्यर्थश्चेत्तदा "कर्मण्यण्" इत्यण् प्रत्यये "टिड्ढेति" ङीप् स्यादत आह—प्रौढानामित्यादिना। एवञ्चैवंविधस्तस्य फलितोऽर्थः, विग्रहस्तु गङ्गाधर इत्यत्रेव रमयतेः पचादित्वस्य मूलविभुजादित्वस्य वा कल्पनेन रमयतीति रमा प्रौढमनसां रमेति कार्य इति सूचितमिति केचित्। वस्तुतस्तु यदि रमयतेः पचादित्वादि कल्प्यते तदा प्राप्तस्यापि कर्मण्यणित्यस्य पचादिभ्योऽजित्यादिना बाधे ङीबभावः सुकर एवेति। प्रौढमनांसि रमयतीत्येव विग्रह इति बोध्यम्। प्रकृतोपयोगिप्रौढपदार्थतावच्छेदकमाह—प्रौढत्वमिति। एतेन महाभाष्यगूढार्थज्ञानमितरसकलदर्शनार्थज्ञाने सत्यैवेति सूचितम्। भाष्यकृतां विचारसमये सकलदर्शनार्थस्य तत्र तत्र ध्वननात्। अतएव गूढत्वविशेषणं सङ्गच्छते। एवंविधप्रौढत्वोपपादनेन तादृशज्ञानवतामेव निर्दुष्टत्वज्ञानेनेयं मनोरमा रमयति नान्येषामित्युक्तम्भवति॥

---

(१) "हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे" इति श्रुत्या तस्य कार्यत्वं बोध्यते। "तस्मादेतद् ब्रह्म नामरूपमन्नञ्च जायते" इति श्रुतौ तदर्थकब्रह्मशब्दस्य क्लीबतादर्शनेन न तस्य क्लीबनिर्देशेन व्यावृत्तिः॥

(२) कृष्णपण्डितनामकादित्यर्थः। अस्य सर्वविद्यानिधित्वेनेश्वरस्येवाऽद्वितीयत्वमप्येकवचनेन ध्वन्यते।

(३) दर्शनार्थज्ञानपूर्वकसकलमहाभाष्यगूढार्थज्ञानवत्त्वमित्यर्थः।

"हयवरट्" (मा० सू० ५)। हकारोपदेशः, अट्-अश्-हश्-इण्-ग्रहणेषु हकारग्रहणार्थः। अर्हेण, 'अड्व्यवायेऽपि' इति णत्वम्। देवा हसन्ति, "भोभगो" (पा० सू० ८।३।१७) इति रोर्यत्वम्। देवो हसति, "हशि च" (पा० सू० ६।१।११४) इत्युत्वम्। लिलिहिढ्वे, लिलिहिध्वे, "विभाषेटः" (पा० सू० ८।३।७९) इति वा ढः॥

इण्ग्रहणेष्विति। नन्विदं न्यूनम्, अम्ग्रहणेऽपि ग्रहणात्। फलं तु 'बहुपुमूकहु', इत्यादौ "पुमः खय्यम्" इति रुत्वम्। गवित्ययमाहेत्यादिवत्, अपदान्तत्वात्ककारादेर्न जश्त्वमिति चेन्न। "सुट्तिथोः" इत्यादाविकाराद्युच्चारणेन शास्त्राबोधिताजव्यवहितहल्समुदायस्यासाधुत्वबोधनात्। अत एव "उच्चैरुदात्तः" (पा० सू० १।२।२९) इति सूत्रे भाष्यम्—"न पुनरन्तरेणाचं व्यञ्जनस्योच्चा(१)रणमपि भवति" इति।

"हयवरट्" इत्यत्र यः प्रथमो हकारस्तत्प्रयोजनावसरे प्रत्याहारचतुष्टय एव प्रयोजनमुपात्तं तत्र न्यूनत्वमाशङ्क्य निराचष्टे—नन्वित्यादिना। अम् ग्रहणेऽपीति। अम् गृह्यते यस्मिंस्तस्मिन् "पुमः खय्यम् परे" इति सूत्रे। ग्रहणादिति। निमित्तत्वेन ग्रहणस्यापेक्षणीयत्वादित्यर्थः। एतत्प्रयोजनमाह—फलन्त्विति। क्लीबप्रयोजनाभावसूचनाय तुशब्दः। बह्विति। अत्र बहवः पुमांसो यस्येति बहुव्रीहौ "शेषाद्विभाषा" इत्यत्र विभाषाग्रहणात् 'उरः प्रभृतिषु' एकवचनान्तस्य पुंस्शब्दस्य पाठान्न कप्। सकारस्य तु संयोगान्तलोपः। कहु इति प्रत्येकमनुकरणद्वयम्। ननु प्रत्येकानुकरणे ऽनुकार्येणार्थेन ककारहकारयोरर्थवत्वात्प्रातिपदिकत्वेन सुबुत्पत्तौ हल्ङ्यादिलोपे प्रत्येकम्पदत्वाज्जश्त्वढत्वयोः कृतयोर्न रुत्वस्य प्राप्तिरत आह—गवित्ययमाहेत्यादीति। इत्यादाविवेत्यनेन तत्रेवाभेदविवक्षा सूचिता, बहुपुमित्यत्र तु सान्तप्रातिपदिकानुकरणम्भेदविवक्षा च। अत एव सकारस्य संयोगान्तलोपः। ककारादेरित्यादिना हकारपरिग्रहः। जश्त्वमित्युपलक्षणं ढत्वस्यापि। "सुट्तिथोः" इति। आदिपदद्वयेन "झषस्तथोः" इत्यस्यात्रत्याकारस्य च परिग्रहः। शास्त्राबोधितेति। अचा अव्यवहितोऽजव्यवहितः, अजव्यवहितश्चासौ हल्समुदायश्चाजव्यवहितहल्समुदायः, शास्त्रेणाबोधितो योऽजव्यवहितहल्समुदायस्तस्यासाधुत्वमित्यर्थः। शास्त्राबोधितत्वञ्च—शास्त्रबोधितभिन्नत्वम्। ननु राज्ञ इत्यादौ शास्त्रबोधितत्वं लोपस्य, नतु अव्यवहितत्वस्येति प्रतियोग्यप्रसिद्धिरितिचेन्न। शास्त्रजन्यज्ञानप्रयोज्यसाधुत्वप्रतिपत्तिकभिन्नत्वस्य विवक्षितत्वात्। साधुत्वस्य व्याकरणव्यङ्ग्यजातिविशेषरूपत्वात्तत्प्रतिपत्तेः शास्त्रजन्यज्ञानप्रयोज्यत्वमक्षतमेव। बोधनादिति। एवञ्चैतादृशस्यापभ्रष्टवदसाधुत्वेन शास्त्रप्रवृत्तियोग्यता तेषु नास्तीत्याशयेन 'अम्' प्रत्याहारे हकारस्य ग्रहणरूपम्प्रयोजनं नोपन्यस्तमिति भावः। इदञ्च तस्य समुदायस्य सत्त्वाभिप्रायेण। वस्तुतस्तु सत्त्वमेव नेत्याह—अत एवेति। तादृशसमुदायस्य सत्त्वसाधुत्वयोरभावादेव। उच्चारणमपीति। एकस्याप्युच्चारणासम्भवेन तादृशसमुदायस्य सुतरां तदसम्भवेन तयोर्लाभः। यत्त्विदम्भाष्यं किं मणिमन्त्रन्यायेन तादृशोच्चारणे प्रतिबन्धकम्, उत तादृशसमुदायस्यासाधुत्वतात्पर्यकम्। आद्ये संयोगसंज्ञाविधायकशास्त्रस्य संयप्रासिद्ध्यानर्थकत्वापत्तिः। "लोपश्चेति द्विशकारकोनिर्देशः" इति भाष्यस्य चासङ्गतिः। नान्त्यः। एतद्भाष्यघटकोच्चारणशब्दस्यासाधुत्वाबोधकत्वादिति। तन्न। वाच्यवृत्त्या साधुत्वाबोधकत्वेऽपि लक्षणया तदर्थबोधकत्वसम्भवात्।

नन्वेवं शास्त्राबोधिताजव्यवहितहल्समुदायस्यासाधुत्वे 'स्कोः' इत्यादौ सकारककारयोस्तादृश-

---

(१) अक्लिष्टस्पष्टोच्चारणमित्यर्थः।

"हल्" (मा०सू०१४)॥ इदं सूत्रं वल्रल्भल्शल्षु हकारग्रहणार्थम्। रुदिहि, स्वपिहि, "रुदादिभ्यः सार्वधातुके" (पा० सू० ७।२।७६) इति वलादिलक्षण इट्। स्निहित्वा, स्नेहित्वा, "रलो व्युपधाद्" (पा०सू० १।२।२६)

स्कोरित्यादिस्तु सौत्रः प्रयोगः। अत एवाटि हकारप्रयोजनकथनावसरे भाष्ये "शश्छोटि" (पा० सू० ८।४।६३) इत्युपन्यस्य तदुदाहरणं नोपन्यस्तम्। हकारपरशकारासम्भवेन "शश्छोटि" इति प्रसङ्गोच्चारितमिति च कैयटेन व्याख्यातम्। अमि हकारप्रयोजनमिति च भाष्ये नोक्तमिति दिक्॥

इदं सूत्रमिति। वलादिप्रत्याहाराश्च रफेणैव सन्तु। हरन्त्यमित्यत्रान्योन्याश्रयपरिहारस्तु "रन्त्यं हर्" इति न्यासेनावृत्त्या हर्प्रत्याहारबोधकसूत्रसमुदायान्त्यमिदित्यर्थेन वा सुकर इति भावः। **ग्रहणार्थमिति।** शषसहरित्येव तु नोक्तम्। खरि

समुदायस्याऽप्यसाधुत्वापत्तिरत आह—**स्कोरिति।** आदिना व्योरित्यस्य सङ्ग्रहः। **सौत्र इति।** एवञ्च शास्त्रबोधितत्वमेवात्रेति भावः। **अतएव**—तादृशहल्समुदायस्यासाधुत्वादेव। **हकारप्रयोजनम्**—हकारग्रहणप्रयोजनम्। **तदुदाहरणम्**—शश्छोटीत्यस्योदाहरणम्। हकारपरेत्यत्र बहुव्रीहिः। असम्भवश्चोक्तरीत्या बोध्यः। उक्तार्थे कैयटोक्तिरपि साधिकेत्याह—**हकारपरेति।** **इति चेति।** चकारो वाक्यालङ्कारे॥

ननु मूले प्रथमहकारस्याशग्रहणेन ग्रहणरूपप्रयोजनमुक्तं, तन्न सङ्गच्छते, 'भोभगो' इति सूत्रेऽशग्रहणेन यद्यपि "देवाः सन्ति" "छन्दःसु" "पयःसु" इत्यादौ यथाश्रुतप्राचीनरीत्या लोपो वार्यते इति सम्भवति, तथापि वक्ष्यमाणसिद्धान्तरीत्याऽत्राशग्रहणस्य न प्रयोजनम्। न च 'वृक्षव् करोति' इत्यस्य साधुत्वाय 'हलि सर्वेषाम्' इति सूत्रेऽशग्रहणानुवृत्त्यर्थमशग्रहणमस्त्विति वाच्यम्, तादृशप्रयोगाणामनभिधानात्। अन्यथा ऽशित्यस्य तत्र सम्बन्धेऽपि 'वृक्षव् हसति' इत्यत्र लोपापत्तिर्दुर्वारैव। अत एव "न पदान्ताः परेऽणः सन्ति" इति लण्सूत्रस्थभाष्यसङ्गतिः। अत एव भाष्येऽशग्रहणेन हकारस्य ग्रहणमिति नोक्तमिति, चेन्न, प्रथमहकारस्याट्हशग्रहणेन ग्रहणरूपप्रयोजनकथनपरभाष्यस्योपलक्षणत्वात्। अतएवेण्ग्रहणेन ग्रहणस्य 'लिलिहिढ्वे' इति प्रयोजनम्भाष्यानुक्तमपि मूले उपात्तम्। अतएव भाष्यकृता द्वितीयहकारस्य प्रयोजनकथनावसरे विशिष्य तस्य प्रयोजनमुक्त्वा, 'यदि किञ्चिदन्यत्राप्युपदेशे प्रयोजनमस्ति तत्राप्युपदेशः कर्त्तव्य' इत्युक्तमित्याहुः। वस्तुतो मूलोक्तं प्राचामनुरोधेन। यदि किञ्चिदित्यादिना सन्दिग्धार्थकथनानन्तरमुदाहरणाप्रदर्शनेन प्रयोजनान्तराभाव एवानुमीयते कैयटेनापि तस्य प्रयोजनन्नोपन्यस्तम्। एवञ्च भाष्याविरुद्धप्रयोजनमेवोचितमित्याशयेनाह—**दिगिति॥**

द्वितीयहकाराभावे लकारस्याप्यसत्त्वमित्याशयेनाह—**इदं सूत्रमिति।** लकारसाध्यप्रयोजनानामन्यथासिद्धिमाह—**वलादीति।** आदिना हलादिसङ्ग्रहः। **रेफेण**—सकारोत्तरवर्त्तिरेफेण। ननु "हल्" इति सूत्रसत्त्वे "हलन्त्यम्" इत्यस्यावृत्त्या वक्ष्यमाणरीत्याऽन्योन्याश्रयपरिहारो भवति, अधुना कथमत आह—**अन्योन्याश्रयेति।** **रन्त्यं हरिति न्यासेनेति।** अत्र वाक्यद्वयम्—रन्त्यमित्येकम्, हरिति द्वितीयम्, द्वितीयेऽप्यन्त्यपदस्य सम्बन्धः। अत एव मध्ये पाठः। र इति पृथक् पदम् अन्त्यं र इति स्वरूपमित् अन्त्यो हर्वा इत्, इति न्यासभेदे गौरवमित्याशयेनाह—**आवृत्त्येति।** हरन्त्यमित्यस्यावृत्त्येत्यर्थः। तत्र प्रथमस्यार्थमाह—**हर्प्रत्याहारबोधकेति।** इदं स्वरूपकथनम्, हकाररेफबोधकस्य हर्शब्दस्य स्वघटितत्वसम्बन्धेन हकारादिरेफान्तसूत्रसमुदाये लक्षणा, नातो दुर्ग्रहत्वं दोषः। द्वितीयस्य तु अन्त्यो हर्—हर्प्रत्याहारबोध्य इदित्यर्थ एव। नन्विदं सूत्रमित्यादिना यत्प्रयोजनं मूलेऽभिहितं तद्द्वितीयहकारमात्रस्यैव, तथाच स हकारस्नकारानन्तरं पाठ्यः, तत्सूत्रं तु नारब्धव्यमत आह—**शष**-

इति वा कित्त्वम् । अदाग्धाम्, "झलो झलि" (पा०सू० ८।२।२६) इति सकारलोपः । अलिक्षत्, "शल इगुपधात्" इति क्सः ॥

"हलन्त्यम्" (पा०सू० १।३।३) ॥ सूत्रेऽन्त्यामिति । हलि अन्त्यमिति विग्रहे सप्तमीति योगविभागात् "सुप्सुपा" (पा०सू०२।१।४) इति वा समास इति भावः । यद्वा षष्ठीतत्पुरुषोऽयम् । स्यादेतत् (१) हलि-त्येकदेशस्यैव तन्त्रावृत्त्येकशेषान्यतममस्तु । हस्य लू इति च व्याख्या-

---

हकारग्रहणापत्तौ हरिर्हरतीत्यादौ विसर्गापत्तेः । सप्तमीति । अधिकरणकारकस्य कर्त्राद्यन्वयद्वारा क्रियान्वयादस्ति सामर्थ्यमिति भावः । अस्य योगविभागस्य भाष्ये ऽदर्शनादाह-सुप्सुपेतीति । अनेनापि साधनस्यागतिकगतित्वादाह-यद्वेति । हलो हलिति सूत्रस्यान्त्यमिति विग्रह इति भावः । (२)"षष्ठी स्थाने" इत्य-स्य च "ऊदुपधाया गोहः" (पा० सू० ६।४।८९) इत्यादाविव(३)गुणानां च परा-र्थत्वादिति न्यायेन वाऽप्रवृत्तिरिति बोध्यम् । तन्त्रावृत्त्येकशेषान्यतममस्त्विति ।

सेति । विसर्गापत्तेरिति । न च "प्रेष्यब्रुवोर्हविष" इत्यत्र हे परे विसर्गादर्शनेन हकारे परे विसर्गो नेति वाच्यम्, ? 'सुगण् हसति' 'प्रत्यङ् हसति' इत्यत्र 'ङ्णोः कुक्टुक्' इत्यस्यापत्तेः । अस्यापि "एङ् ह्रस्वात्सम्बुद्धेः" इति ज्ञापकाद्धकारे परे ङ्मुट् नेति कल्पनया वारणं भविष्यतीति चेत् ! अनेकस्य ज्ञाप्यस्य वचनस्य कल्पनापेक्षया हस्य परत्र पाठे एव लाघवमिति ज्ञापकानां सौत्र-त्वेनोपपत्तौ ज्ञापकत्वे मानाभावाच्च । ननु सप्तमीति योगविभागात्समास इत्यनुपपन्नमधिकरणकारकस्य क्रियायामेवान्वयेनान्त्यपदार्थेनासामर्थ्यादत आह—अधिकरणेति । आदिना कर्मपरिग्रहः । यद्-द्वारा यस्य क्रियाजनकत्वं तद्द्वारा क्रियान्वयस्यौचित्यादिति भावः । अस्य योगविभागस्य । सप्त-मीति योगविभागस्य । अगतिकगतिकत्वादिति । अगतिकप्रयोगसाधकत्वादित्यर्थः । विग्रहः—हलः अन्त्यमिति विग्रहः । हलिति सूत्रस्येति कथनं तु फलितार्थसूचनाय । ननु "षष्ठी स्थानेयोगा" इति परिभाषया हलः स्थाने योऽन्त्यः स इत् इत्येव सूत्रार्थः किन्न स्यात्, उदाहरणञ्चैतस्य "ङे प्रथमयो-रम्" इत्यनेन सुस्थाने जातोऽम् भविष्यतीत्यत आह—षष्ठी स्थाने इत्यादि । गोह इत्यादाविवे-ति । तत्र यथोपधापदसन्निधानेनावयवार्थकत्वं षष्ठ्या निर्णीतमिति "षष्ठीस्थाने" इति परिभाषाया अप्रवृत्तिस्तथात्रान्त्यपदसन्निधानेन तदप्रवृत्तिरिति भावः । इति न्यायेनेति । "गुणानाञ्च परार्थत्वा-दसम्बन्धः समत्वात्स्यात्" इति न्यायेनेत्यर्थः । अत्र 'गुणानाम्परार्थत्वादसम्बन्धः समत्वात्स्यात्' इत्यन्वयः। संज्ञासूत्रस्य परिभाषायाश्च विध्युपकारकत्वेन गुणत्वात्तयोः समत्वमस्त्यतः परस्परमनयोरुप-कार्योपकारकभावो न भवतीति भावः ।

"हलन्त्यम्" इति संपूर्णसूत्रावृत्त्यपेक्षयैकदेशस्यैवावृत्तिरस्त्विति शङ्कते मूले—स्यादेतदित्या-दिना । एकस्य शब्दस्यानेकार्थपरत्वे तन्त्रव्यवहारः, यथा 'अक्षान्पश्य' इत्यत्राक्षशब्दो देव-

---

(१) स्यादेतत् । अत्र हसमीपो लकार इति व्याख्या काशिकानुसारेण प्रक्रियाकौमुद्याष्टी-कायां प्रसादनाम्न्यां विठ्ठलेन कृता । समाहारद्वन्द्वपक्षश्च कैयटेनोक्तः ।

(२) नित्यसाकाङ्क्षार्थबोधकपदसमभिव्याहृतषष्ठ्या आकाङ्क्ष्यमाणसम्बन्धार्थकत्वनियमेन प्रकृ-तेऽन्त्यत्वस्य निरूपकांशे नित्यसाकांक्षत्वेन 'हल' इति षष्ठ्यन्तार्थस्याऽन्त्यपदार्थेऽन्वये निश्चिते सन्दे-हाभावान्न "षष्ठीस्थाने" इत्यस्य प्राप्तिरित्यर्थः ।

(३) 'गुणानां च परार्थत्वादसम्बन्धः समत्वात्स्यात्' इति न्यायः ।

स्यते । सामीप्यं षष्ठ्यर्थः । यद्वा मास्तु तन्त्रादि । अस्तु समाहारद्वन्द्वो हल् च ल् चेति । लकारस्य संयोगान्तलोप इति चेन्मैवम् ॥

यद्यपीदृशे विषये उच्चारयितुस्तन्त्रैकशेषान्यतरेणोच्चारणं बोद्धुस्त्वावृत्त्या बोध इत्येवानुभवसिद्धम्, तथापि व्यवस्थितैवान्यतमसत्ताऽनेन बोध्यत इति न दोषः । एकशेषश्च प्रत्याख्यातो ऽसहविवक्षायामपि (१)शास्त्रमात्रप्रक्रियोपयोगीत्याशयेन पृथगुक्तः । सामीप्यं षष्ठ्यर्थ इति । 'षष्ठी स्थाने' इत्यस्य 'गुणानां च परार्थत्वात्' इति न्यायेनाप्रवृत्तिः । न च "इको गुणवृद्धी" (पा० सू० १।१।३) इति सूत्रे तच्छेषशब्देन

नाक्षरथाक्षविभीतकाक्षस्य बोधकस्तथाऽत्रापि हल्शब्द उभयपरोऽस्तु । 'सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदर्थं गमयति' इति न्यायस्य 'गङ्गायाम्मीनघोषौ स्त' इत्यादौ व्यभिचारस्य दर्शनादनाश्रयणमिति भावः । इदमेकशेषस्य प्रत्याख्यानपक्षे । शास्त्रीयप्रयोगनिर्वाहार्थन्तदारम्भे त्वाह—**एकशेषेति** । यत्र सकृदुच्चारितस्यैकस्य शब्दस्य समानानेकार्थपरता तत्र श्रुतस्यैकस्य शक्त्या लक्षणया वाऽनेकार्थबोधकत्वसम्भवः, यत्र तु विरुद्धानेकार्थबोधकता तत्रैकानुसन्धानेनानेकार्थबोधकत्वासम्भवः । यथा 'पुण्यजनाश्रयोऽयं देशः' इत्यादौ । अत्र हि 'पुण्याश्रयो जन' इत्यर्थविवक्षायां तात्पर्यग्राहकसत्त्वे धार्मिकबोधकत्वेन चरितार्थस्यार्थान्तराबोधकत्वम् । यदा तु रूढ्या 'यातुधानस्य बोधो जायताम्' इति तात्पर्यन्तत्र सामग्रीसत्त्वे यातुधानबोधकत्वं, न तदा धार्मिकबोधकत्वमिति तादृशस्थले आवृत्तिं विना नानेकार्थप्रतीतिरिति प्रकृते हल्शब्दस्य विरुद्धार्थकतया तन्त्रनिर्देशस्यावृत्तेश्च समानफलकत्वाभावेनान्यतमशब्दप्रयोगानुपपत्तिरित्याशयेन शङ्कते—**यद्यपीति** । **ईदृशे विषये**-विरुद्धानेकार्थविषये । **व्यवस्थितैव** । एवकारेणैच्छिक्या व्यावृत्तिः । सा च व्यवस्था वक्तृश्रोत्रान्यतरपरत्वेन कल्पनीया । वक्तुस्तन्त्रेणैकशेषेण वोच्चारणम्, बोद्धुस्तूभयत्राप्यावृत्तिरेवेति । एवञ्च तन्त्रावृत्ती वा एकशेषावृत्ती वा इति बोध्यम् । **न दोष इति** । वक्त्रभिप्रायेण त्रितययोजने योऽनुभवविरोधरूपो दोषः स नेत्यर्थः ।

नन्वेकशेषस्य प्रत्याख्यानादन्यतमशब्दानुपपत्तिरित्यत आह—**एकशेषश्चेति** । **प्रत्याख्यात इति** । लौकिकशब्दसाधकत्वेन भाष्यकृता निराकृत इत्यर्थः । प्रत्याख्यानञ्च सहविवक्षायां सजातीयानेकशब्दानान्द्वन्द्वादर्शनेन तन्त्रेणैकेनैव शब्देनानेकार्थस्य बोधसम्भवे तदर्थमेकशेषो नारब्धव्य इति रीत्या कृतः । नच शास्त्रीयप्रयोगसाधकत्वेन तस्यावश्यकत्वेन प्रत्याख्यात इत्यसङ्गतमिति वाच्यम् । लौकिकप्रयोगासाधकत्वेनैतदर्थमनावश्यक इति तदर्थात् । नन्वेवं पाणिनेः सूत्रकरणासङ्गतिरत आह—**असहविवक्षायामिति** । तदेतदुक्तं सर्वादिसूत्रभाष्ये । तत्र हि—"संज्ञोपसर्जनव्यावृत्तिसमये "सर्वादीनि" इति सूत्रेण सर्वनामसंज्ञा क्रियते, पाठश्च विशेष्यते, कथम्पुनरेकेन यत्नेन उभयं लभ्यम् ? लभ्यमित्याह-एकशेषनिर्देशात्सिद्धम्" इति । **इत्याशयेनेति** । भाष्यकृत इति शेषः । **पृथगुक्त इति**—मूले दीक्षितैरिति शेषः । असहविवक्षा च प्रकृतसूत्रेऽप्युक्तरीत्या अस्त्येव ।

ननु सामीप्यं षष्ठ्यर्थ इत्यनुपपन्नम्, "षष्ठी स्थाने" इति परिभाषायाः सत्त्वादत आह—**षष्ठी स्थान इत्यस्येति** । ननु स्थानिकलकाराभावात्परिभाषायाः कथम्प्रवृत्तिः, नचोपानह्लुनातीत्यस्येवेति वाच्यम्, उपदेशेऽतथात्वादिति चेत् ?, न । लक्ष्याभावेन परिभाषाया अप्रवृत्तिकल्पनापेक्षया न्यायेन तदप्रवृत्तिकल्पनं युक्तमित्याशयात् ।

"गुणानाञ्च" इति न्यायस्य व्यभिचारमाशङ्क्य निराचष्टे—**नचेत्यादिना** । **तच्छेषशब्देन**

(१) **शास्त्रमात्रप्रक्रियोपयोगीति** । "द्विर्वचनेऽचि" इत्यादावावश्यकमित्यर्थ इति

भाद्ये समासस्य क्लिष्टत्वात्। न हि ब्राह्मणकम्बल इत्यादौ ब्राह्मणसमीपवर्त्यन्यदीयः कम्बलः प्रतीयते। न वा चित्रगुशब्दाच्चित्रगवीणां

परिभाषयोरपि गुणगुणिभाव उक्त इति वाच्यम्। "सार्वधातुकार्धधातुकयोः-अलोऽन्त्यस्य-इकोगुणवृद्धी" इति सूत्रत्रयस्य लक्ष्यसंस्कारकमहावाक्ये विशेष्यविशेषणभावमादायैव तच्छेषव्यवहारो न तु गुणगुणिभावेन परस्परापेक्षत्वेन वेति कैयटेन स्पष्टमुक्तेः। एतन्मूलकतयैव तत्पक्षासम्भवस्य तेनोक्तेश्चेति भावः॥

क्लिष्टत्वादिति। 'ब्राह्मणस्य कम्बलः' इत्यादावसत्यपि प्रकरणादौ स्वस्वामिभावादिप्रतीतिवदनन्तरसमीपादिशब्दप्रयोगमन्तरेण सामीप्याद्यप्रतीतेः, तस्य षष्ठ्यर्थत्वाभावात्तत्प्रयोगे त्वसामर्थ्यात् षष्ठीसमासाप्राप्तिरिति मध्यमपदलोपिसमासे सौत्रे वा तत्र समासस्य क्लिष्टत्वमिति भावः। तदेतदाह—नहीत्यादिना तत्रानिष्ट इत्यन्तेन। (१)चित्रगवीणामिति। "कुमति च" (पा० सू० ८।४।१३) इति णत्वम्। दन्त्यपाठस्तु लेखकप्रमादात्। एवं स्त्रीगवीणामित्येकशेषप्रकरणान्तस्थकैयटप्रयोगेऽपि

तस्य शेषः, स शेषो यस्येति वा, इत्यर्थकतच्छेषशब्देन। **परिभाषयोः**—'अलोन्त्यस्य' 'इकोगुणवृद्धी' इत्यनयोः परिभाषयोः। **लक्ष्यसंस्कारकेति**। एतेन तेषां स्वस्वप्रदेशेऽपि वाक्यार्थबोधजनकत्वमस्त्येवेति ध्वनितम्। **गुणगुणिभावेन**—अङ्गाङ्गिभावेन। **परस्परापेक्षत्वेन**—परस्परनिमित्तनिमित्तीभावेन। यथा 'त्वक्षिङः स्याच्' इत्यादेः "षष्ठी स्थाने" इति सूत्रपरामर्शं विना वाक्यार्थबोधजनकत्वं नास्तीति तयोः परस्परनिमित्तनिमित्तीभावस्तथात्र नास्तीति भावः। विशेष्यविशेषणभावमात्रेण तच्छेषत्वकल्पनमपि न युक्तमित्याह—**एतन्मूलकतया**। उक्तन्यायमूलकतया। **तत्पक्षासम्भवस्य**। परिभाषयोरेव तच्छेषत्वमितिपक्षासम्भवस्य।

प्रतीतिवदिति। यथा तत्र स्वस्वामिभावप्रतीतिर्भवति तथाऽनन्तरादिशब्दप्रयोगं विना सामीप्यं न प्रतीयत इति वैपरीत्ये दृष्टान्तः। **षष्ठ्यर्थत्वाभावादिति**। तथाच—सामीप्यस्य षष्ठ्यर्थत्वाभावे तस्मिन्नर्थे समासोऽपि नोपपद्यत इति भावः। ननु वृत्त्या तस्यार्थस्य प्रतीत्यर्थं वाक्ये ते शब्दा उपादेया अत आह—**तत्प्रयोग इति**। **लेखकप्रमादादिति**। अत्राहुः—प्रमादाभिधानमनवधानेन। तथाहि—चित्रशब्दगोशब्दयोः कर्मधारयसमासे "गोरतद्धितलुकि" इति टच्। अयमुत्तरपदस्यात्रयव

---

(१) वस्तुतोऽत्र "कुमति च" इत्यस्याऽसिद्धत्वेन "एकाजुत्तरपदे" इति णत्वं युक्तम्। गोरतद्धितेति टचि सत्यप्येकाजुत्तरपदकसमासत्वानपायात्। न चोत्तरपदावयवीभूय समासान्ताः प्रवर्तन्ते इति कैयटमते टजन्तस्यैकाच्त्वाभाव इति वाच्यम्। तथा सति बहुकुमारीक इति बहुव्रीहौ कुमारीकेत्यस्य यदागमन्यायेन स्त्रीप्रत्ययान्तत्वे गोस्त्रियोरित्यनेन निर्दिश्यमानस्त्रीप्रत्ययस्य ह्रस्वापत्त्यादिना तन्मतस्य दुष्टत्वेन हेयत्वात्। न चैवमपि पदव्यवायेऽपीति णत्वनिषेधोऽत्र शंक्यः। अतद्धित इति वार्तिकेऽतद्धितेतिपर्युदासबलेन प्रत्ययान्याऽव्यवहितपरकपदव्यवाय एव तन्निषेधप्रवृत्तेः। अत एव रम्यविणेत्यादौ स निषेधो न। "उत्तरपदत्वे च" इति वार्तिकप्रत्याख्यानपरभाष्यरीत्या गोशब्दस्यापि टज्निमित्तकभत्वेन पदत्वस्य तद्योग्यत्वस्य वाऽभावेन तन्निषेधाऽप्राप्तेश्च। "प्रकरणे प्रकरणमसिद्धम्" इतिपक्षस्तु "उपसर्गादसमासेऽपि" इति सूत्रे कैयटेन 'भोश्छिन्धि' 'भगोश्छिन्धि' 'प्रातरित्वं श्छिन्धि' 'हरिवश्छिन्धि' इत्यादौ "विभाषा भवत्" इति "वनउपसंख्यानम्" इति च वार्तिकद्वयापेक्षया "मतुवसोः" इति सूत्रापेक्षया च परत्वात् "नश्छव्यप्रशान्" इति रुत्वेऽनुस्वारानुनासिकापत्त्यादिना दूषित एव। अन्योऽपि समासान्तविषयको विशेषो अव्ययीभावप्रकरणे "अव्ययीभावे शरत्" इति सूत्रस्थटिप्पणे द्रष्टव्यः।

इतिन्यायेनैकाजुत्तरपदकसमासत्वम्, समासान्तस्योत्तरपदावयवत्वादेव 'द्विपुरी' इत्यादावदन्तोत्तरपदक-द्विगुत्वसत्त्वात्स्त्रीत्वमिति ङीप्सिद्धिः। 'उपशरदम्' इत्यत्राव्ययीभावस्यादन्तत्वन्त्ववयवावयवस्य स-मुदायावयवत्वेनास्तीति "नाव्ययीभावात्" इतिसूत्रप्रवृत्तिरिति। तन्न। "समासान्ताः" इत्यत्र यत्समा-सपदन्तस्य समासार्थवाक्यलक्षणयाऽलौकिके प्रक्रियावाक्ये सुबन्तसमुदायात्समासान्तस्य प्रवृत्तिरित्यस्य सिद्धान्तस्य वक्ष्यमाणतया टचः समुदायावयवत्वेनैकाजुत्तरपदकसमासत्वमस्त्येवेत्याशयात्। 'द्विपुरी' इत्यादौ समुदायस्य स्त्रीत्वन्तु 'लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य' इति "समासान्ताः" इति सूत्रभा-ष्योक्त्या लिङ्गानुशासनस्य लोकसिद्धलिङ्गानुवादकत्वेन प्रकृते लोकादेव सिद्धम्। अत एव "परवल्लि-ङ्गम्" इति सूत्रसत्त्वेऽपि 'द्विनावम्' 'अर्द्धखारम्' इत्यत्र नपुंसकत्वस्य सिद्धिः। समासान्तानां समुदा-यावयवत्वादेव 'अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिष्टः' इत्यत्रोत्तरपदग्रहणञ्चरितार्थम्। यत्तु टचः समु-दायावयवत्वेऽपि "कुमति च" इति सूत्रे उत्तरपदेन समासस्याक्षेपे विभक्त्या च प्रकृतेरिति प्रत्यासत्त्यो-भयोरेकत्वाश्रयेणैकाजुत्तरपदकसमासरूपप्रकृतिकविभक्तेर्ग्रहणमिति नात्र णत्वस्य प्राप्तिः। विभक्तिप्रकृति-त्वं ङीबन्तस्य, समासत्वन्तु टजन्तस्येति भेदादिति। तन्न। स्त्रीप्रत्ययरहिते दृष्टानाम्प्रातिपदिकत्वतद्व्याप्य-धर्माणां लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टेऽतिदेशेन 'प्रातिपदिकग्रहणे' इति परिभाषया ङीबन्ते सुप्प्रकृतौ समा-सत्वस्य प्रातिपदिकत्वव्याप्यस्य सत्त्वेनोभयोर्भेदाभावात्। आक्षिप्तस्यार्थस्य शाब्दबोधे भाने मानाभावाच्च।

नन्वेवं सति "कुमति च" इति सूत्रभाष्ये 'माषकुम्भवापेन' इत्यत्र षष्ठीतत्पुरुषोत्तरपदकसमासे नित्य-णत्वेन भवितव्यम्, षष्ठीतत्पुरुषे तु "प्रातिपदिकान्त" इति विकल्पेन भवितव्यमिति प्रतिपादितम्। तच्च प्रत्यासत्त्याश्रयण एव सङ्गच्छते। अन्यथा वैकल्पिकणत्वापवादस्य "कुमति च" इत्यस्योभयथापि प्रा-प्तिरिति तदसङ्गतिः स्पष्टैवेति वाच्यम्। एतस्य भाष्यस्य यथाकथञ्चिदत्र णत्वस्य प्राप्तिरित्यत्र तात्पर्यात्। णत्वन्तु तत्र 'पदव्यवायेऽपि' इति निषेधान्न भवत्येव।

किञ्च पूर्वोक्तप्रत्यासत्त्याश्रयणे बहुचतुरङ्गेणेत्यत्र "विभाषा सुपो बहुच्पुरस्तात्" इति बहुचि विभक्तिप्रकृतित्वम्बहुज्विशिष्टस्यैकाजुत्तरपदकसमासत्वञ्चतुरङ्गशब्दस्येति भेदाण्णत्वन्न स्यात्। नन्वेव-मप्यन्तर्वर्तिविभक्त्या गोशब्दस्य पदत्वात् "पदव्यवायेऽपि" इति निषेधः स्यात्। 'उत्तरपदत्वे चापदा-दिविधौ' इति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधस्तु वक्तुमशक्यः, "अपदादिविधौ" इति पर्युदासबलेन पदान्त-विधावेव तस्य निषेधस्य प्रवृत्त्यङ्गीकारादिति, चेन्न। 'अतद्धित इति वक्तव्यम्' इति वार्तिकैकवाक्यतया णत्वाश्रयातिरिक्तो यस्तद्धितभिन्नस्तत्परकपदव्यवाये निषेधस्य प्रवृत्त्यङ्गीकारात्।

अत एव 'रम्यविणा' 'आर्द्रगोमयेण' 'चतुर्बहङ्गेण' इत्यत्र णत्वस्य सिद्धिः। आद्ये आङो नाभावं पूर्वस्य विशब्दस्य पदत्वमस्त्येवेति तद्धितभिन्ने तस्मिन्परे सति निषेधाभावाय णत्वाश्रयातिरिक्तेति। द्वितीये-मयटो णत्वाश्रयातिरिक्तत्वात्तस्मिन्परे यत्पदङ्गोशब्दस्तेन व्यवधानेऽपि णत्वसिद्धये तद्धितभि-न्नेति। तृतीये—बहुचो णत्वाश्रयातिरिक्तो यस्तद्धितभिन्नो ऽङ्गशब्दस्तत्परत्वात्तेन व्यवधानेऽपि णत्वसि-द्धये पदेति। एवञ्च 'चित्रगवीणाम्' इत्यत्र गोशब्दस्य णत्वाश्रयातिरिक्तद्धितभिन्नपरत्वाभावाण्णत्व-म्भवत्येव। नन्वेवमपि "कुमति च" इति णत्वमित्यनुपपन्नम्, अस्यासिद्धत्वात्। "एकाजुत्तरपदे णः" इत्यस्य प्राप्तेः। "कुमति च" इति सूत्रस्य "एकाजुत्तरपदे णः" इति सूत्रापवादत्वन्तु वक्तुमशक्यम्, 'चतुरङ्गेण' 'माषकुम्भाणाम्' इत्यत्रैकाजुत्तरपदकत्वाभावेऽपि कवर्गवदुत्तरपदकत्वस्य सत्वात्तस्य प्राप्तेरिति येन नाप्राप्तिन्यायस्य विषयाभावादिति चेन्न; असिद्धत्वस्य कार्यार्थतया यत्र फले विशेषस्तत्रैव तत्प्र-वृत्तेः स्वीकारात्।

किञ्च प्रतिपदविधित्वेन "कुमति च" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिर्न्याय्या। प्रतिपदविधित्वन्निरवकाशत्वे एव बाधप्रयोजकमिति तु न भ्रमितव्यम्, 'अपरशाल' इत्यत्र 'दक्षिणपूर्वा' इत्यत्र चरितार्थस्यापि 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे' इत्यस्य भाष्यकृता "प्रत्ययलोप" सूत्रे प्रवृत्त्यङ्गीकारात्। यदि निरवकाशत्वे एवेति नियमस्तर्हि "स्त्रियाः पुंवत्" इत्यस्य सूत्रस्यैव प्रवृत्तिर्वक्तव्या, नतु स्वीयेष्टेरिति। शीघ्रोपस्थिति-कत्वेन प्रतिपदविधित्वम्पूर्वप्रवृत्तौ नियामकं भवत्येव॥

बोध्यम् । अस्तेरनन्तरे समीपे वेत्यादिभाष्यं त्वनन्तरादिपदाध्याहारेण तन्निरूपितसम्बन्धार्थिका स्थानपदाध्याहारेण तन्निरूपितसम्बन्धार्थिका वा षष्ठीत्यभिप्रायकम् । अत एव मतुप्सूत्रे कैयटेन गावोऽस्य सन्त्यनन्तरा इत्यर्थे मतुप्शङ्कापरभाष्यव्याख्यावसरे आनन्तर्यमस्त्यर्थवत्प्रकृत्यर्थोपाधिरित्युक्तम्, नतु तस्य षष्ठ्यर्थत्वेन प्रत्ययार्थत्वमुक्तम् । भाष्यकृता चासामर्थ्यात्तत्र वृत्त्यभाव उक्तः । षष्ठ्यर्थत्वे तु प्रत्ययार्थत्वात्काऽसामर्थ्यम् । तस्माद्यत्र षष्ठ्यन्तमात्रप्रयोगे आनन्तर्यादिप्रतीतिस्तत्रानन्तरादिपदाध्याहार एव बोध्यः । तत्रास्तिग्रहणाभावे (१)तस्यान्यफलकत्वे वा सूत्रानुपात्तास्त्यर्थान्त-

प्रकरणान्तस्थेति । "त्यदादीनि" इतिसूत्रस्थेत्यर्थः । मूले अनन्तरादिष्विति—आनन्तर्यादिष्वित्यर्थः । ननु यद्यानन्तर्यन्न षष्ठ्यर्थस्तदा 'अस्तेर्भूः' इति सूत्रे षष्ठीमात्रोच्चारणं सन्देहप्रतिपादनपरम् "अस्तेरनन्तरे समीपे वा" इति भाष्यमनुपपन्नमत आह—अस्तेरनन्तर इत्यादि । तन्निरूपितेति । आनन्तर्यनिरूपितो यः सम्बन्धो निरूपकत्वाश्रयत्वान्यतररूपस्तदर्थिका अध्याहारेणैव भाष्ययोजना कार्येत्यत्र दृष्टान्तमाह—स्थानपदेति । न च स्थानपदं षष्ठ्यर्थ एवेति एतत्प्रतिपत्तये ऽध्याहारो नावश्यक इति वाच्यम्, 'स्थानेन योगो यस्याः' इति व्यधिकरणपदकबहुव्रीहिप्रदर्शनपरभाष्यात् स्थानरूपः सम्बन्धो न षष्ठ्यर्थः । अन्यथा स्थानं योगो यस्या इत्येव वदेदित्याशयात् । निपातनात्साधुत्वमितितूभयथा वक्तव्यमेव । एवञ्च स्थाननिरूपितो यः सम्बन्धो निवर्त्यनिवर्तकभावः स एव षष्ठ्यर्थः । कैयटेनापि स्थाननिमित्तसम्बन्ध इति वदता स्थानरूपः सम्बन्धो न षष्ठ्यर्थ इति ध्वनितमेव । नचास्य दृष्टान्तपरतया योजनायां वा शब्दप्रयोगासङ्गतिरिति वाच्यम् । अत्रत्य वाशब्दस्येवार्थकत्वात् 'ववायथातथासाम्ये' इत्यमरात् । एवञ्च "षष्ठी स्थाने" इति सूत्रपर्यालोचनात्प्राग्वाक्यार्थपर्यवसानायाध्याहारो ऽवश्यङ्कार्य एवेति ध्वनितम् । इत्यभिप्रायकमिति । न तु सामीप्यादिः । सम्बन्ध एव षष्ठ्यर्थ इत्यभिप्रायकमिति शेषः । यद्यपि षष्ठ्यर्थसम्बन्धा बहवस्तथापि निर्णयाय 'षष्ठी स्थाने' इति सूत्रम् ।

उक्तार्थे भाष्यान्तरमपि साधकमित्याह—अत एवेति । सामीप्यस्य षष्ठ्यर्थत्वाभावादेवेत्यर्थः । अस्त्यर्थवदिति । यथा वर्तमानकालावच्छिन्नाऽस्त्यर्थस्य सौत्रास्तिपदप्रतिपाद्यस्य षष्ठ्यर्थत्वाभावेन प्रकृत्यर्थोपाधित्वं तथेत्यर्थः । अत्रोपाधिशब्दो विशेषणपरः, प्रकृत्यर्थस्य गोपदार्थस्य विशेषणम् । न च वर्तमानकालावच्छिन्नाऽस्त्यर्थस्य प्रकृत्यर्थविशेषणत्वे गोमानासीदित्यादावनन्वय इति वाच्यम्, तादृशव्यवहारविषये गोमानित्यत्र लक्षणाया अङ्गीकारात् । तत्र—गावो ऽस्य सन्त्यनन्तरा इत्यत्र । षष्ठ्यर्थत्वे त्विति । आनन्तर्यस्येत्यादिः । अनन्तरा इति बहुवचनान्तोपादानेन प्रकृत्यर्थविशेषणत्वं स्पष्टमेव । एवञ्च सापेक्षमसमर्थवदिति न्यायेन तत्रासामर्थ्यम् । उपसंहरति—तस्मादिति । यत्र—गुरुपुत्रो देवदत्तस्य किञ्चित् इत्यत्र । आनन्तर्यादिप्रतीतिः । आनन्तर्यनिरूपितसम्बन्धप्रतीतिः ।

उक्तार्थे प्रमाणान्तरमपि दर्शयितुमनन्तरादिष्विति ग्रन्थमवतारयति—तत्रेत्यादि । तत्र मतुब्विधायकसूत्रे यथा बहुव्रीहिसमासे वर्त्तमानकालावच्छिन्नाऽस्त्यर्थान्तर्भावस्तथा शब्दशक्तिस्वभावान्मतुबन्तादपि भविष्यतीति नैतत्प्रयोजनमिति भावः । नन्वनर्थकमेवास्त्वित्यत आह—अन्यफलकत्वे वेति । सूत्रकारस्याज्ञानकल्पनापेक्षया ऽन्यफलकत्वकल्पनमेव वरमिति भावः । अन्यत्फलम्—अस्तिमानिति । अत्र हि—सत्ताकर्तृधनवाचको ऽस्तिशब्दो ऽव्ययम्, तस्यास्तिसामानाधिकरण्याभावान्मतुप्प्रत्ययो न प्राप्तस्तदर्थमेतदस्तिग्रहणमिति भावः । सूत्रानुपात्तेति । यथा शब्दशक्तिस्वाभाव्यान्मत्वर्थीयो बहु-

(१) अस्तीत्यव्ययान्मतुबर्थकत्व इत्यर्थः ।

समीपवर्त्ती वृक्षादिः प्रतीयते। अत एवानन्तरादिषु न समासो ऽनभिधानादिति स्पष्टमाकरे। किं बहुना 'ब्राह्मणस्य कम्बलः' 'चित्रा गावो ऽस्य' इति व्यस्तप्रयोगोऽपि तत्रानिष्टः।

द्वितीयेऽपि संयोगान्तलोपो दुर्लभो यणः प्रतिषेधारम्भात्। तत्प्रत्याख्यान पक्षेऽपि "झलो झलि" (पा० सू० ८।२।२६) इत्यतो झल्-

---

भांवेण मत्वर्थीयवद्बहुव्रीहिवच्च तथाभूतानन्तर्याद्यर्थान्तर्भावेण चित्रा गावोऽस्य सन्त्यनन्तरा इत्याद्यर्थे बहुव्रीहिमत्वर्थीयौ न भवतोऽनभिधानादिति मतुप्सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। अनन्तरादेरिदमर्थत्वे "तस्येदम्" (पा० सू० ४।३।१२०) इति शैषिकोऽप्यनभिधानान्नेति "तस्येदम्" इत्यत्र भाष्ये। तदुक्तम्-**अनन्तरादिषु न समासोऽनभिधानादिति स्पष्टमाकर इति।** तत्र समासग्रहणं तद्धितवृत्तेरप्युपलक्षणम्। अनन्तरादिशब्दैः षष्ठीतत्पुरुषादिस्तु भवत्येव। ग्रामकूपो गङ्गातीरमित्यादौ समीप एवावयवत्वारोपेण समासः। स्पष्टा चेयं रीतिः "मपर्यन्तस्य" (पा० सू० ७।२।९१) इति सूत्रे कैयटे। किं च हस्य लित्यर्थे "हल विलेखने" इति धातोर्लस्येत्वापत्तिः। न च फलाभावः? देवदत्तहलित्यादौ ङित्वसामर्थ्यादभस्यापि टेर्लोपवल्लित्त्वसामर्थ्यात्प्रत्ययात्पूर्वत्वाभावेऽपि लित्स्वरस्यैव फलत्वं वक्तुं शक्यमित्यपि बोध्यम्। यद्यपि "हलसीरात्" (पा० सू० ४।३।१२४) इति निर्देशेन तस्य नेत्वमिति कल्पयितुं शक्यम्। तथापि ज्ञापकस्वीकारापेक्षया सूत्रावृत्तिरेव लघीयसीति दिक्।

व्रीहिश्च भवति, तथेति वैपरीत्ये दृष्टान्तः। **तथाभूतेति**। सूत्रानुपात्तेत्यर्थः। उक्तार्थे प्रमाणान्तरमप्याह—**अनन्तरादेरिति। तदुक्तम्**—तदेतत्सर्वम्मनसि निधायोक्तम्। नन्वेवमनन्तरशब्देन षष्ठीतत्पुरुषोऽपि न स्यादत आह—**अनन्तरादिशब्दैरिति**। असामर्थ्यस्य वृत्त्यभावप्रयोजकस्य तत्राभावादिति भावः। नन्वेवं 'ग्रामकूपः' इत्यादिव्यवहारस्य कथमुपपत्तिरत आह—**ग्रामकूप इत्यादि**। यदा ग्रामशब्दः शालासमुदाये वर्तते, तदाप्ययं व्यवहार एवमेवोपपाद्यः। आनन्तर्यस्य षष्ठ्यर्थत्वमभ्युपेत्याप्याह—**किञ्चेति। आपत्तिरिति**। नन्वियमापत्तिः "हलन्त्यम्" इति सूत्रावृत्तावपि समानैवेति वाच्यम्। धात्ववयवलकारस्योपदेशे ऽन्त्यत्वाभावादिति भावः।**इत्वापत्तिरिति**। तथा च लोपः स्यादिति भावः। अत एव "लोपश्चबलवत्तरः" इति भाष्ये उक्तम्। अणादिसंज्ञाशब्देषु लोपस्तु न। "आदिरन्त्येन" इति सूत्रारम्भसामर्थ्यात् अन्त्येनेत्यस्येदन्त्यसदृशेनेत्यर्थस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च।

न चेत्संज्ञाया लोपातिरिक्तमपि फलम् 'अनुबन्धा अनेकान्ता' इति पक्षे अभ्र आँ अटिंत इत्यत्रेट्प्रतिषेधरूपन्दृष्टमिति वाच्यम्, अनुबन्धानामेकान्तत्वपक्षस्यैव स्थापयिष्यमाणत्वात्। लोपस्य फलत्वेऽपि तदतिरिक्तम्फलन्नास्तीति शङ्कान्निराकुरुते—**न चेत्यादिना**। **फलाभावः**—लोपातिरिक्तफलाभावः। समाधत्ते—**देवदत्तेति**। **हलिति**। क्विबन्तम्, देवदत्तेति सम्बोधनम्, अस्तीति शेषः। **लित्वसामर्थ्यादिति**। व्यञ्जनस्य या इत्संज्ञा तस्य लोप एव फलमिति तु न, तथात्वे व्यञ्जनानुच्चारणस्यैव सुकरत्वात्। किन्तु फलान्तरमपि। तच्च फलं "लिति" इत्येतत्प्रवृत्तिरूपमेव लकारस्थले स्वीकार्यम्। एवञ्च प्रकृतोदाहरणे प्रत्ययात्पूर्वत्वाभावान्न प्राप्नोतीति तत्सामर्थ्याद्भवतीति भावः। ननु "हलसीरात्" इति निर्देशेन लकारस्य लोपाभावे इत्वमपि न भविष्यति, प्रतियोगितासम्बन्धेन लोपस्येत्वव्यापकतया व्यापकाभावे व्याप्याभावस्य न्याय्यत्वादित्याशयेन शङ्कते—**यद्यपीति। लघीयसीति**। कण्ठताल्वादिव्यापारगौरवापेक्षया मनोव्यापारगौरवमधिकमिति भावः।

ग्रहणमपकृष्य संयोगान्तस्य झलो लोपविधानाच्च। किं च पदार्थबोधं विना वाक्यार्थबोधासंभवेन हल्प्रत्याहारसिद्धेः प्रागेतत्सूत्रार्थाबोधे प्रसक्ते तदुद्धारार्थोऽयं यत्नः। अस्यां चावस्थायां हल्शब्दार्थाप्रसिद्धौ

झलो लोपेति। सौत्रलोपाश्रयणे तु मूलोक्तमेव लघु। असम्भवादिति। न च "आद्यन्तौ टकितौ" (पा० सू० १।१।४६) इत्यादौ यथासंख्यमन्वयेऽपि प्रथमतः साहित्यावच्छिन्ने साहित्यावच्छिन्नान्वयमात्रेण सहविवक्षामाश्रित्य यथा द्वन्द्वसाधुत्वं तथेहापि प्रथमतो लकारो हल्पदवाच्यश्चेदिति सामान्यतो बोधं कल्पितमादाय द्वन्द्वसाधुत्वं, ततो विशेषजिज्ञासायामादिरन्त्येन, इत्येकवाक्यतया विशेषतो वाक्यार्थो लक्ष्यसंस्कारकः। किं च, सहविवक्षा—सह वक्तुं वक्तुरिच्छा, सा च सूत्रप्रणयनानुपपत्त्या पाणिनेस्ततः पूर्वमपि हल्पदार्थज्ञानादक्षतैव, बोद्धृबोधस्तु क्रमेणैवेतिवाच्यम्, "आद्यन्तौ" (पा० सू० १।१।४६) इत्यादौ यथासंख्यसूत्रारम्भसामर्थ्येन तथासाधुत्वाङ्गीकारेऽप्यन्यप्रकारेण तस्य साधुत्वकल्पने मानाभावात्।

मूलोक्तम्। सम्पूर्णसूत्रावृत्तिरूपम्। ननु "कर्मवत्कर्मणा" इति सूत्रे "व्यत्ययो बहुलम्, लिङ्याशिष्यङ्" इति संहितापाठेन द्विलकारको निर्देशः, एकस्य लकारस्य "संयोगान्तलोप" इति प्रतिपादितम्। अन्यत्र तदुपपत्तये "संयोगान्तस्य" इति सूत्रे सम्बध्यमानमपि झल्ग्रहणं वाक्यभेदेन सम्बध्यते। तेन क्वचिदझलोऽपि लोपो भविष्यति। अत एव "अमो मश्" इति सूत्रस्थशकारप्रत्याख्यानपरभाष्यस्याप्युपपत्तिः। तत्र हि—शकाराभावे मकारस्य मकारादेशे प्रयोजनन्नास्तीति सर्वादेशो भविष्यतीति दूषणे दत्ते मकारस्य मकारादेशोऽनुस्वारबाधनार्थो भविष्यतीति दूषणे परेण दत्ते एवन्तर्हि द्विमकारको निर्देशः करिष्यते इत्युक्तम्। अत्र द्विमकारक इति प्रतीकमुपादाय 'एकस्य मकारस्य संयोगान्तलोपः करिष्यते' इति कैयटेनोक्तम्। एवञ्च न लकारस्य संयोगान्तलोपानुपपत्तिरित्यत आह मूले—**किञ्चेति। अयं यत्न इति।** हल् च ल् चेति द्वन्द्वकल्पनारूपो यत्न इत्यर्थः। **अस्याञ्चावस्थायाम्**—हल्पदार्थज्ञानावस्थायाम्।

सहविवक्षाया असम्भवाभिधानमसङ्गतमित्याशयिकामाशङ्कान्निरस्यति—**न चेत्यादिना।** यथासंख्यमन्वयेऽपीत्यस्य लक्ष्यसंस्कारवेलायामित्यादिः। **साहित्यावच्छिन्न इति।** आद्यन्तसमूहे साहित्यावच्छिन्नस्य टिकित्समूहस्य अन्वयः। समानविभक्तिकतया अभेदान्वयः। वक्ष्यमाणरीत्या इतरेतरयोगेऽपि समूहस्य विशेष्यत्वमिति भावः। **हल्पदवाच्यश्चेति।** यथा—अज्ञम्प्रति 'नागरम्भक्षय' इत्युक्ते नागरपदवाच्यः कश्चन पदार्थः स्यादिति सामान्यतो बोधः प्रथमतो जायते, ततो नागरपदवाच्यः क इति विशेषजिज्ञासा भवति तथेति। **कल्पितमिति।** सूत्रप्रणयनान्यथानुपपत्त्या कल्पितमित्यर्थः। एतेन सहविवक्षासम्भवो दर्शितः। **ततः**—सामान्यतो बोधानन्तरम्। **विशेषजिज्ञासायामिति।** निर्विशेषस्य सामान्यस्याभावेन कारणस्य सामान्यज्ञानस्य वृत्तत्वाद्विशेषजिज्ञासा भवत्येवेति भावः। ननु पृथग्वाक्यार्थबोधे किं साधकमत आह—**आदिरन्त्येनेति। विशेषतः**—हल्त्वादिना विशेषरूपेण। **वाक्यार्थः**—वाक्यार्थबोधः।

एतेन सूत्रस्य सार्थक्यं द्वन्द्वस्य चोपपत्तिः कृता। श्रोतुर्हल्पदार्थस्य ज्ञानाभावेऽपि वक्तुः पाणिनेस्तज्ज्ञानमस्त्येव। अन्यथा वाक्यप्रयोगमेव न कुर्यात्, यतं प्रति इच्छायाः कारणत्वात्तादृशी सहविवक्षा सम्भवति। **ततः पूर्वम्**—"आदिरन्त्येन" इत्येतत्सूत्रप्रणयनात्प्राक्। **हल्पदार्थज्ञानात्**—हकारादिलकारान्तस्य हल्पदार्थत्वेन ज्ञानात्। **क्रमेण**—प्राग्लकारस्यैत्वेन ज्ञानम्, ततो हल्पदार्थत्वेन ज्ञानम्, ततो हल्पदवाच्य इदिति ज्ञानमिति क्रमेण समीचीनं—**आद्यन्तावित्यादि। सूत्रार-**

किं च, श्रोतॄणां सह बोधो भवत्वितीच्छया सहवक्तुमिच्छाया एव सहविवक्षात्वेन श्रोतॄणामपि सहबोध एवोचितः। तादृशेच्छया तेषां तादृशबोधाजनकशब्दप्रयोगे तु पाणिनेर्भ्रान्तत्वापत्तिः। मुखनयनं पश्येत्यादौ तु न दोषः। उभयज्ञत्वेन ज्ञाते प्रत्येव तादृशशब्दप्रयोगात् तेन रूपेण ज्ञानं भ्रमः प्रमा वेत्यन्यदेतत्।

किं च, पाणिनेः पूर्वं हल्पदार्थज्ञाने ऽपि तदभिप्रायेण न प्रयोगः। अन्यथा व्याख्यातृपरम्परावगतवक्तृतात्पर्यानुपपत्त्या "लट् स्मे" (पा०सू०३।२।११८) इति

क्रमसामर्थ्येनेति। यत्र न द्वन्द्वस्तत्र यथालोके—

'शत्रुम्मित्रं विपतिञ्च जय रञ्जय भञ्जय'

इत्यत्र स्थानाख्यलौकिकप्रमाणेनान्वयबोधो भवति तथा शास्त्रेऽपि भविष्यतीति यथासंख्यसूत्रञ्च तदर्थकन्तु द्वन्द्वार्थमेव। लोके यथा द्वन्द्वनिर्देशे यथासंख्यन्न प्रतीयते, तथाशास्त्रेऽपि न स्यात्। अत एव "अजाविधनौ देवदत्तयज्ञदत्तावित्युक्ते न ज्ञायते कस्याजाधनङ्कस्यावयः" इति भाष्ये उक्तम्। अतस्तथान्वयबोधार्थं पूर्वोक्तरीत्या यथासंख्यसूत्रसहायेनास्तु साधुत्वमिति भावः। अन्यप्रकारेण श्रोतुर्वक्तुश्च प्रथमतः सामान्यतः, ततः श्रोतुः प्रथमतो ल्त्वेन, ततो हल्पदवाच्यत्वेनेति, य उक्तः प्रकारस्ततोऽन्यप्रकारेण।

अयम्भावः—प्रकृते यथासंख्यसूत्रविषयताया अभावाच्छ्रोतुर्द्वन्द्वस्य साधुत्वज्ञानं ततः प्राथमिको बोधश्चान्योन्याश्रयान्न सम्भवतीति पूर्वपद्युक्तसहविवक्षापदार्थोऽसम्भवदुक्तिक इत्याह—किञ्चेत्यादिना। श्रोतृसम्बन्धिसहबोधकर्तृकसत्त्वेच्छा सहविवक्षा सा कदा सम्भववति; यदा श्रोतुः सहबोधः स्यात्, तथात्र तु न सम्भवत्यन्योन्याश्रयादिति सहविवक्षैव नास्तीति कल्पनीयम्। ननु पाणिनेस्तादृशी इच्छा कल्प्यतामत आह—तादृशेच्छयेति। भ्रान्तत्वापत्तिरिति। इच्छाम्प्रतीष्टसाधनताज्ञानस्य कारणतया श्रोतृसमवेतं सहज्ञानं मदिष्टसाधनमिति ज्ञानपूर्वम्पाणिनेः कल्पनीयम्। श्रोतुस्तु सहज्ञानन्न भवतीति पाणिनिसमवेतस्य ज्ञानस्य सहबोधविशेष्यकत्वावच्छिन्नश्रोतृसमवेतत्वप्रकारकस्य भ्रमात्मकत्वेन पाणिनेर्भ्रान्तत्वापत्तिरित्यर्थः। तादृशबोधाजनकेति। सहबोधाजनकेत्यर्थः। ननु लोके यः पुरुषो ऽन्यतरविषयकज्ञानवान् न तूभयविषयकज्ञानवांस्तम्प्रति 'मुखनयनम्पश्य' इति प्रयोगो दृश्यते, तथा ऽत्रापि भविष्यतीत्यत आह—मुखनयनमिति।

पूर्वपद्युक्तसहविवक्षापदार्थमभ्युपगम्यापि दूषणमाह—किञ्च पाणिनेरिति। हल्पदार्थज्ञानेऽपि। "आदिरन्त्येन" इति सूत्रप्रणयनान्यथानुपपत्त्या हल्पदार्थज्ञानेऽपि। तदभिप्रायेण—हल्पदार्थज्ञानतात्पर्येण। न प्रयोगः। न हलिति प्रयोगः। अन्यथा—तादृशतात्पर्यकल्पने। व्याख्यात्रिति। पाणिनिप्रभृतयो ये व्याख्यातारस्तेषाम्परम्परयाऽवगतं यत्तात्पर्यन्तदन्यथानुपपत्त्येति समुदितार्थः। "लट् स्मे" इत्यादिलक्षणाया अनुमानस्य च हेतुसद्भावात् "लट् स्मे" सूत्रे यथा कैयटेन लक्षणोक्ता तथेहापि भविष्यति 'लट् स्मे' इति सूत्रे वार्तिककृता "स्म पुरा भूतमात्रे", "न स्म पुरा ऽनद्यतने" इति वार्तिकम्पठितन्तत्र "स्मपुरा" इत्याकारकसूत्राभावादन्यथानुपपत्त्या प्रथमवार्तिके स्मपुराशब्दाभ्यामाद्यन्ताभ्यां 'लट् स्मे' 'अपरोक्षे च' 'न नौ पृष्टप्रतिवचने' 'नन्वोर्विभाषा' 'पुरि लुङ् चास्मे' इति पञ्चसूत्री लक्ष्यत इत्युक्तम्। तत्र लक्षणायाम्मानन्तु यदि लक्षणा न स्यात्तदा प्रथमवार्तिकेन 'लट् स्मे' 'अपरोक्षे च' 'पुरि लुङ्' इति सूत्रत्रयस्य भूतमात्रे प्रवृत्तिर्बोधिता तस्यैवाद्यतननिषेधप्रतिपादनद्वाराऽनद्यतने विधानप्रतिपादने भूतविशेषे विधानमिति लभ्यते, ततश्च भूतमात्रे इत्यनेन सामान्येन विधानेन विरोधः प्राप्नोति। यदा तु प्रथमवार्तिके, लक्षणा तदा पञ्चसूत्र्या भूतमात्रे प्रवृत्तिर्बोधिता, तथा च 'लट् स्मे' 'अपरोक्षे च' 'पुरि लुङ्' इति सूत्रत्रयस्याद्यतनभूतेऽपि प्रवृत्तिः प्राप्ता, सा द्वितीयवार्तिकेन प्रतिषिध्यते। 'न नौ पृष्टप्रतिवचने' 'नन्वोर्विभाषा' इत्यनयोस्तु भूतमात्रे प्रवृत्तिरिति सिध्यति। एवञ्च तत्रत्यभा-

द्वन्द्व एव दुर्लभः। सहविवक्षाया असम्भवात्। तस्माद्[illegible]ध्यम् ॥

सूत्रस्थकैयटोक्तरीत्या लक्षणया, तन्त्रान्तरीयप्रथमादिव्यवहारेण प्रथमादिपदानामिव शक्त्यनुमानाद्वा ततः श्रोतॄणां बोधसम्भवेनेतरेतराश्रयस्यैवाभावेन तदा शङ्का, लब्धेतिवक्तव्यमित्यादिसमाधानपरभाष्यासङ्गत्यापत्तेः। न चैवमजादिव्यवहारस्यापि लक्षणादिनैवोपपत्तौ "आदिरन्त्येन (पा०सू० १।१।७१) इति सूत्रवैयर्थ्यम्। क्वचिल्लक्षणादिना बोध इति सर्वत्र लक्षणाद्याश्रयणमेवेति नियमाभावात्। "नासूया कर्त्तव्या यत्रानुगमः क्रियते" इति "पङ्क्तिविंशति" (पा०सू०५।४।५९) इति सूत्रे भाष्योक्तेः। तस्मात्करिष्यमाणशक्तिग्रहोपायकपदस्य तदभिप्रायेणाचार्यस्य पूर्वमप्रयोग इत्येव कल्पना ज्यायसी। ध्वनितश्चायमर्थो "नाऽऽज्झलौ" (पा०सू०१।१।१०) इति सूत्रे ऽष्टादशानां ग्रहणाभावाय "वर्णानामुपदेशस्तावत्, उपदेशोत्तरकालेत्सञ्ज्ञा, इत्सञ्ज्ञोत्तरकालः प्रत्याहारः, प्रत्याहारोत्तरकाला सवर्णसञ्ज्ञा तदुत्तरमणुदिदिति सवर्णग्राहकमित्येतेन समुदितेनान्यत्र सवर्णानां ग्रहणं भवति न स्वस्मिन्नापि स्वाङ्गे" इत्येवं वाक्यापरिसमाप्तिप्रतिपादकभाष्येणापि। अन्यथा तत्तच्छास्त्रप्रणयनानुपपत्त्या पाणिनेस्तथाज्ञानस्य पूर्वमपि सत्त्वेनाचार्येण तत्र प्रयोगे बोद्धॄणामपि क्रमेण तथा बोधे उपपन्ने किं तेन कृतं स्यात्, कथं वा "नाऽज्झलौ" (पा०सू० १।१।१०) इत्यत्राष्टादशादीनां ग्रहणवारणं भाष्योक्तं सङ्गतं स्यादिति विभाव्यतां तदाह—तस्मादिति ॥

ष्यप्रघटकबलेन प्रथमवार्तिके लक्षणा यथास्ति; तथेहापि हकारादिलकारान्तसूत्रसमुदायघटकतत्तत्सूत्रान्त्ये लक्षणाङ्गीकार्या। अन्त्यपदञ्च तादृशे तात्पर्यग्राहकम्भविष्यति 'गभीरायान्नद्यां घोष' इत्यत्र यथा। नद्यामित्यस्य गभीरनदीतीराभिन्नाधिकरणप्रतिपादकत्वे गभीरायामिति तात्पर्यग्राहकं, तद्वत् लक्षणयेति तृतीयान्तस्य बोधसम्भवेनेत्यत्रान्वयः।

शक्त्या निर्वाहे लक्षणाया अनौचित्यमित्यभिप्रायेणाह—**तन्त्रान्तरीयेत्यादि**। यथा तन्त्रान्तरे स्वौजस् इति प्रथमा, अमौट्शसिति द्वितीया, इत्यादि उक्तत्वेनैवात्र शास्त्रे प्रथमाद्वितीयापदार्थग्रहस्तद्वत्। **अनुमानादिति**। हल्पदम् हकारादिषु शक्तम् हकारादिबोधतात्पर्येण पाणिन्युच्चरितत्वादित्यनुमानादित्यर्थः। **एवम्**—अनुपदोक्तरीत्या लक्षणायाः शक्त्यनुमानस्य वाऽङ्गीकारे। **नियमाभावादिति**। व्याकरणस्य शक्तिग्राहकत्वसिद्धान्तस्यैवमेवोपपत्तिरिति भावः। **नासूयेति**। प्रकृतिप्रत्यययोरानन्त्येन शब्दानां साधुत्वज्ञानन्न सम्भवति, तत्र केषाञ्चिच्छब्दानां साधुत्वमाचार्येण प्रतिपादितम् "पङ्क्तिविंशति" इत्यादिना। शब्दानामानन्त्यात्सर्वेषां तन्न सम्भवतीति तथा न कृतन्नह्येतावताचार्यस्य दोष इति। उपसंहरति—**तस्मादिति**। **करिष्यमाणेति**। करिष्यमाणः शक्तिग्रहोपायो यस्य तादृशं यत्पदन्तस्य, **तदभिप्रायेण**—प्रागज्ञातार्थाभिप्रायेण। **आचार्यस्य**—पाणिनेः। **पूर्वम्**—शक्तिग्रहोपायात्पूर्वम्। अस्मिन्नर्थे साधकान्तरमप्याह—**ध्वनित इत्यादिना**। अस्य भाष्येणापीत्यत्रान्वयः। **ग्रहणाभावायेति**। अच्पदेनेत्यादिः। **न स्वस्मिन्**—नाण्पदेन। **स्वाङ्गे**—नाज्झलावित्यत्र। **वाक्यापरेति**। वाक्यस्य—परिष्कृतवाक्यार्थस्य। **अपरिसमाप्तिः**—अनिश्चयः। **अन्यथा**। करिष्यमाणशक्तिग्रहोपायकस्य पदस्य स्वस्य ज्ञानसत्त्वात्तदभिप्रायेण प्रयोगाङ्गीकारे। **आचार्येण**—पाणिनिना। **क्रमेण**—उपदेशादिक्रमेण। **तथाबोधे**—आचार्यज्ञानवद्बोधे। **सङ्गतं स्यादिति**। पाणिनेः पूर्वमपि तावतां ज्ञानस्य सत्त्वेन तत्तत्सवर्णाभिप्रायेण प्रयोगेणाच्पदेन सवर्णग्रहणन्दुर्वारमित्यर्थः। **विभाव्यतामिति**। द्वन्द्वादिनेति शेषः। **तदाह**—तदेतत्सर्वम्मनसि निधायाह।

मध्यगानामिति । आद्यन्ताभ्यामवयवाभ्यामवयवी समुदाय आक्षिप्यते; तस्य च युगपल्लक्ष्ये प्रयोगाभावात्तदवयवेष्ववतरन्ती सञ्ज्ञा मध्यगेषु विश्राम्यति, न त्वाद्यन्तयोः, संज्ञास्वरूपान्तर्भावेण तयोः पारार्थ्यनिर्णयादिति भावः । **स्वस्य चेति ।** "स्वं रूपम्" (पा० सू० १।१।६८) इत्यनुवृत्तेः । स्वं रूपं चादेरेव गृह्यते; नान्त्यस्य । अन्त्येनेत्यप्रधानतृतीयानिर्देशात् । सर्वनाम्नामुत्सर्गतः प्रधानपरामर्शित्वात् ।

आद्यन्ताभ्यामिति । अवयवत्वेन बोधकाद्यन्तशब्दाभ्यामित्यर्थः । तस्येति । समुदायस्य । तयोःपारार्थ्येति । सञ्ज्ञास्वरूपबोधकतया शक्तिग्रहकाले एव तयोः पारार्थ्यनिर्णयादित्यर्थः । परामर्शित्वादिति । वस्तुतो ज्ञापकादिनाऽस्यापि न सञ्ज्ञाकार्यम्, आद्यन्तशब्दाभ्यामाद्यन्तघटितसमुदायस्याक्षेपेणान्येपामिव तयोः प्राप्तायाः सञ्ज्ञायाः प्रकारान्तरेणाशक्यवारणत्वात् । स्वशब्दानुवृत्तेश्च न फलम् । भाष्येऽपि एतत्फलितार्थकथनमेव स्वस्य च रूपस्येति । सञ्ज्ञास्वरूपत्वं विशिष्टस्यास्तु प्रत्येकं स्वबोध्यत्वं चास्तु को विरोधः । यथा "अच्च घेः"(पा०सू०७।३।११९) इत्यादौ गुणदर्शनेन घिशब्दस्यापि घिसञ्ज्ञाबोध्यत्वं तद्वत् । एवमजादिसञ्ज्ञा स्वसञ्ज्ञिघटकेकारादिष्विवाकारचकारयोरपि प्राप्नोत्येव ।

किं च, स्वशब्देन केवलान्त्यपरामर्शासम्भवेऽपि विशिष्टपरामर्शे न बाधकं, तत्र समुदाये फलाभावादवयवयोर्विश्रान्तिं प्राप्स्यति । तस्माज्ज्ञापकादिनैवान्त्यस्य तत्कार्यं वारणीयमित्य(१)लम् ।

अवयवत्वेनेति । अवयवस्यावयविनम्प्रति नित्यसाकाङ्क्षत्वादाक्षेपस्य सम्भवः । तृतीयार्थः प्रकारिता । **तयोः**—आद्यन्तयोः । **पारार्थ्येति ।** संज्ञि बोधकत्वनिर्णयात् । संज्ञा हि संज्ञिनम्बोधयति न तु संज्ञास्वरूपमपि । प्राचामनुरोधेन मूलकृतोक्तं व्याख्याय सिद्धान्तमाह—**वस्तुत इति ।** **अस्यापि ।** संज्ञास्वरूपघटकान्त्यस्यापि । अपिना समुदायघटकेत्संज्ञकवर्णपरिग्रहः । **प्रकारान्तरेण**—ज्ञापकादिभिन्नप्रकारेण । अनुवृत्तिपदोत्तरश्चकारो भिन्नक्रमः फलपदोत्तरन्द्रष्टव्यः । तेन तदनुवृत्तेः फलाभावश्चेत्यस्य लाभः ।

नन्वेवमनुवृत्तिपरभाष्यकारीयव्याख्यानविरोध इत्यत आह—**भाष्येऽप्येतदिति ।** **को विरोध इति ।** यत्रोद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरेकरूपेणोपस्थितिस्तत्रोद्देश्यविधेययोर्नान्वयबोधो 'दण्डवान्दण्डवान्' इत्यत्र यथा । नहि तथा प्रकृतेऽस्ति । अकारादिचान्तसमुदायपर्याप्तसमुदायत्वमुद्देश्यतावच्छेदकमजित्यानुपूर्वी तु विधेयतावच्छेदिकेति भावः । **प्राप्नोत्येवेति ।** एतेन भवदुक्तरीत्या आद्यन्तयोर्वारणाभावः, स्वं रूपमित्यनुवृत्तेर्वैयर्थ्यञ्च ध्वनितम् ।

यन्मूले स्वं रूपमित्यस्यानुवृत्तिङ्कृत्वा स्वपदेनान्त्यपरामर्शाऽभाव उक्तस्तद्वैयर्थ्यमप्यस्तीत्याह—**किञ्चेति ।** **विशिष्टेति ।** अजित्यादिविशिष्टेत्यर्थः । **तस्मात्**—उक्तप्रकारद्वयात् ॥

(१) **इत्यलमिति ।** वस्तुतो माठरपरिवेषणन्यायेनाऽऽद्यन्तातिरिक्तत्वेन आद्यन्तघटितसमुदाये सङ्कोचेन भाष्योक्तस्वशब्दानुवृत्तिप्रकार एव श्रेयान् इति बोध्यम् । माठरपरिवेषणन्यायप्रपञ्चस्तु "धात्वंशः" इत्युदाहरणीयटिप्पणे द्रष्टव्यः ।

आद्योच्चारणमिति(१)। यद्यप्युदिश्यतेऽनेनेति करणव्युत्पत्त्या शास्त्रमुपदेश इति भाष्यवृत्त्यादिषु व्याख्यातं, तथापि तत्प्रौढिवादमात्रम्। करणे घञो दुर्लभत्वात्, ल्युटा बाधात्। न च घः, असंज्ञा-

---

भाष्येति। तत्र हि "उपदेश इति किम्? अत्र आँ अपः, प्रत्यक्षमाख्यानमुपदेशो गुणैः प्रापणमुद्देश" इति "नासावुपदेश"इत्युक्त्वोपदेशोद्देशयोर्लोकव्यवहारेण सङ्कीर्णत्वमाशङ्क्य "उपदेशनेऽजनुनासिक" इति वार्त्तिककृद्दर्शितन्यासस्य खण्डनाय "उपदेश इति करणे घञुपदिश्यते ऽनेन" इत्युक्तम्। तच्च शास्त्रं शासनकरणं प्रत्यासत्त्यैतच्छास्त्रीयधात्वागमप्रातिपदिकप्रत्याहारसूत्रप्रत्ययादेशरूपम्॥

प्रौढिवादमात्रमिति। वार्तिककृदुक्तन्यासीयार्थस्य कथंचित्सूत्रतोऽपि लाभसम्भवान्न्यासान्तरप्रवृत्तिस्ते वृथैवेति प्रौढ्या बोधयितुमेवं वाद इति भावः। घञ इति। "अकर्त्तरि च"इत्यत्र सञ्ज्ञायामित्यस्य प्रायिकत्वात्तत्प्राप्तिरिति भावः। बाधादिति। वासरूपविधिस्तु क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु प्रतिषिद्धः। न च तत्र साहचर्येण भावल्युट एव ग्रहणमिति वाच्यम्। ईषत्पानः सोमो भवतेत्यत्र कर्मणि खल् नेति

तत्र हीति—"उपदेशे ऽच्"इतिसूत्रव्याख्यानपरभाष्ये हीत्यर्थः। प्रत्यक्षमिति। अत्र प्रत्यक्षशब्द अर्शआद्यजन्तस्तेन प्रत्यक्षस्येन्द्रियग्राह्यस्याख्यानमित्यर्थो लभ्यते। प्रत्यक्षमिति त्वाख्यानक्रियाविशेषणम्। गुणैः प्रापणम्—साधारणधर्मोपादानेन कथनम्। नासाविति। अनुनासिकशब्देन "आङो ऽनुनासिक"इति सूत्रेण विधानम्, अनुनासिकत्वन्तु साधारणमिति भावः। सङ्कीर्णत्वमिति प्रत्यक्षाख्याने ऽप्युद्देशप्रयोगदर्शनेन सङ्कीर्णत्वम्, यथा शिष्येण 'अनुवाकम्भवानुद्दिशतु' इत्युक्ते गुरुणा 'शन्नो देवीयकमधीष्व' इत्युक्ते, शिष्य आह—'उद्दिष्टो मे ऽनुवाक' इति। इदञ्च सङ्कीर्णत्व "लटः सद्वा" इति सूत्रविहितसंग्रहायावश्यकमिति भावः। वार्तिकेति। "सिद्धन्तूपदेशने ऽजनुनासिक इति वचनात्" इति वार्तिकेत्यर्थः। इदञ्च वार्तिकमुच्चारित इत्यस्याध्याहारेण व्याख्येयम्। प्रत्याहार सम्पादकं सूत्रम् "अइउण्" इत्यादि सूत्रमिति। प्रत्यासत्या—इत्यस्योपस्थितत्वेनेत्यर्थः।

प्रौढिवादमात्रम्—इत्यस्य महत्वेनोक्तम्। वस्तुतो ऽसङ्गतमित्यर्थः प्रतीयते, स तु न युक्तः भाष्यकारोक्तावसङ्गतत्वकथनमस्यायुक्तत्वादतस्तद्व्याचष्टे—वार्तिककृदिति। कथञ्चित्—बाहुलकरूपागतिकगत्या। प्रायिकत्वादिति। अत एव 'को भवता दायो लब्धः' इत्यादि प्रयोगा इति भावः ननु वासरूपविधिना ल्युड्विषये घञपि भविष्यतीत्यत आह—वासरूपेति। प्रतिषिद्ध इति अत्र ज्ञापकम्—"अर्हे कृत्यतृचश्च" इति सूत्रे कृत्यतृज्ग्रहणम्, तद्धि चकारसमुच्चये लिङा कृत्यतृचो बाधा माभूदिति क्रियते, यदि वासरूपविधिर्नित्यः स्यात्तदा तेन सिद्धे ऽस्य ग्रहणं व्यर्थं स्यात् साहचर्येण—परतुमुन्साहचर्येण। खल् नेति। किन्तु "आतो युज्" इति युजेवेति शेषः यदि साहचर्याश्रयणमत्र स्यात्तदा तुमुन्साहचर्येण भावार्थकखल्विषय एव वासरूपविधिनिषेधेन

(१) आद्योच्चारणमिति। धर्मविशिष्टोच्चारणम् उपदेशः। वै० च० स्वावच्छिन्नविषयताकश्रावणप्रत्यक्षानुकूलत्वम्, स्वावच्छिन्नविधेयताकशाब्दबोधानुकूलत्वमिति सम्बन्धद्वयेन। तथा च "अ अ आँ अपः"इत्यत्राङोऽनुनासिकविधौ यद्यनुनासिक इत्यानुपूर्वीधर्मो गृह्यते; तदा तदवच्छिन्ना विधेयता नास्ति, यदि आँत्वरूपो धर्मो गृह्यते; तदा तदवच्छिन्ना श्रावणप्रत्यक्षविषयता नास्तीति नातिव्याप्तिः। मनिनादौ च सम्बन्धद्वयसत्त्वाल्लक्षणसमन्वयः।

त्वात्। 'प्रायेण सञ्ज्ञायाम्' इति व्याख्यानस्य क्लिष्टत्वात्। 'न ह्युपाधेरुपाधिर्भवति' इत्यादिना भाष्यकृताऽवहेलनाच्च। अत एवघापवादो "हलश्च" (पा० सू० ३।३।१२१) इति घञपोह न। बाहुलकं त्वगतिकगतिः।

भाष्यादिप्रामाण्येनात्र साहचर्यानाश्रयणादिति भावः। क्लिष्टत्वादिति। गुणप्रधानसन्निधौ प्रधानस्य विशेषणे साकाङ्क्षत्व इतरान्वयस्तस्यायुक्त इति क्लेश इति भावस्तदाह—नहीत्यादिना। भाष्यकृतेति। अस्यार्थस्येति शेषः। एवं च "उभयप्राप्तौ कर्मणि" (पा० सू० २।३।६७) इति नियमान्न कर्तरि षष्ठीति बोद्ध्यम्। अवहेलनाच्चेति। चो हेतौ यतोऽवहेलनमतः क्लिष्टत्वमित्यर्थः। घापवाद इति। ल्युडपवादश्चेत्यपि बोद्ध्यम्। तत्रापि 'सञ्ज्ञायाम्' इत्यनुवृत्तेरिति भावः। अगतिकगतिरिति। न च "खनो घ च" (पा० सू० ३।३।१२७) इति घविधानमन्यतोऽपीत्यर्थमित्याकरे स्पष्टं, तेनात्र घे सिद्ध्यतीति वाच्यम्। तस्याप्यगतिकगतित्वात्। 'भगः पदम्' इत्यादौ यत्र घित्वफलं तत्रैव तत्प्रवृत्तेश्च। पदस्य घञर्थे केन सिद्धेर्नैतदुदाहरणं, किं तु क्वाचित्कं वाक्यं तत्।

किं चोच्चार्यवर्णानाह 'उपदिष्टा इमे वर्णा" इत्यादिभाष्यादुपदेशशब्दस्योच्चारणार्थत्वस्य निर्णयेन सङ्कीर्णलोकव्यवहारस्य लक्षणयाऽप्युपपत्त्या भावघञि बाधका-

---

प्रकृते कर्मार्थकत्वेन निषेधाप्राप्त्या भाष्यासङ्गतिः स्पष्टैवेति भावः। क्लिष्टत्वमुपपादयति—गुणेति। विशेषणे इति। निरूपितत्वं सप्तम्यर्थः, तस्याऽऽकाङ्क्षायामन्वयः। एवञ्च विशेषणनिरूपिताकाङ्क्षावत्त्वेतरान्वेतात्यर्थो लब्धः। इतरान्वयः—इतरस्मिन् प्रधानातिरिक्ते गुणे। तस्य—गुणस्य। अयुक्त इति। किन्तु प्रधानान्वय एव न्याय्यः। प्रकृते च विधेयतया प्रत्ययः प्रधानम् तद्विशेषणमेव प्रायेणेति न तु संज्ञायामित्यस्येति। एवञ्चोक्तन्यायत्याग एव प्रायेण संज्ञायामित्यन्वय इति भावः।

भाष्यकृतावहेलनादित्यत्र भाष्यकृच्छब्दात् "कर्तृकर्मणोः" इति षष्ठी प्राप्नोतीति शङ्कावारणायाह—अस्यार्थेति। मूले—अत एवेति—तथा व्याख्यानस्य क्लिष्टत्वादेवेत्यर्थः। ननु ल्युटो बाधकत्वशङ्कायां घापवादत्वकथनमनुपपन्नमेवेत्यत आह—ल्युडपवाद इति। तत्रापि "हलश्च" इति सूत्रेऽपि अगतिकगतिरित्यस्य न विद्यते गतिर्यस्य तस्य गतिरित्यर्थे अगतिकगतिरित्यनुपपन्नङ्कत्याश्रयस्यैव सत्वादित्याशयेन शङ्कते—न चेति। अन्यतोऽपीति। खन्भिन्नादपीत्यर्थः। खन्धातौ घित्वस्य फलाभावाद्धिति भावः। तत्रैवेति। तावतैव घित्वस्य चारितार्थ्यादिति भावः। ननुपदमित्यत्र न तथेति कथन्तत्प्रदर्शनमित्यत आह—पदस्येति। घञर्थे केन सिद्धेरिति। 'घञर्थे कविधानम्' इति वचनेनेत्यर्थः। ननु स्नानीयञ्चूर्णम् 'राजभोजनाः शालयः' इत्यत्र यथा बाहुलकत्वेनार्थान्तरे प्रत्ययस्य स्वीकारस्तथा बाहुलकादुपदेशपदेऽपि करणे घञ् कल्पने किम्बाधकमत आह—किञ्चोच्चार्येति। उच्चारणार्थत्वेति। आद्योच्चारणार्थत्वेत्यर्थः। अत एव "एकाच उपदेशे" इति सूत्रे 'इत्संज्ञाविधावुच्चारणवचन उपदिशिर्गृह्यत' इति कैयटः सङ्गच्छते।

ननु लोके चैत्रम्प्रति यज्ञदत्तेन स्रुघ्नङ्गमिष्यामि पन्थानम्भवानुपदिशत्वित्युक्ते चैत्रेणामुष्मिन्नवकाशे हस्तदक्षिणो ग्राह्यो ऽमुष्मिन्हस्तवाम इत्युक्ते यज्ञदत्तो वदति 'भवतोपदिष्टः पन्थाः' इति तदनुपपन्नम्पथ उच्चारणासम्भवादत आह—सङ्कीर्णेति। लक्षणयापि—इत्यपिना शक्तिपरिग्रहः।

एतेन पाणिन्यादिवाक्यादिव लौकिकव्यवहारादपि शक्तिसिद्धिर्भवतीति सूचितम्।

न च भावघञन्तेनोपदेशशब्दसमभिव्याहृतेनाद्योच्चारणाक्रियोपस्थाप्यते, तथा च तदन्तत्वमनु-

अत एव प्रक्रियन्ते शब्दा याभिरिति करणव्युत्पत्तिरपि परास्ता। तथा च वार्त्तिकम्—

"अजब्भ्यां स्त्रीखलनाः स्त्रियाः खलनौ विप्रतिषेधेन" इति।

अतो भाव एव प्रत्ययो न्याय्य इति भावः॥

यत्तु—"धातुसूत्र" इत्यादि(१) पठन्ति। यच्च व्याचक्षते(२)करणव्यु-

---

भावः। किं चोपदेशशब्दस्य प्रत्ययादिपरत्वे तस्यैव "हलन्त्यम्" (पा०सू० १।३।३) इत्यत्रान्वयेन यत्किंचित्समुदायान्त्यस्य वारणसम्भवे तदर्थमन्त्यग्रहणसामर्थ्यादिवर्णमक्लेशो भाष्यकृतो व्यर्थः स्यादिति बोद्धव्यम्। "उद्देशश्च प्रातिपदिकानां नोपदेश" इति "आदेच उपदेशे" (पा०सू० ६।१।४५) इति सूत्रे च भाष्ये भावघञन्तस्यैव तस्याङ्गीकाराच्चेति दिक्।

धातुसूत्रेत्यादीति।

बन्धत्वाभिप्रेतस्य न सम्भवतीति वाक्यार्थानुपपत्तिरिति वाच्यम्, "उद्देशश्च प्रातिपदिकानान्नोपदेशः" इति भाष्याद्येषां स्वरूपज्ञापनायापूर्वमुच्चारणं तेषामेवोपदेश इति "आदेच उपदेशे" इति सूत्रस्थकैयटाच्चोपदेशशब्दस्याद्योच्चारणपरत्वव्यवस्थितावन्त्यपदार्थान्वयाय तस्य शब्दस्याद्योच्चारणविषये लक्षणाया अङ्गीकारात्।

नन्वेऽवं "लटः सद्वा" इति "निष्ठा" इति सूत्रविहितशत्राद्यवयवस्य "राजसूयसूर्य" इत्यादिनिपातनानुमितक्यबाद्यवयवस्य चेत्संज्ञानुपपत्तिः यद्युक्तरीत्या लौकिकव्यवहारेणोपदेशशब्दस्योभयार्थकस्येह ग्रहणमिति ब्रूषे तदा "आङो ऽनुनासिक" इति सूत्रविहिते ऽतिव्याप्तिरत आह—किञ्चोपदेशेति। प्रत्ययादिपरत्वे—भाष्योक्तकरणव्युत्पत्त्या प्रत्ययाद्यर्थकत्वे। यत्किञ्चिदिति। धात्वादिभिन्नेत्यर्थः। तदर्थम्—यत्किञ्चित्समुदायान्त्यवारणार्थम्। सामर्थ्यादीति। अन्त्यपदोपादानेत्यादिः। आदिपदेन तस्य पदस्य व्यवसितान्त्यपरत्ववर्णनस्य "के पुनर्व्यवसिता धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातागमादेशः" इति प्रदर्शनस्य च परिग्रहः। न च भावघञन्तस्योपदेशशब्दस्य पूर्वोत्तरसूत्रयोराश्रयणे मनिनाद्यवयवेकारनकारयोरित्वानापत्तिः। इकारस्याद्योच्चारणविषयान्त्यत्वाभावात्।

किञ्च णिनिप्रत्ययावयवनकारस्योत्तरसूत्रेण मनिनवयवनकारवदित्वापत्तिरिति वाच्यम्, "यस्योपदेशे ऋषेस्तात्पर्यन्तस्य तदुपदेशप्रयुक्तेत्संज्ञा' इत्यर्थ आश्रीयते। णिनि प्रत्यये समुदायोपदेशप्रयुक्तैव। मनिनादौ त्ववयवोपदेशप्रयुक्ता सेति व्याख्यातृवचनप्रामाण्यादाश्रीयत इत्याशयात्। व्याख्यातृवचनप्रामाणमिति तु न भाष्योक्तरीत्या व्यवसितान्त्यस्यैव ग्रहणे सिद्धे भावघञन्तत्वपक्षेऽपि दोषपरिहाराय तथा वर्णनात्।

उपदेशशब्दस्य भावघञन्तत्वे भाष्यान्तरमपि साधकमित्याह—उद्देशश्चेत्यादिना। नच भावघञन्तस्य स्वीकारे "लटः सद्वा" इति सूत्रविहितशत्रवयवस्यासङ्ग्रह इति वाच्यम्, "व्यवसितान्त्यग्रहणम्" इति भाष्यैकवाक्यतयाऽस्मिन्नपि पक्षे सत्पदार्थज्ञानापत्तौ "सत्" इति सूत्रोपस्थितेरावश्यकतया तत्र यस्तच्छब्दबोध्यस्तदन्त्यस्य ग्रहणमित्याशयात्। एवमेव "निष्ठा" इत्यत्र निपातनैस्थले बोध्यम्। वस्तुतस्तु एवंविधक्लेशपरिहाराय बाहुलकात्करणे घञ् स्वीकार एवोचित इति बोध्यम्। अत एव "भवतष्ठक्छसौ" इति सूत्रविहितान्त्यस्येत्वसिद्धिः। अत एवाह—दिगिति। एतेन शेखरोक्तसिद्धान्तार्थः सूचितः॥

---

(१) यत्तुधातुसूत्रेत्यादि पठन्ति। अत्र "प्रक्रियाकौमुदीकाराः"।

(२) यच्च व्याचक्षते इति। "प्रसादकाराः"।

त्पत्त्या पूर्वार्धोपात्तानामुपदेशत्वम्, कर्मव्युत्पत्त्या त्वागमादीनाम्। उणादिलिङ्गानुशासनयोरपि सूत्रत्वात्सिद्धे पृथगुपादानं गोबलीवर्दन्यायेन। एवं गणत्वादेव सिद्धे धातोरपीत्यादि।

अत्रेदं वक्तव्यम्—किमेषामुपदेशसञ्ज्ञा, उत योगमात्रम्। नाद्यः, संज्ञायाः शास्त्रकारैरनुक्तेः, 'असंज्ञात्वाद् घप्रत्ययो न' इति भाष्योक्तेश्च। अस्मदादिकृतसंज्ञायाः शास्त्रव्यवस्थापकत्वेऽतिप्रसङ्गाच्च, 'आमोऽमित्वमदन्तत्वात्' इति स्वपरग्रन्थविरोधाच्च, न ह्युत्सृष्टानुबन्धस्यामो न प्रत्ययत्वं येन मित्वं न भवेत्।

किं चैवं प्रत्ययविधौ पञ्चम्याः षष्ठीप्रकल्पकत्वे सनः सनेवादेशोऽस्त्वित्याशङ्क्योपदेशाभावादित्सञ्ज्ञा न स्यादिति भाष्यकैयटोक्तं व्याकुप्येत।

किञ्च "न धातुलोपः" (पा० सू० १।१।३) इतिसूत्रे 'धातुग्रहणं किम्? लूञ् लविता पूञ् पविता' इति भाष्यम्, उपदेश एवानुबन्धलोपे कृते

धातुसूत्रगणोणादिवाक्यलिङ्गानुशासनम्।
आगमप्रत्ययादेशा उपदेशाः प्रकीर्तिताः॥ १ ॥ इतीत्यर्थः।

उपदेशत्वमिति। उपदेशशब्दव्यवहार इत्यर्थः। **धातोरपीति**। प्रत्ययेभ्य उणादेरपीत्यपिशब्दार्थः। वाक्यशब्देन वार्तिकम्। शीङ्, लण्, चोरट्, उण्, आचारेऽवगल्भ, धुट्, अण्, अनङित्युदाहरणानि। **उपदेशसञ्ज्ञेति**। उपदेशपदं योगरूढमेष्विति भावः। ननु सञ्ज्ञाशब्देन व्यवहार एवाभिमतोऽत आह—**आम इत्यादि**। न चाकारोच्चारणं व्यर्थम्। तेनास्मत्पक्षज्ञापनस्यैवौचित्यादिति भावः। आदिना 'यकारादिचुञ्चुप्चणपौ' इत्यादिसंग्रहः। **उपदेशाभावादिति**। आदेशस्योपदेशाभावादि-

---

उपदेशत्वमित्यस्य शब्दस्य संज्ञिबोधकोपदेशशब्दप्रकृतिकत्वप्रत्ययान्तत्वे वक्ष्यमाणमूलोक्तदूषणानामापत्तिरत आह—**उपदेशशब्देति**। वाक्यशब्दो न सुप्तिङन्तचय इत्यादिप्रसिद्धार्थः, किन्तु रूढ इत्याशयेनाह—**वाक्यशब्देनेति**। ननु प्राचा योग एव प्रदर्शित इति विकल्पम्प्रदर्श्य तन्मतखण्डनमयुक्तमत आह—**उपदेशपदमिति**। तथाच भवत्कृतं योगार्थवर्णनम्पङ्कजादिशब्दार्थवर्णनसदृशम् उत पाठकादिशब्दार्थवर्णनसदृशमित्यत्र विकल्पप्रदर्शनतात्पर्यमिति भावः। मूले "संज्ञाया" इति संज्ञारूपत्वं विनास्य शब्दस्य रूढत्वन्न सम्भवतीति भावः। ननु शास्त्रकृत्कृतसंज्ञारूपत्वाभावेऽप्यस्मत्कृतैव सास्त्वित्यत आह—मूले—**अस्मदादीति**। **अतिप्रसङ्गादिति**। रघुनाथादिशब्दे स्थलकविशेषसङ्केतिते "पूर्वपदात्" इति णत्वापत्तिरूपातिप्रसङ्गादित्यर्थः। संज्ञात्वाभावेऽपि न तद्ग्रन्थीयसंज्ञापदमनुपपन्नन्तस्य व्यवहारलाक्षणिकत्वादित्याह—**संज्ञाशब्देनेति**। **अभिमत इति**। तस्येति शेषः। **अस्मत्पक्षेति**। भावघञन्तपक्ष इत्यर्थः। किमत्र विनिगमकमिति चेत् क्लृप्तार्थकल्पने लाघवमेवेति गृहाण। **यकारादीति**। चुञ्चुबादिप्रत्ययादेः "चुटू" इति सूत्रेणेत्ववारणाय तेनेत्थमुक्तम्।

ननूपदेशाभावादित्यसङ्गतम्, स्थानिनस्तस्य सत्वादत आह—**आदेशस्येति**। अभ्युपेत्यवादोऽयम्। वस्तुतस्त्वसङ्गत एव। "अथवा नाऽनुत्पन्ने सनि क्लृप्त्या भवितव्यम्" इत्यादिना भाष्य एव

ततो धातुसञ्ज्ञा' इत्येवंपरः कैयटग्रन्थश्च विरुद्ध्येत ।

अपि च, "स्वसारेङ्गौ" (पा० सू० ६।४।११६) इति सूत्रे 'लोपशश्च' इतिद्विशकारको निर्देशः, द्वितीयः शकार इदिति "अलोऽन्त्य" (पा० सू० १।१।५२) सूत्रस्थभाष्यकैयटादिकमपि विरुद्ध्येत । न द्वितीयः ।

त्यर्थः । ततो धातुसञ्ज्ञेति । लूशब्द एव धातुसञ्ज्ञकः केवलमसौ ञित्कार्यं लभत इति भावः ।

नन्वत्र सूत्रसाहचर्याद्धात्वागमप्रत्ययादिशब्देन तद्बोधकपाणिन्यादिपठितानुपूर्वीकाणां ग्रहणम् । तेषां धात्वादिव्यवहारस्तु भाविसञ्ज्ञाविषयघटितत्वेन धातुपाठ इत्यादिव्यवहारवदिति चेन्न । आद्योच्चारणविषयाणामित्येव सिद्धे एतस्यानुपयोगात् । अत एव वाऽरुचेराह—अपिचेति ।

अलोऽन्त्यसूत्रेति । उपधासञ्ज्ञासूत्रेत्यर्थः । विरुद्ध्येतेति । तत्र हि 'लोप श्' इति भिन्नं पदं शिति च । पूर्वस्य श्चुत्वेन शः । असन्देहाय झलपरसंयोगादित्वेऽपि "स्कोः" (पा० सू० ८।२।२९) इत्यस्य न प्रवृत्तिः । "झलां जश्" (पा० सू० ८।४।५३) इत्यादौ जश्त्वस्येव । शकारस्य धात्वाद्यन्तत्वाभावः स्पष्ट एवेति भावः ।

दूषितत्वात् । लूशब्द एवेति । यस्य क्रियावाचकत्वन्तस्य धातुसंज्ञा क्रियावाचकता चार्थबोधनाय प्रयुज्यमानशब्दघटकस्येति भावः । असौ—लूशब्दः । अनुबन्धस्येत्संज्ञया निवृत्तिस्तूच्चारणाव्यवहितोत्तरकाल एवात आह—केवलमिति । ञित्कार्यमिति । ञकारोच्चारणसामर्थ्यादिति भावः । अत्र—"धातुसूत्रगण" इत्यत्र । साहचर्यात्—सादृश्यात् । एतस्य—उक्तार्थलक्षणाकल्पनस्य भावघञन्तोपदेशशब्दस्य सप्तम्यन्तस्याद्योच्चारणविषयाणामित्यर्थे लक्षणेति तात्पर्यम् । कर्मकरणव्युत्पत्तिकल्पनम्, साहचर्यकल्पनम्, लक्षणाकल्पनञ्चानुचितमिति भावः । इत एवारुचेः । उक्तरीत्योक्तदोषपरिहाररूपारुचेः ।

अलोऽन्त्यात्सूत्रेतिशब्दात्तावन्मात्रं सूत्रमिति प्रतीतावसङ्गतिरप्रसिद्धेरत आह—उपधासंज्ञेति । उपधासंज्ञाविधायकसूत्रेत्यर्थः । विरोधमुपपादयति—तत्र हीति । भिन्नम्पदमिति । एतेन शकारस्य संज्ञाशब्दावयवत्वेन समुदायाद्विभक्त्यनुत्पत्तिः, यथाकथञ्चित्ततो विभक्त्युत्पत्तौ हल्ङ्यादिलोपः स्यादिति द्विशकारको निर्देश इत्यनुपपन्नमिति परास्तम् । श् इति चेति । भिन्नम्पदमित्यनुषज्यते; स्वरूपेणार्थेन । प्रातिपदिकत्वादेतस्मात्सुप् हल्ङ्यादिलोपः । न चास्य शकारस्य लोपशब्दानवयवत्त्वेन कथन्तस्य शित्वमिति वाच्यम् , 'अनेकान्ता अनुबन्धाः' इति पक्षेणास्य पक्षस्य सत्त्वात्तत्पक्षे हि समीपेऽवयवत्वारोपेण बहुव्रीहेः स्वीकारात् । 'अनुबन्धा एकान्ता' इति पक्षे तु न शकारान्तरस्य प्रश्लेषः, किन्तु लोपग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धे पुनर्लोपग्रहणात्सर्वादेशः । असन्देहायेति । "द्विशकारकोऽयन्निर्देशः" इति भाष्याक्षरस्यान्यथानुपपत्त्या चेति शेषः । एतद्भाष्याक्षरमूलकव्याख्यानात्सन्देहनिवृत्तिकल्पनापेक्षया संयोगादिलोपस्य कसाहचर्येण सलोपविषयेऽखण्डपद एव प्रवृत्तिकल्पनमुचितमिति भावः। नचायस्मयादित्वेन भत्वाद् दृष्टान्ते जश्त्वाप्रवृत्तिर्न्याय्यैवेति वाच्यम् । 'छन्दोवत्सूत्राणि' इत्यतिदेशस्य प्रवृत्तिं विना भत्वस्यासम्भव इति तस्य प्रवृत्तिरवश्यं वाच्या, तथा च तत एव दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः संस्कारकशास्त्रस्याप्रवृत्तिः स्यादित्याशयात् ।

नन्वक्तपक्षस्यानेकान्तपक्षाभिप्रायकत्वेनैकदेश्युक्तित्वेन तद्विरोधेऽपि न क्षतिरत आह—

योगस्यैव पुरस्कारे परिगणनस्य व्यर्थत्वात् । धात्वादिषु करणव्युत्पत्तिरागमादिषु नेति वैषम्यस्य दुरुपपादत्वाच्च । उपदेशताप्रयोजकधातुत्वादिरूपोपाध्यवच्छिन्नसमुदायान्त्यं हलिदित्यर्थं इति स्वग्रन्थविरोधाच्च ।

किं च "नमोवरिवश्चित्रङः" (१) (पा० सू० ३।१।१९) इत्यस्यासङ्ग्रहोऽत्र पक्षे इत्यपि बोध्यम् । एष्वेतस्य रूढिरित्युक्तेः परिगणनताया एव लाभात् । (२)योगस्यैवेति । न तु रूढेरित्यर्थः । परिगणनस्येति । धात्वादिगणनस्येत्यर्थः । वैषम्येति । भाष्यरीत्या करणव्युत्पत्त्यैव सर्वसङ्ग्रहादिति भावः । उपदेशताप्रयोजकेति । योगमात्रस्वीकारे उपदेशता-उपदेशकरणता, न हि तत्प्रयोजकं धातुत्वादि भवतीति तद्विरोधः । सञ्ज्ञात्वे तु उपदेशता-उपदेशशब्दत्वम्, उपदेशशब्दस्य शब्दपरत्वात् । तदवच्छिन्नस्य प्रयोजकं तु रूढ्यर्थतावच्छेदकतया धातुत्वादि वक्तुं शक्यमिति

किञ्चेति । इत्यस्येति । सूत्रस्थचित्रङ इत्यस्य । अत्र पक्षे-उपदेशपदस्य 'धातुसूत्रे' इत्यादिना पठितेषु योगरूढिरिति पक्षे । भाष्यसम्मतकरणव्युत्पत्तिरिति पक्षे तु नासङ्ग्रहः । त्वदुक्तरीत्या भाष्यकृताऽपरिगणनात् । व्यवसितान्त्यस्य ग्रहणमिति व्याख्यानेऽपि नासङ्ग्रहः । प्रातिपदिकान्त्यत्वादिति च ध्वनितम् । ननु मन्मतेऽपि परिगणनन्नेत्यत आह—एष्वेतस्येति । अस्य "धातुसूत्र" इत्यादिना पठितस्य । परिगणनस्यैवेत्यत्र पठितैवकारव्यवच्छेद्यमाह—नत्विति ।

नन्वन्यत्र यथा परिगणनङ्कर्तव्यमित्युच्यते तथा अत्र नोक्तमिति परिगणनमिति कथनं नोचितमत आह—धात्वादीति । मूले—दुरुपपादत्वादिति । सकृदुच्चरितस्य शब्दस्यैकव्युत्पत्त्यैवार्थबोधकत्वम्, तु तत्र व्युत्पत्तिद्वयसम्भवः । एकार्थबोधकतया चारितार्थ्यादावृत्तौ मानाभावादिति भावः । करणतेति । प्रकृतिजन्यबोधप्रकारस्यैव भावप्रत्ययार्थतयोपदेशशब्दो यदि करणघञन्तस्तदा करणताया एव भावप्रत्ययार्थत्वमित्याशयः । न हीत्यादि प्रयोज्यप्रयोजकभावस्यान्वयव्यतिरेककल्पनया यथा चैत्रे चैत्रत्वधर्मसत्व एव पाचकत्वमन्यथा नेति कस्यापि न सम्मतम्, किन्तु विक्लित्त्यनुकूलव्यापारसत्वमेव पाचकत्वप्रयोजकं, तथा धातुत्वादिकन्न करणताप्रयोजकम् । पूर्वस्मिन्पक्षे तु न तद्ग्रन्थविरोध इत्याह—संज्ञात्वे त्विति । उपदेशशब्दत्वमिति । भावप्रत्ययप्रकृतिभूत उपदेशशब्दः स्वरूपपरः ततस्तल्प्रत्ययस्तद्वृत्तिधर्म्मपर इति भावः । तदवच्छिन्नस्येति । उपदेशतायाः प्रयोजकमिति विग्रहे या षष्ठी तस्यास्तदवच्छिन्नसम्बन्धित्वमर्थ इति कल्पनेन तदवच्छिन्नस्येतपदस्य लाभः । प्रयोजकपदन्तु रूढ्यर्थतावच्छेदके लाक्षणिकमित्याशयेनाह—रूढ्यर्थेतेति । यथा हर्यादिनानार्थपदस्य विष्णुत्वादिरूपा नानाधर्माः शक्यतावच्छेदका भवन्ति, तथेहापि धातुत्वादिकं रूढ्यर्थतावच्छेदकं सम्भवतीत्याशयः । नचास्मिन्पक्षे प्रयोजकपदस्य यदि लक्षणा तदा द्वितीयपक्षेऽपि प्रयोजकपदस्यावच्छेदके लक्षणास्तु, तथा चोपदेशकरणतावच्छेदकमित्यर्थो भविष्यतीति तत्पक्षेऽपि न स्वग्रन्थविरोध इति वाच्यम्, अन्यूनानतिरिक्तवृत्तिधर्मस्यैवावच्छेदकतया धातुत्वादेर्न्यूनवृत्तितयाऽवच्छेदकत्वासम्भवादिति भावः ।

केचित्तु उपदेशतेत्यत्रोपदेशशब्दस्य संज्ञाशब्दतया संज्ञाशब्दस्थले शब्दस्वरूपस्यैव संज्ञिपरशब्दप्रकृतिकभावप्रत्ययार्थत्वमित्युपदेशतेत्यस्योपदेशशब्द इत्यर्थ एवोचित इत्याहुः । तन्न । योगरूढस्य

---

(१) चित्रङित्यस्य धातुसूत्राद्यन्तःपातित्वाभावेनोपदेशत्वाभावात् ङकारस्येत्संज्ञाऽनापत्तिरित्यर्थः ।

(२) अयं भावः । उपदेशशब्दस्य धात्वादिषु योगरूढिस्वीकारे धात्वाद्यन्यतमत्वस्योपदेशत्वस्य च समनियतत्वेन धात्वाद्यन्यतमत्वमुपदेशपदव्यवहार्यताप्रयोजकं सम्भवति । योगमात्रस्वीकारे तूपदेशत्वस्यान्यत्रापि सत्त्वेन धात्वाद्यन्यतमत्वस्य तन्न्यूनवृत्तित्वेन समनैयत्याभावान्न धातुत्वादेस्तत्पदव्यवहार्यताप्रयोजकत्वं सम्भवतीति ।

पक्षद्वयेऽपि लिङ्गानुशासनस्य प्रकृतानुपयोगात् । लोपश्चेति शकारस्यासंग्रहाच्च । "आदेच उपदेशे" (पा० सू० ६।१।४५) "उपदेशेऽत्वतः" (पा० सू० ७।३।६२) इत्यादावाद्योच्चारणस्यैवोपदेशपदार्थतायाः सर्वसम्मतत्वाच्चेति(१) दिक् ॥

"उपदेशेऽजनुनासिक इत्" (पा० सू० १।३।२) ॥ यद्यप्यत्रोपजीव्यत्वादनुनासिकसञ्ज्ञा प्रथमं वक्तुमुचिता, तथापि नासिकाम-

---

भावः । **शकारस्येति** । न ह्यनेन किञ्चिदुपदिश्यत इति भावः । ननूपदिश्यते ज्ञाप्यतेऽनेनेति तदर्थः, धात्वादिभिर्हि प्रयोगो ज्ञाप्यते, तद्वदनेनापि शकारेण सर्वादेशत्वं ज्ञाप्यते, इत्यरुचेराह—**आदेच इति** । **सर्वेति** । भाष्यकारादीत्यर्थः । यत्र तु करणव्युत्पत्त्यैवार्थसङ्गतिः, तत्रागत्याऽस्तु "कृत्यल्युट" (पा० सू० ३।३।११३) इति बाहुलकाल्ल्युडभावः । यथा 'यन्निमित्तत्वैकल्यप्रयुक्तोपदेशाप्रवृत्तौ' इत्यादाविति दिक् ॥

नासिकामनुगत इति । नासिकामभिहत्य वायुनाऽभिव्यञ्जित इत्यर्थः । प्रातिशाख्यशिक्षादौ लोके च तद्व्यवहारस्य तथैवोपपादनमावश्यकमिति तात्पर्यम् ॥

शब्दस्य शब्दस्वरूपप्रवृत्तिनिमित्तकत्वासम्भवात् । मूले पक्षद्वयसाधारणं दूषणमाह—**लोपश्चेतीति** । आद्यपक्षे परिगणनेनासङ्ग्रहः स्पष्टः । द्वितीये तमुपपादयति—**न ह्यनेनेति** । **तदर्थः**—उपदेशपदार्थः । सर्वसम्मतत्वेऽपि भाष्यानुसारिणाम्भाष्यसम्मतार्थे एवाग्रह इत्याशयेनाह—**भाष्यकारादीति** । ननु करणव्युत्पत्तिस्तर्ह्यप्रसिद्धार्थिकैव स्यादत आह—**यत्र त्विति** । **इत्यादाविति** । आदिना भाष्ये यस्य सन्ध्यक्षरेषु तपरोपदेशश्चेत्तपरोच्चारणमिति वाक्यस्य सङ्ग्रहः । मूले—**दिगिति** । दिगर्थस्तु प्रागुक्तभाष्यवार्त्तिकस्वारस्येन "लटः सद्वा" इत्यादिसङ्ग्रहानुरोधेन सकललक्ष्यसाधनानुरोधेन बाहुलकाश्रयणमेवोचितमिति ॥

नन्वनुनासिकपदादनु पश्चान्नासिकाङ्गत इति, नासिका पश्चाद्व्याप्रियते यस्मिन्निति वार्थः प्रतीयते; तथा चानुनासिककाकारादीनामनुनासिकत्वगुणरहितानां स्वरूपोपलम्भात्तद्विषये मतभेदेन यद्यप्युक्तस्यार्थस्य सम्भव इति तेषां संग्रहो भवति, तथापि आदीनान्तद्गुणरहितानामनुपलम्भात् युगपदेवोभयावच्छेदेनोत्पन्नाभ्यां वायुसंयोगाभ्यामुत्पत्तिरिति विनिगमनाविरहेणोभयोः स्थानत्वमतः कथं योगाश्रयणेन गतार्थता । किञ्च—

'अनुस्वारयमानाञ्च नासिकास्थानमिष्यते',

इति शिक्षोक्तेस्तेषाञ्चासङ्ग्रहो ऽत आह—**नासिकामभीति** । तथा च नायमुक्तरीत्या यौगिकः । किन्तु नासिकामनुगत इत्यत्र यो ऽनुशब्दस्तस्याभिहत्येति गत इत्यस्य चाभिव्यञ्जित इत्यर्थ इति सर्वेषां सङ्ग्रह इति भावः । उक्तयोगाश्रयणमावश्यकमित्याह—**प्रातिशाख्येति** ।

---

(१) **इति दिगिति** । अत्रेदं तत्त्वं यदि अज्ञातस्वस्वरूपोच्चारणमुपदेशस्तदा "लटः सद्वा" "निष्ठा" इति विहितानां शतृ-शानच्—क्तक्तवतूनामवयवस्येत्सञ्ज्ञानापत्तिः । तथा 'राजसूयसूर्य' 'चित्याग्नि चित्ये' 'ऐकागारिकट्' इत्यादिनिपातनानुमितक्यबादीनां पादेरित्वानापत्तिः । तथा "कालेभ्यो भववत्" "चरणेभ्यो धर्मवत्" "गोत्रादङ्कवत्" इत्यतिदिष्टप्रत्ययानामित्त्वानापत्तिः । तथा "उदेशश्च प्रातिपदिकानां नोपदेशः" इति भाष्यात् 'चित्रङ्कि' अवलभकलीबह्योड, इत्यादौ, अनुवादे "चोः कुः" इत्यादौ च तदनापत्तिः । तस्मात् बाहुलकात् करणे घञ् अत्रोपदेशपदेन धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातागमादेशा गृह्यन्ते, तेन 'अभ्र आँ अपः' इत्याङ् च व्यावर्त्यते इति ।

नुगत इति योगाश्रयणेनैव गतार्थत्वाद् 'अनुनासिकसञ्ज्ञासूत्रं मन्दप्रयोजनम्' इति ध्वनयितुं नेहोपन्यस्तम्। उपदेशे किम्? अभ्र आँ अपः। यद्यपीह "उञः" (पा० सू० १।१।१७) "ऊँ" (पा०सू० १।१।१८) इत्यत्रैव

अत एव मुखग्रहणप्रत्याख्यानभाष्यध्वनितो(१) यमानुस्वारयोरनुनासिकव्यवहारः सूत्रमते सङ्गच्छते। "यरोऽनुनासिके" (पा० सू० ८।४।४५) इत्यादौ स्वरूपग्रहणाभावस्तु "पशुः" "अपत्यम्" इत्यादिवदिति ध्येयम्। मन्दप्रयोजनमिति। मन्देषु प्रयोजनमस्येति बहुव्रीहिः। पूर्वविधयोगलोकप्रातिशाख्याद्यनभिज्ञं प्रति सप्रयोजनमित्यर्थः। अभ्र आँ अप इति। अत्रेत्सञ्ज्ञायां लोपः स्यादिति भावः।

न केवलं प्रातिशाख्यादावेव तथा, किन्तु प्रकृतशास्त्रेऽपीति सूचयन्नाह—अत एवेति। योगाश्रयणादेवेत्यर्थः। प्रत्याख्यानेति। तत्र ह्यादौ मुखग्रहणस्य मुखग्रहणं यमानुस्वाराणामेव माभूदित्येवमर्थमिति प्रयोजनमुक्त्वा ये उभयवचनास्तेषां प्रासादवासिन्यायेन सङ्ग्रहो मुखग्रहणाभावेऽपि भविष्यति। यमानुस्वाराणान्तु सङ्ग्रहेऽपि नैव दोषो न प्रयोजनमित्यनेन क्षत्यभावमुक्त्वा मुखग्रहणप्रत्याख्यानेत्यर्थः। ध्वनितमिति। "भवेदुभयवचनानां सिद्धम्" इति कथनेन ध्वनितमित्यर्थः। उभयवचनमुभयावच्छिन्नवायुसंयोगप्रयोज्याभिव्यक्तिविषयत्वेनैवेति तथा कथनेनायमर्थो लभ्यते। नन्विदं सूत्रं यद्यारभ्यते तदा ऽशब्दसंज्ञेति निषेधात् "यरोऽनुनासिक"इत्यादौ स्वरूपग्रहणाभावो भवति, सूत्रानारम्भे तु स्वरूपग्रहणम्प्राप्नोतीत्यत आह—यरोऽनुनासिक इत्यादाविति। इत्यादिवदिति। आदिना देवदत्तादिशब्दपरिग्रहः। तथाच–स्वं रूपमित्यंशः पश्वादिविषये व्यभिचरित इति तस्यानित्यत्वानुवादकमेव'अशब्दसंज्ञ' इति, नतु स्वातन्त्र्येण निषेधविधायकमिति पश्वादिशब्दोच्चारणस्थलवदत्रापि स्वरूपग्रहणाभाव इति भावः। अनुनासिकाकारादिविषये मतभेदश्च कैयटीये प्रसिद्धः। अनुनासिकस्य पूर्वः परो वा भागो मुखेनोच्चार्यते, अपरो भागो नासिकया नासिकावचनभागानुरागवशान्मुखवचनोऽपि भागो नासिकावचन इव लक्ष्यते अत्र प्रासादवासिन्यायो नास्ति, भागस्यैव मुखेन नासिकया चोच्चारणात्। यदा तु सर्व एव वर्णो मुखनोच्चार्यते नासिकया च तदा प्रासादवासिन्यायेन मुखग्रहणं भाष्यकारः प्रत्याचष्ट इति।

मन्दप्रयोजनशब्दो न क्रियाविशेषणमन्दशब्दघटितः समानाधिकरणपदको बहुव्रीहिः, उक्तरीत्या प्रयोजनालाभात्। किन्तु "सप्तमी विशेषणे" इति ज्ञापकाद्व्यधिकरणपदक इत्याशयेनाह—मन्देष्विति। लोपः स्यादिति। अत्र स्यादित्यनेन सम्भावनामात्रं; नतु प्रसक्तिः, वेदे आपाद्यमानरूपाभावात्।

---

(१) प्रकृतसंज्ञासूत्रे भाष्ये "ये प्रासादवासिनो गृह्यन्ते, ते प्रासादवासिग्रहणेन। ये भूमिवासिनो गृह्यन्ते ते भूमिवासिग्रहणेन। ये तूभयवासिनः गृह्यन्ते ते प्रासादवासिग्रहणेन भूमिवासिग्रहणेन च" इतिदृष्टान्तप्रदर्शनेन मुखनासिकोभयवचनानां वर्गान्त्यानां नासिकापदमात्रेण ग्रहणमभिप्राय मुखग्रहणं प्रत्याख्यातम्। तत्पक्षे च यमानुस्वारयोः संज्ञाऽतिप्रसङ्गमाशङ्क्य "नैव दोषो न प्रयोजनम्" इत्यनेनेष्टापत्तिर्ध्वनिता। तथा च सूत्रमतेऽपि अनुनासिकपदस्य प्रातिशाख्यादाविव व्याकरणेऽपि योगार्थपुरस्कारेण बोधकतामाश्रित्य यमानुस्वारसङ्ग्राहकत्वमावश्यकम्। सूत्रं त्ववयुत्यानुवादकम्।

नन्वस्य शब्दशास्त्रीयसंज्ञात्वाभावे "अशब्दसंज्ञा" इतिप्रतिषेधाप्राप्त्या "यरोऽनुनासिके" (पा० सू० ८।४।४६) इत्यादावनुनासिकपदेन "स्वं रूपम्" (पा० सू०१।१।६८) इति शास्त्रात् स्वरूपग्रहणापत्तिरित्यत आह–यरोऽनुनासिक इति। "हरतेर्दृतिनाथयोः पशौ" (पा०सू० ३।२।२५) "तस्यापत्यम्" (पा० सू० इत्यादौ पश्वत्यादिपदेष्विव व्याख्यानतः स्वरूपाग्रहणसिद्धेरित्यर्थः।

विधानसामर्थ्यान्नेत्त्वमिति सुवचम्, तथाप्युत्तरार्थमवश्यं कर्त्तव्यमुपदेशग्रहणं स्पष्टप्रतिपत्तये इहैव कृतम्। अच् किम्? मनिनो मकारस्य मा भूत्। प्रतिज्ञायते इति प्रतिज्ञा "आतश्चोपसर्गे" (पा०सू०३।३।१०६) इति कर्मण्यङ्। प्रतिज्ञा आनुनासिक्यं येषामिति विग्रहः। एवं च 'प्रतिज्ञासमधिगम्ये प्रतिज्ञाशब्दस्य लक्षणा' इति क्लिष्टं व्याख्यानं नाश्रय-

---

विधानेति। इदिति वक्तव्येऽनुनासिकविधानसामर्थ्यादित्यर्थः। **नेत्त्वमिति**। तत्फललोपस्य सामर्थ्यादभावे इत्त्वमपि फलाभावान्नेत्यर्थः।

ननु 'अभ्र आँ अटितः' इत्यत्र "अनेकान्ता अनुबन्धाः" इति पक्षे "आदितश्च" (पा० सू० ७।२।१६) इतीट्प्रतिषेधः फलम्। न च लोपाभावे इदितिमहासंज्ञाकरणात्संज्ञाऽपि नेति वाच्यम्। महासञ्ज्ञयैव लोपसिद्धा "तस्य लोपः" (पा० सू० १।३।९) इत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेः। "इक" (१)इत्यादौ ककारादिश्रवणानापत्तेश्च; इति चेन्न। "अनुबन्धानामेकान्तत्वमेव" इति मुख्यपक्षे दोषाभाव इत्याशयात्। तदा हि मुखेऽन्त्रयविन्यन्यपदार्थे बहुव्रीहिः। न चायमाकारोऽट्धातोरवयव इत्यदोषात्। **प्रतिज्ञेति**। प्रतिज्ञानविषय इत्यर्थः। **प्रतिज्ञाशब्दस्येति**। भावाङन्तस्येत्यर्थः। **क्लिष्टे-**

यद्यपि "अनेकान्ता अनुबन्धाः" इति पक्षे 'अभ्र आँ अटितः' इत्यत्रेट्प्रतिषेधः फलं सम्भवति तथाऽप्येकान्तपक्षे तदसम्भव एवेति वक्ष्यते। "आङ इदिति वक्तव्यः" इति आङ इच्छन्दसीति वक्तव्य इत्यर्थः।

यत्तु "तस्य लोपः" इति सूत्रानन्तरम् 'आङश्छन्दसि' इति लाघवाद्वक्तव्यमिति तन्न, अचीत्यस्य कर्तव्यत्वापत्तेः। स्वस्थाने तथा पाठे तु "प्लुतप्रगृह्य" इति सूत्रादचीत्येतस्य सम्बन्धेन तदनावश्यकमेव। ननु विधानसामर्थ्यादस्य लोपो माभूदित्संज्ञा तु स्यादेवेत्यत आह—**तत्फलेति**। तस्येत्वस्य फलं लोपः स प्रतियोगितासम्बन्धेनेत्वस्य व्यापको विधानसामर्थ्याद्व्यापकस्य तस्याभावे व्याप्यस्येत्वस्याप्यभाव इत्यर्थः।

फलान्तरमाशङ्क्य निराचष्टे—**नन्वभ्रेति**। **महासंज्ञेति**। इदिति व्यञ्जनमात्रं संज्ञा कर्त्तव्या, तथा च लाघवम्। इदिति त्वेतीतीदित्यर्थकमिति लोपो भविष्यतीत्याशयः। **इक इत्यादाविति**। प्रत्याहारार्थमित्त्वन्तस्यावश्यकमेव। तथा च महासंज्ञया तन्निवृत्तिः स्यादिति भावः(२)। ननु न वस्येतस्तत्रोच्चारणम्, किन्तु तत्सदृशस्यैव, अत एव "आदिरन्त्येन" इति सूत्रव्याख्यानावसरे इता इत्सदृशेनेत्युक्तम्। अत एव वैयाकरण इत्यत्र चित्स्वरो नेत्यत आह-**ओदाविति**। तेन "अइउण्" इत्यादौ णादिश्रवणानापत्तिः समुच्चीयते। मुख्यत्वन्तस्योपपादयति—**तदा हीति**। एवं "हलन्त्यम्" इत्यादौ लक्षणाया अकल्पनेनापि लाघवम्बोध्यम्। ननु 'दोषाभाव' इति प्राग्लिखितमेव पुनरिहेत्यदोषात्युच्यते इति पौनरुक्त्यमिति चेन्न। पूर्वस्य दोषपदस्येट्प्रतिषेधप्रसङ्गरूपं दोषपरत्वमस्य तु दोषसामान्यपरत्वमिति भेदात्।

प्रतिज्ञानुनासिक्या इत्यत्र प्रतिज्ञाशब्दः कर्मबोधकाङन्त इत्याशयेनाह-**प्रतिज्ञानेति**। लक्षणा-

---

(१) नन्वन्वर्थसंज्ञया लोपस्य सिद्धावपि तस्य साधुत्वाय सूत्रमावश्यकमित्यरुचेराह—**इक इति**।

(२) वस्तुतोऽत्र महासंज्ञात्वं वक्तुमेवाशक्यम्। सार्धमात्राधिककालिकसंज्ञाया एव महासंज्ञात्वस्वीकारादिति बोध्यम्।

णीयम् । "पाणिन्युपज्ञं व्याकरणम्" इत्यादिष्विव लक्षणां विनैव निर्वाहात् । यद्यपि सूत्रकारकृतोऽनुनासिकपाठ इदानीं परिभ्रष्टस्तथापि वृत्तिकारादिव्यवहारबलेन यथाकार्यं प्राक् स्थित इत्यनुमीयत इति भावः ।

ननु रलयोरिति न्यूनम् , टकारस्यापि मध्यगतत्वादित्यत आह—**प्रत्याहारेष्विति । व्यवह्रियन्ते इति ।** प्रत्याह्रियन्ते संक्षिप्यन्ते वर्णा यत्रेति बाहुलकादधिकरणे घञ् । यद्यपि योगमात्रमकारादिस-

---

ति । शक्तिग्राहकव्याकरणसत्त्वाच्छक्त्यैवं तदर्थबोधसम्भवे लक्षणाश्रयणं क्लेश इति भावः । **लक्षणां विनैवेति ।** अत्र लक्षणया व्याख्यानं कुर्वताऽपि तत्र लक्षणां विना मदुक्त(१)रीत्यैव व्याख्यातम् । एवं च पूर्वापरविरोधस्तस्येति भावः । न चोभयोर्विधानेऽपि लाघवाद्धात्वर्थे शक्तिः, कर्मणि लक्षणा, अनुशासनमपि लाक्षणिकार्थानुशासनमेवेति वाच्यम्, "लः कर्मणि" (पा० सू० ३।४।६९) इत्यादीनामपि तथात्वापत्तौ 'तिङां कर्त्रादौ शक्तिः' इतिसिद्धान्तासङ्गत्यापत्तेः । व्याकरणस्याभियुक्तोक्तशक्तिग्राहकत्वस्य(२) भङ्गापत्तेश्च ॥

टकारस्यापीति । अत्र यद्वक्तव्यं(३) तदन्यत्रोक्तम् । **बाहुलकादिति ।**

बादिमतमुपपादयति—**भावेति । लक्षणेति ।** क्लिष्टमित्यनेन लक्षणास्वीकार एव क्लेश इति प्रतीयते स तु न युक्तः, लक्षणाया उच्छेदापत्तिरतो भावार्थमाह—**शक्तीति ।** मूले—**पाणिन्युपज्ञमिति ।** आद्यर्थकोपशब्दपूर्वकाज्ज्ञाधातोः कर्मण्यङ् । पाणिनेरुपज्ञेति कर्तृषष्ठ्या समासः । पाणिनिकर्तृकाद्यज्ञानविषयीभूतमित्यर्थः । तत्र दृष्टान्ते उभयोर्भावकर्मणोस्तथात्वापत्तौ लाक्षणिकार्थबोधकत्वापत्तावित्यर्थः । **अभियुक्तोक्तेति ।**

> शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोशाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च ।
> वाक्यस्य शेषाद्विवृत्तेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः ॥

इति वृद्धोक्तेरित्यर्थः ॥

अत्र—रप्रत्याहारविषये । अन्यत्र—लघुशब्देन्दुशेखरे । "लण्" सूत्रस्थाकारो यद्यनुनासिकः स्यात्तदा "अतो लृान्तस्य" इति सूत्रे पाणिनिर्लकारन्नोच्चारयेत् , रप्रत्याहारेणैव व्यवहरेत् । एवं यण्घटितसूत्रेषु लाघवाय प्रत्याहारनिर्देशनेव कुर्यात् । तस्मादस्यानुनासिकत्वमप्रामाणिकम् , इत्यादि तत्रोक्तम् । वस्तुतस्तु लेत्यत्र रेत्येव सिद्धे लकारोच्चारणं "लण्" सूत्रस्थाकारनिष्पाद्यप्रत्याहारनिर्देशस्य क्वचिदनाश्रयणमिति ज्ञापनाय । तेन शुल्कमाचष्टे शुल्कयति शुल्कयतीति शुल्क् इत्यत्र "रात्सस्य" इति नियमाप्रवृत्त्य संयोगान्तलोपस्य प्रवृत्तिसिद्धिः । अत एव "रदाभ्याम्" इत्यत्र "रोऽसुपि" "वनोरच" इत्यनयोश्च न दोषः । न चानयोरकार उच्चारणार्थो नत्वनुनासिक इति भ्रमितव्यम् , विधेयविषये इत्संज्ञां विना निवृत्त्यसिद्धेः । "रदाभ्याम्" इति सूत्रे प्रत्याहारस्य ग्रहणे "प्रफुल्तः" इत्यत्र "आदितश्च" इतीट्प्रति-

---

(१) पाणिनिसमवेताद्यज्ञानविषयो व्याकरणमित्यर्थस्य शक्त्यैव स्वीकारादित्यर्थः ।

(२) शक्तिग्राहकेषु परिगणनाल्लब्धस्येत्यर्थः ।

(३) "आचारादप्रधानत्वाल्लोपश्च बलवत्तरः" इतिभाष्योक्तहेतुभिरनुबन्धसामान्यस्य प्रत्याहाराबाध्यत्वलाभात्, "हयवरट्" इत्यादौ हकाराद्युत्तरमसकृदुच्चारणार्थाकारोपादानेनोच्चारणार्थवर्णानन्वितहलां प्रत्याहारबोध्यत्वाभावस्य ज्ञापितत्वाच्च टकारस्य न ग्रहणमित्यादीत्यर्थः ।

ञ्ज्ञास्वतिप्रसक्तं, तथापि योगरूढिरिति भावः। प्रत्याहाराश्चेकचत्वा-

भावघञन्तादर्शआद्यजित्यपि बाहुलकादविशिष्टमिति भावः। एकचत्वारिंशदिति।

षेधाल्लकारात्परस्य तस्य नत्वापत्तिः। यद्यपि यण् घटितसूत्रेषु लाघवाय यप्रत्याहारनिर्देशमेव कुर्या-दिति, तत्स्थवीयः। "इणो यण्" "इग्यणः सम्प्रसारणम्" इत्यत्र लाघवाभावात्। "इको यण्" इत्यत्र-मात्रालाघवसत्त्वेऽपि "योऽचि" इत्युक्ते प्रक्रियागौरवमस्त्येव।

किञ्च "लण्"सूत्रस्थाकारनिष्पन्नयप्रत्याहारनिर्देशस्य क्वाचित्कत्वं यप्रत्याहारेणैव निर्दिशेदिति वा-दिनापि वाच्यम्, अन्यथा 'महाशूद्री' इत्यत्र "अयोपधात्"इति प्रतिषेधस्य प्राप्त्या "जातेः"इति सूत्र-विहितङीषभावस्य "ङ्यः"इत्यनेन यकारादिचतुष्टयादेशघटितानिष्टरूपाणामिष्टरूपाभावानां चापत्तेः। न चास्यानुनासिकत्वे हलप्रत्याहारे ऽनुनासिकाकारस्य ग्रहणापत्तिः। हलप्रत्याहारसिद्धेः प्रागच्पदार्थ-निष्पत्त्यभावेनोपदेशेऽजित्यस्यार्थबोधाभावेनास्याकारस्येत्वानापत्तेः। इष्टापत्तिस्तु कर्तुमशक्या 'मा माँ स्त्रायस्व' इत्यत्राम् धातोः क्विपि दीर्घे यत्प्रकृतिकसम्बुद्धौ नलोपाभावे "नश्छवि"इति रुत्वे "अत्रानु-नासिक"इत्यनुनासिकपक्षे ऽनुस्वारापत्तेरिति वाच्यम्। लण्सूत्रस्थाकारो नानुनासिकत्वविशिष्टः श्रूयते, किन्तु कार्यार्थन्तथा प्रतिज्ञात इति वाच्यम्, तच्च कार्यम्प्रत्याहारसिद्धिरूपं, तच्चेत्त्वं विना ऽनुपपन्नमिति हलप्रत्याहारसिद्धिकाले तस्योक्तरीत्या इत्संज्ञायाः प्राप्त्यभावेऽपि "मोऽनुस्वारः" इति सूत्रजवाक्यार्थ-निष्पत्तिकाले "लण्"सूत्रस्थाकारस्येत्वप्रवृत्तौ प्रतिबन्धकाभावात्तत्र तस्य लोपप्रवृत्तेर्दुर्वारत्वात्तावतापि भवदुक्तबलवत्तरलोपप्रतियोगित्वरूपहेतुसत्ताया: सत्वात्तस्य प्रत्याहारे ग्रहणाभावस्य सिद्धेः।

किञ्च यत् प्रत्याहारे जातिनिर्देशमाश्रित्य 'सो ऽस्ति' इत्यत्र सुलोपापत्तिरिति, तदतिस्थवीयः। "अदेङ् गुणः" इत्यादौ सुलोपाकरणेन हलन्तात्परत्वादेव सुलोपे सिद्धे "एतत्तदोः" इति सुलोपविधानेन ज्ञापकेन च लण्सूत्राकारस्य रप्रत्याहारातिरिक्तप्रत्याहाराप्रयोजकत्वकल्पनात्। यदपि "लण्" सूत्रस्था-कारस्यानुबन्धत्वे तृतीयहेतोरव्यापकत्वापत्तिरूपदोषोद्भावनं, तदपि न मनोरमम्। "अइउण्"इत्यादौ स-न्धिकार्यम्प्राप्नोतीति शङ्कायां वर्णोपदेशकाले 'अजादिसंज्ञाया अनिष्पादात्सन्धिर्न' इति परकृतसमाधान-स्य खण्डनावसरे 'वर्णोपदेशे इत्संज्ञायामच्प्रत्याहारे च निष्पन्ने प्रवर्तमानानां यणादीनां सुध्युपास्य इत्यादौ तटस्थ इवोद्देश्यतावच्छेदकाक्रान्ते वर्णोपदेशेऽपि प्रवृत्तेर्दुर्वारत्वात्'इति यथाभिहितं, तथा हलप्रत्याहारनिष्पत्त्युत्तरमच्प्रत्याहारे निष्पन्ने भवत्वादिशब्दोकारे यथा"उपदेश" इति सूत्रस्य प्रवृ-त्तिर्भवति, तथोद्देश्यतावच्छेदकरूपाक्रान्ते "लण्"सूत्रस्थाकारेऽपि तस्य प्रवृत्तिर्दुर्वारेति प्रत्याहारग्रहणा-भावे साध्ये यत्पक्षतावच्छेदकमनुबन्धत्वं तद्व्यापकम्बलवत्तरलोपप्रतियोगित्वरूपहेतोरस्त्येव। हलप्र-त्याहारसिद्धेः प्राक् पक्षे परं हेतोः पक्षावृत्तित्वेऽपि न क्षतिः। अव्याप्यवृत्तेरपि कपिसंयोगस्य वृक्षे स्वद्रव्यत्वानुमापकताया दर्शनात्।

यद्यपि प्रत्याहारेऽनुबन्धानामित्यादिनाच्प्रत्याहारेऽनुबन्धानाङ्ग्रहणशङ्का कृता, नतु हल्प्रत्या-हारे। यदि लण्सूत्रस्थाकारो ऽनुनासिकः स्यात्तदा हलप्रत्याहारेऽकारस्यानुनासिकस्य ग्रहणशङ्काऽपि कर्तुमुचितेति तदकरणान्न्यूनतापत्तिः। अतोऽस्यानुनासिकत्वमप्रामाणिकमिति भाषितं तदपेशलम्, तत्रत्याज्ग्रहणस्योपलक्षणत्वात्। यथाश्रुतार्थकत्वे भवन्मतेऽपि उक्प्रत्याहारे णकारस्य ग्रहणाशङ्का-समाधानयोरकरणेन न्यूनताया दुर्वारत्वात्। उक्प्रत्याहारे णकारस्य ग्रहणमिष्टमेवेति तु न 'रणितो भणित' इत्यादौ "इन्युकः किति" इतीण्णिषेधापत्तेः।

नच तस्योपलक्षितार्थकत्वं यद्यभिमतं; तदा "अइउण्"इत्यादिसूत्रचतुष्टयोपादानस्वारस्य भङ्ग इति वाच्यम्? हलप्रत्याहारे एवानुबन्धाग्रहणन्तेन भाष्येण साध्यते इति भ्रमो "हयवर"इत्यादिसूत्रव्या-ख्यानोत्तरं शङ्कासमाधानयोः करणान्माभूदित्याशयेन तत्र"अइउण"इत्यादि सूत्रचतुष्टयस्य लेखनात्। हलप्रत्याहारसाधकसूत्रव्याख्याने मध्ये तथा शङ्कासमाधानयोः करणेन हलप्रत्याहारेऽपि तैर्हेतुभिरनु-बन्धाग्रहणसाधनस्याभिमतत्वमिति कल्पनसम्भवादिति कैयटानुयायिनः॥

यत्तु बाहुलककल्पनापेक्षया भावघञन्तप्रत्याहारशब्दादर्श आद्यजिति व्याख्यानन्तद्दूषयति—भावे-

रिंशदिति प्राञ्चः। चतुर्दशसूत्रीस्थैर्हल्भिरिङ्भिः कृता अष्टाध्याय्यां व्यवहृता एकचत्वारिंशदिति तस्यार्थः। तेन सुप्तिङादीनां, रप्रत्याहारस्य, "चयो द्वितीया" इतिवार्तिकस्थचयूप्रत्याहारस्य चाधिक्येऽप्यदोषः।

यत्तु "अमन्ताड्डः" इति, "यमिञमन्तेष्वनिडेक इष्यते" इति च अ.र वार्तिककृता व्यवहृत इत्याहुः, तद्भ्रमसाभिधानम्। आद्यस्योणादिसूत्रत्वात्, द्वितीयस्य व्याघ्रभूतिकारिकास्थत्वात्; इत्यास्तां तावत्। एष च संख्यानियमो नातीवोपयुज्यत इत्युपेक्षितः।

"ऊकालोऽच्" (पा० सू० १।२।२७) ॥ ह्रस्वदीर्घप्लुत इति समाहारद्वन्द्वः। सौत्रं पुंस्त्वम्। **वां काल एवेति**। फलितार्थकथनमिदम्। विग्रहस्तु वः कालो यस्येति बोध्यः। ऊशब्देन स्वोच्चारणकालो

---

(१) "एकस्मान् ङञणवटा, द्वाभ्यां ष, त्रिभ्य एव कणमाः स्युः।
ज्ञेयौ चयौ चतुर्भ्यो, रः पञ्चभ्यः, शलौ षड्भ्यः" ॥

इति तदुक्तेरिति भावः॥

सौत्र पुंस्त्वमिति। यद्यपि इतरेतरयोगेऽपि सौत्रमेकवचनं वक्तुं शक्यं, तथापि "लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य" इति तत्र तत्र वार्तिकोक्तेर्लिङ्गस्य लौकिकत्वात्तद्व्यत्ययकल्पनमेवोचितं, न तु शास्त्रीयवचनव्यत्ययकल्पनमिति भावः। **फलितार्थेति**। ऊपदेन स्वोच्चारणकालसदृशलक्षणया कालशब्देन समानाधिकरणबहुव्रीहौ तत फलतीति भावः। वां काल इति तु न विग्रहो व्यधिकरणत्वादत आह-**विग्रहस्त्विति**। काल इति जात्याख्यायामेकवचनम्। **स्वोच्चारणकाल इति**। स्वोच्चारणकालसदृश इत्यर्थः। सादृश्यमूलके कालयोरभेदाध्यवसाये तु यथाश्रुतमेव साधु।

त्यादिना। **अविशिष्टमिति**। गणविशेषे पाठकल्पने वृत्तिद्वयकल्पने गौरवमित्यस्य स्पष्टत्वात्।

"एकस्मान्ङञणवटाः" इति। ङञणवटा एकस्मात्परे ग्राह्या इत्यर्थः। एवमग्रेऽपि ङञणवटा इत्यत्र णकारः प्रथमसूत्रस्थो ग्राह्यः। अणिति यथा। इण् प्रत्याहारस्तु न तेन "अचिश्नु" इति सूत्रे समृद्य ग्रहणात्। "आदिरन्त्येन सह" इति सूत्रस्यानित्यत्वेनैकस्मादित्यादि लभ्यते, तत्र मानन्तु "इको झल्" "अज्झनगमां सनि" इति सूत्रद्वयारम्भ एव। यदि अन्त्येन इता सह यस्य यस्यादेरुच्चारणासम्भवस्तत्र सर्वत्र प्रत्याहारे इङपि प्रत्याहारः स्यात्तथा च "आर्द्धधातुक" इत्यनेन धातोराक्षेपे इङन्तस्य धातोः सनि "इङश्च" इत्यनेन गाऽदेशे सूत्रद्वयवैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति। **तदुक्तेरिति**। प्रक्रियाकारोक्तेरित्यर्थः।

पुंस्त्वैकवचनयोरेकस्य सौत्रत्वाश्रयणे न विशेष इत्याशयेन शङ्कते—**यद्यपीति**। **ऊपदेनेति**। अस्य बहुव्रीहावित्यत्रान्वयः। **लक्षणयेति**। ऊपदस्येत्यादिः। **अभेदाध्यवसायः**-अभेदारोपः। अत एव 'मृगचपला' इत्यत्र पुंवद्भावः। **यथाश्रुतमेव**-सदृशे लक्षणां विनैव।

---

(१) ङञणवटा अनुबन्धा एकैकस्मादेवाऽऽदिवर्णात् परोच्चारिता एकैकं प्रत्याहारं जनयन्तीत्यादिरर्थः। एङ्, यञ्, अण्, छव्, अट्। झष्, भष्। अक्, इक् उक्। अण्, इण्, यण्। अम्, यम्, ङम्। अच्, इच्, एच्, ऐच्,। यय्, मय्, झय्, खय्। यर्, झर्, खर्, चर्, शर्,। अश्, हश्, वश्, झश्, जश्, बश्। अल्, हल्, वल्, रल्, झल्, शल्। इत्युदाहरणानि।

लक्ष्यते। **आये इति**। "निपाता आद्युदात्ताः" (फि० सू० १२ पा० ४) इत्याकार उदात्तः। यच्छब्दस्तु फिट्सूत्रेण। **अर्वाङ् इति**। अकारोऽनुदात्तः।

"तस्यादितः" (पा० सू० १।२।३२)॥ अतन्त्रमिति। "उपेयिवान्" इत्यत्रोपसर्ग इवाविवक्षितमित्यर्थः।

ननु तत्र "ईयिवांसमतिस्रिधः" इत्यादिप्रयोगदर्शनादविवक्षाऽस्तु। इह त्वविवक्षायां प्रमाणं किम्, इति चेल्लक्ष्यदर्शनं प्रातिशाख्यादिकं चेहि गृहाण।

तथा हि—'येऽरा' इत्यत्रैकारः, 'तनूनपात्' 'शचीपतिम्' इत्यत्र पदपाठे 'ऊदीतौ चार्धोदात्तौ' इति सकलबहवृचप्रसिद्धम्। तनूनपाच्छचीपतिशब्दयोः "उभे वनस्पत्यादिषु युगपत्" इति पूर्वोत्तरपदयोराद्युदात्तत्वे कृते "अनुदात्तं पदमेकवर्जम्" (पा० सू० ६।१।१५८) इति शेषनिघातः। पूर्वपदभूतयोस्तनूशची एतयोरन्त्यस्य पाक्षिकं स्वरितत्वं प्रातिशाख्ये उक्तम्।

फिट्सूत्रेणेति। अन्तोदात्त इत्यर्थः। जसः सुप्त्वादनुदात्तत्वम्। "एकादेश उदात्तेन" (पा० सू० ८।२।५) इत्येकार उदात्त इति भावः। **अनुदात्त इति**। फट्स्वरेणान्तस्योदात्तत्वे शेषनिघातेनेति भावः। अभिमुखवाच्यव्युत्पन्नं प्रातिपदिकमर्वाङिति।

अविवक्षितमित्यर्थ इति। इदं च वक्ष्यमाणं प्रातिशाख्यं यच्छाखायां, तच्छाखास्थवैदिकोदाहरणविषयम्। **तनूनपाच्छचीपतिशब्दयोरिति**। अस्य यद्यपीत्यादिः। **शेषनिघात इति**। अस्य तथापीतिशेषः। तेनोदीतौ अनुदा-

---

अद्युदात्त इत्यस्यानन्तरं फिट्स्वरेणेत्युपादाने आद्युदात्तः फिट्स्वरेणेत्यर्थः प्रतीयते, तथाचानुपपत्तिः, तस्यान्तोदात्तत्वविधायकत्वादत आह—**अन्तोदात्त इति**। अर्वाङ्शब्दाद्याकारस्यानुदात्तत्वमुपपादयति—**फिडित्यादिना**। **अव्युत्पन्नमिति**। फिट्स्वरप्रवृत्तये ऽभिहितन्तत्र किम्मानमिति चेत्? "आङभिमुखः" इति वेदभाष्योक्तिरेव। 'ह्रस्वग्रहणमतन्त्रम्' इत्यनेन स्वरितार्द्धमात्रस्योदात्तत्वविधायकमिति प्रतीयते; एवञ्चासङ्गतिः, दीर्घादावप्यर्धमात्राया उदात्तत्वस्य लोके दर्शनात्। अस्य शास्त्रस्य सर्वशाखासाधारणत्वेन सर्वोपकारकव्याख्यानस्यौचित्यादर्धह्रस्वशब्दो ऽर्द्धमात्रायां रूढ इति, भाष्यविरोधश्चेत्यत आह—**इदञ्चेति**। **इदम्**—अविवक्षितमित्यादिकथनम्। लक्ष्यदर्शनमित्यनेन बोधितलक्ष्यन्दर्शितं 'येऽरा' इत्यादि। तत्र 'तनूनपाच्छचीपतिशब्दयोः' इत्यादिना शङ्काग्रन्थे इति प्रतीयते, तदसङ्गतिः, शङ्काबोधकशब्दानुपादानादत आह—**अस्येति**। अस्य ग्रन्थस्येत्यर्थः। आद्युदात्तत्वे कृत इति वनस्पत्यादिगण एव ऊप्रत्ययान्तस्तनूशब्द आद्युदात्तो निपात्यते, "न आङ्" इति सूत्रे निपातितः "तत्पुरुषे तुल्य" इत्याद्युदात्तो न पाच्छब्दः, एतयोः समासे समासान्तोदात्तत्वे प्राप्ते "उभे वनस्पत्यादिषु युगपत्" इत्यनेन पूर्वोत्तरपदयोः प्रकृतिस्वरे सति द्वयोरप्याद्युदात्तत्वप्राप्तिरिति भावः। एवं शचीशब्दः शार्ङ्गरवादिङीनन्तत्वादाद्युदात्तः। पतिश्च—डतिप्रत्ययान्तत्वादाद्युदात्तः। **तेन**—शेषपूरणेन, अनुदात्तावेव प्राप्नुत इत्यर्थो लभ्यते।

"जात्यवद्वा तथा वाऽन्तौ तनूशचीति पूर्वयोः" ।। इति ।

तथा स्वरितार्द्धस्योदात्तत्वे प्रातिशाख्यमपि—

एकाक्षरसमावेशे पूर्वयोः स्वरितः स्वरः ।
तस्योदात्ततरोदात्तादर्धमात्रा, ऽर्द्धमेव वा ॥
अनुदात्तः परः शेषः, स उदात्तश्रुतिर्न चेत् ।
उदात्तं वोच्यते किंचित्स्वरितं वाऽक्षरं परम् ॥ इति ।

अस्यार्थः-पूर्वयोरुदात्तत्वानुदात्तत्वयोरेकत्र समावेशे सति स्वरितो बोद्धव्यः । तस्य स्वरितस्य स्वतन्त्रोदात्तापेक्षयोदात्ततरा ऽर्द्धमात्राबोद्धव्येति । 'क्व वोऽश्वाः' इत्यादि ह्रस्वाभिप्रायम् । 'अर्द्धं वा' इति दीर्घाभिप्रायम् । अनेनैव ह्रस्वस्यापि सङ्ग्रहाद्व्यापकत्वादिदमेवादर्तव्यमिति सूचयितुमेवकारः । "अनुदात्त" इत्यादि परिशेषसिद्धार्थकथनम् ।

न्तौ प्राप्नुत इति भावः । **जात्यवद्वेति** । पूर्वपदभूतयोस्तनूशचीशब्दयोरन्तौ जात्यवदिति ।

अतो ऽन्यत्स्वरितं स्वारं जात्यमाचक्षते पदे ।

इति लक्षितो जात्यः । उदात्तस्वरितपूर्वस्वरितादन्य एकपदे स्थितः स्वरितो जात्य इति तदर्थः । तेन तुल्यं तद्वत्, अस्यान्त उदात्तश्रुतिक इत्यर्थः । तथा वा असंहितवद्वा—संहितवद्वेत्यर्थः ।

पद्यादींस्तु द्व्युदात्तानामसंहितवदुत्तरान् ।

इत्युत्तरमस्य पाठात् । असंहितवदित्यनेन केवलमनुदात्तत्वम् । संहितवदित्यनेनार्धानुदात्तस्वरितत्वमिति तद्भाष्ये स्पष्टम् । **तथेति** । लक्ष्यदर्शनवत्प्रातिशाख्यमपि प्रमाणमस्तीत्यर्थः ॥

स्वतन्त्रोदात्तापेक्षयेति । श्लोके "उदात्तात्" इति स्वतन्त्रोदात्तादित्यर्थकमिति भावः । **एवकार इति** । तच्छाखायां दीर्घादिष्वपि समांशोदात्तकस्वरितस्यैव

स्वरितत्वविधायकम्प्रतिशाख्यमाह मूले—**जात्यवदित्यादि** । जात्यवदितिवाक्यस्यपूर्वशब्दः प्रकरणात्पूर्वपदपर इत्याशयेनाह—**पूर्वपदेति** । जात्यलक्षणघटकं यदत इति प्रतियोगिबोधकन्तत्स्वरूपजिज्ञासाशान्तये प्रतियोगिनन्दर्शयति—**उदात्तेति** । उदात्तश्च स्वरितश्चोदात्तस्वरितौ उदात्तस्वरिताभ्याम्पूर्वः उदात्तस्वरितपूर्वः उदातस्वरितपूर्वश्चासौ स्वरितश्चेति समासः । तस्मादन्यः स्वरित इत्यर्थः । एवञ्च यः स्वरित उदात्तपरकः स्वरितपरको वा तस्यान्तानुदात्तश्रुतिकस्य स्वरितस्य अत इत्यनेन बोधनमित्युक्तम्भवति । तद्भिन्नस्योदात्तस्वरितपरत्वाभावे सति जात्यपदव्यवहार्यत्वमिति लभ्यते । पदे इत्यस्य तात्पर्यार्थमाह—**अस्येति** । **इत्यर्थः इति** । पर्यवसितार्थः । तथा वेत्येतद्व्याचष्टे—**असंहितवदिति** । जात्यवद्वावासंहितवद्वयोर्विकल्पार्थो वा शब्दः । द्वितीयकोटौ वाशब्दोपादानेन विकल्पे ऽर्थात्तत्कोटिविपरिता कोटिर्लभ्यते, तेन संहितवदित्यस्य लाभः । तथाशब्देनासंहितवदित्यस्य प्रतिपादने साधकमाह—**पद्यादींस्त्विति** ।

स्वतन्त्रोदात्तादित्येतल्लाभायाह—**श्लोक इति** । ननु लौकिकप्रयोगे इतरशाखायाञ्च समासोदात्तत्वन्नास्तीति नियमानुपपत्तिरत आह—**तच्छाखायामिति** । ऋक्शाखायामित्यर्थः । **एतेन**—एव-

सः शेषः उदात्तश्रुतिः स्यात् । किमविशेषेण, नेत्याह-न चेदित्यादि । उदात्तस्वरितपरं विहायेत्यर्थः । शाकल्योऽप्याह—

"अप्राकृतस्तु यः स्वारः स्वरितोदात्तपूर्वगः ।
उदादायार्द्धमस्याथ शिष्टं निघ्नन्ति कम्पितम् ॥ इति ।

उदादाय-उदात्तं कृत्वा । 'अर्द्धह्रस्वशब्देनार्द्धमात्रा लक्ष्यते' इति हरदत्तादिग्रन्थास्तु मतान्तरपरतया कथं चिन्नेयाः ।

क्वेति । किमोऽत् । तित् स्वरितम् । व इति । "अनुदात्तं

पाठादिति भावः । एतेनैतौ पक्षौ वैकल्पिकावित्यपास्तम् । वाशब्दस्तु पादपूरणायेति बोध्यम् । अप्राकृत इति । स्वरित इत्यर्थः । स्वार इति । स्वर एव स्वारः, स्वार्थेऽण् । स्वरितोदात्ताभ्यां पूर्ववर्णग इत्यर्थः । लक्ष्यते इति । तदुक्तं भाष्ये— "अर्द्धह्रस्वशब्दोऽर्द्धमात्रायां रूढः" इति ।

हरिरप्याह—

"प्रमाणमेव ह्रस्वादावनुपात्तं प्रतीयते" इति ।

अनुपात्तमपि अर्द्धमात्रारूपं प्रमाणमेवोपलक्ष्यत इत्यर्थं तस्य हेलाराज आह । एवं च लोकेऽन्यशाखासु च दीर्घादिष्वप्यर्धमात्रैवोदात्तेति भावः । मतान्तरेति । प्रातिशाख्योक्तमतापेक्षयेतरवेदलोकसाधारणमतान्तरेत्यर्थः । कथञ्चिदिति । लक्ष्यते इत्यंशपरमिदम् । भाष्यतो रूढिशक्तेरेव प्रतीतेरिति भावः ।

कारस्योक्तार्थसूचनफलकत्वेन । एतौ पक्षौ—अर्द्धमात्रार्द्धमेव वेति पक्षौ । ननु यदि नैतौ वैकल्पिकौ तदा वाशब्दस्य वैयर्थ्यमत आह—वाशब्देति । मूले-अप्राकृत इति । स्वरितो द्वेधा—अप्राकृतः प्राकृतश्च । आद्यः—"उदात्तस्वरितयोर्यणः" इति "स्वरितो वाऽनुदात्ते" इति "तित्स्वरितम्" इति सूत्र-विहितः । द्वितीयः—"उदात्तानुदात्त" इति विहितः । स्वारशब्दो न स्वरभक्तिपर इत्याशयेनाह—स्वर एवेति । नच 'सौवर्यः सप्तम्यस्तदन्तसप्तम्य' इत्यत्र यथा स्वरशब्दस्य द्वारादिगणे पाठेनैजा-गमो भवति, तथा ऽत्रापि स्यादिति वाच्यम् । स्वरशब्दो द्वेधा-अव्युत्पन्नो व्युत्पन्नश्च, व्युत्पत्तिश्चास्या-न्यत्र दर्शिता । 'स्वयं राजन्ते ते स्वराः' इति द्वारादिगणे 'स्वग्रामस्वाध्याययोः' पाठो नियमार्थः—स्वशब्दादेश्चेदेतयोरेवेति । अन्यथा स्वशब्दस्य द्वारादिगणे पाठेन सिद्धे तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । एवञ्च यो ऽव्युत्पन्नस्तस्य स्वार इति रूपम् । तेनार्थवत्स्वशब्दघटितनियमेनैचः प्राप्त्यभाव इत्याशयात्(१) । बहुव्रीहिभ्रमवारणायाह-स्वरितोदात्ताभ्यामिति । मूले कम्पितमितिक्रियाविशेषणम् । कम्पो न-धातविशेषः । हरदत्तग्रन्थो भाष्यसम्मतार्थाभिधायकत्वेन युक्त एवेति मूलमसङ्गतमिति ध्वनयितुं तत्रार्थे भाष्यसम्मतिमाह—तदुक्तमिति ।

अनुपात्तम्—शब्दशक्तिप्रतिपाद्यम् । तस्य-हरिग्रन्थस्य । तथासति यत्सिद्धन्तदाह—एवञ्चेति । अर्द्धह्रस्वशब्दस्यार्द्धमात्राप्रतिपादकत्वसिद्धौ च । अन्यशाखास्त्विवति । तदुक्तं तैतिरीयप्राति-शाख्ये—"आदिरस्योदात्तसमः शेषोऽनुदात्तसम इत्याचार्या" इति । तत्र पूर्ववाक्याद्यावदर्द्धं ह्रस्व-स्येति सम्बध्यते । एवञ्चास्य स्वरितस्यादिर्यावद्ध्रस्वस्यार्द्धं ह्रस्वार्द्धं कालस्स उदात्तसमो भवति शेष-स्त्वनुदात्तसम इत्याचार्या इति तदर्थम्भाष्यकार आह "प्रातिशाख्योक्तं पूर्वोक्तं यादृक् प्रातिशाख्य-मर्द्धमेव" इति तदुक्तमत इत्यर्थः । ननु यदि मात्रापर एवार्धह्रस्वशब्दो बहुसम्मदस्तदा कथं कथंचि-दित्यस्योपपत्तिरत आह—लक्ष्यत इत्यंशेति । इति भाव इति । मूलकृतो ऽभिप्रायः ।

---

(१) अत्र "द्वारादीनां च" (पा०सू०७।३।४) इति सूत्रेण प्राप्तोऽप्यैजागम आर्षत्वान्नेति बोध्यम् ।

सर्वमपादादौ" (पा० सू० ८।१।१८) इत्यधिकारादनुदात्तम्। अश्वा इति। अशेः क्वनि नित्स्वरेणाद्युदात्तम्। संहितायां तु "एकादेश उदात्तेनोदात्तः" (पा० सू० ८।२।५) इत्योकार उदात्तः। ये ऽरा इति। द्वयमपि फिट्सूत्रेणान्तोदात्तम्। एकादेशस्तु पक्षे स्वरितः। "स्वरितो वा ऽनुदात्ते पदादौ" (पा० सू० ८।२।६) इत्युक्तेः।

मुखं च नासिका चेति (१) विग्रहे प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावे 'मुखनासिकम्' इति स्यादत आह-मुखसहितेति (२) ॥

(३) तुल्यास्य (४) (पा० सू० १।१।६)। आस्ये भवमास्यं,

इत्युक्तेरिति। "नोदात्तस्वरितोदयम्" (पा० सू० ८।४।६७) इति निषेधस्तु "उदात्तादनुदात्तस्य" (पा० सू० ८।४।६६) इत्यस्यैव, "अनन्तरस्य" इति न्यायादिति भावः ॥

आस्यशब्देन कथं तदवयवताल्वादिग्रहणमत आह—आस्ये भवमिति।

नासिकाचेतीति। अत्र नासिकाशब्दसमभिव्याहारान्मुखशब्दो मुखावयवताल्वादिस्थानपरः। आस्ये भवमिति। यद्यप्यास्यशब्दस्य—आस्यन्दते—अन्नम्प्राप्य द्रवीभवतीत्यर्थे "अन्येष्वपि दृश्यत" इति डप्रत्यये कर्तरि सति मुखपरत्वम्, अथवान्नेन द्रवीक्रियत इत्यन्तर्भावितण्यर्थात्स्यन्दधातोः परिखेत्यत्रेव कर्मणि डप्रत्ययेन मुखपरत्वं, तथापि सर्वेषां तत्तुल्यमिति तदुपादानवैयर्थ्यमत आस्यभवताल्वादिस्थानपरत्वमित्याशयेनाह—ताल्वादीतीति। मूले प्राक्कालिकत्वरूप इति नाभि-

---

(१) ईषद्वचन आवचनः, मुखञ्च नासिका च अनयोः समाहारः, तेन आवचन इति विग्रह इति केचित्।

(२) अत्र "मुखद्वितीया वा नासिका वचनमस्य, मुखोपसहिता वा नासिका वचनमस्य" इति भाष्योक्तेर्द्वितीयेति उपसहितेति वा विग्रहवाक्यं बोध्यम्। तादृशस्यैव शाकपार्थिवादिगणे पाठकल्पनात्। मुखसहितेत्यस्य तु तदर्थपरिचायकत्वमात्रम्। एतेन समासपक्षे शाकप्रियादीनामुत्तरपदलोपस्य नित्यत्वेन मुखसहितनासिकयेति प्रयोगस्यासाधुत्वमित्यपास्तम्।

(३) तुल्यश्च तुल्यश्च तुल्यौ—आस्यप्रयत्नौ यस्येति विग्रहो बोध्यः। नन्वत्र "नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्याम्" इत्यनेनैकशेषे तुल्यं तुल्ये इति वा स्यादिति चेन्न। प्रवृत्तिनिमित्तभिन्ननानाप्रकारतानिरूपितनानाविशेष्यताकबोधविषयकशब्दतन्त्रविषये एव एकशेषप्रवृत्त्या प्रकृते तुल्यत्वरूपप्रवृत्तिनिमित्तनिष्ठैकप्रकारतानिरूपितनानाविशेष्यताकबोधविषयकार्थतन्त्रस्यैव स्वीकारणैकशेषाप्रवृत्तेः।

(४) स्वजनकयावत्स्थानप्रयत्नजन्यत्वं स्वाजनकस्थानप्रयत्नाजन्यत्वमेतदुभयसम्बन्धेन वर्णविशिष्टो वर्णः सवर्णः—सवर्णसंज्ञक इत्यर्थः। आद्यसम्बन्धदानेनैकारस्यावर्णेन सह न सावर्ण्यम्। द्वितीयसम्बन्धदानेनाकारस्यैकारेण सह तद्व्यावृत्तिः। न चैवं कङयोः सावर्ण्यानापत्तिः ककाराजनकनासिकास्थानजन्यत्वस्य ङकारे सत्त्वादिति वाच्यम्। प्रकृतसूत्रे भाष्ये "सिद्धं त्वास्ये तुल्यदेशप्रयत्नम्" इति वार्तिके आस्यग्रहणस्य देशप्रयत्नोभयविशेषणत्वेन नासिकायाश्चौष्ठप्रभृतिकाकलकपर्यन्तरूपाऽऽस्याद्बाह्यत्वेन तज्जन्यत्वस्य सावर्ण्याविघातकत्वात्। 'नासिकाऽऽस्यान्तर्गता' इति मतेऽपि "मुखनासिका" (पा०सू० १।१।८) इति सूत्रे नासिकाभिन्नावयवार्थबोधकमुखशब्दग्रहणेन तत्साहचर्यादत्र सूत्रेऽपि तथार्थकस्यैवास्यशब्दस्य ग्रहणेनादोषात्।

"शरीरावयवाद्यत्" । इत्यभिप्रेत्याह–**तात्वादीति**।**आभ्यन्तरेति**। एतच्च प्रशब्दबलाल्लभ्यते । तुल्यास्यं किम् , तप्तं । अत्र पकारस्य तकारे परे 'झरो झरि" (पा० सू० ८।४।६५) इति लोपो मा भूत् । प्रयत्नग्रहणं किम् । वाक् श्चोतति । शस्य लोपो न ।

ञमङणनानामिति । 'नासिका च' इति चकारेण स्वस्ववर्गानुकूलं ताल्वादि समुच्चीयते । "अनुस्वारोत्तमा अनुनासिकाः" इति तैत्तिरीयाणां प्रातिशाख्यम् । "यमानुस्वारनासिक्यानां नासिका, अनुनासिकाश्चोत्तमाः" इति कात्यायनप्रातिशाख्यम् । "वर्गोत्तमा ञमङणना अनुनासिका भवन्ति, चशब्दात्स्वस्थानाद्यपरित्यागेन नासिकास्थानं द्वितीयमेषामित्यर्थः" इति तद्भाष्यं च । "एदैतोः" इत्यादौ तपरत्वमसंदेहार्थं, न तु तत्कालग्रहणार्थम् । तेन प्लुतस्यापि सङ्ग्रहः ॥

प्रशब्दबलादिति । प्रकृष्टो यत्नः प्रयत्नः । प्रकर्षश्च वर्णोत्पत्त्यव्यवहितप्राक्कालिकत्वरूप इति भावः ।

चकारेणेति । अत्र यथा नासिकायाः स्थानत्वं, तथाऽन्यत्र निरू(१)पितम् ।

न तु तत्कालेति । एषां शिक्षाद्युक्तार्थानुवादत्वेनात्र शास्त्रप्रवृत्त्यभावादिति भावः ।

प्रदेशात्प्रयत्नप्रेरितो वायुः प्राणो नाम ऊर्ध्वमाक्रामन्नुरः प्रभृतीनि स्थानान्याहन्ति, ततो वर्णाभिव्यक्तिः, तत्रोत्पत्तेः प्राग् यदा तत्तत्स्थानानि जिह्वाग्रोपाग्रमध्यमूलानि सम्यक् स्पृशन्ति तदा स्पृष्टता, जिह्वाग्रादीनां सम्यक् स्पर्शश्च तत्तत्स्थानेन सह बोध्यः । ईषद्यदा स्पृशन्ति तदा ईषत्स्पृष्टता, समीपावस्थानमात्रेण संवृतता । बाह्यास्तु वर्णोत्पत्तेः पश्चान्मूर्ध्नि प्रतिहते निवृत्ते प्राणाख्ये वायौ उत्पद्यन्ते । गलविवरसङ्कोचात्संवारः, तस्यैव विकासात् विवार, इत्यादिरीत्या भवन्तीत्येषां न वर्णोत्पत्तेः प्राक्कालिकत्वम् । उदात्तत्वादीनामेतेषु गणनन्तु सावर्ण्यानुपयुक्तत्वान्तरतम्यपरीक्षोपयुक्तत्वरूपधर्मसादृश्यात् । यद्यपि वर्ग्याणाञ्चादीनामेकमेव स्थानन्तात्विति भेदाभावात् तुल्यत्वन्नोपपद्यते, तथापि कार्यभेदेन स्थानेषु भेदारोपेण भेदघटिततुल्यत्वस्योपपत्तिः ।

यत्तु नासिका न स्थानम् , किन्तु करणमिति मतन्तन्न युक्तम् । अस्यन्त्यनेन वर्णादिति भाष्यात् कण्ठादीनामपि करणत्वप्रतीतेः । स्थानत्वव्यवहारस्तु वर्णाभिव्यक्तिजनकवायुसंयोगाधारत्वाद्वर्णाधारत्वारोपेण । एवञ्च आदीनान्नासिक्यव्यवहारस्य प्रातिशाख्यशिक्षादौ दर्शनेन नासिकायाम्भवा इत्यर्थकरणेन नासिक्या ञमङणनमा इति व्याख्यातृवचनेन च नासिकापि स्थानमित्याशयेनाह—**अत्र यथेति** । "अनुस्वारो ञमा अनुनासिकाः" इति तैत्तिरीयप्रातिशाख्यम् । "यमानुस्वारनासिक्यानान्नासिका अनुनासिकाश्चोत्तमाः" इति कात्यायनप्रातिशाख्यम् । वर्गोत्तमा अनुनासिका भवन्ति चशब्दात्स्वस्थानाद्यपरित्यागद्वारेण नासिकास्थानन्द्वितीयमेषामित्यर्थ इति तद्भाष्यञ्च । **शिक्षेति** ।

(१) यद्यपि कण्ठाद्यवच्छिन्नवायुसंयोगादकारादेरुत्पत्त्यनन्तरं नासावच्छिन्नवायुसंयोगेनाऽऽनुनासिक्यगुणोत्पत्तेर्नासिकायास्तत्र गुणजनकत्वान्न स्थानत्वम्, यद्देशावच्छिन्नवायुसंयोगाद्वर्णोत्पत्तिस्तद्देशस्यैव स्थानत्वात् , तथापि ङकारादेरानुनासिक्यरहितस्वरूपानुपलम्भात्तत्तद्वर्गीयस्थान—नासिकैतदुभयावच्छिन्नवायुसंयोगोत्तरमेव स्वरूपोत्पत्तेरत्र नासिकाया अपि स्थानत्वम् । "अनुस्वारयमानां च" इति शिक्षायां चकारेण ङञणनमानां संग्रहान्न न्यूनतेति बोध्यम् ।

"पूर्वत्रासिद्धम्" (पा० सू० ८।२।७)॥ यद्ययं स्वतन्त्रो विधिः स्यात्, तर्हि 'त्रिपादी पूर्वं प्रत्यसिद्धा' इत्येव लभ्येत, त्रैपादिकं तु पूर्वं प्रति परं नासिद्धं स्यादत आह-अधिकारोऽयमिति। यद्यत्र

नासिद्धं स्यादिति। ततश्च गोधुङ्मानित्यादौ घत्व(१)जश्त्वानुनासिकेषु भष्भावो न स्यात्। (२)न चातिदेशान्तरवदस्यापि त्रिपाद्यां प्रवृत्तौ न दोषः।

एदै तु कण्ठतालव्या ओऔ कण्ठोष्ठजौ स्मृतौ।

इति पाणिनीयशिक्षेत्यर्थः। तत्र तपरत्वाभावेन प्लुतानामपि सङ्ग्रहादत्र तपरसूत्रस्य प्रवृत्तावनुदात्तभङ्गापत्तिरतस्तदप्रवृत्तिः। शिक्षाद्युक्तानुवादत्वेनेत्यत्रादिपदेन लोकानुभवपरिग्रहः॥

त्रैपादिकस्य परस्य पूर्वदृष्ट्या सिद्धत्वाभावे दोषमाह—ततश्चेति। घत्वेत्यादि। अस्य सूत्रस्य विधित्वपक्षे त्रिपाद्याम्पूर्वम्पठितं यच्छास्त्रन्तद्दृष्ट्या परस्यासिद्धत्वबोधकत्वाभावेन गोदुह्-मानिति स्थिते घत्वजश्त्वयोः प्राप्तयोः पदान्ते घत्वस्य जश्त्वापवादत्वेनादौ घत्वम्, ततो जश्त्वानुनासिकत्वयोर्जश्त्वम्, अन्तरङ्गम्। नचानुनासिकत्वजश्त्वापवादः, सुगण्वानित्यादौ पर्जन्यन्यायेन णकारादेर्णकारादेशविधायकत्वेन चारितार्थ्यसम्भवेन येन नाप्राप्तन्यायविषयाभावात्। किन्तु विजातीयादेशाभावेन निरवकाशत्वेन तद्बाध्यमिति तत्रादावपवादविषयेऽप्युत्सर्गस्य प्रवृत्तेर्जश्त्वम्, ततोऽनुनासिकः। नन्वत्र घत्वोत्तरं "झयः" इति वत्वापत्तिः। जश्त्वस्य पदसंज्ञामापेक्षत्वेनाधिकापेक्षत्वेन बहिरङ्गत्वात्। "झय" इत्यस्य तु तदनपेक्षत्वेनान्तरङ्गत्वम्। नचास्य जश्त्वापवादत्वात्प्राक् प्रवृत्तिरिति 'उदश्वित्वान्' इत्यादौ तान्तात्परत्वेन "तसौ मत्वर्थे" इति भसंज्ञाविषये तत्प्राप्त्याऽपवादत्वासम्भवात्। अत एव परत्वादादौ जश्त्वमिति न। किञ्चाविरोधेनैतादृशस्थले परत्वन्न नियामकम्। एवमेव वत्वस्य भष्भावात्प्राक् प्राप्तिः, ततो जश्त्वभष्भावानुनासिकत्वानाम्प्राप्त्या गोधुङ्वानिति स्यादिति, चेन्न। घत्वोत्तरं वत्वभष्भावजश्त्वानाम्प्राप्तौ परत्वादन्तरङ्गत्वाच्च जश्त्वस्यैव प्राप्तेः। नच जश्त्वाद्वत्वमुक्तरीत्यान्तरङ्गम्। "झय" इति सूत्रस्यापि पूर्वपरोभयसापेक्षत्वेनोभयोः समत्वात्। न च स्थानभेदेनाविरोधात्परत्वन्न नियामकमिति वाच्यम्। विषयभेदेऽपि विप्रतिषेधशास्त्रस्य प्रवृत्तिदर्शनात्। भष्भावाज्जश्त्वस्यान्तरङ्गत्वन्तु स्फुटमेव। ततो वत्वात्परत्वादनुनासिकः। अनित्यत्वन्तूभयोः सममित्याशयात्। "पूर्वत्रासिद्धम्" इत्यस्याधिकारत्वे तु घत्वात्प्राग् भष्भावत्वयोरप्राप्त्या प्रथमतो घत्वं ततो जश्त्वस्यासिद्धत्वात्ततः प्राग् भष्भावः, वत्वन्तु न प्रवर्तते घत्वादीनामसिद्धत्वेन तद्दृष्ट्या हस्यैव सत्वात्।

इदं विधिसूत्रमेवास्तु तथाप्युक्तप्रयोगस्य सिद्धिर्भविष्यतीति शङ्कान्निराचष्टे—नचेत्यादिना। अतिदेशान्तरवत्। स्थानिवत्वान्तादिवद्भावातिदेशवत्। नचास्मिन्सूत्रे वतिनिर्देशाभावा-

---

(१) अत्र घत्वे कृते जश्त्वानुनासिकभष्भावेषु प्राप्तेषु भष्भावो न स्यादिति विवक्षितोऽर्थः। वस्तुतोऽत्र जश्त्वं प्रति भष्भावो ऽपवादत्वाद्बाधेत। नच तं परत्वादनुनासिको बाधते, तं चाऽन्तरङ्गत्वाज्जश्त्वं, तच्चाऽपवादत्वाद्भष्भाव इति चक्रकापत्तिरिति वाच्यम्, जश्त्वापेक्षयाऽपवादत्वादनुनासिकापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वाच्च पूर्वं भष्भावसिद्धेः। तस्मादत्रानुनासिकापक्षयाऽन्तरङ्गत्वात्प्राप्तं जश्त्वं निरवकाशत्वेनापवादत्वाद् बाधित्वा "झयः" इति वत्वापत्तिर्दोषो बोध्यः। न च तडित्वानित्यादौ तान्ते चारितार्थ्यं वाच्यम्। तावन्मात्रेण 'झयः' इति प्रत्याहारग्रहणाचारितार्थ्यस्य तदवस्थत्वात्।

(२) नचातिदेशान्तरेति। "अब्रह्मदत्तं ब्रह्मदत्त इत्याह तेन मन्यावहे ब्रह्मदत्तवदयं भवति" इति संख्यासंज्ञासूत्रस्थभाष्येण वतिनिर्देशाभावेऽप्यतिदेशत्वस्वीकारवत् प्रकृते वतिनिर्देशाभावेऽप्यतिदेशसूत्रत्वमस्त्वित्यर्थः। नचैतद्दृष्ट्या त्रिपाद्या असिद्धत्वेन कथं तत्रास्य प्रवृत्तिरिति वाच्यम्। वाक्यार्थबोधकालेऽस्य सूत्रस्य बोधजनकत्वेन बोधविषयत्वासम्भवात्स्वस्य पूर्वशब्देनाग्रहणात्स्वदृष्ट्या त्रिपाद्यसिद्धत्वबोधनासम्भवात्॥

कार्यासिद्धत्वमिष्येत, तर्हि पूर्वत्रासिद्धमिति 'मनोरथः' इत्यादावुत्वं न स्यात्। परत्वाद् "रो रि" (पा० सू० ८।३।१४) इत्यस्य प्रसङ्गात्। तथा च—'पूर्वत्रासिद्धे नास्ति विप्रतिषेधोऽभावादुत्तरस्य' इति सिद्धान्तो व्याकुप्येत। अमू, अमी, इत्यादि च न सिध्येदत आह–त्रिपादीति।

सपादसप्ताध्याय्यामपि पूर्वं प्रति परासिद्धत्वापत्तेः। मध्ये पाठस्य विप्रतिषेधसूत्रस्य च सामर्थ्याश्रयणे तु विनिगमनाविरहात्त्रिपाद्यामप्यप्रवृत्त्यापत्तिरिति भावः। **रो रीत्यस्य प्रसङ्गादिति।** सिद्धेऽसिद्धत्वारोपात् सूत्रोदाहरणसम्पत्त्यै परत्वाल्लक्ष्ये कार्यप्रवृत्तेरावश्यकतया परत्वात् त्रैपादिके कार्ये जाते तत्राभावप्रतियोगित्वारोपेऽपि देवदत्तहन्तृहतन्यायेन स्थानिभूतरोरभावाद् "हशि च" (पा० सू० ६।१।११४) इत्यस्याप्राप्तिरिति भावः। स्पष्टं चेदं प्रकृतसूत्रे "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इत्यत्र "षत्वतुकोः" (पा० सू० ६।१।८६) इत्यत्र च भाष्ये।

तथा चेति। शास्त्रस्य तद्बोध्यकार्यस्य च शास्त्रजज्ञानवेलायामसिद्धत्वाभावे "रो रि" (पा० सू० ८।३।१४) इत्यादेः प्रसङ्गे चेत्यर्थः। **व्याकुप्येतेति।** त्वया

दस्य सूत्रस्यातिदेशाविधायकत्वेनातिदेशान्तरवदित्यसङ्गतमिति वाच्यम्, 'विनापि वतिं वत्यर्थो गम्यते' इति भाष्यकारोक्त्या वत्यर्थलाभात्। अस्य परिभाषात्वं वास्तु पूर्वत्वावच्छिन्नशास्त्रत्वमस्या लिङ्गम्भविष्यतीति पूर्वपक्षकर्त्रभिप्रायः। उभयथापि दोष इत्याशयेन समाधत्ते—**सपादेत्यादिना।** ननु मध्ये पाठसामर्थ्यात्स्वापेक्षपूर्वत्वाश्रयशास्त्रेषु प्रवृत्तिरिति चेत्तत्राह—**मध्य इति।** एवं चेष्टासिध्या नास्यातिदेशशास्त्रत्वं, नापि परिभाषाशास्त्रत्वं, नापि स्वतन्त्रविधित्वं, मूलोक्तदोषात्। किन्त्वधिकारसूत्रत्वमेवेति भावः। रोरित्यस्य प्रसङ्गादिति मूलमसङ्गतम्। रलोपोत्वयोः प्राप्तौ रलोपस्यासिद्धत्वेनोत्वे मनोरथसिद्धेर्निष्प्रत्यूहत्वात्, अतो मूलाशयम्प्रकटयति—**सिद्ध इत्यादिना।** **परत्वादिति।** कार्यासिद्धत्ववादिमते शास्त्रेऽसिद्धत्वारोपाभावेन तत्र विप्रतिषेधशास्त्रस्य प्रवृत्तिः स्यात्। तथाच तद्विधेयकार्यस्यापि तद्द्वारा प्रवृत्तिर्जायते, कार्यमसिद्धमिति बुद्धिस्त्वधुना न सम्भवति, कार्यस्यासिद्धत्वादिति भावः। तत्र जाते कार्ये अस्य जननोत्तरमित्यादिः। शास्त्रयोः प्राप्तौ विप्रतिषेधशास्त्रस्य विरोधे एव प्रवृत्तिः, स च विरोधः कार्य्यद्वारा बोध्यः। **देवदत्तहन्तृहतन्यायेनेति।** देवदत्तस्य हन्तरि हतेऽपि देवदत्तस्य यथा न दर्शनं तथात्र देवदत्तस्थानीयस्य रोर्हननसदृशलोपसम्पादकं "रोरि" इति शास्त्रं, तस्य प्रवृत्तिरेव हननम्, तस्मिन्कृते रोरदर्शनमस्तीति "हशि च" इति न स्यात्। **आरोपेति** कथनं वस्तुतोऽभावो नास्तीति सूचनाय पूर्वत्वस्य सावधिकतया यदि परस्य सत्त्वैव न स्यात्तदा पूर्वत्वमपि तस्य वक्तुमशक्यमिति "पूर्वत्रासिद्धम्" इति वाक्यस्य प्रवृत्तिर्न स्यात्; अतो वस्तुतः परसत्ता ऽपेक्षितैव तथा च तत्र न तत्कालिकाभावप्रतियोगित्वम्, किन्तु शास्त्रबलादभावप्रतियोगित्वारोप एवेति भावः। **स्थानिभूतेति।** उत्वलोपयोरित्यादिः। एतेन "पूर्वत्र" इति सूत्रस्य वैयर्थ्यापत्तिर्ध्वनिता।

सिद्धान्तव्याकोपमुपपादयति—**शास्त्रेत्यादिना।** **शास्त्रस्य**—त्रैपादिकशास्त्रस्य। अधुना शास्त्रासिद्धत्वपक्षाभावेऽपि शास्त्रस्येत्यस्य कथनन्दृष्टान्तार्थम्। **शास्त्रजज्ञानवेलायाम्**—त्रैपादिकशास्त्रजन्यवाक्यार्थज्ञानसमय इत्यर्थः। भवन्मते विप्रतिषेधशास्त्रप्रवृत्तौ त्रैपादिकशास्त्रबोध्यकार्यस्य लक्ष्ये प्रवृत्तिविघातो निमित्तमिति वक्तव्यम्, तच्च न सम्भवति, तस्याजातत्वादिति सिद्धान्तव्याकोप इति भावः। **पूर्वादिपदे** लक्षणास्तु, तथाच लक्ष्ये कार्यप्रवृत्तिर्नापेक्षिता, किन्तु तात्कालिकज्ञानविषयपूर्वशास्त्रजन्यज्ञानविषयकार्यज्ञानमात्रमपेक्षितं, तच्चास्त्येवेति मनोरथस्य सिद्धिः स्यादेव।

विप्रतिषेधशास्त्रप्रवृत्तौ निमित्तस्य त्रैपादिकस्य शास्त्रजबोधविषयकार्यस्य, शास्त्रस्य वाऽसिद्धता वक्तुमशक्या, किं तु लक्ष्ये जातस्य तस्य प्रवर्तमानसपादसप्ताध्यायीस्थकार्यदृष्ट्याऽसिद्धत्वं (१)वाच्यम् । एवं च विप्रतिषेधाभावोपपादकहेतोरसिद्धिरिति भावः ।

न च ममापि पूर्वपरपदयोः पूर्वपरशास्त्रजन्यबोधविषयकार्यलक्षणया शास्त्रे एव कार्यासिद्धत्वमिति वाच्यम् । लक्षणायां मानाभावात्, फलाभा(२)वात्, गौरवाच्च ।

ननु मनोरथे दर्शनाभावरूपे लोपेऽभावारोपस्य दर्शनारोपरूपत्वेन दोषः, अभावाभावस्य प्रतियोगिरूपत्वादित्यत आह–**अमू इत्यादि** । अद अ औ, अद अ अस्, इत्यवस्थायां जातस्योत्वस्य सपादसप्ताध्यायीस्थकार्यदृष्ट्याऽसिद्धत्वेऽपि पूर्वरीत्याऽकाराभावेन पररू(३)पाद्यनापत्तिः । मुत्वस्यासिद्धत्वनिषेधसामर्थ्यादेतद्विषये उक्तन्यायाप्रवृत्तिरिति चेत्? तेन शास्त्रासिद्ध(४)त्वमेव ज्ञापयितुं युक्तम् । एवं शीभावात्पूर्वम्

अभावादुत्तरस्येत्यत्राप्युत्तरपदमुत्तरशास्त्रबोध्यकार्यपरमिति न सिद्धान्तव्याकोप इत्याशयकशङ्कां निराचष्टे—**नचेति** । **ममापि**—कार्यासिद्धत्ववादिनो ममापीत्यर्थः । **पूर्वपरपदयोः**—अत्र पूर्वपदमुपात्तम्, परपदन्त्वाक्षिप्तं बोध्यम् । **शास्त्र एव**—विषयतासम्बन्धेन शास्त्रजन्यज्ञानविशिष्टकार्य एव । एवकारेण लक्ष्ये कार्यप्रवृत्तिव्यावृत्तिः । ननु "पूर्वत्रासिद्धम्" इति शास्त्रारम्भ एव मानमत आह—**फलाभावादिति** । ननु फलमप्युक्तमेवेत्यत आह—**गौरवादिति** । कार्यासिद्धत्वपक्षम्परित्यज्य शास्त्रासिद्धत्वपक्षः स्वीकार्यस्तथा सत्युक्तार्थे लक्षणां विनापि प्रयोजनानामुक्तसिद्धान्तस्य च निर्वाहो भविष्यति । यद्येवन्न क्रियते, किन्तु कार्यासिद्धत्वमेवाश्रीयते, उक्तः प्रकारोऽप्याश्रीयते, तदा गौरवं स्पष्टमेवेति भावः ।

कार्यासिद्धत्ववादी शङ्कते–**ननु मनोरथ इति** । दर्शने निरस्येत्यादिः । **रूपत्वेनेति** । अभावाभावस्य प्रथमभावप्रतियोगिरूपत्वादित्यर्थः । **जातस्येति** । निरधिष्ठानारोपासम्भवेनारोपार्थजातस्येत्यर्थः । पूर्वरीत्या देवदत्तहन्तृहतन्यायेन अकाराभावेन उकाराभावस्याकाररूपत्वाभावादिति भावः । आदिपदेन औकारस्थानिकस्योत्वस्यैकारस्थानिकेत्वस्य परिग्रहः । ननु नाभावे कर्तव्ये मुत्वासिद्धत्वनिषेध एवं सति व्यर्थः स्यात्, आङोऽकारेण व्यवधानान्नाभावाप्राप्तेरिति देवदत्तहन्तृहतन्यायोऽत्र नाश्रयणीयस्तथा सत्यकारबुद्ध्या पररूपम्भविष्यतीत्याशयेन शङ्कते–**मुत्वस्येति** । **युक्तमिति** । लाघवादिति शेषः । एतच्चाभ्युपेत्यवादेन ।

---

(१) लोके ऽनाहार्यज्ञानस्यैव प्रवृत्त्युपयोगित्वेऽपीह शास्त्रप्रामाण्यादाहार्यारोपस्यापि शास्त्रप्रवृत्तौ निवृत्तौ च नियामकत्वमिति भावः ॥

(२) नच शास्त्रासिद्धत्वपक्षे यत्र द्वयोः सहप्रसङ्गस्तत्र त्रैपादिकस्याप्रवृत्त्युपपादनेऽपि यत्र हर एहीत्यादौ निष्प्रतिपक्षत्वात् "लोपः शाकल्यस्य" (पा०सू० ८।३।१९) इत्यादि त्रैपादिकशास्त्रं प्रवृत्तं तत्र वृद्धिशास्त्रदृष्ट्या लोपशास्त्रस्याऽसिद्धत्वेऽपि वस्तुतो लोपस्य लक्ष्ये जातत्वेन निमित्तसद्भावाद्वृद्धिशास्त्रस्य प्रवृत्तिः स्यादेव । कार्यासिद्धत्वे तु यलोपस्यासिद्धत्वेन निमित्ताभावाद्वृद्धेर्न प्राप्तिरिति फलसद्भाव इति वाच्यम् । शास्त्रासिद्धत्वपक्षेऽपि शास्त्रेऽसिद्धत्वबोधनेन तद्विहितादेशे लक्ष्ये जातत्वबुद्ध्यभावस्य तत्कृतस्थानिनिवृत्तिबुद्ध्यभावस्य च बोधनेनादोषात् ।

(३) इष्टरूपाद्यनापत्तिरित्यर्थः । एतेन प्रथमाकारस्य तृतीयाकारे परतः पररूपप्राप्तिसद्भावे न तदनापत्त्युक्तिरसङ्गतेत्यपास्तम् ।

(४) नच कार्यासिद्धत्वेऽपि त्रैपादिकं कार्यं न जातम्, तत्कृता स्थानिनिवृत्तिर्न जाता, इति सम्भावनायां यत्कार्यं प्राप्नोति तद्भवति यच्च न प्राप्नोति तन्न भवतीत्यर्थस्वीकारेण प्रकृते मुत्वे कृतेऽपि

"अदसोसेः" (पा० सू० ८।२।८०) इति मुत्वे दात्परैकाराभावेन "एत ईद्" (पा० सू० ८।२।८१) इति सूत्रमपि व्यर्थं सदत्रैव ज्ञापकमस्तु । न च "तौ सत्" (पा० सू० ३।२।२७) इत्यादिनिर्देशैदेवदत्तहन्तृहतन्यायोऽनित्य इति वाच्यम् । 'हते देवदत्ते तद्धन्तरि हतेऽपि नोन्मज्जनं, हतत्वारोपे तु सुतराम् । हन्तुमुद्यतस्य हनने तूज्जीवनमस्त्येव' इति न्यायशरीरम् । 'तौ' इत्यादौ वृद्धिहन्तुः पूर्वसवर्णदीर्घस्य हननोद्यमसजातीयं प्रसङ्गमात्रं, न तु हननस्थानीया लक्ष्ये प्रवृत्तिरिति न तत्रास्य न्यायस्य विषय इति तेनास्यानित्यत्वबोधनासम्भवात् । स्पष्टं चेदं "स्वादिष्वसर्व" (पा० सू० ४।१।१७) इति सूत्रे कैयटे । प्रकृते तु निरधिष्ठानारोपासम्भवेन हननसजातीयं

वस्तुतस्तूक्तज्ञापकेनापि न लक्ष्यस्य सिद्धिः । उत्वेऽसिद्धत्वारोपेणाकारबुद्धौ प्रवृत्तेन "अतो गुणे" इति शास्त्रेण पररूपे सत्यकारो भविष्यति, ततो वृद्धावप्युकारस्य लक्ष्ये श्रवणन्न स्यादेव । पररूपेण तस्य निवर्तनात् । नचोकारासिद्धत्ववन्मकारोऽप्यसिद्ध इति दात्परत्वबुद्ध्या पुनर्मुत्वस्य प्रवृत्तिर्भविष्यतीति वाच्यम्, लक्ष्ये लक्षणस्य पुनः प्रवृत्तेः शास्त्रविरुद्धत्वात् । यदि पुनः प्रवृत्तिरपि "नमुटादेशः" इति वार्तिकैकवाक्यतापन्न "नमुने" इति शास्त्रारम्भसामर्थ्याद्भविष्यतीति कल्प्यते, तर्हि कार्यासिद्धत्ववादिनो महान् क्लेशः ।

एवम्—"नमुने" इति-सूत्रवत् । अत्रैव—शास्त्रासिद्धत्वे एव । ननु देवदत्तहन्तृहतन्यायस्यानित्यत्वमन्यत्र दृष्टन्तद्रीत्याऽत्रापि निर्वाहे ज्ञापकानुसरणं व्यर्थमित्याशङ्कान्निराचष्टे—नचेत्यादिना । "तौ सत्" इत्यादिनिर्देशस्य न्यायानित्यत्वज्ञापकत्वं शिथिलयति-हत इत्यादिना । सुतरामित्यस्य नोन्मज्जनन्देवदत्तस्येति शेषः । तेन—"तौ सत्" इति निर्देशेन । ननु "तौ" इतिवदत्रापि न्यायाविषयत्वमस्त्वित्यत आह—प्रकृत इति । ननु कार्यासिद्धत्वपक्षेऽपि न कार्यमसिद्धमनिष्पन्नमिति प्रकृतसूत्रेण प्रतिपाद्यते जाते कार्ये तन्निष्पत्त्यभावस्य वक्तुमशक्यत्वात्, किन्तु पूर्वत्र कर्तव्ये परम्—परशास्त्रबोध्यङ्कार्यम्, सिद्धं—तत्कालिकाभावप्रतियोगिप्रवृत्तिकर्तृत्ववदित्यर्थोऽस्तु । मूले—एतेन-कार्ये स्वकर्तृकप्रवृत्त्यभावकत्वबोधनेन, त्रैपादिकशास्त्रस्य पूर्वमप्रवृत्तिरेव कल्प्यते, तथा च न 'अमू'इत्याद्यसिद्धिरिति, चेन्न । 'राजभ्याम्' इत्यत्र राजन् भ्यामिति स्थितयवस्थायाङ्कस्यापि सपादसप्ताध्यायीस्थकार्यस्य प्राप्त्यभावेन त्रैपादिकनलोपस्य प्रवृत्त्यभावबोधनासम्भवेन नलोपे जाते ततो भवदुक्तार्थे पक्षे दीर्घस्य प्रवृत्त्यापत्तेः । एवं 'वृक्ष इह, इत्यादौ यलोपे जाते गुणापत्तेः । नचात्र सूत्रेऽसिद्धमिति न कार्यम् 'अविद्यमानवत्' इत्यनुवर्तनीयं तावतैवेष्टसिद्धिर्भविष्यति, पूर्वत्र कर्तव्ये परम्—परशास्त्रबोध्यम्, अविद्यमानवदित्यर्थोऽस्त्वित्यर्थादिति वाच्यम्, अप्रवृत्तस्याविद्यमानवद्भावविधानासम्भवेन पूर्वम्प्रवृत्तेरावश्यकतया मूलोक्तदूषणापत्तेः । नच शास्त्रासिद्धत्वस्वीकारेऽपि 'राजभ्याम्' 'वृक्ष इह' इत्यस्यासिद्धिरेव, शास्त्रस्यासिद्धत्वेऽपि कार्यस्य सिद्धतया दीर्घादेः प्रवृत्त्यापत्तेर्दुर्वारत्वादिति वाच्यम्, शास्त्रस्यासिद्धत्वप्रतिपादनद्वारा कार्यासिद्धत्वस्य प्रतिपादनात् । एवञ्च यत्र सपादसप्ताध्यायीस्थशास्त्रस्य त्रैपादिकस्य युगपत्प्राप्तिस्तत्र परं शास्त्रमसिद्धम्; अप्रवृत्तमित्यनेन बोधने सति परशास्त्रेण लक्ष्ये कार्यसंस्कारबुद्धिर्न भवति । यत्र तु न द्वयोर्युगपत्प्राप्तिस्तत्र त्रैपादिके जातेऽपि शास्त्रेऽभावारोपे तन्निष्पा-

तन्न कृतं तत्कृताकारनिवृत्तिर्न जातेति सम्भावनायामुकार एवाकारबुद्ध्या पररूपे सन्नियोगशिष्टन्यायेन मकारनिवृत्तौ प्रत्ययोकारे परतो वृद्धौ तद्घटकमात्रोद्देश्यकविकारातिरिक्तघटितत्वेन तल्लक्ष्यत्वाभावात्पुनर्मुत्वे चामू अमी इत्यादिसिद्धिरिति वाच्यम् । अमू अमी इत्यादिर्यस्य तादृशस्याऽमूभ्याममीभिरित्यादिशब्दस्वरूपस्याऽसिद्ध्यापत्तेः । नचात्रापि पुनर्मुत्वेन सिद्धिर्वाच्या । अत्र तल्लक्ष्यत्वाल्लक्ष्ये लक्षणन्यायेन पुनर्मुत्वाप्रवृत्तेः ॥

परं शास्त्रमिति च । एतेन त्रिपाद्यां विहितं कार्यमसिद्धमित्यादिः प्राचां ग्रन्थः परास्तः ।

विवृण्वते कण्ठमिति । विवारएषां प्रयत्न इति भावः । **वर्ग्यमगा इति ।** वर्गगा यमागाश्चेत्यर्थः ।

कादय इति । लोकप्रसिद्धपाठापेक्षमिदम् । चतुर्दशसूत्र्यां मावसानत्वायोगात् ।

अर्द्धविसर्गेति । सादृश्यमुच्चारणे लेखने च बोध्यम् ।

ऋऌवर्णयोरिति । आ च आ च रलौ, तौ च वर्णौ चेति वि-

प्रयोगे कार्यप्रवर्तनमावश्यकमेवेत्यन्यत्र विस्तरः । **परास्त इति ।** विहितं कार्यमित्यध्याहारे गौरवाच्च ।

किं च, त्रिपादी शास्त्रं, तद्धि विधाने करणं न त्वधिकरणम् । त्रिपाद्यां विद्यमानेन शास्त्रेण विहितं कार्यमिति व्याख्याने त्वत्यन्तं क्लिष्टतेत्यपि बोद्धयम् ।

लोकप्रसिद्धेति । "त्रिभिश्च मध्यमैर्वर्गैः" इति भाष्यपर्यालोचनया क-ख-ग-घ-ङ-इत्यादीनामप्यनादित्वमिति भावः ।

उच्चारणेति । पादमात्रिकाविमाविति भावः । **लेखने चेति ।** अर्द्धवृत्तद्वयात्मकलिपित्वादिति भावः ।

रलाविति । ऋऌ औ इति स्थिते "ऋत्यकः" (पा० सू० ६।१।१२८) इति प्रकृतिभावेन दीर्घाभावे गुणे यणि च रलावित्यस्य सिद्धिः । उश्च उल् च ऋलोरिति

धकार्येऽप्रवृत्तज्ञानेन प्रसक्तं सपादसप्ताध्यायीस्थं कार्यम्भवत्येव । 'अग्नी इति' इत्यत्र प्लुतस्थानिकप्रगृह्यत्ववत् । यत्र तु शास्त्रासिद्धत्वज्ञानद्वारा कार्यानिष्पन्नत्वज्ञानेन सपादसप्ताध्यायीस्थशास्त्रोद्देश्यतावच्छेदकाज्ञानं तत्र तस्याप्रवृत्तिरेव । राजभ्यामित्यादौ यथा, तथा च मूलोक्तप्रयोजनस्य प्रथमरीत्यासिद्धिरित्याशयेनाह—**अन्यत्र विस्तर इति** । **मूले एतेनेति** । उक्तरीत्या कार्यासिद्धत्वस्य प्रतिपादनासम्भवेनेत्यर्थः ।

नच पूर्वोक्तप्रकारद्वयेऽपि 'ऊर्णुनविषति' इत्याद्यसिद्धिः, णत्वविधायकशास्त्रस्यानिष्पन्नत्वज्ञानद्वारा नकारबुद्ध्या द्विर्वचनेऽपि वस्तुतो णकारघटितस्यैव द्विर्वचनजातमिति परभागेऽपि णकारः श्रूयेतेति वाच्यम्, "स्थादिष्वभ्यासेन चाभ्यासस्य" इति ज्ञापकेन सपादसप्ताध्यायीस्थकार्ययोग्ये विषये त्रैपादिकशास्त्रस्य पूर्वमप्रवृत्तिकल्पनेनादोषात् ।

ननु लोकप्रसिद्धपाठस्याधुनिकत्वेन तदपेक्षा नोचितेत्यत आह—**त्रिभिश्चेति** । **पादमात्रिकाविति** । विसर्गस्य व्यञ्जनरूपतयाऽर्द्धमात्रिकत्वेन तदर्द्धस्यास्य पादमात्रिकत्वमत एतस्य तथैवोच्चारणं कार्यमिति भावः ।

यत्तु ऋ ऌ औ इति स्थिते "ऋत्यकः" इति प्रकृतिभावप्रवृत्तिपक्षे 'ऋऌौ' इति स्यादिति कस्यचिदुक्तिस्तान्दूषयितुमुपक्रमते—**ऋऌआवित्यादिना** । नच गुणोत्तरमपि यणादेशो "अचः परस्मिन्" इति स्थानिवद्भावेन "ऋत्यकः" इति प्रकृतिभावप्रवृत्त्या न स्यादिति वाच्यम्, प्रत्यासत्या ऋकार-

ग्रहः(१)। ऋश्च ऌश्च ॠलॄ च ऋलॄ। तयोर्वर्णयोरिति वा। प्रथमान्तेन परिनिष्ठितविभक्त्या वा विग्रह इति सिद्धान्तात्। "ॠत्यकः" (पा० सू० ६।१।१२८) इति प्रकृतिभावः।

पाठः। रलोरिति पाठे आगन्तुनाऽकारेण निर्देश इति बोध्यम्। तयोर्वर्णयोरिति। "पूरणगुण" (पा०सू० २।२।११) इति निषेधस्तु षष्ठीसमासस्य, न तु कर्मधारयस्य, बहुलग्रहणेन तदभावो भाष्योदाहृतविषय एव नान्यत्रेति भावः। प्रथमान्तेनेति। प्रथमोपस्थितत्वादिति भावः। अयं पक्षः "अनेकमन्यपदार्थे" (पा० सू० २।२।२४) इति सूत्रे भाष्ये। परिनिष्ठितेति। अत्र च "एकविभक्ति चापूर्वनिपाते" (पा० सू० १।२।४४) इति ज्ञापकम्। अन्यथा मालामतिक्रान्त इति विग्रहेऽतिपदस्यापि नियतविभक्त्यन्तत्वेन 'एकविभक्ति' इत्यस्य व्यावर्त्यालाभः। एकस्यानियतविभक्तित्वे हि तद्वारणाय "एकविभक्ति" इति सार्थकम्। परिनिष्ठितविभक्त्या समासे त्वतिक्रान्तमतिक्रान्तेनेत्यादिक्रमेण तस्यानियतविभक्तिकत्वं स्पष्टमेव। अत एव "तत्पुरुषे तुल्यार्थः" (पा० सू० ६।२।२) इति सूत्रे भाष्ये परमे कारके, परमेण कारकेणेत्यादावतिप्रसङ्गमाशङ्क्य प्रतिपदोक्तपरिभाषया समाहितमिति भावः।

रूपाज्निमित्तककार्यस्यैव प्रकृतिभावेन प्रतिबन्धात्। इति पाठ इति। एतेन तस्यासाम्प्रदायिकत्वन्ध्वनितम्। 'आगन्तूनामन्ते सन्निवेशः' इति न्यायविरोधात्। ननु 'ऋलवर्णयोः' इत्यनुपपन्नम्, षष्ठीसमासस्य 'समानाधिकरणेन षष्ठी न समस्यते' इति निषेधात्। कर्मधारय इत्यपि न सम्भवति, तस्यापि प्रकृते षष्ठ्यन्तपदसम्बन्धितया तेन निषेधस्य प्राप्तेरित्याशङ्कां निराचष्टे—पूरणेति। ननु कर्मधारयस्येति। 'अनन्तरस्य' इति न्यायादिति शेषः। ननु तस्य निषेधस्य विषये कर्मधारयाभावोऽप्यन्यत्र दृष्ट इत्यत आह—बहुलग्रहणेनेति। भाष्योक्तेति। 'यजुषः पीयमानस्य' इत्यादौ। नच 'समानाधिकरणमसमर्थवत्' इत्यतिदेशात्कथङ्कर्मधारय इति वाच्यम्, समानाधिकरणाधिकारे "पूर्वकालैक" इत्यादिवचनपाठेन तस्याप्रवृत्तेर्ज्ञापनात्। नचासामर्थ्यादेव समासाप्राप्तौ 'समानाधिकरणेन षष्ठी न समस्यत' इति निषेधवैयर्थ्यमिति शङ्क्यम्, 'सर्पिः कालकम्' इत्यादौ "इसुसोः" इति षत्वाभावार्थमावश्यकस्य तस्य वचनस्य 'सर्पिष्पीयते' इत्यत्रापि प्रवृत्तिः स्यादिति तद्वारणायाधात्वभिहितं समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति कल्प्यते। एवञ्च 'यजुषः पीयमानस्य' इत्यत्र षष्ठीसमासवारणाय 'समानाधिकरण' इति निषेधस्यावश्यकत्वात्। नचैवं 'पूर्वः पचन्' इत्यादौ "पूर्वापर" इत्यस्य सूत्रस्य चारितार्थ्येनान्यस्मिन्कर्मधारये 'समानाधिकरणमसमर्थवत्' इत्यस्य प्रवृत्तौ प्रकृते कर्मधारयो न स्यादिति वाच्यम्, पूर्वः पचन्नित्यादौ "वचनप्रामाण्यात्" इति समर्थसूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यादनभिधानेन समासाभावस्थैव सत्त्वात्। एवञ्च प्रकृते कर्मधारये न किञ्चिद्बाधकम्। अयम्पक्षः—प्रथमान्तेनेति पक्षः। अत एव—'परिनिष्ठितविभक्त्या समासः' इति पक्षस्वीकारादेव। यदुक्तम्प्राग्भाष्योदाहृतेति, तत्र मानन्तु अस्य वर्णस्येत्यर्थः। "सहिवहोः" इति सूत्रेऽवर्णस्येति प्रयोगो "अनेकमन्यपदार्थे" इति सूत्रस्थान्यस्य पदस्येत्यर्थकोऽन्यपदेति प्रयोगश्चेति बोध्यम्। "एकविभक्तिचापूर्वनिपाते" इति समुदायाभिधानमेकविभक्तिग्रहणाभावेऽपूर्वनिपात इत्यस्यानर्थक्यमित्यभिप्रायेण। ज्ञापकन्त्वेकविभक्तिग्रहणमेव। अतिप्रसङ्गम्—तेन सूत्रेण पूर्वपदस्वरप्राप्तिरूपातिप्रसङ्गम्। प्रतिपदोक्तेति। 'तृतीयासप्तमी' इति पदोपादानेन यः समासो विधीयते तस्य ग्रहणम्परिभाषया भवतीति भावः।

---

(१) "न पदान्ताः परेऽणः सन्ति" इति लण्सूत्रस्थभाष्योक्त्या लकारान्तानामनभिधाने तु ऋश्च ऌवर्णश्च ऋलवर्णाविति विग्रहो बोध्यः॥

"नाज्झलौ" (पा० सू० १।१।१०) ॥ (१) आकारसहित इति । अत्र च "कालसमयवेलासु" (पा० सू० ३।३।१६७) इत्यादिनिर्देशाः प्रश्लेषे लिङ्गम् । न चैवमपि 'यिया ३ सो' इत्यादौ "गुरोरनृत" (पा० सू० ८।२।८६) इति प्लुतादाकारात्परस्य सनः सस्य षत्वं स्यादेवेति वाच्यम् । आश्च, आ३श्चेति द्वन्द्वे सवर्णदीर्घेण दीर्घात्परत्र प्लुतोऽपि प्रश्लिष्यत इति व्याख्यानात् ।

यणादिकामिति । शीतलशब्दे सवर्णदीर्घ आदिशब्दार्थः ।

व्याख्यानादिति । एवं व्याख्याने मानं तु प्रयत्नभेदेन "नाज्झलौ" इत्येतत्प्रत्याख्यानपरं भाष्यम् । तद् ध्वनयन्वक्ष्यति—सूत्रं मास्त्विवति भाष्ये स्थितमिति ।

शीतलशब्दे इति । शस्य ईकारे परे, दधातीकारस्य शकारे परे चेत्यर्थः । न च शीङः शकारोच्चारणेन तच्छकारस्येकारे न दीर्घ इति वाच्यम् । शीतलशब्दे शीङोऽभावात् । किं तु श्याधातोः क्ते "द्रवमूर्तिस्पर्शयोः श्यः" (पा० सू० ६।१।२४) इत्यनेन सम्प्रसारणे "श्योऽस्पर्शे" (पा० सू० ८।२।४७) इत्युक्तेर्नत्वाभावे च निष्पन्नाच्छीतशब्दात्सिध्मादित्वाल्लचि शीतलशब्द इत्यदोषात् । शीतशब्दो हि सिध्मादिषु गणरत्ने वृत्तौ च पठ्यते । किं(२) च तेनापूर्ववचनकल्पनापेक्षया सूत्रोदाहरणत्वमेव तस्य युक्तमिति भावः ।

यत्तु "कालसमयवेलासु" इति निर्देशेनाकारहकारयोर्न सावर्ण्यमित्येव कल्प्यतां किमस्मिन्सूत्रे आकारस्य प्रश्लेषेणेति तन्मतन्निरस्यति—निर्देशेनेत्यादिना । वेलास्विवतीति । निर्देशस्य ज्ञापकत्वमर्थविशेषे चेद्यत्र ज्ञापकाभिधानन्तत्र तज्ज्ञाप्यं वचनमानुमानिकार्थाभिधायकमेव भवति । अनुमितिस्तु व्याप्तिज्ञानादिघटितगुरुतरसामग्रीप्रयोज्येति गौरवमिति भावः । अत्र न्यायः—'आकारः, हकारसावर्ण्याभाववान् । षत्वाप्रयोजकत्वात्' इति कल्पनीयः ।

ननु "नाज्झलौ" इत्यत्र दीर्घस्य सत्वेन प्लुतस्य सद्भावे मानन्नास्तीत्यत आह—व्याख्यानादिति । प्रयत्नभेदेन—ईषद्विवृतेतिप्रयत्नभेदेन । भाष्यमिति । प्रयत्नभेदे सति सावर्ण्याभावः सूत्रप्राप्त्यभावप्रयोज्य एव भवति, यदा तु न प्रयत्नभेदकल्पना; तदा चेत्सावर्ण्यन्तदा फलभेदः स्पष्ट एवेति । शस्य ईकार इति । सूत्राभावे ह्रस्वेकारशकारयोः सावर्ण्याच्छकारस्याक्त्वात्सवर्णदीर्घप्राप्तिः, ईकारस्य तु तस्याच्त्वादिति विशेषः ।

सिध्मादिगणे सम्प्रति शीतशब्दपाठानुपलम्भादाह—शीतशब्दो हीति । नन्वेतादृशक्लेशेन शीतलशब्दसाधनापेक्षया लाघवेन शीङ एव रूपमित्यस्तु तथाचोक्तं ज्ञापकं सुस्थमेवेत्यत आह—किञ्चेति । युक्तमिति । लाघवादिति शेषः । अन्यथा 'शकारो ऽच्कार्यानिष्पादक' इति वचनान्तरकल्पनाप्रयुक्तं गौरवं स्पष्टमेव । किञ्च शीङः शकारोच्चारणं 'शिश्ये' इत्यादौ चरितार्थम्, तत्रोत्तर-

---

(१) अत्र आश्च अचेति विग्रहे समाहारद्वन्द्वे "द्वन्द्वाच्चुदषहान्ताद्-" इतिटजापत्तिः, अज्झलिति समाहारद्वन्द्वोत्तरमापदेन द्वन्द्वे तु अवर्णेनाऽप्याकारस्य सावर्ण्ये न स्यादत आह—आकारसहित इति ॥

(२) ननु शीतलशब्दे शीङोऽभावेऽपि शीङ्शकारोच्चारणेन शकारस्येकारे परे न संधिकार्यमिति सामान्यापेक्षज्ञापनस्वीकारे प्रकृते न दोष इत्यरुचेराह—किञ्चेति ।

अत्रेति । अत्रैवेत्यर्थः । यद्यपीति । ग्रहणकशास्त्रस्याद्याप्य-निष्पत्तेरिति भावः ॥

अत्रैवेति । ग्राहकसूत्र एवेत्यर्थः । अत्र च "उदृत" (पा० सू० ७।४।७) इति सूत्रे तपरत्वं मानम् । तद्धि चुरादिण्यन्तात्कृतधातोर्लुङ्यचीकृतदित्यत्र दीर्घऋकारस्य स्थाने ह्रस्व एव यथा स्यादित्यर्थम् । पूर्वेणाग्राणग्रहणे तूद्देश्येन विधेयेन च ऋकारेणानण्त्वाद्भिन्नकालाग्रहणेन न तस्य स्थानित्वं; न वा आदेशत्वं प्रसक्तमिति व्यर्थं तत्स्यात् । न च तपरसूत्रेण ऌकारग्रहणार्थं तत् । स्थानेऽन्तरतमपरिभाषया ऋकारस्थाने तस्य वारणेन तद्ग्रहणे फलाभावात् । न चैवं ज्ञापिते(१)ऽपि भाव्यमानत्वात्सवर्णग्रहणाप्रसक्तेस्तद्वैयर्थ्यम् । तपरत्वाभावे आदेशान्तरनिवृत्त्यर्थत्वेन स्वरूपाभ्यनुज्ञानार्थतयाऽपूर्वबोध्यत्वाभावेनाविधेयत्वात् । कृते तु तपरत्वे भाव्यमानताऽपीत्यन्यदेतत् ।

अनिष्पत्तेरिति । 'वर्णानामुपदेशस्तावत्तदुत्तरकालमित्सञ्ज्ञा तदुत्तरम् "आदिरन्त्येन" (पा० सू० १।१।७१) इति प्रत्याहारस्तदुत्तरकाला सवर्णसञ्ज्ञा, तदुत्तरकालं "अणुदित्" (पा० सू० १।१।६९) इति, एतेन समुदितेनान्यत्र सवर्णानां ग्रहणम्' इति वाक्यापरिसमाप्तिन्यायादित्यर्थः ।

यण्डे "एरनेकाचो ऽसंयोग" इति यण् शकारसत्व एव भवति, दीर्घस्तु पूर्ववन्न प्रवर्तते, वार्णादाङ्गस्य बलवत्त्वात् ।

मूले सूत्रविशेषस्य प्रतीकमधृत्वा व्याख्याने सन्देहो भविष्यतीत्यतो व्याचष्टे-**ग्राहकेति** । अत्र च-परेणाण्ग्रहणे च । ननु तपरसूत्रस्यानणि विध्यर्थतया ऌकारस्य ग्रहणार्थन्तपरकरणमस्त्विति शङ्कान्निरस्यति—**नच तपरेत्यादिना** । विध्यर्थत्वमभ्युपेत्यैव समाधत्ते—**स्थानेऽन्तरतमेति** । **एवं ज्ञापितेऽपि**—परेणाण्ग्रहणमिति ज्ञापितेऽपि । **वैयर्थ्यमिति** । स्वविषये चारितार्थ्याभावादिति भावः । **स्वरूपाभ्यनुज्ञानार्थेति** । यद्यनेनादेशविधानन्न स्यात्तदा 'अचीकृतत्' 'अवीवृधत्' 'अमीमृजत्' इत्यादिष्विरराम्प्रवृत्तिः स्यादिति दीर्घऋकारस्य स्वरूपोपलम्भो न स्यात्, इरादेशेनापहारात् सति त्वस्मिन्दीर्घस्वरूपोपालम्भ इति स्वरूपाभ्यनुज्ञेत्यर्थः ।

यत्त्वस्य 'ऋत' इति स्थानषष्ठ्यर्थान्वयादेशत्वेन "भाव्यमान"इति परिभाषाप्रवृत्तिः स्यादतोऽयमेव तकारो भाव्यमानोऽपि सवर्णग्राहको भवतीत्यर्थे ज्ञापक इति, तन्न । अपूर्वबोध्यत्वमेव भाव्यमानत्वमित्यर्थस्य प्रसिद्धत्वात् । अपूर्वबोध्यत्वञ्च—स्थानिस्वरूपविजातीयनिष्पाद्यत्वम् । भाव्यमानोकारविषय एव सवर्णग्राहकत्वस्य सुप्रसिद्धत्वाच्च । तावतैव "अदसोसेः"इत्यत्र सम्भवात् ।

ननु ग्राहकशास्त्रस्याचार्येण पठितत्वादनिष्पत्तेरित्ययुक्तमतो भावार्थमाह—**वर्णानामित्यादिना** । **तावत्**—आदौ । नन्वेतादृशक्रमेण वाक्यार्थनिष्पत्तावन्यत्र "अस्य च्वौ" इत्यादौ सवर्णग्रहणवत

---

(१) अयं भावः—परणकारेणाऽण्ग्रहणे ज्ञापिते "उदृत" इत्यत्र तपरत्वाभावे उद्देश्यविधेयाभ्यां दीर्घस्याऽपि ग्रहणे आन्तरतम्याद्ध्रस्वस्य ह्रस्वो दीर्घस्य दीर्घ इति स्वरूपव्यवस्थापनादपूर्वबोध्यत्वन्न सम्भवति । न च तदा भाव्यमानपरिभाषाप्रवृत्तिः स्यादिति वाच्यम् । तत्परिभाषाप्रवृत्तौ सत्यां विधेयांशे दीर्घनिवृत्त्याऽपूर्वबोध्यत्वेन भाव्यमानत्वम्, तस्मिंश्च सति परिभाषाप्रवृत्तिरित्यन्योन्याश्रयेण तदप्रवृत्तेः । कृते तु तपरत्वे दीर्घस्यापि स्थाने ह्रस्वविधानेनापूर्वबोध्यत्वाद्भाव्यमानत्वसत्त्वेनान्योन्याश्रयाभावात्परिभाषाया अपि उपस्थितिसम्भव इति ।

"हो ढः" (पा० सू० ८।२।३१) इत्युपलक्षणम् । रमास्वित्यत्र षत्वं, वागाशीरित्यत्र "झषो हः" (पा० सू० ८।४।६२) इत्याकारस्य घकारः, दासीष्टेत्यादौ "दादेः" (पा० सू० ८।२।३२) इति घत्वं च नेति बोध्यम् ।

यदि तु 'विवृतमूष्मणाम्' इत्यत्र ईषदित्यनुवर्त्य स्वराणां चेत्यत्र निवर्त्य प्रयत्नभेदो व्याख्यायते; तदा "नाज्झलौ" (पा० सू० १।१।१०) इति सूत्रं माऽस्त्विति भाष्ये स्थितम् ॥

"वृद्धिरादैच्" (पा०सू० १।१।१)॥ ऐजिह द्विमात्र एव तात्परत्वात्, तेन कृष्णैकत्वमित्यत्र त्रिमात्रो न । एवमुत्तरसूत्रेऽपि । तेन गङ्गोदकमित्यादौ त्रिमात्रो न ॥

"भूवादयो धातवः" (पा० सू० १।३।१)॥ भूश्च वाश्चे-

अयं भावः—"आदिरन्त्येन" इति प्रत्याहारसिद्धौ "नाज्झलौ" (पा० सू० १।१।१०) इत्येतद्वाक्यार्थबोधे सति निर्णीते तद्विषयपरिहारेण सवर्णपदबोध्यत्वनिश्चये" "अणुदित्" इत्यनेन तावतां ग्रहणं बोधनीयम् । अन्यथा बाधकसम्भावनया "तुल्यास्य" (पा०सू० १।१।९) सूत्रजशक्तिग्रहेऽप्रामाण्यसन्देहेन तच्छास्त्रजबोधानापत्तिः । न चैतद्वाक्यार्थबोधात् प्राक् तन्निश्चय इति ।

यत्तु निषेधवाक्यार्थबोधात्पूर्वं विधेर्वाक्यार्थबोध एव नेति । तन्न । पदार्थोपस्थितौ वाक्यार्थबोधे बाधकाभावात् । निषेधस्य प्रतियोगिज्ञानोपपादकतया विध्यपेक्षत्वेऽपि विधेस्तदपेक्षत्वे मानाभावाच्च ।

रमास्वित्यत्र षत्वमिति । सर्वस्याप्येकया युक्त्या वारणेनापाद्यमानेऽर्थे न्यायानादरादेवमुक्तम् ॥

भाष्ये स्थितमिति । अनेनाकारप्रश्लेषे मानं दर्शितम् ।

"नाज्झलौ" इत्यत्रापि ग्राहकशास्त्रप्रवृत्तिः कुतो नेत्यत आह—अयम्भाव इति । एतत्—"नाज्झलौ" इत्येतत् । परिहारेणेति । अपवादविषयपरिहारेणैवोत्सर्गप्रवृत्तेरङ्गीकारात् । अन्यथा—"नाज्झलौ" इत्येतद्वाक्यार्थापर्यालोचने । अनापत्तिरिति । अप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितशक्तिग्रहस्यैव शाब्दबुद्धिहेतुत्वादिति शेषः । नचेति—नहीत्यर्थः । एतद्वाक्यार्थबोधात्—"नाज्झलौ" इतिवाक्यार्थबोधात् । तन्निश्चयः—सवर्णपदार्थनिश्चयः । तथा च "तुल्यास्य" सूत्रार्थबोधो यद्यपि प्राग् भवति तथापि निश्चितो न सम्भवतीति तस्याप्रवृत्तिः । बाधकाभावादिति । प्रतिबन्धकबाधबुद्ध्यभावादित्यर्थः । विध्यपेक्षत्वेनेति । प्रतियोगितावच्छेदकप्रकारकप्रतियोगिज्ञानस्याभावबुद्धिकारणतायाः प्रसिद्धत्वादिति भावः । षत्वमितीति । अत्र षत्वस्यासिद्धत्वादादौ ढत्वं, ततः "षढोः कः सि" इति कत्वं, ततः षत्वस्य प्राप्तिरिति बोध्यम् ।

ननु ढत्वादीनामसिद्धत्वात्संयोगान्तलोपः प्राप्नोतीत्येव कुतो नोक्तमत आह—सर्वस्येति । एकया युक्त्या—आकारप्रश्लेषरूपया युक्त्या । न्यायानादरादिति । न्यायस्य "पूर्वत्रासिद्धम्"इति सूत्रोक्तेः प्रवृत्तिविषये ऽनादरादित्यर्थः ।

ति(१) द्वन्द्वः। आदिशब्दयोर्व्यवस्थाप्रकारवाचिनोरेकशेषः। भूवौ आदी येषामिति बहुव्रीहिः। भूप्रभृतयो वासदृशाः। सादृश्यं च क्रिया(२)वाचकत्वेनेत्यभिप्रेत्याह-क्रियावाचिन इति। क्रियावाचिनः किम्, "याः पश्यसि" इत्यादौ धातुत्वं मा भूत्। सति हि तस्मिन्, "आतोधा-

सादृश्यं चेति। वाधातौ वासादृश्यं च प्रयोगभेदेन बोध्यम्। आतो धातोरिति। न च स्त्र्यर्थनिमित्तकटापो बहिरङ्गासिद्धत्वम्। "नाजानन्तर्ये" (परि० ५ इति निषेधात्। ततोऽपि बहिर्भूतसंख्यानिमित्तकविभक्तिनिमित्तकभसञ्ज्ञानिमित्तकत्वेन लोपस्य बहि(३)रङ्गत्वाच्च, अर्थनिमित्तकबहिरङ्गत्वस्याभावाच्च। नाप्ययं

ननु सादृश्यभेदनिबन्धनत्वाद्वाधातौ धातुसंज्ञा न प्राप्नोतीत्यत आह—वाधाताविति। अत एव 'याति, 'वाति, इति निर्देशसङ्गतिः। स्त्र्यर्थनिमित्तकेति। बह्वपेक्षस्य बहिरङ्गत्वात्। नन्वत्र 'नाजानन्तर्य्ये' परिभाषाप्रवृत्तिः, यत्राचः पञ्चम्यन्तशब्दबोध्यस्यान्यनिरूपितानन्तर्याश्रयणन्तत्रैव तत्परिभाषायाः प्रवृत्तेः सम्प्रदायसिद्धत्वात्। यत्रान्तरङ्गे बहिरङ्गे वा अजानन्तर्यमित्यर्थस्तु न युक्तः, पचावेदमित्यादावसिद्धत्वाभावप्रसङ्गादत आह—ततोऽपीति। टापोऽपीत्यर्थः। यद्यप्यर्थापेक्षत्वमुभयत्र, तथापि लोपस्याधिकापेक्षत्वम्, प्रकृतिप्रत्ययसमुदायापेक्षत्वात्। किञ्च टापो लिङ्गापेक्षा, तच्च लिङ्गम्प्रथमत उपस्थितम्भवति, सङ्ख्या तु तदुत्तरं प्रतीता भवतीति टाप एवान्तरङ्गत्वमिति भावः। ननु भत्वावच्छिन्नम्प्रति विभक्तित्वेन कारणतेत्येवं कार्यकारणभावो न सम्भवति 'वृषण्वसु' 'वृषणश्वः' इत्यत्र व्यभिचारात्। यदि भसंज्ञासामान्यम्प्रति विभक्तिनिमित्तत्वाभावेऽपि लोपविधायकशास्त्रप्रवृत्तिहेतुभसंज्ञाविभक्तिनिमित्तिकैवेति विभाव्यते, तदा 'याः पश्यसि' इत्यादौ भसंज्ञानिमित्तविभक्तिनिमित्तकाच्पररूपनिमित्तकत्वेन टापो लोपाद्बहिरङ्गत्वमपि सम्भाव्यत इत्यत आह—अर्थनिमित्तकेति। अभावादिति। अयम्भावः—शब्दशास्त्रे शब्दस्य प्राधान्यात्'असिद्धम्बहिरङ्ग' इति परिभाषाघटकनिमित्तबोधकाङ्गशब्देन शब्दरूपं तद् गृह्यते इति नियमः। अत एव "त्रयादेशे स्रन्तस्य प्रतिषेधः" इति वार्तिकं सङ्गच्छते। अन्यथा स्त्रीत्वापेक्षतिस्रादेशापेक्षया तदनपेक्षत्रयादेशस्य पूर्वं प्रवृत्तौ ततस्तस्य स्थानिवद्भावेन त्रिशब्दत्वात्तस्य स्थाने तिस्रादेशे 'लक्ष्ये लक्षणस्य सकृदेव प्रवृत्तेः' पुनस्त्रयादेशाप्रवृत्तौ वार्तिकासङ्गतिः स्पष्टैव। अत एव 'गौधेरः' 'पचेत्' इत्यस्य सिद्धिः। अन्यथा "अतो येयः" इत्यस्याङ्गसंज्ञासापेक्षत्वेन बहिरङ्गतया वलि लोपो न स्यात्। अर्थापेक्षबहिरङ्गत्वाभावे, "नलोपः सुप्" इति सूत्रस्थं कृतितुग्ग्रहणं ज्ञापकमिति। अन्यथा वृत्रहभ्यामित्यादौ पदसंज्ञा-

(१) नचात्रैकरूपावच्छिन्नस्यैकरूपावच्छिन्ने एकरूपसंसर्गेणाऽन्वयबोधेच्छारूपसहविवक्षाऽभावाद् द्वन्द्वालाभः, एकपदोपस्थापितयोरर्थयोः परस्परमभेदान्वयस्याव्युत्पन्नत्वेन भूतप्रभृतयो ये वासदृशाभिन्ना इत्यभेदान्वयालाभः, भूशब्दस्यैव व्यवस्थावाचिन्यन्वयः, वाशब्दस्यैव सादृश्यवाचिन्यन्वय इति विनिगमकाभावश्चाऽपद्येतेति वाच्यम्। भूवादय इति विशिष्टस्य तन्त्रेण निर्दिष्टत्वाद् भूवोरुभयोरपि व्यवस्थावाचिनि प्रकारवाचिनि चान्वयस्वीकारेणात्रोक्तदोषनिरासात्।

(२) तत्र भूसाहचर्याद्वाशब्दोऽनव्ययमेव गृह्यते, वासाहचर्याच्च भूशब्दोऽसत्त्ववाची गृह्यत इति मिथःसाहचर्य्यात् क्रियावाचकस्यैव वाशब्दस्य ग्रहणादित्यर्थः।

(३) पञ्चकं प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे लिङ्गसंख्ययोः प्रातिपदिकार्थत्वाविशेषेऽपि लिङ्गस्य स्वान्वयिधर्मिमात्रज्ञानाधीनज्ञानविषयत्वात्तत्प्रयुक्तकार्यस्याऽन्तरङ्गत्वम्। संख्यायास्तु सजातीयधर्म्यन्तरज्ञानसापेक्षज्ञानविषयत्वात्तत्प्रयुक्तकार्यस्य बहिरङ्गत्वमिति प्रकृते तादृशत्वादपि तत्त्वमित्यर्थः।

लाक्षणिकः ।

नकारजावनुस्वारपञ्चमौ झलि धातुषु ।
सकारजः शकारश्चेर्षाट्टवर्गस्तवर्गजः ॥ १ ॥

इत्यभियुक्तोक्तेर्भ्वादिषु लाक्षणिकानामपि दर्शनेन तद्विषये तत्परिभाषाया अप्रवृत्तेः । "आतो धातोः" (पा० सू० ६।४।१४०) इत्यत्र प्रतिपदोक्त आकारो गृह्यत इति तु वक्तुमप्यशक्यम् । पशुष इत्यसिद्ध्यापत्तेः । पशुं सनोतीति विट्, "विड्वनोः" (पा० सू० ६।४।४१) इत्यात्वम् । "आतोऽनापः" इति वार्त्तिकमते तु विकल्पार्थकनिपातवाशब्दस्य धातुत्वे प्रातिपदिकत्वाभावात्सुबभावे पदत्वानापत्तिदोषः । क्रियात्वं साध्यत्वेन प्रतीयमानत्वम् । साध्यत्वं (१)चोत्पाद्यमानत्वमेवेत्यन्यत्र विस्तरः ।

सापेक्षनलोपस्य बहिरङ्गत्वादेव तुगभावस्य सिद्धौ तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । नच भ्याम्निमित्तकत्वमेव नलोपस्य; न तु पदसंज्ञासापेक्षत्वमिति शब्दस्वरूपस्याङ्गशब्देन ग्रहणेऽपि दोष एवेति वाच्यम्, भ्यामः पदसंज्ञाम्प्रति निमित्तत्वेऽपि नलोपं प्रत्यनिमित्तत्वात् । परम्परया निमित्तत्वाश्रयणे तु मानाभाव इति । **लाक्षणिक इति** । लक्षणशब्दोऽत्र भीम इतिवदेकदेशशक्त्या 'लक्षणप्रतिपदोक्त' परिभाषापरस्ततो "अर्हति" इत्यर्थे ठञ् लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अविषय इत्यर्थः ।

तदविषयत्वे हेतुमाह—**नकारजाविति** । **तद्विषये**-धातुसंज्ञाविषये । **दर्शनेनेति** । एवं च येषां लक्षणप्रवृत्तिज्ञानोत्तरकालिकज्ञानविषयस्वरूपकत्वन्तेषामपि धातुपाठे पाठसामर्थ्येन धातुसंज्ञाविधौ तस्याः परिभाषाया अप्रवृत्तिरिति भावः । नच "भूवादयः" इति सूत्रदृष्ट्या तेषामसिद्धत्वान्न लाक्षणिकानां दर्शनमिति परिभाषाप्रवृत्तिः स्यादेवेति वाच्यम्, यादृशानुपूर्वीकस्य धातुसंज्ञा ऽभिप्रेता तादृशानुपूर्व्यवच्छिन्नस्य ज्ञानं धातुसंज्ञाप्रवृत्तिप्राक्कालिकं लक्षणज्ञानपूर्वकालिकं भवति, ततोऽसिद्धत्वारोपेऽधिष्ठानङ्कारणमस्ति, अधिष्ठानस्य परस्य ज्ञाने सत्वे हि परत्वज्ञानसापेक्षपूर्वत्वज्ञानं धातुसंज्ञाविधायकसूत्रविशेष्यकम्भवति, ततो ऽसिद्धत्वारोप इति "नश्चापदान्तस्य" इत्यादिसूत्रज्ञानसापेक्षत्वमस्त्येवेत्याशयात् ।

यत्तु वर्णग्रहणे "आदेच उपदेशे" इति सूत्रस्थोपदेशग्रहणाल्लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषा न प्रवर्तत इति, तन्न । ओत्सूत्रस्थभाष्यविरोधात् । तत्र हि—'हे चित्रगोऽग्रम्' इत्यत्र "ओत्" इतिसूत्राप्रवृत्तिः परिभाषया साधिता । तस्मात्"आदेच" इति सूत्रस्थमुपदेशग्रहणम्परिभाषाया अनित्यत्व एव ज्ञापकम् । वर्णग्रहणेऽपि तस्याः क्वचित्प्रवृत्तिस्वीकारादेव 'पशुषः' इत्यस्य 'चिकीर्षति' 'जिहीर्षति' इत्यस्य च सिद्धिः । आद्ये पशुं सनोतीति विग्रहे "जनसन" इति विट्प्रत्यये "विड्वनोः" इत्यात्वे आकारस्य लोपो लाक्षणिकस्यापि भवति । अन्त्ययोः "अज्झनगमां सनि" इति दीर्घेऽपि "वृतो वा" इतीड्विकल्पो न, ऋकारस्य लाक्षणिकत्वात् । अनित्यत्वस्य फलान्तरन्तु 'वापयति' 'क्षापयति' इत्यादौ पुक्सिद्धिरित्येतदेवाह—**आत इति** । ननु 'क्तः' 'इनः' इत्यादिसिध्यर्थम् "आतोऽनाप" इति वार्तिककृतोक्तन्तद्विराधोत्कथं 'याः पश्यसि' इत्यत्राकारलोपस्य प्राप्तिरत आह—**आतोऽनाप इति** । **पदत्वानापत्तिरिति** । ततश्च देवदत्तः पचति वा गच्छति वेत्यत्र निघातापत्तिः । एवं 'नृपतिस्तत्र त्वा वा मा वा प्रेषयिष्यति" इत्यत्र "त्वामौ" इति सूत्रस्य प्रवृत्यनापत्तिः । ननु सत्ताद्यर्थनिर्देशाद्धातुसंज्ञा न भविष्यतीति, चेन्न । तस्यापाणिनीयत्वात् । अत एव "सेधतेर्गतौ" इति सङ्गच्छते ।

ननु क्रियावाचिनि इत्युक्तावपि वातीत्यत्र विकल्पयतीत्यत्रेव च निपातवाशब्दादपि विकल्परूपा क्रिया प्रतीयत एवेत्यत आह—**क्रियात्वञ्चेति** । **उत्पाद्यमानत्वमिति** । एतत्प्रतीतिस्तु नात्र

---

(१) साध्यत्वं च कालान्वयितावच्छेदकरूपवत्त्वमिति नान्योन्याश्रयः क्रियात्वसाध्यत्वज्ञानयोः ।

तोः" (पा० सू० (६। ४।१४०) इति स्यात् । भ्वादयः किम् , हिरुक्, पृथगित्याद्यव्ययानां, शिश्ये इति भावार्थतिङन्तस्य च मा भूत् । स्तम्भ्वा·

हिरुगित्यादि । एषां क्रियासमानाधिकरणत्वाल्लिङ्गाद्यनन्वयित्वाच्च तदर्थस्य क्रियात्वमित्यभिमानः । एषामव्ययेषु पाठस्तु अप्रातिपदिकत्वेऽव्ययकजर्थः स्यात् । एतेन तेषु पाठसामर्थ्याद्वा(१)तुत्वाभाव इत्यपास्तम् ।

नन्वेषां क्रियाकाङ्क्षादर्शनेन न क्रियावाचकत्वमत आह—शिश्ये इति । कालोऽपि(२)धात्वर्थ एवेति न क्रियावाचकत्वहानिः । तस्य च धातुत्वे "आदेच उपदेश" (पा० सू० ६।१।४५) इत्यात्वं स्यात् । तद्धि अनैमित्तिकं धातुत्वनिमित्तकं चेति स्पष्टमेव । अत्र च प्रत्ययस्यैव धातुत्वापत्तिर्बोध्या, तिङन्तस्य तूपदेशाभावान्नात्वप्रसक्तिरित्याहुः ।

ननु षष्ठे प्रकृतसूत्रे धातुग्रहणा(३)सम्बन्ध उक्तो भाष्ये इति न तद् धातुत्वनि-

शब्दशक्तिस्वभावात् । अत एव विकल्पो विकल्पावित्यत्रैव न लिङ्गसंख्यान्वयः । ननु हिरुगाद्यर्थस्योक्तरीत्या क्रियात्वाभावादेव धातुसंज्ञा न भविष्यतीत्यत आह—एषामिति । नन्वेषां धातुत्वे प्रातिपदिकत्वाभावादेव सुबभावे सिद्धेऽव्ययेषु पाठवैयर्थ्यापत्तिरत आह—एषामव्यय इति । अभिमानपदेन सूचितामरुचिम्प्रकटयन्नि—नन्वेषामिति । ननु "शिश्ये" इति तिङन्तात्कालस्यापि प्रतीतिसत्वात्तस्यापि तादृशसमुदायवाच्यत्वं वाच्यं, तथा च न क्रियामात्रवाचकत्वमिति कथन्धातुसंज्ञाप्रसक्तिरत आह—कालोऽपीति । अपि शब्दः फलसङ्ग्रहार्थः । पञ्चकन्धात्वर्थः तिङ् तु द्योतको,ऽत एव तिङ्द्योत्यकालप्रकारक एव बोधः । फलस्यापिक्रियात्वव्यवहारविषयत्वमिष्टमेव । अत एव कर्मणः फलान्वयित्वेऽपि कारकाणां क्रियान्वयित्वमिति व्यवहारस्य न क्षतिः । ननु क्रियावाचकत्वस्य समुदायस्य धातुत्वेऽपि न क्षतिः, 'न च तिङापत्तिः, उक्तत्वात् , आत्वापत्तिरपि न, उपदेशाभावादत आह-अत्र चेति । अत्र सूत्रे—"आदेच उपदेशे" इति सूत्रे । उक्त इति । अत एव 'गोभ्याम्' इत्या·

(१) क्रियानिरूपितशक्तिविशिष्टत्वं धातुत्वम् , वै० च स्वपर्याप्त्यधिकरणत्वं, स्वनिरूपकार्थविषयकबोधतात्पर्योच्चरितत्वं स्वाऽनिरूपकार्थविषयकबोधतात्पर्योच्चरिताऽघटितत्वमिति सम्बन्धत्रयेण । आद्यसम्बन्धदानेन शिश्ये इत्यादौ भावतिङन्ते न धातुत्वम् । द्वितीयसम्बन्धेन विकल्पार्थबोधकवाशब्दस्य न धातुत्वम् । तृतीयसम्बन्धेन च दरिं द्रातीत्यर्थकदरिद्राशब्दस्य न तत्त्वम् । अत्र घटितत्वं व्यपदेशिवद्भावेन कर्तृवाचकघटितत्वेऽपि न धातुत्वहानिः ।

(२) यद् यद्वाचकत्वनिमित्तकं कार्यं तद् तद्वाचकत्वे तदितरावाचकत्वे च सति प्रवर्तते इति नियमेन शिश्ये इत्यत्रैकारस्य क्रियेतरकालवाचकत्वाद्धातुत्वं न स्यादत आह—कालोऽपि धात्वर्थ एवेति ।

(३) "लिटि धातोः" (पा० सू० ६।१।८) इतिसूत्रादग्रेऽनुवर्तमानस्यापि धातुपदस्य "ष्यङः संप्रसारणम्" (पा० सू० ६।१।१३) इति सूत्रे सम्बन्धासम्भवेन विच्छेदादत्र प्रकृतसूत्रे तदनुवृत्तिरित्यर्थः । अत एव "उदीचां माङः" (पा० सू० ३।४।१९) इति सूत्रे माङः इत्यात्वघटितप्रयोगसङ्गतिः । अन्यथा "न धातुलोप" (पा० सू० १।१।४) इतिसूत्रभाष्योक्तरीत्याऽनुबन्धविनिर्मुक्तेः प्राग् मेङित्यस्य धातुत्वाभावेनात्वाप्राप्त्या तदसङ्गतिरेव स्यात् । नचैवमजन्तप्रातिपदिकानामप्यात्वापत्तिरिति वाच्यम् । उपदेशग्रहणेनैव तद्वारणात् , "उद्देशश्च प्रातिपदिकानां नोपदेश" इति भाष्येण प्रातिपदिकानामुपदेशाभावस्योक्तत्वात् । न च "उगवादिभ्यः" (पा० सू० ७।१।२) "नौद्व्यचः" (पा० सू० ४।४।७) इतिसूत्रयोर्गोनौशब्दोपदेशदर्शनात्तत्राऽऽत्वापत्तिस्तदवस्थेति वाच्यम् । येषां स्वरूप·

मित्तकम्, किं चाशितीति प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि शित्परत्वयोग्यस्यैवात्वविधानान्नात्रात्वप्रसक्तिः। अपि(१) च वासादृश्यमन्यानभिहितक्रियावाचकत्वेनेति न दोषोऽत आह—चेति। सूत्रशेषभाष्योक्तेष्वाणयति, वट्टयतीत्यादिषु च धातुत्वे शास्त्रविषयता साधु-(२)त्वापत्तिरिति तद्व्यावृत्तये तदिति भावः। उदित्करणेनेति। इदमुपलक्षणम्। तत्प्रकृतिकच्ल्यनुवादेनाङ्विधानेन सार्वधातुके परे विकरणविधानेन च धातुत्वम्। "जुचङ्क्रम्य" (पा० सू० ३।२।१५०) इत्यत्र पठितजोः, "जपजभ" (पा० सू० ७।४।८६) इत्यत्र पठितपसः, ऋतिप्रभृतीनां च केषाञ्चिद्धात्वधिकारविहितकार्योद्देश्यत्वात् बोध्यम्। एतैश्च स्थितस्य तेषां पाठस्य भ्रंशोऽनुमीयते इति भावः।

दावुपदेशपदव्यावृत्तिप्रदर्शनसङ्गतिः। प्रसज्यप्रतिषेध इति। पर्युदासे तु प्रत्यये शिद्भिन्ने एवात्वं स्यात्तथा चाकारान्ताद्विधीयमानः प्रत्यय एजन्तान्न स्यादत आह—प्रसज्यप्रतिषेधेऽपीति। शित्परत्वयोग्यस्यात्वमिति स्वीकारान्नात्रात्वाप्रसक्तिरिति यदि स्वीक्रियते, तदा तिङन्तघटकतिङ्मात्रस्यापि न प्रसक्तिरित्याह—किञ्चेति। उक्तार्थे प्रमाणन्तु विप्रयोगस्यापि संयोगवत्तादृशार्थोपस्थितिजनकत्वमेव। उक्तार्थानङ्गीकारेऽप्याह—अपि चेति। यद्वा प्रसज्यप्रतिषेधपक्षे योग्यता यदि निमित्तन्तदा ऽवसाने जायमानविसर्गादेर्द्वित्वन्न स्यादतस्तथा स्वीकारो न युक्त इति यदि स्वीक्रियते, तदाप्याह—अपि चेति। वा सादृश्यमिति। श्वादाविति शेषः। वाचकत्वेनेति। स्वीक्रियत इति शेषः। आणवयतीति। आज्ञापयतीत्यर्थः। वट्टयति—वर्तयतीत्यर्थः। आदिपदेन वड्ढयतीत्यस्यार्थे प्रयुज्यमानस्य वढ्ढयतीत्यस्य समुच्चयः। अपभ्रंशानामर्थबोधकता सुप्रसिद्धैव। साधुत्वापत्तिरिति। तथा च यागादिष्वपि तादृशप्रयोगापत्तिरिति शेषः।

न च साधुत्वनिश्चयस्य तादृशकर्मणि तत्तच्छब्दप्रयोगे कारणताऽस्ति, स च निश्चय एतादृशशब्दविशेष्यकासाधुत्वनिश्चयेन प्रतिबध्यत इति नायन्दोष इति वाच्यम्, साधुत्वस्य व्याकरणव्यङ्ग्यजातिविशेषरूपतया यद्येतेषु शास्त्रप्रवृत्तिः स्यात्तदा ऽप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितासाधुत्वज्ञानन्न स्यात्। तथा च प्रतिबन्धकाभावात्तेषु एतेषाम्प्रयोगः स्यादेवेत्याशयात्।

ननु स्तम्भ्वादीनामुदित्करणन्धातुत्वानुमापकमित्यसङ्गतम्, तेषान्धातुत्वाभावे प्रातिपदिकसंज्ञायान्ततः सर्वनामस्थाने "उगिदचाम्" इत्यनेन नुम्सम्पादकत्वेनोदित्करणस्य चारितार्थ्यादत आह—इदमिति। तत्प्रकृतिकेति। स्तम्भ्वादिप्रकृतिकेत्यर्थः। ननु च्ल्यनुवादेनाङ्विधानात्स्तम्भेर्धातुत्वम्भवतु स्तुन्भुप्रभृतिषु कथन्तदनुमानमत आह—सार्वधातुक इति। स्तुन्भुस्कुन्भुप्रभृतिधातुभ्यः कर्त्रर्थकसार्वधातुके परे श्नाप्रत्ययस्य श्नुप्रत्ययस्य च विधानन्तादृशधातुत्वानुमापकम्भविष्यतीत्यर्थः। धातुत्वमिति। बोध्यमित्यस्यापकर्षः। ननु जुप्रभृतीनामुक्तरीत्या धातुसंज्ञानुमानन्न सम्भवतीत्यत आह—जुचङ्क्रम्यइत्यादिना। 'ऋतिप्रभृतिग्रहणं कास्यनेकाच्ग्रहणञ्चुलुम्पाद्यर्थम्' इति वार्तिकपठितानां कण्ड्वादिपठितानाञ्च सङ्ग्रहाय स्तम्भुप्रभृतीनाम्पूर्वोक्तप्रकारेण धातुत्वानुमानकरणे गौरवमनेकानुमानकल्पनाप्रयुक्तं स्यादतो लाघवायाह—एतैश्चेति। ननु "बहुलमेतन्निदर्शनम्" इत्यप्रामाणिकम्" अत एव "पाठे न धातुसंज्ञा क्रियते सा न प्राप्नोति" इति भाष्यकारोक्तिः सङ्गच्छ-

---

ज्ञापनायाऽपूर्वमुच्चारणं तेषामेवोपदेशपदव्यवहारात्। प्रकृते च गोनौशब्दयोः प्रत्ययविधावानूदितत्वेनाऽपूर्वोच्चारणाभावात्।

(१) नन्वेकारस्य धातुत्वे ततोऽपि प्रत्ययोत्पत्तिसम्भावनया शित्परत्वयोग्यत्वमस्त्येवेत्यत आह—अपि चेति।

(२) अत्र च गणसूत्राणां "भू सत्तायाम्" इत्यादीनां बहूनां साधुत्वविधायकत्वे गौरवाल्लाघवाद्धातुसंज्ञाविधायकस्यैवावृत्त्या साधुत्वविधायकत्वमित्यर्थः।

दीनामुदित्करणेन सौत्राणां धातुत्वं ज्ञाप्यते । चुलुम्पादीनां तु "बहुलमेतन्निदर्शनम्" इति गणसूत्रेण सङ्ग्रहः ॥

"चादयः" (पा०सू० १।४।५७) ॥ अद्रव्यार्थाः किम्, पशुः। लिङ्गसंख्यान्वितं द्रव्यम् । इह तु स्यादेव लोधं नयन्ति पशु मन्यमानाः । पशु इति सम्यगर्थे ॥

"उपसर्गाः" (पा० सू० १।४।५९) ॥ निस् दुस् इति सान्तौ ॥ "निसस्तपतौ" (८।३।१०२) इति निर्देशात् । अयोगवाहानामविशेषेणेति प्रकरणे निष्कृतं दुष्कृतमित्युदाहृत्य "इदुदुपधस्य सकारस्य यो विसर्जनीयः" इति भाष्यकारोक्तेश्च । "उपसर्गस्यायतौ" (पा सू० ८।२।१९) इति सूत्रे वामनोऽप्येवम् । "निरः कुषः" (पा० सू० ७।२।४६) "सुदुरोरधिकरणे" (का० वा०) इति निर्देशाद्रेफान्तावपीति, तत्रैव सूत्रे हरदत्तः ॥

इति संज्ञाप्रकरणम् ॥

मैत्रेयाद्यन्यसंमतं समाधिमाह—बहुलमिति ।

सम्यगर्थे इति । न च "लुब्धमृषिं नयन्ति पशुं मन्यमानाः" इति निरुक्ते पशुमिति सानुस्वारपाठात् तत्र पठितवति लुप्तविभक्तिकं सत्त्ववाचीति वाच्यम् । लोधमित्यनवगतमिति तद्भाष्योक्त्या तन्मात्रनिर्णायके निरुक्ते पशुशब्दांशेऽन्यथापाठे मानाभावात् । स्पष्टं चेदं प्रकृतसूत्रे हरदत्तग्रन्थे दृशधातौ माधवग्रन्थे चेति दिक् ।

वामनोऽप्येवमिति । तत्र हि दुस् सान्त इति तेनोक्तम् ॥

संज्ञाप्रकरणम् समाप्तम् ।

ते । व्याख्या च तस्य भाष्यस्य 'स पाठो नोपलक्षणार्थो, अपि तु इयत्ताप्रतिपादनार्थः' इति कैयटेन कृतेत्याशयेनाह—मैत्रेयाद्यन्येति । एतेन तदुक्तेः स्वीयभाष्यासम्मतत्वन्ध्वनितम् ।

सानुस्वारपाठादिति । केषु चित्पुस्तकेष्वित्यादिः । तद्भाष्योक्त्येति । वेदभाष्योक्त्यर्थः । तन्मात्रनिर्णायके—लोधशब्दार्थमात्रनिर्णायके । यदि तस्य भाष्यस्य पशुशब्दार्थनिर्णायकतापि स्यात्, तदा तथा भाष्यकृतोक्तं स्यादिति भावः । अन्यथा पाठे निरनुस्वारपाठाद्भिन्ने सानुस्वारपाठे यथा लुब्धमिति विशेषणबोधकमृषिमिति विशेष्य सन्निधाने पठितन्तथा तत्सन्निधान एव पशुमित्यस्यापि पाठे कर्तव्ये क्रियावाचकपदसमभिव्याहारेण पाठस्य स्वारस्यानुपपत्तिश्चेत्यपि बोध्यम् । किञ्चाद्युदात्तत्वदर्शनमप्यस्य निपातत्वनिर्णायकम् । लोमवल्लाङ्गूलवचनस्य तु "पशूंस्तांश्चक्रे वायव्यान्" इत्यन्तोदात्तत्वमेव दृश्यते तदेतद्दर्शयितुमाह—दिगिति ।

"उपसर्गस्यायातौ" इति सूत्रे वामनेन निसः सान्तत्वमनुक्तमित्येवमिति कथमत आह—तत्र हीति । "उपसर्गे" इति सूत्रे हीत्यर्थः ।

इति संज्ञेति । अष्टाध्यायीस्थसूत्रविहितानां सन्धिकार्योपयोगिनीनां संज्ञानाम्प्रकरणं समाप्तमित्यर्थः । तेनाङ्गप्रगृह्यलोपाम्रेडितमलोपादिसंज्ञानामस्मिन्प्रकरणे पाठाभावेऽपि न न्यूनतापत्तिः । एतेन संज्ञानामेवेदम्प्रकरणन्नतु संज्ञानामिदमेवेत्यत्र तात्पर्यम्, "पूर्वत्रासिद्धम्" इत्यादिसूत्रार्थकथनन्तु प्रसङ्गादिति बोध्यम् ॥

इति संज्ञाप्रकरणविवरणम् ॥

अथ परिभाषाप्रकरणम् ।

"इको गुणवृद्धी" (पा०सू० १।१।३)॥ गुणवृद्धिशब्दाभ्यामिति । एतच्च पूर्वसूत्राभ्यां गुणवृद्धिपदे अनुवर्त्य गुणो वृद्धिरिति ये गुणवृद्धी इति योजनया लभ्यते । तेनेह न-"दिव औत्" (पा० सू० ७।१।८४.) द्यौः । "त्यदादीनामः" (पा० सू० ७।२।१०२) सः, इमम् ।

योजनयेति । (१)यद्यपि तदनुवृत्त्यैव सिद्धे सामर्थ्याच्छब्दव्यापाराश्रयणेन लभ्यते मूलोक्तार्थः, तथाऽपि मन्दबुद्धिसाधारण्येन स्फुटत्वायैवमेवोक्तम्। स इति । अत्र नैव स्यादिति भावः । इममिति । अत्रेकारस्यैव स्यान्न त्वन्त्यस्येति भावः ।

'इको गुणवृद्धी । नेदमधिकारसूत्रम्, "न धातुलोप" इति सूत्रस्थनकारस्य पृथक् पाठात् । अन्यथा ऽधिकारत्वाविशेषान्नञा संयुज्यैव पठेत् । संज्ञासूत्रमपि न, विरुद्धविभक्तिनिर्देशात् । विधिसूत्रमपि न, तत्तद्विधायकसूत्रसामर्थ्यादतः परिभाषासूत्रमेवेत्याशयेन प्रकरणान्तरे ऽस्य पाठः । अत्र 'पूर्वसूत्राभ्यां गुणवृद्धिपदे अनुवर्त्य योजनयोक्तार्थलाभः' इति मूलीयव्याख्यानम् 'गुणवृद्धिग्रहणसामर्थ्यात्' इति भाष्याक्षरविरुद्धमित्याशयेनाह—यद्यपीत्यादि। तदनुवृत्त्यैव—गुणवृद्धिपदानुवृत्त्यैव। नव तयोः सूत्रयोर्गुणवृद्धिपदे स्वरूपपरे, इह तु तयोः संज्ञिपरत्वं कथमिति वाच्यम्, "ष्णान्ता षट्" इत्यत्र संख्यापदवच्छब्दाधिकरणे संज्ञिपरत्वसम्भवात् । सामर्थ्यात्—पुनरस्मिन्सूत्रे तयोः पाठसामर्थ्यात् । लभ्यत इति। लक्षणयेति शेषः। सा च गुण—वृद्धिशब्दकरणकविधानाधिकरणे कार्या । मन्दबुद्धीति। किञ्च यदीहोक्तार्थे गुणवृद्धिपदयोरनुवर्तमानयोर्लक्षणा ऽऽश्रीयते, तदा 'नधातु' इत्युत्तरसूत्रयोः पुनरर्थान्तरे ऽकारादिमात्रे लक्षणाश्रयणीयेति गौरवं स्यादतो लाघवायास्मिन्सूत्रे तयोरनुवृत्त्या योजनाकल्पनमेव युक्तमिति बोध्यम् । शब्दव्यापारपरतया व्याख्यानस्य फलम् "द्यौः" इत्यादावतिव्याप्तिवारणरूपं दर्शितं यथा, तथा 'स' इत्यत्र न सम्भवतीति तदुपादानन्निष्फलमित्याशङ्कानिरासायाह—अत्र नैवेति । तथा चातिव्याप्तिवदव्याप्तिनिरासोऽप्येवं व्याख्यानस्य तस्य फलमिति ध्वनितम् । ननु 'इमम्' इत्यत्र पुनरतिव्याप्तिप्रदर्शनं सन्दर्भविरुद्धम्, "द्यौः" इत्यस्यातिव्याप्त्याधिकरणस्याग्रे एतदुपन्यासस्योचितत्वात्, अतो भावमाह—अत्रेकारेति । तथाचान्त्यादेशस्य विषये दोष-

---

(१) अत्र प्राचीनमते संज्ञाशास्त्रादन्यत्रानुवर्त्तमानानामपि संज्ञाशब्दानां संज्ञाशास्त्र इव शब्दमात्रपरत्वम् । अत एव "सुप्तिङन्तम्" (पा० सू० १।४।१४) इति सूत्रादनुवर्त्तमानस्यापि पदपदस्य "स्वादिषु" (पा० सू० १।४।१७) इति सूत्रे शब्दपरत्वं भवति । "ष्णान्ता-" (पा० सू० १।१।२४) इति सूत्रे त्वनुवृत्तस्याऽपि संख्यापदस्य ष्णान्तत्वासम्भवादर्थपरत्वमुचितम् । एवं च 'इति' 'विधीयते' इत्याध्याहारेण मूलोक्तार्थलाभः । यद्वा संज्ञाशास्त्रे सञ्ज्ञापरस्यापि अन्यत्रानुवर्तमानस्य आद्युदात्तश्चेत्यत्रानुवर्तमानप्रत्ययपदवत्संज्ञापरत्वम् । पदपदस्य तूत्तरत्रान्यथाऽन्वयासम्भवात्सञ्ज्ञापरता । तथाचैतत्सूत्रोपात्तगुणवृद्धिपदयोरनुवर्त्तमानयोश्च एकार्थत्वेन घटो घट इतिवदन्वयबोधाप्रसक्तौ अनुवर्त्तमानयोस्तयोर्गुणपदप्रयोज्यविधेयताश्रये वृद्धिपदप्रयोज्यविधेयताश्रये च लक्षणामाश्रित्यान्वयः कार्यः । तथाचादेङ्निष्ठविधेयतासमर्पकं यत्र गुणपदम्, आदैज्निष्ठविधेयतासमर्पकं यत्र वृद्धिपदं तत्रेक इत्युपतिष्ठत इत्यर्थलाभः । नव्यमते तूक्तरीत्योभयोः समानार्थकत्वात्तदनुवृत्त्यैव सिद्धे सूत्रे पुनरुपादानसामर्थ्यादेतत्सूत्रोपात्तयोर्गुणपदप्रयोज्यविधेयताश्रयादेङि वृद्धिपदप्रयोज्यविधेयताश्रयादैचि च लक्षणयोक्तार्थसिद्धिरिति नानुवृत्त्यादिक्लेश इति दिक् ॥

षष्ठ्यन्तमिति । सूत्रे षष्ठ्यन्तस्यानुकरणाच्छब्दस्वरूपपरतया नपुंसकत्वात्सोर्लुगिति भावः । पदमिति । तच्च सम्भवति सामानाधिकरण्ये

सोर्लुगिति । अत एव दीर्घो नेति भावः । तच्चेति । इक इति पदं चेत्यर्थः । अनेनात्र सूत्रे पदोपस्थितिपक्ष(१) इति सूचयति । "अचो ञ्णिति" (पा० सू० ७।२।११५) "ओर्गुणः" (पा० सू० ६।४।१४६) इत्यादौ तु नास्याः प्रवृत्तिः । लिङ्गस्य श्रुत्यपेक्षया दुर्बलत्वेन(२) प्रथमतः श्रौताच्पदार्थादिघटितवाक्यार्थबोधे वृत्ते निर्दि-

मुद्भाव्यानन्त्यादेशप्रसक्त्यातिव्याप्तिप्रदर्शनाय पुनरेवं लेखः । अत एव । लुकःप्रवृत्तेरेव । दीर्घ इति । "अत्वसन्तस्य" इति सूत्रविहित इत्यादिः । ननु तच्चेत्यनेन सम्पूर्णसूत्रपरामर्शे ऽर्थासंगतिरत आह— इक इति पदञ्चेति । अनेन–पदपदोपादानेन । ननु विधेयसमर्पकगुणवृद्धिपदोपादानं यत्र तत्रास्योपस्थानञ्चेत्, "अचो ञ्णिति" इति सूत्रे,"ओर्गुणः" इत्यत्र च तथासत्वादत्रापीक इत्यस्योपस्थानं स्यात्, तथा च सूत्रोपात्तयोर्वैयर्थ्यमत आह—अच इति । न च निर्दिष्टस्थानिकत्वमिक इत्यस्यानुपस्थाने नियामकम्भविष्यतीति वाच्यम्, अच इत्यस्य स्थानिबोधकत्वनिर्णयस्य वाक्यार्थबोधोत्तरकालिकत्वात् । लिङ्गस्य—वृद्ध्यादिपदनिष्ठस्य लिङ्गस्य, इक्पदोपस्थितिद्वारा तदर्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपस्य । श्रुत्यपेक्षया—अच इत्यादिश्रुत्यपेक्षया । निरपेक्षो रवः श्रुतिः । दुर्बलत्वेनेति । "श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्" (जै०अ०३पा०३सू०१४) इति सूत्रे मीमांसायां हि तथोक्तम् । दुर्बलत्वमुपपादयति—प्रथमत इति । श्रौत इति । श्रुतेरयं श्रौतः । श्रुतिश्चाच्पदादिरूपा, अत एवाह—अच्पदार्थादीति । आदिना वृद्ध्यादिपदार्थपरिग्रहः । वृत्ते–निष्पन्ने । वाक्यार्थबोधस्य या पदार्थोपस्थित्यादिसामग्री तस्या वृत्तत्वादिति शेषः । एतेन पदोपस्थितिप्रतिबन्धकसद्भावो ध्वनितः । उपस्थितस्यापीत्यपिना ऽनुपस्थितौ सम्यक्त्वं सूचितम् । लिङ्गस्य तु पदोपस्थापकत्वं ततस्तस्य पदस्य शक्तिस्मरणं ततस्तदर्थोपस्थितिस्ततस्तस्यार्थस्य वाक्यार्थघटकत्वसम्भावनेति विलम्बः स्पष्ट इति भावः । यथा—"इमामगृभ्णन् रशनामृतस्य" इति मन्त्रे रशनामात्रप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्गसत्वेन गर्द्दभरशनाग्रहणेऽपि प्रसक्तस्य तस्य मन्त्रस्य तदीयब्राह्मणे "अश्वाभिधानीमादत्ते" इति विधिबोधकलेऽन्तशब्दोच्चारणेनाश्वरशनाग्रहणे श्रुत्या तस्य मन्त्रस्य विनियोगो बोध्यत इति । निर्दिष्टस्थानि-

(१) अत्र भाष्ये इक्परिभाषाऽलोन्त्यपरिभाषयोः पूर्वं तच्छेषपक्षमुक्त्वा तत्र पक्षे "वृद्धिगुणावलोन्त्यस्येति चेद् मिदिमृजिपुगन्तलघूपधर्च्छिदृशिक्षिप्रक्षुद्रेष्विग्ग्रहणं कर्त्तव्यम्" इति दूषणमभिहितम्, ततश्चक्परिभाषाया निरवकाशत्वेनाऽलोन्त्यपरिभाषाबाधकत्वमूलकस्तदपवादपक्ष उक्तः । तत्पक्षेऽपि "इग्भावस्येति चेज्जुसि सार्वधातुकार्धधातुकह्रस्वाद्योर्गुणेष्वनन्त्यप्रतिषेधः" इति दूषणमुद्भाव्य "एवन्तर्हि वृद्धिर्भवति गुणो भवतीति यत्र ब्रूयादिक इत्येतत्तत्रोपस्थितं द्रष्टव्यम्" इति भाष्येण पदोपस्थितिपक्षस्यैव सिद्धान्तितत्वात् ॥

(२) "श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्" इति जैमिनीयसूत्रेण श्रौतविनियोगापेक्षया लैङ्गिकविनियोगस्य दौर्बल्यबोधनात् । तत्र हेतुः "अर्थविप्रकर्षात्" इति । तद्बीजन्तु अर्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपस्य लिङ्गस्य स्वतो विनियोजकत्वासम्भवात्तेन विनियोजकश्रुतिं कल्पयित्वा क्रियमाणस्य विनियोगस्य विलम्बेनोपस्थितिः । श्रुतेस्तु स्वतो विनियोजकत्वात्तत्कृतविनियोगस्य झटिति बुध्युपारोह इति । अत एवैन्द्रमन्त्रस्य "ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इति श्रुत्या गार्हपत्योपस्थानेऽङ्गत्वेन विनियोगो नतु लिङ्गादिन्द्रोपस्थाने ॥

इगन्तस्याङ्गस्येत्यादिक्रमेण सम्बध्यते । "मिदेर्गुणः" (पा०सू० ७।३।८२) "मृजेर्वृद्धिः" (पा० सू० ७।२।११४) इत्यादौ तु सामानाधिकरण्या-सम्भवान्मिदिमृज्योरवयवस्येक इति संबध्यते ।

यत्तु—'इक एव स्थाने स्तः' इति प्राचा व्याख्यातम्, यच्च तट्टीकाकृतोक्तम् 'अनियमप्रसङ्गे नियमार्थमिदम्' इत्यादि । तत्त्वयं भाष्य-

---

इस्थानिकत्वेनोपस्थितस्यापीक्पदस्य वाक्यार्थेऽनन्वयात् । "सार्वधातुक" (पा० सू० ७।३।८४) इत्यादौ तु तदुपस्थितिं विना स्थान्याकाङ्क्षाशान्त्यभावेन बोध एव नेति विशेषः । एवं च पदश्रुतिनिमित्तैषा पदैकवाक्यतयाऽन्वयवत्यन्तरङ्गा । स्थानषष्ठीत्वनिर्णये उपस्थिताऽलोन्त्यपरिभाषाया अनन्त्यस्य गुणव्यावृत्तये वाक्यैकवाक्यतयाऽन्वय इति बहिरङ्गा सा, तदाह—इगन्ताङ्गस्येत्यादि । मृज्योरवयवस्येति । एवं च स्थानषष्ठीत्वाभावनिर्णयेन "अलोन्त्यस्य" (पा० सू० १।१।५२) इत्यस्य प्रवृत्तिरेव नेति भावः ।

नियमार्थमिदमिति ।। तत्तद्विधायकैर्विहितयोर्गुणवृद्ध्योः "अलोऽन्त्यस्य" (पा० सू० १।१।५२) इतिवदिदमपि स्थानिनियमार्थमिति तदाशयः । तत्त्वयं

त्वादित्यनेन स्थान्यन्तराकाङ्क्षाभाव उक्तः । अनन्वय इति । अर्थद्वारेति शेषः । जनितान्वयबोधादिति च भावः ॥

प्रकृतसूत्रोपयोगस्थलमाह—सार्वधातुक इत्यादिना । तदुपस्थितिम्—एतत्सूत्रस्थेक्पदोपस्थितिम् । शान्त्यभावेनेति । गुणादीनामनेकाल्त्वाभावेन "अनेकाल् शित्सर्वस्य" इत्यस्यानुपस्थितेरङ्गस्येति षष्ठ्या अर्थस्य समीपादिपदाध्याहारेण "अस्तेर्भूः" इत्यत्रेवानेकस्य सम्भवेन स्थानषष्ठीत्वनिर्णयाभावाद् "अलोऽन्त्यस्य" इत्यस्याऽप्यनुपस्थितिः, अन्यस्य तु निर्णायकस्य स्वरूपत एवाभावादिति अङ्गसम्बन्धिगुण इत्यर्थबोधस्तु सामान्यतो जातोऽपि न लक्ष्यसंस्कारक इति भावः । बोध एव नेति । सम्बन्धविशेषविषयकः षष्ठीजन्यबोध एव नेत्यर्थः । नचैवमस्याः परिभाषाया अप्युपस्थितिर्न स्याद्विधेयसमर्पकत्वनिर्णयाभावेन लिङ्गानिश्चयादिति वाच्यम्, असति बाधके विधिवाक्यस्थप्रथमाविधेयबोधकपदावयवेति सामान्यतः सिद्धवाक्यतो 'गुण' इतिपदस्य प्रथमान्तस्य लिङ्गत्वसम्भवात् । मौलन्तच्चेत्यादिग्रन्थमवतारयति—एवञ्चेत्यादिना । एवञ्च—सामान्यतो बोधे च । पदश्रुतिनिमित्ता—विधेयबोधकत्वज्ञानविषयगुणादिपदश्रवणनिमित्ता । एषा—"इको गुण"इति परिभाषा । अन्तरङ्गत्वादस्याः प्रथमतः प्रवृत्तिमाह—पदैकेति । "अलोऽन्त्यस्य" "आदेः परस्य" "अनेकाल्" इत्यस्य च यथा ऽन्यत्र व्यवस्थापकत्वं, तदाह—स्थानषष्ठीत्वेति । "पादस्य लोपः" इत्यादौ यथा, प्रकृते "सार्वधातुक" इत्यादिसूत्रे स्थानषष्ठीत्यस्य "क्ङिति च" इत्यस्य निर्दिष्टपरिभाषोपस्थितावव्यवहितस्य गुणनिषेधकत्वेन तत्प्रतिबध्यसूत्रस्थपदघटितवाक्यघटकषष्ठ्या निर्णये इत्यर्थः। एवञ्चालोऽन्त्यस्येत्यस्य बहिरङ्गत्वं स्पष्टमेव। अनन्त्यस्येति। 'कृष्णति' इत्यादावादेरित्यर्थः। वाक्यैकवाक्येति । तस्याः परिभाषायाः यत्र स्थानषष्ठी तत्रालोऽन्त्यस्येत्युपतिष्ठत इत्यर्थेन वाक्यैकवाक्यतेत्यर्थः। तदाहेति—तदेतन्मनसि निधायाहेत्यर्थः । एवञ्च—"मिदेः" इत्यादिषष्ठ्या अवयवषष्ठीत्वनिर्णये च । स्थानषष्ठीत्वेति । इक इत्यस्य तथात्वेऽपि परिभाषाया अनियमे नियमकारकत्वस्वभावादिक इत्यस्य पदस्यैकवर्णोपस्थापकतयाऽल्समुदायबोधकत्वाभावेनालोऽन्त्यस्येत्यस्य तत्रानुपस्थितिरिति भावः ।

ननु "इको गुणे" इत्यस्य सूत्रस्य परिभाषात्वकथनेन विधिसूत्रत्वमेव नास्ति, नियमसूत्रत्वन्तु कुत इत्याकाङ्क्षानुत्थानायाह—तत्तदिति । इदमपि—"इको गुण" इति सूत्रमपि । नियमार्थमिति । अन्यथा गुणादिविधायकवाक्यस्य निर्णयाजनकतया वैयर्थ्यापत्तिः स्यादिति तद्भावः । अलोन्त्य-

विरोधादुपेक्ष्यम्। तच्छेषपक्षं दूषयित्वा पक्षोपरिस्थितिपक्षस्त्वयं भाष्ये समर्थितत्वादित्याहुः। तच्छेषपक्षेऽपि दूषणोद्धारस्तु शब्दकौस्तुभे स्पष्टीकृतोऽस्माभिः।

भाष्येति। द्वयोर्नियमयोः "सार्वधातुक-" (पा० सू० ७।३।८४) इत्यादावविरोधेनेग्रूपस्यान्त्यस्येत्यर्थो वाच्यः। अन्त्यस्येक इति वा। उभयथाऽपि द्वयोर्विशेष्यविशेषणभावसत्त्वात्तच्छेषपक्षे पर्यवसानम्। सः "अलोऽन्त्यस्य" (पा० सू० १।१।५२) इति नियमः; शेषो विशेषणमस्येति तदर्थः। तस्य "अलोऽन्त्यस्य" (पा० सू० १।१।५२) इत्यस्य विशेषणमिति वा। एवं च "मिदेर्गुणः" (पा० सू० ७।३।८२) इत्यादौ परस्परविरोधादनयोस्त्यागे सर्वादेशगुणापत्त्या तद्विरोध इति भावस्तदाह—तच्छेषपक्षमिति। दूषणोद्धारस्त्विति। "मिदेः-" इत्यत्र मिद इर्मिदिस्तस्येति व्याख्यानान्न दोषः। "पुगन्त" (पा० सू० ७।३।८६)-इत्यत्र पुक्यन्तो लघ्वी उपधेति व्याख्येयमित्यादि(१)भाष्योक्तदूषणोद्धारस्त्वित्यर्थः। न च यापयति क्ष्मापयतीत्यादौ दोषः। गुणे कृते वृद्ध्या रूपसिद्धेः। अत एव "समयाच्च यापनायाम्" (पा० सू० ५।४।६०) इति निर्देशः सङ्गच्छते, तदाह-कौस्तुभे स्पष्टीकृत इति।

स्येतिवदिति। यथाऽन्त्यस्यानन्त्यस्य च प्राप्तावन्त्यस्येति तेन नियमः क्रियते, तथाऽनेनापीकोऽनिकश्च गुणवृद्धिप्रसङ्ग इक एवेति नियमकल्पनया परिभाषात्वमस्याः सिद्धमिति भावः। भाष्यविरोधमुपपादयति—द्वयोरित्यादिना। द्वयोः-इकोगुणालोन्त्यस्येत्यनयोः। इत्यर्थ इति। फलितार्थः। विशेषणमिति। विशेषणार्थप्रतिपादकमित्यर्थः। सर्वादेश इति। सूत्रसामर्थ्यात्सर्वादेश इत्यर्थः। तद्विरोधः—भाष्यविरोधः। प्राचामिति शेषः।

दूषणोद्धारप्रकारन्दर्शयति—मिदेरित्यादिना। इत्यादीत्यादिना मृजेर्वृद्धिरित्यस्य परिग्रहः। तत्र हि—अच इत्यपकृष्यत इत्यादिद्रष्टव्यः। भाष्योक्तेति। नन्वेवम्भाष्यानुक्तार्थस्य स्वयङ्कथनेन स्वस्य प्रौढत्वप्रदर्शनमनुचितमिति, चेन्न, सम्भवमात्रेण तदुक्तेः। दोष इति। पुक्यन्तरस्याकारस्य गुणापत्तिरूपो दोष इत्यर्थः। ननु सन्निपातपरिभाषया पुकि कृते गुणो न भविष्यति। यत्तु गुणे कृते "अत उपधाया" इति वृद्धिरिति। तन्न। अकृतव्यूहपरिभाषया तदप्राप्तेरिति, चेन्न, पुग्निमित्तके कार्ये कर्त्तव्ये सन्निपातपरिभाषाया अप्रवृत्तिरिति सिद्धान्तात्, अत एव 'अदिद्रपत्' इत्यत्र ह्रस्वस्य सिद्धिः, क्ष्मापयतीत्यत्र सन्निपातपरिभाषायास्तत्र प्रवृत्तिस्वीकारेऽपि यस्य गुणापत्तेर्दुर्वारत्वाच्च। यदि "चेलेक्नोपेः" इति निर्देशेन पुकि कृते क्वचिद्गुणो भवतीत्युच्यते, तदा प्रतिपत्तिगौरवमिति प्रदर्शयन्नाह—गुणे कृत इति। नचाकृतव्यूहपरिभाषया वृद्धिर्न भविष्यतीति वाच्यम्, तस्या द्वयोरिति निर्देशेनानित्यत्वात्, असत्वाच्च। अत एव "पिबतेर्गुणप्रतिषेध उक्तः; स न वक्तव्य" इत्येव तस्याः प्रयोजनम्भाष्ये उक्तम्। अत एव—गुणोत्तरं वृद्धिप्रवृत्तिस्वीकारादेव। पकारस्य गुणापत्तिरपि यापनेति निर्देशेन नेति यदि कल्प्यते, तदाधिकगौरवम्। पुक्यन्त इति व्याख्यानमेव युक्तमिति तात्पर्यम्।

---

(१) एवं व्याख्यानस्य भिनत्तीत्यादौ दोषवारणायाऽऽवश्यकत्वमेव। "ऋच्छत्यृताम्" (पा० सू० ७।४।११) इत्यत्रापि ऋच्छत्यृ-ऋ-ॠतामिति प्रश्लेषः ऋच्छतीत्यस्य ऋकारेण समास ऋच्छेतरा ऋच्छत्येति। तथा च ऋच्छत्यवयवऋकारस्य गुण इति व्याख्यानेन न दोषः। दृशेरपि "उरङ्गुणः" "दृशः" इति योगं विभज्य "दृशः" इत्यत्र "उः" इत्यनुवर्त्य दृशधात्ववयवऋकारस्य गुण इति व्याख्यानान्न दोषः। क्षिप्रक्षुद्रयोरपि "स्थूलदूर-" (पा० सू० ६।४।१५६) इत्यत्र "यणादि-

अचां मध्य इति । यत्तु प्राचोक्तमन्त्यादचः पर इति । तन्न । "शे मुचादीनाम्" (पा० सू० ७।१।५९) इत्यादावन्त्यस्याचोऽसम्भवात् । तस्यैवान्तावयव इति । तेन त्रपूणीत्यादौ अङ्गस्य नान्तत्वेन दीर्घः सिद्धः । परादित्वे स न सिध्येत् । अभक्तत्वे तु वहंलिह इत्यत्र "वहाभ्रे लिहः" (पा० सू० ३।२।३२) इति खशि "अरुर्द्विषद्-" (पा० सू० ६।३।६७) इति मुमोऽनुस्वारो न स्यात् । अपदान्तत्वात् ।

नन्वेवं तर्हि किमर्थं प्राचां पक्ष उपेक्षित इति चेच्छृणु--लघूपधांशे इक्परिभाषानुपस्थितावनिग्लक्षणत्वाद्भिन्नमित्यादौ गुणनिषेधानापत्तिभिया स उपेक्षित इति । क्नोः क्रित्वस्यानिग्लक्षणत्वेऽपि गुणनिषेधप्रवृत्तिज्ञापकत्वाश्रयणे तु तस्य पदोपस्थितिपक्षज्ञापकत्वमेवोचितमिति दिक् ॥

इत्यादाविति । आदिना झलन्तलक्षणो नुम् , इदितो नुमित्यादि च । अचोऽसम्भवादिति । नुमो मित्त्वं तु ज्ञानानीत्यादौ चरितार्थमिति मुचादावन्त्यस्यैव स्यादिति भावः । दीर्घः सिद्ध इति । तच्छब्देन यस्य विहितः स समुदायः परामृश्यते इति भावः(१) ।

यद्यपि तस्यान्त्याच इति व्याख्यानेऽपि भवितेत्यादौ तासवयवेटो लघूपधाङ्गावयवत्वेन प्राप्तस्य गुणस्य "दीधीवेवीटाम्" (पा० सू० १।१।६) इति निषेधारम्भेण लोकव्यवहारेण चावयवावयवस्य समुदायावयवत्वाङ्गीकारादत्र न दोषः, तथाऽपि

एवम्—पुक्यन्त इत्यादिरीत्या दोषाभावे सति । **क्नोः**—"त्रसिगृधि" इति सूत्रविहितक्नोः । **उचितमिति** । ज्ञापकमूलक वाक्यान्तरकल्पनापेक्षयाऽस्मिन्पक्षे प्रतिपत्तिलाघवादौचित्यम् ।

किञ्च—"मृजेर्वृद्धिः" इत्यत्राच इत्यस्यापकर्षेऽमाट् इत्यत्राटो गुणापत्तिवारणाय "अनन्त्यविकारेऽन्त्यसदेशस्य" इति परिभाषायाः प्रवृत्तिः स्वीकार्या । "ऋच्छत्यृताम्" इति सूत्रे ऋकारान्तरस्य प्रश्लेषः कार्यः, "ऋदृशोऽङि" इत्यत्र योगविभागश्च कर्तव्यः, इत्यधिकन्तच्छेषपक्षे गौरवम् । किञ्च—परिभाषयोर्गुणगुणिभावो "गुणानाञ्च परार्थत्वात्" इतिन्यायविरोधान्न युक्तः । किञ्च व्यञ्जनस्य गुणवारणे जनेर्डविधानस्य ज्ञापकत्वमाश्रयणीयं तदपेक्षयाऽस्य सूत्रस्य पदोपस्थापकत्वमेव युक्तमित्याशयेनाह—**दिगिति** । अत एवेग्लक्षणा वृद्धिरेधितव्येति भाष्योयोपसंहारः साधु सङ्गच्छते ॥

अन्त्यस्यैवेति । न च "अनिदिताम्" इति सूत्रेऽनिदिद्ग्रहणस्यैवं सति वैयर्थ्यापत्तिरतोऽनेन ज्ञापकेनान्त्यस्य न भविष्यतीति वाच्यम् , अनिदिद्ग्रहणस्यार्थान्तरे ज्ञापकत्वकल्पनापेक्षयोक्तार्थे ज्ञापकताया उचितत्वात् । ननु तच्छब्देनोपस्थितत्वादन्तावयवपरामर्शः स्यात् , एवञ्चाङ्गस्य नान्तत्वन्दुरुपपादमेवेत्यत आह—**यस्येति** । **यद्यपीति**। अस्य न दोष इत्यत्रान्वयः । अत्र—"त्रपूणि" इत्यादौ ।

परम्" इत्यन्य एको योगविभागः, "पूर्वस्य च गुणः" इति द्वितीयः । अत्र व्याख्यानात्क्षिप्रक्षुद्रयोरेवानुवृत्तिः । स्थूलादयो निवृत्ताः, तेषाञ्च "ओर्गुणः" (पा० सू० ६।४।१४६) इति गुणेन रूपसिद्धिः । यणादीति लुप्तपञ्चम्यन्तः षष्ठीतत्पुरुषः, तस्य चावृत्या 'पूर्वस्य' 'परम्' इतिशब्दाभ्यां सम्बन्धः । तथाच क्षिप्रक्षुद्रयोर्यण आदिभूतात्पकाराद्दकाराच्च परो लुप्यते, ततः पूर्वस्य च गुण इति व्याख्यानान्न दोषः ॥

(१) परशब्दस्यावयवत्वविशिष्टपरत्वावच्छिन्नवाचकत्वादन्त्याचोऽविधित्वेन तद्घटकपरत्वे, समुदायस्य च निरूपितत्वसम्बन्धेनावयवत्वेऽन्वयस्वीकारादित्यर्थः ॥

यत्तु अभक्तत्वे अपूणीति दीर्घो न स्यादिति, तत् "तदादिग्रहणं स्यादिनुमर्थम्" इत्यङ्गसंज्ञासूत्रस्थवार्तिकेनैव दूषितप्रायम् ।

स्थाने योगेति । स्थानेन योगोऽस्या इति विग्रहः । निपातनादेत्वम् ।

अनेकविधमिति । स्थानार्थगुणप्रमाणकृतमित्यर्थः । **बलीय इति ।** तेन 'चेता स्तोता' इत्यत्र प्रमाणत आन्तर्यवानकारो नेति भावः ॥

तथा न व्याख्यातं, पञ्चारत्नीनीत्यादौ पदस्य विभज्यान्वाख्याने उत्तरपदस्यापि नान्तत्वापत्तौ "इगन्त-" (पा० सू० ६।२।२९) इति स्वरानापत्तेरिति स्पष्टं भाष्यादौ । अपूणीत्युपलक्षणं 'ता ता पिण्डानाम्' इति नलोपसिद्धेः । तानि तानित्यर्थे "शेश्छन्दसि—" (पा० सू० ६।१।७०) इति शेर्लोपे तदुदाहरणम् ॥

स्थानेनेति । स्थानशब्दार्थेनेत्यर्थः । तन्निरूपितसम्बन्धः षष्ठ्यर्थो; न तु तद्रूपः सम्बन्धस्तदर्थ इति अनेन ध्वनयति । **एत्वमिति ।** व्यधिकरणबहुव्रीहिरप्यत एवेति बोध्यम् ॥

गुणप्रमाणेति । प्रमाणस्य ह्रस्वत्वादेर्गुणत्वेऽपि ब्राह्मणवसिष्ठन्यायेन पृथगुक्तिः । गुणशब्देनोक्तत्रितयातिरिक्तधर्ममात्रम् । तेन "अनान्तर्यमेवैतयोरान्तर्यम्" इत्यादि "स्थानेऽन्तरतम" सूत्रस्थभाष्येण न विरोधः । अन्तरतमाभाव(१) एव गुणविधौ ऋकाराकारयोः सादृश्यमिति तदर्थः । बाह्यानां साक्षाद्वर्णावृत्तित्वेऽप्यौपचारिकं

इगन्तेतीति । द्विगुसमासे इगन्तादुत्तरपदे परे सङ्ख्यावाचि पूर्वपदम्प्रकृत्येत्यर्थकेन "इगन्त" इति सूत्रेण स्वरानापत्तिरित्यर्थः । **नलोपसिद्धेरिति ।** प्रातिपदिकान्त्यावयवस्य हि लोपविधानात् ॥

ननु 'स्थानं योगो यस्याः' इति समानाधिकरणपदकबहुव्रीहिणैव सामञ्जस्ये व्यधिकरणपदकबहुव्रीहिप्रदर्शनमनुचितमत आह—**तन्निरूपित इति** । स्थाननिरूपित इत्यर्थः । **सम्बन्धः**—निवर्त्यनिवर्तकभावः । **अनेन**—व्यधिकरणपदकबहुव्रीहिप्रदर्शनेन । **अत एव**—निपातनादेव । नचेयं स्वकल्पनेति भ्रमितव्यम् , भाष्यकृतैवोक्तत्वात् ।

ह्रस्वत्वादेरिति । एतेन "प्रमाणे द्वयसज्" इतिसूत्रप्रसिद्धस्य नैयायिकमते प्रसिद्धानां चानुपयोगान्न ग्रहणमिति ध्वनितम् । स्वशास्त्रप्रसिद्धगुणपदार्थं दर्शयति—**गुणशब्देनोक्त इति ।** गोशब्दाज्झटिति स्त्रीव्यक्तेः प्रतीतिरतो गोबलीवर्दन्यायम्परित्यज्य ब्राह्मणवसिष्ठन्याय उक्तः । **तेन**—तादृशधर्ममात्रस्य गुणशब्दाद्बोधनेन । **इत्यादीति ।** आदिना सोष्मणः सोष्माण इत्यस्य, "एचोऽश्चोत्तरभूयस्त्वात्" इत्यस्य, पादादीनां पदादयो, वर्णसाम्यादित्यस्य च परिग्रहः । **स्थानेऽन्तरतम इति ।** तत्तत्सूत्रोपलक्षणम् । आनन्तर्यपदं सादृश्यपरम्, तस्य प्रयोजकाः समानस्थानिकत्वादयो वर्णधर्मास्ते च यत्र न सन्ति तत्रापि भाष्यप्रामाण्यादनान्तर्यस्यानुरूपप्रतिसम्बन्धिराहित्यस्यापि सादृश्यप्रयोजकत्वङ्कल्पनीयम् । ननु "झयो होन्यतरस्याम्" इत्येतदुदाहरणविवेचनसमये बाह्यप्रयत्नस्य गुणपदव्यवहार्यस्य सादृश्यप्रयोजकत्वं सर्वैः स्वीकृतं, तच्च नोपपद्यते, बाह्यप्रयत्नस्य वर्णावृत्तित्वात् , ते हि काकलकाधस्तात्कण्ठविवरनिष्ठविकासादिकार्यजनकाः, अत एव तेषां बाह्यत्वमत आह—**बाह्यानामिति ।** अत्र साक्षादिति कथनेन परम्परासम्बन्धेन वर्णसम्बद्धत्वं ध्वनितम् । **साक्षात्समवायसम्ब-**

(१) तालुस्थानजन्यत्वाभावविशिष्ट-ओष्ठस्थानजन्यत्वाभाव इत्यर्थः

'तस्मिन्' इति सप्तम्यन्ता(१)नामनुकरणम्। निःशब्दो नैरन्तर्यपरः। दिशिरुच्चारणक्रियः। अचि यणित्युक्ते व्यवहितेऽव्यवहिते च सति प्राप्त-गुणत्वं बोध्यम्।

अनुकरणमिति। 'अचि' इत्यादिसप्तम्यन्तार्थकस्य स्वतन्त्रतच्छब्दस्य निर्देशो न स्वरूपपरम्। व्याख्यानाद्, बहुलक्ष्यसंस्कारानुरोधाच्च। सप्तमी तु सप्तम्यन्तानामेव तच्छब्दार्थत्वमिति बोधनाय। तद्बोध्यार्थस्य निर्दिष्टे इत्यनेन सामानाधिकरण्याय(२) चेति भावः। शब्दार्थकत्वेन त्वनुकरणत्वव्यवहार इति बोध्यम्। दिशिरुच्चारणेति। अत एव "जनपदे लुप्" (पा० सू० ४।२।८१) इत्यादौ न दोषः। न ह्यर्थ उच्चारितो नापि शब्दस्य निरन्तर इति भावः। अचि यणित्युक्ते इति।

न्धेन परम्परया, स्वमते तु तादात्म्येन, परमते आत्मधर्मत्वं, स्वमते मनाधर्मत्वमिति त्वन्यत्। परम्परासम्बन्धश्च। स्वप्रयोज्यविकासाश्रयसमीपताल्वादिनिष्ठवायुसंयोगाभिव्यङ्ग्यत्वात्मकः। गुणत्वम्—वर्णगुणत्वम्।

नन्वनुकरणमनुकार्यगतवर्णसमानानुपूर्वीकमेव प्रायोऽत्र शास्त्रे दृश्यते—"तस्थस्थमिपाम्" इत्यादौ यथा, तथात्रापि चेदनुमतम्, तदा "तस्मिन्" इति सूत्रस्य "तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ" इत्यत्रैव प्रवृत्तिः स्यान्नतु "इको यणचि" इत्यादाविति तेष्वभिप्रेतार्थलाभः स्यादस्य सूत्रस्य वैयर्थ्यञ्च "तस्मिन्नणि" इति सूत्र एव निर्दिष्टपदोपादानेन तत्रेष्टार्थलाभसम्भवादत आह—अचीत्यादीति। सप्तम्यन्तार्थकस्य सप्तम्यन्तानि पदान्यर्था यस्येत्यर्थः। स्वतन्त्रस्येत्यनेनानुकरणत्वाभाव उक्तः। "तस्मिन्नणि च" इति सूत्रस्यैवोदाहरणत्वे फलन्तु "यौष्माकीणा अस्मभ्यं देहि" इत्यादावादेशाभाव इति। व्याख्यानादिति। "तस्मिन्नणि" इति सूत्रबोध्ययोः खञणोः प्रत्ययत्वात्ताभ्यां यस्माद्विहितौ तदादेरित्यस्योपस्थित्या तत्र सूत्रे निर्दिष्टे पूर्वयोरित्येवेष्टे सिद्धेऽस्य सामान्यसूत्रस्य निष्प्रयोजनत्वापत्तिरित्येतन्मूलकादित्यर्थः। नन्वेवमनुकरणमिति व्यर्थमत आह—शब्दार्थकत्वेनेति। "तस्मिन्" इति प्रकृतसूत्रस्थस्तच्छब्दो बुद्धिस्थपरामर्शकः। सर्वनाम्ना प्रक्रान्तार्थपरामर्शकत्वमेवेति न नियमः। तथा च यत्र सप्तम्यर्थबोधस्तत्रैवास्योपस्थितिः। यत्र सूत्रे सप्तम्यन्तपदोपादानन्तत्रास्य सूत्रस्य प्रवृत्तिरिति तु न, "नेड्वशि कृति" "ङः सि धुट्" "तस्मान्नुडचि" इत्यादावस्य प्रवृत्त्यदर्शनात्। एतेन यत्रास्य प्रवृत्तिरभिप्रेता तेषां सङ्ग्रहाय सप्तमी निर्दिष्टा इत्येवास्त्विति निरस्तम्। एवञ्च सप्तम्यन्तार्थेऽव्यवहितोच्चारिते पूर्वस्य कार्यमिति वाच्योऽर्थः। तथाच सप्तम्यन्तपञ्चम्यन्तपदयोरर्थोऽपस्थितिर्यत्र तत्र तद्रूपलिङ्गसद्भावात्तस्मिन्नित्यादिपरिभाषाद्वयस्य यथायथमुपस्थितिरिति सिद्धम्। निर्दिष्टपदस्य प्रयोजनमाह—अत एवेति। सप्तम्यर्थतात्पर्यकपदघटिते ऽस्योपस्थितेरेवेत्यर्थः। आदिना "कारनाम्नि" इत्यादि "यस्कादिभ्यो गोत्रे" इत्यादेः सङ्ग्रहः। न दोष इति। तत्र चेदुपस्थितिः स्यात्तद्वा जनपदरूपे ऽर्थे देशे इति लक्षणया तादृशार्थबोधकशब्द इति वा तेषां सूत्राणामर्थेऽनिष्टापत्तिरूपो दोषो नेत्यर्थः। एतदेव दर्शयति—न हीति। अर्थः—देशरूपः।

(१) औपश्लेषिकाधिकरणबोधकसप्तम्यन्तानामित्यर्थः। तथाचौपश्लेषिकाधिकरणबोधकसप्तम्यन्तपदघटिते शास्त्रे "निर्दिष्टे पूर्वस्य" इत्युपतिष्ठत इति वाक्यार्थः। औपश्लेषिकेत्युक्तया "कर्तृकर्मणोः कृति" (पा० सू० २।३।६५) इत्यत्र नास्याः प्रवृत्तिः। तत्र "उभयप्राप्तौ कर्मणि" (पा० सू० २।३।६६) इति लिङ्गात्सप्तम्या आश्रयणात्॥

(२) वस्तुतश्चिन्त्यमेतत्। यद्यत्र "निर्दिष्टे" इत्यंशस्य विधेयत्वं विवक्ष्यते; तदा तस्मिन्नित्यंशस्य तद्विशेषणत्वेनोद्देश्यदलाप्रसिद्धिः स्यात्। यदि न विधेयत्वविवक्षा तदौपश्लेषिकसप्तम्यन्तार्थेऽव्यवहितोच्चारितत्वस्य केनाप्यविधानात्सप्तम्यन्तार्थेऽव्यवहितोच्चारिते इत्यर्थासिद्धिः। तस्मात्प्राचीनोक्तमेव साधु॥

मध्यवहित एवेति, पूर्वस्य परस्य च प्राप्तं पूर्वस्यैवेति च नियम्यते। अव्यवहितस्येति तु फलितार्थकथनम्।

परस्य यदीति। 'तस्मादित्युत्तरस्यादेः'' इति तु न सूत्रितम्। आदेरित्यंशस्य सर्वादेशबाधकत्वापत्तेः। सिद्धान्ते तु, परत्वात्सर्वादेश

अचि उपश्लिष्टस्य यणित्युक्ते इत्यर्थः। इदं "संहितायाम्" (पा० सू० ६।१।७२) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **फलितेति।** सप्तम्यन्तार्थे ऽव्यवहिते षष्ठ्यन्तार्थोऽप्यव्यवहित एवेति भावः।

न सूत्रितमिति। "स्वं रूपम्" (पा० सू० १।१।६८) इत्यतः प्रागिति शेषः। तत्र "आदेः" (पा० सू० १।१।५४) इति पृथग्वाक्यम्, तत्र "उत्तरस्य"

अचि उपश्लिष्टेति।

एतेन यत्रौपश्लेषिकाधारे सप्तमी तत्रास्योपस्थितिरिति सूचितम्। अव्यवधानस्य—पूर्वोच्चारितत्वपरोच्चारितत्वान्यतररूपस्य। यत्रौपश्लेषिकाधारत्वं तत्रैव सम्भवात्, अवध्यवधिमतोः साजात्यात् पूर्वत्वादिव्यवहारस्य व्यवहितेऽपि दर्शनादस्मिन्सूत्रे निर्दिष्टपदम्। यथा काश्याः प्रयागः पूर्वः, पाटलिपुत्रः पर, इत्यादि लोके, "अचः परस्मिन्पूर्वस्य" इति शास्त्रे अस्य सूत्रस्योपस्थितौ यादृशार्थोपस्थितिर्भवति तदुदाहरणम्मूले प्रदर्शितमचियणीत्यादिना। केचित्तु "इको यणचि" इत्यादिसूत्रे क्रियावाचकपदाश्रवणात् "अस्तिर्भवन्तीपरः" इति न्यायेन सतीत्यस्याध्याहारेणाचि सति यण् भवतीत्यादिरित्था तत्र तत्रार्थ इति। तन्न युक्तम्। भवनक्रियायाम्प्रधानार्थप्रतिपादिकायामन्वये सम्भवति सति गुणभूतायामन्वयस्यानौचित्यात्। औपश्लेषिकाधारे एवास्योपस्थितेः स्वीकारादेव "कर्तृकर्मणोः कृति" इत्यत्र नास्योपस्थितिः। कृति सति तत्प्रकृत्यर्थक्रियानिरूपितकर्तृत्वकर्मत्वविशिष्टार्थवाचकात्षष्ठीति तदर्थात्। यदि तु "यस्य च भावेन" इति सूत्रविहितसप्तम्यन्तपदस्य सतीत्यस्याध्याहारेऽपि "कर्तृकर्मणोः"इत्यत्रास्योपस्थितिः स्यात्, तदा कृदन्ते निरन्तरोच्चारित इत्यर्थापत्तौ 'कृष्णस्य कृतिः' इत्यत्रैव षष्ठी स्यान्नतु कृतिः कृष्णस्येत्यत्रेत्यनिष्टापत्तिः, अतः "इको यणचि" इत्यादौ "उपपदविभक्तेः" इति न्यायेनौपश्लेषिकाधार एव सप्तमीत्याशयेनोपश्लिष्टस्येति व्याख्यातम्। उपश्लिष्ट इति पदमेतेऽध्याहर्तव्यम्। उप समीपे श्लेषः सम्बन्धस्तत्कृताधिकरणमौपश्लेषिकाधिकरणम्। अत एव "तत्र च दीयते" इति सूत्रभाष्ये मासे ऽतिक्रान्ते यद्दीयते तस्य मास औपश्लेषिकमधिकरणमित्युक्तम्। वर्णयोः समीपवृत्तित्वन्तु बौद्धं बोध्यम्। इदम्—"इको यणचि"इत्यत्रौपश्लेषिकमधिकरणमित्येतत् तत्र हि—"तस्मिन्" इत्यादिसूत्रद्वयस्य प्रयोजननिरूपणावसरे पूर्वोत्तरयोर्योगविशेषान्नियमार्थं। वचनं "दध्युदकं पचत्योदनम्"इति वार्तिककृतोक्तम्, तदर्थनिरूपणावसरे भाष्यकृता "इको यणचि" दध्युदकं 'पचत्योदनम्' 'उभाविकौ' 'उभावचौ' अचि पूर्वस्याचि परस्येति सन्देहः इष्यते चात्राचि पूर्वस्य स्यात् तच्चान्तरेण यत्नन्न सिध्यतीति नियमार्थमेवमर्थमिदमुच्यते" इत्युक्तम्। अत्र तथा सन्देहप्रदर्शनेनौपश्लेषिकाधारे सप्तमीति स्पष्टं प्रतीयते। उक्तञ्च कैयटेन—"उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी" इति न्यायादधिकरणसप्तमी कृतेति न सूत्रितमिति।

अत्र केचित् "अनेकाल्" इति सूत्रात्प्रागिति शेष इति वदन्ति। तन्न युक्तम्। एवं सति "अनेकाल्"इति सूत्रस्यादेरित्येतदपेक्षया परत्वन्निर्बाधमिति वक्ष्यमाणस्यादेरिति ग्रन्थस्य सङ्गत्यापत्तेरत उत्तरग्रन्थसङ्गमनायाह—**स्वं रूपमिति।** नन्वेतादृशसूत्रकरणे यत्रादेरित्यस्यानुपस्थितिस्तत्र तस्मादित्यस्याप्यप्रवृत्तिः स्यात्तथा च "गाङ्कुटादिभ्य" इत्यादौ दोष इत्यत आह—**तत्रोत्तरेति।** तत्र—एकस्मिन्सूत्रे। **पृथगिति**—उत्तरस्येति व्यस्तपाठात्। अस्यैकपदत्वेऽपि वाक्येतिकथनमुत्तरस्येत्यस्य

त्वं बाधकमित्यनुपदमेव वक्ष्यति ॥

"अनेकाल्" (पा० सू० १।१।२५) ॥ शित उदाहरणम्,
"इदम इश्" (पा० सू० ५।३।३) । इतः ।

इत्यनुवर्तते स्थानषष्ठी चेयं, पञ्चमीनिर्देशेन यत्कार्यं तदुत्तरसम्बन्धि, उत्तरस्य स्थाने विधीयमानं चादेर्बोध्यमिति वाक्यार्थद्वयं, वाक्यभेदसामर्थ्याच्च "आदेः" इत्यंशं विनाऽपि क्वचिदंशान्तरप्रवृत्तिः(१) । "आदेः" इत्यंशस्त्वनुवृत्तोत्तरस्येत्यस्यावृत्त्या परत्वबोधकशब्देन यत्र विधानं तत्रैवेति "नित्यं ङितः" (पा० सू० ३।४।९९) इत्यादौ न प्रवर्त्तत(२) इति भावः । वक्ष्यतीति । न च "अनेकाल्" (पा० सू० १।१।५५) इत्यतः पूर्वमेव "तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य" (पा० सू० १।१।६६) "तस्मादित्युत्तरस्यादेः" (पा० सू० १।१।६७) इति सूत्रे कुतो न पठिते इति वाच्यम् । "आदेः" इत्यंशे "षष्ठीस्थाने—" इत्यस्यासम्बन्धे "आज्जसेरसुक्" (पा० सू० ७।१।५०) इत्यादावपि तस्य प्रवृत्त्यापत्तेः । सम्बन्धे मध्ये "तस्मिन्निति—" (पा० सू० १।१।६६) "तस्मादिति—" (पा० सू० १।१।६६) अनयोरपि तत्सम्बन्धे

तत्र सम्बन्धाभिप्रायेण, तत्र आदेरित्यंशे एकसूत्रस्यांशभेदेन व्याख्यानेंऽशान्तरे पूर्वांशानुवृत्तेः "णेरणौ" इति सूत्रे क्लृप्तत्वात्, तथांशभेदेन व्याख्याने ऽनुवृत्तस्यार्थांतराभिधायकत्वमपि दृष्टमित्याशयेनाह—इयमिति । इयम्—पृथग्भूते आदेरित्यंशे ऽनुवर्तमानं यदुत्तरस्येति तत्र स्थिता । क्वचित्—"गाङ्कुटादिभ्य" इत्यादौ । चः—त्वर्थे । ननु यथा आदेरित्यंशाप्रवृत्तावपि "तस्मात्"इत्यस्य क्वचित्प्रवृत्तिस्तथा तस्मादित्यंशं विनाप्यादेरित्यस्यापि प्रवृत्त्यापत्तिरिति "नित्यं ङिते" इत्यादौ दोष एवेत्यत आह—आदेरित्यंशस्त्विति । आवृत्त्येति । अत्र प्रमाणन्तु "पचावेदम्" इत्यादिप्रयोगदर्शनम् ।

ननु "आदेः परस्य" इति न क्रियते, तस्मादित्यनेन सहादेरिति पठ्यते लाघवाभिप्रायेण, तच्च लाघवमधुना नोपपद्यते, वाक्यभेदस्यावृत्तेश्च करणात्, उत्तरस्येत्यत्र शब्दाधिकाराश्रयणाच्च, परस्येत्यस्यानुपादानेऽपि मनोव्यापारगौरवस्याधुना सत्त्वाच्चेति, चेन्न । सिद्धान्तेऽप्यादेरित्यस्य "नित्यं ङितः" इत्यत्र दोषवारणायावृत्तेः सत्त्वात् । एतदेव ध्वनयितुमधुनोत्तरस्येत्यस्यावृत्तिम्प्रदर्श्योत्तरत्वबोधकशब्देनेत्यनुपादाय परत्वाबोधकेत्युक्तम् । तत्रैवेति । प्रवर्तते इति शेषः । ननु मूलोक्तदोषोऽपि स्थानभेदेन सूत्रपाठाद्वारयितुं शक्य इत्याशयेन शङ्कां प्रदर्शयन्निराचष्टे-नचेत्यादिना । नचैवं न्यासेऽप्युक्तरीत्या वाक्यभेदाद्यावश्यकमेवेति "सूत्रे" इति द्विवचनोपादानमसङ्गतमिति वाच्यम्, द्वितीयस्य सूत्रस्यादौ पाठे एकत्वमेवेत्याशयेन द्विवचनोपादानात् । "षष्ठी स्थाने" इत्यस्य सम्बन्धासम्बन्धेन समाधत्ते—आदेरित्यंश इति । तस्य—आदेरित्यंशस्य । प्रवृत्त्यापत्तेरिति । तथा चादेर्जसवयवाकारस्यासुगागमे आगमे ऽकारोच्चारणसामर्थ्याद् "अतो गुणे" इति पररूपाभावे सकारोच्चारणसामर्थ्यात्संयोगान्तलोपाभावे ऽनिष्टरूपापत्तिः स्पष्टैव । सम्बन्धे इति । "षष्ठी स्थाने" इत्यस्य सम्बन्ध इत्यर्थः । अत्र निर्दिष्टस्येत्यस्याध्याहारेण स्थानषष्ठीनिर्दिष्टस्य यत्कार्यन्तत्तस्यादेरित्यर्थेन "आज्जसेरसुक्" इत्यत्र नोक्तदोषः । तत्रासुकः कित्वेन जसेरिति षष्ठ्या अवयवार्थकत्वनिर्णयात् । मध्य इति ।

(१) आगमविधायकेष्वित्यर्थः ॥ (२) तत्र विहितपञ्चम्याश्रयणादित्यर्थः ॥

यत्तु वृत्तिकृता "जश्शसोः शिः" (पा० सू० ७।१।२०) इत्युदाहृतं, तन्न । सर्वादेशतायाः प्राक् शित्त्वस्यैवालाभात् । तत्र हि डाणलोरिवा-नुपूर्व्यादनेकाल्त्वेनैव सर्वादेशत्वमिति सिद्धान्तः ।

इत्यादाविति । आदिशब्देन "अतो भिस ऐस्" (पा० सू० ७।१।९) इति गृह्यते । **परत्वादिति** । अत एव "आदेः परस्य" (पा० सू० १।१।५४) इति पृथक् क्रियते इत्युक्तम् । "उत्तरस्य" इत्यंशस्तु औशैसोरपि प्रवर्तत एव ।

यत्तु प्राचा "आदेः" इति सूत्रं विवृण्वता पञ्चमीनिर्देशेनेत्याद्युक्तं तदसम्बद्धमिति स्पष्टमेव ।

परनित्येति । परान्नित्यं यथा—तुदति, रुणद्धि । परमपि लघूपधगुणं बाधित्वा शश्नमौ । तथा रन्धेर्णिच् रन्धयति । परामप्युपधावृद्धिं बाधित्वा "रधिजभोः—" (पा० सू० ७।१।६१) इति नुम् । न च

तयोरप्यागमविषयेऽप्रवृत्त्यापत्तेरिति दिक् ॥

डाणलोरिवेति । आदेशानां प्रत्ययाधिकारे पाठे ऽपि वाक्यार्थबोधोत्तरमेव प्रत्ययत्वज्ञानेनोपदेशे णकारे इत्वाप्रवृत्तेस्तदुत्तरं लक्ष्ये प्रवृत्तिकाले इत्वेऽप्यनेकाल्त्वाक्षतेरिति भावः । **प्रवर्तत एवेति** । उपपादितमेतत् ।

पठितयोरिति शेषः । तयोः—मध्ये पठितयोः । आगमविषय इति । "आने मुक्" "छे च" इत्येतद्विहितागमविषय इत्यर्थः । एवं सति विपरीतरूपापत्तिर्दुर्वारैवेति स्पष्टमेव । एतादृशन्यासपक्षे "आदेः" इत्यस्य यत्र स्थानषष्ठीनिर्दिष्टादेशस्य तस्मादित्यनेन नियमस्तत्रैव प्रवृत्तिः स्यात् । एवञ्च "ज्यादादीयस" इत्यत्र ज्यादिति पञ्चम्याः परस्येत्यस्याध्याहारेणोपपत्त्या तत्रानियमाप्रवृत्तेस्तस्मादित्यस्य तत्राप्रवृत्तावादेरित्यस्याप्यप्रवृत्त्यापत्तावलोन्त्यस्य प्रवृत्तावनिष्टापत्तिरित्यपि बोध्यम् । सिद्धान्ते तु परस्येत्यस्याध्याहारेऽपि परत्वविशिष्टबोधकशब्देन परस्यादेशविधानमस्त्येवेत्यादेरित्यस्य प्रवृत्त्या न दोषोऽत एवाह—दिगिति ॥

ननु 'डाणलोरिव' इति दृष्टान्तोपादानम्प्रकृते विरुद्धम् , तयोः प्रत्ययाधिकारे पाठेन प्रत्ययतया आनुपूर्व्यनुपयोगादत आह—आदेशानामिति । आदेशानामिति बहुवचनं त्र्यादिशसङ्ग्रहाय । वाक्यार्थबोधोत्तरम्—"षष्ठी स्थाने" इति शास्त्रैकवाक्यतया वाक्यार्थबोधोत्तरम् । एतेन तत्र वाक्ये "प्रत्यय" इत्यस्य सम्बन्धाभावेऽपि क्षत्यभावो ध्वनितः । उपदेशे—पाणिनिकर्तृकाद्योच्चारणे । प्रवृत्तिकाले इति । "बभूव" इत्यादिलक्ष्यसंस्कारकाले यो वाक्यार्थबोधस्तस्योत्पत्तिकाले इत्यर्थः । एतच्च दीक्षिताभिप्रायवर्णनमेव । वस्तुतस्तु प्राचोक्तं "जश्शसोः शिः" इत्युदाहरणमपि युक्तमेव, शकारस्यानुबन्धत्वयोग्यतया "नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वम्" इति परिभाषाविषयत्वसत्त्वात् । शित्त्वञ्चेत्संज्ञायोग्यशकारवत्त्वमेव । इत्सञ्ज्ञायाः प्रवृत्तिर्यद्यप्यादेशोत्तरम्भवति, तथापि योग्यताऽस्त्येव । अनुबन्धत्वमपीत्संज्ञायोग्यत्वमेव । अत एव काणोर्नासारूप्यप्रयुक्तो विकल्पः । अन्यथा तत्रापि वाक्यार्थबोधोत्तरम्प्रत्ययत्वज्ञानेनेत्संज्ञाप्रवृत्तावप्युपदेशे ऽसारूप्यमस्त्येवेति । **उपपादितमिति** । न सूत्रितमित्येतद्व्याख्यानावसर इति शेषः ॥

सोऽपि शब्दान्तरप्राप्त्याऽनित्य इति वाच्यम् । कृताकृतप्रसङ्गमात्रेणापि कथंचिन्नित्यताभ्युपगमात् । अन्तरङ्ग यथा—उभये देवमनुष्याः । इह 'प्रथमचरम" (पा० सू० १।१।३३) इति परमपि विकल्पं बाधित्वा "सर्वादीनि" (पा० सू० १।१।२७) इति सर्वनामसञ्ज्ञा विभक्तिनिरपेक्षत्वेनान्तरङ्गत्वात् । अपवादोऽपि यद्यन्यत्र चारितार्थस्तर्ह्यन्तरङ्गेण बाध्यत

शब्दान्तरप्राप्त्येति । यद्व्यक्तिसम्बन्धितया पूर्वं प्रवृत्तिस्तद्व्यक्तिसम्बन्धितयैव पुनः प्रवृत्तौ कृताकृतप्रसङ्गित्वं प्रसिद्धमिति भावः । कृताकृतेति । व्यक्तिविशेषानाश्रयणेनेत्यर्थः । "वृद्ध्यौत्वतृज्वद्भाव" इत्यस्य त्वत्र न प्राप्तिः । साहचर्येण विभक्तिनिमित्तानामेव वृद्ध्यादीनां तत्र ग्रहणात् । नित्यत्वेनैव सिद्धे वाचनिकपूर्वविप्रतिषेधाश्रयणे फलाभावश्चेति दिक् ।

अन्तरङ्गत्वादिति । भाष्ये त्वयच् प्रत्ययान्तरं न तु तयबादेशः, उभयीत्यत्र ङीप्तु मात्रजिति प्रत्याहाराश्रयणेन(१) साधितः । एवं चोभयशब्दे विकल्पस्य प्राप्तिरेव नेति उक्तम् । अन्तरङ्गस्य बलवत्त्वे ज्ञापकमन्यत्र प्रपञ्चितम् । बाध्यत एवेति । निरवकाशत्वरूपस्य बलवत्त्वबीजस्याभावात् ।

मूले 'शब्दान्तरप्राप्त्या' इति कथनं सर्वस्य शब्दान्तरस्य शब्दान्तराच्छब्दान्तरे वा प्राप्त्येत्यर्थकम्, सम्बन्धसामान्यार्थकषष्ठ्या समासः, अत एवाह—यद्व्यक्तीति । अनाश्रयणेनेति । अक्लृप्ताभावकस्याभावकल्पनापेक्षया क्लृप्ताभावकस्याभावकल्पनायां लाघवमिति लाघवमेव नित्यस्यानित्याद्बलवत्त्वे साधकम्, तच्च लक्ष्यानुरोधेन क्वचिद्व्यक्तिविशेषचिन्तयाऽऽश्रीयते, क्वचित्सामान्यतः प्राप्तिमात्रेणेति भावः । ननु व्यक्तिविशेषचिन्तायामप्यत्र न बाधकं, वार्तिकेन निर्वाहादित्याशङ्कां निराकरोति—"वृद्ध्यौत्व" इत्यादिना । अत्र—रन्धयतीति लक्ष्यसाधनावसरे । तृज्वद्भावपदं—नत्र वार्तिके "स्त्रियाञ्च"इत्येतद्व्यतिरिक्तपरम्, तेन न तदंशे साहचर्यभङ्गः । ननु साहचर्यस्य नित्यत्वेन वार्तिकेन रन्धयतीत्यस्य सिद्धावत्र नित्यत्वाश्रयणवैयर्थ्यमत आह—नित्यत्वेनैवेति । दिगिति । दिगर्थस्तु विप्रतिषेधसूत्रस्थपरशब्दस्येष्टवाचकत्वमाश्रित्य सर्वेषाम्पूर्वविप्रतिषेधसाधकवचनानां सङ्ग्रह इति यदि, तदा "स्वरितेनाधिकारः" इत्यस्य स्वरितत्वयुक्तेनाधिकृतकार्यमित्यर्थाश्रयणेन नुमागमस्य व्यक्तिविशेषचिन्तयाऽनित्यत्वेऽपि स्वरितत्वेनैव प्रवृत्तिर्भविष्यतीति न नित्यस्य बलवत्त्वोदाहरणं तत्, किन्तु तुदतीत्येवेति ।

मौलम्—अन्तरङ्गत्वादिति । यत्तु—"तयपः स्थाने ऽयजादेश" इति मतेन "अन्तरङ्गबहिरङ्गयोरन्तरङ्गम्बलीय" इति परिभाषान्तरमिति पक्षे च बोध्यम् । वस्तुतस्तु भाष्यकारीयसिद्धान्तरीत्या न तस्य प्राप्तिरित्याशयेनाह—भाष्ये त्वयजिति । ज्ञापकमिति । युगपत्प्राप्तिविषयकस्य "अन्तरङ्गबहिरङ्गयोरन्तरङ्गम्बलीय" इति वचनस्य बोधकमित्यर्थः । प्रपञ्चितमिति । लौकिकोऽप्यन्दृष्टान्तः "मनुष्योऽयम्प्रातरुत्थाय शरीरकार्याणि करोति, ततः सुहृदां, ततः सम्बन्धिनाम्" इति प्रत्यासन्नवर्तित्वस्य लोके दृष्टत्वात्तन्मूलकमेवेदं वचनमिति । एतस्य वचनान्तरत्वम्मूलकृतोऽप्य-

(१) "परिमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः" इति मात्रशब्दादारभ्य "द्वित्रिभ्यां तयस्यायज्वा" (पा० सू० ५।२।४३) इत्ययचश्चकारपर्यन्तमित्यर्थः । "किमः संख्यापरिमाणे डति च" (पा० सू० ५।२।४१) इति डतेः प्रत्याहारेऽन्तर्भावेऽपि तदन्तात्कतिशब्दान्न ङीप्, "टिड्ढ-" (पा० सू० ४।१।१५) इति सूत्रे ऽत इत्यनुवृत्तेः ॥

एव । तद्यथा—"अयजे इन्द्रं, ग्रामे इह, सर्वं इत्थम्" अत्रान्तरङ्गेण गुणेन सवर्णदीर्घो बाध्यते । स च यद्यपि यणगुणयोरपवादस्तथाऽपि समानाश्रयं चरितार्थः । तथा च वार्तिकम्—"इण्ङ्शीनामाद्गुणः सवर्णदीर्घत्वात्" इति ॥

असिद्धमिति । तेन पचावेदमित्यादावेत ऐत्वं न ।

अकृतव्यूहा इति । यद्यपि "कृतमपि कार्यं निवर्त्तयन्ति"

तेनेति । पूर्वा तु अन्तरङ्गबहिरङ्गयोर्युगपत्प्राप्तावेवेति भावः ।

भिमतम् । अत एव "असिद्धम्" इति प्रतीकमुपादाय पचावेदमित्यस्य साधनं सङ्गच्छते । सापवादत्वनिरपवादत्वाभ्यान्द्वयोः परिभाषयोर्भेदः । अन्यथाऽन्तरङ्गत्वेन 'अयजे इन्द्रम्' इत्यस्य साधनन्न स्यात्, नाजानन्तर्यपरिभाषाविषयत्वादिति बोध्यम् ॥

तेनेतीति । "अन्तरङ्गे कर्तव्ये जातमपि बहिरङ्गमसिद्धम्' इत्यर्थकपरिभाषान्तराश्रयणेन । अत एवाह—पूर्वा त्विति । अन्तरङ्गशास्त्रत्वमस्या लिङ्गम् । अत एव कार्यकालपक्षे त्रिपाद्यामप्येषा प्रवर्तते इति वृद्धाः । पक्षद्वये तत्र न प्रवर्तते इति तु भाष्यतत्त्वविदः । "वाह ऊठ्" इति सूत्रस्थमूठ् इति ज्ञापकमिति स्फुटीभविष्यति । न च सा "विप्रतिषेध"सूत्रभाष्ये प्रत्याख्यातेति वाच्यम्, तस्य भाष्यस्य प्रौढिवादत्वात् । नाजानन्तर्यपरिभाषायां "षत्वतुकोरसिद्धः" इति सूत्रस्थन्तुग्ग्रहणं ज्ञापकम्, तद्धि 'अधीत्य' 'प्रेत्य' इत्यादौ समासात्तरं ल्यपः प्रवृत्त्या पूर्वं समासे जाते तत्र संहिताया नित्यत्वादेकादेशे ल्यपि तुगपेक्षया पदद्वयसम्बन्धिवर्णद्वयापेक्षैकादेशस्य बहिरङ्गत्वेनासिद्धतया तुकः सिद्धौ तत्सूत्रस्थन्तुग्ग्रहणं व्यर्थम् । नाजान्तर्यपरिभाषासत्त्वे तु तुकि अजानन्तर्यस्य निमित्तत्वेनाश्रयणाद्बहिरङ्गपरिभाषाया निषेधे तुकः प्रवृत्त्यर्थन्तत्र सूत्रे तुग्ग्रहणमावश्यकमेव ।

परिभाषार्थस्तु अचोरानन्तर्यमिति द्विवचनान्तेन समासमाश्रित्य बाध्यासिद्धपरिभाषायामुभयोपादानादधिकरणाकाङ्क्षायास्ताभ्यान्निरासेनान्तरङ्गे बहिरङ्गे वा यत्कार्येऽजानन्तर्यमाश्रीयते तत्र बहिरङ्गपरिभाषा न प्रवर्तत इति हरदत्तेन प्रतिपादितः, स तु न युक्तः, पचावेदमित्यत्रासिद्धपरिभाषया "एत ऐ" इति सूत्रप्रवृत्तिवारणपराऽऽकरविरोधात् । किन्त्वचोन्यानन्तर्यनिमित्तकेऽन्तरङ्गे कर्तव्ये जातस्य बहिरङ्गस्य बहिष्ट्वप्रक्लृप्तिर्नेति । अत्र जातस्येति निवेशादेव "ओमाङोश्च" इत्यत्राङ्ग्रहणञ्चरितार्थम्, तद्धि खट्वा आ ऊढा इति स्थिते परमपि सवर्णदीर्घम्बाधित्वा धातूपसर्गकार्यत्वेनान्तरङ्गत्वाद्गुणे वृद्धिप्राप्तौ तद्बाधनार्थं क्रियते । युगपत्प्राप्तस्याप्यन्तरङ्गस्य बलवत्त्वाभावश्चेत्परिभाषाबोध्यः स्यात्तदाऽनया बाधादन्तरङ्गपरिभाषाया अप्रवृत्तौ परत्वात्सवर्णदीर्घे, ततो गुणे, रूपसिद्धावाङ्ग्रहणवैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति दीक्षिताशयः ।

वस्तुतस्तु न परिभाषाद्वयम्, किन्तु 'अन्तरङ्गे कर्त्तव्ये जातन्तत्कालप्राप्तिकञ्च बहिरङ्गमसिद्धम्' इत्येतदर्थिका परिभाषा एकैव । यदजानन्तर्यपरिभाषायां "षत्वतुकोरसिद्धः" इति सूत्रस्थन्तुग्ग्रहणं ज्ञापकम्, तत् "असिद्धम्" इति परिभाषाया अनित्यत्व एव ज्ञापकमिति सर्वेष्टसिद्धिः ।

असिद्धपरिभाषाया अपवादभूतामन्यामपि परिभाषाम्पठन्ति प्राञ्चः—अकृतव्यूहा इतीति । विशिष्ट ऊहो येषु तानि व्यूहानि शास्त्राणि, ऊहस्तर्कः, स च बहिरङ्गेणान्तरङ्गनिमित्तविनाशरूपस्तद्वन्ति शास्त्राणि अकृतानि यैरित्यर्थः । 'भाविनिमित्तविनाश' इत्याध्याहारः । एवञ्च 'अन्तरङ्गशास्त्रनिमित्तस्य बहिरङ्गशास्त्रेण विनाशसम्भावनायामन्तरङ्गशास्त्राणां प्रवृत्तिं लक्ष्ये न कुर्वन्ति पाणिनिप्रोक्तशास्त्राध्येतार' इति फलितम् । अस्याञ्च "समर्थानाम्" इति सूत्रस्थसमर्थग्रहणं ज्ञापकम्, तद्धि कृतसवर्णदीर्घात्सुत्थितशब्दादिञ् यथा स्यादित्येवमर्थं क्रियते चेत्तत्परिभाषाभावेऽन्तरङ्गे सवर्णदीर्घे कृत एव भविष्यतीति व्यर्थं सदस्या ज्ञापकम् । अकृतव्यूहपरिभाषासत्त्वे तु भाविन्या आदिवृद्ध्या दीर्घनिमित्तस्य सवर्णाच्त्वस्य विनाशः सम्भावित इत्यकृतदीर्घात्सु उत्थितशब्दादिञ् प्रत्ययः स्यात्,

इति परिभाषान्तरं पठ्यते; फलं च तुल्यम्, तथाऽपि "अकृत—" इत्येव लघु। "प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम्" इति न्यायादिति भावः। न कुर्वन्तीति। यथा "निषेदुषीम्" इत्यादौ क्वसोरिटमन्तरङ्गत्वात्प्राप्तमपि भाविना सम्प्रसारणेन वलादित्वं नङ्क्ष्यतीत्यालोच्य न कुर्वन्तीत्यर्थः ॥

इति परिभाषाप्रकरणम्।

न कुर्वन्तीत्यर्थ इति। यदि तु सेदुष इत्यादौ पदावधिके ऽन्वाख्याने सेद्वस् अस् इति स्थिते इट्सम्प्रसारणयोः प्राप्तौ प्रतिपदविधित्वेन शीघ्रोपस्थितिकत्वात्पूर्वं सम्प्रसारणे(१)वलादित्वाभावादिटः प्राप्तिरेव न, लक्ष्यानुरोधाच्चात्र पदावधिकमेवान्वाख्यानमिति तत्सिद्धिरित्युच्यते, तदैषा परिभाषा निष्फलेति बोध्यम्। अत एव एषां भाष्ये न क्वापि व्यवहृतेत्यन्यत्र विस्तरेण निरूपितम् ॥

इति परिभाषाप्रकरणम्।

तथा च सावुत्थितिरिति रूपं स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थमिति तेषामाशयः।

ननु प्राचीनसम्मताया "अकृत"इतिपरिभाषाया लक्ष्यसाधकत्वेनावश्यकतया भाष्यकृतैषा कुतो नोक्तेत्याशङ्कायान्तदभिप्रायमाह—यदि त्विति। क्रमेणान्वाख्याने "अकृत"इतिपरिभाषां विना न निर्वाह इति—पदेति। एवञ्च नि सेद् वस् ई अम् इति स्थितिङ्कल्पयित्वा वस इट्सम्प्रसारणयोः प्राप्तौ प्रतिपदविधित्वात्सम्प्रसारणे कृते वलादित्वाभावादिटः प्राप्तिरेव नेति निषेदुषीमित्यादिसिद्धिरित्येषा निष्फलेति नवीनाः।

"समर्थानाम्" इति सूत्रस्थसमर्थग्रहणन्तु 'विषुण' इत्यत्राकृतसन्धेरपि प्रत्ययदर्शनेन सुत्थितादावपि तथा ऽकृतसन्धेः "वार्णादाङ्गम्"इति परिभाषया प्रत्ययो मा भूदित्येवमर्थं क्रियते अस्याः परिभाषाया असत्वादेव 'चौ प्रत्यङ्गस्य प्रतिषेध' इति वचनं वार्तिककृताऽऽरब्धम्, भाष्यकृता च न प्रत्याख्यातम्। प्रत्यङ्गम्—अन्तरङ्गम्। अस्याम्परिभाषायां सत्यान्तु "प्रतीचः" इत्यादिरूपाणामनयैव सिद्धस्तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव। अत एव "च्छ्वोः" इति सूत्रे "अवश्यमत्र तुगभावार्थो यत्नः कर्त्तव्योऽन्तरङ्गत्वाद्धि तुक् प्राप्नोति" इति भाष्ये उक्तम्। परिभाषायाः सत्त्वे तु 'विश्नः' 'प्रश्नः' इत्यादौ तुगभावस्य परिभाषयैव सिद्धेरावश्यकत्वकथनवैयर्थ्यं स्पष्टमेव। अत एव-अस्याः परिभाषाया असत्वादेव। ननु प्रतिपदविधित्वमनवकाशत्वे सत्येव बाधकत्वे प्रयोजकं, तच्चात्र नास्ति, लुलुवुषश्चिच्युष इत्यादावस्य चारितार्थ्यात्। अत्र हि—"वस्वेकाजात्" इति नियमादिडभावस्य सिद्धेरिति कथमेतदिति चेन्न तथात्वाभावेऽपि शीघ्रोपस्थितिकत्वप्रयोज्यप्रतिपदविधित्वम्पूर्वप्रवृत्तौ प्रयोजकं भवत्येवेत्याशयात्। अत एव "प्रत्ययोत्तरपदयोश्च" इति सूत्रव्याख्यानावसरे 'परनित्यान्तरङ्गप्रतिपदविधयो विरोधिसन्निपाते तेषाम्मिथः प्रसङ्गे परबलीयस्त्वम्' इति कैयट आह। अत एव 'रमे' इत्यादौ प्रतिपदोक्तत्वेन पूर्वं "सम्बुद्धौ च"इत्येत्वे आकारप्रश्लेषात्"हल्ङ्याादि" लोपो न प्राप्नोतीत्याशङ्क्य "एङ्ह्रस्वात्"इति लोपेन समाहितम्। अन्यत्र—परिभाषेन्दुशेखरादौ ॥

इति परिभाषाप्रकरणविवरणम् ॥

---

(१) नच नियमशास्त्राणां विधिमुखेन प्रवृत्तिरिति सिद्धान्तपक्षे प्रकृते "वस्वेकाजाद्धसाम्" (पा० सू० ७।२।६७) इत्यस्य वसुशब्दमुच्चार्येडागमविधायकत्वेनेटोऽपि प्रतिपदोक्तत्वात्परत्वाच्च पूर्वमिट एव प्रवृत्तिः स्यादिति वाच्यम्। 'सेद्-वस्-अस्' इति स्थिते कृतद्विर्वचनैकाच्त्वाभावेनेटोऽप्राप्तौ द्वित्वसम्प्रसारणयोश्च प्राप्तौ प्रतिपदविधित्वेन शीघ्रोपस्थितिकत्वात्पूर्वं सम्प्रसारणे, ततो द्वित्वे, वलादित्वाभावादिटः प्राप्तिरेव नेति व्याख्यानेनादोषात् ॥

अथ अच्सन्धिप्रकरणम् ।

"इको यणचि" (पा० सू० ६।१।७७) ॥ प्रत्याहारग्रह-

ननु व्यक्तिपक्षे इक्पदोपस्थाप्योका(१)रादिभिर्दीर्घादिग्रहणं न स्यात्, "उच्चरित एव शब्दः प्रत्यायको नानुच्चारित" इति "अणुदित्" सूत्रे भाष्योक्तेः । न चोच्चारितस्यैव प्रत्यायकत्वे रहसि पुस्तकमीक्षमाणस्य बोधानापत्तिरिति वाच्यम् ।, तत्रापि पुस्तकद्रष्टुः स्वीयसूक्ष्मोच्चारणसत्त्वादित्यत आह—**प्रत्याहारग्रहणेष्विति** । एतेन दीर्घकारादेर्ग्राहकशास्त्रबलेन इकारादिभिर्बोधे ऽपि तेषामिक्पदवृत्त्या ऽनुपस्थितत्वेन त-

---

इको यणचि । पदानां वाच्या व्यक्तिरित्येकः पक्षः, आनयनादिकार्यान्वयस्य व्यक्तिष्वेव दर्शनात् । ननु व्यक्तेरानन्त्यात्सर्वासु व्यक्तिषु शक्तिग्रहासम्भवः, यत्किञ्चिद्व्यक्तौ शक्तिग्रहश्चेद्व्यक्त्यन्तरस्य शक्तिग्रहाविषयतया शाब्दबोधविषयत्वन्न स्यादिति, चेन्न । जात्यादिरूपानुगमकधर्माणां शक्यतावच्छेदकत्वस्वीकारेण समानप्रकारकत्वेन शक्तिज्ञानपदार्थोपस्थित्योः कार्यकारणभावाभ्युपगमान्नानुपपत्तिरिति तेषामाशयात् । नचाशक्यत्वेन कथं शक्यतावच्छेदकत्वमिति वाच्यम्, अलक्ष्यत्वेऽपि लक्ष्यतावच्छेदकत्ववदशक्यत्वेऽपि शक्यतावच्छेदकत्वसम्भवात् । जातावेव पदानां शक्तिरिति पक्षान्तरम् । व्यक्तिलाभस्त्वाक्षेपात् । आनयनादिकार्यान्वय आक्षिप्तव्यक्तिद्वारैव । जातेरेकत्वाल्लाघवमत्र पक्षे । अत एव "सवर्णेऽण्ग्रहणमपरिभाष्यमाकृतिग्रहणात्" इति भाष्ये उक्तम् । तत्राद्यपक्षाभिप्रायेणाशङ्कते—**नन्विति** । **उकारादिभिरिति** । इकारविषये तु शङ्का न कृता तस्योच्चारितत्वेन तत्र "अणुदित्" इति सूत्रप्रवृत्तिसम्भवात् । दीर्घादीत्यादिना प्लुतानुदात्तादीनां सङ्ग्रहः । **उच्चारितः**—उच्चारितत्वेन गृहीतः । **प्रत्यायकः**—स्वार्थबोधनसमर्थः । **तत्रापि**—पुस्तकेक्षणस्थलेऽपि । **सूक्ष्मेति** । जपे मन्त्राणां त्रैस्वर्यज्ञानस्यावश्यकतया त्रैस्वर्यस्य ताल्वाद्यूर्ध्वदेशाद्यधिकरणकोच्चरितत्वरूपतया तत्र सूक्ष्मोच्चारणमावश्यकम्, तद्वद्रहसि पुस्तकेक्षणस्थलेऽपि बोध्यम् । एतेन 'उच्चारित एव प्रत्यायकः' इत्यसङ्गतम् । लिपिस्मृतशब्दादर्थबोधानापत्तेरिति परास्तम् । तत्रापि सूक्ष्मोच्चारणसत्वात् । यत्र नोच्चारणन्तत्र नार्थप्रत्ययः । यथा ऋगित्युक्ते विशिष्टसन्निवेशा ऋक् प्रतीयते । न तु तस्या उच्चारणमिति यदा तदा नार्थप्रत्ययः, अनुकरणवत् ।

मूले—**तद्वाच्यवाच्येति** । प्रत्याहारवाच्याक्षरसमाम्नायपठ्यमानवाच्या इत्यर्थः । अक्षरसमाम्नायवाच्यत्वग्राहकञ्च "अणुदित्" सूत्रमेव । रत्नाकरोक्तिं खण्डयति—**एतेनेति** । **इक्पदवृत्त्या**—

(१) नन्वत्र इकारादीति वक्तुमुचितम्, दीर्घकारादेरपीक्पदनिष्ठवृत्त्याऽनुपस्थितत्वेन तत्रापि प्रत्ययार्थानन्वयापत्तेः । नचेक्पदनिष्ठवृत्त्या चतुष्टयोपस्थितिवद् इक्पदघटकेकारनिष्ठवृत्त्या दीर्घकारादेरप्युपस्थितया न दोष इति वाच्यम् । अवयवनिष्ठशक्तिनिरूपकार्थविषयकशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नं प्रति समुदायनिष्ठशक्तिनिरूपकार्थविषयकतात्पर्यज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वेन प्रकृते दीर्घकारादिविषयकशाब्दबोधम्प्रति चतुष्टयार्थविषयतात्पर्यज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वेनोक्तार्थासिद्धेः । न च ककारस्य प्रत्यभिज्ञामात्रोपयोगित्वेनेकारस्यैव चतुष्टयबोधकत्वस्य दीर्घकारादिबोधकत्वस्य च सत्त्वेनोक्तप्रतिबन्ध्यप्रतिबन्धकभावविषयाभावान्न दोष इति वाच्यम् । एवमप्येकशक्तिनिरूपकार्थविषयकशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नम्प्रत्यपरशक्तिनिरूपकार्थविषयकतात्पर्यज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वेन प्रकृते ककारसमभिव्याहारेण चतुष्टयबोधे तात्पर्यावधारणेन दीर्घकारादिबोधस्य प्रतिबन्धादिति चेन्न । आवृत्त्यादिना चतुष्टयस्य दीर्घकारादेश्च ग्रहणसम्भवेऽपि दीर्घकारादीनां सर्वथा बोधासम्भवप्रदर्शनार्थं यथोक्तत्वात् ।

दुत्तरप्रत्ययार्थानन्वयापत्तिरित्यपास्तम् । वृत्तिप्रयोज्योपस्थितिसत्त्वेनादोषात् ।

ननु "अणुदित्" सूत्रं व्यर्थम् । न च प्रत्याहाराणामाद्यवर्णेषु चरितार्थम् । अन्यसवर्णानामिव तत्सवर्णानामपि लक्षणयैव ग्रहणसिद्धेः । न च "अस्य च्वौ" (पा०सू० ७।४।३२) इत्यादौ चारितार्थ्यम् । व्यक्तिपक्षे ऽस्य प्रत्याहारसूत्रस्थतो भेदेनाण्त्वाभावादिति स्पष्टम् "अणुदित्—" (पा० सू० १।१।६९) सूत्रे भाष्ये इति चेन्न । लक्ष्यतावच्छेदकज्ञानार्थमेव तच्चारितार्थ्यात् । प्रत्याहारेत्युपलक्षणं तद्वाच्यवाच्येति

इक्पदशक्त्या । अनन्वयापत्तिरिति । प्रत्ययानाम्प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वमिति सिद्धान्तात् । अत एव "सार्वधातुके यक्" इति सूत्रे पच्यमान इत्यादौ कर्तरि शानच् कर्मणि यगिति पक्षे प्रकृतिप्रत्ययाविति नियमेन कर्मार्थविशेष्यकबोधानापत्तिः, कर्तुरेव प्रथमतो जातप्रत्ययार्थत्वादित्युक्तम् । परास्तमिति । लक्षणायां दीर्घादाविक्पदस्य लक्षणारूपा या वृत्तिस्तदाश्रयत्वान्निरस्तमित्यर्थः । वृत्तिप्रयोज्येति । प्रकृतिवृत्तिप्रयोज्येत्यर्थः । प्रयोज्यत्वन्तु—जन्यजन्यत्वम् । नन्वेवं सति घटमानयेत्यत्र घटोपस्थितिविषयघटे विभक्त्यर्थानन्वयापत्तिर्घटस्य योपस्थितिः सा घटपदजन्यैव, न तु घटपदजन्यजन्येति वाच्यम्, अस्य ग्रन्थस्य प्रकृताभिप्रायकत्वात्सामान्यतः क्लृप्तस्तु नियमः प्रकृतिजन्यत्वघटित एव जन्यत्वजन्यजन्यत्वान्यतरवत्त्वमेव प्रयोज्यत्वमित्यस्य सामान्यतो नियमे प्रवेश इत्यभिप्रायाद्वा । प्रत्याहारग्रहणे यदि लक्षणा तर्हि "अणुदित्"सूत्रस्थाण्ग्रहणं विनापि निर्वाहात्तद्वैयर्थ्यम् ।

यत्र न प्रत्याहारग्रहणङ्कित्वेकवर्णमात्रबोधकशब्दोपादानन्तदर्थन्तदस्त्विति वाच्यम्, तत्रापि वक्ष्यमाणरीत्या लक्षणाया आवश्यकत्वादित्याशयेन शङ्कते—नन्विति । अणुदित्सूत्रमिति । उदितः सूत्रमुदित्सूत्रमणविशिष्टमुदित्सूत्रमणुदित्सूत्रमित्यर्थः । एवञ्चोदिद्ग्रहणस्यावश्यकत्वेऽपि "सविशेषणे विधिनिषेधौ विशेषणमुपसङ्क्रामतः सति विशेष्ये बाधे" इति न्यायेन 'स्वर्गी ध्वस्तः' 'शिखी विनष्टः' इत्यादिस्थल इव विशेषणे पर्यवसानं बोध्यम् । आद्यवर्णेष्विति । तत्रानुबन्धसमभिव्याहारेणाक्षरसमाम्नायिक एवायमिति । प्रत्यभिज्ञायाः सम्भवेनाण्पदबोध्यत्वस्य सम्भवादिति भावः । अन्यसवर्णानामिव । द्वितीयादिसवर्णानामिव । तत्सवर्णानाम्—आदिसवर्णानाम् । प्रत्याहारवाच्यत्वस्यादिवर्णेऽपि सत्त्वादिति भावः । "अस्य च्वौ" इत्यादाविति । आदिपदेन "एरच्" इत्यादिसङ्ग्रहः । एतेषु प्रत्याहारग्रहणाभावादित्याशयः । अत एव शुक्लीभवतीतिवन्मालीभवतीत्यस्य सिद्धिः । शङ्कानुरोधेनाह—व्यक्तिपक्ष इति । अस्य—"अस्य च्वौ" इत्यादिसूत्रस्थाकारादिवर्णस्य । भेदेनेति । यत्र प्रत्याहारनिर्देशस्तत्र यथा आद्यवर्णस्यानुबन्धसमभिव्याहारेण 'स एवायम्' इति प्रत्यभिज्ञाविषयत्वं तथात्राभावेनैतेषु तादृशप्रत्यभिज्ञाया असम्भवेन भेदस्य निश्चितत्वेनेत्यर्थः । अत एवाह—अण्त्वाभावादिति । ननु "प्वादीनां ह्रस्वः" इति निर्देशेन ज्ञापकेन 'अप्रत्यय' इति निषेधारम्भेण च तत्सदृशेऽपि प्रत्याहारनिर्देशबोध्यत्वकार्यम्भवतीति निश्चयो भविष्यति, अन्यथा "सनाशंसभिक्षउः" इत्यत्रोपात्तोकारस्यापि "अस्य च्वौ" इत्याकारवद्भेदेन ग्रहणकशास्त्राप्राप्तेस्तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । अत एव 'आवात्ताम्' इत्यत्र तकारद्वयस्य झल्प्रत्याहारबोध्याक्षरसमाम्नायिकतकारसादृश्येन "झलो झलि" इत्यस्य प्रवृत्तेरिति चेन्न । "इणो यण्" इत्यत्र णकारचिह्नेन यकारांशे तत्त्वप्रत्यभिज्ञासत्त्वेन तत्र "अप्रत्यय" इत्यस्य चारितार्थ्यात् । "प्वादीनाम्" इति निर्देशस्यापूर्वार्थज्ञापकत्वकल्पनापेक्षया मूलोक्तार्थ एवोपष्टम्भकत्वस्य सम्भवात् ।

लक्ष्यतावच्छेदकज्ञानार्थमिति । तद्वाच्यवाच्यत्वरूपस्य लक्ष्यतावच्छेदकधर्मस्य लक्ष्येषु ज्ञानार्थमित्यर्थः । प्रत्याहारवाच्यत्वस्याक्षरसमाम्नायपठितेषु "आदिरन्त्येन सहेता" इतिसूत्राज्ज्ञानसम्भवेऽपि तद्वाच्यत्वस्य दीर्घादिषु ग्रहो "अणुदित्" सूत्रादेवेति भावः । 'प्रत्याहारग्रहणेषु' इति सामान्यत उपादानेनावर्णविषयेऽपि लक्षणयैव निर्वाहे तत्र शक्त्या बोधनस्यानावश्यकत्वं ध्वनितम् ।

शेषु तद्वाच्यवाच्ये(१) निरूढा लक्षणा, “दीर्घाज्जसि [illegible] सू० ६।१।१०५) इति ज्ञापकात्, “ल्वादिभ्यः” (पा० सू० ८।२।४४) इति निर्देशाच्च । तेनेक्शब्देन षट्षष्टिर्गृह्यन्ते, यण्शब्देन सप्त । भाष्यमान-

---

च, “अस्य च्वौ” (पा० सू०७।४।३२) इत्यादावपि स्वसदृशवाच्येषु लक्षणावश्यक-त्वात् । “अणुदित्” सूत्रगृहीतलक्ष्यतावच्छेदकिका लक्षणा विधीयमानातिरिक्तविषये एव, “अप्रत्यय” इत्युक्तेः । अत एव “त्यदादीनामः” (पा० सू० ७।२।१०२) इत्यादौ न स्वसदृशवाच्येषु लक्षणा । “नाज्झलौ” (पा० सू० १।१।१०) “अणु-दित्” (पा० सू० १।१।६९) इत्यत्र तु न लक्षणा, तद्बोधकाले लक्ष्यतावच्छेदका-ग्रहादिति भावः । तत्र प्रमाणमाह—दीर्घादिति । अक्पदीयाकारेण स्वसवर्णग्रहणेऽपि तत्र “ना(२) दिचि” इत्येव सिद्धमिति भावः । तेन—लक्षणाङ्गीकारेण । भाष्य-

---

यत्तु युगपद्वृत्तिद्वयकल्पनाया विरोधेन सर्वेषां लक्षणयैव बोधनमनुचितम्, किन्तु “दीर्घाज्जसि च” इति ज्ञापकादक्पदस्य दीर्घेकारेऽस्तु लक्षणा, ह्रस्वोकारादीनान्तु शक्त्यैव बोधनम्भविष्यतीति तत्र यणा-देशासिद्धिः । “ल्वादिभ्यः” इत्यादिनिर्देशस्य दीर्घोकारादिष्वपि लक्षणया बोध्यत्वसाधकत्वे त्वनेक-ज्ञापककल्पनापेक्षया जातिपक्ष एव ज्ञापकमस्त्विति । तन्न । सति तात्पर्ये युगपद्वृत्तिद्वयस्य “गंगायां मीनघोषौ स्तः” इत्यादिपु दर्शनेन तयोर्विरोधस्याभावात् ।

इति चेति । उपलक्षणमिति शेषः । आवश्यकत्वादिति । अन्यथोक्तरीत्याऽनुपपत्तिपरिहारा-भावादिति शेषः । ननूक्तार्थयोर्लक्षणास्वीकारे “अस्य च्वौ” इत्यत्रेवोकारादिप्रत्ययविषयेऽपि लक्षणा-याः सम्भवाद्दोष एवेत्यत आह—अणुदिदित्यत्रेति । अत एव—विधीयमानातिरिक्तविषयैवेति स्वीकारादेव । नन्वेवं “नाज्झलौ” इत्यादावनुवादस्थले दोष एवेत्यत आह—नाज्झलाविति । अग्रहादिति । वाक्यापरिसमाप्तिन्यायेन “नाज्झलौ” इत्यादिघटकप्रत्याहारस्य स्वशक्यतावच्छेदक-धर्मावच्छिन्नबोधकत्वस्यैव सम्भवादिति भावः । तत्र—लक्षणायाम् ।

ननु “प्रथमयोः” इति सूत्रेऽनुवृत्तं यदगिति पदं तत्राकारस्योच्चारणेन तस्याण्त्वात्तत्र “अणुदित्” सूत्रस्य प्रवृत्त्या ‘विश्वपा’ इत्यादौ प्राप्तस्य पूर्वसवर्णदीर्घस्य व्यावृत्त्यर्थं “दीर्घाज्जसि च” इति सूत्रम-स्त्विति कथं तस्य ज्ञापकत्वेनोपन्यास इत्यत आह—अक्पदीयेति । ननु दीर्घाकारविषये “नादिचि” इत्येव सिद्धिमिति कथनं नोपपद्यते, “अस्य च्वौ” इत्याकार इवास्याप्यकारस्यानाक्षरसमाम्नायिकत्वेन

---

(१) ननु प्रत्ययार्थनिष्ठविषयतानिरूपितविषयतासम्बन्धेन शाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नम्प्रत्युच्चार्य-माणपदनिष्ठवृत्तिज्ञानाधीनोपस्थितेः कारणत्वेन दीर्घेकारादीनामिक्पदनिष्ठवृत्त्या ऽनुपस्थितत्वात्तेषा-मिक्पदोत्तरषष्ठ्यर्थेनान्वयाभावे दीर्घेषु यणसिद्ध्या “ल्वादिभ्यः” (पा० सू० ८।२।४४) इति निर्देशा-द्यनुपपत्तिरित आह–तद्वाच्यवाच्येति ॥

(२) ननु यावत्पर्यन्तं लक्षणा न प्रमाणसिद्धा; तावदकारेणाऽष्टादशानां ग्रहणस्य वक्तुमशक्यत्वा-त्कथमनेन सिद्धिरिति चेन्न । उत्तरत्र “अमि पूर्वः” (पा० सू० ६।१।१०७) इति सूत्रेऽनुवर्तिष्यमाणा-क्पदस्य अत्राऽपि सम्बन्धं कृत्वा तेनाकारविशेषणे प्रत्याहाराद्यवर्णेन ग्राहकशास्त्रबलाद्दीर्घाकारस्याऽपि बोधसम्भव इत्याशयात् । वस्तुतस्तु आदित्यस्य प्रथमान्तत्वं स्वीकृत्य “इचि परे आद्रूपः सवर्णदीर्घो न” इति व्याख्यानेनाऽदोषः । यत्तु ‘अश्च आश्च अनयोः समाहारे अम्, तस्मात् आत्’ इति व्यु-त्पत्त्या अपदेनैव ह्रस्वाकारदीर्घाकारयोर्बोधान्न दोष इति । तन्न । लक्षणासिद्धेः प्राग् ह्रस्वाकारदीर्घा-कारयोः सवर्णदीर्घस्यैवालाभादुक्तरूपासिद्धेः । प्रत्याहाराद्यवर्णेन दीर्घादीनामपि ग्रहणमित्युक्तेरसङ्गत-त्वस्योक्तत्वात् ।

त्वेन सवर्णग्राहकत्वेऽपि गुणानामभेदकत्वेनानुनासिकानामपि यवलानां ग्रहणात्। अतो नास्ति यथासंख्यम्।

न च लक्ष्यार्थबोधात्पूर्वभाविनं शक्यार्थबोधमादाय यथासंख्यमस्त्विति वाच्यम्। एवमपि तृतीयचतुर्थाभ्याम् ॠकारऌकाराभ्यां प्रत्येकं ग्रश्ुदुपस्थितौ ऌवर्णानां रेफादेशस्य ॠवर्णानां लादेशस्य च प्रसङ्गात्। तस्मादिह "स्थानेऽन्तरतम" (पा० सू० १।१।५०) सूत्रेणैवेष्टसिद्धिरित्य-

---

मानत्वेनेति। विधीयमानविषये लक्षणाऽभावस्यानुपदमुक्तत्वादिति भावः। अभेदकत्वेनेति। शास्त्रे उच्चारितगुणानां भेदकत्वाभावेऽपि स्वरूपकृतभेदमादाय सप्तत्वसंख्या न विरुध्यते। यदि तु अणुदित्सूत्रे ऽण्ग्रहणाद्यण्विषये गुणानां भेदकतैवोचितेति विभाव्यते, तदाऽपि चत्वारो यण इति यथासंख्यमसङ्गतमेव। तद् ध्वनयन्नाह—यतो नास्तीति। तत्खण्डने एवाग्रहो; न तु सप्तत्वसंख्यायामिति भावः।

शक्यार्थबोधमादायेति। "ल्वादिभ्यः" (पा० सू० ८।२।४४) इत्यादिनिर्देशोहिततात्पर्यानुपपत्तिग्रहस्य तत्सत्त्व एव सम्भवेन स बोध आवश्यकः। तत्र च यथासंख्यसहायेन वाक्यार्थे निष्पन्ने "ल्वादिभ्य" इत्यादिनिर्देशाल्लक्षणया(१) जायमाने पुनर्वाक्यार्थबोधे लक्षितदीर्घादीनां स्ववाचकान्वयिन्येवान्वय इति भावः। स्थानेऽन्त-

---

तत्र "अणुदित्" इतिसूत्राप्रवृत्तेः, इति चेन्न। "अमि पूर्वः" इति सूत्रेऽनुवृत्ताक्पदस्य "नादिचि" इत्यत्रापि सम्बन्धस्तस्य च विशेष्यत्वमिति प्रत्याहाराद्यवर्णेन "नादिचि" इत्यस्य प्रवृत्तिरित्याशयात्। यदि निराकाङ्क्षत्वात्तत्र तस्यासम्बन्ध इति ब्रूषे, तदा "ल्वादिभ्यः" इति निर्देशस्यैव ज्ञापकत्वमस्त्वित्याशयेन मूले तदुक्तिः सङ्गच्छते।

ननु यथासङ्ख्याभावोपपादनाय गुणाभेदकत्वप्रदर्शनमनुचितं, यण्विषयेऽप्युक्तरीत्या लक्षणया निर्वाहादत आह—विधीयमानेति। ननु यद्यभेदस्तदा भेदनिबन्धनसप्तत्वसङ्ख्याविरोध इत्यत आह—शास्त्र इति। एतेन लोके भेद एव, पदभेदकत्वेन ज्ञापकम् "अस्थिदधि" इतिसूत्रे उदात्त इति कथनन्तच्छास्त्रे एव तथाकल्पनेत्यत्र ज्ञापकमिति ध्वनितम्। भेदकत्वाभावेऽपीति। एतेन 'गुणकृतो भेदः शास्त्रप्रवृत्तिप्रतिबन्धको न' इति ध्वनितम्। स्वरूपकृतेति। तत्तद्धर्मवैशिष्ट्यस्य भेदसाधकतया सप्तत्वसङ्ख्याया उपपत्तिरिति भावः। "अणुदित्" इत्यत्र "अनुदित्" इत्येव सामञ्जस्येनाण् ग्रहणं भिन्नानां यणां सङ्ग्रहार्थमेवेति यण्विषये भेदकत्पक्ष एवोचित इत्याशयेनाह—यदि त्विति। चत्वार इति। निरनुनासिकानामेव यादीनां यण्शब्दबोध्यत्वात्। तत्खण्डन इति। यथासङ्ख्यखण्डन इत्यर्थः। ननु शक्यार्थबोधमादायेत्यसङ्गतम्, उक्तरीत्या सर्वत्र लक्षणया बोधकत्वस्येष्टत्वादत आह—ल्वादिभ्य इत्यादीति। "ल्वादिभ्यः" इति निर्देशेनोहितः कल्पितो यस्तात्पर्यानुपपत्तिग्रहस्तस्य शक्यार्थबोधसत्त्वे एव सम्भव इति शक्यार्थबोध आवश्यकः। लक्षणायाः शक्यार्थोपस्थितिमूलकत्वादिति भावः। उक्तरीत्या "दीर्घाज्जसि" इत्यस्य चारितार्थ्यादत्र "ल्वादिभ्य" इत्येवोक्तम्। तत्र चेति। शक्यार्थबोधानन्तरजायमाने वाक्यार्थबोध इत्यर्थः। शक्यार्थोपस्थितिमूलकवाक्यार्थबोधेऽपि "ल्वादिभ्यः" इत्यादिनिर्देशानुपपत्तिरस्त्येवेत्यत आह—ल्वादिभ्य इत्यादीति। स्ववाचकेति। दीर्घवाचकह्रस्वान्वयिनीत्यर्थः। स्थानेन्तरतम इति। सूत्रेणैवेति मूलस्यैवकारेण यथासङ्ख्यसूत्रं

---

(१) अयं भावः—अत्राऽन्वयानुपपत्तिरूपलक्षणाबीजाभावेऽपि "नक्षत्रं दृष्ट्वा वाचं विसृजेत्" इत्यादौ तात्पर्यानुपपत्तेरेव लक्षणबीजत्वावधारणात्। प्रकृते च शक्यार्थविषयकबोधे जाते तावता दीर्घपुयणसिध्या तस्मिंस्तात्पर्याभावावधारणात्तात्पर्यानुपपत्तिमूलकलक्षणास्वीकार इति।

भिप्रेत्याह—स्थानत आन्तर्यादिति ।

• "अनाचि च" (पा० सू० ८।४।४७ ॥ द्वेवेति । "यरोऽनुनासिक" (पा० सू० ८।४।४५) इति सूत्राद्वाग्रहणमनुवर्तत इति "नाज्झलौ" (पा० सू० १।१।१०) इति सूत्रे कैयटः। एवं च "सर्वत्र शाकल्यस्य" (पा० सू० ८।४।५१) इति सूत्रं तत्प्रपञ्चभूतं पूर्वोत्तरसूत्रद्वयं च नारम्भणीयमिति भावः ।

रतमसूत्रेणैवेति । व्यक्तिपक्षे व्यक्तीनामानन्त्येन संख्याज्ञानाभावाद्यथासंख्यासम्भवाल्लक्ष्यासिद्धेश्चेति भावः ।

परे तु व्यक्तिपक्षे झलादिप्रत्याहारसूत्रेषु सर्वझकारादीनां ग्रहणं दुरुपपादम् । न हि तत्र लक्षणा वक्तुं शक्या, लक्ष्यतावच्छेदकाग्रहात् । एवं च तत्र प्रत्याहारसूत्रेषु जातिनिर्देशेनैव निर्वाहो नान्यथा । एवं च "अइउण्" (मा० सू० १) इत्यादावपि जातिनिर्देश एवोचितः । अर्द्धजरतीयस्यानौचित्यात् । अत एव "अणुदित्—" (पा० सू० १।१।६९) सूत्रे भाष्ये प्रत्याहारेषु "अस्य च्वौ" (पा० सू० ७।४।३२) इत्यादौ च उक्तामनुपपत्तिमाशंक्य जात्याश्रयणमेव कृतम् । "यथासंख्य" सूत्रं

व्यवच्छिन्नमित्याह—**व्यक्तिपक्ष इति** । एवं व्यक्तिपक्षे दोषमुद्भाव्य तस्मिन्पक्ष एव "स्थानेऽन्तरतमः" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिरिति न, किन्तु जातिपक्षेऽपीत्याह—**लक्ष्यासिद्धेश्चेति** । निरनुनासिकवकारघटितानाम्त्वादीनामित्यादिलक्ष्याणामसिद्धेरित्यर्थः । यदि यथासङ्ख्यपरिभाषाप्रवृत्तिस्तदाऽनुनासिकोऽपि वकारः कदाचित्स्यात् 'भाव्यमानेन सवर्णानाङ्ग्रहणन्न" इत्यतिरिक्ता तु परिभाषा गुणभेदकत्वात्प्राप्तस्य सवर्णग्रहणस्य न बाधिका, किन्तु "अणुदित्" सूत्रप्राप्तसवर्णग्रहणस्यैवास्तीत्याशयेनाह—**भाव इति** । मूलकाराशय इत्यर्थः । नन्वेवं सति "यथासङ्ख्य" सूत्रे भाष्ये—"किमुदाहरणम्" "इको यणचि" 'दध्यत्र' 'मध्वत्र' इत्युक्तं तद्विरोध, इति चेन्न । तस्य भाष्यस्य प्राथमिकोपस्थितिकवर्णाभिप्रायकत्वात् ।

अथ मूलकाराशयमुपवर्ण्य भाष्यकारीयसिद्धान्तानुसारेणाह—**परे त्विति** । **प्रत्याहारसूत्रेषु** । प्रत्याहारघटितेषु "झलो झलि" इत्यादिषु सूत्रेषु । **अग्रहादिति** । झलामण्भिन्नत्वादिति शेषः । तत्र—तेषु । **प्रत्याहारसूत्रेषु**—प्रत्याहारघटितेषु सूत्रेषु । इदमुपलक्षणम् "अस्य च्वौ" इत्यादेः । **जातिनिर्देश एव**—तत्तज्जातेरेवोद्देश्यत्वनिमित्तत्वतात्पर्यकत्वादेवं यद्यपि साक्षाज्जातौ तदसम्भवस्तथापि व्यक्तिद्वारा बोध्य इत्युक्तमेव । **निर्वाहः**—अवात्तामित्यादिलक्ष्याणान्निर्वाहः । **एवञ्च**—जातिपक्षावश्यकत्वे च । **उचित इति** । प्रत्याहारनिर्देशस्थले तत्तत्प्रत्याहारेणोद्देश्यबोधनायेत्यादि । **अत एव**—जातिपक्षाश्रयणतात्पर्यकत्वादेव । **उक्तामिति** । व्यक्तिपक्ष इत्यादिः । तत्र हि—प्रत्याहारनिर्देशे सवर्णाग्रहणमनण्त्वात् तत्रानुवृत्तिनिर्देशे सवर्णाग्रहणमनणत्वादित्येनोक्तामित्यर्थः । **एव कृतमिति** । एवकारेण लक्षणाव्यवच्छेदः। लक्षणावादिमते ऽणिवषये व्यक्तिपक्षाश्रयणमणिभिन्नप्रत्याहारग्रहणस्थले जातिपक्षाश्रयणमिति यद्वैरूप्यं, तदस्मन्मते नास्ति । एवञ्च 'यथोत्तरम्मुनीनाम्प्रामाण्यम्' इति लक्षणाश्रयणमप्रामाणिकमिति भावः । जातिपक्षाश्रयणस्याभिप्रेतत्वादेव "स्थाने ऽन्तरतमः" इति सूत्रभाष्ये—"किमुदाहरणम् ? "इको यणचि" 'दध्यत्र' 'मध्वत्र' यथासङ्ख्येनाप्येतत्सिद्धम्" इत्युक्तम्। यत्तु "यथासङ्ख्य" सूत्रे 'दध्यत्र, मध्वत्र' इत्यस्य "स्थाने ऽन्तरतम" सूत्रोदाहरणत्वप्रदर्शनपरम्भाष्यं तत् "इको यणचि" इत्यादौ सूत्रे, तदुदाहरणे चोभयपक्षे फलांशे ... लक्षण्यभावतात्पर्यकमित्याशयेनाह—**यथासङ्ख्यसूत्रेति**

यत्तु "दीर्घादाचार्याणाम्" (पा० सू० ८।४।५२) इति सूत्रे आचा-

च व्यक्तिसाम्य इव धर्मसाम्ये ऽपि प्रवर्तते । "स्यतासी ऌलुटोः" (पा० सू० ३।१।३३) इत्यादौ यथा । नाप्यत्र पक्षे ऋकारादौ ऌकाराद्यापत्तिः । ऌत्वादिजातेर्ऋकारादावभावात् । न च जातिपक्षे अणुदित्सूत्रे ऽण्ग्रहणप्रत्याख्याने "उपसर्गादृति—" (पा० सू० ६।१।९१) इत्यादौ ऋकारेण ऌकारग्रहणाय सावर्ण्यवचनस्थाने ऌवर्णस्य ऋवदतिदेशाद् ऌकारे रेफापत्तिरितिवाच्यम् । कॢ३प्तशिखार्थे तस्यातिदेशस्यानित्यत्वावश्य(१)कत्वात् । तत्पक्षे ऽण्ग्रहणप्रत्याख्याने ऽपि "अप्रत्ययः" (पा० सू० १।१।६९) इत्यंशो वाक्यभेदेन विधीयमाने जातिग्रहणप्राप्तसवर्णग्रहणनिषेधकः "तपर" सूत्रवदिति "त्यदादीनामः" (पा० सू० ७।२।१०२) इत्यादौ न दोषः ।

एवं चात्र यणपदेन जात्याश्रयणेनापि न सवर्णबोधनमिति "स्वौजस्-" (पा० सू० ४।१।२) इत्यादौ अनुनासिकस्थानेऽपि निरनुनासिक एव । अत एव "स्थाने-

---

यथेति । यदि व्यक्तिसाम्यस्य विवक्षा स्यात्तदा ऌशब्देन ऌङ्ऌटो बाधनेन तत्र यथासङ्ख्यसम्बन्धो न स्यात् । नच "इको यणचि" इत्यत्र स्थानसाम्यमपि नियामकमिति यदि फलाभेदाय कल्पयसि, तदा ऌकारस्य वकारोऽपि स्यादिति वाच्यम्, "स्थाने ऽन्तरतमः" इत्यत्र ग्रहणेनान्यूनानतिरिक्तस्थानिकादेशस्य ग्रहणात् । "यथासङ्ख्य" सूत्रस्य "इको यणचि" इत्यत्र प्रवृत्तिस्वीकारपक्षे मूलोक्तदोषापत्तिम्परिहरति—**नाप्यत्रेति** ।**अतिदेशादिति** । समानजातित्वातिदेशादित्यर्थः । वस्तुत ऋत्वजातिऌकारे नास्ति, पृथक्पाठस्याक्षरसमाम्नाये कृतत्वात् । **अनित्यत्वेति** । "ऋऌक्" सूत्रे पृथक्पाठस्य धातुपाठे ऋकारऌकारयोः पृथक्करणस्य चात्र ज्ञापकत्वसम्भवादिति शेषः ।

ननूद्देश्यांश इव विधेयांशेऽपि जातिनिर्देश एव वाच्यः, तथा च "त्यदादीनाम" इत्यादौ दीर्घापत्तिरत आह—**तत्पक्ष इति** । जातिपक्ष इत्यर्थः । **प्रत्याख्यान इति** । "सवर्णेऽण्ग्रहणमपरिभाष्यमाकृतिग्रहणात्" इत्यनेन भाष्यकृता प्रत्याख्यान इत्यर्थः । **वाक्यभेदेन**—योगविभागेन । "चोः कुः" इत्यादौ विधेयविषये उदित्करणसामर्थ्यात्सवर्णग्रहणस्यावश्यकतया तदेकवाक्यत्वस्यावश्यकत्वेन योगविभाग आवश्यक इति भावः । नचोच्चारणार्थ एवोकार इति शङ्क्यम् ? उद्देश्येऽपि तथात्वापत्तेः । उदिद्ग्रहणसामर्थ्यादिति चेत् ? विनिगमनाविरहेणोभाभ्यां सवर्णग्रहणन्दुर्वारमेव । **निषेधक इति** । एतेनाधुना प्रसज्यप्रतिषेधार्थको नञिति बोधितम् । अन्येनैकवाक्यतायां हि पर्युदासस्य प्रसक्तिः । सर्वनिषेधकत्वे दृष्टान्तमाह—**तपरसूत्रवदिति** । यथा ऽत्र पक्षे तपरसूत्रस्य तद्वच्च तपरकरणमिति "अइउण्" सूत्रभाष्योक्त्या सूत्रस्य सार्थक्याय च सर्वनिषेधकत्वं, तथा 'अप्रत्यय' इत्यत्रापि कल्पनेति भावः । नच जातिपक्षे 'अप्रत्यय' इत्यंशोऽपि प्रत्याख्येय इति भ्रमितव्यम्, "सवर्णेण्ग्रहणमपरिभाष्यमाकृतिग्रहणात्" इत्यनेनाण्ग्रहणप्रत्याख्यानस्यैव भाष्यकृदभिमतत्वनिर्णयात् । तपरसूत्रस्य सवर्णपदानुवृत्या नियमार्थत्वपक्षेऽपि फलितनिषेधमादाय दृष्टान्ततयोपन्यास इति बोध्यम् ।

यत्तु "त्यदादीनामः" इत्यादौ "पथिमथि" इत्यत्रेव प्रश्लेषेण निर्वाह इति, तन्न । "पथिमथि" इत्यत्रापि "प्रत्यय" इत्यनेन निषेधात्प्रश्लेषानुपयोगात् । प्रश्लेषेऽनेकाल्त्वेन सर्वादेशत्वापत्तेश्च ।

एवञ्च—"अप्रत्यय" इत्यनेन निषेधे च । अपिना गुणाभेदकत्वस्य परिग्रहः । **निरनुनासिक एवेति** । यत्र यत्र विधेयता, तत्र तत्र सर्वत्रानेन निषेधादेव मतोर्मस्य निरनुनासिक एव वकारः । अत एव तद्वानासामुपधानसूत्रनिर्देशसङ्गतिः । अन्यथा "प्रत्यये भाषायाम्" इत्यनेन दस्य स्थानेऽनुनासिकापत्तिरित्येवकारेण ध्वनितम् । एवं "यवलपरे यवला वा" इत्यनेनापि निरनुनासिक एव ।

---

(१) ऋकारऌकारयोः पृथगनुबन्धकरणेन ऋऌवर्णयोः सावर्ण्यानित्यत्वस्य ज्ञापनादित्यर्थः ।

र्थग्रहणं पूजार्थमित्यभिप्रेत्य वाक् वाकक् इति भाष्योदाहृते विकल्पे उप

ऽन्तरतम" सूत्रे भाष्येऽस्य तदुदाहरणत्वमाशंक्य "यथासंख्यम्" (पा० सू० १।३।१०) इत्यनेनापि सिद्धमित्युक्तम् । तेनात्र तयोः फलाविशेष उक्तः । "उञः" (पा० सू० १।१।१७) इति सूत्रे नव्यानां प्रमाद एव । न च झलादिषु झकारादिभी रूप-साहश्येन सर्वझकारादिप्रतीतिरिति वाच्यम् । अगादिष्वपि किञ्चित्साहश्यमाश्रित्य दीर्घानामपि ग्रहणोपपत्तौ "अणुदित्-" (पा० सू० १।१।६९) सूत्रस्य, 'तद्वाच्य' इत्यस्य च वैयर्थ्यापत्तेः । "ल्वादिभ्य" (पा० सू० ८।२।४४) इति निर्देशानामी-षत्साहश्येनापि ग्रहणमित्यर्थज्ञापकताया युक्तत्वात् । तदप्युक्तम् "अइउण्" सूत्रे भा-ष्ये "रूपसामान्याद्वा सिद्धम्" इति । "अणुदित्" सूत्रे ऽण्ग्रहणं तु प्रत्याहाराद्यवर्णेषु णकारादिभिश्श्लिष्टैः प्रत्याहारसूत्रस्थोऽयमिति प्रत्यभिज्ञासत्त्वादुपायान्तरपरम् , "आ-चार्याः कृत्वा न निवर्तन्ते" इति न्यायात् । इदमेवाभिप्रेत्य तत्रत्यमण्ग्रहणं प्रत्याख्यातं भाष्ये इत्याहुरिति दिक् ।

अत एव—जातिपक्षस्याभिप्रेतत्वादेव । **उक्तमिति** । भवन्मते प्रागुक्तरीत्या यथासङ्ख्यासम्भ-वेन तदुक्त्यसङ्गतिः स्पष्टैव। **तेन**—उक्तभाष्येण । **अत्र**—"इको यण्' इत्यत्र । **उक्त इति** । जातिपक्ष-बोधनद्वारेति शेषः । **तयोः**—द्वयोः परिभाषयोः । ननु "उञः" इति सूत्रोदाहरणसमये "किम्विति" इति प्रयोगेऽनुनासिकवकारस्य प्रदर्शनपरदीक्षितादिग्रन्थस्य कथमुपपत्तिरत आह—**उञ इति** । **सूत्र इति** । **नव्यानाम्**—दीक्षितप्रभृतीनाम् । जातिपक्षानाश्रयणेऽपि झलादिप्रत्याहारग्रहणस्थले निर्वाह-माशङ्क्य निराचष्टे—**नचेति** । **रूपसादृश्येन**—स्वरूपस्य सदृशत्वेन । यथा ऽल्पत्वमहत्वकृतभेदा-परामर्शेनाल्पत्वमहत्वस्थूलत्वकृशत्वविशिष्टास्वपि व्यक्तिषु 'घटो' 'गौः' इति प्रत्ययो भवति तथा 'अवा-त्ताम्' इत्यत्र द्वयोरपि तकारयोर्झल्पदबोध्यत्वं भविष्यतीति भावः । **किञ्चित्साहश्यमिति** । तुल्य-ध्वनिव्यञ्जकत्वकृतमधुना सादृश्यम्, दृष्टान्ते तु समानावयवसंस्थानकृतम् । ननु जातिकृतम्, जाति-पक्षपरित्यागस्य कृतत्वात् । **ग्रहण इति** । ह्रस्वादिभिरिति शेषः । उक्तार्थे मुनिसम्मतिमपि दर्शयति—**ल्वादिभ्य" इति** । **ईषदिति** । एतेन दीर्घाभिव्यञ्जकध्वनेराधिक्येऽपि न क्षतिरिति सूचितम् । **युक्तत्वादिति** । लक्षणाज्ञापकतापेक्षयोक्तार्थज्ञापकतायां लाघवादिति शेषः । स्वोक्तार्थे भाष्यकारस्या-पि सम्मतिमाह—**तदप्युक्तमिति** । **तदपि**—रूपसादृश्येन सिद्धमित्यपि । अपिना जातिपक्षसमुच्च-यः । नचात्र पक्षे ऋकारेण लृकारग्रहणानापत्तिरिति वाच्यम्, तत्रापीषत्सदृशध्वनिव्यञ्जकत्वस्य स-त्तायाः सत्वात् । अण्ग्रहणप्रत्याख्यानपरभाष्यमत्र मानम् । अन्यथा फलभेदेन प्रत्याख्यानासङ्गतिः स्पष्टैव ।

ननु पक्षद्वयमपि सूत्रकारस्याण्ग्रहणकरणेन नाभिप्रेतमत आह—**अणुदित्सूत्र इति** । **अयम्**-अणादिप्रत्याहारघटको ऽकारादिः । **उपायान्तरपरमिति** । तत्रैवोपायान्तरमित्यर्थः । एतेन "अस्य च्वौ" इत्यत्र तादृशचिह्नाभावेन तस्य सूत्रस्य दीर्घेऽपि प्रवृत्त्यर्थमुपायान्तरस्यावश्यकत्वेन सूत्रकृतो न्यूनतेति ध्वनितम् । **इदमेव**—न्यूनतारूपं दोषमेवेत्यर्थः । **भाष्य इति** । यथोत्तरम्मुनीनाम्प्रामा-ण्याज्जातिपक्षाश्रयणमेव वरम्, नतु लक्षणाश्रयणमित्येतेन ध्वनितम् । ।

यत्तु "ह्रस्वस्य" इतिसूत्राद्ध्रस्वग्रहणस्य "दीर्घात्" इतिसूत्राद्दीर्घग्रहणस्य चानुवृत्या दीर्घा-दिति पञ्चम्याः "सेनासुराच्छाया" इति ज्ञापकात्षष्ठ्यर्थकत्वस्य क्लृप्तत्तया ह्रस्वदीर्घयोर्यणादेशेनेष्टसि-द्धौ "इको यणचि" इतिसूत्रे इग्ग्रहणन्त्याज्यम्, रामेश्वरो, रमेशः, दैत्यारिः, श्रीश, इत्यादौ गुणेन सवर्णदीर्घेन बाधादेवेष्टसिद्धेः तयोर्बाधकत्वे मानन्तु निरवकाशत्वादपवादत्वमेवेति, तन्न । 'अयी उ इ-

पत्तिचिन्तार्थं क्लिश्यन्ते; तन्मुधैव, पूजार्थतायाः प्रामाणिकैरनुक्तेः । "त्रिप्रभृतिषु–" (पा० सू० ८।४।५०) इति सूत्रे शाकटायनग्रहणस्यापि तथात्वापत्तेः । न चेष्टापत्तिः, संस्कर्तेति त्रिसकारपरकैयटहरदत्तादिग्रन्थविरोधात् । स्वग्रन्थविरोधाच्च । अत एव प्रातिशाख्यभाष्येऽपि "आ त्वा रथम्" इति मन्त्रे तकारस्य द्वित्वविकल्प उदाहृतः । माधवेन चास्ते इत्यत्र सकारस्य द्वित्वविकल्प उक्तः । एवं च 'धात्र्ंश' इत्यत्र तकारस्य द्वित्वमसदित्युक्तिरेवासतीति दिक् ॥

क्लिश्यन्त इति । "अनचि" इत्यनुवर्त्य पर्युदासपरतया हलि पर एव नित्यनिषेध इति व्याख्यानेनेति भावः । विकल्प उक्त इति । एवं च "सर्वत्र शाकल्यस्य" (पा० सू० ८।४।५१) इतिवदिदमपि प्रपञ्चार्थमिति भावः । असतीति । यत्तु "नादिनी–" (पा० सू० ८।४।४८) इत्यादौ वृत्तौ "अनचि–" इति प्राप्तिमुद्भाव्य "त्रिप्रभृतिषु–" (पा० सू० ८।४।५०) "सर्वत्र–" इत्यनयोः प्राप्तिमनुद्भाव्य पुनः "दीर्घात्–" (पा० सू० ८।४।५२) इत्यत्र "अनचि–" इति प्राप्तिरुद्भाविता हरदत्तेन । तस्यायमाशयः—निषेधविकल्पे प्राप्त्युद्भावनं नावश्यकम् ; तद्विकल्पे विधि-

---

त्याह' 'करभोरू उ इत्याह' इत्यादौ "अप्लुतवदुपस्थिते" इति सूत्रेणाप्लुतवद्भावे कृते यणादेशानापत्तेः । नच प्लुतस्य स्थानेऽप्लुतादेश एवास्त्विति वाच्यम्, अग्नी उ इतीत्यत्र प्रगृह्याश्रये प्रकृतिभावे प्लुतस्य श्रवणानापत्तेः । नच यणादेशदृष्ट्या प्लुतस्यासिद्धतया न दोष इति वाच्यम्, "सिद्धः प्लुतः स्वरसन्धिषु" इति सिद्धान्तात् ॥

अनुवर्त्येति । "दीर्घादाचार्याणाम्"इत्यत्रेत्यादिः । **पर्युदासेति** । शब्दाधिकारेण प्रकृतसूत्रे पर्युदासे इत्यर्थः । तेन पूर्वसूत्रे प्रसज्यप्रतिषेध एव । अन्यथा "दीर्घादाचार्याणाम्" इति निषेधस्य प्राप्त्यभावो यद्यपि पर्युदासेनोपपादितस्तथापि द्वित्वस्याप्राप्त्या भाष्योदाहरणस्यासङ्गतिरेवेति शङ्काया नावकाशः । **पर एवेति** । अत्रैवकारेणावसानव्यावृत्तिः । **नित्येति** । तन्मते आचार्यग्रहणस्य पूजार्थतया निषेधस्य नित्यत्वमिति भावः । **व्याख्यानेनेति** । तन्मते व्याख्यानेन । एतेन हलीति वक्तव्येऽनचीत्युक्तिः प्रसज्यप्रतिषेधार्थैवेति ध्वनितम् । ननु "सर्वत्र"इतिसूत्रे शाकल्यपदस्य विकल्पार्थकत्वेनात्वेत्यादिप्रयोगस्य निर्वाहे ऽतएवेत्यादि उक्त इत्यन्तग्रन्थस्य प्रकृते ऽनुपयोग इत्यत आह—**एवञ्चेति** । माधवाद्युक्तविकल्पाङ्गीकारे चेत्यर्थः । **इतिवदिति** । "अनचि"इति सूत्रे विकल्पानुवृत्तेः सर्वसम्मतत्वेन तेनैव सर्वेष्टसिद्धौ "सर्वत्र" इतिसूत्रस्य वैयर्थ्यं यथा भवन्मते, तथा "दीर्घादाचार्य"इतिसूत्रस्याप्याचार्यपदघटितत्वे विकल्पार्थकतया ऽस्यापि प्रपञ्चरूपत्वमेवेति वैयर्थ्यन्दुर्वारमिति भावः । **इदम्**—"दीर्घात्"इतिसूत्रम् । अपिना "सर्वत्र" इत्यस्य सङ्ग्रहः । प्रक्रियाव्याख्यानपरतत्पौत्रोक्तिमनुवदति—**यत्त्विति** । **वृत्ताविति** । उक्तामिति शेषः । **उद्भाव्य**—उपपत्तिपूर्वकं व्याख्याय । तेन समानकर्तृत्वस्योपपत्तिः । एवङ्कथनङ्काशिकापदमञ्जर्योः "नादिन्या"इतिसूत्रे प्राप्तिविचारस्य क्वचित्पुस्तके उपलम्भाभिप्रायेण । पदमञ्जर्यामेव प्राप्त्युल्लेखे तु वृत्तावित्यस्य व्याख्यानभूते पदमञ्जरीग्रन्थे इत्यर्थः । एवं पौत्रोक्तेरयमाशयः—पूजार्थतायाः प्रामाणिकैरनुक्तेरित्युक्तम्, मुनित्रयस्यौदासीन्येनाचार्यग्रहणस्य पूजार्थत्वलाभात् माधवोक्तिस्त्वयुक्ता, उक्तस्य वाक्क इत्यादिप्रयोगस्योक्तरीत्योपपत्तेः । एवञ्च यथा "नादिनी" इति नित्यो निषेध इति तत्र "अनचि" इत्यस्य प्राप्त्युद्भावनं, तथा "दीर्घात्" इत्यपि नित्यमित्यत्रापि प्राप्त्युद्भावनमावश्यकमेव । "त्रिप्रभृतिषु" इति "सर्वत्र" इति च वैकल्पिकम् । शाकटायनग्रहण-

"**स्थानिवदादेशः**" (पा० सू० १।१।५६)। 'धात्वङ्गकृत्तद्धिताव्ययसुप्तिङ्पदादेशा' इति प्राचोक्तम्। तत् परिगणनमुदाहरणमात्रं वा, नाद्यः। सिच्क्सचङङ्गादीनां श्नादेशस्य शानचश्चासङ्ग्रहापत्तेः।

विकल्पस्य फलितत्वेन विधेरेव अप्राप्तविषयविकल्पसम्भवाद्, नित्यनिषेधे तु तदुद्भावनमावश्यकमिति। तन्न। विकल्पेऽपि निषेधप्रकरणान्ननुल्लेखस्यावश्यकत्वेन प्राप्त्युद्भावनस्यावश्यकत्वात्। मध्ये नञोऽसम्बन्धो मण्डूकानुवृत्तिरग्रे इत्यत्र मानाभावाच्च। "सर्वत्र" इति सूत्रेऽस्य द्वित्वमात्रनिषेधकतेति बोधयितुं तदनुल्लेखाच्च। "त्रिप्रभृतिषु–" इत्येतद्विषये "नकारषकारयोर्द्विर्वचनाभावः" इति मिश्रग्रन्थेन प्राप्त्युल्लेखस्य कृतप्रायत्वाच्च, वृत्तिहरदत्तयोः "नादिन्या—" "शरोऽचि" (पा० सू० ८।४।४९) इत्यनयोरपि प्राप्त्युल्लेखस्य बहुषु पुस्तकेष्वनुपलम्भाच्चेति दिक्।

चङङ्गादीनामिति। आदिना चिण्। न केवलं च्ल्यादेशानामेवासंग्रह इत्याह—**श्नादेशस्येति**। तदभावे ह्यवादिषा(१)तामित्यत्रेड् न स्यात्। क्सादेः कादी-

---

शाकल्यग्रहणयोर्विकल्पार्थत्वशदिति। **फलितत्वेनेति**। अभावाभावस्य प्रतियोगिरूपत्वान्निषेधस्य प्रवृत्तिपक्षे विधेरप्राप्त्या फलितत्वेनेत्यर्थः। तथात्र प्राप्त्युद्भावनन्नावश्यकमिति भावः। **नित्यनिषेधे त्विति**। "नादिनी" "शरोऽचि" "दीर्घात्" इतिसूत्रत्रये इत्यर्थः। अभावस्य प्राप्तिपूर्वकत्वादिति शेषः। एवञ्च राष्ट्रादिसिद्धये "त्रिप्र"इतिसूत्रमावश्यकमेव। "सर्वत्र"इत्यस्य तु तत्र वापदस्य सम्बन्धेन विकल्पस्य सिद्धत्वादनावश्यकत्वमेवेति सूचितम्। **विकल्पेऽपीति**। सूत्रद्वये ऽप्राप्तविषयविधिविकल्पाङ्गीकारेऽपीत्यर्थः। अपिना निषेधविकल्पपक्षसमुच्चयः। **प्रकरणादिति**। "नादिनी" इतिसूत्रानन्तरमस्य पाठेन निषेधार्थकनञः सर्वत्र सम्बन्धादिति भावः। **आवश्यकत्वादिति**। एतेन तत्र प्राप्त्यकथनेन तस्य ग्रन्थस्य न्यूनतेति बोधितम्। ननु तयोः सूत्रयोर्नञो ऽसम्बन्धेन न प्रकरणलाभ इत्यत आह—**मध्य इति**। **द्वित्वमात्रेति**। अत्र मात्रपदग्रहणात्स्न्ये तेन"अचो रहाभ्याम्"इत्यस्यापि सङ्ग्रहः। **नकारषकारयोः**। द्वन्द्वः राष्ट्रमित्युदाहरणघटकयोरिति शेषः। **उल्लेखस्येति**। द्विर्वचनशब्देन प्रथमोच्चारितेन प्राप्तेर्लाभादितिभावः। **अनुपलम्भादिति**। एतेन भवदीया कल्पना असङ्गतैवेति ध्वनितम्।

दिगिति। दिगर्थस्तु आचार्यग्रहणस्य पूजार्थत्वे राष्ट्रमित्यादौ विकल्पार्थं "त्रिप्रभृति" इत्यस्य प्रवृत्तिरवश्यमेव वक्तव्येत्याशयेन त्रिप्रभृतीत्यस्य सूत्रस्य राष्ट्रमित्युदाहरणप्रदर्शनपरवृत्तिग्रन्थव्याख्यानावसरे "दीर्घात्" इत्यस्यासिद्धत्वात् त्रिप्रभृतीत्ययमेव प्रतिषेधो भविष्यतीति मन्यत इति मिश्रोक्तिविरोधः। वाक् वाक्क् इति भाष्योदाहरणविरोधश्च। नच "अनचि" इत्यस्यानुवृत्त्या तस्य पर्युदासपरतया व्याख्यानान्न तदुदाहरणासङ्गतिरिति वाच्यम्, मण्डूकानुवृत्तिकल्पनायाम्मानाभावात्। तथा कल्पनायामपि शब्दाधिकारकल्पनायां साधकाभावेनोक्तार्थालाभाच्च॥

नन्वादिशब्दोपादानमसङ्गतं, च्ल्यादेशानां सर्वेषामुपादानादत आह—**आदिनेति**। तदभावे स्थानिवद्भावाभाव इत्यर्थः। यदि विकरणादेशस्य स्थानिवद्व्यवहाराविषयत्वं तदा तेषामादेशानामार्द्धधातुकत्वेन प्रत्ययत्वेनाङ्गसंज्ञानिमित्तत्वेन च ग्रहणं न स्यात्, इष्टापत्तौ क्रमेण दूषणान्याह—**अवादिषातामिति**। अत्रावाधिषातामिति युक्तः पाठः। **इड् न स्यादिति**। आर्द्धधातुकत्वाभा-

---

(१) वादशब्दादाचारक्विबन्तात्कर्मणि लुङि प्रथमपुरुषद्विवचने रूपमिदम्। न च "स्यसिच्–" (पा०सू०६।४।६२) इत्यनेन चिण्वदिटि उक्तरूपसिद्धिरिति वाच्यम्। अस्योपदेशाभावेन तदप्राप्तेः।

नाऽन्त्यः। अव्ययस्याङ्गपदाभ्यां पृथग्ग्रहणवैयर्थ्यात्। प्रस्तुत्येति वृत्तिका-

नामित्वं न स्यात्। शानचः शस्य च तन्न स्यात्। मा हि(१)दर्शदित्यादौ अङि गुणो न स्यादिति भावः।

ननु सिजादीनां प्रत्ययाधिकारे पाठात् श्नम्वत् प्रत्ययत्वमस्तीति न स्थानिवत्त्वोपयोगः। न च तेषां प्रत्ययत्वे च्लिविधानं व्यर्थम्। "मन्त्रे घस—" (पा० सू० २।४।८०) इति सूत्रे चङङ्सिचामिति त्रयाणां ग्रहणे गौरवापत्तेः। सिचो लुकि तद्विषये "आदिः सिच—" (पा० सू० ६।१।१८७) इति स्वरापत्तेश्चेति भाष्यकैयटयोः स्पष्टमित्यरुचेराह—चेति। तेना(२)ग्रहीदित्यादाविडादेशस्य ईटोऽसङ्ग्रह इत्यर्थः। इदमु-

वादिति शेषः। केचित्त्ववादिषातामित्यत्रात्मनेपदसमर्थनाय कर्मव्यतिहारे तङिति वदन्ति। प्रत्ययत्वस्य फलमाह—क्सादेरिति। आदिना चङादेशस्य परिग्रहः। बहुवचनम्प्रयोगबाहुल्याभिप्रायेण। तन्न स्यादिति। प्रत्ययत्वस्याभावेन "लशक्व" इतीत्संज्ञा शस्य न स्यात्। तृतीयस्य फलमाह—माहीति। "ऋदृशोऽङि" इत्यस्याङ्गाधिकारे पाठादिति भावः। प्रत्ययाधिकारे पाठात्प्रत्ययत्वे फलमाह—श्नम्वदिति। यद्यप्यस्य मित्त्वसामर्थ्यादागमत्वम्, तथापि प्रत्ययत्वम्प्रत्ययाधिकारे पाठादत एव शस्येत्वसिद्धिः। स्थानिवत्त्वोपयोग इति। औपदेशिकार्द्धधातुकत्वे प्रत्ययत्वमादायेष्टसिद्धेरिति भावः। एतन्मते आदेशत्वेऽपि प्रत्ययत्वन्द्रढयितुं शङ्कते—नचेति। व्यर्थमिति। च्लेः क्वाप्युच्चारणाभावेन सिज्लुगिति वाच्यम्, चङादयस्त्वपवाद इति भावः। शङ्काम्परिहरति—मन्त्र इति। "मन्त्रे" इति सूत्रे भवन्मते च्लिविधानस्याभावेन च्लेरित्यस्य वक्तुमशक्यत्वादिति भावः। त्रयाणामिति। ग्रहणमिति शेषः। घयतेराकारान्तात्परयोश्चङ्सिचोर्लुगर्थमेतयोर्ग्रहणं, घसर्थमङोऽन्यार्थं सिच इति विवेकः। सिचो लुकि दोषान्तरमाह—सिचो लुकीति। इदञ्च यत्र सिजपवादप्रत्ययस्याप्राप्तिस्तद्विषये बोध्यम्। तेन घसॢगम्धातोः सिचोऽसत्वेऽपि न ग्रन्थासङ्गतिः। स्वरापत्तेरिति। प्रत्ययलक्षणेनेत्यादिः। "सिचः" इति सूत्रेणा सिजन्तस्याद्युदात्त इत्यर्थकेनाद्युदात्तत्वापत्तिरित्यर्थः। नच "न लुमता" इत्यस्य प्राप्त्या न दोष इति वाच्यम्, लुमता लुप्ते प्रत्यये यदङ्गं तदुद्देश्यककार्ये एव निषेध इति सिद्धान्तात्। अत एव 'पञ्चभिः क्रोष्ट्रीभिः क्रीतङ्कुलं' 'पञ्चक्रोष्टृ' इत्यत्र तृज्वत्वम्भवति। अङ्गस्य क्रोष्टुरतृज्वत्त्वमित्यर्थेन "तद्धितार्थ" इति समासे ठको "अध्यर्द्ध" इति लुकि "लुक् तद्धित" इति स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुकि "स्वमोर्नपुंसकात्" इति सोर्लुकि कृतेऽपि प्रत्ययलक्षणेनाङ्गत्वस्य सत्त्वात्। नचैवं सति "वृषण्वस्वश्वयोः" इत्यनेन वृषण्वसुरित्यत्र भसंज्ञायाम् "अल्लोपो न" इति सूत्रेणान्नन्तस्य भसंज्ञकाङ्गस्यानोऽकारस्येत्यर्थकेनाल्लोपापत्तिरिति वाच्यम्, प्रत्यासत्त्याऽङ्गसंज्ञाभसंज्ञयोर्यत्रैकनिमित्तकत्वं तत्रैव प्रवृत्तेरङ्गीकारात्। नचैवमपि 'ममृष्ट' इत्यत्र मृजेर्वृद्धिर्दुर्वारा भवद्रीत्या मृजेरङ्गत्वात्। "न लुमता" इतिनिषेधस्याङ्गसंज्ञायामप्रवृत्तेर्भवतैवोपपादनादिति वाच्यम्, "क्ङिति च" इति सूत्रेण क्ङिन्निमित्तप्रतिषेधस्य प्राप्तेस्तत्राङ्गसंज्ञाया अनपेक्षणेन "न लुमता" इतिनिषेधेन न "क्ङिति" इत्यस्य प्राप्तिरित्यस्य वक्तुमशक्यत्वात्। 'धातोःकार्यमुच्यमानन्तत्प्रत्यये' इति निषेधाच्च।

ननु "आदिः सिच" इत्यस्य वैकल्पिकतया छन्दस्यापाद्यमानरूपस्य वक्तुमशक्यत्वेन न स्वरापत्तिरूपदोष इत्यत आह—चेतीति। तेन सिच एव स्थाने क्साद्यादेशविधानामिति पक्षेऽपुषदित्यत्र लुसापत्तेर्लौकिके तादृशप्रयोगे स्वरापत्तेश्च परिग्रहः। यदि तु च्लिरुत्सर्गः क्सादयोऽपवादा इत्याश्रीयते, तदा न दोषः इत्यवधेयम्। परिगणने तु दोष एवेत्याह—तेनेति। परिगणनेनेत्यर्थः। नचात्र

(१) अङ्गाधिकारीयकार्याणामङ्गसंज्ञानिमित्तभूतप्रत्ययनिमित्तकत्वादित्यर्थः।

(२) तेन "इट ईटि" (पा० सू० ८।२।२८) इति सलोपसिद्धिरिति भावः।

रोक्तं तदुदाहरणमपि मन्दम्। क्त्वामात्रस्यानव्ययत्वात्, कृत्त्वेन सिद्धत्वा-

पलक्षणम्। अव्ययस्य पदात्पृथग्ग्रहणवैयर्थ्यमपि दोष इति बोध्यम्। अव्ययस्येति। अत्र त्वस्यैव दोषत्वमिति भावः। नन्वव्ययस्याङ्गत्वे फलाभावेन प्रत्ययस्य लुका लुप्तत्वेन च तदप्राप्त्या कथं तेनाव्ययसंग्रहोऽत आह—पदेति। तत्त्वं च ततः पूर्वस्य निघातार्थमावश्यकं प्रत्ययलक्षणेन सुबन्तत्वाच्च तत्त्वमिति भावः। सिद्धत्वाच्चेति। अत एवात्र तुक्।

न च "सर्वे सर्वपदादेशा" इति न्यायेन प्रस्तुत्वा इत्यस्य स्थाने प्रस्तुत्य इत्यादेशे तस्याव्ययत्वसिद्धिरिति वृत्त्याशय इति वाच्यम्। अर्थवत्त्वेन स्थानिवत्त्वमिति

स्थानीत्संज्ञकटकारोपलक्षितो नत्वादेश इतीट इत्यसङ्गतमिति वाच्यम्, स्थनिनिष्ठस्येत्संज्ञकटकारोपलक्षितत्वस्यारोपाभिप्रायेणैवमभिधानात्। इदम्—अग्रहीदित्याद्यसिद्धिरूपदूषणम्। अव्ययस्येति। अस्य पृथग्ग्रहणेत्यत्रान्वयः।

अत्र—अन्त्यपक्षे। दोषत्वमिति। ब्राह्मणवसिष्ठन्यायानाश्रयण इत्यादिः। अत एवाह—इति भाव इति। एतेनायम्पक्षो निर्दुष्ट इति ध्वनितम्। "अव्ययादाप्सुप" इति यस्मिन्काले प्रवर्तते, तस्मिन्काले आकडारीयसंज्ञाविषये यथोद्देशपक्षाश्रयणेनाङ्गसंज्ञाप्रवृत्तौ प्रत्ययलोपेऽपि प्रत्ययलक्षणेन तत्प्रवृत्तौ बाधकाभाव इत्याशयेनाह—अङ्गत्व इति। उक्तरीत्या पञ्चेत्यत्र पदसंज्ञा यथा प्रवर्तते भाविफलसत्त्वात्तथात्र फलन्नास्तीति भावः। ननु फलाभावेऽपि पर्जन्यन्यायेनाङ्गसंज्ञा भविष्यति, लुक्प्रवृत्तिसमकालमेव संज्ञायाः प्राप्तेः सत्त्वात्, यद्येकस्मिन्काले स्थानित्वनिमित्तत्वयोर्विरोधेन लुग्विधेः सर्वतो बलवत्त्वेन च तस्यैवादौ प्रवृत्तिर्भविष्यतीति ब्रूषे, तर्ह्यस्त्वादौ लुक्, तथापि प्रत्ययलक्षणेन लुगुत्तरमपि सा भविष्यतीत्यत आह—लुका लुप्त इति। अयम्भावः—"न लुमताङ्गस्य" इति सूत्रे 'न लुमता तस्मिन्' इति न्यासो वार्तिककृता 'लुमति प्रतिषेधे तन्निमित्तग्रहणम्' इत्यनेन बोधितः, लुमता लुप्तो यः प्रत्ययस्तस्मिन्परे यत्पूर्वन्तदुद्देश्यकं यत्कार्यन्तत्र कर्तव्ये प्रत्ययलक्षणन्नेति तदर्थः। एवञ्च तद्वार्तिकैकवाक्यतया सूत्रकारमतेऽपि फलभेदाभावाय लुमता लुप्ते प्रत्यये परे यदङ्गं यत्पूर्वन्तस्य यत्कार्यमाङ्गमनाङ्गं वा तस्मिन्कर्तव्ये निषेध इत्येवार्थो, नतु लब्धाङ्गसंज्ञकत्वस्यापि निवेश इति निषेधस्याङ्गसंज्ञायामपि प्रवृत्तिर्भविष्यतीति। नच पञ्चभिः क्रोष्टृभिः क्रीतं कुलं पञ्चक्रोष्टृ इत्यस्य सिद्धये लब्धाङ्गसंज्ञकत्वनिवेश आवश्यकः, अङ्गस्य क्रोष्टुस्तृज्वत्त्वमिति सूत्रार्थात्,। तत्र हि—"तद्धितार्थ" इति समासे ठको लुकि "लुक्तद्धिते" इति स्त्रीप्रत्ययस्य ङीपो लुकि सोर्लुकि कृतेऽपि तृज्वद्भावस्य सिद्धिः। स्पष्टञ्चेदं "युवोरनाकौ" इत्यत्र भाष्यकैयटयोरिति वाच्यम्, तस्य ग्रन्थस्य "न लुमता" इत्यस्यानित्यत्वाभिप्रायकत्वात्। अत एव प्रियतिसृ कुलमिति प्रयोगोपपत्तिः। तदप्राप्त्या—अङ्गसंज्ञाया अप्राप्त्या। तेन—अङ्गशब्देन। ननु सुपो लुकि पदसंज्ञापि कथमत आह—तत्त्वञ्चेति। पदत्वञ्चेत्यर्थः। निघातार्थमिति। प्रातर्भवति, प्रस्तुत्य भरतीत्यादौ "तिङ्ङतिङः" इति निघातार्थमित्यर्थः। एतेन फलसत्वमुक्तम्। सुबन्तत्वाच्चेति। एतेन "न लुमता" इतिनिषेधाप्रवृत्तिं सूचयति पदसंज्ञाया लुप्तप्रत्यये यः पूर्वस्तन्मात्रोद्देश्यकत्वाभावात्। चस्त्वर्थे। तत्त्वम्—पदत्वम्।

कृत्त्वस्यावश्यकतां ध्वनयति—अत एवेति। कृत्त्वस्यावश्यकत्वादेवेत्यर्थः। अत्र—प्रस्तुत्वेत्यत्र। ननु कृत्त्वमात्रस्यानव्ययत्वेऽपि तदन्तस्याव्ययत्वेन तदादेशस्य समुदायस्याव्ययत्वेनाव्ययोदाहरणम्मूलोक्तं सम्यगेवेत्यर्थम्, सोपपत्तिकमनूद्य दूषयति—नचेति। अर्थवत्त्वेन—भावार्थाभिधायकत्वेन। अस्य तत्त्वम्—"सर्वे सर्वपदादेशा" इत्यत्र पदशब्दो ह्यर्थवत्पर इत्याशयः। क्त्वादीनां

चेत्याशयेनाह—**आदेश इति**। अनल्विधाविति किम्? तेन, तस्मात्, तस्य, तस्मिंश्च विधौ मा भूत्। तत्र अला विधौ यथा—व्यूढोरस्केन। अत्र सकारस्य स्थानिवत्त्वेन विसर्गवद्ट्वमाश्रित्य "अड्व्यवाये" (पा० सू० ८।४।२) इति णत्वं प्राप्तम्। अलः परस्य—द्यौः, पन्थाः। हल्ङ्यादिलोपो न। अलो विधौ। द्युकामः। वलि लोपो न।

तात्पर्येण क्त्वोऽप्यर्थवत्त्वेन तादृशस्थान्यादेशभावकल्पने मानाभावादिति दिक्।

अनल्विधाविति किमिति। विधिग्रहणविशिष्टं किमर्थमिति प्रश्नः। **णत्वं प्राप्तमिति**। न च सकारे स्वतोऽड्भिन्नत्वसत्त्वादड्भिन्नव्यवाये नेति निषेधात्कथं णत्वप्राप्तिरिति वाच्यम्। अतिदिश्यमानधर्मविरुद्धस्वाश्रयधर्मप्रयुक्तकार्याभावस्यातिदेशस्वभावसिद्धत्वात्(१)। इदं चासिद्धवत्सूत्रे कैयटे(२) स्पष्टम्। **द्युकाम इति**।

क्वचिदनर्थकत्वेन व्यवहारस्तु प्रकृत्यर्थातिरिक्तार्थाभावेन बोध्यः। **तादृशेति**। समुदाये इत्यर्थः। **मानाभावादिति**। श्रौतस्य स्थान्यादेशभावस्य यत्र स्थानिन आनर्थक्यन्तत्र समुदायस्य स्थानित्वमिति आनर्थक्यमेव तादृक्कल्पनायां मानम्, तथात्र नास्तीति भावः। ननु जहत्स्वार्थावृत्तिरिति पक्षे समुदायादेशत्वकल्पनमेव युक्तमत आह—**दिगिति**। रूढरभावेन जहत्स्वार्थायास्तस्या अङ्गीकाराभावः। प्रक्रियादशायान्तदनङ्गीकारश्चावश्यकोऽत एव सुपन्थाः' इत्यादावात्वस्य प्रकृतप्रयोगे तुकश्च सिद्धिरिति।

नन्वनल्विधाविति। 'द्युकाम' इत्यादिप्रयोगसिद्ध्यर्थमावश्यकमेवेति प्रश्नानुपपत्तिरत आह—**विधिग्रहणविशिष्टमिति**। 'द्युकाम' इत्यादिसिध्यर्थम् "अनलि" इत्येव वाच्यमित्याशयः। उत्तराशयस्तु षष्ठीसमासेनालाश्रये विधौ नेत्यर्थेन सकलमूलोक्तप्रयोजनसिद्ध्यर्थं तस्यावश्यकत्वमिति। ननु तृतीयान्तार्थाभावेऽपि "व्यूढोरस्केन" इत्यस्य नासिद्धिः? "रषाभ्याम्" इति पञ्चमीनिर्देशेन "तस्मात्" इति परिभाषायाः प्रवृत्तिसम्भवात्। अत एव 'आदर्शेन' इत्यत्र न णत्वम्। नच सौत्रव्यवायपदविरोध इति वाच्यम्, अडादिभिन्नव्यवधानेनेत्यर्थात्। अत एव क्षुभ्नादिषु क्षुभ्नऽशब्दपाठस्य चारितार्थ्यम्। भाष्यकारमतेऽपि योगविभागेनो क्तार्थलाभाच्च। तच्चाड्भिन्नत्वे स्वतोऽस्त्येवेत्याशयिकामाशङ्कान्निराकरोति—**नचेति**। **निषेधादिति**। नियमशास्त्राणान्निषेधमुखेन प्रवृत्तिरिति पक्षे निषेधः स्पष्ट एव। विधिरूपेण प्रवृत्तिः सामान्यशास्त्रतात्पर्यसङ्कोच इति पक्षेऽपि फलितनिषेधमादायेत्थमभिधानम्। अतिदिश्यमानो यो धर्मस्तद्विरुद्धो यः स्वाश्रयधर्मस्तत्प्रयुक्तकार्याभाव इत्यर्थः। स्वाश्रयः- -आदेशनिष्ठः। **कार्येति**। कार्यातिदेशस्य प्राधान्याभिप्रायेण। शास्त्रातिदेशोऽपि कार्यातिदेशादभिन्न एव फलत इत्यभिप्रायेण—**स्वभावेति**। यथा सिद्धत्वासिद्धत्वयोर्विरोधेन जहीत्यत्र "असिद्धवदत्र" इत्यनेनासिद्धत्वातिदेशेऽपि स्वाश्रयो हेर्लुङ्न भवति,। "असिद्धवत्" सूत्रन्तु शाधीत्यत्र स्थानिप्रयुक्तस्य धिभावस्य झलन्तत्वस्य बुध्या प्रवृत्तिसम्पादनेन चरितार्थम्। इदम्—स्वभावसि-

(१) तद्वत्ताबुद्धिं प्रति तदभाववत्तानिश्चयस्य प्रतिबन्धकत्वेनाड्भेदवत्ताबुद्धिं प्रत्ययतिदेशशास्त्रकृतस्याड्भेदाभावरूपाट्त्वप्रकारकनिश्चयस्य प्रतिबन्धकत्वात्, भेदाभावस्य भेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वरूपत्वनियमादिति ध्येयम्।

(२) तत्र हि "जहि" इत्यत्र जादेशस्याभीयासिद्धत्वेन जादेशनिमित्तकः "अतो हेः" (पा० सू० ६।४।१०५) इति लुग् न। तथा "शाधि" इत्यत्र शादेशस्याऽसिद्धत्वात्स्थानिगतझलन्तत्वनिमित्तकः "हुझल्भ्यः" (पा० सू० ६।४।१०१) इति ध्यादेश इत्युक्तम्।

अलि विधौ । यजेः कः । क इष्टः । "हशि च" (पा० सू० ६।१।११४) इत्युत्वं न ।

यद्यपि वत्वं हल्त्वाद्यपेक्षया विशे(१)षधर्मस्तथाप्येतद्वाक्योपप्लुते वकारवदुकार इति वाक्ये उपात्तधर्मापेक्षया न तस्य तत्त्वम् । सूत्रक्लृप्तस्थान्यादेशभावमादायैवैतत्कृतवाक्योपप्लवादिति भावः ॥ क इष्ट इति । यद्यपीदं रूपमुत्वे गुणे ऽवादेशे च पाक्षिककलोपेन सिध्यति, तथाऽपि पक्षे कविष्ट इति स्यात्; कयिष्ट इति चेष्यते इति भावः ।

द्धपूर्वोक्तम् । नच ब्राह्मणवदस्मिन्क्षत्रिये वर्तितव्यमित्यत्रातिदिश्यमानो धर्मो ब्राह्मण्यन्तत्प्रयुक्तकार्यविरुद्धस्याध्यापनप्रतिग्रहनिवृत्तिरूपस्य क्षत्रिये दर्शनेन भवदुक्तः स्वभावो व्यभिचरित इति वाच्यम्, तत्रापि न ब्राह्मण्यातिदेशः, किन्तु अभ्युत्थानसत्कारादिरूपस्य तद्विरुद्धन्यूनत्वबुद्धिप्रयोज्याभ्युत्थानाभावाप्रवृत्तिसम्पादनेनातिदेशस्य चारितार्थ्यात् । "सामान्यातिदेशे विशेषानतिदेशः" इति हि परिभाषा लोकप्रसिद्धा । यथा–"ब्राह्मणवदस्मिन्क्षत्रिये वर्तितव्यम्" इत्यनेनाग्रसनाद्यतिदेशो दृश्यते, नतु माठरकौण्डिन्यसम्बन्धिपरिवेषणादिधर्मस्य । एवञ्च वत्वस्य वल्त्वस्य वा हल्त्वापेक्षया विशेषधर्मत्वेन तदतिदेशो न भविष्यति, किन्तु हल्त्वस्यैव । तथा च कथमतिदेशेन "धुकामः" इत्यत्र वलि ककारे लोपस्य प्राप्तिरित्याशयेन शङ्कते—यद्यपीति । हल्त्वादीत्यादिना वल्त्वपरिग्रहः ।

नच वत्वस्य विशेषधर्मत्वेऽपि न तद्रूपेण निमित्तत्वं, किन्तु वल्त्वेनैवेति वत्वातिदेशापेक्षाया एवाभाव इति तस्य विशेषधर्मत्वोपपादनपूर्विका कथमियमांशङ्केति वाच्यम्, "दिव उत्" इत्यत्र 'दिव' इति षष्ठीनिर्द्देशादलोन्त्यपरिभाषाया उपस्थित्या दिवोऽन्त्यस्य वस्येत्यर्थस्य प्राप्तौ वत्वस्य स्थानितावच्छेदकत्वेन तस्योपस्थितौ तद्व्यापकं वल्त्वमप्युपस्थितं भविष्यतीत्याशयात् । परिभाषाघटकसामान्यविशेषशब्देन यस्य कस्यचिद्ग्रहणे प्रमेयत्वादिकेवलान्वयिधर्मापेक्षया विशेषधर्मत्वं सर्वस्यापि धर्मस्यास्तीति कस्याप्यतिदेशो न स्यात्, अतः सङ्ग्राहकवाक्यादुपप्लुतलक्ष्यसंस्कारकवाक्यघटकशब्दोपात्तधर्मापेक्षया विशेषधर्म एव विशेषशब्देन ग्राह्यः । "आशंसायां भूतवच्च" इत्यत्र भूतत्वापेक्षयाऽनद्यतनत्वविशिष्टभूतत्वं यथा । एवञ्च प्रकृते "स्थानिवदादेश" इति यदतिदेशसूचकं वाक्यं तत्र यत्स्थानिपदन्तदुपात्तधर्मस्यैवातिदेशो, नतु तद्व्यापकस्येत्यर्थो वाच्यः;स त्वनुपयुक्तः,स्थानित्वादेशस्य निष्फलत्वात् । किन्तु तस्मादुपप्लुतं यद्वकारवदुकार इत्याकारकं वाक्यन्तद्घटकशब्दोपात्तत्वापेक्षया विशेषधर्मत्वमेव वक्तव्यन्तच्च वल्त्वे नास्तीत्याशयेन समाधत्ते–तथापीति । एतादृशवाक्योपप्लवे मानमाह–सूत्रेति । अलोन्त्यपरिभाषैकवाक्यतया सूत्रक्लृप्तेत्यर्थः ।

स्थानिवद्भावाङ्गीकारेऽपि लक्ष्यस्य सिद्धिरित्याशयेन शङ्कते–यद्यपीति । पक्षे—लोपाभावपक्षे । यत्तु "हलि सर्वेषाम्" इति नित्यलोपस्य वैकल्पिकलोपापवादतया क इत्येव स्यादिति, तन्न । "हलि" इति सूत्रे वकारस्याप्यनुवृत्तिरिति स्वीकारेऽपि 'वृक्षव् करोति' इत्यत्र नित्यलोपस्य चरितार्थतयाऽपवादत्वासम्भवात् । नित्यलोपविधायके ऽश्ग्रहणानुवृत्त्याऽशूरूपहल्येव प्रवृत्तिरिति स्वीकारेऽपि वृक्षविंत्यत्र विज्निमित्तकवलोपस्य प्राप्त्या वृक्षवादेरनभिधानाच्च । न च "लोपो व्योः" इति वलोपे "अचः परस्मिन्" इति टिलोपस्य स्थानिवद्भाव इति वाच्यम्, 'न पदान्ताः परेऽणः सन्ति' "ननु चायमस्ति कर्तुं हर्तुं" इति भाष्याद्वृक्षवादेरनभिधानेन नित्यलोपविधायके वग्रहणानुवृत्तेर्निष्फलत्वात् । अत एव "भोभगो" इति सूत्रस्थम् "अश्ग्रहणमनर्थकमन्यत्राभावात्" इति भाष्यं सङ्गच्छते । मूले—

---

(१) "सामान्यातिदेशे विशेषानतिदेशः" इत्यनेन सादृश्यप्रतियोगितावच्छेदकव्यापकीभूतधर्मस्यवातिदेश इति नियमात् ।

अल् चेह (१)स्थान्यवयव एव गृह्यते। तेन रामायेत्यादौ "सुपि च" (पा० सू० ७।३।१०२) इति दीर्घः सिद्धः। तद्विधौ हि यञादित्वमाश्रितं यञादेशावयवो न तु स्थान्यवयव इति तदेतत्सकलमभिप्रेत्याह—

स्थान्यवयव एवेति। उपलक्षणमेतत्स्था(२)निरूपोऽपीति बोध्यम्। अत एव "आदेशिन्यल्याश्रीयमाणे प्रतिषेध" इति भाष्ये उक्तम्। ननु स्थान्यवयव इति। अतः प्रत्ययत्वं स्थानिवत्त्वेन भवत्येवेति भावः। अग्रहीदित्यादौ "ग्रहोऽलिटि" (पा०

स्थान्यवयव एवेति। अत्र एवकारो भिन्नक्रमः स्थानिपदोत्तरन्द्रष्टव्यः। अत एवादेशावयवाश्रयणेऽपि न निषेध इत्येतद्दर्शयति—तेनेति।

ननु स्थान्यवयवाल्ग्रहणेस्थान्यवयवाल्वृत्तिधर्मावच्छिन्नस्याश्रयणे निषेध इत्यर्थलाभेन प्रपठ्येत्यत्र व्यावर्त्यस्य सिद्धावपि विधिग्रहणविशिष्टस्यानल्विधावित्यस्य यद्व्यावर्त्यं मूले दर्शितं; तदनुपपत्तिः, प्रकृतसूत्रे "भोभगो" इति सूत्रस्थभाष्यविरोधापत्तिश्च इत्यत्र आह—उपलक्षणेति। अत एव—स्थानिरूपस्याप्याश्रयणादेव। आदेशिन्यलि स्थानिन्यलि आदेशिन्यलीत्यत्र समानाधिकरणे सप्तम्यौ आदेशिनीत्यत्र सम्बन्धिनश्चाधारत्वविवक्षया सप्तमी सम्बन्धश्चेतरसम्बन्धानवच्छिन्नविशेष्यविशेषणभावोऽवयवावयविभावश्च तेनोभयोर्लाभः। अत्र प्रपठ्येत्याद्युदाहरणप्रदर्शनपराकर एव मानम्। अतः—स्थानिस्थान्यवयवान्यतरालो ग्रहणात्। प्रत्ययत्वमिति। प्रत्ययत्वस्य सुप्त्वव्यापकतया व्यापकासत्तायां व्याप्यासत्त्वमप्यवश्यं स्थास्यतीति तदभावसूचनायेत्थमभिहितम्। तेन रामायेत्यस्य सिद्धिः। अन्यथा ऽप्रत्ययान्ततया समुदायस्य प्रातिपदिकत्वापत्तौ सुप्त्वातिदेशाल्लोपापत्तिरपि वारिता। भाष्ये आश्रीयमाणपदोपादानेन स्थानिबोधकशब्दजन्यप्राथमिकोपस्थितिविषयता यत्राल्त्वावच्छिन्ना तत्र निषेध इति ध्वनितमित्याशयेनाह—अग्रहीदित्यादाविति। नचैवं सति 'क इष्टः' इत्यत्र "वचिस्वपि" इति सम्प्रसारणन्तत्र वाक्यार्थः संज्ञीति पक्षे वच्यादीनां यण इक्संप्रसारणाभिन्न इत्यर्थो भविष्यति। एवञ्च स्थानिबोधकः शब्दो यण् इति, तज्जन्योपस्थितिविषयता यण्त्वावच्छिन्ना;

(१) तथा च स्थान्यवयवाल्वृत्तिधर्मनिमित्तके कार्ये स्थानिवत्त्वं नेत्यर्थः। नन्वेवं रामायेत्यत्र दीर्घस्यापि स्थान्यल्वृत्तिसुप्त्वनिमित्तकत्वात्तत्र कर्त्तव्ये स्थानिवत्त्वनिषेधः स्यादिति चेन्न। स्थान्यवयवाल्वृत्तियोऽल्मात्रवृत्तिर्धर्मस्तन्निमित्तकेत्यादेर्विवक्षितत्वात्। सुप्त्वस्य चाऽल्समुदायेऽपि वृत्तित्वेनाल्मात्रवृत्तित्वाभावेनादोषात्।

(२) तथा च स्थानिरूपाल्वृत्तिधर्मनिमित्तककार्ये स्थानिवन्नेत्यर्थः। ननु रामायेत्यादौ दीर्घस्यापि यादेशस्थानिभूतैकाररूपाल्वृत्तिसुप्त्वनिमित्तकत्वात्तत्राप्यनेन निषेधः स्यादिति चेन्न। अल्त्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नस्थानितासमानाधिकरणधर्मनिमित्तककार्ये न स्थानिवदित्यर्थाभ्युपगमेनाऽदोषात्। स्थानषष्ठीप्रकृत्यर्थतावच्छेदकधर्मस्य स्थानितावच्छेदकत्वनियमात् "ङेर्यः" इत्यत्र ङेत्वं स्थानितावच्छेदकं तच्च नाल्त्वव्याप्यो धर्म इति तत्समानाधिकरणसुप्त्वस्य स्थानिवत्त्वेन लाभः स्यादेव। अत्र च मानं "भोभगो" (पा० सू० ८।३।१७) इति सूत्रस्थं भाष्यम्।

तत्र हि "अश्ग्रहणं किं ? छन्दःसु पयःसु। किं पुनः कारणं सुपर एवोदाह्रियते, न पुनरयं वृक्षस्तत्र प्लक्षस्तत्रेति। अस्त्यत्र विशेषः—विसर्जनीये कृते न भविष्यति। इहापि तर्हि विसर्जनीये कृते न भविष्यति छन्दसुः पयःसु इति। स्थानिवद्भावात्प्राप्नोति। ननु चेहापि स्थानिवद्भावात्प्राप्नोति। वृक्षस्तत्र प्लक्षस्तत्रेति। अनल्विधौ स्थानिवद्भावः" इति॥ तत्फलं तु परश्वो यश्वः, तस्यापत्यं याश्विः। अत्राल्त्वव्याप्येकत्वरूपधर्मावच्छिन्नस्थानिताधिकरणवृत्तिपदान्तत्वस्य यकारालाभात् "नय्वाभ्याम्" (पा० सू० ७।३।३) इति वृद्धिनिषेधैजागमौ न स्त इति दिक्।

न तु स्थान्यलाश्रय इति। आश्रयणं चेह यथाकथञ्चिन्न तु

सू० ७।२।३७) इत्यनेनेट एव दीर्घविधानान्नाल्त्वेन तस्य स्थानितेति तद्वृत्तीट्त्वाश्रयस्य सिचो लोपस्य सिद्धिरिति बोध्यम्। यथा कथं चिदिति। व्याख्यानादिति भावः।

ननु अल्त्वावच्छिन्नेति कथमलि विधावित्यस्य तदुदाहरणमिति वाच्यम्, अल्त्वावच्छिन्नेत्यस्याल्पर्याप्तधर्मावच्छिन्नेत्यर्थात्। तथाच यण्शब्दजन्योपस्थितिविषयता यद्यद्रूपावच्छिन्नस्य यण्संज्ञा तत्तद्रूपावच्छिन्नेति यत्त्वरूपस्तादृशो धर्मः स चाल्पर्याप्त एवेति तदुदाहरणं युक्तमेव। एवमेव प्रत्याहारनिर्देशे सर्वत्र बोध्यम्। "दिव औत्" इत्यादौ चालोन्त्यपरिभाषैकवाक्यतया ऽल्पर्याप्ताल्त्वावच्छिन्नैव सेति तत्रापि निषेधस्य प्रवृत्तिः।

यत्तु यन्निमित्तवैकल्यप्रयुक्तोपदेशाप्रवृत्तावतिदेशो मृग्यते; तस्य निमित्तस्य स्थान्यलसाधारणधर्मत्वे निषेध इत्यर्थ आश्रयणीयस्तथा च सुप्त्वस्य भ्यामादौ समुदायेऽपि सत्वान्नालसाधारण्यमिति न तत्र निषेध इति, तन्न। 'तन्वन्ति' इत्यत्रोकारवृत्त्यार्द्धधातुकत्वस्य तन्वादिसमुदायेऽपि सत्त्वेन नाल्साधारण्यमिति तस्यातिदेशेनेट् स्यात्। नच "अपरविधौ" इति करणेन "अचः परस्मिन्" इति सूत्रेण स्थानिवद्भावेनेट् तत्र भाष्यकृतैव वारित इति वाच्यम्, तस्य भाष्यस्यैकदेश्युक्तित्वात्। तस्यैकदेश्युक्तित्वसाधकञ्चायन्नासन्निति तदुदाहरणप्रदर्शनमेव। तस्योदाहरणस्य "असिद्धवत्" सूत्रेण सिद्धेः। न च "कुन्मेजन्त" सूत्रभाष्ये 'आधये' 'चिकीर्षवे' इत्यत्रेकारोकारवृत्तिकृत्त्वस्याल्पर्याप्ततया निषेधयोग्यतायाः सत्त्वेन कथमव्ययसंज्ञाप्राप्तिरुक्तेति वाच्यम्, तत्र स्थानिबोधकस्य घिशब्दस्य प्रथमतः समुदायोपस्थापकतया स्थानिबोधकशब्दजन्यप्राथमिकोपस्थितिविषयता नाल्पर्याप्तधर्मावच्छिन्नेत्यदोषात्। नच तथापि 'कुम्भकारेभ्यः' इत्यत्र "बहुवचने झल्येत्' इत्येत्वे कृते स्थानिवद्भावेन कृतमाश्रित्याव्ययत्वप्राप्तिशङ्का कृता, सा कथं संगच्छताम्? स्थानिबोधकादत इति शब्दादल एव प्रथममुपस्थितिसत्त्वादिति वाच्यम्; तत्रापि प्रथमतो ऽल्त्वेनोपस्थितिर्न त्वत्त्वेन, अत्त्वन्तु समुदायपर्याप्तमिति न निषेधविषयतेत्यदोषात्। इत्थमेवान्यत्रापि बोध्यम्। अस्याङ्कल्पनायां "विशिष्टं ह्येषो ऽनलमाश्रयते इटन्नाम" इति भाष्यमेव मानम्, "कुन्मेजन्त" सूत्रस्थं भाष्यञ्च साधकमिति दिक्।

अत्रानल्विधावित्यत्र प्रसज्यप्रतिषेध एव। न चासमर्थसमासापत्तिः। बहुषु स्थलेषु तस्य दर्शनात्। पर्युदासे हि स्थान्यल्भिन्नाश्रयके विधौ स इत्यर्थे 'व्यूढोरस्केन' इत्यत्र णत्वापत्तेर्दुर्वारत्वात्। स्थानिपदस्य स्थानिस्थान्यवयवान्यतरपरतया स्थानिस्थान्यवयवाऽऽश्रितविधिभिन्नविधाविति व्याख्यानेन व्यूढोरस्केनेत्यस्य निर्वाहेऽपि बभूविवेत्यस्यानिर्वाह इत्यसमर्थसमासाश्रयणेन प्रसज्यप्रतिषेध एवाश्रितः। नचान्यतरालवृत्तिधर्मस्य वल्त्वस्याश्रयणादेवमपि बभूविवेत्यस्यासिद्धेरिति वाच्यम्, यद्धर्मवैकल्यप्रयुक्तोपदेशाप्रवृत्तिस्तस्य धर्मस्यान्यतरालन्निष्ठस्यातिदेशे कर्त्तव्ये निषेधस्य प्रवृत्त्यङ्गीकारात्। यदि तु "ङेर्यः" इत्यादौ ङकारोच्चारणेन ङकारोपलक्षिते स्थानित्वस्य बोधनेनाग्रहोदित्यत्रेट इव सर्वत्र सूत्रोपात्तसमुदाये स्थानित्वमिति ङेशब्दनिष्ठं सुप्त्वे प्रत्ययत्ववन्नालधर्म इति यन्निमित्तवैकल्यप्रयुक्तोपदेशाप्रवृत्तावतिदेशो मृग्यते सौत्रस्थान्यलन्निष्ठधर्मावच्छिन्ननिमित्तकविधिभिन्नविधौ स्थानिवदित्यर्थ आश्रीयते तदाऽस्तु पर्युदासः। एवं सति लाघवमपि भवति। पर्युदासेऽप्यार्थिकनिषेधमादाय निषेधपरत्वेन व्याख्यातृग्रन्था नेयाः। पर्युदासपरतया व्याख्यानञ्च "विशिष्टं ह्येषो ऽनलमाश्रयते इटन्नाम" इति वदता भाष्यकृता ध्वनितम्। असङ्ग्राहकवाक्याल्लक्ष्यसाधकं वाक्यमिड्वद्दीर्घ इति ङेवच इति रीत्या कल्पनीयं स्थानितावच्छेदकशास्त्रोपात्तमेव रूपम्।

व्याख्यानादिति। अनलिति शब्दसंस्कारार्थं प्रथमोपादेयात्तत्तल्लक्ष्योपपत्त्यर्थञ्च विधिशब्दा-

(१)प्राधान्येनैवेत्याग्रहः। तेन प्रपठ्येत्यत्र वलादिलक्षण इण् न।
तन्निषेधादिति। स्थानिवत्त्वनिषेधादित्यर्थः॥

"अचः" (पा० सू० १।१।५७)। अल्विध्यर्थमिति। तेन वव्रश्चेत्यत्र वस्य सम्प्रसारणं न। उरदत्वस्य स्थानिवत्त्वेन सम्प्रसारणतया "न सम्प्रसारणे–" (पा० सू० ६।१।३७) इति निषेधात्। न चोरदत्वं परनिमित्तं नेति वाच्यम्। अङ्गाक्षिप्ते प्रत्यये परे तद्विधानात् 'प्रागभ्यासविकारेभ्योऽङ्गाधिकारः' इति पक्षं दूषयित्वा 'आसप्तमसमाप्तेः' इति पक्षस्यैव आकरे सिद्धान्तितत्वात्।

किं च पूर्वसूत्रेण स्थानिप्रयुक्तमतिदिश्यते; नत्वादेशप्रयुक्तं वार्यते। नायकः, पावक इत्यादौ "एचोऽयवायावः" (पा०सू० ६।१।७८) इत्यादीनामप्रवृत्तिप्रसङ्गात्। अनेन तु वार्यते। शब्दाधिकारमाश्रित्य भावा·

दूषयित्वेति। "अङ्गस्य" (पा०सू० ६।४।१) इति सूत्रे भाष्ये इति शेषः। एतदसिद्ध्यैव दूषयित्वेत्यर्थः। विस्तरस्त्वन्यत्र द्रष्टव्यः। अनेन तु वार्यत इति।

ध्याहारेण समासचतुष्टयफलानामुपपत्तिश्च कर्त्तव्येतिरीत्येष्टसिद्धौ विधिशब्दोपादानरूपादधिकाबलादित्यर्थः। परममूले—'निषेधे न शङ्क्या ऽल्विधाविति तन्निषेधात्' इति ग्रन्थस्य तच्छब्देन निषेधपरामर्शे ऽसङ्गतिरत आह मूले—स्थानिवत्त्वेति॥

तेन—अल्विध्यर्थमस्य सूत्रस्यारम्भेण। "उरत्" इति सूत्रे उरित्यनेनाल एव स्थानित्वबोधनादिति तात्पर्यम्। "अचः परस्मिन्" इति सूत्राप्रवृत्तिशङ्कां वारयति—नचोरदत्वमिति। दूषयित्वेति। सामान्यत उपादानेन प्रकृतसूत्र इति भ्रमोऽपि स्यादिति तन्निवारणाय—अङ्गस्येतीति। अत्र दूषणे हेतोरनुक्तेः प्रसिद्धस्य हेतोरनुपलम्भाच्चाह—एतदिति। 'वव्रश्च' इत्याद्यसिध्येत्यर्थः। यदा "न सम्प्रसारणे" इति निषेधारम्भादन्त्यस्य यणः प्रथमतः सम्प्रसारणं पूर्वस्य तु तन्निमित्तः प्रतिषेध इति स्वीक्रियते, तदा वव्रश्चेत्याद्यसिद्धिरूपो दोषः। "प्रागभ्यासविकारेभ्यो ऽङ्गाधिकारः" इति पक्षे यदा तु "न सम्प्रसारणे" इति सूत्रस्थसम्प्रसारणशब्दस्य सम्प्रसारणभाविनि लक्षणा ऽऽश्रीयते सम्प्रसारणप्रवृत्तिप्राक्काल एव प्रतिषेधो निषेधसामर्थ्याच्च कृते परस्य सम्प्रसारणे पूर्वस्य सम्प्रसारणाप्रवृत्तिरित्याश्रीयते, तदा नेदं प्रयोजनम् "अचः परस्मिन्" इति सूत्रारम्भस्य इत्याशयेनाह—मूले—किञ्चेति। न केवलमल्विध्यर्थमिदं सूत्रमित्येव, किन्त्वपरोऽपि विशेष इति भावः। अत एवाह—विस्तरस्त्वित। कैयटादिग्रन्थ इत्यर्थः।

---

(१) एवं च उक्तधर्मघटितधर्मनिमित्तके कार्ये कर्त्तव्ये न स्थानिवदित्यर्थः। न चैवं बभूविथेत्यत्रेडागमस्य वलादित्वनिमित्तकत्वाद्वलादित्वस्य चाल्मात्रवृत्तिधर्मघटितधर्मत्वात्तन्निमित्तकेडागमे कर्त्तव्ये आर्धधातुकत्वमपि स्थानिवत्त्वेन न लभ्यत इति वाच्यम्। तादृशधर्मघटितधर्मे अतिदिदिक्षितेतिविशेषणदानेनादोषात्।

अतिदिदिक्षित्वं च—अतिदेष्टव्यत्वेनेच्छाविषयत्वम्। इच्छायाश्च सिद्धिप्रतिबध्यत्वेनातिदेशसिद्धिराहित्यमपेक्षितम्। तच्चादेशेऽतिदेष्टव्याऽसान्निध्ये भवतीत्यर्थादेतल्लब्धं भवति—आदेशावृत्तित्वमिति। एवं च प्रकृते आर्धधातुकत्वस्यातिदिदिक्षितत्वेऽप्यल्मात्रवृत्तिधर्मघटितधर्मत्वं नास्ति। वलादित्वस्य च यथोक्तधर्मघटितधर्मत्वेऽप्यतिदिदिक्षितत्वं नास्तीत्यदोष इति दिक्।

भावयोरुभयोरप्यतिदेशोऽयमिति स्वीकारात् । "न पदान्त" (पा० सू० १।१।५८) इति सूत्रे यलोपदीर्घादिग्रहणं चेह लिङ्गम् । अत एव गणयतीत्यादौ न वृद्धिः । स्थानिनि सत्यभवन्त्यास्तस्या आदेशेऽप्यभाव-

'स्थानिनि सति यद्भवति तदादेशेऽपि भवति, तत्र सति यन्न भवति, तदादेशेऽपि न भवति(१) इत्यर्थात् । अजादेशोऽच्कार्यं लभते, न लभते च' इति वाच्योऽर्थः । तत्रोपपत्तिमाह—शब्देति । पूर्वसूत्रे स्थानिवत्पदस्य तद्वत्कार्यं लभत इत्येतन्मात्रार्थकस्येहोभयार्थकत्वात्तदाश्रयणमिति भावः । यलोपदीर्घादीति । यलोपदीर्घावादी येषामित्यर्थः । यलोपादयो दीर्घादयश्चेति यावत् । तेन स्वरादीनामपि सङ्ग्रहः । यलोपादीत्येव सिद्धे एवमुक्तिर्वैचित्र्याय । न हि यलोपादिविषये भाव्यतिदेशप्रसक्तिरिति भावः । न वृद्धिरिति । "अत उपधायाः" (पा० सू० ७।२।११६) इति वृद्धि-

ननु मूले तु वार्यते इत्येवोक्तं, हेतुस्तु नोक्त इति न्यूनतेति तल्लाभायाह—स्थानिनीत्यादि । उक्तार्थस्य वक्ष्यमाणज्ञापकेन लाभे सति यथा लक्ष्यसिद्धिसम्पादकवचननिष्पत्तिस्तथाह—अजादेश इति । प्रयोगीयाच एवादेश इत्यर्थः । नत्वत्रापि सूत्रे पूर्वसूत्रवत्सौत्रस्थान्यादेशभावस्य ग्रहणन्तेन णिलोपस्यानेन स्थानिवद्भावसिद्धिः । अवधारणफलन्तु मरुतमाचष्टे मारयतीत्यादिसिद्धि- । ननु सर्वत्र शब्दस्यैवाधिकारो दृष्ट इति शब्दाधिकार इत्यनर्थकम्, क्लृप्तार्थस्य त्यागेन शब्दमात्रस्यात्र सूत्रे सम्बन्धे च किम्मानमत आह—पूर्वसूत्रेति । इत्येतन्मात्रेति । तेन नायकादिसिद्धिः । उभयार्थकत्वेति । भावाभावोभयार्थकत्वेत्यर्थः । क्लृप्तार्थपरित्यागेन शब्दमात्रस्य सम्बन्धो यत्र, तत्र शब्दाधिकार इति व्यवहारः । यत्र तु क्लृप्तार्थसम्बद्धशब्दस्यान्यत्र सम्बन्धस्तत्रार्थाधिकार इति । यद्यपि दीर्घशब्दस्याल्पाच्त्वन्तथापि सूत्रे प्रागुपादानादिह यलोपदीर्घावादी इत्युक्तम् । "द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणम्" इति न्यायेनाह—यलोपादय इति । वैचित्र्यायेति । अल्पशब्दोपादानेन लभ्योऽप्यर्थः क्वचित्स्पष्टप्रतिपत्तयेऽधिकशब्दोपादानेन बोध्यते, तथापि नाधिकोपादानप्रयुक्तन्दुष्टत्वमित्येतद्वैचित्र्यध्वननायेत्यर्थः । लिङ्गत्वमुपपादयति—नहीत्यादिना । ननु यलोपादीत्युक्तौ न्यूनता यथा यलोपादिग्रहणस्य ज्ञापकता तथा द्विर्वचनग्रहणस्यापि ज्ञापकत्वसम्भवादिति, चेन्न । 'वाक्' 'वाक्क्' इति भाष्यीयोदाहरणस्योपपत्त्यर्थम् "अनचि" इतिसूत्रेऽनचीत्यत्र प्रसज्यप्रसिषेधस्य सर्वैरङ्गीकृततया स्थानिनि सति भवतो निषेधस्यादेशेऽतिदेशप्रसक्त्याऽभावातिदेशमन्तरेणापि तस्य चारितार्थ्यसम्भवात् । अभावातिदेशस्य फलमाह मूले—अत एवेति । अभावातिदेशादेवेत्यर्थः । ननु गणयतीत्यादौ "अ-

---

(१) नन्वेवमर्थस्वीकारे देवयतेः क्विपि णिलोपे च कृते "च्छ्वोः-" (पा० सू० ६।४।१९) इत्यूठि एकारस्यायादेशो न स्यात् । णिचि सत्यभवतस्तस्य णिलोपेऽप्यभावातिदेशप्रसङ्गात्, इति चेन्न । "आदेशे स्थानिवृत्तिधर्मसम्भावनायां यत् कार्यं प्राप्नोति तद् भवति, यन्न प्राप्नोति तन्न भवति" इत्यर्थेनादोषात् ।

तथाहि—णिलोपे णित्वसम्भावनायामपि क्विब्निमित्तकोठो जातत्वेन तन्निमित्तकार्यादेशस्य प्राप्तिसत्त्वेन तद्भवने प्रतिबन्धकाभावात् । नचैवमपि एषो गमयतीत्यत्रेण्स्थानिकगमादेशे इण्त्वसम्भावनायामपि गमादेशावयवगकारे वर्त्तमानस्य हल्त्वस्यानपायाद् गकारनिमित्तकः "एतत्तदोः" (पा० सू० ६।१।१३२) इति सुलोपः स्यादेवेति चेद् न । आदेशो न जातस्तत्कृता स्थानिनिवृत्तिरपि न जातेति सम्भावनायां यत् कार्यं प्राप्नोति तद्भवति यन्न प्राप्नोति तन्न भवतीत्यर्थस्वीकारेणादोषात् । तथा च इण्धातोर्गमादेशो न जातस्तत्कृतेकारनिवृत्तिर्न जातेति सम्भावनायां हल्परकत्वाभावात्सु लोपप्राप्त्यभावेन गमादेशे कृतेऽपि तदभावातिदेशात् ॥

तिदेशात्। उक्तं च—"काममतिदिश्यतां वा सच्चासच्चापि नेह भारोऽस्ति" इति। स्यादेतत्। पूर्वत्वस्य सावधित्वेन सन्निहितस्यैव अवधित्वमुचितम्। सन्निहितं चेह त्रयं स्थानी, आदेशो, निमित्तं च। तत्र न तावत् स्थानी अवधिस्तस्यादेशेनापहारात्। नाप्यादेशनिमित्ते, वैयाकरण इत्यत्र ऐकारस्यायादेशापत्तेरित्याशङ्क्याह—**अचः पूर्वत्वेन दृष्टस्येति**। पूर्वत्वमुपलक्षणं न तु विशेषणमिति भावः। एतेन "अचः

नेत्यर्थः। "क्विलुगुपधात्व"—(वा०) इति निषेधस्तूपधात्वनिमित्तकप्रत्ययविधावेव नान्यत्रेति(१) भाष्ये स्पष्टम्। अयादेशापत्तेरिति। यणः स्थानिवत्त्वेनाच्त्वादिति भावः। पूर्वत्वं चात्र व्यवहिताव्यवहितसाधारणं, स्वरे निषेधात्। अतो यण्निमित्ताकारापेक्षयाऽप्यैकारस्य पूर्वत्वमस्तीति तत्पक्षेऽप्ययं दोष इति भावः। आदेशेनापहारात्कथं स्थानिनोऽवधित्वमित्यत आह—उपलक्षणमिति॥

अन्तशब्दस्य चरमावयववाचित्वं विधिशब्दो भावसाधनः कर्मषष्ठ्या समासेन पद-

---

चो ञ्णिति" इति शास्त्राद् "अतो लोप" इत्यल्लोपविधायकशास्त्रस्य बलवत्त्वादकारस्य लोप एव भविष्यतीति न वृद्धिरित्यसङ्गतमत आह—अत उपेति।

ननु तस्य प्रवृत्तिरभावातिदेशेऽपि दुर्वारा "क्विलुक्" इति वार्तिकेन स्थानिवत्त्वनिषेधादत आह—**क्विलुगिति**। प्रत्ययेति। यथा 'पारिखीयः' इत्यत्र परिखाशब्दाच्चातुरर्थिकेऽणि तदन्ताद्वृद्धाच्छस्य बाधको "जनपदतदवध्योः" इति वुञ् प्राप्तस्तम्बाधित्वा "वृद्धादकेकान्तखोपधात्" इति छो भवति। एवकारस्य "क्विलुक्" इति वार्तिके चङ्परनिर्ह्रासग्रहणाज्ज्ञापकाल्लब्धस्य व्यावर्त्यमाह—नान्यत्रेति। तेन कथयतीत्यादेः सिद्धिः। ननु वैयाकरण इत्यत्रनिमित्तापेक्षया पूर्वत्वाश्रयणपक्षेऽप्यायादेशापत्तिरुक्ता सा न सङ्गच्छते, निमित्तादैकारस्याव्यवहितपूर्वत्वाभावादत आह—पूर्वत्वञ्चात्रेति। **स्वरे निषेधादिति**। तस्य हि चिकीर्षक इत्याद्युदाहरणं, तत्र रेफषकाराभ्यां व्यवधानेन स्थानिवद्भावाप्राप्तेः। स निषेधोऽव्यवहितपूर्वत्वाश्रयणे व्यर्थः स्यात्। अतः—व्यवहितस्यापि पूर्वशब्देन ग्रहणात्। अपि शब्दाभ्यामादेशापेक्षया पूर्वत्वस्य ग्रहणपक्षे दोषः सूचितः। नचान्तरङ्गपरिभाषया ऐजागमस्यासिद्धित्वान्नोभयपक्षे वैयाकरण इत्यत्रायादेशापत्तिः "किरतौ लवने" इति ज्ञापकादतिदेशविषयेऽपि तस्याः प्रवृत्तिस्वीकारादिति वाच्यम्, ज्ञापकमूलकवचने कल्पनापेक्षया स्थान्यपेक्षया पूर्वत्वाश्रयणे लाघवात्॥

मूले—"ऐचोः सिद्धम्" इत्यत्रैच इत्यस्य श्रवणमिति शेषः। परममूले—"न पदान्त" इति सूत्रस्थविधिशब्दस्य भावसाधनत्वाभिप्रायेण व्याख्यानं कृतं, नतु तस्य कर्मसाधनत्वं, तस्य फलम्मूले आह—वृक्षं वेतीत्यादिना। एतदेवोपपादयति—अन्तशब्दस्येति। यत्तु कैयटेन "वृक्षं वृश्चति" इति क्विपि तत आख्याने णिचि विजुक्तः, तथा व्याख्यानफलनिरूपणावसरे स तु प्रकारो नयुक्तः,

---

(१) "क्विलुगुपधात्वचङ्परणिर्ह्रासकुत्वेषूपसंख्यानम्" इति स्थानिवत्त्वनिषेधवार्तिकम्। तत्र हि चङ्परणिर्ह्रासस्य पृथग् ग्रहणादुपधात्वे यो निषेधः, स उपधात्वनिमित्तकप्रत्ययविधावेव भवति। तेन परिखायां भव इत्यर्थेऽण्प्रत्यये निष्पन्नात् पारिखाशब्दात् "वृद्धादकेकान्त–" (पा०सू०४।२।१४१) इति खोपधात्वनिमित्तके छप्रत्यये कर्तव्ये, अण्प्रत्यये परतो जातस्याकारलोपस्य न स्थानिवत्त्वम्। प्रत्ययविधिविषयकत्वस्वीकारेण च पटयतीत्यादावुपधावृद्धौ कर्तव्यायां स्थानिवत्त्वनिषेधाभावान्न वृद्धिः॥

पूर्वत्वविज्ञानादैचोः सिद्धम्" इति वार्तिकं(१) व्याख्यातम् ॥

"न पदान्त" (पा०सू० १।१।५८)। पदस्य चरमावयव इति। वृक्षं वेतीति वृक्षवीः। वातीति वृक्षवाः। तमाचष्टे वृक्षव्। विच्। इह "लोपो व्योः–" (पा० सू० ६।१।६६) इति वलोपो न। स्थानिवत्त्वात्। न च "न पदान्त–" (पा० सू० १।१।५८) इति निषेधः। इह विधेयस्य लोपस्य पदानवयवत्वात्। 'पदान्तस्य स्थाने विधौ' न इति व्याख्याने तु नेदं सिध्येत्। "सुबन्ताण्णिच्" इति हरदत्तादिमतेऽन्तर्वर्तिसुपा पदत्वात्। न च "इष्ठवत्" इत्यतिदिष्टेन णिचि भत्वेन पदत्वबाधो, णेर्लुप्तत्वात्। न च प्रत्ययलक्षणम्। वर्णाश्रयत्वादिति भावः। **द्विर्वचनादौ चेति।** यलोपादय आदिशब्दग्राह्याः। "वरे" इति तु वरे योऽजादेशः स न स्थानिवदिति व्याख्येयम्। सहविवक्षाऽभावे

चरमावयवे कर्तव्ये इत्येवं व्याख्याने फलमाह—वृक्षमिति। विजिति। क्विपि तूठ् स्यादिति भावः। स्थानिवत्त्वादिति। णिलोपस्य टिलोपस्य वा स्थानिवत्त्वादित्यर्थः। नन्वस्य पदत्वाभावात्कुतोऽसिद्धिरत आह—सुबन्तादिति। अन्तर्वर्त्तिसुब्निमित्तकपदत्वस्यैकदेशविकृतन्यायेन वान्तेऽपि सत्त्वमिति भावः। प्रत्ययलक्षणमिति। स्थानिवत्त्वेन प्रत्ययनिमित्तं कार्यमित्यर्थः। वर्णाश्रयत्वादिति। "णाविष्ठवद्–" इत्यनेन "यचि भम्" इति शास्त्रस्यैवातिदेशस्तच्च, वर्णाश्रयम्। एवं च स्थानिवत्त्वस्याप्रसक्तिः। कार्यातिदेशेऽपि यन्निमित्तत्रैकल्यप्रयुक्तोपदेशाप्रवृत्तिस्तन्निमित्तातिरिक्तसर्वनिमित्तकत्वमतिदेशस्यापीत्यङ्गीकाराद्वर्णाश्रयत्वाक्षतिः। प्रत्ययलक्षणसूत्रं तु

उपधावृद्धेर्दुर्वारत्वात्। अतोऽयमेव साधनप्रकार आदृतः। ऊठ् स्यादिति। तस्य वलोपापवादत्वादिति भावः। अस्य—वृक्षव्शब्दस्य। पदत्वाभावादिति। प्रातिपदिकाण्णिजुत्पत्तेः स्वीकारादिति भावः। मूले—हरदत्तादिमत इति। "तत्करोति तदाचष्टे" इति वचनस्य "द्वितीयान्तात्" इति तेन व्याख्यातत्वादिति भावः। नच "प्रातिपदिकाद्धात्वर्थे" इत्यत्र प्रातिपदिकादित्यस्य दर्शनेन सुबन्तादित्यसङ्गतमिति वाच्यम्; "तेनातिक्रामति" इत्यत्र तेनेत्यस्य तृतीयान्तादिति व्याख्यानदर्शनेन तत्सादृश्यात्प्रातिपदिकादित्यस्य प्रातिपदिकप्रकृतिकात् सुबन्तादित्यर्थे इति तद्भावात्। अन्तर्वर्तिसुपा पदत्वमीकाराद्यन्ते, न तु वान्त इत्याशङ्कायामाह—अन्तर्वर्तीति। एकदेशेति। तस्य न्यायस्य लौकिकत्वादिति भावः। मूले—न चेष्ठवदिति। इदमपि परत्वात् "सुप्तिङन्तम्" इत्यस्य बाधकमिति भावः। ननु प्रत्ययलक्षणमित्याशङ्का कृता सा न सङ्गच्छते, तस्य सूत्रस्य नियमार्थत्वसिद्धान्तादत आह—स्थानिवत्त्वेनेति। एवञ्च "स्थानिवत्" सूत्रस्यैव प्रसक्तिशङ्केयमिति भावः।

अल्विधित्वात्तस्याप्राप्तिमुपपादयति—णाविष्ठवदित्यादिना। वर्णाश्रयमिति। यजादीत्यस्य स्वादीत्येतद्विशेषणत्वेऽपि प्रपठथेत्यत्रेवाप्राधान्येनालाश्रयणेऽपि निषेधस्य प्रवृत्तेः स्वीकारादिति भावः। ननु स्थानिवत्सूत्रेण प्राधान्यात्कार्यातिदेश एव क्रियते इति कथमतिदेशाप्रवृत्तिरत आह—कार्यातिदेशेऽपीति। अङ्गीकारादिति। अत एव सर्वस्मिन्नित्यत्र दीर्घो न, अतिदिष्टकार्यस्यापि यत्रादि-

---

(१) उपलक्षणीभूतपूर्वत्वे स्थानिभूताजवधिकत्वस्वीकाराद् वैयाकरणः, सौवश्व इत्यादौ ऐचोः श्रवणं सिद्धमिति तदर्थः ॥

ऽपि निपातनाद् द्वन्द्वः, सप्तम्यलुक् च ।

भाष्यकृता प्रत्ययस्य यत्रासाधारणं रूपमाश्रीयते तत्रैव प्रत्ययलक्षणमिति नियमार्थत्वेन स्थापितं (१)न त्वप्राधान्येनालाश्रयणे विध्यर्थमिति भावः । न च "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इति णिलोपस्य स्थानिवत्त्वेन भत्वं सुलभमिति वाच्यम् । णिलोपस्येव टिलोपस्यापि स्थानिवत्त्वापत्तौ वान्ते भत्वस्य दुर्लभत्वेन तत्र पदत्वानिवृत्तेः । "प्रकल्प्य चापवादविषयम्" इति न्यायेन निषेधविषये तत्प्रतिबन्धाय स्थानिवत्त्वाप्रवृत्तेश्च । हरदत्तादिमते इत्यनेनारुचिर्बोधिता । तद्बीजं त्वयं पक्षो न सूत्रवार्तिकभाष्यसंमत इति प्रातिपदिकात्तदुपत्तौ पदत्वाभाव इति । चरमावयवे कार्यं इति व्या-

---

स्वनिमित्तकत्वात् । ननु वर्णाश्रयेऽपि प्रत्ययनिमित्तककार्यार्थम्प्रत्ययलक्षणसूत्रमस्त्वित्यत आह—प्रत्ययेति । स्थापितमिति । न च 'अतृणेट्'इत्यत्र कथमिमागमस्तस्य हलादौ पिति सार्वधातुके प्रवृत्तिस्वीकारादिति वाच्यम्, हलीत्यस्य तत्र सम्बन्धमकृत्वाऽचि नेत्यस्य सम्बन्धात् । अनिवृत्तेरिति । अभ्युपेत्यवादोऽयम् । वस्तुतो "अचः परस्मिन्" इत्यस्य प्रवृत्तिरेव न सम्भवतीत्याह—प्रकल्प्येति । अयम्पक्षः—सुबन्ताण्णिजिति पक्षः । सम्मत इति प्रातिपदिकादिति । 'तत्करोति" इत्यादि च "टेः" इति सूत्रस्थस्य 'णाविष्ठवत्प्रातिपदिकस्य' इत्यस्यानुवादः । तत्र वार्तिके प्रातिपदिकादित्यस्य प्रातिपदिकप्रकृतिकसुबन्तादित्यर्थकरणे प्रातिपदिकपदोपादानस्य व्यर्थत्वापत्तिरिति भावः । मूलोक्तस्य भावसाधनविधिशब्दस्याश्रयणे तर्हि प्रयोजनङ्किमत आह—चरमावयव इति । ननु "एषो यन्"इत्यत्र

(१) "वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम्" इति वार्त्तिकस्य प्राधान्येन वर्णाश्रयविधिविषयकत्वात् प्रत्ययलक्षणसूत्रमप्राधान्येनाऽलाश्रयणे विध्यर्थमिति वार्त्तिककृन्मतम् । तेनाऽतृणेडित्यत्र हलादिपित्प्रत्ययनिमित्तकः "तृणह इम्" (पा० सू० ७।३।९२) इतीमागमः, मित्रशीरित्यत्र हलादिक्विप्प्रत्ययनिमित्तक "शास इदङ् हलोः" (पा० सू० ६।४।३६) इतीत्वमित्यादि च सिध्यति ॥

भाष्यकृता तु "तृणह इम्" इत्यत्र पितीत्येतदनुवर्त्य पित्प्रत्यये परत इमागमो भवतीति व्याख्यातम् । पित्वञ्चाऽनुबन्धकार्यत्वात्स्थानिवत्त्वेन सुलभम् । तेन 'अतृणेट्' इत्यस्य सिद्धिः । "तृणहानि" इत्यादौ चेमागमवारणार्थं "नाऽभ्यस्तस्याऽचि" इत्यतः "अचि, न" इति पदद्वयमनुवर्त्य वाक्यभेदेन व्याख्यातम् । एवम् "शास इत्" इत्यत्र हल्ग्रहणं मास्तु शास इदङि इत्येवास्तु, तथाच 'शास इत्' इत्येको योगः, शास उपधाया इद्भवतीत्यर्थकः । ततो, अङि "पूर्वयोगेनैव सिद्धे नियमार्थमिदम्, अजादौ परतश्चेत्तर्ह्यङ्येवेति, एवं च स्थानिवत्सूत्रेणैव सिद्धे इदं सूत्रं नियमार्थम्, प्रत्ययपर्याप्तस्थानिताके लोपे सति प्रत्ययलक्षणमेव नतु स्थानिवद्भाव इति ॥

"प्रत्ययस्य लुक्श्लुलुपः" (पा० सू० १।१।६१) इति सूत्रात्प्रत्ययग्रहणेऽनुवर्तमाने पुनराद्यप्रत्ययग्रहणसामर्थ्यात्प्रत्ययपर्याप्तस्थानिताक इत्यर्थलाभः, तेनाऽऽघ्नीय इत्यत्र "लिङः सलोपः" इति लोपे प्रत्ययलक्षणेन "अनुदात्तोपदेश" (पा० सू० ६।४।३७) इति नलोपो न, एवं प्रत्ययलोपे तल्लक्षणमित्युक्त्यैव सिद्धे द्वितीयप्रत्ययग्रहणसामर्थ्यात्प्रत्ययत्वव्याप्यधर्मावच्छिन्ननिमित्तताककार्यमेव प्रत्ययलक्षणेन भवतीत्यर्थः । एवञ्च 'सुदृषत् प्रसाद'इत्यत्राऽसप्रत्ययलोपेऽस्त्वस्य प्रत्ययत्वव्याप्यत्वाभावात्तन्निमित्तके "अत्वसन्तस्य" (पा०सू० ६।४।१४) इति दीर्घे कर्तव्ये प्रत्ययलक्षणाप्रवृत्त्या न दीर्घः एवमप्रत्ययपर्याप्तस्थानिताकलोपसत्वेनोक्तनियमात् स्थानिवद्भावोऽपि न प्रवर्त्तत इति तेनापि दीर्घापत्तिरिति नियमफलम्, वार्त्तिककृन्मते तु उक्तलक्ष्ये प्रत्ययलक्षणेन दीर्घाभावेऽपि स्थानिवद्भावेन दीर्घापत्तिः स्यादेवेति दिक् ।

अथोदाहरणानि, पदान्ते—कानि सन्ति, कौ स्तः। द्विर्वचने—सुद्ध्युपास्यः। वरे—यायावरः। "यश्च यङः" (पा०सू० ३।२।१७६) इति वरच्। अतो लोपः। स च "आतो लोप इटि च" (पा०सू० ६।४।६४) इत्यालोपे कर्तव्ये न स्थानिवत्। यलोपे—यातिः। यातेर्यङन्तात् क्तिच्। अतो लो-

---

ख्याने फलं तु एषो यन् हसति(१) इत्यादौ यणः स्थानिवत्त्वाद् "एतत्तदोः" (पा०सू० ६।१।१३२) इति सुलोपाभावः। इणः शतरि यन्निति रूपम्। उत्वे च न स्थानिवद्, अनेन निषेधादिति तत्त्वम्।

कानि सन्तीति। वाक्यसंस्कारपक्ष एतत्(२)। तत्र पक्षे पूर्वोपस्थितिनिमित्तकत्वरूपान्तरङ्गत्वमादायान्तरङ्गाणां पूर्वं प्रवृत्तेरिकारादेः स्थानिभूतादचः पूर्वत्वं द्रष्टव्यम्। एतन्मूलकमेव वाक्यसंस्कारपक्षे श्रुतवर्णक्रमेणैव लक्ष्यसंस्कार इति वदन्ति। न स्थानिवदिति। तेन आतो लोपो नेति भावः। न च पूर्वमलोपस्ततो वलि लोप इति क्रमसत्त्वादकारेणार्द्धधातुकत्वाद्यलाभात्कथमतिदेशेन तल्लाभः। सम्भावनामात्रेणापि तल्लाभस्य वरेग्रहणेन ज्ञापनात्। अस्ति चात्रापि यदि पूर्वं यलोपः स्यात्तदाऽकारेण प्रत्ययत्वं लब्धं स्यादिति सम्भावना। फलं तु यातिरित्यादिसिद्धिरिति दिक्। क्ति-

---

तर्ह्युत्वमपि न स्यादत आह—उत्वे चेति। तस्य भावरूपत्वेन पदचरमावयवत्वसम्भवात्।

"कानि सन्ति" इत्यादौ स्थानिवद्भावप्रवृत्तिनिमित्तभूतमनादिष्टादचः पूर्वत्वमुपपादयति—वाक्येति। तत्र पक्षे—वाक्यसंस्कारपक्षे। एतन्मूलकमेव—तादृशान्तरङ्गत्वमूलकमेव। एतेन तस्यापूर्ववचनत्वन्निराकृतम्। श्रुतवर्णक्रमेण। यस्य प्रथमतः श्रवणन्तन्निमित्तककार्यस्यान्तरङ्गत्वात्तस्य पूर्वम्प्रवृत्तिरिति क्रमेण। ननु जातिपक्षमुपादायाण्ग्रहणस्य प्रत्याख्यानवत्पदसंस्कारपक्षाश्रयणं कृत्वा पदान्तग्रहणम्प्रत्याख्यायतामिति, चेन्न। "अदद्रीचः" इत्याद्यर्थन्तस्यावश्यकत्वात्। पदान्तग्रहणाभावे तत्र "अच" इत्यल्लोपस्य स्थानिवत्त्वाद्यण् स्यात्। नचाद्र्यादेशस्योभयाश्रितत्वम् "अच" इत्यस्य तु न तदाश्रितत्वमिति "अच" इत्यन्तरङ्गमिति तस्यादौ प्रवृत्तिस्ततोऽद्र्यादेशस्येति नेकारस्यानादिष्टादचः पूर्वत्वमिति वाच्यम्, भसंज्ञानिमित्तविभक्त्युत्पत्तिपर्यन्तन्तस्याद्र्यादेशस्य प्रवृत्तिप्रतिबन्धे मानाभावेनाल्लोपात्प्राक प्रवृत्तेः "द्युप्रागपागुदक्प्रतीचो यत्" इति सूत्रे 'प्रतीच' इत्यत्र यणादेशस्याकरणेन "अच" इत्यल्लोपस्य पूर्वस्य कार्ये कर्तव्ये न स्थानिवत्त्वमित्यर्थकल्पनायां तु ज्ञानगौरवस्याप्यनुचितत्वमित्यर्थसाधकमेव पदान्तग्रहणमस्त्वित्याशयेन भाष्यकृता तस्य प्रत्याख्यानन्नकृतमिति। तेन—'यायावर' इत्यत्र यङवयवाकारलोपस्य स्थानिवद्भावाभावेन। तल्लाभः—आर्द्धधातुकत्वालाभः। यत्र कारस्यार्द्धधातुकत्वं स्यात्तदा तदादेशस्य लोपस्यातिदेशेनार्द्धधातुकत्वं स्यात्तदेव तु न सम्भवतीति भावः। ननु सम्भावनामादाय वरेग्रहणस्य चारितार्थ्येऽपि नापूर्वम्फलङ्किञ्चिन्निष्पन्नमत आह—फलन्त्विति। ननु मूले यलोपविधि प्रति न स्थानिवदित्यस्य 'यायावर' इत्युदाहरणमेव कुतो नोक्तमिति चेन्न। यातिरित्याद्यर्थं यलोपग्रहणस्यावश्यकतया तेनैवात्रापि स सिद्ध इति न तदंशे उदाहरणत्वमित्याशयात्। इत्यादिसिद्धिरिति। यदि सम्भावितमार्द्धधातुकत्वमाकारलोपनिमित्तन्न स्यात्तदा या-

---

(१) नचाऽत्र पदसंस्कारपक्षे रोः स्थानिभूतादचः पूर्वत्वेन दृष्टत्वाभावात्स्थानिवत्त्वाऽप्राप्त्योदाहरणासम्भव इति वाच्यम्। पयःशब्दोपपदकणिजन्तेण्धातोः कर्मण्यणि इणो गमादेशे जायमानस्य प्रयोगमशब्दस्योक्तरीत्योदाहरणत्वसम्भवात्।

(२) अत्र पदसंस्कारपक्षे 'प्रतीच' इत्यादिकमुदाहरणं बोध्यम्।

पः । यलोपः । अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वादातो लोपः । यलोपः । न च पुनरालोपः शङ्क्यः । चिणो लुङ्न्यायेनातो लोपस्यासिद्धत्वात्स्थानिवद्भावाच्च । स्वरे-चिकीर्षकः । सनोऽतो लोपो "लिति" (पा०सू० ६।१।१९३) इति ककारेकारस्य उदात्तत्वे कर्तव्ये न स्थानिवत् । सवर्णानुस्वारयोः-शिण्ढि । दीर्घे-प्रतिदीव्ना । जशि-सग्धिश्च मे । अद्नं ग्धिः । अदेः

जिति । "क्तिच्क्तौ च संज्ञायाम्" (पा० सू० ३।३।१७४) इत्यनेन । क्तिन् तु न । "अप्रत्ययात्" (पा० सू० ३।३।१०२) इत्यनेन बाधात् । न स्थानिवदिति । स्थानिवत्त्वे हि स्वराप्रवृत्तिरेव स्यात् । अकारस्य तु न, स्वविधौ(१) स्थानिवत्त्वनिषेधात् । लित्त्वं तु कारक इत्यादौ सावकाशमिति भावः । शिण्ढीति । नन्वत्रानुस्वारस्यादिष्टादचः पूर्वत्वेन स्थानिवत्त्वाप्रवृत्तिः । न चास्मादेव ज्ञापकात्तस्या-

तिरित्यत्र यङन्तात् क्विपि कृतेऽकारककारयोः क्रमेण लोपेऽकारस्यार्द्धधातुकत्वाभावेनाकारस्य लोपो न स्यादतः सम्भावितमप्यार्द्धधातुकत्वमकारलोपस्य निमित्तमित्याश्रयणीयम् । अत्रादिना 'लोलुवः' 'पोपुवः' इत्यस्य सङ्ग्रहः । अत्राच्प्रत्ययविषये यङवयवाकारस्य "नधातु" इतिसूत्रस्य प्रत्याख्यानपक्षे "यस्य" इति योगविभागेनादौ लोपे "यङोऽचि च" इति यलोपेऽल्लोपस्य स्थानिवत्वेनाच्प्रत्ययनिमित्तको गुणो यथा न भवति, तथोवङादेशोऽपि न तत्र तन्निमित्तकः, किन्तु यङवयवाकारनिमित्तक एव वाच्यः । स यदि सम्भावितप्रत्ययत्वेनाश्रीयेत कार्यप्रयोजकत्वेन तदा न स्यात् ।

ननु मूले यातिरित्यस्य साधनावसरे 'न च पुनराल्लोपः शङ्क्यः, चिणो लुङ्न्यायेनातो लोपस्यासिद्धत्वात्स्थानिवद्भावाच्च' इत्युक्तम्, तत्र लक्ष्यभेदेन लक्षणभेदकल्पनयाऽसिद्धत्वमाकारलोपविधायकशास्त्रस्येत्यस्तु स्थानिवद्भावादिति तु न युक्तम् । "अभ्यासस्यासवर्णे" इत्यनेनाभ्यासकार्ये तदुत्तरखण्डादेशस्याभ्यासकार्यप्रतिबन्धकीभूतस्थानिवत्त्वन्नेति ज्ञापनेन यथा आर्तोत्यस्य सिद्धिर्भवति, तथा प्रकृतेऽपि स्थानिवद्भावस्य निषेधः स्यादिति, चेन्न । अभ्यासत्वपर्याप्त्यधिकरणस्य स्थाने कार्ये कर्तव्ये तदुत्तरखण्डादेशस्य तत्प्रतिबन्धकीभूतमित्यर्थस्य तेन ज्ञापनात् । नचैवं सति परिभाषेन्दुशेखरविरोधस्तत्र हि अरिय्रियादित्यत्र स्थानिवत्त्वेनेयङ् भवत्येव, तस्य स्थानिवत्त्वस्याभ्यासकार्यप्रतिबन्धकत्वाभावादित्युक्तम् । अभ्यासत्वपर्याप्त्यधिकरणस्य प्रवेशे तु तस्येयङोऽभ्यासत्वपर्याप्त्यधिकरणस्थानित्वन्तत्र नेति निषेधाप्राप्तेः प्रतिबन्धकीभूतेत्यस्य तत्र प्रयोजनकथनासङ्गतेरिति वाच्यम् । तस्य ग्रन्थस्य वस्तुतोऽभ्याससम्बन्धिकार्यं इत्यर्थाभिप्रायकत्वात् । अभ्यासावयवादेशस्याप्यभ्याससम्बन्धित्वमित्याशयात् । वस्तुतस्तत्र प्रतिबन्धकत्वनिवेशो न कार्योऽभ्यासत्वपर्याप्त्यधिकरणत्वनिवेश एव कार्यो लाघवायेति दिक् ।

अप्रवृत्तिरेवेति । चिकीर्षक इतीकारस्येति शेषः । मूले सवर्णानुस्वारग्रहणस्य शिण्ढीत्युदाहरणन्तत्र शिषेर्लोटि तस्य "हेर्धिः" 'श्नम्' 'अल्लोपे' अनुस्वारे, ष्टुत्वजश्त्वपरसवर्णेषु, "झरो झरि" इति, वा डकारलोपे पञ्चमीसमासेन स्थानिवत्वन्न, आदिष्टादचः पूर्वत्वात्पूर्वत्रासिद्धियत्वाच्च । तत्र शिण्ढीत्युदाहरणं खण्डयितुमाशङ्कते—नन्वित्यादिना । अप्रवृत्तिरिति । अल्लोपस्य परसवर्णे कर्तव्ये स्थानिवत्त्वाप्रवृत्तिरित्यर्थः । नकारनिष्ठमनादिष्टादचः पूर्वत्वं "स्थानिवदादेश" इत्यनेनानुस्वारेऽतिदिष्टमस्तु, यद्यप्यनादिष्टादचः पूर्वत्वमशास्त्रीयम्, तथापि सवर्णग्रहणाज्ज्ञापकात्तदतिदेशो भविष्यति । एवञ्चातिदिष्टन्तदेवादाय परसवर्णे कर्तव्ये "अचः परस्मिन्" इति स्थानिवद्भावः स्यादित्याशङ्कामिराचष्टे—नचेति ।

(१) स्थानिवद्भावेन यद्धर्मप्रकारकबुद्धिरुपजायते, तद्धर्मावच्छिन्नोद्देश्यताके कार्ये कर्त्तव्ये न स्थानिवदिति तदर्थः ।

क्तिनि "बहुलं छन्दसि" (पा० सू० २।४।३९) इति घस्लादेशः। "घसि-

शास्त्रीयत्वेऽपि स्थानिवत्त्वेन तत्त्वम्। फलाभावात्। तद्घटितसन्निवेशापेक्षस्य ततः पूर्वत्वस्यातिदेशसहस्रेणाप्यतिदेष्टुमशक्यत्वाच्च। "भोभगो" (पा० सू० ८।३।१७) इति सूत्रस्थभाष्यरीत्या तस्य स्थानिभूताल्वृत्तिधर्मत्वेन "अनल्विधौ" इति निषेधाच्च। विशेषणतयाऽलाश्रयणाच्च।

भाष्ये-"पूर्वत्रासिद्धे" इत्यवष्टभ्य वरे-यलोप-स्वर-भिन्नानां द्विर्वचनादीनां ग्रहणस्यात्र प्रत्याख्यानेन तस्य च णत्वे प्रतिप्रसवेनात्र स्थानिवत्त्वेन परसवर्णाभावस्यैव लाभादिदमुदाहरणं चिन्त्यम्। णत्वग्रहणे च प्रतिप्रसववार्तिके लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषा नेत्युपपादयिष्यते।

किं च "दीर्घादाचार्याणाम् (पा० सू० ८।४।५२)" इत्युत्तरम्. "अनुस्वारस्य

फलाभावादिति। पूर्वसूत्रेण स्थानिवत्त्वस्य फलाभावादित्यर्थः। उत्तरसूत्रस्य प्रवृत्त्यर्थम्पूर्वसूत्रस्य प्रवृत्तिकल्पनं कृत्वा सवर्णपरग्रहणकरणापेक्षया 'प्रक्षालनाद्धि' (१)इति न्यायेन पूर्वसूत्राप्रवृत्तिरेवोचितेति भावः। किञ्च यत्र ज्ञाप्यार्थस्यान्यत्र फलन्तदेत ज्ञापकम्भवति तथात्र वक्तुमशक्यम्। नच 'समाद्या' इत्यस्य सिद्धिरेव फलम्। अत्र सम् अद् ईय इति स्थिते पूर्वविप्रतिषेधेनोपधावृद्धेः पूर्वं णिलोपे ततस्तस्य स्थानिवत्त्वेन णित्त्वबुद्ध्या वृद्धौ कृतायामेकदेशविकृतन्यायेनादग्रहणेन ग्रहणाज्जग्ध्यादेशस्य प्राप्तौ "अचः परस्मिन्" इति स्थानिवत्त्वमिष्यते स चानादिष्टादचः पूर्वत्वस्यातिदेश एव घटत इति वाच्यम्; णिलोपादन्तरङ्गत्वेनोपधावृद्धेः प्रवृत्तेरनादिष्टादचः पूर्वत्वस्य सुलभत्वात्। "सन्वल्लघुनि" इतिसूत्रे प्रत्याहारे ग्रहणेन 'वृद्धेर्लोपो बलीयान्' इति तु यत्रैकस्थानिकत्वं वृद्धिलोपयोस्तद्विषयम्। नच 'लेलुवः' इत्यत्रोवङि "पुगन्त" इति प्राप्तस्याज्निमित्तकगुणस्य "न धातुलोप" सूत्रप्रत्याख्यानपक्षे प्रतिबन्ध एव फलमस्तीति वाच्यम्, "न धातुलोप" इति सूत्रप्रत्याख्यानपक्षे फलसत्त्वेऽपि सूत्रकारमते फलाभावात्। अत एव "पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्" इत्यवष्टभ्य सवर्णग्रहणप्रत्याख्यानपरभाष्यस्य सङ्गतिः। अन्यथोक्तार्थज्ञापकतयैव सवर्णग्रहणस्यावश्यकतया "वरेयलोपस्वरवर्जन्द्विर्वचनादीनि न वक्तव्यानि" इति भाष्यन्न सङ्गच्छेत।

तद्घटितेति। अकारयुक्तो नकार इत्येवमानुपूर्वीघटितेत्यर्थः। अशक्यत्वादिति। नचाविद्यमानस्यैव धर्मस्यातिदेशो भवतीति तस्यातिदेशो भविष्यतीति वाच्यम्; तस्यानुपूर्वीरूपतया कार्यातिदेशस्याद्यसूत्रेण करणेऽपि रूपानतिदेशात्। स्थानिभूताल्वृत्तीति। नकारवृत्तीत्यर्थः। नन्वसाधारण्यनिवेशवादिमूलकृन्मतेनायमल्वृत्तिधर्मोऽत आह—विशेषणतयेति। अज्रूपस्यालो विशेषणत्वादिति भावः। पूर्वोक्तं सर्वमत्र सवर्णादेशपक्षे। वस्तुतोऽत्र तस्याभावेन णकारोऽयुक्त इत्याशयेनाह—भाष्य इति। प्रतिप्रसवेनेति। "तस्य दोषः" इति वचनेनेति शेषः। स्थानिवत्त्वेनेति। स्थानिद्वारकमनादिष्टादचः पूर्वत्वमाश्रित्य भवत्सम्मतस्थानिवत्त्वेनेत्यर्थः। ननु प्रतिपदोक्तणत्वस्य प्रतिप्रसवसूचकवार्तिके ग्रहणमत आह—णत्वग्रहण इति। उपपादयिष्यत इति। अष्टन्शब्द इति शेषः। णग्रहणस्य "अपदान्तस्य मूर्द्धन्य" इति सूत्रान्मूर्द्धन्यपदानुवृत्तिं कृत्वा प्रत्याख्यानेन प्रतिपदोक्तस्य णत्वस्याभावेन लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तिरेव। एवञ्च 'शिण्ढि' इति न सवर्णानुस्वारयोरुदाहरणम्, किन्तु अनुस्वारग्रहणस्यैव। आद्यसूत्रेणाभ्युपेत्यानादिष्टादचः पूर्वत्वं शिण्ढीत्येतत्परसवर्णग्रहणोदाहरणं न, एतत्साधयति—किञ्चेति। इदम्पाठव्यत्यासप्रदर्शनं जश्त्वस्यासिद्धत्वप्रद-

---

(१) "प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम्" इति न्यायः।

भसोर्हलि-" (पा०सू० ६।४।१००) इत्युपधालोपः। "झलो झलि" (पा० सू० ८।२।२६) इति सलोपः। धत्वम्। घस्य जश्त्वम्। "सहस्र सः-",

---

यथि" (पा० सू० ८।४।५८) "वा पदान्तस्य" (पा० सू० ८।४।५९) "तोर्लि" (पा० सू० ८।४।६०) "उदः स्था" (पा० सू० ८।४।६१) "झयो हो-" (पा० सू० ८।४।६२) "शश्छोऽटि" (पा० सू० ८।४।६३) इति षट्सूत्रीपाठोत्तरं "झलां जश् झशि" (पा० सू० ८।४।५३) "अभ्यासे चर्च" (पा० सू० ८।४।५४) "खरि च" (पा० सू० ७।४।५५) "वाऽवसाने," (पा० सू० ८।४।५६) "अणोऽप्रगृह्यस्य" (पा० सू० ८।४।५७) इति, पञ्चसूत्र्याः पाठ इति भाष्यसंमताष्टाध्यायीपाठपक्षे परसवर्णदृष्ट्या "झलां जश् झशि" (पा० सू० ८।४।५३) इत्यस्य "झरो झरि" (पा० सू० ८।४।६५) इत्यस्य चासिद्धत्वेन यय्परत्वाभावात्तदप्राप्तेरिति चेत्? सत्यम्। पादयतेः क्विपि पाद्धसतीत्यादौ "झयो हः—" इति पूर्वसवर्णे पञ्चमीसमासेन प्राप्तस्थानिवद्भाववारणार्थत्वात्। हरितशब्दादाचक्षाणण्यन्तात् क्विपि हरिद्धसती(१)त्यादौ उक्तरीत्या प्राप्तस्य तस्य वारणार्थत्वाच्च। अत्राल्लोपस्यापि तत्प्राप्त्या "क्वौ लुप्तम्" इत्यस्य विषय एव न। हरिन्नमती(२)त्यादौ अनुनासिके तद्व्यावृत्त्यर्थत्वाच्च। "हयवरट्" (मा० सू० ५) सूत्रभाष्यरीत्या तत्र सवर्णग्रहणापकर्षेण तस्यापि सवर्णविधित्वादित्यन्यत्र विस्तरः।

र्शनाय, न तु लोपस्यासिद्धत्वप्रदर्शनाय। व्यत्यासाभावेऽपि लोपस्यासिद्धत्वसम्भवात्। पाठव्यत्यासपक्षे शिण्ढीत्यत्र प्रक्रिया त्वित्थम्बोध्या—शिनष् हि इत्यत्राल्लोपानुस्वारष्टुत्वानि अस्यामवस्थायामनुस्वारस्य यय्परत्वाभावादप्राप्तिः परसवर्णत्वस्य, एवं लोपस्यापि सवर्णपरत्वाभावादप्राप्तिः, किन्तु जश्त्वम्, तस्य जश्त्वस्यासिद्धत्वात्परसवर्णाप्राप्तिरिति भावः।

सवर्ण इति। कर्तव्य इति शेषः। प्राप्तस्थानिवद्भावेति। "क्वौ लुप्तन्न स्थानिवत्" इति तु काचित्कमित्याशयः। ननु "क्वौ लुप्तम्" इत्यस्यासार्वत्रिकत्वेऽपि तेन निषेधेनास्य रूपस्य सिद्धेर्नैतदसाधारणं सवर्णग्रहणोदाहरणमत आह—हरितेति। हरिद्धसतीत्यत्र। ननु हरिद्धसतीत्यपि पञ्चमीसमासस्यानाश्रयणपक्षे सुवचमत आह—हरिन्नमतीति। भाष्यरीत्येति। तत्र हि—'स्वर्नयति' 'प्रातर्नयति' इत्यादौ "यरोऽनुनासिके" इति रेफस्य स्थानेऽनुनासिकादेशवारणाय वार्तिककृता "रेफस्यानुनासिकपरसवर्णद्विर्वचनप्रतिषेधो वक्तव्यः" इति कथितं, तत्प्रत्याख्यानाय "यरोऽनुनासिके" इति सूत्रे "अनुस्वारस्य ययि" इति सूत्रात्सवर्णग्रहणस्यापकर्षो दर्शितः। नच हरिन्नमतीत्येतदपि पदान्तवि-

---

(१) ननु हरित् हसतीत्यत्र "झयो ह" (पा० सू० ८।४।६२) इत्यस्याऽसिद्धत्वात्पूर्वं "झलां जशोऽन्ते" (पा० सू० ८।२।३९) इति जश्त्वेन तकारस्य दकारे तस्याऽनादिष्टादचः पूर्वत्वेन दृष्टत्वाभावात्स्थानिवत्त्वाऽप्राप्त्या नेदमुदाहरणं सम्भवतीति वाच्यम्। आचक्षाणण्यन्तात्क्विपि निष्पन्नस्य तकारान्तहरित्शब्दस्य अशब्देन समासे निष्पन्नाद्धरिद्शब्दाण्णिचि क्विपि 'हरिद् हसति' इत्यस्योक्तप्रकारेणोदाहरणत्वसम्भवात्।

(२) पञ्चमीसमासस्याऽनित्यत्वेन तत्पक्षीयोदाहरणस्य दृढतरफलत्वाभावादाह-हरिन्नमतीति। नन्वस्य भाष्यकृन्मतेनोदाहरणत्वसम्भवेऽपि सूत्रकृन्मतेनादाहरणत्वासम्भवस्तदवस्थ एवेति चेन्न। उक्तप्रकाराद्धरिच्छब्दाल्लुनातिशब्दे परे "तोर्लि" (पा० सू० ८।४।६३) इत्यनेन परसवर्णे कर्तव्ये प्राप्तस्य स्थानिवद्भावस्य वारणेन सूत्रकृन्मतेऽप्युदाहरणलाभात्।

(पा०सू० ६।३।७८) इति सूत्रात् स इत्यनुवर्तमाने "समानस्य च्छन्दस्य-मूर्द्धप्रभृत्युदर्केषु" (पा०सू० ६।३।८४) इति सूत्रेण सः। चरि—जक्षतुः॥

"संयोगान्तस्य" (पा०सू० ८।२।२३)। तदन्तस्येति। अलोऽन्त्यपरिभाषयेति भावः। यद्यपि विशेषणेन तदन्तविधिलाभात्

सूत्रेण स इति। 'सग्धिः स्त्री सहभोजनम्' इत्यमरात्सहस्य सादेश इति प्रतीयते। "झलो झलि" (पा० सू० ८।२।२६) इति सिच एव लोप इति पक्षे छान्दसो वर्णलोपो बोध्यः। स्पष्टं चेदं "घि च" (पा० सू० ८।२।२५) इति सूत्रे(१) भाष्ये। लोके तु सग्धिरित्यसाध्वेवेति(२) बोध्यम्॥

विशेषणेन। "पदस्य" (पा० सू० ८।१।१६) इत्यधिकारप्राप्तविशेषणेन संयोगस्येत्यनेन। एकत्वसंख्येति। अभेदैकत्वसंख्येति तदर्थः। संख्यासामान्याभाव-

---

धिम्प्रति न स्थानिवदित्यनेन सिद्धमिति वाच्यम्; पदचरमावयवे कर्तव्ये परपदस्थाजादेशो न स्थानिवदिति सिद्धान्ते तस्याप्रवृत्तेः। अन्यत्र-'चतुर्मुखः' इत्यस्य साधनावसरे। स्त्रीति। इदम्पूर्वान्वयि। नचैवं सति मूलासङ्गतिरिति वाच्यम्; वृत्त्यनुरोधेनैवं कथनात्। वस्तुतस्तु समाना जग्धः सग्धिरित्यत्र सहशब्दस्यैव सादेशः समानशब्दस्य विग्रहवाक्ये प्रयोगस्तु सहार्थस्य सम्प्रत्ययप्रदर्शनाय। रूढश्चायं शब्द इति "सहस्य सः संज्ञायाम्" इति सादेशः। छान्दस इति। नचैवं सत्यमरग्रन्थे कथमस्य प्रयोग इति वाच्यम्; अस्य छान्दसानुकरणत्वात्॥

प्राप्तविशेषणेनेति। प्राप्तस्य विशेषणेनेत्यर्थः। नन्वेकत्वसङ्ख्येत्यस्य द्विवचनान्तेनापि समासे एकत्वमेव भासत इत्यर्थः, 'उत एकवचनान्तेनैव समासः' सङ्ख्या तु मैव भासत इति। अथवा 'हुम्फडादिभ्य' इवौत्सर्गिकैकवचनान्तेन साधुत्वार्थमुत्पन्नैकवचनान्तेनैव समास इत्यर्थ इति। नाद्यः। "द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने" इति सूत्रेण द्वित्वविवक्षायामेव द्विवचनस्य विधानेन तस्य विवक्षापि, तस्य तु न भानमिति न सम्भवति वदतो व्याघातात्, गौणी मुख्या वोत्तरा सङ्ख्या पूर्वसंख्याम्बाधत इति सिद्धान्तविरोधापत्तेश्च। अत एवैक एवाकार इति पक्षे घटिक इत्यत्र व्यज्लक्षणष्ठन् स्यादिति शङ्कायामावृत्तिः कृता, व्यज्व्यपदेशादिति भाष्यकृतोक्तम्। न द्वितीयः। "ईदूदेद्" इति सूत्रभाष्ये कुमार्योरगारमिति विगृह्य कुमार्यगारमिति समासप्रदर्शनविरोधापत्तेः। अत एव—न तृतीयः। उदक्षरत्वापत्तेश्च, इत्यत आह—अभेदैकत्वेति। अभेदलक्षणा एकत्वसंख्येति तदर्थः। अभेदो—भेदाभावः। उपसर्जनपदार्थतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावः। एतेन यत्र भेदभानन्तत्रापेक्षाबुद्धिसत्त्वेन

---

(१) तत्र हि।

"घिसकारे सिचो लोपश्चकाद्धीति प्रयोजनम्।
आशाध्वन्तु कथन्ते स्याज्जश्त्वं सस्य भविष्यति॥ १॥
सर्वत्रैवं प्रसिद्धं स्यात् श्रुतिश्चाऽपि न भिद्यते।
लुङश्चाऽपि न मूर्धन्ये ग्रहणं, सेटि दुष्यति॥ २॥
घसिभस्योर्न सिध्येत्तु तस्मात्सिज्ग्रहणन्न तत्।
छान्दसो वर्णलोपो वा यथेष्कर्त्तारमध्वरे॥ ३॥

निष्कर्त्तारमध्वरस्येति प्राप्ते इष्कर्त्तारमध्वरस्येत्यादिप्रयोग इव छान्दसो वर्णलोप इत्यर्थः।

(२) "घि च" (पा० सू० ८।२।२५) इतिसूत्रभाष्योक्तरीत्या "सघ हिंसायम्" इत्यस्य रूपस्वीकारे तु भाषायामप्यस्य प्रयोग इति ध्येयम्।

संयोगस्येत्येव सूत्रयितुमुचितं, तथाऽपि प्रत्येकं संयोगसञ्ज्ञेति पक्षे दूषत्करोतीत्यादौ लोपं वारयितुं संयोगावन्तौ यस्येति द्विवचनान्तेन समासलाभार्थमन्तग्रहणम्। वृत्तौ हि उपसर्जनानामेकत्वसंख्यौत्सर्गिकी, द्वित्वादिकं तु प्रयत्नलभ्यमिति भाष्ये स्थितम्॥

इति यावत्। विग्रहे एकवचनं तु औत्सर्गिकं सुबन्तत्वसम्पत्तिमात्रफलकमिति समर्थसूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **भाष्ये स्थितमिति**। संयोगसञ्ज्ञासूत्रस्थे इत्यर्थः। एवं च प्रत्येकं संयोगसञ्ज्ञापक्षस्यानन्तरा इति सूत्राक्षरस्वारस्यविरोधेन(१) फलाभावेन चासङ्गतत्वमिति तत्रैव भाष्ये ध्वनिततयाऽत्रत्यमन्तग्रहणं व्यर्थमेव, न तु फलान्तरेऽभिनिवेशः कार्य इति भावः।

यत्तु संयोगेति लुप्तषष्ठीकम्, तच्च पदस्येति चान्तविशेषणम्, संयोगान्तस्य सतः

तत्समानाधिकरणद्वित्वादिभानम्, वृत्तौ तु तस्याभानेन द्वित्वादेर्न भानम्, एकत्वमपि प्रसिद्धं न भासते, समुदायस्यैकार्थीभावविवक्षायां साधुत्वस्य समासविधायकशास्त्रैर्बोधनेन तत्रोपसर्जनपदार्थतावच्छेदकरूपेणोपसर्जनपदार्थस्य भानम्। राजपुरुषादिशब्देभ्यो राजसम्बन्धी पुरुष इत्याद्याकारक एव बोधो भवति। तत्र तात्पर्यग्राहकसत्वे तेन रूपेणैकानेकव्यक्तिभानम्। 'तावकीनो' 'यौष्माकीण' इत्यादौ यथा। यत्र न तत्सत्ता तत्र तादृशधर्मावच्छिन्नप्रकारताक एव बोधः। अत एवोक्तं—**संख्यासामान्याभाव इति**। अयञ्चोपसर्जनपदार्थे यत्र संख्याविशेषबोधकशब्दाभावस्तत्रैव, यत्र तत्सत्ता तत्र भवत्येव 'द्विपुत्र' इत्यादिषु यथा समर्थसूत्र इत्यस्य प्राक्कथनाद्भाष्ये स्थितमित्यत्रापि भाष्यं समर्थसूत्रस्थमेव विवक्षितमिति भ्रमः स्यादत आह—**संयोगेति**। 'यद्वृत्तौ हि' इत्यादिना भाष्ये स्थितमित्यन्तेनाभिहितं, तत्तु सम्यगेव। यत्तु यद्यपीत्यादिना लाभार्थमन्तग्रहणमित्यन्तेन ग्रन्थेन संयोगसंज्ञासूत्रस्थभाष्यसंवादेन बाधितमन्तग्रहणस्य प्रयोजनं, तत्तु तस्य भाष्यस्यैकदेशयुक्तितया समञ्जसन्नेत्याह—**एवञ्चेति**। अन्तपदस्योक्तफलकत्वस्योक्तभाष्यरूढत्वे च। **सूत्राक्षरेति**। न विद्यतेऽन्तरं येषान्तेऽनन्तरा, इत्यर्थेन समुदायस्य प्रतीतिः। **ध्वनिततयेति**। समुदायसंयोगसंज्ञासिद्धये सहग्रहणं कर्तव्यमिति प्रथममभिधाय(२) गर्गदण्डन्यायेन समुदायस्य तत्सिद्धौ सहग्रहणन्न कार्यमित्येवोक्तन्त्वेकस्य संयोगसंज्ञायाः किञ्चिदसाधारणम्प्रयोजनमभिहितस्तेन ध्वनितमित्यर्थः। **फलान्तर इति**। अन्तग्रहणस्येत्यादिः। **अभीति**। "अस्ति सिचः" इति सूत्रे सिच्छब्दात्प्राक्सकारस्य प्रश्लेषेऽपि तस्य सकारस्य संयोगान्तलोपेन निवृत्तिरित्येतत्फलस्याभिनिवेशः। अत्रान्तपदोपादानेनैकम्प्रागुक्तं द्विवचनान्तेन समासलाभरूपं यद्यपि सम्भाव्यते, तथापि प्रत्येकसंयोगसंज्ञापक्षस्य वा सत्त्वेन तन्नास्ति "अस्ति सिचोऽपृक्ते" इत्यत्र 'विद्यमानास्ति सिच' इत्यर्थस्य लाभस्तु 'सिच्च अस् चेति' द्वन्द्वघटितास्तिपदावयवकर्मधारयेन सिद्धः। तथाच तदपि फलन्नास्तीति भावः।

प्रक्रियाप्रकाशोक्तिं खण्डयितुन्तामनुवदति—**यत्त्विति**। अस्यार्थस्य फलन्तु सरूपसंज्ञासूत्रभाष्ये

(१) अनन्तरा इत्यस्याऽव्यवहिता इत्यर्थः। तत्र पर्युदासन्यायेन अव्यवहिता अपि व्यवधानयोग्या एव गृह्यन्ते। स्वाव्यवहितपूर्वत्वसामानाधिकरण्यं स्वाव्यवहितपरत्वसामानाधिकरण्यमित्युभयसम्बन्धेन यत्किञ्चित्पदार्थविशिष्टद्वित्ववत्त्वस्य व्यवहितपदार्थत्वेन एकैकवर्णस्य व्यवधानयोग्यत्वाभावान्न तस्य संयोगसंज्ञाप्रसक्तिरित्यर्थः।

(२) "गर्गाः शतं दण्ड्यन्ताम्" इत्यत्र समुदाये शतदण्डनवत् अत्र समुदायस्यैव सञ्ज्ञा, न प्रत्येकम्, "अनन्तराः" इत्युक्तेश्च तस्य विशेषणताया एवौचित्यादिति भावः।

"यण-"इति वाचनिकम्। यद्वा वाच्यो व्याख्येयः। व्याख्या च द्वेधा—"झलो झलि" (पा०सू० ८।२।२६) इत्यतो झल्ग्रहणमपकृष्य झल एव लोपो विधीयते इति। अन्तरङ्गे लोपे कर्तव्ये बहिरङ्गस्य यणोऽसिद्धत्वमिति वा। न च षाष्ठी असिद्धपरिभाषा त्रिपादीस्थत्वेनासिद्धमन्तरङ्गं लोपं न पश्यतीति वाच्यम्। कार्यकालपक्षाभ्युपगमात्। न च "नाजानन्तर्ये बहिष्ट्वप्रक्लृप्तिः" इति निषेधः। तस्यानित्यत्वात्। उत्तरकाल-

पदान्तस्येत्यर्थमन्तग्रहणमिति। तन्न। तादृशलक्ष्याभावात्। अत एव "स्कोः" (पा० सू० ६।४।११९) इति सूत्रे "द्विशकारको निर्देशः" इति भाष्ये उक्तम्। त्वद्रीत्या संयोगान्तलोपस्य दुर्वारत्वेन।शकारद्वयाभावात्तदसंगतिः स्पष्टैव॥

अपकृष्येति। तच्च षष्ठ्या विपरिणम्य वाक्यभेदेन सम्बध्यते। तेन पूर्ववाक्यस्य क्वचिदझल्यपि प्रवृत्तिः(१)। उत्तरवाक्येन च तस्य क्वाचित्कत्वं ज्ञाप्यते। तेन च नातिप्रसङ्गः। ध्वनितं चेदम् "अमो मश्" (पा० सू० ७।१।४०) इत्यत्र भाष्ये। तत्र हि–मद्वयात्मकमादेशं विधाय शित्त्वं प्रत्याख्यातम्। एकस्य मस्य संयोगान्तलोप इति च कैयटेन व्याख्यातम्। अनित्यत्वादिति। तत्र च ज्ञापकं "केऽणः" (पा०

पृथग्विभक्तिपराणामेकशेष इति पक्षे 'वृक्षसस्' इति प्राप्नोतीत्यभिधाय संयोगान्तलोपात्सिद्धमिति भाष्यकारोक्तिसङ्गमनम्। तादृशलक्ष्येति। पूर्वोक्तार्थाकरणे यादृशलक्ष्यन्न सिध्यति तादृशलक्ष्यस्य सम्प्रतिपन्नस्याभावादित्यर्थः। सरूपसूत्रस्थन्तद्भाष्यन्तु तादृशार्थकरणेनैकसकारस्य निवृत्तावपि वृक्षस् इत्यस्य प्राप्त्यैकदेश्युक्तिरेवेति तादृशार्थकरणं व्यर्थमेव। अत एव कैयटेन तादृशार्थस्य लक्ष्यासाधकतया वस्तुतः संयोगान्तस्य लोपात् "हल्ङ्यादि" लोपादिति व्याख्या कृता। अत एव—तादृशार्थाभावादेव। भाष्ये उक्तमिति। यदि तादृशोऽर्थोऽभिप्रेतः स्यात्तदा लुप्तनिर्दिष्टः शकार इति वदेदिति भावः॥

अपकृष्येति। मुनिसंमत एवायमपकर्षः। यथा—पूर्वसूत्रकरणकाले स्मृतप्रयोजनकपदोपादानेऽपि लक्ष्यानुरोधेनोत्तरत्र सम्बन्धो भवति, तथा पूर्वसूत्रकरणकाले विषयान्तरसंसक्तमनसा प्रयोजनास्मरणेनाकृतस्य शब्दस्योत्तरसूत्रकरणकाले स्मृतप्रयोजनकस्य पूर्वत्र सम्बन्धोऽपि, स च क्वचिद्योगविभागेन भाष्यकृता प्रदर्श्यते, क्वचित्वन्यथा, यथा—"रायो हलि" इत्यत्र "हलीत्युभयोः शेषः" इत्युक्तम्। अत्र तु संयोगान्तस्य लोपे यणः प्रतिषेधः, न वा, झलो लोपात्, बहिरङ्गलक्षणत्वाद्वा" इति वार्तिककृतोक्तम्। षष्ठ्येति। उत्तरत्र पञ्चम्यन्तस्य तस्य सत्त्वात्। वाक्यभेदेनेति। 'संयोगान्तस्य लोप' इत्येकं वाक्यम्। एतदर्थः प्रसिद्ध एव। 'झल' इति द्वितीयं, तत्र संयोगान्तस्य लोप इत्यनुवर्तते, संयोगान्तस्य झलो लोप इत्यर्थः। एवञ्च पूर्ववाक्येनैव सिद्धावस्य वैयर्थ्यमतः पूर्ववाक्यस्य क्वाचित्कत्वज्ञापनमेव फलम्। पूर्ववाक्यस्य झलि प्रवृत्तिस्वाकारादेव "ङे प्रथमयोरम्" इति सूत्रे मकारान्तरप्रश्लेषेऽपि तस्य निवृत्तिसिद्धिः। नातिप्रसङ्ग इति। 'सुध्युपास्यः' इत्यादौ यकारादिनिवृत्त्यापत्तिरूपोऽतिप्रसङ्गो नेत्यर्थः। ध्वनितञ्चेदमिति। अपकर्षकरणादिकमित्यर्थः। पूर्ववाक्यस्य क्वचिदझलि प्रवृत्तेः फलान्तरमाह—तत्र हीत्यादिना। हरदत्तसम्मतार्थाभिप्रायेण।

नाजानन्तर्यपरिभाषायाः प्राप्तिं वारयति मूले—न चेति। तत्र च—अनित्यत्वे च। ननु पदसं-

(१) अत एव "व्यत्ययो बहुलं लिङ्याशिष्यङ्" (पा० सू० ३।१।८५) इति संहितापाठे संयोगान्तलोपेन लकारम्प्रश्लिष्य "कर्मवत्कर्मणा" (पा० सू० ३।१।८७) इति सूत्रे तमनुवर्त्य लकारवाच्य एव कर्ता कर्मवदिति व्याख्यातम्भाष्ये।

प्रवृत्ते लोपे अजानन्तर्याभावाच्च । तथा च वार्तिकम्–"संयोगान्तस्य लोपे यणः प्रतिषेधः," "न वा झलो लोपाद्", बहिरङ्गलक्षणत्वाद्वा" इति । इह यथोद्देशपक्षे आद्यं वार्तिकद्वयम्, तृतीयं तु कार्यकालपक्षे इति विवेकः ।

यत्त्वाहुः—वार्तिककृतो वचनं प्रत्याख्यानप्रकारद्वयं तु भाष्यकृत इति । तन्निर्मूलम् । मतभेदे प्रमाणाभावात् ।

यदप्याहुः—काव्यं, कलत्रं, शाल्वं, चाचक्षाणः काव् कलत् शाल्,

सू० ७।४।१३) इति निर्देशः । क इ अण इति स्थिते लक्ष्यगतपरत्वमाश्रित्य प्राप्त-इकारस्य यण् असिद्धपरिभाषया तत्र व्यावर्त्यते । "अन्तरङ्गं बलीयः" इति परिभाषान्तरं नास्त्येवेति भावः ।

वस्तुत "ओमाङोश्च" (पा०सू० ६।१।९५) इत्याङ्ग्रहणादनित्यमिदम् । तद्धि शिव आ इहीति स्थिते परमपि सवर्णदीर्घं बाधित्वा धातूपसर्गकार्यत्वेनान्तरङ्गत्वादाद्गुणे वृद्धिबाधनार्थम् । उदाहरणं तु(१) अक्षद्यूरिति । अन्यथा अन्तरङ्गे यण्यूठसिद्धः स्यात् ।

मतभेद इति । न वेति वाशब्दस्वारस्येन वचनारम्भवादिन एव प्रत्याख्यानप्रकारो भाष्यकृत्तु तर्हि वक्तव्यं न वक्तव्यमित्यादिशब्दैरेव प्रत्याचष्टे इति सर्वं वार्तिककृत एवेति भावः ।

काविर्त्यादि । संयोगान्तलोपादिति भावः । ननु पूर्वपूर्वस्थानिकमन्तरङ्गमित्यर्थो न भाष्यसम्मतः(२) । किं तु पूर्वपूर्वनिमित्तकमित्येव । किं च प्रातिपदिकाद्

स्कारपक्षमादाय "केऽणः" इति निर्देशस्योपपत्तिर्भविष्यतीति कथन्तस्योक्तपरिभाषाया अनित्यत्वे ज्ञापकतेत्याशयेनाह—वस्तुत इति । परमपि—सवर्णेत्यनेन लक्ष्यगतपरत्वानाश्रयणेनाधुना सौकर्यमपीति ध्वनितम् । वृद्धिबाधनार्थमिति । अत्र नाजानन्तर्यपरिभाषाया यत्रान्तरङ्गे शास्त्रेऽजानन्तर्याश्रयणन्तत्र बहिष्ट्वस्य प्रक्लृप्तिर्नेति पक्षेऽपि प्रवृत्तिः प्राप्ता । वस्तुतोऽयमेवार्थः—'असिद्धम्बहिरङ्गमन्तरङ्गे' इत्युक्त्वा "नाजानन्तर्ये' इति वक्ष्यामि" इत्युक्त्वा पूर्वपरिभाषास्थस्यान्तरङ्ग इत्यस्य तत्रानुवृत्तिसूचनात् । यदि नाजानन्तर्यपरिभाषा नित्या स्यात्तदाऽनयाऽन्तरङ्गस्य गुणस्याप्रवृत्तिसम्पादने कृते परत्वात्सवर्णदीर्घे गुणेन लक्ष्यस्य सिद्धावाङ्ग्रहणवैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति । अस्याः—नाजानन्तर्यपरिभाषायाः । एवञ्चोक्तज्ञापकेन सर्वथा नाजानन्तर्यपरिभाषा नास्तीति न शङ्कनीयमिति ध्वनितम् । परोपपादितो मतभेदोऽक्षरस्वारस्यविरुद्ध इत्येतदुपपादयति—नवेतीत्यादिना । सर्वमिति । आरम्भप्रत्याख्यानरूपम् ।

वक्ष्यमाणदूषणसङ्गमनायाह—संयोगान्तेति । न भाष्यसम्मत इति । अत एव "प्रकृ-

---

(१) "नाजानन्तर्ये बहिष्ट्वप्रक्लृप्तिः" इति परिभाषोदाहरणमित्यर्थः । परिभाषार्थस्तु अजिनिष्ठाऽन्यानन्तर्यनिमित्तकेऽन्तरङ्गे कर्तव्ये बहिष्ट्वप्रक्लृप्तिः । बहिष्ट्वपदेन बहिरङ्गत्वमुच्यते । तत्प्रयुक्तस्यासिद्धत्वस्य प्रकल्पनन्नेत्यर्थः ।

(२) अत एव "प्रकृत्यैकाच्" (पा० सू० ६।४।१६३) इति सूत्रे प्रयोजनखण्डनावसरे स्रजीयानित्यादौ "विन्मतोः" (पा० सू० ५।३।६५) इति लुकि कृतेऽवशिष्टभागे टिलोपमाशङ्क्य तक्रन्यायेन टिलोपापवादविन्लुकप्रवृत्त्या वारितम्भाष्ये ।

अद्भ्रयतेरधब् इति । तदपि न । पक्षत्रयेऽपि संयोगान्तलोपस्य दुर्लभत्वात् । आद्यपक्षद्वयैकरूप्यार्थं पूर्वं पूर्वमन्तरङ्गं परं परं बहिरङ्गमित्यल्लोपणिलोपयोरसिद्धत्वस्य सुवचत्वात् । अत एव कातन्त्रपरिशिष्टे शुक्लयतेः क्विपि शुक्ल् इत्युदाहृतम् । वान्तयोः क्विपि ऊठो दुर्वारत्वात् । न च स्थानिवत्त्वम् । क्वौ विधिं प्रति तन्निषेधात् । विच्चि "लोपो व्योः-" (पा० सू० ६।१।६६) इति लोपस्य प्रसङ्गाच्च । गिरिवेशमयतेस्तु क्विपि यणः प्रतिषेधार्थं वचनारम्भपक्षे गिरिवेडित्युचितम् । प्रत्याख्यानपक्षे तु मान्तमेवेति दिक् ।

णिजुत्पत्तेरेव भाष्यसम्मततया बहिर्भूतसुब्निमित्तकसंयोगान्तलोपोऽपि बहिरङ्ग इत्यरुचेराह—वान्तयोरिति । काव्ये यलोपे स्थानिवत्त्वनिषेधात् "लोपो व्योः" (पा० सू० ६।१।६६) इति कृते वान्तत्वमिति ऊठ् दुर्वारोऽन्त्ये च स्वत एवेति तत्र वलोपं बाधित्वोठ् दुर्वार इत्यर्थः । विचीति । काव्यशब्दे इति शेषः । यलोपे स्थानिवत्त्वनिषेधात् । एवं च प्राचीनोक्तं संयोगान्तलोपोदाहरणत्वमयुक्तमिति भावः । शाल्वे तु अल्लोपादेः स्थानिवत्त्वान्न तत्प्रसक्तिरिति बोध्यम् । मान्तमेवेति । अस्य प्राप्नोतीति शेषः । तस्मात्तत्पक्षेऽपि वाक्यभेदेन व्याख्याय गिरिवेडित्येव । अन्यथाऽऽरम्भप्रत्याख्यानयोः फलभेदः स्यादिति भावः ।

दिगिति । दिगर्थस्तु संयोगान्तलोपसंयोगादिलोपविषयकतयाऽऽरब्धस्य "यणः

स्यैकाच्" इति सूत्रस्य प्रयोजनखण्डनावसरे 'स्रजिष्ठः' इत्यत्र स्रग्विन्शब्दादिष्ठनि कृते "विन्मतोर्लुक्" इति विना लुकि प्राप्तस्य टिलोपस्य बाधनार्थं "प्रकृत्यैकाच्" इत्यस्यारम्भ इति वाच्यम्, जातिपक्षाश्रयणेन टिलोपत्वावच्छिन्नस्य लोपो विन्मतोर्लुग्विषयेऽवश्यं प्राप्त इति विन्मतोर्लुगपवाद इति तद्विषये टिलोपस्याप्रवृत्तिरिति भाष्यकृता प्रतिपादितम् । यदि पूर्वस्थानिकस्यान्तरङ्गत्वमपि भाष्यकारसम्मतं स्यात्तदोत्तरकालप्राप्तटिलोपापेक्षया विनो लुको बहिरङ्गत्वेनासिद्धतया 'स्रजिष्ठ' इत्यस्य सिद्धौ जातिपक्षाश्रयणप्रयासस्य नैष्फल्यापत्तिरिति । परोक्तमभ्युपेत्याह—किञ्चेति । बहिरङ्ग इति । एवञ्च यदुक्तम्मूलेऽल्लोपणिलोपयोरसिद्धत्वस्य इति तदयुक्तमिति भावः । वान्तयोरिति । द्विर्वचनस्य सङ्गमनायाह—काव्य इति । इति कृत इति । संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वादित्यादिः । अन्त्ये—शाल्वे । दुर्वार इति । एवञ्च त्वदुक्तरूपासिद्धिरिति शेषः । ननु शाल्वे ऽल्लोपस्य विच्पक्षे स्थानिवत्त्वेन न वलोपस्य प्राप्तिरत आह—काव्यशब्द इति । नन्वेवम्मदुक्तं क्वौ इतिरूपन्दुर्वारमेवेत्यत आह—एवञ्चेति । ननु मूलोक्तं 'गिरिवेट्' इत्युचितम्; प्रत्याख्यानपक्षे तु मान्तमेवेति तदनुचितम्, आरम्भप्रत्याख्यानयोः फलभेदस्य क्वाप्यदर्शनादत आह-अस्येति । तत्पक्ष इति । झल्ग्रहणापकर्षपक्ष इत्यर्थः । अन्यथा—शेषपूरणेन व्याख्यानाभावे ।

दिगर्थः—दिक्शब्दोच्चारणेन सूचितार्थः । संयोगादिलोपविषयकतयेति "स्कोः" इतिसूत्रे यण्ग्रहणसम्बन्धेन यणन्तसंयोगाद्योः सकारककारयोर्लोपो नेति तदर्थः । तेन 'वाक्यर्थं' 'वास्यर्थम्' इत्यत्र क-

---

अत्र कैयटः—यद्यपि विषयभेदेन टिलोपो भिन्नस्तथाऽप्यनपेक्षितविषयभेदं टिलोपशास्त्रं येन नाप्राप्तिन्यायेन लुका बाध्यते । तेन स्रजीयानित्यादौ साम्प्रतिकी भाविनी च टिलोपप्राप्तिः पटिष्ठादौ सावकाशा लुका बाध्यते इति जातिपक्षमाश्रित्य बाधकत्वमुक्तवान् । तस्य चोक्तरीतिस्वीकारे वैयर्थ्यं स्यादित्यर्थः ।

प्रतिषेध–" इति वचनस्य संयोगान्तलोपविषयकस्य "झलो लोपात्" इति प्रत्याख्यानम्। अत एव तत्र "संयोगान्तलोपो झलो लोप" इति भाष्ये व्याख्या कृता। "बहिरङ्गलक्षणत्वाद्वा" इत्यस्य तु बहिरङ्गो यणादेशोऽन्तरङ्गो लोप इति व्याख्यानेन वार्तिकस्वारस्येन चेदृशानां (१)लक्ष्याणामनभिधानमेव। वस्तुतस्तृतीयं वार्तिकं विसर्जनीयसूत्रभाष्ये(२) कार्यकालपक्षमुपक्रम्य "अयुक्तोऽयं परिहारो नवा बहिरङ्गलक्षण-

---

सयोर्लोपो न। यद्यप्यनयोः कसयोर्लोपे कर्तव्ये "अचः परस्मिन्" इति स्थानिवद्भावोऽपि वक्तुं शक्यः, "पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्" इति तु "तस्य दोष" इत्यनेन निषिद्धः, तथापि स्थानिवद्भावानाश्रयणेनोपायान्तरमेतदिति बोध्यम्। एवञ्च प्रकृते एवङ्कथनं "यणः प्रतिषेध" इति संयोगान्तलोपस्यैव निषेध इति या कस्य चिदुक्तिस्तत्खण्डनतात्पर्यिकेति ध्येयम्।

अत एव—तस्यैव प्रत्याख्यानादेव। तत्र–तत्र तत्र। अतएवात्र मूले संयोगान्तलोपे यणः प्रतिषेध इति व्याख्या कृता। प्रकृतमाह—बहिरङ्गेति। स्वारस्येनेति। अन्यथा ऽन्तरङ्गो लोपः, अन्तरङ्गलक्षणत्वाद्वेत्येव वदेत्। ईदृशानाम्—अकृत्रिमयण्घटितानाम्। अनभिधानमेवेति। अन्त्यपक्षरीत्या लोपप्राप्त्या आद्यपक्षे तस्याप्राप्त्या फलभेदापत्तेस्तादृशानामनभिधानमेवेत्यर्थः। तृतीयसमाधानं त्रिपाद्यामप्यसिद्धत्वस्य प्रवृत्तिरिति मतेन। वस्तुतस्तु त्रिपाद्यांबहिरङ्गपरिभाषाया वक्ष्यमाणरीत्या अप्रवृत्तिरेवेति बहिरङ्गपरिभाषया प्रकृते लक्ष्यस्य साधनं न युक्तं, तत्समर्थनाय 'पूर्वपूर्वस्थानिकमन्तरङ्गम्' इत्यस्य स्वीकारक्लेशश्चायुक्त इत्याह–वस्तुत इति। विसर्जनीयसूत्रे—"विसर्जनीयस्य स" इति सूत्रे।

---

(१) ईदृशानामिति। अकृत्रिमयण्घटितलक्ष्याणामित्यर्थः।

(२) तल्लक्ष्ये तल्लक्षणं सकृदेव प्रवर्तत इत्यर्थः। तल्लक्ष्यत्वं च—प्रथमप्रवृत्तावुद्देश्यत्वेनाश्रीयमाणो यावान् शब्दसमुदायस्तदघटको यस्तदघटितत्वम्। तेन सुध्युपास्य इत्यादौ "अनचि च" (पा० सू० ८।४।४७) इति शास्त्रस्य प्रथमप्रवृत्तावुद्देश्यत्वेनाश्रीयमाणः समुदाय उध् इति तदघटको य आस् इति तदघटितत्वस्य उध् इति समुदाये सत्त्वेन तस्य तल्लक्ष्यत्वेऽपि आस् इति समुदायस्य तल्लक्ष्यत्वाभावात्तत्राऽपि "अनचि च" इति द्वित्वं प्रवर्तते। एवमेव पट्व्या मृद्व्येत्यादौ "इको यणचि" (पा० सू० ६।१।१७) इत्यादेर्वारद्वयं प्रवृत्तिः।

नन्वेवं पथ इत्यादौ "भस्य टेर्लोपः" (पा० सू० ७।१।८८) इति शास्त्रस्य प्रथमप्रवृत्तौ पथिन्शब्दघटकस्य इन् इत्यस्योद्देश्यत्वेनाश्रयणेऽपि अथ् इति समुदायस्योद्देश्यत्वेनानाश्रयणात् तस्योक्तरीत्या तल्लक्ष्यत्वाऽभावात्तत्रापि टिलोपः स्यादिति चेन्न। उद्देश्यत्वेनेत्यस्योपयोगित्वेनेत्यर्थात्। तथा चोद्देश्यतावच्छेदकत्वेन वा ऽऽश्रयणस्य तल्लक्ष्यत्वप्रयोजकत्वेन प्रकृते प्रथमप्रवृत्तौ उद्देश्यतावच्छेदकत्वेन पथिन्शब्दस्याश्रितत्वाद् द्वितीयप्रवृत्तौ च तदघटकाघटितस्यैवाश्रयणीयत्वेन तस्यापि तल्लक्ष्यत्वसिद्धेः। अत एव "पथः संख्या–" इत्यादिनिर्देशसङ्गतिः।

नन्वेवमपि सर्वेषामित्यादौ सर्व आमित्यवस्थायामामः सुडागमे कृते यदागमन्यायेन तस्याऽऽस्त्वात् प्रथमप्रवृत्तौ य उद्देश्यत्वेनाश्रित आम् तदघटको यः सुडागमस्तद्घटितत्वेन तल्लक्ष्यत्वाभावात्पुनः पुनः सुट् स्यात्। एवम् अगौप्सीदित्यादावपि अगुप् स् इत् इत्यवस्थायां "वदव्रज–" (पा० सू० ७।२।२) इति वृद्धेः प्रथमप्रवृत्तावाश्रीयमाणो यो गुप् इति तदघटको य औकारस्तदघटितत्वाभावेन तल्लक्ष्यत्वाभावात्पुनरपि वृद्धिः स्यादिति चेन्न। आश्रीयमाणाऽघटके आश्रीयमाणघटकोद्देश्यकागमविकारातिरिक्तेति विशेषणदानेनादोषात्। तथा च सुडागमस्य—औकारस्य वा आश्रीयमाणघटकोद्देश्यकागमविकारातिरिक्तत्वाभावान्न दोषः। अत एव "हलि सर्वेषाम्" (पा० सू० ८।३।२२) इति निर्देशस्य, "सिचि वृद्धिः" (पा० सू० ७।२।१) इति सूत्रस्थस्योदवोढामित्यत्राऽनेन न्यायेन वृद्धिवारणपरभाष्यस्य च सङ्गतिः।

इति पक्षे इति । पक्षद्वयस्यापि भाष्ये स्थितत्वादिति भावः । चत्वारि रूपाणीति । यत्तु वदन्ति-धकारयकारोभयद्वित्वे उभयोः पुनर्द्वित्वे लोपविकल्पे ऽन्यतरद्वित्वे च नव रूपाणि । तथा हि—एकध्रं त्रिधा । एकधं द्विधं त्रियं च । एवं द्विधं त्रिधं च त्रिधेति । न चान्तरङ्गे द्वित्वे कर्तव्ये बहिरङ्गस्य यणोऽसिद्धत्वम् । त्रैपादिकेऽन्तरङ्गे कर्तव्ये बहिरङ्गपरिभाषा न प्रवर्त्तत इति विसर्जनीयसूत्रे भाष्यकैयटयोर्व्यवस्थापितत्वादिति ।

त्वाद्वा" इत्यनेन दूषितमित्यलम् ।

उभयद्वित्वेति । द्विधं द्वियमेकम् । (१)पुनर्द्वित्वे त्रिधं त्रियम् । (२)अन्यतरेति । एकधं द्वियं त्रियं च(३) (४)एकयं द्विधं त्रिधं च(५) । (६)द्वयोरपि द्वित्वे अन्यतरस्य पुनर्द्वित्वे द्विधं त्रियम्, (७)त्रिधं द्वियं च । (८)अनुभयद्वित्वे एकधमेकयम् । (९) लोपविकल्पान्यतरद्वित्वयोः समफलता सम्भवमात्रेण तु तदुक्तिः ।

ननु यदि लोपस्य वैकल्पिकत्वेन तत्कृतो न विशेषस्तर्हि तस्योपन्यासो व्यर्थ एवेत्यत आह—सम्भवमात्रेणेति । तदुक्तिः-लोपविकल्पोक्तिः । यत्तु "एकः पूर्वपरयोः" इतिसूत्रे यथा आधानादिसंस्काराणां सकृदेवानुष्ठानं, तथा गुणादीनामपि सकृदेव स्यात्, तथा च प्रतिपुरुषमेक एव गुणघटितः साधुः स्यादन्ये ऽपशब्दा स्युरित्याशङ्क्य ज्योतिष्टोमादिशास्त्रदृष्टान्तेन प्रतिप्रयोगङ्गुणादिविधायकशास्त्राणाम्प्रवृत्तिर्भविष्यतीत्याद्युक्तया "लक्ष्ये लक्षणस्य" इति न्यायस्याविषयोऽयमिति प्राचीनोक्तिखण्डन-

---

नन्वेमपि गोपायन्तीत्यादौ गोपाय अ अन्तीत्यवस्थायां द्वितीयतृतीयाऽकारयोः पररूपावसरे "अतो गुणे" (पा० सू० ६।१।९७) इत्यस्य प्रथमप्रवृत्तावाश्रीयमाणो यो द्वितीयाऽकारस्तघटको यः पररूपनिष्पन्नोऽकारस्तस्याऽऽश्रीयमाणघटकोद्देश्यकविकारातिरिक्तत्वाऽभावेन तल्लक्ष्यत्वात्तस्थाने पुनः पररूपं न स्यादिति चेन्न । विकारांशे तद्घटकमात्रोद्देश्यकेति मात्रपदनिवेशस्य विवक्षितत्वात् । तथा च प्रकृते पररूपनिष्पन्नाकारस्योभयस्थानिकत्वेन तन्मात्रोद्देश्यकत्वाऽभावेन न दोष इति दिक् ।

नन्वेवमपि राजपुरुष इत्यादौ "सुपो धातु-" (पा० सू० २।४।७१) इति शास्त्रेण राजपदोत्तरङस्प्रत्ययलोपावसरे प्रातिपदिकस्योद्देश्यतावच्छेदकत्वेनाश्रितत्वात् पुरुषपदोत्तरसुलोपावसरे च तस्यैव तथात्वेनाश्रीयमाणत्वेन तल्लक्ष्यत्वात्पुनः प्रवृत्तिर्न स्यादिति चेन्न । समानकालिकप्राप्तिविषयाघटितत्वस्य लक्षणे निवेशेनादोषात् । प्रकृते च ङस्प्रत्ययलोपकाले एव. पुरुषपदोत्तरसुलोपस्यापि प्राप्त्या समानकालिकप्राप्तिविषयघटितत्वमेव न तु तदघटितत्वमिति तल्लक्ष्यत्वाऽभावान्न दोषः । एवमेव 'एधिषीष्ट, भवेत्' इत्यादौ षत्वसलोपादेर्द्विवारं प्रवृत्तिः । अत एव "न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्" इति निषेधः सङ्गच्छते, अन्यथैकस्मिन् लक्ष्ये सम्प्रसारणद्वयासम्भवेन तदसङ्गतिः स्पष्टैव ।

नन्वेवमपि लिट्त्सु इत्यत्र धकारस्य चर्त्वावसरे "खरि च" इत्यत्र "पदस्य" इत्यधिकारप्राप्तस्य वैयधिकरण्येन पदावयवे खरीति सम्बन्धे पदस्योद्देश्यतावच्छेदकत्वेनाश्रितत्वाद् द्वितीयप्रवृत्तौ च तस्य तथात्वेनाऽऽश्रयणीयत्वात् समानकालिकप्राप्तिविषयाघटितत्वेन च तल्लक्ष्यत्वापत्त्या पुनः प्रवृत्तिर्न स्यादिति चेन्न । समानकालिकेत्यस्य प्रथमप्रवृत्त्यनुत्तरकालिकप्राप्तीत्यार्थविवक्षणात् । प्रकृते चोत्तरकालिकप्राप्तिभिन्नपूर्वकालिकप्राप्तिविषयघटितत्वेन तल्लक्ष्यत्वाभावात् । एवं च क्वचित्समानकालिकप्राप्तिः क्वचिच्च प्रथमप्रवृत्तिपूर्वकालिकप्राप्तिस्तल्लक्ष्यत्वाभावप्रयोजिकेत्यर्थः । अस्ति हि प्रकृते धुडागमात्पूर्वं डकारस्य चर्त्वप्राप्तिरिति न दोष इत्यलम् ।

अत्रेदं वक्तव्यम्—पुनर्द्वित्वमशुद्धम् । एकस्यां व्यक्तौ एकं लक्षणं सकृदेव प्रवर्त्तत(१) इति "एकः पूर्वपरयोः" (पा० सू० ६।१।८४) इति सूत्रे भाष्ये सिद्धान्तितत्वात्। अन्यथा द्वित्वानामानन्त्यापत्तेः । न च "भ-

---

एकः पूर्वपरयोरिति । तत्र हि-यथाऽनयोः पूलयोः कटं कुर्वीत्यादौ एकवाक्यतयैव बोधादेकत्वविवक्षणेनोभयसम्बन्ध्येककटकरणप्रतीतिस्तथा आदचि पूर्वपरयोर्गुण इत्यादावपि द्वन्द्वनिर्देशाद्विधेयगतसंख्याविवक्षणाच्चोभयोः स्थाने एक एवादेशो भविष्यतीत्यैकग्रहणं प्रत्याख्याय शङ्कितम्-शास्त्राधिकारिणः पुरुषान्प्रति प्रवृत्तं संस्कारकं तत्तच्छास्त्रं प्रतिपुरुषमेकवाक्यतया सकृदेवार्थबोधकं, यथाऽऽधानेनाग्नीन्संस्कुर्यादित्यर्थकं "वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत" इति वाक्यं प्रतिब्राह्मणं सकृदेवार्थबोधकं सकृदेव स्वविषये प्रवर्तकं च । अत एव पुनः पुनर्नाधानादिसंस्कारः, तथा व्याकरणशास्त्रस्य "अवर्णादचि पूर्वपरयोर्गुणो भवति, गुणवान् शब्दश्च साधुर्भवति, स च प्रयोक्तव्यः" इत्येतावत्पर्यन्तं व्यापारात्तत्संस्कृतस्यैकस्य खट्वेन्द्रस्य प्रयोगेण शास्त्रार्थस्य करणान्मालेन्द्रादिप्रयोगो न स्यात् । अतस्तत्तल्लक्ष्यविषयवाक्योपप्लवेन वाक्यभेदोऽवश्यं वाच्यः । तद्वत्पूर्वपरविषयेऽपि स्यादिति तत्रैकग्रहणमावश्यकमिति । तत्र गुणो भवतीत्याद्यंशो

परः 'पुनर्द्वित्वम्' इत्यादिग्रन्थो न युक्तः, इति केचित्; तन्न । भाष्याशयानवबोधादिति ध्वनयितुम्भाष्याशयम्प्रकटयति—तत्र हीत्यादिना । तत्र—"एकः पूर्वपरयोः" इति सूत्रभाष्ये । बोधादिति-पूलयोरिति द्विवचनस्वारस्येनैकवाक्यतया उचिततयेत्यादि । एतेन ग्रहं सम्मार्ष्टि इत्यत्रोद्देश्ये बोधकपदोत्तरैकवचनस्य यथा ऽविवक्षया ऽनेकग्रहाणां सम्मार्गस्तथा ऽनयोः पूलयोरित्यत्रापि सम्भाव्यते, तथापि सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो न न्याय्य इति न्यायस्य सञ्चारो ध्वनितः। एकत्वविवक्षणेन कटमित्यस्य विधेयबोधकतया तत्रैकत्वस्य विवक्षणेन द्वन्द्वनिर्देशात् इतरेतरयोगे तस्य द्वन्द्वस्य विधानेनोद्भूतावयवसमुदायस्याप्यत्रान्वयात् । शङ्कितमिति । अस्यावश्यकमित्यत्रान्वयः । दृष्टान्तप्रदर्शनेन शङ्कां योजयति-यथेति । स्वविषये-आधानाख्यसंस्कारे । व्यापारादिति । प्रतिपुरुषमेकवाक्यतया बोधकत्वादिति शेषः । वाक्यभेदो ऽवश्यमिति । पुरुषक्येऽपीति शेषः । तत्र पूर्वोपवर्णितवाक्यार्थत्रयमध्ये पुरुषसंस्कारकः पुरुषस्य धर्मजनकक्रियाप्रवृत्तिसम्पादकः । "एकः शब्दः सम्यक् ज्ञातः सुष्ठुप्रयुक्तः शास्त्रान्वितः स्वर्गे लोके कामधुग्भवति" इति भाष्यात् ।

नित्यत्वम्-यस्याकरणे प्रत्यवायस्तत्त्वम्-"अहरहः सन्ध्यामुपासीत" इति यथा । निषेधविधिरपि नित्यः, "न ब्राह्मणं हन्यात्" इति । नैमित्तिकम्—निमित्तसद्भावे स्वबोध्यार्थ आवश्यकप्रवृत्तिसम्पादकम्—यथा "पूर्ववया ब्राह्मणः प्रत्युत्थेयः"इति । काम्यम्-तत्फलेच्छाधीनतद्विषयप्रवृत्तिसम्पादकशाब्दबोधजनकम्, यथा—"ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इत्यादि । तत्र नित्यविधिस्थले शुचि तत्कालजीवित्वस्याधिकारसम्पादकतया यावज्जीवं तद्रूपसद्भावे स्वबोध्यक्रियाप्रवृत्तिसम्पादकत्वेन तस्याकरणे प्रत्यवायः कल्प्यते । नैमित्तिकस्थलेऽपि निमित्तप्राप्तेः क्रियाप्रवृत्तिसम्पादकतया यदा यदा तस्य

---

(१) तत्र हि 'नाकुंटो नापत्य' इत्यादौ प्राप्तविसर्गवारणायारब्धस्य "विसर्जनीयोऽनुत्तरपदे" इति वार्त्तिकस्य खण्डनावसरे "असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे" इति परिभाषया गतार्थत्वमुक्तमेकदेशिना । ततोऽन्तरङ्गबहिरङ्गयोः सनिरूपकत्वेन परस्परं प्रति परस्परज्ञानस्यापेक्षितत्वेन त्रैपादिके तदसम्भवप्रदर्शनायोच्यते सिद्धान्तिना—नैष युक्तः परिहारः, अन्तरङ्गम्बहिरङ्गमिति प्रतिद्वन्द्वभाविनावेतौ पक्षौ सत्यन्तरङ्गे बहिरङ्गं सति च बहिरङ्गेऽन्तरङ्गम्भवतीति । अन्ते च 'अतोऽयुक्तोऽयम्परिहार' इत्याद्युपसंहृतम् ।

रो रुरि" (पा० सू० ८।४।६५) इति "हलो यमाम्-" (पा० सू० ८।४।६४)

लक्ष्यसंस्कारफलक एव यथाऽऽधानमग्निसंस्कारकं, शास्त्रतात्पर्यविषयप्रयोगविधिश्च पुरुषसंस्कारक एवेति तदाशयः। ततः सिद्धान्तितम्। यथा नित्यनैमित्तिककाम्यविधीनां(१)तदकरणजन्यप्रत्यवायपरिहाराय फलाय च वाक्यभेदेन तत्तद्विषयकशास्त्रोपप्लवात् पुनः प्रवर्तकत्वम्। तथा ममाप्यसाधुप्रयोगे प्रत्यवायश्रवणान्नित्यसमत्वं प्रयोगविधेः। "एकः शब्दः सम्यग् ज्ञातः शास्त्रान्वितः सुष्ठु प्रयुक्तः स्वर्गे लोके च कामधुग्भवति" इत्यनेन काम्यत्वं चेति तत्तद्विषयानन्तवाक्योपप्लवेन भवत्येव मालेन्द्रादिप्रयोग इति। एवं प्रयोगविध्यंशस्य नित्यकाम्यत्वव्यवस्थापनेन गुणविध्यंशस्य शुद्धसंस्कारार्थत्वमेवोक्तम्। एवं च तस्याधानादिवदेवाग्निस्थानीयलक्ष्येषु सर्वेषु प्रवृत्तावपि एकाग्नाविवैकलक्ष्ये नावृत्तिरिति पूर्वपरयोर्नादेशद्वयप्रसक्तिरिति तत्तात्पर्यम्। एवं च स्पष्टमेव पूर्वपक्षसिद्धान्तयोरयं न्यायः संस्कारकविधिविषये सिद्धान्तित इति भावः। "सम्प्रसारणाच्च" (पा० सू० ६।१।१०८) इति सूत्रे भाष्येऽपि स्फुटोऽयम्।

प्राप्तिस्तदा तदा प्रवृत्तिः, अन्यथा त्वनिष्टं स्यात्। यथा "वृद्धे समागते तस्योर्ध्वम्प्राणा व्युत्क्रामन्ति; प्रत्युत्थानाभिवादाभ्याम्पुनस्तान्प्रतिपद्यते" इति दोषप्रतिपादकवाक्यात्तथा कल्पनात्। एवं "राहूपरागे स्नायात्" इत्यादावपि बोध्यम्। एवं काम्येषु कामानामानन्त्यात्तत्सद्भावे ज्योतिष्टोमादौ त्रैवर्णिकानामप्यधिकारात्प्रवृत्तिः। सा च यदा यदा तदेति न सकृदेवानुष्ठानम्। तत्राऽपरो विशेषः, नित्यस्यानुष्ठाने प्रत्यवायानुत्पत्तिरेव फलम्। क्षैमिकमस्याः फलत्वम्, नैमित्तिके दोषपरिहारः, काम्यं फलञ्च भवति। काम्यस्थले कामनाविषयसिद्धिरेवेति। तत्तद्विषयकेति—तत्तत्क्रियाविषयकेत्यर्थः।

प्रत्यवायश्रवणादिति। "ते ऽसुरा हेलयो हेलय इति कुर्वन्तः पराबभूवुः, तस्माद्ब्राह्मणेन न म्लेच्छितवै नापभाषितवै" इति श्रुत्या दोषश्रवणादित्यर्थः—नित्यसमत्वमिति। शास्त्रसंस्कारविरुद्धोच्चारणे प्रत्यवायश्रवणेन नित्यत्वमर्थबोधनार्थम्प्रवृत्तेरर्थस्य बोधो भवतीति फलसम्बन्धेन काम्यत्वमपि। अतः समशब्दस्य प्रयोगः। यथा काम्ये दर्शादियागे पुनः पुनः प्रवृत्तिस्तथात्रापि तत्तत्सुखरूपस्वर्गकामनया खट्वेन्द्रमालेन्द्ररमेशादिसाधनाय तेषां सुप्रयुक्तत्वशास्त्रान्वितत्वसम्पत्तये पुनः पुनः प्रवृत्तिः। एवम्—उक्तप्रकारेण। एवञ्च—शुद्धसंस्कारार्थत्वे च।

उक्तार्थे भाष्यान्तरमपि साधकमित्याह—सम्प्रसारणाच्चेतीति। तत्र हि—शकृदर्थमित्यत्र सम्प्रसारणपूर्वत्वमाशङ्क्य वाक्यस्य सम्प्रसारणसंज्ञापक्षमादाय पूर्वरूपनिष्पन्नस्य न सम्प्रसारणत्वमिति समाधानोत्तरं समाधानान्तरं कृतम् "कार्यकृतत्वाद्वा" इति। शास्त्रस्यास्मिन्विषये प्रवृत्तिर्न भविष्यतीति तदर्थः। तत्र दृष्टान्ततयेत्थम्भाष्यकृताऽभिहितम्। तद्यथा—"वसन्ते ब्राह्मणो ऽग्नीनादधीत" इति सकृदाधाय कृतः शास्त्रार्थः इति कृत्वा पुनः प्रवृत्तिर्न भवति विषम उपन्यासः, उक्तं यत्तस्यैव पुनः प्रवृत्तिर्न

(१) नित्यविधित्वं नित्यकर्मविधायकत्वम्, एवं काम्यनैमित्तिकविधिष्वपि बोध्यम्। तत्र नित्यकर्मत्वं च—तदनुष्ठाने चित्तशुद्ध्यतिरिक्तफलविशेषाजनकत्वे सति तदननुष्ठाने प्रत्यवायसाधकत्वम्। यथा "यावज्जीवं अग्निहोत्रं जुहोति" "अहरहः सन्ध्यामुपासीत" इत्यादौ। नैमित्तिककर्मत्वं च—तदनुष्ठाने फलविशेषजनकत्वे सति तदननुष्ठाने प्रत्यवायजनकत्वम्। यथा "यस्याहिताग्नेरग्निर्गृहान् दहेत् सोऽग्नये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्" "राहूपरागे स्नायात्" इत्यादौ। काम्यकर्मत्वं च—तदनुष्ठाने फलविशेषजनकत्वे सति तदननुष्ठाने प्रत्यवायाजनकत्वम्। यथा—सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः"। "उद्भिदा यजेत पशुकामः" इत्यादौ।

इति च लोपेन निर्वाहः। लोपस्य वैकल्पिकत्वात्। कथमन्यथा त्रिधं त्रियं चेति भवदुक्तिः सङ्गच्छेत।

किं चैवं सति "सर्वस्य द्वे" (पा० सू० ८।१।१) इति द्वित्वमपि पुनः पुनः प्रवर्तेत। अत एव "लिटि धातोः–" (पा० सू० ६।१।८) इति सूत्रे ऽनभ्यासग्रहणं भाष्ये प्रत्याख्यातम्। सन्नन्ताद्यङन्ताद्वा णिचि चङि द्वित्वाभावार्थं तदिति तु कैयटादिभिरुक्तम्। तस्मादिह त्यज वा पञ्चमादीनि रूपाणि स्वीकुरु वा रूपानन्त्यमिति नवत्वोक्तिरसङ्गतैव।

वैकल्पिकत्वादिति। एवं च पक्षे द्वित्वानामानन्त्यापत्त्या परिनिष्ठितत्वाभावापत्तिः। न च त्वदुक्तरीत्याऽऽनन्त्यापत्तिप्रयुक्तमपरिनिष्ठितत्वमसकृत्प्रवृत्तौ बाधकमिति लभ्यते। तच्च नात्र, द्वित्वस्य वैकल्पिकत्वेन यावच्छक्तिद्वित्वसहितप्रयोगस्य परिनिष्ठितत्वसम्भवात्। अप्रवृत्तनित्यविध्युद्देश्यतावच्छेदकानाक्रान्तत्वं हि परिनिष्ठितत्वमिति वाच्यम्। आनन्त्यापत्तेरित्यस्य चतुष्पञ्चादिधकारयकाराणामापत्त्या त्रिधमित्यादि त्वदुक्तमर्यादाभङ्गापत्तेरित्यर्थात्।

तद् ध्वनयन्वक्ष्यति—नवत्वोक्तिरसङ्गतैवेति। आनन्त्यापत्तिरेव तन्न्यायबीजमिति तु न युक्तम्। उद्वोढामित्यादौ उद् अवह् स् तामित्यवस्थायां सिज्लो-

भवति" तत्र कैयटः 'पराङ्गमग्न्याधानम् यज्ञमु त्प्रतिपत्त्यर्थमिति पुनः क्रियमाणफलभेदाभावान्नानुष्ठीयते' इति। ततः—यत्तु तदाश्रयम्प्राप्नोति न तच्छक्यम्बाधितुं तद्यथा—'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निष्टोमादिभिः क्रतुभिर्यजेत' इति अग्न्याधाननिमित्तं वसन्ते इज्यत इत्यभिहितम्। यत्तु तदाश्रयमिति यस्मात्फलावाप्तिस्तत्फलभेदाद्भिद्यमानमसकृदनुष्ठीयत इति कैयटः। एवञ्च कार्यकृतत्वादित्यपरिहार इति तेनोपसंहतम्। अस्ति चात्र फलं शास्त्रीयप्रक्रियापूर्वकप्रयोगाद्धर्मोत्पत्तेः, शास्त्रान्वित इत्यनेन बोधनाच्छकहृथमित्यादौ "सम्प्रसारणाच्च" इति सूत्रस्य पुनः समुदायाच्चारणात्प्राक् स्मरणेऽधिकस्य धर्मस्य लाभ एवेति भावः। एवम्प्रतिपादनेन लक्ष्यभेदेन पुनः प्रवृत्तिर्भवति; यत्र तु न तथा लक्ष्यभेदस्तत्राप्रवृत्तिरेवेति न्यायो ध्वनितः। लोपस्य वैकल्पिकत्वेन जातेऽपि द्वित्वे भावकार्यानुष्ठानात्पुनः प्रवृत्तावपीष्टापत्तिरिति मा शङ्क्यमित्याह—एवञ्चेति। लोपस्य वैकल्पिकत्वे चेत्यर्थः। परोक्तिन्दूषयितुन्तदुक्तिमनुवदति—तदुक्तमित्यादिना। नचेत्यस्य वाच्यमिति परेणान्वयः। त्वदुक्तरीत्या—लोपस्य वैकल्पिकत्वरूपोक्तरीत्या। सम्भवादिति। एतावतैव शास्त्रस्य कृतार्थत्वादिति शेषः। परिनिष्ठितत्वस्य स्वरूपप्रतियोगिज्ञानसम्पादनायाह—अप्रवृत्तेत्यादि। हिः—हेतौ। अस्ति चेदृशम्परिनिष्ठितत्वं यणादेशप्रवृत्त्युत्तरं सुध्युपास्य इत्यादौ, अत्र यणादेशविधायकशास्त्रस्य प्रवृत्तत्वेनाप्रवृत्तौ नित्यविधिर् "एचोऽयवायावः" इति तदुद्देश्यतावच्छेदकानाक्रान्तत्वन्तस्येति रीत्या सर्वत्रोहनीयम्। न च "अग्नी इति" इत्यादावप्रवृत्तो नित्यविधिः सवर्णदीर्घस्तदुद्देश्यतावच्छेदकाक्रान्तत्वसत्त्वेनापरिनिष्ठितत्वापत्तिरिति वाच्यम्, एषु प्रगृह्यत्वप्रयुक्तप्रकृतिभावस्य प्रवृत्त्या प्लुतप्रगृह्यभिन्नत्वविशिष्टसवर्णाच्परत्वविशिष्टाक्त्वस्योद्देश्यतावच्छेदकतया तदनाक्रान्तत्वस्य सत्त्वात्। प्रवृत्तत्वं—प्राप्तत्वं जातत्वं वा। वैकल्पिकेड्वादिविषये सेद्धादौ परिनिष्ठितत्वसिद्धये—नित्येति।

तद्दीया समाधत्ते—आनन्त्यापत्तेरिति। पञ्चादीत्यादिना यावच्छक्तिद्वित्वपरिग्रहः। त्रिधमित्यादीति। अत्रादिना त्रियमित्यस्य परिग्रहः। असङ्गतैवेतीति। यद्यप्युक्तरीत्याऽपरिनिष्ठितत्वस्योपपत्तिर्भवति, तथापि नवत्वोक्तेरसङ्गतिरेव दूषणमिति भावः। खण्डनकृदादिमतन्दूषयति—आनन्त्या-

पादेरसिद्धत्वात्सिचि वृद्धावोकारे "लक्ष्ये लक्षणस्य" इति न्यायेन पुनर्वृद्धिर्नेति "सिचि वृद्धिः-" (पा० सू० ७।२।१) इति सूत्रस्थभाष्यविरोधात्। आनन्त्यापत्तेस्तत्रा-भावात्। एतद्भाष्यप्रामाण्येन विकारकृतभेदेन न लक्ष्यभेदाश्रयणम्। "समः सुटि" (पा० सू० ८।३।५) इति सूत्रं चास्यां मानम्। अन्यथा "समो वा लोपम्-" इत्यनेनान्त्यलोपे पुनर्द्वित्वेन त्रिसकारस्यापि सिद्धयै तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव। "इरयोरे" (पा० सू० ६।४।७६) इति सूत्रे इरयोरिति द्विवचनं तु स्वविधेयस्य स्वस्मिन्नुद्दे-श्यत्वाप्राप्त्या(१) तत्प्राप्तये इति न तदस्यां मानम्। न च तत्र "सहिवहोरोत्-" (पा० सू० ६।३।११२) इति तपरत्वसामर्थ्याद् न वृद्धिरिति वाच्यम्। अशाब्द-त्वात्, अतत्कालव्यावृत्तेरेव तेन शब्दमर्यादया लाभात्।

एतेन सुद्ध्युपास्ये पूर्वधस्य द्वित्वे जश्त्वे लक्ष्यभेदात्पुनर्द्वित्वमित्यपास्तम्। पूर्वं मकारस्येदानीमोकारस्येति लक्ष्यभेदस्योदवोढामित्यादावपि सत्त्वेनोक्तभाष्यविरोधात्। विकारान्यानुपूर्व्यैक्येन लक्ष्यैक्यं तु ममाप्यस्त्येवेति दिक्।

पत्तिरेवेति। इति न्यायेति। 'लक्ष्ये लक्षणं सकृदेव प्रवर्तते' इति न्यायेनेत्यर्थः। सा च वृद्धिराकाररूपा जाता ओकारे "सहिवहोरोदवर्णस्य" इत्याकारे जात इति शेषः। पुनर्वृद्धिर्न— ओकारस्य पुनर्वृद्धिर्न। विकारकृतभेदेनेति। विकारकृतो यो व्यक्तिभेदस्तेनेत्यर्थः। तस्य न्यायस्य समूलतामाह—समः सुटीत्यादिना। अस्याम्—उक्तन्यायरूपपरिभाषायाम्। अन्यथा—तन्न्या-यानङ्गीकारे। सिद्धाविति। लोपस्य रूपकरणस्थत्वेनेष्टसिद्धावित्यर्थः। तद्वैयर्थ्यमिति। "समः सुटि" इतिसूत्रन्त्रिसकारकरूपसिद्ध्यर्थं, तच्चाधुनापि सिद्धमिति भावः। लोपः पाणिनिसम्मतो नेति तु न शङ्कनीयम्। "अप्रतिषिद्धमनुमतम्भवति" इति न्यायेन तस्य पाणिनिसम्मतत्वात्। शास्त्रान्तरप्रसिद्धा-नामिहाश्रयणस्य भाष्यकारसम्मतत्वमपि। अत एव 'मृजन्ति' 'मार्जन्ति' 'ममृजतुः' 'ममार्जतुः' इत्यादि-रूपणाम् "इहान्ये वैयाकरणा मृजेरजादौ संक्रमे विभाषावृद्धिमारभन्ते" इति भाष्यकृतोक्तम्। अन्योक्त-तन्न्यायबीजं खण्डयति—इरयोरितीति। तद्धि सूत्रं "प्रथमन्दध्र आप" इत्यस्य साधनायारब्धम्। तत्र धाञो लिटि तस्य झादेशे "लिटस्तझयोः" इतिसूत्रेणेरेजादेशे तस्यानेन रे आदेशे कृते तस्येडागमे पुनरनेन रेभावो भवति। रेभावविधानसामर्थ्येन तस्येडागमो नेति तु न वाच्यम्, 'चक्रे' इत्यादा-विट्प्रतिषेधविषये तस्य चरितार्थत्वात्। स्वविधेयस्य रेभावस्येडागमेऽपि "यदागमा" इति न्यायेन रेशब्दत्वात्पुनस्तस्योद्देश्यत्वाप्राप्त्या रेभावो न स्यादिति द्विवचनं सफलमिति भावः। 'उदवोढाम्' इत्यत्र "सहिवहोत्" इतिसूत्रे तकारोच्चारणेन पुनर्वृद्ध्यप्राप्तिरिति कस्य चिदुक्तिं खण्डयति—नच तत्रेति। अशाब्दत्वादिति। आदित्यत्र तपरकरणेन वृद्ध्यप्राप्तेः शब्दमर्यादया लाभादित्यर्थः। तदुपपादयति—एतेन—वक्ष्यमाणदूषणेन। ननु 'सुध्युपास्यः' इत्यत्र जश्त्वरूपविकारातिरिक्तवर्ण-कृतानुपूर्वीकृतलक्ष्यैक्यसत्त्वात्पुनर्द्वित्वं न भविष्यतीत्याशङ्कां वारयति—विकारेति। ममापि— उदवोढामित्यत्र लक्ष्यैक्यवादिनो ममापि। एवञ्च तपरत्वसामर्थ्यादिति त्वदुक्तिर्व्यर्थेति भावः।

दिगिति—दिगर्थस्तु स्वविधेयस्य स्वस्मिन्नुद्देश्यत्वासम्भवे बीजमुद्देश्यत्वं सिद्धस्य स्वविधेयस्य

(१) नन्वेवम् अशब्दादाचारक्विबन्ताद्धेतुमण्णिचि अतो लोपे पुनः प्रेषणविवक्षायां पुनर्णिच् न स्यात् "हेतुमति च" (पा० सू० ३।१।२६) इति शास्त्रविहितस्य णिच एव द्वितीयणिच्विधावुद्दे-श्यत्वादिति चेन्न। स्वीयविधेयतावच्छेदकस्य स्वीयोद्देश्यतावच्छेदकत्वं न भवतीत्यर्थे तस्य तात्प-र्यात्। तथा च प्रकृते इशब्दे उद्देश्यतापर्याप्तावपि तद्वृत्तिधातुत्वमेवोद्देश्यतावच्छेदकं न तु णित्व-मिति न दोष इति दिक्।

इति द्वित्वमपीति । एतेनाष्टमिकवर्णद्वित्वं स्थाने द्वित्वमिति लक्ष्यभेदोऽस्तीति परास्तम् । पदद्वित्वस्याप्यावृत्त्यापत्तेः । वस्तुतस्तत्षाष्ठद्वित्ववन्न स्थाने द्विर्वचनमित्यन्यत्र निरूपितम् । प्रत्याख्यातमिति । "अनभ्यासप्रतिषेधोऽनर्थकश्छन्दसि वा-

---

त्वसिद्धतया तस्योद्देश्यत्वासम्भव इति । तथा "इरयोरे" इतिसूत्र साध्ये दध्र इति प्रयोगे नास्ति रेभावे कृते तस्येडागमे कृते कालविलम्बेनोद्देश्यस्य सिद्धतया द्विवचननिर्देशाभावेऽपि रेभावस्य पुनर्विधानञ्चरितार्थमिति द्विवचननिर्देशस्य 'लक्ष्ये लक्षणस्य' इति न्यायबीजत्वमेव यत्रोद्देश्यतावच्छेदकविधेयतावच्छेदकयोरैक्यं तत्र विधेयस्योद्देश्यत्वासम्भवो यथा घटो घट इत्यादौ । अवच्छेदकभेदेन तत्सम्भवस्तु घटो नील इत्यादौ प्रसिद्ध इति केचिदूचुः, तन्न । यत्रोद्देश्यविधेययोः सामान्यविशेषभावस्तत्रोद्देश्यविधेयभाव इति नियमः । 'घटो घट' इत्यादौ च तथात्वाभावेन तस्याभावः । 'घटो नील' इत्यादौ तु घटः सामान्यं नीलो विशेष इति विवक्षास्तीति सम्भवत्युद्देश्यविधेयभावः । एवञ्च प्रकृते रेभावे कृते इडागमे तस्येरेत्वप्रकारकज्ञानविशेष्यत्वेऽपि सामान्यविशेषभावाभावेन तस्यासम्भव इत्याशयात् । यदि नेडागमविशिष्टस्य रेशब्देन ग्रहणम्, यमुद्दिश्यागमो विहितस्तद्बोधकेन शब्देनागमविशिष्टस्य ग्रहणमिति तदर्थात् । तथाच—रेत्वेरेत्वयोः सामान्यविशेषभावसत्त्वेन ताभ्यां धर्माभ्यामाश्रययोरुद्देश्यविधेयभावसम्भव इति ब्रूषे तर्हि कृतेऽपीडागमे तस्यादेशो न प्राप्नोतीति इरेत्वस्यैव स्थानितावच्छेदकत्वेन शास्त्रघटकशब्देनोपस्थितत्वात् । एवञ्चेडागमे कृते यो धर्मः स्थानितावच्छेदकत्वेनाश्रितस्तत्प्रकारिका प्रतीतिरस्त्येवेति भवति शास्त्रस्य प्रवृत्तिरिति वक्तव्यं, तथा चेरेत्वेन विधेयस्यैवोद्देश्यत्वं वक्तव्यं, तच्च न सम्भवतीत्याशयः । यदपि रेभावोत्तरमिडागमेऽपि तस्येरेशब्दस्य लाक्षणिकत्वादादेशो न स्यादतो द्विवचननिर्देश इति तदपि न, कृतेऽपि द्विवचननिर्देशे प्रकृते लाक्षणिकत्वन्नापगतमिति लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अनित्यत्वज्ञापनेनैव तस्य चारितार्थ्यस्य वक्तव्यत्वादिति ॥

ननु द्विधमित्यादिना धकारस्य द्वित्वमादाय यन्मूले चतुष्ट्वमुक्तन्तन्न युक्तं, दकारस्य द्वित्वमादाय रूपाधिक्यस्य सम्भवादिति, चेन्न । द्वित्वे कर्तव्ये जश्त्वस्यासिद्धत्वात् । नच 'पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे' इत्यसिद्धत्वस्य प्रतिषेधो भविष्यतीति वाच्यम्, तस्याः परिभाषात्वेन सिद्धत्वासिद्धत्वयोः फले विशेषो यत्र तत्रैव प्रवृत्तेः ।

लक्ष्यभेदसम्पादनाय खण्डनकारोक्तामन्यां युक्तिं खण्डयति—एतेनेति । वक्ष्यमाणप्रकारेण । तमेव दर्शयति—यदेति । तथाच क्रियासमभिहारे लुनीहि लुनीहि इत्येवायं लुनातीत्यादौ पुनर्द्वित्वापत्तिः । क्रियासमभिहारे द्वित्ववद्वीप्सायामपि पुनर्द्वित्वापत्तेश्च । क्रियासमभिव्याहारवत्तस्या अप्यनेकव्यक्त्यत्वसम्भवादिति भावः । परोक्तमभ्युपेत्य प्रतिबन्ध्युत्तरमिदम्, वस्तुतः पुनर्द्वित्वस्य प्रवृत्तौ मानाभाव इत्याशयेनाह—वस्तुत इति । तत्—आष्टमिकवर्णद्वित्वम् ।

अयं भावः—षाष्ठद्वित्वस्थले "एकाच" इति षष्ठी स्थानपदार्थनिरूपितसम्बन्धार्थिका 'द्वे' इति शब्दस्वरूपात्मकसङ्ख्येयपरमिति स्थाने द्विर्वचनस्य लाभः, यदा तूच्चारणे इत्यस्याध्याहार उच्चारणक्रियायाः कर्मसाकाङ्क्षत्वादुपस्थितस्य 'द्वे' इत्यस्यैव कर्मसमर्पकत्वन्तदा "द्विः प्रयोगो द्विर्वचनम्" इति पक्षस्य लाभः । तत्र कारकविभक्त्यर्थान्वयित्वाद् द्वितीयपक्ष एव युक्तः । अधिकमन्यत्रोक्तम् ।

यत्तु षाष्ठाष्टमिकपदद्वित्वयोर्नित्यतया कश्चित्तस्य विश्रामो ऽवश्यं वाच्यः, एवञ्च लाघवेन प्रथमप्रवृत्तावेव विश्रामः कल्प्यते, अन्यथा रूपानन्त्यापत्तिरिति । तन्न । उक्तरीत्या आनन्त्यापत्तेरभावात् । सकृत्प्रवृत्त्यैव वीप्सादिद्योतनसम्भवाच्च । अन्यथा "परेर्वर्जने" इति द्वित्वस्य वैकल्पिकतया तस्य पुनः प्रवृत्त्यापत्तेः ।

केचित्तु "लिटि धातोः" इतिसूत्रे ऽनभ्यासग्रहणात् "लक्ष्ये लक्षणस्य" इतिन्यायो ऽनित्य इति पुनर्द्वित्वस्य प्रवृत्तिसम्भव इति वदन्ति । तन्न । भाष्यविरोधात्तमेवाह—अनभ्यासेति । अनर्थक इत्यस्य लक्षणस्य सकृत्प्रवृत्तेरिति शेषः । तथाच तन्न्यायमाश्रित्याभ्यासप्रतिषेधो बभूवेत्यादौ पुनर्द्वि-

सकारद्वित्वेनाष्टौ विसर्गद्वित्वेन षोडशेति त्वन्यदेतत् ।

यदप्युक्तं त्रैपादिके ऽन्तरङ्गे इत्यादि । तदपि न । नार्कुटो नार्पत्य इत्यत्र विसर्गवारणाय वृद्धेरसिद्धत्वस्य तत्रैव भाष्ये स्पष्टत्वात् । "संयोगान्तलोपे यणः प्रतिषेधः" इत्यस्य बहिरङ्गत्वेन प्रत्याख्यातत्वात् । स्वयमपि तथैवानूदितत्वाच्च ।

तस्मादिह यथोद्देशपक्षो ग्राह्यो बहिरङ्गपरिभाषाया अप्रवृत्तये । तथा

वचनात् नोनूयतेर्नोनावेत्यादौ न दोष" इति भाष्यम् । "एकस्यैकाचो द्वित्वे कृते एकाज्व्यपदेशे हेतोरचो द्विरुक्तत्वाद्, अनेन न्यायेनाचः पुनः पुनर्द्वित्वाप्राप्तौ अवयवान्तरस्यैकाच्त्वाभावेन तदप्रवृत्तौ तद् व्यर्थम्" इति च तदाशयः कैयटेनोक्तः । कैयटादिभिरिति । अत्रारुचिबीजं तु भाष्यप्रामाण्येन "तेषामनभिधानम् । "स्तौतिण्योः—" (पा० सू० ८।३।६१) इति सूत्रस्थः सोषुप्यतेः सन् 'सोषुपिषत' इति भाष्यप्रयोगोऽपि छान्दस इत्याहुः । रूपानन्त्यमिति । रूपाधिक्यमित्यर्थः । तदाह—नवत्वोक्तिरसङ्गतैवेति । सकारद्वित्वे इति । अच्परयत्वावच्छिन्नं ह्यस्य लक्ष्यम्, तत्रैकस्मिन् धकारे प्रवृत्तावपि तादृशे सकारे लक्ष्यभेदात्पुनः प्रवृत्तिर्भवत्येवेति भावः । एवं सम्प्रसारणादिविधौ यण्त्वावच्छिन्नमुद्देश्यमिति लक्ष्यभेदाद्यावदुद्देश्यं पुनः प्रवृत्तिर्भवत्येवेति न "न सम्प्रसारणे" (पा०सू० ६।१।३७) इत्यादे वैयर्थ्यमिति बोध्यम् ।

तदपि नेति । यथोद्देशपक्षे इत्यनुक्त्वा सामान्येन यदुक्तं तदपि नेत्यर्थः ।

तस्मादिहेति । "यणो मय" इत्यत्रेत्यर्थः । विसर्जनीयसूत्रभाष्यात्तु कार्यका-

---

लत्ववाक्यो न कार्य इति कल्पनेन लाघवस्य सम्भवे तन्न्यायानित्यत्वेऽभ्यासप्रतिषेधस्य ज्ञापकत्वकल्पनम्भाष्यविरुद्धमिति भावः । ननु नोनावेत्यत्र "सन्यङोः" इति द्वित्वोत्तरं "लिटि" इतिद्वित्वापत्तिरतोऽनभ्यासप्रतिषेध आवश्यको ऽत आह—छन्दसीति । न दोषः—न पुनर्द्वित्वापत्तिः । पुनर्द्वित्वापत्तौ कैयटोक्तिम्प्रमाणयति—एकस्यैकाच इति । एतेन 'जुगुप्सिषते' इत्यादौ पुनर्द्वित्ववारणायोत्तरार्थमनभ्यासस्येति कथितमिति परास्तम् । उक्तरीतेररुचिबीजं कैयटादिभिरित्युक्त्या सूचितन्तद्बीजमित्यर्थः । भाष्यप्रामाण्येन—"अभ्यासप्रतिषेधो ऽनर्थक" इति भाष्यप्रमाण्येन । तेषाम्—सन्नन्तादित्यादिना मूले प्रदर्शितानाम् । अनभिधानमिति । लोक इति शेषः । अत एवाह—स्तौतीत्यादि । इत्याहुरिति । भाष्यानुसारिण इति शेषः । रूपानन्त्यस्य खण्डितत्वादाह—रूपाधिक्यमिति । ननु सुध्युपास्य इत्यस्य लक्ष्यस्यैकत्वात्सकारस्यापि तेन शास्त्रेण द्वित्वन्न स्यादत आह—अच्परेति । ननून्यायाङ्गीकारे "न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्" इतिसूत्रस्य वैयर्थ्यापत्तिरत आह—एवमिति ।

अत्र 'सुध्युपास्य' इत्यादौ "बहिरङ्गलक्षणत्वाद्वा" इत्यनेन संयोगान्तलोपाप्रवृत्तिसम्पादनमसङ्गतं, त्रैपादिकेऽन्तरङ्गे त्रिपाद्या असिद्धेस्तत्राप्रवृत्तेर्न्याय्यत्वादिति, तदपि नेत्यादिनोक्तमसङ्गतमतो मूलाशयमाह—यथोद्देश इत्यादिना । मूले तस्मादित्यत्र यदिहेति तदर्थमाह—यणो मय इति ।

भाष्यकारोक्तसिद्धान्तमाह—विसर्जनीयेति । तत्र हि—'नार्कुटो' 'नार्पत्य' इत्यादौ रेफस्य विसर्गवारणाय "विसर्जनीयो ऽनुत्तरपदे" इति वार्तिककृतोक्तं, तत्प्रत्याख्यानपरान्तरङ्गपरिभाषाप्रवृत्तिस्तु न युक्ता; "पूर्वत्रासिद्धम्" इति प्रत्यक्षसिद्धमित्येतद्विरोधात् । अत एवोक्तं तत्र "नवा बहिरङ्गलक्षणत्वात्" इति, तेनोभयपक्षेऽपि त्रिपाद्यामबहिरङ्गपरिभाषाया अप्रवृत्तिरेव । नन्वेवं सति मूलविरोधो ऽत

च भाष्ये मयः परस्य यणो द्वित्वे दध्य्यत्रेत्युदाहृतम् । न चैवमपि "इकोऽसवर्ण–" (पा० सू० ६।१।१२७) इति शाकलेन रूपान्तरमस्त्विति वाच्यम् । समासे तन्निषेधात् । न च नित्यसमास एव तन्निषेध इति वाच्यम् । भाष्ये नित्यग्रहणस्य प्रत्याख्याततत्वात् । यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यात् । नन्विह यणेव दुर्लभः । सुधीशब्दस्य ध्यायतेः संप्रसारणेन निष्पन्नत्वेन "संप्रसारणाच्च" (पा० सू० ६।१।१०८) इति पूर्वरूपापत्तेरिति चेन्न। "संप्रसारणपूर्वत्वे समानाङ्गग्रहणम्" इति वार्तिकोक्तेः। सम्प्रसारणस्थानिकस्यातथात्वाच्च ।

न चैवमपि "न भूसुधियोः" (पा० सू० ६।४।८५) इति, यण्निषेधः शङ्क्यः, आङ्गत्वेन प्रत्यये परत एव तस्य प्रवृत्तेः । 'अनन्तरस्य' इति न्यायेन "एरनेकाचः—" (पा० सू० ६।४।८२) इति "ओस्सुपि" (पा० सू० ६।४।८३) इति च सूत्रद्वयेन प्राप्तस्यैव निषेधाच्च ।

त्वपक्षेऽपि त्रिपाद्यां तदप्रवृत्तिरिति लभ्यते, मूलं तु कैयटानुसारेणेति परे । सम्प्रसारणस्थानिकस्येति । स्थाने जातस्येति शेषः । साक्षात्सम्प्रसारणस्थानिकपूर्वरूपादेः "हलः" (पा० सू० ६।४।२) इत्यारम्भसामर्थ्यादल्विधौ स्थानिवत्त्वाङ्गीकारेऽपि पूर्वरूपोत्तरं प्रवृत्तस्य "हलः" (पा० सू० ६।४।२) इति दीर्घस्य स्थानिवद्भावेन सम्प्रसारणत्वे मानाभाव इति भावः ।

आह—मूलं त्विति । परे-भाष्यतत्त्वविदः ।

मूले—समानाङ्गग्रहणमितीति । अत्र समानपदमेकपरम् । एवञ्च यत्र सम्प्रसारणस्याचश्चैकाङ्गावयवत्वन्तत्र पूर्वरूपमित्यर्थाश्रयणे सुध्युपास्य इत्यत्र पूर्वरूपापत्तिर्दुर्वारैव, समासोत्तरोत्पन्नसुनिमित्ताङ्गसंज्ञायाः समुदायनिष्ठतया सम्प्रसारणाचोरेकाङ्गावयवत्वस्य सत्त्वात् । यदि तु सम्प्रसारणनिमित्तप्रत्ययनिमित्तैकाङ्गसंज्ञाविशिष्टावयवत्वमित्यर्थस्तदा कारीषगन्धीपुत्र इत्याद्यसिद्धिः । तत्र सम्प्रसारणस्य प्रत्ययनिमित्तकत्वाभावात्, अतोऽङ्गशब्दस्य सम्प्रसारणनिमित्ताव्यवहितपूर्ववर्तिसमुदायपरत्वमेव वक्तव्यम । नन्वेवमपि 'हूतो जीन' इत्यादौ पूर्वोरूपोत्तरन्दीर्घो न भविष्यति, सम्प्रसारणत्वस्य स्थान्यलधर्मतया तदादेशे पूर्वरूपनिष्पन्ने ऽतिदेशेन वक्तुमशक्यत्वादिति वाच्यम्; "हल" इति सूत्रारम्भसामर्थ्यात्तत्र "अनल्विधौ"इति निषेधाप्रवृत्तेः । नचैवमपि शकन्ध्वर्थमित्यादौ पुनः पूर्वरूपापत्तिवारणाय "समानाङ्गग्रहणम्" इति वार्तिकवैयर्थ्यमेव । पूर्वरूपनिष्पन्ननिष्ठस्यातिदेशलभ्यसम्प्रसारणत्वस्याल्धर्मतया तदादेशे दीर्घे अतिदेशेन तस्य वक्तुमशक्यत्वादिति वाच्यम्, अनयैव रीत्या वार्तिकानारम्भस्य भाष्यकाराभिप्रेतत्वादत आह—सम्प्रसारणस्थानिकस्येति ।

सम्प्रसारणस्थानिकस्य तत्त्वं "हल" इति सूत्रेण ज्ञापितमेवेत्यत आह—स्थाने जातस्येति । ननु "हल" इति सूत्रस्य सम्प्रसारणत्वस्याल्धर्मत्वेऽपि तदतिदेशे कर्तव्ये ऽनल्विधाविति निषेधो न प्रवर्तत इत्यर्थज्ञापकत्वमेवास्त्वित्यत आह—साक्षादिति । अल्विधाविति । दीर्घे इत्यर्थः । कर्तव्य इति शेषः । एतावतैव "हल" इति सूत्रस्य चारितार्थ्यमिति भावः ।

नन्वेवं सति 'सुध्युपास्यः' इत्यादौ सुधि आ इतिस्थिते ऽपवादत्वात् "हल" इति दीर्घे पूर्वरूपं न स्यात्, "हल" इति सूत्रस्य कृतार्थतया ऽल्विधावपि स्थानिवद्भावेन सम्प्रसारणादेशस्य सम्प्रसारणत्वमित्यर्थज्ञापकत्वासम्भवात्, "सम्प्रसारणाच्च" इत्यस्य विन्याधेत्यत्र चारितार्थ्यात्, इतिचेन्न ।

धात्रंश इति । अत्र रेफस्य द्वित्वं न । द्वित्वप्रकरणे रहाभ्या-मिति साक्षाच्छ्रुतेन निमित्तभावेन रेफस्य कार्यित्वबाधात् । सुध्युपास्य इत्यादौ तु स्थानित्वेन निमित्तत्वमिकः "तस्मादित्युत्तरस्य" (पा०-

द्वित्वं नेति । "यणो मय" इति प्राप्तं नेत्यर्थः । **द्वित्वप्रकरणे इति ।** तथा च भाष्यम्—"रेफस्यानुनासिकपरसवर्णद्विर्वचनप्रतिषेधो वक्तव्यः । स्वर्नयति । कुण्डं रथेन । मद्रह्रदः । भद्रह्रदः । न वक्तव्यः । रेफोष्मणां सवर्णा(१) न सन्ति । नेमौ रहौ कार्यिणौ किं तर्हि निमित्तं द्विर्वचनस्य" इति । अन्यथा वचनारम्भे द्विर्वचनमात्रस्य निषेधेन फलभेदे प्रत्याख्यानानापत्तेः । **साक्षाच्छ्रुतेन**—विशेषशब्दत्रोधितेन । यत्र यत्र द्वित्वनिमित्तत्वं तत्र सर्वत्र वाक्यान्तरेण "अनचि" (पा० सू० ८।४।४७) इत्यनेन कार्यित्वप्रसक्तेरनवकाशेन तेन भाष्यप्रामाण्यात्सामान्यत एव द्वित्वकार्यित्वं बाध्यत इति भावः ।

'निरुत्तं' 'दुरुतम्' इत्यस्य 'सुप्तम्' इत्यादेश्च सिद्धये "अङ्गस्य" इत्यस्यावृत्त्या—'अङ्गावयवाद्धलः परं यत्सम्प्रसारणन्तस्याङ्गस्य दीर्घ' इत्यर्थस्याश्रयेण दीर्घस्य पूर्वरूपात्प्राक् प्रवृत्त्यसम्भवात् ।

ननु 'धात्रंशः' इत्यत्र रेफस्य "अनचि" इति सूत्रेण द्वित्वाप्राप्त्या द्वित्वन्नेत्यसङ्गतमत आह—**यणो मय इतीति ।** मय इति पञ्चमीति पक्ष इति शेषः । नन्वेवमपि यत्र रेफस्य द्वित्वनिमित्तत्वप्रसक्तिः 'हर्यनुभवः' इत्यादौ यथा तत्रास्तु स्थानिवत्त्वबाधो, "धात्रंशः" इत्यादौ च न तथेति कथम्बाध इत्यत आह—**तथाचेति ।** अस्मिन्प्रकरणे स्थानित्वबाधे च । **भाष्यमिति**—"हयवरट्" (मा० सू० ५) सूत्रस्थमित्यादिः । आद्यदोषवारणायाह—**रेफोष्मणामिति ।** एतेन "यरो ऽनुनासिक" इति सूत्रे "अनुस्वारस्य ययि" इति सूत्रात्सवर्णपदापकर्षो ध्वनितः । तथाच सवर्णोऽनुनासिको नास्तीत्यर्थः । यथाश्रुते रेफस्य रेफ एव सवर्ण इति रेफस्य सवर्णो नास्तीत्यसङ्गतमेव स्यात् । अत एव "महिष्मान्" इत्यत्र षस्य नानुनासिकः । एतेन "अनुस्वारस्य ययि" इति सूत्रे "यरो ऽनुनासिक" इति सूत्रादनुनासिक इत्यस्य सम्बन्धश्च ध्वनितः । अत एव द्वितीयातिप्रसङ्गवारणप्रकारो विशिष्यात्र नोपपादितः । तृतीयातिप्रसङ्गवारणायाह—**नेमाविति ।** 'रहौ' इत्यत्र हकारोपादानं दृष्टान्तत्वप्रदर्शनाय; यथा हस्य कार्यित्वन्न तथा रेफस्यापि कार्यित्वन्नेति तात्पर्यम् । **अन्यथा**—एतत्प्रकरणस्थवचनसामान्यप्राप्तद्विर्वचनस्य बाधानङ्गीकारे । ननु कार्यित्वमपि यण्यर्शब्दाभ्यां साक्षात् श्रुतमेवेत्यत आह—**विशेषेति ।** **अनचीत्यनेन—"अनचि च" इति सूत्रेण ।** एतेन "अनचि" इत्यस्य निषेधबोधकतयाऽनचीत्यसङ्गतमिति परास्तम् । अनवकाशेनेत्यनेन निमित्तत्वस्यापवादत्वात्कार्यित्वबाधकता बोधिता । नच "अनचि" इत्यस्य "अचो रह" इत्येतत् दृष्ट्या ऽसिद्धत्वात्कथम्बाधकतेति वाच्यम् । तावतापि तदप्राप्तियोग्ये विषये ऽचारितार्थ्यस्यापवादत्वबीजस्यानपायात् । "अनचि" इत्यस्य वैकल्पिकतया द्वित्वाभावपक्षे चारितार्थ्यात्कथङ्कार्यित्वस्य निमित्तत्वेन बाध इति शङ्काया नावकाशः ।

(१) "यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा" (पा० सू० ८।४।४५) इत्यत्र "अनुस्वारस्य ययि परसवर्णः" (पा० सू० ८।४।५८) इति सूत्रात् सवर्णग्रहणमपकृष्य चतुर्मुख इत्यादावनुनासिकवारणपक्षे तस्यापि सवर्णविधित्वेन भाष्यकारमते निस्तारः ।

सू० १।१।६७) इत्यादिनिर्देशाज्ज्ञापकान्न बाध्यत इति कैयटः। तक्र-

न बाध्यत इति। इदं च व्यक्तिपक्षेऽप्यावश्यकम्। अन्यथा "अकः सवर्णे—" (पा० सू० ६।१।१०१) इत्येतत्पर्यालोचनया श्रीश इत्यादिविषयकयणशास्त्राभावक-ल्पनवत्सङ्ग्राहकवाक्ये इकः स्थानित्वश्रवणात्तद्विषयकलक्षणाभावस्यैव कल्पनं स्यादिति स्पष्टम् "इको यणचि" (पा० सू० ६।१।७७) इत्यत्र कैयटे। कैयट इति। अत्रा-रुचिबीजं तु अत्र स्थानित्वस्य नानवकाशत्वं, मध्वत्रेत्यत्र निमित्तत्वाप्राप्त्या तत्र स्थानित्वस्य चारितार्थ्यात्। तक्रकौण्डिन्यन्यायोऽप्यनवकाशविषय एव इति स्पष्टं "तद्धितेष्वचाम्—" (पा० सू० ७।२।११७) इति सूत्रे भाष्ये। तदप्राप्तियोग्यवि-षयाभावरूपं चानवकाशत्वमेतद्विषये। न च तक्रकौण्डिन्यन्यायो विधेयविषय एव 'विशेषविहितेन सामान्यविहितं बाध्यत' इति अभियुक्तव्यवहारादिति वाच्यम्। अपूर्वबोध्यत्वेन निमित्तत्वादेरपि विधेयत्वात्। न हि निमित्तवत्त्वमपि मानान्तर-

इदम्—ज्ञापकाश्रयणम्। व्यक्तिपक्षेऽप्यावश्यकमिति। अपिना जातिपक्षसमुच्चयः। अय-म्भावः—व्यक्तिपक्षे प्रतिलक्ष्यं लक्षणानां भेदेन यणादिकार्यविधायकशास्त्रस्थले सर्वलक्ष्यसङ्ग्रहाय तन्त्रे-णोच्चारणमित्यावश्यकम्। एवञ्च 'श्रीश' इत्यादिविषयकमपि यण्विधायकशास्त्रं स्यादित्यनिष्टापत्तिः, अतो यत्रापवादशास्त्रविषयता तद्विषयकबाध्यशास्त्रस्याकल्पनमेवेति यथा, तथा यणादेशस्थानित्वमि-को विशेषतः श्रुतमिति तस्य निमित्तत्वाकल्पनमपि स्यात्, तथाच 'सुध्युपास्यः' इत्यादिलक्ष्याणाम-सिद्ध्यापत्तिः, अत इकामपि निमित्तत्वं यणादेशे ऽस्तीत्यत्र "तस्मादित्युत्तरस्य" इत्यादीनां ज्ञापकतैव, तथा जातिपक्षेऽपि लक्षणस्य सर्वविषयकत्वम्। अत एव भाष्यकृता "न ब्राह्मणं हन्यात्" इत्यत्र सर्व-ब्राह्मणविषयकत्वसिद्धये जातिपक्षाश्रयणमेव दर्शितम्। एवञ्च श्रीशविषयकत्वं यणादेशविधायकशास्त्रे नास्तीति कल्पनीयम्। अन्यथा तत्र विकल्पापत्तिः। एवमिकान्निमित्तत्वाकल्पनमपि स्यादतो ज्ञापकत्व-मावश्यकमिति। एतदेव दर्शयति—अन्यथेति। अन्यथा—ज्ञापकानाश्रयणे। तद्विषयकेति। इको निमित्तत्वविषयकेत्यर्थः। अत्र—यण्विषये। तत्र—इकि : चारितार्थ्यादिति। एतेनेग्विषये येन नाप्राप्तिन्यायविषयताया अभावेनेकां निमित्तत्वबाधाप्रसक्त्या पक्षद्वयेऽपि ज्ञापकानुपयोग एवेति ध्वनितम्। नन्वत्र येन नाप्राप्तिन्यायस्य सञ्चारो मया न क्रियते ; किन्तु तक्रकौण्डिन्यन्यायविषय-तायाः सत्त्वेन तेन न्यायेन बाध उच्यत इत्यत आह—तक्रेति।

स्पष्टमिति। तत्र हि—"क्रौष्टुः, नामतः" इत्यादावन्त्योपधावृद्ध्योर्निषेधमुक्त्वोक्तन्यायेन तयो-र्बाधमाशङ्क्य "सौश्रुतः' इत्यत्रादिवृद्धेश्चारितार्थ्येन न्यायेन तयोरादिवृद्ध्या बाधस्याप्राप्तिमुपन्यस्यानु-शतिकादिगणे पुष्करच्छब्दपाठस्यादिवृद्धिविषये तयोरप्रवृत्तौ ज्ञापकतोक्ता। एतेन तत्र यथोक्तन्यायेन नास्ति बाधस्तथेहाप्येकत्वयोः सामान्यविशेषभावसत्वेऽपि निमित्तत्वस्थानित्वयोरुक्तन्यायेन बाध्यबा-धकभावाभाव इति भावः। एतद्विषये—तक्रकौण्डिन्यन्यायविषये। तथाच—तक्रकौण्डिन्यन्यायमूलक एव "येन नाप्राप्तिन्याय" इति सूचितम्। सर्वथा निरवकाशत्वप्रयुक्तन्तु बाधकत्वन्त्वन्यत्।

परोक्तमुपन्यस्य खण्डयति—नचेति। विधेयविषय एवेति। तथाचोभयोरविधेयत्वान्न तक्र-कौण्डिन्यन्यायसञ्चारः। व्यवहारादिति। "तद्धितेष्वचामादेः" इति भाष्यमूलकादित्यादिः। अपू-र्वबोध्यत्वेन—अज्ञातज्ञाप्यत्वेन। अपिना कार्यित्वस्य सङ्ग्रहः। तत्त्वम्—निमित्तत्वङ्कार्यित्वञ्च।

अत्र केचित् एवं "मतिबुद्धि" इतिसूत्रे 'राजपूजितः' इत्यत्र "भूते क्तान्तेन तृतीयान्तस्य समास" इत्युक्तम्। सा चोक्तिर्भूतवर्तमानकालयोर्भेदं हृदि निधाय तत्र मत्यादिबोधकधातुविहितक्तप्रोक्त्यवर्त-मानकालस्य विशेषत उक्तत्वेन सामान्यत उक्तस्य भूतकालस्य बाधं सम्भाव्य, तेनेत्यधिकारे 'उपज्ञाते'

रस्य तु भवत्येवेत्युक्तम्। तच्च वेत्यतोऽत्र रूपद्वयम्। लाकृतिरिति त्वेकमेव॥

'सिद्धमिति' दिक्(१)। एकमेवेति। यणतत्प्राग्वर्तियरोर्द्वित्वप्रयुक्तरूपभेदाभावा-

इति निदर्शेन कालयोर्बाध्यबाधकभावाभाव इत्युक्तं, तस्य तेन निर्देशेन विधेयविषय एव विशेषत उक्तस्य सामान्यतो बोधितबाधकतेति लौकिकन्यायस्य सञ्चार इति सामान्यतो ज्ञाप्यत इति तात्पर्यम्।

तत्र परेत्वाहु:–लौकिकेन तेन न्यायेन बाध इति वक्तुमप्यशक्यम्, युगपद्विषयतायां लौकिकन्यायसञ्चारः। सा चेह विरुद्धत्वान्नास्ति। यथा द्वन्द्वापवाद एकशेष इति। व्यवहारो—यद्दीदन्न स्यात्तदा "चार्थे" इति सूत्रम्प्रवर्ततेति रीत्या साध्यते। तथा कालयोर्वक्तुमशक्यमित्युक्तं, तदेतेन बोध्यते। तत्रापि मत्यादिसम्बन्धित्वेन वर्तमानकालस्यापूर्वबोध्यत्वेन तत्त्वस्य सत्त्वेन तस्य बाधकत्वसम्भवादिति, तन्न। कालानाम्प्रत्ययद्योत्यतयाऽविधेयत्वात्। नच तत्र क्तप्रत्ययवत्कालस्याप्यपूर्वबोध्यत्वेन तत्त्वम्। तस्य सामान्यतो विशेषतश्च लोकसिद्धत्वस्य "कालोपसर्जने च तुल्यम्"इत्यनेन प्रतिपादितत्वात् कालयोर्युगपद्विवक्षायाः कर्तुमशक्यत्वेन बाध्यबाधकभावाप्राप्तेश्चेत्याह—**दिगिति**।

ननु विसर्गस्य द्वित्वेनाधिक्याल्लाकृतिरिति त्वेकमेवेति मूलासङ्गतिरत आह—**यणित्यादि**। तथा

(१) वस्तुतस्तु बाध्यबाधकत्वेनाभिमतशास्त्रीयविषयतयोर्यत्र व्याप्यव्यापकभावस्तत्रैव तक्रकौण्डिन्यन्यायः प्रवर्तते। अत एव "आदिवृद्धिरन्त्योपधावृद्धी बाधते, अनुशतिकादिषु पुष्करसच्छब्दस्य पाठसामर्थ्यात्" इति भाष्ये सामर्थ्योपवर्णनं सङ्गच्छते, उद्देश्यादिदलप्रविष्टधर्मयोर्व्याप्यव्यापकभावमात्रेणैतन्न्यायप्रवृत्तिस्वीकारे तु तद्भाष्यस्याऽसङ्गतिरेव स्यात्, अस्ति हि अत्रापि ञिद्णित्तद्धितत्वञित्णित्प्रत्ययत्वरूपधर्मयोर्व्याप्यव्यापकभाव इति न्यायेनैवेष्टसिद्धिः स्यात्, एवमनेन न्यायेन बाधोऽपि व्याप्यविषयताश्रयातिरिक्तत्वेन व्यापकविषयताश्रये सङ्कोचरूपो बोध्यः, अत एव 'आट, आटतुः' इत्यादौ द्वित्वसिद्धिः। अन्यथा व्याप्यविषयतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन व्यापकविषयतावच्छेदकधर्मावच्छिन्ने सङ्कोचस्वीकारे तु "लिटि धातोरनभ्यासस्य" (पा० सू० ६।१।८) इति सूत्रीयोद्देश्यतारूपव्यापकविषयतावच्छेदकप्रथमैकाच्त्वरूपधर्मावच्छिन्ने "अजादेर्द्वितीयस्य" (पा० सू० ६।१।७) इति सूत्रीयोद्देश्यतावच्छेदकतारूपव्याप्यविषयतावच्छेदकाजादिप्रथमैकाच्त्वरूपधर्मावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन सङ्कोचे "लिटि धातोः—" इत्यनेन द्वित्वं न स्यात्। नापि "अजादेः–" इत्यनेन, द्वितीयस्यैकाचोऽभावात्। पूर्वोक्तरीत्या द्वितीयाजवधिकपूर्वत्ववदजादिप्रथमैकाच्त्वावच्छिन्नविषयताश्रयातिरिक्तत्वेन व्यापकविषयताश्रये प्रथमैकाच्त्वावच्छिन्ने सङ्कोचे तु प्रकृते द्वितीयाजवधिकपूर्वत्ववत्त्वाभावात्तदतिरिक्तत्वेनाऽसङ्कोचात् "लिटि धातोः" इत्यनेन द्वित्वसिद्धिरिति न दोषः॥ एवं च प्रकृते यरव्यवहितपूर्वत्वविशिष्टाजव्यवहितोत्तरत्वविशिष्टरेफत्वावच्छिन्नविषयताश्रयातिरिक्तत्वेन अजव्यवहितोत्तरयर्त्वावच्छिन्नविषयताश्रये सङ्कोचे क्रियमाणे हर्यनुभव इत्यादौ रेफस्य द्वित्ववारणेऽपि अर्हेणेत्यादौ यरवधिकपूर्वत्वाभाववतो रेफस्य द्वित्वापत्तिस्तदवस्थैव, एवं मद्ह्रद इत्यत्र पूर्वरेफस्य "यणो मय" इत्यनेन द्वितीयरेफस्य "अचो रहभ्यां द्वे" इत्यनेन द्वित्वापत्तिः स्यादेव॥ तस्मादत्र तक्रन्यायातिरिक्तत्वेन माठरपरिवेषणन्यायेन व्यवस्थेति भाष्यकाराशयः॥ सर्वे ब्राह्मणा भोज्यन्तां, माठरकौण्डिन्यौ परिवेविषेतामिति च न्यायाकारः। एकविधेयतानिरूपितोद्देश्यदलप्रविष्टधर्मयोर्यत्र व्याप्यव्यापकभावस्तत्रायं न्यायः प्रवर्तते। अनेन च बाधो व्याप्यधर्मावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन व्यापकधर्मावच्छिन्ने संकोचरूपः क्रियते। तथा च प्रकृते द्वित्वरूपैकविधेयतानिरूपितोद्देश्यदलप्रविष्टयो रेफत्वयर्त्वरूपधर्मयोर्व्याप्यव्यापकभावसत्त्वादेतन्न्यायप्रवृत्तौ रेफत्वावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन यर्त्वावच्छिन्ने सङ्कोचाद् 'हर्यनुभवः, अर्हेण' इत्यादौ "अनचि च" (पा० सू० ८।४।४७) इत्यनेन न द्वित्वम्, तत्र सङ्कुचितस्यैव यर्पदस्यानुवृत्तत्वात्, एवं "यणो मय" इति तत्सूत्रस्थवार्तिकेऽपि सङ्कुचितयर्पदस्यानुवर्तनाद्दे-

"हलो यमाम्" (पा० सू० ८।४।६४)। लोपः स्याद्वेति। "झयो हः–" (पा० सू० ८।४।६२) इत्यतोऽन्यतरस्यामित्यनुवृत्तेः। एतच्च लण्सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **माहात्म्यमिति।** अत्र मलोपो नेत्यर्थः। "हलो यरां यरि सवर्णे लोपः" इति तु न सूत्रितम्। अर्ध्नोत्, मूर्ध्नः, शार्ङ्गम्, आर्त्नीः, इत्यादौ रेफात्परस्य लोपापत्तेः॥

दिति भावः। वकारस्तु नात्र(१)। अन्यूनानतिरिक्तस्थानकादेशलाभेनाधिकस्थानकस्याप्रवृत्तेः। लण्सूत्रस्थभाष्यविरोधेनेदृशानामनभिधानमिति तत्त्वम्।

आर्त्नी इति(२)। आङ्पूर्वादर्त्तेर्बाहुलकान्निप्रत्ययः। धनुषः कोटी उच्येते। "आर्तिः पीडाधनुष्कोट्योः" इत्यमरे नकाररहितः पाठो दृश्यते। अर्तिरिति पाठान्तरम्। वार्तिकेत्यनेन तस्य वाचनिकत्वं सूचितम्।

च—यथा 'सुध्युपास्य'इत्यादौ यण् तत्प्राग्वर्ति यरो द्वित्वकृताधिक्यं तथात्र नास्तीति प्रतिपादने तात्पर्यमिति बोध्यम्। वकारस्य दन्त्योष्ठ्यत्वात्स्थानकृतसादृश्यमादाय तत्प्राप्तिशङ्कां वारयति—**वकारस्त्विति।** तमप उपादानेनातिशयितमान्तर्यं यत्र तस्य प्रवृत्तिर्भवतीति तात्पर्यम्। एवं "स्थानेऽन्तरतम" इति सूत्रभाष्ये "किमुदाहरणमिको यणचि दध्यत्र मध्वत्र यथासंख्येनाप्येतत्सिद्धम्" इति उक्तम्। तेनाप्यत्र वकाराभावो बोध्यः। **इदृशानाम्**—लृस्थानिकलादेशयुतानामनार्षप्रयोगाणाम्। तत्र भाष्ये "न पदान्ताः परेऽणः सन्ति" इत्युक्तम्। आर्षप्रयोगमादायेको यणचीति सूत्रे यथासंख्यनिर्वाहः॥

आर्त्नी इति। प्रयोगे 'आर्त्नी इमे दीर्घे' इति वैदिकप्रयोगानुकरणम्। तत्र निप्रत्ययो बाहुलकात्तदन्तात्कृदिकारादिति ङीप्, द्विवचनम्, छान्दसत्वात्पूर्वसवर्णदीर्घत्वम्। **उच्यते इति**—तद्भाष्ये तथा व्याख्यानात् लौकिकप्रयोगे त्वाह—**आर्तिरिति।** **वाचनिकत्वम्**—वार्तिककृता वचनरूपेण पठितम्। यत्तु "येन विधिः" इति सूत्रे "आदिरन्त्येन" इति सूत्रादादिरित्यस्य; इतेत्यस्य चानुवृत्तिः। इत्पदञ्चालि लाक्षणिकं, सप्तम्यन्तत्वेन तस्य विपरिमाणः, एवं येनेत्यस्यापि सप्तम्या विपरिणामः, वाक्यभेदश्चाश्रयणीयः विधिरित्यस्यावृत्तिश्चेति यस्मिन्नलि विधिस्तदादिविधिर्बोध्य इत्यस्य लाभ

फातिरिक्तयरन्तर्गतो यो यण् तस्य मयः परीभूतस्य द्वित्वमित्यर्थेन मद्ह्रद इत्यत्र पूर्वरेफस्य द्वित्वं न। एवं द्वितीयरेफस्यापि "अचो रहाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।४७) इति द्वित्वं न भवति, इति व्यवस्थोपपद्यते। अस्य न्यायस्य तक्रन्यायातिरिक्तत्वादेव चानेन न्यायेन "इको यणचि" (पा० सू०६।१।७७) इत्यादावपि इक्त्वावच्छिन्नातिरिक्तत्वेनाच्त्वावच्छिन्ने संकोचो माभूदित्येतदर्थं "तस्मादित्युत्तरस्य" (पा० सू० १।१।६७) इति निर्देशेन ज्ञापकेन समाधानं कैयटोक्तमपि सङ्गच्छत इति दिक्॥

(१) "स्थानेऽन्तरमः" (पा० सू० १।१।५०) इति सूत्रे तमब्ग्रहणसामर्थ्येन अत्यन्तसदृशस्यैवादेशत्वमिति लभ्यते, अत्यन्तसदृशत्वं च स्थानिविशिष्टधर्मवत्त्वम्, वैशिष्ट्यं च स्ववृत्तित्वं स्वस्थानिकादेशवृत्तित्वं स्वस्थानिकादेशेतरयावदादेशावृत्तित्वमिति सम्बन्धत्रयेण, तथा च प्रकृते लकारस्य स्ववृत्तिदन्तमात्रस्थानजन्यत्वरूपधर्मवत्त्वेन लकार एव सदृशतमः, वकारस्य तु दन्तौष्ठस्थानजन्यत्वेन तादृशधर्मवत्त्वाभावान्न तत्प्राप्तिरित्यर्थः।

(२) "ऋतेः" इति पाठः, "ऋतेर्धातोर्गत्यर्थस्य" इति निरुक्तात्, क्तिन्प्रत्यये "ऋच्छतेः" इत्यस्यापत्तेश्च।

"वान्तो यि" (पा० सू० ६।१।६९) । **यकारादाविति** । विशेषणमात्मान्तस्य सञ्ज्ञा स्यादित्येतदर्थकस्य "येन विधिः–" (पा० सू० १।१।७२) इति सूत्रस्यापवादभूतेन "यस्मिन्विधिस्तदादावल्ग्रहणे" इति वार्तिकेनायमर्थो लभ्यते । **ओदौतोरिति** । पूर्वसूत्रे तयोरेव वान्तौ प्रति स्थानित्वेन निर्णीतत्वादित्यर्थः । ननु गव्यूतिरित्यत्र "हलि सर्वेषाम्" (पा० सू० ८।३।२२) इति, "लोपः शाकल्यस्य" (पा० सू० ८।३।१९) इति वा लोपः स्यादित्याशङ्क्याह—**वान्त इति** । **लव्यमिति** । लुनातेरचो यत् । "सार्वधातुकार्धधातुकयोः" (पा० सू० ७।३। ८४) इति गुणः । **अवश्यलाव्यमिति** । "ओरावश्यके" (पा० सू० ३।१।१२५) इति ण्यत् ॥

क्षय्यमिति । "शकि लिङ् च" (पा० सू० ३।३।१७२) इति चात्कृत्याः । **क्षेयमिति** । "अर्हे कृत्यतृचश्च" (पा० सू० ३।३।१६९)इति यत् ।

हर एहीति । इह "ओमाङोश्च" (पा० सू० ६।१।९५) इति पररूपं प्राप्तम् ॥

"उरण् रपरः" (पा० सू० १।१।५७) ॥ **आन्तरतम्यादिति** । रेफशिरस्तस्यार् इत्यस्य रेफद्वारा ऋकारेण स्थानसाम्यादित्यर्थः । **पक्षे द्वित्वमिति** । ऋधेर्धस्येति भावः ॥

पूर्वं सूत्रे इति । वान्तज्ञानाय तत्पर्यालोचनस्यावश्यकत्वादिति भावः ।

ऋधेर्धस्येति । न च द्वित्वभिन्ने पूर्वत्र कर्तव्ये परमसिद्धमित्यर्थकेन "पूर्वत्रासिद्धमद्वित्वे" इत्यनेन धातुधकारस्य जश्त्वे दस्येति वक्तुमुचितमिति वाच्यम् । फले विशेषाभावेन तदनादरणात् । न ह्यत्र जश्त्वात्पूर्वमनन्तरं वा द्वित्वे रूपे विशेषोऽस्ति । तदनन्तरं जश्त्वप्रवृत्तेः सत्त्वात् । यत्र पूर्वत्रासिद्धप्रवृत्तौ तन्निषेधे वा फले विशेषस्तत्रैवास्याः परिभाषात्वेन प्रवृत्तेरित्यन्यत्र विस्तरः । यद्वा धस्य तत्स्थानिकस्येत्यर्थ इति दिक् ॥

इति, तन्न । भाष्यानुक्तत्वात् । किञ्च क्लेशेन तादृशार्थकल्पनापेक्षया वाचनिकत्वकल्पने लाघवमिति भावः ॥

इति भाव इति । प्राचीनानुसारिणो मूलकारस्येत्यादिः । 'एतेन पूर्वसूत्रपर्यालोचनस्यावश्यकत्वेऽपि तज्जन्यवाक्यार्थबोधस्य तेनोपप्लुतस्य लक्ष्यसंस्कारकवाक्यान्तरस्य पर्यालोचनमावश्यकमिति "ओदौतोरिति वक्तव्यम्" इति वार्तिकमूलकाद्व्याख्यानादेतादृशार्थलाभ इति ग्रन्थेनास्य विरोध इति परास्तम् ॥

अस्याः—"पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे" इत्यस्याः । यत्तु "द्वित्वे परसवर्णत्वं सिद्धं वक्तव्यम्, संय्यँन्तेत्यादौ त्रियकारकत्वार्थम्" इति भाष्यवार्तिकप्रामाण्येन वर्णद्वित्वे ऽस्याः प्रवृत्तिर्न । अत एव "णत्वं

लोपो वेति । "झयो होऽन्यतरस्याम्" (पा० सू० ८।४।६२) इति सूत्राद्विकल्पानुवृत्तेः । एतच्च "नाज्झलौ" (पा०सू० १।१।१०) इति सूत्रे भाष्यकैयटयोः स्पष्टम् । प्राचस्तु विकल्पानुवृत्तेरनुक्तेर्न्यूनता ।

यदपि व्याख्यातृभिः "शरोऽचि" (पा० सू० ८।४।४९) इति ज्ञापकमुपन्यस्य तत्संवादार्थं भाष्यमुपन्यस्तम्—"अनुवर्त्तते विभाषा शरोऽचि यद्वारयत्ययं द्वित्वम्" इति । तन्न । तदुत्तरभाष्ये एव उक्तज्ञापकस्य दूषितत्वात् । लोपस्य हि नित्यत्वे "अचो रहाभ्याम्–" (पा० सू० ८।४।४६) इति द्वित्वं लोपापवादः स्यात् । तथा च "शरोऽचि" इत्यस्य सार्थक्यं स्पष्टमेव । तस्माद्विकल्पानुवृत्तौ ज्ञापकान्तरमनुसर्तव्यम् । भा-

---

नाज्झलाविति सूत्रे इति । "हयवरट्" सूत्रशेषे चेत्यपि बोध्यम् । अनुक्तेरिति । "हलो यमाम्" (पा० सू० ८।४।६४) इत्यत्र "झरो झरि" (पा० सू० ८।४।६५) इत्यत्र चेति भावः । ज्ञापकमिति । उभयत्रापि विकल्पानुवृत्ताविति भावः । लोपस्य हीति । लोपमात्रस्येत्यर्थः । लोपापवाद इति । आरम्भसामर्थ्यादिति भावः । ज्ञापकान्तरमिति । "अणुदित्" (पा० सू० १।१।६९) सूत्रस्थमण्ग्रहणं हलः परस्य यरो लोपो वैकल्पिक इति सामान्यापेक्षमाश्रयणीयमिति भावः ।

द्वित्वं चतुर्णाम्" इति परममूलसङ्गतिरिति, तन्न । 'वाक्' 'वाक्क्' इति भाष्यीयप्रयोगासङ्गतेः । अत्र चस्य कुत्वे जश्त्वे द्वित्वचर्त्वयोः प्राप्तौ चर्त्वस्यासिद्धत्वेन द्वित्वे परस्य गस्य चर्त्वे तस्यासिद्धत्वेन खर्परत्वाभावेन पूर्वगकारस्य चर्त्वाप्राप्तौ गस्यैव श्रवणापत्तेः । नचावसाने चर्त्वस्य जश्त्वमिति वाच्यम्, अपवादप्रवृत्तिबाधकद्वित्वविषयतासत्त्वेन चर्त्वाप्रवृत्तेः । रामावित्यादौ वृद्ध्यपवादपूर्वसवर्णदीर्घविषयतायाः सत्त्वेन निषेधात्प्राग्वृद्धेरप्रवृत्तिवत् "पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे" इति परिभाषाया उपस्थितौ लिङ्गन्तु तदधिकारभवशास्त्रत्वम् । यत्र तदधिकारभवशास्त्रत्वन्तत्राद्वित्व इत्युपतिष्ठत इति तस्या अर्थः । एवन्तदधिकारीयशास्त्र ऽद्वित्व इत्यस्योपस्थितौ 'सम्भवति सामानाधिकरण्ये' इति न्यायेन द्वित्वभिन्ने पूर्वत्र कर्तव्ये इदमसिद्धमित्यर्थो भवति । एतेनैनाम्परिभाषामाश्रित्य "झलाञ्जश्" इति जश्त्वस्य प्राक् प्राप्त्या 'द्विधमिति' परममूलमृषेर्धस्येति मूलस्यासङ्गतमिति खण्डनकारोक्तिः परास्ता ॥

"हयवरट्" सूत्रस्थभाष्यस्योभयविषयकतया प्रवृत्तेरुभयत्र विकल्पानुवृत्तिः सप्रमाणेति प्रदर्शनायाह—हयवरडिति । मूले—ज्ञापकमभिप्रेत्येति । ज्ञापकमुपन्यस्येत्यर्थः । तत्र ज्ञापकतायां सम्वादार्थं संमत्यर्थम् । लोपमात्रस्येति । अत्र मात्रपदं कार्त्स्न्ये । लोपापवाद इतीति । अत्रापवादशब्दो बाधकपरः । अपवाद इवापवाद इत्यर्थः । अपवादो यथोत्सर्गस्य प्राप्तिं प्रतिबध्नाति तथेदमपि लोपयोः प्राप्तिं वारयेत्, नत्वपवादत्वमेव सम्भवति । यत्रोत्सर्गे प्रवृत्तेऽप्यपवादत्वेनाभिमतस्य प्राप्तिस्तत्रापवादत्वव्यवहारस्य मुख्यत्वात् । द्वित्वस्य लोपमात्रबाधकत्वे साधकमाह—आरम्भेति । अणुग्रहणमिति । एतद्धि संय्यन्तेत्यादावनुनासिकयकारादेर्द्वित्वार्थं, यदि लोपो नित्यः स्यात्तदा कृतेऽपि द्वित्वे तस्य लोपेन निवृत्तौ यकारादिद्वयस्यैव श्रवणमिति तत्राज्ग्रहणेन सिद्धावक्लृप्तस्य परणकारसाध्यप्रत्याहारान्तराश्रयणस्य व्यर्थत्वमिति भावः । तस्य उक्तसूत्रस्थाणुग्रहणस्य सिद्धमिति अणुग्रहणादित्यादिः । तद्विषये "हलो यमाम्" इति लोपविषये 'हर्य्यनुभव' इत्यादौ । "शरोऽचि" इति ज्ञापकमिति । एतद्धि चतुर्ष्वित्यादौ द्वित्वस्य निषेधाय । यदि तु "झरो झरि" इति लोपो नित्यस्तदा

ऽयकारादिव्याख्यानमेव वा शरणम् । **द्वित्वलोपयोरिति** । यत्तु द्वित्वविधानसामर्थ्याद् द्वावेव शिष्येते इति । तन्न । लोपस्य वैकल्पिकत्वेन द्वित्वस्य पक्षे चरितार्थत्वात् । **त्रिधामिति** । "यणो मय" लक्षणान्तरेण पुनर्द्वित्वे तु चतुर्धमपि बोध्यम् ॥

"एत्येधत्यूठ्सु" (पा० सू० ६।१।८९) ॥ अत्र एचीत्यनुवर्त्तते, तच्च एतेरेव विशेषणं नत्वेधतेः, अव्यभिचारात् । नाप्यूठः, असम्भवादिति प्राञ्चः ।

अत्र कैयटः—एधतेरपि विशेषणम् । मा भवान्प्रेदिधदित्यत्र व्यभिचारात् । यद्यपीदं कैयटपुस्तकेषु प्रायेण न दृश्यते; तथाऽपि क्वचिद् दृश्यत एव । न च "णौ चङि—" (पा० सू० ७।४।१) इति ह्रस्वे कृते नायमेधतिरिति वाच्यम् ! एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् ।

तस्य "हलो यमाम्—" (पा० सू० ८।४।६४) इति विशेषापेक्षत्वे आह—**व्याख्यानमेव वेति** । यदि तु "हलो यमाम्—" इत्यत्र विकल्पं सिद्धं कृत्वा द्वित्वस्य तद्विषये चारितार्थ्येन "झरो झरि" इत्यत्र तदनुवृत्तौ "शरोऽचि" (पा० सू० ८।४।४९) इति ज्ञापकमुपन्यस्यते तदा सम्यगेव, परं तु प्राचां भाष्यसम्मतिलेखः प्रामादिकः । तद्भाष्यस्योभयविषयतया प्रवृत्तेः ।

असम्भवादिति । न च आ अवतीति और्जनस्य और्जनोरित्यादावचः क्वाबूठ्याद्गुणे परादिवत्त्वेनोठ्त्वात्सम्भवोऽस्ति । न च "वृद्धिरेचि" (पा०सू० ६।१।८८) इति सिद्धिः "ओमाङोश्च" (पा० सू० ६।१।९५) इत्यनेन बाधाद् , अनेन तु सामर्थ्यात्तद् बाध्यत इति वाच्यम् । तस्यानभिधानादित्याशयात् ।

किं च "ओमाङोः—" (पा० सू० ६।१।९५) इत्येतद्बाधकल्पनापेक्षया सामर्थ्येन लक्ष्यानुरोधेन च "एचि" इत्यस्यासम्बन्धकल्पनैवोचिता । **ह्रस्वे कृते इति** । वृद्धेः पूर्वमित्यादिः । वार्णपरिभाषयेति भावः । **अनन्यत्वादिति** । न च "अचः

जातेऽपि तस्य द्वित्वे लोपेन निवृत्ताविष्टस्य सिद्धया निषेधो व्यर्थः स्यादिति भावः । **प्राचाम्—प्रकाशकृताम्** । **तद्भाष्यस्य**—"अनुवर्तत" इति भाष्यस्य । **उभयविषयकतयेति** । तेन ज्ञापकेन "झरो झरि" इत्यत्रानुवृत्तौ मध्यस्थत्वेन "हलो यमाम्" इत्यत्रापि तत्सम्बन्ध इत्युभयविषयकता तस्येति भावः ॥

रत्नाकरोक्तिं खण्डयितुं तन्मतमनुवदन्नाह—**नचेति** । **औरिति** । "गोतो णित्" इति सिद्धस्य रूपस्यायं लेखः । प्रातिपदिकस्वरूपन्तु "ओः" इति गुणे इति तदा एच्परत्वाभावेन वृद्धेरप्राप्तेः । **तद्बाध्यते** । "ओमाङोश्च" इति पररूपम्बाध्यत इति भावः । **अनभिधानादिति** । "सिचि वृद्धिः" इति सूत्रस्थकैयटोक्तिरत्र मानम् । अनभिधाने भाष्यसम्मत्यभावादाह—**किञ्चेति** । **सामर्थ्येन**—एचीत्यस्य ऊडंशेऽपि सम्बन्धेनैजादावूठि वृद्धिरिति वाक्यार्थसामर्थ्येन । **लक्ष्यानुरोधेनेति** । ऊडंशेऽप्येचीत्यस्य सम्बन्धेनैजादावेवोठि वृद्धिस्वीकारे येन नाप्राप्तन्यायेन "ओमाङोश्च" इत्येतद्बाधेनात्रैव स्यान्न तु 'विश्वौह' इत्यादाविति तादृशलक्ष्यसिद्ध्यनुरोधेनेत्यर्थः । **असम्बन्धेति** । ऊडंश इत्यादि । **वार्णेति** । वाक्यसंस्कारपक्षे इदम् । मूले—**एकदेशविकृतस्येति** । एकदेशेन विकृतस्येत्यर्थः । अन-

न चैवमपि "अजादेर्द्वितीयस्य" (पा० सू० ६।१।२।) इति धिशब्द-स्थाने धिधिशब्दादेशे सति वस्नसोरिव प्रकृतिप्रत्ययविभागसंमोह इति वाच्यम्। "द्विः प्रयोगो द्विर्वचनं षाष्ठम्" इति षाष्ठभाष्ये सिद्धान्तितत्वात्। अन्यथेहैव णिलोपो न स्यात्। जिघांसतीत्यादौ सनः सकारेण विशिष्टस्य द्वित्वे कृते कुत्वं च न स्यात्। न चान्तरङ्गत्वात् प्रथमं "चङि" (पा० सू० ६।१।११।) इति द्वित्वे कृते ह्रस्वो न भवत्येवेति वाच्य-

परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इति स्थानिवत्त्वेनैजादित्वं सुलभम्, पूर्वपरविधित्वात्। पूर्वस्यैव विधौ हि सः। मध्येऽपवादन्यायेनाद्गुणं बाधित्वा इहैव स्यात्। उपैधत इत्यादौ तु परत्वात्पररूपमेव स्यादिति भावः। सम्मोह इति। एधतेरादेशाभावेन न स्थानिवत्त्वेन तत्त्वम्। न स्यादिति। न च "णेरनिटि" (पा० सू० ६।४।५१) इत्यस्य ण्यन्तस्याङ्गस्य लोप इत्यर्थः, स चालोन्त्यपरिभाषयाऽन्त्यस्य, एवं च प्रकृते न दोषः। "सर्वे सर्वपदादेशा" इति न्यायेनेधीत्यस्येधिधि इत्यादेशसत्त्वेन स्थानिनो ण्यन्ततया आदेशेऽपि स्थानिवद्भावेन ण्यन्तत्वस्य सुलभत्वादिति वाच्यम्। अलोऽन्त्यपरिभाषया निर्दिश्यमानापरिभाषया च "णेरनिटि" (पा०सू० ६।४।५१) इत्यस्य ण्यन्तस्याङ्गस्यान्त्यो यो निर्दिश्यमानो णिस्तस्य लोप इत्यर्थेन दोषात्। अन्ते णेरसत्त्वात्। सूत्रं तु आद्यादित्यादौ चरितार्थमिति भावः। कुत्वं च न स्यादिति। हन्त्यवयवहकाराभावात्। सन्सम्बन्धिसकारवैशिष्ट्याभावे तु स्थानिवत्त्वेन कुत्वं स्यादपीति भावः। अन्तरङ्गत्वादिति। चङ्परणिनिमित्तह्रस्वापेक्षया चङ्मात्रनिमित्तत्वेनाल्पपदार्थापेक्षत्वादित्यर्थः। भाष्ये तु नित्यत्वमात्रमेव द्वित्वस्योक्तम्।

न्यत्वादिति। स्थानिवद्भावेनेत्यादिः। नत्वत्र "एकदेशविकृतमनन्यवत्" इति परिभाषायाः सञ्चारः, अर्द्धाधिकविकारसत्त्वात्, एजादित्वन्तु न, स्थानिवद्भावेन अल्विधित्वादिति भावः। एधीत्यस्यैधत्यंशे सम्बन्धेऽपि स्थानिवद्भावेन 'मा भवान्प्रेदिधत्' इत्यत्र वृद्धिवारणासम्भव इत्याशङ्कां वारयति—नचेत्यादिना। पररूपमेवेति। तथा चेष्टानिष्टव्यवस्थाया असिद्धिरिति भावः। ननु दृष्टान्ते प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्यादेशो; दार्ष्टान्तिके तु न तथेति वैषम्यम्। किञ्च स्थानिवद्भावेनैधतित्वमपि वक्तुं शक्यमत आह—एधतेरिति। तत्वम्—एधतित्वम्। दृष्टान्ते प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्यादेश इह तु प्रकृत्यवयवधकारप्रत्ययघटितसमुदायस्यादेश इति वैषम्यं यद्यप्यस्ति; तथापि सम्मोहे दृष्टान्तोऽयम्। सर्वे सर्वपदादेशा इतीति। एधीत्यस्य समुदायस्यार्थवत्वेनास्ति 'सर्वे' इति न्याय सञ्चारः; श्रौतस्तु धीत्यस्यैवाजादेर्द्वितीयस्येत्युक्तेः। परिभाषया चेति। द्वयोः परिभाषयोर्बाध्यबाधकभावाभावादेकवाक्यतयेत्थं व्याख्यातम्। "पादस्य लोप" इत्यादौ यथा। दोषादिति। णिलोपस्य प्राप्त्यभावरूपदोषात्। असत्वादिति। सम्मोहेन णिबुद्धेरसत्वादित्यर्थः। सूत्रन्तु आद्यादिति। अत्र णिति प्रत्यये परतो वृद्धेर्विधानेन णिबुद्धेरविघातात्प्रवर्तते णिबुद्धिरिति भावः। मूले—सनः सकारेणेति। "सन्यङोः" इत्यस्य षष्ठ्यन्ततया सकारविशिष्टस्य "नटभार्यावद्व्यञ्जनानि भवन्ति" इति न्यायेनैकापदेन ग्रहणादिति भावः। स्यादपीति। अपिर्मूलोक्ताभावस्य समुच्चायकः। तथा च मूलोक्तमुभयन्दूषणमिति ध्वनितम्। शङ्काभिप्रेतमन्तरङ्गत्वमुपपादयति—चङ्परेति। भाष्ये त्विति। एतेन नित्यत्वेनैव निर्वाहे ऽन्तरङ्गत्वपर्यन्तानुसरणं व्यर्थमिति भावः।

म् । ओणेर्ऋदित्करणेन बहिरङ्गस्यापि "णौ चङि" (पा० सू० ७।४।१।) इति ह्रस्वस्य प्रथमं प्रवृत्तिरिति ज्ञापितत्वात् ।

अत्र माधवः—मा भवान् प्रेदिधदित्यत्र नातिप्रसङ्गः । ण्यन्तस्य शब्दान्तरत्वाद्धेधतिग्रहणेनाग्रहणात् । अत एव हि "न भाभूपूकमिगमि–" (पा० सू० ८।४।३४) इत्यत्र "ण्यन्तानां च भादीनामुपसंख्यानम्" इत्युक्तम् । तत्रैव शब्दान्तरत्वादप्राप्तावुपसंख्यानमिति कैयटन्यासकारहरदत्तादिभिः सर्वैरेवोक्तम् ।

किं च ण्यधिकस्यापि ग्रहणे "उपसर्गात्सुनोति–" (पा० सू० ८।३।६५) इत्यत्राभिषावयतीत्युदाहृत्यण्यन्तेनाभेर्योगात्सुनोतिं प्रत्यनुपसर्गत्वात्कथं षत्वमित्याशङ्क्याभेः प्रकृत्यर्थविशेषकत्वेन समाधानं भाष्यकाराद्युक्तमसङ्गतं स्यात् ।

न च "हेरचङि" (पा० सू० ७।३।५६) इति लिङ्गात् "प्रकृतिग्रहणे ण्यधिकस्यापि ग्रहणम्" इति भ्रमितव्यम् । ज्ञापकस्य कुत्वमात्रविषयकत्वात् ।

तथा च वार्तिकम्—"हेश्चङि प्रतिषेधानर्थक्यमङ्गान्यत्वात्" । ज्ञापकं तु चङोऽन्यत्र ण्यन्तेऽपि कुत्वभावस्येति । तस्माद्युक्तिविरोधाद्भाष्यवार्तिकवृत्तिन्यासादिग्रन्थैः पूर्वापरस्वग्रन्थेन च विरोधादुपेक्ष्योऽयं कैयट इति ।

अत्रेदं वक्तव्यम्—अस्तु विशिष्टस्य शब्दान्तरत्वं तावताऽपि प्रकृतिभागस्यैधरूपत्वं केनापगतमित्यवधार्यताम् । न ह्युपैधत इत्यादौ तिङन्तस्यैधरूपता नास्तीति प्रकृत्यंशे सा हीयते । तथा च "उपसर्गात्सुनोति–" इति सूत्रे वार्त्तिकं "सिद्धं त्ववयवानन्यत्वात्" इति ।

यत्त्वभिषावयतीत्यत्रत्यभाष्यविरोधोद्भावनं तद्विपरीतम् । यतः प्र-

ज्ञापितत्वादिति । "इदं च "णौ चङि–" (पा० सू० ७।४।१) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् ।

असङ्गतं स्यादिति । सुनोतिग्रहणेन सावयतेरपि ग्रहणेन शङ्काया एवाभावादिति भावः ।

अवयवानन्यत्वादिति । ण्यन्तावयवस्य सुनोतेः सुनोतिभिन्नत्वाभावादिति

मूलोक्तस्वोक्तयोः सप्रमाणत्वसूचनायाह—इदमिति । इदम्—बहिरङ्गस्यापि पूर्वम्प्रवृत्तिरित्येतत् । शङ्काया एवेति । शङ्काया अभावे समाधानमप्यसङ्गतमित्येवकारेण ध्वनितम् । "सुनोतिरूपेत्यत्र रूपशब्दोऽर्थपर" इति "स्वं रूपम्" इत्यत्र यद्यपि प्रतिपादितं तथापि षष्ठ्यर्थान्वयायाह—

कृतेः सुनातिरूपानपायात् कैयटमते सिद्धा यथोक्तव्यवस्था । त्वन्मते तु रूपान्तरत्वेन ण्यधिकस्याग्रहणादसङ्गतैव प्रागुक्तव्यवस्था स्यात् । को ह्येधयतिसावयत्योर्विशेषः । यदेधतेर्ण्यधिकस्याग्रहणं सुनोतेस्तु ग्रहणमिति ।

यदपि ण्यन्तभवदीनामुपसंख्यानमुपन्यस्तं तदपि नास्माकं प्रतिकूलम् । विशिष्टस्य शब्दान्तरत्वेन प्रकृत्यंशस्य तु णिचा व्यवधानेनोपसंख्यानस्यावश्यकत्वात् । अत एव न तत्रत्यन्यासादिभिः स्वोक्त्या वा विरोधः । प्रत्युत तवैव विरोधः । षाष्ठे भाष्यवार्तिकयोः "एत्येधत्योः–" (पा० सू० ६।१।८९) इति योगं विभज्य "एचि" इति विशेषितत्वात् । तस्मादिह वृत्तिग्रन्थो माधवग्रन्थश्चासङ्गत एवेत्यभिप्रेत्य व्याचष्टे–

एजाद्योरिति ॥

अक्षौहिणीति । ऊहोऽस्त्यस्य ऊहिनी अक्षाणामूहिनीति विग्रहः । परिमाणविशेषविशिष्टा सेना अक्षौहिणी । "पूर्वपदात्सञ्ज्ञायाम्" (पा० सू० ८।४।३।) इति णत्वम् ।

यत्तु प्राचा विगृहीतमक्षाणामूहः समूहः सोऽस्त्यस्या इति । तदपि उहिनीशब्देन षष्ठीतत्पुरुष इत्येवंपरतयैव कथं चिन्नेयम् । ऊहशब्देन समासे तत इनौ तु वृद्धिर्न स्यात् । अन्तरङ्गेण गुणेन बाधात् । अपवाद-

---

तदर्थः । सुनोतिरूपानपायादिति । सुनोतित्वानपायादित्यर्थः । असङ्गतैवेति । ण्यन्तेनाभेर्योगादिति शङ्का प्रकृत्यर्थविशेषकत्वेन समाधानरूपा च व्यवस्थाऽसङ्गतैव स्यात् । त्वदुक्तरीत्या ण्यधिके पत्वाप्राप्तेरित्यर्थः । तदेवाह–को हीति ॥

विग्रह इति । समस्यमानपदस्वरूपबोधक इत्यर्थः । तत इनाविति । "अत इनिठनौ" (पा० सू० ५।२।११५) इति विहित इत्यर्थः । अन्तरङ्गेणेति । प्रथम-

---

सुनोतित्वेति । त्वदुक्तरीत्या—ण्यन्तस्य शब्दान्तरत्वमित्युक्तरीत्या । मूले—असङ्गत एवेति । अत्र एवकारेण प्रकृतिभागस्य शब्दान्तरत्वे 'उपैधयते' 'प्रैदिधिषते' इत्यादौ वृद्ध्यभावः स्यादिति ध्वनितम् ।

वस्तुतस्तु "इणोकारादौ प्रतिषेधः" इति वार्तिकविरोधात्प्रैदिधदित्यस्यानभिधानमावश्यकमिति तदुपादानेन सर्वोऽपि विचारोऽत्र निष्फल एव । एत्येधत्योरवयवे ऽचीति भाष्यकारीयव्याख्यानन्तूपरञ्जकतया एधत्यंशेऽप्येचीत्यस्य सम्बन्ध इत्यभिप्रायेणेत्याहुः ।

अपरे तु वार्तिकस्थमिणग्रहणमुपलक्षणम् । अत एव भाष्यकृता ऽत्रैत्येधत्योरिति योगं विभज्य तयोरेवैचीति विशेषणं कृतमिति वदन्ति ॥

ननु "अन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो लुग्बाधते" इति न्यायविरोधादिति विग्रह इत्यसंगतमत आह—समस्यमानेति । वाप्यामश्वो वाप्यश्व इत्यादौ यथा, स्पष्टार्थमाह—तत इनीति । नन्वसिद्धपरिभाषया जातस्य तत्कालप्राप्तिकस्य चासिद्धत्वप्रतिपादनेनान्तरङ्गेणेत्ययुक्तमत आह—प्रथमेति । समासे संहिताया नित्यत्वेन इन्प्रत्ययोत्पत्तिर्यन्तभिन्नलभ्यासम्भवादिति भावः । नन्वकृतव्यूहपरिभाषया

भूताया अपि वृद्धेरूहिनीशब्देन विग्रहे चरितार्थत्वात्। तथा चोक्तं प्राक्—"इग्-ङि-शीनामादुगुणः सवर्णदीर्घत्वात्" इति॥

"स्वादीरेरिणोः"। इरेरिण्योरिति क्वचित्कोऽपपाठः। स्वैरीति णिन्यन्तस्यास्त्रियां वृद्ध्यभावप्रसङ्गात्। स्वैरिणीत्यत्र तु ङीपः प्राग्भागमादाय वृद्धिर्बोध्या। यत्तु व्याचख्युः लिङ्गविशिष्टपरिभाषयेति तन्निष्फलम्॥

"प्रादूहोढोढ्येषैष्येषु"। अत्रोहशब्दः कैश्चित्प्रक्षिप्तो भाष्यादौ तु न दृश्यत इति प्राञ्चः। इदानीन्तनपुस्तकेषु तु भाष्यवार्तिकयोरूहशब्दो दृश्यत एव।

नानर्थकस्येति। उपस्थितस्यार्थस्य शब्दं प्रति विशेषणत्वसम्भवे त्यागायोगादिति भावः।

सीरदेवस्त्वाह—"व्रश्च-" (पा० सू० ८।२।३६) इतिसूत्रे राजेः पृथग् भ्राजिग्रहणमिह ज्ञापकमिति।

नन्वेतदयुक्तं फणादिना राजिना साहचर्यात्, तथाभूतस्यैव षत्वार्थतया भ्राजिग्रहणस्योपक्षीणत्वादिति चेत्। विभ्राट् विभ्रागिति रूपद्वयं हि साध्यं तच्च व्रश्चादिसूत्रे "राजृ" इति पठित्वाऽपि सुसाधम्। एकस्य

प्रवृत्तिकेनेत्यर्थः। समर्थग्रहणे कृतसन्धिकार्यादेव तद्धितोत्पत्त्या तद्विषयेऽकृतव्यूहपरिभाषाया अप्रवृत्तेस्तस्या असत्त्वाच्चेति भावः। **चरितार्थत्वादिति**। तद्घटकोहिनीशब्दस्यं कल्पितार्थेनाप्यर्थवत्त्वाभावेन तत्रैतत्सूत्राप्रवृत्तेश्चेत्यपि बोध्यम्।

ज्ञापकमितीति। भ्राजौ राजेरपि सत्त्वेन राजिग्रहणेनैव सिद्धेस्तद् व्यर्थं सज्ज्ञापकमिति भावः।

तथाभूतस्यैवेति। फणादेरेवेत्यर्थः। **राजृ इति पठित्वेति**। न चैवमनुबन्धनिर्देशाद्रारात्तीत्यादौ यङ्लुकि षत्वं न स्यादिति वाच्यम्। यङ्लुकश्छान्दसत्वात् "श्तिपा शपा" इत्यस्यानित्यत्वाच्च, भाष्ये तस्यानुक्तत्वाच्च। एतेन फणादित्वेन ग्रहणे

प्रथमतो गुणो न भविष्यतीत्यत आह—समर्थग्रहणेनेति। इदमकृतव्यूहपरिभाषायाः सत्त्ववादिमतेन। वस्तुतः सा नास्तीत्याशयेनाह—तस्या इति। तद्घटकेति। प्राचोपपादितो यः समुदायस्तद्घटकेत्यर्थः। कल्पितार्थेनापीति। समासे समुदायस्यैवार्थवत्त्वम्; अवयवस्य कल्पितं तत्त्वं, तच्चात्र नास्तीत्यर्थः। इन्प्रत्ययस्य समासादुत्पत्तेरिति भावः। एतत्सूत्रेति। नच "अक्षादूहिन्याम्" इति वार्तिकं न तु सूत्रमित्येतत्सूत्रमित्यसंगतमिति वाच्यम्, तद्धितप्रकरणारम्भे शब्दरत्ने एवोपपादयिष्यमाणत्वात्॥

भ्राजौ राजेरपीति। अत्रापिशब्दो भ्राजावित्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः। परोक्तं दूषणमुद्धर्तुमाह—नचैवमिति। छान्दसत्वादिति। एतेन "श्तिपाशपा" इति परिभाषासत्त्वे छन्दसि सर्वविधीनां वैकल्पिकत्वेन तदप्रवृत्तिरिति ध्वनितम्। अनित्यत्वात्—"गुणो यङ्लुकोः" इति सूत्रेण यङ्लुकि गुणविधानेनानित्यत्वात्। सिद्धान्तरीत्याह—भाष्येति। एतेन—तस्या असत्त्वेन। यङ्लुकि—

भ्राजतेर्ऋकारस्य प्रागपि दातुं शक्यत्वात्-ऋभ्राज इति । "भ्राज-भास—"(पा० सू० ७।४।३) इति विकल्पस्य वाचनिकतया ऋकारस्य आत्मनेपदमात्रफलकतया वक्ष्यमाणत्वेन तत्स्थानेऽकारस्य सुपठत्वाच्च । तस्मात् सीरदेवोक्तं ज्ञापकमपि सम्यगेव ।

प्रैष्य इति । एषसाहचर्यादेष्योऽपि अनव्ययं गृह्यते । तेन ण्यन्तादिषेःक्त्वो ल्यपि पररूपमेव न तु वृद्धिः । प्रेष्य गतः ॥

"प्रवत्सतर"इति । अत्र कालापानुसारिणो वत्सरशब्दमपि पठित्वा वत्सरे देयमृणं वत्सरार्णमित्युदाहरन्ति । अपरे तु वत्सशब्दमपि पठन्ति, तत्सर्वं भाष्यादिविरुद्धम् ॥

"अन्तादिवच्च"(पा०सू०६।१।८५) । इहैकः पूर्वपरयोरित्यनुवर्तते यथासंख्यं चेत्यभिप्रेत्याह—**पूर्वस्यान्तवदिति ।** स्थानिवत्सूत्रेणैव गता-

गणेन ग्रहणाद्यङ्लुकि न स्यादित्यपास्तम् । गणेन निर्देशाभावाच्च । राट्, विभ्राट्, इत्यादौ राजृत्वं तु भूतपूर्वगत्या । राशब्दपूर्वकजृधातोः क्विपि निष्पन्नराजृशब्दे नपुंसके न षत्वं, सूत्रे राजृ इत्यनुनासिकस्य पाठात् । सु॰ठत्वाच्चेति । एवञ्च "भ्राजभास" इतिसूत्रे भ्राजग्रहणं न कार्यमिति बोध्यम् । सीरदेवोक्तमिति । अत्रारुचिबीजं तु वश्चादिसाहचर्येण धातुसञ्ज्ञकराजेर्ग्रहणं स्यादिति भ्राजिग्रहणस्यावश्यकत्वम् । किञ्च भ्राजन्तर्गतराजेर्न ऋकारानु(१)बन्धत्वं तस्य समुदायानुबन्धत्वादिति ।

भाष्यादिविरुद्धमिति । तदनुक्तत्वादिति भावः ॥

गतार्थमिदमिति । 'पूर्वपरयोः' इति द्विवचननिर्देशेनोभयोरपि प्रत्येकं 'स्थानि-

---

राराष्टीत्यादौ । निर्देशाभावादिति । यत्र गणबोधकशब्दस्य साक्षादुच्चारणं तत्रैव गणेन निर्दिष्टमिति व्यवहारादित्याशयः । अत्र हि—फणादित्वञ्ग्राह्यतावच्छेदकन्तु ग्राहकतावच्छेदकम् । तच्च राजत्वमेव भूतपूर्वगत्येति । अनुबन्धसहितस्य निर्देशे सर्वत्र भूतपूर्वस्य गतिरेव सुप्रसिद्धेति भावः । 'साम्प्रतिकस्य सत्त्वे भूतपूर्वगत्याश्रयणमशक्यम्' इत्याशयेन शङ्कामन्यकृतां वारयति—राजशब्दपूर्वकेति । रातीति राः तज्जृणातीत्यर्थः । क्विपीति । अत्र क्विप्शब्दः क्विबिवाचरतीत्यर्थपरत्वेन विच्परः, तेनेट्त्रतुकौ न । तुकि बहिरङ्गस्य ह्रस्वत्वस्यासिद्धत्वमपि बोध्यम् । पाठादिति । लाक्षणिकत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । आवश्यकश्चानुनासिकपाठः । अन्यथा "राजृ"इतिसूत्रे पाठसामर्थ्यादिहैव लाक्षणिकस्याय स्यात्, नतु राडित्यादौ, राजृइतिस्वरूपानुपलम्भात् । अत्र—सीरदेवोक्तमिति विशेषोपादानस्थले । आवश्यकत्वमिति । भ्राजन्तर्गतराजेरधातुत्वात्तस्य ग्रहणासम्भवादिति भावः । न ऋकारानुबन्धत्वमिति । तेन राजृग्रहणेन तद्ग्रहणासम्भव इति शेषः ।

यत्र भाष्यकारपठितवचनविरुद्धार्थस्य प्रसक्तिस्तत्रैव भाष्यविरुद्धमिति व्यवहारस्तथात्वत्र नास्तीत्याशयेनाह—तदनुक्तेति ।

ननु "आद्गुण" इत्यादौ स्थानषष्ठ्यनिर्देशात्कथङ्गतार्थतेत्यत आह—पूर्वपरयोरिति । अपिशब्दः प्रत्येकपदोत्तरं योजनीयः । समुदायस्यैव स्थानित्वाभिमतत्वे समाहारद्वन्द्वेनैव निर्दिशेदिति

---

(१) यदुपदेशप्रयुक्ता यस्येत्संज्ञा तदुपकारकत्वं तस्येति नियमादित्यर्थः ।

-र्थमिदं सूत्रम् । न चाल्विध्यर्थमिदमिति भ्रमितव्यम् । अस्याप्यल्विधावनिष्टत्वात् । अन्यथा अयजे इन्द्रमित्यत्र सवर्ण(१)दीर्घापत्तेः । तथा

-त्वादिति भावः । एवं च प्रार्च्छतीत्यादौ विसर्गवारणाय ज्ञापकाश्रयणमपि न(२)कार्यं, यतस्तत्र स्थानिवत्त्वेन रेफान्ते पदत्वं दुर्लभं, तस्य तत्स्थानिधर्मत्वाभावात् । आनुमानिक-

---

-भावः । अत एव कृष्णर्द्धिरित्यादौ रपरत्वसिद्धिः । उभयोः—पूर्वपरयोः । इति भाव इति । मूलकारस्येति शेषः । एवञ्च—स्थानिवद्भावाश्रयणे च । ज्ञापकाश्रयणमिति—उभयथर्क्षिति निर्देशस्य ज्ञापकत्वाश्रयणम्प्रकाशकारादिकृतन्न कार्यमित्यर्थः । तत्स्थानिधर्मत्वाभावात्—एकादेशस्थानिधर्मत्वाभावात् । समुदायस्य प्रत्येकञ्च स्थानित्वं, नहि तत्र पदत्वमस्तीति भावः । नन्वानुमानिकवचनकल्पनया भविष्यतीत्यत आह—आनुमानिकेति । मूले "अन्तादिवच्च" इत्यनेन वर्णमात्रवृत्ति-

(१) अयं भावः—अत्र "तद्वच्च" इति सूत्रन्यासं कृत्वा "एकः पूर्वपरयोः" (पा० सू० ६।१।८४) इत्यस्यानुवर्तनाच्चैकादेशे पूर्वपरस्थानिवृत्तिधर्मातिदेशे सिद्धे, समुदायांशे नित्यसाकाङ्क्षान्तादिशब्दघटितस्य "अन्तादिवच्च" (पा० सू० ६।१।८५) इति न्यासस्य करणसामर्थ्येन पूर्वशब्दस्य पूर्वस्थानिनिष्ठचरमावयवतानिरूपकसमुदाये, एवं परशब्दस्य परस्थानिनिष्ठावयवतानिरूपकसमुदाये च लक्षणामाश्रित्य तादृशसमुदायवृत्तीनामेवार्थवत्पर्याप्तप्रातिपदिकत्वसुबन्तत्वादिधर्माणामेकादेशनिष्ठचरमावयवतानिरूपकसमुदाये, एकादेशनिष्ठावयवतानिरूपकसमुदाये च क्रमेणारोपाङ्गीकारेण वर्णमात्रवृत्तिधर्माणां तद्घटितधर्माणां चाऽजन्तत्वादीनामतिदेशाऽप्राप्त्या अयजे इन्द्रमित्यत्र सवर्णदीर्घः, खट्वाभिरित्यत्र "अतो भिस ऐस्" (पा० सू० ७।१।९) इत्यैसित्यादिकं च न प्राप्नोति इति, अयमेव च "न वा अताद्रूप्यातिदेशात्" इति वार्तिकस्याशयः । अन्यथाऽस्य स्वतन्त्रवचनरूपत्वे तु "वर्णाश्रये विधावन्तादिवद्भावप्रतिषेधः" इति वचनस्याऽनेन प्रत्याख्यानं न युज्येत , वचनस्य वचनान्तरेण प्रत्याख्यानायोगादिति बोध्यम् ,

(२) वस्तुतस्तु स्थानिवत्सूत्रेणास्य गतार्थत्वाङ्गीकारेऽपि ज्ञापकाश्रयणमावश्यकमेव । तथाहि—आनुमानिकस्थान्यादेशभावपक्षे अर्थवत्येव स्थानितापर्याप्तिनियमात् प्रकृते च प्र इत्यस्य, ऋच्छ इत्यस्य, प्र ऋच्छ इति समुदायस्य चार्थवत्त्वेन त्रिष्वपि स्थानित्वमुपपद्यते , अपि च स्थानेऽन्तरतमपरिभाषासहकारेण प्र इत्यस्य स्थाने प्रार् इत्यादेशः, ऋच्छ इत्यस्य स्थाने आर्च्छ इत्यादेशः, प्र ऋच्छ इत्यस्य स्थाने प्रार्च्छ इत्यादेश इति कल्पनावश्यकतया प्रारित्यादेशे प्रोपसर्गवृत्तिपदत्वस्यारोपे तुल्यवित्तिवेद्यन्यायेन रेफस्य पदान्तत्वेन दोषापत्तिः स्यादेव , आनुमानिकस्थान्यादेशभावे च अन्तरतमपरिभाषासहकार आवश्यक एव , अन्यथा स्व अश्व इति समुदाये क्लृप्तस्य स्वाश्व इत्यादेशस्य तद्घटके स्व इत्यस्मिन्नर्थवति स्थानितापर्याप्तिसम्भवेन स्वशब्दत्वस्य स्वाश्वशब्देऽतिदेशेन तत ईरिन्शब्दे परे वृद्ध्यापत्तेः , अन्तरतमपरिभाषया तु स्व इत्यस्य स्थाने स्वा इत्यादेशः, अश्व इत्यस्य स्थाने आश्व इत्यादेश इति कल्पनेन स्वशब्दत्वस्य स्थानिवत्त्वेन स्वा इत्यस्मिन् लाभेऽपि स्वाश्व इति समुदाये तदलाभान्न पूर्वोक्तदोषावकाशः,

नच स्थानिवत्सूत्रेणास्य गतार्थत्वाङ्गीकारे क्षीरपेणेत्यत्र पे इति समुदाये एकाजुत्तरपदत्वस्यातिदेशो न स्यात्, तस्याऽल्मात्रवृत्तिधर्मघटितधर्मत्वेन स्थानिवत्वाऽप्रवृत्तेरिति वाच्यम् , तत्रैकाच्त्वस्य स्वतः सिद्धत्वेनोत्तरपदत्वमात्रस्याऽतिदेशेन सुलभत्वात् , एवमेव अमी इत्यादावपि मीत्वात्पूर्वं अद ई इत्यवस्थायां अद इत्यस्य स्थाने अदे इत्यादेश, ई इत्यस्य स्थाने ए इत्यादेशः , अद ई इत्यस्य स्थाने अदे इत्यादेश इति स्थान्यादेशभावत्रयसम्भवेन ईकारवृत्तिबहुवचनत्वस्य एकारे लाभेन तत्र "एत ईत्" इत्यस्य प्रवृत्तेः सुवचत्वात् ,

च वार्तिकम्—"न वा अताद्रूप्यातिदेशात्" इति ।

न विसर्ग इति । एतच्च सुखार्त इत्यादावपि तुल्यम् । अत्र च कार्यकालपक्षे बहिरङ्गत्वादसिद्धत्वमपि बोध्यम् । न च "नाजानन्तर्य-" इति निषेधः । 'यत्रान्तरङ्गे बहिरङ्गे वा अचोरानन्तर्यं तत्र' इति हरदत्तपक्षे

वचनकल्पनया प्र ऋच्छतीत्यस्य प्राच्छर्यादेशे तु समुदाये प्रशब्दधर्माणां स्थानिवत्त्वेन लाभेऽपि प्रारित्यत्र तदलाभेन रेफे पदान्तत्वस्य दुर्लभत्वादिति बोध्यम् । **न वेति ।** "वर्णाश्रये विधावन्तादिवद्भावप्रतिषेधो वाच्यः" इत्यस्य प्रत्याख्यानमेतत्—न वा वक्तव्यं ताद्रूप्यस्य वर्णमात्रवृत्तिधर्मस्यानेनातिदेशाभावादिति तदर्थः । पूर्वस्य परस्य च समुदायस्यान्तादिभ्यां वर्णाभ्यां पृथगवस्थिताभ्यां ये व्यवहाराः प्रातिपदिकत्व–सुबन्तत्व–प्रत्ययत्वादयस्ते कृतैकादेशस्यापि भवन्तीत्यर्थात् । अत एव तुक्यसिद्धवचनं चरितार्थम् । अन्यथाऽधीत्येत्यादौ ह्रस्वत्वप्रयुक्ततुक्सिद्धेरसिद्धवचनवैयर्थ्यं स्पष्टमेव । अत एव खट्वाभिरित्यत्रैस् नेति दिक् ।

अत्र चेति । सुखार्त इत्यत्र प्रार्च्छतीत्यत्र चेत्यर्थः । आद्ये विशिष्य ऋतशब्दस्य तृतीयासमाससापेक्षत्वेनान्त्ये उपसर्गत्वधातुत्वादिसापेक्षत्वेन वृद्धेर्बहिरङ्गत्वादिति भावः । **अचोरानन्तर्यमिति ।** अचोऽजानन्तर्यनिमित्तमित्यर्थः ।

धर्मस्यातिदेशो नास्तीत्यर्थे वार्त्तिकं—"न वा अताद्रूप्यातिदेशात्" इत्युक्तं तद्विवृणोति—**वर्णाश्रय इत्यादिना ।** वर्णमात्रवृत्तिधर्मानतिदेशे साधकमाह—**अत एवेति ।** वर्णमात्रवृत्तिधर्मानतिदेशादेव । **अत एवेति ।** उक्तोऽर्थः । एतत्फलम्—तुक्यसिद्धवचनेन ज्ञापकेनान्तादिशब्दौ सौत्रावुपस्थितैकादेशस्थानिपरौ पूर्वपरयोरित्यस्य चानुवृत्तिः, तौ च तद्घटितसमुदायपरौ यथासंख्यञ्च तेनोक्तार्थलाभः ।

दिगिति । दिगर्थस्तु यन्मूले ऽभिहितं स्थानिवद्भावेन गतार्थमिति तदभिप्रायवर्णनमेवैतत् । तथाहि—स्थानिवत्सूत्रमप्राधान्येनालाश्रयणेऽपि न प्रवर्त्तते; प्रपठ्येत्यादौ यथा । इदञ्च सूत्रमप्राधान्येनालाश्रयणे "षत्वतुकोरसिद्धः" इति सूत्रे तुग्ग्रहणाज्ज्ञापकात् यद्यपि न प्रवर्तते, तथापि यत्र प्राधान्येनालाश्रयणन्तत्र प्रवर्तत एव । अत एव "क्षीरपेण" इत्यादौ 'पे' इत्यस्यैकाच्त्वविशिष्टोत्तरपदत्वातिदेशाण्णत्वस्य प्रवृत्तिः । स्थानिवत्सूत्रेण तु तस्य नातिदेशोऽप्राधान्येनालाश्रयणात् । किञ्च तेन स्थानिनिष्ठधर्मस्यैवातिदेशो भवतीति भी ई भिय इत्यादौ वर्णयोरेव स्थानिवत्त्वेन भीइतिसमुदाये धातुत्वानापत्तिरितीयङ् न स्यात् । आनुमानिकस्थान्यादेशभावे भीईइतिसमुदायस्य भी इत्यादेशे स्थानिनिसमुदाये धातुत्वस्यासत्त्वेन भीइत्यस्य धातुत्वमलभ्यम् । आनुमानिकस्थान्यादेशभावकल्पनेऽपि भीईइत्येतत् घटकयोः प्रत्येकं स्थानित्वमित्यत्र मानाभावः । प्रत्येकमपि स्थानित्वकल्पने तु स्वशब्दाऽश्वशब्दयोरेकादेशे स्वाश्वशब्दे स्वत्वस्यातिदेशोऽपि स्यादिति तत ईरिन्शब्दे स्वाश्वरीत्यत्र वृद्ध्यापत्तिः । अस्य सूत्रस्याप्राधान्येनाश्रयणेऽपि प्रवृत्त्यर्थमावश्यकत्वादेव भाष्यकृतामप्रत्याख्यानमिति ॥

सन्निहितसुखार्तशब्दमात्रविषयकत्वं तस्य नेत्याशयेनाह—**सुखेति ।** धातुत्वादीत्यादिना ऽवर्णान्तरत्वस्य परिग्रहः । हरदत्तसम्मतपरिभाषार्थपक्षे ऽज्द्वयस्यान्यानन्तर्यमिति, उतान्तरङ्गे, बहिरङ्गे वेत्यत्र—वाशब्दस्य चार्थकत्वेनान्तरङ्गे, बहिरङ्गे चाचोराश्रयणमित्यर्थो वाभिमतः । नाद्यः, अक्षद्यूरित्यत्र यणादेशे कर्तव्ये बहिरङ्गस्य ऊठो ऽसिद्धत्वनिषेधानापत्त्या इष्टप्रयोजनासिद्धेः । नान्त्यः, वाशब्दोपादानस्वारस्यविरोधात्, अक्षद्यूरित्यस्यासिद्धेश्च, इत्यत आह—**अचो ऽजानन्तर्यमिति ।** मूले- हरदत्तपक्ष इत्यनेनारुचिः सूचिता । तद्बीजन्तु पचावेदमित्यत्राप्यसिद्धमिति परिभाषाया निषेधापत्ते-

तत्प्राप्तावपि यत्र पश्चात्प्रवर्तमाने ऽजानन्तर्यमिति कैयटमते निषेधाप्राप्तेः। बह्वपेक्षत्वेन बहिरङ्गायां वृद्धावजानन्तर्यसत्त्वेऽपि पश्चात्प्रवर्तमाने तद्भावात् ॥

उपसर्गेणेति। 'यत्क्रियायुक्ताः प्रादयस्तं प्रत्येव गत्युपसर्गसञ्ज्ञा' इत्युक्तत्वादिति भावः।

प्रार्षभीयतीति। "शरोऽचि" (पा० सू० ८।४।४९) इति द्वित्वनिषेधः।

प्रेजत इति। एजृ दीप्तौ। कम्पनार्थस्तु परस्मैपदी। एजते कम्पते इति तु प्राचां व्याख्यानं प्रामादिकमेव। एङ्येङित्येव सिद्धे पररग्रहणमुत्तरार्थं; रूपग्रहणं तु चिन्त्यप्रयोजनम्। 'एङि पर' इत्येव सिद्धेः। यथा "अमि पूर्वः" (पा० सू० ६।१।१०७) इति।

पश्चात्प्रवर्तमाने इति। अन्तरङ्गे इत्यर्थः। अत्र च "षत्वतुकोः-(पा०सू०६।१।८६) इति सूत्रस्थं तुग्ग्रहणं ज्ञापकम्। अन्यथा ऽधीत्येत्यादौ ल्यप्प्रवृत्तये पूर्वं समासे तत्र जाते संहिताया नित्यत्वात् ल्यबुत्पत्तिपर्यन्तमप्यसंहितया ऽवस्थानासम्भवेन एकादेशे ल्यपि तुगपेक्षया पदद्वयसम्बन्धिवर्णद्वयापेक्षैकादेशस्य बहिरङ्गतयाऽसिद्धत्वेन तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव। तत्र पश्चात्प्रवर्तमाने तुक्यचो ऽन्यानन्तर्यनिमित्तककार्यत्वान्न दोषः। अजानन्तर्यमिति। अचोऽन्यानन्तर्यमित्यर्थः ॥

यत्क्रियेति। यदर्थक्रियायुक्ता इत्यर्थः। इत्युक्तत्वादिति। भाष्यकारादिभिरिति शेषः।

उत्तरार्थमिति। तेनाद्यर्शात्, भिन्द्युः, पचन्ति, इत्यादिसिद्धिः। "अतो गुण" इत्युत्तरार्थम्, इति क्वाचित्कोऽपपाठः। चिन्त्यप्रयोजनमिति। न च शिवायेत्यत्र "अणोऽप्रगृह्यस्य-(पा० सू० ८।४।५७) इत्यनुनासिकत्वे तदनुकरणे ततः

ष्टार्थासिद्धिः। तुक्यसिद्धत्वविधायकवचनस्यावश्यकतया ज्ञापकस्योपपत्तावपि भाष्ये—'असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे' इत्युक्त्वा, नाजानन्तर्यमिति वक्ष्यामीत्युक्त्वा ऽन्तरङ्ग इत्यस्यानुवृत्तिसूचकाक्षरास्वारस्यमिति। एतच्च 'पश्चात्प्रवर्तमान' इत्युक्त्या मूलकारेणापि ध्वनितम्। अत्र च—परिभाषायाश्च। तद्वैयर्थ्यम्—तुग्ग्रहणवैयर्थ्यम्। षत्वग्रहणन्तु न ज्ञापकम्, कोसिचदित्यत्रेणः पूर्वपदसम्बन्धित्वेन षत्वस्याप्युभयापेक्षत्वेनोभयोः समस्त्वादित्यन्यत्र स्पष्टम्। अजानन्तर्यमित्यत्र न द्विवचनान्तेनाच्छब्देन समासः, किन्त्वेकवचनान्तेनैवेत्याशयेनाह—अचोऽन्यानन्तर्यमिति ॥

"यत्क्रियायुक्ता" इति वचने 'यस्य क्रिया' इतिसमास इत्याशयेन व्याचष्टे—यदर्थेति। अस्यार्थस्य सप्रमाणत्वमाह—भाष्यकारादिभिरिति। क्रियायोगे एवोपसर्गसंज्ञाया गतिसंज्ञायाश्च विधानेन प्रत्यासत्त्या ऽस्यार्थस्य लाभः। तेन—'प्रभूत ऋद्धः' 'प्रर्द्ध' इत्यत्र वृद्धिर्न।

तेन—उत्तरार्थस्य पररग्रहणस्य करणेन। अद्यर्शादिति। अद्य आ ऋश्यादिति छेदः। आङो योगात्पञ्चमी वैकल्पिकत्वात् "आङ् मर्यादाभिविध्योः" इत्यसमासः। ऋश्यो—मृगः। "ओमाङोश्च" इति पररूपम्। ततो गुणः। भिन्द्युरित्यत्र "उस्यपदान्तात्" इति। पचन्तीत्यत्र "अतो गुणे" इति पररूपम्। अपपाठ इति। उक्तप्रयोगाणामसिद्धेरिति शेषः। परोक्तन्दूषणमुपन्यस्य दूषयति—नचेति।

नियोगोऽवधारणमिति । यदाहुः—

नावक्लृप्तौ यदा दृष्टः पररूपस्य गोचरः ।
एवस्तु विषयो वृद्धेर्नियमेऽयं यदा भवेत् ॥ १ ॥ इति ।

एतेन नियोजनं नियोगो व्यापार इति व्याख्यानं परास्तम् । "यदैव पूर्वं

परमोमित्यस्य "ओमाङोश्च" (पा० सू० ६।१।९९) इति पररूपेऽनुनासिकाभावार्थं परस्य यादृशं रूपं तादृशं यथा स्यादिति रूपग्रहणम्। स्पष्टं चेदं "ऐऔच्" (म०सू० ४) इत्यत्र भाष्ये कैयटे चेति वाच्यम् । "तृज्वत्क्रोष्टुः" (पा०सू० ७।१।९५) इति सूत्रभाष्योक्तरीत्या गुणस्य शब्दत्वादिवद्रूपत्वाभावेन रूपग्रहणेनाव्यावृत्तेः । रूपशब्देन च श्रावणज्ञानविषयोऽवयवसंस्थानवान् । अत एव तृज्वत्सूत्रे न हि स्वरो रूपवानित्युक्तम् । वर्णरूपावयवसंस्थानमेव शब्दस्य रूपं तद्वत्तयैव शब्दस्य रूपमिति व्यवहारः, स्वरस्तु न तद्वानिति शब्दत्वादिवन्न स शब्दस्य रूपमिति तदर्थः । तत्र सूत्रे रूपातिदेशे स्वरातिदेशो न स्यादित्युपक्रम्येदमुक्तम् । परः किं गुणको भवतीत्याकाङ्क्षायां स्थानिगुणक इति लभ्यते । तत्रोभयगुणकस्यासम्भवादेकस्थान्यन्तरतमत्वात्तद्गुणकस्यैवोपस्थितत्या च तस्यैव सिद्धेश्च । परशब्देन प्रयोगस्थस्योपस्थितस्य ग्रहणं, प्रयोगे च गुणो भेदक एव । शास्त्रे परमुच्चारितो गुणोऽभेदको न तु प्रयोगे इति परशब्देनोपस्थिताननुनासिकस्यैवैकस्थान्यन्तरतमत्वाद्विधिः । यत्र तु स्थानिद्वयगुणकसम्भवस्तत्र स एव । अत एव स्वरितान्तसुब्रह्मण्याशब्दस्य निपातत्वादुदात्तेन ओंशब्देन "ओमाङोः—" (पा० सू० ६।१।९५) इत्येकादेशः सुब्रह्मण्योमिति स्वरित इति "तस्यादित—" (पा० सू० १।२।३२) इति सूत्रे भाष्यकैयटयोरुक्तम् । "ऐऔज्" (म०सू० ४) इति

पररूप इति । प्राप्त इति शेषः । अनुनासिकाभावार्थमिति । पूर्वसादृश्यात्प्राप्तस्यानुनासिकस्याभावार्थमित्यर्थः । कैयटे—"इको गुण" इतिसूत्रस्य इति शेषः । भाष्योक्तरीत्येति । तत्र यथा स्वरस्य रूपत्वन्नेत्युक्तं, तथाऽनुनासिकत्वस्यापीति भावः। गुणस्य—आनुनासिक्यह्रस्वत्वादेः । ननु पृथिव्यादिद्रव्यनिष्ठगुणानां शब्दे सम्भव एव, यदि तु जातिसंज्ञाक्रियाभिन्नधर्ममात्रमिह रूपपदार्थस्तदा इदमपि स्यादेवेत्यत आह—रूपशब्देनेति । अवयवेति । वर्णरूपेत्यादिः । नचावयवसंस्थानवान्समुदायो नत्ववयवा इति कथमवयवानां रूपत्वमिति वाच्यम्, धर्मधर्मिणोरभेदात् । एतदेव प्रकटयति—वर्णरूपेत्यादिना । तद्वान्—अवयवसंस्थानवान् । शब्दत्वादीति । यथा शब्दत्वश्च शब्दस्य रूपन्तथा स्वरोऽपीत्यर्थः । तत्र सङ्गतिं दर्शयति—तत्र सूत्र इति । एतेन रूपशब्देनानुनासिक्यस्य व्यावृत्तिर्न सम्भवतीति दर्शितम् । एवं तर्ह्युक्तप्रयोगे ऽनुनासिकः स्यादेवेत्यत आह—परः किं गुणक इति । लभ्यत इति । अन्तरतमपरिभाषयेति शेषः । तत्र—पूर्वोक्तलक्ष्ये । तद्गुणकस्य—शुद्धस्येति शेषः । परशब्देन तस्योपस्थितौ मानमाह—परशब्देनेति । भेदकः—विभिन्नव्यवहारसम्पादकः । अभेदकः—"अस्थिदधि" इति सूत्रे उदात्तग्रहणाज्ज्ञापकादभेदकः । असम्भवादित्युक्तेः फलमाह—यत्र त्विति । अत एव—सति सम्भवे उभयगुणकस्य स्वीकारादेव । स्वरितान्तेति । "तत्र साधुः" इति यदन्तत्वात्स्वरितः सुब्रह्मण्यशब्दान्तः । ततश्चाप् स्वरितानुदात्तयोरेकादेशोऽपि आन्तरतम्यात्स्वरित एव । स्वरित इति । स्वरितस्य समाहाररूपतयोभयगुणकत्वात्सम्भवोऽस्तीति भावः । इति सूत्रे भाष्य इति । एतेनैतद्भाष्यप्रामाण्यात् "एकादेश उदात्तेनोदात्तः" इति सूत्रे ऽनुदात्तस्येत्यनुवर्तत इति ध्वनितम् । भाष्यान्तरविरोधपरिहारायाह—ऐ औजितीति ।

ज्वलने शरीरम्" "ममैव जन्मान्तरपातकानाम्" इत्यादिप्रयोगविरोधात्। उदाहृतवृत्तिस्थश्लोकविरोधात्। "लङः शाकटायनस्यैव" (पा० सू० ३।४।१११) "तपस्तपः कर्मकस्यैव" (पा० सू० ३।१।८८) इत्यादिसौत्रप्रयोगविरोधाच्च। यत्तु श्लोकवार्तिकमिदमित्याहुस्तद्भ्रमसात्।

"शकन्ध्वादिषु" इति। शकन्ध्वादिविषयेऽतत्सिद्ध्यनुगुणं पररूपं वाच्यमित्यर्थः। अत एवाह-तच्च टेरिति। यदि तु "आत्" इत्यधिकारादकारस्यैवेष्यते, तर्हि मनीषा इति न सिद्ध्येत्। केचित्तु मनःपतच्छब्दयोः पृषोदरादित्वादन्त्यलोपे ऽकारस्यैव पररूपमाहुः। शकानां देशविशेषाणामन्धुः कूपः—शकन्धुः। कर्काणां राज्ञामन्धुः। बदरीवाची तु कर्कन्धूशब्दो दीर्घान्तः "अन्धूदृम्भू—" इत्यादिना उणादिषु वक्ष्यते।

सूत्रे एकादेशे "आद् गुणः" (पा० सू० ६।१।८७) इत्यादौ दीर्घग्रहणं कर्तव्यं त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशा मा भूवन्निति वार्त्तिककृतोक्ते "अकः सवर्णे—" (पा० सू० ६।१।१७१) इत्यत्र योगविभागेन "एकः पूर्वपरयोः" (पा० सू० ६।१।८४) इति यो निर्दिष्टः स दीर्घ इति व्याख्याने पचन्तीत्यत्र दोषमाशङ्क्यैकदेशिनोक्तं—रूपग्रहणात् परस्य यादृशं रूपमित्यादि भाष्ये, तत्तु ह्रस्वत्वस्य रूपत्वाभिमानेन। सिद्धान्ते तु स्पष्टार्थमेव रूपग्रहणमिति तत्रैव भाष्ये सूचितम्। "इको गुण—" (पा० सू० १।१।३) इति सूत्रस्थकैयटस्तु चिन्त्य एव।

तत्र हि—इक्परिभाषाऽभावे जनेर्गुणोऽनुनासिकः स्यादिति शङ्किते पररूपेण शुद्धो भविष्यतीति भाष्ये उक्तम्। तस्य मदुक्तरीत्या उपपत्तेः। "ऐऔच्" (म०सू०४) इतिसूत्रस्थकैयटस्तु पूर्वपक्षोपपादकत्वान्न स्वार्थे साधक इति दिक्॥

नावक्लृप्तौ यदेति पाठे न च्छन्दोभङ्गः। तद्भ्रमसादिति। वृत्तौ भवमिति व्याख्याने वार्त्तिकशब्दस्य पूर्वनिपातापत्तिरित्याहुः। विषय इति। शकन्ध्वादिष्विति विषयसप्तमीति भावः। अत एवाहेति। ईदृशव्याख्यानतो लब्धमाहेत्यर्थः॥

आहुरिति। अत्रारुचिबीजं तु वचनद्वयव्यापारो व्यर्थः। पृषोदरादित्वाट्टिलोपेनैव सिद्धेरिति। देशविशेषाणामिति। देशविशेषशब्दस्य यौगिकत्वेन जातिवाच-

एकदेशिनेति। "आद्गुण" इत्यादौ तात्परत्वात् द्विमात्रस्य संज्ञा; न तु त्रिमात्रचतुर्मात्राणामिति शङ्काया एवाभावेन तादृशशङ्कायां योगविभागादिप्रदर्शनमेकदेश्युक्तिरिति भावः। अत एवाह—अभिमानेनेति। सिद्धान्त इति। संज्ञासूत्रस्थे 'तपरे गुणवृद्धी' इति सिद्धान्ते इत्यर्थः। तत्रैव—"ऐ औच्" इतिसूत्र एव। एवन्तर्हि कैयटविरोध इत्यत आह—इको गुणेतीति। चिन्त्य एवेति। रूपशब्देनोक्तरीत्या तस्यान्यथावृत्तेरिति शेषः। स्वमते तत्रत्यभाष्यविरोधपरिहारायाह—तत्र हीति।

खण्डनकारोक्तिङ्खण्डयति—वृत्ताविति। आहुरित्यस्वरसबीजन्तु पूर्वनिपातप्रकरणस्यानित्यत्वेन तथा व्याख्यानमपि युक्तमेवेति॥

ननु शकदेशस्यैकत्वाद्देशविशेषाणामित्यत्र बहुवचनासङ्गतिरत आह—देशविशेषेति। मूले—"एकत्र समासा" इति समास इत्येकत्वस्य विवक्षया ऽस्यार्थस्य लाभः।

अटतीत्यटा पचाद्यच् । कुलस्य अटा कुलटा । ईष उञ्छे, ईष गत्यादिषु । आभ्यां "गुरोश्च हलः" (पा० सू० ३।३।१०३) इत्यप्रत्यये ईषा । मनस-ईषा मनीषा । हलस्य ईषा हलीषा–लाङ्गलदण्डः । मूर्द्धन्योपधः । यस्तु–

प्रभुशङ्करयोरीशः स्त्रियां लाङ्गलदण्डके ॥

इति रभसकोशात् तालव्योपधस्तस्मिन् परे "आद्गुणः" (पा० सू० ६।१।८७) इत्येव भवति, हलेशा । पतन्नञ्जलिर्यस्मिन् नमस्कार्यत्वादिति पतञ्जलिः ।

मार्तण्ड इति । केचिदत्र सवर्णदीर्घमाहुः । परामार्ताण्डमास्थत्, पुनर्मार्ताण्डमाभरत्, विश्वो मार्ताण्डोऽव्रजदित्यादिवैदिकप्रयोगास्तेषामनुकूलाः ॥

"ओत्वोष्ठयोः" इति । अकारस्य ओत्वोष्ठयोश्चैकत्र समासे स्थितौ सत्यामिदं प्रवर्तते । तेनेह न, वृषलसुतौष्ठव्रणस्ते इति ॥

अव्यक्तशब्दं व्याचष्टे–**ध्वनेरिति । अनुकरणस्येति** । परिस्फुटाकारादिवर्णस्येति भावः । तस्य चानुकरणत्वं किञ्चित्साम्येन बोध्यम् ।

यत्तु प्राचोक्तम्—अतः किम् ? दकारान्ते मा भूदिति । यच्च व्याख्यातं दकारान्त इति रूपान्तरोपलक्षणं घटक्, मरुत्, इत्यादेरपीति । तन्निःसारम् । प्रश्नस्य; दान्त इत्युत्तरस्य च, निरालम्बनत्वात् ।

कत्वाभावात् "विशेषणानां चाजातेः" (पा० सू० १।२।५२) इति न निषेध इति बोध्यम् । **कुलस्याटेति** । कर्मणः शेषत्वविवक्षायां षष्ठी । अन्यथा कर्मण्यणि कुलाटीति स्यादिति भावः ।

किचित्साम्येनेति । तदभावे हि भग्नदन्ताद्युच्चारिताव्यक्तशब्दे एव स्यात्, अव्यक्तत्वं चार्थबोधाजनकत्वेनापि वक्तुं शक्यमित्याहुः ।

निरालम्बनत्वादिति ।·अद्ग्रहणं तद्भिन्नव्यावृत्त्यर्थमित्यर्थस्य बालैरपि सुज्ञेय-

---

किञ्चित्साम्येनेति । ध्वन्यन्तरव्यवच्छेदकत्वेन । **तदभावे**—अनुकरणस्येत्यस्याभावे । **अव्यक्तशब्दे**—अव्यक्तशब्दानुकरणे । तत्राव्यक्तत्वङ्कथमत आह—**अव्यक्तत्वञ्चेति** । चस्त्वर्थे । एतेनानुकार्यस्याच्छब्दाभावेनानुकरणस्य लाभे ऽनुकरणस्येति चिन्त्यप्रयोजनमिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता ।

निरालम्बनत्वमुपपादयति—**अद्ग्रहणमिति** । एतेनादितिप्रश्नस्य "अतो भिस ऐस्" इत्यत्रेव ह्रस्वाकारबोधकता वाच्या तथाचैतदुपादानं व्यर्थम् "अतो गुणे" इत्यतस्तदनुवृत्त्यैव सिद्धेरित्यभिप्रायः । दान्ते माभूदित्युत्तरस्य त्वदिति न ह्रस्वाकारबोधकम् । "नाम्रेडित" इति सूत्रे ऽन्त्यस्य तु वेत्युपादानसामर्थ्यात् किन्तु समुदायानुकरणमेव वाच्यम्, तथा च तान्तानुकरणमेव, न तु दान्तानुकरणमित्यभिप्राय इति मौलन्निःसारमित्येव । निःसारमिति प्रागनुपाद्युक्तिः प्रत्युक्ता । बालानामपि भवदुक्तान्त्यस्य तु वेति ज्ञापकवशाददद्ग्रहणमद्भिन्नव्यावृत्त्यर्थमिति ज्ञानम्भविष्यतीत्याशयेनाह—**तद्भिन्नेति** । "अतो गुणे" इति सूत्रे ऽत इत्यस्य ह्रस्वाकारबोधकतया ऽनुवर्तमानस्याच्छब्दस्य तन्मात्र-

यत्तु व्याचख्युः— "अतो गुणे" (पा० सू० ६।१।६७) इत्यतोऽत इत्यनुवर्त्य शब्दाधिकाराश्रयणात्सिद्धमिति प्रश्नः । यदा जश्त्ववशाद्दान्तत्वं; तदाऽपि स्यात्पुनरद्ग्रहणे तु श्रौततान्तत्वस्य विवक्षणान्नेत्युत्तरमिति । तच्चिन्त्यम् । जश्त्वशास्त्रस्यासिद्धत्वेन पररूपस्यैव प्रवृत्तेः । "नाम्रेडितस्य-" (पा० सू० ६।१।९९) इति निषेधे पटत्पटदितीत्युदाहरणस्यासम्भवद्धत्वापत्तेश्च । तत्र हि—भवदुक्तरीत्या प्राप्तिरेव नास्ति, दान्तत्वात् । एतेनानुकार्यानुकरणयोरभेदविवक्षया विभक्त्यभावेन गवित्यमाहेतिवदपदत्वात् पटत् इतीत्यत्र जश्त्वं नेति ग्रन्थोऽपि प्रत्युक्तः । उत्तरग्रन्थविरोधात् । जश्त्वस्यासिद्धतया पररूपेणैव बाधाच्च ।

ननु तदपि नित्यं तथा च कथं पररूपविरहेण प्रयोगः; इति चेन्न । अलौकिकं प्रक्रियावाक्यमिदमिति स्वयमेव व्याख्यातत्वात् । संहिताया अविवक्षायां तत्सम्भवाच्चेति दिक् ॥

त्वेनातः किमिति प्रश्नस्य दान्ते मा भूत् , वटक्, मरुदित्यत्र च मा भूदिति उत्तरस्य च निरालम्बनत्वमित्यर्थः ।

शब्दाधिकारेति । तदाश्रयणाच्चाच्छब्दस्येत्यर्थो भविष्यतीति भावः । तदाऽपि स्यादिति । एकदेशविकृतन्यायेनाच्छब्दत्वादिति भावः । जश्त्वशास्त्रस्येति । अनुकार्यानुकरणयोर्भेदे पदान्ततया जश्त्वेऽपीत्यादिः । तदसिद्धत्वेनात एव सत्त्वादिति भावः । ननु पुनरद्ग्रहणाज्जश्त्वासिद्धत्वमपि बाध्यतामत आह—नाम्रेडितेति । उदाहरणस्य—वृत्त्यादिस्थस्य । अनुकार्यानुकरणयोरिति । सर्वत्र जश्त्वप्राप्त्योदाहरणासम्भवाशङ्कायां ह्येतदुक्तं तैरिति बोध्यम् । उत्तरग्रन्थेति । "नाम्रेडितस्य"(पा० सू० ६।१।९९)इत्यस्य पटत्पटदितीत्युदाहरणपरग्रन्थेत्यर्थः । ननु स ग्रन्थो जश्त्वासिद्धत्वेन योज्य इति चेत्तत्राह—जश्त्वेति । तस्यासिद्धतया पररूपेणैव भवितव्यमिति जश्त्वस्याप्रवृत्तिलक्षणो बाधः । एवं च यदा जश्त्ववशाद्दान्तत्वमिति ग्रन्थासङ्गतिरिति सेयमुभयतः स्पाशा रज्जुरिति भावः ।

दिगिति । दिगर्थस्तु अपदान्तादित्यनुवृत्त्यैव जश्त्वविषये व्यावृत्तिसिद्धेः पुनरद्ग्रहणं व्यर्थमेव । एतेन पुनरद्ग्रहणं श्रौततान्तत्वविवक्षाद्वारा जश्त्वाविषयेऽभेदविव-

---

बोधकतो स्यादत आह—शब्दाधिकारेति । ननु जश्त्वविधायकशास्त्रस्यानुकार्यानुकरणयोरभेदे ऽपदान्तत्वान्न प्राप्तिरत आह—अनुकार्येति । ननु प्रक्रियायाम्पटत्पटेति पररूपोदाहरणम्पटत्पटदिति तदभावस्योदाहरणमुक्तं, न तु "अव्यक्त" इति सूत्रप्राप्तियोग्यस्य तत्र कथनमिति न भवदुक्तदूषणावसरस्यत आह—वृत्त्यादीति । प्रकृते ऽनुकार्येत्यादि । तदुक्त्याशयं प्रकटयति—सर्वत्रेति । मूले पटत् इतीति पाठः । एतद्धि पूर्वसूत्रस्य प्राप्तियोग्यप्रक्रियावाक्यम् ।

ननु समकक्षयोर्बाध्यबाधकभावो भवति, प्रकृते तु जश्त्वशास्त्रस्यासिद्धतया बाधादित्यनुपपन्नमत आह—तस्यासिद्धतयेति । स्पाशेति । स्पशधातोर्बाधनार्थादङ्कि स्त्रियामेतद्रूपम् । खण्डनकारोक्तिनिरासायाह—दिगर्थस्त्वित्वति । नन्वद्ग्रहणं तैर्भिन्नेत्यादि पूर्वोक्तरीत्या व्यर्थमेवेति भव-

"अकः सवर्ण" (पा० सू० ६।१।१०१) ॥ **अचि पर इति ।** यदा तृष्मणामीषद्विवृतत्वमाश्रित्य "नाज्झलौ" (पा० सू० १।१।१०). इति सूत्रं प्रत्याख्यायते; तदा इहाचीति नानुवर्तनीयम् । 'अकोऽकि दीर्घ" इति सुवचम् ।

वर्णद्वयं द्विमात्रमिति । यत्तु प्राचा व्याख्यातं दीर्घे प्राप्ते ह्रस्व-ऋकार-लृकारश्च विधीयत इति तद्भाष्यकैयटादिविरोधादुपेक्ष्यम् ॥

"एङः पदान्तात्" (पा० सू० ६।१।१०९) ॥ "ङसिङसोश्च" (पा०सू० ६।१।११०) इत्यस्यारम्भादस्य पदान्तविषयत्वे लब्धे उत्तरार्थं पदान्तादिति स्पष्टार्थमिहैव कृतम् ॥

क्षायामेव यथा स्यान्न तु भेदविवक्षायां जश्त्वविषय इत्यर्थकमित्यपास्तम् । ममाद्ग्रहणं तु शब्दाधिकारानित्यत्वज्ञापनार्थमिति दिक् ।

सुवचमिति । जातिपक्षाश्रयणे यथासंख्येनेष्टसिद्धेरिति भावः । एवं रीत्या यथासंख्यं "इको यणचि" (पा०सू० ६।१।७७) इत्यत्रापि बोध्यमिति सूचितम् ।

तद्भाष्येति । "तुल्यास्य" (पा०सू० १।१।९) सूत्रस्थभाष्येत्यर्थः । तत्र(१) हि "अकः सवर्णे–" (पा० सू० ६।१।१०१) इति सूत्रेणैतद्वार्तिकान्यथासिद्धिरुद्भाविता ।

आरम्भादिति । 'अपदान्ताच्चेद् ङसिङसोरेव' इति नियमादिति भावः । **उत्तरार्थमिति ।** "इकोऽसवर्णे" (पा० सू० ६।१।१२७) इत्याद्यर्थम् । **स्पष्टा-**

ता कथन्तदुपपत्तिः क्रियते ऽत आह—**ममाद्ग्रहणमिति** । दिगर्थमध्ये दिगर्थस्तु मया यथा शब्दाधिकारानित्यत्वज्ञापनार्थमित्युक्तन्तथा भवतापि वक्तुं शक्यं यद्यपि, तथापि प्रकाशकारादिकृता कल्पना व्यर्थैवेति ॥

व्यक्तिपक्षे यावद्व्यक्तीनान्तत्तद्व्यक्तित्वेन ज्ञानासम्भवात्संख्याज्ञानमपि न सम्भवतीत्याशयेनाह—**जातिपक्षेति । सूचितमिति ।** एतेन यदि सुवचमिति मूलकारोक्तिर्जातिपक्षाभिप्राया, तदा परममूले स्थानत आन्तर्यादिति "इको यणचि" इति सूत्रे या कृतोक्तिः सा व्यर्था, यथासङ्ख्येनैवेष्टसिद्धेरिति परास्तम्, तस्य ग्रन्थस्य व्यक्तिपक्षाभिप्रायकत्वात् । वस्तुतस्तु जातिपक्ष एवेति । तद्भाष्येत्यस्य—"ऋति ऋ वा" इत्येतद्भाष्येत्यर्थः प्रतीयते, स तु न युक्तः तस्य विशिष्याव्याख्यानादत आह—**तुल्यास्येति । अन्यथासिद्धिरिति ।** तद्वार्तिकसाध्यफलान्यथासिद्धिरित्यर्थः । **उद्भावितेति ।** यदि विजातीयादेशार्थं वार्तिकारम्भस्तदा ऽनयोर्विधानमात्रं स्यान्नत्वच्कार्यमित्यनयोरच्त्वमवश्यं वाच्यं, तथा सति दीर्घसंज्ञानयोर्भविष्यतीति "अकः सवर्णे" इत्यनेनैवेष्टसिद्धिर्वार्तिकवैयर्थ्यमिति रीत्योद्भावितेत्यर्थः । "**एङः** पदान्तात्" इति सूत्रे पदान्तादित्यस्याभावेऽपि पदान्तविषयकत्वञ्चूथमत आह—अपदान्ता-

---

(१) "तुल्यास्य-" सूत्रे भाष्ये रेफद्वयलकारद्वयघटितस्यास्य वर्णद्वयस्य होतृऋकार इत्यादौ प्लुतसिद्ध्यर्थं प्रतिज्ञाताच्त्ववत् दीर्घत्वमपि प्रतिज्ञाय "अकः सवर्णे–" इति सूत्रेणैव कदाचिद्रेफद्वयवत्तारूपान्तरतम्यादृकारद्वयस्थाने रेफद्वयघटितस्य, लकारवत्तारूपान्तरतम्याच्च ऋकारलृकारयोः स्थाने लृकारद्वयघटितस्य, एवमुभयत्रापि कदाचित् विवृतत्वसाम्येन विवृतकारस्य सिद्धिमाश्रित्येदं वार्तिकं प्रत्याख्यातम् ॥

"**सर्वत्र विभाषा गोः**" (पा० सू० ६।१।१२२) ॥ यद्यपि छन्दसीति न प्रकृते, तथाऽपि "यजुष्युर" (पा०सू० ६।१।११७) इत्यादिप्रक्रमाच्छन्दस्येवेदमिति सम्भाव्येत, अतः सर्वत्रेत्युक्तम् । तद्व्याचष्टे—**लोके वेदे चेति**। इह "एङ" इत्यनुवर्त्यैङन्तस्य गोरिति व्याख्येयम् । तेनेह न—**चित्रग्वग्रमिति** । प्रतिपदोक्तस्य एङो ग्रहणान्नेह । हे चित्र-

---

र्थमिति । विभक्तौ चेनूङसिङसोरेवेति नि(१)यमशङ्कावारणार्थमिति भावः ।

इत्यनुवर्त्येति । षष्ठ्या विपरिणमय्येत्यपि बोध्यम् । प्रतिपदोक्तस्येति । एङ्ग्रहणाप्रवृत्त्येति भावः । प्रतिपदोक्तपरिभाषया वा । वर्णग्रहणे तदप्रवृत्तिज्ञा(२)पकस्य तदनित्यतामात्रज्ञापकत्वम् । ध्वनितं चेदम् "ओत्" (पा० सू० १।१।१९) सूत्रे (३)भाष्ये । "एङः पदान्तात्" (पा० सू० ६।१।१९) इत्यत्र तु "हलोऽन-

---

च्चेदिति । विभक्तौ चेदिति । हरय इत्यादि विभक्ताविति नियमव्यावर्त्यम्भविष्यतीति भावः ।

ननु तत्र 'एङ' इति पञ्चम्यन्तमत आह—षष्ठ्येति । गोरितिषष्ठ्यन्तमिति तेन सामानाधिकरण्यार्थमित्यादिः । वर्णग्रहणे लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तिवादिमताभिप्रायेणाह–अप्रवृत्त्येति । "ओत्" इतिसूत्रस्य "अदोऽभवत्" इत्यत्र प्रवृत्तिवारणपरभाष्याद्वर्णग्रहणेऽपि सा प्रवर्तत इत्याशयेनाह—प्रतिपदोक्तेति । अनित्यतेति । तेन वर्णग्रहणेऽपि चेत्प्रतिपदोक्तपरिभाषाप्रवृत्तिस्तदा 'चक्रेऽत्र' इत्यादावेव 'एङः' इति सूत्रं प्रवर्तेत, न तु 'हरे ऽव' इत्यादाविति शङ्काया नावकाशः । वर्णग्रहणेऽपि प्रतिपदोक्तपरिभाषायाः प्रवृत्तिः सप्रमाणेत्याह—ध्वनितञ्चेदमिति । इदम्—तत्र तत्प्रवर्तनम् । तत्र हि–अनदः अदः समभवददोऽभवदित्यत्र प्रकृतिभाववारणायारब्धस्य 'ओतश्चिप्रतिषेधः" इति वार्तिकस्यान्यथा सिद्धिरनया परिभाषया कृता, तेनेदं ध्वनितमित्यर्थः । नन्वेवमर्थाधिकारानुरोधात् "एङः" इति सूत्रेऽपि प्रतिपदोक्तस्यैवैङो ग्रहणं स्यादिति शान्दो ऽर्थ इत्यादौ तस्य प्रवृत्तिर्न स्यादत आह–एङ इति । अत्र च-प्रकृतसूत्रे प्रतिपदोक्तपरिभाषाप्रवृत्तौ च । स्थानिवदित्यादि ।

---

(१) नियमस्य सजातीयविषयत्वेन विभक्त्यंशे एव नियमः स्यात् । तथाच भवतीत्यादौ भा अतीत्यवस्थायां "एङः–" इति पूर्वरूपं दुर्वारं स्यादिति भावः ॥

(२) "आदेच उपदेशेऽशिति" (पा० सू० ६।१।४५) इति सूत्रस्थोपदेशग्रहणस्य तज्ज्ञापकत्वम् । तथा हि अत्र "लिटि धातोः–" (पा० सू० ६।१।८) इतिसूत्राद्धातोरित्यनुवर्त्यैजन्तस्य धातोरित्यर्थेन गोभ्यां नौभ्यामित्यादेर्व्यावृत्तौ सिद्धायां पुनरुपदेशग्रहणम् अचैषीत्, अस्तौषीदित्यादावात्ववारणार्थं भवति । तत्र च लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयैव वारणसम्भवेन पुनरपि तद् व्यर्थं सदुक्तार्थं ज्ञापयतीत्यर्थः ।

अथ तत्सूत्रस्थशेखरोक्तरीत्या धातुग्रहणानुवृत्तेरनुबन्धलोपोत्तरं तद्विनिर्मुक्तस्यैव "न धातुलोप–" (पा० सू० १।१।४) सूत्रे धातुत्वोक्त्या "उदीचां माङः" इत्यादौ ङकारसत्त्वे धातुत्वाऽभावादात्वानापत्त्या दोषावहत्वेन, एशिरेजित्यादौ च धातुपदाननुवृत्तावपि अशितीति प्रसज्यप्रतिषेधेन शित्परत्वयोग्यस्यैवात्वविधानेन दोषाभावाच्चात्र सूत्रे धातुग्रहणासम्बन्धेनोपदेशग्रहणस्य गोभ्यामित्याद्यर्थमावश्यकत्वेनोक्तज्ञापकत्वासम्भवे तु "ह्वावामश्च" (पा०सू० ३।२।२) इति सूत्रं तत्र ज्ञापकं बोध्यम् ॥

(३) तत्र हि अदोऽभवदित्यादौ "ओत्" (पा० सू० १।१।१५) इत्यनेन प्राप्तं प्रगृह्यत्वं प्रतिपदोक्तपरिभाषया परिहृतम् । तत्परिभाषया वर्णग्रहणेऽप्रवृत्तौ तु तदसङ्गतिरेव स्यादिति भावः ।

गोऽग्रम्। **प्रकृतिभावे इति**। "प्रकृत्याऽन्तः पादम्" (पा० सू० ६।१।११५) इति सूत्रात्प्रकृत्येत्यनुवृत्तेः। यद्यपि भाष्ये "इको गुणवृद्धी" (पा० सू० १।१।३) इति सूत्रे 'नान्तः पादम्" इति पाठः स्थितः। षाष्ठभाष्येऽप्येवम्। तथापि शाकलसूत्रे "ह्रस्वश्च" इति चकारेण "प्रकृत्या इत्यनुकृष्यते" इति भाष्यदर्शनात् "प्रकृत्यान्तः पादम्" इति पाठोऽपि साधुरेव। "न" इति पाठे तु "सर्वत्र" इति सूत्रेण पूर्वरूपमेव वा विकल्प्येतेत्यवधेयम्।

"अवङ् स्फोटायनस्य" (पा० सू० ६।१।१२३)॥ अत्राप्येङन्तस्य

न्तरा" (पा० सू० १।१।७।) इत्यादिनिर्देशान्न प्रतिपदोक्तग्रहणम्। अत्र च स्थानिवत्सूत्रस्थं भाष्यं मानमित्यन्यत्र विस्तरः। **पूर्वरूपमेवेति**। पूर्वरूपमपीत्यर्थः। गोशब्दस्य यद्यत्प्राप्तं तन्नेति व्याख्यानेन "नान्तःपादम्" इत्यनेनैव पूर्वत्वादिकं विकल्पेन निषिध्येतेत्यर्थः। तेनावादेशोऽपि न।

एङन्तस्य गोरिति। प्रतिपदोक्तस्यैङ इत्यपि बोध्यम्। ननु "गोरग्रवचनं स्वरसि-

---

तत्र हि—गोः पूर्वणित्वात्वस्वरेष्वित्यारब्धस्य प्रतिषेधस्यैनामाश्रित्य प्रत्याख्यानपरभाष्येत्यर्थः। ननु विभक्तौ चेदिति विपरीतनियमो न भविष्यति "भवतेरः" इत्यत्र शपि पूर्वरूपादर्शनादिति तेन सामान्यापेक्षेन ज्ञापकेनापदान्ताच्चेदित्युक्तनियमस्यैव लाभात् "एङ" इति सूत्रे पदान्तादिति व्यर्थमिति तत्सामर्थ्यात्तत्र प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमित्यस्तु, इति चेन्न। स्थानिवत्सूत्रस्थभाष्ये 'हे चित्रगो ऽग्रम्' इत्यत्र पूर्वरूपप्रदर्शनपरभाष्यविरोधादित्याशयेनाह—**अन्यत्रेति**। उद्योतादौ। यदि "एङ" इति सूत्रे प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणन्तदा "हलोऽनन्तराः संयोगः" "मुखनासिकावचनो ऽनुनासिकः" इत्यादिप्रयोगासङ्गतिरिति प्रतिपदोक्तपरिभाषाया इहाप्रवृत्तिः, तथाच साधारण्येन प्रवृत्तौ "ङसि ङसोश्च" इत्यस्यापदान्ताच्चेदिति प्रथमोक्तनियमबोधकतया सार्थक्यमेव वाच्यम्, अत एव "भवतेरः" इति निर्देशस्योपत्तिरिति पदान्तादित्युत्तरार्थमेव। पूर्वसूत्रे करणन्तु विपरीतनियमशङ्कावारणायैवेति तत्त्वम्। गोशब्दस्य 'नान्तः' इति पाठपक्षे पूर्वरूपस्यैव विकल्पेन निषेधपक्षे ऽवादेशापत्तिरत आह—**पूर्वरूपमपीति**। अप्यर्थकोऽत्रैवकारः। अपिनाऽवादेशस्य सङ्ग्रहः। तल्लाभोपायमाह—**गोशब्दस्येत्यादिना**। एवञ्च "निषेधविकल्पे विधिविकल्पः फलति" इति न्यायेन पक्षे ऽवादेशबाधकस्य पूर्वरूपस्याप्रवृत्तिः, तदभावे स्वरूपेणावस्थानमिति गो अग्रमित्यस्यावङादेशे गवाग्रमित्यस्य सिद्धिः।

"अवङ्" इति सूत्रेऽपि प्रतिपदोक्तस्यैवैङो ग्रहणमित्येतद्दाढ्यायाशङ्कते—**नन्विति**। **स्वरसिद्ध्यर्थमिति**। 'गवादयः पशव आगता' इति वाक्ये गवादय इति शब्दे गवाग्रमिति शब्दे च बहुव्रीहिसंज्ञके स्वरसिद्ध्यर्थमित्यर्थः। अत्र हि पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण गोशब्दस्य यो व्यपदेशस्तस्यैवावस्थानम्बोध्यते। गोशब्दश्चोणादीनां व्युत्पत्तिपक्षे आद्युदात्तः प्रत्ययस्वरेण, अव्युत्पत्तिपक्षे तु फिट्स्वरेणान्तोदात्तो व्यपदिश्यते। यद्यवङादेशस्तदा आद्युदात्त इति व्यपदेशपक्षे आन्तरतम्यादवङादेशोऽप्याद्युदात्तो व्यपदिश्येतेति गवादय इत्यादावाद्युदात्तत्वव्यवहारस्योपपत्तावपि 'उणादयो ऽव्युत्पन्नानि' इति सिद्धान्तपक्षे ऽवङादेशो ऽन्तोदात्तः स्यादिति वाशब्दाकारस्य "एकादेश उदात्तेन" इत्युदात्तस्य श्रवणापत्तिः। आगमे तु "आगमा अनुदात्ता" इत्यनुदात्तस्यैवैकादेश इत्यनुदात्तस्यैव श्रवणसिद्धिरिति भावः। गवाग्रमित्यस्य तत्पुरुषत्वे तु समासस्वरेणान्तोदात्तत्वमेव स्यादिति स्वरे न विशेषः।

गोरिति व्याख्येयम्। अगिति सूत्रयितुमुचितम्। विभाषानुवृत्तेः स्फोटायनग्रहणं पूजार्थम्।

अर्थमन्यथावङ् कदा(१) चिदन्तोदात्तोऽपि स्याद्" इत्येतत्सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्याचित्रग्वग्रमित्यत्रावङभावोऽस्तु तत्रागवङो रूपे विशेषस्य स्पष्टत्वात्। चित्रगोऽग्रमित्यत्रावङभावकल्पने किं मानमिति चेन्न। उपदेशे आद्युदात्तत्वनिपातनेनावङ्न्यासस्थापनपरभाष्यस्य मानत्वात्। चित्रगोशब्द आमन्त्रिताद्युदात्तत्वेनान्तानुदात्तस्तत्राकि तस्यागमानुदात्तत्वे उभयोरनुदात्तयोरेव श्रवणं स्यात्। आद्युदात्तत्वनिपातने तु गकाराकारस्योदात्तस्येति विशेषः स्पष्टः। न च गवाक्ष इत्यादाववङ आद्युदात्तस्य श्रवणं मा भूदिति तस्योपदेशिवद्भावो वाच्य इति समासान्तोदात्तादिवामन्त्रिताद्युदात्तादपि प्रागवङ्स्वरप्रवृत्तौ पश्चादामन्त्रितस्वरे स्वरभेदाभाव इति वाच्यम्। गवाक्ष इत्यादौ समानकालप्रवृत्तिकस्य परत्वेन प्रथमं प्राप्तस्य समासस्वरस्य प्रागप्रवृत्तौ उपदेशिवद्भाववचनचारितार्थ्येनाङ्गसञ्ज्ञासापेक्षबहिरङ्गगुणापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वात्पूर्वमेवामन्त्रितस्वरप्राप्त्या तदप्रवृत्तिसम्पादनेऽस्य सामर्थ्याभावात्। तद् ध्वनयन्नाह—अगितीत्यादि। यथान्यासे त्वाद्युदात्तनिपातनोपदेशिवद्भावयोः करणे गौरवादस्यौचित्यमिति भावः। स्थानिवत्सूत्रे भाष्येऽप्युक्तं—"गोः पूर्वत्वे स्थानिवत्त्वप्रतिषेधो वक्तव्यः। चित्रग्वग्रं "सर्वत्र विभाषा गोः" (पा० सू० ६।१।१२२) इति पूर्वत्वं प्राप्नोति। नैष दोषः, "एङ" इति वर्त्तते, तत्र "अनल्विधौ" इति प्रतिषेधो भविष्यति। एवन्तर्हि

एतत्सूत्रस्थेति। स्वरभेदप्रतिपादकैतत्सूत्रस्थभाष्येत्यर्थः। अस्त्विति। अत्रावङादेशे चित्रगवाग्रमिति रूपम्, अगागमे तु चित्रग्वाग्रमिति रूपभेदापत्तिरिति रूपाभेदसिद्धये एङ्ग्रहणानुवृत्तिरस्त्विति भावः। किम्मानमिति। अस्य गवाग्रतुल्यतया रूपे विशेषाभाव इति भावः। निपातनेनेति। एकश्रुत्या पाठे कर्तव्ये आद्युदात्तस्योवङ्शब्दस्योच्चारणेनेत्यर्थः। पूर्ववार्तिके "स्वरसिध्यर्थम्" इत्युपादानात्स्वराभेदसिद्धावेव वार्तिकतात्पर्यन्तच्चाद्युदात्तनिपातनेनापि निर्वहति। यदि हि चित्रगोऽग्रमित्यत्र पक्षे ऽवङादेशोऽपि स्यात्तदा निपातनपक्षे स्वरे भेदः स्यात्तदेवोपपादयति—चित्रगोशब्द इत्यादिना। स्पष्ट इति। अतः प्रतिपदोक्तस्येत्यावश्यकमिति शेषः। अन्यकृता स्वराभेदशङ्कामनूद्य दूषयति—नचेति। इत्यादावित्यादिना गवाग्रमित्यस्य तत्पुरुषस्य संग्रहः। तस्य—निपातनेन साधितस्याद्युदात्तत्वस्य। माभूदिति कथनेन सति शिष्टत्वात्तस्य श्रवणापत्तिरुद्भाविता। इवेति। स एवादौ प्रवर्तते इत कल्पनयेति शेषः। परत्वेनेति। कथमत्र विरोध इति चेत्? इत्थम् गो आम् अक्षि सु इति स्थिते अलौकिके प्रक्रियावाक्ये समासान्ते "अक्ष्णो दर्शनात्" इत्यचि तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञायाः पूर्वभागस्य समाससंज्ञायाश्च युगपत्प्रवृत्तौ सुब्लुकि आद्युदात्तत्वयुक्तावङः समासान्तोदात्तत्वस्य युगपदसम्भव इति। अङ्गसंज्ञासापेक्षेति। अङ्गेति संज्ञा यस्मिन्प्रत्यये तत्सापेक्षेत्यर्थः। एतेन सज्ञाकृतस्य बहिरङ्गत्वस्य सिद्धान्तविरुद्धत्वशङ्काया नावकाशः। अन्तरङ्गत्वादिति। प्रकृतिमात्रापेक्षत्वेनेत्यादिः। अस्य—उपदेशिवद्भावस्य। औचित्यमुपपादयति—यथान्यास इति। अस्य—अगागमस्य। उक्तार्थे भाष्यकारोक्तिरपि साधिकेत्याह—स्थानिवत्सूत्र इति। पूर्वत्व इति। कर्तव्य इति शेषः।

---

(१) कदाचिदिति—व्युत्पत्तिपक्षे गमेर्डोप्रत्यये तस्य "आद्युदात्तश्च" (पा० सू० ३।१।३) इत्यनेन आद्युदात्तत्वात्तत्स्थानिकावङ आद्युदात्तत्वे पूर्वाकारस्योदात्तत्वम्। अव्युत्पत्तिपक्षे तु "फिष" इत्यनेनौकारस्यान्तोदात्तत्वात्तत्स्थानिकावङोऽप्यन्तोदात्तत्वे वकाराकारस्योदात्तत्वमित्यर्थः।

गवीति । यत्तु प्राचा गवे इति प्रत्युदाहृतम् । तन्न । सत्यप्यवङि "अतो गुणे" (पा० सू० ६।१।९७) इति पररूपेण रूपसिद्धेः । न च सत्यवङि ङेर्यादेशः स्यात्, स्त्रियां तु टाप् स्यादिति वाच्यम् । सन्निपातपरिभाषया यादेशटापोः सुसमाधानत्वात् । न च साऽनित्येति वाच्यम् । तावताप्यौत्सर्गिकतत्प्रवृत्त्येष्टसिद्धेः ।

गवाक्ष इति । गवामक्षीवेति विग्रहः । "अक्ष्णोऽदर्शनात्" (पा०सू० ५।४।७६)इत्यच् समासान्तः । वातायने रूढोऽयम् । पुंस्त्वं लोकात् ॥

"इन्द्रे च" (पा० सू० ६।१।१२४) ॥ आरम्भसामर्थ्यान्नित्यमिदम् । "इन्द्रे च नित्यम्" इति पाठस्तु भाष्यासम्मतत्वादुपेक्षितः ॥

एहि कृष्णेति । "दूराद्धूते च" (पा० सू० ८।२।८४) इति प्लुतः ।

यत्तु कृष्ण ३ एहीति प्राचोक्तं, तन्न । "दूराद्धूते च" (पा० सू० ८।२।८४) इत्यादौ "वाक्यस्य टेः-" (पा० सू० ८।२।८२) इत्यधिकारात् ।

चक्र्यत्रेति । इह "स्कोः-" (पा० सू० ८।२।२९) इति कलोपो

चित्रगोऽग्रमित्यत्र प्राप्नोति" इति । अत्र पूर्वत्वशब्देन तदपवादप्रकृतिभावावङौ विनिगमनाविरहात् । "सर्वत्र-" (पा० सू० ६।१।१२२) इति "अवङ्-" (पा० सू० ६।१।१२३) इत्यस्याप्युपलक्षणम् । अत एव प्रकृतिभावे इति त्यक्त्वा पूर्वत्वे इत्युक्तं वार्तिके भाष्ये च । चित्रगोशब्दस्य लाक्षणिकत्वेऽपि स्थानिवत्त्वात्प्राप्तौ तत्प्रतिषेधः कृतः । एङः प्रतिपदोक्तत्वाश्रयणे तु तन्न कार्यमिति लाघवमिति दिक् ।

टाप्स्यादिति । ङीप उपलक्षणमिदम् । इष्टसिद्धेरिति । गवीत्यस्य स्थाने गवे इति स्यादिति तद्ग्रन्थव्याख्यानमपि न समञ्जसम्(१) ।

भाष्यासमतत्वादिति । "इन्द्रे इति सामर्थ्यान्नित्यम्" इति तदुक्तेरिति भावः ।

प्लुत इति । प्रकृतिभाववचनसामर्थ्यादेव प्लुतस्य तत्र नासिद्धत्वमिति भावः ।

वार्तिकैकदेशोऽयम् । अत्र पूर्वत्व इत्युपादानेन "सर्वत्र" इत्यस्यावङादेशस्य च कथं लाभ इत्यत आह—अत्रेति । अत एव—उभयबोधनस्येष्टत्वादेव । स्थानिवत्त्वात्प्राप्ताविति । अतिदेशविषये सामर्थ्याल्लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तिरिति भावः । तन्न कार्यम्—गोः पूर्वेति वचनन्न कार्यम् । दिगर्थस्तु—यथा सूत्रत्रयस्य भाष्यस्य चैकवाक्यता भवति; तथैव कल्पनमुचितमित्येङ्ग्रहणानुवृत्तिः, प्रतिपदोक्तस्य च तस्य ग्रहणमित्युचितमिति ।

ननु जातिलक्षणङीषः प्रकृते प्राप्तिसत्त्वेन टाप्स्यादित्यनुचितमत आह—ङीष इति । खण्डनकारोक्तिं खण्डयति—गवीत्यस्येति । न समञ्जसमिति । उदक्षरत्वादिति शेषः ।

ननु प्रकृतिभावविधायकवचनषष्ठ्या प्लुतस्यासिद्धत्वात्कथं प्लुतस्य प्रकृतिभावविधानमत आह—प्रकृतिभावेति ।

---

(१) असाधु शब्दोल्लेखस्य ग्रन्थकारशैलीविरुद्धत्वादित्यर्थः ।

न। यणः कार्यकालपक्षे बहिरङ्गपरिभाषयाऽसिद्धत्वात्। स्थानिवद्भावाच्च। "पूर्वत्रासिद्धीये न-" इति तु नास्ति। "तस्य दोषः संयोगादिलोप-" इत्याद्युक्तेः॥

"दूराद्धूते च" (पा०सू० ८।२।८४)॥ हूतम्-आह्वानं; तच्च सम्बोधनमात्रोपलक्षणमित्यभिप्रेत्याह-**दूरात्सम्बोधन इति**। उपलक्षणतया व्याख्यानस्य फलमुदाहरति-**सक्तून् पिबेत्यादि**॥

"गुरोरनृतः" (पा० सू० ८।२।८६)॥ अपिशब्दो गुरोरगुरोश्च टेः प्लुतार्थः। **देवदत्तेति**। अस्यैहीत्यादिः। एवमग्रेऽपि।

सर्वं प्लुत इति। तथा च "अग्नीत्प्रेषणे परस्य च" (पा० सू० ८।२।९२) इति सूत्रे भाष्यम्-"सर्वः प्लुतः साहसमनिच्छताऽपि विभाषा कर्तव्या" इति। साहसं शास्त्रत्यागः, तदनिच्छताऽपि-शास्त्रमनुरुन्धानेनापीत्यर्थ इति हरदत्तः। वैकल्पिकेष्वनुष्ठानक्लेशं धर्माधिक्यफलकमप्यशक्तत्वादनिच्छतेत्यर्थ इत्यन्ये। एतेन "द्वैपायनो विरहकातर आजुहाव पुत्र" इति भागवतं व्याख्यातम्। प्लुतस्य वैकल्पिकत्वात्।

किं चेह पुत्रशब्दस्य वाक्यान्तत्वं नास्तीत्यपि सुवचम्। अख्यात-

---

उपलक्षणेति। एवं चासत्यप्याह्वाने भवतीति भावः।

एहीत्यादिरिति। "वाक्यस्य टेः" (पा० सू० ८।२।८२) इत्युक्तेरिति भावः। हरदत्त इति। कैयटोऽप्येवम्। अत्र पक्षे "विभाषा पृष्ट-"(पा०सू० ८।२।९३) इत्यत्र विभाषाग्रहणमवयुत्यानुवादः। "अविद्वांसः प्रत्यभिवादे-" इत्यादि पस्पशास्थं भाष्यमपि वैकल्पिकेषु भावानुष्ठानौचित्येन शास्त्राज्ञाननिन्दापरं बोध्यम्। आख्यात-

उपलक्षणस्य फलमाह—एवञ्चेति। अपिना तत्सत्ता समुच्चीयते।

पदसमूहो वाक्यमिति परमतम्, स्वमते तु "एकतिङ् वाक्यम्" इति शास्त्रीयप्रक्रियायामाश्रीयत इत्याशयेनाह—वाक्यस्येति। कैयटोऽपीति। एतेनायमेवार्थो युक्त इति ध्वनितम्। परममूले 'सर्वः प्लुत' इति कथनेन प्राचामित्यस्य सर्वप्रकरणाङ्गत्वं ध्वनितम्, भाष्यकृता तु 'विभाषा' इति योगविभागेन सर्वस्य प्लुतस्य वैकल्पिकमुक्तम्। तत्र पक्षे प्राचामिति पूजार्थम्। यदा तु प्राचामित्यनेनैव सर्वस्य प्लुतस्य वैकल्पिकत्वं साध्यते, तदा "विभाषा पृष्ट" इत्यत्र विभाषाग्रहणं किमर्थमित्याशङ्कायामाह-अत्र पक्षे इति। प्राचामिति योगविभागेन सर्वस्य प्लुतस्य वैकल्पिकत्वसाधनपक्ष इत्यर्थः। "विभाषा पृष्ट" इत्यत्र विभाषाग्रहणमुपलक्षणम्। वार्तिकपठितवाशब्दोऽप्येवम्। अवयुत्यानुवाद इत्यत्रावयुत्येति ल्यबन्तम्। पृथक्कृत्येत्यर्थः। अवयुत्येति तृतीयान्तं वा, तदाऽवयुत्येत्यस्य पृथक्करणेनेत्यर्थः। नन्वेनमविद्वांस इत्यनेन भाष्यकृता प्लुतयुक्तस्य प्रत्यभिवादवाक्यस्य कर्तव्यता सूचिता सा प्लुतस्य नित्यत्व एवोपपद्यते यदि सर्वस्य प्लुतस्य वैकल्पिकत्वं तदा प्लुताकरणेऽपि दोषाभावेन सा नोपपद्यत इत्याशयेनाह—अविद्वांस इति। शास्त्राज्ञानेन या निन्दा तत्परमित्यर्थः।

प्राग्वर्तिनोऽप्यनुकरणसम्भवात् ।

अपि च अस्तु प्लुतः, प्रकृतिभावस्तु वैकल्पिकत्वान्मास्तु । तथा च "ई चाक्रवर्मणस्य" (पा० सू० ६।१।१३१) इति सूत्रभाष्यम्–"ईग्रहणेन नार्थः; वशा इयं वशेयम्" इति । प्लुतप्रकृतिभावः सर्वोऽपि चाक्रवर्मणमते नास्तीति भावः ।

अपि च इह प्रकृतिभावोऽपि दुर्लभ एव । "अप्लुतवदुपस्थिते" (पा० सू० ६।१।१२९) इति सूत्रात् । उपस्थितं नामावैदिक इतिशब्दस्तस्मिन्परे प्लुतोऽप्लुतवत्स्यादिति हि तस्यार्थः । एवं चतुर्धापि निर्वाहे स्पष्टे आर्षप्रयोग इति श्रीधरोक्तिर्नादर्तव्या (१) ॥

द्विवचनमिति । "सुप्तिङन्तम्" (पा० सू० १।४।१४) इति अन्तग्रहणेन "सञ्ज्ञाविधौ (२) प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणं नास्ति" इति ज्ञापितत्वादिति भावः । तेनेह न । कुमार्योर्वध्वोश्चागारं कुमार्यगारं वध्वगारमिति । स्पष्टं चेदं भाष्यादौ । द्विवचनान्तं प्रगृह्यं स्यादिति तु प्राचः प्रमाद एव ।

प्रागिति । पुत्र एहीति वाक्यस्थस्येत्यर्थः । अनुकरणे दूरात्सम्बोधनत्वाभावाच्चेत्यपि बोध्यम् ।

वैकल्पिकत्वादिति । अस्य अप्लुतवद्भावस्य वैकल्पिकत्वेन तत्त्वमित्यर्थः । **प्लुतप्रकृतिभाव इति** । तस्य मते अप्लुतवद्भावोक्तेरिति भावः । एतेन चाक्रवर्मणस्याचार्यस्याप्लुतवदित्येव भाष्योक्तेरिदं सर्वं चिन्त्यमित्यपास्तम् ।

प्रकारान्तरेणाप्यप्लुतवद्भावोऽत्रेत्याह–**अपि चेति** । **अवैदिक इति** । अस्य पुराणस्थत्वेनावैदिकत्वं स्पष्टमेव ॥

कुमार्योरिति । अत्र हि प्रत्ययलक्षणेन द्विवचनान्तत्वं श्रुत्या चेदन्तत्वमस्तीति भावः । इदं च द्विवचनान्तमीदन्तमित्यर्थे । ईदन्तं यद् द्विवचनं तदन्तमित्यर्थे तदन्त-

---

दूराद्बोधकेति । एतेन "दूराद्धूते च" इति सूत्रे दूराद्धूतपदं दूराद्बोधनोपलक्षणमिति सप्रमाणमिति सूचितम् । अत एव "आकडार" सूत्रे गुरुनदीसंज्ञयोः समावेशे "गार्गी बन्धुः" "वात्सी बन्धुः" इत्यत्र "गुरोः" इति प्लुतः । "नदीबन्धुनि" इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वञ्च फलमित्युक्तन्तत्सङ्गच्छते । ननु मूलोक्तप्रकृतिभावस्य वैकल्पिकत्वमयुक्तं, किन्तु तस्य नित्यत्वमेवेष्टमत आह—**अस्येति** । तत्पक्षे—अप्लुतवद्भावपक्षे । अस्याभावेन । प्रकृतिभावस्याभावेन । **तत्वम्**—वैकल्पिकत्वम् । खण्डनकारोक्तिम्परिहर्तुमाह–**तस्य मते इति** । तस्य चाक्रवर्मणस्य, तथाच मूलोक्तं फलितार्थपरमेवेति भावः । **एतेन**–फलितार्थकथनपरत्वकथनेन । **अवैदिकत्वमिति** । उपस्थितशब्दस्य प्रकृतसूत्रे ऽवैदिकेतिशब्दपरत्वमित्यत्र किम्मानमिति चेत् ? उपस्थित इत्युच्यते, किमुपस्थितन्नाम ? अनार्ष इति करण इति भाष्यमिति गृहाण ।

इदञ्चेति । कुमार्यगारमित्यत्रातिप्रसङ्गकथनं चेत्यर्थः । असम्भव एव संज्ञाविधाविति निषेधा-

---

प्र० (१) वस्तुतस्तु आदरार्थे बहुवचनान्तस्य पुत्रा इत्यस्येतिशब्देन सह सन्धिरार्ष इति श्रीधरस्वामिनामभिप्रायात्तदुक्तिरादर्तव्यैव ।

वि० (२) संज्ञानिष्ठविधेयतानिरूपितसाक्षादुद्देश्यताप्रयोजकं यत् प्रत्ययमात्रवृत्ति विषयताप्रयोजकं पदं; तत् तदादिविशेष्यकतदन्तविधिप्रयोजकं नेति "संज्ञा विधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्न" इति परिभाषार्थ इति भावः ।

हरी एताविति । इह शाकलं न । "प्लुतप्रगृह्या–" (पा० सू० ६।१।१२५) इत्यत्र नित्यग्रहणादित्युक्तम् ।

अत्र वृत्तिकारः—"मणीवादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः" इति पठित्वा 'मणीव, रोदसीव, दम्पतीव, जम्पतीव' इत्युदाजहार । तच्च मुनित्रयानुक्तत्वादप्रमाणमिति कैयटहरदत्तादयः । एवं स्थिते—

"मणीवोष्ट्रस्य लम्बेते प्रियौ वत्सतरौ मम" ॥

इति भारतप्रयोगं समर्थयते । **इवार्थ इति** । **वशब्द इति** ।

"वं प्रचेतसि जानीयादिवार्थे च तदव्ययम्" । इति मेदिनी ॥

"व वा यथा तथैवेवं साम्ये"। इत्यमरग्रन्थव्याख्यावसरे "शात्रवं व पशुर्यशः" इति कालिदासप्रयोगस्याभियुक्तैरुदाहृतत्वात् ।• "कादम्बखण्डितदलानिव पङ्कजानि" इत्यादिदर्शनाच्चेति भावः ।

यत्तु पाठान्तरं "वद्वा यथा तथा" इत्यादि तदयुक्तम् । नामलिङ्गानुशासनप्रक्रमे तद्धितवतेरननुगुणत्वात् । अपत्यसमूहादिपर्यायमध्येऽणृफिञ्वुञादीनामनुक्तेश्च ॥

"अदसो मात्" (पा० सू० १।१।१२) ॥ इह एकारो नानुवर्तते, असम्भवात् । इत्यभिप्रेत्याह–**ईदूताविति** । ननु उकारानुवृत्तिर्व्यर्था । स्त्रियौ फले वा अमू आसाते इत्यत्र पूर्वेणैव सिद्धेः । मुत्वस्यासिद्धत्वेऽप्येकारान्तत्वादत आह–**रामकृष्णाविति** । पुंसि पूर्वेण न सिध्यति; औकारान्तत्वादिति भावः । "अदसो मात्" (पा० सू० १।१।१२) इति सूत्रं प्रति तु मुत्वमीत्वे नासिद्धे आरम्भसामर्थ्यात् ।

विध्यसम्भव एव दोषो बोध्यः । इत्युक्तमिति । मूले इति शेषः । शात्रवं वेति । शात्रवं यश इवेत्यर्थः । 'वव' इत्यादिकोशप्रदर्शनेन वशब्द इव पर्यायः स्वतन्त्र एव, न तु सत्या भामादिवत् एकदेशे इति सूचयति । "विनापि प्रत्ययं पूर्वोत्तरपदयोर्लोपो वाच्यः" इति वचनेन तादृशस्थले तथाकल्पनेऽप्यखण्डे पदे तथात्वे मानाभावात् । •

आरम्भसामर्थ्यादिति । ननु कार्यकालपक्षेऽनुनासिकप्रतिषेधेन चारितार्थ्यम्, तत्पक्षे हि संज्ञाशास्त्रस्य न पृथग् बोधकत्वं, "पूर्वत्रासिद्धम्" (पा० सू० ८।२।१)

दिति शेषः । एवकारेण प्रगृह्यसंज्ञाप्राप्तिनिरासः । इत्युक्तमिति । कथनमात्रेण मूलोक्तस्यैव टीकायां पुनः कथने पौनरुक्त्यमिति या शङ्का तस्या निरासो न जातो ऽत आह—मूल इति शेषः ।• तथाच पुनः स एवार्थो नोच्यते, किन्तु मूलोक्तार्थस्य दार्ढ्याय स्मरणं क्रियते, अतो न पौनरुक्त्यम् । "वम्प्रचेतसि" इति मेदिनीकोशव्याख्यानावसरे 'सत्या' 'भामा' इति वदिवार्थे वशब्दप्रयोग इति तद्व्याख्यात्रोक्तं तन्न युक्तमित्याशयेनाह—**ववेत्यादीति** । कोशान्तरमात्रेण निर्णयाभावादाह—**विनापीति** । तादृशस्थले—सखण्डस्थले । तथा कल्पने—लोपस्य कल्पने ।

मूलोक्तमारम्भसामर्थ्यादित्यनुपपन्नमित्याशयेनाशङ्कते—**नन्विति** । न पृथग्बोधकत्वमिति ।

एकारोऽपीति । तथा च एकारानुवृत्तितात्पर्यग्रहणफलकं माद्ग्रहणमिति भावः । अत्रेदं चिन्त्यम् । ईदूत्सप्तम्यर्थे प्रगृह्यम् अदसः, एच्च द्विवचनमित्येव कुतो न सूत्रितम् । एवं हि पूर्वसूत्रस्थमीदूद्ग्रहणं प्रकृतसूत्रे माद्ग्रहणं च मास्तु । एकदेशानुवृत्तिक्लेशोऽपि नेति ॥

"शे" (पा० सू० १।१।१३) ॥ छान्दसमपीदं संदर्भशुद्ध्यर्थमुक्तम् । वस्तुतस्त्वनुकरणार्थतया लोकार्थमपि सम्भवत्येव । त्वे रायो मे राय इत्यादौ त्वे इति, मे इति, इत्यनुकरणे प्रयोजनलाभात् । **अस्मे इति-** अस्मभ्यमित्यर्थः । भ्यसः "सुपां सुलुक्" (पा० सू० ७।१।३९) इति शे

इति चातिदेशः कार्यार्थः । कार्यज्ञानं वाक्यार्थबोधोत्तरमिति यद्देशे वाक्यार्थबोधस्तद्देशस्थत्वमेव तस्य । किं च अधिकारः सः । एवं च मुत्वदृष्ट्या अनुनासिकविधेरसिद्धत्वेन तदेकवाक्यतापन्नसञ्ज्ञाया अपि तद्दृष्ट्याऽसिद्धतया मुत्वशास्त्रेऽनुवृत्तपूर्वत्रासिद्धमित्यत्रत्यपूर्वशब्देन तदेकवाक्यतापन्नस्य "अदसो मात्" (पा० सू० १।१।१२) इत्यस्य ग्रहीतुमशक्यत्वम् । एतेन कार्यकालपक्षेऽपि पाठकृतपूर्वत्वस्यानपगमेन सञ्ज्ञां प्रत्यसिद्धत्वं दुर्वारमित्यपास्तमिति चेन्न । "अप्रगृह्यादस" इति न्यासेनैव सिद्धौ सामान्यसञ्ज्ञासूत्रकरणसामर्थ्येन "प्लुतप्रगृह्या" (पा० सू० ६।१।१२५) इत्यत्राप्युपस्थित्या तत्सामर्थ्येनासिद्धत्वबाधात् । हेऽमुकाऽमुक इत्यादौ व्यवस्थितविभाषाश्रयणात्तयोरनभिधानाद्वा सूत्रमतेऽपि नानुनासिक इत्याशयात् । स्पष्टं चेदं भाष्ये ॥

छान्दसमिति । शे आदेशस्य छान्दत्वादिति भावः । **मे इतीत्यनुकरण- इति ।** 'प्रकृतिवदनुकरणम्' (प०) इत्यतिदेशेन पदत्वात्पदान्तत्वप्रयुक्तः प्रकृतिभाव-

---

लक्ष्यसंस्कारकपृथग्बोधजनकत्वन्नास्तीत्यर्थः । अत्र मानन्तु "अयादिभ्यः परैव प्रगृह्यसंज्ञा" इति भाष्यमेवेति । अत्र "अदसोमात्" इति सूत्रस्थभाष्ये संज्ञापदोपादानेन संज्ञाविषये प्रदेशीयपरत्वेनैव व्यवस्थेति दर्शितम् । तस्य—प्रगृह्यसंज्ञाविधायकशास्त्रस्य । नन्विदम्भवदुक्तं कार्यासिद्धत्वपक्षे; तत्तु न युक्तम्, शास्त्रासिद्धत्वस्यैव प्राग्व्यवस्थापनादतस्तत्पक्षेऽप्याह—**किञ्चाधीति । संज्ञाया अपीति ।** कार्यकालत्वादिति शेषः । **असिद्धत्वमिति ।** किन्तु सिद्धस्यैव पूर्वशब्देन बोधनं युक्तमिति शेषः । एतेन अष्टाध्यायीपाठकृतपूर्वत्वस्य "पूर्वत्रासिद्धम्" इति शास्त्रप्रवृत्तावनियामकत्वेन एतावता ग्रन्थेन सामर्थ्यादित्यनुपपन्नमित्युपपाद्य समाधत्ते—**अप्रगृह्येति ।** नन्विदम् "अप्रगृह्यादस" इति कथनं यथान्यासपक्षे यथाफलसिद्धिस्तथैव चेत् युक्तं, तथा अधुना न सिध्यति 'हेऽमुका इ' तयोरपि प्रतिषेधः प्राप्नोतीत्यत आह—**हेऽमुकेति ।** अस्मिन्पक्षे वाक्यभेदेनाप्रगृह्यस्यादसो ऽनुनासिको नेति सूत्रार्थादत्राप्राप्तिरिति भावः । ननु व्यवस्थितविभाषा परिगणितस्थल एवेत्यत आह—**अनभिधानेति । भाष्ये इति**—प्रकृतसूत्रस्थे । तत्र हि—"तत्रैवायम्ब्रूयादणो प्रगृह्यऽनुनासिकः अदसो न" इत्युक्तम् ।

यत्तु तद्भाष्यस्य "अदस" इत्यावर्त्य न दस्य सो यस्येत्यर्थेनोक्तप्रयोगयोर्न निषेधस्य प्राप्तिरिति, तन्न । आवृत्तिकल्पने, तत्र व्यधिकरणबहुव्रीहिकल्पने च, गौरवात् , "शे" इति सूत्रे "छन्दसि" इत्युपादानाभावाच्छान्दसमपीदमित्यनुपपन्नमत आह—**शे आदेशस्येति ।** नन्वपदत्वादनुकरणे कथम्फलमत आह—**प्रकृतीति ।** नन्वतिदेशेन प्रगृह्यत्वस्यापि सिद्धौ सूत्रस्य तर्हि वैयर्थ्यमत आह—

आदेशः। "शेषे लोपः" (पा० सू० ७।२।९०) ॥

"निपात" (पा० सू० १।१।१४) ॥ अनाङिति पर्युदासादेवाऽजूपनिपाते लब्धे निपातग्रह (१) णमुत्तरार्थं स्पष्टार्थमिहैव कृतम्। **आ एवमिति**। पूर्वं प्रक्रान्तस्य वाक्यार्थस्यान्यथात्वद्योतकोऽयमाकारः। पूर्वमित्थं नामंस्था इदानीं त्वेवं मन्यसे इत्यर्थः। **आ एवं किलेति**। स्मरणद्योतकोऽयमाकारः। **वाक्येत्यादि**। तथा च भाष्यम्—

ईषदर्थे क्रियायोगे मर्यादाभिविधौ च यः।
एतमातं ङितं विद्याद्वाक्यस्मरणयोरङित्॥ १ ॥ इति।

अत्र अङिल्लक्षण एव तात्पर्यं लाघवात्। अन्यस्य ङित्वं त्वर्थसिद्धम्। ईषदर्थेत्यादिस्तु अवयुत्यानुवादः। एवं च "अभ्र आँ अप" इत्यत्र सप्तम्यर्थवृत्तेरप्याकारस्य ङित्त्वात् "आङोऽनुनासिकश्छन्दसि" (पा० सू० ६।१।१२६) इति प्रवर्तत इति भावः॥

"ओत्" (पा० सू० १।१।१५)॥ निपातः किम्? देवोऽसि। वायवायाहि।

"सम्बुद्धौ" (पा०सू० १।१।१६)॥ ऋषिर्वेदः "तदुक्तमृषिणा"

स्तत्र, तेनातिदेशेन प्रगृह्यत्वं तु न। त्वे राय इत्यादावनुकार्ये फलाभावेन प्रगृह्यत्वाप्रवृत्त्या तदनुकरणेऽतिदेशेनासिद्ध्योपदेशप्रवृत्तिरेव वाच्येति भावः।

अन्यथात्वेति। अनभिमतत्वेत्यर्थः। तदाह—**नामंस्था इति**। **स्मरणेति**। विस्मृतस्य स्मरणविषयताद्योतक इत्यर्थः। मर्यादाभिविधावित्यत्र मध्यमपदलोपी समासः। तत्सहितेऽभिविधावित्यर्थः। **सप्तम्यर्थेति**। तद्वृत्तित्वं च तस्य निरुक्ते स्पष्टम्। अव्ययीभावाभावश्च श्रुतौ छान्दसत्वाद् बोध्यः।

तेनातिदेशेनेति। **फलाभावेनेति**। अच्परत्वस्याभावेन प्रकृतिभावो न फलम्। एवमवसानाभावेनानुनासिकाप्राप्त्या तन्निषेधोऽपि न फलम्॥

ननु वाक्यार्थस्य भेदाभावेनान्यथात्वेत्यसङ्गतमत आह—**अनभीति**। ननु "एवङ्किल तत्" इत्यनेन स्मृतोऽर्थो निर्दिश्यते, न तु स्मरणं द्योत्यते ऽत आह—**विस्मृतस्येति**। "मर्यादाभिविधौ" इत्येकवचनस्योपपत्तये आह—**तद्वृत्तित्वम्**। **निरुक्ते इति**। तत्र हि—"अभ्र आँ आप" इत्युक्तम्, विभक्त्यर्थे विहिताव्ययीभावस्य नित्यस्य प्राप्तिशङ्कायामाह—**अव्ययीति**।

प्र० (१) निपातस्यैवैकाजूरूपस्याऽर्थवत्त्वात्प्रत्ययस्य च केवलस्य प्रयोगाभावादानर्थक्यात्कल्पितरूपत्वात्कल्पनायाश्च नियमाऽभावादिति भावयतां मतेऽनाङितिपर्युदासेन निपातत्वेन सादृश्यमादाय सिद्धावपि अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रत्ययस्यैवार्थवत्त्वमिति मतेऽर्थवत्त्वेन सादृश्यग्रहणे, द्योतकत्वपक्षेऽपि निपातस्य केवलस्याऽप्रयुज्यमानवत्त्वेन द्योतकत्वात्साम्यमेव प्रत्ययनिपातयोरिति मते च द्योतकत्वेन सादृश्यग्रहणे चकारात्रेत्यादौ दोषवारणाय निपातग्रहणमिति भावः।

इत्यादौ तथा दर्शनादित्यभिप्रेत्याह—अवैदिक इति। सम्बुद्धौ किम्? अहो इति। अत्र परत्वाद्विकल्पो माभूत्।

अत्र परत्वादिति। न चैतदभावे नित्यविधिदुर्वारः। इतिशब्दातिरिक्ते "ओत्" (पा० सू० १।१।१९) इत्यस्य निपातातिरिक्ते "सम्बुद्धौ–" (पा०सू० १।१।१६) इत्यस्य चारितार्थ्येन सामर्थ्याभावादेव च फलेऽविशेष इति वाच्यम्। परत्वेन विकल्पप्रवृत्तावभावपर्यन्त(१)मप्यस्य व्यापारेण सकृद्गतिन्यायेन "ओत्" (पा० सू० १।१।१९) इत्यस्य तदभावेऽप्रवृत्तेः। अत एव "न यदि" (पा० सू० ३।२।११३) "विभाषा साकाङ्क्षे" (पा० सू० ३।२।११४) इति सूत्रे निषेधीयोभयत्र विभाषेति सङ्गच्छते। अन्यथा परत्वादेतत्प्रवृत्तावप्यनेन निषेधाभावे पूर्वसूत्रस्य दुर्वारत्वेन सा दुर्लभा स्यात्। न च "आकडार" (पा० सू० १।४।१) सूत्रेणान्यत्र सञ्ज्ञानां बाध्यबाधकभावाभावस्य ज्ञापितत्वात्परत्वाद्विकल्प इत्यसङ्गतमिति वाच्यम्। सञ्ज्ञाया एकत्वात्, ज्ञापकस्य च विशेषापेक्षत्वेन सञ्ज्ञाभेदविषयत्वादिति भाव इति केचित्।

परे तु "ओत्" (पा० सू० १।१।१९) इत्यस्येतिशब्दनिरपेक्षत्वेनान्तरङ्गत्वमिति परत्वं न युक्तं "सम्बुद्धौ" (पा० सू० १।१।१६) इति तु निपातपदानुवृत्तये। अन्यथौदन्तनिपातस्यैवेतौ विकल्पापत्तिः। नित्यविकल्पविध्योर्युगपत्प्रवृत्तावपि

मूले परत्वादित्यस्य "ओत्" इति सूत्रापेक्षयेत्यादिः। परत्वस्य शास्त्रद्वयचरितार्थ एव प्रवृत्तिनियामकत्वमित्याशयेन तद्दर्शयति—**इतिशब्दातिरिक्त इति**। एवञ्च विकल्पेन संज्ञाविधायकशास्त्रसामर्थ्यमस्तीति "सम्बुद्धौ" इत्यस्य वैयर्थ्यमित्याशयः। **अत एव**—विकल्पाभावे नित्यस्याप्रवृत्तेरेव। **अन्यथा**—वैकल्पिकशास्त्राभावे नित्यस्य प्रवृत्तिस्वीकारे। **निषेधीयेति**। अनेन निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वेनैतदभावे "न यदि" इति पूर्वस्य प्राप्तिसत्त्वेनोभयत्र विभाषात्वमस्य दुर्लभं स्यादित्युक्तम्। प्रगृह्यसंज्ञाया आकडारीयत्वाभावेन परत्वादित्यसङ्गतमित्याशयेन शङ्कान्निरस्यति—**नचेत्यादिना**। **अन्यत्र**—तदधिकाराभावस्थले। **केचिदिति**। मूलकारानुयायिनः। अनेनारुचिर्बोधिता। तथाहि—तज्ज्ञापकं संज्ञाया भेदविषयकत्व एवेति यदि ब्रूषे तदा "साक्षात्प्रभृति" इति सूत्रस्थभाष्यविरोधः। तत्र हि—"च्व्यन्तस्य प्रतिषेधो वाच्यः, लवणीकृत्य, न वा पूर्वेण कृतत्वादस्त्वनेन विभाषा पूर्वेण नित्यो भविष्यति" इत्युक्तम्भाष्यकृता। तत्र कैयटः—'अत्र परत्वादनेन विभाषा प्राप्नोति नित्या च गतिसंज्ञा इष्यत' इति। सा च पुनःप्रसङ्गविज्ञानात्कल्पनीया एकसंज्ञाविषये ऽभावपर्यन्तं व्यापारेण विकल्पाभावे नित्यस्याप्राप्तिरिति' यदि स्वीकारस्तदा तत्रत्यवार्तिकस्यावश्यकतया तत्प्रत्याख्यानविरोधः स्पष्ट एव।

ननु तर्हि कथम्मूलस्य सङ्गमनमत आह—**परेत्विति**। ननु "सम्बुद्धौ" इति तर्हि व्यर्थं स्यादत आह—**सम्बुद्धाविति त्विति**। **अन्यथा**—निपातपदानुवृत्तिस्वीकारे। तथा च निरवकाशत्वात्प्रा-

---

प्र० (१) प्राप्तविभाषास्थले भावसामानाधिकरण्येनाभावमात्रस्य विधाने विधिव्यापार इत्यर्थः। अप्राप्तविभाषासु तु अभावस्य सिद्धत्वात्तत्सामानाधिकरण्येन भावमात्रविधाने विधिव्यापारः। अभावांशे तु न विधिव्यापारः। तस्य सिद्धत्वात्। अन्यथा "मुचोऽकर्मकस्य गुणो वा" (पा० सू०७।४।५७) इत्यस्याभावपक्षे 'मुमुक्षते वत्सः स्वयमेव'इत्यत्राऽभावांशे विधिव्यापारात् "अत्र लोपोऽभ्यासस्य" (पा० सू० ७।४।५८) इत्यनेनाभ्यासलोपापत्तिः। एवं नॄन् पाहीत्यादौ "नॄन्पे" (पा० सू० ८।३।१०) इत्यस्याभावपक्षे पूर्वोक्तरीत्या "अत्रानुनासिकः—" (पा० सू० ८।३।२) इति "अनुनासिकात्पर" (पा० सू० ८।३।४) इति चानुस्वारागमानुनासिकावापद्येयातामिति बोध्यम्॥

यत्तु "ओत्" (पा०सू० १।१।१५) इत्यत्र निपातानुवृत्तेरिह च सम्बुद्धिग्रहणस्य प्रत्युदाहरणं वृत्त्यादावुक्तं गवित्ययमाहेति। तन्न। तत्र प्रगृह्यसञ्ज्ञासत्त्वेऽपि प्रकृतिभावाप्रसक्तेः। "इकोऽसवर्णे" (पा०सू० ६।१।१२७) इत्यत्र हि पदान्तग्रहणमनुवर्त्तत इत्याकरे स्पष्टम्। एवं च "प्लुतप्रगृह्या" (पा०सू०६।१।१२५) इति सूत्रे तत्सम्बन्ध आवश्यकः। गविति च न पदम्। अनुकार्यानुकरणयोरभेदविवक्षया अर्थवत्त्वाभावेन विभक्तेरनुत्पादात् ॥

"उञः" (पा० सू० १।१।१७) ॥ "निपात एकाज्—" (पा० सू० १।१।१४) इति प्राप्ते विभाषेयम् ॥

विरोधाभावेन परत्वादित्यस्यासङ्गतेः। एव च परत्वादित्यस्योत्कृष्टत्वादपवादत्वादित्यर्थः। ओद्ग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धे पुनरोद्ग्रहणेनापि तन्निवृत्तिसिद्धौ वै(१)चित्र्यार्थमेव सम्बुद्धिग्रहणमित्याहुः।

आवश्यक इति। अन्यथा "इकोऽसवर्णे" (पा० सू० ६।१।१२७) इत्यत्र मण्डूकानुवृत्त्यापत्तिः। सा च सम्बन्धतदभावोभयकल्पनापत्त्याऽन्याय्येति भावः। अनुत्पादादिति। अत एव तस्याः श्रवणं न। अभेदविवक्षापदार्थश्च "अर्थवत्" (पा० सू० १।२।४५) सूत्रे निरूपयिष्यते। न च लिङ्गसर्वनामनपुंसकताभ्युपगमे नोत्पन्नाया विभक्तेर्लुक्। ह्रस्वापत्तेः। न च "सुप्सुपा" (पा० सू० २।१।४) इति समासेन निर्वाहः। इतिशब्दस्य शब्दस्वरूपपरतातात्पर्यग्राहकत्वेन तेनैकार्थीभावरूपसामर्थ्यस्य दुरुपपादत्वात्। न च गोभ्यां गोक्षीरमित्यत्रैकदेशगोशब्दानुकरणे "ऋलृक्" (म० सू० २) सूत्रभाष्योक्तेन "प्रकृतिवदनुकरणम्" (प०) इत्यतिदेशेन

प्रविभाषैव स्यादित्यत्र तात्पर्यम्। अभावपर्यन्तमपि व्यापार इति कल्पनायाम्मानाभाव इति भावः। उत्कृष्टत्वादिति। निरवकाशत्वेनेति भावः। ननु यदि निपातपदाननुवृत्तितात्पर्यकं सम्बुद्धिग्रहणं तदा तन्न कार्यम् सम्बुद्धिपदन्त्यक्त्वा प्रकृतसूत्रेऽप्योद्ग्रहणङ्कार्यं, तत्सामर्थ्यादेव निपातपदाननुवृत्तिः सिध्यतीत्यत आह—ओद्ग्रहेति। वैचित्र्यार्थमिति। वैचित्र्यायेत्यर्थः। स्वार्थस्य विवक्षया सम्बुद्धिनिमित्तकस्योकारस्य ग्रहणेन तादृशस्थले प्रसक्ताव्याप्तिनिरासार्थम्, अन्यथा निपातपदसम्बन्धः स्यात्तथा चाव्याप्तिः स्यात्। निपातपदासम्बन्धे तु स्वरादिपठिते मिथोशब्दे ऽव्यये ऽतिप्रसङ्गस्यापि निरासो भवतीत्येतद्वैचित्र्यार्थमित्यर्थः।

मूले—अनुवर्तत इति। "एङ पदान्तात्" इति सूत्रादित्यादिः। अन्यथा—"प्लुतप्रगृह्या" इति सूत्रे तदसम्बन्धे। अत एव "अदसो मात्" इति सूत्रभाष्ये "पदान्तप्रकरणे प्रकृतिभाव" इति भाष्यं सङ्गच्छते। अत एव—विभक्त्यनुत्पत्तेरेव। लिङ्गसर्वनामेति। सर्वनाम इव सर्वनाम लिङ्गानां सर्वनाम लिङ्गसर्वनाम, तस्य नपुंसकतापदेन कर्मधारयः। सर्वनामसादृश्यञ्च—सर्वत्र स्थितिः सत्त्वादिगुणानामस्तीति तन्मात्रविवक्षया सर्वत्र प्रवृत्तिसत्त्वेन। अत एव सन्दिग्धे ऽप्यर्थे नपुंसकलिङ्गस्य शब्दस्य प्रयोगः। स्वरूपपरता—गोशब्दस्य स्वरूपपरता। तेन—इतिशब्देन। यत्र हि लौकिकविग्रहे व्यपेक्षालक्षणं सामर्थ्यमस्ति तत्र कल्पिते ऽलौकिकविग्रहे एकार्थीभावारोपात्समासो भवति। प्रकृते च इतिशब्दस्य स्वतन्त्र्येणार्थबोधनाय प्रयोगाभावेन नैकार्थीभाव इति भावः। खण्डनकारोक्ति

प्र० (१) वस्तुतस्तु सम्बुद्धिग्रहणाभावे पुनरोद्ग्रहणेन निपातग्रहणाननुवृत्तावपि निपातसंज्ञारहितस्य स्वरादिगणपठितस्य मिथो इत्यव्ययस्य, एवं स्वरादेराकृतिगणत्वात्संगृहीतस्य अहो इत्यस्य चेतिशब्दे परतो विकल्पापत्त्या तद्वारणाय "सम्बुद्धौ" इत्यस्यावश्यकत्वमेवेति ध्येयम् ॥

"ऊँ" (पा० सू० १।१।१८) ॥ **अनुनासिक इति । तेनास्मि-न्परे** "यरोऽनुनासिक—" (पा० सू० ८।४।४५) इति विकल्पः । **यदेत-नूँ इति पठसि, यदेतदूँ इति वा तद्दीर्घमित्यादि । एतदर्थमेव तत्रानुना-सिकग्रहणम् । अन्यथा 'यरो ञमि ञम्वा' इत्येवावक्ष्यत् ॥**

"**मय उञो वो वा**"(पा०सू०८।३।३३) ॥ **मयः परस्येति । परादिति तु प्राचः प्रमादः । "षष्ठीनिर्दिष्टस्य हि आदेशा उच्यन्ते" इति भाष्यात् आदेशविधौ स्थानिनः षष्ठ्या एव न्याय्यत्वाच्च ।**

पदत्वं सुलभमिति वाच्यम् । "क्षियो दीर्घात्" (पा० सू० ८।२।४६) इति सूत्र-भाष्योक्तेन तदतिदेशानित्यत्वेन(१) तदप्रवृत्तिमाश्रित्यापि सुसाधत्वेनासाधारणप्रयोज-नत्वाभावादिति भावः ।

एतदर्थमेवेति । एतदर्थमपीत्यर्थः । अनितेः क्विपि सम्बुद्धावान् चिनोषीत्यत्र "नश्छवि" (पा० सू० ८।३।७) इति रुत्वे "अत्रानुनासिकः" (पा०सू० ८।३।२) इति पूर्वस्यानुनासिके यदेतनांश्चिनोषि कमलूँ आंश्चिनोपीत्यत्रापि फलसत्त्वात् । **अव-क्ष्यदिति** । न चैवं न्यासे यथासंख्यापत्तिः । तस्या(२)सार्वत्रिकत्वात् । "आन्म-हतः—" (पा० सू० ६।३।४६) इत्यादिनिर्देशाच्चेति भावः । पूर्वोक्ते कमलांश्चिनो-पीत्यत्र लस्य नकारापत्तिवारणाय विधेयकोटावनुनासिक इति । विधेयकोटौ(३)यका-रमारभ्य प्रत्याहारे तु विधेयविषये सवर्णग्रहणाभावेन पूर्वोक्ते निरनुनासिकलस्यैवाप-

---

खण्डयति—नचेति । अनित्यत्वेनेति । अन्यथा धातुपर्युदासात्प्रातिपदिकत्वानापत्तौ "क्षियः" इति निर्देशानुपपत्तिः । सुसाधुत्वेनेति । गविति प्रयोगस्य सुसाधुत्वेन ॥

नन्वेतदर्थमेवेत्यत्रैवकारस्य वैयर्थ्यम् , अन्यत्रापि प्रयोजनसत्त्वादत आह—एतदर्थमपीति । एवञ्च निपातानामनेकार्थतया एवकारो ऽप्यर्थक इति भावः । अन्यत्र फलमाह—अनितेरित्यादि-ना । आपत्तिरिति । "हलो यमाम्" इत्यत्रेव यथासंख्यापत्तिः । तस्य—यथासंख्यस्य । ननु त-स्यासार्वत्रिकत्वे न मानमत आह—आन्महत इति । ननु मूलोक्तस्थले सूत्रस्य प्रवृत्त्यर्थं "यरो ऽनुनासिक" इति सूत्रे निमित्तस्याऽनुनासिकशब्देनोपादानमस्तु विधेयसमर्पकस्यानुनासिकपदस्य तूपादानं किमर्थमत आह—पूर्वोक्त इति । नकारापत्तीति । "यरो ऽनुनासिके ञम्" इत्युपादाने स्थानत आन्तर्यान्नकारापत्तिरित्यर्थः । प्रत्याहारे त्विति । तदा यम्पदेन लकारस्याप्युपस्थितौ स एव भविष्यतीति भावः । लस्यैवेति । आन्तरतम्यादिति भावः । इदम्मूलकाररीत्या । वस्तुतस्तु कमलादे-रनभिधानमेव । अनुनासिकेति संज्ञाया वर्णमात्रे तात्पर्येण लाघवाभाव इत्येव दूषणमत्र बोध्यम् । अत

प्र० (१) अत्र क्षिय इतीयङ्करणेन "प्रकृतिवदनुकरणं भवति" इति ज्ञाप्यते । तथा तत्रैव प्रातिप-पदिकत्वनिमित्तकविभक्तिदर्शनेन च तदतिदेशानित्यत्वं ज्ञाप्यते । अन्यथाऽनुकार्यवृत्तिधातुत्वातिदेशे तत्र "अधातुः" इति पर्युदासेन प्रातिपदिकत्वाभावाद्विभक्तिर्दुर्लभा स्यादित्यर्थः ॥

प्र० (२) स्वरितत्वविशिष्टे एव तत्प्रवृत्तेरिति भावः ।

प्र० (३) यकारमारभ्येति-तथाच-दध्यँश्चिनोषि, मध्वँश्चिनोषीत्यादौ यकारवकारयोरानुना-सिक्यसिद्धिः । एतेन लकारमारभ्य प्रत्याहाराश्रयणेन कमलँ आँश्चिनोषीत्यादिसिद्धौ यकारमारभ्य प्रत्याहारोक्तिर्व्यर्थेत्यपास्तम् ॥

आसिद्धत्वादिति। अत एवेदं वत्वं त्रिपाद्यां विधीयते। प्रकृतिभावमात्रबाधनार्थत्वे हि "इको यण्-" (पा०सू० ६।१।७७) इत्यनन्तरं "मय उञो वा" इत्येवावक्ष्यत्। यणं चान्ववर्त्तयिष्यत्। इह मय उञ इतौ परे अष्टाविंशतिरूपा(१)णि।

तथा हि—"उञः" (पा० सू० १।१।१७) इति प्रगृह्यत्वे-किमु इति, वत्वपक्षे किम्विति। ऊँआदेशे किमूँ इति। आदेशस्य स्थानिवत्त्वेन "मय उञ-" (पा० सू० ८।३।३३) इति प्रकृतिभावापवादभूते आन्तरतम्यादनुनासिके वकारे किम्विति। अनुनासिकाननुनासिकयोर्वकारयोः "मयो यण" इति द्वित्वस्य मकारस्य "अनचि च" (पा०सू०८।४।४७) इति द्वित्वस्य च विकल्पेन वत्वपक्षे रूपाष्टकम्। तदभावे द्वयमिति दशकम्। प्रगृह्यसञ्ज्ञाविरहपक्षे "मय उञ-" (पा०सू०८।३।३३) इति वत्वस्यासिद्धत्वात् "इको यण्-" (पा०सू०६।१।७७) इति यणेव; तस्य सिद्धत्वान्मोऽनुस्वारे "वा पदान्तस्य" (पा०सू०८।४।५९) इति परसवर्णपक्षे अनुनासिकाननुनासिकवकारद्वयोपेतमेकादशं रूपम्। अनुनासिकस्य द्वित्वे "हलो यमाम्" (पा०सू० ८।४।६४) इति लोपस्य वैकल्पिकत्वादकरणे त्रिवकारं द्वादशं रूपम्। परसवर्णाभावपक्षे अनुस्वारस्य यत्वात्पाक्षिके द्वित्वे द्वे। संकलनया चतुर्दश। इतिशब्देकारस्य "अणोऽप्रगृह्यस्य-" (पा०सू०८।४।५७) इत्यनुनासिकविकल्पादष्टाविंशतिरिति ॥इत्यच्सन्धिः॥

चिरिति यथान्यासमेव साधु।

इत्येवावक्ष्यदिति। न चात्रापि न्यासे सन्निपातपरिभाषयाऽनुस्वाराप्राप्तिरिति वाच्यम्। त्रिपाद्यान्तथा पाठेन सन्निपातपरिभाषाऽनित्यत्वस्यापि ज्ञापनादिति भावः॥

अनुनासिके वकारे इति। इदं कैयटानुरोधेन। "मय उञः—" (पा० सू० ८।३।३३) इत्यत्र विधीयमानस्य सवर्णग्राहकत्वाभावेनानेन सानुनासिकविधानाभावेन कथमत्र सः। अन्यथेदमो मस्यानुनासिकोऽकारः स्यात्। अत एवेदृशे विषये गुणानामभेदकत्वपक्षानाश्रयणमिति चिन्त्यम्। इतिस्वरसन्धिः।

एवाह—यथान्यासमेवेति। मूले—अत एवेति। किम्वितीत्यत्रानुस्वाराभावस्येष्टत्वादेवेत्यर्थः॥

सन्निपातपरिभाषयेति। मयः परत्वमुपजीव्य तस्य करणादित्यादिः। तथापाठेन—"मय उञो वो वा" इति पाठेन। स इति। अनुनासिको वकार इत्यर्थः। अन्यथा—विधेयेऽपि सवर्णग्राहकत्वाङ्गीकारे। अत एव-अनुनासिकाकारापत्तेरेव।

अच्सन्धिरित्यत्र—"अचोऽक्षु" इत्यत्रैव कुत्वापत्तिवारणायाह—इति स्वरसन्धिरिति। सन्धिद्वयमित्यर्थः। द्वित्वञ्च प्रकृतिभावमादाय। अत एव "सिद्धः प्लुतः स्वरसन्धिषु" इति भाष्ये ऽभिहितम्। तत एव पञ्चसन्धिरित्यस्योपपत्तिरिति। श्रीमच्छब्दरत्नप्रकाशिकायामचां सन्धिद्वयं समाप्तम्॥

प्र० (१) अष्टाविंशतिरूपाणीति समस्तमेव पदं सर्वत्रोपलभ्यते। एतादृशस्थलेषु च—"दिक्संख्ये संज्ञायाम्" (पा० सू० २।१।५०) इति नियमस्तु न प्रवर्तते; तत्र संख्यापदेनैतादृशाभियुक्तप्रयोगबलात् संख्यात्वव्याप्यधर्मप्रकारकसंख्याविशेष्यबोधाजनका एकादिदशान्तसंख्येयवाचका एव गृह्यन्ते इति कल्पनादिति विभावनीयम्।

अथ हल्सन्धिप्रकरणम् ।

"स्तोः श्चुना" (पा०सू०८।४।४०) ॥ स्तोरिति (१) समाहार-द्वन्द्वः । सौत्रं पुंस्त्वम् । श्चुनेति । "सह युक्त-"(पा०सू० २।३।१९)इति सूत्रे विनापि तद्योगं तृतीयेति वक्ष्यते । योगइत्येतदध्याहारलभ्यम् । अत्र स्थान्यादेशयोर्यथासंख्यम्, निमित्तकार्यिणोस्तु न । "शात्" (पा० सू०८।४।४४) इति (२) ज्ञापकात् । "अल्पाच्तरम्" (पा०सू०२।२।३४) इत्यादौ तु सौत्रत्वात् श्चुत्वं न । तज्ज्ञानमित्यादौ तु भवत्येव । 'स्तोः

विनापि तद्योगमिति । साहित्यं च योगक्रियायाम् । एतदिति । संयोग इति तदर्थः । सत्या भामेतिवन्निर्देशः । संयोगश्चाव्यवहितयोरेवेति चितं कटु (३)तैल-मित्यादौ न दोषः । यथासंख्यमिति । 'तथदधन'इत्यादेरप्यनादितया तमादाय "प-स्मैपदानां णल्" (पा० सू० ३।४।८४) इत्यादौ सूत्रान्तरस्थक्रमेणेव यथासंख्यमि-ति भावः । च्वादिशब्देश्वानादिसिद्धलोकप्रसिद्धक्रमेणैवोपस्थितिरिति तात्पर्यम् । ननु तज्ज्ञानमित्यादौ श्चुयोगाभावान्न स्यादत आह—तज्ज्ञानमिति । जञयोगे तथोच्चार-

---

तद्योगमितीति । श्चुना योगमित्यर्थः । क्रियादावन्वये सति साहित्यस्य दर्शनादाह—सा-हित्यञ्चेति । चितमित्यादावतिप्रसङ्गवारणायाह-संयोग इति । यथासङ्ख्योपपत्तये आह-तथेति । अनादितयेति । किमत्र प्रमाणमिति चेत् ?

अनन्त्यश्च भवेत्पूर्वो ह्यन्तश्च परतो यदि ।
तत्र मध्ये यमस्तिष्ठेत्सवर्णः पूर्ववर्णयोः ॥

इति नारदीयशिक्षैव । नन्विति । ञेत्यस्य वर्णान्तरत्वाभिप्रायेणेयमाशङ्का । यद्वा 'वर्गस्य पञ्चमे परे पूर्वस्य स्थाने यमसंज्ञकादेशः' इति पक्षे 'तज्ज्ञानम्' इत्यत्र दकारस्य चुत्वन्न स्यात्, यमयोग-स्यात्र सत्त्वान्न तु चुयोगस्येत्याशङ्का बोध्या । उत्तराशयस्तु यमो नादेशः, किन्तु पञ्चमे परे ऽनन्त्या-त्परत्र यमो नाम पूर्वसदृशो वर्णान्तरो भवति, नत्वनन्त्यस्य यमो नामादेशः । तत्पक्षस्यान्यत्र निरा-कृतत्वादिति । ननु "शात्" इति लिङ्गेन "तस्मिन्" इति परिभाषाया इहानुपस्थाने 'चितम्' इत्या-

---

प्र० (१) अत्र च प्रथमतः साहित्यावच्छिन्ने साहित्यावच्छिन्नान्वयाभिप्रायेण सहविवक्षोपपाद-नीया। यद्वा स् इति श् इति च लुप्तविभक्तिके भिन्ने पदे इति बोध्यम् ।

प्र० (२) ज्ञापकेन च स्वरितत्वोपलक्षिते एव यथासंख्यासूत्रप्रवृत्तिरिति ज्ञाप्यते, तथाचं प्रकृते "श्चुना" इति तृतीयान्ते स्वरितत्वाभावान्न यथासंख्यप्रवृत्तिः । अत एव "ङसिङसोश्च" (पा० सू० ६।१।११०) इत्यत्रैङो द्वित्वेऽपि न तत्प्रवृत्तिरिति बोध्यम् ॥

ननु विश्नशब्दाण्णिजन्तात्क्विपि विश्न् चकारेत्यादौ नकारस्य चकारयोगेन प्राप्तस्य श्चुत्वस्य निषेधार्थं "शात्" (पा० सू० ८।४।४४) इति चरितार्थम् । नचात्र यथासङ्ख्यसूत्राप्रवृत्तिज्ञापनात्पूर्वं यथासंख्यप्रसक्त्या चकारादियोगे नकारस्य श्चुत्वप्राप्तिरेव नेति उदाहरणासम्भव इति वाच्यम्, 'डुङ् शब्दे, इत्यस्य लिटि जुडुवे इति रूपम् । तस्मिन् परत उदाहरणसम्भवादिति चेन्न । ज्ञापकपरभाष्य-प्रामाण्येन विश्न् इत्यादीनामनभिधानमित्याशयात् ॥

प्र० (३) चितं कटु तैलमित्यादि कांचित्कं वाक्यमेतत् ।

श्चौ श्चुः' इति सुवचम् । न च "तस्मिन्निति निर्दिष्टे-" (पा० सू० १।१।६६) इति परिभाषोपस्थानेन यज्ञः याञ्चा इत्यादि न सिध्येत् । "शात्" (पा०सू०८।४।४४) इति लिङ्गेन तस्या इहानुपस्थानात् ॥

"ष्टुना" (पा०सू०८।४।४१) ॥ इहापि कार्यिनिमित्तयोर्यथासंख्यं न । "तोर्षि" (पा०सू०८।४।४३) इति ज्ञापकात् । 'ष्टोः ष्टुः'इति सुवचम् । इट्टे, इष्टे, इत्यादौ "न पदान्तात्-" (पा०सू०८।४।४२) इति ज्ञापकान्न दोषः । सर्पिष्टमामिति । "ह्रस्वात्तादौ-" (पा०सू०८।३।१०१) इति षत्वम् ।

"प्रत्यये भाषायाम्" इति । यत्तु प्राचा मयटि नित्यमिति पठितम् । यच्च हलन्तप्रकरणे षण्णां, षड्णामित्युदाहृतम् । यच्च "यरोऽनुनासिक-" (पा०सू०८।४।४५) इति वा ऽनुनासिक इति तत्र व्याख्यातं तत्सर्वं भाष्यविरोधादुपेक्ष्यम् । यवादिगण इति । "यचि भं तसौ मत्वर्थे" इति संहितया पाठे तसाविति तात्पूर्वं दकारं प्रश्लिष्य भत्वेनाप्येतत्समाधातुं शक्यम् ॥

णमात्रं न त्विदं वर्णान्तरमिति भावः । अनुपस्थानेति । पूर्वत्वां(१)शानुपस्थानेत्यर्थः । तेन चितमित्यादौ न दोषः ।

षत्वमिति । न च षस्य पदान्ते जश्त्वं भविष्यतीति तद्व्यर्थमिति वाच्यम् । षत्वस्यासिद्धत्वेनास्य (२)जश्त्वाभावात् ।

भाष्येति । प्रत्यय इत्येव तत्र पाठादिति भावः । दकारमिति । चर्त्वेनेति भावः । मृच्छब्दस्य यवादिगणे पाठे न मानमिति तत्र "झयः" (पा० सू० ८।२।१०) इति वत्वे मृद्वानित्येवेति तात्पर्यमिति केचित्, तन्न । मृन्मानित्यस्यासिद्ध्याप-

---

दौ चुत्वापत्तिरत आह—पूर्वत्वांशेति । एतेनाव्यवधानांशस्य बोधिका परिभाषा इहोपतिष्ठत एव, तत्र "शात्" इत्यस्य ज्ञापकत्वासम्भवादित्याशयः ॥

तद्व्यर्थमिति । षकाररूपस्य व्यावर्त्यस्याभावेन "ष्टोः" इति व्यर्थमित्यर्थः । अस्य—षस्य ॥

नचैवमपि स्थानी यः सकारस्तद्बुद्ध्या स्यादेव जश्त्वमिति वाच्यम्, देवदत्तहन्तृहतन्यायेन तद्बुद्धेरिहासम्भवादित्याशयात् । दकारस्य प्रश्लेषे तस्य श्रवणापत्तिं वारयति—चर्त्वेनेतीति । लोपस्तु वैकल्पिकत्वान्न कृतः । तत्र—तत्प्रकृतिकमतुपि । तात्पर्यमिति । दकारस्य चर्त्वेन प्रश्लेषं कृत्वा समाधानकर्तुरिति शेषः । अत्र मौलं यच्छक्यमिति, तदग्रे—इति केचित्तन्न मृन्मानित्यादावतिप्रसङ्गादिति पाठाभिप्रायेण । तमनूद्य, तन्न, "झयः" इति वत्वेन तद्रूपस्यैवासम्भवादिति खण्डनकारे-

---

प्र० (१) "तस्मिन्" (पा० सू० १।१।६६) इति परिभाषया हि अव्यवहितत्वांशः, पूर्वत्वांशः, विधेयान्वयिषष्ठ्यर्थश्चेत्यंशत्रयमुपस्थाप्यते । तन्मध्ये प्रकृते ज्ञापकबलात्पूर्वत्वांशानुपस्थानेऽपि तदन्यदंशद्वयमुपतिष्ठत एवेत्यर्थः । तत्राव्यवहितत्वांशोपस्थित्या चितमित्यादौ नातिव्याप्तिः ।

प्र० (२) अत्र हि'ह्रस्वात्तादौ तद्धिते" (पा० सू० ८।३।१०१) इत्यनेन षत्वम् । तच्च जश्त्वदृष्ट्याऽसिद्धमिति भावः ।

"उदः स्थाः"(पा०सू०८।४।६१) ॥ "अनुस्वारस्य ययि-"(पा० सू०८।४।५८) इत्यत्र समस्तमपि सवर्णग्रहणमिह निष्कृष्य सम्बध्यते । एकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञानादित्याशयेनाह—**पूर्वसवर्णः स्यादिति ।**

अघोषस्येत्यादि । एतेन सस्य तकार इति प्राचां ग्रन्थाः प्रत्युक्ताः। गद्पीह "चयो द्वितीयाःशरि"(वा०)इत्यस्योपन्यसनं,तदतिरभसात् ।

तच्छिव इति । यत्तु प्राचा तत् शिव इत्यत्र जश्त्वे कृते "खरि च" (पा०सू०८।४।५५) इत्युक्तम् । तन्न । तदो दान्तत्वेन जश्त्वोपन्यासवैयर्थ्यात् ।

त्तेः । मृद्वानिति क्वचित्कोऽसाम्प्रदायिकः पाठः ।

ननु सवर्णपदमधिकं "परसवर्णः" इत्यत्रैकार्थीभावापन्नस्यान्यत्र सम्बन्धो वक्तुमशक्यः । न च पूर्वस्येत्यस्य सम्बन्ध्याकाङ्क्षायां यत्किञ्चित्सम्बन्धिकल्पनापेक्षया पूर्वत्रोपस्थितार्थवाचकपदाध्याहारौचित्यात्तल्लाभः । "चुटू" (पा०सू० १।३।७) इत्यादावादेरप्येवमेव सम्बन्धोपपत्तौ तत्र तत्र स्वरितत्वप्रतिज्ञाया वैयर्थ्यापत्तेः । न च स्वरितत्वप्रतिज्ञासामर्थ्यादेकदेशानुवृत्तिः । "तोर्लि" (पा० सू० ८।४।६०) इत्यत्र समुदायानुवृत्त्या तस्याश्चारितार्थ्यादित्यत आह—**अनुस्वारस्येत्यादि । एकदेशे इति च ।** पकारमात्रे स्वरितत्वप्रतिज्ञयैव "तोर्लि" (पा० सू० ८।४।६०) इत्यादावनुवृत्तिसिद्धौ पुनः सकारांशे तत्प्रतिज्ञया तावतोऽप्यंशस्य उत्तरत्रानुवृत्तिरिति भावः । **तदतिरभसादिति ।** चयोऽभावात् । "दीर्घादाचार्याणाम्" (पा० सू० ८। ४।५२) इत्युत्तरं "अनुस्वारस्य ययि" (पा० सू० ८।४।५८) "वा पदान्तस्य" (पा० सू० ८।४।५९) "तोर्लि" (पा० सू० ८।४।६०) "उदः स्था" (पा० सू० ८।४।६१) "झयो हो" (पा० सू० ८।४।६२) "शश्छोटि" (पा० सू० ८। ४।६३) इति षट्सूत्रीपाठोत्तरं "झलां जश् झशि" (पा० सू० ८।४।५३) "अभ्यासे चर्च" (पा० सू० ८।४।५४) "खरि च" (पा० सू० ८।४।५५) "वाऽवसाने" (पा० सू० ८।४।५६) "अणोऽप्रगृह्यस्य" (पा० सू० ८।४।५७) इति

णोक्तम् । तत् खण्डयति—इतीत्यादिना ।

अधिकमिति । सूत्रे तदभावादिति शेषः । ननु "अनुस्वारस्य" इति सूत्रस्थस्य सवर्णपदस्य सम्बन्धो भविष्यतीत्यत आह—परसवर्णेति । प्रकारान्तरेण तस्य लाभोऽन्येनोक्तस्तन्मतमनूद्य दूषयति—नचेत्यादिना । एवमेव—भवदुक्तप्रकारेणैव । स्वरितत्वेति । सवर्णपद इत्यादिः । "तोर्लि" इत्यत्र समुदायस्य सम्बन्धसूचकतया स्वरितत्वस्य चारितार्थ्यमुक्तं यद्यपि, तथाप्येकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञासामर्थ्यादेव सम्बन्ध इत्येतदुपपादयति—पकारमात्र इत्यादिना । अतिरभसमुपपादयति—चयोऽभावादिति । ननु "उदः स्थात्" इति सूत्रनिष्पन्नस्य थस्य स्थाने चर्त्वेन तकारे तस्य द्वितीयादेश इति तेषामभिप्राय इत्याशङ्कायामाह—दीर्घादीति । सम्प्रति श्रूयमाणाष्टाध्यायीपाठपक्षे "खरि च" इत्येतद्दृष्ट्या "उदः स्थास्तम्भोः पूर्वस्य" इत्यस्यासिद्धत्वात्कथं थस्य स्थाने चर्त्वेन तकार इत्याशङ्कानुत्थानायाह—इत्युत्तरमिति । एवञ्च "खरि च" इत्यस्य परत्वान्न तद्-

यत्तु तत्पौत्रेणोक्तं-तदो "वावसाने" (पा० सू० ८।४।५६) इति चर्त्वे कृते पश्चाच्छ्त्व इत्यनेन सम्बन्धे "झलां जशोऽन्ते" (पा० सू० ८।२।३९) इति जश्त्वे "खरि च" (पा० सू०८।४।५५) इति चर्त्वमिति, तद्वितिस्थवीयः। जश्त्वं प्रत्यवसाने चर्त्वस्यापवादत्वात्। जश्त्वे शिवशब्दानपेक्षणाच्च। भाविन्यवसानभङ्गे "वाऽवसाने" (पा०सू०८।४।५६) इत्यस्य पूर्वमप्रवृत्तेश्च। प्रवृत्तस्य वा निवृत्तिसम्भवात्। उक्तं च "अकृतव्यूहाः पाणिनीयाः" इति "कृतमपि शास्त्रं निवर्तयन्ति" इति च। अन्यथा हरिरयमित्यत्रापि त्वदुक्तरीत्या प्रवृत्तो विसर्गः केन वार्यताम्। अथ तनातोति तदिति क्विबन्तं ब्रूषे एवमपि ज-

---

पञ्चसूत्र्याः पाठे भाष्यसम्मते थस्य चर्त्वेऽपि तस्यासिद्धत्वाच्छर्परत्वाभावाच्चेति भावः।

चर्त्वमिति। ततः श्चुत्वे "शश्छोऽटि" (पा०सू० ८।४।६३) इति प्रक्रियेति भावः। **चर्त्वापवादत्वादिति।** एवं च तत्र कृते जश्त्वाप्रवृत्तिरिति भावः। न च जश्त्वे कृते चर्त्वस्य चारितार्थ्येन तस्यासिद्धत्वादपवादत्वे न मानमिति वाच्यम्। तत्कालेऽवश्यं प्राप्तत्वेन येन नाप्राप्तिन्यायेनापवादत्वस्य सुलभतयोक्तरीतेरसम्भवात्। एतदेवाभिप्रेत्य "मिदचोऽन्त्यात्" (पा० सू० १।१।४७) सूत्रे भाष्ये उक्तम्—'सत्यपि सम्भवे बाधनं भवति' इति। अन्यथा कौण्डिन्याय तक्रमित्यनेन ब्राह्मणेभ्यो दधीति प्राप्तदधिदानस्यापि बाधो न स्यात्। तद्दानोत्तरं तत्पूर्वं वा तद्दानस्य चारितार्थ्यात्। अत एव "अजादेर्द्वितीयस्य" (पा० सू० ६।१।२) इति सूत्रे प्रथमद्विर्वचनोत्तरमस्य चारितार्थ्येन प्रथमद्विर्वचनस्यानेन बाधो न स्यादित्याशङ्क्य 'सत्यपि सम्भवे' इति न्यायेन बाधकत्वमुक्तं भाष्ये। एवं च "दयतेर्दिगि—" (पा०सू० ७।४।९) इति सूत्रस्थकैयटादिग्रन्था "असम्भवे एव बाधकता" इति वार्तिकानुसारेण प्रवृत्ता अयुक्ता एवेति बोध्यमिति भावः। **केन वार्यतामिति।** एवं चेदृशविषये वाक्यसंस्कारपक्षे-

---

दृष्ट्या पूर्वसवर्णनिष्पन्नथकारस्यासिद्धत्वशङ्केति भावः। भाष्यसम्मत इति। "उत्कन्दो रोगः" इति भाष्योदाहरणाद्भाष्यसम्मत इत्यर्थः। नचैतद्भाष्योदाहरणबलेन महाप्राणत्वघटितान्तरतम्यम्पूर्वसवर्णस्य प्रवृत्तौ न नियामकमित्येव कल्प्यताम्, तावतापि तकारस्य लाभेन चयो लाभ एवेति वाच्यम्, महाप्राणत्वन्न नियामकमिति यदि ब्रूषे, तदा भाष्यकाराज्ञानकल्पनन्तदपेक्षयाऽष्टाध्याय्याम्पाठव्यत्यासस्य कल्पनमेवोचितमित्यभिप्रायात्। तस्य—चर्त्वनिष्पन्नतकारस्य। एतत्सर्वं "चयो द्वितीया" इत्यस्य चयः सत्तायाम्प्रवृत्तिस्तदभावे तु नेत्यभिप्रायेण। वस्तुतो निमित्ताभावादिह तस्य प्राप्तिरेव नेत्याशयेनाह—शर्परत्वाभावेति।

अथ तनोतीत्यादिना वक्ष्यमाणपक्षे मूलोक्तदोषोपपत्त्यर्थमिह प्रक्रियाम्पूरयति—तत इति। एवञ्च—अवसाने चर्त्वस्य जश्त्वापवादत्वे च। तत्र कृते—चर्त्वे कृते। अपवादे प्रवृत्ते पुनरुत्सर्गाप्रवृत्तेः सिद्धान्तिसम्मतत्वात् निरवकाशो विधिरपवादो भवति, नचेह निरवकाशत्वमित्याशयिकामुक्तिन्निरस्यति—नचेति। उक्तरीतेः—अवसाने चर्त्वे कृते जश्त्वमिति रीतेः। तदप्राप्तियोग्ये विषयेऽचारितार्थ्यमपवादत्वबीजन्तदिहास्त्येवेति भावः। एतदेव—उक्तबीजमेव। अत एव—तदप्राप्तियोग्ये विषये ऽचारितार्थ्यस्यापवादत्वप्रयोजकत्वादेव। कैयटादिग्रन्थाः—द्वित्वोत्तरं दिग्यादेशस्य चारितार्थ्येनाबाध इत्येवंरूपा इत्यर्थः। वार्तिकेति। एवञ्च भाष्यकृता तन्मतस्य खण्डितत्वान्न लक्ष्यसंस्कारकतेत्यत्र तात्पर्यम्। एवञ्चेति। विसर्गापत्तौ चेत्यर्थः। ईदृशविषये—पदान्तरसम्बन्धास-

श्त्वेन दकारोऽस्तु । चर्त्वे कृते श्चुत्वमिति तु न न्याय्यम् । श्चुत्वं प्रति चर्त्वस्यासिद्धत्वात् ।

यत्तु "नमुने" (पा०सू०८।३।३) इत्यत्र 'न' इति योगं विभज्यासिद्धत्वमिह नेत्याहुः । तदपि न, असिद्धत्वेऽपि रूपसिद्धौ निर्बाधायां योगविभागस्यागतिकगतिभूतस्येहाश्रयणे प्रमाणाभावात् ॥

आक्रंस्यत इति । "आङ उद्गमने" (पा०सू०१।३।४०) इति तङ् । "स्नुक्रमोः–" (पा०सू०७।२।३६) इति नेट् ॥

समसम्बन्धी विधिरिति । समकर्मकं विधानमिति तु नोक्तम् । अनुवाद्ययोरपि यथासंख्यस्येष्टत्वात् । "समूलाकृतजीवेषु हन्कृञ्ग्रहः" (पा०सू०३।४।३६) इत्यत्र यथा ॥

"ङ्णोः" (पा०सू०८।३।२८) ॥ कुक्टुकोः पूर्वान्तत्वात्प्राङ्क्साये इत्यत्र "सात्पदाद्योः" (पा०सू०८।३।१११) इति षत्वं न । सुगण्ट्साये इत्यत्र "न पदान्तात्" (पा०सू०८।४।४२) इति ष्टुत्वं न ।

पुष्करे तीर्थविशेषे सीदतीति पुष्करसत्, तस्यापत्यं पौष्करसादिराचार्यः । बाह्वादित्वादिञ् । अनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धिः ॥

"ङः सि धुट्" (पा०सू०८।३।२९) ॥ "उभयनिर्देशे पञ्चमीनिर्देशो बलीयान्, परत्वात्" इत्यभिप्रेत्याह–**सस्येति** । सीति सप्तमीनिर्दे-

---

णैव साधुत्वान्वाख्यानमिति स्वीकृत्याकृतव्यूहपरिभाषा त्याज्येति चेदिष्टापत्तिरिति बोध्यम् । अन्ये तु पदसंस्कारे हरिः अस्तीति सविसर्गमपि साध्वेव सत्यभिधाने परिभाषाया भाष्येऽदर्शनादित्याहुः । **प्रमाणाभावादिति** । योगविभागस्य भाष्येऽदर्शनेनाप्रामाणिकत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥

यथासंख्यस्येति । ख्यान्तैकदेशेन सूत्रस्य ग्रहणं बोध्यम् ॥

परत्वादिति । "तस्मिन्" (पा० सू० १।१।६६) इति सूत्रापेक्षया "त-

---

म्बन्धाभ्यां विलक्षणरूपप्राप्तिविषये । इष्टापत्तिरिति । यदकृतव्यूहपरिभाषया साध्यं तद्वाक्यसंस्कारेणैव साधनीयम्, पदसंस्कारस्तत्र त्याज्यः । तथाच प्राचीनोक्तं "वावसाने" इति चर्त्वे कृते इत्यादिना यत्तदसङ्गतमेवेति भावः । पदसंस्कारपक्षमवलम्ब्यादौ विसर्गं कृत्वा पश्चात्तिङन्तसम्बन्धः कार्यः इत्यभिप्रायेण सविसर्गरूपमपि साधुरिति केनाप्युक्तन्तन्मतमाह—अन्ये त्वित्यादिना । नन्वकृतव्यूहपरिभाषया तथा न भविष्यतीत्यत आह—परिभाषाया इति । आहुरित्यस्वरसबीजन्त्वेतादृशरूपानभिधानमेवेति ॥

"यथासङ्ख्यम्" इति सूत्रे यत्प्रथमान्तं यथासङ्ख्यमिति पदं तदनुकरणम्मान्तमेव भविष्यतीति यथासङ्ख्यस्येत्यसङ्गतमत आह—ख्यान्तकेति । एवञ्च यथासङ्ख्येत्येकदेशयुक्तसूत्रप्रवृत्तेरिष्टत्वादिति मूलार्थः ॥

ननु न "ङः सि" इतिसूत्रे पञ्चमीनिर्देशस्य परत्वं, किन्तु सप्तमीनिर्देशस्यैवेति 'पञ्चमीनिर्देशो बलीयान्' इत्यसङ्गतं परत्वस्य तत्र हेतुत्वेन प्रतिपादनात्तच्च परत्वमत्र नास्तीत्यत आह—तस्मि-

शस्तु लाघवार्थः। षट्त्सन्त इति। धुटश्चर्त्वेन तकारः।

यत्त्वाहुः-"चयो द्वितीया" (वा०) इति पक्षे तस्य थ इति, तन्न। चर्त्वस्यासिद्धत्वात्। अत एव धुडभावे षट्सन्त इत्यत्र टस्य ठो न। टकारनकारविसर्गाणां द्वित्वविकल्पात् षोडश। "खयः शर" इति सकार द्वित्वे द्वात्रिंशत्। न च तत्र चर्त्वस्यासिद्धत्वं शङ्क्यम्। "पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे" इत्युक्तेः। न च "शरोऽचि" (पा०सू०८।४।४९) इति द्वित्व निषेधः शङ्क्यः, तस्य सौत्रद्वित्वमात्रविषयत्वात्। अत एव "शरः खयः"

स्मात्-" (पा० सू० १।१।६७) इत्यस्य परत्वादित्यर्थः। डकारात्सकारे धुडित्यर्थं "तस्मिन्-" (पा० सू० १।१।६६) इत्यस्य प्रवृत्तावुपस्थितडकारस्यागमित्वं "तस्मात्-" इत्यस्य प्रवृत्तावुपस्थितसस्य तत्त्वमित्यसम्भवरूपविरोधे परत्वेन व्यवस्थेति सस्यागमित्वनिर्णय इति भावः। स्पष्टं चेदं "तस्मिन्" (पा० सू० १।१।६६) इति सूत्रे भाष्ये। लाघवार्थ इति। षष्ठ्याः प्रयोग एव कर्त्तव्ये इत्यर्थः। चर्त्वस्यासिद्धत्वादिति। अत एव तुडिति नोक्तम्। अत एव—चर्त्वस्यासिद्धत्वादेव। ननु "धुक् डः सि" इत्यस्तु सप्तमी च यथाश्रुतैव, ड इति च षष्ठ्यन्तं, परमा-(१)र्थतो वाक्यशक्त्यङ्गीकारेण पूर्वान्तत्वे परादित्वे वा न शक्ततावच्छेदकभेदोऽत

स्तीति। परिभाषाविषये कार्यकालपक्षेऽपि पाठकृतमेव परत्वन्नियामकन्नतु संज्ञाशास्त्रवत्प्रदेशीयं; साधकाभावात्।

किञ्च भाष्यकृता—"अधिकारो नाम त्रिप्रकारः कश्चिदेकदेशस्थः सर्वं शास्त्रमभिज्वलयति" इत्यभिहितम्। 'कश्चित्परिभाषारूपः' इति व्याख्या च कैयटेन कृता। तेनाष्टाध्यायीपाठ एव तद्विषये नियामक इत्यभिहितम्।

ननु विरोधे सति परत्वेन व्यवस्था स एव तु कथमत आह–डकारादिति। तत्वम्–आगमित्वम्। असम्भवः–कार्यित्वानिमित्तत्वयोर्युगपदसम्भवः। निर्णय इति। परत्वात् "तस्मात्" इत्यस्य प्रवृत्तौ निर्णयः फलित इत्यर्थः। ननु यदि न षष्ठीनिर्देशस्तर्हि प्रकृतिमात्रस्य प्रयोग एव न स्यादत आह—षष्ठ्या इति। अत एव—चर्त्वस्यासिध्या तकारस्य थकाराभावादेव।

धातोः कर्त्रर्थकसार्वधातुके शप् भवतीत्यर्थेनोभयोर्मध्येऽनवयवः शप् भवति यथा, तथा 'डःसि धुट्' भवतीत्यर्थेऽनवयवो धुट् स्यादिति तु शङ्का न भवति। आगमलिङ्गटकारोच्चारणवैयर्थ्यापत्तेः। अतस्तस्यागमत्वमेव। एवञ्चागमित्वं डकारस्य सकारस्य वेति सन्देहे "उभयनिर्देशे" इत्यादिना सस्यागमित्वनिर्णयः कृतः तत्र 'डः' इत्यस्य पञ्चम्यन्तत्वे पूर्वोक्तः सन्देहो भवति, यदि 'डः' इति षष्ठ्यन्तन्तदा न सन्देहः, परन्तु धुडागम एव चेत् क्रियते, तदा डकारात्पूर्वः स स्यादितीष्टरूपासिद्धिरित्याशयेन 'धुक्' इति कृत्वा डकारस्यागमित्वनिर्णयाय सूत्रानुपूर्वीव्यत्यासङ्कृत्वा शङ्कते—नन्विति। 'धुक् डः सि' इतिन्यासे सकारात्पूर्वं डकारस्योपादानेन विधेयानन्तरोपादानेन च डकारस्यागमित्वनिर्णयो भविष्यतीत्याशयेनानुपूर्वीव्यत्यासो दर्शितः

नन्वेवमपि शक्ततावच्छेदकानुपूर्वीभेदात्सङ्ख्याया बोधानापत्तिरत आह—परमार्थत इति। एतेन पदानुपूर्वीभेदादिष्टार्थाप्रतीतिः स्यादिति शङ्का न कार्येति दर्शितम्। न शक्ततावच्छेदकभेद

प्र० (१) ननु धुटः परादित्वे त्सन्त इत्यानुपूर्व्याः शक्ततावच्छेदकत्वं, पूर्वान्तत्वे तु सन्त इत्यानुपूर्व्यास्तत्वमिति भेदः स्यात्कल्पद्वये इत्यत आह—परमार्थत इति।

इति वार्तिकस्य वत्सः, अप्सराः, इत्युदाहरणं भाष्ये स्थितम्। धुटः परादित्वं "न पदान्तात्-" (पा०सू०८।४।४२) इति ष्टुत्वनिषेधार्थम्। अत एव वक्ष्यमाणस्तुगिहैव न कृतः।

'यत्त्वाहुः—एवमपि प्रक्रियालाघवार्थं तुडेव कर्तुमुचित इति, तन्न। "चयो द्वितीया" इति पक्षे थकारापत्तेः॥ "श्चुत्वं धुटि सिद्धं वाच्यम्" भटतीत्यट् श्चोतति। इह धुड् न।

"शि तुक्" (पा०सू०८।३।३१)॥ शीति सप्तमी पूर्वत्र कृतार्थायाः "न" इति पञ्चम्याः षष्ठीं कल्पयतीत्याह-नस्येति।

ननु प्रकृते धुडेवास्तु किं तुका, मैवम्। "शश्छोऽटि" (पा०सू०८।४।६३) इत्यस्य हि पदान्ताज्झयः परस्य शस्य छ इत्यर्थ आकरे स्थितः। एवं च धुटः परादित्वात् सञ्च्छम्भुरित्यत्र छो न स्यात्।

आह—धुटः परादित्वमिति। श्चोततिरुपदेशे सादिः। श्चुत्वस्य धुटि सिद्धत्वेऽपि तुक्यसिद्धत्वात्सन् श्चोततीत्यत्र तुगनेति बोध्यम्।

षष्ठीं कल्पयतीति। न च "शि" इति सप्तमीनिर्देशो लाघवार्थः। द्वयोरचरितार्थत्वे लाघवेनान्यविभक्त्युच्चारणं युक्तं न त्वन्यथेत्याशयात्। धुडेवास्त्विति।

इति। वाक्यानुपूर्वीभेदाभावादिति शेषः। मूले—ष्टुत्वेनेति। धुट इत्यादिः। अत एव—ष्टुत्वप्रतिषेधस्येष्टत्वादेव। ननु तुगागमे "चयो द्वितीया" इति थकारस्यापत्तिरपि दोषः। नचास्य पदान्तत्वान्न द्वितीयादेशापत्तिरिति वाच्यम्, हलन्ते वक्ष्यमाणरीत्या पदान्तेऽपि क्वचित्प्रवृत्तेरिति चेन्न, तुकि कृते द्वितीयष्टुत्वयोः प्रसक्तौ ष्टुत्वदृष्ट्या द्वितीयादेशस्यासिद्धतया ष्टुत्वस्यापत्तिरेवेत्याशयेनात एवेत्यवधारणस्य करणात् तुडागमे द्वितीयापत्तिरितित्वन्यत्।

केचित्तु—"चयो द्वितीया" इत्यस्य।

ऊष्मोदयम्प्रथमं स्पर्शमेके द्वितीयमाहुरपदान्तभाजम्॥

इति प्रातिशाख्यादपदान्त एव वेदे प्रवृत्या तदेकवाक्यतया लोकेऽपि व्यवस्थितविभाषाया आश्रयणेनापदान्त एव प्रवृत्तिरित्यभिप्रायेणात एवेत्यवधारणमित्याहुः।

अपरे तु–ऊष्मोदयं स्पर्शन्द्वितीयमाहुरित्येव द्वितीयेत्यस्य प्रथमसापेक्षतया द्वितीयस्योपादानेन प्रथमलाभे प्रातिशाख्ये प्रथमपदमन्यस्थानिकप्रथमलाभार्थमिति नात्र द्वितीयादेशस्य प्रसक्तिरित्याशयेनावधारणमित्याहुः।

तुडेव कर्तुमुचित इति। 'ङः सस्य तुट्' इति न्यासः कार्य इत्याशयः। भटश्चोततीत्यत्र धुडागमप्राप्तिः सकारसद्भाव एवेत्याशयेनाह-श्चोततीति। सादिः। (२)'नकारजा' इत्याद्यभियुक्तोक्तेरिति शेषः। "श्चुत्वं धुटि" इति वार्तिके धुटीत्युपादानस्य फलमाह—श्चुत्वस्येति।

लाघवार्थ इति। "ङः सिः" इतिसूत्र इवेत्यादिः। अन्यथा—उभयोरचारितार्थ्याभावे। 'शिति

वि० (२) नकारजानुस्वारपञ्चमो झलि धातुषु।
सकारजः षकारश्चेर्षाट्टवर्गस्तवर्गः॥

इत्यभियुक्तिर्बोध्या।

विपूर्वाद्रपेरौणादिके शप्रत्यये "मध्वश्चोतन्त्यभितो विरप्शम्" इत्यादौ यथा। अतः पूर्वान्तस्तुक् कृतः।

नन्वेवं कुर्वञ्छशेते इत्यत्र "पदान्तस्य" (पा०सू०८।४।३७) इति णत्वनिषेधो न स्यादिति चेन्न। कार्यकालपक्षे बहिरङ्गत्वेन तुकोऽसिद्धत्वात्। यथोद्देशपक्षे "स्तोः श्चुना" इति योगो विभज्यते 'न' इति वर्तते, "णः" इति च। स्तोः श्चुना योगे णत्वं न स्यात्। नकारार्थमिदम्। सकारग्रहणं वर्गग्रहणं चोत्तरार्थम्। ततः 'श्चुः' इति पूर्वमनुवर्तते। एवं "नश्च" (पा०सू०८।३।३०) इति सूत्रे कुर्वन्त्सीदतीत्यत्र "पदान्तस्य" (पा०सू०८।४।३७) इति णत्वप्रतिषेधो धुटः परादित्वे प्रयोजनमिति प्राचां ग्रन्थोऽपि यथोद्देशपक्षे बोध्यः।

यत्तु वदन्ति—इदं प्रयोजनं बहिरङ्गपरिभाषया गतार्थत्वात्प्रत्युक्तमिति। तत्पाक्षिकम्। त्रिपादीस्थेऽन्तरङ्गे बहिरङ्गपरिभाषेयं न प्रवर्तते इति सुद्ध्युपास्य इत्युदाहरणे स्वोक्त्या सह विरुद्धं चेत्यास्तां तावत्।

सञ्च्छम्भुरिति। इह श्चुत्वतुकोरसिद्धतामाश्रित्य "नश्छवि-" (पा०सू०८।३।७) इति रुत्वं न शङ्क्यम्। छत्वस्यासिद्धत्वात्।

"ङमो ह्रस्वात्" (पा०सू०८।३।३२)॥ ङम्प्रत्याहारः। सञ्ज्ञायां च कृतं टित्त्वं सामर्थ्यात् संज्ञिभिः सम्बध्यते। तेन यथासंख्यं ङुट्-णुट्-नुटः प्रवर्तन्ते। नित्यग्रहणं विस्पष्टार्थम्। "हे मपरे-" (पा०सू०८।३।२६) इति "मय उञो वो वा" (पा०सू० ८।३।३३) इति च

शीति च षष्ठ्यर्थे इति भावः। **विरप्शमिति**। छान्द(१)सार्थमपि बहुशः सूत्रकृतो यत्नदर्शनादिति भावः। **णत्वं न स्यादिति**। एतद्दृष्ट्या श्चुत्वस्यासिद्धत्वं तु न, वचनसामर्थ्यादिति भावः। त्रिपाद्यां सर्वथा परिभाषाऽप्रवृत्तौ पक्षद्वयेऽपीदमेव समाधानम्। **यथोद्देशपक्षे इति**। कार्यकाले तु असिद्धत्वान्न दोषः पूर्वान्तत्वेऽपीति भावः।

च' इति सप्तमीति शेषः। ननु छान्दसत्वादेव 'विरप्शम्' इति भविष्यतीत्याशङ्कायामाह—छान्दसार्थमपीति। असिद्धत्वन्तु नेति सम्प्रति प्राप्तमसिद्धत्वन्नेत्यर्थः। पक्षद्वये—यथोद्देशकार्यकालभेदेन पक्षद्वये। इदमेवेति। अत्रैवकारेण यत्तु वदन्तीत्यादिना यदभिहितन्तन्न युक्तमित्यभिहितम्। असिद्धत्वादिति। असिद्धमित्यनेनासिद्धत्वादित्यर्थः। इति भाव इति। अत्रारुचिबीजन्तूक्तमेव।

यत्तु परममूले (२)"अच्छौ अचछा" इतिपद्यन्तत्पदचन्द्रिकास्थमनूदितमिति बोध्यम्। एतेन "चयो द्वितीया" इति छादेशविकल्पेन रूपद्वयाधिक्याच्चिन्त्यमिति खण्डनकृदुक्तिः प्रत्युक्ता। तुगादिविकल्पमात्राभिप्रायकत्वाद्वा।

प्र० (१) वस्तुतस्तु लोकेऽपि चक्षिङो लिटि चक्शौ, चक्शे इत्यादिषु छत्वाभावाय पदान्तसम्बन्ध आवश्यक इति न केवलं छन्दसार्थं तदिति भावः।

वि० (२) "अच्छौ अचछा अचशा अशाविति चतुष्टयम्।
रूपाणामिह तुक्छत्वचलोपानां विकल्पनात्॥
इति पदचन्द्रिकास्थोऽयं श्लोकः।

विकल्पद्वयस्य मध्ये पाठादेव नित्यत्वलाभात् ।

सुगण्णीश इति । ग्यल्लोपौ न स्थानिवत्, पूर्वत्रासिद्धे तन्निषेधात् । ङमुटः परादित्वं कुर्वन्नास्ते इत्यत्र णत्वप्रतिषेधार्थम् ।

"सञ्ज्ञायाम्—ङमिति प्रत्याहाररूपायाम् । **विकल्पद्वयस्य मध्ये इति ।** "विभाषामध्ये च ये विधयस्ते नित्या" इति "पूङः क्त्वा च" (पा० सू० १।२।२२) इति सूत्रे भाष्योक्तेरिति भावः । न च तन्मध्ये पाठेन नित्यत्वकल्पने तन्मध्यपतितानां "नपरे नः" (पा० सू० ८।३।२७) इत्यादीनामपि नित्यत्वापत्तिः । स्वरितत्वबलादनुवृत्तस्य पुनर्वाग्रहणान्निवृत्तौ कल्प्यमानायां स्वानन्तर एव तत्कल्पनेनोपपत्तावन्यत्र तत्कल्पने मानाभावात् । तस्मादुत्तरत्र वाग्रहणसामर्थ्यात्पूर्वसूत्रे एव वाग्रहणस्य निवृत्तिरिति भावः । **तन्निषेधादिति ।** "तस्य दोष" इत्यस्य तु न प्राप्तिः । लत्वसाहचर्येणादेशणत्वस्यैव ग्रहणात् । पञ्चमीसमासस्यानित्यत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । **परादित्वमिति ।** ततः परस्याच इति व्याख्यानेनेत्यर्थः । ङम इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वमाश्रित्य ङमन्तपदावयवस्य ह्रस्वात्परस्य ङमो ङमुडजादौ पदे इत्यर्थेन पूर्वादित्वमेव कुतो न कृतम् । "पदस्य" (पा० सू० ८।१।१६) इति च "मादुपधायाः" (पा० सू० ८।२।९) इत्यादाविवावयवषष्ठी । अजादौ पदे इत्युक्तेर्मनी अभ्यासे इत्यतः शतरि मननित्यादावनन्त्यस्य नेति भावः ।

ननु मूले ङम्प्रत्याहार इत्यस्यानन्तरं संज्ञायामिति कथनम्भ्रामकन्तत्र चेत्यंतावन्मात्रेण प्रस्तुतार्थनिर्वाहादत आह—**ङमिति प्रत्याहाररूपायामिति ।** ननु ङमुडित्यत्र टित्वन्दृश्यते तत्रोकारान्तस्य टित्वन्नतु संज्ञाया इति संज्ञायामिति मूलमसङ्गतमिति चेन्न, उकारस्योच्चारणार्थत्वात् । एतेनोकारान्तस्य टित्वं सा च न संज्ञेति संज्ञायामित्यसङ्गतमिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता । रत्नाकरादुक्तिं खण्डयति—**नचेति ।** अस्य नित्यत्वापत्तिरित्यत्रान्वयः । 'विभाषामध्य' इत्यपूर्वं वचनमिति शङ्काभिप्रायः । भाष्यकारोक्तन्नापूर्ववचनङ्किन्तु न्यायसिद्धमित्याशयेन समाधत्ते—**स्वरितत्वेत्यादिना ।** उक्तार्थमेव स्पष्टयति—**तस्मादिति । पूर्वेति ।** अव्यवहितेत्यादिः ।

यत्तु 'सुगण्णीशः' इत्यत्र ङमुटः परविधित्वेन स्थानिवद्भावशङ्कैवासङ्गतेति, तन्न । 'प्रत्यैषिषन्' इत्यर्थपञ्चमीसमासस्यावश्यकत्वात् ।

अनित्यत्वादिति । प्रविगण्य्येति भाष्योदाहरणादस्यानित्यत्वादित्यर्थः । यत्तु—प्राचेत्यादिना अजादेः पदस्येति व्याख्यानस्य स्वयन्दूषयिष्यमाणत्वान्ङमुटः परादित्वमिति कथनं विरुध्यत इत्यत आह—**तत इति ।** ङम इति पञ्चमी पदस्येत्यनुवृत्तं सामानाधिकरण्येन सम्बन्धाय पञ्चम्या विपरिणम्यते, सा चानवकाशा, अचीति सप्तमी तूत्तरत्र चरितार्थेति सा ऽत्र षष्ठ्यर्थे इति कल्प्यते । एवञ्च ह्रस्वात्परो यो ङम् तदन्तं यत्पदं तस्मात्परस्याच इत्यर्थ इत्याशयात् । मूले—**णत्वप्रतिषेधार्थमिति ।** "पदान्तस्य" इति णत्वप्रतिषेधस्य सिध्यर्थमित्यर्थः । **ङम इत्यस्येति ।** अस्यान्यथेत्यादिः । **षष्ठ्यन्तत्वमिति ।** अस्मिन्पक्षे "पदस्य" इत्यत्र विभक्तिविपरिणामो न कार्य इति लाघवम् । एवमचीति सप्तम्यपि चरितार्था । ह्रस्वात्परस्य ङमः पदावयवस्याचि पर इति तु नोक्तं 'दण्डिना' इत्यादौ दोषापत्तेः । अस्मिन्पक्षे पदे इत्यनुवृत्तं तद्विशेषणमचीति, तेन तदादिविधिः । यदि तु पदावयवस्य ह्रस्वात्परस्य ङमोऽजादौ पद इत्यर्थ आश्रीयते, तदा दण्डिनेत्यत्र दोषः परिहर्तुं शक्य एव ।

ननु नन्दनाननित्यत्र सर्वथा दोष एव नन्दनशब्दो ल्युडन्तः, अननशब्दस्त्वन्प्रकृतिकशत्रन्तः,

अत एव ङमो ह्रस्वादचि छे इति नासूत्रि। परं णत्वं प्रति पूर्वस्य सिद्धतया णत्वापत्तेरिति प्राञ्चः।

यत्त्वाहुः—बहिरङ्गपरिभाषया गतार्थत्वादुभयमप्यसङ्गतमिति। तदपि पाक्षिकम्। राज्ञ इत्यत्रेव यथोद्देशे त्रैपादिके ऽन्तरङ्गपरिभाषाविरहस्योक्तत्वेन प्राचां ग्रन्थस्य सौष्ठवात्। कथमन्यथा ढ्लियं त्रियं च स्वयमेवोक्तमिति दिक्।

बहिरङ्गपरिभाषयेति। नुटो बहिरङ्गतयाऽसिद्धत्वादित्यर्थः। उभयम्–ङमुटः परादित्वं, छे इति सूत्राकरणं च। पाक्षिकम्—कार्यकालसम्बन्धि।

दिगिति। दिगर्थस्तु तत्परिभाषायास्त्रिपाद्यामभाव एव।

किं च यदि(१) यदागमा इति न्यायेन 'आगमानामागमिधर्मवैशिष्ट्यमपि बोध्यते'

तेन नन्दनशब्दस्य कर्मधारयः, ङमन्तम्पदन्नन्दन्निति तदवयवस्यान्त्यनकारस्य परादिवद्भावेनाजादिपदमानन्निति तस्मिन्परे ङमुट् स्यादिति चेत्? न। परममूलोक्तव्याख्यानेऽप्यस्य दोषस्य सत्त्वात्।

यदि तूक्तदोषवारणाय पदस्येत्येतत्पदपदार्थे ङमन्ते पदे इत्येतत्पदपदार्थनिमित्तकपदत्ववद्भेदोऽपि विवक्षित इत्युच्यते, तदा तु न कोऽपि दोष इत्यवधेयम्।

मूले—अत एवेति। णत्वाभावार्थमेवेत्यर्थम्। कार्यकालेति। पररीत्यैवेदम्। एतस्य पाक्षिकमित्यस्य वैकल्पिकमित्यर्थ इति भ्रमस्तु न कार्यो, विकल्पस्याप्रकान्तत्वात्। अभात्र एवेति। स्पष्टन्त्वेदमन्यत्र।

यमुद्दिश्य य आगमो विहितः स आगमीयधर्मवैशिष्ट्येन गृह्यते—तद्धर्मवैशिष्ट्येन गृह्यते—स आगमीयेन शब्देन गृह्यते, तेन शब्देनागमविशिष्टस्य ग्रहणमिति चार्थः। आगमीयधर्मवैशिष्ट्येन गृह्यते आगमोऽपि तेन धर्मेण गृह्यते इत्यर्थे किम्मानमिति चेत्? प्रकृतसूत्रस्थभाष्यग्रन्थ एवेति गृहाण।

तत्र हि—"दण्डिना" 'शकटिना' इत्यत्र ङमुट्वारणाय "पदादिग्रहणं कर्त्तव्यम्" इति वार्तिकस्य पदादित्यस्यानुवृत्तिम्प्रदर्श्य "एवमपि परमदण्डिना परमछत्रिणेत्यत्र प्राप्नोति" इत्याशङ्कायाम् "उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ प्रतिषेधः" इति वचनेन दोषम्परिहृत्य "एवमपि पदादित्यपूर्वङ्कर्तव्यं, यदि तत्प्रकृतं प्राक्सुपि कुत्सनादित्येवन्तत्" इति कथनानन्तरम् "एवं तर्हि ङम एवायं ङमुट् क्रियते, कथम् पदस्येति वर्तते, ङम इति च; नैषा पञ्चमी, का तर्हि? सम्बन्धषष्ठी, पदान्तस्य ङमो ङमुट् भवतीति ह्रस्वादुत्तरस्य अचीति यदि ङम एव ङमुट् क्रियते कुर्वन्नास्ते "रषाभ्यान्नो णः समानपदे" इति णत्वम्प्राप्नोति, पदान्तस्येति प्रतिषेधो भविष्यति, पदान्तस्येत्युच्यते, नैषः पदान्तः, पदान्तभक्तः पदान्तग्रहणेन ग्राहिष्यते" इत्युक्तम्। णत्वम्प्राप्नोतीति। आगमस्येत्यादिः। अत्र पदान्तभक्त इत्यादिना उक्तः परिभाषार्थो ध्वनितः। अनुवृत्तस्य पदस्येत्यस्य विशेष्यत्वाभिप्रायेण मूले व्याख्या कृता। तथा सति ह्रस्वादिति प्राधान्यात्पदस्य विशेषणं स्यादेव; ङम इति षष्ठ्यन्तमपि तस्य विशेषणं स्यात्। एवं सति

प्र० (१) यदीत्यस्य न बोध्यते इत्यनेनान्वयः; किन्तु उच्यते इत्यनेन। तथा च नायमर्थः सिद्धान्तिसम्मत इति ध्वन्यते। अन्यथाऽनयैव भाष्यप्रदर्शितरीत्या सर्वेषामित्यादावाम्प्रत्ययवृत्तिपदान्तत्वस्य सुडागम आरोपेण षत्वानापत्तिर्बोध्या। नचान्तत्वस्य चरमवर्णे एवसम्भवेन समुदिते आमि पदान्तत्वस्य दुर्वचत्वेन कथं तदागमे सुडादौ पदान्तत्वारोप इति वाच्यम्। "अलोऽन्त्यस्य" (पा०सू० १।१।५२) इति सूत्रेऽल्पदोपादानसामर्थ्येनाऽल्समुदायेऽपि तत्संभवादिति दिक्।

ननु परमदण्डिनावित्यादौ अन्तर्वर्तिविभक्त्या पदत्वान्नुट् स्यादिति चेन्न। "उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ" इति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधात्। अत एव परमवाचौ, परमगोदुहौ, परमलिहावित्यादौ कुत्वघत्वढत्वादीनि न।

यत्तु प्राचा "ञ्जि च पदे" (पा०सू०८।३।२१) इत्यतः 'पदे' इत्यनुवर्त्याजादेः पदस्येति व्याख्यानाद् ङमुड् नेत्युक्तं तदनेन प्रत्युक्तम्। इहैव नलोपं वारयितुमुक्तरीतेरेव तेनाप्यनुसर्तव्यत्वात्॥

इति तेन नकाराद्यवयवनस्यापि पदान्तत्वाण्णत्वनिषेधसिद्धिरित्युच्यते(१) तर्हि ह्रस्वात्परस्य ङमन्तपदस्याचि परे ङमुडित्येवार्थस्तथासति स्यान्न प्रागुक्तः, स्याच्चातिमहदनिष्टमिति। स्पष्टम् चेदं सर्वं भाष्ये।

प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधादिति। इदं च प्रकृतसूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। अनुसर्त्तव्यत्वादिति। यदि तु स निषेधो "अपदादिविधौ" इति पर्युदासेन पदान्तत्वनि-

---

यादृशः सूत्रार्थः सम्पन्नस्तमाह—तर्हि ह्रस्वात्परस्य। पदस्येति। ङमन्तस्येति शेषः।

तथासति—पदस्य विशेष्यत्वाङ्गीकारे सति। न प्रागुक्तः। शङ्काकृतः। महदनिष्टमिति। अस्ति 'पराङात्मा' देवदत्त रामानिति वद इत्यादावतिव्याप्तिः, 'कुर्वन्नास्ते सन्नच्युत' इत्यादावव्याप्तिः, स्यादित्यर्थः। तथा च लक्ष्यानुरोधान्मूलोक्त एवार्थः कार्यः। सर्वमिति। शङ्कासमाधानावसरोक्तम्।

मूले—अत एव। "उत्तरपदत्वे" इति वचनस्वीकारादेव। तत्—तादृशं व्याख्यानम्। अनेन—उत्तरपदत्व इति वचनस्यात्र सञ्चारणेन। इहैव—परमदण्डिनावित्यादावेव। अनुसर्तव्यत्वादिति। एतेन वास्तविकम्परिभाषाश्रयणस्येदन्नलोपात्मकदूषणापत्तिवारणमेव—फलन्न तु नुट्प्राप्तिनलोपम्प्रति नुटोऽसिद्धत्वादिति ध्वनितम्। न चैवं सति यदि प्रतिपदोक्तो निपात ञ्जिति गृह्यते; तर्हि उक्तरार्थम्पदग्रहणमित्युञ्जिति सूत्रस्थपरममूलविरोधः। पदे इत्यस्य सम्बन्धम्विनापि निर्वाहस्य मूले कृतत्वादिति वाच्यम्, तदन्तं यत्पदमित्यर्थसम्पादनार्थन्तथोक्तमित्याशयात्। वस्तुतस्तु पदस्येत्यधिकाराण्ङम इति पञ्चम्यन्तेन सामानाधिकरण्याद्विभक्तिविपरिणामेनोक्तार्थस्य लाभान्नेदम्प्रयोजनं, किन्तु विशेषणविशेष्ययोरुभयोः सप्तम्यन्तत्व एव। "यस्मिन्विधिः" इति परिभाषाप्रवृत्त्याऽजादेःपदस्येति व्याख्यानलाभार्थमेव पदे इत्युत्तरार्थमित्युक्तम्। न चो "उत्तरपदत्व" इति परिभाषया निर्वाहेऽजादेः पदस्येति व्याख्यानन्निष्प्रयोजनमिति वाच्यम्, 'माषकुम्भवापेन' इत्यत्र "पदव्यवायेऽपि" इति निषेधस्य सिध्यर्थं उत्तरपदस्य कार्यित्व एव तस्याः परिभाषायाः प्रवृत्तिरित्यस्य स्वीकारात्। एवमन्योऽपि तत्र विशेष इत्याह—यदि त्विति।

प्र० (१) अयं भावः, दीक्षितैः "अचि" इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वमाश्रित्य कुर्वन्नास्ते इत्यादौ पूर्वनकारस्य णत्ववारणायाऽऽश्रितस्य परादित्वस्योक्तरीत्याऽनावश्यकत्वाङ्गीकारे, पूर्वोक्तस्य च "ङम" इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वमाश्रित्य "ङमन्तपदावयवस्य ह्रस्वात्परस्य ङमो ङमुडजादौ पदे" इत्यर्थस्य ङमूपदाऽऽवृत्ति "पदे" इत्येतदनुवृत्तिक्लेशाभ्यां गौरवपराहतत्वोद्भावने च, अनुवृत्तस्य "पदस्य" इत्यस्य विशेष्यत्वाश्रयणेन प्रधान्यात् तत्रैव ह्रस्वादित्वस्याऽवधित्वेन, ङम इत्यस्य च विशेषणत्वेनाऽन्वयात् ह्रस्वात्परस्य ङमन्तपदस्याऽचि परे ङमुडित्येवार्थः प्रतिपन्नो भवति। तथा चाऽयं ङमुड् ङमन्तपदस्याऽऽद्यवयवीभूय अस्ति पराङ् आत्मा, अस्ति सुगण् ईश इत्यादावेव प्रवर्तेत, न तु केवलं प्रत्यङ् आत्मेत्यादौ, ङम उत्तरं चेति महदनिष्टमिति॥

"समः सुटि" (पा०सू०८।३।५) ॥ यद्यपि मोऽनुस्वारेण सिद्धं तथाप्यनुनासिकत्वत्रिसकारत्वसिद्ध्यर्थमिदम् ॥

मि(१)त्तके विधावेवेति "न लुमता—"(पा० सू० १।१।६३) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् ।

किं चोत्तरपदस्य कार्यित्वे एव तत्प्रवृत्तिरत एव माषकुम्भवापेनेत्यादौ "पदव्यवायेऽपि" (पा० सू० ८।४।३८) इति निषेधसिद्धि(२)रित्युच्यते, तदा प्राचीनोक्तमजादेः पदस्येति व्याख्यानमेव शरणम् । स्पष्टं चैव व्याख्यानं प्रकृतसूत्रे "उञि च पदे" (पा० सू० ८।३।२१) इत्यत्र च भाष्ये । तेन निषेधेन सिद्धमिति प्रकृतसूत्रभाष्योक्तिस्त्वेकदेशिन इत्यास्तां तावत् ।

त्रिसकारकत्वेति । न च पुनर्द्वित्वेन तदपि सिद्धम्। 'लक्ष्ये लक्षणस्य'इति न्यायात् । अत्र चेदमेव ज्ञापकं बोद्धव्यम् ॥

कार्यित्व एवेति । न च पदान्तत्वनिमित्तक इति पूर्वोक्तार्थेन माषकुम्भवापेनेत्यस्य निर्वाहे कार्यित्व एवेत्यस्य वैयर्थ्यमिति वाच्यम् , किञ्चेत्यादिना भेदेनोपादानेन पक्षभेदसूचनात् । न चैवमपि 'पूर्वदण्डिप्रियः' इति त्रिपदबहुव्रीहाववान्तरतत्पुरुषे दण्डिन्नित्यत्र नलोपार्थम्पदत्वमावश्यकं; तच्चोभयथोक्तनिषेधान्न सिध्यतीति वाच्यम् , मध्यमपदत्वानाक्रान्तस्य ग्रहणमित्यस्य निवेशेनादोषात् ।

प्र० (१) न तु पदान्तस्थानिके इत्यर्थः। अन्यथा परमबुधावित्यादौ भष्भावापत्तिः। एवं च न हि भष्विधाविव ङमुड्विधौ पदान्तत्वनिमित्तकत्वमस्तीत्यभिप्रायः।

प्र० (२) न च पूर्वदण्डिप्रिय इत्यादौ दण्डिन्इत्यादेर्नलोपसिद्धये मध्यमत्वानाक्रान्तस्यैवोत्तरपदस्य "उत्तरपदत्वे" इत्यनेन पदत्वप्रतिषेधात् 'माषकुम्भवापेन' इत्यत्र च मध्यमत्वानाक्रान्तत्वस्य कुम्भरूपोत्तरपदेऽभावेन उक्तनिषेधाप्रवृत्त्या तदर्थं कार्यित्वनिवेशो व्यर्थ इति वाच्यम्। 'परमलोम्निशय' इत्यादौ लोमन्शब्दस्य मध्यमत्वव्यावृत्तये यद्वृत्त्यारम्भकसुब्निमित्तिका पदसंज्ञा चिकीर्षिता तद्वृत्तिविशिष्टस्य मध्यमपदेन विवक्षितत्वात् ।

वै० च स्वघटकार्थवदव्यवहितपूर्वत्वं, स्वघटकार्थवदव्यवहितोत्तरत्वं स्वघटकत्वमिति सम्बन्धत्रयेण, तच्च वैशिष्ट्यं पूर्वदण्डिप्रिय इत्यादावेकवृत्तिसत्त्वेन दण्ड्यादिशब्दे घटते । माषकुम्भवापेनेत्यादौ तु वृत्तिद्वयं वर्तते । तथा च-माष आम् कुम्भ सु इत्येतद्वृत्तिग्रहणे कुम्भपदस्य तद्वृत्तिघटकार्थवदव्यवहितपूर्वत्वं नास्ति । माषकुम्भ ङस् वाप इत्येतद्वृत्तिग्रहणे तु तस्य तद्वृत्त्यारम्भकसुब्निमित्तकपदसंज्ञा न चिकार्षितेति न तत्र पारिष्कृतं मध्यमत्वमस्तीति तत्र वार्तिकेन निषेधप्राप्तिसत्त्वात्कार्यित्वनिवेश आवश्यकः।

नचैवमपि "अतद्धिते" इति वार्तिकप्रत्याख्यानाय "पदव्यवायेऽपि" (पा०सू०८।४।३८) इत्यत्र पदे व्यवाय इति सप्तमीसमास उक्तो भाष्ये । तथा च माषकुम्भवापेन, क्षीरपकुम्भेनेत्यादौ तृतीयासमाससप्तमीसमासयोः फलैक्याय पदपदं पदत्वयोग्यप्रातिपदिकपरं वक्तव्यम् । अन्यथोभयत्र सुबुत्पत्तेः प्राक्समासे प्रथमोदाहरणे पदे परतो व्यवायाभावात् द्वितीये पदेन व्यवायाभावात्पक्षद्वये फलैक्याभावप्रसङ्गात् ।

एवं च माषकुम्भवापेनेत्यादौ कुम्भेत्यस्य पदत्वयोग्यतासत्त्वाद्वार्तिकेन प्रत्ययलक्षणनिषेधेऽपि क्षत्यभावेन तदर्थं कार्यित्वनिवेशो व्यर्थ इति वाच्यम्। अट्धातोः कर्तरि क्विपि तेन सह परमशब्दस्य समासे सिद्धात्परमाट्शब्दादाचारक्विबन्तात् "क्तिच्क्तौ च संज्ञायाम्" (पा०सू०३।३।१७४) इति क्तिचि परमाट्तिरित्यादौ ष्टुत्वाद्यप्रवृत्तये कार्यित्वनिवेशस्येष्यमाणत्वादिति दिक् ।

"अत्रानुनासिकः" (पा०सू०८।३।२) ॥ अयमधिकारो विधिर्वेति द्वैतम् । आद्ये ऽत्रग्रहणमनर्थकम् । अधिकारादेव रुप्रकरणलाभात् तुशब्दस्त्वधिकारपक्षे परस्मात्कार्यिणो विशेषद्योतनार्थः, परस्य नित्यं रुत्वं, पूर्वस्य तु वाऽनुनासिक इति । विधिपक्षे व्यर्थः । वाग्रहणं स्पष्टार्थम् । "अनुनासिकात्पर-" (पा०सू०८।३।४) इति ज्ञापकादेव सिद्धेः । न हि विकल्पं विना ऽनुनासिकाभावपक्ष इति सम्भवति । इदमेव ध्वनयितुं वृत्तौ तु वेति शब्दौ नोक्तौ ॥

"अनुनासिकात्" (पा०सू०८।३।४।) ॥ ल्यब्लोपे पञ्चमीत्याह-

अनर्थकमिति । इदमुपलक्षणं प्रतिसूत्रमावृत्तौ गौरवं चेत्यपि बोध्यम् । स्पष्टार्थमिति । अनेन तु ग्रहणमधिकारपक्षेऽपि परस्य रुस्ततः पूर्वस्यानुनासिक इत्यर्थस्य स्पष्टं बोधनार्थं वाशब्दवदिति सूचितम् । विधिपक्षेऽत्रग्रहणं तु एतद्रुप्रकरणे इत्यर्थलाभार्थम् ।

वस्तुतोऽत्राधिकारत्वमेवोचितम् । "मतुवसो रुः-" (पा० सू० ८।३।१) इति सूत्रे कृतयोः "वन उपसंख्यानम्" "विभाषा भवत्-" इत्यनयोरुदाहरणे भाष्येऽनुनासिकाद्यनुच्चारणात् । विधित्वे तु तत्र प्रवृत्तिर्दुर्वारैव । अधिकारत्वे तूत्तरत्रैव प्रवृत्तिः । स्पष्टं चेदं वृत्ताविति तत्त्वम् ॥

ल्यब्लोपे इति । दिग्योगलक्षणा तु न, 'अत्रानुस्वारपरानुनासिकः पूर्वस्य तु

नचैवम्पूर्वोक्तकार्यित्वनिवेशवैयर्थ्यमिति शंक्यम् , प्रत्यासत्त्या तत्समासीयमध्यमपदत्वानाक्रान्तत्वनिवेशेन 'माषकुम्भस्य वाप' इति समासे कुम्भशब्दस्य पदत्वसिध्यर्थं कार्यित्वनिवेशस्यावश्यकत्वात् । प्रत्यासत्तिफलन्तु "दधिमेचिशय" इत्यादावलुक्समासे सेकशब्दे कुत्वाभावः । न चैवम्पूर्वदण्डिप्रिय इत्यत्रावान्तरतत्पुरुषीयमध्यमपदत्वानान्तत्वात्पुनरनुपपत्तिः, तत्समासप्रयोजकैकार्थीभावप्रयोज्यसमासीयमध्यमपदत्वनिवेशात् । न चैवं सति परमवाचेत्यादौ विशिष्टाभावादव्याप्तिरिति वाच्यम् । मध्यमपदशब्देन तत्समासीयचरमपदपूर्वत्वानाक्रान्तस्य ग्रहणात् । "अतद्धित" इत्यस्य प्रत्याख्यानाय "पदव्यवाय" इत्यस्य पदे व्यवाय इत्यर्थस्य करणेन माषकुम्भवापेनेत्यत्र वापशब्दस्य पदत्वसिद्ध्यर्थं कार्यित्वनिवेशस्यावश्यकत्वाच्च । न च पदपदस्य पदत्वयोग्यपरत्वं शंक्यम् , स्वशास्त्रसङ्केतितपदपदलक्षणापेक्षया शास्त्रान्तरसंकेतितोत्तरपदलक्षणाया उचितत्वमित्याशयात् ॥

ननु सूत्रे ऽत्र ग्रहणसत्त्वे रुप्रकरण एव सम्बन्धो न तु "ढो ढे लोप" इत्यत्रेति लभ्यते, इत्यनर्थकमित्यसङ्गतमत आह-इदमिति । उपलक्षणं दोषान्तरस्यापीति शेषः । तदाह-प्रतीति । इत्यर्थस्येति । सूत्रोपात्तविधेयसम्बन्धे सति निराकाङ्क्षप्रतिपत्तिर्भविष्यतीति भावः । विधिपक्षे मूलानुक्तमत्र ग्रहणस्य प्रयोजनं स्वयमाह—विधिपक्ष इति ।

अत्र केचित् यद्यप्युभयत्र पाणिनितात्पर्यमिति लभ्यते, तथापि विधित्वमेवोचितम्, सकृद्विधेयबोधकशास्त्रस्य व्यापारेणाकाङ्क्षाशान्त्या लाघवादिति तन्नेत्याह—वस्तुत इति । परममूले रोरित्यस्यैतत्प्रकरणविधेयस्थानिन इत्यर्थः । तेन लोपस्यापि सङ्ग्रहः । इति सूत्रे कृतयोरिति । एतेन यदुक्तमत्र ग्रहणस्य विधित्वपक्षे प्रयोजनन्तथाकल्पनेऽपि दोष एव । यद्यपि "वन उपसङ्ख्यानम्" इति छान्दसन्तथापि विभाषेति लौकिकमपीति तत्र दोष एवेत्याशयः । उत्तरत्रैवेति । अत एवास्य सूत्रस्य "मतुवसोः" इत्यनन्तरपाठः कृतः ॥

अनुनासिकं विहायेति । एवं च संसर्गवद् विप्रयोगस्यापि विशेषावग(१)तिहेतुत्वादवत्साऽऽनीयतामित्यत्रेव सम्भावितानुनासिक्यगुणक एव उपस्थितत्वादाकाङ्क्षितत्वाच्चावधित्वेन सम्बध्यत इत्यभिप्रेत्याह-**रोः पूर्वस्मादिति । अनुस्वारागम इति ।** आगमत्वं च परशब्देनैव लभ्यते "पूर्वौ तु ताभ्यामैच्-" (पा०सू०७।३।३) इत्यत्र पूर्वशब्देनैचोरिवेति भावः ॥

"**विसर्जनीयस्य**"(पा०सू०८।३।३४) ॥ **खरीति ।** एतच्च मण्डूकप्लुत्या "खरवसानयोः (पा०सू०८।३।१५) इति सूत्रादनुवर्तते ।

वा' इति न्यासेन सिद्धौ "अनुनासिकात्पर-" (पा० सू० ८।३।४) इत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेरिति भावः । **परशब्देनैवेति ।** प्रसिद्धावेवकारः ॥

मण्डूकेति । एकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञयेत्यपि (२)बोध्यम् । अत एवावसाने न

परशब्दस्य श्रवणेन दिग्योगलक्षणा पञ्चमीति भ्रान्तिवारणायाह—**दिग्योगेति ।** इति न्यासेनेति । नचैवन्न्यासे "आतोऽटि नित्यम्" इत्यत्राप्युभयसम्बन्धापत्तिः । नचेष्टापत्तिः, 'महां इन्द्र' इत्यस्मिन्तदुदाहरणे ऽनुस्वारानुपलम्भादिति वाच्यम्, एकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञयेष्टसिद्धेरवधारणपरत्वे आगमलिङ्गस्य टित्त्वकित्त्वादेरभावे परशब्द एवागमलिङ्गमिति लभ्यते, तच्चासम्भवि, पूर्वशब्दस्याप्यागमलिङ्गस्य दर्शनादत आह—**प्रसिद्धावेवेति ।**

ननु "एकयोगनिर्दिष्टानाम्"इति न्यायेनावसानपदसम्बन्धोऽपि स्यादत आह—एकदेश इति ।

प्र० (१) अर्थविशेषावगतिहेतवश्चैवं पठ्यन्ते—

संयोगो (३)विप्रयोगश्च साहचर्यं विरोधिता । अर्थः प्रकरणं लिङ्गं च शब्दस्यान्यस्य सन्निधिः॥
सामर्थ्यमौचिती देशः कालो व्यक्तिः स्वरादयः । शब्दार्थस्यानवच्छेदे विशेषस्मृतिहेतवः॥

अत्राऽनवच्छेदे इत्यस्य सन्देहे सतीत्यर्थः ।

वि० (२) ननु खरनुवृत्तिर्व्यर्था, संहिताविरहादेवावसाने सत्वासम्भवात्, सत्यम्, "इको यणचि" (पा०सू० ६।१।७७) इत्यत्र निमित्तस्थानिनोरुभयोरुपादानात्तयोरेव संहिता भवति, इह तु तदनुपादानात्पूर्ववर्णेनैव सा स्यात् । यदि तु अवसानसंज्ञा आकडाराधिकारस्थत्वात् संहितासंज्ञाया बाधिकेत्युच्यते, तदा "अणोऽप्रगृह्यस्य" (पा०सू०८।४।५७) इत्यपि संहिताधिकारस्थमवसाने न स्यात् । यद्यपि "अणोऽप्रगृह्यस्य" (पा०सू०८।४।५७) इत्यस्यावसानाधिकारे पाठसामर्थ्यात्संहितायाः सम्बन्धो नास्तीति वक्तुं शक्यते, तथापि खरनुवृत्तौ प्रतिपत्तिलाघवमिति भावः ।

वि० (३) संयोगविप्रयोगयोरुदाहरणे 'सवत्सा धेनुरवत्सा धेनुरिति, साहचर्यस्य—रामलक्ष्मणाविति, साहचर्यं—सादृश्यं, सदृशयोरेव सहप्रयोग इति नियमात् । रामार्जुनगतिस्तयोरित्यादौ विरोधेन तत् । 'अञ्जलिना जुहोति' 'अञ्जलिना सूर्यमुपतिष्ठत' इत्यत्र जुहोतीत्यादिपदार्थवशात् अञ्जलिपदस्य तत्तदाकाराञ्जलिपरत्वम् । सैन्धवमानयेत्यादौ प्रकरणेन तत् । "अक्ताः शर्करा उपदधाति" "तेजो वै घृतम्" इति घृतस्तुतिरूपालिङ्गादक्ता इत्यस्य घृतसाधनकाञ्जनपरत्वम् । रामो जामदग्न्य इति जामदग्न्यपदसन्निधानाद्रामः परशुरामः । अभिरूपाय कन्या देया इत्यादौ, अभिरूपतरायेति सामर्थ्यात् प्रतीयते ।

यश्चनिम्बं परशुना यश्चैनं मधुसर्पिषा ।
यश्चैनं गन्धमाल्याद्यैः सर्वस्य कटुरेव सः ॥

नन्वनुस्वारस्यानच्त्वात्ततः परस्य द्वित्वं न स्यादेवेत्यत आह—**अनुस्वारविसर्गेत्यादि। अकारोपरीति।** यदि त्विकारोपरि पठ्येरन्; तर्हि 'पयःसु; यशःसु'इत्यादौ इणः परस्येति षत्वं स्यादिति भावः। **अच्त्वादिति।** न चैवं हरिः कर्त्ता, हरिं स्मरेदित्यादौ यणादिप्रसङ्गः। त्रिपादीस्थत्वेन विसर्गादीनामसिद्धत्वात्।

अनुस्वारस्यापि द्वित्व इति। अपिशब्दात्ककारस्य। **वचनान्तरेणेति।** "अचो रहाभ्याम्" (पा०सू०८।४।४६) इति कृतेऽपि

सः। पूर्वेण सन्निकर्षरूपा संहिता त्ववसानेऽप्यस्त्येव। अत एव संहिताधिकारेऽवसानकार्यपाठः सङ्गच्छते।

षत्वं स्यादिति। अत एव पुंस्वित्यादावुकारं निमित्तीकृत्यानुस्वारव्यवधाने षत्वमाशङ्क्य नुम्स्थानिकानुस्वारस्यैव "नुम्विसर्जनीय" (पा० सू० ८।३।५८) इति सूत्रे ग्रहणाच्चेति भाष्यं सङ्गच्छते। इकाराद्युत्तरं पाठे हि अनुस्वारमिणं गृहीत्वा षत्वं दुर्वारं स्यादिति भावः। यणादीते। पूर्वसवर्णदीर्घ आदिशब्दार्थः। अयं पाठो नित्यः। "अट्कुपु" (पा० सू० ८।४।२) इति सूत्रेऽनुस्वारोपलक्षणनुम्ग्रहणात्। अत एव हरिं जयतीत्यादौ "झलां जश् झशि" (पा० सू० ८।४।५३) इति नेति बोद्ध्यम्" इति कश्चित्।

ननु संहिताधिकारादेव तत्र न भविष्यतीत्यत आह—**पूर्वेणेति।** नत्वाकडारीयत्वाद्बाध्यबाधकभावः, संज्ञाभेदात्। एतेन पूर्वमादाय सन्निकर्षसत्वन्ध्वनितम्। **अत एव।** उक्तरीत्या तयोः समावेशस्येष्टत्वादेव। **सङ्गच्छत इति।** अन्यथा "तोलिं" इत्यादौ पुनस्तस्य सम्बन्धे मण्डूकप्लुत्यापत्तिरिति भावः। **अत एव**—अयोगवाहानामकारोपरि पाठादेव। **दुर्वारमिति।** नचैवं सति नुम्ग्रहणवैयर्थ्यमिति वाच्यम्, 'सुहिन्सु' इत्यत्रानिष्टसम्पादकतया तस्य चारितार्थ्यसम्भवात्। **आदिशब्दार्थ इति।** एतेनानिष्टापत्तौ तात्पर्यमिति भावः। अत्र पूर्वसवर्णदीर्घस्य प्राप्तिः, द्वितीयेत्वच्त्वेऽपि द्वितीयान्तत्वविरहेण न दीर्घस्य प्राप्तिः। वस्तुतस्तु प्रथमेऽपि यणादेशस्यैव प्राप्तिर्नतु दीर्घस्य, अल्विधित्वेन स्थानिवद्भावाभावात्। **अत एव**—अनित्यत्वादेव। "झलां जश् झशि" इति "झलाञ्जशोऽन्ते" इत्येनदृष्ट्याऽनुस्वारस्यासिद्धत्वात्तत्त्यागः। यदि जश्त्वं स्यात्तदा—

"अयोगवाहा विज्ञेया आश्रयस्थानभागिनः"।

इति शिक्षोक्तरीत्या तालव्यत्वेन जकारः स्यात्। **कश्चिदिति।** अनेनारुचिः सूचिता। तथाहि—"अट्कुप्वाङ्"इति सूत्रस्थनुम्ग्रहणस्य प्रत्याख्यानेन ज्ञापकान्तराभावेन चानित्यत्वे न मानम्, भाष्यानुक्तं चानित्यत्वम् "झलाञ्जश्" इति जश्त्वापत्तिस्तु "अभ्यासे चर्च" इतिसूत्रसान्निध्येनानन्त्यझल एव ग्रहणेन वारयितुं शक्येति। एकस्मिन् लक्ष्ये एकस्य शास्त्रस्य पुनः प्रवृत्तौ "लक्ष्ये लक्षण"इति

इत्यत्रत्यौचित्यात् परशुनेत्यस्य छेदनार्थत्वम्, मधुसर्पिष इत्यस्य सेचनार्थत्वम्, गन्धमाल्याभ्यामित्यस्य पूजनार्थत्वम्। भातीत्यत्र परमेश्वर इत्यत्र राजधानीरूपदेशात्परमेश्वरपदं राजबोधकम्। चित्रभानुर्भातीत्यादौ रात्रावग्नौ, दिवासूर्ये, व्यक्तिलिङ्गम्—मित्रो भाति मित्रं भातीत्यादावादौ सूर्योऽन्ये सुहृत्। स्थूलपृषतीमित्यादौ स्वरस्तत्पुरुषबहुव्रीह्यर्थनिर्णय इति बोध्यम्।

"यणो मयः" इति भवत्येवेति भावः ॥

"पुमः खयि"(१) (पा०सू०८।३।६) ॥ पुंसः संयोगान्तलोपे कृते-ऽवशिष्टभागस्येदमनुकरणम् । **पर्युदासादिति** । "इदुदुपधस्य-" (पा०सू०८।३।४१) इति षत्वविधायके सूत्रे इति भावः । अप्रत्ययस्य यो विसर्ग इति वैयधिकरण्येन व्याचक्षाणानां प्राचां मतेनेदम् । वक्ष्यमाण-रीत्या सामानाधिकरण्येनान्वये तु षत्वप्राप्ताविति बोध्यम् ॥

ख्याञादेश इति । आदेशो हि उपदेशे ख्शादिः । असिद्ध-प्रकरणे णत्वानन्तरं ख्शाञः शस्य यत्वं विकल्प्यते । तेन सुप्रख्येन नि-र्वृत्तं सौप्रख्यं, तत्र भवः सौप्रख्यीयः । यत्वस्यासिद्धत्वात् "धन्वयोप-धात्"-(पा०सू०४।२।१२१) इति वुञ्नेत्यादिप्रयोजनान्याकरे स्थितानि । एवं च यत्वस्यासिद्धतया ऽम्परत्वाभावात् "पुमः खयि"(पा०सू०८।३।६) इति रुत्वं नेत्यर्थः । **पुंख्यानमिति** । चक्षिङो ल्युट् । ख्याञादेशः ।

नन्वादेश इह दुर्लभः । "वर्जने प्रतिषेधः" "असनयोश्च" इति वार्तिकादिति चेत् । सत्यम् । "बहुलं तणि" "अन्नवधकगात्रविच-क्षणाजिराद्यर्थम्" इति वार्तिके बहुलग्रहणात्समाधेयम् । तथा च ख्शा-दित्वप्रयोजनगणनवार्तिकम् । रुविधिः—पुंख्यानमिति । णत्वं—पर्या-ख्यानमिति । निष्ठानत्वमाख्यातमिति च । शकारेण व्यवधानात् "कृ-त्यचः" (पा० सू० ८।४।२९) इति णत्वं न । तथा आख्यातमित्यत्र "संयोगादेरात-" (पा० सू० ८।२।४३) इति नत्वं न । यत्वस्यासिद्ध्या

भवत्येवेति । एकस्य द्वितीयोच्चारणस्यैकेन साधुत्वबोधनं तयोर्मध्ये परस्य द्वितीयोच्चारणस्यान्येन साधुत्वबोधनमिति भावः ॥

वक्ष्यमाणरीत्येति । प्रत्ययरूपो यो विसर्ग इति व्याख्यादर्शरीत्येत्यर्थः । वस्तुतस्तदसङ्गतम् । कविभिः कृतमित्यादौ दोषापत्तेः । एतच्चान्वये 'तु' इति तुना-ऽरुचिबोधकेन सूचितम् । यदा तु सूतेः सस्य पकारोऽन्त्यस्य ह्रस्वो म्सुः प्रत्यय इति "स्त्रियाम्" (पा० सू० ४।१।३) इति सूत्रभाष्यकैयटोक्तव्युत्पत्तिस्तदा सस्य लोपे मस्यैव प्रत्ययत्वमिति व्याख्यादर्शोक्तसामानाधिकरण्येऽपि षत्वाप्राप्तिरेव । "पातेर्डु-म्सुन्" इति व्युत्पत्तिमादाय तु मूलमिति दिक् ॥

न्यायविरोध इत्याह—एकस्येति । एकेन—"अचो रह" इत्यनेन । अन्येन—"यणो मयः" इत्यनेन । एतत्—व्याख्यादर्शोक्तसमानाधिकरण्यम् । एतच्च—असाङ्गत्यञ्च । सिद्धान्तरीत्या ऽऽह—यदेति । "सूतेः सम्प्रसवे पुमान्" इति तत्रोक्तम्, सूतेः सस्य प् इति तदर्थः । मूलकारोक्तं योजयति—पाते-रिति । ख्याञादेशे नेति नापूर्वं वचनम्, किन्त्वर्थसिद्धमिति प्रतिपादयति—मूले—आदेशो हीत्या-दिना । बहुलन्तण्यन्त्तेत्यादि । तणिति संज्ञाच्छन्दसोः संज्ञा । बहुलग्रहणस्य प्रयोजनमाह—अन्ने-त्यादि । अत्रादेः के जग्ध्यादेशाभावः । वधकेत्यत्र "हन्तेर्वधः" अनेन वधादेशः । गात्रेत्यत्र—इणो गादेशः । विचक्षणे-ख्याञादेशाभावः । अजिरे-व्यादेशाभावो बोध्यः । यत्वस्यासिद्धतयेति ।

वि० (१) अम्पर इति पञ्चम्यर्थे बहुव्रीहिरत्रबोध्यः ।

यण्वत्ताविरहात्। एवं च "न ख्याख्या"—(पा० सू० ८।२।५७) इति सूत्रे ख्याग्रहणं न कर्तव्यमिति भावः। न च 'ख्या प्रकथने, इत्येतदर्थं तदिति वाच्यम्। तस्य सार्वधातुकमात्रविषयत्वात्। अत्र च "सस्थानत्वं नमः ख्यात्रे" इत्युत्तरवार्तिकं प्रमाणम्। सस्थान इति जिह्वामूलीयस्य प्राचां संज्ञा। स इह न। "शर्परे विसर्जनीयः" (पा० सू० ८।३।३५) इत्यस्य प्रवृत्तेरिति भावः। यदि स्वतन्त्रोऽपि धातुरार्द्धधातुके इष्येत, तदा जिह्वामूलीयस्य दुर्वारतयेदं वार्तिकमसङ्गतं स्यात्।

यत्तु हरदत्तमाधवादिभिरुक्तं ख्याधातुरपि ख्शादिर्यत्वविधिरप्युभयसाधारण इति। तच्चिन्त्यम्। भाष्ये चक्षिङ एवोपक्रमात्सार्वधातुकेऽपि ख्शादिप्रयोगापत्तेश्च। न चेष्टापत्तिः। माधवेनार्द्धधातुकेष्वेवायं ख्शादिरित्युक्तत्वात्। सार्वधातुकेऽनभिधानस्यैव शरणीकर्तव्यत्वापत्त्या गौरवग्रस्तत्वाच्चेत्यास्तां तावत्। स्यादेतत्। बहवः पुमांसोऽस्मिन् कुले बहुपुम् ख्यातीत्यत्र रुत्वं स्यात्। "उरः प्रभृतिषु (पा०सू० ५।४।१५०) पुम्शब्दस्यैकवचनान्तस्यैव पाठान्नेह कप्। सार्वधातुके च ख्यातेः प्रयोगो निर्बाध एवेति चेत्। इष्टापत्तेः। संहिताया अविवक्षायां तु रुत्वं नेति स्पष्टमेव।

यत्तु प्राचा 'ख्याधातौ नेति केचित्' इत्युक्तं, तत्र यदि ख्याञादेशे इत्यर्थस्तर्हि केचिदित्यनुचितम्। स्वतन्त्रे धातौ चेत्तर्हि सार्वधातुकविषयेऽपि निषेधः स्यात्। न चेष्टापत्तिः, निर्मूलत्वात्।

चक्रिंत्रायस्वेति। यत्तु प्राचा त्राहीत्युक्तं तत्र परस्मैपदमयुक्तम्। त्रायतेर्ङित्वात्। त्रायत इति त्राः; स इवाचरेत्यर्थे कर्तरि क्विप्-

---

शकारेणेति। यत्वासिद्धत्वादिति भावः। न कर्तव्यमिति। यत्वासिद्ध्या यण्वत्ताविरहेण नत्वाप्राप्तेरिति भावः। अत्र चेति। ख्यातेः सार्वधातुकमात्रविषयत्वे इत्यर्थः। सञ्ज्ञेति। एवं च तदुत्तरभावप्रत्ययेन (१)सस्थानशब्द उच्यते। तेन स्ववाच्यो जिह्वामूलीयो वार्त्तिके लक्ष्यते। कुत्वं कस्मान्न भवतीत्यत्रेति भावः। ख्शादीति.पाठे प्रयोगे चर्त्वप्रवृत्तिरिति भावः। इत्युक्तत्वादिति। एवं च माधवो नेष्टापत्तिं कर्तुमर्ह इत्यर्थः। अनभिधानस्यैवेति। ख्शादेरनभिधानस्यैवेत्यर्थः। गौरवेति। ख्शादित्वं स्वीकृत्यानभिधानस्वीकारापेक्षया तदस्वीकृत्यैव ख्यातेरार्धधातुकेऽनभिधानस्यैव स्वीकारे लाघवमिति भावः। रुत्वं स्यात्। रुत्वमित्युपलक्षणं जिह्वामूलीयस्य षत्वस्य च। नमः ख्याति, निःख्यातीत्यादौ।

तद्विधायकशास्त्रस्यासिद्धतयेत्यर्थः। एवञ्च—संस्थानशब्दस्य संज्ञारूपत्वे च।

उच्यते इति। संज्ञाशब्दस्थले शब्दस्वरूपस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वादिति भावः। एवञ्च—तथा

वि० (१) अत्र संकेतसम्बन्धेन सस्थानशब्दस्य सस्थानशब्दवत्परत्वम्बोध्यम्। 'प्रकारीजन्यबोधे प्रकारीभूतो भावस्त्वादिप्रत्ययार्थः' इति न्यायेन सस्थानत्वशब्दस्य सस्थानशब्द एवार्थः। सस्थानशब्दस्य च केनाप्यविधानात्तदर्थे जिह्वामूलीये लक्षणेति भावः।

-न्तादाचारक्विपि वा बोध्यम् ।

प्रशानिति । प्रपूर्वाच्छाम्यतेः क्विप् । "अनुनासिकस्य क्वि—" (पा० सू० ६।४।१५) इति दीर्घः । "मो नो धातोः" (पा० सू० ८।२। ६४) इति नः । तस्यासिद्धत्वान्नलोपो न ।

"नॄन्पे" (पा० सू० ८।३।१०) ॥ पकारोपर्यकार उच्चारणार्थः । तेन नॄः पुनातीत्यादि सिद्धम् । "उभयथर्क्षु—" इत्यत "उभयथा" इत्यनुवृत्तेर्विकल्पः फलित इत्याशयेनाह—**रुः स्याद्वेति** ॥

"कुप्वोः" (पा० सू० ८।३।३७) ॥ सूत्रे खर्परत्वाद्विसर्गः जिह्वामूलीयस्य खत्वात् । "खर्परे शरि" इति विसर्गस्य लोपः, जिह्वामूलीयस्य शत्वात् । "वा शरि" (पा० सू० ८।३।३६) इति विसर्ग एव वा । आदेशयोः कपावुच्चारणार्थौ । **चाद्विसर्ग इति** । यत्तु प्राचां वा-

---

त्रायतेर्ङित्त्वादिति । अत्र त्रायते इत्युक्त्या सत्यपि परस्मैपदे त्रायेत्यस्य प्राप्त्या त्राहीत्यस्यासिद्धिः सूचिता । **आचारक्विपि वेति** । नामधातौ मूलधात्वादेर्ङित्त्वाद्याश्रित्य "अनुदात्तङित" (पा०सू०१।३।१) इत्यादेः प्रवृत्तिर्नेत्यभिमानः । अत एव "त्राहि मां पुण्डरीकाक्ष" इति सङ्गच्छत इति भावः । आर्षं तत्र तदित्यन्ये । **शाम्यतेरिति** । न तु शान तेजने इत्यतः तस्य पदान्ते नलोपेन नान्तत्वासम्भवादिति भावः । न च "अप्रशान्" इति पर्युदासेन तान्तग्रहणेन सिद्धे "नः" इति व्यर्थमिति वाच्यम् । अस्य लक्षणवशसम्पन्ननान्तत्वेन पर्युदासेनापि लक्षणवशसम्पन्ननकारान्तानामेवापत्तेः ॥

ननु "कुप्वोः" (पा०सू०८।३।३७) इत्यत्र जिह्वामूलीयस्य खत्वाद्विसर्गे तस्य सत्वे सश्रवणापत्तिरत आह—**सूत्रे** इत्यादिशत्वादित्यन्तेन । विसर्गलोपश्च सत्वापवादः । एवं च सूत्रे निर्विसर्गपाठ इति भावः । सविसर्गपाठेऽप्याह—**वा शरि इति** । स च सत्वापवादः । "खर्परे" (वा०) इति च वैकल्पिकमिति भावः । **उच्चारणार्थाविति** । तयोरुच्चारणस्य तौ विना असम्भवेन नान्तरीयकतया तयोरु-

---

माधवोक्तौ च । ख्यातेः । स्वतन्त्रस्येति शेषः । त्रायेत्यस्य प्राप्त्येति ।एवञ्च मूले परस्मैपदग्रहणमात्वस्याप्युपलक्षणम् ।

अभिमान इति । उपदेशे यो ङि तदन्तत्वानपायेनात्मनेपदस्य दुर्वारत्वात् । अतएव—उक्ताशयादेव । कथन्तर्हि "त्राहि माम्' इत्यस्य सिद्धिरत आह—**आर्षमिति** । **नकारान्तानामेवेति** । भूतपूर्वेत्यादिः ।

लोपश्चेति । चो ह्यर्थे । एवञ्च—विसर्गस्य लोपे च । अयोगवाहानां वर्णसमाम्नाये पाठे ऽयमेव निर्देशो ज्ञापक इति बोध्यम् । न च जिह्वामूलीयस्यैव पाठो ज्ञापक इति वाच्यम्, एकदेशानुमत्या सर्वेषान्तथात्वे ज्ञापकत्वसम्भवात् । तयोः—जिह्वामूलीयोपध्मानीययोः । ता विना—कवर्गपवर्गौ विना ।असम्भवेन नान्तरीयकतयेति । अन्तरा भवमन्तरीयम्; अन्तरीयमेवान्तरीयम् , नित्यसमस्तम् अन्तरा तदभाववति भवं वर्तमानमन्या तदभिन्नो बोध्यत इति, तदभाववद्वृत्तिभिन्नस्वरूपव्याप्ति-

द्विकल्प इत्युक्तम्, तन्न। कपाभ्यां मुक्ते विसर्गस्य सत्वप्रसङ्गात् ॥

"कानाम्रेडिते" (पा० सू० ८।३।१२) ॥ कान् कानिति वाच्ये आम्रेडितग्रहणं यत्र द्विरुक्तिस्तत्रैव यथा स्यादिह मा भूत्। कान् कान् पश्यसि अत्रैकः किंशब्दः प्रश्ने, द्वितीयःक्षेपे। कान् कुत्सितान् पश्यसीत्यर्थः।

"कस्कादिषु च" (पा० सू० ८।३।४८) ॥ अत्र प्राचा विसर्जनीयस्य ᳲकᳲपौ नेत्युक्तम्, नासौ सूत्रार्थः। ᳲकᳲपयोरस्वरितत्वात्, नञश्चाप्रकृतत्वात्। किं त्वार्थिकार्थकथनं तदिति ध्वनयन्नाह—ᳲकᳲपयोरिति। कौतस्कुत इति। कुतः कुतः आगत इत्यर्थे ऽव्ययात्यपि प्राप्ते गणपाठसामर्थ्यादण्। सार्पिष्कुण्डिकेति। नित्यं समासे" (पा० सू० ८।३।४५) इत्येव सिद्धे इह पाठस्य प्रयोजनं तु तत्रैव वक्ष्यते।

"सेनासुरा-" इति। यदि हि छस्य तुक् स्यात्, तर्हि छस्य चर्त्वे सति चद्वयं स्यात्। सन्निपातपरिभाषया चर्त्वाप्रवृत्तौ तु छकारोपरि चकारः श्रूयेतेति भावः ॥

इति हल्सन्धिः ॥

चारणं न तु तयोर्विधेयत्वम्। किं तु तन्मात्रे तयोर्लक्षणा व्याख्यानादिति भावः। चाद्विकल्प इति। निपातानामनेकार्थत्वाच्चशब्दो विकल्पार्थ इति तदाशयः। सत्वप्रसङ्गादिति। चानुकृष्टविसर्गस्तु सत्वापवाद इति नास्माकं दोष इति भावः ॥

गणपाठसामर्थ्यादिति। एतेन पञ्चम्यन्तात्स्वार्थे तसिल्विधानेनाव्ययादुत्सगतः प्रथमैकवचनोत्पादेन पञ्चम्यन्तत्वाभावात् "तत आगतः" (पा०सू०४।३।७४) इत्यर्थे कथमणित्यपास्तम्। "अव्ययानाम्" इति टिलोपः। सन्निपातेति। असिद्धविषये ऽपि सा प्रवर्तते। यद्वा पूर्वत्र कर्त्तव्ये ऽसिद्धत्वे ऽपि तत्र कृते उत्तरस्यासिद्धत्वे मानाभाव इति नासिद्धत्वेन सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तिप्रतिबन्धः शङ्क्य इति भावः। वैकल्पिकेष्वपि भावानुष्ठानस्यैवौचित्यं फलाधिक्यायेति तात्पर्यम्।

इति हल्सन्धिः ॥

लाभ इति भावः। तयोः—कुप्वोः। तन्मात्रे—जिह्वामूलीयोपध्मानीयमात्रे। तयोः—समुदितयोः। ननु समुदायाद्विधेयसमर्पकविभक्तिसत्वेन समुदायस्यैव विधेयत्वं कुतो नेत्यत आह—व्याख्यानादिति। लक्ष्यदर्शनमूलकादिति शेषः। प्राचां व्याख्याने बीजमाह—निपातानामिति। स्वमतेदोषम्परिहरति—चानुकृष्टेति। मूले—कान् कानिति। आद्यं किम्शब्दप्रकृतिकद्वितीयान्तम्, द्वितीयन्तु कुत्सितार्थककिंशब्दप्रकृतिकद्वितीयान्तम्। मूले—गणपाठेति। अत एव निपातानामव्ययत्वेऽपि स्वब् न।

एतेन—समुदायस्य गणे पाठेन। ननु चर्त्वशास्त्रस्य सिद्धतया कथमत्र सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तिरत आह—असिद्धविषयेऽपीति। प्रवर्तत इति। उपजीव्यविरोधस्यान्याय्यत्वमिति लोकन्यायसिद्धत्वन्तस्या इत्यसिद्धत्वविषये प्रवृत्तौ बाधकाभाव इति भावः। इदञ्च चर्त्वस्यासिद्धत्वात्कथं सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तिरिति शङ्कामात्रेण। वस्तुतस्तस्यात्र न प्राप्तिरित्याह—यद्वेति। ननु "पदान्ताद्वा" इति विकल्पविषयतासत्त्वेन तुगभावेन सौत्रनिर्देशस्योपपत्तौ कथं ज्ञापकतेत्यत आह—वैकल्पिकेष्वपीति इति ॥ श्रीमद्रत्नप्रकाशिकायां हल्सन्धिविवरणम्।

अथ विसर्गसन्धिः ॥

"शर्परे" (पा० सू० ८।३।३५) ॥ सत्वादेरयमपवादः। यदि तु 'शर्परे न' इत्येवोच्येत, तर्हि प्रकृते सत्वे निषिद्धेऽपि कुप्वोः ≍क≍पौ स्याताम्। वासः क्षौमम्, अद्भिः प्सातमिति। विसर्जनीयवचनात्तु विकारमात्रं बाध्यते इत्याशयेनाह–न त्वन्यादिति। तदेव स्फुटयति–इहेति।

अथ विसर्गसन्धिः ॥

नेत्येवोच्येतेति। "कुप्वोः" (पा०सू०८।३।३७) इत्यत्रापि चेन सत्वं नेत्येवानुकृष्टव्यमिति भावः। स्यातामिति। सत्वनिषेधे "खरवसानयोः" (पा०सू०८।३।१५) इति विहितविसर्गस्य सत्वादिति भावः। विकारमात्रमिति। तत्सामर्थ्याच्चानेन तस्यैव प्रत्यापत्तावपि न ताविति भावः। एतेनैतद्विहितस्य स्थानेऽपि तौ स्याताम्। किं चास्यैव तौ स्यातां "खरवसानयोः–" इति विहितस्य त्वेतयोरसिद्धत्वात् "विसर्जनीयस्य" (पा०सू०८।३।३४) इति सत्वमेव स्यादित्यपास्तम्। अर्थाधिकारेण "खरवसानयोः (पा०सू०८।३।१५) इति विहितविसर्गस्यैवातिदेशाच्च। "विसर्जनीयस्य सोऽशर्परे" इति तु न सूत्रं कृतम्। "वा शरि" (पा०सू०८।३।३६)

अथ विसर्गसन्धिः।

ननु "शर्परे" इति सूत्रे विसर्जनीयपदाभावे "कुप्वोः" इति सूत्रे चाद्विसर्जनीय इत्यस्य कथं लाभः? इत्यत आह—कुप्वोरिति। चकारेण नेत्यस्यानुकर्षः, तत्राभावस्य प्रतियोगिसाकाङ्क्षत्वात्पूर्वसूत्रे यो निषेधः प्रतियोगित्वेन क्लृप्तस्तस्यैवात्रापि प्रतियोगित्वम्। एवञ्च स्थानिनो विसर्गस्यैवावस्थानमिति भावः। ननु नेत्यनेन विसर्जनीयस्य स्थाने प्राप्तं विकारमात्रम्बाध्यतामत आह—सत्वनिषेध इति। येन नाप्राप्तिन्यायेनास्य सत्वमात्रनिषेधकता स्यादिति भावः। विहितस्येति। एतेन "विसर्जनीयस्य सः" इति सूत्रप्राप्तियोग्यता सूचिता। तत्सामर्थ्यात्—विसर्गस्य विसर्गविधानसामर्थ्यात्। चो ह्यर्थे। अनेन—"शर्परे" इति सूत्रेण। तस्यैव—"खरवसानयोः" इति सूत्रविहितविसर्जनीयस्यैव। प्रत्यापत्तावपीति। प्राप्तस्य विकारस्य निरसनपूर्वकत्वस्य रूपावस्थानेऽपीत्यर्थः। खण्डनकृदुक्तं दोषं परिहरति—एतेनेति। उक्तव्याख्यानेनेत्यर्थः। एतद्विहितस्य। "शर्परे" इति सूत्रविहितस्य। तौ— जिह्वामूलीयोपध्मानीयौ। एतयोः—उक्तयोः। स्यादिति। "शर्परे" इति सूत्रविहितस्य तु न सत्वप्राप्तिरस्यासिद्धत्वादिति भावः। परास्तमिति। अनेन नापूर्व आदेशः क्रियते, किन्तु "खरवसानयोः" इति विहितस्यैवावस्थानम्बोध्यते। एवञ्च "कुप्वोः" इत्यस्य "विसर्जनीयस्य सः" इत्यस्य च "खरवसानयोः" इति विहितविसर्गादेशत्वमेवेति तदुक्तमपास्तमित्यर्थः।

अर्थाधिकारेणेति। प्रकृते शब्दाधिकारे मानाभाव इति भावः। अतिदेशाच्चेति। "कुप्वोः" इति सूत्रेणेति शेषः। एवञ्च "कुप्वोः" इति सूत्रं सत्वापवाद इति यद्यपि, तथापि "शर्परे" इत्यस्य सूत्रस्य "कुप्वोः" इत्यत्रानुवृत्तिं कृत्वा वाक्यभेदेन शर्परयोः कुप्वोर्विसर्जनीयस्य विसर्जनीय इति व्याख्येयमिति न कोऽपि दोषः। लाघवानुरोधिनीमन्यकर्तां शङ्कां निरस्यति—विसर्जनीयस्येति।

"सोऽपदादौ" (पा० सू० ८।३।३८) ॥ अपदाद्योरिति । सूत्रे तु व्यत्ययेनैकवचनम् । यदि तु खर् विशेष्यतेऽपादादौ खरीति तदा यथाश्रुतं साधु । किं तु "खरि" इति मण्डूकप्लुत्या ऽनुवर्त्यमिति क्लेशः । न चानुवृत्तेरुत्तरत्राप्यावश्यकता । खरं विना विसर्गस्य दुर्लभत्वेन तदनुवृत्तेर्निष्फलत्वात् । पाशकल्पककाम्येष्विति वृत्तिः । सम्भवप्रदर्शनमेतन्न तु परिगणनम् । अन्यस्यासम्भवात् ।

इत्यनेन सत्वस्य विकल्पेन सिद्धावपि "कुप्वोः" (पा०सू०८।३।३७) इत्यत्राशर्परे इत्यनुवृत्त्या तयोः शर्परे ऽप्रवृत्तावपि "कुप्वोः–" (पा०सू०८।३।३७) इति सूत्रे चाद्विसर्गलाभानापत्तेः ॥

व्यत्ययेनेति । सौत्रत्वादिति भावः । इति क्लेश इति । किं च पूस्तरेत्यादौ षत्वादिवारणाय "कुप्वोः" (पा०सू०८।३।३७) इत्यनुवर्त्य तदन्तर्गते खरीति व्याख्याने सुतरां क्लेश इत्यपि बोद्धयम् । अन्यस्यासम्भवादिति । अयं (१) भावः–अपदे इत्येव "कुप्वोः" (पा०सू०८।३।३७) इत्यनुवर्त्य "यस्मिन्विधिः–"इति परिभाषया कपवर्गादौ अपदे इत्यर्थेन सिद्धे आदिग्रहणमपदस्यैवादिरित्यर्थलाभार्थम् । तेनोरः कायतीति विग्रहे सुबुत्पत्तेः पूर्वं समासे ऽप्युरः केणेत्यादौ न सत्वम् । आदिग्रहणसामर्थ्येन तल्लब्धावधारणेन च पदत्वयोग्यप्रातिपदिकानवयवस्यैव ग्रहणादिति ।

सत्वविकल्पनेति । स इत्यस्यैव विधेयसमर्पकस्य पूर्वत्र सत्त्वादिति भावः । सिद्धावपि । 'हरिः शेते' हरिश्शेते' इत्यादेरित्यादिः । अनुवृत्येति । अशर्परयोः कुप्वोरिति व्याख्यानेनेति शेषः । अनापत्तेरिति । विधेयबोधकविसर्जनीयपदाभावादिति शेषः ।

नच "कुप्वोः" इति सूत्रे चकारो न पाठ्यः, 'विसर्जनीय' इत्येव पठनीयन्तावतापि लाघवमेवेति वाच्यम्, अशर्परं इत्यत्र प्रसज्ये प्रतिषेधे वाक्यभेदस्यापत्तिः, पर्युदासे तु हलपरयोः कुप्वोरित्यर्थस्यापत्तिरित्यनिष्टापत्तेः । एवं मध्यपठितस्य "वा शरि" इत्यस्यापि हल्परशर्य्येव प्रवृत्त्यापत्तावनिष्टापत्तिरिति यथाश्रुतस्यैवोचितत्वात् ।

ननु खरीत्यस्यानुवृत्तिपक्षे क्लेशमात्राभिधानम्मूलकारकृतमसङ्गतम्, पूस्तरेत्यत्र दोषस्य स्फुटत्वादत आह—किञ्चेति । आदिना यशः पठतीत्यादेः सङ्ग्रहः । सुतरामिति । मण्डूकप्लुतिप्रयुक्तं तूक्त एव, "कुप्वोः" इति सूत्रे श्रूयमाणा सप्तमी औपश्लेषिकाधारे ऽस्ति, "सो ऽपदादौ" इति सूत्रे तु सा निर्धारणे इति कल्पनात् "कुप्वोः" इत्यस्यानुवृत्त्या च सुतरामित्यर्थः । मूले—अन्यस्येति । प्रत्ययान्यस्येत्यर्थः । ननु सुबुत्पत्तेः प्राक्समास उरःकेण इत्यत्रान्यस्यापि सम्भवोऽस्तीतीदमसङ्गतमत आह—अयम्भाव इति । नन्वादिग्रहणमपदाद्योः कुप्वोरित्यर्थस्य स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमस्त्वित्यत आह—तल्लब्धेति । सामर्थ्यलब्धेत्यर्थः । उरःकेण इत्येतदवयवककारस्य तु यदि सुबुत्पत्त्यनन्तरं समासः स्यात्; तदा पदावयवत्वं स्यात्, इति सम्भावनया न तत्त्वमिति भावः । नन्व पाशबादीनामपि तद्धितान्तप्रातिपदिकावयवत्वमस्त्येवेति तेषामसङ्ग्रहापत्तिरिति वाच्यम्, एवं सति वैयर्थ्यमिति तदारम्भसामर्थ्येन तद्धितान्तप्रातिपदिकभिन्नं यत्पदत्वयोग्यम्प्रातिपदिकं तदनवयवस्य ग्रहणमित्याशयात् । नन्वीषदसमाप्त्याद्यन्वयाय यदि शक्तिमत्परत्वङ्कल्प्यते; तदा कथमव्यय-

---

वि० (१) "इणः षः" (पा० सू० ८।३।३९) इत्यत्र तु स इति न सम्बध्यते, षकारेण बाधात् । चकाराभावाच्च न समुच्चय इति बोध्यम् ।

प्रातः कल्पमिति । अधिकरणशक्तिप्रधानस्यापि प्रातःशब्दस्येह वृत्तिविषये शक्तिमत्परत्वम् । दोषाभूतमहः, दिवाभूता रात्रिः इतिवत् ।

गीः काम्यतीति । इह "इणः षः" (पा० सू० ८।३।३९) इति षत्वं न । तत्रापि 'काम्ये रोरेव' इत्यस्यानुवृत्तेः । यदि तु तत्रैवेदं पठ्येत, तर्हि षत्वमात्रप्रतिषेधेऽपि पूर्वेण सत्वं स्यात् ॥

"इणः षः" (पा० सू० ८।३।३९) ॥ पूर्वस्यापवादः । इदं सूत्रं 'सः' इति च द्वयमपि उत्तरत्रानुवर्तते । यथा सम्भवमिणः परस्य षोऽन्यस्य स इति विवेकः । **पुरः प्रवेष्टव्या इति** । पॄ पालनपूरणयोः "भ्राजभास-" (पा० सू० ३।२।१७७) इत्यादिना क्विप् । तदन्ताज्जस् । जसन्ततां स्फुटीकर्तुं पूः पुरा वेत्युपन्यस्तम् ॥

"इदुदुपधस्य" (पा० सू० ८।३।४१) ॥ इदुतौ उपधे यस्य समुदायस्य तस्यावयवो यो विसर्जनीय इति वैय्यधिकरण्येन सम्बन्धः ।

शक्तिमत्परत्वमिति । अव्ययत्वं तु भूतपूर्वगत्या बोद्धव्यमिति भावः । षत्वं नेति । सत्वं नेत्यपि बोद्धव्यम् । तत्रापि—षत्वविधावपि । एवं चात्र पाठात्तत्रानुवृत्तेश्चोभयमपि नेति बोध्यम् ॥

समुदायस्येति । "अलोऽन्त्यात्-" (पा०सू०१।१।६९) इति सूत्रे अवयववाचकान्त्यशब्देन समुदायस्याक्षेपेण उपधात्वस्य समुदायनिरूपि (१) तत्वादिति भावः । इदुदुपधस्य (२) विसर्गान्तस्य पदस्येति सामानाधिकरण्येनान्वयः । षत्वं तु "अलोऽ

त्वमत आह—अव्ययत्वमिति । ननु 'रोरेव' इति नियमेन षत्ववत्सत्वव्यावृत्तिरपीष्टेति तन्मात्रोपादाने न्यूनतेत्यत आह—सत्वमिति ।

ननु "इदुदुपध" इति बहुव्रीहिसमासे ऽन्यपदार्थत्वेन विसर्गस्योपस्थितत्वात्कथं समुदायस्य लाभोऽत आह—अलो ऽन्त्यादितीति । एवञ्च विसर्गापेक्षया समुदायस्य शीघ्रोपस्थितिकत्वेन पदार्थोपस्थितिकाले तस्यैवान्यपदार्थत्वं कल्पनीयमिति भावः । लाघवादाह—इदुदुपधस्येति । अन्य

प्र० (१) समुदायांशे नित्यसाकाङ्क्षार्थबोधकान्त्यशब्दोपादानेन समुदायविशिष्टस्योपधात्वलाभादित्यर्थः । वैशिष्ट्यं च—स्वघटकत्वं स्वघटकान्त्यालवधिकपूर्वत्ववत्त्वमित्युभयसम्बन्धेन ।

प्र० (२) नन्वेवं वैय्याधिकरण्येनान्वयस्वीकारे पयःकुण्डलसोमसुत् इत्यादावपि षत्वापत्तिरुकारोपधसमुदायावयवस्य विसर्गस्य सत्वादत आह—इदुदुपधस्येत्यादि । सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैयाधिकरण्यस्याऽन्याय्यत्वमिति हि न्यायस्वरूपम् । अत एव निषादस्थपत्यधिकरणे "एतया निषादस्थपतिं याजयेत्" इति स्थपतीष्टिविधायकश्रुतिवाक्यस्थस्य निषादस्थपतिपदस्य निषादानां स्थपतिरिति षष्ठीसमासेन निषादनिरूपितस्वामित्ववानित्यर्थबोधकत्वेन, अथवा निषादः स्थपतिर्यस्येति बहुव्रीहिणा निषादाभिन्नस्वामिसम्बन्धीत्यर्थबोधकत्वेन त्रैवर्णिकस्यैवाधानसिद्धाग्निमतोऽध्ययनविधिसिद्धविद्यावतश्चाऽधिकारो नान्यस्येति पूर्वपक्षीकृत्य षष्ठीतत्पुरुषे बहुव्रीहिसमासे वा तत्तत्सम्बन्धान्तर्भावेण वृत्तिकल्पनाप्रयुक्तगौरवमुद्भाव्य निषादश्चासौ स्थपतिश्चेति समानाधिकरणतत्पुरुषेऽभेदेनान्वयात् सम्बन्धविशेषस्य वृत्तावनन्तर्भावेण लाघवात् अत्रैवर्णिकस्य निषादरूपस्थपतेरेव तदिष्टावधिकारः । तस्य च तद्विधिसामर्थ्यात् तावन्मात्रोपयुक्तविद्यायामधिकारः । लौकिकाग्नौ च सेष्टिरिति सिद्धान्तितम् ॥

"अप्रत्ययस्य" इति तु अप्रत्ययो यो विसर्ग इति सम्बध्यते। सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैय्यधिकरण्यस्यान्याय्यत्वात्। न च विसर्गस्य प्रत्ययत्वमप्रसिद्धमिति वाच्यम्। अग्निः करोतीत्यादौ स्थानिवद्भावेन तत्प्रसिद्धेः। न चातिदेशं प्रति त्रिपाद्या असिद्धत्वं शंक्यम्, "अप्रत्ययस्य" इति निषेधेनैव सिद्धत्वज्ञापनात्। अत एवाग्निरित्यादौ रोर्विसर्गः सिद्ध्यति। अन्यथा ऽपदान्तत्वान्न स्यात्। विसर्गविधिस्तु पुनरित्यादौ चरितार्थः। ज्ञापकं च विशेषापेक्षम्। तेन "अचः परस्मिन्-" (पा०

न्त्यस्य" (पा०सू०१।१।६२) इत्यनेन विसर्गस्येत्यन्ये। व्याख्यादर्शोक्तरीत्याऽऽह—अप्रत्ययो य इति। तत्प्रसिद्धेरिति। विसर्गस्य प्रत्ययत्वप्रसिद्धेरित्यर्थः। न स्यादिति। रोरसुप्त्वेन पदत्वाप्रवृत्तेरिति भावः। चरितार्थ इति। ननु तत्रापि पुनर् स् इत्यवस्थायां जातपदत्वस्यातिदेशेनैव सुलोपे कृते आनयनमिति को विशेषः। न चैकदेशवि (१) कृतन्यायेन सिद्धिः। अग्निरित्यत्रापि समत्वात्। न चाग्निरित्यत्रादेशस्यातिदेशलभ्यकार्यस्य चासिद्धत्वमत्र तल्लभ्यकार्यस्यैवेति विशेष इति वाच्यम्। सर्वथा अतिदेशापेक्षणेन तस्याकिञ्चित्करत्वात्।

(२) किंच रुत्वासिद्धत्वेनाग्निरित्यत्र पदत्वं सुलभम्। (३) किं च विसर्गस्थान्यल्रूपरेफवृत्तिप्रत्ययत्वस्य स्थान्यल्धर्मत्वेन तदतिदेशाप्रवृत्तिरिति प्रत्ययरूपो विसर्गो

इत्यरुचिस्तु पदाधिकारस्य विशेषणत्वमित्यर्थप्रतिपादकभाष्यविरोध इति। लक्षणामकृत्वा सामानाधिकरण्येन सम्बन्धे वक्ष्यमाणदोषापत्तिरत आह—व्याख्यादर्शोक्तेति। रोरसुप्त्वेनेति। अतिदेशाप्रवृत्तावित्यादिः। खण्डनकाराद्युक्तिं खण्डयितुं शङ्कते—नन्विति। अतिदेशेन—प्रत्ययलक्षणेन। एवञ्चेतद्दृष्ट्या "खरवसानयोः" इत्यस्यासिद्धतया ऽतिदेशस्य प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः। लौकिकेन न्यायेन सिद्ध्या शङ्कां निराचष्टे—नचेति। समत्वादिति। रुत्वस्य सिद्ध्यर्थं प्रवृत्तं यत्पदत्वन्तस्य तेन न्यायेन रेफान्तेऽपि लाभस्य तुल्यत्वादित्यर्थः। एवञ्च ज्ञापकानुपयोग इति तात्पर्यम्। "अणुरपि विशेषो ऽध्यवसायकरः" इत्याशयिकामाशङ्कां निराचष्टे—नचाग्निरिति। आदेशस्य—रुत्वस्य। अतिदेशलभ्येति। परम्परयेत्यादिः। कार्यस्य—विसर्गस्य। अकिञ्चित्करत्वादिति। यद्यतिदेशस्यापेक्षा न भवेत्तदा ज्ञापकानुसरणाभावो न्याय्यः स्यात्तथा तु नास्तीति भावः। रुत्वासिद्धत्वेनेति। पदसंज्ञाप्रयोजकशास्त्रदृष्ट्येत्यादिः।

प्र० (१) लौकिकन्यायेनेत्यर्थः। तथाचोभयत्राऽनेन सिद्धौ ज्ञापकानुपयोग इति भावः।

प्र० (२) नन्वतिदेशशास्त्रदृष्ट्या सिद्धे स्थानिनि स्वसिद्धयेऽतिदेशं प्रवर्त्य चरितार्थो विसर्गविधिरतिदेशशास्त्रदृष्ट्याऽसिद्धेऽपि स्थानिनि स्वसिद्धयेऽतिदेशं प्रवर्तयितुं न प्रभवतीति विशेषसत्त्वेन, "अणुरपि विशेषोऽध्यवसायकरः" इति न्यायेन तस्याऽकिञ्चित्करत्वं वक्तुमशक्यमित्यत आह—किञ्चेति॥

प्र० (३) नन्वस्या युक्तेः कार्यकालपक्षाभिप्रायकत्वे तत्पक्षे पदसंज्ञया विसर्गविधिसूत्रैकवाक्यतापन्नतया रुत्वशास्त्रोपस्थित "पूर्वत्रासिद्धम्" (पा० सू० ८।२।१।) इति सूत्रस्थपूर्वपदेन पदसंज्ञाविधायकसूत्रस्याग्रहणेन तद्दृष्ट्या रुत्वासिद्धत्वप्रतिपादनासम्भवादुक्तयुक्तेरसङ्गतिः। तथा यथोद्देशपक्षाभिप्रायकत्वेऽपि तत्पक्षे 'भविष्यति किञ्चिदनेन प्रयोजनम्' इत्यभिसन्धिमात्रेण प्रवृत्तपदसंज्ञयैव कार्यसिद्धेरतिदेशानपेक्षणेनोक्तस्यायुक्तत्वमत आह—किञ्चेति।

दुर्लभः। स्पष्टा चेयं रीतिः "भोभगो-" (पा०सू०८।३।१७) इति सूत्रे भाष्ये।

(१) किं चैवं सामानाधिकरण्ये "असोः" इति वक्तव्ये ऽप्रत्ययग्रहणं व्यर्थं स्यात्।

(२) किं चैवं "नित्यं समासे-" (पा०सू०८।३।४५) इति सूत्रे "अनुत्तरपदस्थस्य" इत्यस्य वैयर्थ्यम्। परमसर्पिः कुण्डिकेत्यादावनेन षत्वस्य दुर्वारत्वात्।

(३) किं चैवं "नित्यं समासे-" (पा०सू०८।३।४५) इति सूत्रस्थभाष्यासङ्गतिः। तथा हि-अथाव्युत्पन्नं प्रातिपदिकं सर्पिरादि ततो नित्ये प्राप्ते "इसुसोः सामर्थ्ये (पा०सू०८।३।४४) इति विभाषा आरभ्यत इति तत्रोक्तम्। प्रत्ययत्वपर्या-

---

एवञ्च ज्ञापकवर्णनपरग्रन्थासङ्गतिरिति मूलकारोक्तिमपि खण्डयति—किंचेति। सूत्रे भाष्य इति। स्फुटीभविष्यति तत्रैवैतत्। एवं सामानाधिकरण्ये—व्याख्यादर्शोक्तसामानाधिकरण्ये। नच "असोः" इति न्यासेऽपि पदलाघवाभाव इति वाच्यम्, सूत्रोपात्तस्य प्रत्ययपदस्य प्रत्ययपदावच्छिन्ने शक्तस्य सुमात्रपरत्वे लक्षणायां ज्ञानगौरवम्, असोरिति न्यासे तु न लक्षणेति लाघवस्य सत्त्वात्। ननु न मया लक्षणा ऽऽश्रीयते; किन्तु शिवमात्रस्य पूजनकाले चैत्रो देवम्पूजयतीति वाक्यप्रयोगे कृते प्रकरणेन देवत्वेन देवविशेषबोधकता यथा देवशब्दस्य तथात्रत्यप्रत्ययपदस्यापि भविष्यतीत्यत आह—किंचैवं। नित्यमिति। एवं—उक्तरीत्या सामानाधिकरण्याङ्गीकारे। अनेन षत्वस्येति। व्युत्पत्तिपक्षेऽपि विसर्गस्य प्रत्ययभिन्नत्वसत्त्वात्। एवम्—उक्तो ऽर्थः। एतेन "नित्यं समासे" इति सूत्रस्थमनुत्तरपदस्थस्येत्युत्तरार्थमिति कल्पनायामपि भाष्यविरोधः स्फुट एवेति दर्शि-

---

प्र० (१) ननु "भोभगो" (पा० सू० ७।३।१७) इति सूत्रे भाष्योक्तरीत्या "अनल्विधौ" इत्यस्याऽल्त्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नस्थानितासमानाधिकरणधर्मनिमित्तककार्ये न स्थानिवदित्यर्थस्वीकारे "कृन्मेजन्त" (पा० सू० १।१।३९) इति सूत्रे भाष्योक्त आधये, चिकीर्षवे, इत्यादावव्ययत्वापादनपरशङ्काग्रन्थो विरुध्यते। तत्र हि "घेर्ङिति" (पा० सू० ७।३।१११) इति सूत्रे "अलोऽन्त्यस्य" इत्यस्योपस्थित्याऽल्त्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नस्थानितासमानाधिकरणधर्मस्य कृत्त्वस्य आधे ए इत्याद्यवस्थायां पूर्वैकारेऽतिदेशेनाऽप्राप्त्या तन्निमित्तकाव्ययसंज्ञाया अप्यप्राप्त्या "अव्ययादाप्सुपः" (पा० सू० २।४।८२) इति सुब्लुग्वारणार्थम् "अनिकारोकारप्रकृतिरिति वा" इति वार्त्तिकस्य सन्निपातपरिभाषया तत्प्रत्याख्यानभाष्यस्य चाऽसङ्गतिः स्पष्टैव। तस्मात्तद्विरोधपरिहारायाऽल्त्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नस्थानितासमानाधिकरणधर्मेण साक्षादवच्छिन्नोद्देश्यताककार्ये न स्थानिवदित्यर्थो वाच्यः। तथा च तादृशस्थानितासमानाधिकरणधर्मेण कृत्त्वेन साक्षादवच्छिन्नाऽव्ययसंज्ञीयोद्देश्यता नास्ति; किं तु कृदन्तत्वेनावच्छिन्नेति न तत्र "अनल्विधौ" इत्यस्य प्राप्तिः। एवं च प्रकृतेऽपि तादृशधर्मेण प्रत्ययत्वेन साक्षादवच्छिन्ना षत्वशास्त्रीयोद्देश्यता नास्तीति न "अनल्विधौ" इत्यस्य द्वितीयार्थेन प्रतिबन्ध इत्यरुचेराह—किञ्चेति।

प्र० (२) ननु अदतीत्यद्, अमुष्य अद् इति विग्रहे "षष्ठ्या आक्रोशे" (पा०सू०६।३।२१) इति षष्ठ्या अलुकि अमुष्याडिति रूपं सिद्धम्। तस्मादाचक्षाणण्यन्तात्कर्तरि क्विपि टिलोपयलोपयोः कृतयोः अमुस् इति रूपं भवति। तस्मात्करोतिशब्दे परे अमुः करोतीत्यादौ "असोः" इति न्यासेन षत्वनिषेधो न स्यात्, सिद्धान्ते तु अत्रापि निषेध इष्ट इत्यरुचेराह—किञ्चेति।

प्र० (३) नन्वेतन्मते सर्पिष्कुण्डिकेत्यादिसमासे सर्पिस् इत्यादिस्थसकारस्थानिकविसर्गस्य व्युत्पत्तिपक्षे अव्युत्पत्तिपक्षे च प्रत्ययरूपविसर्गभिन्नत्वेन तत्र "इदुदुपधस्य" (पा०सू०८।३।४१) इत्यनेनैव नित्यषत्वप्राप्त्या "नित्यं समासे-" (पा०सू०८।३।४५) इति सूत्रे नित्यग्रहणस्य स्पष्टार्थतयाऽस्य सूत्रस्य समासघटकोत्तरपदस्थविसर्गस्य षत्वनिषेधार्थकतयाऽऽवश्यकत्वेन संपूर्णसूत्रस्य, "अनुत्तरपदस्थस्य" इत्येतन्मात्रस्य वा न वैयर्थ्यप्रसक्तिरित्यरुचेराह—किञ्चेति।

सू० १।१।५७) इति त्रिपाद्यां न प्रवर्तते । एवं च "पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्" इति सिद्धान्त उक्तयुक्तिमूलकाः न तु वाचनिक इति प्रपञ्चितं शब्दकौस्तुभेऽस्माभिः ।

त्यधिकरणभिन्नस्येत्यर्थे तु व्युत्पत्तिपक्षे ऽपि नित्यषत्वप्राप्तेरथाव्युत्पन्नमित्यादेरसङ्गतिः स्पष्टैव । अत्र भाष्येऽथेति यद्यर्थे । तेन सर्पिषा यजुषेत्यादौ षत्वसिद्धये व्युत्पत्तिपक्ष एव न त्वसाविति सूचितम् । तस्मादत्र प्रत्ययपदं तत्सम्बन्धिपरं प्रत्ययसम्बन्धिभिन्नस्य विसर्गस्येत्यर्थ उचितः । अत एव कविभिः कृतमित्यादौ न दोषः । "नित्यं समासे–" (पा०सू०८।३।४५) इति सूत्रस्थानुत्तरपदस्थस्येत्यस्य, कस्कादिषु सर्पिष्कुण्डिकाशब्दपाठस्य चैतदर्थज्ञापकतैवोचितेति चेत्सत्यम् । व्याख्यादर्शानुसारेणैतद्ग्रन्थसत्त्वात्तद् ध्वनयन्वक्ष्यति–नातीवादर्त्तव्यमिति । न प्रवर्तत इति । अत एव शिरश्चेत्यादौ सस्य श्चुत्वसिद्धिः । एतच्चेष्टानुरोधेन संयोगादिलोपलत्वणत्वातिरिक्तविषयं तेन तत्र स्थानिवत्त्वं भवत्येवेति "तस्य दोष–" इत्याद्यपि न वाचनिकमिति भावः ।

तम् । तेन—यद्यर्थकस्याथशब्दस्योपादानेन । अस्य सूचितमित्यत्रान्वयः । षत्वसिद्धये—"आदेशप्रत्यययोः" इति सूत्रविहितस्य षत्वस्य सिद्धये । नत्वसाविति । अव्युत्पत्तिपक्ष इत्यर्थः । एवञ्चेसुसन्ते नित्यषत्वाप्राप्तिरेव फलिता, सा त्वद्रीत्याऽयुक्ता स्यादिति भावः । इत्थम्परीत्या, अव्युत्पत्तिपक्ष एवेति पक्षे तु बाहुलकत्वेन षत्वस्य सिद्धिरित्यन्यतोऽनुसन्धेयम् । तस्मात्—उक्तभाष्याक्षरस्वारस्यात् । प्रत्ययसम्बन्धीति । प्रत्ययावयवभिन्नस्येत्यर्थः । एतेन "अग्निः करोति" इत्यत्र प्रत्ययसम्बन्धिप्रकृतिप्रत्ययसमुदायभेदस्य विसर्गे सत्त्वाद्दोषोऽस्त्येवेति परास्तम् ।

अत एव—प्रत्ययावयवभिन्नस्येत्यर्थाङ्गीकारादेव । न दोष इति । न षत्वापत्तिरूपो दोष इत्यर्थः । अन्यथा प्रत्ययत्वपर्याप्त्यधिकरणसमुदायभेदस्य विसर्गे सत्वाद्दोषः स्यादेवेति भावः । आदिना "पेचुः काष्ठैः" इत्यस्य सङ्ग्रहः । उक्तमेवार्थन्दाढ्यांय पुनराह—नित्यं समास इतीति । अनुत्तरपदस्थस्येत्यस्योत्तरार्थत्वमुक्तमेवात आह—कस्कादिष्विति । ननु कस्कादिषु सर्पिष्कुण्डिकाशब्दपाठस्यापि व्यपेक्षायान्नित्यार्थतया चारितार्थ्यमस्त्येवेत्यत आह—चेति । एतेनोक्तभाष्यपरिग्रहः । एतद्ग्रन्थेति । मौलग्रन्थेत्यर्थः । तथाच प्रत्ययपदस्य प्रत्ययावयवलक्षणया सामानाधिकरण्येनान्वय एवोचित इति सिद्धम् । वस्तुतस्तु प्रत्ययावयवस्य नेति प्रसज्यप्रतिषेध एवोचितः । अत एव 'अग्निः करोति' इत्यत्र प्रतिषेधात्मककार्ये कर्तव्ये स्थानिवद्भावस्य प्रवृत्तिरपि सूपपादा । अत एव—"अचः परस्मिन्" इत्यस्य त्रिपाद्यामप्रवृत्तेरेव । श्चुत्वसिद्धिरिति । अन्यथा ऽल्लोपस्य स्थानिवत्वात्तन्न स्यात् ।

ननु "न पदान्त" इति निषेधेन सिद्धिः, निषेधविधायकसूत्रदृष्ट्या त्रिपाद्या असिद्धत्वन्तु वक्तुमशक्यम्, द्विर्वचनादिग्रहणात् । अत एव "नपदान्त" सूत्रभाष्ये वेतस्वानित्यत्र रुत्वप्राप्तिमाशङ्क्य 'पदेऽन्त' इति सप्तमीसमासेन समाहितम् । नच सुबुत्पत्तेः प्राक्समासे परस्य पदत्वाभावेन कथमत्र निषेधस्य प्राप्तिः । धनक्रीतेत्याद्यर्थङ्कारकांशे "गतिकारकानाम्" इति वचनस्य कचिदप्रवृत्तिस्वीकारात् । अत एव 'गोचा' इत्यादाववङादेशो न । गोचेत्यादिसिध्यर्थं पद इत्यस्य पदत्वयोग्यपरताया आवश्यकत्वाच्चेत्यत आह-आदाविति । तेन 'राड्' इत्यादिसङ्ग्रहः । एतच्चेति । "अचः परस्मिन्" इत्यस्य त्रिपाद्यामप्रवृत्तिरित्येतच्चेत्यर्थः । अयञ्च प्रपञ्चितपदानुवादः । वस्तुतो "नपदान्त" सूत्रे द्विर्वचनादिग्रहणेन ।वचिघटितान्यातिदेशानान्त्रिपाद्यामप्रवृत्तिर्भवत्येव अत एव 'अमो, क्षीरेपण' इत्यादिसि-

नन्वेवं मातुः कार्यमित्यादौ षत्वं स्यादिति चेन्न। कस्कादिषु भ्रातुष्पुत्रशब्दस्य पाठेन ङसिङसोरत उकारात्परस्य षत्वं नेति ज्ञापनात्।

मातुः कार्यमिति। सिद्धान्तव्याख्याने ऽप्यत्र दोषः। तथा हि—सकारसन्निधावकारो नैव प्रत्ययः समुदायनिवेशितत्वात्प्रत्ययत्वस्येति तदादेशस्योरः प्रत्ययत्वाभावेन विसर्गस्य तत्सम्बन्धित्वाभावात्। यस्तूत्वे कृते ऽवशिष्टः सकारः प्रत्ययसञ्ज्ञकः, स लुप्त एव। न च "अन्तादिवच्च" (पा०सू०६।१।८५) इत्यस्य पूर्वस्य परस्य समुदायस्यान्तादिभ्यां वर्णाभ्यां पृथगवस्थिताभ्यां ये व्यवहाराः प्रत्ययत्वादयस्ते एकादेशविशिष्टस्यापीत्यर्थादुर् सित्यत्र प्रत्ययत्वस्य सुलभतया एकदेशविकृतन्यायेनोरित्यस्य प्रत्ययतया न दोष इति वाच्यम्। त्रिपाद्या असिद्धत्वेन तत्रान्तवत्त्वाप्रवृत्तेः। स्थानिवत्त्वेन तु न निर्वाहः। उपात्तस्य स्थानिनो ऽकारस्य प्रत्ययत्वाभावात्। प्रत्ययसम्बन्धित्वं तु न स्थानिवत्त्वलभ्यमशास्त्रीयत्वात्। "सर्वे सर्वपदादेशा" इति न्यायेन मातृ असित्यस्य स्थानित्वेऽप्यसित्यस्य स्थानित्वालाभेनोसित्यस्य प्रत्ययत्वमलभ्यमिति। एतदेवाभिप्रेत्य प्रकृतसूत्रे "उरण् रपरः" (पा०सू०१।१।५१) इति सूत्रे च भाष्ये उक्तम् "इह कस्मान्न भवति पितुः करोति, "अप्रत्ययस्य" इति षत्वं प्राप्नोति, अप्रत्ययविसर्जनीयस्येत्युच्यते, प्रत्ययविसर्जनीयश्चायं लुप्यते ऽत्र प्रत्ययविसर्जनीयो "रात्सस्य" (पा०सू०८।२।२४) इति"। लुप्यते ऽत्रेत्यादेरयमर्थः—प्रत्ययविसर्जनीयत्वेन यस्तवाभिमतः स लुप्यते—न दृश्यते, स्थानिनः प्रत्ययस्यैव लोपादिति बोद्धयम्। **ज्ञापनादिति।** त्रिपाद्यामप्यन्तवत्त्वप्रवृत्तिज्ञापनद्वारेति भावः। अत एवामी, क्षीरपेद्विरिति स्फुटीभविष्यति। द्विर्वचनादिग्रहणन्तु न्यायसिद्धानुवादः। "तस्य दोष" इति तु वाचकमिति बोध्यम्।

मूले—नन्वेवमिति। एवम्—प्रत्ययभिन्नस्येति रीत्या सामानाधिकरण्येन व्याख्याने। षत्वं स्यादिति। विसर्गस्य प्रत्ययभिन्नत्वादिति भावः। अत्रैवमित्युपादानेन प्रत्ययपदस्य प्रत्ययसम्बन्धिनि लक्षणा, पक्षे नायन्दोषः इति भ्रान्तिः स्यात्तन्निवारणायाह—सिद्धान्तेति। अकारः—असोऽवयवाकारः। समुदायनिवेशितत्वात्—असिति समुदायपर्याप्तत्वात्। तदादेशस्य—अकारादेशस्य। अस्याकारादेशत्वेऽपि "द्वयोः षष्ठीनिर्दिष्टयोः" इति न्यायेन ऋवर्णादेशत्वमपीति रपरत्वस्य सिद्धिः।

"सर्वे सर्वपदादेशाः" इति न्यायानुसारिणामाशङ्कान्निराचष्टे—नचान्तादीति। प्रत्ययतयेति। तदवयवस्य प्रत्ययावयवतया तदादेशस्य विसर्गस्य तत्सत्त्वेनेति शेषः। ननु "स्थानिवत्" सूत्रस्य प्रवृत्तिरुपपादितेति तेनोरसित्यस्य प्रत्ययत्वम्भविष्यतीत्यत आह—स्थानिवत्त्वेनेति। ननूपात्तस्य स्थानिनोऽकारस्याप्रत्ययत्वेऽपि सकारनिष्ठप्रत्ययसम्बन्धित्वमतिदेशेन विसर्गोऽस्त्वित्यत आह—प्रत्ययसम्बन्धित्वमिति। मातृ असित्यस्येति। अस्मिन्पक्षे ऋ असिति समुदायो नार्थबोधक इति स परित्यक्तः। एतदेव—उपपादितपदार्थसत्त्वमेव। अत्रैवाकारेण कैयटेन 'लुप्यतेऽत्र प्रत्ययः इति प्रतीकमुपादाय 'स सन्निधावकारेण प्रत्ययत्वन्न लब्धं समुदायनिष्ठत्वात्तस्येति कुतस्तदादेशे तत्; उत्वे कृतेऽवशिष्टस्सस्तु प्रत्ययसंज्ञोऽपि लुप्त इति भाव' इति यदुक्तन्तन्न युक्तमिति ध्वनितम्। सकारसन्निधावकारे यद्यपि न प्रत्ययत्वं; तथापि तस्मिन् लुप्तेऽवशिष्टेऽकारे प्रत्ययत्वास्यानपायात्।

ननु "रात्सस्य" इत्यनेन सकारस्य लोपो विधीयते, नतु विसर्जनीयस्येति लुप्यते। अत्र "प्रत्ययविसर्जनीयो रात्सस्य" इति भाष्यस्य कथं योजनेत्यत आह—लुप्यतेऽत्रेत्यादेरिति। यः—विस-

एवं च अप्रत्ययस्य इत्येतदपि व्यधिकरणमेवेति हरदत्तेनोक्तं नातीवादर्तव्यम् ।

मातुरिति । अत्र हि—"ऋत उत्" (पा० सू० ६।१।१११) इत्येकादेशशास्त्रं विसर्गं प्रति परम्परया प्रयोजकम् । आकरे तु "एकादेशशास्त्रनिमित्तात्" इति प्रचुरः पाठः । तत्र एकादेशशास्त्रं निमित्तं यस्य उकारस्य तस्मादित्यर्थः ॥

णेत्यादौ मीत्वणत्वे सिद्ध्यतः । अत्रैकारस्यादस्सम्बन्धित्वं पे इत्यस्यैकाजुत्तरपदत्वं चान्तवद्भावाधीनमिति बोद्धव्यम् । **व्यधिकरणमेवेति** । प्रत्ययस्य सम्बन्धी यो विसर्गस्तस्य नेत्यर्थ इति तद्भावः । अगत्या च वाक्यभेदाऽसमर्थसमासवैय्यधिकरण्यान्वयरूपदोषत्रयसहनमिति तदभिमानः । **नातीवेति** । वैय्यधिकरण्यान्वयफलस्य कविभिः कृतमित्यादेः प्रत्ययसम्बन्धिभिन्नस्य विसर्गस्येत्येवं लक्षणया सामानाधिकरण्येनापि संग्रहसम्भवादिति भावः । व्याख्यादर्शोक्तसामानाधिकरण्ये तु लेशतोऽपि तदादराभावादतीवेत्यसङ्गतमेव स्यादिति । अनेनोक्तव्याख्याया एव स्वाभिमतत्वं सूचितवानित्यलम् ।

परम्परयेति । एकादेशशास्त्रसम्पन्नरेफस्थानिकत्वेन विसर्गस्यैकादेशशास्त्रनिमित्तकत्वमिति भावः । **प्रचुरः पाठ इति** । ओषधीस्कृधीत्यादौ शसैकादेशे "कः कर-

---

र्णीयः। प्रत्ययस्यैव—सस्यैव । ज्ञापनद्वारेति । एवञ्च मुख्यं शाप्यमिदमेव, षत्वञ्चेति तु फलितार्थकथनमिति ध्वनितम् । अत एव—त्रिपाद्यामन्तादिवद्भावस्य प्रवृत्तिस्वीकारादेव । एवञ्चोरसित्यस्य परादिवद्भावेन प्रत्ययतया सकारे गतेऽप्युरित्यस्य स्थानिवद्भावेन प्रत्ययतया तदादेशस्य विसर्गान्तस्योरित्यस्यापि प्रत्ययत्वमिति विसर्गे प्रत्ययावयवत्वमर्थादेव लब्धमिति तदानयनार्थंमातिदेशापेक्षेति भावः । एकाजुत्तरपदत्वमिति कर्मधारयः । अधीनमिति । नतु स्थानिवद्भावेन, अशास्त्रीयत्वात्(१) । एतेन "अन्तादिवत्" इति सूत्रं स्थानिवद्भावेन गतार्थमिति प्राचोक्तमपास्तमिति सूचितम् । 'पे' इत्यस्यैकाच्त्वं यद्यपि स्वतः सिद्धन्तथाप्युत्तरपदत्वस्याशास्त्रीयत्वेन तदलाभादित्थमुक्तम् । हरदत्ताभिमतं वैयधिकरण्यमुपपादयति—प्रत्ययस्येत्यादिना । अगत्या—'कविभिः कृतम्' इत्यादौ गत्यन्तराभावेन। अभिमान इति । प्रत्ययपदस्य लक्षणया प्रत्ययसम्बन्धिबोधकत्वं तद्धर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदवतोऽभेदेन विसर्गविशेषणत्वम् । एतेन सर्वेष्टसिद्धौ क्लेशानुसरणं व्यर्थमिति भावः । लेशतोऽपीति । स्वस्य तस्य च मते प्रत्ययपदम्प्रत्ययसम्बन्धिपरम् एतावानेव विशेषः । स्वमते सामानाधिकरण्येन सम्बन्धः, तन्मते वैयधिकरण्येन फलञ्च तुल्यम् । व्याख्यादर्शोक्तमते तु प्रत्ययपदस्य न लक्षणा, कविभिरित्यत्र दोषवारणञ्चेति तदादराभाव इति भावः । अनेन—अतीवेतिकथनेन । अलमीति । उक्तदोषगणापत्त्या स्वीयव्याख्यैवोचितेति सूचितम् ।

एकादेशशास्त्रमुकारादेशे निमित्तं; न तु विसर्ग इत्येकादेशशास्त्रनिमित्तकस्येत्यनुपपन्नमत आह—एकादेशेति । प्रचुर इति । "इदुदुपध" इतिसूत्र "उरण्रपरः" सूत्रयोरेवन्दर्शनम्भाष्येऽस्तीत्यस्य प्रचुरत्वम्, तादृशपाठसाध्यफलन्त्वन्यथासिद्धमित्याह—ओषधीस्कृधीत्यादाविति । ओष-

---

वि० (१) एकाजुत्तरपदत्वस्य शास्त्रीयघटितत्वेन शास्त्रीयत्वेऽपि वर्णत्वव्यप्याच्त्वघटितत्वेनादन्तत्वादिवत्ताद्रूप्यत्वादिति भावः ।

मुहु×कामेति । इह "कुप्वोः ≍क≍पौ" (पा०सू० ८।३।३७) इति प्रवर्तते । वृत्तौ मुहुस्कामेति सकारः क्वचित् पठ्यते, तत्प्रामादिकमिति हरदत्तः ।

"द्विस्त्रिश्चतुरिति" (पा० सू० ८।३।४३)॥ इह द्वित्रिभ्यां सुंजन्ताभ्यां साहचर्यात् चतुःशब्दोऽपि सुजन्त एव ग्रहीष्यते । कृत्वोऽर्थग्रहणं ज्ञापकम्-'साहचर्यं न सर्वत्र व्यवस्थापकम्' इति । तेन "दीधीवेवी-

---

त्करतिकृधि-" (पा०सू०८।३।५०) इति षत्वनिवृत्तिश्च तत्फलमुक्तम् । मूले तु तस्य फलस्य छान्दसत्त्वात् "छन्दसि वा प्र-" (पा० सू० ८।३।४९) इत्यतः "इणः षः" (पा०सू० ८।३।३९) इत्यस्य निवृत्त्या ऽदोषाच्च पञ्चम्यन्तमेव पठितमिति दिक् ।

प्रामादिकमिति । पदादित्वेन "सोऽपदादौ" (पा० सू० ८।३।३८) इत्यस्याप्राप्तिरिति भावः ॥

साहचर्यमिति । न च रामलक्ष्मणावित्यादौ दृष्टसाहचर्यसम्बन्धस्याभिधानियामकत्वं दृष्टम् । न चैषां क्वापि साहचर्यसम्बन्धो गृहीत इति कथमेतदिति वाच्यम् । "पञ्चम्यपाङ्परिभिः" (पा० सू० २।३।१०) इत्यनेन लक्षणादिद्योतकपरियोगे पञ्चमीशङ्कायां "यद्यप्ययं परिर्दृष्टापचारो वर्जने चावर्जने चायं खल्वपशब्दो ऽदृष्टापचारो वर्जनार्थ एव कर्मप्रवचनीयस्तस्य कः सहायो भवितुमर्हति अन्यो वर्जनार्थात् । यथाऽस्य गोः सहायेनार्थ इति गौरवानीयते नाश्वो न गर्दभः" इति "कर्मप्रवचनीययुक्ते"

धिशब्दाच्छसि पूर्वसवर्णदीर्घे शसः सकारस्य रुत्वविसर्गयोः कः करदित्यस्य प्राप्तिः । इति षत्वेति –इति सूत्रप्राप्तषत्वेत्यर्थः । तत्र "इणः षः" 'सः' इति च सम्बध्यते । कः प्रभृतिषु परेषु अदितिशब्दसम्बन्धिभिन्नस्य विसर्गस्येणः परस्य षो ऽन्यस्य तु स इति "कस्कादिषु च" इति सूत्रस्यैव तदर्थप्राप्तिः षत्वस्य । अन्यथा परममूले तस्य सूत्रस्य सकारविधायकत्वेन व्याख्यातत्वादसङ्गतिः स्यात् । तत्फलम्—पञ्चम्यन्तपाठफलम् ।चो ऽप्यर्थे । मूले-परमूले,तस्य-फलस्य, छान्दसत्वादिति । सकारघटितस्य षकाराभावदर्शनविषयप्रयोगस्य छान्दसत्वादित्यर्थः । छन्दसीति । एवञ्चेण इत्यस्य "कस्कादिषु च" इत्येतत्पर्यन्तमेव सम्बन्धो भवतीति तेन सूत्रेण सकार एव विधीयत इति भावः ।

दिगिति–दिगर्थस्तु पञ्चम्यन्तपाठो भाष्यसम्मत एवोचितः । अत एव "अपादान्तस्य मूर्द्धन्यः" इति सूत्रे प्रकृतं षग्रहणमनुवर्तते; तेनैव सिद्ध मूर्द्धन्यपदक्किमर्थमिति विचारे "कः प्रकृतमिणः ष" इति भाष्यं सङ्गच्छत इति षग्रहणस्य "कः करत्" इति सूत्रे सम्बन्धो भवत्येवेति । परममूले तु "कः करत्" इतिसूत्रस्य सकारादेशमात्रविधायकत्वेन व्याख्यानं वृत्त्यनुसारेण। अत एव वृत्तौ 'अदितिःकरत्' इत्यत्र सकारादेश इत्युक्तम् । हरदत्तेन तु पूर्वोक्त-"अपदान्तस्य" इति सूत्रस्थभाष्यदर्शनेन 'सकारादेश' इति प्रतीकमुपादाय षत्वस्याप्युपलक्षणमेतदिति व्याख्यातम् ।

दृष्टसाहचर्येति । लोकादावित्यादिः । साहचर्यसम्बन्धस्य एकस्मिन्कार्ये परस्परसापेक्षत्वरूपसम्बन्धस्य नियामकत्वमिति युगपदेवोभयोः प्रसिद्धार्थबोधकत्वमित्यर्थः । 'संयोगो विप्रयोगश्च' इत्यादिना हरिणा ऽयमर्थः सङ्गृहीतः । तदर्थस्तदुदाहरणानि चान्यत्र स्पष्टानि । नचेति—नहीत्यर्थः । एषाम्—सुजन्तद्विरादीनाम् । अयम्परिः—अनियतार्थकः कर्मप्रवचनीयः । परिः—दृष्टापचारः, दृष्टव्यभिचारः । व्यभिचारमेवाह—वर्जने चावर्जनेति । अवर्जने—लक्षणादौ । अपशब्द इति—अपेति शब्द इत्यर्थः । सहायेनार्थ इति । सहायेन प्रयोजनमित्यर्थः ।

टाम्" (पा० सू० १।१।६) इत्यत्र धातुसाहचर्येऽपि आगमस्येटो ग्रहणम्। उभयत्र विभाषा चेयम्। चतुरित्यस्य "इदुदुपधस्य–" (पा० सू० ८।३।४१) इति प्राप्ते इतरयोस्त्वप्राप्ते। न च तयोरपि "इसुसोः सामर्थ्ये" (पा० सू० ८।३।४४) इत्यनेन सिद्धिः शङ्क्या। इसः प्रत्ययस्य अर्थवतश्च तत्र ग्रहणात्। **चतुष्कपाल इति।** "इदुदुपधस्य" (पा० सू० ८।३।४१) इति नित्यं षः।

व्यपेक्षाविरहेऽपीति। तिष्ठतु सर्पिष्कुण्डिकामानयेत्यादावित्यर्थः। **व्यपेक्षायामिति।** इदं सर्पिष्कुण्डिकाया इत्यत्रेत्यर्थः।

यत्तु पारायणिका आहुः–'कस्कादिषु सर्पिष्कुण्डिकादीनां पाठ उत्तरपदस्थत्वे ऽपि षत्वार्थः' इति। तद्भाष्यविरोधादुपेक्ष्यम्।

(पा० सू० २।३।१८) इति सूत्रस्थभाष्येण सदृशानामेव प्रयोगे सहायत्वमित्यर्थस्य प्रतिपादनेनाक्षतेः। परिभाषायां सहचरितशब्देन सदृशस्यैव ग्रहणं सहचरस्य भावः साहचर्यम्। सहचरणं च सदृशयोरेवेति साहचर्यशब्देन सादृश्यमुच्यते। सदृशयोरेव सहविवक्षा; तयोरेव च सह प्रयोगः। रामलक्ष्मणावित्यादावपि सादृश्यमेव नियामकमिति दिक्।

अर्थवतश्चेति। प्रतिपदोक्तस्य चेत्यपि बोध्यम्। **नित्यं ष इति।** भाष्यप्रामाण्येनात्राव्युत्पत्तिपक्षस्यैवाङ्गीकारेण व्युत्पत्तिपक्षे प्रत्ययसम्बन्धित्वात्कथं षत्वमिति न शंक्यम्। अत एव "चतुष्पाद्भ्यो ढञ्" (पा० सू० ४।१।१३९) इत्यादिनिर्देशसङ्गतिः।

इत्यर्थ इति। अत्रत्यन्तत्वं पूर्वं सूचितम्। **तद्भाष्येति।** 'अनुत्तरपदस्थ-

---

अक्षतेरिति—प्रकृतसूत्रे द्वयोःसुजन्तयोःप्रयोगेण चतुःशब्दस्य सुजन्तस्य तयोःसदृशत्वेन तस्यैव ग्रहणम्भविष्यतीतिमूलासङ्गतिरूपा क्षतिर्नास्तीत्यर्थः। ननुहरितात्पर्यमन्यदेवास्ति भवता त्वन्यथैव व्याख्यायत इत्यत आह—परिभाषायामिति। "सहचरितासहचरितयोः" इति परिभाषायामित्यर्थः। सदृशयोरेवेति। अत एव 'समानशीलव्यसनेषु सख्यम्' इति लोके प्रसिद्धिरस्तीति भावः। सदृशयोरेव—सदृशार्थकशब्दयोरेव। सहविवक्षेति—धवखदिरावित्यादौ छेदनयोग्यत्वेन सादृश्यस्य सत्वात्सा। एवमन्यत्र यथायथमूहनीयम्। तयोरेव—सदृशयोरेव। चो—हेतौ।

दिगिति—दिगर्थस्तु हरिकारिकाव्याख्यानावसरे "पञ्चम्यपाङ्परिभिः" इति सूत्रं साहचर्ये उदाहृतं हेलाराजादिभिः; वर्जनार्थापशब्दसाहचर्यात्तदर्थकस्यैव परेः कर्मप्रवचनीयस्य ग्रहणमिति चोक्तमिति तद्ग्रन्थानुसारि मूलमिति।

ननु "इसुसोः" इति सूत्रे इसेः प्रत्ययस्यार्थवतश्च ग्रहणमित्येतदुणादयो व्युत्पन्नानीति पक्षे सम्भवदुक्तिकमस्त्वव्युत्पत्तिपक्षे ऽत आह—प्रतिपदोक्तस्येति। द्विस्त्रिस्शब्दस्यावयवश उत्पन्नत्वेनैतयोरिस्शब्दो लाक्षणिक इति भावः। भाष्यप्रामाण्येनेति। प्रकृतसूत्र "आयनेयी" इति सूत्रभाष्यप्रामाण्येनेत्यर्थः। अत्र—चतुःशब्दे। वस्तुतस्तु शास्त्रे इत्यर्थः। अत्र मानन्तु "अतः कृकमि" इति सूत्रे कंसग्रहणम्। अत एव—अव्युत्पत्तिपक्षाश्रयणादेव। आदिना—चतुष्पाच्छदित्यस्य प्रयोगस्य संग्रहः। तत्वमिति। "इदुदुपधस्य" इति सूत्रे ऽप्रत्ययपदस्य प्रत्ययभिन्नार्थकत्वेन व्याख्यातुर्व्याख्या-

अयः सहितेति । न त्वयसो विकारः । "जानपद-" (पा० सू० ४।१।४२) इति ङीष्प्रसङ्गात् । **अयस्कर्णीति ।** अय इव कर्णौ यस्याः "नासिकोदरौष्ठ-" (पा० सू० ४।१।५५) इत्यादिना ङीष् ।

"अधः शिरसी" (पा० सू० ८।३।४७) ॥ **एतयोरिति ।** सूत्रे तु षष्ठ्याः स्थाने प्रथमा बोद्धया । **अधस्पदमिति ।** मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । **शिरस्पदमिति ।** षष्ठीसमासः ।

॥ इति विसर्गसन्धिः ॥

॥ अथ स्वादिसन्धिः ॥

"ससजुषो रुः" (पा० सू० ८।२।६६) ॥ पदस्येत्यनुवृत्तं ससजूभ्यां विशेष्यते, विशेषणेन तदन्तविधिः । न च सजूःशब्दांशे "ग्रहणवता(१) प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्ति" (प०) इति निषेधः शङ्क्यः ।

स्य" इति किं ? परमसर्पिः कुण्डिकेति "नित्यं समासे-" (पा० सू० ८।३।४५) इति सूत्रस्थभाष्येत्यर्थः । आवन्तप्रयोगसूचितमर्थं स्फुटप्रतिपत्तये आह—**नत्वयस इत्यादि ।**

इति विसर्गसन्धिः ।

दर्शोक्तरीत्याऽव्यपेक्षायान्नित्यं षत्वन्तेनैव सिद्धम् । प्रत्ययपदस्य लक्षणया प्रत्ययसम्बन्धिपरत्वमिति सिद्धान्तिमते तु तत्र नित्यषत्वाप्राप्त्या विकल्प एव । असमासे व्यपेक्षाविरहेऽपीति तूभयमतेऽपीति तत्त्वमित्यर्थः । परमसर्पिः कुण्डिकेतीति । अत्र षत्वादर्शनेन तदुक्तिर्भाष्यविरुद्धेति स्पष्टमेवेति भावः । मूले ऽयः सहितेति प्रतीकन्धृत्वा नत्वयसो विकार इत्युक्तन्तद्ग्रन्थादयस्कुशेत्यत्र न तथा विग्रहः, किन्त्वयः सहितेत्येवेति प्रतीयते, सा च न युक्ता, कुशापदस्य टाबन्तस्यैवोभयथा समस्तत्वेन "जानपद" इति ङीष्प्रसङ्गादिति हेत्वसङ्गतिरत आह—आवन्तेति । आवन्तं यत्सूत्रं "अतः कृकमि" इत्यत्र कुशेति तदनुवादः परममूले कुशेति कृतो विशेष्यबोधनाय, न त्वयसो विकार इत्यर्थः । कुशाशब्दार्थस्य च विशेष्यत्वं "जानपद" इति ङीष्प्रसङ्गादित्यत्र तात्पर्यम् । एवञ्च विशेषणप्रतीकधारणं विशेष्यविशेषणबोधनतात्पर्यकमेवेति भावः ।

इति श्रीमद्रत्नप्रकाशिकायां विसर्गसन्धिप्रकरणम् ।

वि० (१) 'ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्ति' इति ग्रहणवत्प्रातिपदिकप्रयोज्यं तदन्तविधानन्नभवतीत्यर्थः । ननु किन्नाम ग्रहणवत्प्रातिपदिकम् ? इति चेदुच्यते—वर्णत्वव्याप्यधर्मेण साक्षादवच्छिन्नमुख्यविशेष्यत्वाप्रयोजकत्वे सति प्रत्ययत्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नविषयत्वाप्रयोजकत्वे सति उगित्वावच्छिन्नविषयत्वाप्रयोजकत्वमिति लक्षणसमन्वयस्तु अन्यत्र स्पष्टः ।

तस्य प्रत्ययविधिविषयत्वात्। सान्तं सजुष्शब्दान्तं च यत्पदं तस्य रुः स्यात्; स चालोऽन्त्यस्य। एवं स्थिते फलितमाह-**पदान्तस्येति**। **सजुष्शब्दस्येति**। तदन्तस्य पदस्येत्यर्थः। तेन सजुष इत्यादौ नातिप्रसङ्गः। न च सजूरित्यत्राव्याप्तिः "व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन" (प०) इति निषेधादिति वाच्यम्। "येन विधिः" (पा० सू० १।१।७२) इति सूत्रे शब्दकौस्तुभेऽस्य प्रत्याख्यातत्वात्।

अथ स्वादिसन्धिः।

तस्य प्रत्ययविधीति। अत एव "येन विधिः—" (पा० सू० १।१।७२) इति सूत्रे भाष्ये प्रत्ययविधिभिन्ने "अप्तृन्" (पा० सू० ६।४।११) इत्यादौ गृह्यमाणप्रातिपदिकेनापि तदन्तविधिप्रतिपादनं स्वसा परमस्वसेत्युदाहृतं च सङ्गच्छते। अस्य "समासप्रत्ययविधौ—" इति निषेधानुवादकताया एव युक्तत्वाच्च।

यत्त्वस्य ज्ञापकं "सपूर्वाच्च" (पा० सू० ५।२।८७) इति सूत्रम्। अन्यथा "पूर्वादिनिः" (पा० सू० ५।२।८६) इत्यत्र तदन्तविधिनैव सिद्धे किं तेन। तत् "प्रत्ययविधौ प्रतिषेधः" इत्यस्यैव ज्ञापकमिति वक्तुं शक्यम्। अत एव तदन्तविधिसूत्रभाष्ये "समास—" इत्यादिनिषेधवदस्य न कथनमिति बोध्यम्। **प्रत्याख्यातत्वादिति**। अस्याः फलाभावात् "सूत्रान्ताट्ठक्" "दशान्ताड्डः" (पा० सू० ५।२।४५) इत्यादावन्तग्रहणसामर्थ्येन व्यपदेशिवद्भावानुप्रवृत्तेरिति भावः।

ननु "एकगोपूर्वात्—" (पा० सू० ५।२।११) इत्यस्य केवलैकशब्दगोशब्दयोरप्रवृत्त्यर्थं सा ऽऽवश्यकी "सूत्रान्तात्—" "दशान्तात्" (पा० सू० ५।२।४५) इत्यर्थं च। तत्रान्तग्रहणं तु प्रत्ययविधौ तदन्तग्रहणनिषेधात्तदन्ते प्रवृत्त्यर्थमावश्यकमिति न तत्सामर्थ्याद्व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्तिर्वक्तुं शक्या। न च भयाद्या-

---

अत एव—"ग्रहणवता" इति वचनस्य प्रत्ययविधिविषयत्वादेव। सङ्गच्छत इति। यदि सर्वत्र तस्य वचनस्य प्रवृत्तिः स्यात्तदा 'परमस्वसा' इत्युदाहरणविरोधः स्पष्ट एव। अस्य—"ग्रहणवता" इति वचनस्य। अनुवादकता—तद्वार्तिकस्थनिषेधानुवादकतेत्यर्थः। युक्तत्वादिति—स्वतन्त्रार्थबोधकत्व-कल्पने लाघवस्य सम्भवेन युक्तत्वादित्यर्थः।

नन्वस्मिन्वचने ज्ञापकवर्णनं वृत्तौ कृतमित्यस्यातिरिक्तत्वमेव युक्तमत आह—यत्वस्येति। ज्ञापकमिति। उपक्रमे उक्तमिति शेषः। वस्तुतस्तु तस्य वार्तिकस्य जागरूकत्वाज्ज्ञापकमेव तत्सूत्रमिति बोध्यम्। इत्यस्यैवेति। एतेन ज्ञापकत्वासम्भव एव ध्वनितः। स्वकल्पनायाम्मानमाह—अत एवेति। अनतिरिक्तत्वादेवेत्यर्थः। अस्याः—"व्यपदेशिवद्भावो ऽप्रातिपदिकेन" इति परिभाषायाः। प्रत्याख्यानन्तत्रत्यं स्पष्टयति—फलाभावादिति। ननु केवलसूत्रादिशब्दाट्ठगादिवारणमेव फलमस्त्वित्यत आह—सूत्रान्तादिति। इति भाव इति। कौस्तुभ इत्युक्त्यनन्तरम्प्रत्याख्यातत्वादिति कथनस्य भावः। एतेनार्थचिह्नं ध्वनिता।

तामेवाह—नन्वेकेत्यादिना। पूर्वोक्तमन्तग्रहणसामर्थ्यं खण्डयति—तत्रान्तेति। आवश्यकमिति। एतेन चारितार्थ्यन्दर्शितम्। भयाद्याद्याविवेति। "येन विधिस्तदन्तस्य" इति सूत्रे।

दाविव "सूत्रान्तात्–" इत्यादौ विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासेन सिद्धे ऽन्तग्रहणसामर्थ्यं सूपपादमिति कौस्तुभोक्तरीत्या निर्वाहः। "समासप्रत्ययविधौ–" इत्यादीनां सूत्रशब्दादेर्विशेष्यत्वे तात्पर्यग्राहकत्वस्य सत्त्वेन विपरीतस्य तस्य वक्तुमशक्यत्वात्। न चास्यां मानाभावः। "पूर्वात्सपूर्वादिनिः" (पा० सू० ५।२।८६) इत्येकयोगेन सिद्धे पृथग्योगकरणस्य मानत्वात्। न च "इष्टादिभ्य" (पा० सू० ५।२।८८) इत्यत्रानुवृत्त्यर्थं तथा पाठः। अत एवानिष्टीत्यादिसिद्धिरिति वाच्यम्। ज्ञापकपरभाष्यप्रामाण्येनानिष्टीत्यादिप्रयोगाणामनिष्टत्वात्। एकयोगेऽपि तत्रैव स्वरितत्वबलेन तावत एवोत्तरत्रानुवृत्तौ बाधकाभावाच्च। व्यपदेशिवद्भावस्य प्रातिपदिके निषेधस्वीकारादेव "नान्तादसंख्यादेः–" (पा० सू० ५।२।४९) इति चरितार्थम्। अन्यथा पञ्चम इत्यादावपि व्यपदेशिवद्भावेन संख्यादित्वात्तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेवेत्यरुचेराह—व्यपदेशिवद्भाव इत्यादि। "दिव उत्" (पा० सू० ६।१।१३१) सूत्रे यत्रेति बहुव्रीहिणा तत्सूत्रघटिते पादे इत्यर्थः। एवं च "दिव उत्" (पा० सू० ६।१।१३१) इति सूत्रे हरदत्तेन "इन्द्रे च" (पा० सू० ६।१।१२४) इति सूत्रे कैयटेनोक्तमिति भावः। "येन विधिः–" (पा० सू० १।१।७२) इति सूत्रे कैयटेन सूत्रोपात्तान्तादिशब्दविषयतास्येति वदता स्पष्टमेव प्रत्ययविधिविषयतोक्ता। "असमासे निष्कादिभ्यः" (पा० सू० ५।१।२०) इति सूत्रे भाष्ये कैयटे च स्पष्टमनयोः प्रत्ययवि-

---

एवम् वार्तिकम्भाष्ये तस्य सूत्रस्य प्रयोजनप्रदर्शनपरमस्ति, तत्र भयङ्काढ्यादयेश्चेति समासः। एतेन क्षेमादिषु नेति सिद्धम्। तेषु तथा कथनेन विशेष्यत्वमेव स्वीक्रियते इति यथा, तथेह कल्पनया ऽन्तग्रहणसामर्थ्यं सूपपादम्। तद्यथा—"कर्मण्यण्" इति सूत्रात्कर्मणीत्यनुवर्तते, तच्च "मेघर्ति" इति सूत्रे सम्बध्यमानम्मेघादिघटितवाक्ये विशेषणबोधकमेव, भयशब्दघटिते तु विशेष्यबोधकं, तेन 'भयङ्करः' 'अभयङ्करः' इति भवति, एवमाढ्यङ्करणम् स्वाढ्यङ्करणमिति भवति। एवं सुभगादिषु बोध्यम्। तेनानुवृत्तस्य विशेषणत्वमुपात्तस्य विशेष्यत्वमित्युत्सर्गः। प्रत्ययविधाविति। निषेधस्त्वेतन्मात्रतात्पर्यग्राहको; नतु स्वार्थतात्पर्यग्राहक इति कल्प्यते। एवञ्च "सूत्रान्तात्" इति सूत्रेऽन्तशब्दाभावेऽप्यनुवृत्तस्य प्रातिपदिकादित्यस्य तत्र विशेष्यबोधकत्वस्वीकारेण सूत्रान्तात्प्रत्यये सिद्धेऽन्तग्रहणन्तत्र व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्तौ ज्ञापकम्भविष्यतीति भावः। समाधानमाह—समासेत्यादिना। आदिपदेन "ग्रहणवता" इत्यस्य सङ्ग्रहः। विशेष्यत्व इति। एवञ्च तत्रान्तग्रहणाभावे सूत्रशब्दान्तान्न स्यादित्यन्तशब्दोपादानमावश्यकमेवेति भावः। विपरीतस्य—उपात्तस्य तत्र विशेषणत्वमित्येवंरूपस्य। तस्य—विशेषणविशेष्यभावस्य।

नचेति—अस्य मानाभाव इत्यत्रान्वयः। अस्याम्—"व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन" इति परिभाषायाम्। परोक्तन्दोषमुद्धरति—नचेष्टादिभ्य इत्यादिना। अत एव—"सपूर्वात्" इत्यस्यानुवृत्तेरेव। ज्ञापकपरेति। अस्य "येन विधिः" इति सूत्रस्थेत्यादिः। एकयोगनिर्दिष्टानां क्वचिदेकदेशोऽप्यनुवर्तत इति परिभाषामाश्रित्याह—एकयोगेऽपीति। तस्यां परिभाषायां ज्ञापकान्तरमपि सुवचमित्याशयेनाह—व्यपदेशीति। तद्वैयर्थ्यम्—सूत्रवैयर्थ्यम्। एवञ्च सूत्रसार्थक्यन्तत्फलमिति भावः। खण्डनकारोक्तन्दोषमुद्धरति—दिव उत्सूत्रमिति। अन्तादिशब्देति। यत्रैषामुपादानन्तत्रैव व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्तिरित्यर्थः कैयटस्यापि सम्मत इति मूलोक्तं सप्रमाणमेवेति भावः। अनयोः—मूलोक्तपरिभाषयोः। तत्र भाष्येऽसमासग्रहणप्रयोजननिरूपणावसरे "आर्हादगोपुच्छ" इत्यत्र तदन्तविधौ पारिमगोपुच्छिकमित्यत्र ठञ्प्रतिषेधाट्ठञ् सिद्धो भवति, ततस्तदन्तविधिप्रतिषेधसम्भावनायां

"व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन" (प०) इति, "ग्रहणवता–" (प०) इति च परिभाषाद्वयमपि प्रत्ययविधिविषयकमिति "दिव उत्" (पा० सू०६।१।१३१) सूत्रे कैयटहरदत्ताभ्यामुक्तत्वाच्च । एवं च परमसजूर्भ्यामित्याद्यपि निर्बाधम् । एवं स्थिते इह सजुष्शब्देन तदन्तविधिर्नेति प्राचामुक्तिरापातत इत्यवधेयम् ।

"भोभगो" (पा० सू० ८।३।१७)॥**असन्धिः सौत्र इति।** भगोअघोशब्दयोरोकारस्याकारस्य च पूर्वरूपं सौत्रत्वान्नेत्यर्थः । यदि तु भोस्, भगोस्, अघोस्, इति सान्तं रान्तं वा अनुकृत्य भो इत्यादीनां त्रयाणामलोऽन्त्यस्य यः स्यादपूर्वस्य रोश्चेति व्याख्यायते, तर्हि असन्धिर्न्याय्य एव । युक्तं चैतत् । अन्यथा विभोरिदं, सुप्रभा गौर्यस्य स सुप्रभगुस्तस्य सुप्रभगोरिदं रयोरिदमित्यत्रापि यत्वापत्तेः । भवति ह्ययं भोशब्दादिपूर्वो रुः । न चात्र भोशब्दादेर्लाक्षणिकत्वादग्रहणम् । "विभाषा भवद्भगवदघवतामोच्चावस्य" (वा०) इति वार्तिकेन निष्पन्नानां भवदादिप्रकृतिकानां भोशब्दादीनामपि लाक्षणिकत्वाविशेषात् । अनर्थकत्वमप्युभयत्र तुल्यम् । रुविशिष्टानामेवार्थवत्त्वात् ।

ननु रोरुकारस्यानुबन्धत्वाद्रेफमात्रं विसर्गस्य स्थानि; तथा च "अनल्विधौ" इति स्थानिवद्भावो न स्यादित्याशङ्क्याह—**न ह्ययमिति ।** यथाऽग्रहीदित्यत्र "ग्रहोऽलिटि" (पा० सू० ७।२।३७) इति दीर्घस्य स्थानिवद्भावेनेट्त्वात् "इट ईटि" (पा० सू० ७।२।२८) इति प्रवर्त्तते। एवमिहापि विसर्गस्य रुत्वाद्यत्वं प्रवर्त्ततेति भावः। तथा च "स्थानिवत्"(पा०सू०१।१।५६) सूत्रे भाष्यम्–"विशिष्टं ह्येषोऽनलमाश्रयते इटन्ना-

---

धिविषयतोक्तेति दिक् । इत्याद्यपीति । आदिना सजूर्भ्यामिति ।

ननु सान्तानुकरणे "विभाषा भवत्–" इति वार्त्तिकनिष्पन्नानां ग्रहणं न स्यादत आह—रान्तं वेति । कृतरुत्वानुकरणमित्यर्थः। अलोऽन्त्यस्येति । न च भो राजसे इत्यादौ "रो रि" (पा०सू० ८।३।१४) इति लोपे कृते एकदेशविकृतन्यायेन भोःशब्दत्वाद्रन्त्यस्यौकारस्य यत्वापत्तिरिति वाच्यम् । तेषामभिधाने एषां रोर-

---

विधौ प्रतिषेधः प्रतिषेधश्चायमित्युक्तम्; तेनास्या प्रत्ययविधिविषयता ध्वनिता। कैयटेन च स्पष्टीकृता।

दिगिति—दिगर्थस्तु यदगोपुच्छेत्यस्य पर्युदासपरतया व्याख्यानेन प्रत्ययविधित्वसम्पादनम्, तन्न युक्तम्, उक्तभाष्यविरोधापत्तेरिति ।

नन्वपिशब्देनैव निर्वाहे आदिपदोपादानमनर्थकमत आह—**आदिनेति ।** तथाचापिशब्दः परमसजूरित्यस्य समुच्चायकः ।

न स्यादिति । उत्तरग्रन्थानुरोधेनोभयोरपि तयोर्ग्रहणमिति भावः । **कृतरुत्वेति** । तन्त्रेण वार्तिकेन कृतरुत्वस्याप्यनुकरणमित्यर्थः । तथाचोभयोरपि सङ्ग्रहः । **लोप इति** । यत्वासिद्धयेति शेषः । **अभिधान इति।** स्वीक्रियमाण इति शेषः । एतेनानभिधानकल्पनयाऽत्र समाधानेऽपि भो राजन्

म" इति। इतोऽपि हेतोः "धात्वङ्ग" इत्यादिपरिगणनमशुद्धमित्यवधेयम् ।

पूर्वस्य च रोरिति व्याख्यानेनादोषो बोध्यः । अत्र पक्षे ऽघोशब्दान्तद्वन्द्वे षष्ठ्याःसौत्रो लुक् बोध्यः ।

अवधेयमिति । यदि "ग्रहोऽलिटि" (पा० सू० ८।२।२८) इति सूत्रे इटः स्थानित्वेन निर्देश इति तत्रानलाश्रयणं, प्रकृते तु विसर्गे रेफस्यैव स्थानित्वाद्वैपम्यं "अनल्विधौ" इत्यस्य स्थान्यल्वृत्तिधर्माश्रये च नेत्यर्थस्तत्र स्थान्यल्रेफवृत्ति रुत्वं स्थानिवत्त्वेन दुर्लभमल्विधित्वात्स्पष्टं चेदं प्रकृतसूत्रे भाष्ये इत्युच्यते; तदा पयः-

इत्यस्य दर्शनेनानभिधानकल्पनायाम्मानाभाव इति दर्शितम् । अपूर्वस्येति । अः पूर्वो यस्येत्यर्थः । एवञ्च "रोः सुपि" इति सूत्रस्थं रोरित्युभयत्र सम्बध्यत इति सिद्धम् । अत्र पक्षे—कृतरुत्वानुकरणपक्षे । अन्यथाऽपूर्वान्तद्वन्द्वात्षष्ठीकल्पने क्वचिद्वैयधिकरण्येन क्वचित्सामानाधिकरण्येनान्वयो दुर्घटः स्यादिति भावः । अत्र पक्ष इति कथनेनायम्पक्षो न युक्त इति ध्वनितम् । एवं सति वाक्यभेदस्य षष्ठ्याः सौत्रलुकश्च कल्पनायाङ्गौरवस्य स्फुटत्वात् । परममूलोक्तपक्षे तु अशब्दान्तद्वन्द्वस्य पूर्वशब्देन बहुव्रीहिरिति न दोषद्वयमिति भावः ।

अवधेयमिति कथनेन ध्वनितमर्थं स्पष्टयति—यदीत्यादिना । तत्र—"इट ईटि" इति सूत्रे । प्रकृते—"भोभगो" इत्यत्र । वैषम्यम्—अलाश्रयणम् । यथा प्रकृतेऽलाश्रयणन्तथोपपादयति—अनल्विधेति । तत्र—"देवाः सन्ति" इत्यत्र । दुर्लभमिति । एवञ्च सिज्लोपविधायकं यत् "इट ईटि" इति ततोऽस्य वैषम्यं स्पष्टम् ।

नचैवं 'हे राम' इत्यादावपि स्थानिसकारवृत्तिसुत्वस्यादेशे लोपे आगमनन्दुर्लभमिति कथम्पदत्वमिति वाच्यम्, सान्तनिष्ठपदत्वस्यैकदेशविकृतन्यायेन सान्तस्य समुदायस्याकारान्तादेश इति 'सर्वं सर्वपदादेशा' इतिरीत्या समुदायादेशत्वकल्पनेन स्थानिवद्भावेन पदत्वस्य सुलभत्वात् । आवश्यकञ्च समुदायादेशत्वकल्पनम् । अन्यथा आदेशस्य लोपस्याभावरूपतयाऽर्थबोधकत्वासम्भवेन स्थान्यर्थाभिधानसमर्थस्यादेशत्वमिति प्रवादव्याकोपः स्यात् । नचैवमपि 'दीर्घाहो निदाघ' इत्यत्रादेशे सुप्त्वाभावेन 'असुपि' इति निषेधाप्रवृत्तौ रेफापत्तिरिति वाच्यम्, सावपि पदम्भवतीति पक्षाश्रयणेन हल्ङ्यादिलोपात्प्राक् तेन निषेधेन रुत्वाभावे रुः, ततो रुशब्दान्तस्यौकारान्तादेश इति कल्पनया साधुत्वस्य सम्भवात् । यत्र ह्यभावरूपादेशस्तत्र ह्येवं कल्पना, यत्र तु भावरूपादेशस्तत्र तु श्रौतस्थान्यादेशभावमादायाल्विधित्वम् । अत एवानल्विधाविति चरितार्थम् । अन्यथा "व्यूढोरस्केन" "द्यौः" "पन्था" इत्यादावपि समुदायादेशत्वकल्पनेनाल्विधित्वन्न स्यात् । 'द्यौः पन्था' इत्यादौ हलन्तत्वस्याश्रीयत्वात्तस्यातिदेशासम्भवाच्च । विशेषणतयाऽलाश्रयणस्य तावतापि सम्भवाच्च । नचैवमपि 'अतिखट्वः' "निष्कौशाम्बिः" इत्यत्र ह्रस्वे आप्त्वादेरतिदेशोऽल्विधित्वान्न सम्भवतीति "हल्ङ्यादि" सूत्रे दीर्घग्रहणवैयर्थ्यमिति वाच्यम्, रानुबन्धकनिष्ठस्य स्त्रीप्रत्ययत्वस्य परादिवद्भावेन सवर्णदीर्घनिष्ठस्य ह्रस्वेऽतिदेशसम्भवात् । स्त्रीशब्दाद्येन रूपेण "गोस्त्रियोः" इति सूत्रजन्यबोधे मानन्तस्य समुदायनिष्ठत्वात्तत्रानल्विधाविति निषेधासम्भवाच्च । अत एव तत्रसूत्रे 'गोटां ग्रहणङ्कर्तव्यम्' इति वार्तिककारोक्तिः, "स्त्रियाम्" इत्यधिकृत्य ये विहितास्तेषाङ्ग्रहणमिति भाष्यञ्च सङ्गच्छते । नचैवमप्यतिखट्वायेत्यत्र स्थानिवद्भावेनाप्त्वस्य "सुपि च" इति दीर्घेऽतिदेशोऽल्विधित्वान्न सम्भवतीति वाच्यम्, "अचः परस्मिन्" इत्यनेन सम्भवात् ।

स्पष्टञ्चेदमिति । तत्र हि—"अग्रहणमनर्थकमन्यत्राभावात्, ननु चायमस्ति छन्दःसु पयःसु, किम्पुनः कारणम् ? सुपर एवोदाहियते, न पुनरयं, वृक्षस्तत्र प्लक्षस्तत्रेति, अस्त्यत्र विशेषः, विसर्जनीये कृते न भविष्यति, इहापि विसर्जनीये कृते न भविष्यति, छन्दःसु परस्विस्यादौ, ननु चेहा-

निपाता इति। "भोभगो-" (पा० सू० ८।३।१७) इति सूत्रे निर्दिष्टाश्चादेराकृतिगणत्वात्तत्र बोद्ध्याः। तथा च "विभाषा भवद्भगवत्-" (वा०) इति वार्तिकं नाश्रयणीयम्। अन्यथा पुँल्लिङ्गैकवचनमात्रे

स्वित्यत्र यत्ववारणायाशीति। तत्र हि "रोःसुपि" (पा० सू० ८।३।१६) इति विसर्गः। नियमशास्त्राणां च विधिमुखेनैव(१)प्रवृत्तिरिति तत्र रुविशिष्टः स्थानीति तद्वृत्तिरुत्वस्य स्थानिवत्त्वेन लाभः सुकरः। यदि तु "रोः सुपि" (पा० सू० ८।२।१६) इत्यत्रापि 'रः' इत्यनुवर्त्य रोः रेफस्यैव तेन विसर्गस्तदा ऽस्यग्रहणमुत्तरार्थं सत्स्पष्टार्थमिहैव कृतमित्यवधेयम्। तत्रेति। चादिष्वित्यर्थः। वार्त्तिकं नाश्रय-

---

पि स्थानिवद्भावात्प्राप्नोति वृक्षस्तत्रेति, अनल्विधौ स्थानिवद्भावः, अथायमल्विधिः स्यात् शक्यमस्यग्रहणमवक्तुम्, बाढं शक्यम्, अल्विधिस्तर्हि भविष्यति कथमिदमस्ति रोरीति ततः खरवसानयोर्विसर्जनीयः र इत्येव रोः सुपि विसर्जनीयः रोः रः" इति प्रतिपादितम्।

एतेन भाष्यप्रघट्टकेन स्थानितावच्छेदकत्वेनाभिप्रेतस्यातिदेशेन प्राप्तस्य यत्रालसमर्पकस्थानिबोधकशब्दबोध्यवृत्तित्वन्तत्रानल्विधाविति निषेधः प्रवर्तते, नान्यत्रेति स्पष्टमेव लभ्यते।

उक्तभाष्यरीत्या समाधत्ते—तदा पयःस्वित्यत्रेति। देवाः सन्तीत्यतोऽस्य वैलक्षण्यमस्तीत्याह—तत्र हीति। नन्वस्य सूत्रस्य नियामकत्वेनेति विसर्ग इत्यसङ्गतमत आह—नियमशास्त्राणामिति। विधिमुखनैवेति। इदमन्यत्र स्पष्टम्। उत्तरार्थमिति। अत एवोक्तभाष्यानन्तरम् "उत्तरार्थन्तर्हि तत्कर्तव्यम्" "हलि सर्वेषाम्" अशि हलि यथा स्यादिह माभूत् वृक्षवयतेरप्रत्ययः वृक्षव् करोति" इत्युक्तम्। परोक्तन्दोषमुद्धरति—यदि त्विति। उत्तरार्थम्—"हलि सर्वेषाम्" इति सूत्रार्थम्। अवधेयमिति। मूलोक्तार्थावधेयपदार्थ एतावानित्यवधेयमित्यर्थः।

प्र० (१) अयमाशयः-सर्वत्र नियामकशास्त्राणां वाच्यवृत्त्या विधायकत्वमेव सम्भवति, अन्यनिषेधकत्वं तु फलितार्थमादायैव भवति, न वाच्यार्थमादाय। तथा च-यत्र नियामकशास्त्रस्य नियम्यशास्त्रे सङ्कोचं कृत्वा विधायकत्वं सम्भवति, तत्र निषेधार्थकत्वस्वीकारे; स्वार्थहान्यादिदोषत्रयप्रयुक्तगौरवादयुक्तः। यत्र तु विधिमुखेन प्रवृत्तौ स्नुषाश्वश्रून्याय आपतेत् तत्र निषेधमुखेनैव प्रवृत्तिर्वाच्या। यथा "हन्तेः" (पा०सू०८।४।२२) "अत्पूर्वस्य" (पा०सू०८।४।२२) इत्यादौ। अत्र हि "नियामकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकाव्यापकं, नियम्यशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यं च यद्रूपं तद्रूपावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन नियम्यशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्ने संङ्कोच" इति नियमानुरोधेन हन्त्यवयवाकारपूर्वकनत्वस्य स्वस्यापि स्वव्यापकत्वसम्भवेन नियामकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकव्यापकत्वेन स्वीकारे तदवच्छिन्नातिरिक्तत्वेन नियम्यशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्ने सङ्कोचे प्रहण्यादित्यादौ "अत्पूर्वस्य" (पा०सू०८।४।२२) इत्यनेन, प्रघ्नन्तीत्यादौ "हन्तेः" (पा०सू०८।४।२२) इत्यनेन णत्वस्य प्राप्तिः क्रियते, तथाच स्नुषाश्वश्रून्यायप्रसक्तिः स्पष्टैव। अथ सामान्यतो हन्त्यवयवनत्वावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन सङ्कोचे प्रघ्नन्तीत्यादौ वारणसम्भवेऽपि "हन्तेः" (पा०सू०८।४।२२) इति योगविभागस्य वैयर्थ्यं स्यादेव। तस्मादत्र निषेधमुखेनैव प्रवृत्तिः। तथा च "अत्पूर्वस्य" (पा०सू०८।४।२२) इत्यनेन हन्त्यवयवाऽकारपूर्वकनत्वावच्छिन्नातिरिक्तस्य हन्त्यवयवनकारस्य णत्वं नेति निषेधकेन प्रघ्नन्तीत्यादौ णत्वं निषिध्यते। प्रहण्यादित्यादौ तु "हन्तेः" (पा०सू०८।४।२२) इत्यनेन णत्वं विधीयते इति उभयोः सार्थक्यं सम्भवति। प्रकृते च विधीमुखेन प्रवृत्तिस्वीकारे न तन्न्यायापत्तिरिति लाघवात्तत्स्वीकार एवोचित इति।

भो हरे इत्यादिसिद्धावपि भो हरिहरौ, भो विद्वद्वृन्द, भो गङ्गे, इत्यादि न सिद्ध्येदिति भावः। एतच्च वृत्तिहरदत्तादिमतेनोक्तम्। भाष्यस्वरसरीत्या तु "विभाषा–" (वा०) इत्यादि वार्तिकमारब्धव्यमेव। किं तु निपातोऽपि भोः शब्दोऽस्ति, तेन द्विवचनादौ स्त्रीनपुंसकयोश्च न दोषः। युक्ततरं चैतत्। हे भवन्निितिवत् हे भो इति प्रयोगस्यापीष्टत्वात्। तस्य च वार्तिकारम्भ एव सिद्धेः। "स्युः प्याट्पाडङ्गहैहेभो" इत्य-

---

णीयमिति। भो इत्यादिप्रयोगाणां निपातैरेव सिद्धेः। निपातानामपि सम्बोधनान्तभवदादिसमानार्थकत्वात्सम्बोधनविभक्त्यन्तत्वेनामन्त्रितत्वमस्ति। "भवदादि" इत्यत्र भोःशब्दस्याप्यादिना ग्रहणात्तत्र भो इत्यादिसिद्धिरिति भावः। अन्यथा—साधारणानामभावे। भो विद्वद्वृन्देति। नपुंसके सोर्लुका लुप्तत्वेन वार्त्तिकाप्रवृत्तेरिति भावः। भो गङ्गे इति। विभक्तौ लिङ्गविशिष्टाग्रहणान्ङीपा व्यवधानाद्भवतः सम्बुद्धिपरत्वाभावेनेति भावः। 'स्युः, प्याड्–'इत्यस्य निपातमात्राङ्गीकारे इत्यादिः।

ननु निपातोऽप्ययं भवच्छब्दसमानार्थ एवेति हे भो इत्यस्य नासङ्गतिः। अत एव भाष्यकैयटयोर्वार्त्तिकसिद्धविभक्त्यन्तप्रतिरूपकमव्ययमित्युक्तं, विभक्त्यन्तप्रतिरूपकत्वं च शब्दतोऽर्थत(१)इत्यन्यत्र स्पष्टम्। किं च 'व्यतिलुनीत' इत्यादिवदेतयोरपि

मूले—अन्यथेति। वार्तिकस्यैव स्वीकारे। इत्यादिसिद्धावपीति। "मतुवसोः" इति सूत्रे पठितस्य तस्य वार्तिकस्यैषान्त्रयाणामन्त्यस्य रुः स्यात्सम्बुद्धौ अवस्य चौदित्यर्थः। तत्र—"नानर्थक" इति परिभाषाया अस्वीकारपक्षे। अलोन्त्यपरिभाषा तु न प्रवर्तते, वस्येति वाच्ये ऽवस्येत्युपादानसामर्थ्यात्। एवञ्च पुंल्लिङ्गे हल्ङ्यादिलोपेन प्रत्ययलक्षणस्य प्रवृत्तिरिति सिद्धावपीत्यर्थः। भो हरिहरावित्यादिना। आद्ये, सम्बुद्धिपरत्वाभावात्। अन्त्ये, सम्बुद्धेर्लुकाऽपहारात् रूपन्न सिद्धेदित्यर्थः।

वार्तिकाभावेऽपि लक्ष्याणां सिद्धिमाह—भो इत्यादीत्यादिना। ननु निपातमात्रस्वीकारे आमन्त्रितकार्यसिद्धिः कथमत आह—निपातानामपीति। सम्बोधनविभक्त्यन्तत्वेन—सम्बोधनविभक्त्येकवचनान्तत्वेन। त्रलादिसिद्धिमप्याह—भवदादीति। भवदादीत्यत्र भवदादियोग एवेष्यत, इत्यत्र। तत्र भोइत्यादीति। आदिना ततो भो इत्यादिसङ्ग्रहः। साधारणानाम्—सर्वलिङ्गसर्ववचनविषयनिपातानामित्यर्थः। विभक्ताविति। गङ्गाशब्दसामानाधिकरण्येन तस्य स्त्रीलिङ्गत्वात्तत्र ङीप्स्यादिति भावः। हे भो इति प्रयोगानुपपत्तिर्निपातमात्राङ्गीकारे सूचिता; तां स्पष्टयति—स्युः प्याडित्यस्येति। अयम्—भोः शब्दः। अत एव—तस्य निपातस्य भवच्छब्दसमानार्थकत्वादेव। ननु शब्दत एव विभक्तिप्रतिरूपकत्वमस्तु तावतापि भाष्योपपत्तिर्भविष्यतीत्यत आह—विभक्त्यन्तेति। अर्थतश्चेति। विनिगमनाविरहादुभयं विवक्षितमिति भावः। अन्यत्र स्पष्टमिति। मतुप्सूत्रस्थभाष्यकैयटयोः स्पष्टमित्यर्थः। तत्र हि—अस्तिमानित्यादौ सत्ताकर्तृत्वेन धनबोधादस्ति कथञ्चिदर्थतः साम्यमिस्यस्तीत्यस्याव्ययेष्वप्रमाणिकः पाठ इत्युक्तम्।

सहप्रयोगस्याप्युपपत्तिमाह—किञ्च। व्यतीति। समुच्चित्य द्योतकत्वस्य सम्भवादिति भावः।

प्र० (१) ननु "उपसर्गविभक्तिस्वरप्रतिरूपकाश्च" (ग० वा०) इत्यत्र स्वरांशेऽर्थतः प्रतिरूपकत्वासम्भवात्तत्साहचर्याद्विभक्तिप्रतिरूपकत्वमपि शब्दत एव स्यान्नत्वर्थतोऽपीति चेन्न, समकालार्थकयुगपच्छब्दस्य शब्दतो युगं पततीति व्युत्पत्त्या सिद्धविभक्त्यन्तप्रतिरूपकत्वसत्त्वेन वार्तिकेनैव सिद्धे गणपाठस्य वैयर्थ्यापाताच्छब्दतोऽर्थतश्च विभक्तिप्रतिरूपकग्रहणात्।

मरोक्तानां सम्बोधनार्थानां निपातानां सह प्रयोगायोगात् । किं चात्रभवान् हरिस्तत्रभवान् इतिवत् तत्र भो इत्याद्यपि वार्तिके सत्येव सिद्ध्यति । "इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते" (पा० सू० ५।३।१४) इति सर्वविभक्त्यन्तात्त्रतसोर्भवदादियोग एवेष्टत्वात् । किं चामन्त्रितत्वे पदात्परस्याष्टमिकनिघातः । "आमन्त्रितं पूर्वम्–" (पा० सू० ८।१।७२) इत्यविद्यमानवद्भावः । "आम एकान्तरम्-" (पा०सू० ८।१।५५) इति विधिः । "वाक्यादेरामन्त्रितस्य-" (पा० सू० ८।१।८) इति द्विर्भावः । "सुबामन्त्रित–" (पा० सू० २।१।२) इति पराङ्गवद्भावश्चेत्यादि सर्वं सिद्ध्येत, न त्वन्यथेति दिक् ।

'भगो, अघो' इति निपातावपि यदि प्रामाणिकास्तर्हि स्तान्नाम ।

सहप्रयोग(२)सम्भव इत्यरुचेराह—किं चेति । पदात्परस्येति । इदं च न भोःशब्दे फलमुभयोरपि भोः शब्दयोः सम्बोधनप्रथमान्तत्वेनामन्त्रितत्वात् । किं तु तिष्ठसि भगो, तिष्ठसि अघो इत्यादौ भगवन् , अघवन् तिष्ठसीत्यर्थके "आमन्त्रितस्य-" (पा० सू० ८।१।१९) इति निघातसिद्धिः । निपातयोस्तु तयोः सम्बोधने शक्तौ मानाभावेन सम्बोधनप्रथमान्तत्वाभावेनामन्त्रितत्वाभावात् । भगो तिष्ठसीत्यादौ अविद्यमानत्वम् । आं भगो देवदत्तेत्यादौ एकान्तरितम् । भगो ३ आगच्छ इत्यादौ द्विर्भावः । धनेन भगो इत्यादौ पराङ्गत्वमिति भावः । यदि प्रामाणिकाविति ।

इत्यरुचेरिति । यद्वार्तिकारम्भस्य फलमुक्तन्तदन्यथासिद्धिरुक्तैव, त्रलादिसिद्धिरपि भवदादीत्यत्रादिशब्दोपादानेन साधितैवेत्यरुचेरित्यर्थः । किञ्चेतीति । किञ्चामन्त्रितत्व इत्यादीत्यर्थः । मूले— पदात्परस्य इत्यादिना । वार्तिकारम्भस्य 'तत्र भो' इति 'तिष्ठति भो' इत्यत्र वा "आमन्त्रितस्य च" इत्याष्टमिकसूत्रेण निघातसिद्धिः फलमित्युक्तम्, तदपि निपातस्य सम्बोधनविभक्त्यन्तत्वस्वीकारप्रदर्शनेन साधितमेवेति मूलोक्तनिघातसिद्धिरूपम्प्रयोजनम्भगो अघोः शब्दांश इत्याह—इदञ्चेत्यादिनाः भावादित्यन्तेन । सम्बोधनप्रथमान्तत्वेनेति । सा च "प्रातिपदिकार्थ"इति सूत्रेण "सम्बोधने च" इत्यनेन वेति "सामन्त्रितम्"इति सूत्रे व्यक्तीभविष्यतीति भावः । सिद्धिरिति । फलमित्यस्यानुषङ्गः । मानाभावेनेति । "भगो हरिहरौ" इत्यतो भगवत्त्वप्रकारेण; "अघो देवदत्त" इत्यतोऽघवत्त्वप्रकारेण, बोधस्यानुभवसिद्धतया सम्बोधनविभक्त्यन्तत्वे मानाभावेनेत्यर्थः । निपातयोर्भगोयघोः शब्दयोर्न पूर्वोक्तमेव फलम्, किन्त्वन्यदपीत्याशयेनाह—भगोस्तिष्ठसीत्यादाविति । आं भगो देवदत्तेत्यादाविति । आमित्यङ्गीकारे । अत्राम् देवदत्त भगो इति पाठः । अत्र भगोः शब्दस्य "आमन्त्रितस्य च" इत्यनेन प्राप्तस्य निघातस्य "आम एकान्तरमामन्त्रितमनन्तिके" इत्यनेन प्रतिषेधसिद्धिः फलम् । नच देवदत्तेत्यस्याविद्यमानवद्भावेन नैकान्तरता प्राप्नोतीति वाच्यम् , "नामन्त्रिते समानाधिकरणे" इति सूत्रेणाविद्यमानवद्भावस्य प्रतिषेधात् । नैकान्तरत्वसिद्धिमात्रम्फलम्किन्त्वन्यदपीत्याह—भगो आगच्छेति । इदं द्विर्भावप्रवृत्तियोग्यमुदाहरणम् । भगो भगो आगच्छेति तदा भविष्यति । धनेन भगो इति । धनेन भगवन् ऐश्वर्यवन्नित्यर्थः, अत्र मत्वर्थसत्तायान्धनस्य करण-

---

प्र० (१) व्यावक्रोशी, व्यावहासीत्यादौ स्त्रीत्वरूपार्थे द्योत्ये "कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रियाम्" (पा० सू०३।३।४३) इत्यनेन णच्प्रत्ययस्य, णजन्ताच्च "णचः स्त्रियामञ्" (पा०सू०५।४।१४) इत्यनेनाञ्प्रत्ययस्य, तदन्ताच्च "टिड्ढाणञ्–" (पा०सू०४।१।१५)इत्यनेन ङीप्प्रत्ययस्य च विधानेन द्योतकानां समुच्चयस्य शास्त्रसिद्धत्वादित्यर्थः ।

आमन्त्रितकार्यसिद्धिस्तु वार्तिकायत्तैवेति सुधीभिराकलनीयम्।

यत्तु वदन्ति–सकारान्तानेवैतान् निपातानास्थाय रुत्वोत्वे भाष्ये प्रत्याख्याते इति, तदतिरभसात्। स्यादेतत्। निपातानामभ्युपगमे यत्वविधौ त एव गृह्येरन्, प्रतिपदोक्तत्वात्। न तु सम्बुद्ध्यन्ताः लाक्षणिकत्वादिति चेन्मैवम्। "स्वरितेनाधिकारः" (पा० सू० १।३।११) इत्यत्राधिकः कारोऽधिकार इति व्याख्यानमाश्रित्य लक्ष्यानुरोधेन स्वरितत्वमाश्रित्योभयग्रहणात्। "भुवश्च महाव्याहृतेः" (पा० सू० ८।२।७१) इति सूत्रे महाव्याहृतिग्रहणं लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अनित्यत्वज्ञापनार्थमिति हरदत्ताद्युक्तेश्च। न चैवमपि प्रभोरित्यादावतिव्याप्तिः। परस्परसाहचर्येण निपातानां वार्तिकोक्तानां च ग्रहणेऽप्यन्येषामग्रहणात्।

यदीत्यनेनेदं सूचितं तौ न प्रमाणिकौ। अत एव भाष्ये "विभाषा भवत्–" इति व्याख्याय भो ब्राह्मणीत्यस्यैवासिद्धिमाशंक्याव्ययमेष भोःशब्दो विभक्तिप्रतिरूपकत्वादित्येवोक्तम्। एवं च भगो हरिहरावित्याद्यसाध्वेव। तदतिरभसादिति। "भोभगो–" (पा० सू० ८।३।१७) "मतुवसोः–" (पा० सू० ८।३।१) इति सूत्रयोरस्यार्थस्य भाष्येऽस्पृष्टत्वादिति भावः। उभयग्रहणादिति। वार्त्तिकबोधितसाधुत्वानामपि "कुलटाया वा" (पा० सू० ४।१।१२७) इत्यादौ कार्यान्तरबोधनाय सूत्रकृताऽनुवादस्य करणादिति भावः। हरदत्तेति। एवं चानित्यत्वात्तदप्रवृत्तावुभयोर्ग्रहणसिद्धिरिति भावः। "विभाषा भवत्–" इति वार्तिके भो ब्राह्मणा भो ब्राह्मणी इत्यसिद्ध्याशङ्कायामव्ययमेष भोः शब्द इति सिद्धान्तेनोभयोरत्र ग्रहणलाभादिति बोध्यम्।•

परस्परसाहचर्येणेति। तेन चार्थवतामेव ग्रहणमिति भावः। अर्थवत्परिभाषयेत्यपि बोध्यम्। अन्येषाम्—अनर्थकानाम्। सान्तरान्तान्यरानुकरणमिति पक्षे

त्वेनान्वयादामन्त्रितम्प्रति कारकत्वमस्तीति पराङ्गवद्भावस्य प्राप्तिः।

न प्रामाणिकाविति। भोशब्दस्येव तयोः कोशे ऽनुपादानादिति शेषः। अत एव-'भगोस्' 'अघोस्' इति निपातयोरप्रामाणिकत्वादेव। असिद्धिमिति। एषा प्रागुपपादिता। इत्येवोक्तमिति। 'नत्वव्ययान्येते' इति तत्रोक्तमिति तयोरप्रामाणिकत्वस्य सिद्धिः। इत्यादीति। आदिना 'भगो गच्छ' इत्यस्य सङ्ग्रहः। तदिति। प्रकाशकृदुक्तमित्यर्थः। मूले-उभयग्रहणादिति। निपातवार्तिकनिष्पन्नयोर्ग्रहणादित्यर्थः। ननु सूत्रकारस्य सूत्रकरणसमये वार्तिकासत्त्वेनैतद्बोधितसाधुत्वकानामनुकरणसम्भवेनोभयग्रहणादित्यसङ्गतमत आह—वार्तिकेति। अत्र वार्तिकं "शकन्ध्वादिषु पररूपं वाच्यम्" इति बोध्यम्। एवञ्चैकदेशानुमत्या तद्वार्तिकस्यापूर्वत्वाभावबोधनद्वारा तत्साध्यरूपाणां साधुत्वं सूत्रकृतैव ध्वनितमिति भावः। मूले-महाव्याहृतिग्रहणमिति। "भुवः" इति सूत्रे भुव इत्यनेनान्तरिक्षवाचकस्य भुवरिति रान्तस्य महाव्याहृतेर्ग्रहणम्, उत क्विबन्तपृथ्वीवाचकभूप्रकृतिषष्ठ्यन्तस्य ग्रहणमिति सन्देहस्य लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया निवृत्तौ महाव्याहृतिग्रहणम्परिभाषाया अनित्यत्वे ज्ञापकमिति भावः।

प्रकृतसूत्रे उभयोर्ग्रहणे भाष्यमपि साधकमित्याह—विभाषाभवदितीति। मूले-नचवमिति। एवम्-लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तिस्वीकारे। तेन-साहचर्येण। न केवलं साहचर्य-

"व्योर्लघु" (पा० सू० ८।३।१८) ॥ लघुप्रयत्नतरः । स चान्तरतम्याद्ध्रस्य वो यस्य य इत्याह—**वयाविति** ।

"ओतो गार्ग्यस्य" (पा० सू० ८।३।२०) ॥ **ओकारादिति** । यत्त्वोकारान्तादङ्गादिति प्राचा व्याख्यातम्, तन्न । अङ्गस्याप्रकृतत्वात् । **असम्भवाच्च** । न ह्युदाहरणेष्वोकारान्तमङ्गमस्ति ।

"हलि सर्वेषाम्" (पा० सू० ८।३।२२) ॥ **यकारस्येति** । वकारस्तु नानुवर्तते । भोभगोअघोपूर्वस्यासम्भवात् । अपूर्वस्तु यद्यपि सम्भवति वृक्षव् करोतीति, तथापि तत्र लोपाप्रसङ्गः । अशीत्यनुवर्त्याशा हलो विशेषणात् । वृक्षव् हसतीत्यादि तु अनभिधानादसाध्वित्याहुः । गव्यमित्यत्र तु पदान्तत्वं नास्ति । गव्यूतिरित्यत्र तु वकारप्रश्लेषान्न वलोप इत्युक्तम् । ननु देवा नम्या इत्यादौ "लोपो व्योः—" (पा० सू० ६।

प्रसिद्ध्या भो इत्यादिपूर्वकरेफान्तानामेवार्थवतां ग्रहणस्य न्याय्यतया भो इत्याद्योकारान्तानुकरणपक्षे ऽपि वार्त्तिकनिष्पन्नानां निपातानां चैकदेशभूतभोशब्दादीनामेव ग्रहणमिति भावः ।

अत्रेदन्तत्त्वम्—रान्तानामेवानुकरणं सूत्रे सन्ध्यभावो न्याय्य एवेति भाष्यस्वरसः ।

लघूच्चारणतरो—(१)लघुतरोच्चारणः ।

हलो विशेषणादिति । स्पष्टं भाष्ये । इत्याहुरिति । हरदत्तादयः । वकारलोपं

मात्रं साधकन्किन्तु परिभाषापीत्याह—अर्थवदिति । ननु मूलकृता साहचर्यपरिभाषा सञ्चारिता नत्वर्थवत्परिभाषा इत्यत्र किम्बीजमत आह—सान्तेति । भोशब्दादीनामेवेति । एवकारेण प्रभोरित्याद्येकदेशव्यावृत्तिः । तथाचौकारान्तानुकरणमिति पक्षाभिप्रायको ऽयङ्ग्रन्थ इति भावः । मूलात्सिद्धान्तानिर्णयात् स्वयं सिद्धान्तमाह—अत्रेदन्तत्त्वमिति । रान्तानामेवेति । लक्षणवशसम्पन्नरान्तानामेवेत्यर्थः । एवञ्च लाक्षणिकत्वविशेषान्निपातवार्तिकनिष्पन्नयोर्ग्रहणसिद्धिः । प्रभोरित्याद्येकदेशव्यावृत्तिस्त्वनर्थकत्वेन साधितैव । एवकारेण सान्तौकारान्तपक्षयोर्व्यावृत्तिः । न्याय्य एवेति । एतेनैतत्पक्षे सौत्रसन्ध्यभावकल्पनेन लाघवमिति सूचितम् ।

ननु 'लघूच्चारणतर' इति मौळव्याख्यानादुच्चारणक्रियागतस्य प्रकर्षस्य लाभो भवति; नतु क्रियाप्रयोजकप्रयत्नगतस्येति कथन्तदित्यत आह—लघुतरोच्चारण इति । एवञ्च लघूच्चारणतर इत्यत्रान्यपदार्थसम्बन्धोत्तरं वर्तिपदार्थस्य लाघवस्य प्रकर्षविवक्षेति भावः । शुक्लतरः पट इत्यादावपि विशेषणप्रकर्षविवक्षया साधुत्वस्य सर्वत्र दर्शनात् । एवञ्च 'शिखी ध्वस्तः' इतिवत्साधुत्वमस्येति बोध्यम् ।

भाष्ये इति । एतच्च प्रागुपपादितम् । हरदत्तादय इत्यनेन सूचितामरुचिम्प्रकटयति—वकार-

---

प्र० (१) अत्र लघुः प्रयत्नो यस्येति विग्रहे बहुव्रीहेः, लघुशब्दार्थगतप्रकर्षविवक्षायां तरप्प्रत्ययस्य च युगपत्प्राप्तौ विप्रतिषेधेन परत्वात्तरपि प्राप्ते "पूर्वपदातिशये आतिशायिकाद् बहुव्रीहिः सूक्ष्मवस्त्रतराद्यर्थः" इति वार्तिकेन पूर्वविप्रतिषेधेन बहुव्रीहौ कृते ततो ऽवयवार्थगतातिशयबोधकस्तरबित्यर्थः ।

२।७६) इत्येव सिद्धम् । मैवम् । तं प्रति यत्वस्यासिद्धत्वात् । देवा यान्तीत्यत्र वलपरत्वाभावाच्च ।

अहोरात्र इति । "रात्राह्नाहाः-" (पा० सू० २।४।२९) इति पुंस्त्वम् ।

अहरादीनामिति । उभयत्राप्यादिशब्दः प्रकारे । तेन "स्वचक्षो रथिनः सत्यशुष्मः" । विप्रः कविः काव्येन स्वर्चनो" इत्यादि ग्राह्यम् ।

तृढो वृढ इति । उदित्वेन वेट्कत्वात् "यस्य विभाषा" (पा० सू० ७।१।१५) इति निष्ठायां नेट् । ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः ।

यत्तु प्राचा प्रत्युदाहृतम्-दृढ इति, तन्न । तत्र ढलोपस्यैवाभावात् । तथा हि—"दृढः स्थूलबलयोः" (पा० सू० ७।२।२०) इति सूत्रेण दृंहेर्नकारहकारयोर्लोपः, तकारस्य ढत्वं च निपात्यते । न त्वसिद्धकाण्डस्थढत्वस्येह प्रवृत्तिः, "दादेर्धातोः-" (पा० सू० ८।२।३२) इति घत्वेन बाधात् । न च इडभावो ढत्वं च निपात्यतां धत्वष्टुत्वढलोपास्तु भविष्यन्त्येवेति वाच्यम् । तथा सति परिदृढय्येत्यत्र "ल्यपि लघुपूर्वात्" (पा० सू० ६।४।५६) इति णेरयादेशो न स्यात् । पारिदृढी कन्येत्यत्र "अणिञोः-" (पा० सू० ४।१।७८) इति ष्यङ् च स्यात् । ढलोपस्यासि-

---

ततस्तदर्थानवगतेरित्यर्थः । एवं च करोत्यादिपरेऽपि तत एव लोपो न भविष्यतीत्यशा हलो विशेषणं व्यर्थमिति सूचितम् । भाष्यमपि तदेकदेश्युक्तिरेव । "न पदान्ताः परेऽणः सन्ति" इति "लण्" (म० सू० ६) सूत्रस्थभाष्यविरोधाच्च ।

इडभावो ढत्वं चेति । चेन नलोपसंग्रहः । ढलोप इति । "ढो ढे लोपः" (पा० सू० ८।३।१३) इत्येतद्द्रष्टव्या ष्टुत्वं तु नासिद्धं; सामर्थ्यादिति भावः ।

लोप इत्यादिना । अनवगतेरिति । पदानुपूर्वीज्ञानस्यार्थोपस्थितिकारणत्वस्य क्लृप्तत्वादिति भावः। न च शास्त्रस्य प्राप्तिः कथं वारणीयेति वाच्यम्, शास्त्रस्यानिष्टार्थप्रवृत्तेरदर्शनात् । एवं च—उक्तरीत्या लोपाभावस्य सिद्धौ च । तत एव—अर्थानवगतेरेव । उक्तभाष्यविरोधम्परिहरति—भाष्यमपीति । वृक्षव् करोतीत्यत्र प्राप्तिप्रदर्शकभाष्यमपीत्यर्थः । एकदेश्युक्तिरिति । तदर्थानवगतेरित्युक्तरीत्यैकदेश्युक्तिरित्यर्थः । भाष्यान्तरसम्वादादपि तस्यैकदेश्युक्तित्वमित्याह—न पदान्ताः परेऽण इति ।

अत्रेदम्बोध्यम्—अनेन सूत्रेण लघ्वलघूच्चारणयोर्लोपः क्रियते, यदि हलीति प्रकृतसूत्रे नोच्येत; तदा 'देवा इह' इत्यत्रालघूच्चारणस्य यस्य लोपः स्यादित्याशयेन परममूले—"हलि किम् ? देवायिह" इत्युक्तम् । "लोपः शाकल्यस्य" इति सूत्रन्तु "देवा इह" इत्यत्र लघूच्चारणस्य यस्य लोपविधायकत्वेन चरितार्थम् । एतद्विषये यकारस्य यत्र वैकल्पिको लोपस्तत्रैतद्विषयकशास्त्रारम्भान्नित्यो लोपो हल्ग्रहणाभावेऽपि न प्रवर्तत इति । एतेन वैकल्पिकलोपविषये नित्यलोपस्वीकारे विकल्पस्य वैयर्थ्यापत्तिरिति परास्तम् ॥

ढत्वेन गुरूपोत्तमत्वादिति भाष्ये स्थितम् ।

यत्तु प्राचा व्याख्यातम्—दृंहेरेवेदं निपातनं,द्रुह वृद्धाविति तु प्रकृत्यन्तरम्। तस्य निष्ठायामागमशास्त्रस्यानित्यत्वादिडभावे "वा द्रुह-" (पा० सू० ८।२।३३) इत्यत्र "वा" इति योगविभागात् पक्षे घत्वाभावे ढलोपे च प्रत्युदाहरणमिदं द्रष्टव्यमिति । तन्न । उभयोरपि निपातनाभ्युपगमात् ।

तदाह वामनः—अथ द्रुहिः प्रकृत्यन्तरमस्ति तस्याप्येतन्निपातनं नलोपवर्जमिति । युक्तं चैतत् । अन्यथा हि अस्माद् णेरय् न स्यात्, ष्यङ् च स्यात् ।

उत्वमेवेति । सिद्धासिद्धयोरतुल्यबलत्वेन "विप्रतिषेधे परम्-" (पा० सू० १।४।२) इत्यस्याप्रवृत्तौ निष्प्रतिपक्षत्वादुत्वमेव भवतीत्यर्थः । तदुक्तम्—"पूर्वत्रासिद्धे नास्ति विप्रतिषेधोऽभावादुत्तरस्य" इति । एतेन विभक्तिकार्यं प्राक् पश्चादुत्वमत्वे इत्यादि व्याख्यातम् ।

सूत्रे सु इति पृथक्पदं लुप्तषष्ठीकमित्याह—**एतत्तदोर्यः सुरिति ।**

भाष्ये स्थितमिति । "दृढः स्थूल-" (पा० सू० ७।२।२०) इति सूत्रे शेषः । द्रष्टव्यमितीति । ष्यङि णेरयाभावे चेष्टापत्तिरिति भावः ।

उभयोरपीति । त्वदवलम्बभूतेन वृत्तिकृतेति शेषः ।

तदाह वामन इति । अत्रारुचिबीजं तु दृंहेर्नकारहकारलोपार्थमिति भाष्यविरोधः । अनिदितो दृहेस्तु दृहितमित्येवेष्यत इति कैयटविरोधश्चेति ।

किं च प्रसादोक्तरीत्या दृहेरपि इडभावढत्वयोः सिद्धाविण्निषेधप्रकरणे दृढ इति निपातनस्य व्यर्थत्वमित्यलम् ।

अभावादुत्तरस्येति । आहार्याभावारोपादित्यर्थः ।

भाष्ये स्थितमित्यत्र भाष्ये "ढ्रलोपे" इति सूत्रस्थङ्ग्राह्यमिति भ्रमानुत्पत्तये आह—दृढः स्थूलेतीति । द्रष्टव्यमिति योक्तिः सा दृढ इति प्रक्रियोक्तप्रत्युदाहरणस्योपपादनाय प्रसादस्य, तस्माद्दृढशब्दाण्णौ ततो ल्यपि "ल्यपि लघुपूर्वात्" इति सूत्रेणैव प्रवर्तते इति, तदभिप्रेतमित्याह—अस्येति । मते इति शेषः । एतेनेयमुक्तिरपसिद्धान्त इति ध्वनितम् । अत एवाह—त्वदवलम्बेति । अत्रारुचीति । वामनोक्तावरुचिबीजन्त्वित्यर्थः ।

भाष्यविरोध इति । नकारहकारलोपार्थमित्युपादाने ऽनिदितो न निपातनमिति स्पष्टमेवेति भाष्यविरोध इत्यर्थः । वामनेन उभयोरपीति यद्यप्युक्तं, तथापि प्रक्रियाकृता तथा नोक्तम्, अतः रकस्योभयोरपीति नेष्टमिति ।

प्रसादानुयायिशङ्कां वारयति—किञ्चेति । अलमिति । योगविभागस्यागमशास्त्रानित्यत्वस्य चाप्रमाणत्वम् । सर्वावलम्बभूतदृढस्थूलेतिभाष्यविरोधश्चेत्यस्यार्थः ।

ननूत्तरस्याभावादित्यसङ्गतमष्टाध्याय्यान्तस्तत्त्वोपलम्भादत आह—आहार्येति । "पूर्वत्रासिद्धम्" इति शास्त्रप्रामाण्यादिति शेषः । वस्तुतो विद्यमानेऽपि शास्त्रे इच्छायाः प्रतियोगितासम्बन्धेनाभाव आरोप्यत इति तस्याभावज्ञानस्याहार्यत्वम् ।

एतत्तद(१)र्थगतसंख्याभिधायी यः सुतस्तस्येत्यर्थः। एतत्तदोर्विहित इति व्याख्याने तु परमस ददाति परमैष ददातीत्यादौ न स्यात्। अर्थद्वारक-सम्बन्धाश्रयणे लिङ्गं तु "अनञ्समासे" इति बोध्यम्। **अकोः किमिति।** साकककयोः शब्दान्तरत्वादप्रसङ्ग इति प्रश्नः। **एषक इति।** "अकोः" इति प्रतिषेध एव "तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते" इति परिभाषां ज्ञापयतीति भावः।

बहुलग्रहणेति। अत एव लोपं विना पादपूरणेऽपि क्वचिद्भवति। सास्मा अरम्। सः अस्मै इति च्छेदः॥

इति स्वादिसन्धिः॥

इति पञ्चसन्धिप्रकरणम्॥

लिङ्गमिति। विहितविशेषणे तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति भावः।

सास्मा अरमिति। 'सोस्मा अरम्' इति सन्धावपि पादपूर्त्तेः। न च "प्रकृ-

---

तद्वैयर्थ्यम्—अनञ्समासग्रहणवैयर्थ्यम्। तद्धि 'असः शिवः' इत्यादौ लोपाभावार्थं कृतम्। यद्यत्र विहितविशेषणं स्यात्तदाऽसोस्तच्छब्दाद्विधानाभावेन लोपाप्राप्त्या तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव। वस्तु-

---

(१) अत्र हि "एतत्तदोः" (पा० सू० ६।१।१३२) इति षष्ठीप्रकृत्यर्थस्य सुपदार्थेन सह सम्बन्धो वाच्यः। स च नानन्तरत्वरूपः सम्भवति, तस्य षष्ठ्यर्थत्वाभावात्। नाप्यनन्तरपदाध्याहारेण तन्निरूपितसम्बन्धः षष्ठ्यर्थ इति वाच्यम्। तथा सति ब्राह्मणः स इति ब्राह्मणपदोत्तरसुप्रत्ययस्यापि तच्छब्दानन्तरितत्वाल्लोपापत्तेः। नापि परशब्दमध्याहृत्य तन्निरूपितसम्बन्धः षष्ठ्यर्थ इति वाच्यम्। परशब्दयोगे पञ्चम्या एव न्याय्यत्वेन पञ्चम्यर्थे षष्ठ्या लक्षणाप्रसङ्गात्। विभक्तौ लक्षणाश्रयणस्य निषिद्धत्वात्। न च पञ्चम्यर्थे षष्ठीविधानं "छन्दसि दृष्टानुविधिः" इति न्यायात् सूत्राणां छन्दोरूपत्वादिति वाच्यम्। एवमपि स ब्राह्मणः इत्यत्र ब्राह्मणपदोत्तरस्यापि सोर्लोपप्रसङ्गात्। तस्यापि तच्छब्दापेक्षया परत्वात्। नच परशब्देनाव्यवहितपरत्वस्य ग्रहणान्नोक्तदोष इति वाच्यम्। एवमपि वासुदेववाचके अशब्दे परतः सः अः इत्यवस्थायां रुत्वे, उत्वे, पूर्वरूपे च 'सोऽः' इति जायते, तत्रापि पूर्वान्तवद्भावेन तच्छब्दत्वात्तदव्यवहितोत्तरस्य सुप्रत्यये सत्त्वेन चापत्तितादवस्थ्यात्।

एतेनानन्तरपदाध्याहारपक्षेऽपि एतच्छब्दसाहचर्येण तच्छब्दादपि परानन्तरस्यैव सोर्लोपे न ब्राह्मणः सः इत्यादावदोषात्स पक्षो युक्त इत्यपास्तम्।

एतत्सर्वं मनसिकृत्याह—एतत्तदर्थगतसंख्याभिधायीति। नचैवमपि सः अः इत्युक्तलक्ष्ये अपदार्थतत्पदार्थयोरभेदेनैवान्वयात्, अपदोत्तरसुप्रत्ययस्यापि तत्पदार्थगतसंख्याभिधायित्वेन लोपापत्तिरिति वाच्यम्। एतत्तदर्थगतेत्यादिना एतत्तदर्थतावच्छेदकावच्छिन्नधर्मितानिरूपितसंख्यानिष्ठप्रकारताप्रयोजको यः सुरित्यर्थस्य विवक्षितत्वात्। प्रकृते च अपदार्थतावच्छेदकं वासुदेवत्वं, तदवच्छिन्नधर्मितानिरूपितसंख्यानिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वमेव अपदोत्तरसोः, नतु तत्पदार्थतावच्छेदकबुद्धिविशेषविषयत्वावच्छिन्नधर्मितानिरूपितसंख्यानिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वमस्तीति न दोषः। न चैवमपि तत्पदात् "ईषदसमाप्तौ—" (पा० सू० ५।३।६७) इत्यनेन कल्पप्प्रत्यये तत्कल्पमित्यादौ लोपापत्तिरिति वाच्यम्। एतत्तच्छब्दविशिष्टस्य सुप्रत्ययस्य लोप इत्यर्थविवक्षणात्। वैशिष्ट्यं च—स्वार्थतावच्छेदकावच्छिन्नधर्मितानिरूपितसंख्यानिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वं स्वाव्यवहितोत्तरत्वमित्युभयसम्बन्धेनेत्युक्त्याऽदोषात्।

त्यान्तः पादम्–" (पा० सू० ६।१।११९) इति पूर्वरूपस्याभावेन न पादपूर्त्तिः ।
'सोऽयमागात्' इत्यादाविवात्रापि प्रातिशाख्येन सिद्धेः ।

'एवञ्चावधारणपरतया न व्याख्येयम् । 'सोऽहमाजन्म–' इत्यादौ बहुलग्रहणेन क्वचिदप्रवृत्त्याऽपि सिद्धेरिति तात्पर्यम् ॥

इति भट्टोजिदीक्षितपौत्रहरिदीक्षितकृते मनोरमाव्याख्याने लघुशब्दरत्ने—

पञ्चसन्धिप्रकरणम् ॥

तस्तु विहितपदाध्याहारेण तद्योगे पञ्चमी कल्पनायामक्लृप्तकल्पनापेक्षया ऽनन्तरपदाध्याहारेण तन्निरूपितसम्बन्धे षष्ठीत्येवोचितमत एवात्र इति भाव इत्युक्तम् । इदमेवानञ्समासग्रहणम् 'नञ्समास उत्तरपदार्थप्रधान' इत्यत्र ज्ञापकम् । अन्यथा नञर्थाभावस्य विशेष्यत्वे उत्तरपदस्योपसर्जनत्वेन त्यदाद्यत्वाप्राप्त्या 'हल्ङ्यादि" लोपस्य दुर्वारतया तद्वैयर्थ्यमेव स्यात् । पूर्वरूपस्येति । अवादेशस्य चेत्यपि बोध्यम् । इत्यादाविवेति । अत्र यथा "अव्यादवद्यादवक्रमुरव्रतायमवन्त्ववस्युषु च" इति सूत्रप्राप्तस्य प्रकृतिभावस्याभाववदित्यर्थः ।

केचित्तु 'सो ऽहमाजन्म' इत्यादिसिध्यर्थमवधारणपरतया व्याख्याने 'सास्मा अरम्' इत्यत्र सुलोपानापत्तिः । यदि बहुलग्रहणानुवृत्त्यैव तत्साध्यते,तदा तेनैव 'सो ऽहमाजन्म'इत्यादेरपि सिद्धाववधारणपरतया व्याख्यानस्य वैयर्थ्यमित्याहुः, तन्न । छन्दस्यभावदर्शनेन लौकिके प्रयोगे शास्त्राप्रवृत्तिकल्पनमन्याय्यमित्याशयात् । किञ्च लोके लोपे सत्येव पादपूरणे लोपो भवति नान्यत्र, इत्यर्थस्य स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमत्रावधारणपरतया व्याख्यानं प्राचामनुरोधेन कृतम् ।

वस्तुतो बहुलग्रहणेनैव सर्वेष्टसिद्धाववधारणपरतया व्याख्यानन्न कार्यमित्याह—एवञ्चेति । बहुलग्रहणेनोक्तप्रयोगसाधने चेत्यर्थः । अस्य—तात्पर्यमित्यत्रान्वयः । सिद्धेरिति । लोपाभावस्य 'सो ऽहमाजन्म' इत्यादौ सिद्धेरित्यर्थः । तात्पर्यमिति । अत एवेति वदतो मूलकृत इति शेषः । एवञ्च परममूलप्राचामनुरोधेनैतदेव ध्वनयितुं तत्र सत्येवेत्यवधारणन्त्विति 'तु' शब्दो ऽरुचिबोधक उपात्त इति बोध्यम् ॥

इति श्रीमदगस्त्यकुलवंशावतंससर्वपण्डितसार्वभौमभवदेवमिश्रात्मजभैरवमिश्रकल्पितायां रत्नप्रकाशिकायाम्–
पञ्चसन्धिविवरणं समाप्तम् ॥

अथाजन्तपुँल्लिङ्गप्रकरणम् ।

"अर्थवदधातुः" (पा० सू० १।२।४५) । प्रत्ययं प्रत्ययान्तं चेति । सूत्रे तन्त्रा(१)दिना उभयं विवक्षितमिति भावः । तथा हि—प्रत्ययस्यैव पर्युदासे "कृत्तद्धित" (पा० सू० १।२।४६) इति सूत्रेण तद्धितान्तस्य संज्ञाविधानं व्यर्थं स्यात् । न च तत्रापि तदन्तं न ग्राह्यमिति वाच्यम् । "अर्थवत्" इत्यनुवृत्तिसामर्थ्यात्तदन्तग्रहणात् । प्रशंसायां हि मतुप् । एकार्थीभावेन लौकिके प्रयोगे प्रसिद्धत्वं च प्रशंसामूलम् । न च "अर्थवत्" इत्यस्य पूर्वसूत्रे चरितार्थता । धातुप्रत्ययपर्युदासेनैव तल्लाभात् । तस्मात्प्रत्ययान्तं च वर्जयित्वेत्युचितमेव । यदि तु प्रत्ययो न पर्युदस्येत तर्हि "सात्पदाद्योः"(पा० सू० ८।३।१११) इति

अथाजन्तपुँल्लिङ्गप्रकरणम् ॥

व्यर्थं स्यादिति । न च 'अस्यापत्यम्—इः, इत्यादौ प्रत्ययत्वप्रयुक्तनिषेधबाधनेन तच्चरितार्थम् । अ अस् इ इत्यवस्थायां प्रवृत्तसंज्ञाया एकदेशविकृ(२)तन्यायेन सुलभत्वात् । एकार्थीभावेनेति । न चैतत्प्रत्ययमात्रस्य, तन्मात्रे एकार्थीभावा-

---

सूत्रे तन्त्रादिनेति । सकृदुच्चरितः शब्दो ऽनेकार्थपरो यत्र, तत्र तन्त्रेति व्यवहारः । उभयम्—प्रत्ययपदम्प्रत्ययान्तपदमित्येतदुभयम् । तद्धितान्तस्येति । कृद्ग्रहणन्तु लिडित्यादौ धातुपर्युदासात्प्रातिपदिकसंज्ञासिद्धये आवश्यकमिति भावः । नचात्रापि 'लिह् क्विब्' इत्यवस्थायां जातायाः संज्ञाया एकदेशविकृतन्यायेन लिह् इत्यत्र सौलभ्यमिति वाच्यम् , फलाभावेन तदानीमप्रवृत्तेः, परत्वान्नित्यत्वादन्तरङ्गत्वाच्चापृक्तलोपस्य प्राक्प्राप्तेश्च ।

वस्तुत 'इदन्तद्धितग्रहणमत्र नियमार्थम् , कृद्ग्रहणन्तु प्रतिषिद्धार्थम् , भिद्छिदित्यत्र निषेधस्य प्रसङ्गात्, इति कैयटेनोक्तं कृत्तद्धितग्रहणं नियमार्थमिति भाष्यव्याख्यावसरे, इति तदनुरोधेन यथोद्देशपक्षाश्रयणे तु कृद्ग्रहणमपि तदन्तप्रतिषेधे ज्ञापकमेव । इत्यादाविति । आदिना अधुनेत्यस्य सङ्ग्रहः । असहायतया व्यपदेशिवद्भावेनास्य तद्धितान्तत्वम् , 'कृत्तद्धित' इति तु साजात्याल्लब्धम् । इत्यवस्थायामिति । तदा तादृशसमुदायस्य प्रत्ययभिन्नतया तद्धितग्रहणं विनापीष्टसिद्धेः । वस्तुतोऽत्र सूत्रे ऽधातुग्रहणमप्रत्ययग्रहणञ्च न कार्यम् , कृत्तद्धितग्रहणन्तु धातोःप्रत्ययान्तस्य चेत्कृत्तद्धितान्तस्यैवेति तु नियमार्थन्तेनेष्टसिद्धेरिति । एकदेशविकृतन्यायेनेति । शास्त्रीयेन स्थानिवद्भावेनेत्यर्थः ।

नचेति—नह्रीत्यर्थः । एतत्—प्रशस्तार्थवत्त्वम् । प्रत्ययमात्रस्य—केवलकृत्तद्धितमात्रस्य । एवञ्च तत्र तदन्तविधिलाभार्थमुपात्तनियमार्थन्तयोरुपादानमिति कल्पनायान्तु न प्रशस्तार्थवद्विषयको नियमः, किन्तु वृत्त्याऽर्थबोधकत्वमर्थवत्त्वमेव पूर्वसूत्रे धातुप्रत्ययपर्युदासाद्विवक्षितन्तादृशार्थवद्विषयकमेव, अत एव भाष्ये—"अप्रत्यय इति किम् ? काण्डे, कुड्ये, अप्रत्यय इति शक्यमवक्तुम् , कस्माన్न भवति काण्डे कुड्ये इति ? कृत्तद्धितग्रहणं नियमार्थम्भविष्यति, कृत्तद्धितान्तस्यैव प्रत्ययान्तस्य प्रातिपदिकसंज्ञा भवति नान्यस्य" इति नियमप्रदर्शनेनाप्रत्ययग्रहणप्रत्याख्यानं सङ्गच्छते । तन्मात्रे—प्रत्यय-

---

वि० (१) तन्त्रादिना—तन्त्रैकशेषान्यतरेणेत्यर्थः ।

प्र० (२) आनुमानिकस्थान्यादेशभावेनेत्यर्थः । अर्थाधिकविकारेण तन्न्यायस्येहाप्रवृत्तेः ।

भावादिति भावः। एकार्थी(१)भावश्च—यस्य प्रातिपदिकसंज्ञा चिकीर्षिता तन्मात्रवृत्तिरेव ग्राह्यः। तेन 'पञ्चनावप्रियः" इति समासघटकपञ्चनावेत्यस्य तद्धितान्तत्वसमासत्वयोरपि न (२)प्रातिपदिकत्वम्। प्रियशब्दान्त एव तत्रैकार्थीभावो ननु तन्मात्र

मात्रे। भावाभावादिति। अर्थवद् द्वितीयाभावादिति शेषः।

यत्तु 'वाग्दृषद्प्रियः' इत्यादौ तद्धितान्तस्य प्रातिपदिकत्वापत्तिमुद्भाव्य सुप्प्राग्वर्तितद्धितान्तमात्रस्याप्रयोगेण प्रशस्तार्थवत्त्वाभावान्न दोष इति समाधानं, तत्तु न युक्तम्। सुप्प्रकृतिमात्रस्य कृत्तद्धितान्तस्य क्वापि प्रयोगस्यादर्शनेनासम्भवापत्तेः। यदि त्वर्थबोधकवृत्तिप्रकृतिकसुबन्तसमुदायघटकत्वमित्यर्थस्तदा 'वाग्दृषद्प्रियः' इत्यादावप्यस्त्येव तत्, इत्यतिप्रसङ्गवारणासम्भवः, कृत्तद्धितमात्रेऽपि भवदुक्तस्यार्थबोधकवृत्तिप्रकृतिकसुबन्तसमुदायघटकत्वस्य सत्त्वेनैतादृशार्थकरणेऽपि तदन्तग्रहणालाभश्च स्यात्। वाग्दृषदमिति समाहारे टजन्तस्य प्रयोगदर्शनाच्च, काल्पनिकस्य तस्याविशिष्टत्वाच्च।

तन्मात्रवृत्तिरेवेति। प्राशस्त्यार्थकमतुप्प्रत्ययबलादेतल्लभ्यते। तद्धितान्तत्वेति। समासान्तानामलौकिकविग्रहवाक्यावयवत्वसिद्धान्तेन टजन्तस्य तद्धितान्तत्वस्य समाससंज्ञाप्युत्तरपदनिमित्तिकाऽस्तीति समासत्वस्य च सत्त्वमिति भावः। एतेन समासग्रहणकृतनियमेनाव्यावृत्तिः सूचिता।

नन्वेकार्थीभावो ऽर्थवत् द्वितीयसत्त्व एव, प्रकृते तु टचो निरर्थकतया कथन्तदन्ते एकार्थीभावस्य सत्त्वमिति वाच्यम्, तस्यानर्थकत्वेऽपि तत्प्रकृतेरर्थवत्त्वेन तत्रैकार्थीभावस्य सत्त्वेन टचस्तादृशसमुदायावयवत्वात्तत्राप्येकार्थीभावस्य सत्त्वमित्याशयात्। अत एव बहुगोमत्केत्यादावपि कबन्ते एकार्थीभावव्यवहारः। न चार्थवद्द्वितीयसत्त्व एव चेदेकार्थीभावव्यवहारस्तदा ऽत्यन्तस्वार्थिककान्ते कथमेकार्थीभावव्यवहार इति वाच्यम्, तस्यार्थवत्तद्धितान्ततुल्यतया आरोपेण तन्मात्रेऽप्येकार्थीभावस्य व्यवहारात्। न प्रातिपदिकत्वमिति। अतस्तादृशटजन्तान्न टाप्, यदि तु यस्य समुदायस्य टिदन्तत्वन्तदर्थप्रत्युपसर्जनत्व एव ङीपो ऽप्रवृत्तिरित्याश्रीयते; तदा ङीबापत्तिरपि दोषः। एतेन 'अधातुरतिप्प्रातिपदिकम्' तिबिति सुपः पकारेण प्रत्याहारः, तन्त्रेण तिपन्तिबन्तञ्च वर्जयित्वेत्यर्थः। 'समासश्च' इति द्वितीयसूत्रम्।

यद्वा ऽविभक्तिप्रातिपदिकम्, समासश्चेत्येवास्त्विति परास्तम्। उक्तदोषापत्तेः। किञ्च तिप्प्रत्याहार आद्यन्यासे प्रत्यासत्त्या सिपः पकारेण गृह्येतेति थलाद्यन्ते ऽतिव्याप्तिः। व्याप्तिन्यायश्चेद्विवक्षितस्तदा कपः पकारेण तदापत्तिः। एवञ्च टाबादिकबन्तानाम्प्रातिपदिकत्वाय तद्धितस्त्रीप्रत्ययग्रहणङ्कार्यम्। टापष्टाशब्दमारभ्य कपः पकारेण प्रत्याहारेण टाब्ग्रहणं वा कार्यमिति गौरवम्। वक्ष्यमाणरीत्या दशदाडिमानीत्यादिसमुदायस्य व्यावृत्तये ऽर्थवद्ग्रहणस्यावश्यकत्वाच्च। किञ्चाहन्नित्यस्य वक्ष्यमाणरीत्या ऽतिबन्तत्वेन तत्र नलोपापत्तिवारणायाधातुग्रहणमप्यावश्यकम्।

वि० (१) एकार्थीभावत्वञ्च—यत्किञ्चिच्छक्तिविशिष्टम् वै० स्वपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वनिरूपकेतरनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वग्रहप्रयोज्यशक्तिग्रहविषयीभूतशक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वम्, एतत्त्रितयसम्बन्धेन। यथा-'राजपुरुष' इत्यादौ राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणराजपदघटितत्वम्, राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिनिरूपकेतरपुरुषत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिग्रहप्रयोज्यशक्तिग्रहविषयीभूतराजसम्बन्धिपुरुषत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वञ्च वर्तत इति लक्षणसमन्वयः।

वि० (२) न च पञ्चनावेत्यस्य प्रातिपदिकसंज्ञायामपि टाप्ङीपौ न प्राप्नुतः, उत्तरपदपरकत्वं निमित्तीकृत्य जायमानायाः तत्पुरुषसञ्ज्ञायास्तदविघातकत्वादिति वाच्यम्। "तद्धितार्थोत्तरपद" (पा० सू० २।१।५१) इतिसंज्ञायाः शास्त्रत्वेन साध्वनुशासनत्वादभ्यनुज्ञावाच्याभावेन तत्र स्वोपजीव्यविघातकातिरिक्तत्वेन सङ्कोचकसन्निपातपरिभाषाया अप्रवृत्तेः।

सूत्रे सातिग्रहणं व्यर्थं स्यात् । 'अर्थवत्' इति किम् ? धनं, वनमित्यादौ प्रतिवर्णं संज्ञा मा भूत् । तस्यां च सत्यां स्वादयः स्युः ।

इत्यदोषात् । न च क्विबन्ते दोषः। तत्र धातोरेव विशिष्टार्थबोधकत्वेन(१)अर्थवद्द्वितीयाभावेन पृथगर्थानामेकोपस्थितिजनकत्वरूपैकार्थीभावाभावादिति वाच्यम् । अलौकिके वाक्ये कल्पितैकार्थीभावस्य तत्राप्यारोपेणादोषात् । व्यर्थं स्यादिति ।' अनेन

केचित्तु वृत्तिमदर्थवत् प्रातिपदिकमित्येव लक्षणं कार्यम् । एवञ्च सूत्रद्वयाकरणेन लाघवम् । अर्थवदित्यत्र भवदुक्तमप्रशस्तार्थवत्त्वं विवक्षितमतो न 'पञ्चनावप्रियः' इत्यादौ दोषः । नचाव्युत्पन्नानां प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यादिति वाच्यम् , सर्वत्र प्रकृत्यादिकल्पनेन व्युत्पन्नत्वस्यैव कल्पनात् । यद्यपि पचतकीत्यादिभ्य एवं सति सुबुत्पत्तिः प्राप्नोति, तथाप्येतादृशानां नपुंसकत्वाभ्युपगमेन सुपां लुका सिद्धम् । नचैवमेधतके इत्यादौ नपुंसकह्रस्वापत्तिरिति वाच्यम् , "सप्तम्यधिकरणे च" इति ज्ञापकेन विभक्त्यन्तप्रातिपदिकस्य ह्रस्वत्वाभावज्ञापनात् । "सुपो धातु" इति सूत्रे प्रातिपदिकपदोपादानमात्रेण सिद्धे धातुग्रहणेन धात्वर्थविशेष्यकवृत्तौ प्रातिपदिकत्वाभावस्य ज्ञापनाद्वा । न चैवम्पचतिकल्पमित्यादौ प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यादिति वाच्यम् , धात्वधिकारीयप्रत्ययान्तवृत्तौ प्रातिपदिकत्वाभावस्य ज्ञापनात् । 'भोक्तुं पाकः' इत्यादौ धात्वधिकारीयप्रत्ययसत्वेऽपि धात्वर्थविशेष्यकबोधाजनकतया न क्षतिः । सर्वत्र व्युत्पत्तिपक्षस्यैवाङ्गीकारेण "निपातस्यानर्थकस्य" इति वार्त्तिकमपि न स्वीकार्यमित्याहुः, तन्न । वृत्तिपदस्य कृदन्तादिबोधकतया तद्वत्त्वस्य तत्र वक्तुमशक्यत्वात् । किञ्च "एको" "द्वौ" 'बहव' इत्यादाविवानन्वितार्थकविभक्तिकल्पनापेक्षया ऽनुवादकविभक्त्यर्थ्याय्यतया पचतकः पचतकीत्यादिभ्यो द्विवचनबहुवचनयोरेवोत्पत्त्या लुका तयोरपहारासम्भवेन श्रवणापत्तेः किञ्च । विभक्त्यर्थप्रधानस्य लिङ्गसंख्याभ्यां योगो नास्तीत्यस्य भाष्यसम्मतत्वेन पचतीत्यादिभ्यः परस्य सोर्लुकापहारस्य वक्तुमशक्यत्वाच्च । किञ्च सप्तम्यधिकरणे चेति निर्देशेन सामान्यतो विभक्त्यन्तप्रातिपदिकस्य ह्रस्वत्वन्नेति कल्पने "अन्तरङ्गानपि" इति न्यायेन परिकुलमित्यादौ पूर्वं सुपो लुकि ह्रस्वत्वानापत्तिः । किञ्च 'पुत्रीयति' इत्यादौ क्यजन्तस्य धातुसञ्ज्ञया सुपो लुग्भवति ,तस्य धात्वधिकारीयप्रत्ययान्तत्वन्तु नास्तीति धातुग्रहणस्य चारितार्थ्येन ज्ञापकत्वासम्भवः । यदि च वृत्तिमदित्यत्र व्यपदेशिवद्भावेन वृत्तेर्वृत्तिमत्त्वम्मतुपस्त्यागेन वृत्तिरित्येवाश्रीयते, तदा प्राथमिकदोषोद्धारेऽपि डित्थादिशब्दस्याव्युत्पन्नत्वेनैषाम्प्रातिपदिकसंज्ञानापत्तिरिति दिक् ॥

तेनेत्यनेनोक्तमर्थं स्पष्टप्रतिपत्तये आह—**प्रियशब्दान्त एवेति** । तत्र 'पञ्चनावप्रियः' इत्यादौ अयम्प्रियशब्दान्तनिष्ठैकार्थीभाव एवोत्तरपदनिमित्तकाद्यगुप्रयोजको, नतु नौशब्दान्ते अन्यस्यैकार्थीभावस्य स्वीकारः । वृत्तिधर्माणामेकार्थीभावफलानाम्प्रियशब्दान्तनिष्ठेन तेनैवोपपत्तेरिति भावः । प्रियशब्दान्ते इत्यस्य प्रियशब्दप्रकृतिकसुबन्ते इत्यर्थः । **अदोषादिति** । प्रशस्तार्थवत्त्वानापत्तिरूपदोषाभावादित्यर्थः । **दोष इति** । प्रातिपदिकसञ्ज्ञाया अप्राप्तिरूपदोष इत्यर्थः । दोषमुपपादयति—**तत्रेत्यादिना** । **धातोरेवेति** । 'यः शिष्यते' इतिन्यायेनावशिष्टः श्रूयमाणो लिह् इत्यादिशब्दे एव लेहनकर्त्रादिबोधके इति भावः । अलौकिके वाक्ये लिह् क्विबित्यत्र अस्य वाक्यत्वञ्च शक्तशब्दसमुदायत्वरूपम् , तस्यार्थबोधनाय प्रयोगाभावेन नैकोपस्थितिजनकत्वस्य सद्भावोऽत आह—**कल्पित इति** । **तत्र**—लुप्तक्विबन्ते । **अदोषादिति** । वास्तविकस्य विशिष्टार्थबोधकत्वस्य तत्राभावेन प्राति-

---

टि० (१) तथाहि—स्वपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वेतरशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वग्रहप्रयोज्यशक्तिग्रहविषयीभूतशक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वम्, एतत्त्रितयसम्बन्धेन शक्तिविशिष्टरूपैकार्थीभावस्याभावादिति भावः ॥

ननु संख्याकर्मादेरभावात् न भविष्यन्तीति चेत्, न । 'एकवचनमुत्सर्गः करिष्यते' इति सिद्धान्तात् । हुंफडादिभ्य इव सोर्दुर्वारत्वात् । न च अर्थवद्ग्रहणपरिभाषाऽनर्थके न स्यादिति वाच्यम् । तस्या-

प्रत्ययपर्युदासे मानमुक्तम् । सातेः प्रातिपदिकत्वे हि तत औत्सर्गिकैकवचने तस्यापि सुबन्तत्वेन पदत्वे पदादित्वादेव निषेधसिद्धेस्तद् व्यर्थमिति भावः ।

सोर्दुर्वारत्वादिति । तस्य च समुदायप्रातिपदिकत्वेन तदवयवत्वाल्लुक् । समुदायसंज्ञा चान्तरङ्गत्वादवयवेभ्यः प्रातिपदिकत्वात्सुपि च सति प्रवर्तते इति तस्य तदवयवत्वमक्षतम् । पचति, ध्वनतीत्यादौ नावयवानां सा । धातुप्रत्ययान्तपदयोस्तदवयवपरत्वेन तत्र तन्निषेधात् । तस्मादव्युत्पन्नप्रातिपदिकावयवेभ्यस्तदुत्पत्तिरापाद्या । धनशब्दस्य धिनोतेर्धनमिति व्युत्पत्तिपक्षे तु वनाद्युदाहरणं बोध्यम् । ध्वनितं चेदं भाष्यकैयटयोः । तस्मान्नलोपाद्यापत्तिर्दोषः । इदमव्ययेभ्य इव तेभ्योऽपि सुप एकवच-

पदिकत्वाभावापत्तिरूपदोषाभावादित्यर्थः ।

एतेन पदैकार्थीभावेनेत्यादिमूलोक्तमनूद्य तन्न, "औपवो वृक्षः" इत्यादौ सुब्विशिष्टस्यैव तथात्वेनाव्याप्त्यापत्तेः । किञ्च—समासग्रहणं व्यर्थम्, वाक्ये एकार्थीभावविरहेण तस्य नियमार्थत्वायोगात् । किञ्च—'भोक्तुं' 'भुक्त्वा' 'शुक्लतरः' 'पाचकतमः' इत्यादावव्याप्तिः, तुमुन्नन्तादेः प्रत्ययान्ततयाऽस्य सूत्रस्य, अप्रशस्तार्थवत्वेनाग्रिमसूत्रस्य चाप्राप्तेः । एकार्थीभावः स्वार्थिकेषु नेति हरदत्तग्रन्थे स्पष्टम् । तस्मात्सूत्रद्वयसाधारणं यदन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रत्ययभिन्नत्वे सति अर्थप्रत्यायनयोग्यत्वमप्रशस्तार्थवत्त्वमिति रत्नाकरोक्तन्तदपास्तम् ।

प्रशस्तसमीपत्वेनारोपितप्रशस्तार्थवत्त्वस्य औपगवादौ सुब्रहिते सत्वात्, समासग्रहणस्य नियमार्थत्वमप्येवमेवोपपादनीयम् । अनेन व्यर्थं स्यादित्यन्तग्रन्थेन सातेरुपादानेनापूर्ववचनकल्पनापेक्षया क्लृप्तप्रत्ययपदस्यावृत्तावेव तस्य तात्पर्यग्राहकत्वं युक्तमिति भावः । औत्सर्गिक इति । संख्याकर्मादिरभावादित्थमुक्तम् । तस्यापीति—सातेरपीत्यर्थः । अपिः प्रकृतिसमुच्चायकः । नचैवमप्रकृतिप्रत्यययोः समासापत्तिः, बहुचश्चित्वसामर्थ्येन प्रकृतिप्रत्यययोः समासाभावस्य कल्पनात् । इति भाव इति । मूलकारस्येति शेषः । एवमभिधानेनारुचिर्ध्वनिता, सा वस्तुतस्त्वित्यादिना ऽग्रे स्फुटा । तस्य च सोश्च, न केवलेति निषेधविषयतायाः सत्त्वेन सोरुत्पत्तिरुचितैवेति भावः । प्रातिपदिकावयवत्वन्तस्योपपादयति—समुदायेत्यादिना । एतेन प्रत्येकं सोरुत्पत्तौ तच्छ्रवणापत्तिरिति दूषणमपरिहृतम् । नन्वेवन्तत्र लुक्प्रवृत्तावपि धात्ववयवादुत्पन्नस्य श्रवणापत्तिरत आह—पचतीति । तन्निषेधादिति । प्रातिपदिकसंज्ञाप्राप्तिनिषेधादित्यर्थः । अत्र धात्ववयवादुत्पन्नस्यापि लुकापहारस्तु नोक्तः, अधातुरितिपर्युदासात् । प्रत्ययावयवस्याप्येवं श्रवणापत्तिः । समुदायस्य प्रातिपदिकावयवत्त्वन्तु न, 'अप्रत्यय' इति पर्युदासात् । न च यदि धातुप्रत्ययपदयोस्तदवयवे लक्षणा, तदा तयोरेव निषेधो न स्यादिति वाच्यम्, प्रागुक्तकृत्तद्धितग्रहणकृतनियमेन तयोर्वारणात् । तस्मात्—व्युत्पन्ने उक्तरीत्या दोषवारणात् । आपाद्या—आपादनार्हा । एतेन भाष्योक्तं धनं वनमिति प्रत्युदाहरणमेतयोरव्युत्पन्नत्वाभिप्रायेणेति ध्वनितम् । व्युत्पत्तिपक्ष इति । अत्र ह्येवं व्युत्पत्तिर्यास्केनोक्ता, वनशब्दे तु नोक्ता । अत एव वनशब्द एव दोषस्य मुख्यतया भाष्ये प्रथमतस्तल्लेखः । इदम्—अव्युत्पन्न एव दूषणमित्येतत् । ध्वनितमिति । एतस्यैवोदाहरणत्वप्रदर्शनेन ध्वनितमित्यर्थः । नलोपाद्यापत्तिरिति । अत्रादिपदेन वनशब्दे वकारस्य "लोपो व्योः" इति लोपापत्तिः, धनशब्दावयवधकारस्य जश्त्वापत्तिश्च दोषः । इदम्—प्रतिवर्णं प्रातिपदिकसंज्ञापत्तौ सुबुत्पत्त्यापत्तिरूपं दूषणम् ।

नाभ्युपगमेन। यदि तु तदुत्पत्तिः सत्येव गमके यथाऽव्ययेभ्य उत्पत्तौ "अव्ययादाप्सुपः" (पा० सू० २।४।८२) इति गमकम्। नान्यत्र, "एकवचनम्" इति महासंज्ञाकरणात्। प्रकृते तु न तथा गमकम्। अत एव "ङ्याप्—" (पा० सू० ४।१।१) इति सूत्रे प्रातिपदिकाधिकाराभावे तिङन्तेभ्यस्तदुत्पत्तिमाशंक्यैकत्वादीनामुक्तत्वान्नेति समाहितं भाष्ये, त्वद्रीत्यौत्सर्गिकमेकवचनं दुर्वारमेव। अत एवाग्रे भाष्ये ऽर्थवत्पदस्य दश दाडिमानीत्यादिपदसमुदायो निरर्थको व्यावर्त्यत्वेन प्रदर्शितः। तत्र हि "सुपो धातु—" (पा० सू० २।४।७१) इत्यस्य प्राप्तिरिति तदेवास्य मुख्यं व्यावर्त्यम्। पचतः कल्पमित्यादौ तत्प्रवृत्तौ रूपप्सूत्रस्थं भाष्यं गमकम्। समासग्रहणकृतनियमस्तु अर्थवत्स(१)मुदायवि-

---

अभ्युपगमेनेत्युक्तिसूचितमर्थं स्पष्टप्रतिपत्तये आह—वस्तुतस्त्विति। अत्र यदीति क्वचित्पाठः। तदुत्पत्तिः—सुबेकवचनोत्पत्तिः। अत्र सुबिति कथनेन सप्तानामपि विभक्तीनामेकवचनानीति पक्षः सूचितः। इदमुपलक्षणम्; औत्सर्गिकैकवचनस्यापि। अन्यत्रानुत्पत्तौ हेतुमाह—एकवचनमिति। महासंज्ञाकरणमन्वर्थत्वाय। यदि गमकाभावेऽपि तदुत्पत्तिः स्यात्तदा महासंज्ञाकरणमनर्थकं स्यादिति भावः। एवमर्थनियमादिप्रकारत्रयं वक्ष्यमाणमपि सत्येव गमके इति च बोध्यम्। प्रकृते-धनं वनमित्यादौ। अत एव-गमकं विना तदनुत्पत्तेरेव। त्वद्रीत्या-साधकाभावेऽप्यौत्सर्गिकैकवचनोत्पत्तिरिति प्रकारेण। अत एव प्रकृतसूत्रे भाष्ये—"निपातस्यानर्थकस्य प्रातिपदिकसंज्ञा वक्तव्या, खञ्जति, निखञ्जति, लम्बते, प्रलम्बते, किम्पुनरत्र प्रातिपदिकसंज्ञया प्रार्थ्यते प्रातिपदिकादिति स्वाद्युत्पत्तिः सुबन्तमिति पदसंज्ञा "पदस्य पदात्" इति निघातो यथा स्यात्। नैतदस्ति प्रयोजनम्, सत्यामपि प्रातिपदिकसंज्ञायां स्वाद्युत्पत्तिर्न प्राप्नोति, किङ्कारणम्? न हि प्रातिपदिकसंज्ञायामेव स्वाद्युत्पत्तिः प्रतिबद्धा, किन्तर्ह्येकत्वादिष्वप्यर्थेषु स्वादयो विधीयन्ते, नचैषामेकत्वादयः सन्ति" इत्यादिकमुक्तम्। अत एव च प्रकृतसूत्रशेषे भाष्ये—'काण्डे' 'कुड्ये' इत्यत्र पूर्वान्तवत्त्वेन प्रातिपदिकत्वाद्ध्रस्वत्वमाशङ्क्य "ह्रस्वो नपुंसके यत्तस्य" इति न्यासान्तरेण तद्वारणम्प्रदर्शितन्नतु तत्र सुबुत्पत्तिर्दर्शिता। उक्तार्थे साधकान्तरमाह—अत एवेति। प्रातिपदिकावयवानामव्यावर्त्यत्वादेव। एतेनार्थवदिति व्यपदेशाय वर्णानाम्माभूदित्युपक्रमभाष्यमेकदेश्युक्तिरिति सूचितम्। निरर्थकः-परस्परान्विततार्थबोधाभावेन निरर्थकः। मुख्यमिति। इदमपि यथाश्रुतरीत्या। वस्तुतस्तु वक्ष्यमाणसिद्धान्तरीत्या प्रत्ययस्य 'पञ्चगवधनः' इत्याद्यंकदेशस्य पञ्चगवेत्यादेश्च व्यावर्त्यत्वमस्त्येव।

ननु "पचतःकल्पम्" इत्यादौ गमकाभावेऽपि स्वाद्युत्पत्तिवद्धनाद्यवयवादपि स्यादेवेति कस्यचिच्छङ्कां वारयति—पचत इति। भाष्यङ्गमकमिति। तत्र हि—'पचतःकल्पम्' इत्यादौ लिङ्गसङ्ख्यायोगाभावादमो ऽभावमाशङ्क्य 'क्रियाप्रधानमाख्यातं, क्रिया चैका न द्वित्वादिमती, तिङन्ताद्भेदानवगतेः, क्लीबत्वञ्च स्वभावादिति समाधाय 'पचतः' इत्यादौ द्विवचनानुपपत्तिमाशङ्क्य साधनापेक्षत्वेन सामाधाय, कल्पबाद्यन्तात्सुबुत्पत्त्यभावमाशङ्क्य "एकवचनमुत्सर्गतः करिष्यते, तस्य द्विबह्वोरर्थयोर्द्विवचनबहुवचने अपवादौ भविष्यत" इति तत्रोक्तम्।

अयम्भावः—तिङन्ताद्भेदानवगमेऽपि शब्दशक्तिस्वभावात्स्वगतैकत्वमादाय कल्पबाद्यन्तादौत्सर्गिकमेकवचनम्भवति, तेषामभावे तु साधनापेक्षन्द्विवचनादि भवति; द्व्यादिभ्यस्तु नौत्सर्गिकैकवचनम्, किन्तु न केवलेति समयपरिपालनायानुवादकविभक्तिर्भवति। अत एव बहुषु द्वयोरेकस्य निर्जां त्रयाणामित्यादिनिर्देशाः सङ्गच्छन्ते। अन्यत्र त्वौत्सर्गिकैकवचनमेवेति।

ननु "दश दाडिमानि षडपूपाः" इत्यादिसमुदायस्य समासग्रहणकृतनियमेन वारणम्भविष्यतीत्यत आह—समासेति। अर्थवत्समुदायेत्यादि। ननु पूर्वसूत्रे पर्युदासबलादर्थवत्त्वलाभादर्थव-

---

वि० (१) स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवत्पूर्वकावयवकः, स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवदुत्तरावयवकः अर्थवान् यः समुदायः तद्विषयक इत्यर्थः।

(१)विशिष्टरूपोपादानविषयत्वात्। "अधातुः" इत्यादिपर्युदासबलेन यद्यप्यर्थवत्त्वं लभ्यते; तथापि उत्तरार्थं तदित्युक्तम्। एतच्च "सुप्तिङन्तम्" (पा०सू०१।४।१४) इति सूत्रे भाष्ये(२) ध्वनितम्।

षयक इति भाष्ये स्पष्टमिति न तेनास्य व्यावृत्तिरिति दिक्। यद्यप्यर्थवत्त्वमिति। व्याख्यानादर्थवत्त्वेनैव सादृश्यं गृह्यत इति भावः। उक्तमिति। एतेनेदमुक्तमेव पुनर्दार्ढ्यायोच्यत इति सूचितम्। भाष्ये इति। एवं हि तत्र भाष्यम्—"अर्थवदिति

त्पदाभावेऽग्रिमसूत्रे तदसम्बन्धादनर्थको यो ऽसूर्यादिसमासस्तस्य प्रातिपदिकसंज्ञार्थञ्च समासग्रहणमिति कथमर्थवत्समुदायविषयकत्वन्तस्येति, चेन्न। असूर्यमित्यादेः समाससंज्ञासिद्धये ज्ञापकाश्रयणमावश्यकं, तत एव प्रातिपदिकसंज्ञाया अप्यनुमानम्भविष्यतीति तत्र समासग्रहणमर्थवत्समुदायविषयकमित्याशयात् तल्लाभश्च नियमस्य सजातीयापेक्षत्वेन भवति। दिगिति। दिगर्थस्तु वस्तुतस्त्वित्यादिनोक्त एव।

नन्वधातुरितिपर्युदासादर्थवत्त्वेन सादृश्यलाभ इति कुतो ऽसत्त्वार्थकत्वेनापि सादृश्यसम्भवादत आह—व्याख्यानादिति। बहुलक्ष्यसंस्कारमूलकाद्व्याख्यानादित्यर्थः। यतो अत्रार्थवत्त्वेन सादृश्यं विवक्षितमतः "सुप्तिङन्तं पदम्" इति सूत्रस्थभाष्यमपि सङ्गच्छते। "तस्मिन्" सूत्रे ऽन्तग्रहणेन "संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणन्न" इति ज्ञापनोत्तरं—"कृत्तद्धितसमासाश्च" इत्यन्तग्रहणङ्कर्तव्यम्, न कर्तव्यम्, अर्थवदिति वर्तते, न केवलाः कृतस्तद्धिता वा" इति भाष्ये उक्तम्। तत्रान्वयव्यतिरेकगम्यार्थवत्ता केवलानामपि कृत्तद्धितानामस्तीति 'न केवला' इत्यसङ्गतमित्याशङ्कायाम् 'अर्थवद्ग्रहणानुवृत्तिसामर्थ्याल्लौकिकार्थप्रत्यासन्नो ऽभिव्यक्ततरो योऽर्थः प्रत्ययान्तेषु लक्ष्यते स आश्रीयते, इति

वि० (१) विशिष्टरूपोपादानत्वञ्च—आनुपूर्व्यवच्छिन्नमुख्यविशेष्यताप्रयोजकत्वम्। तादृशविशिष्टरूपोपादानमर्थवत्वन्तत्र नास्तीति भावः।

वि० (२) तत्र हि "सुप्तिङन्तम्" (पा० सू० १।४।१४) इति सूत्रे अन्तग्रहणस्य "संज्ञाविधौ" इति परिभाषायां ज्ञापकत्वमुक्त्वा एवं तर्हि "कृत्तद्धित" (पा० सू० १।२।४६) इति सूत्रे "अन्तग्रहणं कर्तव्यं न कर्तव्यम्। अर्थवदित्यनुवर्तते, कृत्तद्धितान्तञ्चैवार्थवत्" इत्युक्तम्। तत्र "अर्थवत्" (पा० सू० १।२।४५) सूत्रे यादृशमर्थवत्त्वं विवक्षितं तादृशस्यैवोत्तरसूत्रे विवक्षाय तस्यां केवलतद्धितेऽपि सत्वान्नेह भाष्यं सङ्गच्छेत। अत एव एकार्थीभावेन लोके प्रसिद्धस्वरूपप्राशस्त्यवदर्थवत्वमुत्तरसूत्रे विवक्षितमिति भावः।

परे तु एतद्भाष्यप्रामाण्यात्सूत्रद्वयेऽपि एतत्संज्ञाफलभूतविभक्तीतरसमभिव्याहारानपेक्षया लोकेऽर्थविषयकबोधजनकत्वमर्थवत्त्वमङ्गीकुर्वन्ति।

तथा हि—राम इत्यस्य या प्रातिपदिकसंज्ञा तत्फलभूता विभक्तिः तस्मादागामिनी स्वादिविभक्तिः, तदितरो घटपटादिः, तत्समभिव्याहारानपेक्षयैव लोकेऽर्थविषयकबोधजनकत्वेन रामादेरर्थवत्त्वम्। न चैवं 'खट्वा' इत्यादौ दोषः,तत्र स्वादिविभक्तीतरटाप्प्रत्ययसमभिव्याहारापेक्षयैवार्थवत्त्वादिति वाच्यम्। उक्तलक्षणघटकविभक्तिपदस्य प्रत्ययमात्रोपलक्षणत्वेन प्रत्ययपदेन प्रत्ययस्यान्यग्रहणेन टाप्प्रत्ययस्यापि ग्रहणे तदितरपदेन घटादीनामेव ग्रहणेन तत्समभिव्याहारानपेक्षयैव लोके ऽर्थविषयकबोधजनकत्वस्य खट्वादिशब्दे सत्वेनादोषात्। न चैवमिन्द्राणी इत्यादिघटकइन्द्रशब्दस्यार्थवत्त्वन्न स्यात्, एतत्संज्ञाफलभूतप्रत्ययेतरानुगागमत्वसमभिव्याहारापेक्षयैव लोकेऽर्थबोधजनकत्वादिति वाच्यम्। उक्तलक्षणे आगमेतरेत्यस्य निवेशेन, इतरपदेन घटपटादीनामेव ग्रहणेन तत्समभिव्याहारानपेक्षयैव लोकेऽर्थबोधजनकत्वादिति दिक्।"

यत्त्वाहुः—पर्युदासो नार्थवत्त्वं गमयति। अनर्थकयोरपि धातुप्रत्यययोर्दर्शनात्। अधीते, यावक इति। अधिपूर्वस्यैवेङः प्रयोगात् विशिष्ट एव अर्थवान्, न तु केवलः। इङ् अध्ययने इत्याद्यर्थनिर्देशस्तु अवयवे समुदायार्थारोपात्। एवं कन्नप्यनर्थकः। यावशब्दादपि तदर्थप्रतीतेः। "ओषधेश्च विभक्तावप्रथमायाम्" (पा० सू० ६।३।१३२) "अकर्तरि च कारके—" (पा० सू० ३।३।१९) इति विभक्तिकारकग्रहणाभ्यां नञिवयुक्तन्यायस्यानित्यत्वकल्पनाच्चेति।

अत्रेदं वक्तव्यम्—धातुरनर्थक इति तावद्व्याहतम्। क्रियावाचकत्वं विना धातुत्वायोगात्। आरोपितं तदिति चेत्, सत्यम्। तावतैवेष्टसिद्धेः। प्रकृतिप्रत्ययविभागस्तत्तदर्थविभागश्च सर्वः कल्पित एव। प-

---

वर्त्तते, कृत्तद्धितान्तं चैवार्थवत्, न केवलाः कृतस्तद्धिता वेति 'कृत्तद्धित" (पा० सू० १।२।४६) इति सूत्रेऽन्तग्रहणं न कार्यम्" इति। 'अर्थवद्ग्रहणानुवृत्तिसामर्थ्यादेव चेदृशार्थलाभ' इति कैयटः। समुदायार्थारोपादिति। तेन तन्मात्रस्य क्रियावाचित्वनिबन्धनधातुत्वसिद्धिरिति भावः। तत्—क्रियावाचकत्वम्। तत्तदर्थविभागश्चेति। तस्य तस्येति कृतद्विर्वचनेन षष्ठीसमासे, स सोऽर्थविभाग इति कर्मधारये वा विभक्तिलुकि इदं साधु। एतेनान्यान्यप्रादुर्भावादिति "अपादाने पञ्चमी" (पा० सू० २।३।२८) इति सूत्रस्थभाष्यप्रयोगोऽपि व्याख्यातः। सुबन्तत्वमपि द्विःप्रयोगपक्ष इव स्थाने द्विर्वचनपक्षेऽप्याद्यान्यशब्दे प्रकृतित्वबुद्ध्याऽन्त्यस्य शब्दे प्रत्ययत्व-

---

कैयटेनोक्तम्। तत्र सामर्थ्यंवर्णनमनुवृत्त्यभावेऽपि तस्य लाभश्चेद्भवति तदा धातुपर्युदासात्तस्य लाभो भविष्यतीति तदभिप्रायकमेवेति। इत्युक्तमित्येतावन्मात्रकथनेऽपि पौनरुक्त्यभावो न लभ्यत इत्यत आह—एतेनेति। तेन—आरोपेण। तन्मात्रस्य—इङ्मात्रस्य। ननु तदर्थेत्येव वाच्यं तावतैव प्रक्रान्तयोः प्रकृतिप्रत्ययोर्बोधसम्भवेन तत्तदर्थेति वाच्यम्, न च स्पष्टप्रकृतिप्रत्यययोर्बोधनाय द्वन्द्वनिर्देशोऽयमिति वाच्यम्, एकशेषप्रसङ्गादत आह—तस्येति। कृतद्विर्वचनेन वीप्सायामित्यादिः। षष्ठीसमासे अर्थविभागशब्दस्यार्थशब्दस्य वेति शेषः। एकदेशान्वयापत्तिभिया आह—स स इति। अत्रापि स स इति वीप्सायामेव द्विर्वचनम्। इदम्—तत्तदर्थविभाग इति पदम्। उक्तरीत्या साधुत्वे उपष्टम्भकं सूचयन्नाह—एतेनेति। उक्तप्रकारेणेत्यर्थः।

ननु प्रत्ययग्रहणपरिभाषया कृतद्विर्वचनस्य षष्ठ्यन्तत्वसुबन्तत्वयोरभावात्कथं षष्ठीसमासस्य, कर्मधारयस्य वा प्रसक्तिरत आह—सुबन्तत्वमपीति। अपिना षष्ठ्यन्तत्वपदत्वयोः परिग्रहः। द्विःप्रयोगपक्ष इवेति। यद्यपि समासग्रहणकृतनियमेन समुदायस्याप्रातिपदिकत्वन्तथापि कस्कादिगणे कौतस्कुत इत्यस्य पाठेन तद्धितोत्पत्तिर्भवतीति ज्ञापनवदाद्योच्चारणविषये यस्माद्विहितस्तत्त्वबुद्धिः, अन्त्यस्य शब्दादौ सुप्त्वषष्ठीत्वबुद्धिरित्यपि कल्पनीयम्, उक्तापादाने "पञ्चमी" इतिसूत्रस्थभाष्यप्रयोगादिति यथेत्यर्थः। वस्तुत उक्तप्रयोगाभ्यां स्थाने द्विर्वचनपक्ष एव ज्ञाप्यतामित्याशयेनाह—स्थाने द्विर्वचनपक्षेऽपीति। अस्योपमानत्वेन निर्देशो युक्तस्तस्य सूचनाय यद्यप्यस्मिन् पक्षे स्थानिवद्भावेन सुबन्तत्वं सूपपादम्, तथापि स्वदुक्तरीत्यैव निर्वाह इत्याशयेनाह—आद्येति। अत्राद्यशब्दः सुलभत्वध्वननाय। नन्वस्मिन्पक्षे समुदाये स्थानिवद्भावेनोक्तरीत्या वा सुबन्तत्वबुद्धिर्भवतु, तथापि तदवयवे सुप्त्वबुद्धिर्न स्यात्, वस्त्रसादिषु प्रकृतिप्रत्ययविभागसम्मोहो यथा। अत एव 'आटिटत्' इत्यत्र स्थाने द्विर्वचनपक्षे णिलोपानापत्तिरूपन्दूषणमभिहितम्।

रमार्थतस्तु स्फोट एवार्थवानिति सिद्धान्तात् ।

उक्तं च हरिणा—

उपायाः शिक्षमाणानां बालानामुपलालनाः ।
असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा ततः सत्यं समीहते ॥ १ ॥

इति । कथमन्यथा इङो द्विर्वचनमडादयश्च स्युः । तथा च प्रत्याहा-

---

बुध्या सूपपादम् । सर्वं इति । धातूपसर्गविभागो वृत्तिष्वेकार्थीभावश्चैवमेवेति भावः। स्फोट एवेति । पदरूपो वाक्यरूपो वेत्यर्थः । लोकानां तत्रैव शक्तिग्रहेण बोधादिति भावः । अत एव तस्य परमार्थत्वम्, लोके बोधजनकत्वात् । शास्त्रेण प्रकृतिप्रत्यय-विभागव्युत्पादनेन विशिष्टपदस्येव तत्तदर्थबोधनद्वारा विशिष्टे पदे विशिष्टार्थबोधकत्वमेव बोध्यते । उपलालना इत्यस्य भवन्तीति शेषः । न तु वास्तवा इति भावस्तदाह—असत्ये इति । आरोपिते इत्यर्थः । लोकानान्तत्तच्छब्दजन्यबोधानुपयोगित्वात्तत्त्वम् । सत्यं विशिष्टशक्त्या बोधकं पदादीत्यर्थः। स्युरिति । अधिजगे, ऽध्यगीष्टेत्यादौ।

तथाच—"सुपो धातु" इत्यस्य कथं प्रवृत्तिरिति चेन्न, उक्तभाष्यप्रयोगेणानस्तमितादेशत्वस्य समुदाये कल्पनेनादोषात् । एवञ्चाकृते द्विर्वचने स्थानिनि, समुदायावयवे वा या या बुद्धिः, सा साऽधुनापीति सुब्लुकः सिद्धिः। अतएवाऽग्रे ऽग्रे वृक्षान् वृक्षानपचन्नपचन्नित्यादौ पूर्वरूपणत्वप्रतिषेध-क्मुडागमादीनां सिद्धिः । अत एवास्मिन्पक्षे तावेव सुप्तिङौ, यौ ततः परौ, सैव प्रकृतिराद्या, समुदायपदत्वमेतेनेति, षाष्ठे "एकाच" इति सूत्रे भाष्यकृतोक्तम् ।

सर्वपदार्थमाह—धातूपसर्गेति । एवमेव—कल्पित एव । स्फोटः—स्फुटत्यर्थो ऽस्मादिति स्फोटः-वाचकः शब्दः, स च हृदयप्रदेशे ऽभिव्यक्तः कर्णपिधानेन सूक्ष्मतरवाय्वभिघातेन स्वमात्रश्राव्यः, प्रणवापरपर्यायनादशब्दबोध्यः आन्तरो व्यञ्जकतत्तद्वर्णप्रतिबिम्बयुक्तो अभिधीयते । अधिकमन्यत्र (१)स्फुटम् । यद्यप्यष्टौ (२)स्फोटा अन्यत्रोक्तास्तथापि निष्कर्षे वाक्यस्फोटस्यैवावस्थानमित्यत्रान्ते लेखः। तस्य परमार्थत्वे साधकमाह—लोकानामिति । व्युत्पित्सूनामित्यर्थः। प्रयोज्यप्रयोजकवृद्धव्यवहारेणावग्रहस्य तत्रैवोत्पत्तेः । नन्वेवं शास्त्रेण तस्याप्रतिपादनेन शास्त्रानार्थक्यम्प्राप्नोतीत्यत आह—शास्त्रेणेति । पाणिनीयेनेति शेषः । पदस्येवेति । तद्द्वारा वाक्यस्य चेत्यपि बोध्यम् । प्रतिवाक्यं सङ्केतग्रहासम्भवाल्लघुतर उपायः शास्त्रेण बोध्यते, शाखाचन्द्रन्यायेन । एवञ्च तत्तदवयवस्य तत्तदर्थानाञ्च प्रदर्शनं वाचकस्य समुदायस्य विशिष्टार्थस्य च बोधनतात्पर्यकमेवेति भावः। स च समुदायो बौद्ध एव । परम्परया बोध्यते ऽर्थोऽपि बौद्ध एव । अत एव वन्ध्यासुत इत्यादे(३)रुपपत्तिः। क्रियापदरहितस्य बोधकत्वाभावादाह-भवन्तीति । उपलालना इति । वञ्चनस्थानापन्ना मिथ्याभूता इत्यर्थः।

पर्यवसितार्थमाह—नन्विति । तस्यारोपितत्वमुपपादयति—लोकानामिति । मुख्यार्थवत्त्वा-

---

वि० (१) अन्यत्र—नागेशकृतलघुमञ्जूषायां स्फोटप्रकरणे ।

वि० (२) वर्णस्फोटः, पदस्फोटः, वाक्यस्फोटः, अखण्डपदवाक्यस्फोटौ, वर्णवाक्यभेदेन त्रयो जातिस्फोटाः, इत्यष्टाविति बोध्यम् ।

वि० (३) आदिना—

एषवन्ध्यासुतो याति खपुष्पकृतशेखरः ।
कूर्मक्षीरचये स्नातः शशशृङ्गधनुर्धरः ॥ १ ॥

इति बोध्यम् ॥

राह्निके अर्थवन्तो वर्णा इति प्रघट्टके अध्येति अधीते इत्यत्रेकारोऽर्थवा- निति भाष्ये स्पष्टमेवोक्तम् । एवं कन्प्रत्यययोऽप्यर्थवानेव । स्वार्थिकानां प्रकृत्यर्थेनैवार्थवत्त्वात् । कल्पनामात्रमिदमिति चेद्, न । उक्तोत्तरत्वात् । नैषा कल्पना शास्त्रकृत्संमतेति चेत्, न । "द्वितीयतृतीयचतुर्थतुर्या- णि-"(पा० सू० २।२।३) इति सूत्रे पूरणात्स्वार्थेऽन्प्रत्ययस्य पूरणा- र्थताया भाष्यकारैरेवोक्तत्वात् । 'प्रत्यय' इति महासंज्ञां कुर्वतः सूत्रकृ- तोऽपि संमतमेवेदम् ।

यदपि "ओषधेश्च-" (पा० सू० ६।३।१३२) इत्यादि । तदपि न । अनित्यत्वेऽप्यौत्सर्गिकप्रवृत्त्या इष्टसिद्धेः । इष्टस्थलेऽप्यप्रवृत्तौ न्यायस्य निर्विषयत्वापाताच्च । अनित्यत्वज्ञापनस्य कथं चिदावश्यकत्वे अर्थवद्- ग्रहणस्यैव ज्ञापकत्वसंभवाच्च । उत्तरार्थस्यापि इह 'किंचित्त्रपो' इति न्यायेन इह करणस्य सफलत्वौचित्यात् । "ओषधेश्च-" (पा० सू० ६।३।१३२) इत्यादौ विभक्तिकारकग्रहणयोरेवेत्थं सति प्रत्याख्यानसम्भ- वाच्चेति दिक् ।

अर्थवत्वादिति । आरोपितार्थवत्वादित्यर्थः । शास्त्रकृत्—भाष्यकृदादिः । स- म्मतेति तद्धितविषये इति शेषः ।

औत्सर्गिकप्रवृत्तौ हेतुमाह—इष्टस्थलेऽपीति । चः पञ्चम्यर्थहेतुत्वानुवादकः । कथं चिदिति । अनेन तदनावश्यकत्वमेवेति ध्वनयति । ननूत्तरत्र चरितार्थस्य कथं ज्ञापकत्वमत आह—उत्तरार्थस्यापीति । "इकोऽचि-" (पा० सू० ७।१।७३) इति सूत्रे ऽज्ग्रहणस्योत्तरार्थतामुक्त्वा भाष्ये उक्तमिह किं चित्त्रपो इति । "न लुमता-" इति निषेधानित्यत्वज्ञापनद्वारा त्रपो इत्यत्र गुणः फलमिति तदर्थः । इत्थं सतीति । लघुना ऽनेनैवानित्यत्वज्ञापनमाश्रित्य न्यायानुसरणेन तयोः प्रत्याख्यानसम्भव इति

भावादाह—आरोपितेति । गौतमादिभ्रमापगमायाह—भाष्यकृदादि । त्रिषु प्राधान्याद्भाष्यकृत एवात्रादावुल्लेखः। अत्र निर्विसर्गपाठो युक्तः, शास्त्रकृच्छब्दस्य मूले समस्तत्वात् । ननु प्रत्या- हाराह्निक इत्यादिना स्पष्टमित्यन्तेन भाष्यकारमतस्य दर्शितत्वान्नैषेति शङ्काया अनुत्थितिरत आह— तद्धितविषय इति । तथा च तद्धितविषये प्रत्याहाराह्निकेनोक्तमिति शङ्काया उत्थितिरिति भावः । वचनस्यौत्सर्गिकी प्रवृत्तिर्गमकसापेक्षेति प्रकृते गमकाभावात्कथम्प्रवृत्तिरत आह—औत्सर्गिकेति । अत्र गमकान्तरानुक्तेश्चकारस्य प्रयोगो ऽनुपपन्न इत्यत आह—चः पञ्चम्यर्थेति । पीतादिति । पञ्चम्यर्थत्यर्थः । एवञ्च चकारो व्यर्थ एवेति तात्पर्यम् । अनेन—कथञ्चिदितिपदेन । एतेन तज्ज्ञा- पनस्य भाष्यसम्मतन्दृढतरम्फलन्नास्तीति ध्वनितम् । 'इह किञ्चित्त्रपो' इति न्यायसत्ताम्प्रदर्शयति— इकोऽचीत्यादिना । यद्यप्युत्तरार्थन्तथाऽप्युत्तरार्थस्योत्तरत्रैव करणमुचितमिह करणङ्किञ्चित्फलसाध- कन्तत्किम् ? त्रपो इतीति तदर्थः । अनित्यत्वेति । एतेन तस्य निषेधस्य पाक्षिकी प्रवृत्तिरिति प्रदर्शितम् । तत्फलन्तु "एङ् ह्रस्वात्" इति सूत्रस्थभाष्ये 'त्रपु' इति प्रयोग एव।

इत्थं सतीति । अर्थवद्ग्रहणस्यैव ज्ञापकत्वसम्भवे सतीत्यर्थः। लघुनेति । एकफलद्वयसा- धकत्वसम्भवे ऽनित्यत्वज्ञापनमात्रफलकं यत्तद्द्वयं तद्व्यर्थमिति तात्पर्यम् । ननु धातोः प्रातिपदिकसं- ज्ञायान्ततः सुबुत्पत्त्यापत्तिर्वक्तव्या, द्वयोः संज्ञयोराकडारीयान्यत्वेन समावेशेऽपि परत्वात्सुब्विधाय-

'अधातुः' इति किम्? अहन्, नलोपो मा भूत्। न च कार्यकालपक्षे प्रत्ययान्तत्वेन पर्युदासोऽस्त्विति वाच्यम्। प्रत्ययलक्षणेनोक्तपर्युदासाप्रवृत्तेः "न ङिसम्बुद्ध्योः" (पा० सू० ८।२।८) इति निषेधेन ज्ञापि-

भावः। नलोप इति। सुबुत्पत्तिस्तु नोक्ता। "भूवादयो–" (पा० सू० १।३।१) इत्यस्य लविधौ तिबादिविधौ चोपस्थितेर्निरवकाशतया(१) अपवादैस्तिबादिभिर्बाधात्। कार्यकालपक्षे इति। न च यथोद्देशेऽपि प्रत्ययान्तत्वस्य भावित्वेनाकृतव्यूहपरिभाषया फलाभावेन च संज्ञाया अप्रवृत्तिरितिवाच्यम्। अकृतव्यूहपरिभाषाया अनित्यत्वादसत्त्वाच्च। भविष्यति किं चित्फलमित्यभिसन्धिमात्रेणात्र पक्षे संज्ञायाः प्रवृत्तेः प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणे कैयटेनोक्तत्वाच्च। यथोद्देशपक्षेण पर्युदासे लक्ष्यसिद्धेः शङ्कासमाधाने अत्र निर्दले। नहि व्यवस्थितयोः पक्षयोरन्यतरेण लक्ष्ये सिद्धे पक्षान्तरेण शङ्का

कशाङ्गस्य तत्प्रवृत्तन्याय्यत्वात्। लडादयः पुत्रीयतीत्यादौ सावकाशाः, "भूवादयः" इति धातुसंज्ञाऽपि "श्रियौ" इत्यादावियङादिसम्पादकत्वेन चरितार्थेति, नलोपमात्रस्य फलत्वेन प्रदर्शनफलमत आह—सुबुत्पत्तिरिति। निरवकाशतयेति। अस्य सर्वथेत्यादिः। एतेन पूर्वं लडादीनामुत्पत्तिरिति ध्वनितम्। एतेनापवादविषये बाध्यप्रातिपदिकसंज्ञायाः कथम्प्रवृत्तिरिति शङ्काया नावकाश इति ध्वनितम्। अपवादशब्दोऽत्र बाधकपरः। तिबादिभिरित्यादिशब्देन तत्स्थानिकलडादेरपि सङ्ग्रहः। येन नाप्राप्तिन्यायस्य नात्र विषयता, सम्प्रति प्रातिपदिकसंज्ञाया अप्राप्तिविषये चारितार्थ्याभावात्। गमकाभावादौत्सर्गिकैकवचनोत्पत्तिरपि नोक्ता। ननु नलोपवारणस्य यथोद्देशपक्षेऽपि सम्भवेन विशिष्यात्र कार्यकालपक्षस्यैवापादानं फलमित्याशङ्कां वारयितुमुपक्रमते—न चेत्यादिना। अत एव भाष्येऽप्रत्यय इत्यत्र पर्युदासप्रसज्यप्रतिषेधयोराशङ्काङ्कृत्वा अन्त्ये राजा तक्षेत्यादौ प्रत्ययलक्षणेन प्रतिषेधः प्राप्नोतीति शङ्कायां "नङि" इति ज्ञापकान्न दोष इति साधारण्येनोक्तिः सङ्गच्छत इति भावः। फलाभावेनेति। तस्मिन्काल इत्यादिः। अप्रवृत्तिरिति। तदानीमिति शेषः। मूलस्योक्तभाष्यस्य च तात्पर्यं दर्शयितुमादौ कैयटादिरित्या ऽऽह—अकृतेति। अनित्यत्वादिति। प्रकृतिप्रत्यापत्तिवचनेनानित्यत्वादित्यर्थः। स्वसिद्धान्तरीत्याह—असत्त्वेति। पूर्वोक्तन्द्वितीयहेतुन्निराचष्टे—भविष्यतीति। अत्र पक्षे—यथोद्देशपक्षे। यथाश्रुतभाष्यस्य प्रकारान्तरेण सङ्गमने मूलकारोक्तरीत्या तद्योजनमुचितमित्याशयेनाह–यथोद्देशेति। पर्युदासे—अधातुरिति पर्युदासे। लक्ष्यसिद्धेः-अहन्नित्यस्य राजेत्यस्य च लक्ष्यस्य सिद्धेः। शङ्कासमाधाने—नच कार्यकालपक्षे इत्यादिना शङ्कासमाधाने। निर्दले—निःसारे। शङ्केति—दोषस्येत्यादिः। अत एव भाष्यकृता पर्युदासपक्षे राजा तक्षेत्यत्र दोषशङ्का न कृतेति बोध्यम्। तत्र—अहन्नित्यत्र। तिङुत्पत्तेः प्राक् प्रातिपदिकसंज्ञाया व्यावर्तकतया धातुपर्युदासस्य सार्थक्यम्। राजेत्यस्य तु प्राक्प्रवृत्तप्रातिपदिकसंज्ञया सुबुत्पत्त्या नलोपस्य प्रवृत्त्या च सिद्धिः। पर्युदासेत्युपादानन्तु यदि प्रसज्यप्रतिषेधः स्यात्तदा "निषेधाश्च बलीयांसः" इति न्यायेन प्रत्ययोत्पत्तेः प्रागपि निषेधविषये बाध्यप्रातिपदिकसंज्ञायाः प्रवृत्तिर्न स्यादित्याशयेन। एतेन कैयटोक्तिरपि पर्युदासपक्षे "नङि" इत्यस्य ज्ञापकत्वोपपादनपरा निस्सारेति दर्शितम्।

प्र० (१) भूवादय इत्यस्य लविधौ तिबादिविधौ चोपस्थितेर्निरवकाशतयेति। एतेन चिकीर्षति बोभूयते इत्यादौ प्रत्ययान्तत्वेनाप्रातिपदिकत्वात्तत्र सुपामप्राप्त्या तिङां चारितार्थ्यात्कथमपवादत्वमिति शङ्का निरस्ता। "सनाद्यन्ता" (पा० सू० ३।१।३२) इत्यस्य लादिविधावुपस्थितिवद् "भूवादयः" (पा० सू० १।३।१) इत्यस्यापि पृथगुपस्थितत्वेन भ्वादीनुद्दिश्य विहिततिबादीनामपवादत्वं ससङ्गतमेवेति।

तत्वात् कथमन्यथा राजेत्यादौ नलोपः स्यात् । अप्रत्ययः किम् , हरिषु,

ऽप्युचितेत्यर्थस्य प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणे भाष्ये ध्वनितत्वादिति कश्चित् । कथमन्यथेति । न च राजेत्यादौ कृदन्तत्वात्प्रवृत्तिः । तत्रापि "अप्रत्ययः—" इत्यस्य सम्बन्धात् । अत एव 'दाक्षी, दिदृक्षू' इत्यादौ परादिवद्भावेन न सुपो लुक् । न च सुब्लोपविषयमेव ज्ञापकम् । 'असति बाधके प्रमाणानां सामान्ये पक्षपात' इत्यर्थस्यापि ज्ञापनात् । अन्यथा सूत्रोपस्थितङिसम्बुद्धिमात्रविषयता स्यादिति राजपुरु-

नहीति—अत्र हिशब्दो यत इत्यर्थे वर्तते । पक्षयोः—कार्यकालयथोद्देशपक्षयोः ।

भाष्ये ध्वनितत्वादिति । तत्र हि—"अग्नी इत्याह" इत्यत्र प्राक् प्रगृह्यसंज्ञायान्तस्य स्थाने "गुरोरनृत" इति प्लुते "ईदूदेत्" इति तपरकरणात्पुनः प्रगृह्यसंज्ञा प्रकृतिभावफलिका न प्राप्नोति प्लुतसंज्ञाकृतस्य प्रकृतिभावस्य त्वप्रवृत्तिः "अप्लुतवदुपस्थित" इत्यप्लुतवद्भावस्य विधानात् प्रगृह्यसंज्ञाविधायकसूत्रदृष्ट्या प्लुतस्यासिद्धत्वन्तु न भवति, कार्यकालपक्षे प्रगृह्यसंज्ञायाः "प्लुतप्रगृह्या"इत्येतदेकवाक्यतया स्वरसन्धिस्थत्वसम्पत्त्या "सिद्धः प्लुतः स्वरसन्धिषु" इत्यनेन सिद्धत्वस्य बोधनादित्याशङ्क्य यथोद्देशपक्षाश्रयणेन समाहितम्, तेनास्य ध्वनितत्वादित्यर्थः । कश्चिदिति । अत्रारुचिबीजन्तु यथोद्देशपक्षे यद्यप्युक्तरीत्या निर्वाहस्तथापि पक्षान्तरे सम्बुद्धिपदस्योक्तार्थज्ञापनपरत्वम्भाष्यकृदुक्तमनुपपन्नमेवेति ।

वस्तुतस्तु पर्युदासाश्रयणेऽपि कार्यकालपक्षे ज्ञापनमावश्यकमेव । नच स्वाश्रयाप्रत्ययान्तत्वेन तत्सिद्धिः, अतिदिश्यमानधर्मविरुद्धस्वाश्रयधर्मप्रयुक्तकार्याभावस्यातिदेशस्वभावसिद्धत्वात् , अत एव रामानित्यादौ न स्वाश्रयाप्रत्ययान्तत्वनिमित्तकप्रातिपदिकत्वेन नलोपः । एवञ्च शङ्कासमाधाने निर्मूले इत्युक्तिरसङ्गतैवेति ॥

मूले—कथमन्यथेति । अन्यथा—प्रत्ययलक्षणेन पर्युदासस्य प्रवृत्तौ कथं स्यादिति योजना । राजेत्यादेरुत्तरसूत्रेण सिद्धेः कथमन्यथेत्यनुपपन्नमित्याशङ्कान्निराचष्टे—नचेत्यादिना । अत एव—उत्तरसूत्रेऽप्यप्रत्यय इत्यस्य सम्बन्धादेव । न सुपो लुगिति । एतयोस्तद्धितान्तकृदन्तत्वे पूर्वान्तवद्भावेनैकदेशविकृतन्यायेन च बोध्यम् । ज्ञापकम्—"न ङिसम्बुद्ध्योः" इति ज्ञापकम् । ज्ञापनादिति । अधातुग्रहणेनेति शेषः । अन्यथा "नङि" इतिसूत्रस्य विशेषापेक्षज्ञापकत्वे यत्तु 'दाक्षी' 'दिदृक्षू' इत्यत्र "उभयत आश्रयणे नान्तादिवत्" इति निषेधाद्दोषाभावेन नोत्तरसूत्रेऽप्रत्यय इत्यस्य सम्बन्ध इति, तत्तुच्छम् , पूर्वान्तवद्भावेन प्रातिपदिकत्वस्य परादिवद्भावेन सुप्त्वस्य बुद्ध्या लोपस्य प्रवृत्तिरित्येकत्रोभयोर्नाश्रयणमिति भवदुक्तन्यायविषयताया अभावात् । 'अप्रत्यय' इत्यस्य सम्बन्धे तु तत्र प्रत्ययपदङ्कृत्तद्धितातिरिक्तप्रत्ययपरम् । एवञ्च कृत्तद्धितातिरिक्तप्रत्ययान्तभिन्नस्य प्रातिपदिकसंज्ञेत्यस्य फलिततयाऽस्य तत्त्वबुद्ध्या सा नेति भावः । नचात्र ई इत्यादेः परादिवद्भावेन कृत्तद्धितातिरिक्तप्रत्ययत्वबुद्धावपि स यस्माद्विहितस्तदादित्वम्पूर्वान्तवद्भावेन वाच्यमित्युभयत आश्रयणमेकदेवेति निषेधः स्यादिति वाच्यम् । 'रामौ' इत्यादावेवैकदेशविकृतन्यायेन क्षान्ते यस्माद्विहितस्तत्त्वस्य बुद्ध्या परादिवद्भावेन ईकारादौ तदन्यप्रत्ययत्वबुद्ध्या निषेधस्य प्रवृत्तेः ।

नन्वत एवेत्याद्युक्तमसङ्गतम् "सप्तम्यधिकरणे च" इति निर्देशेन विभक्त्येकादेशस्यान्तवत्त्वाभावस्य ज्ञापनादित्यस्य वक्ष्यमाणतया पूर्वान्तवद्भावेन कृत्तद्धितान्तत्वस्य वक्तुमशक्यत्वादिति चेन्न । 'उपायस्योपायान्तरा दूषकत्वम्' इति न्यायेन वक्ष्यमाणज्ञापकम्परित्यज्यात्राप्रत्यय इत्यस्य झटितिस्मृतत्वेन तेनैव वारणस्य सुकरत्वप्रदर्शनायेत्थमभिधानात् । पूर्वोक्तरीत्या क्षान्ते यस्माद्विहितस्तत्वम्परादिवद्भावेन द्विवचनत्वमत एव "ईदूदेत्" इति प्रगृह्यसंज्ञेत्यवश्यं वाच्यमिति यथा, तथैव तदतिरिक्तप्रत्ययबुद्धिरपि भविष्यतीत्यस्य स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमेवमभिधानाच्च । आवश्यकश्चोत्तरसूत्रेऽप्रत्यय इत्यस्य सम्ब-

करोषि। अत्र सुप्सिपोर्मा भूत्। अप्रत्ययान्तः किम्, तत्रैव विभक्तिविषासिद्धिः। स्पष्टा चेयं रीतिः "सार्वधातुकमपित्" (पा० सू० १।२।४) इत्यत्र भाष्ये। प्रकृतसूत्रभाष्ये चेदं स्पष्टम्। अत्र सुप्सिपारिति। तयोः प्रातिपदिकत्वे तत्सामर्थ्यादौत्सर्गिकैकवचने तच्छ्रवणापत्तिः। विभक्त्यर्थस्य लिङ्गं प्रति स्वरूपायोग्यत्वेन न नपुंसकत्वाश्रयो विभक्तिलुक्। तत्सत्त्वे तु पदादित्वेन षत्वनिषेधापत्तिर्दोष

न्धः। अन्यथा प्रकृतसूत्रभाष्ये राजा तक्षेत्यत्र प्रत्ययलक्षणेन प्रत्ययान्तत्वात्प्रातिपदिसंज्ञायाः कार्यकालपक्षे प्रतिषेधमाशङ्क्य "न ङिसम्बुद्धयोः" इत्यस्य प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति पर्युदासाप्रवृत्तौ ज्ञापकत्वप्रदर्शनङ्कृतन्तद्विरोधः स्यात्। सम्बुद्धौ प्रतिषेधस्य 'हे सुराजन्' इत्यत्र समासत्वात्प्राप्तप्रातिपदिकसंज्ञायाः कार्यकालपक्षेऽपि सत्त्वेन नलोपनिषेधायावश्यकत्वात्। अतस्तद्भाष्यसङ्गमनायोत्तरसूत्रे समासांशेऽप्रत्यय इत्यस्य सम्बन्धेन समासानवयवप्रत्ययान्तभिन्नसमासस्य ग्रहणमित्यर्थो यथा; तथा कृदाद्यंशेऽपीत्याशयः कल्प्यः। अत एव समासग्रहणस्य नियमार्थत्ववर्णनपरभाष्यग्रन्थोऽपि सङ्गच्छते। अन्यथा 'सुराजा' 'सुतक्षा' इत्यत्र कार्यकालपक्षे नलोपाय समासत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञाविधायकत्वेन समासग्रहणस्य चरितार्थतया तदसङ्गतिः स्पष्टैवेति। सामान्यपक्षपात इत्यस्य यथाऽन्यत्रोपस्थितसामान्यधर्माक्रान्ते कार्यसिद्धिः स्वविषये इष्टस्य च सिद्धिस्तादृशार्थज्ञापकत्वमित्यर्थः। अन्यथा स्वविषये यथा चारितार्थ्यन्तन्मात्रज्ञापकतापि स्यादिति राजपुरुषादिपदे पूर्वपदस्य प्रत्ययान्ततया प्रातिपदिकत्वानापत्तौ नलोपानापत्तिरित्यर्थः। नच तादृशविशेषापेक्षत्वे 'राजा तक्षा' इत्यस्याप्यसिद्धेर्जागरूकत्वाद्राजपुरुषपर्यन्तानुधावनमफलमिति वाच्यम्, सूत्रोपस्थितेति विशेषणस्य विशेषत उपादानेन सम्बुद्धिसंज्ञाविधायकं यत् "एकवचनं सम्बुद्धिः" इति सूत्रन्तस्यापि क्रोडीकारेणैकवचनविषयतायां तात्पर्यन्नतु सम्बुद्धिसंज्ञकमात्रविषकतायामित्यभिप्रायात्। एवञ्च ङिसुर्विषयकता स्यादित्यस्य फलितत्वेन 'राजा तक्षा' इत्यस्य सिद्धिर्भविष्यतीति षष्ठ्यन्ते दोषोपपादनं युक्तमेव। तथाच ज्ञापकसामान्यस्य यः स्वभावः स्वातिरिक्ते फलनिष्पादकत्वरूपः सोऽपि यथा "नङि" इत्यस्य निर्वहति, तथैव ज्ञापनं युक्तमिति भावः।

एवम्प्रकारस्य ज्ञापकविषयेऽन्यत्र प्रक्लृप्तत्वप्रदर्शनायाह—स्पष्टा चेयमिति। इयं—रीतिः। ज्ञापकानां सजातीयापेक्षत्वमङ्गीकृत्य स्वविषये चारितार्थ्यमिति रीतिः। इत्यत्र भाष्य इति। तत्र हि—सार्वधातुकपदस्य प्रयोजननिरूपणावसरे तदभावे 'कर्ता, हर्ता' इत्यादौ तृजादेरपि ङित्वप्राप्तिशङ्कायां आर्द्धधातुकेषु चङ्ङादिषु ङित्करणरूपज्ञापकेन निरासङ्कृत्वा सजातीयापेक्षत्वेन धातुभ्यो विहिता ये प्रत्ययास्तद्विषयकत्वशङ्कां सार्वधातुके अप्याप्त्यापत्याऽर्द्धधातुकत्वेन साजात्यमादाय नियमकरणेन निरस्य यद्येवङ्कल्प्यते, तदा चङ्ङौ लुङ्विकरणानां ज्ञापकौ नजिङ् वर्तमानकालानामथ ङौणादिकानातङ्शब्दो घञर्थानां ज्ञापको भविष्यति। तथाच तृजादेर्ङित्वापत्तिरिति सार्वधातुकग्रहणङ्कर्तव्यमित्यभिहितम्। एवञ्च यथा बाधकसत्वात्तत्र न सामान्यापेक्षत्वङ्किन्तु विशेषापेक्षत्वेन चारितार्थ्यमित्युक्तं, तथा अत्रापि बाधकसत्त्वे विशेषापेक्षत्वन्तदभावे तु सामान्यापेक्षत्वम्भविष्यतीति तात्पर्यम्। भाष्ये चेदमिति। अत्र चरत्वर्थे। इदम्—प्रत्ययलक्षणेन प्रतिषेधाभावे "नङि" इतिसूत्रस्य ज्ञापकत्वम्। स्पष्टम्—कण्ठरवेणोक्तम्।

ननु सुप्सिपोः प्रातिपदिकत्वे पदत्वापत्तौ षत्वानापत्तिरूपो दोषः सुबुत्पत्तावेव वाच्यः, स तु न सम्भवति गमकाभावेन सुबुत्पत्तिरेव न सम्भवतीत्यत आह—तयोरिति। तत्सामर्थ्यादिति। प्रातिपदिकसंज्ञासामर्थ्यादित्यर्थः। तथाचेदमवगमकमिति भावः। अन्येन तूक्तन्तयोर्लुकापहारङ्खण्डयति—विभक्त्यर्थस्येति। अत एव "ह्रस्वो नपुंसके" इति सूत्रभाष्ये 'काण्डे' 'रमते' इत्यनयोरर्थयोः सुबर्थक्रियारूपयोर्लिङ्गसंख्याभ्यां योगो नास्ति विचित्रत्वात्पदार्थशक्तीनामित्यभिहितम्। तत्सत्त्वे त्विति। नपुंसकत्वसत्त्वे त्वित्यर्थः। अत्र तुना प्रागुक्तभाष्यविरोधापत्तिरूपा ऽरुचिर्ध्वनिता। मूले—

शिष्टयोर्मा भूत्। न चान्तवद्भावेन काण्डे, कुड्ये, इत्यादौ प्रातिपदिकत्वं स्यादेव। तथा च "ह्रस्वो नपुंसके-" (पा० सू० १।२।४७) इति ह्रस्वत्वं सोरुत्पत्तिश्च स्यादिति वाच्यम्। कार्यकालपक्षेणेष्टसिद्धेः। यथोद्देशेऽपि विभक्त्येकादेशो नान्तवत्। "सप्तम्यधिकरणे च" (पा० सू० २।३।३६) इत्यादिनिर्देशात्। "ह्रस्वो नपुंसके-" (पा० सू० १।२।४७) इति सूत्रे प्रातिपदिकग्रहणं वा उक्तार्थं सामान्यापेक्षं ज्ञापकमस्तु।

इति भावः। तत्रैवेति। अत्राप्यौत्सर्गिकैकवचनापत्तिः। "सुपो धातु-" (पा० सू० २।४।७१) इति लुकापत्तिश्च, पचेरन्नित्यादौ नलोपापत्तिश्चेति भावः। स्यादेवेति। पूर्वं विभक्त्युत्पत्तये जातस्यातिदेशेन विभक्त्यन्ते बुद्धिरिति भावः। यथोद्देशेऽपीति। अपिना कार्यकालपक्षे ऽपि। न हि तत्र पक्षे उपदेशेनैवैकवाक्यता अतिदेशेनेत्यत्र मानमस्ति, अतिदेशैकवाक्यतयैव ह्रस्वप्राप्तेः(१) सुवचत्वात्। प्रातिपदिकग्रहणं वेति। नपुंसकवृत्तित्वस्य प्रातिपदिकधर्मत्वान्नपुंसके वर्तमानस्येत्यर्थेनैव प्रातिपदिकलाभे सिद्धे तस्य व्यर्थत्वादिति भावः। उक्तार्थे—विभक्त्येकादेशस्यान्तवत्त्वाभावे। सामान्यापेक्षमिति। अन्यथा ह्रस्व एव न स्यात्स्वाद्युत्पत्तिस्तु स्यादेवेति भावः।

यद्यपीदं प्रातिपदिकग्रहणं(२) सत्त्वप्रधानप्रातिपदिकग्रहणार्थम्, तेनात्र न ह्रस्वः।

तत्रैवेति। हरिषु करोषीत्यत्रैवेत्यर्थः। नन्वत्र नौत्सर्गिकैकवचनापत्तिर्गमकाभावात्। नच पूर्ववत् प्रातिपदिकसंज्ञासामर्थ्यमिति शङ्क्यम्, फिट्स्वरप्रवृत्त्या साफल्यात् सुबिति पकारस्य प्रत्याहारनिष्पादकतया सिबादेः पित्त्वस्याङित्त्वसम्पादकतया चारितार्थ्यसम्भवात्। नच "समासस्य" इत्यन्तोदात्तविधानसामर्थ्यात्सखण्डेषु फिट्स्वराप्रवृत्तिरिति वाच्यम्, पदसंज्ञकपूर्वोत्तरभागकसमुदायविषये ऽप्रवृत्तिज्ञापनेन तस्य साफल्यादत आह—सुप इति। तिङन्ते दोषमाह—पचेरन्निति। आदिना सर्वस्मिन्नित्यस्य संग्रहः।

मूले—इष्टसिद्धेरिति। प्रत्ययान्तपर्युदासेनेष्टसिद्धेरित्यर्थः। अतिदेशेन—अन्तवत्त्वातिदेशेन। एतेन 'लक्ष्ये लक्षणं सकृदेव प्रवर्तते' इति न्यायाविषयत्वन्ध्वनितम्। अत्रातिदेशेनेतिकथनेनौपदेशिकप्रातिपदिकत्वस्याप्रवृत्तिः सूचिता। परादिवत्त्वेनैकारे प्रत्ययत्वस्यैकदेशविकृतन्यायेन ङान्तत्वस्य सत्वेन प्रत्ययान्तत्वस्यार्थसमाजग्रस्तत्वेन तन्निषेधात्। ननु "ह्रस्वो नपुंसके" इति सूत्रस्थपूर्वोक्तभाष्यादिलिङ्गत्वेन निर्देशस्यापपत्त्या न तस्य ज्ञापकत्वमिति चेन्न। अभ्युपेत्यवादेन मूलकृता तथाभिधानात्। प्रातिपदिकग्रहणस्य ज्ञापकत्वमुपपादयति—नपुंसकेति। नपुंसकवृत्तित्वं वाच्यवाचकभावसम्बन्धेन। लाभे सिद्धे—लाभे जाते। अन्यथा—सामान्यापेक्षज्ञापकत्वानङ्गीकारे। 'अप्रत्ययः किमित्यारभ्य-अस्तु' इत्यन्तो मौलग्रन्थो ऽयुक्त एवेति ध्वनयितुमाह—यद्यपीत्यादि। स-

---

वि० (१) न च 'लक्ष्ये लक्षणन्यायेन, पुनर्ह्रस्वो न प्राप्नोतीति वाच्यम्। तल्लक्ष्यत्वाभावात्।' तत्वं च-स्वीयप्राथमिकप्रवृत्तौ उद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नत्वेनाश्रीयमाणो यावान् शब्दसमुदायस्तदघटको यस्तद्घटकमात्रोद्देश्यकविकारागमातिरिक्तान्तघटितत्वे सति स्वीयप्राथमिकप्रवृत्त्युत्तरकालिकप्राप्तिभिन्नप्राप्तिविषयाघटितत्वमिति परिष्कृतार्थंस्वीकारेऽपि विकारे तन्मात्रोद्देश्यकत्वस्य सत्वेन गुणस्य तन्मात्रोद्देश्यकत्वाभावेनादोषादिति दिक्।

वि० (२) तत्वं च-यस्य ह्रस्वश्चिकीर्षितः तत्प्रयोज्यप्रधानतानिरूपिताप्रधानत्वासमानाधिकरणा या लिङ्गान्वयितावच्छेदकरूपावच्छिन्नाऽप्रधानता तत्प्रयोजकत्वम्। अप्रधानत्व विशेष्यत्व, उभयसम्बन्धसाधारणविषयताविशेष इति बोध्यम्।

मूलोक्तार्थे ज्ञापिते चारितार्थ्यं दुर्निरूपं च। सङ्ख्याकर्माद्ययोगात्स्वाद्युत्पत्तिरपि न, औत्सर्गिकमेकवचनमपि न, गमकं विना तदनुत्पत्तेः। "सुपो धातु-" (पा० सू० २।४।७१) इति लुगपि न धातुसाहचर्येण सुप्तिङितरसमभिव्याहृतस्यैव तेन लुग्विधानात्(१)। एवं च प्रत्ययान्तपर्युदासो न कर्तव्य इति सूत्रशेषे भाष्ये ध्वनितम्।

त्वप्रधानेति। कल्पितसत्वप्रधानकेत्यर्थः। एवञ्च यदर्थे शास्त्रे नपुंसकङ्गुणः प्रसिद्धस्तादृशस्य प्रातिपदिकस्य तादृशेऽर्थे वर्तमानस्य ह्रस्व इति सूत्रार्थः। ननु मूलोक्तमुपायान्तरमस्त्वित्यत आह—मूलोक्तार्थ इति; दुर्निरूपञ्चेति। तथाच ज्ञापकतैवायुक्तेति भावः। प्रागुक्तदोषान् क्रमेणोद्धरति—सङ्ख्येति। गमकं विना—साधकं विना। यथा ऽव्ययेभ्यः स्वाद्युत्पत्तौ "अव्ययादाप्सुपः" इति गमकन्तथात्र नास्तीति भावः। प्रत्ययान्तपर्युदासस्य 'हरिषु' 'करोषि' इत्यादौ समुदायप्रातिपदिकत्वापत्तौ लुगापत्तिरिति प्रयोजनन्निरस्यति—धातुसाहचर्येणेति। धात्ववयवस्य यादृशस्य सुपो लुग्भवति तादृशस्यैव प्रातिपदिकावयवस्य तस्य लुग्भविष्यति साहचर्यात्। ननु साहचर्यम्—सादृश्यम्, तच्च साधारणधर्मप्रयोज्यमेवान्यत्र स्पष्टम्, प्रकृते तु तादृशो धर्मः कः? इत्याकाङ्क्षायामाह—सुबित्यादि। समभिव्याहृतस्येत्यनन्तरं 'सुपः' इति शेषः। व्यधिकरणे षष्ठ्यौ प्रथमषष्ठ्यन्तार्थः सुप इत्यत्र या षष्ठी तत्प्रकृत्यर्थस्य विशेषणम्। स चार्थस्तत्प्रकृतिकत्वमेव। एवञ्च सुप्तिङितरसमभिव्याहृतप्रातिपदिकप्रकृतिको यः सुप् तस्य लुगिति फलितम्। अस्ति चायन्धर्मः पुत्रीयतीत्यादौ तिङितरः क्यच् तत्समभिव्याहृतम्प्रातिपदिकम्पुत्रशब्दस्तत्प्रकृतिकत्वन्धात्ववयवस्येति लुकः प्रवृत्तिः। तथा 'राजपुरुष' इत्यादावप्यस्ति सुप्तिङितरेत्यत्र सुपस्तत्तद्व्यक्तित्वेन निवेशात्। सुप्तिङ्पदञ्च तदन्तपरम्। चालनीन्यायो ऽत्र बोध्यः। एवञ्च राजन्शब्दप्रकृतिकसुबन्तभिन्नः पुरुषशब्दस्तत्समभिव्याहृतम्प्रातिपदिकं राजन्निति तत्प्रकृतिकत्वं ङसो यथा, तथा स्वान्तभिन्नराजन्शब्दसमभिव्याहृतम्प्रातिपदिकम्पुरुषेति तत्प्रकृतिकत्वं सोरित्युभयोर्लुकः सिद्धिः। अत्र सुप्तिङितरसमभिव्याहृतत्वञ्च, तेन पूर्वोत्तरभावरूपम् पुरुषाभ्यामित्यादौ सुब्भिन्नो भकारस्तत्समभिव्याहारस्य पूर्ववृत्तित्वरूपस्य पुरुषशब्दे सत्वेन तत्प्रकृतिकस्य भ्याम एव लुगापत्तेः। नापि तदर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं समभिव्याहारः, अत्यन्तस्वार्थिकतद्धितान्तावयवस्य सुपो लुगनापत्तेः। 'राजपुरुषः सुन्दरः' इति वाक्यावयवस्य राजपुरुषशब्दप्रकृतिकसुपो लुगापत्तेश्च। किन्तु सुप्तिङितरसमभिव्याहृतत्वन्तदघटितप्रकृतिवृत्तिघटितत्वरूपं विवक्षितम्। एवञ्च सुप्तिङितरघटितवृत्तिघटकप्रातिपदिकप्रकृतिकसुपो लुगिति सूत्रार्थः। नन्वेवमपि 'राजपुरुषः' इत्यत्र समुदायप्रकृतिकसुबन्तभिन्नो राजन्शब्दः पुरुषशब्दो वा तद्घटिता वृत्तिः समुदायरूपा राजपुरुष इति तद्घटकत्वस्य तदविषयकप्रतीत्यविषयत्वस्य तत्रैव सत्वेन तत्प्रकृतिकसुपो लुगापत्तिरिति वाच्यम्, वृत्तिघटकत्वञ्च स्वाविषयकप्रतीत्यविषयत्वमात्रम्, किन्तु स्वाविषयकप्रतीत्यविषयवृत्तिकत्वे सति वृत्यविषयकप्रतीतिविषयत्वरूपमिति न कश्चिद्दोषः। अत्र तिङोऽभिधानं तिङन्तावयवकात्समभिव्याहृतस्य सुपः पुत्रीयतीत्यादौ लुकः प्रसिद्धत्वसूचनाय। वस्तुतः सुबितरेत्येवास्तु, एवञ्च हरिषु करोषीत्यादौ लुगप्राप्तिः स्फुटैवेति भावः।

सूत्रशेषे—प्रकृतसूत्रशेषे। ध्वनितमिति। तत्र हि—अप्रत्यय इत्यत्र "किम्पुनरयम्पर्युदासः यदन्यत्प्रत्ययादिति आहोस्वित्प्रसज्यो ऽयम्प्रतिषेधः प्रत्ययो नेति, कश्चात्र विशेषः, अप्रत्यय इति चेत्, रतिबेकादेशे प्रतिषेधो ऽन्तवत्वात्काण्डे कुड्ये, अस्तु तर्हि प्रसज्यप्रतिषेधः, प्रत्ययो नेति न प्रत्यय-

प्र० (१) सुप्तिङितरसमभिव्याहृतस्यैव तेन लुग्विधानादिति। सुप्तिङ्भिन्नौ यौ इतरौ तत्समभिव्याहृतस्येत्यर्थः। इतरसुप्तिङ्समभिव्याहृतस्येति यावत्। तेन हरिषु इत्यादौ न दोषः। सुप्तिङ्भ्यामितर इति आपततः प्रतीयमानार्थाश्रयणे तु हरीति प्रकृतिरूपसुप्तिङितरसमभिव्याहृतत्वात्सुपो लोपापत्तिः प्रसज्येतेति दिक्।

यत्तु वदन्ति—प्रत्ययपर्युदासो न कर्तव्यः, प्रत्ययान्तपर्युदासेनैव गतार्थत्वात्। व्यपदेशिवद्भावेन तस्यापि प्रत्ययान्तत्वादिति। तन्न। प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादे(१)र्ग्रहणात्। केवलस्य चातथात्वात्। अन्यथा त्वदुक्तरीत्या सुप्तिङोरपि तदन्तत्वात्पदत्वं स्यात्। तथा च 'हरिषु' करोषि, इत्यादौ षत्वं न स्यात्, "सात्पदाद्योः" (पा०सू०८।३।१११) इति निषेधात्। अधातुप्रत्ययाविति सिद्धे नञ्द्वयोपादानं स्पष्टार्थम्। महासंज्ञाकरणं श्रुत्यनुरोधात्। तथा चाथर्वणे पठ्यते—"को धातुः, किं प्रातिपदिकम्, कः प्रत्ययः" इति। डित्थादीन्यव्युत्पन्नानीहोदाहरणम्। अव्युत्पत्तिपक्षस्य चेदमेव ज्ञापकमिति प्राञ्चः।

यत्तु—व्युत्पत्तिपक्षेऽपि निपातार्थमनुकरणार्थं चेदमिति हरदत्तेनोक्तम्। तच्चिन्त्यम्। तत्रापि प्रकृत्यादिकल्पनसम्भवात्।

पचेरन्, सर्वस्मिन्नित्यादौ नकारोच्चारणसामर्थ्येन न नलोपस्तथाप्येतावत्क्लिष्टकल्पनापेक्षया लाघवात्प्रत्ययान्तपर्युदास एवोचित इति भावः।

अतथात्वादिति। यस्माद्विहितस्तदादित्वस्याशास्त्रीयत्वेन व्यपदेशिवद्भावालभ्यत्वादिति भावः। निषेधादिति। यद्यपि व्यपदेशिवद्भावेनैकाच्त्वादेरिवास्याप्यशास्त्रीयस्यातिदेशेन लाभसम्भवः, अत एव भवतीत्यादौ भवतेः शब्निरूपिताङ्गत्वसिद्धिः। व्यतिसे इत्यादौ से इत्यस्य पदत्वसिद्धिश्च, इरित्यादौ कार्यकालपक्षे तद्धितान्तत्वनिबन्धनप्रातिपदिकत्वसिद्धिश्च, युवापत्ये तत इञन्तत्वनिबन्धनफक्सिद्धिश्च। तथाप्य-

---

इति चेदूङेकादेशे प्रतिषेधः आदिवत्त्वात्" इत्युक्तम्। प्ररस्य कार्यं प्रतिषेधे कर्तव्ये परादिवद्भावः स्यात्तथा च प्रतिषेधापत्तिरिति भावः। एवञ्च ब्रह्मबन्धुरिति न सिध्यति, इत्थम्पक्षद्वये दोषमभिधाय द्वितीयपक्षे, "आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति उत्पद्यन्ते उङन्तात्स्वादय इति, यदयम् "नोङ्धात्वोः" इति विभक्तिस्वरस्य प्रतिषेधं शास्ति" इत्यनेन दोषोद्धारं कृत्वा अथवा पुनरस्तु पर्युदासः, ननु चोक्तमप्रत्यय इति चेत्, रतिवेकादेशे प्रतिषेधो ऽन्तवत्त्वादिति प्रसज्यप्रतिषेधेऽप्येष दोषः, द्वे ह्यत्र प्रातिपदिकसंज्ञे अवयवस्यापि समुदायस्यापि गृह्यते च प्रातिपदिकाप्रातिपदिकयोरेकादेशः प्रातिपदिकग्रहणेन तस्मादुभाभ्यामपि वक्तव्यं स्याद्ध्रस्वो नपुंसके यत्तस्येति। किञ्च नपुंसके नपुंसकं यस्य गुणः प्रातिपदिकस्येत्युक्तन्तेन ध्वनितमित्यर्थः। तत्र कैयटः—यत्तस्येति विभक्त्यन्तञ्च शक्तिसंज्ञयाप्रधानम्। नच तयोर्लिङ्गयोगः, नवान्तवद्भावेनार्थः शक्योऽतिदेष्टुमिति न भवति ह्रस्व इति।

नन्वेवमपि पचेरन्नित्यादौ दोष एवेत्यत आह—पचेरन्निति। लाघवात्—ज्ञानलाघवात्। केवलस्यातथात्वादिति मूलमसङ्गतम्। "यस्माद्विहित" इत्येतद्घटितपरिभाषाया अधिकग्रहणाभाव एव प्रयोजनमस्तु व्यपदेशिवद्भावस्य तथा बाध इति केनचिदुक्तन्तदसङ्गतमिति सूचयन्नाह—यस्माद्विहित इति। किञ्चैतादृशे विषये मन्त्रेषु सर्वेषामित्यादौ षत्वनिषेधाकरणेन व्यपदेशिवद्भावो नेत्यपि बोध्यम्। उक्तज्ञापकाननुसन्धानेन शङ्कते—यद्यपीति। अत एव—अशास्त्रीयस्याप्यतिदेशादेव। व्यतिसे इत्यादाविति। आदिना 'व्यतिष्वे' इत्यस्य सङ्ग्रहः। फगिति। "यञिञोश्च"

वि० (१) व्यपदेशिवद्भावेन स्वस्मिन् स्वघटकत्वस्वघटितत्वयोरेवातिदेशेन घटितघटकत्वप्रत्ययान्तत्वस्यातिदेशेऽपि प्रकृत्यादित्वस्यातिदेष्टुमशक्यत्वादिति भावः।

सहाय(१) एव व्यपदेशिवद्भावो न तु ससहाये, तेनेतरावयवे तदप्रवृत्तिः। स्पष्टा चेयं रीतिः "आदेच उपदेशे—" (पा०सू० ६।१।४५) इत्यत्र कैयटे। अत एव सभासन्नयने व्यपदेशिवद्भावेनाकारस्य नादित्वम्, दरिद्राधाताविकारस्य नान्तत्वम्, तथा सति वृद्धत्वप्रयुक्तश्छः, इवर्णान्तत्वप्रयुक्तोऽच्प्रत्ययश्च स्यात्। ततोऽत्र किंचिद्वैषम्यम्। लोकेऽपि बहुपुत्रसत्त्वे नैकस्मिन् ज्येष्ठकनिष्ठादिव्यवहारो विजातीयकन्थादिसत्त्वे त्वेकस्मिन्नपि तथा व्यवहारो भवत्येवेति बोध्यम्। अत एव हरिष्वित्यादौ सोः पदत्वं न। "निजौ चत्वार एकाच" इति भाष्यं त्वेकस्मिन्नित्यस्यापर्यालोचनयैकदेश्युक्तिरिति तात्पर्यम्।

वस्तुतस्तु (२)पर्युदासेनैवार्थवत्त्वे लब्धे अर्थवद्ग्रहणादत्र सूत्रेऽपि (३)विभक्तीतरान-

---

इत्यनेनेति शेषः। सामान्येनोक्तस्यापि स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थम्प्रकृते आह—तेनेति। इयं रीतिरिति। तत्र हि—ढौकितेत्यादौ नान्तरीयकत्वादुपदेशसत्त्वेऽपि न व्यपदेशिवद्भावेनैजन्तत्वमिति तेनोक्तम्। अत एव—असहाय एव। व्यपदेशिवद्भावस्य प्रवृत्तिस्वीकारादेव। तथासति। ससहायेऽप्यनयोर्व्यपदेशिवद्भावस्य प्रवृत्तिस्वीकारे। सा च परिभाषा लोकन्यायसिद्धेति लोके यादृशी व्यवस्था तादृश्येवात्र शास्त्रे तत्परिभाषाविषये इत्याह—लोक इति। अत एव—ससहाये तदप्रवृत्तेरेव। नन्वेवं सति निजधात्ववयवेकारमात्रे व्यपदेशिवद्भावः ससहायत्वान्न स्यादिति "निजौ चत्वार एकाच" इति भाष्यमनुपपन्नमत आह—निजौ चत्वार इतीति। तात्पर्यमिति। प्रत्ययपर्युदासाङ्गीकर्तुमूलकृत इति शेषः। एतेनारुचिर्ध्वनिता, तामुद्घाटयति—वस्तुतस्त्वित्यादिना। अत्र—सूत्रेऽ-

वि० (१) स्वनिष्ठविषयित्वसम्बन्धावच्छिन्नव्यापकतानिरूपितविषयित्वसम्बन्धावच्छिन्नव्याप्यतावत्त्व स्वनिष्ठविषयित्वसम्बन्धावच्छिन्नव्याप्यतानिरूपितविषयित्वसम्बन्धावच्छिन्नव्यापकताभावत्व एतदुभयसम्बन्धेन स्वविशिष्टत्वरूपघटितत्वशरीर, एवं स्वनिष्ठविषयित्वसम्बन्धावच्छिन्नव्याप्यतानिरूपितव्यापकतावत्त्व स्वनिष्ठविषयित्वसम्बन्धावच्छिन्नव्यापकतानिरूपितव्याप्यत्वाभावत्व एतदुभयसम्बन्धेन स्वविशिष्टत्वरूपघटकत्वशरीरे चाभावघटितसम्बन्धरूपसहायाभाव एव व्यपदेशिवद्भावप्रवृत्तिस्वीकारादित्यर्थः।

प्र० (२) वस्तुतस्तु पर्युदासेनैवार्थवत्त्वे लब्धे इति। अत्र मनोरमाकृतोत्तरसूत्रेऽर्थवद्ग्रहणानुवृत्तिसामर्थ्यात् "शास्त्रीयार्थग्रहणेऽर्थवद्ग्रहणानुवृत्तिवैयर्थ्येन तदनुवृत्तिसामर्थ्याल्लौकिकार्थप्रत्यासन्नोऽभिव्यक्ततरो योऽर्थः प्रत्ययान्तेषु लक्ष्यते; स आश्रीयते इति कैयटोक्तेश्च, एकार्थीभावेन लौकिके प्रयोगे प्रसिद्धत्वरूपमर्थवत्त्वमाश्रितम्। प्रकृतसूत्रे चार्थवत्त्वं वृत्तिमत्त्वसामान्यमभिप्रेतम्। तत्र पूर्वसूत्रे विभिन्नार्थवत्त्वग्रहणे प्रत्ययेष्वतिव्याप्तिः स्यात्। तदर्थं च प्रत्ययपर्युदासकरणे गौरवमात्रमित्यालोच्योभयसूत्रे समानमर्थवत्त्वं वक्तुमुपक्रमते शब्दरत्नकारो—वस्तुत इति।

प्र० (३) विभक्तीतरानपेक्षयेति। विभक्तिमात्रापेक्षयेत्युक्तौ दध्यादिशब्देऽव्याप्तिः स्यादिति नञ्घटितोक्तिः। ननु विभक्तीतरानपेक्षयाऽर्थबोधकत्वमर्थवत्त्वमित्यङ्गीकारे खट्वा, पक्त्रिमं सांकूटिनमित्यादौ खट्व, पक्त्रि, सांकूटिन् इत्यादीनां विभक्तितरटाप्मप्ण्समभिव्याहारेणैवार्थबोधकत्वात्तत्त्वं न स्यात्। न च विभक्तिपदस्य प्रत्ययमात्रोपलक्षणत्वाङ्गीकारेण न दोष इति वाच्यम्। एवमपि पचाञ्चक्रे इत्यादावामन्तस्य अनुप्रयुज्यमानकृञादिसमभिव्याहारे एवार्थबोधकत्वेन तस्यार्थवत्त्वाभावेन संज्ञाभावेन स्वाद्यनुत्पत्त्या पदत्वाभावेन "वा पदान्तस्य" (पा० सू० ८।४।५९) इत्यनेन परसवर्णविकल्पानापत्तेः। तदर्थं प्रत्ययेतरो यः पदेतरस्तत्समभिव्याहारेत्यादिव्याख्याने तु पञ्चनावप्रिय इत्यादौ प्रियरूपपदादितरानपेक्षयार्थबोधकस्य पञ्चानाव इत्यस्य तत्वापत्तेः, इति चेन्न। स्ववृत्तिसमासत्वाभाववत्पदेतरस्य-

वस्तुतस्तु व्युत्पत्तिपक्षेऽपि बहुपटव इत्याद्यर्थं सूत्रम् । न चैवं 'बहुच्पूर्वः' इत्येव सूत्र्यतामिति वाच्यम् । मूलकेनोपदंशमित्यादौ कृदन्तत्वेनातिप्रसङ्गात् । न च समासग्रहणं नियमार्थमिति निस्तारः । अर्थवत्सूत्रारम्भं विना समासग्रहणस्य नियमार्थत्वायोगादिति दिक् ।

पेक्षया ऽर्थबोधकत्वमर्थवत्त्वं गृह्यते । एकार्थीभावेन लौकिके प्रयोगे प्रसिद्धत्वमिवेदमप्यलौकिके आरोपितमस्तीति दक्ष अस् इ इत्यत्रस्थायां प्रातिपदिकत्वाक्षतिः । तदा प्रत्ययस्य प्राप्तिरेव नेति केवलप्रत्ययपर्युदासो व्यर्थः । ध्वनितं चेदं प्रत्ययपर्युदासानुनुक्त्या भाष्ये । "सुप्तिङन्तम्—" (पा० सू० १।४।१४) इति सूत्रस्थभाष्यकैयटयोरप्यत्रैव तात्पर्यमिति बोध्यम् ।

इत्याद्यर्थमिति । अन्यथा विभक्त्यन्तस्योदात्तता स्यात् । प्रातिपदिकत्वे तु पूर्वं विभक्तिलुकि टकारोकारस्योदात्तत्वे पुनर्जसि टकाराकारोदात्तत्वसिद्धिरिति भावः । कृदन्तत्वेनेति । न च समासविकल्पविधानस्य वैयर्थ्यम् । समासे एकस्वरश्रवणं समासाभावे प्रातिपदिकत्वे तु पूर्वोत्तरपदयोर्भिन्नस्वरश्रवणमिति विशेषात् । दधि उपदंशमित्यादौ पक्षे प्रकृतिभावप्रवृत्तेरपि फलस्य वक्तुं शक्यत्वाच्च ।

पीति । अपिनोत्तरसूत्रसङ्ग्रहः । तेनैकरूपता द्वयोर्भवति, मूलरीत्या तु वैरूप्यं स्फुटमेव । ननु भवदुक्तार्थवत्त्वमलौकिकविग्रहवाक्यस्य नास्तीति तस्यैषा न स्यादत आह—एकेति । उक्तपर्युदासलभ्यार्थे विभक्तिपदमेतत्साध्यप्रत्ययोपलक्षणन्तेन टाबादिप्रकृतिसङ्ग्रहः । स्वोक्तार्थस्य भाष्यकाराभिमतत्वसूचनायाह—ध्वनितमिति । सुप्तिङन्तमिति । सूत्रभाष्ये "कृत्तद्धित" इति सूत्रेऽन्त इत्यस्यार्थवद्ग्रहणानुवृत्त्या लाभप्रतिपादनपरभाष्यस्योत्तरसूत्रे एकार्थीभावेन लौकिके प्रयोगे प्रसिद्धत्वात्तात्पर्यकत्वं यन्मूलकारसम्मतन्तदपि नेत्याह—सुप्तिङन्तमिति । अत्रैव—उभयोरप्यर्थवत्त्वमेकरूपमेवेत्यत्रैव । अधिकमन्यत्र स्पष्टम् । अन्यथा—बहुपटव इति समुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञाया अस्वीकारे । स्यादिति । 'चितः' इति सूत्रे "सप्रकृतेः" इति वार्तिकादिति शेषः । समासेति । "तृतीयाप्रभृति" इत्यनेनेत्यादिः । एकस्वरश्रवणमिति । "समासस्य" इत्यनेनैकस्यान्तोदात्तत्वस्य श्रवणमित्यर्थः । "फिष्" इत्यस्य तु सखण्डेऽप्रवृत्तिरिति भावः । लौकिकप्रयोगे स्वरस्य दुर्लक्ष्यत्वादाह—दधीति । पक्षे—समासाभावपक्षे । प्रकृतिभावेति । "न समासे" इति निषेधस्य तदालक्षणे निवेशेन 'पचनावप्रिय' इत्यत्र पञ्चनाववृत्तिसमासत्वाभाववत्त्वस्य प्रियपदेऽभावेन विशेषणाभावप्रयुक्तविशिष्टाभावेन तादृशपदेतरत्वस्य सुलभत्वेन दोषाभावात् ।

नन्वेवमपि तन्निभः, कुम्भकार, एधामासतुःकल्पम् , इत्यादौ निभकारासतुःकल्पमित्यादीनां पूर्वपदसमभिव्याहार एवार्थबाधकत्वात् पञ्चनाव इत्यादिवदर्थवत्त्वानापत्तिः । तद्वारणाय पूर्वपदेतरत्वस्यापि निवेशे तु हरिष्वित्यादौ सुपोऽपि तत्त्वापत्तिः । न च समासावयवपूर्वपदेतरत्वस्यैव निवेशे नोक्तदोष इति वाच्यम् । 'पञ्चनावप्रियपुत्र' इत्यादौ प्रियशब्दस्य समासावयवपूर्वपदेतरत्वाभावेन पञ्चनावेत्यस्यार्थवत्त्वापत्तेः । तदर्थं नियतपूर्वत्ववत्सुबन्तस्यैव लक्षणीयपूर्वपदशब्देन विवक्षणे तु कनुलुबन्तचञ्चाशब्दात्सुपि चञ्चास्वित्यादौ सुपाऽप्यर्थवत्त्वापत्तेः, इति चेन्न । प्रत्यय—स्ववृत्तिसमासत्वाभाववत्पद—स्वादिष्विति पदत्वानाश्रयनियतपूर्वत्ववत्सुबन्तैतत् त्रितयेतरसमभिव्याहारानपेक्ष्यार्थबोधकत्वमित्युक्तौ दोषाभावात् । चञ्चास्वित्यादौ दोषवारणाय "स्वादिषु" (पा० सू० १।४।१७) इतिपदत्वानाश्रयेति, पञ्चनावप्रियपुत्र इत्यादिषु दोषवारणाय नियतपूर्वत्ववदिति च विशेषणं बोध्यम् ॥

"कृत्तद्धितसमासाश्च" (पा० सू० २।१।४६)। "अर्थवत्" इत्यनुवर्तते। तत्सामर्थ्यात्तदन्तविधिः। न हि जहत्स्वार्थायां वृत्तौ कृतां तद्धितानां चार्थोऽस्ति। भूतपूर्वगतिलभ्यस्तु न प्रशस्तः। अजहत्स्वार्थायामपि न प्रत्ययमात्रेणार्थपर्यवसानमित्यभिप्रेत्याह-**कृत्तद्धितान्ताविति**। लिट्, धुक्, इत्यादौ 'अधातुः' इति, कर्तेत्यादौ 'अप्रत्ययान्तम्' इति पर्युदासे प्राप्ते कृदन्ते विधिरयम्।

नियमार्थमिति। नच प्रत्ययान्तत्वेन पर्युदासे प्राप्ते विध्यर्थमस्त्विति शङ्क्यम्। वाक्यस्याप्रत्ययान्तत्वात्। प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेरेव ग्रहणात्।

ननु स्त्रीप्रत्यये तदादिनियमो निषिद्धः। एवं च राजकुमारीत्यादौ

तत्सामर्थ्यादिति। अन्यथा संज्ञाविधित्वान्न स्यात्। न प्रत्ययमात्रेणेति। प्रकृतेरपेक्षणादिति भावः। अधातुरिति। कर्तृरूपार्थस्याधिकस्य भाने ऽपि क्रियावाचकत्वाक्षत्या (१)धातुत्वाक्षतेरिति भावः।

स्त्रीप्रत्यये इति। अनुपसर्जनस्त्रीप्रत्यय इत्यर्थः। तस्य येन केनापि रूपेण ग्रहणे तन्निषेध इत्यभिमानः शङ्कितुः। राजकुमारीति। नन्वत्र प्रातिपदिकत्वस्य न फलम्, लिङ्गविशिष्टपरिभाषयैव तत्कार्यसिद्धेरिति चेन्न। प्रातिपदिकत्वतद्व्याप्यधर्माणां लिङ्गप्रत्ययरहिते दृष्टानां तद्विशिष्टेऽनया ऽतिदेशेन तस्या अत्राप्रवृत्तेः। न हि ङीब्रहिते राजकुमारेत्यादौ तदस्ति, ङ्याब्ग्रहणं त्वन्यार्थमिति वक्ष्यते। शङ्कित्रभिमानानुसारेऽप्राप्तेरिति भावः। नच दधि उपदंशमित्यत्र दधिशब्दात्तृतीयासत्त्वेन तदन्तस्य भुजिक्रियायां सम्बन्धात्कथमत्र णमुलिति वाच्यम्, त्वरायां "द्वितीयायाञ्च" इति णमुलो ऽत्र सत्वात्। अत एव 'कृद्ग्रहणे' इति परिभाषायाङ्कृत्प्रकृत्यर्थनिरूपितकारकस्य ग्रहणेऽपि विशिष्टस्य कृदन्तत्वनिर्वाहः॥

प्रकृतेरपेक्षणेति। एतेन विभक्तीतरानपेक्षत्वाभावः सूचितः। ननु लिट्धुगित्याभ्यान्जायमानशाब्दबोधः कर्तुः प्राधान्येन भानात्र प्रधानीभूतक्रियावाचकत्वमिति कथमत्र धातुत्वमत आह—कर्तृरूपेति। अक्षतेरिति। क्रियामात्रेत्यस्य प्राधान्येनेत्यस्य वा धातुसंज्ञाविधावनिवेशाद्धातुत्वाक्षतेः। अत एव "अत्वसन्त" इति सूत्रे धातुपर्युदासस्य सार्थक्यम्। "स्त्रीप्रत्यये" इति परिभाषाया न तावन्मात्रत्वमिति न्यूनतामङ्गयाह—अनुपसर्जनेति। तस्य—स्त्रीप्रत्ययस्य। तन्निषेधः—तदादिनियमनिषेधः। अभिमान इति। परिभाषायाः स्त्रीप्रत्ययमात्रग्रहणे प्रवृत्तिरिति कल्पनायाम प्रमाणमिति तद्भावः। तत्कार्येति। प्रातिपदिकत्वकार्येत्यर्थः। तद्विशिष्टे—स्त्रीप्रत्ययविशिष्टे। स्त्रीप्रत्ययमात्रस्य ग्रहणमत्र नास्तीत्येव वक्तव्येऽन्तरङ्गस्यापीत्याद्युक्तिर्विफलेत्यत आह—शङ्कित्रेति।

वि० (१) स्वावच्छिन्नविषयकबोधतात्पर्येणोच्चारितत्वम्, स्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वावच्छिन्नेतरनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, एतत्त्रितयसम्बन्धेन क्रियात्वविशिष्टत्वरूपक्रियावाचकत्वस्याक्षतेरित्यर्थः। "दादेर्धातोर्घः" (पा० सू० ८।२।३२) इत्यनेन पदान्ते घत्वविधानमत्र प्रमाणम्बोध्यम्।

विध्यर्थमस्त्विति चेन्मैवम्। अन्तरङ्गस्यापि हल्ङ्याब्भ्यो दीर्घादित्यादिलोपस्य लुग्विषये ऽप्रवृत्त्या श्रूयमाण एव सुपि समासप्रवृत्तेः। तत्र चाप्रत्ययान्तत्वेन प्रवृत्तायाः संज्ञाया एकदेशविकृतन्यायेन विभक्तिलुक्यपि सुलभत्वात्। अत एव गोमतिप्रिय इत्यादौ नुमादयो न। लुकः प्रागन्तरङ्गप्रवृत्तौ तु स्युरेव।

नन्वेवमपि असमर्थसमासे दशदाडिमादिवदनर्थके विध्यर्थमस्त्विति चेन्न। 'अर्थवत्' इत्यस्यानुवृत्तेरुक्तत्वात्। कथं तर्हि असमर्थसमासे संज्ञेति चेद्धर्मिग्राहकमानादेवेति गृहाण। "असूर्यललाटयोः–" (पा० सू० ३।२।३६) इत्यनेन हि असूर्यशब्दे उपपदे खश् विधीयते। उपोद्घा-

णैवोत्तरयति—अन्तरङ्गस्यापीति। सुलभत्वादिति। यथोद्देशे इदम्। यदि त्वस्य निषेधस्य प्रत्ययग्रहणपरिभाषाशेषत्वम्, एवं च यथा सा प्रत्ययग्रहणे एव न तु प्रत्ययाप्रत्ययग्रहणे इति "उगितश्च" (पा० सू० ४।१।६) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्, तथाऽयं निषेधोऽपि स्त्रीप्रत्ययमात्रग्रहणे (१)न तु स्त्रीप्रत्ययास्त्रीप्रत्ययग्रहणे इत्युच्यते; तदा न दोषः। समुदायस्य प्रत्ययान्तत्वाभावादिति दिक्।

असमर्थसमासे इति। असूर्यम्पश्या इत्यादावित्यर्थः। धर्मिग्राहकेति। प्रातिपदिकसंज्ञा(२) धर्मः, तद्धर्मी असमर्थसमासः, ग्राहकं–मानं खश्विधायकम्। अन्यथा परस्परसम्बन्धेनैकार्थीभावात्समासो दुर्लभः स्यात्। असूर्यशब्द इति। तत्प्रकृतिके सुबन्त इत्यर्थः। सुपीत्यधिकारात्, उपपदमिति महासंज्ञाकरणाच्च। तदे-

शेषत्वमिति। एतेनास्यामपि परिभाषायाङ्ग्रहणपदसम्बन्ध इति सूचितम्। फलितार्थमाह— एवञ्चेति। सा—प्रत्ययग्रहणपरिभाषा। प्रत्ययग्रहण एव—प्रत्ययमात्रग्रहण एव। अत एव गोमतो निष्क्रान्ता 'निर्गोमती' इत्यत्र "उगितश्च" इति ङीप्सिद्धिः। इत्युच्यते इति। अत एव 'पुरुषो ऽस्ति ते युवते' इति समुदायस्य तिप्रत्ययरूपतद्धितान्तत्वाप्रातिपदिकसंज्ञा न। यदि समासग्रहणकृतनियमेनैतद्व्यावृत्तिरित्युच्यते, तदा 'भक्त्या परमगतिः' इत्यत्र "कर्तृकरणे कृता बहुलम्" इति समासाभावरूपम्फलम्बोध्यम्। न दोष इति—न प्रातिपदिकत्वासिद्धिरूपो राजकुमारीत्यत्र दोष इत्यर्थः। ध्वनितञ्चेदमर्थवत्समुदायानां समासग्रहणन्नियमार्थमित्युक्त्या भाष्यकृता। अत एवाह—दिगिति।

इत्यादाविति। अत्र नञो दृश्यर्थ सम्बन्धादसामर्थ्यन्द्रष्टव्यम्। खश्विधायकसूत्रस्य मानत्वमुपपादयति—अन्यथेति। समास इति। असूर्येत्यादावित्यादिः। ननूपपदं विभक्त्यन्तन्नत्वसूर्यशब्द एवेत्यत आह—तत्प्रकृतिक इति। सुप् चात्र द्वितीयैव, प्रकृत्यर्थस्य कर्मसाकांक्षत्वाल्लला-

---

प्र० (१) न तु स्त्रीप्रत्ययास्त्रीप्रत्ययग्रहणे। एतदग्रे 'अत एव घटोऽस्ति हे युवते इत्यादौ तद्धितान्तत्वेन न प्रातिपदिकत्वम्' इति पाठः क्वचिद् दृश्यते।

वि० (२) "कृत्तद्धितसमासाश्च" (पा० सू० १।२।४६) इति सूत्रीयप्रातिपदिकसंज्ञानिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यता समाससंज्ञावन्निष्ठा, तदवच्छेदकता समाससंज्ञानिष्ठेति तादृशावच्छेदकतावत्त्वम्—असूर्यशब्दे इति भावः।

रितं पदं चोपपदम् । पदं च—सुप्तिङन्तमिति । नियमशरीरमाह—**यत्र संघाते इत्यादि** । पूर्वो भाग इत्युपलक्षणम् । उत्तरस्तु प्रत्यये नेत्यपि बोध्यम् । अन्यथा जन्मवानित्यादौ संज्ञा न स्यात्तद्धितग्रहणस्य औपगवादौ कृतार्थत्वात् । पूर्वो भागः पदमिति किम् , बहुज्विशिष्टस्य प्रातिपदिकसंज्ञा यथा स्यात् । तेन बहुपटव इत्यत्र प्रथमजसो लुकि बहुपटुशब्दस्य चित्स्वरे पुनर्जसि उपोत्तमोदात्तत्वं सिद्ध्यति ।

यद्वा (१)प्रकृतिप्रत्ययभावानापन्नसंघातविषयको नियमोऽस्तु । न

तदाह—पदं चेत्यादि । शशशृङ्गादिपदानां च(२) बौद्धे तस्मिन् शक्तिरिति न तदर्थमपि समासग्रहणमिति बोध्यम् । यत्र संघाते इतीति । अर्थवतीति शेषः । सजातीयापेक्षनियमस्यौचित्यादिति बोध्यम् । प्रत्ययो नेत्यस्य पूर्वभागप्रकृतिकप्रत्ययो नेत्यर्थः । तेन राजा श्यानित्यादौ न दोषः । जन्मवानित्यादाविति । तत्र पूर्वभागस्य पदत्वादिति भावः । ननु तद्धितग्रहणसामर्थ्यं तत्राह—तद्धिते.त । तत्र पूर्वभागस्य भत्वात्पूर्वो भागः पदमित्यत्र च पदशब्देन पदसंज्ञकग्रहणमिति भावः ।

नन्वत्र पक्षे गवित्ययमाहेत्यादौ दोषः । गो इत्यादिनां सुबन्तत्वाभावेन पदत्वा-

---

टसाहचर्याच्च । तस्मिन्निति—शशादिशृङ्गे । एतैरत्यन्तासतो बुद्धिसत्ताविशिष्टस्यार्थस्य बोधनात् । स्वाभाव्यनुरोधेन बौद्धस्यार्थस्य स्वीकारात् । अधिकमन्यत्र स्पष्टम् । येषां रथन्तरादिशब्दानामवयवा अत्यन्तनिरर्थकास्तेषामप्यन्यत्र दृष्टार्थारोपेण प्रातिपदिकत्वात्सुबुत्पत्त्या साधुत्वान्वाख्यानम्बोध्यम् । ननु यदि समासग्रहणेन मौलो नियमो बोध्यते, तदा पूर्वसूत्रस्थस्यार्थवत्पदस्य दशदाडिमानीत्यादिसमुदायव्यावृत्तिप्रदर्शनपरभाष्यविरोध इत्यत आह—अर्थवतीति । तत्र साधकमाह—सजातीयेति । उत्तरसूत्रेऽप्यर्थवत्पदानुवृत्तेः । 'पञ्चनावप्रियः' इत्यादौ पञ्चनावेत्यादेस्तदभावस्य प्रयोजनत्वमन्यत्राभिहितमेव । खण्डनकारीयन्दोषमुद्धरति—प्रत्ययो नेत्यस्येति । इदं साजात्यप्रदर्शनाय । न दोषः—न समुदायस्य प्रातिपदिकत्वापत्तिरूपो दोषः । तत्र—जन्मवानित्यादिसमुदाये । तत्र—औपगवादौ, कृत्रिमाकृत्रिमन्यायेन हि । पदमित्यत्रेति । एतेन शक्तस्यान्यमते पदत्वस्य सुप्रसिद्धत्वेऽपि न क्षतिः । अत्र पक्षे—परममूलोक्तनियमाकारपक्षे । दोषः—इदं समुदायस्य प्रातिपदिक-

---

प्र० (१) प्रकृतिप्रत्ययभावानापन्नसंघातेति । प्रकृतिप्रत्ययभावानापन्नानां संघात इत्यर्थः। नन्वेवं बहुपटव इत्यादेः समासग्रहणकृतनियमेनावारणेऽपि 'परमगार्ग्यायण' इत्यादेर्वारणं स्यादेव, तथा च तस्य "अर्थवत्" (पा०सू०१।२।४५) सूत्रेणेष्टं प्रातिपदिकत्वं न स्यादिति चेन्न । प्रत्ययविशिष्टत्वं तत्त्वमिति स्वीकारेणादोषात् । वैशिष्ट्यं च स्वान्तत्वम्, स्वेतर-स्वप्रकृतीतर—स्वान्तनिष्ठोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रयेतरस्वनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यतावच्छेदकीभूतैकार्थीभावाश्रयेतरार्थवदघटितत्वमित्युभयसम्बन्धेनेति । तथा च-'परमगार्ग्यायण' इत्यत्र फक्प्रत्ययनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यतावच्छेदकैकार्थीभावाश्रयत्वमेव परमशब्दस्य, न तु तदितरत्वमिति तादृशेतरघटितत्वाभावान्न प्रकृतिप्रत्ययभावानापन्नसङ्घातत्वं परमगार्ग्यायणशब्दस्येति न दोषो भवति । 'बहुपटव' इत्यस्य तत्त्ववारणाय स्वान्तनिष्ठोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रयेतरेति विशेषणम् । अन्यविशेषणयोः सार्थक्यं स्वयमूहितुं शक्यमेवेत्यलम् ।

वि० (२) ज्ञानमात्रम्प्रति विषयस्य कारणत्वेन स्वप्नभ्रमाद्युपपत्तये बौद्धपदार्थकल्पनाया आवश्यकत्वमिति भावः ।

भावात्। वृषणवसुरित्यादिसमासे पूर्वभागस्य भत्वेन तत्साजात्येन पूर्वो भागः पदमित्यर्थलाभासम्भवश्चेत्यत आह—यद्वेति। प्रकृतसूत्रे भाष्ये तु अर्थवत्समुदायानां समासग्रहणं नियमार्थमित्युक्तम्। अत्र(१) तन्त्रेण षष्ठीतत्पुरुषः कर्मधारयश्च, तत्र षष्ठीसमासे अर्थवदित्यस्य स्वातन्त्र्येणापि प्रयोगार्हार्थवदित्यर्थः। गवित्ययमित्यादावनुकरणस्यानितिपरस्यापि प्रयोगसत्त्वेन तत्त्वमस्त्येव। प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य तु न व्यावृत्तिः। प्रत्ययस्य स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवत्त्वाभावात्। "सरूप" (पा० सू०

त्वापत्तिरूपो दोषः।

वस्तुतः साजात्यप्रदर्शनमुक्तरूपेण न सम्भवतीत्याह—वृषणवस्वित्यादिना। ननु यद्वेति मूलोक्तद्वितीयनियमस्वीकारे डित्थाद्यव्युत्पन्नानां सञ्ज्ञानापत्तिः,"अर्थवत्" सूत्रन्तु 'बहुपटवः' इत्यादौ चरितार्थम्। नच प्रकृतिप्रत्ययभावानापन्नपदसङ्घातविषयको नियमोऽस्त्विति वाच्यम्, 'गवित्ययमाह' इत्यत्र 'वृषणवसुः' इत्यत्र च, यो दोष उक्तस्तस्य तदवस्थत्वात्। किञ्च लाघवादर्थवत्समुदायस्य चेत्समासस्यैवेत्येवास्तु, 'गवित्ययमाह'इत्यादावनुकरणस्यानुकार्येणार्थेनार्थवत्त्वाद्व्यावृत्तिः, तथा 'राजा इयान्' इत्यादेश्च नियमेन सा न। नियमस्यार्थवत्समुदायविषयकत्वस्वीकारादेव 'जन्मवान्' 'बहुपटवः' इत्यादीनां सङ्ग्रहः।

नचैवं सरूपसूत्रस्थभाष्ये "समुदायादेकविभक्तावेकशेष" इति पक्षे भिक्षा आम् इति स्थितिरुक्ता, तद्विरोध इति वाच्यम्, तस्य भाष्यस्यैकदेश्युक्तित्वात्। किञ्च परममूलोक्तधर्मेण न सर्वसमाससाजात्यम्, अलुक्समासे पूर्वभागस्याप्रकृतित्वात्। विभक्तिपूर्वभागे तत्र प्रकृतित्वमस्तीति चेत्; 'उत्तरस्तु प्रत्ययो न' इत्येतद्विरोधादिति चेत्तथैवाह—प्रकृतसूत्र इति। अत्र भाष्यकारीयवाक्ये तन्त्रेण सकृदुच्चरितस्याप्यर्थवत्समुदायपदस्यार्थवतां यः समुदायः, स्वयमर्थवांश्च, तत्परत्वविवक्षया षष्ठीतत्पुरुषस्य फलमव्युत्पन्नडित्थादिसङ्ग्रहः, एवमर्थवतः प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य च सः। कर्मधारयफलन्तु समासग्रहणस्य नियमार्थत्वोपपत्तिः। अन्यथाऽर्थवतामनर्थको यः समुदायोऽनर्थकसमासोऽब्राह्मणो ब्राह्मणोऽलवणभोजी चेत्यादिस्तेषाम्प्रातिपदिकसंज्ञानिष्पादकत्वेन समासग्रहणवारितार्थेन नियमत्वानुपपत्तिरेव। किञ्च कर्मधारयासत्त्वे पञ्चगवधनाद्येकदेशस्यार्थवत्समुदायरूपसमासत्वात्तत्रापि स्यादिति तद्व्यावृत्तिरपि। एतस्य कर्मधारयस्य लाभस्तु नियमस्य सजातीयापेक्षत्वमित्यनेन। नन्वेवम्बहुपटवादौ दोष एवेत्यत आह—तत्रेति। अर्थद्वयविवक्षायाम्। स्वातन्त्र्येणापीति। अत्रापि पारतन्त्र्यसमुच्चायकः। स्वातन्त्र्यञ्च—तावन्मात्रस्याप्यर्थबोधनाय पृथक्प्रयोगयोग्यत्वम्। प्रयोगार्हार्थवदित्यस्य-प्रयोगार्हार्थवदित्यर्थः। ननु गवित्ययमित्यादेरधुना व्यावृत्तिर्न स्याद्गो इत्यादेरिति शब्दसमभिव्याहारेणैव प्रयोगादत आह—गवित्ययमिति। तत्त्वमिति। तावन्मात्रस्य पृथक्प्रयोगार्हत्वम्। खाट्कृत्य इत्यादौ यथा। 'बहुपटवः' 'पुत्रकाम्य' इत्यादेः सङ्ग्रहमाह—प्रकृतीति। अभावादिति। निरुक्तस्वातन्त्र्यभावस्य सत्त्वेन विशेषणाभावप्रयोज्यविशिष्टाभावस्य तत्र सत्त्वमिति भावः। नचैवङ्कुम्भकारादयुपप-

---

प्र० (१) अत्र तन्त्रेण षष्ठीतत्पुरुषः कर्मधारयश्चेति। तत्र अर्थवन्तश्च ते समुदायाश्चेति कर्मधारयाश्रयणेन दश दाडिमानीत्याद्यनर्थकसमुदायानां नियमेन न व्यावृत्तिरिति पूर्वसूत्रस्यार्थवद्ग्रहणव्यावर्त्यत्वं तेषां भाष्योक्तं सङ्गच्छते। तथा षष्ठीसमासेऽर्थवदित्यस्य स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवदुपलक्षणत्वात् स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवत्पूर्वावयवकः तादृशार्थवदुत्तरावयवकोऽर्थवांश्च यः समुदायस्तस्य चेत्प्रातिपदिकसंज्ञा तर्हि समासस्यैवेति नियमाकारः सिद्धः। उत्तरावयवस्यापि तादृशार्थवत एव ग्रहणात्पुत्रकाम्येत्यादौ न दोषः। तत्र हि 'अप्रत्ययात्' इति सूत्रविहितस्य अप्रत्ययस्य पुत्रकाम्येत्यनेन सह सामर्थ्यात्केवलकाम्यशब्देन सहैकार्थीभावाभावान्नोत्तरावयवस्योक्तार्थवत्त्वमस्तीति।

चाद्यपक्षे राजपुरुषावित्यादौ पुरुषावित्यादेः संज्ञा स्यादिति वाच्यम् । अर्थवत्त्वेनैव वारणात् । प्रत्ययार्थो हि विशिष्ट एवान्वेति, न तूत्तरपदार्थमात्रे; येन पुरुषावित्यस्यार्थवत्त्वं स्यात् । नियमफलमाह—तेनेत्यादि ।

नन्वेवमपि मूलकेनोपदंशमित्यादौ वाक्यस्य संज्ञा दुर्वारा । "कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणात्" इति चेत्, मैवम् । समासग्रहणकृतनियमेन परत्वात् बाधात् । एवं च "कृत्तद्धित-" (पा० सू० १।२।४६) इति

१।२।६४) सूत्रे भाष्ये सुबन्तानामित्यनेनेदमेवोपलक्ष्यते इति स्पष्टमेव कैयटेनोक्तमिति बोध्यम् । पुरुषावित्यादेरिति । तत्पूर्वभागस्य "उत्तरपदत्वे च-" (प०) इति निषेधेनापदत्वात् । परस्य तत्प्रकृतिकप्रत्ययत्वाभावादिति भावः । अर्थवत्त्वेनैवेति । उत्तरपदस्य कार्यित्वाभावेन तन्निषेधाप्रवृत्तेश्चेत्यपि बोध्यम् ।

वाक्यस्येति । कृदन्तत्वादिति भावस्तदाह—कृदिति । न चास्य भुजौ करणत्वेनोपदंशं प्रति न कारकत्वम् । मूलकस्यापदंशं कर्तृत्वेनान्वयो विभक्तिस्तु प्रधानानुरोधिकरणत्वकृता तृतीयैवेति तं प्रत्यपि कारकत्वमित्याशयात् । परत्वाद् बा-

दसमासासङ्ग्रहः, उपपदासन्निधानेनोत्तरपदस्याप्रयोगादिति वाच्यम्, वेदव्यासाद्यवयवस्य व्यास इत्यस्य प्रयोगदर्शनेनारण्यकदण्डवत्स्वरूपयोग्यत्वरूपयोग्यताया अनपायात् । एषाम्प्रातिपदिकसञ्ज्ञा तु पूर्वसूत्रेण कृदन्तत्वेन वा स्वोक्तार्थस्य सप्रमाणत्वध्वननायाह-भाष्य इति । "सरूप" सूत्रे इति पाठः काचित्कः । "अर्थवत्" इति सूत्रभाष्ये एव सुबन्तानामिति प्रतीकमुपादायैतच्चोपलक्षणमित्यादिना भेदसंसर्गद्वारकेतिशब्देन तेन कथनात् । इदमेव—स्वातन्त्र्येण पि प्रयोगादर्थवतामित्येव । पदार्थयोर्विभागेनापि प्रयोगे कृते सतीतरसंसर्गाकाङ्क्षाभेदसंसर्गः स द्वारभूतो यस्य विशिष्टार्थवत्त्वस्य तद्युक्तानामिति तद्वाक्यार्थः ।

ननु मूले पुरुषावित्यादेः संज्ञाप्राप्तिरुद्भाविता; स न सङ्गच्छते, समुदायस्य प्रत्ययान्तपर्युदासेन व्यावृत्तिः स्यादत आह—परस्येति । औवित्यस्येत्यर्थः । प्रत्ययान्तपर्युदासबोधकशब्देऽपि प्रत्ययपदेन यस्माद्विहितस्तदादेरित्यस्योपस्थितिरस्त्येवेति भावः । अत एव भाष्ये दशदाडिमानीत्यादिवाक्यस्यानर्थकस्यार्थवत्पदव्यावर्त्यत्वोक्तिः सङ्गच्छते । यत्तु परस्येत्यनेन नियमस्यावस्याप्रवृत्तिर्ध्वन्यते तस्मिन् 'उत्तरस्तु प्रत्ययो न' इत्यस्य निवेशोऽपि परस्य तत्प्रकृतिकप्रत्ययान्तत्वाभावादिति व्याख्यानम्, तत्तु स्वीयसिद्धान्तविरुद्धम् । 'यत्र सङ्घाते पूर्वो भागः पदम्'इत्यनेनैव नियमाप्रवृत्तिलाभात् । न च "उत्तरपदत्वे च" इति निषेधेन पुरुषेत्यस्य पदत्वन्नास्तीति वाच्यम्, उत्तरपदस्य कार्यित्वएव तस्य निषेधस्य प्रवृत्त्यङ्गीकारात् । कृदन्तत्वं वाक्यस्य परिभाषयोपपादितं, तच्च सङ्गच्छते; "यत्क्रियायुक्त" इति न्यायस्थल इव प्रत्यासत्त्या कारकस्यापि तद्धात्वर्थक्रियासम्बन्धिन एव ग्रहणेनास्य भुजिम्प्रत्येवकारकत्वादित्याशङ्कान्निवारयति—नचेत्यादिना । समाधानं सूचयति—मूलकेति । अपि भुजिनापिसम्बन्धं व्यनक्ति । अन्वयः । शाब्द इति शेषः । प्रधानेति । तिङन्तार्थक्रियायाः समुदायजन्यशाब्दबोधे विशेष्यतया भानादस्याः प्राधान्यम् । प्रधानानुरोधीति ।

"प्रधानेतरयोर्यत्र द्रव्यस्य क्रिययोः पृथक् । शक्तिर्गुणाश्रया तत्र प्रधानमनुरुध्यते"

इति न्यायात् । तम्प्रत्यपीति-उपदंशम्प्रतीत्यर्थः ।

सूत्रे कृद्ग्रहणपरिभाषा नोपतिष्ठत एव निष्फलत्वादिति तत्त्वम् ।

धादिति । नियमस्यार्थतो निषेधेऽपि तात्पर्येण "अर्थवत्" (पा० सू० १।२।४५) सूत्रापवादस्यास्य परत्वेन कृदन्तत्वप्रयुक्तस्यापि निषेधे तात्पर्यादिति भावः । निषेधानां(१) बलवत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । निष्फलत्वादिति । स्पष्टं चेदं "पुंयोगात्—" (पा० सू० ४।१।४८) इति सूत्रे भाष्यकैयटयोः ।

ननु नियमशास्त्रस्य निषेधमुखेन प्रवृत्तिरिति पक्षे निर्वाहेऽपि विधिमुखेन प्रवृत्तिरिति सिद्धान्तिते पक्षे कथन्निर्वाहोऽत आह—नियमस्येति । अर्थतः—प्रयोजनतः । निषेधेऽपि तात्पर्ये "उभयप्राप्तौ कर्मणि षष्ठ्याः प्रतिषेधे ऽकादिप्रयोगे ऽप्रतिषेध" इति वार्तिकं सङ्गच्छते । इति भाव इति । परत्वादिति वदतो भाव इत्यर्थः । वस्तुतो निषेधे तात्पर्ये 'निषेधाश्च बलीयांसः' इति "कर्मेण्यिङ्" इति सूत्रपठितवार्तिकरीत्या बलवत्त्वसम्भवे परत्वादित्येतन्न युक्तमित्याशयेनाह—निषेधानामिति । इत्यपीति । अपिना विधिमुखेन प्रवृत्तिरिति पक्षे नियमस्य यत्र प्रवृत्तिस्तत्र सामान्यशास्त्रस्य तात्पर्यसङ्कोचः क्रियत इत्यपि पक्षो ऽस्तीति प्रकृते बाध्यसामान्यचिन्तया ऽर्थवत्पदस्यार्थवत्पदसमूहान्यपरत्ववत्कृदंशस्यार्थवत्पदसमूहान्यकृदन्तपरत्वमित्यपि सम्भवतीति निषेधस्य यत्फलन्तस्यार्थतो लाभस्तथा च न प्रकृते ऽतिप्रसङ्ग इति बोध्यम् । स्वोक्तार्थः सिद्धान्तसम्मत एवेति ध्वनयितुमाह—स्पष्टञ्चेदमिति । तत्र हि—"गतिकारकोपपदानाङ्कृद्भिः सह समासवचनम्प्राक् सुबुत्पत्तेः" इति परिभाषायाः प्रयोजनम्प्रथमतः 'साङ्कूटिनम्' 'व्यावक्रोशी' इत्येतदभिहितम् । अत्राद्ये "अभिविधौ भाव इनुण्" इतीनुण्प्रत्ययः "अणि नुण" इत्यणप्रत्ययस्य सुपश्च प्रसङ्गे अणप्रत्ययस्य स्वार्थिकत्वेन सुबुत्पत्तेः प्रागन्तरङ्गत्वादुत्पत्तिर्भवति यदि, तदा कूटिनमित्यस्यैवादिवृद्धिः स्यात्, सुबुपत्तेः प्राक् समासे तु अन्तरङ्गत्वात्पूर्वं समासः । अणप्रत्ययस्त्विनुणन्तत्वसापेक्षत्वाद्बहिरङ्ग इति विशिष्टादेवाणप्रत्ययः । यदि समासे सुबुत्पत्तेरपेक्षा; तदा सुबुत्पत्तेः प्राक् समासाप्राप्त्या सुपश्च प्राक् पूर्वोक्तरीत्या ऽणप्रत्यये रूपासिद्धिः स्फुटैव । द्वितीये तु "कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रियाम्" इति णचि समासोत्तरं "णचः स्त्रियामञ्" इति विशिष्टादञि रूपसिद्धिः । अन्यथा ऽस्यापि पूर्ववदसिद्धिः स्यात् । ततः सत्यामप्येतस्यामपरिभाषायां प्रत्ययग्रहणपरिभाषया ऽवयवादुत्पत्तिः प्राप्नोतीत्याशङ्कायाः "कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणम्" इति परिभाषाया निराकरणे कृते "गतिकारकोपपदानाम्" इति परिभाषायाः 'साङ्कूटिनम्' इत्यादिप्रयोजनन्तर्हि न स्यादकृत एव समासे "कृद्ग्रहणे" परिभाषाया सङ्घाताद्धितोत्पत्तिरित्याशयेन—"नैतदस्याः परिभाषायाः प्रयोजनम्भवति, एतयैव सिद्धम्" इति भाष्यकृतोक्तम् । अस्याः—"गतिकारकोपपदानाम्" इति परिभाषायाः । एतया—कृद्ग्रहणपरिभाषया । ततो न सिध्यति, किङ्कारणम्, अप्रातिपदिकत्वादित्याशङ्क्य कृदन्तत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञा भविष्यतीति समाधाने परेण कृते सति, कृद्ग्रहणपरिभाषा प्रातिपदिकसंज्ञायां नोपतिष्ठते, 'मूलकेनोपदंशम्भुङ्क्ते' इति वाक्येऽपि लुक् प्रसज्येतेत्युक्तम् । तत्राप्रातिपदिकत्वादिति प्रतीकमुपादाय "प्रत्ययग्रहणे यस्मात्" इति परिभाषासत्त्वान्न कृदन्तत्वात्सा "अर्थवत्" सूत्रेणापि न समासग्रहणकृतनियमेन सङ्घातस्य प्रातिपदिकसंज्ञानिषेधात्' इति कैयटेनोक्तम् । सुब्लुगिति समासग्रहणकृतनियमेन कृदन्तत्वप्रयुक्तसंज्ञाया अपि बाधो ऽवश्यं वाच्यः, एवञ्च फलाभावान्नैतत्परिभाषोपस्थितिस्तत्रेति भावः । अत्र समासग्रहणकृतनियमेन बाधस्य प्रकारस्तूपपादित एव । एतेन ग्रन्थकृतेन स्वोक्तार्थः सिद्धान्तसम्मत इति स्पष्टमेव ।

प० (१) निषेधानां बलवत्वाच्चेत्यपि बोध्यमिति । नियमशास्त्राणां विधिमुखेन प्रवृत्तिपक्षे कृत्तद्धितांशे संकुचितार्थकार्थवत्पदानुवृत्त्या न दोष इत्यपि बोध्यम् ।

यत्तु वदन्ति—समासग्रहणं न नियमार्थं किं तु विद्ध्यर्थमेव । अर्थवत्त्वं हि वृत्तिमत्त्वम् । वृत्तिश्च द्विधा, शक्तिर्लक्षणा च । न च सा समासेऽस्तीति । अत्रेदं वक्तव्यम्—सिद्धान्ते तावदेकार्थीभावाभ्युपगमाद् वृत्तिर्नास्तीति बाधितमेव । मीमांसकमतेऽपि लक्षणाऽस्त्येव ।

यदाहुः—

सर्वत्रैव हि वाक्यार्थो लक्ष्य एवेति च स्थितम् ॥ इति ।

अथ नैयायिकरीत्योच्येत । तदपि न, बहुपटव इत्याद्यसिद्धेः । तद्धितग्रहणं तद्धिशिष्टपरमिति चेन्न । पचतकीत्यादावतिव्याप्तेः । किं चैवं कृद्ग्रहणपरिभाषया मूलकेनोपदंशमित्यादावतिव्याप्तिर्दुर्वारैवेत्यास्तां

न च समासे इति । नापि वाक्ये इति बोध्यम् । एकार्थीभावेति । एकोपस्थितिनियामिका समुदायशक्तिरेवात्रैकार्थीभाव इति भावः । एवं समासे वृत्तिः सिद्धा । वाक्येऽपि शक्तिरस्ति । विशेषणविशेष्यभावांशे तच्छक्तेरर्थवत्सूत्रभाष्यादावुक्तत्वात् । लक्षणेति । वृत्तौ वाक्ये चेति भावः । असिद्धेरिति । समास इव तद्धितेऽपि शक्तिलक्षणयोरभावादिति भावः । पचतकीत्यादाविति । न च पूर्ववर्तित्वोत्तरवर्तित्वाभ्यामेव वैशिष्ट्यं निवेशनीयम्, विनिगमनाविरहेण मध्यवर्तित्वस्यापि ग्रहणापत्तेरित्याशयात् । किं च (१)बहुपटवस्तिष्ठन्तीति वाक्यस्यापि संज्ञापत्तिः । एवं—समासग्रहणस्य नियमार्थत्वाभावे । न (२)चार्थवत्त्वाभावाद्वारणं, न्याय-

---

अत्र मूले—यत्त्वित्यादिना । नैयायिकमतानुवादे न्यूनतापरिहारायाह—नापि वाक्य इति । वृत्तिः सिद्धा—शक्तिरूपा वृत्तिः सिद्धा । न्यूनतान्निराचष्टे—वाक्येऽपीति । अत एवाह—वृत्तौ वाक्ये चेतीति । समास इवेति । तद्रीत्येत्यादिः । तद्धितेऽपि—तद्धितविशिष्टेऽपि । मूले—अतिव्याप्तेरिति । तस्यापि तद्धितविशिष्टत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञाया आपत्तेरित्यर्थः । इष्टापत्तिस्तु कर्तुमशक्या पचतकि भवतीत्यादौ "तिङ्ङतिङः" इति निघातापत्तेरित्यभिमानः । प्रातिपदिकसंज्ञायाम्फिट्स्वरापत्तिरिति तु न, चितः सप्रकृतेर्ग्रहणेनान्तोदात्तत्वस्येष्टत्वात् । तद्धितवैशिष्ट्यम्—अन्यतरसम्बन्धेन तद्धितविशिष्टप्रकृतिघटितसमुदायत्वम्, मध्यवर्तित्वम्—स्वनिष्ठावयवत्वनिरूपितावयवित्वम् । एवञ्चोक्तातिव्याप्तिर्दृढैव । नन्वत्रल क्ष्यानुरोध एव विनिगमको ऽस्त्वित्यत आह—किञ्चेति । संज्ञापत्तिरिति । तथाच सुब्लुक् स्यात् ।

ननु प्रत्ययग्रहणपरिभाषया यथा भवन्मते प्रकृत्यादिप्रत्ययान्तस्य ग्रहणं भवति, तथा मया प्रत्ययादिप्रकृत्यन्तस्यापि ग्रहणमिति कल्प्यत इति न भवदुक्तो दोष इत्यत आह मूले-किञ्चैवमिति । अत्र यदेवमिति तद्धिशिष्टपरमिति चेदित्यर्थकमिति भ्रमवारणायाह—समासग्रहणस्येति ।.अर्थ-

---

प्र० (१) किञ्च बहुपटवस्तिष्ठन्तीति वाक्यस्यापि संज्ञापत्तिरिति । केचित्तु स्वादित्वं स्वनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयान्तत्वमित्युभयवत्त्वं, स्वान्तत्वं स्वनिष्ठाविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयादित्वमित्युभयवत्त्वमित्येतदन्यतरवत्त्वसम्बन्धेन तद्धितविशिष्टग्रहणेन न कोऽपि दोष इति वदन्ति।

वि० (२) सादृश्यज्ञानाधीनोपस्थितिप्रयोज्यशाब्दबोधजनकत्वप्रकारकतात्पर्यविशेष्यताप्रर्याप्त्यधिकरणत्वेऽपि शक्तिलक्षणान्यतरज्ञानाधीनोपस्थितिप्रयोज्यशाब्दबोधजनकत्वप्रकारकतात्पर्यविशेष्यतापर्याप्त्यधिकरणत्वस्याभावादिति भावः ।

तावत्। चकारो; अनुक्तसमुच्चयार्थः। तेन "निपातस्यानर्थकस्य प्रातिपदिकसंज्ञा वक्तव्या" इति गतार्थम्। येषां द्योत्योऽप्यर्थो नास्ति तदर्थमिदम्। अवद्यति। अनुकरणेषु तु अनुकार्येण सहाभेदविवक्षायामर्थवत्त्वाभावादेव प्रातिपदिकत्वम्। "भू सत्तायाम्" इति यथा। भेदविवक्षायां तु संज्ञा स्यादेव। "भुवो वुक्—" (पा० सू० ६।४।८८) इति यथा।

लिङ्गविशिष्टस्येति। लिङ्गबोधकप्रत्यय(१)विशिष्टस्यापीत्यर्थः।

नये उत्तरसूत्रे तदसम्बन्धात्। "तृतीयाप्रभृतीनि—" (पा० सू० २।२।२७) इति तु स्वरे विशेषार्थम्। **अभेदविवक्षायामिति।** सादृश्यमूलाभेदविवक्षायामित्यर्थः। अनुकरणं च स्वसादृश्येनानुकार्यमुपस्थापयति, तथोपस्थितस्य शाब्देऽन्वयप्रतियोगित्वं व्युत्पत्तिवैचित्र्यात्। एवं च वृत्त्यार्थबोधकत्वरूपार्थवत्वाभाव इति भावः। अत एव 'भू, सत्तायाम्' इत्यादिनिर्देशाः सङ्गच्छन्ते तदाह—भू इति। "अपदं न प्रयुञ्जीत" इत्यस्यापरिनिष्ठितमित्यर्थः। अस्य चास्मादेव लिङ्गात्परिनिष्ठितत्वम्। **भेदविवक्षायामिति।** अर्थवच्छब्दोऽपि वृत्तिविषय एवैतत्पक्षे इति भावः। अयं पक्षो "मतौ छः सूक्त—" (पा० सू० ५।२।५९) इति सूत्रे भाष्ये। अनयोश्च लक्ष्यानुरोधात व्यवस्थेति दिक्।

वत्वाभावादिति। तन्नये विशिष्टे शक्तिलक्षणयोरभावादिति भावः। उत्तरसूत्रे—"कृत्तद्धित" इति सूत्रे कृदन्तादिष्वपि तन्न, ये वृत्यसत्वादिति भावः। ननु यदि मूलकेनोपदंशमिति वाक्यैरपि प्रातिपदिकसंज्ञायां सुब्लुक् तर्हि "तृतीयाप्रभृतीनि" इति समाससंज्ञाविधानङ्किमर्थमत आह—तृतीयेति। स्वरे विशेषार्थमिति। उदात्तादिस्वरकृतो यो विशेषस्तदर्थम्। एवं स्वरेऽधिको विशेषः। दधि उपदंशमित्यादौ "न समास" इत्येतत्प्रवृत्तिकृतो यो विशेषस्तदर्थमित्यप्यर्थः। यदि तु "ज्ञापकसिद्धन्न सर्वत्र" इति परिभाषामाश्रित्य कृद्ग्रहणपरिभाषाया अनित्यत्वादिष्टसिद्धिरित्युच्यते, तदा क्लेश इति बोध्यम्। ननु विरुद्धधर्मवत्वादनुकार्यानुकरणयोरभेदः कथमत आह—सादृश्यमूलकेति। वृत्या ऽनुपस्थितस्य तर्हि शाब्दबोधविषयत्वङ्कथमत आह—तथोपेति। शाब्दे ऽन्वयप्रतियोगित्वम्—शाब्दविषयसंसर्गप्रतियोगित्वम्। व्युत्पत्तिवैचित्र्यात—कार्यकारणभावे वैचित्र्यात्। अनुकार्यविषयकशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नम्प्रत्यनुकरणजन्यार्थोपस्थितित्वेन कारणतायाः स्वीकारात्। एवञ्च—उक्तरीत्या निर्वाहे च। अत एव—उक्तरीत्या ऽनुकरणस्य प्रातिपदिकत्वाभावादेव। एवञ्च 'भू, सत्तायाम्' इत्यादिनिर्देश एवाभेदविवक्षाज्ञापक इति भावः। ननु "अनुकरणञ्चानितिपरम्" इति गतिसंज्ञायान्निपातत्वादव्ययसंज्ञायां लुका रूपसिद्धिरिति चेन्न, कृञो योग एव तत्प्रवृत्तेरङ्गीकारात्। नन्वपदस्य कथम्प्रयोगो ऽत आह—अपदमिति। एतत्पक्ष इति। भेदविवक्षापक्षे इत्यर्थः। यथार्थो वृत्तिविषयस्तथा शब्दोऽपीत्यर्थः। अनुकरणन्द्विविधम्—व्यक्तशब्दसमानानुपूर्वीकम्, अव्यक्तशब्दसदृशं च, एतदुभयसाधारणन्तत्वं स्वसदृशशब्दमात्रतात्पर्यकोच्चारणविषयत्वम्। व्यक्तशब्दानुकरणस्थले ऽनुकार्यस्योपस्थितस्यार्थोपस्थापकतास्ति। अव्यक्तानुकरणात्तूपस्थितस्य सा नास्तीति विशेषः एवञ्चार्थविशिष्टशब्दमात्रतात्पर्यकत्वध्वनितात्पर्यकत्वे अनुकरणयोरनुकार्ये तूभयधर्माभाव इति विरुद्धधर्माभ्यामनुकरणमनुकार्याद्भिन्नमिति भेदविवक्षाबीजम्। एवञ्चोभाभ्यां शाब्दबोधो वृत्या भवतीति वृत्त्यार्थवत्त्वमस्त्येवेति भवत्येव प्रातिपदिकसंज्ञा। "भुवो वुग्" इति निर्देशस्तत्र ज्ञापकः।

वि० (१) वैशिष्ट्यञ्च—स्वघटितत्व, स्वनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयघटितत्व, स्वविशि . .

परिभाषायाः प्रयोजनन्तु अयस्कुम्भी । "अतः कृकमि-" (पा० सू० ८।३।४६) इति सत्वम् । तद्धि कंसादिषूत्तरपदेषु विधीयते । किं च कुमारीमाचष्टे कुमारयति, "णाविष्ठवद्" इति टिलोपः । एवं यामिनयन्त्यहानि इत्यत्र आचारे क्विबपि फलम् । ङ्याब्भ्यां प्रागिति ।

विशिष्टस्यापीत्यर्थ इति । प्रातिपदिकत्वतद्व्याप्यधर्माणां लिङ्गप्रत्ययविशिष्टे अतिदेशादिति भावः । स्पष्टं चेदं "बहुव्रीहेरूधस-" (पा० सू० ४।१।२५) इत्यत्र भाष्ये । इयं च प्रातिपदिकसामान्यग्रहणे तद्विशेषग्रहणे च तदुभ्वनयन्नाह-अयस्कुम्भीति । किं चेत्यादि च । उत्तरपदेष्विति । अत्र च ङ्यन्तमुत्तरपदमिति भावः । टिलोप इति । इदमुपलक्षणं पुंवत्त्वस्य णिचश्च । सामान्यग्रहणेऽपि प्रवृत्तेरेवानया परिभाषया ङ्याब्ग्रहणवैयर्थ्यं भाष्ये शङ्कितम् । न च दृष्टा माला दृष्टा गौरीति समुदायस्यानुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावात् ङ्याबन्तत्वेन ततः सुबुत्पत्त्यर्थं तदस्तु । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया तु नात्र सिद्धिः । ङ्याब्रहितस्य दृष्टा माल इत्यादेः समुदायस्य प्रातिपदिकत्वाभावेन तदतिदेशाप्रवृत्तेः । एवं चाम् दृष्टा(१) माला देवद-

---

"प्रातिपदिकग्रहणे" इति परिभाषया लिङ्गविशिष्टस्यापीत्यस्य-लिङ्गबाधकप्रत्ययविशिष्टस्यापीत्यर्थः, तत्र तद्विशिष्टस्य ग्रहणे मानमाह-प्रातिपदिकत्वेत्यादिना । स्पष्टमिति । तत्र हि-'कुण्डोध्नी' इत्यत्र नवन्ताद्बहुव्रीहेरित्यर्थो "नद्यृतश्च" इति सूत्रस्येत्यर्थाभिप्रायेण कबापादितः । यदि नवन्ते बहुव्रीहित्वस्य प्रातिपदिकत्वस्य व्याप्यस्यातिदेशः परिभाषया क्रियते, तदापादनसङ्गतिरिति नवन्तप्रकृतिकसुबन्तोत्तरपदकाद्बहुव्रीहेरित्यर्थेन परिहार इति त्वन्यत् । ननु 'अयस्कुम्भी' इत्यत्र प्रकृतिभागमादाय "अतः कृकमी" इत्यस्य प्रवृत्तिर्भविष्यतीति न परिभाषोपयोगा ऽत आह मूले-तद्धीति । "उत्तरपदस्य" इत्यस्य लाभस्तु "नित्यं समासे" इति सूत्रात्समास इत्यस्यानुत्तरपदस्थस्येत्यस्य वानुवृत्त्या विसर्गान्तस्य पूर्वपदत्वलाभे उत्तरपदस्याक्षेपेण प्रत्यासत्त्या कंसादिरूपन्तद् गृह्यत इति परिभाषाया उक्तार्थकत्वमावश्यकमिति भावः । एतादृशार्थस्वीकारं विना न 'अयस्कुम्भी' इत्यत्र "अतः" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिरित्येतदुपपादयति—अत्र चेति । पुंवद्भावस्य टिलोपबाधकत्वाभिप्रायेणाह—इदमिति । ननु प्रकृते कुमारीशब्द औषधिजातिवाची गृह्यत इति भाषितपुंस्कत्वाभावान्न पुंवद्भावस्य प्राप्तिरत आह—णिचश्चेति । एवञ्चोपलक्षणत्वावश्यकत्वेन वयोविशेषविशिष्टवाचकत्वेऽपि तस्य प्रवृत्ते नानुपपत्तिः । परिभाषायां ज्ञापकस्य "कुमारः श्रमणादिभिः" इति निर्देशस्य विशेषविषयत्वाद्विशेषग्रहण एवेति भ्रमवारणायाह—सामान्येति । मूले-'इत्येव सिद्धे, इति यत्तदसङ्गतमित्यभिप्रायिकामाशङ्कां निराचष्टे—नचेत्यादिना । तदस्तु-ङ्याब्ग्रहणमस्तु ।

नन्वस्तु दृष्टा मालेति समुदायात्सुस्तथापि हल्ङ्यादिलोपेन सिद्धमत—आह—एवञ्चेति ।

घटितत्व, एतत्त्रितयसम्बन्धेन । विशिष्टवैशिष्ट्यञ्च—स्वघटकत्व, स्वनिष्ठविधेयतानिरोपितोद्देश्यताश्रयघटकत्व, एतदुभयसम्बन्धेन । प्रथमसम्बन्धदानात्केवलप्रकृतेर्न ग्रहणम् । द्वितीयसम्बन्धनादात् केवलस्त्रीप्रत्ययस्य न ग्रहणम् । तृतीयसम्बन्धदानात् तद्धितरूपग्रहणम्बोध्यम् । तदन्यतरसम्बन्धानुपादाने स्त्रीप्रत्ययान्ततदादेरपि ग्रहणं न स्यादिति दिक् ॥

प्र० (१) दृष्टा माल इत्यादेः समुदायस्य प्रातिपदिकत्वाभावेन तदतिदेशाप्रवृत्तेरिति। अन्ये तु अत्र प्रातिपदिकपदस्य लिङ्गबोधकप्रत्ययनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयलक्षकत्वेन लिङ्गबोधकप्रत्ययप्रकृतित्वाभावादिति लेखनमुचितम् । अत एव दृषद ई दृषदीत्यादौ तया परिभाषयाविशिष्टे न दृषच्छब्दत्वातिदेश इति व्याचख्युः ।

तेन लोहिनिका आर्यका च सिद्ध्यति । तथा हि स्वार्थिकत्वेनान्तरङ्गः परश्च "लोहितान्मणौ" (पा० सू० ५।४।३०) इति कन् ङीपं बाधेत । ततो लोहितिकेत्येव स्यादिष्यते तूभयम् । ङीब्ग्रहणसामर्थ्यात्तु ङ्यन्तात्कनि रूपद्वयं सिद्धम् । "वर्णादनुदात्तात्—" (पा०सू० ४।१।३९) इत्यस्य वैकल्पिकत्वात् । आर्यशब्दात्तु "न सामिवचने" (पा०सू०५।४।५) इत्यत्र ज्ञापयिष्यमाणोऽत्यन्तस्वार्थिकोऽपि कन् आब्ग्रहणसामर्थ्यात् पूर्वं न प्रवर्त्तते । तेन "उदीचामातः स्थाने यकपूर्वायाः" (पा० सू० ७।३। ४६) इति इत्वविकल्पः सिद्ध्यति ।

त्तेत्यादावेकपदान्तरितत्वेनैकान्तरतापत्तिरिति वाच्यम् । एतद्भाष्यप्रामाण्येन प्रातिपदिकसाहचर्येण च पृथगर्थोपस्थापकविभक्त्यन्तानवयवकङ्याबन्तस्यैव ग्रहणेनादोषात् । प्रत्येकमपि पदत्वसत्त्वेनैकान्तरत्वाभावाच्च । उत्तरसंख्यायाः पूर्वसंख्याबाधकत्वात् । नियमार्थं तु न । त्यूङन्ते दोषापत्तेः । कुत्साद्यर्थकस्वार्थिकानां "कुत्सिते" (पा०सू० ५।३।७४) इति सूत्रस्थभाष्योक्तरीत्या ङ्याबन्तादुत्पत्तेः सिद्धत्वादत्यन्तस्वार्थिके फलमाह—**तथाहीत्यादिना** । **स्वार्थिकत्वेन**—अत्यन्तस्वार्थिकत्वेन । **परश्चे**-त्यभ्युच्चयः । एवं च "लोहितात्लिङ्गबाधनं वा" इति न वक्तव्यमिति भावः । **विकल्पः सिद्ध्यतीति** । अन्यथा ऽऽर्यशब्दात्कनि समुदायोत्तरटापैव लिङ्गसम्बन्धबोधन-

---

समुदायात्सुबुत्पत्त्या एकपदत्वे चेत्यर्थः । एकान्तरतापत्तिः—"आम एकान्तरम्" इति सूत्रेणैकपदान्तरितत्वप्रयुक्तस्य निघातनिषेधस्यापत्तिः । एतद्भाष्येति । ङ्याब्ग्रहणस्योक्तनियमार्थत्वप्रतिपादनपरभाष्येत्यर्थः । पृथगिति । पृथगर्थोपस्थापको विभक्त्यन्तोऽनवयवो यस्य समुदायस्य तस्य ग्रहणमित्यर्थः । समासघटकस्य चित्रगवीत्यादिसमुदायस्थस्य व्यावृत्तये आह—पृथगिति । अजेत्यादिसङ्ग्रहाय—विभक्त्यन्तेति । पूर्वोक्तं यदाम् इत्यस्य प्रवृत्तिरूपफलं तद्विघटयति—प्रत्येकमपीति । बाधकत्वादिति । "गौणी मुख्या वा उत्तरसंख्या पूर्वसंख्याया बाधिका" इति "अइउण्" सूत्रीयभाष्यसिद्धान्तादिति भावः । नचैवम् 'आभाति सुन्दरपुरुषः' इत्यत्र तस्य सूत्रस्य प्रवृत्तिर्न स्यादिति वाच्यम्, "एकान्तरम्"इति पदे स्वरितत्वकल्पनेनाधिकं कार्यमिति "स्वरितेनाधिकार" इति सूत्रार्थात्प्रकृतैकपदेन समासात्मकैकपदस्यापि ग्रहणमित्यर्थेनादोषात् । ननु प्रकृतसूत्रस्थं ङ्याब्ग्रहणं स्त्रीप्रत्ययान्ताच्चेन् ङ्याबन्तादेवेति नियमार्थमस्त्वित्याशङ्कां निराचष्टे—नियमार्थन्त्विति । त्यूङन्त इति । तिप्रत्ययान्ते ऊङन्ते चेत्यर्थः । 'युवतिः' 'श्वश्रूः' इत्यादिसङ्ग्रहाय नियमार्थता तस्य नोक्ता । नन्वेतयोः सुबुत्पत्तौ किम्मानमिति चेन्न, 'युवतीः पश्य:' 'युवतिका' 'युवतितरा' इति भाष्यप्रयोगस्य "श्वशुरः श्वश्र्वा" इति सौत्रनिदर्शस्य च मानत्वात् । एवमूङन्ताद्विभक्त्युत्पत्तौ "ञोङ्धात्वोः" इति सूत्रमपि ज्ञापकम् । नच ङ्याबन्तात्तद्धितोत्पत्तिस्वीकारे 'यूनीतिः' इति स्यादिति वाच्यम्, तद्धितपदस्य तिप्रत्ययान्यतद्धितपरत्वात् ।

भाष्योक्तरीत्येति । इयं रीतिरग्रे स्फुटा । फलमिति । येषाङ्कुत्साद्यर्थद्योतकत्वेन स्वार्थिकता तेषु "कुत्सिते" इति भाष्योक्तरीत्या फलाभावेऽपि य एतद्भाष्योक्तन्यायाविषयास्तेषु फलमित्यर्थः । "कुत्सिते" इति सूत्रभाष्योक्तन्यायाविषयतासूचनायाह—अत्यन्तेति । अन्तरङ्गस्य बलवत्वाद्बहिरङ्गशास्त्रमतुल्यबलमिति "परश्च" इत्यनुपपन्नमत आह—अभ्युच्चय इति । विप्रतिषेधाभावं स्वीकृत्य-वाद इत्यर्थः । एवञ्च ङ्याब्ग्रहणस्य परममूलोक्तार्थसाधकत्वेनावश्यकतया चेत्यर्थः । नन्वस्तूक्तरीत्या कनः पूर्वमुत्पत्तिस्तथापि कन्प्रकृत्या ऽर्यशब्दान्मध्ये टाबुत्पत्त्येष्टसिद्धिर्भविष्यतीत्यत आह—अन्य-

स्यादेतत् । एवं सति बहुगोमत्केति न सिद्ध्येत, कपः प्रागुगिल्लक्षणङीप्प्रसङ्गादिति चेन्मैवम् । अकृत एव समासे ऽलौकिकप्रक्रियावाक्ये एव उत्तरपदस्यावयवीभूय समासान्तः प्रवर्तते इति वक्ष्यमाणत्वात् । स च विभक्तेः पुरस्तादित्येके । परस्तादिति पक्षे तु तद्धितान्तत्वात् । सुब्लु-

सम्भवादेकाज्द्विर्वचनन्यायेन समुदायादेव टापि कनः पूर्वं टाबभावे आतः स्थानिकत्वाभावाद्विकल्पासिद्धिरिति भावः ।

ङीप्प्रसङ्गादिति । अन्यपदार्थस्य स्त्रीत्वादिति भावः । अकृत एवेति । इदं "गोस्त्रियोः–" (पा० सू० १।२।४८) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । समासान्ता इत्यत्र 'नादर्थ्यात्ताच्छब्द्यम्' इति हि तत्र भाष्यम् । अलौकिके प्रक्रियावाक्ये एवेत्यस्य प्रवर्त्तेत इत्यनेनान्वयः । क्व प्रवर्त्तते तत्राह—उत्तपदस्येति । अनन्तरमिति शेषः । अवयवीभूयेत्यस्य प्रक्रियावाक्यस्येत्यादिः । एतत्स्वरूपकथनम् । अवयवत्वे प्रमाणमाह—समासान्त इति । तच्छब्दवाच्यत्वादिति भावः । समासस्यैवायमन्तावयव इति "अन्तः" (पा० सू० ६।२।९२) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । इत्येके इति । अत्रारुचिबीजं तु समासार्थवाक्यस्य "अन्तः" इति "गोस्त्रियोः–" (पा०सू० १।२।४८) इति सूत्रस्थभाष्यस्य वाच्यार्थविरोधः । न हि सुब्रहितं समासार्थं किन्तु तद्विशिष्टमेव । किं च ततः पूर्वं कपि ततः समाससंज्ञायां सुब्लुकि टापि बहुचर्मिकेत्यादावापः सुपः परत्वादित्वानापत्तिः । तत्र विभक्त्यन्तेऽन्यपदार्थबोधकत्वारोपेण स्त्रीत्वस्य तदन्तेऽसत्त्वात्सुब्लुकः पूर्वं कबन्ताट्टाबिति वक्तुमशक्यमिति । परस्तादिति पक्षे त्विति । न च विशिष्टस्य सुबन्तत्वाभावेन सुबन्तात्तद्धित इति सिद्धान्तविरो-

धेति । उक्तनियमाभाव इत्यर्थः । नचात्रैकाज्द्विर्वचनन्यायोपन्यसननिष्फलकुत्सार्थेनैकार्थीभावापन्नस्याऽयंशब्दस्य निष्कृष्य तस्य स्त्रीत्वेन योगासम्भवेनैव ततष्टाबभावस्योपपादयितुं शक्तत्वादिति वाच्यम्, अस्य कनो ऽत्यन्तस्वार्थिकतया तादृशयुक्तेरभावात् ।

इदम्—अकृते एवेत्यादिना यदुक्तन्तत् । एवञ्च यस्य स्त्रीत्वेन योगो ऽन्यपदार्थबोधकन्तत्तस्योगिदन्तत्वाभावान्न ङीपः प्राप्तिरिति भावः । आवश्यकश्चायमर्थो ऽन्यथा 'बहुकुमारीक' इत्यादौ कबुत्पत्तेः प्रागुपसर्जनह्रस्वत्वस्य प्रवृत्तिः स्यात् । अलौकिकप्रक्रियावाक्ये समासान्तप्रवृत्तौ तु अन्यपदार्थविशेषणतापन्नार्थप्रातिपदिकान्तस्य स्त्रीप्रत्ययान्तत्त्वाभावान्न ह्रस्वस्य प्राप्तिः । उत्तरपदस्येत्यादिकथनस्य प्रकृतानुपयुक्तत्वशङ्कां वारयति—एतत्स्वरूपेति । तच्छब्देति । चरमावयववाच्यत्वादित्यर्थः । यद्यस्य चरमावयवत्वं विवक्षितन्नाभविष्यत्तदा समासादित्येवावक्ष्यत् । समासस्यैव–समासार्थवाक्यस्यैव । एवकारेणोत्तरपदावयवत्वमतनिरासो ध्वनितः । नचास्योत्तरपदानवयवत्वे द्विपुरीत्यत्र समुदायस्य कथं स्त्रीत्वमिति वाच्यम्, लिङ्गस्य लोकाश्रयत्वेन खट्वादिशब्दवत्समुदायस्य स्त्रीवाचकत्वस्वीकारात् । इति सूत्र इति । स्वरविधायक इति शेषः । अत्र—पुरस्तादिति पक्षे । सूत्रस्थभाष्येति । तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यमित्युक्तभाष्येत्यर्थः । नहि सुपः पुरस्तादिति पक्षस्वीकारे भाष्यकारीयवाक्यवाच्यार्थविरोधमात्रमेव दोषः, किन्तु लक्ष्यासिद्धिरपीत्याह—किञ्चेति । ततः पूर्वम्—सुपः पूर्वम् । ननु सुब्लुकः पूर्वमेव कबन्ताट्टापि कृते लुकः प्रवृत्त्या न टापः सुपः परत्वमत आह—तत्रेति । तदन्ते—कबन्ते । असत्त्वादिति । तन्मते कबन्ते स्त्रीबोधकत्वस्य वक्तुमशक्यत्वादित्यर्थः । आरोपितस्यान्यत्रारोपे मानाभावादिति भावः । परस्तादिति पक्षेत्विति । तुना न पूर्वोक्तभाष्यवाच्यार्थोपपत्तिरेव फलं, किन्तु विशेषान्तरमपी-

किं पुनः सुपि चाकृते समास इति सिद्धान्तः। तस्मादन्तरङ्गादपि तद्धितात्प्राङ् ङ्यापोः प्रवृत्त्यर्थं ङ्याब्ग्रहणमिति स्थितम्।

धः। तेषामतिरिक्तार्थाभावेन परिपूर्णम्पदमिति (१)न्यायविषयतया तस्य सिद्धान्तस्य समासान्तविषये ऽभावात्। एवं च समासान्तेषु "ङ्याप्प्रातिपदिकात्" (पा० सू० ४।१।१) इत्यस्यासम्बन्ध एव। तस्यामवस्थायां वाक्यस्य प्रातिपदिकत्वाभावादिति भावः। तद्धितान्तत्वादिति। प्रातिपदिकत्वेनेति शेषः। **पुनः सुपि चाकृते इति।** प्रत्ययलक्षणेन सुबन्तत्वात्समाससंज्ञा। कपस्तद्वाक्यावयवत्वेन तद्ग्रहणेन तदन्तस्य ग्रहणम्। सुपि च कृते इति क्वाचित्कः पाठः प्रामादिकः। यद्यपि तत्र पाठे अलौकिकविग्रहवाक्ये ऽपि अन्यपदार्थान्तर्भावेण एकार्थीभावारोपात् स्त्रीत्वसत्त्वेन पूर्वं टापि ततः सुपि; आपः सुपः परत्वाभावाद् बहुचर्मिकेत्यत्रेत्वसिद्धिरस्ति, तथापि तदुत्पत्तिपर्यन्तं समाससंज्ञाया अप्रवृत्तौ मानाभावात्। न च सुबन्तत्वाभावः। अनेन सुपा समुदायस्य सुबन्तत्वेऽपि उत्तरपदमात्रस्य तत्त्वाभावात्। पूर्वपदस्य सुबन्तताया: प्रत्ययलक्षणेनैवोपपाद्यत्वात्। एवं च पूर्वं तत्करणे फलाभावः। बहिर्भूतसंख्याकारकसापेक्षसुपस्तस्यामवस्थायां तदनभिव्यक्त्याऽप्रवृत्तेश्च।

वस्तुतस्तु तद्धितान्तत्वनिमित्तप्रातिपदिकसंज्ञासमकालमेव विरोधाभावेन तत्पूर्वभागस्य समाससंज्ञेति बोध्यम्। यौगपद्यासम्भव एव शास्त्राणां क्रमवृत्त्यङ्गीकारादिति दिक्।

त्याह–पुनः सुपि त्वकृत इति। तथाच 'बहुचर्मिका' इत्यस्य सिद्धिः स्पष्टैव। विशिष्टस्य-वाक्यस्य। समाधत्ते—तेषामिति। समासान्तानाम्। यद्यपि प्रत्ययेतिमहासंज्ञाकरणेन प्रकृत्यर्थनार्थवत्त्वमस्ति, तथापि तदतिरिक्तो ऽर्थो नास्त्यत एवात्यन्तस्वार्थिकत्वव्यवहारस्तेषाम्। एवञ्च—उक्तन्यायस्य समासान्तविषये अभावे च। तद्धितान्तत्वस्य सुब्लुगप्रयोजकत्वादाह—प्रातिपदिकत्व इति।

ननु यदि पुनर्न सुपदा समाससंज्ञैव कथमत आह—प्रत्ययेति। ननु यदि प्रत्ययलक्षणेन समाससंज्ञां स्वीकरोषि, तदा समासान्तम्परित्यज्य सा स्यादिति कथं समासान्तस्य समासग्रहणेन ग्रहणमत आह—सुपि चेति। समुदायस्य—सुबन्तसमुदायस्य। तद्ग्रहणेन—समासग्रहणेन। तदन्तेति—समासान्तप्रत्ययान्तेत्यर्थः। अत्र क्वचित्कपस्तद्वाक्येत्यादिपाठः। उक्तार्थमेव शङ्कासमाधानाभ्यान्द्रढयति—नचेत्यादिना। उत्तरपदत्वेचेति। प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधादुत्तरपदस्य सुबन्तत्वस्वासिद्धये सुबुत्पत्तिरवश्याभ्युपेयेति तद्भावः। अनेन—समुदायोत्तरजायमानेन। तत्त्वाभावादिति—सुबन्तत्वाभावादित्यर्थः। नच 'उत्तरपदत्वे' इति निषेधो ऽस्त्येवेति वाच्यम्, उत्तरपदस्य यत्र कार्यित्वन्तत्रैव तत्प्रवृत्तेरङ्गीकारात्। एवञ्च—प्रत्ययलक्षणेनोपपत्तौ च। पूर्वमिति—समाससंज्ञातः पूर्वमित्यर्थः। तस्यामवस्थायाम्—समाससंज्ञाप्रवृत्तिप्राक्कालिकावस्थायाम्। तदनभिव्यक्त्या—संख्याकारकानभिव्यक्त्या। पूर्वोक्तः शास्त्रप्रवृत्तिक्रमो ऽभ्युपगमवादेनेत्याशयेनाह—वस्तुतस्त्विति।। दिगिति।

दिगर्थस्तु यत्तु सरूपसूत्रस्थभाष्यात्समासान्तानामुत्तरपदावयवत्वमिति लभ्यते। तत्र हि—"कृतद्वन्द्वानामेकशेष" इति पक्षे ऋक्च, ऋक्च, ऋचावित्यत्र "ऋक्पूः" इतिसमासान्ते कृते ऽसारूप्यादेकशेषो न स्यादिति दूषणमुक्तं तस्यावसरे समासान्तानामुत्तरपदावयवत्वपक्ष इति मूलोक्तः

वि० (१) "परिपूर्णम्पदमर्थान्तरमपेक्षते" इति न्यायस्वरूपम्। इदञ्च "कुत्सिते" (पा० सू० ५।३।७४) इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितम्।

यत्त्वाहुः—आब्ग्रहणं स्पष्टार्थमिति, तदनेन प्रत्युक्तम् ।

वस्तुतस्तु ङ्याब्ग्रहणं मास्तु । सुबन्तात्तद्धितोत्पत्तिरिति निष्कर्षः । सुपः प्रागेव च ङ्यापौ प्रवर्त्तेते । स्वार्थादिप्रयुक्तकार्याणां क्रमिकत्वस्वीकारादित्यवधेयम् ।

सुङस्योरिति । सोरुकारो "अर्वणस्त्रसौ-" (पा० सू० ६।४।१२७) इत्यत्र विशेषणार्थः । असीत्युक्ते ह्यसकारादावित्यर्थः स्यात् । तथा च "वाजमर्वत्सु पय उस्रियासु" इति न सिद्ध्येत् । ङसेरिकारो "युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽश्" (पा० सू० ७।१।२८) इत्यत्र अस्य ग्रहणं मा भूदिति ।

यत्त्वाहुरिति । ङीग्रहणन्तु लोहितिकेत्यर्थमिति तद्भावः । अनेनेति । आर्यकेत्यस्य साधनेनेत्यर्थः ।

सुबन्तात्तद्धितोत्पत्तौ, प्रागेव ङ्यापोः प्रवृत्तौ च बीजमाह—स्वार्थादीति । स्वार्थद्रव्यलिङ्गसंख्याकारकेत्यर्थः । स्वार्थः–प्रवृत्तिनिमित्तम् । विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य करणत्वात्पूर्वं जात्यादिज्ञानं, ततो धर्मित्वेन प्रधानत्वाल्लिङ्गादिभिरप्याकाङ्क्षितत्वात्तदाश्रयज्ञानं, ततः स्वमात्रापेक्षत्वाल्लिङ्गस्य ज्ञानं, ततो विजातीयक्रियापेक्षकारकापेक्षया सजातीयपदार्थापेक्षसंख्यायाः प्रथममुपस्थितया तज्ज्ञानं, ततः कारकरूपविभक्त्यर्थाकाङ्क्षा, तन्निवृत्तौ हि बहिर्भूतकुत्सादियोग इति "कुत्सिते" (पा० सू० ५।३।७४) इति सूत्रे (१)भाष्ये स्पष्टम् । एवं च ज्ञानक्रमानुरोधेनैव तत्तत्प्रयुक्तकार्यप्रवृत्ते-

---

समुदायावयवत्वपक्षो ऽयुक्त एवेति, तत्र समासान्तानामलौकिके प्रक्रियावाक्ये प्रवृत्तिस्वीकारेऽपि कृतद्वन्द्वानामेवैकशेषः, तदा 'ऋग्भ्याम्' इत्यत्राप्यकारप्रत्ययस्य पूर्वम्प्रवृत्तिः स्यादिति रूपासिद्धेः स्फुटत्वात् । नचैवमपि 'ऋक्च ऋक्च ऋचौ' समासान्ते कृते "असारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति" इति भाष्याक्षरास्वारस्यमिति वाच्यम्, कृतद्वन्द्वानामेकशेषपक्षे तस्य भाष्यस्य प्रवृत्तत्वादिति तस्य द्वन्द्वे कृते लुकि च समासान्तप्राग्भागस्य विभक्तिपरत्वाभावस्तद्विशिष्टस्य न सारूप्यमित्याशयात् । किञ्च यदि प्राग्भागस्य सारूप्यमादायैकशेषस्य प्रवृत्तिस्तदा 'ऋचे' इति स्याट्टापः प्रसङ्गादिति ऋचावित्यस्यासिद्धिप्रतिपादने तात्पर्यात् । यदि समासपदस्य "तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यम्" इति न्यायेन समासालौकिकवाक्ये लक्षणाकल्पनायां गौरवमिति तदपि न उत्तरपदावयवत्ववादिमतेऽपि समासतत्पुरुषादिपदस्य समासतत्पुरुषादिसम्बन्ध्युत्तरपदे लक्षणाकल्पनाया अविशेषादिति यद्यप्यकृतेति सिद्धान्तग्रन्थमनूद्य बहुचर्मिकेत्यत्र सुपः प्राक् समासान्तप्रवृत्तौ "असुप" इति प्रतिषेधादित्वानापत्तिरिति दूषणाभिधानन्तत्स्थवीयः । सुपः प्रागिति पक्षस्य गर्भस्रावेणैव गतत्वात् । यच्च 'प्रियपथः', 'प्रियगव' इत्यत्रालौकिके प्रक्रियावाक्ये समासान्तानाम्प्रवृत्तावात्वद्वयोः प्रवृत्त्यापत्तिरिति, तदपि न । "सुपो धातु:" इति लुग्विषये विभक्तिनिमित्तककार्याप्रवृत्तेः सुप्रसिद्धेरिति ।

यन्मूले आब्ग्रहणस्यैव स्पष्टार्थत्वमुक्तन्तत्र बीजमाह—ङीब्ग्रहणं त्विति ।

ङ्यापोर्विषये व्यवस्थायाः समत्वादाह—मूलकारो—वस्तुत इत्यादि । क्रमेण बोधे बीजमाह-स्वार्थ इत्यादिना । जात्यादीति । आदिना गुणक्रिययोः परिग्रहः । स्वमात्रेति । सङ्ख्याकारकयोस्तु भिन्नपदार्थापेक्षत्वमिति तयोरुपस्थितेरादौ न सम्भव इति भावः । तज्ज्ञानमिति । पूर्वमा-

वि० (१) तथाहि—"स्वार्थमभिधाय शब्दनिरपेक्षो द्रव्यमाह, समवेतं समवेतस्य लिङ्गम्, वच-

यदि तु "एकवचनस्य च" (पा० सू० ७।१।३२) इत्यत्र "पञ्चम्या" इत्यनुवृत्तेः परिशेषादन्यस्य ङसोऽत्र ग्रहणं भविष्यतीत्युच्यते; तर्हि "टाङसिङसाम्-" (पा० सू० ७।१।१२) इत्येतदर्थः। जश्शसोर्जकार-शकारौ "जसः शी" (पा० सू० ७।१।१७) "तस्माच्छसो न" (पा० सू०६।१।१०३) इत्यनयोर्विषयविभागार्थौ। अन्यतरस्य निरनुबन्धकत्वमेवास्तु इति चेन्न। जसो जकाराभावे औ इत्यस्याव् स्यात्, ततश्च प्रत्य-

रौचित्येन क्रमिकत्वं स्पष्टमेव।

यद्यपि लोकानां बोधो न क्रमेण, तथाऽपि शास्त्रप्रक्रियायां शास्त्रकृत्कल्पितोऽयं क्रमः। अर्थवदुद्देशेन प्रातिपदिकत्वविधानात्। प्रातिपदिकादुद्देशेन लिङ्गादौ ङीबादिविधानादिति बोध्यम्। अत एव "घकालतनेषु-" (पा० सू० ६।३।१७) इति चरितार्थम्। स्पष्टं चेदम्- "अचः परस्मिन्-" (पा० सू० १।१।५७) इत्यत्र भाष्यकैयटयोः। एवं चतन्न्यायसिद्धार्थानुवाद एव ङ्याब्ग्रहणम्। अत्यन्तस्वार्थिकानारभ्य तस्य निवृत्तेरुक्तन्यायविषयाभावाच्च समासान्तेषु न दोषः। अत्यन्तस्वार्थिके कन्यार्यिकेत्येव यद्यभिधानमस्ति। लोहिनिकेत्येतत्सिद्ध्यर्थं च "लोहितालिङ्गबाधनं वा" इति कार्यमेवेति भावः। स्पष्टं चेदं सूत्रशेषे भाष्ये इत्यन्यत्र विस्तरः। पञ्चम्या इत्यनुवृत्तेरिति। तृतीयाव्यावृत्तये इति भावः। टाङसीति। तत्रेकारानुच्चारणे इष्टस्य

काङ्क्षितत्वेनेत्यादिः। आकाङ्क्षेति। इतरान्वयार्थानिति शेषः। लिङ्गादौ।ङीबादीति। उभयत्रादिना ङ्याबन्तात्स्वादेः परिग्रहः। अत एव—परिपूर्णस्यैवान्यत्रान्वयादेव। फलितार्थमाह—एवञ्चेति। उक्तन्यायेनेष्टसिद्धौ चेत्यर्थः। अनुवाद एवेति। एतेन सूत्रभाष्ययोरविरोध इत्येतदभिहितम्। यत्तु ङ्याब्ग्रहणसामर्थ्यलब्धनियमाकारे यत्तद्धितपदन्तस्य तद्धितसामान्यपरत्वमिति बुध्वा मौलग्रन्थोपरि 'यद्येवन्तर्हि बहुगोमतीका इति स्यादिति दूषणाभिधानं, तन्न युक्तम्, तत्रत्यतद्धितपदस्य सार्थकतद्धितपरत्वादित्येतद् ध्वनयन्नाह—अत्यन्तेति। तस्य ङ्याब्ग्रहणस्य निवृत्तौ हेतुमाह—उक्तन्यायेति। तेषामर्थाभावेनोक्तन्यायविषयताया अभावादित्यर्थः। इत्येवेति। एतेनार्यकेत्यस्य सिध्यर्थन्तत्रापि ङ्याब्ग्रहणसम्बन्ध इति निरस्तम्। कार्यमेवेति। अत एव भाष्ये सामान्यतो नियमाभिप्रायेण समासान्तेषु दोषः, बहुगोमतीकेति स्यादिति परेण दोषोद्भावने कृते "न दोषः तेऽपि स्वार्थिकाः" ततः "परत्वात्समासान्ताः" इत्युक्तम्। ततः "कथं हरिणिकेति, प्रकृत्यन्तरं सः कथं लोहिनिकेति वक्ष्यत्येतत् लोहितालिङ्गबाधनं वा" इति प्रतिपादितम्। एवञ्चैनिका आर्यका इत्यनयोरभाव एवेत्याशयवानाह—स्पष्टञ्चेदमिति। अत्यन्तस्वार्थिकतरवादेरपि ङ्याबन्तादनभिधानमेव।

तृतीयेति। एतेन तदनुवृत्तिरवश्यकर्त्तव्येति सूचितम्। तत्र—"टाङसि"इतिसूत्रे। इष्टस्येति। सौत्रत्वादेकशेषस्याभावेऽपीत्यादि। यदि त्वत्र विधिसूत्रस्थक्रममादाय प्रवृत्तिरित्युच्यते, तदा "ङसिङ्योः स्मात्स्मिनौ" इति सूत्रे ङसित्युच्चारणे षष्ठ्येकवचनस्य ग्रहणापत्तिर्दोषो बोध्यः। मूले—विभागार्थाविति। उभयोरनुच्चारणे इष्टस्य विषयविभागस्यालाभः स्यात्। नन्वेकस्योच्चारणमस्तु ताव-

---

नम्, विभक्तिश्च" इति। एतेन क्रमेण "स्वार्थद्रव्यलिङ्गसंख्याकारकाभिधानमुक्तम्। ततः "अभिधाय तान्विशेषानपेक्षमाणश्च कृत्स्नयात्मानम् प्रियकुत्सनादिषु पुनः प्रवर्तते असौ विभक्त्यन्तः" इत्यभिहितम्। इदमुक्तम्भवति। शब्दः 'स्वार्थद्रव्यलिङ्गसंख्याकारकरूपमात्मीयमर्थं कृत्स्नमपेक्षमाणः, विभक्त्यन्तः सन् प्रियकुत्सनाद्यर्थैः सम्बध्यत इति॥

यस्य वकारान्ततापि सम्भाव्येत । एवं शसः शकाराभावे औटो ङित्वं सम्भाव्येत । अतोऽसन्देहार्थं तत्करणौचित्यात् । औटष्टकारः सुडिति प्रत्याहारार्थः । टाटकारस्तु "टाङसि-" (पा०सू०७।१।१२) इति विशेषणार्थः । ङेप्रभृतीनां ङकारो "घेर्ङिति" (पा०सू० ७।३।१११) इति विशेषणार्थः । पकारस्तु प्रत्याहारार्थः । एवं च सर्वेषां सफलत्वेऽपि संज्ञार्था इति प्राचो ग्रन्थो ऽसङ्गत एव । सम्यग् ज्ञानं संज्ञा तदर्थाः, विशेषणार्था इति यावत् । इति भङ्क्त्वा व्याख्यानेऽपि क्लिष्टत्वमेवेत्युपेक्षितम् ।

"सुपः" (पा० सू० १।४।१०३) ॥ "तिङस्त्रीणि त्रीणि" (पा० सू० १।४।१०१) इति सूत्रात् त्रीणि त्रीणि इति पदं "तान्येकवचन-"

यथासंख्यस्यानापत्तिरिति भावः । ङित्वमिति । ततश्च टिलोपः स्यादिति भावः । विशेषणार्थ इति । तत्फलन्तु "सुपां सुलुक्" (पा० सू० ७।१।३९) इति सूत्रेणाकारादेशे इनादेशाभावः । घेर्ङितीति । न च "घेः सुपि गुण" इत्येवास्तु(१) "जसि च" (पा० सू० ७।३।१००) इति नियमात्तु नाङिति प्रवृत्तिरिति वाच्यम् । पतय इत्यर्थं "जसि च" (पा० सू० ७।३।१००) इत्यस्यावश्यकत्वात् ।

तान्येकेति । तत्रानुवृत्ततानीत्यस्य लब्धव्याकरणान्तरोक्तप्रथमादिसंज्ञानीत्यर्थः।

तापि तादृशविषयविभागो भविष्यतीत्याशयेनाह—अन्यतरस्येति । सम्भाव्येतेति । यदि तु "नाज्झलौ" इति सूत्रनिर्देशान्न वकारान्तत्वन्तदा प्रतिपत्तिगौरवमिति भावः । ततः—ङित्वसम्भावनायाम् । टिलोप इति । ङित्वसामर्थ्यादभत्वेऽपि टिलोपो लिड्डावित्यादौ स्यादित्यर्थः । आकारादेश इति । "ये सुरथा रथीतमा"इत्यादिमन्त्रे यौ सुरथाविति प्राप्ते "सुपाम्"इति सूत्रेण प्रश्लेषेणाकारादेशोऽपि विधीयत इति भावः । इत्येवास्त्वित्ति । "घेः" इत्येवास्त्वित्यत्र तात्पर्यम् । इतरांशस्यानुवृत्त्या लाभात् । नियमादिति । सुपि चेज्जस्येवेति नियमादित्यर्थः । इत्यर्थमिति । अत्र हि "पतिः समास एव" इति नियमाद् घित्वाभावेन घेरित्यस्याप्राप्तेरिति भावः । नच "ह्रस्वस्य गुण" इति सूत्रस्य नियमार्थत्वकल्पनेनान्यत्र गुणो न भविष्यतीति वाच्यम्, 'हे सखे' इत्यर्थन्तस्यावश्यकत्वात् । "आण् नद्याः" इति सूत्रे ङितीत्यस्य सम्बन्धार्थं ङितीत्यावश्यकमिति ङकार आवश्यक इति भावः । मूले—प्राच इति । प्रक्रियाकृत इत्यर्थः । व्याख्यानेऽपीति । तट्टीकारकृत इति शेषः ।

तत्र—"सुप" इति सूत्रे । एवञ्च व्याकरणान्तरोक्तार्थस्य क्रोडीकार एव तानीत्युपादानस्य फलमिति ध्वनितम् । एतेन तानि पदघटितसम्पूर्णसूत्रानुवृत्तप्रदर्शनमत्रासङ्गतं, तानीत्यस्य प्रकृते ऽनुपयोगादिति यत्तदेवासदिति सूचितम् । न च तासां संज्ञानामप्रक्रान्तत्वात्कथन्तच्छब्देन तासां लाभ इति वाच्यम्, तच्छब्दस्य बुद्धिस्थपरामर्शकत्वात् । प्रथमादीति । आदिना द्वितीयादिसङ्ग्रहः । ताश्च संज्ञाः स्त्री-

---

प्र० (१) 'जसिच' इति नियमात्तु नाङिति प्रवृत्तिरिति । ननु ङेप्रभृतीनां ङकारानुबन्धाकरणे ङित्प्रत्ययस्याभावेन अङिति चेत्तर्हि जस्येवेति नियमाकारस्यासम्भवात्कथमुक्तनियमाकारप्रदर्शनमिति चेन्न । एतादृशार्थकनियमाकार ऊहनीय इति तदुक्तेस्तात्पर्यात् । नियमाकारस्तु 'अनुनासिकाघटितगुणाद्येकवचनेतरविभक्तौ परतश्चेद् गुणस्तर्हि जस्येव' इति । अमो व्यावृत्तये अनुनासिकाघटितेति । तथा च अनुनासिकाघटिता गुणाद्येकवचनविभक्तया ङे ङसि ङस् इति तिस्रः, तदितरा अष्टादश स्वादिविभक्तयस्तासु परतश्चेत्तर्हि जस्येवेति नियमात्सप्तदशसु गुणव्यावृत्तिः सिद्धा । सप्तम्येकवचने ङौ परे गुणाभावेऽपि न क्षतिरिति तात्पर्यम् ।

पा० सू० १।४।१०२) इत्यादि सूत्रं च सम्पूर्णमनुवर्तत इति व्याचष्टे-**सुपस्त्रीणि त्रीणीत्यादिना। एकश इति।** एकैकमित्यर्थः। "सङ्ख्यैकवचनाच्च-" (पा० सू० ५।४।४३) इति वीप्सायां प्रथमान्तात् शस्।

यत्तु प्राचा एकैकश इत्युक्तम्, तदयुक्तम्। शसैव वीप्साया उक्तत्वेन द्विर्वचनायोगात्। येन नाप्राप्तिन्यायेन द्विर्वचनापवादः शस् इति सिद्धान्तात्।

यत्त्वाहुः—"सर्वस्य द्वे" (पा० सू० ८।१।१) इत्यत्र एकैकशो ददाति भाष्यप्रयोगात् "तान्येक-" (पा० सू० १।४।१०२) इति सूत्रे एकश इति सूत्रकारनिर्देशाच्चोभयं साध्विति, तन्न। उदाहृतभाष्यस्यान्यविषयत्वात्। "यत्र तद्धितेनानुक्ता वीप्सा भवति तत्र द्विर्वचनम्" इत्युपक्रम्य हि "तद्यथा एकैकशो ददाति" इति भाष्ये उदाहृतम्। व्याख्यातं च कैयटेन अल्पार्थोऽप्येकशब्दोऽस्ति तस्य वीप्सायां द्विर्वचने "बह्वल्पार्थात्-" (पा० सू० ५।४।४२) इति शस्प्रत्यय इति। न चैषोऽर्थः प्रकृते सम्भवतीत्यास्तां तावत्।

वीप्सायां द्विर्वचने इति। शसः कारकाद्विधानेन मङ्गलामङ्गलरूपार्थापेक्षणेन च बहिरङ्गतया द्विर्वचने कृते शस् इति भावः। यद्यपि क्वचिदुक्तार्थानामपि प्रयोगो भवति; तथाऽपि यत्र तद्धितेनानुक्ता वीप्सा भवति तत्र द्विर्वचनम्। यथैकैकशो ददातीत्यादिभाष्योक्त्याऽल्पार्थकैकशब्दाद्वीप्सायां द्विर्वचने "बह्वल्पार्थात्-" (पा० सू० ५।४।४५) इति शसिति कैयटोक्त्या च प्रकृते च तद्वक्तुमशक्यम्। न चैवं 'ऋषिसहस्रमेकां कपिलामेकैकशः सहस्रकृत्वो दत्त्वा तया ते सर्वे सहस्रदाक्षणाः सम्पन्नाः" इति "अइउण्" (म० सू० १) सूत्रस्थभाष्ये एकैकश इति प्रयोगासङ्गतिरिति वाच्यम्। एकेति प्रधानार्थकसम्बोधनसत्त्वेनैकश इत्यस्य प्रत्येकमित्यर्थकत्वेनादोषात्।

लिङ्गाः। "प्रथमायाश्च द्विवचने" इतिनिर्देशात्। मूले-उभयमिति। शसि परे वा द्विर्वचनमितिवचनस्य ज्ञापनादिति शेषः।

अर्थापेक्षणेनेति। एतत्प्राचामनुरोधेनोक्तमधिकापेक्षं बहिरङ्गमित्यस्य स्वमतेऽभावात्। यदुक्तम्मूले शसैव वीप्साया उक्तत्वेनेत्यादि, तदेवायुक्तमुक्तार्थानामपि 'द्वौ व्यतिलुनीते' इति प्रयोगदर्शनादिति खण्डनकरोक्तिङ्खण्डयति—यद्यपीत्यादिना। वक्तुमशक्यमिति। तद्धितेनैव वीप्सोक्तिसम्भवादिति भावः। एवम्—उक्तरीत्या। एकैकश इति। प्रयोगस्यासाधने ऋषिसहस्रमित्यत्र कर्मधारयसमासः, सहस्रमृषय इत्यर्थः। एतद्वाक्यं वित्तेन क्रीत्वा पुनर्दत्त्वेति रीत्याऽन्यत्र व्याख्यातम्। सहस्रदक्षिणा इत्यस्य सहस्रन्दक्षिणा गोरूपा येषान्दातॄणामित्यर्थः। एतेन सहस्रगोदानफललाभस्तेषामिति सूचितम्। असङ्गतिरिति। कैयटोक्तरीत्या असङ्गतिरित्यर्थः। अत एव तद्भाष्यप्रयोगादत्यन्तस्वार्थिकोऽपि शसस्तीत्यनुमीयते। अत एव 'प्रायशः' इत्यस्यापि सिद्धिरिति स्वार्थिकशसन्तस्य द्विर्वचनमिति तद्भावः। उक्तस्य भाष्यप्रयोगस्यान्यथोपपत्तिमाह—एकेतीति। न च त्यदादीनां सम्बोधनाभावात्कथमेतदिति वाच्यम्, 'हे स' इति भाष्यीयप्रयोगदर्शनेन तस्य निषेधवचनस्यौत्सर्गिकत्वात्।

राम इति । सञ्ज्ञाशब्दोऽयमव्युत्पन्न इति पक्षे "अर्थवत्" (पा० सू० १।२।४५) सूत्रेण प्रातिपदिकसञ्ज्ञा । "करणाधिकरणयोश्च" (पा० सू० ३।३।११७) इत्यधिकारे घापवादेन "हलश्च" (पा० सू० ३।३।१२१) इति घञा रमन्ते ऽस्मिन्निति व्युत्पादने तु "कृत्तद्धित-" (पा० सू० १।२।४६) इति सूत्रेणेति विवेकः ।

"सरूपाणामेकशेष एकविभक्तौ" (पा०सू० १।२।६४) ॥

एकविभक्तौ यानीति । विभक्तिः सारूप्ये(१) उपलक्षणम्, न त्वेकशेषे निमित्तम् । एवं चानैमित्तिकत्वेनान्तरङ्गोऽयमेकशेषः सुबुत्पत्तेः प्रागेव प्रवर्त्तते । यद्येतन्नारभ्येत; तर्हि प्रत्येकं विभक्तिः स्यात्, द्वन्द्वश्च प्रवर्तेत । आरब्धे त्वेकशेषेऽनेकसुबन्तविरहाद् द्वन्द्वस्याप्राप्तिरेव फलिता भवतीति भावः ।

सरूपाण्येवेति । एतच्चोत्तरसूत्रस्थैवका(२)रस्येहानु-

एतद्भाष्यप्रामाण्येन स्वार्थिकद्विर्वचनकल्पनापेक्षया मदुक्तस्यैव न्याय्यत्वात् । किं च नायं भाष्यप्रयोगः किं तु गौण्यप्युत्तरा संख्या पूर्वां संख्यां बाधते इत्यत्र श्रौतो वा स्मार्त्तो वाऽयं व्यवहारो दृष्टान्तत्वेनोक्तो भगवतेति तत्र छान्दसत्वान्न दोषः । "एकैकशः पितॄंसंयुक्तान्" इत्यादिवदिति दिक् ।

रमन्तेऽस्मिन्निति । योगिन इति शेषः ।

इति भाव इति । एतावतैव 'द्वन्द्वापवाद एकशेष' इति व्यवहार इति भावः । एतेनैकशेषारम्भफलमपि निरूपितं द्वन्द्वनिवृत्तिरूपम् । **उत्तरसूत्रस्थैवेति ।**

ननु स्वार्थिकमत्र द्वित्वमित्येव कल्पना ऽस्त्वित्यत आह—एतद्भाष्येति । परोक्तं यत्स्वार्थिकः शसिति तत्तु सर्वथा नोचितम्, तथा कल्पने तस्य शसो ऽन्तरङ्गत्वेनादौ प्रवृत्त्या ततो द्विर्वचने ऽनिष्टरूपापत्तेः । वस्तुतस्तु यदुपष्टम्भाद्भवतामेतादृशी कल्पना तदेव शिथिलमित्याह—किञ्चेति । गौण्यपीति । उत्तरा—मुख्या, यथा पूर्वसंख्याया बाधिका तथा गौण्यपीत्यर्थः । तत्र—एकैकश इति प्रयोगे । दिगिति । दिगर्थस्तु लोके यत्र तद्धितमात्रेण वीप्साया अनभिधानन्तत्रोभयोस्सत्वं, नतु केवलशसो यथैकैकश इत्यत्र माषश इत्यादौ तु प्रावन्मात्रेणापि वीप्साभिधानान्न द्वित्वमिति भाष्याशय इति ।

योगिन इति । एतेनागस्तिसंहितोक्ता—

"रमन्ते योगिनो यस्मिन्नित्यानन्दे चिदात्मनि । इति रामपदेनासौ परम्ब्रह्माभिधीयते" ॥

इति व्युत्पत्तिर्दर्शिता । एतेन यौगिकोऽयं शब्द इति सूचितम् ।

एतावता-पूर्वोक्तरीत्या । द्वन्द्वाप्राप्त्युपपादनेन अनुकर्षणशब्दस्यानुवृत्तिपरत्वमन्यत्र दृष्टमि-

(१) वि० उपलक्षणत्वन्नाम—स्ववृत्तिप्रतियोगिसमानाधिकरणविभिन्नकालिकाभावप्रतियोगित्वरूपम् । यन्निरूपितमुपलक्षणत्वं चिकीर्षितं तत्स्वम्पदेन ग्राह्यम् । तथाहि—स्वं—सारूप्यं, तद्वृत्तिप्रतियोगिसमानाधिकरणविभिन्नकालिकोऽभावः स्वाव्यवहितपूर्वत्वसामानाधिकरण्यसम्बन्धेन विभक्तिर्नास्तीत्याकारकः, तत्प्रतियोगित्वम्विभक्तेरिति लक्षणसमन्वयः ॥

वि० (२) एवकारस्येहानुकर्षणादिति । स्यादेतत् । सरूपाणामिति निर्धारणे षष्ठी । सारूप्यवदारब्धसमुदायघटकानामित्यर्थः । तत्र न तावदपकृष्ट एवकारः सारूप्यवदारब्धसमुदायघटकानामि-

कर्षणाल्लभ्यते, तेन मातृशब्दयोर्जननीवाचिपरिच्छेत्तृवाचिनोर्नैकशेषः। मातृभ्यामित्यादौ सारूप्येऽपि औजसादिषु वैरूप्यात्।

"वृद्धो यूना-" (पा०सू० १।२।६५) इतीत्यर्थः। अनुकर्षणादिति। अनुप्रश्नात्कर्षणादाकर्षणादित्यर्थः। क्वचिदपकर्षणादित्यपि पाठः। नैकशेष इति। भ्यामादावपीत्यर्थः। भ्यामि स्त्रीपुंसयोस्ताभ्यामित्यनुप्रयोगस्य समत्वात्। एतेनानुप्रयोगविरोधादत्र नैकशेष इत्यपास्तम्। "पुमान्स्त्रिया" (पा० सू० १।२।६७) इत्येकशेषोऽपि न। तत्राप्येकविभक्तौ सरूपाण्येवेत्यनुवृत्तेः। अत एव "प्रातिपदिकैकशेषे मातृमात्रोः प्रतिषेधो वक्तव्यः" इति वार्तिककृतोक्तम्।

ननु वार्तिके प्रातिपदिकैकशेष इत्ययुक्तम्। विभक्त्यन्तानामेकशेषेऽपि जननीमातृधान्यमात्रर्थके मातृभ्यां देहि मातृभ्यां चेत्यत्र प्रतिषेध आवश्यकः। न च तत्पक्षे इष्टापत्तिः। "किमुच्यते प्रातिपदिकानामेकशेष इति, न पुनर्यस्यापि विभक्त्यन्तानामेकशेषस्तेनापि प्रतिषेधो वक्तव्यस्तस्यापि ह्येतानि क्वचिद्विभक्त्यन्तानि सरूपाणि

त्याशयेनाह—अन्विति। यत्तु यत्र द्विवचनादौ वैलक्षण्यन्तत्र माभूदेकशेषः, भ्यामादौ तु भवत्येवेति मतम्, तन्न युक्तमित्याशयेनाह-भ्यामादावपीति। अपिना औजसादिसमुच्चयः। परोक्तङ्खण्डयति—भ्यामीति। अनुप्रयोगविरोधादिति। औजसादिष्वनुप्रयोगविरोधादित्यर्थः। तावित्युक्ते पुमर्थस्यैवाभिव्यक्तिः, ते इत्यनेन तु स्त्रिया एवेति शिष्यमाणपदप्रतिपाद्ययोरर्थयोः समभिव्याहृतपदप्रतिपाद्यार्थाभेदान्वयाभावेन नैकशेष इति परोक्तङ्खण्डितम्। ननु 'मातृमातारौ' इत्यादावेकशेषवारणायैवकारापकर्षो व्यर्थः। प्रकृतसूत्रे प्रवृत्तेस्तेन वारणेऽप्युत्तरसूत्रप्रवृत्तेर्दुर्वारत्वादत आह—पुमानिति। अनुवृत्तेरिति। अपकृष्टैवकारसहितस्य "एकविभक्तौ सरूपाणि" इत्यस्यानुवृत्तेरित्यर्थः। अत एव सरूपाण्येवेत्यनुवृत्तेरित्युक्तम्। तादृशस्यानुवृत्तौ मानमाह—अत एवेति। एवसहितस्य तस्यानुवृत्तेरेव। वार्तिककृतोक्तमिति। तथाच स्वोक्तार्थे वार्तिककृदुक्तिस्तात्पर्यग्राहिका। स्वोक्तार्थन्द्रढयितुं शङ्कते—नन्विति। मात्रार्थक इति। वाक्ये इति शेषः। अत्रेत्यस्य सम्बन्धो वा। चेन देहीत्यस्य सम्बन्धः। तेन समानविभक्तिकत्वमेवेति ध्वनितम्। नचेति वाच्यमिति परेणान्वयः। तत्पक्षे-विभक्त्यन्तानामेकशेष इति पक्षे। इष्टापत्तिरिति। 'प्रातिपदिकशेष' इत्यस्य विशिष्टोपादानेन तत्पक्षे सूत्रस्य प्रवृत्तिरिष्टैवेति भावः। इष्टापत्तौ भाष्यकारोक्तिंप्रमाणयति—किमुच्यत इत्यादिना। न पुनरिति। वाक्यालङ्कारे, न निषेधे, तस्यापि एवं रीत्या

त्यस्यानन्तरं योजयितुं शक्यः। सारूप्यवदारब्धसमुदायघटकानामेवैकः शिष्यते इत्युच्यमाने एकपदवैय्यर्थ्यापत्तेः। नापि सारूप्यवदारब्धसमुदायानन्तरं योजयितुं शक्यः। सारूप्यवदारब्धसमुदायमात्रघटकान्तमित्युच्यमानेऽप्येवपदवैय्यर्थ्यापत्तेः। नापि सारूप्यवदित्यस्यानन्तरं योजयितुं शक्यः। सारूप्यवन्मात्रारब्धसमुदायघटकानामित्युच्यमानेऽपि जननीपरिच्छेत्तृवाचिनोर्मातृशब्दयोर्भ्यामादौ समुदायस्य सारूप्यवन्मात्रारब्धत्वेनैकशेषापत्तेः। नापि सारूप्यानन्तरं योजयितुं शक्यः। सारूप्यमात्रवदारब्धसमुदायघटकानामित्युच्यमाने मृगीवाचकहरिणीशब्दस्य वर्णवाचकहरिणीशब्दस्य तद्धितादौ वैरूप्यसत्वेन हरिणी हरिणी इति समुदाये सारूप्यमात्रवदारब्धत्वस्याभावेनैकशेषानापत्तेरिति चेन्मैवम्, तस्य सारूप्यपदार्थतावच्छेदकसारूप्येऽन्वयः। तथाच—विभक्तौ परतः सारूप्यमेव येषां प्रातिपदिकानां दृष्टं तेषामेकः शिष्यते इत्यर्थः। तथाच हरिणीशब्दयोर्विभक्तौ परतः सारूप्यस्यैव दर्शनादेकशेषः सिद्ध्यति। मातृशब्दयोस्तु औजसादिषु वैरूप्यदर्शनान्नैकशेष इति दिक्॥

मातृभ्यां चेति । अथ मतमेतद्विभक्त्यन्तानां सारूप्ये भवितव्यमेकशेषेण" इति भाष्योक्तेरिति वाच्यम् । सूत्रव्याख्यानपक्षभेदेनैकलक्ष्यस्य साधुत्वासाधुत्वयोरनौचित्यात् । अत एव 'अथ मतमेतत्' इति प्रतीकमुपादायाभ्युपगमवादेन त्वेतदुच्यते इति कैयटादिभिर्व्याख्यातमिति चेन्न । ईदृशविरुद्धमभ्युपेत्यैव वार्तिके, तदुक्तेः । अत एव तदुत्तरमेवं च कृत्वा चोद्यते, इन्युक्तं भाष्ये । अस्य प्रातिपदिकानामेकशेष इत्यादीति शेषः । अनेन चास्य पूर्वपक्षवार्तिकत्वं स्फुटमेवोक्तम् । तत्र मातृग्रहणं विभक्तौ विरूपाणामुपलक्षणम् । अयं च पूर्वपक्षः प्रातिपदिकैकशेषस्य "एकविभक्तौ" इति पदाभावे एवोपपत्तिं मत्वा कृतः । तदभावे हि यानि सरूपाणि तेषामेकशेष एवेत्यर्थ एव प्राप्नोति । प्रयोगमात्रावच्छेदेन सारूप्यस्य हरिणहरितप्रकृतिकहरिणीशब्दादौ तद्धिते वैरूप्येणासम्भवात्प्रयोगसामानाधिकरण्येनैव सारूप्यस्य ग्राह्यतया तस्यात्रापि सत्त्वात्प्राप्तस्य स निषेधः । अत एवाग्रे विभक्तेः सारूप्ये उपलक्षणत्वमाश्रित्य तत्पक्षस्थापनेन तत्खण्डनं कृतमित्येवकारापकर्षो भाष्ये ध्वनितः । तं विना तावन्मात्रेण तत्खण्डनायोगात् ।

सूत्रव्याख्यातृमतेऽपि लक्ष्यस्य प्रकृते तु लक्ष्यवाक्यमेव ।

एतदर्थे भाष्यं साधकमाह—अत एवेति । लक्ष्यभेदानौचित्यादेव । एतेन प्रातिपदिकेति विशेषणोपादानमयुक्तमिति सिद्धम् । ईदृशविरुद्धमिति । एकलक्ष्यस्य व्याख्याभेदेन साधुत्वासाधुत्वरूपविरुद्धमित्यर्थः, तथाचाभ्युपगमवादोऽयमिति भावः । वस्तुतस्तथा व्याख्यात्रापि प्रतिषेधो वक्तव्य एवेत्यत्र तात्पर्यन्तद् ध्वनयन्नाह—अत एवेति । वार्तिककारस्याभ्युपगमवादत्वादेवेत्यर्थः । तदुत्तरम्—भवतीत्युत्तरम् । चोद्यत इत्यस्य किं कर्मेत्याकांक्षायामाह—अस्येति । एतेन 'किमुच्यते' इत्यादि चोद्यान्तरं नेति ध्वनितम् । अनेन-एवञ्च कृत्वेत्यनेन भाष्येण । अस्य—प्रातिपदिकेतिशब्दघटितवार्तिकस्य । ननु तस्मिन्वार्तिके मातृशब्दस्यैवोपादानं न्यूनम्, यातृशब्दघटिते यातृभ्यां यातृभ्याञ्च देहीति वाक्येऽप्युक्तरीत्या दोषस्य सत्त्वादत आह—तत्र मातृग्रहणमिति । उक्तरीत्योपलक्षणत्वावश्यकत्वे प्रातिपदिकैकशेष इत्यपि विभक्त्यन्तानामेकशेषपक्षस्याप्युपलक्षणमिति निगूढाशयः । अयञ्च पूर्वपक्षः—'प्रातिपदिकैकशेष' इत्यारभ्य कृतः पूर्वपक्षः ।

ननु विभक्ताविति पदाभावे प्रयोगमात्रावच्छेदेन सारूप्यस्य विवक्षा कुतो नेत्याशङ्कायामाह—प्रयोगेति । प्रयोगसामानाधिकरण्येन क्वचित्प्रयोग इत्यर्थकमेतत् । ग्राह्यतयेति । तेन 'हरिण्यौ' 'हरिण्यः' इत्यस्य सिद्धिः । पुंवद्भावकृतन्तद्धिते वैरूप्यन्द्रष्टव्यम् । तस्य-समानाधिकरण्येन सारूप्यस्य । अत्रापि—मातृमात्रादावपि । प्राप्तस्य-एकशेषस्येति शेषः । अत एव—तदभावे एव तदुपपत्तिम्मत्वा पूर्वपक्षस्य सत्त्वादेव । अग्रे-प्रधानेन पक्षेणार्थः स्यादित्यादिस्थले । विभक्तेरिति । अत्रैकपदानुपादानेनैकपदोपादानं स्पष्टार्थमिति ध्वनितम् । एकस्यापि विभक्तौ यानि विरूपाणि न तेषामेकशेष इत्यस्य स्पष्टतया लाभार्थम्वा । वस्तुतस्तु विभक्तौ यानि सरूपाण्येवेत्युक्तौ 'स्वसारौ' 'स्वसारः' इत्यत्रैकशेषो न स्यात्, स्वसरि च स्वस्रोश्चेत्यत्र वैरूप्यदर्शनात् 'कमलौ' 'कमलः' इत्यादावेव स्यात्, कृते त्वेकपदे एकसङ्ख्यावाचकविभक्तावित्यर्थलाभाद्भिन्नार्थकविभक्तौ वैरूप्येऽपि भवत्येव सः । तत्पक्षस्थापनेन—प्रातिपदिकानामेकशेष इति पक्षस्थापनेन । तत् खण्डनम्—"मातृमात्रोः प्रतिषेधो वक्तव्यः" इत्येतद्वार्तिकखण्डनम् । तं विना—एवकारापकर्षं विना । तावन्मात्रेण—विभक्तेः सारूप्योपलक्षणत्वमात्रेण । तत्खण्डनेति—मातृशब्दादयोर्भ्यामादौ सारूप्यसद्भावादिति

एक एवेति । एत(१)च्च सहविवक्षायामेव प्रवर्तते । इतरेतरयो-

एतेन "एकविभक्तौ" इत्यावर्त्यैकविभक्तौ सरूपाणामेकविभक्तौ विवक्षितायामेकशेष इत्यर्थे यस्यां विभक्तावेकशेषस्तस्यां (२)विभक्तौ सरूपाणामित्यर्थस्य प्रत्यासत्त्या लाभेन भ्यामादावेकशेषो नौजसादाविति वार्तिकं व्यर्थमिति तदाशय इत्यपास्तम् । वार्तिकमते भ्यामादावपि तदभावस्य प्राप्तत्वाच्चेति दिक् ।

एतच्चेति । एकशेषविधायकं चेत्यर्थः । ध्वनितं चेदं पृथक् सर्वेषां विभक्तिपराणामेकशेष इति पक्षे विभक्त्यन्तानामेकशेष इति पक्षे च "द्वन्द्वप्रतिषेधो वक्तव्यः" इत्याशङ्क्य "अनवकाश एकशेषो द्वन्द्वं बाधिष्यते" इति ग्रन्थेन भाष्ये । इतरेतरे-

भावः । एतेनेति । प्रत्याख्यानपरभाष्यप्रामाण्यादपकर्षस्यावश्यकत्वेनावृत्तेरफलत्वेनेत्यर्थः । ननु वृक्षौ वृक्षा इत्यादावेकशेषानापत्तिः, वृक्षौ च वृक्षाश्चेत्यत्र प्रथमायामेव वैरूप्यदर्शनादत आह—विवक्षितायामिति । विभक्ताविति पदं विशेषणत्वमात्रतात्पर्यकमतूपलक्षणत्वतात्पर्यकमित्याशयेनाह—यस्यामित्यादि । प्रत्यासत्त्येति । अस्मिन्नर्थे तात्पर्यग्राहकमेकपदमिति तद्भावः । तदाशय इति । राम राम औ इति स्थितिप्रदर्शनकृदाशय इत्यर्थः । यदुक्तं 'भ्यामादावेक शेष' इति, तत्खण्डयति—वार्तिकमत इति । प्राप्तत्वादिति । विभक्तिविशेष्यबोधकशब्दमनुपादाय , मातृमात्रोरित्येव यतो वार्तिककृतोक्तन्ततः प्राप्तत्वादित्यर्थः ।

एकशेषशब्दस्य पुंस्त्वादेकशेषपरामर्शोपपदे तच्चेति नपुंसकोपादानन्तदसङ्गतमित्याशयेनाह—एकशेषोऽपीति । इदम्—सहविवक्षायामेव प्रवर्तत इत्येतत् । सहविवक्षापदार्थस्तु विशेष्यविशेषणभावानापन्नानेकस्य युगपदेकपदार्थसम्बन्धबोधनेच्छा । यद्यसहविवक्षायामप्येकशेषः स्यात्तदा तत्र द्वन्द्वाप्रसक्त्याऽनवकाशत्वप्रदर्शनमसमञ्जसं स्यादिति भावः । इतरेतरेति यन्मूले ऽभिहितन्तत्स-

वि० (१) एकरूपावच्छिन्नस्य एकरूपावच्छिन्ने एकरूपावच्छिन्नसंसर्गेणान्वयबोधेच्छारूपसहविवक्षायामेवेत्यर्थः ।

प्र० (२) 'भ्यामादावेकशेषो नौजसादाविति वार्तिकं व्यर्थमिति तदाशय' इत्यपास्तमिति । वस्तुत इदमेव युक्तम्, तथाहि—प्रातिपदिकानामेकशेषे"मातृमात्रोःप्रतिषेधो वक्तव्यः" इति प्रातिपदिकैकशेषकल्पे एव निषेध आरब्धो भाष्ये, न तु विभक्त्यन्ताद्येकशेषकल्पे । अन्यथा प्रातिपदिकैकशेषकल्प इव तेष्वपि कल्पेषु निषेधवार्तिकमारभ्येत । अत एव 'किमुच्यते प्रातिपदिकानामेकशेष इति, न पुनरयंस्यापि विभक्त्यन्तानामेकशेषः, तेनापि मातृमात्रोः प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । तस्यापि ह्येतानि कचिद्विभक्त्यन्तानि सरूपाणि मातृभ्यां मातृभ्यां चेति । अथमतमेतद्विभक्त्यन्तानां सारूप्ये भवितव्यमेकशेषेणेति प्रातिपदिकानामेकशेषे दोषो भवति' इति भाष्यं स्वरसतः सङ्गच्छते "ईदृशविरुद्धमभ्युपेत्यैव वार्तिके तदुक्तेरि"ति तद्भाष्यस्य प्रमादपाठतात्पर्यकत्ववर्णनं नोचितमभियुक्तानाम् । सूत्रव्याख्यानभेदेनैकलक्ष्यस्य साधुत्वासाधुत्वपरिहारस्तु 'अथमतमेतत्'इत्यादिभाष्यानुरोधेन सामान्यप्रवृत्तस्यापि 'प्रातिपदिकैकशेषे मातृमात्रोः प्रतिषेध' इति वार्तिकस्य प्रथमाद्वितीयाविभक्तिपरकत्वमात्रविषयकत्वाङ्गीकारेण करणीयः । अन्यथा विभक्त्यन्तैकशेषवादिमते मातृभ्यामित्यादावेकशेषो भवति प्रातिपदिकैकशेषवादिमते नेति फलभेदो दुरुद्धरः स्यात् । 'एकविभक्तौ' इत्यावर्त्यापि वार्तिकार्थोपसङ्ग्रहो भवितुमर्हतीत्यन्यदेतत् ।

तस्माद्भ्यामादावुभयमतेनैकशेषः, औजसादावुभयमतेन नैकशेष इति ऐकमत्यसम्पादकव्याख्यानमेव सुधीभिरादरणीयमिति नैवकारापकर्षे मानम् । न च वार्तिके 'मातृमात्रोः प्रतिषेधः" इत्यत्र ओस्विभक्तौ परतो मातृशब्दे एकशेषाकरणादेवकारापकर्षः सप्रमाण इति वाच्यम् । अनुकरणस्वरूपभङ्गभिया तत्रैकशेषस्याकरणात्तस्य तत्र मानत्वासम्भवादित्यलम् ।

गद्वन्द्वस्य विषय इति यावत् । यत्र ह्यनेकस्यार्थस्य मिलितस्येतरान्वयः स तथाभूतोऽस्य विषयः । इदं च "इदितो नुम् धातोः" (पा० सू० ७।१।५८) इति लिङ्गाल्लभ्यते न्यायाच्च ।

तथा हि—'यः शिष्यते स लुप्यमानार्थाभिधायी' इति स्थिते श्रूयमाणैकशब्दोपस्थितं सर्वमविशेषादेकरूप्येणैवान्वेतुमर्हति ।

ति । "एकवच्चास्यान्यतरस्याम्" इत्यनेनैकशेषविषयपदानां समाहारेऽवृत्तिबोधनादिति भावः । इतरान्वय इति । एकरूपेणैकरूपावच्छिन्ने इतरत्रान्वय इत्यर्थः । इदित इति । अत्र ह्यभेदेन परस्परान्वयाद्भेदघटितसाहित्यनिमित्तैकशेषाप्रवृत्तिरिति भावः । एकरूप्येणैवेति । पुष्पवन्तपद इवेति भावः ।

माहारस्य व्यावृत्तये तत्र साधकमाह—एकवदित्यादिना । समाहारे अवृत्तिबोधनादिति । यदि समाहारेऽप्येकशेषः स्यात्तदा तदिदं वस्त्रमित्यस्य समाहारविवक्षायान्तानीमानि वस्त्राणीत्यस्येतरेतरयोगे विवक्षायां सिद्धौ विकल्पेनैकवद्भावस्य विधानं व्यर्थं स्यादिति भावः । एतेन समाहारद्वन्द्वविषयेऽप्येकशेषो भवति । अन्यथा घटघटमित्यादिसमाहारविवक्षायां स्यात् । अनभिधानेन तद्वारणन्तु न चमत्कृतिकारि । अन्यथा घटघटावित्यस्याप्यनभिधानेनोपपत्तावेकशेषारम्भो ऽनर्थकः स्यात् । नच घटघटमित्यतो यथा समाहारस्य प्रतीतिस्तथा घटमित्यस्मान्नेति कथन्तत्रैकशेष इति वाच्यम्, प्रकरणादिना तत्प्रतीतिसम्भवात् । अत एव व्यक्तिपक्षेऽपि "न ब्राह्मणं हन्यात्" इत्यस्य वाक्यस्य सर्वब्राह्मणविषयकत्वसिद्धिरिति परास्तम् । व्यक्तिपक्षे "यत्किंचिद्ब्राह्मणमहत्वा ऽन्यत्र कृती स्यात्"इत्यनेन दोषमभिधाय जातिपक्षमवलम्ब्य समाधानपरभाष्यविरोधापत्तश्च । घटघटमित्यस्य वारणं त्वनभिधानेनैव । "दिक्षु समाहारो नास्त्यनभिधानात्" इति यथा मूले अनेकार्थस्य मिलितस्येतरान्वयो यत्र स द्वन्द्वस्य विषय इत्युक्तम्, तद्यथाश्रुतन्न युक्तम् । राजपुरुषमित्यत्रातिप्रसङ्गादतो मिलितस्येत्यस्य परस्परविशेषणविशेष्यभावानापन्नत्वे सति किञ्चिन्निष्ठविषयतानिरूपितविषयताश्रयानेकस्येत्यर्थः । अत एवाह—एकरूपेणेति । यथा "धवखदिरौ छिन्धि" इत्यादौ धवखदिरयोः समूहान्वितयोः कर्मत्वेन छेदनान्वयः । 'चैत्रमैत्रयज्ञदत्तगृहैर्मण्डितमिदन्नगरम्' इत्यत्र द्वन्द्वार्थस्य गृहपदार्थे ऽन्वयोऽस्ति, तत्र न तेषामेकङ्गृहमित्यनुपपत्तिरत—एकरूपावच्छिन्नेति । यदुक्तम्प्राग्विशेषणविशेष्यभावानापन्नेति तत्र मानमाह मूले—इदश्चेति । भेदघटितेति । यत्रानेकपदार्थस्यान्वयितावच्छेदकविभिन्नरूपेण धवत्वखदिरत्वाभ्यामेवेतरान्वयस्तत्रैव समूहान्वितस्येतरान्वयोऽस्ति, तत्रैव द्वन्द्वस्य साधुत्वमिष्यते । पदार्थतावच्छेदकभेद एव द्वन्द्वस्य साधुतानियामकः । 'ब्राह्मणवसिष्ठन्यायेन'इत्यत्र ब्राह्मणत्ववसिष्ठत्वयोर्यथा । पुष्पवन्तपद इवेतीति । 'एकयोक्त्या पुष्पवन्तौ दिवाकरनिशाकरौ' इत्यमरे द्वन्द्वेन पर्यायप्रदर्शनात्तत्र द्विवचननिर्देशादेकयोक्त्येत्युक्तेश्च समूहस्य शक्यतालाभेन 'पुष्पवन्तौ नमस्कुर्मः' इत्यत्र यथा समूहान्वितयोश्चन्द्रसूर्ययोः कर्मत्वेन नमस्कारान्वयित्वन्तथा सर्वत्र द्वन्द्वस्थले एकार्थीभावापन्नसमुदायोपस्थाप्यानेकस्यैकधर्मावच्छिन्ने ऽन्वयो द्रष्टव्यः । एकशेषोऽपि तादृशस्थल एवेष्यते । तत्राऽप्येकपदोपस्थाप्यानेकस्य समूहान्वितस्येतरान्वयो भवति । यत्र त्वेतादृशसहविवक्षाभावे"द्विर्वचनेऽचि"इत्यादौ भाष्ये एकशेषनिर्देशादित्युक्तिस्तत्रैकशेषशब्दस्तन्त्रपरो लक्षणयेति बोध्यम् । समाहारद्वन्द्वादितरेतरयोगस्थले विशेषस्तु द्वन्द्ववाच्यस्य समूहस्योद्भूतावयवभेदकस्य भानम् । अत एव द्विवचनबहुवचनयोर्यथायोगमुपपत्तिः । लिङ्गन्याया-

यद्वा पूर्वसूत्रात् "द्वन्द्वे" इत्यनुवर्त्य द्वन्द्वे प्रसक्ते सतीति व्याख्येयम्।

स्यादेतत्। द्वन्द्वे कृते सतीत्यर्थोऽस्तु। मैवम्। पन्थानौ पन्थान इत्यादौ समासान्तापत्तेः। करौ करा इत्यादौ एकवद्भावापत्तेः। सर्वे सर्वेषामित्यादौ "द्वन्द्वे च" (पा० सू० १।१।३१) "विभाषा जसि" (पा० सू० १।१।३२) इत्यनयोरापत्तेश्चेति दिक्।

यत्तु प्राचा राम, राम औ इति स्थिते इत्युक्तम्, एकविभक्तौ 'परत इति च तत्रेत्थमुक्तिसम्भवः, राम, राम इत्यत्र अवयवयोरिव समुदायस्यापि प्रातिपदिकसंज्ञास्ति मिलितेनार्थवत्त्वात्। न चार्थवत्त्वे ऽपि समासग्रहणस्य नियमार्थत्वान्नैवमितिवाच्यम्। यत्र समुदाये पूर्वो भागः पदं तद्विषयको नियम इत्युक्तत्वात्। बहुपटव इत्याद्यनुरोधेन नियमस्य सजातीयविषयताया औचित्याच्च। तथा चैकाज्द्विर्वचनन्यायेन समुदा-

---

द्वन्द्वे प्रसक्ते इति। विभक्त्युत्पत्तौ सत्यां तत्प्रसक्तिर्बोध्या।

एकवद्भावापत्तेरिति। एवं चेतरेतरयोगविषयाभावेनैकशेषानापत्तिरिति भावः। इत्यनयोरिति। "जसः शी" (पा० सू० ७।१।१७) इत्यत्र "वा" इति वक्तव्ये "विभाषा जसि" (पा० सू० १।१।३२) इति तुद्भूतावयवभेदविवक्षया बहुवचने एकशेषद्वन्द्वयोरभावात्तत्र विकल्पवारणायोत्तरार्थं चेति भावः।

सजातीयेति। स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हत्वेन साजात्येऽपि न दोषः। एतत्पूर्वभा-

---

ष्यामुक्तार्थस्य झटिति प्रतिपत्तिर्न सम्भवतीत्याशयेन—मूले यद्वेति। तत्रैकशेषस्य द्वन्द्वापवादत्वप्रदर्शकवाक्यस्य नैकस्यामवस्थायामुभयोः प्राप्तिसत्वेन, किन्तु द्वन्द्वस्यैकशेषप्रवृत्युत्तरकालिकतल्लक्ष्याधिकरणकाभावप्रतियोगिप्राप्तिकत्वेनैव वाच्यम्, तस्य त्वेकशेषस्य यस्यामवस्थायाम्प्राप्तिस्तदा सुपो ऽभावान्न द्वंद्वस्य प्रसङ्ग इत्यत आह—विभक्त्युत्पत्ताविति।

एवञ्च—समाहारस्य विषयतायाः सत्वेनैकशेषप्रतिबन्धकसत्वे च। नन्वस्मिन्पक्षे "जसः शी" इतिसूत्रे एव वा ग्रहणं कार्यन्तेन सर्वत्र विकल्पो भविष्यति तावतैव सिद्धौ "विभाषा जसि" इति पृथक्सूत्रकरणमेकशेषे कृते समासनिमित्तकार्यन्नेत्यर्थे ज्ञापकमस्तु। तथाच—सर्वे इत्यादौ न मूलोक्तदोषापत्तिः "हलि सर्वेषाम्" इत्यत्र सुट् चोक्तार्थस्य ज्ञापको भविष्यतीत्यत आह—जसः शीत्यत्रेति। उद्भूतावयवभेदविवक्षया—उद्भूतः प्रकटोऽवयवानाम्भेदो यस्य समूहस्य तादृशसमूहस्य सर्वादिशब्दवाच्यत्वविवक्षया। तत्रेति। तादृशसमूहवाचकसर्वादिशब्दघटिते जस्परकलक्ष्ये इत्यर्थः। विकल्पवारणायेति। भवत्सम्मतवाशब्दघटितन्यासेन विकल्पवारणायेत्यर्थः। उत्तरार्थम्। "प्रथमचरम"इत्यादिसूत्रेषु "विभाषा जसि"इत्यस्यानुवृत्तय इत्यर्थः। यच्चोक्तं सुट् चोक्तार्थे ज्ञापक इति तदपि न, तेन निर्देशेन द्वन्द्वे प्रसक्ते सतीति व्याख्यानमेव ज्ञाप्यताम्, अपूर्वस्य ज्ञापकसिद्धस्य वचनस्य कल्पनापेक्षया ज्ञाप्यार्थस्यास्मत्सम्मतव्याख्यानेन सिद्धौ लाघवात्, उद्भूतावयवभेदसमूहवाचकसर्वशब्दादामि सुटः प्रवृत्त्या तस्य निर्देशस्योपपन्नत्वाच्च। मूले—प्राचेति। प्रक्रियाकृतेत्यर्थः। सम्भव इति। अस्य प्रसादकृतोक्त इति शेषः। अवयवयोरिवेति। नचावयवयोः प्रातिपदिकत्वस्वीकारे ऽन्तरङ्गत्वात्प्रत्येकं सुबुत्पत्तिरपि भविष्यति, तथाच नियमविषयतायाः सत्वात्समुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा न भविष्यतीति वाच्यम्, समुदायोत्तरोत्पन्नसुपा स्वार्थसङ्ख्यान्वयसमर्पणे प्रत्येकं सुबुत्पत्तेरप्रवृत्तिरित्याशयात्। अर्थवत्वादिति। अर्थस्य प्रकाशनादित्यर्थः। सजातीयेति। पदसंज्ञकपूर्वभागघटितत्वेन साजात्यस्य विवक्षणादिति भावः। सिद्धान्तभूतार्थेऽपि

यप्रातिपदिकादेव द्विर्वचनाद्युत्पत्तिः। तावताप्यवयवार्थानां संख्यान्वये-नानुग्रहसम्भवात्।

नन्वेवं रामकृष्णावित्यादिष्वपि द्वन्द्वं विनैव समुदायाद्विभक्तिः स्यादिति चेन्नैवम्। द्वन्द्वविधावनेकं सुबन्तमित्यस्यानुवृत्त्या एकाज्द्विर्वचनन्यायस्य बाधादिति दिक्। इत्थमुक्तिसम्भवे सत्यपि समुदायादेकविभक्तौ परत इति पक्षः किमर्थमुपेक्षित इति चेत्, शृणु। अस्मिन्पक्षे मातृमातारौ इत्यादावप्येकशेषः स्यात्।

नन्वेकविभक्ताविन्यावर्त्य एवकारं चानुकृष्य एकविभक्तौ यानि सरूपाण्येवेति व्याख्येयमिति चेन्न। आवृत्तौ मानाभावात्। विभक्तेरेकशेषस्य विशेषणत्वे फलाभावाच्च। न च पयः पयो जरयतीत्यादिष्वावृत्तिः फलम्। सहविवक्षायामित्यस्यावश्यकत्वात्, अन्यथा पयः पयो नयती-

---

गस्य विभक्त्युत्पत्तिमनपेक्ष्य स्वातन्त्र्येण प्रयोगानर्हत्वात्। अनुग्रहसम्भवादिति। अत एव न प्रत्येकं तदुत्पत्तिः।

बाधादिति। अन्यथा द्वन्द्वोच्छेदो नलोपाद्यसिद्धिश्चेति भावः।

यानि सरूपाण्येवेति। तेषामेकविभक्तौ परत एकशेष इति शेषः। मानाभावादिति। भाष्येऽनुक्तत्वादिति भावः। किं चावृत्तौ प्रत्यासत्तिन्यायेन यस्यां विभक्तावेकशेषस्तस्यां विभक्तौ यानि सरूपाण्येव तेषामित्यर्थापत्त्या भ्यामादावेकशेषापत्तिः। "प्रातिपदिकैकशेषे मातृमात्रोः प्रतिषेधो वक्तव्य" इति वार्तिकेन भ्यामादावपि तदभावस्यैवेष्टत्वानुमानात्। फलमिति। समुदायादेकविभक्तेरभावाद्विभक्तेर्लुका लुप्तत्वाच्चेति भावः। सहविवक्षायामिति। सा च समुदायस्यैकार्थनिरू-

---

प्रक्रियोक्तस्योपपत्तिमाह—स्वातन्त्र्येणेति। अनुग्रहेति। प्रत्येकार्थस्यापि समुदायघटकतया सङ्ख्यान्वयित्वस्य सम्भवरूपानुग्रहेत्यर्थः। अत एव—तादृशानुग्रहादेव, अन्यथा एकाज्द्विर्वचनन्यायबाधाकल्पने द्वन्द्वोच्छेद इति, तथाच द्वन्द्वविधानसामर्थ्यात्तत्र तस्य बाधस्य कल्पनेति भावः। ननु द्वन्द्वविधानसामर्थ्यं न "चार्थे" इति सूत्रे सुबिति निवृत्तमित्येव कल्प्यतान्तावतापि तस्य सार्थक्यम्भविष्यतीत्यत आह—नलोपाद्यसिद्धिरिति। राजसैनिकावित्यादावित्यादिः, आदिना वाक्त्वचमित्यादौ कुत्वादेः सङ्ग्रहः। आवृत्त्योक्तव्याख्यानेऽपि वाक्यापरिसमाप्त्या न्यूनतापत्तिरत आह—तेषामिति।

ननु यद्यपि कण्ठरवेण भाष्यकृता आवृत्तिर्नोक्ता; तथापि "मातृमात्रोः प्रतिषेधः" इत्यनेन ध्वनितेति कल्पयानामित्यत आह—किञ्चावृत्ताविति। इत्यर्थापत्त्येति। न चास्मिन्पक्षे एवकारापकर्षवैयर्थ्यम्, मातृमातारावित्यस्यैवकारापकर्षव्यावर्त्यस्य सम्भवात्। भ्याम्येकशेषस्य प्रवृत्ताविष्टापत्तिं निरस्यति—प्रातीति। तदभावस्य-एकशेषाभावस्य। आवृत्तौ-एकविभक्तौ यानि सरूपाण्येव तेषामेकविभक्तावेकशेष इत्यर्थो भविष्यति। तत्राद्यवाक्यार्थस्य "पयःपयो जरयति" इत्यत्रासत्त्वमुपपादयति—समुदायादिति। द्वितीयासत्त्वमाह—विभक्तेरिति। सहविवक्षाया अभावम्प्रकटयति—सा चेत्यादिना। एकार्थेति। छेदनादीत्यर्थः। एककारकाशेषे-एककारकशक्तिवैशिष्ट्ये, शक्तिश्च कर्तृत्वादिरूपा विवक्षिता, एतेन प्रकृते ऽसम्भवो ध्वनित एव भवतीति क्रियान्वयित्वं यत्र, तत्रैवं-विधैव सहविवक्षा वाच्येति भावः। मूले—अन्यथेति। अशब्दयसद्भाव एवैकशेषस्य प्रसङ्ग इति

त्यत्र गौणमुख्यकर्मणोरेकशेषापत्तेः। देवदेव इत्यादावतिप्रसङ्गाच्च। प्रत्युत आवृत्त्या उभयविशेषणत्वे भिक्षाणां समूहो भैक्षमिति न सिद्ध्येत्। तथा हि—भिक्षा ३ अ इति स्थिते "अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्ग" इति लुकि कृते विभक्तिपरत्वाभावादेकशेषो न स्यात्। लुप्ते प्रत्ययलक्षणाभावात्। किं च रामावित्यादौ परत्वान्नित्यत्वाच्च "वृद्धिरेचि" (पा०

पितैककारकावेश एव भवतीति भावः। गौणमुख्यकर्मणोरिति। उभयोरपि कर्मत्वेन तत्र समुदायादेकविभक्तेः कर्तुं शक्यत्वेन विभक्तिपदेन व्यावर्त्यासम्भवेन सहविवक्षायामित्यावश्यकमिति भावः।

नन्वत्रापि लुकि विभक्तिपरत्वाभाव इत्यरुचेराह—देवदेव इति। असहविवक्षायामप्येकशेपतत्पुरुषादिविषयेऽपि तदापत्तिरिति भावः। तत्रापि समुदायादेकविभक्तेः सत्त्वात्। नन्वनेकबोधकैकभिक्षाशब्दादणि भैक्षसिद्धिरस्तीत्यत आह—तथा हीत्यादि। एकशेषारम्भे एकशेषं विना तादृशस्य ज्ञानासम्भव इति भावः। विभक्तिपरत्वाभावादिति। परत्वान्नित्यत्वाच्चादिवृद्धौ सारूप्याभावाच्चेत्यपि बोध्यम्। अविरविकन्यायेन समाधानं तु लक्षणैकचक्षुष्कै(१)र्दुर्ज्ञेयम्। न च समर्थग्रहणेन परिनिष्ठितप्रातिपदिकात्तद्धितोत्पत्तेः पूर्वमेकशेषे पश्चात्तद्धित इति वाच्यम्। प्रातिप-

नियमास्वीकार इत्यर्थः। कर्तुं शक्यत्वेनेति। मूलोक्तरीत्या समुदायस्य प्रातिपदिकत्वादिति भावः।

नचात्र यद्येकशेषस्तदा द्वयोर्गौणमुख्यकर्मणोरेकद्वितीयया कथमभिधानमिति वाच्यम्, तन्त्रेण तस्योपपत्तः आवश्यकमिति तस्य लाभस्तु "तिष्य" इति सूत्राद् द्वन्द्व इत्यस्यानुवृत्त्या भविष्यति, एवञ्च वृत्तिर्व्यर्थैवेति निष्कर्षः। अत्र पयः पयो नयतीत्यत्र लुकीति उभयोर्नपुंसकत्वादित्यादिः, "नलुमता" इत्यस्यानित्यत्वेनाप्रवृत्तिस्तु प्रामाणिकप्रयोगस्थल एवेति तात्पर्यम्। नन्वत्रापीत्यादिवदता द्वन्द्वे इति नानुवर्तनीयमिति ध्वनितम्, इतितद्रोत्यैवातिप्रसङ्गो देवदेव इत्यत्रेत्याह—असहेति। तत्पुरुषादीति। देवस्य देवो देवदेव इत्यर्थकतत्पुरुषादीत्यर्थः। आदिना "इदितो नुम्" इति बहुव्रीहेः सङ्ग्रहः। तत्रापि—तत्पुरुषादिघटितवाक्येऽपि। खण्डनकृदुक्तिङ्खण्डयितुं तदुक्तिमनुवदति-नन्वनेकेत्यादि। नचानयैव रीत्या सर्वत्र निर्वाहे एकशेषारम्भस्य तन्मते वैयर्थ्यमिति वाच्यम्, सर्वत्रैकशब्देनैवानेकार्थो बोधनीय इति नियमाभावाद्। घटघटावित्यादिपाक्षिकप्राप्तिविषयानिष्टवारणाय तदारम्भात् तदुक्तिं खण्डयति—एकशेषारम्भ इति। नचानेकभिक्षाशब्दस्य "स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्जनेन" इति परिभाषया प्रत्ययान्तत्वेन कथं समुदायादामिति वाच्यम्, स्त्रीप्रत्ययमात्रग्रहणे तस्याः परिभाषायाः प्रवृत्तेरुक्तत्वात्। तादृशस्य अनेकबोधकस्यैकस्य परोक्तं खण्डयति—नचेति। समर्थग्रहणं हि परिनिष्ठितम्, परन्त्वाप्रवृत्तनित्यविध्युद्देश्यतावच्छेदकानाक्रान्तत्वरूपम्। इदञ्च यथा सन्धिकार्यात्प्राङ् नास्ति, तथैकशेषविधायकशास्त्रस्य प्रवृत्तेः प्रागपि नास्तीति तदभावः।

कृतसन्धिकार्यत्वमेवात्र परिनिष्ठितत्वम्भाष्यकारसम्मतमित्याशयेनाह—प्रातिपदिकाविकारे-

प्र० (१) अविरविकन्यायेन समाधानं तु लक्षणचक्षुष्कैर्दुर्ज्ञेयमिति। यथा 'अवेः क' इति अविशब्दात्के निष्पन्नादविकशब्दादेव समूहार्थेऽण्प्रत्यये आविकमित्येव भवति, न तु केवलादविशब्दादपि सामूहिकप्रत्ययेन आवमिति इति वाचोयुक्तिः शास्त्रज्ञानाम्। तथेहापि अनेकार्थभिक्षाशब्दादेवाण्; न त्वेकशेषनिष्पन्नभिक्षाशब्दादपीति वाचोयुक्तेर्लक्षणचक्षुष्कैर्दुर्ज्ञेयत्वमिति भावः। अत्र 'अव्यविकन्यायेन' इति पाठो दृश्यते क्वचित्पुस्तकान्तरे।

सू० ६।७।८८) इत्येकादेशे कृते विभक्तिपरत्वाभावादेकशेषो न स्यात्। उभयत आश्रयणे ऽन्तादिवद्भावाभावादिति दिक्।

यत्तु प्राचा व्याख्यात्रा पक्षान्तरमुपन्यस्तं सविभक्तिकानामेकशेष इति। तन्न। निवर्तमानानां विभक्त्या सहैव निवृत्तावपि शिष्यमाणे एकवचनश्रवणप्रसङ्गात्।

दिकाधिकारार्त्कि तत्समर्थं कृतवर्णानुपूर्वीकमिति भाष्यात्प्रातिपदिकसम्बन्धिवर्णमात्राश्रयतत्सम्बन्धिवर्णनिमित्तकार्येण परिनिष्ठितत्वस्यैवाश्रयणात्। अत एव (१)"अश्विमानण्" (पा० सू० ४।४।१२६) इति सङ्गच्छते। अन्यथा प्रकृत्यंशे दीर्घश्रवणं स्यात्। उभयत इति। विभक्तौ परतो यतः प्रत्ययविधिस्तस्यैकशेष इत्यर्थात्तदाश्रयणमिति भावः। "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इति स्थानिवत्त्वं तु न। लोकसिद्धतन्त्रानुवादकत्वादस्य शास्त्रस्यानुवादसामर्थ्यादेव द्वन्द्वनिवर्तकस्य शास्त्रीयविधित्वाभावात्। अनया अपि रीत्याऽन्तवद्भावाप्रवृत्तिरित्यन्यत्। यदि त्वेकदेशविकृतन्यायेन "प्राग्दीव्यतोऽण्" (पा० सू० ४।१।८३) इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यात्स्थानषष्ठ्यबोधितविकारस्यापि ग्रहणमशास्त्रीयस्य च तेनातिदेशस्तदा मान्तस्य तेन न्यायेन तत्प्रकृतितया औ इत्यस्य च प्रत्ययत्वेनादोषः। अत एव तस्य पदत्वसि-

त्यादिना। प्रातिपदिकेत्यादि। कर्मधारयः कार्यस्य विशेषणम्, एतादृशात्परिनिष्ठितात् तद्धितोत्पत्तिश्च सुस्थितिर्वक्ष्यमाणिरित्यादौ प्रसिद्धैव। वर्णमात्राश्रयेत्यनेन निमित्तकार्यिणोरुभयोरपि प्रातिपदिकसम्बन्धित्वम्बोधितम्। "विष्वगित्युत्तरपदलोपश्चाकृतसन्धेः" इति वार्तिके ऽकृतसन्धेरित्यत एव चरितार्थम्। अत एव—निमित्तकार्यिणोरुभयोरपि प्रातिपदिकसम्बन्धित्वाश्रयणादेव। दीर्घश्रवणमिति। नान्तलक्षणदीर्घश्रवणमित्यर्थः। प्रकृते दीर्घस्तु न प्रातिपदिकसम्बन्धिवर्णनिमित्तकः। किन्तु सर्वनामस्थाननिमित्तकः। एतेन विभक्तिनिमित्तकैकशेषस्य भवत्सम्मतस्याप्रवृत्तावपि न परिनिष्ठितत्वहानिरिति ध्वनितम्। अत एव "विश्वौह आगतं विश्ववाड्रूप्यम्" इति भाष्यप्रयोगस्याप्युपपत्तिः। मूले—न स्यादिति। एकादेशे कृते परादिवद्भावमात्राश्रयणे ऽसारूप्यादेकशेषाप्रवृत्तिरित्यपि बोध्यम्। उभयत आश्रयणं प्रकटयति—विभक्ताविति। ननु न वयम् "अन्तादिवच्च" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिं स्वीकुर्मः, किन्तु "अचः परस्मिन्" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिं वदाम, इत्यत आह—अचः परस्मिन्निनतीति। अस्य शास्त्रस्य—एकशेषशास्त्रस्य। विधित्वाभावादिति। अपूर्वविधित्वाभावादित्यर्थः। अनयापि रीत्या—शास्त्रीयविधित्वाभावात्मकयुक्त्या। अपि—अपिना मूलोक्तरीतिसङ्ग्रहः। मूलोक्तदिक्पदसूचितमर्थम्प्रकटयति—यदित्वित्यादिना। सूत्रस्थभाष्येति। तत्र हि "दीव्यत्" इति दीव्यतिशब्दैकदेशदीव्यच्छब्दानुकरणमित्युक्त्वा किमर्थं विकृतनिर्देशः क्रियते, एतदेव ज्ञापयत्याचार्यो भवत्येषा परिभाषा-"एकदेशविकृतमनन्यवद्"इत्युक्तम्। भाष्यप्रामाण्यात्। भाष्यसम्वादात्। अशास्त्रीयस्य चेति। चाच्छास्त्रीयपरिग्रहः। अदोष इति। मूलोक्तकिञ्चेत्याद्युक्तदोषाभावः। अत एव—उक्तन्यायस्याशास्त्रीयविकारेऽपि प्रवृत्तिस्वीकारादेव। तस्य—रामावित्यादेः। पदत्वेति। कार्यकालपक्षेऽपीत्यादिः, अन्यथा "सुप्तिङन्तम्पदम्" इति सूत्रेऽपि "यस्मात्प्रत्यय-

प्र० (१) अत एव "अश्विमानण्" (पा० सू० ४।४।१२६) इति सङ्गच्छते इति। अत्र अश्विनशब्दे नान्तलक्षणोपधादीर्घस्य प्रातिपदिकसम्बन्धिवर्णाश्रयत्वेऽपि तत्सम्बन्धिवर्णनिमित्तकत्वाभावात्।

अथोच्येत युगपदधिकरणवचनतायां द्विवचनबहुवचनान्तानामेकशेषः। द्वन्द्वोऽप्येवम्। तथा हि—अजहत्स्वार्थायां वृत्तौ एकैकमनेकार्थाभिधायि परस्परसमभिव्याहारात्। तथा च अलौकिके द्वन्द्वैकशेषयोः प्रक्रियावाक्ये द्विवचनबहुवचनयोरेव प्रवेशाद् विभक्त्यन्तानामेकशेष

द्धिः। अत एव श्रायसावित्यत्रैकादेशे कृते नुममाशङ्क्य "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इति स्थानिवत्त्वेन परिहृतं भाष्ये इत्युच्यते तर्हि वैरूप्यादेकशेषो न स्यात्। "विरूपाणाम्" (का० वा०) इत्यनेन तत्साधने तु न दोष इत्यलम्।

युगपदधिकरणेति। युगपदधिकरणानां द्रव्याणां वचनं यैः पदैस्तद्भाव इत्यर्थस्तदाह—**एकैकमित्यादि**। **अलौकिके इति**। तत्रैव द्वन्द्वादिप्रवृत्तिसत्त्वात्। तत्रापि तत्कल्पनादिति भावः। रामकृष्णावित्यादौ "विरूपाणामपि" (का० वा०) इत्येकशेषस्तु न। द्वन्द्वविधानसामर्थ्येन तत्प्राक्कालिकस्यैव समानार्थत्वस्य

विधिस्तदादि" इत्यस्यानुवृत्त्योभयत आश्रयणस्य सत्त्वेन पदत्वन्न स्यादिति भावः। **अत एवेति**—उक्तोऽर्थः। **श्रायसाविति**। श्रेयस्शब्दादपत्येऽणि "देविकाशिंशपा" इति सूत्रेणादेराकारे ऽण्णन्तात् द्विवचने परादिवद्भावात्सर्वनामस्थानपरत्वम्। **आशङ्क्येति**। यद्यशास्त्रीयविकारे तस्य न्यायस्य प्रवृत्तिर्न स्यात्तदात्रात्वस्य शास्त्रबोध्यत्वेऽपि स्थानिन एकारस्य या निवृत्तिस्तस्याः शास्त्रबोध्यत्वाभावात्सर्वनामस्थानस्य यतो विधानन्तत्त्वस्याभावेन नुमः प्राप्तेरेवाभावेन शङ्काया एवासम्भवः स्यादिति भावः। **न स्यादिति**। रामावित्यादावित्यादिः, परस्य हलन्त्यत्वादिति शेषः। **न दोष इति**—किन्त्वेत्युक्तदोषो नेत्यर्थः। नच "विरूपाणामपि" इति वचनस्य समानार्थविषयकत्वम्, प्रकृते तु तदभाव इति कथन्तस्य प्रवृत्तिरिति वाच्यम्, तस्मिन्वचनेऽपि सर्वोपाधिव्यभिचारार्थस्तथा चानुपूर्वीभेदे ऽप्येकार्थत्वे यथा प्रवृत्तिस्तथा ऽसारूप्ये विशेष्यार्थभेदेऽपि प्रवृत्तिनिमित्तस्यैकत्वेऽपि प्रवृत्तिः, अस्ति चात्र यौगिकतृकध्यानकर्मत्वम्प्रवृत्तिनिमित्तमेकमित्याशयात्। वस्तुतस्तु तुना ऽरुचिर्ध्वनिता सा च सर्वथा यत्र समानार्थत्वन्तत्रैव तस्य वचनस्य प्रवृत्तिरिति प्रकृते तदप्राप्तिरेवेति। नच घटश्च कम्बुग्रीववांश्चेति सहविवक्षायामेकशेषो न स्यात्, प्रवृत्तिनिमित्तभेदात्कम्बुग्रीवाया अवयवसंस्थानविशेषरूपत्वादिति वाच्यम्। कृतैकशेषाद्यत्र लुप्यमानार्थाभिधानन्तत्रैव प्रवृत्तेरङ्गीकारेण प्रकृते तदप्रवृत्तेरिष्टत्वात्। उक्तसहविवक्षाया असम्भवेन द्वन्द्वस्याप्रसक्तेश्च। **अलमिति**—अनेनावयवेभ्यः सुबुत्पत्तेर्दुर्वारत्वेन समुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञाया अप्राप्त्या ततः सुपोऽसम्भवे तस्य पक्षस्य सम्भव एव नोपपद्यते। नच समुदायोत्पन्नविभक्त्याऽवयवानां समुदायघटकतया सङ्ख्यान्वयसम्भवरूपानुग्रहेणावयवेभ्यः सुबुत्पत्तिर्नभविष्यतीति वाच्यम्। अवयवानाम्पदसंज्ञारूपस्य तत्तदपादानकोत्पत्तिकविभक्तिप्रयोज्यस्योपकारस्य समुदायोत्तरोत्पन्नसुपाऽसम्भवेन प्रत्येकं सुबुत्पत्तेः सम्भवात्। अपि च नीलं घटम्पश्येति वाक्ये घटशब्दादुत्पन्नसुपा नीलपदार्थगतसङ्ख्याकर्मत्वम्प्रतिपाद्यते यद्यपि, तथापि साधुत्वार्थं नीलेतिप्रातिपदिकादपि सुप् भवति, तथात्रापि स्यादिति ध्वनितम्। **मूले—प्राचा व्याख्यात्रेति**—प्रसादकृतेत्यर्थः।

द्रव्याणामिति—प्रतिपदार्थरूपाणामित्यर्थः। **मूले—अजहत्स्वार्थायामिति**। यत एकैकस्य स्वार्थप्रतिपादकता समभिव्याहृतप्रातिपदिकान्तरार्थप्रतिपादकता चास्तीत्यतो अजहत्स्वार्थत्वव्यवहारः। एवञ्च द्वित्वादिविशिष्टार्थाभिधायकद्विवचनाद्युत्पत्तिर्निर्बाधैवेति भावः। **तत्कल्पनादिति**। प्रत्येकमनेकार्थाभिधायकत्वस्य कल्पनादित्यर्थः। एतत्पक्षे प्रसक्तातिप्रसङ्गं वारयति—**रामकृष्णावित्यादाविति**। **द्वन्द्वविधानसामर्थ्येनेति**। इदमुपलक्षणम्। **समानार्थानामिति**। विशेषणसामर्थ्यादित्यपि बोध्यम्। **तत्प्राक्कालिकस्य**—युगपदधिकरणत्ववचनत्वात्प्राक्कालिकस्य।

इति पक्षो निर्बाध एवेति । तदपि न । जहत्स्वार्थायां वृत्तौ तदयोगात् । पक्षान्तरेऽपि प्रथमप्रवृत्तस्यैकवचनस्य त्यागायोगात् । अन्यथा षष्ठीतत्पुरुषाद्युच्छेदापत्तेः । तत्रापि पूर्वपदस्य उत्तरपदार्थे उपसंक्रमेण षष्ठ्यप्रयोगात् । तथा च भाष्यम्—"सेयं युगपदधिकरणवचनता दुःखा च दुरुपपादा च" इति ।

तत्र निमित्तत्वात् । एवं चकस्य विभक्त्यन्तस्य निवृत्तावपरस्य यद्विशिष्टस्य श्रवणमिति भावः ।

पक्षान्तरेऽपीति । अयं भावः—अलौकिके तत्कल्पनेऽपि प्रत्येकं सुबुत्पत्त्यनन्तरमेव तत्कल्पना, तदनन्तरमेव तत्कल्पकद्वन्द्वैकशेषयोः प्रवृत्तेः । एवं चान्तरङ्गत्वादुत्पन्नैकवचनत्यागेन द्विवचनाद्युत्पत्तौ मानाभाव इति ।

इतरपदार्थे उपसंक्रमेणेति । उपसंक्रमश्च तदालिङ्गितस्यैव स्वार्थस्योपस्थितिः । सा च विभक्त्यर्थसम्बन्धाद्यन्तर्भावेणैवेति तस्योक्ततया तदनापत्तौ तदुच्छेद इति भावः ।

दुःखा चेति । वृद्धव्यवहारस्य शब्दार्थनिश्चयहेतुत्वम् । न च प्लक्षशब्दस्य न्यग्रोधाभिधायित्वं वृद्धव्यवहारे दृश्यते । न्यग्रोधशब्देन तल्लाभाच्च न लक्षणाऽपि । प्लक्षन्यग्रोधावित्यादौ बोधावृत्त्यननुभवाच्च ।

दुरुपपादा चेति । न च द्विवचनाद्यनुपपत्तिस्तदुपपादिका । समासस्योद्भूतावयवभेदसमुदायाभिधानशक्तिमत्त्वाद् द्विवचनादिसिद्ध्या तदनुपपत्तेस्तदुपपादकत्वाभावात् । समुच्चयान्वाचययोः समासस्यासामर्थ्येनैव वारयिष्यमाणतया न तदापत्तिरेतदुपपादिका । न चान्यत्रोपपादयितुमशक्यत्वेऽपि एकशेषे कस्य शेष इत्यत्र विनिगमका-

---

तत्र—वार्तिकप्रवृत्तौ । निमित्तत्वादिति । निमित्तत्वेनाश्रयणादित्यर्थः । मूले—जहत्स्वार्थायामिति । अस्मिन्पक्षे ऽवयवानामनर्थकतया प्रत्येकद्विवचनाद्युत्पत्त्यसम्भवः । पक्षान्तरेऽपीति । अजहत्स्वार्थावृत्तिपक्षेऽपीत्यर्थः । प्रथममेकवचनस्य प्रवृत्तौ साधकमाह—अयम्भाव इत्यादिना । तत्कल्पनेऽपि—अनेकार्थाभिधायित्वकल्पनेऽपीत्यर्थः । अनन्तरम्—सुबुत्पत्त्यनन्तरम् । तत्कल्पकेति—युगपदधिकरणताकल्पकेत्यर्थः । एवञ्च सुबुत्पत्तिकाले तयोरप्रवृत्त्या कल्पकाभावेन तदभावे च अन्तरङ्गत्वम्, स्वार्थमात्रसापेक्षत्वादन्तरङ्गत्वम् । तदिति । उत्तरपदार्थः । स्वार्थस्य—पूर्वपदार्थस्य । तस्य—सम्बन्धस्य । तदन्तेति—षष्ठ्याद्यन्तेत्यर्थः । तदुच्छेदः—षष्ठीतत्पुरुषोच्छेदः । दुःखा—दुःखप्रदा, झटिति प्रतीतावनुपारोहाद्दोषाक्रान्तत्वाच्च । एतदेवाह— वृद्धव्यवहारेति । अस्य व्याकरणादिभ्योऽपि प्रथमप्रवृत्त्या प्राधान्यम् । ननु नहि ननु शक्त्यभावेऽपि लक्षणास्तु इत्यत आह—न्यग्रोधशब्देनेति । यदि भवत्सम्मतयुगपदधिकरणवचनता स्यात्तदा बोधावृत्तिः स्यात्, सापि नास्तीत्याह—प्लक्षन्यग्रोधाविति । दुरुपपादेत्यस्य—दुष्टः—निःसारः, उपपाद—उपपादनं, यस्याः सेत्यर्थः । तस्याप्रमाणशङ्कां निरस्यति—नचेति । द्विवचनेनेति । द्वन्द्वोत्तरद्विवचनेत्यर्थः । अभिधानशक्तिमत्वात् । अभिधानसामर्थ्यवत्वादित्यर्थः । ननु समुच्चयान्वाचययोर्द्वन्द्वापत्तिरेवोपपादिका भविष्यतीत्यत आह—समुच्चयेति । नचेति । आवश्यकमित्यत्रास्यान्वयः । अन्यत्र—द्वन्द्वे, 'य शिष्यत' इति न्यायेन कस्यचित्सर्वार्थप्रतिपादनसामर्थ्यवत्त्वं वक्तव्यन्तत्र विनिगमनाविरहात् सर्वेषामेव

यदपि व्याचख्युः—व्यक्तिपक्षे यावद्व्यक्ति तत्तच्छब्दप्रयोगे प्राप्ते एकस्यैव प्रयोगो यथा स्यादिति सूत्रम्। आकृतिपक्षे तु एकेनैवाकृत्यविनाभूतानेकव्यक्तिलाभादनर्थकमिति। तन्न। व्यक्तिपक्षेऽपि "न ब्राह्मणं हन्यात्" इत्यत्र ब्राह्मणशब्देनैवैकेनापि अनेकस्य तन्त्रेण सुवचत्वात्। अ-

---

भावात्सर्वेषां सर्वार्थत्वमावश्यकम्। तथा सत्येकशेषस्यैव वैयर्थ्यापत्तेः। तस्मादेकशेषज्ञानोत्तरं शास्त्रवासनावतां तच्छक्तिज्ञानं न तु ततः प्रागपीति न दोषः।

आकृत्यविनाभूतेति। नियमेनाकृतिसम्बद्धेत्यर्थः। ब्राह्मणशब्देनैवेति भावः। नहि तत्रैकशेषः। तावद्ब्राह्मणशब्दज्ञानासम्भवात्। तस्मात्तत्र जातिपक्षेण तन्त्रेण वा यथा निर्वाहस्तथान्यत्रापीति भावः। न ब्राह्मणमित्येकवचनं त्वार्षम्।

तन्त्रेण सुवचत्वादिति। अयं भावः—भाष्ये "अर्थावर्थौ प्रति यदर्थानर्थान्प्रति च यत्तदपि प्रत्यर्थमेव" इति उक्तम्। एवं च एकेनानेकार्थबोधनमपि प्रत्यर्थमेवेति एकेनैव ब्राह्मणपदेनानेकार्थबोधनं तत्र। अन्यथाऽविद्यमानायाः शक्तेरेकशेषशास्त्रसहस्रेणापि उपपादयितुमशक्यतया बोधानुपपत्तिरेव स्यात्। तन्त्रं (१)चात्रार्थत-

तन्त्रत्वं वक्तव्यमिति भावः। तथासतीति। यद्येकशेषविषये तत्स्वीकारस्तदा एकेनानेकार्थबोधस्यैकशेषं विनापि सिद्धतया तद्वैयर्थ्यमिति भावः। तस्मादिति। एकशेषवैयर्थ्यापत्तेरित्यर्थः। तच्छक्तीति। अनेकार्थाभिधानशक्तीत्यर्थः। ततः—एकशेषात्। न दोषः—नैकशेषवैयर्थ्यापत्तिरूपदोषः, एतेन प्रागेकवचनस्योत्पत्तिर्दुर्वारेति प्रतिपादितम्।

मूले-यदपि व्याचख्युरिति। प्रसादकृत इति शेषः। एवकारासङ्गतिमुपपादयन्नाह—ब्राह्मणेति। अन्यत्रापि—रामावित्यादावपि। "नन्वेवं सति बह्वर्थस्य तन्त्रेण तत्र प्रतिपत्तिसत्त्वाद्बहुवचनापत्तिरत आह—न ब्राह्मणमिति। नन्वेकशेषं विना कथमनेकार्थाभिधायकत्वम्, अन्यथा प्रत्यर्थं शब्दनिवेशान्नैकेनानेकार्याभिधानमिति भाष्यविरोध इत्यत आह—अयम्भाव इति। तत्र—"न ब्राह्मणं हन्यात्" इति दृष्टान्तस्थले। अन्यथा—अर्थावर्थावित्याद्यनङ्गीकारे। बोधेति। अनेकार्थबोधेत्यर्थः। सूत्रारम्भात्सूत्रेणैकशेषेऽपीष्टार्थानां बोधानुपपत्तिरिति भावः। तन्त्रस्य द्वौ भेदौ शास्त्रप्रसिद्धौ; अर्थतन्त्रम् शब्दतन्त्रञ्चेति तत्राद्यमाह—अत्रार्थतन्त्रमिति। अत्र 'न ब्राह्मणं हन्यात्। इत्यादिघटकब्राह्मणादिशब्दे सकृदुच्चरितस्यानेकार्थपरत्वं यत्र तत्र तन्त्रव्यवहारः' यत्रार्थानाम्भेदेऽपि शब्दैक्यन्तत्र ताल्वोष्ठपुटादिव्यापारप्रकाशितैकशब्देनैकवृन्तगतानेकपुष्पफलन्यायेनानेकार्थसम्बन्धेनै क-

---

प्र० (१) नानाफलकसमानाकारकानेकव्यापाराणां मध्येऽनेकफलोद्देशेनैकव्यापारकरणं तन्त्रम्। तत्रापि यत्र प्रवृत्तिनिमित्तनिष्ठैकप्रकारतानिरूपितनानाविशेष्यताकबोधो भवति तत्रार्थतन्त्रम्। यथा घटा इत्यादौ। अत्र हि घटत्वनिष्ठैकप्रकारतानिरूपितनानाघटनिष्ठविशेष्यताकबोधसम्भवादर्थतन्त्रम्। एवं प्रवृत्तिनिमित्तनिष्ठनानाप्रकारतानिरूपितनानाविशेष्यताकबोधो यत्र, तत्र शब्दतन्त्रम्। यथा अक्षा इत्यादौ नानार्थस्थले शकटाक्षत्व-देवनाक्षत्व-बिभीतकाक्षत्वरूपप्रवृत्तिनिमित्तनिष्ठनानाप्रकारतानिरूपिततत्तदक्षनिष्ठनानाविशेष्यताको बोध इति तच्छब्दतन्त्रमेव। एवं चन्द्रपदस्य कर्पूरेन्दूभयबोधकत्वाच्छब्दतन्त्रमेव तादृशस्थले बोध्यम्। शब्दपरिवृत्त्यसहत्वादिलक्षणं तु न युक्तम्। प्रोक्तस्थले "घनसारश्चन्द्रसंज्ञः" इति कोशेन चन्द्रपदस्थाने इन्दुपदन्यासेऽपि कर्पूरेन्दुरूपार्थबोधोदयेन शब्दपरिवृत्तिसहत्वेऽपीष्टस्य शब्दतन्त्रत्वस्यानापत्तेः।

न्यथा जातिपक्षेऽपि "वासेन सम्यक्क्षमयोश्च तस्मिन्" इत्यादिनानार्थानुरोधेन सूत्रं विनाऽनिर्वाहात्। तस्माज्जातिव्यक्तिपक्षयोरुभयोरपि तन्त्रेण प्रयोगान्निर्वाहेऽपि सर्वत्र तन्त्रेणैव बोधनार्थमिति नियामकाभावात्पाक्षिको द्वन्द्वः सूत्रं विना दुर्वारः। घटोऽयं घटोऽयमिति नानाशब्दप्रयोगदर्शनात्, तद्वद्घटघटाविति द्वन्द्वस्य न्यायप्राप्तत्वात्। न चैवमपि घटकलशाविति द्वन्द्वापत्तिः। "विरूपाणामपि समानार्थानाम्" (का० वा०) इति वार्तिकात्। रूप्यते-बोध्यते, इति व्युत्पत्त्या रूपशब्दस्य अर्थपरत्वमाश्रित्य वार्तिकार्थस्यापि सूत्रेणैव क्रोडीकाराच्च। तस्माद्घटघटौ घटकलशावित्यादिपाक्षिकानिष्टवारणाय पक्षद्वये ऽपि सूत्रमावश्यकमित्यवधेयम्।

एवं स्थिते सूत्रवैयर्थ्यमेव हृदि निधाय यदिह व्याचख्युः-"नानेनै-

---

न्त्रम्। एकत्रैव शब्देऽनेकार्थानां सत्त्वात्। शब्दस्य पर्यायपरिवृत्तिसहतयाऽर्थतन्त्रमेवैतत्। अक्षा इत्यादौ तु तदसहतया शब्दतन्त्रमेव। अन्यथा—तन्त्रानङ्गीकारे। क्षमाशब्दः क्षान्तिभूम्योर्वाचकः। नानार्थानुरोधेनेति। सूत्रमावश्यकं तत्रेति शेषः। न्यायप्राप्तत्वादिति। अनभिधानमाश्रित्य तु भाष्ये पक्षद्वयेऽपि सूत्रं प्रत्याख्यातमित्यन्यत्। अनेकघटादिपदानां चार्थे वृत्तिरेव न, अनभिधानादिति द्वन्द्वाप्राप्तिरेवेति तदाशयः। आवश्यकमिति। अनभिधानाज्ञाने इति शेषः।

नानेनकशेषो विधीयते इति। "किं तु न्यायसिद्ध एवानूद्यते" इति एतच्छे-

शब्देनानेकार्थबोधादर्थतन्त्रमिति व्यवहारः। एतदेवाह—एकत्रैकेति। अस्य लक्षणमाह—शब्दस्येति। पर्यायपरिवृत्तीति। पर्यायेण-पर्यायवाचकेन, परिवृत्तिरनेकार्थस्य प्रकाशनन्तत्सहत्वमित्यर्थः, स्वप्रयोगाभावेऽपि स्वबोध्ययावदर्थबोधकस्वपर्यायकत्वमर्थतन्त्रत्वम्, अस्ति चेदम्ब्राह्मणादिशब्दे ब्राह्मणशब्दस्य प्रयोगाभावेऽपि तद्बोध्यानाम्बोधनाय विप्रशब्दस्य प्रयोगदर्शनात्। द्वितीयमाह—अक्षा इत्यादाविति। अत्राक्षशब्दो देवनाक्षरथाक्षबिभीतकाक्षानाम्प्रतिपादकस्तावतामन्येनाप्रतिपादनादिति भावः। प्रातिपदिकतन्त्रादयोऽन्ये तन्त्रा अनयोरेवान्यत्र प्रतिपादिताः। तत्र क्षमयोरित्यत्र उभयवृत्त्येकजातेरत्राभावेन तन्त्रानङ्गीकारे जातिप्रकारकानेकार्थविशेष्यकप्रतीतिरत्र न सम्भवतीति बोध्यम्। उक्तरीत्या सूत्रकाराशयमुपवर्ण्य भाष्यविरोधम्परिहरति-अनभिधानमिति। पक्षद्वयेऽपीति। जातिपक्षे व्यक्तिपक्षे चेत्यर्थः। व्यक्तेर्वाच्यत्वमतेऽप्यर्थावर्थावित्याश्रयणेनैकस्यानेकार्थत्वमप्यभिधानस्वाभाव्यादिति तद्भावः। नच प्रत्येकव्यक्तेः शब्दप्रतिपाद्यत्वविवक्षायान्द्वन्द्वापत्तिवारणाय सूत्रमस्त्विति वाच्यम्, "चार्थे" इत्यस्य सूत्रस्य येषाञ्चार्थे वृत्तिस्तेषां संज्ञाविधायकत्वञ्चार्थः समूहः सच भिन्नानामेव, भेदश्च क्वचित्पदार्थानां स्वतः सिद्ध एव; क्वचित्तु पदार्थतावच्छेदककृतः; इति घटशब्देनैकेनैव प्रतिपादनन्नतु पदार्थानाम्भेदात्साहित्यस्य प्रतीतिरित्याशयात्, एतदेवाह-अनेकेति। ननूक्तरीत्या चार्थवृत्तित्वाभावेनैव पाक्षिकानिष्टवारणे सिद्धे आवश्यकमित्यनुपपन्नमत आह—अनभिधानाज्ञान इति। मूले-सूत्रवैयर्थ्यमेव हृदि निधायेति। अयम्भावः—यथेकार्थाभिनिवेशित्वमेव शब्दानान्तर्हि कृतेऽप्येकशेषे नानेकाभिधानं, शिष्यमाणेनैकेन वचनेनास्त्याः शक्तेर्वक्तुमशक्यत्वात्।

कशेषो विधीयते” इत्यादि। यच्च समुदायादेकस्यां विभक्ताविति पक्षं प्रत्याख्याय पुनराहुः–राम राम औ इति स्थिते इति। अलौकिकमेतत्प्रक्रियावाक्यमूह्यते न तु लौकिकम्। अलौकिके च विभक्त्येकदेशादिकार्यं न प्रवर्तते। प्रयुक्तानामेवान्वाख्यानादित्यादि। तत्सर्वं सन्दर्भविरुद्धं न्यायविरुद्धं च। प्रयुक्तानेव ह्यन्वाख्यातुमलौकिकमुत्प्रेक्ष्यते। शास्त्रीकार्यं च सर्वमलौकिकेष्वेव प्रवर्तते, न तु परिनिष्ठिते। “प्रथमयोः पूर्वसव-

र्णस्तद्ग्रन्थे। प्रयुक्तानामिति। अयं भावः—वृद्ध्यादिप्रवृत्तावेकशेषशास्त्राप्रवृत्त्या नित्यविद्ध्युद्देश्यतावच्छेदकानाक्रान्तत्वेन तदेव परिनिष्ठितं स्यात्तच्च न लोके प्रयुज्यते प्रयुक्तानां चेदमन्वाख्यानमिति न तत्प्रक्रियावाक्ये वृद्ध्यादिप्राप्तिरिति। सन्दर्भविरुद्धमिति। एकस्यैव प्रयोगो यथा स्यादिति सूत्रमिति, समुदायादेकविभक्ताविति पक्षः प्रत्याख्यात इति च सन्दर्भ इत्यर्थः। न्यायविरोधमाह—प्रयुक्तानेवेति। नं च यद्यादृशशास्त्रीयकार्यप्रवृत्त्या परिनिष्ठितं सल्लोके प्रयोगार्हं कल्पिते तदीयालौकिके तच्छास्त्रप्रवृत्तावपि अत्र वृद्ध्यादिप्रवृत्तिर्नोचिता वैषम्यादिति वाच्यम्। कृतद्वन्द्वानामेकशेष इति पक्षे नावौ अनड्वाहावित्यादौ परत्वादिना आवादौ कृते एकशेपानापत्तेरिति दूषणदानपरभाष्यवार्तिकासङ्गत्यापत्तेरित्यलम्।

यदि स्वभावादनेकार्थाभिधायकत्वं सिद्धमेव; तदा सूत्रम्मास्तु, एकेनानेकव्यक्तिप्रतिपादनसम्भवादिति। इत्यादीत्येतावन्मात्रमधिकसाकाङ्क्षमत—आह—किन्त्विति। एतच्चार्थत उपनिबद्धम्, तदीयग्रन्थानुपूर्वी तु किन्तु वृत्तिविषये एकस्याप्यनेकार्थाभिधानशक्तिरस्तीति ज्ञाप्यत इति। मूले—आहुरिति। प्रसादकृतेति शेषः। नतु लौकिकमिति एकशेषस्य नित्यतया तादृशप्रयोगासम्भवादिति भावः। शास्त्राप्रवृत्त्येति। वैरूप्यादित्यादिः। तावदेव—रामरामावित्येतावदेव। तत्प्रक्रियावाक्ये—एकशेषस्य प्रक्रियावाक्ये। सन्दर्भविरोधमुपपादयति—एकस्यैवेति। इतिसूत्रमिति। एतेन समुदायादेकविभक्तिम्प्रदर्श्य सूत्रस्य स्थापनम्प्रदर्शितन्ततः प्रत्याख्यानप्रकारः समुदायादित्यादिदर्शितः इदं स्वभावतो विरुद्धम्, यदि प्रत्याख्यानप्रकारस्यैव स्वाभिमतत्वन्तदा समुदायादेकविभक्तिप्रदर्शनासङ्गतिस्तस्या एव युक्तत्वे प्रत्याख्यात इत्ययुक्तमिति भावः। अत्र प्रयुक्तानेवेत्यादिना यन्न्यायविरुद्धत्वस्य मूले प्रदर्शनन्तदेव विरुद्धम्। परिनिष्ठितं हि द्विविधम्—प्रक्रियावाक्यरूपम्; लौकिकञ्चेति, तत्र प्रक्रियावाक्ये सन्धिकार्यन्न प्रवर्तते। तावन्मात्रस्यैव प्रयोगार्हता स्यादिति रत्नाकरोक्तिङ्खण्डयति—नेत्यादिना। वैषम्यादिति। अत्र वृद्धिप्रवृत्तौ तावदेवोक्तरीत्या परिनिष्ठितं चेत्स्यात्तच्च न लोके प्रयुज्यत इति भावः। भाष्यवार्तिकेति। यद्यपि भाष्ये नौवावनड्वाहाविति कण्ठरवेण नोक्तम्; किन्तु ऋक्च ऋक्च ऋचौ समासान्ते कृते असारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोतीत्येवाभिहितम्, तथापि तदुत्तरग्रन्थे “अङ्गाश्रये चैकशेषवचनम्” इति वार्तिकव्याख्यानावसरे कैयटेनेत्थमभिहितम्, अङ्गाश्रयकार्यञ्च भाष्ये दर्शितम्, स्वसा च स्वसारौ च स्वसार इत्यनेन तत्र कैयटः, अङ्गाश्रयेचेति चशब्दादनङ्गाश्रयेऽपि यथा नौश्च नावौचेति प्राह—परत्वादिनेत्यादिना। अन्तरङ्गत्वेन ऋचावित्यत्र समासान्तस्य प्रवृत्तिर्दर्शिता। असङ्गत्यापत्तेरिति। अलौकिके प्रक्रियावाक्ये शास्त्रीयम्परिनिष्ठितत्वप्रयोजकं शास्त्रं प्रवर्तत इति भवन्मतन्तच्चोक्तभाष्यवार्तिकाभ्याङ्कैयटीयव्याख्यानेन च विरुद्धमिति भावः।

अलमिति। एतेन यथाऽनेकव्यक्तिप्रतिपादनायानेकप्रातिपदिकस्य प्रयोगे प्राप्ते एकस्यैव यथा

र्णः" (पा०सू० ६।१।१०२) इत्यादीनां प्रवृत्तिं विना परिनिष्ठितरूपालाभात्। परिनिष्ठिते तत्प्रवृत्तेर्दुरुपपादत्वाच्चेत्यास्तान्तावत्।

"अमि पूर्वः" (पा० सू० ६।१।१०७) ॥ अम्यचीति। अमि योऽच् तस्मिन्। अमो अवयवेऽचीति यावत्। तेन मकारसहितस्य न (१)पूर्वरूपम्। एवं "अक्षादूहिन्याम्"इत्यादावपि ऊहिन्यां योऽच् तस्मिन्नित्यादि (२)बोद्धव्यम्। "इको यणचि" (पा०सू० ६।१।२) इत्यज्ग्रहण-

---

अमि योऽजिति। अवयविन आधारत्वविवक्षायां वृक्षे शाखेतिवत्सप्तमी तदाह—अमोऽवयवेऽचीति। "पूर्वपरयोः" (पा० सू० ६।१।८४) इत्यधिकृतप-

स्यादित्येवमर्थमस्य सूत्रस्यारम्भ इति प्रातिपदिकेषु सूत्रस्य प्रवृत्तिर्भवति, तथा धातुषु न भवति। एकनिष्ठानामनेकव्यापाराणामिवानेकनिष्ठानामपि व्यापाराणामेकधातुत एव निवृत्तभेदानाम्प्रतीत्याऽनेकधातुप्रयोगस्याप्रसक्तेः।

तदुक्तम्भाष्ये—"न तिङन्तानेकशेषारम्भान्प्रयोजयन्ति, यथा जातीयकानान्द्वितीयस्य पदस्य प्रयोगे, सामर्थ्यमस्ति तथा जातीयकानामेकशेषः। नच तिङन्तानान्द्वितीयस्य पदस्य प्रयोगे सामर्थ्यमस्ति किङ्कारणम् एका हि क्रिया एकेनोक्तत्वात्तस्यार्थस्य द्वितीयस्य प्रयोगेण न भवितव्यमुक्तार्थानामप्रयोग"इति।

अत्र कैयटः—यथा जातीयकानाम् सत्ववाचिनाम् एका ह्येति आख्यातवाच्या क्रिया सर्वैव निवृत्तभेदा प्रतीयत इति एकश्च एकश्च द्वौ च द्वौ चेत्यत्रानभिधानान्नैकशेषः। विंशतिश्च विंशतिश्चेत्येवं सहविवक्षायां विंशती इति त्विष्टमेव। तदुक्तम्भाष्ये "इह कस्मान्न भवति, एकश्च एकश्च द्वौ च द्वौ चेति," एवमाशङ्क्य सङ्ख्याया अर्थासम्प्रत्ययादन्यपदार्थत्वाच्च नैकशेषः, न ह्येकावित्यनेनार्थो गम्यते अन्यपदार्थत्वाच्च संख्याया एकशेषो न भविष्यति, एकश्च एकश्चेत्यस्य द्वावित्यर्थः। द्वौ च द्वौ चेत्यस्य चत्वार इत्यर्थः। वाचकशब्दान्तरसत्ताविशिष्टार्थासम्प्रत्ययेनैकादि आदेशानामेकशेषो न। विंशत्यादीनान्तु भवत्येवेति तात्पर्यार्थः। अर्थासम्प्रत्ययादित्यस्य यत्रैकः शब्दोऽनेकमर्थमभिधातुं शक्नोति तत्रैकशेषो नान्यत्र। प्रत्युक्तानामन्वाख्यानारम्भात् एकावित्युक्ते असहायादिरर्थो गम्यते नतु द्वावित्यत्र तात्पर्यम्। ततोऽर्थासंप्रत्ययेऽपि गार्ग्यश्च गार्ग्यायणश्च गार्ग्याविति, अक्षश्च अक्षश्च अक्षौ इत्यत्रैकशेषो दृश्यत इत्यभिप्रायेण पूर्वोक्तौ पृथक् परिहारौ नोपपद्येते, इत्याशयेन शङ्काङ्कृत्वा एवन्तर्हि "नेमौ परिहारौ" एकपरिहारोऽयं संख्याया अर्थासम्प्रत्ययादन्यपदार्थत्वाच्चेति यत्र ह्यर्थासम्प्रत्यय एव वा अन्यपदार्थतैव वा भवति, तत्रैकशेषः। गार्ग्यौ विंशति इति यथेति, भाष्यीयप्रघट्टकार्थो ध्वनितः।

प्र० (१) प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदादेरित्यस्योपस्थित्याऽमन्ततदादेः परीभूतो योऽम्घटकोऽच् तस्मिन् परे पूर्वपरयोः स्थाने पूर्वरूपमित्यर्थः। तेन वासुदेववाचकस्य अशब्दस्य द्वितीयैकवचने परे 'हे राम अम्' इत्यादौ न तदापत्तिः।

प्र० (२) न चैवमपि "पूर्वपरयोः" इति पूर्वशब्देन "अक्षादूहिन्याम्" (वा०) इति निर्दिष्टस्य अक्षशब्दस्य स्थानित्वेन ग्रहणे सम्पूर्णस्य स्थाने वृद्ध्यापत्तिरिति वाच्यम्। अक्षस्य अः अक्षः। शकन्ध्वादित्वात्पररूपम्, तथा चाऽक्षशब्दावयवाकारादूहिन्यवयवेऽचि परे पूर्वपरयोः स्थाने वृद्धिरित्यर्थकरणान्न दोष इति बोध्यम्।

स्यानुवृत्तनिर्विवादत्वात् । "पदास्वैरिबाह्या" (पा० सू० ३।१।११९) इत्यादिनिदशाश्चेह लिङ्गम् ।

"तस्माच्छसः" (पा० सू०६।१।१०३) । तच्छब्देन सन्निहितः पूर्वसवर्णदीर्घः परामृश्यते । शस इत्यवयवषष्ठी । स चावयवः परत्वेन विशेष्यते पूर्वसवर्णदीर्घात्(१) परस्य शसोऽवयवस्येति, तदेतदाह— **परो यः शसः सकार इति** । परो यः शस् इति तु नोक्तम् , असम्भवात् । न हि कृते पूर्वसवर्णदीर्घे परः शस् सम्भवति ।

"अट्कुप्वाङ्" (पा० सू० ८।४।२) । **रषाभ्यामिति** । पञ्चमीनिर्देशाद्व्यवहितस्याप्राप्तौ वचनमिदम् । अत्र सर्वैर्व्यवायोऽसम्भवी । एकैकमात्रव्यवाय इत्यपि नार्थः, क्षुभ्नादिषु क्षुभ्नशब्दपाठसाम-

---

रशब्देन विशेष्यत्वादजेव गृह्यते इति बोध्यम् । निर्विवादत्वादिति । उत्तरत्रानुवृत्तेः सत्त्वादिति भावः । लिङ्गमिति । अनुवृत्तावनुवृत्तस्य विशेष्यत्वे चेत्यर्थः । स्पष्टं चेदम् "औतोऽम्शसोः" (पा० सू० ६।१।९३) इत्युपक्रम्य प्रत्ययलक्षणसूत्रे भाष्ये ।

अवयवषष्ठीति । अवयवावयविभावसम्बन्धबोधिका षष्ठीत्यर्थः ।

नन्वचोऽमवयत्वादमि योऽजित्यनुपपन्नमत आह—अवयविन इति । उत्तरत्र—"सम्प्रसारणाच्च" "अवङ् स्फोटायनस्य"इत्यनयोः । अनुवृत्तौ—अत्र प्रकरणेऽनुवृत्तौ । नन्वग्रेऽनुवृत्तिरस्तीति चेन्मध्येऽपि सम्बन्धो भविष्यत्येव, पुनस्तत्र ज्ञापकोपन्यासवैयर्थ्यमत आह—अनुवृत्तस्येति । भाष्ये इति । तत्र हि—गामिच्छति गव्यतीत्यत्र प्रत्ययलक्षणेन 'औतोऽम्शसोः' इत्यात्वमाशङ्क्य "अनल्विधौ"इति वचनान्न भवतीत्युक्तम् । अजग्रहणानुवृत्त्यभावे "अनल्विधौ" इति निषेधाप्राप्त्या तदसङ्गतिः स्पष्टैव । "प्रथमयोः"इत्यतः पूर्वसवर्णग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धे पूर्वग्रहणं राममित्यादौ द्विमात्रादेशव्यावृत्तये ।

यत्तु पूर्वग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धे पूर्वग्रहणमेकादेशे कृते राममित्यत्र"सुपि च"इति दीर्घो माभूदिति । तन्न । पूर्वान्तवद्भावेनाकान्ते सुप् यस्मादिविधीयतेतेयस्य सद्भावेऽपि मकारमात्रे सुप्त्वाभावात् । एकदेशविकृतन्यायस्याद्धांधिकविकारेऽप्रवृत्तेः । नापि स्थानिवद्भावे नानुमानिकादेशकल्पनया तत्त्वम् । अमः स्थानित्वाभावात् । अ ।अमित्यस्य स्थानित्वकल्पने तु सुप्त्वस्य स्थान्यवृत्तित्वं स्पष्टमेव ।

अवयवषष्ठीत्यस्यावयवत्वरूपसम्बन्धार्थिकाषष्ठीत्यर्थो वाच्यः । स च न सम्भवति । सम्बन्धस्योभयनिष्ठत्वस्वभावतयाऽवयवत्वस्यैकमात्रसम्बन्धित्वेन सम्बन्धत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात् । यद्यप्यवयविन्यपि निरूपकत्वात्मकस्तदीयः सम्बन्धो ऽस्ति, तथापि स वृत्त्यनियामक इत्याशयेनाह—अवयवावयविभावेति । अवयवत्वावयवित्वसमूहः सम्बन्ध इत्यर्थः । एवमेव स्वस्वामिभावादिस्थलेऽपि बोध्यम् ।

प्रकृतसूत्रे नुम्ग्रहणं तद्व्यवधानेऽपि णत्वार्थं कृतं यद्येकव्यवधान इत्यर्थः स्यात्तदा यत्र नुमा व्यवधानं तत्रैकमात्रव्यवायाभावेन तस्य वैयर्थ्यापत्तिरतस्तस्यैव ज्ञापकत्वसम्भवे निर्देशपर्यन्तानुधावनम-

प्र० (१) तेन 'इमान् गाः पश्य' इत्यादौ न तदाप्तिः ।

र्थात्, "सरूपाणाम्" (पा०सू०१।२।६४) इत्यादिनिर्देशाच्चेत्यभिप्रेत्याह—
व्यस्तैर्यथासम्भवं मिलितैश्चेति।

नन्वेवं आदर्शेनेत्यादावतिप्रसङ्गः। न च अडादिभिरेव व्यवधाने इति नियमः। अप्राप्ते विधिरयमित्युक्तत्वात्। सत्यम्। योगविभागोऽत्र बोध्यः। "व्यवाये ऽपि" इत्येको योगो विध्यर्थः। "अट्कुप्वाङ्नुम्" इत्यन्यो नियमार्थः। छान्दसो भिसो लुक्।

निषेधं बाधितुमिति। तेन पर्याणद्धमित्यत्र "उपसर्गादसमासेऽपि" (पा० सू० ८।४।१४) इति णत्वं सिद्ध्यतीति भावः।

निर्देशाच्चेति। नुम्ग्रहणाच्चेत्यपि बोध्यम्। नियमार्थ(१) इति। न च साजात्यादाक्षरसमाम्नायिकविषयकः। अतो नृणामित्यादावुत्तराज्भागेन व्यवधानेऽपि

फलमत आह—नुमिति। एवञ्च मूले प्राचामनुरोधेन तथोक्तमिति भावः। न च नुम्ग्रहणस्यानावश्यकतया तस्य ज्ञापकत्वन्न सम्भवतीति वाच्यम्। सूत्रार्थनिर्णयावसरे तत्प्रत्याख्यानानवसरात्। स च—नियमश्चेत्यर्थः, उत्तराज्भागेनेति। एतच्चाज्भागमात्रोपलक्षणम्, सर्वतोऽज्भागस्य सत्वादत-

---

प्र० (१) वस्तुतस्तु चिन्त्यमेतत्। सर्वत्र नियमस्थले नियामकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकव्यापकं नियम्यशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यं च यद्रूपं तद्रूपावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन नियम्यशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नं संकोचं कृत्वा नियामकशास्त्राणां विधायकत्वमित्येकः पक्षः। तेषां निषेधमुखेन प्रवृत्तिरिति चापरः पक्षः। तत्र हि पूर्वोक्तरूपावच्छिन्ने नियामकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन संकोचं कृत्वा नञोऽध्याहारेण तदतिरिक्तस्य न भवतीत्यर्थः सम्पद्यते। तथा च प्रकृते प्रथमपक्षे "व्यवायेऽपि" इत्यस्मिन् नियम्यशास्त्रे पूर्वोक्तरीत्या संकोचं विधाय "अट्कुप्वाङ्नुम्" (पा० सू० ८।४।२) इत्यस्य विधायकत्वे आदर्शेनेत्यादौ अडादिव्यवधानसत्त्वादापत्तिस्तदवस्थैव। एवं द्वितीयपक्षेऽपि "अट्कुप्वाङ्" (पा० सू० ८।४।२) इत्यस्याऽडादिकर्तृकव्यवधानवद्भिन्ने य आक्षरसमाम्नायिककर्तृकव्यवधानवान् तस्य नस्य णत्वं न भवतीत्यर्थेन आदर्शेनेत्याऽडादिकर्तृकव्यवधानवद्भिन्नस्य नस्याऽभावेन निषेधाप्राप्त्या "व्यवायेऽपि" इत्यनेन णत्वापत्तिस्तदवस्थैव। अत एव "रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इति सूत्रे भाष्ये मातृणामित्याद्यर्थं "णत्वे ऋकारग्रहणं कर्तव्यम्" (वा०) इति वार्तिकस्य "अट्कुप्वाङ्" (पा० सू० ८।४।२) इति नियमेन प्रत्याख्यानं कृत्वा, "अट्कुप्वाङ्" (पा० सू० ८।४।२) इत्यत्र आदर्शेनेत्यादौ णत्ववारणाय "अटा व्यवाये णत्वे अन्यव्यवाये प्रतिषेधो वक्तव्यः" इति वार्तिकमुक्तम्। अन्यथा "रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इति सूत्रोक्तनियमेनैवात्राऽपि णत्ववारणे वार्तिकोत्थानमेव न स्यात्। ततश्च भाष्ये उक्तम् "व्यवायेऽपि" इति योगो विभज्यते। "अट्कुप्वाङ्" इति नियमार्थमित्यादि। अग्र च "अटैव व्यवधाने भवति। किं वक्तव्यमेतत्, नहि। कथमनुच्यमानं गंस्यते, अड्ग्रहणसामर्थ्यात्। यदि हि अटा चान्येन च व्यवाये स्यात्, व्यवाये नो णो भवतीत्येव ब्रूयात्। अस्ति चान्यदड्ग्रहणस्य प्रयोजनम्। किम्, योऽनिर्दिष्टैर्व व्यवायस्तत्र माभूत्—कृत्स्नम् मृत्स्नेति।

यद्येवं प्रयोजनं स्यात् "शर्व्यवाये न" इत्येवं ब्रूयात् इति समाहितम्। अत्र "शर्व्यवाये न" इत्युपलक्षणं तु शर्व्यवाये नेत्यस्य, अन्यथा आच्छोदित्यादौ निषेधानापत्तिः। एवं च तु शर्व्यवाये नेति न्यासेनैव सिद्धे गुरुभूतस्य "अट्कुप्वाङ्" इत्यादेर्न्यासस्य सामर्थ्यात् अट्कुप्वाङ्नुम्भिरेव व्यवाये णत्वं भवतीत्यर्थादादर्शेनेत्यादौ वारणं बोध्यम्।

नुम्ग्रहणमिति । तत्स्थानिकस्य स्वाभाविकस्य चानुस्वार-मात्रस्योपलक्षणमित्यर्थः । तेन "बृहि वृद्धौ" इदित्वान्नुम्, तस्यानुस्वारः । "तृंहू हिंसायाम्" स्वाभाविकोऽत्रानुस्वारः । बृंहणम्, तृंहणम् । उभयत्रापि णत्वं सिद्धम् । "इवि प्रीणने" प्रेन्वनम् । इह "कृत्यचः" (पा० सू० ८।४।२९) "इजादेः सनुमः" (पा० सू० ७।४।३२) इति णत्वं न । यथा "नक्षत्रं दृष्ट्वा वाचं विसृजेत्" इति विधौ नक्षत्रदर्शनस्य कालविशेषोपलक्षणत्वात्सत्यपि दिवा नक्षत्रदर्शने वाङ् न विसृज्यते, उपलक्षितस्य कालविशेषस्याभावात् । रात्रौ असत्यपि नक्षत्रदर्शने विसृज्यते तस्य सत्त्वात् । तथेहापि बोद्धव्यम् ।

नन्वेवं नुम्ग्रहणं व्यर्थम्, अनुस्वारस्याट्त्वेनैव संग्रहात् । "उरः केण" इत्यादौ विसर्गजिह्वामूलीयादिव्यवधाने ह्येषैव गतिरिति चेत्सत्य-मित्याह—**तच्चेति** । स्यादेतत् । उक्तरीत्या "नुम्विसर्जनीय" (पा०

णत्वसिद्ध्या "ऋवर्णान्नस्य" (का० वा०) इति वचनं न कार्यमिति भावः । इदं प्रत्याहाराह्निके प्रकृतसूत्रे च भाष्ये स्पष्टम् । यद्यपि "रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इति पञ्चम्योपस्थितनिर्दिष्टपदस्य "व्यवाये" इत्यनेनाविरोधायाडाद्यतिरिक्ताव्यवहितपरतयाऽऽदर्शेनेत्यादौ णत्वं सुशक(१)वारणम् । ध्वनितं चेदं प्रकृतसूत्रे वार्त्तिककृता, तथाऽपि तत्र नृणामित्यथ वचनारम्भे गौरवमितीदमेवादृतं मूलकृता । स्वाभाविकस्येति । तद्भिन्नस्थानिकस्य पाणिन्युच्चारितस्येत्यर्थः । तृंहू इत्यादेरपि "नकारजावनुस्वार" इति वृद्धोक्तेर्नस्थानिकत्वात्, अत एव तृंहू इत्यस्य नलोपे तृढ इत्यस्य सिद्धिः । इवि प्रीणने इति । हिविदिवीतिदण्डकपठित-

एव प्रातर्ऋतमित्यत्र "रोरि" इति लोपो न । णत्वसिद्ध्या—ऋकारावयवरेफात्परत्वेन णत्वस्य सिद्ध्या, अत एवाह—इदमिति । आदर्शेनेत्यादौ णत्वाप्रवृत्तिर्योगविभागाभावेऽपि भविष्यतीत्याशयेनाशङ्कते—यद्यपीत्यादिना । ध्वनितमिति । णत्वे "अन्यव्यवाये प्रतिषेधो वक्तव्यः, नवा ऽन्येन व्यवेतत्वात्" इति ग्रन्थेन ध्वनितमित्यर्थः । तत्र—"रषाभ्याम्" इति सूत्रे । इदमेव—योगविभागेन नियमत्वमेव, यथोत्तरम्मुनीनां प्रामाण्यात्तत्खण्डनाय प्रवृत्तेश्च । उक्तनियमं विनोक्तसादृश्यस्यालाभः स्यात् । ननु स्वाभाविकोऽनुस्वारो दुर्लभः, "नकारजावनुस्वारपञ्चमा(२)" इति वृद्धोक्तेरत आह—तद्भिन्नस्थानिकेति । नन्वेवमपि स्वाभाविकत्वमनुपपन्नमेव, नुम्भिन्नस्थानिकस्यापि लक्षणवशसम्पन्नत्वादत आह—पाणिनीति । एतेन स्वस्य पाणिनेरभावः उच्चारणं स यत्रास्तीति व्युत्पत्तिर्ध्वनिता । एतादृशव्याख्याने बीजमाह—तृंहू इत्यादेरिति । वृद्धोक्तेरावश्यकत्वमाह—अत एवेति । नकारस्थानिकत्वादेव । 'इवि, प्रीणने' इत्येवम्पाठाभावादाह—हिवीति । पठितस्येति-

---

प्र० (१) वस्तुतस्तु "व्यवाये ऽपि" इत्युक्त्या अव्यवहितत्वांशं विहायैव निर्दिष्टपरिभाषाया इहोपस्थानमिति चिन्त्येयमुक्तिः ।

वि० (२) नकारजावनुस्वारपञ्चमो झलि धातुषु । सकारजश्शकारश्चर्षाट्टवर्गस्तवर्गजः ॥
इति सम्पूर्णा वृद्धोक्तिर्बोध्या ।

सू० ८।३।५८) इति सूत्रेऽपि नुम्ग्रहणं त्याज्यं स्यात् । तत्राप्यनुस्वारस्य लक्षणीयत्वात् । अन्यथाऽसम्भवात् । न हि षत्वप्रवृत्तिवेलायां सर्पींषीत्यादौ नुम् लभ्यते । षत्वस्यासिद्धत्वेन ततः प्रागेवानुस्वारप्रवृत्तेः ।

यद्यपि सुहिन्सु इत्यत्र सम्भवत्येव, तथाऽपि तत्रैवातिव्याप्तिं वारयितुं लक्ष्यानुरोधान्नुम्स्थानिकेऽनुस्वारे लक्षणा आश्रयणीयैव व्याख्यानात् । तस्य च शत्वेन तद्व्यवाये षत्वस्य सिद्धत्वादिति चेत्, मैवम् । उक्तरीत्या तत्रत्यविसर्गग्रहणस्य प्रत्याख्यानसम्भवेऽपि नियमार्थं नुम्ग्रहणम् ॥

तथा हि—अनुस्वारेण व्यवधाने चेत् षत्वं, तर्हि नुम्स्थानिकेनैवेति नियम्यते, तेन पुंस्वित्यादौ षत्वं नेति दिक् ।

"यस्मात्प्रत्ययविधिः" (पा० सू० १।४।१३) ॥ अत्र प्राचोक्तम्—यस्माद्धातोः प्रातिपदिकाद्वेति, तन्न । तिङन्तादीनामपि तरबादिकं प्रत्यङ्गत्वात् । सङ्कोचस्य निर्मूलत्वात् । आमुष्यायण इत्यादौ वृद्ध्यभावापत्तेश्च । न हि प्रातिपदिकादयं तद्धितः, किं तु सुबन्तादिति दिक् ।

"अतो भिस ऐस्" (पा०सू० ७।१।९) ॥ नन्वेस् इत्येवास्तु ।

स्येदं निष्कृष्य ग्रहणम् । प्रेन्वनमित्यादौ नुमो नस्य क्षुभ्नादित्वाण्णत्वाभावः । इति दिगिति । तद्वदत्र तु न वक्तुं शक्यम्, तृंहू इत्यस्य तृंहणमित्यसिद्धेः स्पष्टं चेदं भाष्ये ।

अङ्गत्वादिति । तदनङ्गीकारे ह्यपाचितरामित्यादौ चिणो लुगापादनादिपरभाष्यविरोधः । चिणः परस्याङ्गसंज्ञानिमित्तस्य प्रत्ययस्य लुगित्यर्थात् । दिगिति । दिगर्थस्तु याथाकथाचमित्यादौ "यथाकथाचहस्ताभ्यां णयतौ" इत्यनेन वचनसामर्थ्येन निपातसमुदायात्प्रत्ययेऽङ्गत्वानापत्तौ वृद्ध्यनापत्तेरित्यलम् ।

माधवादिभिरिति शेषः । एतेन स्वमते "इवि, व्याप्तौ" इति पाठेऽपि न क्षतिः । दिगर्थमाह—तद्वदिति—"नुम्विसर्जनीय" इतिसूत्रस्थनुम्ग्रहणवदेतत्सूत्रस्थनुमित्यर्थः । असिद्धेरिति—यदि नुम्स्थानिके लक्षणा स्यात्तदा तृंहणमित्यत्र नुम्स्थानिकानुस्वाराभावाण्णत्वं न स्यादतः 'काकेभ्यो दधि रक्ष्यताम्' इति वाक्यस्थकाकपदस्य दध्युपघातकसामान्ये यथा लक्षणा तथेहापि नुम्शब्दस्यानुस्वारमात्रे लक्षणा स्वीकार्येति भावः ।

तिङन्तस्य तरब्निरूपिताङ्गसंज्ञायाः फलमाह—तदनङ्गीकारे इत्यादिना । आपादनादीति—अत्रादिना तत्समाधानपरभाष्यसङ्ग्रहः, एवमदुहितरामित्यत्रेटः सम्प्रसारणसंज्ञायां "हल" इति दीर्घः प्राप्तः स यथासंख्यविज्ञानान्नेति ग्रन्थस्य च, न तस्य मते विरोधः । निपातसमुदायादिति । एतेन प्रातिपदिकत्वाभावो ध्वनितः । अलमिति । अलमर्थस्तु यदि णप्रत्ययस्य णित्त्वसामर्थ्याण्णित्त्वनिमित्तिका वृद्धिर्भविष्यतीत्याश्रीयते; तदा नेदम्प्रयोजनम् । किन्तु औपगवादौ वृद्धिर्न स्यात् । सुबन्तात्प्रत्ययस्य विधानेनाणप्रत्ययनिरूपिताङ्गत्वस्य भवन्मते ऽप्राप्तेरिति बोध्यम् । यदि त्वत्रापि प्रातिपदिकाधिकारात्प्रातिपदिकादेव विधानमणादेः "कुत्सित" इति सूत्रस्थभाष्यरीत्या तु सुबन्ताद्भवन्तीत्युच्यते तदा ऽपाचितरामित्यत्र लुगापादनपरभाष्यविरोध एव मुख्यन्दूषणमिति ।

न च "अतो गुणे" (पा० सू० ६।१।९७) इति पररूपापत्तिः । एकारोच्चारणवैयर्थ्यापत्तेः । अन्यथा इसमेव विदध्यादिति चेत्सत्यम्—एदैतोर्द्विमात्रत्वाविशेषेण गौरवाभावादैस् कृतः । एवं च पररूपशङ्कैव नास्तीति महल्लाघवम् ।

यत्त्वाहुः—ऐस्करणं निर्जरसैरित्यैकारश्रवणार्थमिति । तद्भाष्यविरुद्धम् । सन्निपातपरिभाषया जरसादेशाप्रवृत्तेर्निर्जरैरित्येव भाष्ये सिद्धान्तितत्वात् ।

"नामि" (पा० सू० ६।४।३) ॥ **परिभाषाविरोधादिति ।** एतच्च "रुधादिभ्यः श्नम्" (पा०सू०३।१।७८) इति सूत्रे, "श्नान्नलोपः" (पा०सू० ६।४।२३) इति सूत्रे च भाष्यकैयटयोः स्पष्टम् । **आरम्भसामर्थ्यादिति ।** "सुपि च" (पा० सू० ७।३।१०२) इत्यस्य तु न सामर्थ्यम्, रामाभ्यामित्यादौ सावकाशत्वादिति भावः । एवं च रामशब्दे "नामि" (पा० सू० ६।४।३) इत्यस्योपन्यासो लेखकप्रमादादिति यदूचुस्तच्चिन्त्यम् ।

"आदेशप्रत्यययोः" (पा०सू० ८।३।५९) ॥ एकाऽपि षष्ठी विषयभेदाद्भिद्यते इत्याशयेन व्याचष्टे—**आदेशः प्रत्ययावयवश्चेति ।** यदि तु आदेशावयवो गृह्येत, तर्हि तिसृणामित्यादौ दोषः ।

ऐस्कृत इति । नद्यैरित्यादिसिद्धये उत्तरार्थं तदित्यन्ये ।

स्पष्टमिति । "सुपि च" (पा० सू० ७।३।१०२) इत्यपेक्षया "नामि" (पा० सू० ६।४।३) इति तत्र नित्यमपि ध्वनितम् ।

विषयभेदादिति । तन्त्रेण षष्ठीद्वयोच्चारणाद् आदेशरूपसत्स्य स्थाने प्रत्ययावयवसत्स्य स्थाने च षो भवतीत्येवंरूपः षष्ठीभेद इत्यर्थः । ओस्सम्बन्धद्वयार्थकं इत्यभिमानः । तिसृणामिति । तिस्रादेशे सकारोच्चारणन्तु तिस्र इत्यत्र "नरपर" इति ष-

---

उत्तरार्थमिति । "बहुलञ्छन्दसि" इत्युत्तरसूत्रार्थमित्यर्थः ।

मूले-षष्ठी विषयभेदाद्भिद्यत इति । एतेन तन्त्रेण षष्ठीद्वयोच्चारणन्तत्रास्तीति दर्शितमेतदेवाह—आदेशेत्यादिना । षष्ठीभेद इति । अत्र प्रतिपाद्यार्थस्य भेदात्कस्द्वयोच्चारणकार्यन्तच्च समुदायात्र सम्भवतीति सूत्रे तन्त्रेणौस्रूपस्य सकृदुच्चारणेन निर्देशः कृतः । तत्तद्विषयस्य संस्कारकाले तु प्रत्येकं कसन्तस्योच्चारणेन वाक्यस्य कल्पना कार्येति । इत्येवंरूप इति॥ इत्येवं व्याख्येयवाक्यार्थ इत्यर्थः । षष्ठीभेदः-वाचिकायाः षष्ठ्याभेदः, नच कसैकस्य सम्बन्धस्य बोधनवदोसा सम्बन्धयोर्बोधनम्भविष्यति, किन्तत्र स्वीकारेणेति वाच्यम्, प्रतियोगिन एकत्वे कसः प्रयोगस्तयोर्द्वित्वादावोसादेरिति कल्पना तन्त्रेणैवेत्याशयात् । ननु यत्र शब्दस्य सारूप्यन्तत्र तन्त्रेणोच्चारणमिति भवति, प्रकृते तु तन्नास्तीति कथन्तन्त्रेणोच्चारणम्, किञ्च प्रत्ययमात्रे तन्त्रेणोच्चारणं लोके न दृष्टमत—आह—औस्सम्बन्धेति तथाचैकस्यौसो यतः सम्बन्धद्वयार्थत्वमत एवात्र तन्त्रव्यवहार इत्याशयः । अभिमान इति । प्रका-

यदि च प्रत्ययो यः सकार इति, तर्हि रामेष्वित्यादौ न स्यात् । यद्यप्येवं वैरूप्येण व्याख्याने (१)सहविवक्षाविरहात् द्वन्द्वो न युज्यते, तथाऽपि सौत्रत्वाद् बोद्ध्यः ।

विवृताघोषस्येति । यत्तु वदन्ति—सकारस्य सोष्मणोऽघोषस्यान्तरतमः ष एव मूर्धन्य इति तन्न्यूनम् । ठकारेऽतिप्रसङ्गात् । तथा च प्रातिशाख्यम् ।

"वर्गे वर्गे च प्रथमावघोषौ युग्मौ सोष्माणावनुनासिकोऽन्त्यः" इति। ननु 'दधिसेच' इत्यादौ प्राक् सुबुत्पत्तेः समासे षत्वं वारयितुं पदादादिः

त्वन्निषेधे चरितार्थमिति भावः । ठकारेऽतिप्रसङ्गादिति । "सोष्मणः सोष्माण इति द्वितीया" इति "स्थानेऽन्तरतम—" (पा० सू० १।१।५०) सूत्रस्थभाष्येण तस्यापि सोष्मत्वबोधनात् । सोष्मण इत्यस्योष्मत्वसहितस्येत्यर्थः । अत्रार्थं ऋष्यन्तरसंवादमप्याह—तथा चेति । प्राक् सुबुत्पत्तेरिति । सोपपदात्सिचेर्विजिति भावः । केवलात्सिचेर्विचि दध्नः सेचाविति समासे तु "उत्तरपदत्वे च" (प०) इत्यस्य "अपदादिविधौ" इति निषेधेन प्रत्ययलक्षणेन पदत्वसत्त्वात्पदस्यादिरिति पक्षेऽपि सिद्धिरिति भावः । यद्यपि कैयटेन सोपपदात्सिचेर्विजेव न 'अनभिधाना-

---

शग्रन्थानुवादकर्तुरिति शेषः। ननु यदि तिसृणामित्यत्र षकारस्यापत्तिस्तदा सकारोच्चारणवैयर्थ्यमत—आह—तिस्रादेश इति । चरितार्थमिति । एतेन तिस्र इत्यत्रैव षत्वापादने कार्ये तिसृणामित्येतत्पर्यन्तानुधावनमफलमिति यत्केनचिदुक्तन्तदपास्तम् । निषेधाविषयस्य प्रदर्शनाय तावत्पर्यन्तानुधावनात् । ननु सकारस्य सोष्मणो ऽघोषस्य तादृश एव षकार इति परोक्तानुवादं कृत्वा ठकारे ऽतिप्रससङ्गादिति यन्मूलकृता ऽभिहितन्तदयुक्तम्, ठकारस्य सोष्मत्वानुक्तेरत आह—सोष्मण इति । तस्यापि—द्वितीयस्यापि । ननूष्मशब्दस्य 'शषसहा ऊष्माण' इत्यत्र धर्मिवचनत्वस्य दृष्टतया सोष्माण इत्यनुपपन्नमत आह—सोष्मण इत्यस्येति । भावप्रधानोष्मशब्देन सोष्माणावित्यत्र समास इति भावः । नन्वेवंसति 'विवृतमूष्मणाम्'इत्यत्र द्वितीयस्यापि ग्रहणापत्तिरिति वाच्यम्, शषसहानामेव तत्र ग्रहणात् । अन्यथा "नाज्झलौ" इति सौत्रनिर्देशस्यानुपपत्तिः स्यात्, पूर्वस्य सोष्मत्वाभावात् । हकारस्य तु सोष्मत्वेन विवृतत्वेन प्रयत्नभेदस्य जागरूकत्वात्, एतदेव ध्वनयति—अत्रार्थ इति । ऋष्यन्तरेति । आश्वलायनप्रातिशाख्यकृत इत्यर्थः ।

ननु 'गतिकारक' इति वचनस्य कथं दधिसेचावित्यत्र प्रसक्तिर्यावता कैयटेन सोपपदाद्विज् नास्तीत्यभिहितमत आह—सोपपदादिति। सुपीत्यनुवर्तमाने "अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त" इत्यनेनात्र विज् इति भावः। विचीति—सतिसप्तमीयम्। दृश्यन्त इति—दृशिग्रहणादुपपदस्यापि व्यभिचारोऽत्र द्रष्टव्यः। अत एव वनिपा शर्वरीत्युदाहरणस्य सिद्धिरिति भावः। प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधवचनस्याप्राप्तिमुद्घाटयति—उत्तरपदत्व इति। "उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ" इति वचनेनेह निषेधः प्रत्ययलक्षणस्य न भवति, पदादिविधित्वादित्याह तत्र—उत्तरेति। लुप्तविभक्तिकमुत्तरशब्दः। 'समासचरमावयवे रूढ वाक्ये प्रयुज्यमाने वाक्यैकदेशस्य प्रयोग' इति न्यायेन पदत्वशब्दः-पदत्वव्यपदेशपरः,

---

वि० (१) उद्देशभेदेन प्रत्ययस्य चावयवावयविभावसम्बन्धेन सकारेऽन्वयादेकरूपावच्छिन्नसंसर्गेणान्वयाभावेनैकरूपावच्छिन्नस्यैकरूपावच्छिन्ने एकरूपसंसर्गेणान्वयबोधेच्छारूपसहविवक्षाया अभावादित्यर्थः ।

पदादिरिति पञ्चमीसमासो भाष्ये उक्तः। ततश्चेहापि "सात्पदाद्योः" (पा० सू० ८।३।१११) इति निषेधः स्यादिति चेत्। मैवम्। "स्वादि-

दित्युक्तं, तथाऽपि "यचि भम्" (पा० सू० १।४।१८) इत्यत्र "सुप्तिङन्तम्" (पा० सू० १।४।१४) इत्यतः "सुब्" इत्यनुवर्त्य यजादौ सर्वनाम[...]तत्प्रकृते-र्भसंज्ञा भवति, यजाद्यसर्वनामस्थानपरं सुबन्तं यद्यस्ति तदपि भसञ्ज्ञम्, तेन सुवाचेत्यादौ न कुत्वम्। अत्र तत्प्रकृतेः संज्ञा प्रधानशिष्टा, अवयवसुबन्तस्य त्वन्वाचयशिष्टा। एवं "स्वादिषु" (पा० सू० १।४।१७) इति योगं विभज्य स्वादिषु पूर्वस्य पदत्वं विधाय "असर्वनामस्थाने" इत्यत्र सुबन्तमित्यनुवर्त्य "यचि" इत्यपकृष्य प्रसज्यप्रतिषेधमाश्रित्य यजादौ सर्वनामस्थाने परतः पूर्वं पदं न, तत्परं यदि सुबन्तमस्ति तदपि पदं नेत्यर्थः। सुबन्तं च यजादिप्रत्ययाव्यवहितमेवातो राजपुरुषादौ पूर्वपदे नलोपादिसिद्धिः। तत्र समुदायस्य "स्वादिषु" (पा० सू० १।४।१७) इति प्राप्ता, अवयवस्य सुबन्तमिति प्राप्ता, श्रूयमाणे सौ पूर्वपदस्य संज्ञैव, तेन सुवाचावित्यादिसिद्धिरित्येवम् "उत्तरपदत्वे च" (प०) इत्यस्य प्रत्याख्याने दध्नः सेचाविति षष्ठीतत्पुरुषेऽपि षत्वनिषेधाय पञ्चमीसमास आवश्यक इत्यनभिधाने न मानमिति तात्पर्यम्। प्रत्याख्याने पञ्चमीसमासे बहुसेचावित्याद्यर्थं बहुचपूर्वस्य षत्वं नेति वचनं कार्यं, वार्त्तिकारम्भे तत्रैव कुत्ववारणाय 'बहुचपूर्वस्य चापदादिविधौ न"

कर्तव्य इत्यस्याध्याहारः। नन्वत्र कैयटीयरीत्या केवलादेव विजिति पूर्वोक्तमसङ्गतमत—आह—यद्यपीति। तथापीति—अस्यानभिधाने न मानमिति परेणान्वयः। "उत्तरपदत्व" इति वार्तिकप्रत्याख्यानप्रकारमाह—यचि भमित्यत्रेत्यादिना। तेन—मध्यवर्तिसुपो भसंज्ञाविधानेन। नन्वेवं "यचि भम्" इति सूत्रस्य व्याख्याने वाचेयत्र भसंज्ञा न स्यात्, मध्यवर्तिसुबन्तविरहादत आह—अत्रेति। नन्वेवमसर्वनामस्थानपरत्वं यत्र तत्र भसंज्ञयेष्टसिद्धावपि यत्र सर्वनामस्थानपरत्वं सुवाचावित्यादौ तत्र प्रत्ययलक्षणेन पदत्वं दुर्वारमेवेत्यत आह—एवमिति। विभज्येत्यादि। ल्यबन्तानां नेत्यर्थ इत्यस्य शेषभूतं यत्कार्यम् इति पदन्तद्घटकधात्वर्थकरणक्रियायामन्वयः। तत्र प्रथमल्यबन्तस्य विधायेत्यत्रैवान्वयः। प्रसज्यप्रतिषेधमाश्रित्येति। असमर्थसमासा ऽसर्वनामस्थान इति पद इत्याश्रित्येत्यपि बोध्यम्। तत्परम्—यजादिसर्वनामस्थानपरमित्यर्थः।

राजापुरुषादिशब्दघटकराजादिपदे निषेधातिप्रसङ्गशङ्कां वारयति—सुबन्तञ्चेति। तत्र—सुवाचावित्यादिशब्दे, अत्र योगविभागसामर्थ्यात् "अनन्तरस्य" इति न्यायस्य बाधो बोध्यः। यचीत्यस्यापकर्षणायप्रतिषेध उक्तस्तस्य फलमाह—श्रूयमाण इति। तेन—पदसंज्ञानिषेधेन। इत्येवमिति। "यचिभम्" इत्यारभ्योक्तप्रकारद्वयरूपे इत्यर्थः। आवश्यक इति। अन्यथा पूर्वोक्तरीत्या सेच्छब्दस्य पदत्वनिषेधात् "सात्पदाद्योः" इत्यस्य प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः। एवञ्चानभिधाने साधकाभावः यथोत्तरम्मुनीनाम्प्रामाण्याद्भाष्यकारोक्तस्यैव व्यवस्थातात्पर्यमिति तथा वदतो मूलकृत इति शेषः। "उत्तरपद" इति वार्तिकारम्भप्रत्याख्यानपक्षयोस्तुल्यत्वमाह—प्रत्याख्यान इति। पञ्चमीसमासे—पदादिरिति पञ्चमीसमासे सतीति शेषः। बहुसेचाविति। अत्र बहुचः प्रत्ययतया पदत्वाभावेन "आदेश" इत्यनेन प्राप्तस्य षत्वस्याप्रवृत्तये "सात्पदाद्योः" इति सूत्रानन्तरम्बहुच्पूर्वस्य चेति पठनीयमिति तात्पर्यम्। अस्मिन् पक्षे समासचरमावयवकस्य क्वचियोगविभागलब्धनिषेधेन वा पदत्वाभावः। श्रूयमाणे सौ पदसंज्ञा स्थिष्टैव। तत्रैव—बहुसेचावित्यत्रैव, समासाभावेन "उत्तरपदत्व" इति क्लृप्तस्य वचनस्य तत्राप्राप्तिरिति पदस्यादिरिति षष्ठीसमासेनैव षत्वस्य वारणादाह—कुत्वेति।

षु" (पा० सू० १।४।१७) इति या पदसंज्ञा तामाश्रित्योक्तनिषेधो न प्रवर्तते इति सातिग्रहणेन ज्ञापितत्वात् ।

इतिवद् [illegible] योगविभागस्येष्टसिद्ध्यर्थतया यत्रोत्तरपदस्य कार्यित्वं तद्विषय एव; पदान्तत्वप्रयुक्तकार्ये एव च बोद्धव्यमित्यन्यत्र विस्तरः । या पदसंज्ञेति । न च राजपुरुषेष्वित्यत्र दोषः, अन्तर्वर्त्तिविभक्त्या सुबन्तमिति पदत्वमाश्रित्य निषेधापत्तेरिति वाच्यम् । सातिग्रहणेन "स्वादिषु" (पा० सू० १।४।१७) इति यस्य पदसंज्ञा तदुत्तरस्य षत्वनिषेधो नेति ज्ञाप्यते इति तात्पर्यात् । प्रत्याख्यानरीत्या तस्यापि "स्वादिषु" (पा० सू० १।४।१७) इति पदत्वाच्च । सर्वं चेदं "न लुमता—"

बहुच्पूर्वस्य चेति । पदादिविधिभिन्ने पदान्तस्य बहुच्पूर्वस्य कार्ये कर्तव्ये प्रत्ययलक्षणन्नेति तदर्थः । दधिसेचावित्यादिसमासे तु कल्पतवचनेनैव षत्वकुत्वयोरप्रवृत्तिः । अस्मिन्पक्षे समासचरमावयवस्य पदत्वं कार्यविशेष एव, नतु सर्वत्रेति विकल्पः श्रूयमाणे सो पदत्वं नेति निष्कर्षः । एवमारम्भप्रत्याख्यानयोः साम्यन्दर्शितम् । इदमपीति । उक्तप्रकारेण भसंज्ञादिकमपीत्यर्थः । एतेन दधिसेचावित्यत्र कुत्वाभावाय पदत्वनिषेधस्यावश्यकतया पदस्यादिरिति षष्ठीसमासे षत्वनिषेधानापत्तिः । वार्तिकसत्वे त्वपदादिविधावित्युक्तेर्दोषाभाव इति निरस्तम् ।

केचित्तु वार्तिकारम्भपक्षे लाघवमस्ति । तथाहि—प्रत्याख्यानपक्षे "स्वादिषु" इति योगविभागः कार्यः, "असर्वनामस्थाने" इति सूत्रे ऽयचीत्यस्यापकर्षो ऽसमर्थसमासश्च स्वीकार्यः, 'भद्रङ् करोषि गौः' इत्यत्र 'एचो प्रगृह्यस्य' इत्यस्याप्रवृत्तिसिद्धये वाक्यान्तः सन् यः पदान्तस्तस्येति व्याख्यानञ्च कार्यम्, बहुच्पूर्वस्य चेति "सात्पदाद्योः" इति सूत्रानन्तरं पठनीयम् । वार्तिकारम्भे तु तस्यारम्भ एकः "सात्पदाद्योः" इति सूत्रे सातेः पदादिति योगविभागेन पठनीयम्, अत्र पदशब्दः शक्तस्य पदसंज्ञकस्य च बोधकः । नच 'शक्तम्पदम्' इति नात्र शास्त्रे प्रसिद्धमिति भ्रमितव्यम् । "नेर्विश" इति सूत्रे "निरपि पदं विशिरपि पदमिति" भाष्ये "सर्वे सर्वपदादेशा" इत्यत्र च तस्य प्रसिद्धत्वात् । एवञ्च बहुचः प्रत्ययस्य कुत्साद्यर्थे शक्तिः स्वीकार्येति, बहुसेचावित्यादेः सिद्धौ बहुच्पूर्वस्य चेति वचनं न कार्यम् । नचाग्निसादित्यादौ पदादित्येव सिद्धे सातिग्रहणस्यापि एवं सति वैयर्थ्यमिति वाच्यम्, "स्वादिषु" इति यस्य पदसंज्ञेति वक्ष्यमाणार्थज्ञापनाय तस्यावश्यकत्वात् । वस्तुतस्तु सातिग्रहणं त्रिध्यर्थञ्चार्यम् । "हलि सर्वेषाम्" इति निदर्शेन प्रकृत्युत्तरप्रत्ययावयवस्य पदत्वमिति ज्ञापनात् । अतएव 'बुभूषति' 'राजपुरुषेषु' इत्यादेः सिद्धिः । ध्वनितञ्चेदन्तात्पर्यमित्यरुचिसूचकशब्दोपादानेन । एवञ्च मूलोक्तज्ञापकं विनैव रामेषु इत्यादिसिद्धौ लाघवमिति, नचैवंसति बहुसेचावित्यत्रापि षत्वापत्तिरिति वाच्यम्, सादिति लुप्तषष्ठ्यन्तं, भिन्नम्पदम् पदाद्योरित्यत्र तु पदञ्च आदिश्चेति द्वन्द्वात्पञ्चमी आदिशब्दश्चादित्वविशिष्टबोधकशब्दपर इति, बहुचो लाभ इत्याहुः ।

पदत्वमाश्रित्येति । नच "उत्तरपदत्व" इति वार्तिकेन निषेधः स्यादिति वाच्यम्, उत्तरपदस्य कार्यित्वाभावेन तस्याप्राप्तेः । ननु सोः समुदायाद्विधानेन राजपुरुषेष्वित्यत्र कथमेतावता निर्वाह इत्यत आह—प्रत्याख्यानरीत्येति । अत्र प्रत्याख्यानरीत्येतिकथनेन वार्तिकारम्भपक्षस्य युक्तत्वं सूचितम्, अत एव भाष्ये उक्तरीत्या प्रत्याख्यानम्प्रदर्श्य पुनर्नञ्घटितस्य तस्य वचनस्य पाठेन तस्य सत्वन्ध्वनितम् । तस्यापि—उत्तरपदस्यापि,

अयम्भावः—प्रत्याख्यानं "स्वादिषु"इति योगविभागेन क्रियते, एवञ्चासर्वनामस्थाने यचीत्यत्र सुबित्यस्य चेदनुवृत्तिः, तदा "स्वादिषु" इत्यत्रापि तस्य सम्बन्धः कार्यः । अन्यथा मण्डूकप्लुत्यापत्तिरिति मध्यवर्तिसुबन्तस्यापि तेन पदत्वम्भवतीति, एवञ्चेदं समाधानमपि प्रत्याख्यानानुरोधीति

यत्त्वाहुः—प्रत्ययविषये नायं निषेध इति ज्ञाप्यत इति। तन्न। व्यतिसे इत्यादौ षत्वापत्तेः। ननु पदस्यादिरिति पक्षे 'व्यतिसे' इत्यत्र षत्वं दुर्वारम्। न च व्यपदेशिवद्भावेन से इत्यस्यापि तिङन्तत्वात्पदत्वं शङ्क्यम्। प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेरेव (१)ग्रहणात्। अन्यथा

(पा० सू० १।१।६७) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। व्यतिसे इति। यद्यपि व्यतिहारस्यानेककर्तृकक्रियाविषयत्वादेकवचनस्य तत्रासम्भवस्तथाऽपि विश्वामित्राश्रमे मारीचं प्रति किमर्थं ब्रह्मवधं करोषीति पृष्टे ममायं धर्म इति तेनोत्तरिते।

"धर्मोऽस्ति(२) सत्यं तव राक्षसायमन्यो व्यतिस्ते तु ममापि धर्मः।
ब्रह्मद्विषस्ते प्रणिहन्मि येन"—

इति भट्टिकाव्यस्थरामवाक्ये तव धर्मेण ममान्यो धर्मस्तपोरूपो व्यत्यासेन भवति; येन धर्मेण त्वत्सम्बन्धिनो निहन्मीत्यर्थके एकवचनदर्शनान्न दोषः। अद्यारभ्य त्वद्धर्मः क्रौर्यं मयि भवति, मद्धर्मोऽक्रौर्यं च त्वयि। वर्त्तमानसामीप्ये लट्। रामबाणपातेन समुद्रसमीपे पतितो मारीचस्तपश्चचारेति रामायणे प्रसिद्धम्। अन्यसम्ब-

स्पष्टं लभ्यते। स्वादिपरत्वेन यस्य पदसंज्ञेति ज्ञाप्यतामित्येतच्च सात्प्रतिषेधो ज्ञापकः, स्वादिपरत्वेन येषाम्पदसंज्ञा न तेषाम्प्रतिषेध इति कथनेन भाष्यकृता सूचितमेव। केचित्तु सातिग्रहणेन नोक्तार्थो ज्ञाप्यते, किन्तु पदादेरिति प्रतिषेधः, प्रत्ययस्य षत्वे कर्त्तव्ये न प्रवर्तत इत्येव ज्ञाप्यते इति वदन्ति। तन्मतन्दूषयति—मूले—यत्त्वाहुरित्यादिना। आहुरित्यस्य प्रकाशकृत इति शेषः।

अनेककर्तृकेति। अयं भावः—"कर्तरि कर्म"इतिसूत्रे कर्मशब्दः क्रियापरः, व्यतीहारश्च परिवर्तनरूपः, अतएव "उदीचाम्माङो व्यतीहारे" इति सूत्रस्य 'अपमित्य याचते' इत्युदाहरणव्याख्यानावसरे याचित्वा वस्त्राणि परिवर्तयतीति कैयटेनोक्तम्। एवं स्वीयं वस्तु दत्वा परकीयस्य वस्तुनो ग्रहणमपि व्यतीहारः, प्रणिदानं व्यतीहार इत्यनर्थान्तरमिति घुसंज्ञासूत्रस्थकैयटात्। एवञ्च 'सम्प्रहरन्ते राजान' इत्यत्रेवानेकसाधनसाध्यक्रियास्थल एव व्यतीहारसम्भव इति यत्र कर्तृभेदस्तत्रैव "कर्तरि कर्म" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिर्युक्तेति भावः। अत एवैतादृशस्थले बहुवचनान्तप्रयोग एव प्रायेण दृश्यते। क्वचिद्व्यतिलुनीत इति यत्, तदयुक्तम्। एवम्भट्टिप्रयोगो ऽप्ययुक्त एव "बाधे दृढ" इति न्यायात्। नचैवंसति "तासस्त्योः" इति सूत्रस्य यद्व्यतिसे इति वृत्तिकारोक्तमुदाहरणन्तत्कथं सङ्गच्छतामिति वाच्यम्, तस्य छान्दसत्वात्। एवञ्चैकवचनान्तप्रयोगो लोके ऽसाधुरेवेति "तथापि स्वरूपख्याक्रियैव परा क्रिया" इति न्यायेन समाधत्ते—तथापीत्यादिना फलतीत्यन्तेन। प्रणिहन्मि येनेत्यस्याग्रे "राजन्यबन्धुधृतकार्मुकेषु" इति चतुर्थःपादः। तव धर्मेण—देवब्राह्मणद्वेषरूपेण,। येन धर्मेणेति। युक्तमिति शेषः। त्वत्सम्बन्धिन इति। ब्रह्मद्विषस्त्वत्सम्बन्धिनो निहन्मीति योजना। तात्पर्यार्थमाह—अद्यारभ्येति। ननु क्रौर्याक्रौर्ययोर्भाविस्वात्कथमत्र लडित्यत आह—वर्तमानसामीप्य इति।

वि० (१) व्यपदेशिवद्भावेन स्वस्मिन् स्वघटितत्वं स्वघटकत्वमेवायातीति नान्यो धर्म इति सिद्धान्तेन व्यतिसे इत्यादौ से इत्यस्य व्यपदेशिवद्भावेन तिङ्निष्ठचरमावयवतानिरूपकस्य सत्वेऽपि तिङ्निष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यतावयवत्वस्य व्यपदेशिवद्भावेनाप्यतिदेष्टुमशक्यतया तिङन्ततदादित्वस्याभावादिति भावः॥

वि० (२) प्रथमे प्रकीर्णकाण्डे द्वितीयवर्गेऽयं श्लोकः, चतुर्थचरणं तु मैरव्यामवगन्तव्यम्।

'रामेषु' इत्यादावपि षत्वनिषेधापत्तिरिति चेत्, सत्यम्। न वयं प्रत्ययमात्रस्य तदन्ततां ब्रूमः, किं तु प्रकृतिप्रत्ययसमुदाये प्रवृत्तां पदसंज्ञामेकदेशविकृतन्यायेन लुप्तप्रकृतिके प्रत्ययेऽप्यानयामः। "रामौ" 'रामाः' इत्यादावपि हि एकदेशविकृतन्यायेनैव पदत्वम्। एकादेशात्प्रागेव पदसंज्ञाप्रवृत्तेः। न त्वेकादेशे कृते "सुप्तिङन्तम्" (पा० सू० १।४।१४) इत्यस्य प्राप्तिरस्ति। 'उभयत आश्रयणे नान्तादिवत्" इति सिद्धान्तात्।

यत्तु वदन्ति—प्रकृतिसन्निधाने प्रत्ययस्य पदत्वं नास्ति। "मन्त्रेषु" "सर्वेषाम्" इत्यादिनिर्देशादिति, तन्मन्दम्। उक्तरीत्या पदत्वाभावे न्यायसिद्धे ज्ञापनस्यासम्भवादनुपयोगाच्च।

न्धिक्रियामितरः करोति, इतरसम्बन्धिनीमन्य इति कर्मव्यतिहारसम्भवादिति जयमङ्गला। व्यतिसे इत्यस्य हे चैत्र मैत्रेण सह व्यत्यस्तो भवसीत्यर्थः। यद्देशे मैत्रसत्ता तद्देशे चैत्रस्य सा, यद्देशे चैत्रस्य सा तद्देशे मैत्रस्य सेति फलति। यद्यपि व्यपदेशिवद्भावेनैकाच्त्वादेरिवास्याप्यशास्त्रीयस्यातिदेशो वक्तुं शक्यः। रामेष्वित्यादौ त्वसहायत्वाभावान्न तत्प्रवृत्तिस्तथाऽपि पूर्वपक्ष्युक्तमभ्युपेत्यापि समाधातुमुपक्रमते—न वयमित्यादिना। सिद्धान्तादिति। "सुप्तिङन्तम्" इत्यत्र "यस्मात्प्रत्ययविधिः" इत्यनुवृत्तेरिति भावः। अत्र कृतेऽप्येकादेशे एकदेशविकृतन्यायेनोक्तरीत्या मान्तस्य प्रकृतित्वात् औइत्यस्य परादित्वं(१) साधितम्।

अनुपयोगाच्चेति। चेन ससहाये व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्त्या तत्संनिधाने तेषां पदत्वं नास्तीति सूचितम्। "आद्यन्तवत्—" (पा० सू० १।१।२१) सूत्रस्थ-

इति कर्मव्यतीहारेति इत्येवंरूपो यः कर्मव्यतीहारः तस्य सम्भवादित्यर्थः। फलतीति—तथाचात्र, यन्मूले अभिहितं तद्वृत्त्यनुरोधेनेति बोध्यम्। अस्याप्यशास्त्रीयस्य—यस्माद्विहितस्तदादित्वस्याशास्त्रीयस्यापि। रामेष्वित्यादौ प्रत्ययमात्रे तु भवदुक्तः प्रकारो नेत्याह—राम इत्यादिना। असहायत्वेति। सूत्रे एकस्मिन्नित्यस्योपादानेन लोके सजातीयसहायसद्भावे व्यपदेशिवद्भावादर्शनेनासहाय एव वृत्तिरिति भावः। पूर्वपक्ष्युक्तमिति। व्यतिसे इति प्रयोगस्यैव लोकेऽसत्वमिति भावः। अभ्युपेत्येत्यनेन—अस्मदुक्तरीत्या समाधानस्यौचित्यं ध्वनितम्। सिद्धान्तपदोपादानेन सिद्धान्तान्तरस्य स्मरणसम्भवादाह—अत्रेति—रामावित्यादि लक्ष्य इत्यर्थः। एतेन यथोद्देशपक्षे निर्वाहेऽपि कार्यकालपक्षे कथन्निर्वाहः "उभयत आश्रयणे नान्तादिवत्" इति निषेधेन "अन्तादिवच्च" इति सूत्रेण निर्वाहो वक्तुमशक्यः इति शङ्काया नावकाश इति ध्वनितम्। उक्तरीत्या—पदत्वानयनकालोक्तरीत्या। एवं सिद्धान्तान्तरकथनेन भाष्यैकवाक्यतापि सिध्यतीति दर्शयति—इदञ्चेति। मूले—नास्तीति। नास्त्येवेत्यर्थः। तत्सन्निधाने—प्रकृतिसन्निधाने। तेषाम्—प्रत्ययानाम्। चकारो दोषान्तरसमुच्चायक इत्याशयेनाह—चेनेति। एवञ्च मन्त्रेष्वित्यादिहेतूक्तिमात्रोपपादनन्तेषामयुक्तमिति भावः।

प्र० (१) (औ इत्यस्य परादिवद्भावेन सुप्त्वात्तदन्तत्वेन पदत्वसिद्धिरिति सिद्धान्तान्तरमपि सूचितम्। इदं च "अन्तादिवत्" सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। तत्र वृक्षे इत्यादौ परादिवत्त्वेन एकारस्य सुप्त्वमाश्रित्य पदत्वं साधितम्)। इति पुस्तकान्तरे पाठः।

"**सर्वादीनि सर्वनामानि**" (पा०सू० १।१।२७) ॥ सर्वादीनि इति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः। "हलि सर्वेषाम्" (पा० सू० ८।३। २२) इति निर्देशात्। द्वन्द्वे चेतीति। स हि समुदायस्य निषेधो नत्ववयवानामिति वक्ष्यते। न च तदन्तविधिं विना समुदाये संज्ञाप्रसक्तिरस्तीति भावः। ननु तदन्तसंज्ञायाः किं फलम्। न च परमसर्वस्मायित्यादा

भाष्योक्तैकपुत्रादिदृष्टान्तबलेन तथैव लाभादिति दिक्।

तद्गुणसंविज्ञान इति। तस्य-अन्यपदार्थस्य, गुणा-विशेषणानि, संविज्ञायन्ते कार्यित्वादिना यत्रेत्यर्थः। (१)प्रायः संयोगसमवायान्यतरसम्बन्धेन सम्बन्धी यत्रान्यपदार्थस्तत्र तद्गुणत्वम्। तदतिरिक्तस्वस्वामिभावादिसम्बन्धेन सम्बन्धिनस्तत्त्वेऽतद्गुणत्वम्। नागयज्ञोपवीती भोज्यतामित्यादौ यज्ञोपवीतस्य कार्यित्वाभावेऽपि

दिगिति। दिगर्थस्तु व्यतिसे इति प्रयोगस्य लौकिकस्याभावे मूलोक्तं सर्वमापातरमणीयम्। एकस्मिन्नस्य सूत्रे उपादानेनासहाय एव न्यायप्रवृत्तेरिष्टत्वमिति।

विशेषणानि। वतिपदार्थरूपाणीति शेषः। संविज्ञायन्त इति। एतेन सविपूर्वकाज्ज्ञाधातोः कर्मणि ल्युडिति ध्वनितम्। तेन तद्गुणाः संविज्ञानं यत्रेति समानाधिकरणपदकोऽपि बहुव्रीहिः सम्भवतीति बोध्यम्। नचातद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहौ सर्वशब्दाद्यवयवकसमुदाय उद्भूतावयवभेदो अन्यपदार्थ इति लभ्यते। तथाच तस्य लक्ष्ये प्रयोगाभावात्संज्ञाविधानवैयर्थ्यमिति वाच्यम्, अजादिसंज्ञावत्प्रत्येकन्तद्विश्रान्तेः स्वीकारादत्रैव मानं दर्शयितुं मूले "हलि सर्वेषाम्" इति निर्देशादित्युक्तम्। एवमविधेयान्वयि स्वघटकावयवार्थको बहुव्रीहिस्तद्गुणसंविज्ञानः। यस्त्वेवन्न सोऽतद्गुणसंविज्ञानः तस्य लोके प्रवृत्त्युदाहरणमाह—प्राय इत्यादिना। 'लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति' 'लम्बकर्णमानय' इत्युदाहरणे लम्बकर्णम्भोजयेत्यत्र तथान्वयादर्शनादाह—प्राय इति। एतेनोक्तनियम औत्सर्गिक इति सूचितम्। इदम्भेदद्वयम् "अनेक" इतिसूत्रविहितबहुव्रीहेः। नन्वेवन्नागयज्ञोपवीति भोज्यताम्, शुक्लवाससम्भोज्यतान्नागचर्मोत्तरच्छदमित्यादौ विधेयान्वयस्य विशेषणेऽदर्शनादतद्गुणत्वमेव स्यान्नचेष्टापत्तिः; विशेषोपादानस्य व्यर्थत्वापत्तेरत आह—नागेति। तथाचैतेषु विशेषधर्मविशिष्टबोधकशब्देनोपादानसामर्थ्याद्विशेषस्य क्रियायामन्यपदार्थान्वयवेलायां सन्निधिमात्रे तद्गुणत्वव्यवहारः। एवंरीत्या तद्गुणत्वे मानन्तु हरिवंशीयो, व्यालयज्ञोपवीताश्च, 'केचित्तत्र महासुरा' इति, बाणयुद्धप्रसङ्गसमयकालिकवर्णनपरप्रयोग एवेति। अत्र "न कर्मधारयात्" (२)इति निषे-

---

प्र० (१) ननु तेषां गुणानां वृत्तिघटकपदार्थानां सविज्ञानं—अन्यपदार्थेन सह कार्यान्वयो यत्र तत्र तद्गुणत्वमिति स्वीकारे नागयज्ञोपवीती भोज्यतामित्यादौ नागरूपयज्ञोपवीतस्य भोजनक्रियायामन्वयासम्भवात्तद्गुणत्वं न स्यादत आह—प्रायः संयोगसमवायेति। तथा च संयोगसमवायान्यतरसम्बन्धेन वृत्तिघटकपदार्थविशिष्टान्यपदार्थवाचकत्वं तद्गुणत्वमित्येव लक्षणं वाच्यम्। कार्यान्वयो न विवक्षणीय इत्यर्थः। दृष्टसागरमानयेत्यादौ प्रयोगकालेऽन्यपदार्थस्य सागरस्य च संयोगसत्त्वेऽपि तत्र तद्गुणत्ववारणाय वाचकत्वेति। तथा च संयोगसम्बन्धेन सागरविशिष्टाऽन्यपदार्थस्य समासावाच्यत्वान्नदोषः। प्रकृते च "सर्वादीनि" इत्यत्र समवायसम्बन्धेन सर्वशब्दविशिष्टस्य समुदायरूपान्यपदार्थस्य समासप्रतिपाद्यत्वाल्लक्षणसमन्वयो बोध्यः।

वि० (२) 'न कर्मधारयान्मत्वर्थीयो बहुव्रीहिश्चेत्तदर्थप्रतिपत्तिकरः' इति निषेधस्वरूपम्। अत्र

स्मायादयः फलम्। अङ्गाधिकारे तदन्तविधिनैव तत्सिद्धेरित्यत आह—**तेनेति**। नचेहापि "प्रातिपदिकात्" इत्यनुवृत्तेः सर्वनाम्ना तद्विशेषेण तदन्तविधिर्भवतीति वाच्यम्। "समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः" (वा०) इत्युक्तेरिति भावः। **अकच्चेति**। चकारात्परमसर्वत इत्यत्र तसिल्।

"जसः शी" (पा० सू० ७।१।४७)॥ **अनेकाल्त्वादिति**। न तु शित्त्वादिति भावः।

तत्संनिहितत्वमस्त्येवेति (१) तद्गुणत्वमेवेति हरिग्रन्थे स्पष्टम्। तत्सिद्धेरिति। न च सर्वनाम्नो विहितत्वाभावः। तदन्तसंज्ञाभावे "द्वन्द्वे च" (पा० सू० ७।१।३१) इत्यादीनामवयवसंज्ञानिषेधकत्वेन विहितविशेषणे फलाभावादिति भावः। तसिलिति। अवयवसर्वनामत्वेन तु न निर्वाहः। सर्वनामप्रकृतिकसप्तम्याद्यन्तत्वाभावादिति भावः।

यस्तु असुब्वत भाष्यप्रयोग इवात्र न।

अयं भावः—पूर्वोक्ततद्गुणसंविज्ञानशब्दार्थनिरूपणावसरे कार्यित्वादिनेत्यत्रादिपदमुपात्तन्तेन विधेयसमानकालिकत्वस्यापि ग्रहणमिति ध्वनितम्, तथाच विधेयक्रियान्वयित्वतत्कालवृत्तित्वान्यतरवत्त्वघटकावयवार्थकत्वन्तद्गुणसंविज्ञानत्वमिति लक्षणनिष्पत्तिः कार्येति। एवम् "मत्वर्थे बहुव्रीहिः" इति वार्तिकान्मत्वर्थकल्पनाप्येवमेव कार्या। तेन दण्डी विषाणी चानीयतामित्यस्य साधुत्वस्य बोधनात्। न च दण्डिनं भोजयेत्यादेर्दण्डस्वामिनमित्यर्थोऽपि सम्भवतीति कथमनेन तद्गुणत्वलाभ इति वाच्यम्, "तदस्यास्त्यस्मिन्" इति सूत्रे ऽस्मिन्नित्युपादानेनाधारतावच्छेदको यो वृत्तिनियामकः सम्बन्धः सोऽपि विवक्षितः। स च न स्वस्वामिभावः, किन्तु विलक्षणो दण्डवानिति प्रतीतिनियामक इति दण्डसंयुक्तस्यैव कार्यान्वयित्वमिति तद्गुणत्वलाभात्। भोजनकालिकत्वस्य संयुक्तत्वेऽत्रान्वयः। प्रायःपदस्य तु तद्गुणत्वमित्यत्रान्वयः। एवमतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिर्मत्वर्थीयश्चित्रगुमानय गोमिनमानयेत्यादौ, अत्रापि प्रायःपदम्बोध्यम्, तेनाहिताग्निङ्गृहिणञ्च भोजयेत्यस्य तद्गुणत्वेऽपि न क्षतिः।

तत्सिद्धेरिति। मूलस्य स्मायादेशस्य समुदायस्य संज्ञां विनापि तदन्तविधिना सिद्धेरित्यर्थः कार्यः। स च न सम्भवति ङिद्वचनस्य समुदायाद्विधानेनाधुना भवन्मते सर्वनाम्नो विधानाभावात्तस्य सिद्धरप्रसङ्ग इत्याशयिकामाशङ्कान्निराचष्टे–नचेति। अवयवनिषेधकत्वेनेति। सामर्थ्यादित्यादिः। अवयवात्परत्वमादायातिप्रसङ्गनिवारणरूपफलाभावादित्यर्थः। ननु तदन्तविधिफलमवयवात्परत्वमाश्रित्य सिद्धमित्येतन्नास्तीत्याह—अवयवेति। "प्रयोजनं सर्वनामाऽव्ययसंज्ञायाम्" इति तदन्तविधिसू-

लाघवमेव मूलम्। पीतमम्बरं यस्येत्येकया वृत्त्याऽर्थप्रतिपत्तिसम्भवे पीतं च तदम्बरञ्चेति पीताम्बरं तदस्यास्तीति पीताम्बरवान् इतिं वृत्तिद्वयकल्पने गौरवम्। तथा च "न कर्मधारयात्" इत्यस्य बहुव्रीहीतरसमासान्मत्वर्थीयो न भवति, बहुव्रीहिसमासेन तदर्थलाभश्चेदित्यर्थः। "असुब्वत" इति भाष्यप्रयोगात् 'रक्तदण्डवान्' इति लौकिकप्रयोगदर्शनाच्चास्य नियमस्य प्रायिकत्वमिति भावः।

वि० (१) स्वार्थान्वय्यन्वयित्व, स्वार्थान्वयकालिकस्वार्थसन्निहितत्व, एतदन्यतरसम्बन्धेन बहुव्रीहिविशिष्टार्थबोधकत्वं तद्गुणत्वमत्र बोध्यम्।

अवर्णान्तादिति । अवर्णान्तादङ्गात्परस्येत्यर्थः । अतो येषां केषां तेषामित्यादौ नाव्याप्तिः । **सर्वनाम्नो विहितस्याम इति** । सर्वनाम्नः परस्येति तु नोक्तम् । दक्षिणोत्तरपूर्वाणामित्यत्र सुट्प्रसङ्गात् । "द्वन्द्वे च" (पा० सू० १।१।३१) इति निषेधो हि समुदायस्य न त्ववयवस्य । न च तस्मादयमाम् विहितः, किन्तु समुदायादेवेति न सुट् । विहितविशेषणत्वस्याश्रयणे प्रमाणं तु "दक्षिणोत्तरपूर्वाणाम्" इति भाष्यप्रयोग एव ।

पञ्चात्रिंशदिति । पञ्च च त्रिंशच्चेति द्वन्द्वः । पञ्चाधिकात्रिंशदिति तत्पुरुषो वा । यत्तु प्रत्यहारा एकचत्वारिंशदिति प्राचो ग्रन्थं व्यचक्षाणैरुक्तम् । नायं मध्यमपदलोपी तत्पुरुषः । तथा सति "राजन्यबहुवचनद्वन्द्वेऽन्धकवृष्णिषु" (पा०सू० ६।२।३४) "संख्या" (पा०सू० ६।२।३५) इति विधीयमानः पूर्वपदप्रकृतिस्वरो न स्यात् । तस्मात्समाहारद्वन्द्व एवायम् । एकविंशतिरित्यादौ नपुंसकत्वं तु न भवति । "लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य" इति । तच्चिन्त्यम् । समासभेदेन स्वरभेदे इष्टापत्तेः । तथा च "बहुव्रीहौ संख्येये" (पा० सू० ५।४।७३) इति सूत्रे "संख्यायास्तत्पुरुषस्योपसंख्यानं निस्त्रिंशाद्यर्थमन्यत्राधिकलोपात्" इति वार्त्तिकं व्याचक्षाणो भाष्यकार आह—एकाधिका विंशतिरेकवि-

---

भाष्यप्रयोग इति । "दिङ्नामान्यन्तराले" (पा० सू० २।२।२६) "दक्षिणोत्तराभ्याम्" (पा० सू० ५।३।२८) इति सूत्रस्थ इति शेषः । एवं नित्यद्विवचनान्तत्वे "स्वाङ्गशिटाम्" (फि० सू० २८) इत्याद्युदात्तत्वं च न फलम् । 'उभे भद्रे' इत्यादावन्तोदात्तपाठेन गणे ऽन्तोदात्तनिपातनात् । वृषादित्वेन तत्सिद्धे-

त्रस्थभाष्यवार्तिकप्रामाण्येनाङ्गाधिकारीयकार्ये तदन्तविधिः, "किं सर्वनामबहुभ्य" इत्यस्य तु नाङ्गाधिकारीयत्वमिति सर्वनामप्रकृतिकसप्तम्यन्तात्पञ्चम्यन्ताद्वा अतसिलाविति स्वीकारात् । एवम् "अव्ययसर्वनाम्नाम्" इति सूत्रस्याव्ययसर्वनामप्रकृतिकसुबन्तात्कुत्सोद्यर्थविवक्षायां सर्वनामाव्ययावयवटेः प्रागकजित्यर्थः । एतेन परमसर्वत्रेति त्रल् परमभवकानित्यत्राकच्च तयोरङ्गाधिकारीयत्वाभावेऽपि प्रातिपदिकाधिकारीयत्वेन तदन्तविधिना भविष्यतीति कस्यचिदुक्तिः परास्ता । "समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेध" इति तदन्तविधेः प्रतिषेधाच्च ।

भाष्यप्रयोगस्याप्रसिद्धत्वशङ्कां वारयति—दिङ्नामेति । नच विहितस्येत्यस्याध्याहारेण कौर्यन्तथाच कथं सर्वनाम्नो विहितस्येत्यत्र पञ्चमीति वाच्यम् , यो यतो विहितस्स ततो निःसृत इत्येवं प्रतीत्या बौद्धापादानत्वस्य तत्र सत्वात् । नचैवम् "उपपदविभक्तेः" इति न्यायेन दिग्योगे विहितां पञ्चम्यनुपपन्नेति वाच्यम्, "तस्मादित्युत्तरस्य" इत्यनेन तस्यापि शास्त्रे स्वीकारस्य बोधनात् । एवं "जसः शी" "सर्वनाम्नः स्मै" "ङसिङ्योः" इत्यत्रापि विहितविशेषणमेव अशोकवनिकान्यायेन स्वेकत्रोक्तिः । पाठवैयर्थ्यशङ्कोदयायैवमिति व्याचष्टे—नित्यद्विवचनेति । स्वरस्य सिद्धेः संज्ञाफलत्वन्निराचष्टे—स्वाङ्गेति । तत्सिद्धेरिति । आद्युदात्तत्वस्य सिद्धेरित्यर्थः ।

शतिः, द्वाविंशतिरिति ।

अत एवेति । द्वयोर्द्विवचनस्यैव न्याय्यत्वादिति भावः । नन्वेवं सर्वादिषु पाठो व्यर्थः । सर्वनामकार्याणां स्मायादीनां द्विवचने ऽभावात् । न च उभाभ्यां हेतुभ्यामुभयोर्हेत्वोरित्यत्र "सर्वनाम्नस्तृतीया च" (पा० सू० २।३।२७) इति पाक्षिकस्तृतीया तत्फलमितियुक्तम् । "निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां प्रायदर्शनम्" इति वार्त्तिकेन गतार्थत्वात् । न च वृत्तिकृता "सर्वनाम्नस्तृतीया च" (पा० सू० २।३।२७) इति सूत्रे पठितत्वादिदं वार्तिकं सर्वनामसंज्ञासापेक्षमिति वाच्यम् । भाष्ये "हेतौ" (पा० सू० २।३।२२) इति सूत्रे तस्य पठितत्वात् । अत एवानेन कारणेन वसति, अन्नस्य कारणस्येत्युदाहृतं हरदत्तेनेत्याशङ्क्याह—**तस्येह पाठस्त्विति । अयच्प्रसङ्गादिति ।** अयं भावः—"उभादुदात्तो नित्यम्" (पा० सू० ५।२।४४) इत्यत्र "उभादुदात्त" इति योगो विभज्यते । अवयववृत्तेः संख्यावाचिन उभशब्दादवयविन्यर्थे ऽयच् स्यात् , उभयो मणिः । ततो "नित्यम्" उभशब्दाद्वृत्तिविषये नित्यमयच् स्यात् स्वार्थे । तेन 'उभयपक्षविनीतनिन्द्रा' इत्यादौ अयज् यथा नित्यः, एवं कप्रत्यये ऽपि स्यादिति । नन्वेवं अकचि कृते ऽपि अयज् दुर्वार इति चेन्मैवम् । योगविभागस्येष्टसिद्ध्यर्थतया "उभौ साभ्यासस्य" (पा० सू० ८।४।२०) इति निर्देशेन च यत्र द्विवचनं न श्रूयते

श्चेति भावः ।

प्रायर्दशनमिति । प्रायग्रहणादुभातिरिक्तासर्वनाम्नः प्रथमाद्वितीये न स्त इत्यर्थकल्पनसम्भवान्नासर्वनामत्वे स दोषः । **अयच् स्यादिति ।** अत्रापि स्थानिवत्सूत्रस्थभाष्यरीत्या प्रत्ययान्तरत्वमिति भावः । **निर्देशेन चेति ।** वृत्तिविषये इत्य-

---

ननु कथन्निमित्तेतिवार्तिकेन सिद्धिर्यावता तत्र प्रायपदस्य विभक्तिष्वेव सम्बन्ध इत्यत आह—प्रायदर्शनमिति । प्रायग्रहणादिति । नन्वयच्च स्यादित्येव कथनं विरुद्धम्प्रतिभाति यावता "द्वित्रिभ्याम्" इति सूत्रात्तयस्येत्यस्य प्रक्रान्तत्वादत आह—अत्रापीति । विभक्त्याद्यसूत्रेऽपीत्यर्थः । अपिनैकसूत्रसत्वसमुच्चयः, द्वितीयसूत्रस्यादेशविधायकत्वन्तु नैव सम्भवति, तस्य स्वार्थे कार्यविधायकतया तयपः स्वार्थे प्रवृत्तेः । सोऽप्युदात्त एव "स्थानिवत्" सूत्र इति तत्र हि तयादेशे उभयप्रतिषेधः स्थानिवद्भावेन तयपो ग्रहणेन ग्रहणाद्विभाषा प्राप्नोतीत्यभिधायायच्प्रत्ययान्तरमिति प्रतिपादितम् । प्रत्ययान्तरत्वमिति । अयम्भावः—"उभादुदात्त" इति सूत्रस्य विभाषाधिकारीयत्वेन तत्सम्बन्धस्यावश्यकतया नित्यग्रहणं योगविभागार्थमेव । एवंच "उभादुदात्त" इत्यत्रास्वरितत्वात् अयज्वेत्यतो वाग्रहणसम्बन्धाभावेऽपि महाविभाषासम्बन्धो भवत्येवेति । तेनावयववृत्तेः संख्यावाचिन उभयशब्दादवयविन्यर्थे ऽयच् स्यादित्यर्थकेन, पक्षे ऽयच्पक्षे वाक्यं भवति । "नित्यम्" इति सूत्रे तु वाच्यार्थविरोधान्न विभाषापदसम्बन्धः । तस्य नित्यमयच्स्यादित्येवार्थ इति तत्रार्थविशेषानुपादानात्तस्य स्वार्थिकत्वमिति तत्र कैयटेन वृत्तिविषय इत्युक्तं तद्व्यर्थम् , उभाभ्यामित्यनेनैव व्यावृत्तिसि-

तत्रैवायमिति व्याख्यानात् । तथा च वार्तिकम्—"अन्याभावो द्विवचनटाब्विषयत्वात्" (का० वा०) इति । अकचि हि सति 'तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते' इति न्यायेनोभशब्दस्य द्विवचनविषयत्वं न विहन्यते, कप्रत्यये तु विहन्येतैव । **तदुक्तमिति** । वार्तिककृतेति शेषः ।

यद्यपि पूर्ववार्त्तिके टाबप्युक्तस्तथाऽपि नासौ विवक्षितः । टाब्विषयत्वमपि द्विवचनपरत्व एव बोद्धव्यमिति कैयटादिभिर्व्याख्यातत्वादित्याशयेन व्याचष्टे--**द्विवचनपरत्वाभावे इति** । टाबेकादेशस्यापि पूर्वान्तत्वेन ग्रहणाद् द्विवचनपरत्वमस्तीति भावः । यद्यप्युभाविन्यादौ द्विवचनपरत्वं दुरुपपादमुभयत आश्रयणेऽन्तादिवद्भावविरहात्, तथाप्युभशब्दादुत्पन्नं द्विवचनं लुका नापहृतं यत्र ततोऽन्यत्रायच् इतीह विवक्षितोऽर्थः ।

नुक्त्वा इदमेव वक्तव्यमिति भावः । **अन्याभाव इति** । अन्येषां सर्वनामकार्याणामभाव इत्यर्थः ।

पूर्वपक्षिणान्तवद्भावविरहादिति वदतैकदेशविकृतन्यायोऽशास्त्रीयविकारविषयोऽपीति नाभ्युपेतमिति तदनुसारेणैव समाधिं वक्तुमुपक्रमते—**तथापीत्यादि** । **उभशब्दादिति** । अत्यन्तस्वार्थिकानां सुबुत्पत्तेः पूर्वमेवान्तरङ्गत्वादुत्पत्तेरुभघटिताच्छब्दादुभयशब्दादित्यर्थः । यत्र लुकाऽपहृतं तत्रायजिति तु नोक्तं प्रातिपदिकप्रकृते-

द्वेरित्याशयेनाह—**वृत्तिविषय इति** । इदमेव—उभशब्दाद्यत्र द्विवचनञ्च श्रुयते इदमेव, तेनोभयोर्वास इत्यत्र वृत्तिसत्वेऽपि "शयवास"इत्यलुग्विधानेन द्विवचनस्य श्रवणादयजभावस्य सिद्धिः । श्रूयते इत्युपादानात् "उभयपक्षविनीतनिद्रा" इत्यादौ प्रत्ययलक्षणेन द्विवचनपरत्वेऽप्ययच्सिद्धिः । "न लुमता" इति निषेधस्तु नात्र लुप्तप्रत्ययनिमित्तककार्य एव कर्त्तव्ये तेन निषेधात् । **अन्येषामिति** । भाष्येऽयचः प्रक्रमात्प्रकृतेऽन्यत्वप्रतियोग्याकांक्षायास्तेनैव शान्त्याऽयचो ऽन्येषामित्यर्थः । **अभाव इति** । तेषामेकवचनबहुवचनयोर्विधानादिति भावः । भाष्यसिद्धान्तरीत्या शङ्कासमाधानयोरत्रानवसर इत्याशयेनाह—**पूर्वपक्षिणेति** । अत्र अनभ्युपेतमिति कथनेनाभ्युपगमवादेनैतदुक्तमिति सूचितम् । एकदेशविकृतन्यायेन भान्तस्योभशब्दत्वन्ततः परादिवद्भावेन द्विवचनत्वन्तस्य च श्रवणमिति तस्य सिद्धिरिति भावः । ननु "उभौ साभ्यासस्य" इति निर्देशेन उभयत आश्रयणेऽप्यतिदेशो भवत्येवात्रेतिकल्पनया सामञ्जस्ये नञ्द्वयघटना व्यर्थेति चेन्न । 'उभयपक्षविनीतनिद्रा' इत्यत्र लुप्तेऽपि अङ्गकार्यत्वाभावेन निषेधाप्रवृत्त्या द्विवचनपरत्वं सुस्थमित्ययजनापत्तिरित्याशयेन नञर्थद्वयाभिधानात् । **उत्पत्तेरिति** । एवञ्चोभयशब्दादुत्पन्नमित्ययुक्तमिति भावः । **उभघटितादिति** । उभशब्दादित्यस्योभः शब्दो यत्रेति बहुव्रीहिणा प्रकरणादुभयशब्दस्यान्यपदार्थत्वेन उभघटितादित्यर्थकत्वम् । एवञ्च तत्रोभयशब्दादुत्पन्नद्विवचनस्य लुकापहारविषयतायाः सत्वाल्लुक्कृतापहारसम्भावनाभाववदन्यत्वन्तत्रास्तीति पूर्वमयच् प्रवर्त्तते । तस्मिन् कृते उभयशब्दस्य सर्वादिगणे पाठस्य सत्वेन तत उत्पन्नपञ्चमीसप्तम्योः सर्वनामप्रकृतिकत्वेनोभयत, उभयत्रेत्यस्य सिद्धिः । नञर्थद्वयघटनायाः प्रयोजनमाह—**यत्र लुकापहृतमिति** । **प्रातिपदिकेति** । उभाविवाचरत्युभवतीत्यर्थे उभशब्दादाचारक्विपि उभयतीति

यद्यपि भाष्ये कप्रत्ययस्यापि स्वार्थिकत्वेनोभशब्दात् परस्य द्विवचनत्वमस्तीत्याश्रित्योभशब्दपाठः प्रत्याख्यातः। तथाऽपि प्रौढिवादमात्रं तत्। कृत्रिमस्यैव द्विवचनस्येह ग्रहीतुमुचितत्वात्। अन्यथा त्रतसिलादावतिप्रसक्तत्वात्। ननु कारकविभक्त्यन्ताद्विहितौ त्रतसिलौ स्वार्थिकत्वेऽपि द्वित्वमात्रं नाभिधत्त इति चेद्, न। कप्रत्ययस्याप्यज्ञाताद्यर्थबोधकत्वात्, पञ्चकपक्षेऽधिकबोधकत्वध्रौव्याच्चेति दिक्।

काचारक्विबन्ते यद्ययजिष्यते तदा तस्यानापत्तेस्तत्रोत्पत्तेरभावेन विशिष्टाभावाक्षतेः। लुका नापहृतमिति। लुक्कृतापहारसम्भावनाभाववदित्यर्थः। एतेनोभशब्दस्य पाठाभावेऽसर्वनामत्वेन ततस्तसिलादिविवक्षायाः कर्तुमशक्यत्वेन द्विवचनस्य लुकाऽनपहारस्यैव सत्त्वेन ततोऽयजनापत्तावुभयत्रेत्यसिद्धिरित्यपास्तम्। यद्ययच् स्यात्तदा त्रलादि स्यात्तस्मिंश्च लुगपि स्यादिति लुकाऽपहारसम्भावनासत्त्वेन लुक्कृतापहारसम्भावनाभाववतोऽन्यत्वात्। यद्यपि भाष्ये इति। स्वार्थिकत्वेनोभशब्दात्परस्य कप्रत्ययस्यापि द्विवचनत्वमस्तीत्यन्वयः। अधिकेति। संख्यापेक्षयाऽधिकलिङ्गकारकेत्यर्थः।

दिगिति। दिगर्थस्तु भाष्यस्याप्रौढिवादत्वमपि समर्थयितुं शक्यमिति। तथाहि

भवति, भवन्मते तत्र द्विवचनस्योभशब्दादुत्पत्तेरेवाभावे नोभशब्दादुत्पन्नं द्विवचनं लुकापहृतमिति नास्तीत्ययचोऽसाधुत्वापत्तिरिति यदीष्यतेत्यनेन अनभिधानाद्नेष्यत इति ध्वनितम्। नन्वयचघटितवाक्यार्थस्य तत्र सत्त्वमस्तीत्याह—तत्रोत्पत्तेरिति। विशिष्टाभावेति। लुक्कृतापहारसम्भावनाविषयत्वाभाववदुभयशब्दोपादानादुत्पत्तिकर्तृत्वविशिष्टद्विवचनाभावस्याक्षतेरित्यर्थः। एतेनोभाभ्यामित्युभयत, उभयोरित्युभयत्र, इति रीत्या विग्रहकाले उभशब्दस्य सर्वादौ पाठः किमर्थं इति, शङ्कमते सर्वनामप्रकृतिकपञ्चम्याद्यन्तत्वस्य प्रकृते विरहात्तसिलाद्यनुत्पत्त्या, उभयत उभयत्र, इत्यादाविवेति दृष्टान्तासङ्गतिरिति शङ्काऽपि निरस्ता। तन्मतेऽपि यथा न दृष्टान्तासिद्धिस्तस्य प्रकारस्य निश्चयाय लुकानापहृतमिति मूलं व्याचष्टे—लुक्कृतेत्यादिना। अयजनापत्तौ—अयचोऽप्राप्तौ। इत्यसिद्धिरिति। इत्याद्यसिद्धिरित्यर्थः। सम्भावनाघटितार्थसद्भावं प्रकटयति—यद्ययजित्यादिना। एतेन "उभौ साभ्यासस्य" इति निर्देशेन "उभयो ऽन्यत्र" इति वार्तिकस्वारस्येन च यत्र द्विवचनविषयत्वसम्भावना तत्रोभशब्दस्य प्रयोगः। यत्र तु न तथा, तत्रोभयशब्दस्य सः, यत्र तूभयपक्षेत्यादौ लुम्भवति तत्र लुका तद्विषयत्वस्यापहार इति नासाधुता। उभावित्यत्रैकादेशात्प्रागपि तद्विषयत्वान्नायच् एवमेव 'उभयत' 'उभयत्र' इत्यस्य सिद्धिरित्येतद् ध्वनयितुं विषयपदमुपात्तमिति भाष्यकृतः सिद्धान्तो ध्वनितः। स्वार्थिकत्वेनेति। एतेन द्विवचनशब्दोऽत्र द्वित्वविशिष्टार्थबोधकपरो योगेन नतु द्विवचनशब्द पर इति सूचितम्। तेनोभयोरुभावुभोभावित्यस्यापि सिद्धिः। कप्रत्ययस्यापीति—पाठः। अपिनोभशब्दद्विवचनयोः सङ्ग्रहः। द्वयोर्वचनन्द्विवचनमिति योगेन द्वित्वसंख्याप्रकारकसङ्ख्येयविशेष्यकबोधविषयार्थानुबोधकत्वरूपन्द्विवचनशब्देनोच्यते। त्रलादेस्तु विभक्त्यन्तस्य स्वार्थे विधानात्तत्कारकशक्तिप्रधानत्वमिति, नोक्तन्द्विवचनत्वमत उभयत उभयत्रेत्येतयोः सिद्धिरिति भावः। केचित्तु यद्युभकावित्यत्राकच् सिद्धिरेवायजभावाय सर्वादावुभशब्दपाठस्य फलम्। तदाऽकज्विधावेव "उभाव्ययसर्वनाम्नाम्" इति पठनीयन्तावतैवेष्टस्य सिद्धेरुभशब्दस्य सर्वादौ पाठो न कार्यः। सर्वनामसाहचर्यात्संज्ञादिव्यावृत्तिरपि भविष्यतीत्याहुः, तन्न। एवं सति पाठस्य क्वचिदसिद्धिरेव जातेति सूत्रे, गणे, वा पाठे इत्यत्र फलतो विशेषाभावेन लाघवाभावात्। प्रत्युत साहचर्याश्रयणे

नास्तीति। अनभिधानादिति भावः। तथा चोभयशब्दस्य द्विवचनानुत्पादादसर्वविभक्तिकत्वेनाव्ययत्वे प्राप्ते "तद्धितश्चासर्वविभक्तिः" (पा० सू०१।१।३८) इति सूत्रे "कृत्तद्धितानां ग्रहणं च पाठे" इति भाष्यं कैयटेनावतारितम्। **अस्तीति**। पचतिकल्पं पचतिरूपमित्यादिवारणेन पाठस्योपक्षीणत्वादनभिधाने प्रमाणं नास्तीति भावः। **तयप्प्रत्ययान्ततयेति**। उभयशब्दस्येति भावः। **नित्यैवेति**। "परेऽवरउभया अमि-

---

कप्रत्ययस्य स्वार्थिकत्वेन द्व्यर्थाभिधानसमर्थत्वेन वार्तिके द्विचनशब्देन तस्यापि ग्रहणम्। द्विवचनत्वं द्वित्वसंख्याप्रकारकसङ्ख्येयविशेष्यकबोधविषयार्थानुवाद(१) कत्वम्। अतसिलौ तु विभक्त्यन्तस्य स्वार्थे विहितौ इति तत्तत्कारकशक्तिप्रधानावेवातो न तयोरुक्तं द्विवचनत्वम्। कस्य तु अज्ञाताद्यर्थविशिष्टोभार्थे विधानेन तत्त्वमक्षतमेवेति भाष्याशयः। कल्पाद्यन्ते ऽयज्नैव भवति। तत्रोभयो मणिरित्यादौ अप्रवृत्तये अस्य "लिट्यभ्यासस्योभयेषाम्" (पा० सू० ६।१।१७) इति निर्देशेनामित्यत्वावश्यकत्वात्। कल्पबादेस्तस्मादनभिधानमेवेत्यलम्।

कैयटेनावतारितमिति। "उभयोऽन्यत्र" (वा०) इति वार्तिके उभयो मणिरुभये देवमनुष्या, इति भाष्यकृतोदाहरणात् स्वार्थिकोपक्रमेण तत्प्रवृत्तेश्चोभयोरपि ग्रहणमिति तस्य द्विवचनाभावोऽनभिधानादावश्यक इति तद्भावः। इति भाव इति।

गौरवमिति स्फुटमेव। नच यदि "अन्याभावो द्विवचनटाब्विषयत्वात्" इति वार्तिके द्विवचनशब्दो यौगिकस्तर्हि तरबादिष्वप्ययज् न स्यादिति वाच्यम्, तरबादीनाम्प्रवृत्तिनिमित्तगते तत्समानाधिकरणगुणगते वा प्रकर्षादौ विधानेन प्रकारद्वयस्याप्यत्राभावेनोभशब्दात्तरबादीनामुत्पत्तेरेवाभावात्। यद्यप्येका युपीतिवदेकस्य पुरुषस्योभयसमबलत्वप्रतिपादनायास्मात्तरप्प्राप्नोति, तथाप्यनभिधानात्तत्र तरबादिकन्न। तत्सत्वेऽप्ययज्नेति वार्तिकाशयः। ननु मूले ऽज्ञाताद्यर्थबोधकत्वेनाधिकबोधकतया इत्येव कथनं युक्तमिति, पञ्चकेति कथनमफलमत आह—सङ्ख्येति।

वार्तिकेति—अस्योभयोरपि ग्रहणमित्यत्रान्वयः। उभयोः—अवयव्यर्थकायजन्तस्वार्थिकायजन्तयोः। तस्य—उभयशब्दस्य। तद्भावः—कैयटाशयः। मूले—इति भाव इति कथनमङ्गचिबो-

प्र० (१) अनुवादकत्वमिति–अत्रानुवादकत्वपदेन बोधकत्वमात्रं विवक्ष्यते। अत्र एव "उभयोरुभावुभोभावित्यादौ नायच्" इति शेखरग्रन्थः सङ्गच्छते। तथाच भाष्यम्–केऽप्यन्तरेण वचनं द्विवचनपरो भविष्यति। कथम्, स्वार्थिकाः प्रत्ययाः प्रकृतितोऽविशिष्टा भवन्तोति प्रकृतिग्रहणेन स्वार्थिकानामपि ग्रहणं भवति इति हेतोः प्रकृतेः–कादिप्रकृतेरुभशब्दस्य ग्रहणेन–ग्राहकेण द्विवचनशब्देन स्वार्थिकानामपि ग्रहणमित्यर्थः।

"वस्तुतस्तु स्वार्थिकाः प्रत्ययाः प्रकृतितोऽविशिष्टा भवन्ति" इति भाष्यस्य स्वार्थिकप्रत्ययप्रकृतिपर्याप्तधर्माः स्वार्थिकप्रत्ययान्ते तदादावतिदिश्यन्ते इति यदागमपरिभाषावदर्थः। प्रकृतिग्रहणेन स्वार्थिकप्रत्ययविशिष्टस्य ग्रहणमिति यावत्। वैशिष्ट्यं च–स्वघटितत्वं—स्वनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयघटितत्वं—स्वविशिष्टाघटितत्वमेतत्त्रितयसम्बन्धेन। स्ववैशिष्ट्यं च–स्वेतरत्वं—स्वीयविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयेतरत्वमित्युभयसम्बन्धेन। तथाचोभशब्दग्रहणेनोभकशब्दस्यापि ग्रहणात्केऽप्युभशब्द-

न्ना" इति तु छान्दसत्वाद् बोद्ध्यम्। **अव्युत्पन्नाविति**। एतच्च पस्पशायां कैयटे स्पष्टम्।

एके—काशिकाकाराः। "एतन्त्वं मन्ये" इत्युदात्तस्य "उत त्वः पश्यन्" इत्यनुदात्तस्य च दर्शनादिति भावः। एकः-प्रथमः संहितया पाठे तान्तत्वस्यास्फुटत्वेऽपि तान्तश्छेत्तव्योऽन्यथा एकश्रुत्या सकृदेव पठेत्। न च तान्ते विप्रतिपत्तव्यम्। "त्वत्त्वसमसिमेत्यनुच्चानि" (फि० सू० ७८) इति फिट्सूत्रात्। तथा च ऋङ्मन्त्रः—"स्तरीरुत्वद्भवति, सूत उत्वत्" इति। वेदभाष्याकाराश्चेत्थं व्याचख्युः-त्वदिति सर्वानामसु पठितोऽनुदात्तोऽयमन्यपर्याय इति। जयदेवोऽपि प्रायुङ्क्त—'त्वदधरमधुरमधूनि पिबन्तम्' इति। त्वत्तोऽन्यस्या अधर इति विग्रहः। न तु तवाधर इति। 'पश्यति दिशि दिशि रहसि भवन्तम्' इति पूर्ववाक्येन सहानन्वयापत्तेः।

नेम इति। श्रूयते च-"प्र नेमस्मिन् ददृशे सोम" इति।

सम इति। तथा च श्रूयते 'नभन्तामन्यके समे'। 'मानो वृकाय वृकये समस्म'। 'उरुष्याणो अघायतः समस्मात्'। 'उतो समस्मिन्ना' इत्यादि। 'सिमः कृत्स्ने च शक्ते च स्यान्मर्यादावबद्धयोः'॥ श्रूयते च-'माद्रात्री वासस्तनुते सिमस्मै'। 'उच्छुक्रमत्कमजते सिमस्मात्'। उभयत्रापि 'सिमशब्दः सर्वपर्याय' इति वेदभाष्यम्।

गणसूत्र इति। यद्यपि भाष्ये अष्टाध्यायीस्थे सूत्रे "अपुरि इति वक्तव्यम्" (ग०वा०) इति वार्त्तिकं पठितम्, तथापि तद्गणसूत्रस्य शेषः। नतु जसि विभाषाविधायकस्य। "अत" इत्यधिकृत्य जसः शी-

---

इत्यभिमान इत्यर्थः। तद्बीजं तूक्तम्।

अनन्वयापत्तेरिति। तेन हि वाक्यशेषेण कृष्णस्य सम्बोद्ध्यत्यावगत्या संबोद्ध्यस्य च युष्मदर्थत्वेनानन्वयः। पिबन्तं भवन्तमिति चानन्वितमिति बोध्यम्।

बनायेत्याशयेनाह—इत्यभीति। तद्बीजन्तूक्तमिति। कैयटेनेति प्रतीकमुपादायोक्तभाष्यविरोधरूपमुक्तमित्यर्थः।

कृष्णस्येति। कृष्णम्प्रति सखीवाक्यमेतत्। अतो भवन्तमित्यनेन कृष्ण एव प्रतिपाद्यत्वेन विवक्षितः। अत एव तद्वाक्यात्पूर्वं पठितम्—

"अथ तान्तुमशक्ताश्चिरमनुरक्तां लतागृहे दृष्ट्वा। तच्चरितं गोविन्दे मनसिजमन्दे सखी प्राह"॥

इति वाक्येनैकवाक्यं भवति। युष्मदर्थत्वे इति। तवाधर इत्यत्रेति शेषः। अनन्वितमिति। यदि युष्मदर्थ एवात्र विवक्षितः स्यात्तदा भवन्तमित्यत्र यो भवच्छब्दस्तत्प्रतिपाद्यो ऽपि कृष्ण एवेति

स्य द्विवचनपरत्वमेवेत्युभशब्दपाठो व्यर्थः। अत एव प्रकृतितोऽभिन्ना इत्यर्थकं "प्रकृतितोऽविशिष्टा" इति भाष्यं सङ्गच्छते। जराशब्दात्कप्रत्यये जरसादेशस्तु निर्दिश्यमानत्वाभावान्न। श्वशुरकशब्दात् "राजश्वशुराद्यत्" इति यदादेरतिप्रसङ्गस्त्वनभिधानाद्वारणीय इति बोध्यम्।

विधानात्, टाबन्तात्प्राप्त्यभावात् ।

अन्तरायामिति । प्राकाराद्बाह्यायां तदन्तर्वर्तिन्यां वेत्यर्थः । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया एकादेशस्य पूर्वान्तत्वेन ग्रहणाद्वा प्राप्तिर्बोध्या । त्यद्, तद्, एतौ उक्तपरामर्शकौ । तत्राद्यश्छान्दस इति गणरत्नकारः । तन्न । "स्यश्छन्दसि बहुलम्" (पा० सू० ६।१।१३३) इति सूत्रे छन्दोग्रहणवैयर्थ्यापत्तेः ।

एकोऽन्यार्थे प्रधाने च प्रथमे केवले तथा ।
साधारणे समानेऽल्पे संख्यायां च प्रयुज्यते ॥

स्वाभिधेयेति । स्वस्य पूर्वादिशब्दस्याभिधेयेनापेक्ष्यमाणस्यावधेर्नियम इत्यर्थः । 'दिशः सपत्नी भव दक्षिणस्या' इत्यादावपि व्यव-

---

अत्र पक्षे त्वं इत्येकश्रुत्योदात्तानुदात्तयोर्निर्देश इति बोध्यम् । प्राप्त्यभावादिति । पूःशब्देन स्त्रीत्वविशिष्टस्यैव बोधनेन तादृशार्थस्य विशेष्यत्वे एव तत्प्रवृत्तेः । अत एव भाष्ये 'अन्तरायाम्' इति स्त्रियां सप्तम्यामेवोदाहृतमिति भावः ।

केवल इति । असहाय इत्यर्थः । स्वाभिधेयापेक्षावधीति समस्तपाठं व्याचष्टे—स्वस्येत्यादि । अपेक्षेति कर्मणि घञ् । व्यवस्थाऽस्त्येवेति । पूर्वादिशब्दैरेकस्या एव दिश उपाधिकृतभेदस्य प्रतिपादनम् । उपाधिश्च पृथ्वीमध्यं, तत्प्रान्तवर्तिनश्चत्वारः पर्वताश्च । रामायणे किष्किन्धायां सुग्रीवेण मध्यदेशावधिकस्यैव दिग्विभागस्योक्तेः ।

स्वीयाधरपानं स्वकर्तृकं बाधितमित्यनन्वय इति भावः । अत्र पक्ष इति । एकस्य तान्तत्वमिति पक्षमित्यर्थः । निर्देश इति । तेन एतत्वमिति मूलोक्तयोर्वेदवाक्ययोरुपपत्तिरिति भावः ।

पूःशब्दार्थस्य विशेष्यत्वे संज्ञा नेति वार्तिकार्थ इत्याशयेनाह—पूःशब्देनेति । एतेन गणसूत्रशेषत्वे प्रमाणत्वमुक्तम् । अत एव—स्त्रीरूपस्य पुरोरूपार्थस्य विशेष्यत्वादेव । उदाहृतमिति । यद्यष्टाध्यायीस्थसूत्रस्य शेषः स्यात्तदा जस्परकप्रयोगमेव कुर्यात् । सप्तम्यामेवेति अष्टाध्यायीस्थसूत्रशेषत्वेऽप्पुर इति वक्तव्ये, पुरीतिसमुदायोपादानेन सप्तम्युपादानेन चान्तरस्याः पुर आगत इति भवत्येवेति तात्पर्यम् । असहाय इति । एतदर्थक एकशब्द 'एकाकिभिः क्षुद्रकैर्जितम्' इत्यत्र प्रसिद्धः ।

समस्तपाठमिति । क्वचित्तु स्वाभिधेयापेक्षोऽवधिनियम इत्यसमस्तपाठः, तत्रापेक्षशब्दः कर्मघञन्तोऽवधिशब्दार्थविशेषणं यदि विवक्षितम्, तदा सापेक्षत्वेन समासानुपपत्तिः । नियमशब्दार्थस्य विशेष्यत्वे त्वनन्वय इति दूषणम्परिहृतम् । अपेक्षशब्दावधिशब्दयोः कर्मधारयोत्तरनियमपदेन षष्ठीतत्पुरुष इति भावः । कर्मणीति । "अकर्तरि च कारके" इति सूत्रेणेत्यादिः । ननु व्यवस्थायामित्यसङ्गतम् । व्यवस्था प्रवृत्तिनिमित्तकत्वं हि दिक्शब्दत्वमित्यर्थः स्यात्, स त्वयुक्तः, तस्याः प्रवृत्तिनिमित्तत्वाभावात् । दिग्वाचकशब्दत्वस्यैव दिक्शब्दत्वेन सुप्रसिद्धत्वात् । अत एव "दिङ्नामान्यन्तराले" इति सूत्रं सङ्गच्छत इत्यत आह—पूर्वादिशब्दैरिति । एकस्या एवेति । सा च आकाशवदेकैवेति तर्कशास्त्रे प्रसिद्धम् । भेदस्येति । कल्पितस्येति शेषः । ननु पृथिवीमध्यस्यावधित्वमप्रसिद्धम्, हरिवंशादौ पर्वतानामेव चतुर्णामवधित्वस्य प्रसिद्धत्वादत आह—रामायण इति । मध्यदेशावधिकस्यैवेति । विन्ध्यहिमालययोर्मध्यदेश आर्यावर्तेति, तदपेक्षया स्वावस्थित्यधिकरणमाल्यवदपेक्षया वेत्यर्थः । यत्र यस्यावस्थितिस्तदपेक्षया मध्यत्वव्यवहारो हि लौकिकव्यवहार एव

स्था अस्त्येव, प्रसिद्धत्वात्तु नावधिवाची शब्दः प्रयुज्यते। न च संज्ञात्वान्निषेधः। आधुनिकसङ्केतो हि संज्ञा न च दिक्षु सा ऽस्ति इति अस्तातिप्रकरणे कैयटहरदत्तादयः। अत्र दिक्षु चिरन्तनः, कुरुषु तु आधुनिकः संकेत इत्यत्र व्याख्यातृवचनमेव प्रमाणम्। एतेन "विश्वेषां देवानाम्" इति व्याख्यातम्। वेदप्रसिद्धत्वात्। देवगणविशेषे विश्वशब्दस्याधुनिकसंकेताभावात्।

दक्षिणा गाथका इति। इहामुकस्मात् कुशला इति अवध्यन्वयसम्भवेऽपि तन्नियमो नास्तीति भावः। अधरे ताम्बूलरागः। उत्तरे प्रत्युत्तरे च शक्त इत्यपि प्रत्युदाहर्तव्यम्। कथं तर्हि 'तथा परेषां युधि च' इति कालिदासः, 'अपरे प्रत्यवतिष्ठन्ते' इत्यादि च।

अत्राहुः—देशवाचितया व्यवस्थाविषयोरेव परापरशब्दयोरुपचा-

पृथ्वीमध्यं च मध्याह्नसूर्यसंयोगिदेशः। एवं च तन्मध्यभागमवधिकोदयाचलादिपर्यन्तदेशरूपोपाधिविशिष्टदिशि पूर्वादिशब्दानां तत्तच्छब्दं प्रवृत्तिनिमित्तीकृत्य प्रवृत्तिरित्युपाध्यन्तर्गततया व्यवस्थाऽस्त्येव। उदयाचलपर्यन्तरूपोपाधेस्तदभिधेयस्य तदाकाङ्क्षत्वं चास्त्येव। मध्याह्नसूर्यसंयोगिदेशात्तत्सन्मुखदेश उदक्। तत्पृष्ठस्थदेशश्च दक्षिणा। मध्याह्ने सूर्यस्योदङ्मुखत्वात्। स्पष्टं चेदं हेलाराजिये। व्यवस्थायामिति च विषयसप्तमीति भावस्तदाह—प्रसिद्धत्वादिति। देशवृत्तीनां तत्तदवधिकोदयाचलसंन्निहितत्वादिप्रवृत्तिनिमित्तमित्यादि बोध्यम्। आधुनिकसङ्केतो हीति। असंज्ञापदसामर्थ्यादन्यथा सर्वादीनां केवलरूढत्वेनेन्द्रादिपदानामिव रूढत्वरूपसंज्ञात्वस्य सर्वत्र सत्वात्तदसङ्गतिः स्पष्टैवेति भावः। व्याख्यात्रिति। कैयटादीत्यर्थः। आधुनिकसंङ्केताभावादिति। किंत्वैश्वर एवेति भावः।

यदि तत्रोत्कर्षस्यावधिसापेक्षत्वाद्व्यवस्थास्तीत्याग्रहस्तदा प्रत्युदाहरणान्तरमाह—अधरे इत्यादि। अत्रापि संज्ञात्वं मत्वाऽऽह—उत्तरे इत्यादि। उपचारादिति।

अत आह—पृथिवीमध्यङ्केति। एवञ्च। सुग्रीवकृतभेदप्रतिपादने च तन्मध्यभागेति स्वावस्थितो मध्यान्हसूर्यसंयोगिदेशभिन्नो मध्यदेशरूपो भाग इत्यर्थः। उदयाचलादीत्यादिना—अस्ताचलपरिग्रहः। पूर्वादिशब्दानामिति। दिग्वाचकानामिति शेषः। व्यवस्थालक्षणघटनायाह—उदयाचलेति। तदाकाङ्क्षत्वञ्चेति। चो हेतौ यतस्तदाकाङ्क्षत्वम्; अतो व्यवस्थाऽस्त्येवेत्यन्वयः। तत्सन्मुखेति। तत्कालिकसूर्यसम्मुखेत्यर्थः। देशवृत्तीनामिति। पूर्वादिशब्दानामिति शेषः। ननु रूढ्या यैः शब्दैरर्थाः प्रतिपाद्यन्ते; ते संज्ञाशब्दाः यथेन्द्रादिशब्दाः। एतेषाञ्च शब्दापेक्षया प्रवृत्तिनिमित्तमन्यदेव वाच्यम्, अन्यथा शब्दरूपप्रवृत्तिनिमित्तभेदादिन्द्रशक्रादिशब्दानाम्पर्यायवाचकतानुपपत्तिः। एकस्य धर्मस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वे हि तदिति—पूर्वादिशब्दभिन्नं किम्प्रवृत्तिनिमित्तं तेषाम् इत्याकाङ्क्षायामाह—देशवृत्तीनामिति। केवलरूढत्वेनेति। अत्र केवलेत्यनेन योगरूढत्वादिव्यवच्छेदः। इन्द्रादिपदानामित्यनेन—शब्दस्वरूपातिरिक्तम्प्रवृत्तिनिमित्तमिति ध्वनितम्। आधुनिकसङ्केतस्थले तु शब्दस्वरूपमेव प्रवृत्तिनिमित्तमिति भावः। नन्वाधुनिकसङ्केताभावेऽपि चिरन्तनसङ्केताभावात्कथमेतदत आह—किन्त्वैश्वरेति। तत्र—दक्षिणागाथका इत्यत्र। आग्रह इत्यनेन।

राच्छत्रौ प्रतिवादिनि च प्रयोगः। न चैवमुपसर्जनता। न हि लाक्षणिकत्वमुपसर्जनत्वम्। किं तु स्वार्थविशिष्टार्थान्तरसंक्रमः। स च समासादिवृत्तावेव। अत एव भूवादिसूत्रे "एतान्यपीति—एतत्प्रतिपाद्यानि वस्तूनीत्यर्थः" इति कैयटोक्तिः सङ्गच्छते। वस्तुतस्तु परापरशब्दयोर्देशान्तरनिष्ठत्वादिकमेवार्थः। शत्रुत्वादिकं तु आर्थिकोऽर्थः।

असंज्ञायां किम्, उत्तराः कुरवः। सुमेरुमवधिमपेक्ष्य कु-

तत्त्वारोपादिति भावः। अर्थान्तरसंक्रम इति। स्वार्थविशिष्टार्थान्तरबोधकत्वमित्यर्थः। इदं च "ञितश्च तत्प्रत्ययात्" (पा० सू० ४।३।१५५) इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितम्।

मेवार्थ इति। देशद्वयमपि तच्छक्य इत्यर्थः। तुल्यन्यायादेतच्छब्दस्यापि कैयटोक्तार्थः शक्य इति ध्वनितम्। सुमेरुमिति। हिमवानवधिरिति तु 'ये केचन

नियमाभावो दर्शितः। ननूपचारो हि लक्षणा, सा च शक्यतावच्छेदकारोपरूपेति कथम्प्रकृते सा, इत्यत आह—तत्त्वेति। देशनिष्ठपूर्वोक्तशक्यतावच्छेदकारोपादित्यर्थः। मूले—स्वार्थविशिष्टार्थान्तरेत्यादि। स्वार्थविशिष्टं यदर्थान्तरन्तद्विशेष्यकप्रतीतिजनकत्वमेवोपसर्जनत्वन्नतु लाक्षणिकत्वम्, इत्यत्र भाष्यीयप्रयोग एव प्रमाणमित्याह—एतान्यपीति। अत्रैतच्छब्दस्यैतत्प्रतिपाद्यवस्तुनि लक्षणायामपि त्यदाद्यत्वस्य दर्शनेन लाक्षणिकत्वमुपसर्जनत्वव्यवहारनियामकन्नेति भावः। स्वार्थविशिष्टेत्यस्योपसर्जनपदार्थत्वमपि भाष्यकारसम्मतमिति सूचयन्नाह—इदञ्चेति। तत्र हि ञितो विकारावयवार्थकः प्रत्ययस्तस्माद्विकारावयवार्थको ञिदेव यथा स्यादित्यर्थं सूत्रम्, इति प्रयोजनं तस्य सूत्रस्य उक्त्वा "समुदाये दृष्टाः शब्दा अवयवेऽपि वर्तन्ते" इति न्यायेन विकारविकारेऽपि प्राथमिकप्रत्ययान्तस्य 'प्रवृत्तिर्भविष्यतीति सूत्रन्निष्प्रयोजनमित्यभिधाय, प्रकृतिवाचकस्य शब्दस्य यद्यपि प्रथमविकारे प्रकृतिप्रकृतिकप्रत्ययान्तस्यापि प्रवृत्तिरस्तीति, ततो विकारे प्रत्ययः प्राप्नोतीत्याशङ्क्यानभिधानात्ततो न भविष्यतीति अभिधाने हि सत्यन्यतोऽपि मयट् न प्राप्नोति, 'बैल्वस्य विकार' इति यद्यनभिधानन्नाश्रीयते, तदा "ञितश्च तत्प्रत्ययात्" इति सूत्रमपनीय बैल्वमयादिनिवृत्त्यर्थन्तत्प्रत्ययान्ताल्लुग्भवतीत्युक्त्वा, यदि लुक् क्रियते, पालाशी समिदिति न सिध्यति। अत्र पलाशशब्दात् "पलाशादिभ्यो वा" इत्यञ्, तदन्ताद्विकारे मयटि, तस्य लुकि, अनुपसर्जनलक्षण ईकारो न प्राप्नोतीति दूषणमभिधाय मा भूदेवमञ् योऽनुपसर्जनमित्येवं गृह्यमाणविशेषणमनुपसर्जनादित्येतदिति पूर्वपक्षिणोक्तम्। इह तर्हि दोषः स्यात्काशकृत्स्निना प्रोक्ता मीमांसा काशकृत्स्नी, तामधीते 'काशकृत्स्ना ब्राह्मणी' अत्राणन्तादितीकारः स्यात्तस्मादस्तु अनभिधानादित्येवेति भाष्ये उक्तम्। अनेन भाष्यग्रन्थेन स्वार्थविशिष्टार्थान्तरबोधकत्वमुपसर्जनत्वमिति ध्वनितमित्यर्थः। अयमपीति। पूर्वादिशब्दानान्दिशि दिगवच्छिन्ने च स्वभावतो वृत्त्याऽऽदेशो यथा शक्यस्तथा देशान्तरनिष्ठत्वविशिष्टत्वविशिष्टस्यापि दिगवच्छिन्नतया सोऽपि शक्य एवेत्यर्थः। तुल्यन्यायादिति। यथा परदिगवच्छिन्नदेशे वर्तमानानां शत्रूणां दिगवच्छिन्नत्वेन परशब्दस्य मुख्या वृत्तिः शक्तिरेव, तथा सर्वनामः एतच्छब्दस्य बुद्धिस्थशक्ततया तत्र कैयटोक्तार्थशक्तिरेवास्तु, न लक्षणाया अवसर इति भावः।

हिमवानवधिरिति। अस्य श्रूयत इत्यत्रान्वयः, क्व श्रूयत इत्याकाङ्क्षायामाह—ये केचनेति। ऐतरेयब्राह्मणमाश्वलायनानाम् तत्र 'परेण' इति एनबन्तम्, उदीच्यान्दिशि हिमवन्तम्परेण हिमवत्परभागे जनपदा ग्रामविशेषा उत्तरकुरुनामकाः उत्तरमद्रनामका इत्यर्थः। आधुनिकसङ्केतत्वं व्यवस्था-

रुषूत्तरशब्दो वर्त्तते इत्यस्तीह व्यवस्था। किं तु आधुनिकसंकेतोऽयमित्याहुः।

"स्वमज्ञातिधनाख्यायाम्" (पा० सू० १।१।३५)॥ आत्मात्मीयज्ञातिधनवाची स्वशब्दः, तत्र ज्ञातिधनयोः पर्युदासात् आत्मात्मीयौ परिशिष्टावित्याशयेन व्याचष्टे—**आत्मीया इत्यर्थः, आत्मान इति वेति**। यत्त्वाहुः-आत्मनि स्वशब्दो नपुंसकः। तेन स्वे, स्वाः, इत्युदाहरणं तत्र न सम्भवतीति। तच्चिन्त्यम्। आत्मन्यपि स्वशब्दस्य पुंस्त्वात्। "विभाषा जसि" (पा०सू० १।१।३२) इतिप्रकरणे 'स्वमात्मीये' इत्येव वक्तव्ये गुरुनिर्देशं कुर्वतः सूत्रकारस्यैवात्र प्रमाणत्वात्।

यदपि स्वोक्तेऽर्थे उपष्टम्भार्थम्—

"स्वो ज्ञातावात्मनि स्वं त्रिष्वात्मीये स्वोऽस्त्रियां धने"॥

इति अमरसिंहोक्तिमाहुः। तदपि चिन्त्यम्। कोशे हि आत्मनीति पूर्वान्वयि। स्वमिति तु उत्तरान्वयि। तथा च हेमचन्द्रः—

"द्यौः स्वर्गनभसाः स्वा ज्ञात्यात्मनोः स्वं निजे धने"॥ इति।

मेदिनीकारोऽपि—

स्वः स्यात्पुंस्यात्मनि ज्ञातौ त्रिष्वात्मीयेऽस्त्रियां धने॥ इति।

परेण हिमवन्तं जनपदा उत्तरकुरव उत्तरमद्रा' इति ऐतरेयब्राह्मणे श्रूयते। उत्तरा इत्यस्य तन्नामान इत्यर्थस्तदाऽऽह—आधुनिकेति। 'उत्तराः कुरवो दक्षिणान् कुरूनपेक्ष्योत्तरा उच्यन्ते' इति तु कपिञ्जलाधिकरणे शाबरभाष्ये उक्तम्। हेमचन्द्र इति। कोशयोरविरोधे सम्भवति विरोधो न न्याय्य इति भावः। यदि तु एवमन्वये—

स्वो ज्ञातावात्मनि धने त्वक्ली आत्मीयके त्रिषु।

इति पाठेनैव सिद्धे त्रिः स्वग्रहणवैयर्थ्यापत्तेः॥

(१)बन्धूकबन्धूभवदेतदस्या मुखेन्दुनानेन सहोज्जिहाना॥

रागश्रिया शैशवयौवनीयां स्वमाह सन्ध्यामधरोष्ठलेखा॥ १॥ इति।

श्रीहर्षश्लोके आत्मानमित्यर्थकस्वमित्यस्य बन्धूकबन्धूभवदिति विशेषणेन च नपुंसकत्वमस्तीत्युच्यते तर्ह्यस्तु, मेदिन्यादिप्रामाण्यात्पुंल्लिङ्गोऽप्ययमस्त्येवेति स्वे, स्वा

विषयत्वञ्च स्पष्टयति—उत्तरा इत्यादिना। सम्भवतीति। शत्रन्तात्सप्तमी, अमर इति शेषः। एतेन तत्र भिन्नार्थत्वकल्पनमन्याय्यमिति ध्वनितम्। आपततीत्यस्या अत आत्मनि स्वमित्यन्वयेनेति विशेषः। अस्याः—दमयन्त्याः, मुखेन्दुना—मुखचन्द्रेण सहैव, उज्जिहाना—उदयम्प्राप्ता, अधरोष्ठलेखा—लेखाकारोऽधरोष्ठः, रागश्रिया-स्वनिष्ठरक्तिमशोभया, बन्धूकं मध्याह्नविकसितम्पुष्पं, तस्य बन्धुः समभवत्। अतिशयेन तत्सदृशमारक्तमिति यावत्। स्वमात्मानं शैशवयौवनस्य

वि० (१) नैषधीयचरिते सप्तमसर्गे सप्तत्रिंशत्तमो दमयन्त्या अधरोष्ठवर्णनात्मकोऽयं श्लोकः।

तस्मात् स्वे स्वा इत्यस्यात्मान इति विवरणं सम्यगेवेति स्थितम्।

ज्ञातिधनवाचिनस्त्विति। ताच्छील्ये णिनिना ज्ञातिधनयोरपि आत्मीयत्वं पुरस्कृत्य प्रवृत्ता सर्वनामताऽस्त्येवेति ध्वनयति। एतदर्थमेव हि सूत्रे आख्याग्रहणं कृतम्।

"अन्तरं बहिर्योगोपसंव्यानयोः" (पा० सू० १।१।३६)॥ बहिरित्यनावृत्तो देशो बाह्यं चोच्यते। तत्राद्यमथ गृहीत्वाऽऽह—**बाह्या इत्यर्थ इति**। द्वितीये तु आभ्यन्तरा इत्यर्थो बोद्धव्यः। बाह्येन हि आभ्यन्तरस्य योगोऽस्ति। अर्थद्वयमप्याकरे स्थितम्। उपसंव्यानशब्दोऽपि करणव्युत्पत्त्योत्तरीयपरः। कर्मव्युत्पत्त्या त्वन्तरीयपरः।

"पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा" (पा० सू० ७।१।१६)॥ अत्रेदमवधेयम्—एतत्सूत्रं "जसः शी" इत्यत्रानुवर्त्य वाक्यभेदेन व्याख्येयम्। "वा च्छन्दसि" (पा० सू० ६।१।१०६) इत्येतत् "अमि पूर्वः" (पा० सू० ६।१।१०७) इत्यत्र यथा। एवं चाष्टाध्याय्यां "पूर्वपर—" (पा० सू० १।१।३४) इत्यादित्रिसूत्री गतार्थेति महल्लाघवम्। एकशब्दस्याष्टावर्था उक्तास्तत्र विशेषमाह—**संख्यायामिति**। अन्येषु सप्तसु तु वचनान्तरमपि स्यादेव। एके, एकेषामिति यथेति भावः।

इत्युदाहरणं न सम्भवतीति प्राचीनोक्तिरसङ्गतैवेति ध्वनयन्नाह—विवरणं सम्यगेवेति। एतदर्थमेवेति। एतदर्थमपीत्यर्थः। धनत्वेनात्मीयस्य बोधो माभूदित्यर्थं चेत्यपि बोध्यम्। आत्मात्मीयाख्यायामिति तु नोक्तं लाघवाभावात्।

बाह्यं चेति। उक्तबहिर्देशस्थमित्यर्थः। उपसंव्यानशब्दोऽपीति। एवं च तद्ग्रहणं बहिर्योगस्य गृहेष्वेव प्रसिद्धिमाश्रित्य सूत्रे कृतमिति भाव.।

महल्लाघवमिति। त्रिसूत्र्या जसाधारे शीभावे एव विकल्पविधानात्। "व्य

सम्बन्धिनी सन्ध्या अहमेव सन्ध्येति बोधयति। बालस्यान्ते तारुण्यादौ अधरोष्ठेऽधिका रक्तिमा भवतीति प्रसिद्धम्। आख्याग्रहणस्य प्रयोजनान्तरसम्भवादेतदर्थमेवेत्येवकारोऽनुपपन्न इत्याशयादाह—एतदर्थमपीति। पर्युदाससमर्पकवाक्योपादानेन तदर्थबोधनापेक्षया साक्षाद्धेयार्थवाचकशब्दोपादानमुचितमिति कस्यचिदुक्तिं खण्डयति—आत्मेति। लाघवाभावादिति। यथास्थितसूत्रापेक्षया आत्मेत्याद्युक्तौ मात्राधिक्येन लाघवाभावादित्यर्थः। पदलाघवं यद्यपि सम्भवति, तथापि ज्ञातित्वेन धनत्वेनाख्यायाम्माभूदित्येवमर्थम् अधुनाप्याख्याग्रहणस्यावश्यकतया लाघवं नास्तीति भावः।

उक्तबहिर्देशस्थमिति। प्राकारपरिखाद्यावृत्तदेशाद्बहिर्देशस्थमित्यर्थः। ननूपसंव्यानशब्दो यदि व्युत्पत्तिभ्यामुभयपरस्तर्हि तदुपादानमेव व्यर्थं बहिर्योगेन गतार्थत्वादत आह—एवञ्चेति। तस्योभयपरत्वे चेत्यर्थः। प्रसिद्धिमाश्रित्येति। पाणिनेः सर्वज्ञत्वस्यानुपपत्तिः स्यादिति भावः। आश्रित्येत्यनेन गतार्थत्वम्भाष्योक्तन्ध्वनितम्।

ननु त्रिसूत्रीसत्वे ऽकच्स्वरयोरपि विकल्पयोः सिद्धिर्भवति, भवत्सम्मतव्याख्याने तु कथमत आह—त्रिसूत्र्येति। जसाधार एव। इत्यनेनाकजादि नित्यमेवेति सूचितम्। अव्यवस्थायां

"न बहुव्रीहौ" (पा० सू० १।१।२९) ॥ कृते बहुव्रीहौ निषेधो व्यर्थः। "उपसर्जनीभूता न सर्वादय" इति वक्ष्यमाणत्वादत आह—**चिकीर्षिते इति । समासात्प्रागेवेति च । प्रक्रियेति ।** अलौकिके विग्रहवाक्ये इत्यर्थः। नन्वस्तु तत्राकच् अत आह—**स चेति ।** न च निमित्तस्यानुपसर्जनत्वस्य विनाशोन्मुखत्वात्प्रागेव संज्ञा न भविष्यतीति वाच्यम् । 'अकृतव्यूहपरिभाषया' अनित्यत्वात् । तत्र चैतत्सूत्रस्यैव ज्ञापकत्वात् । **अतिभवकानिति ।** एतदेव ज्ञापनफलमिति भावः । **इष्टापत्तिं कृत्वेति ।** "च्छ्वोः शूठ्" (पा०सू०६।४।१९) इति

वस्थायाम्" इत्यादि गणे एव पाठविशेषणमिति भावः ।

वक्ष्यमाणत्वादिति । एकद्वा इति बहुव्रीहेरभिधानेऽपि तत्रैकद्व्यन्यतरा इत्यर्थादुपसर्जनत्वमेव । समासान्ते कृते विशिष्टस्य सर्वाद्यन्तत्वाभावाच्च । समासान्तानामुत्तरपदावयवत्वं तु नेत्युक्तम् । **चिकीर्षित इतीति ।** अध्याहारलभ्यमेतत् । एतदर्थमेव "न बहुव्रीहि" इति वक्तव्ये "बहुव्रीहौ" इति गुरुनिर्देश इति भावः । **विनाशोन्मुखत्वादिति ।** यद्यप्यलौकिके एवैकार्थीभावस्यारोपोऽस्ति तथाऽपि तत्र स्वार्थविशिष्टार्थान्तरबोधकत्वरूपोपसर्जनत्वाभावादेवमुक्तम् । **अनित्यत्वादिति ।** अत-

---

रूपद्वयापत्तिं वारयति—**व्यवस्थेति ।** **पाठविशेषणमिति ।** त्रिष्वपि सूत्रेषु योगविभागं कृत्वा पाठविशेषणत्वं सम्पादनीयं तिष्ठो गोत्रादिनीत्यत्रैवेति भावः । यदि "जसः शि" इत्यत्रेव "पूर्वादिभ्य" इति सूत्रेऽपि "सर्वनाम्न" इत्यस्य सम्बन्ध इति स्वीक्रियते, तदा गणे योगविभागो मास्तु, अर्थनिर्देशस्य संज्ञाप्रवृत्तावेव निमित्तत्वमस्तु, तथा च ततोऽपि लाघवमित्यपि बोध्यम् ।

ननु "संख्ययाव्यय" इति सूत्रविहितबहुव्रीहौ निरुक्तोपसर्जनत्वाभावेन तत्र निषेधार्थं सूत्रमस्त्वित्यत आह—**एकद्वेति ।** अत एव तस्य विषये प्रथमसूत्रेणैव बहुव्रीहिसंज्ञामाश्रित्य तत्प्रत्याख्यानं भाष्यकृत्सम्मतं सङ्गच्छते । सूत्रकारमतेऽप्याह—**समासान्त इति ।** "बहुव्रीहौ संख्येये डज्" इति समासान्ते कृत इत्यर्थः । तेषां समासार्थालौकिकविग्रहवाक्यावयवत्वेन समुदायावयवत्वस्य सत्वादिति भावः । **उक्तमिति ।** "अर्थवदधातुः" इति सूत्रे एवेति शेषः । **एतदर्थमेव**—अध्याहारार्थमेव । एवञ्च बहुव्रीहिपदं वाच्यार्थपरमेवेति भावः । अकृतव्यूहपरिभाषयैवेष्टसिद्धौ "न बहुव्रीहौ" इति सूत्रे 'चिकीर्षित' इति व्याख्यानं व्यर्थमित्याशङ्कां निराचिष्टे मूले—**न चेति ।** अलौकिकप्रक्रियावाक्ये समासप्रयोजकैकार्थीभावारोपस्य सर्वजनप्रसिद्धत्वादेव निषेधस्य सिद्धौ सूत्रस्य वैयर्थ्यमेव समाधत्ते—**यद्यपीत्यादिना ।** आरोपः—आहा(१)र्यारोपः । **स्वार्थविशिष्टेति ।** स्वप्रधानीभूतोऽर्थः समासात्प्राक् स्थितः स एवाधुना अर्थान्तरम्प्रति विशेषणम्भवति । अत एव भाष्ये—"संज्ञोपसर्जने च विशेषे ऽवतिष्ठते" इत्युक्तम् । **उपसर्जनत्वाभावादिति ।** यद्यप्यारोपोऽस्ति, तथापि तस्यार्थबोधनाय न कस्यापि प्रयोग इति वस्तुगत्या तन्नास्तीति भावः । **अत एव**—अनित्यत्वादेव, सा—अकृतव्यूहपरिभाषा, "न बहुव्रीहौ" इति सूत्रसत्वे तत्—"अकृत" इति परिभाषाया अनित्यत्वे ज्ञापकं, तस्य सूत्रस्येष्टापत्त्या प्रत्याख्याने तु किन्तस्या अनित्यत्वे ज्ञापकमित्याकांक्षायां सतुकिनिर्देशस्य ज्ञाप-

---

वि० (१) बाधज्ञानसमकालिकेच्छाजन्यं ज्ञानमाहार्यज्ञानम्, तस्यारोप इत्यर्थः ।

सतुक्ग्रहणं, प्रकृतिप्रत्यापत्तिवचनं वा अनित्यत्वे ज्ञापकम् । लक्ष्यानु-

एवातिभवकानित्यादिसिद्धिः । वस्तुतः सा भाष्यानुक्त(१)त्वान्नास्त्येवेति बोध्यम् । सतुक्कग्रहणमिति । "च्छ्वोः शूठ्" (पा० सू० ६।४।१९) इति सूत्रे प्रष्टेत्यादावन्तरङ्गत्वाज्जातस्य तुको निवृत्तये तत्क्रियते । सतुक्कनिर्देशसामर्थ्याच्च नान्त्यस्य शः । वाञ्छादिप्रकृतिकक्विबन्तादेस्तु अप्रयुक्तत्वेन लक्षणविषयतैव नेत्यादि (२)भाष्ये स्पष्टम् । तत्परिभाषासत्त्वे हि शादेशे निमित्तविनाशेन पूर्वं तदप्रवृत्तिरेवेति स व्यर्थ एव स्यादितिभावः । प्रकृतिप्रत्यापत्तीति । कंसं घातयतोस्यादौ कुल्लुकि तन्निमित्तकादेशनिवृत्तये क्रियमाणं "आख्यानात्कृतस्तदाष्टे कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिश्च" इति वचनमित्यर्थः ।

अत्रेदं चिन्त्यम्—लुक्यपि प्रत्ययलक्षणसत्त्वाद्राजा, ऐनेय इत्यादाविवाकृतपरिभाषाया अत्राप्राप्तिः । "न लुमता" (पा० सू० १।१।६३) इति निषेधस्तु प्रत्यये परतो जायमानपूर्वकार्य एवेति स्पष्टमेव । तस्मात्पुष्ययोगं जानाति पुष्येण योजयतीत्ये-

कता मूले उक्ता । तामुपपादयति—छ्वोः शूड् इत्यादिना । सतुक्केति । रूपे विद्यमानार्थकसहशब्देन बहुव्रीहिसमासे कप् । तुको ऽन्तरङ्गत्वम्प्रकृतिसम्बन्धिवर्णमात्रापेक्षत्वेन बोध्यम् । तत्—सतुक्कग्रहणम् । अलोन्त्यपरिभाषाप्रवृत्तिशङ्कां वारयति—वाञ्छादिति । न च सतुक्कनिर्देशे "राल्लोप" इति सूत्रेऽपि सतुक्कस्यैवानुवृत्तिः स्यात्तथा च हूः हुरावित्यादि न सिध्यतीति वाच्यम्, "मूर्तौ घनः" "द्रवमूर्तिस्पर्शयोः" इति निर्देशेन,"न क्ये" इतिनिषेधारम्भेण, च "राल्लोप" इति सूत्रे तुग्रहितस्यानुवृत्तिसम्भवात् । भाष्ये स्पष्टमिति—तत्र हि "उत्पुच्छयतेरप्रत्ययः उत्पुडिति प्राप्नोति, उत्पुदिति चेष्यते, तथा वाञ्छयतेरप्रत्ययः, वान् वान्शौ वान्श इति न सिध्यति, वान्वाञ्छौ वाञ्छ इति प्राप्नोति, "यथालक्षणमप्रयुक्ते" इत्युक्तम् "उत्पुच्छयतेरप्रत्यय" इत्यनेन पुतञ्छादयतीति विग्रहे पृषोदरादित्वात्पुतशब्दान्तलोपे छदधातोर्डप्रत्यये निष्पन्नो यः पुच्छशब्दस्तस्मादाख्याने णिजिति दर्शितम् । तन्निमित्तकादेशेति । "हनश्च वध" इत्यनेनाप्सन्नियोगेन वधादेशस्य विधानात्सन्नियोगशिष्टत्वमात्रेण वधादेशस्य कृन्निमित्तत्वम् ।

इदं चिन्त्यमिति—वक्ष्यमाणं चिन्तनीयम्, दृष्टान्ते हल्ङ्यादिलोपे "यस्य" इति लोपे जातेऽपि प्रत्ययलक्षणेन यथा निमित्ताविनाशबुद्धिस्तथा कृल्लुक्यपि सन्नियोगाविनाशबुध्या "अकृत" इति परिभाषायाः प्रवृत्तिर्न भविष्यतीत्यभिहितम् । पूर्वकार्य एवेति । लुप्तप्रत्ययपरतो यः पूर्वस्तत्प्रकृतिभूतो लब्धाङ्गसंज्ञकस्तदुद्देश्यकं कार्यमाङ्गमनाङ्गं वा तस्मिन्कर्तव्ये तेन प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधादिति भावः । यद्यप्यत्र जायमानङ् कार्यम्पूर्वस्यैव, तथापि प्रत्ययसन्नियोगेन तद्विधानन्नतु तस्मिन्परतः पूर्वस्येति तत्रोक्तमिति तस्य निषेधस्यायमविषयः । तस्मात्—मूलोक्तज्ञापकासम्भवात्, "पुष्ययोगे ञि" इति

प्र० (१) वस्तुतस्तु अस्या भाष्यानुक्तत्वेऽपि घटसेदुषोरित्यादिफलसत्त्वादेषा परिभाषाश्रयणीयैवेति बोध्यम् ।

प्र० (२) "च्छ्वोः" (पा०सू० ६।४।१९) इति सूत्रस्थभाष्ये इत्यर्थः । एवं हि तत्रोक्तम्—अवश्यमत्र तुगभावार्थो यत्नः कर्तव्यः, अन्तरङ्गत्वाद्धि तुक् प्राप्नोति, च्छ्वोरिति तुका सह सन्निपातग्रहणं विज्ञायते । ननु चैवमपि अन्त्यस्य प्राप्नोति, सन्निपातग्रहणसामर्थ्यात्सर्वस्य भविष्यति । एवमङ्गस्य प्राप्नोति, निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्तीत्यङ्गस्य न भविष्यति । यद्येवं उत्पुच्छयतेरप्रत्यये उत्पुडिति प्राप्नोति उत्पुदिति चेष्यते, तथा वाञ्छतेरप्रत्ययः वान् वांशौ, वांश इति न सिध्यति । "यथालक्षणमप्रयुक्ते" इति ।

रोधाद्व्यवस्थेति भावः । **यथोत्तरमिति** । तथा चाद्यत्वे भाष्यकारोक्त्यैव व्यवस्थेति भावः ।

यत्तु प्राचोक्तम्–बहुव्रीहौ सर्वादेः सर्वनामता न स्यात् । प्रियसर्वाय । सूत्रकारमते बहुव्रीहौ न सर्वनामता । भाष्यकारमते गौणत्वमात्रे । 'त्वत्कपितृको' 'मत्कपितृक' इत्यत्र समासावयवयोर्युष्मदस्मदोः सर्वनामत्वादनङ्कार्यत्वेनाकच् स्यात् स मा भूत्, कप्रत्यय एव स्यादित्येतदर्थमिदं सूत्रमिति न्यासकृन्मतमिति ।

तत्साधके "पुष्ययोगे ज्ञि" इति वचने (१)भाष्यकृत्कृतप्रत्यापत्त्यनुवृत्तिर्ज्ञापिका । तत्र हि "चजोः"(पा०सू०७।३।६२)इति घिति परतः कुत्वमिति । भाष्यकारोक्त्येति।

"अकचस्वरौ तु कर्त्तव्यौ प्रत्यङ्गं मुक्तसंशयौ" ।

इति च तदुक्तिः । एतदेवाभिप्रेत्य "घिन्विकृण्व्योर च" (पा० सू० ३।१।८०) इति सूत्रे किमर्थमत्वं विधीयते वलोप एवास्त्वित्याशंक्यात्वेऽल्लोपे तस्य स्थानिवत्त्वेन गुणाभावाय तत् । न च वलोपेऽपि "न धातु–" (पा० सू० १।१।४) इति गुणनिषेधः सिद्ध इति वाच्यम् । तत्प्रत्याख्यानपक्षे गुणप्राप्तेरित्युक्तम् । अनेन सूत्रमतात् प्रत्याख्यानवादिमतं प्रबलमिति प्रत्याख्यानवादिसम्मतलक्ष्यमेव कथञ्चित्सूत्रमतेऽपि साध्यं न तु विपरीतं सति सम्भवे । अन्यथा सूत्रमप्रमाणमेवेति च, प्रत्याख्यानं सूत्रसम्मतमिति च ध्वनितम् । सूत्रकृत्खण्डितप्राचीनऋषिवाक्यानामप्रामाण्यवत्सूत्रकारवचः खण्डनप्रवृत्तभाष्यवार्त्तिकवचनैस्तदंशे सूत्रकारवचसो ऽप्यप्रामाण्यकल्पनैवोचितेति दिक् ।

श्रवज्ञीति सम्पदादिक्विबन्ताद्भावाभिधायकान् ञौ रूपम् । यद्यपि "नक्षत्रयोगे ज्ञि" इतिवार्तिके पाठः, तथापि तत्सङ्ग्राहकवाक्यमिति तस्माल्लक्ष्यसंस्कारकवाक्यमेतादृशकल्पनीयमित्याशयेनैवमुक्तम् । नक्षत्रवाचिशब्दपूर्वपदकयोगशब्दान्तात्प्रातिपदिकाज्जानात्यर्थे णिच् कुल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकमिति तदर्थः । अत्र कुत्वनिमित्तस्य विनाशोन्मुखत्वात्कुत्वं न स्यात्, एतदेवाह—तत्र हीति । अत्र घिति परे कुत्वस्य विधानमिति "न लुमता" इतिनिषेधस्य प्राप्तिरस्तीति भावः । प्रत्यङ्गमिति । प्रत्यवयवमित्यर्थः । स्वरः—"स्वाङ्गशिटाम्" इति विहितः । मुक्तसंशयमिति । क्रियाविशेषणघटितपाठान्तरम् । तदुक्तिः—भाष्यकारोक्तिः । स्मृतिद्वयप्रामाण्याद्विकल्पस्तु नेत्याशयेनाह–एतदेवेति । यथोत्तरम्मुनीनाम्प्रामाण्यमेव । तदिति—उक्तमत्वविधानमित्यर्थः । तत्प्रत्याख्यानेन—"न धातु" इति सूत्रस्य प्रत्याख्यानेन, धात्विति सूत्रस्य प्रत्याख्याने । अनेन—उक्तरीत्याऽत्वविधानप्रयोजनकथनेन । कल्पनैवेति । एतेन विकल्पकल्पनानिरासः दृष्टार्थत्वं न स्यात् दृष्टार्थत्वन्त्वस्तु न तत्र विवादः । अत एव तत्र तत्र "अपाणिनीयन्तु भवति" इति भाष्यकारोक्तिः सङ्गच्छते । एवञ्च "न बहुव्रीहौ" इतिसूत्रमुपसर्जनप्रतिषेधानुवादकमेवेत्याशयेनाह—दिगिति ।

प्र० (१) "हेतुमति च" (पा०सू० ३।१।२६) इति सूत्रे हि "नक्षत्रयोगे ज्ञि" (का० वा०) इति वार्तिकं पठ्यते, नक्षत्रयोगे जानात्यर्थे कृदन्ताद् णिज् वक्तव्यः कुल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकमिति तदर्थः । पुष्ययोगं जानाति पुष्येण योजयति, मघाभिर्योजयति, इत्युदाहरणम् ।

अत्रेदं वक्तव्यम्—किं बहुव्रीहौ संज्ञा नेति विवक्षितम्, उत तदवयवानां सर्वादीनामिति। नाद्यः। समासावयवयोर्युष्मदस्मदोरित्युत्तरग्रन्थविरोधात्। समुदाये प्राप्तिविरहाच्च। न च तदन्तविधिना प्राप्तिः। बहुव्रीह्यवयवानां उपसर्जनतया सर्वादिबहिर्भावेन तदन्ते प्राप्तेर्दूरापास्तत्वात्। अत एव न द्वितीयोऽपि न चोपसर्जनानां पाठात् पर्युदासो वार्तिककृतोक्तो न तु सूत्रारूढ इति वाच्यम्। अन्वर्थसंज्ञाबलेन सूत्राक्षरैरेव तल्लाभात्। एतेन सूत्रकारमते बहुव्रीहौ न सर्वनामतेत्यपि परास्तम्। बहुव्रीहावेवेति तस्यार्थः। भाष्यकारमते इत्याद्यपि न। विशेषोपादानेन हि सूत्रकारवार्तिककारयोर्मतमन्यादृशमिति प्रतीयते। देवदत्तो वामेनाक्ष्णा पश्यतीत्युक्ते दक्षिणेन न पश्यतीतिवत्। तच्च न। सूत्रवार्त्तिकमतेऽपि गौणपर्युदासस्येष्टत्वात्। यत्तु त्वत्कपितृक इत्यादि तदित्थं प्राचा व्याख्यातम्। त्वं पिता यस्य, अहं पिता यस्येति विगृह्य बहुव्रीहिसमासे कृते समासावयवयोः समासान्तःपातिनोर्युष्मदस्मदोः सर्वार्थवाचकत्वेन सर्वनामसंज्ञकत्वादज्ञाताद्यर्थविवक्षायां "अव्ययसर्वनाम्नाम्" (पा० सू० ५।३।७१) इत्यकच् प्रसज्येत। तस्य स्मैप्रभृतीनामिवाङ्गाधिकारविहितत्वाभावेनाङ्गसंज्ञानपेक्षत्वात्। ततश्च त्वकत्पितृक इत्याद्यनिष्टं प्रसज्येतेति। न्यासकृताऽपि अन्वर्थसंज्ञाबलादेव संज्ञानिरासे कृतेऽकज् न भविष्यतीत्याशङ्क्य समुदायो हि विशेषे वर्तते पूर्वपदन्तु सर्वार्थताया अनपेतमेवेत्युक्तम्। तदेतत्सर्वं प्रमादिकमेव। तथा हि—

किमिति। बहुव्रीहौ नेत्यस्य द्वेधा व्याख्यानसम्भवादिति भावः। उत्तरग्रन्थेति। न्यासकारस्यापि सूत्रलभ्यार्थप्रतिपादने एव तात्पर्यादिति भावः। प्राप्तेरिति। प्राप्तेरभावे निषेधो व्यर्थ एवेति भावः। अत एवेति। अवयवानामुपसर्जनत्वेन सर्वादिबहिर्भावादेवेत्यर्थः। अन्वर्थेति। सर्वेषां नामेत्येवं रूपेत्यर्थः। तस्यार्थ इति। सोऽनुचितोऽन्वर्थसंज्ञया गौणमात्रे तदप्रवृत्तेस्तत्सम्मतत्वादिति शेषः। सूत्रेत्यादि। तन्मतेऽन्वर्थत्वेन, वार्त्तिकमते तु वचनेनेत्यर्थः। स्वोक्तार्थे न्यासकृद्ग्रन्थसंवादमाह—न्यासकृतापीति। अनपेतमेवेति। समुदाये एकार्थीभावाङ्गीकारेण समुदायस्या-

---

द्वेधेति। "न बहुव्रीहौ" इतिसूत्रे सर्वादीनीत्यनुवृत्त्या बहुव्रीहौ यानि सर्वादीनि तेषामिति तेषामन्येषाञ्च यो बहुव्रीहिस्तस्य वा सर्वनामसंज्ञा नेत्येवं द्वेधेत्यर्थः। ननूत्तरग्रन्थस्य मतान्तराभिप्रायकत्वात्तद्विरोधो न क्षतिकरोऽत आह—न्यासकारस्यापीति। प्रतिपादने एवेति। त्वन्मत इति शेषः। भवन्मतेऽवयवस्यैव निषेधे तात्पर्यम्। न्यासकृतः समासावयवयोर्युष्मदस्मदोरिति दर्शनादिति वक्तव्यम्। एवञ्चाद्यपक्षे तद्विरोधः स्पष्ट एव। तस्यार्थ इत्यस्यानन्तरं हेत्वनुपादानान्नाकाङ्क्षाशान्तिरत आह—सोऽनुचित इत्यादि। तत्सम्मतत्वात्—सूत्रकारासम्मतत्वात्। ननु "संज्ञोपसर्जनप्रतिषेध" इति वार्तिककृतोक्तमतु सूत्रकृतेति सूत्रवार्तिकेत्यनुपपन्नमत आह—तन्मत इति। सूत्रकृन्मत इत्यर्थः।

न्यासकृतापीत्यादिमूलोक्तोऽन्यदीयो ग्रन्थ इति भ्रमनिवारणायाह—स्वोक्तेति। अत्र स्वग्र-

जहत्स्वार्थायां वृत्तौ समासावयवयोरर्थ एव नास्ति । अजहत्स्वार्थायामपि स्वार्थविशिष्टान्यपदार्थवृत्तित्वेनोपसर्जनत्वं स्पष्टमेव । एवं च समासान्तःपातिनोर्युष्मदस्मदोः सर्वार्थवाचकत्वेनेत्यादिग्रन्थः, समुदायो हीत्यादिन्यासग्रन्थश्च पक्षद्वयेऽपि व्याहतः । किं चैवं अतिसर्वागत्यत्र स्मायादेशो दुर्वारः । अङ्गाधिकारे तदन्तग्रहणात् । त्वदुक्तरीत्या सर्वशब्दस्य सर्वार्थतानपायात् । न हि पूर्वपदे सर्वार्थता उत्तरपदे तु नेति युक्तिमत् । अपि चैवं गौणत्वे सर्वादीनां सर्वार्थवाचकत्वं नास्तीति स्वोक्त्या सह विरोधः स्यादिति यत्किञ्चिदेतत् ।

यदपि व्याचख्युः—त्वं पिता यस्येत्यादौ विग्रहवाक्ये प्राप्ता संज्ञा निषिद्ध्यते इति । तदपि न । विग्रहवाक्यं हि लौकिकमलौकिकं वा विवक्षितम् । नाद्यः । प्रक्रियावाक्येऽयं निषेधो न तु लौकिक इति कैयटग्रन्थविरोधात् । प्रकृतसन्दर्भगतपूर्वापरस्वग्रन्थविरोधाच्च । न द्वितीयः ।

न्यपदार्थोपसर्जनत्वेऽप्यवयवस्य तत्त्वे मानाभाव इत्यभिमानः । व्याहत इति । अजहत्स्वार्थायामपि अवयवार्थस्यान्यपदार्थविशेषणतयैवोपस्थित्योपसर्जनत्वाक्षतेरितरार्थविशेषणत्वेनोपस्थितिविषयत्वस्यैवोपसर्जनत्वपदार्थत्वादिति भावः । सर्वशब्दस्येति । उत्तरपदभूतस्यापीत्यर्थः । युक्तिमदिति । न चोत्तरपदे लक्षणा पूर्वपदं तात्पर्यग्राहकमिति मते तद्युक्तिमदिति वाच्यम् । तत्र मते हि पूर्वपदं निरर्थकं स्वार्थप्रतिपादकं वा । नाद्यः । नैरर्थक्येन सर्वार्थकत्वाभावादेवाप्राप्तेः । नान्त्यः । पूर्वपदार्थे विशेषणान्वयापत्तेः । विनिगमनाविरहेण पदद्वयेऽपि लक्षणौचित्याच्च(१) । एकार्थीभाववादिभिस्तथा वक्तुमशक्यत्वाच्च । एवं च तद्घटकावयवानां सर्वनामत्वाभाव एवोचित इति दिक् । स्वोक्त्येति । एतत्प्रकरणस्थयेत्यर्थः ।

स्वग्रन्थेति । तैरप्यलौकिक एव निषेधस्योक्तेरिति भावः ।

न्दार्थो व्याख्याता प्रसादकारः । तत्त्वे—उपसर्जनत्वे । अभिमान इति । एतद्बीजमग्रे स्फुटम् । यदुक्तम्प्रागभिमान इति तद्बीजम्प्रकटयन्व्याघातमुपपादयति—अजहदित्यादिना । विशेषणतयैवेति । 'परार्थाऽभिधानं वृत्तिः" इति सिद्धान्तादिति भावः । पूर्वोक्तमुपसर्जनत्वं बहुव्रीहावेवेति सामान्यत उपसर्जनत्वस्य स्वरूपमाह—इतरार्थेति । नन्ववर्णान्तादङ्गात्परस्य सर्वनाम्नो विहितस्य ङेः स्मै इत्यर्थाङ्गीकाराच्च किन्त्वेत्यादिनोक्तदोष इत्यत आह—मूले—नहीति । नचेति । तथा च तदीयग्रन्थे पूर्वपदग्रहणं व्यर्थम् । विनिगमकाभावेनोभयपदस्योस्तुल्यत्वादिति भावः । खण्डनकृदुक्तं विनिगमकं खण्डयति—नचेत्यादिना । विशेषणेति । सुन्दरादिविशेषणान्वयापत्तेरित्यर्थः । पक्षद्वयसाधारणन्दोषमाह—विनेति । ननु 'प्रत्ययानां सन्निहितपदार्थगतस्वार्थबोधकत्वम्' इति व्युत्पत्तिरुत्तरपदस्य लक्षणासाधिकास्तीत्यत आह—एकार्थीभावेति । तन्मते समुदायेन शक्त्यैव भवत्सम्मतलक्ष्यार्थस्य प्रतिपादनादिति भावः । तद्घटकेति । बहुव्रीहिघटकेत्यर्थः । उचित इति । तथा च बहुव्रीहाविति व्यर्थमेवेत्याह—दिगिति । स्वोक्तिनं प्रकरणान्तरस्थेति विस्मृतिशङ्काऽपि न कार्येत्याह—एतत्प्रकरणेति ।

प्र० (१) औचित्यादिति—अन्यथा समुदायोत्तरविभक्तेः पूर्वपदप्रकृतिकत्वाभावेन तल्लक्षितार्थस्य विभक्त्यर्थेऽनन्वयापत्तिरिति भावः ।

तस्य युष्मद् सु पितृ सु इत्याकारकत्वेन त्वं पितेत्याकारकत्वायोगात् ।
यदपि व्याचख्युः—नन्वतिसर्वादौ संज्ञा न प्रवर्तते त्वत्कपितृकादौ तु प्रवर्तत इत्यत्र किं विनिगमकन्तत्राह—अनङ्गकार्यत्वेनेति । अङ्गशब्दः समुदायपरः । तेनातिसर्व इत्यत्राङ्गस्य संज्ञापेक्षिता सर्वनाम्नोऽङ्गात् स्मायादिविधानादवयवमात्रस्य सत्यपि सर्वनामत्वे दोषाभावात् । समुदाये च समुदायार्थं प्रति सर्वादेरुपसर्जनत्वात् तदन्तस्य संज्ञा न भवतीति युक्तम् । इह तु अवयवमात्रस्य सा चिकीर्षिता न ।समुदायस्य, अवयवश्च स्वार्थमात्रप्रधान इति स्यात् प्रसङ्ग इति वैषम्यमस्तीत्याशय इति । तदपि न । अङ्गाधिकारे तदन्तविधेः सर्वसंमतत्वेनावयवमात्रे सत्यपि सर्वनामत्वे दोषो नास्तीत्युक्तेर्व्याहतत्वात् । अङ्गाधिकारपरिभाषया स्मै स्याद् इति स्वग्रन्थविरोधाच्च । अथायमाशयः—प्राक् प्रवृत्तापि संज्ञा अर्थान्तरोपसंक्रमे सति गतेति । तर्हि अकजपि गच्छतु । ननु कार्यकालपक्षे स्मायाद्यर्थं पुनः संज्ञाऽपेक्षिता, सा च दुर्लभेत्याशय इति चेत् , अस्त्वेवम् । न त्वसौ प्रकृतग्रन्थार्थः । न्यासग्रन्थविसंवादेन इति न्यासकृन्मतमिति वाक्यशेषविरोधात् । न्यासग्रन्थस्त्वनुपदमेवोदाहरिष्यते । यदपि व्याचख्युः—अङ्गमप्रधानं बाध्यं तद्विरुद्धमनङ्गं बाधकमित्यर्थः । तथा च कप्रत्ययापवादत्वादकच् स्यादित्यर्थ इति । तदपि क्लिष्टं व्यर्थं च । न्यासग्रन्थासंमतं च । तथा हि त्वत्कपितृको मत्कपितृक इति वृत्तिग्रन्थं व्याख्याय न्यासकार उज्जग्राह । ननु च अन्वर्थसंज्ञाकरणादेवात्र संज्ञानिरासे कृतेऽकज् न भविष्यति । नह्यत्र सर्वार्थता सम्भवति विशेषविषयत्वात् । नैतदस्ति । समुदायो हि विशेषे वर्तते पूर्वपदं तु

अर्थान्तरोपसंक्रमे सति गतेति । तेनातिसर्वायेत्यादौ न दोषः । पुनः संज्ञा तु दुर्लभा, संज्ञोपसर्जनानां निषेधात् । पाठात्पर्युदासेन तदन्तग्रहणेनापि न संज्ञा । अर्थान्तरसंक्रमात्पूर्वन्तु स्मैभावस्य न प्रवृत्तिः । अकच्प्रवृत्तिस्तु ततः प्रागस्त्येवेति तन्निवृत्तये इदं सूत्रमित्यभिमानः । गच्छत्विति । निमित्तापायपरिभाषयेति भावः । दुर्लभेति । उपसर्जननिषेधादिति भावः । इत्यर्थ इति । अनङ्गकार्यत्वेनेत्यस्यार्थ इति भावः । क्लिष्टमिति । तत्त्वं तु स्पष्टमेव । न्यासग्रन्थासम्मतिमुपपादयन्ननङ्गकार्यत्वेनेत्यस्य वैयर्थ्यमुपपादयति—तथा हीति । विशेषविषयत्वा-

---

पुनः प्रसादकृदुक्तिं खण्डयति—मूले—यदपीति ।.तेरप्येति । प्रकाशकृद्भिरपीत्यर्थः । पुनरिति । समाससंज्ञोत्तरकालमित्यर्थः । न संज्ञेति । न संज्ञाकार्यमित्यर्थः । समुदायघटकस्य तदन्तस्य चेति शेषः । न प्रवृत्तिरिति । लुग्विषयतायाः सत्वादिति शेषः । अभिमानपदोपादानसूचितामरुचिं प्रकटयति—निमित्तापायेति । एतेन यत्सूत्रारम्भस्य फलं त्वत्कपितृक इत्यादिरूपसिद्धिरिति सा अधुनापि जातेति सूत्रवैयर्थ्यमेवेति भावः। प्राक् प्रवृत्ता संज्ञा गतेति न ब्रूमो; येन भवदुक्ता प्रतिबन्दिः स्यादित्याशयेन शङ्कते-मूले-ननु कार्यकालेति । दुर्लभेति । अतिसर्वायेत्यादाविति शेषः । मूले- विरोधादिति । अनङ्गकार्यत्वेनेति हेतूक्त्याऽऽनर्थक्यापत्तेश्चेत्यपि बोध्यम् । तत्त्वम्—क्लिष्टत्वम् ।

सर्वाशंताया अनपेतमेव । भवतु तर्हि अनयोरनन्तरयोरेतत्सूत्रविषयता । प्रियविश्वायेत्यादेस्तु नोपपद्यते । न हि प्रियविश्वादयः सर्वेषां नामानि । नापि तदवयवभूतानां विश्वादिशब्दानां किंचित्सर्वनामकार्यमुपपद्यते । स्मैप्रभृतीनामङ्गकार्यत्वात् । विश्वादिशब्दानामनङ्गत्वात् । एवं मन्यते—त्वत्कपितृको मत्कपितृक इत्यत्राकज्मा भूद् इत्येतदर्थं तावदेतदारब्धव्यम् । प्रियविश्वायेत्यादावपि विस्पष्टार्थं भविष्यतीति । अनेन हि न्यासग्रन्थेनाङ्गसंज्ञानपेक्षत्वमेवार्थो लभ्यते, स च स्वोत्प्रेक्षितव्याख्यायां दूरोत्सारित एव ।

यदपि व्याचख्युः । यद्यपि सूत्रवार्त्तिककृतोरप्येतन्मतम्, तथाऽपि न्यासकृता विवृतत्वाद् न्यासकृन्मतमित्युक्तमिति । तदपि स्थवीयः । वार्त्तिककृता अस्यार्थस्यास्पृष्टत्वात् । न्यासकृता समासे कृते सतीत्यादिवदता त्वदुक्तार्थस्य दूरत्यक्तत्वेन तद्विवृतत्वाभावाच्च ।

यदप्याहुः—न्यासकृच्छब्देन सूत्रकार एव विवक्षित इत्यादि । तदपि न । सूत्रकारमते बहुव्रीहावित्यादिपूर्वग्रन्थेन सह विरोधात् । भाष्यकारमते त्विति ग्रन्थेन तस्य विच्छिन्नत्वाच्च । तस्मादिह प्राचः प्रक्रियाग्रन्थास्तद्व्याख्यातृग्रन्थाश्चापातरमणीया एवेत्यास्तां तावत् ।

यदि तु प्रक्रियाग्रन्थोऽपि कथं चिद्भाष्याविरोधेन व्याख्येय इत्याग्रहस्तर्हीत्थं व्याख्यायताम्—ननु प्रियविश्वायेति गौणतया गतार्थम् । अतो निष्कर्षमाह-सूत्रकारमत इति । बहुव्रीहाविति चिकीर्षिते सतीति शेषः । गौणत्वमात्र इति मात्रशब्दोऽवधारणे गौणत्व एव न तु ततः प्राक् । तथा च सूत्रं प्रत्याख्यातमिति भावः । न्यासकृन्मतस्य तु अतिफल्गुत्वात् स्वरूपव्याक्रियैव पराक्रियेत्याशयेनाह—त्वत्कपितृक इत्यादि । एतच्च प्राचीनतत्तद्ग्रन्थपरिशीलनशालिभिर्विभावनीयम् । प्रकृतमनुसरामः । **संज्ञाकार्यमिति** । सर्वनामसंज्ञाप्रयुक्तं स्मायादिकमित्यर्थः । **अन्तर्गणकार्यमिति** । "अद्ड्डतरादिभ्यः" (पा० सू० ७।१।२५) "त्यदादीनामः" (पा० सू० ७।२।१०२) "तदोः सस्सौ" (पा० सू० ७।२।१०६) इत्यादिकमित्यर्थः ।

तृतीयासमासार्थेति । इह "पूर्वसदृश" इति विहितः समासो

दिति । अन्यपदार्थविशेषणत्वादित्यर्थः । समुदायो हीति । तस्यैव तद्विशेषणत्वमित्यभिमानः । अनन्तरयोरिति । त्वत्कपितृकमत्कपितृकयोरित्यर्थः । अङ्गसंज्ञानपेक्षत्वमेवार्थ इति । एवं चानुपदोक्ते यदपीति पक्षे कप्रत्ययापवादत्वस्याकचि प्रसिद्धत्वादेवोक्तरीत्या तदुक्तिर्व्यर्थेति बोध्यम् ।

इत्यादि वदतेति । वृत्तिग्रन्थव्याख्यावसरे इति शेषः ।

गृह्यते(१) प्रतिपदोक्तत्वात् । न तु "कर्तृकरणे कृता" (पा० सू० २।१।३२) इति । तेन त्वयका कृतमित्यत्र निषेधो न ।

समुदायस्येति । तत्रैव द्वन्द्वशब्दस्य मुख्यत्वान्न तु द्वन्द्वे यानि सर्वादीनीति सम्बन्धः । कारकाणां क्रिययैवान्वयात् । न च द्वन्द्वे विद्यमानानि यानीति सम्बन्धः । विद्यतिक्रियाध्याहारे गौरवात् । निषेद्ध्यया भवतिक्रियाया एव प्राधान्येन तदन्वयस्यैव न्याय्यत्वाच्च । किं च त्यदादीनां द्वन्द्वो नास्ति एकशेषेण बाधितत्वात् । ततः प्राचीनास्त्वन्तास्त-

---

प्रतिपदोक्तत्वादिति । यदन्तत्वमादाय सर्वनामत्वप्राप्तिस्तमुच्चार्य विहितत्वाद् । वाक्यमपि तत्सम्बन्ध्येव प्रत्यासत्तेरिति भावः । तेन करोतिद्वारा सामर्थ्ये मासेन कृताय पूर्वस्मै मासपूर्वस्मै इति समासे तत्सबन्धिनि वाक्ये च न । तत्र वाक्यस्य प्रतिपदोक्तसमाससम्बन्धिन एव ग्रहणे फलान्तरमप्याह—त्वयकेति । तृतीयासमासमात्रस्य ग्रहणे हि तदर्थे वाक्ये यत्र क्वापि स्थितस्य सर्वादेः संज्ञा नेत्यर्थेऽत्रापि स्यादिति भावः । न्याय्यत्वाच्चेति । किं चावयवमात्रनिषेधे 'प्रयोजनं सर्वनामा-

विशेषविषयत्वमुपपादयति—अन्यपदार्थेति । तस्यैव । वृत्तिग्रन्थेति पूर्वोक्तरीत्या सूत्रस्यार्थद्वयमुक्त्वा प्रियविश्वायेत्याद्युदाहृत्य 'त्वत्कपितृको' 'मत्कपितृक' इत्यत्राकच्न भवतीति वृत्तिग्रन्थेत्यर्थः ।

ननु यत्किञ्चित्पदोपादानेन तृतीयेत्याद्युच्चारणेन विहितत्वम्प्रतिपदोक्तत्वङ्कर्तृकरण इत्यस्यापि दुर्वारमत आह—यदन्तत्वमिति । तेन त्वयकासदृशस्त्वकत्सदृश इत्यत्र निषेधो न, अनेनायं निषेधोऽपि समुदायस्येति भाष्यीयसिद्धान्तार्थो ध्वनितः "तृतीयासमासे" इति सूत्रे । "विभाषा दिक्" इति सूत्रात्समास इत्यनुवृत्त्यैव सिद्धे, पुनस्तत्र समास इत्यस्योपादानमसमास इति पदच्छेदाय, तेन समासभिन्नस्य समाससदृशस्य लौकिकविग्रहवाक्यस्य लाभ, इत्याशयेनाह—वाक्यमपीति । उभयोर्व्यावृत्तावाह—तेनेति । इति समास इति । "तृतीया तत्कृत" इति सूत्रविहितसमास इत्यर्थः, नत्वत्र "पूर्वसदृश" इत्यस्य प्रवृत्तिः, तस्य यत्र हेतौ तृतीया तत्र चरितार्थतया करोतिद्वारा सामर्थ्येन प्रवृत्तिरिति भावः । तत्र—सूत्रे, तयोर्मध्य इत्यर्थो वा । तदर्थे—समासार्थे, मूले—यदुक्तन्याय्यत्वादिति तद्बलस्यावयवनिषेधे फलाभावस्य किञ्चेत्यादिनापादनेऽपि यत्फलादिति तस्यानुपपादनान्न्यूनतापरिहारायाह—किञ्चावयवेति । नन्वनेन निषेधात्सर्वार्थवाचकत्वं नास्तीति भ्रम इत्यत—

वि० (१) यत्किञ्चिच्छास्त्रविशिष्टत्वम्—प्रतिपदोक्तत्वम् । वैशिष्ट्यञ्च—स्वोयोद्देश्यतावच्छेदकरूपावच्छिन्नविधेयताश्रयत्वम्, स्वोयोद्देश्यतावच्छेदकसमर्पकज्ञानविषयीभूतानुपूर्वीविशिष्टविधेयताश्रयत्वमित्युभयसम्बन्धेन । अत्र वैशिष्ट्यञ्च—स्वावच्छिन्नत्व, स्वावच्छिन्नपदप्रयोज्योद्देश्यतानिरूपितत्व, एतदन्यतर सम्बन्धेन । आद्यसम्बन्धदानेन "गतिकारकेत्यत्र प्रतिपदोक्तग्रहणासम्भवेनाविशेषात् द्वयोर्ग्रहणम् । द्वितीयसम्बन्धदानेन स्वघटकपदवृत्त्यानुपूर्वीमत्पदघटितशास्त्रविधेयस्य ग्रहणात् "विभाषा दिक्समासे" (पा०सू०१।१।२८) इत्यत्र "दिङ्नामान्" (पा०सू०२।२।२६) इति बहुव्रीहेरेवग्रहणम् । अत्रोद्देश्यतावच्छेदकसमर्पकज्ञानविषयीभूतेति विशेषणदानेन "तृतीयासमासे" (पा०सू० १।१।३०) इति शास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकसर्वादित्वज्ञानायोपयुज्यमानानुपूर्वीपूर्वत्वादिरूपावच्छिन्नोद्देश्यता पूर्वसदृशे।शास्त्रीया तन्निरूपितविधेयताश्रयत्वात्तस्यैव प्रतिपदोक्तत्वात्तत्र ग्रहणम् । स्वावच्छिन्नत्वनिवेशात् "गातिस्था" (पा०सू०२।४।७७) इत्यादौ पिबतेर्ग्रहणम्बोध्यम् ॥

त्र काकचोर्न विशेषः। न च दक्षिणोत्तरपूर्वाणामित्यत्रेष्टमपि पुंवद्भावं निषेद्धुमिदं किं न स्यादिति वाच्यम्। "सर्वनाम्नो वृत्तिमात्र"(का०वा०) इति मात्रग्रहणं हि क्वचित्सर्वनामत्वेन दृष्टानां सम्प्रति संज्ञाभावेऽपि पुंवद्भावार्थम्। अत एव दक्षिणपूर्वायै इत्यत्र संज्ञाभावेऽपि पुंवद्भावः। तस्माद् न्यायबलात् फलबलाच्च समुदायग्रहणमेवोचितम्। यद्यपि त्वच्छब्द-स्तान्त इति पक्षे ऽवयवनिषेधे ऽपि फलं सुवचम्। तथा ऽपि शास्त्रस्या-

---

व्ययसंज्ञायाम्' इति "येन विधिः" (पा० सू० १।१।७३) इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन तदन्तस्य संज्ञायां वर्णाश्रमेतराणामिति भाष्यप्रयोगानुपपत्तिः। न ह्यत्र सर्वार्थवाचकत्वं नास्तीति वक्तुं शक्यम्, मानाभावात्। लोकव्युत्पत्तिसिद्धस्य तस्यानेन निषेद्धुमशक्यत्वात्। नापि तस्य सर्वादिपाठो निषिध्यत इति युक्तम्। तस्याऽप्रक्रान्तत्वादविधेयत्वाच्च। न च निषेधवैयर्थ्यम्। अवयवकुत्साबोधकाकज्व्यावृत्त्या चारितार्थ्यात्। तदेव ध्वनयन्नाह—फलबलाच्चेति।

फलं सुवचमिति। तथा दक्षिणोत्तरपूर्वकाणामित्यादावर्वयवनिषेधेन कप्रत्यये समुदायसंज्ञाभावोऽपि फलम्। द्वन्द्वावयवमात्रे सुन्दरादिविशेषणान्वयाभाववत् कुत्सादिविवक्षाया अभावः। समुदाये तद्विवक्षायान्तु समुदायोत्तरप्रत्ययेन तदुक्तेर्नावयवात्तदुत्पत्तिरिति चिन्त्यमेतत्। समुदायनिषेधे तु द्वन्द्वस्य संज्ञिनोऽधिकरणत्वविवक्षया-सप्तमी बोध्या। यद्वा इयं सप्तमी प्रथमार्थे(१)। "अकच्स्वरौ तु कर्तव्यौ प्रत्यङ्गं मुक्त-

---

आह-न ह्यत्रेति। मानाभावादिति-संज्ञानिषेधेऽपि स्वीयसर्वार्थवाचकसर्वादित्वानपायादिति भावः। ननु तस्यैव निषेधः किन्न स्यादत आह-लोकेति। तस्य-सर्वार्थवाचकत्वस्य। तस्य-द्वन्द्वान्तर्गतेतरशब्दस्य। तस्य-पाठस्य। यद्यपीत्यादिना-मूलोक्तप्रयोजनङ्खण्डयति—द्वन्द्वावयवेत्यादिना। मात्रपदं कार्त्स्न्यं, तेन समाहारेतरेतरयोगयोः सङ्ग्रहः। अभाव इति। उभयत्र समूहस्य विशेष्यतया ऽवयवस्य तद्विशेषणत्वेन पदार्थैकदेशत्वान्न अत्र विशेषणान्वय इति भावः। तद्विवक्षायाम्-कुत्साद्यर्थान्वयविवक्षायाम्। तदुक्तेरिति। अवयवगतकुत्सादेरप्युक्तेरित्यर्थः। एवञ्च 'उक्तार्थानामप्रयोग' इति न्यायेनावयवेभ्यस्तदुत्पत्तिनेति भावः। यद्ययम्प्रकारो भवता नाद्रियते, तदा भवन्मते प्रत्येकङ्कप्रत्ययो ऽपि स्यात्। चिन्त्यमेतदिति-शास्त्रस्यान्यविषयता स्यादिति कथनेन परोक्तफलस्य स्वीकरणमिति यत्तच्चिन्त्यमित्यर्थः। त्वच्छब्दस्योक्तरीत्या तान्तस्य सत्त्वमस्तु, तथापि तस्य सर्वादौ पाठे प्रमाणभावः। बहूनामसम्मतश्च सः। एवञ्चावयवनिषेधे फलाभाव इत्यपि बोध्यम्।

प्र० (१) प्रथमार्थे इति। तथा च द्वन्द्वसञ्ज्ञकं सर्वनामपदाभिन्नं नेत्यर्थः। शब्दार्थयोस्तादात्म्याङ्गीकारेण वाच्यवाचकयोरभेदेनैवान्वयस्य विवक्षितत्वात्। अत एव "वृद्धिरादैच्" (पा० सू० १।१।१ "अदेङ् गुणः" (पा० सू० १।१।२) "रामेति द्व्यक्षरं नाम मानभङ्गः पिनाकिनः" इत्यादौ च वाच्यवाचकयोः सामानाधिकरण्येन प्रयोगोपपत्तिः॥ वस्तुतस्तु समानाधिकरणप्रयोगस्थले तथात्वेऽपि "द्वन्द्वे च" (पा० सू० १।१।३१) "न बहुव्रीहौ" (पा० सू० १।१।२९) इत्यादौ वाचकत्वमेव सप्तम्यर्थः 'आकाशे त्रिदिवे नाको लोकस्तु भुवने जने॥ पद्ये यशसि च श्लोकः शरे खड्गे च सायकः" ॥इत्यादिषु वाचकत्वार्थाभिप्रायेण सप्तमीप्रयोगस्य बहुशो दर्शनात्—तथा च द्वन्द्ववाचकं सर्वनामपदं नेत्यादिरर्थलाभः सम्पद्यते। विकल्पाख्यज्ञानसाहाय्येन शब्दार्थयोस्तादात्म्योपपादनमव्यगतिकगतिरिति दिक्॥

रूपविषयता स्यात्, न्यायश्च विरुध्येतेति भावः। **सुट्प्रसङ्ग इति।** वर्णाश्रमेतराणामित्यादाविति भावः। न च निषेधसामर्थ्यम्। अनाकस्य

संशयौ" इति भाष्योक्तैतत्प्रकरणविषयस्मृत्यन्तरेण तद्विषये "न बहुव्रीहौ" (पा० सू० १।१।२९) इत्येतत्साहचर्येण वा एतत्प्रकरणस्थसप्तमीनिर्देशानां तदर्थकत्वौचित्यात्। किं च "विभाषा जसि" (पा० सू० १।१।३२) इत्यनेन फलाभावादवयवनिषेधाभावे तत्साहचर्येणार्थाधिकारानुरोधेन च "द्वन्द्वे च" (पा० सू० १।१।३१) इत्यस्याप्यवयवर्वानिषेधकत्वाभावः। एतेन सप्तमीनिर्देशसामर्थ्याद् बहुलक्ष्यसंस्कारानुरोधाच्च विद्यमानानामित्यध्याहारेण समुदायस्यावयवानां चायं निषेधः। तत्र समुदायस्य व्यपदेशिवद्भावेन निषेधः। आधाराधेयभावेऽपि व्यपदेशिवद्भावस्य "अनद्यतने लङ्" (पा० सू० ३।२।१११) "तुल्यास्य" (पा० सू० १।१।९) "प्रत्ययस्थात्" (पा० सू० ७।३।४४) इत्यादिसूत्रस्थभाष्यादौ स्पष्टत्वात्। तत्फलं च वर्णाश्रमेतराणामित्यादाववयवसर्वनामत्वप्रयुक्तोऽपि नाकजित्यपास्तम्। इतरकशब्देन समासेऽतिभवकां-

---

ननु यद्यन्द्वन्द्वात्मकसमुदायस्यैव सर्वनामसंज्ञानिषेधस्तर्हि द्वन्द्व इति सप्तम्यनुपपन्नेत्यत आह—समुदायनिषेधे त्विति। तद्विषय इति—भाष्योक्तिविषय इत्यर्थः। तदर्थकेति। प्रथमार्थकत्वेत्यर्थः, "द्वन्द्वे च" इत्यस्य समुदायस्य संज्ञाव्यावर्त्तकत्वं प्रकारान्तरेण साधयति—किञ्चेति। फलाभावादिति। शीभावे कर्तव्ये एव तेन विकल्पविधानं शीभावस्य च सर्वनाम्नो विहितस्य जसः स्थाने प्राप्तिरिति, समुदायस्य तेन विकल्पेन संज्ञाविधानन्निषेधस्य विकल्पे विधिविकल्पस्य फलितत्वेन परममूले 'उक्तसंज्ञा वा स्यात्' इत्युक्तमत एवात्र निषेधाभावेनेत्युक्तिसङ्गतिरिति भावः। तत्साहचर्येणेति—"विभाषा जसि" इत्युत्तरसूत्रसाहचर्येणेत्यर्थः। सूत्रान्तरसाहचर्यस्य व्यवस्थानियामकमित्याशयेनाह—अर्थाधिकारेति। खण्डनकृदुक्तिं खण्डयति—एतेनेति। "अकच्स्वरौ तु कर्तव्यौ" इत्युक्तम्, किञ्चेत्याद्युक्तप्रकारद्वयेनेत्यर्थः। सामर्थ्यादिति। यदि समुदायस्यैव संज्ञानिषेधोऽभिप्रेतः स्यात्तदा द्वन्द्वस्येत्येव वदेदिति भावः। विद्यमानानामिति। अत्र बहुवचनं समूहावयवाभिप्रायम्। ननु द्वन्द्वे द्वन्द्वस्य वर्तमानत्वकथं अभेदे आधाराधेयभावविरहादत आह—तत्रेति। तयोर्मध्ये इत्यर्थः। ननु भाष्यादौ व्यपदेशिवद्भावस्यावयवावयविभावस्याश्रयणस्थल एव प्रसिद्धिरत आह—आधाराधेयेति। अनद्यतन इत्यादि। आद्ये "अद्य ह्योऽभुक्ष्महीत्यत्र व्यामिश्रे लुङेव यथा स्यादित्येवमर्थमनद्यतन इत्यत्र बहुव्रीहिनिर्देशः कर्तव्यः। अविद्यमानाद्यतने ऽनद्यतन इत्यभिधाय, यद्येवमद्यतनेऽपि लङ् प्राप्नोति न ह्यद्यतने ऽद्यतनो विद्यत इति पूर्वपक्षे 'अद्यतने ऽप्यद्यतनो वर्त्तते, कथं व्यपदेशिवद्भावेनेत्युक्तम्। द्वितीये आस्यशब्दस्य मुखमात्रपरत्वोपक्रमे किमास्योपादाने प्रयोजनमिति पूर्वपक्षः। सिद्धन्त्वास्ये तुल्यदेशप्रयत्नं सवर्णमिति न्यासपक्षे कृतः। ततः प्रयत्नविशेषणमास्योपादानम्। सन्ति हि आस्याद्बाह्याः प्रयत्नास्ते हापिता भवन्ति, इति समाधाने एवमपि व्यपदेशो न प्रकल्पते। आस्ये येषां तुल्यो देश इति व्यपदेशिवद्भावेन व्यपदेशो भविष्यतीत्युक्तम्। तृतीये कादिष्वत्र सङ्घातग्रहणं वर्णग्रहणं वेति विचारे सङ्घातग्रहणमिति पक्षे पतिकेति न सिध्यतीति पूर्वपक्षे वचनसामर्थ्याद्भविष्यतीति परेणोक्ते अस्ति वचने प्रयोजनम्, किम् कारिकेति अत्राप्येकदेशे व्यपवर्गाभावान्न प्राप्नोति अन्तादिवद्भावेन व्यपवर्ग" इत्युक्तम्। तत्फलमिति—तादृशव्याख्यानफलमित्यर्थः। अपि—समुदायप्रयुक्तत्वपरामर्शकः, अवयवस्य सर्वनामसंज्ञानिषेधो यादृशरूपव्यावृत्तये भवता स्वीक्रियते, तादृशरूपन्तादृशव्याख्याने ऽपि दुर्वारमिति। भवदीयन्तादृशव्याख्यानन्निष्फलमित्याह—इतरक शब्द इति। एतेनावयवस्य संज्ञानिषेधे प्रमाणाभावमाशङ्क्याकजिह न भवतीति

त्रतसिलादेर्व्यावृत्त्या चरितार्थत्वात् ।

जसाधारमिति । यद्यपि शीभावेन जस् अपह्रियते, तथाऽपि औपचारिकमाधारत्वं बोद्धव्यम् । यद्वा जसः इः जसिः, तस्मिन् । सौत्रः सप्तम्या लुक्, इत्यर्थतो व्याचष्टे-जसाधारमिति ।

"जराया जरसन्यतरस्याम्" (पा०सू०७।२।१०१)॥ **विभक्ताविति** । एतच्च "अष्टन आ विभक्तौ" (पा० सू० ७।२।८४) इत्यतोऽनुवर्तते । तेन जराया इदं (१)जारमित्यादौ नातिव्याप्तिरिति भावः । **पदाङ्गेति** । पदमङ्गं च विशेष्यम्, विशेषणेन च तदन्तविधिरिति भावः । **तदनुमारिभिरिति** । इनातोः पूर्वविप्रतिषेधे एकसूत्रोपात्तत्वात् स्यादेशोऽपि ग्रहीतुमुचित इति तेषामाशयः । अत एव—

वीतजन्मजरसः परं शुचि ब्रह्मणः पदमुपैतुमिच्छताम् ॥

इति भारविप्रयोगमसमञ्जसमिति मत्वा वीतजन्मरजस इति पठनीयमिति तैरुक्तम् । **एतच्चेति** । भाष्यकृता हि "टाङसि" (पा०सू०७।१।१२) इति सूत्रे इनातौ प्रत्याख्याय नादेशमदादेशं च विधाय नादेशे परे

नित्यादाविव तच्छ्रवणस्य दुर्वारत्वेन तन्निषेधे फलाभावाच्चेति दिक् । व्यावृत्त्येति । समुदायात्प्राप्तस्येति शेषः ।

यद्यपीति । जसीत्याधारसप्तमीति भावः । जस इरिति । इकारेण ईकारग्रहणं बोध्यम् ।

प्रत्याख्यायेति । प्रत्याख्यानेन चेदं ध्वन्यते—वक्ष्यमाणक्लेशपरिहारार्थं एवैका-

भाष्योक्तिरेव तत्र मानमिति कथनं परास्तम् । तस्य भाष्यस्य समुदायस्य संज्ञानिषेधे फलप्रदर्शनपरत्वात् । दिगर्थस्तु-"न बहुव्रीहौ" इतिसूत्रवद् "द्वन्द्वे च" इति सूत्रमप्युपसर्जनप्रतिषेधानुवादकमेव । इतरेतरयोगद्वन्द्वेऽप्युद्भुतावयवभेदसमूहस्य विशेष्यत्वसिद्धान्तादिति । समुदायादिति । ज्ञापिताद्वाचनिकाद्वा तदन्तविधेरित्यादिः ।

आधारसप्तमीति । आधारवाचकसप्तमीत्यर्थः । तथाच विद्यमानयोरेव पदार्थयोराधाराधेयभावस्य प्रसिद्धतया जसाधारमित्यनुपपन्नमिति भावः । ह्रस्वेकारात्मकसर्वनामकार्यस्याप्रसिद्धराह—इकारेणेति।

ननु भाष्यकृतेकारस्य प्रत्याख्यानमपि सूत्रकाररीत्या वृत्त्युक्तरूपमस्त्विवत्यत आह—प्रत्याख्यानेनेति । वक्ष्यमाणः—योगविभागादिरूपः ।एतेन यथोत्तरम्मुनीनाम्प्रामाण्याद्भाष्यकारसम्मतलक्ष्यातिरिक्तस्य रूपस्यासाधुत्वमिति ध्वनितम् ।

वि० (१) न च शरदादौ "जराया जरश्च" इत्यन्तर्गणसूत्रस्य वैयर्थ्यात्तेन तद्धिते चेत्, समासान्त एव इति नियमेनैव जारमित्यादौ दोषवारणात् विभक्ताविति व्यर्थमिति वाच्यम् । जराशब्दात्क्यजन्तात् क्विपि "क्यचि च" (पा० सू० ७।४।३३) इतीत्वे अल्लोपयलोपयोः कृतयोः जरीस्यादौ अल्लोपस्य "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इति स्थानिवद्भावेन अच्परकत्वात् जरसादेशापत्तेरिति दिक्॥

एत्वं योगविभागेन साधितम्। "बहुवचने झल्येत्" (पा०सू०७।३।१०७) "ओसि च" (पा० सू० ७।३।१०४) तत "आङि" (पा०सू० ७।३।१०५) आङि च परे ऽत एत्वं स्यात्। रामेण। तत "आपः सम्बुद्धौ च" एकारः स्यात् सम्बुद्धौ आङि ओसि च। न चैवमनेनेत्यत्र हलि लोपः स्यादिति वाच्यम्। अनादेशस्य नकारे परे विशिष्य विधानात्। तथा हि "अनापि" नकारे आपि च परे ऽन् स्यादित्यर्थः। सूत्रे अ, इति नान्तस्य नपुंसकनिर्देशः। न च ङसेरदादेशे कृते पररूपं स्यादिति वाच्यम्। अकारोच्चारणसामर्थ्याद्दीर्घसम्भवादिति। तथाच "जराया जरसन्यतस्याम्" (पा० सू० ७।२।१०१) इति सूत्रे उक्तम्—"गानर्दीयस्त्वाह—अतिजरैरिति भवितव्यं सन्निपातपरिभाषया" इति। एवं च पूर्वविप्रतिषेधेनेत्यादि सर्वं भाष्यविरुद्धमित्यर्थः।

"पद्दन्नो" (पा०सू०६।१।६३)॥ अत्र शस्प्रभृतयो निमित्ततयोपात्ताः। ते च पदाद्यादेशानुरूपान् (१)प्रकृतिविशेषानाक्षिपन्तीत्याह—**पादन्तेति।** यद्यपि "शीर्षच्छन्दसि" (पा० सू० ६।१।६०) इत्यतो ऽत्र "छन्दसि" इत्यनुवर्तते, तथा ऽपि भाषायामपि क्वचिद्भवति "मासश्छन्दसि" इति वार्तिके छन्दोग्रहणात् ज्ञापकादिति वक्ष्यते। **प्रामादिरो,** न तु फलान्तरेऽभिनिवेष्टव्यमिति। आदादेशे त्वदिति छेद एव सूत्रतात्पर्यमिति।

ते चेति। ये निमित्ततयोपात्तास्ते शस्प्रभृतय इत्यर्थः। **अनुरूपानिति।** स्वार्थबोधनसमर्थान्स्वसदृशवर्णवतश्चेत्यर्थः। वस्तुतो "वा शोकष्यञ्" (पा० सू० ६।३।९) इतिवद् व्यवस्थार्थमेवेति बोध्यम्। **अनुवर्त्तत इति।** अस्येति प्राप्त इति शेषः। **ज्ञापकादिति।** तन्निवृत्तेरिति भावः। अत एव भाष्ये तदनुवृत्तिर्नोक्ता।

मूले ऽत्र शस्प्रभृतय इत्यादिना स्थानिलाभोपाय उक्तस्तत्र वाक्यभेदेन तेचेत्यादिना स्थानिलाभप्रदर्शनमधिकमेकवाक्यतया ऽप्युपपादनस्य कर्तुं शक्यत्वादेवञ्चैवं कथनं यत्तदोर्नित्यसम्बन्धप्रदर्शनार्थमेवेत्याशयेनाह—ये **निमित्तेति।** आनुरूप्यप्रयोजकधर्मन्दर्शयति—स्वार्थेत्यादिना। अर्थविशिष्टस्य शब्दस्यात्र शास्त्रे कार्यित्वेनाश्रयणोदत्रार्थोपादानम्। चरणादिशब्दव्यावृत्तये—स्वसदृशेति। अनेकधर्मस्य सादृश्यप्रयोजकस्य सम्भवे तत्त्यागो ऽनुचित इति भावः। नच पदाद्यादेशानां वैकल्पिकतया चरणशब्दस्य पदादेशे ऽपि पक्षे चरणशब्दस्य शसादौ प्रयोगः सिद्ध एवेति स्वसदृशवर्णवत इति व्यर्थमिति वाच्यम्, 'पदङ्घ्रिश्चरणो ऽस्त्रियाम्' इति कोशाच्चरणशब्दस्य नपुंसकत्वमप्यस्तीति, यद्ययम्पदादेशश्चरणशब्दस्यापि स्यात्तदा 'तानि पन्दि पूजय' इति प्रयोगस्याप्यापत्तिरिति स्वसदृशेत्यस्यावश्यकत्वात्। किञ्चोदकशब्दस्येवापशब्दस्याप्युदन्नादेशे स्त्रीलिङ्गत्वस्यापि न सम्भवेनास्मान्नान्तलक्षणङीबापत्तिरपि स्यात्। ननु स्वमते छन्दसीत्यस्यानुवृत्तिर्नास्तीत्यनुवर्त्तत इत्यनुपपन्नमत—आह—अस्येतीति। अत्र स्यान्तम्पृथक्पदम्। अत एव—छन्दोग्रहणवैयर्थ्यापत्तिदोषादेव।

वि० (१) पदादिविशिष्टत्वमनुरूपत्वम्। वैशिष्ट्यञ्च—स्वबोध्यार्थबोधकत्वम्, स्वघटकव्यञ्जनघटितत्वमित्युभयसम्बन्धेन। आद्यसम्बन्धनिवेशात् मासनशब्दस्य सकारादिघटितत्वेऽपि नादेशः। द्वितीयसम्बन्धनिवेशात् चरणशब्दस्य न पदादेश इति बोध्यम्॥

कामिति। तथा हि—"आस्नो वृकस्य वर्तिकामभीके" इति मन्त्रे मुखादित्यर्थः, औचित्यात्। "वृकस्य चिद्वर्तिकामन्तरा स्यात्" इति मन्त्रान्तरसंवादाच्च। एवं हव्या जुह्वान आसनि। आसन्यं प्राणमूचुरित्यादावपि। व्याख्यातं च तथैव वेदभाष्येषु। अत एव हरदत्तेनापि काशिकायाः प्रामादिकत्वमाविष्कृतमिति ध्येयम्।

"अल्लोपोऽनः" (पा० सू० ६।४।१३४) ॥ अत्र प्राञ्चः-अन्नन्तस्य भस्याङ्गस्याकारस्य लोपः स्यादिति। तथा सति तक्ष्णा इत्यादौ तकाराकारस्यापि लोपः स्यात्। भस्याङ्गस्यानोऽकारस्य इति व्याख्याने तु अनसा, मनसा इत्यादौ स्यात्। तन्त्रावृत्त्यादिना ऽन्नन्तस्य भस्यानोऽकारस्येति व्याख्याने ऽपि अनस्तक्ष्णेत्यादौ अतिव्याप्तिरेवातो व्याचष्टे-अङ्गावयव इत्यादि। भस्येत्यनेनाक्षिप्तः प्रत्ययविशेषोऽङ्गं चेति द्वयमनो विशेषणम्। अन् तु अकारस्य, अतो नोक्तदोष इति भावः। एतच्च "ष्यङः सम्प्रसारणम्"(पा०सू०६।१।१३)इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्।

तथा सतीति। प्राचीनसंमतव्याख्यादरे इत्यर्थः। भस्येत्यनेनेति। अङ्गस्येत्येतत्सहितेनेत्यर्थः। एतेन भत्वस्य वृषणोऽप्रत्ययवस्वश्वशब्दयोरपि विधानात्तेन न प्रत्ययाक्षेप इत्यपास्तम्। अङ्गं चेति। अधिकारलब्धमिति भावः। ननु भत्वस्य तत्सूत्रे "यस्मात्प्रत्ययविधिः" (पा० सू० १।४।१३) इत्यनुवृत्त्याऽङ्गनिष्ठत्वेन तेनाङ्गनिष्ठयजादिपरत्वाक्षेपेण तदवयवस्य तत्त्वालाभः। किं चानो विशेषणेऽपि 'विधौ परिभाषोपतिष्ठते नानुवादे' इति निर्दिष्टपरिभाषानुपस्थितेरनस्तक्ष्णेत्यादौ दोषो दुर्वार इति चेत्तत्राह—एतच्चेति। तथा च भाष्यम्—"एवं तर्हि 'कार्यकालं संज्ञापरिभाषम्'

मूले-अत्र प्राञ्च इति। काशिकाकृदादयः। तथासतीति। एतादृशव्याख्याने सतीत्यर्थकं यदुक्तन्तस्य वैयर्थ्यन्दोषोपपादनमात्रस्योचितत्वादत आह—प्राचीनेति। एतेन यद्यपि मया तस्यादरः कृतस्तथापि तद्दुष्टमिति ध्वनितम्। एतेन—अङ्गस्येत्येतत्साहित्यकथनेन। अत एव मूले अङ्गञ्चेतीत्यभिहितम्। अङ्गस्येत्यस्याप्रक्रान्तत्वशङ्कानिरासायाह—अधिकारेति। एवं सति वृषगश्च इत्यत्राल्लोपाभावो ऽपि द्रष्टव्यः। अत्राङ्गस्येत्यस्याधिकारलब्धत्वकथनेन भस्येत्यस्यापि तथैव लाभ इति ध्वनितम्। नन्वत्राङ्गस्य भस्येत्यस्य च यद्यप्यधिकाराल्लाभस्तथाप्यङ्गस्य भस्यान इत्येवार्थः स्यान्नतु प्रत्ययविशेषस्य ततो लाभः। आक्षेपेणेति। चेत्कोसावाक्षेपः; अनुमानं वा, भसंज्ञासूत्रेणैकवाक्यता वा। तत्राद्यः पक्षो न युक्त, इत्याशयेनाशङ्कते—नन्विति। अनुमानमत्र-प्रत्ययविध्युपादानम्, असर्वनामस्थानयजादिस्वादिपरम्, भाङ्गपदोद्देश्यत्वादित्येवङ्कार्यम्। तदवयवस्य तत्वालाभ इति। तस्य पक्षतावच्छेदकत्वन्न तु पक्षत्वमिति भावः। किञ्च पदभेदेनोद्देश्यताभेदान्न पदयोर्द्वित्वेन हेतुतावच्छेदकत्वमिति भत्वादिनैव तत्वं वक्तव्यम्। एवञ्च "वृषण्वस्वश्वयोः" इत्यनेन ययोर्भसंज्ञा तयोरपि भत्वावच्छिन्नोद्देश्यत्वसत्वेन तत्र निरुक्तसाध्याभावेन व्यभिचारः। एवं पदशब्दोद्देश्यत्वस्य राजभ्यामित्यत्रैव व्यभिचारः। न द्वितीयः, यथोद्देशपक्षे संज्ञाशास्त्रस्य पृथगेव वाक्यार्थबोधेनैकवाक्यताया लाभात्। कार्यकालपक्षेऽपि वाक्यैकवाक्यता न पदैकवाक्यतेति निरुक्तार्थालाभाच्च। प्रत्ययस्याङ्गांशे उत्थिताकाङ्क्षतया तद्विशेषणताया न्याय्यत्वाच्चेति परोक्तमन्विशेषणत्वमभ्युपगम्याह—किञ्चेति। दोषः—अतिव्याप्तिः। भाष्यमिति। एवञ्च भाष्यन्तस्मिन् सूत्रे "अनन्त्यवि-

यत्र कार्यं तत्रोपस्थितमिदं द्रष्टव्यं "भस्य" (पा० सू० ६।४।१२९) इत्युपस्थितमिदं भवति "यचि भम्" (पा० सू० १।४।१८) इति तत्र यजादिपरतयाऽङ्कारं विशेषयिष्यामः अना चाकारम् । यजादिस्वादिपरस्यानोऽकारस्य" इति । तस्यायं भावः—कार्यकालपक्षे "भस्य" इति श्रुते भपदार्थजिज्ञासायां "यचि भम्" (पा० सू० १।४।१८) इत्युपस्थितेन शक्तिग्रहे वृत्ते एतद्वाक्यार्थबोधकाले लक्ष्यानुरोधेन तन्त्रादिन्यायाश्रयणाद् यचीत्यस्यान्विशेषणताऽपि । 'विधौ परिभाषा' इति न्यायस्तु "इको गुणवृद्धी" (पा० सू० १।१।३) "अचश्च" (पा० सू० १।२।२८) इति व्यतिरिक्ते नास्त्येव, "उदात्तस्वरितयोर्यण" (पा० सू० ८।२।४) इत्यादावुदात्तस्वरितस्थानिकयण इत्यर्थस्येष्टत्वादिति । एतच्च स्त्रीप्रत्यये इत्वप्रकरणे निरूपयिष्यामः ।

यदि तु अदमुयङित्यर्थम् 'अनन्त्यविकार' इति (१)परिभाषाऽऽवश्यकी तयैवानस्वक्ष्णेत्यादौ व्यावृत्तिः । अत्र "सान्तमहत" (पा० सू० ६।४।१०) इत्यादौ चानेकक्लिष्टकल्पनापेक्षया परिभाषास्वीकार एवोचितः । भाष्यन्तु वार्तिकोक्तफलानां अन्यथासिद्धिप्रदर्शनमात्रपरम् । अत एव यान्येतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानि तदर्थमेषा परिभाषा कर्तव्येति भाष्ये उपसंहृतम् । यत्तु "न सम्प्रसारणम्" (पा० सू० ६।१।३७) इति सूत्रे "नैतस्याः परिभाषायाः सन्ति प्रयोजनानि" इति भाष्यं, तत्तु "न सम्प्रसारण" (पा० सू० ६।१।३७) इत्यादेरेव ज्ञापकात्प्रयोजनाल्पत्वसूचकमित्युच्यते । तदाऽस्तु अङ्गविशेषणमेव तदित्याहुः ।

कारे ऽन्त्यसदेशस्य" इति परिभाषायाः प्रयोजनखण्डनावसरे प्रवृत्तम् । ननु प्रत्ययस्याङ्गसाकाङ्क्षत्वमेव"अङ्गस्य" इति सूत्रभाष्ये । परस्परम्प्रत्यङ्गं प्रत्ययसंज्ञाभावादित्यनेन दर्शितमित्यविशेषणस्वक्ष्णमत्रोक्तमत आह—तस्यायम्भाव इति । श्रुते—अधिकारतो लब्धे । जिज्ञासायामिति । एतेन भपदस्य श्रवणमात्रेण, कृत्रिमाकृत्रिमन्यायेन, यस्येयं संज्ञा कृता तस्यार्थस्योपस्थितिसत्त्वात्पुनर्वाक्यार्थबोधस्य नापेक्षेति निरस्तम् । कार्यकालपक्षेण काल्यते स्वसन्निधिम्प्राप्यते इति व्युत्पत्त्या कार्यविधायकशास्त्रघटकसंज्ञाशब्दघटितं यत्संज्ञासंज्ञिभावसम्बन्धबोधकं शास्त्रं तस्य जिज्ञासां जनयित्वोपस्थितिः कार्यते इत्येव, "भस्येत्युपस्थितमिदम्भवति, यचि भम्" इति भाष्येण लभ्यते । तच्छास्त्रोपस्थितिमात्रेण विधायकशास्त्रवाक्यार्थबोधासम्भव इति, पुनस्तत्र संज्ञासूत्रेण वृत्तिग्रहो भवति । स च प्रकृतोपयोग्येव शास्त्रान्तरे पुनस्तथा जिज्ञासायाम्पुनरप्येवमेव कल्पनेति, एतद्वाक्यार्थबोधकाले अन्विशेषणतापीत्यपिना ऽङ्गविशेषणतायाः समुच्चयः । एवञ्चोभयविशेषणत्वं सकृदुपस्थितिमात्रेण न सम्भवत्यतस्तन्त्रादिन्यायाश्रयणम् । अत एव भस्याङ्गस्यानो ऽकारस्यासर्वनामस्थानपरस्येति व्याख्यानस्योपपत्तिः । यदुक्तम्प्राग्विधावित्यादि तत्रेत्याह—विधाविति । एतच्च तस्याः परिभाषायाः सार्वत्रिकत्वन्नास्तीत्येतच्च.तत्र विधीयत इत्यस्याध्याहारेण तद्विषयतौया उचितत्वादिति भावः । अत्रेदन्तत्त्वम्—तस्यायम्भाव इत्यत्र तच्छब्दोपादानेन "इग्यणः सम्प्रसारणम्" इति सूत्रस्थम्भाष्यमेकदेश्युक्तिः, प्रत्ययस्याङ्गांशे उत्थिताकाङ्क्षत्वेन तद्विशेषणत्वस्यैव न्याय्यत्वात् । आकडाराधिकारीयभपदसंज्ञाविषये यथोद्देशपक्षस्यैव सिद्धान्तितत्वाच्च । तथाच प्रकृतविषये दोषाभावो "अनन्त्यविकार" इति परिभाषयैव सम्पादनीय इति ।

वि० (१) अन्त्यवृत्तिविकाराप्रयोजकेन शास्त्रेण अन्त्यसदेशानन्त्यसदेशयोरेकप्रयोगे युगपत्प्राप्तावन्त्यसदेशस्यैवादेश इति तदर्थः । प्रकृते 'अदमुयङ्' इत्यत्र अन्त्यसदेशानन्त्यसदेशयोर्दकाराकारयोर्मुत्वप्राप्तौ अन्त्यसदेशस्यैव मुत्वम्भवतीति भावः ।

"रषाभ्याम्" (पा०सू०८।४।१) ॥ पद इतीयतैव सामर्थ्यादेकपदत्वे लब्धे ऽपि समानग्रहणं यत्समानमेव अखण्डमिति यावत्। तत्र यथा

सामर्थ्यादिति। निमित्तनिमित्तिनोरपदस्थयोरसम्भवादिति भावः। अखण्डमिति। तत्त्वं च-निमित्तानधिकरणनिमित्तिमत्पदाघटितत्वम्(१)। तेन मातृभोगीण इत्यत्र णत्वसिद्धिः। केवलभोगीनेत्यस्य प्रत्ययमात्रस्य वा तत्त्वाभावात्। अत एव "आत्मन्विश्वजन" (पा० सू० ५।१।९) इति सूत्रस्थम् "आचार्यादणत्वं च" (वा०) इति चरितार्थम्। सुपर्वणेत्यादिसिद्धये निमित्तानधिकरणेति। पदं चात्र लोके विभक्तीतरानपेक्षतयाऽर्थबोधकत्वेन दृष्टम्। तेन गन्धर्वगानमित्यादौ सुबुत्पत्तेः प्राक् समासेऽपि णत्वं न। क्षुम्नादिषु नृनमनशब्दस्तु संज्ञाभूतोऽखण्ड इति तस्य ऋवर्णात्परस्य णत्वे ज्ञापकता भाष्योक्ता नासङ्गतेत्याहुः।

मूले सामर्थ्यादित्यस्य पदपदोपादानेत्यादिरत एवाह—निमित्तेत्यादि। तेन विभिन्नपदस्थानाम्मातुर्नमनमित्यादौ णत्वाभावः सिद्धः, नन्वेकपदस्थत्वं यत्र निमित्तनिमित्तिनोस्तत्र णत्वमित्येतल्लब्धन्तावता रामनामेत्यत्रातिप्रसङ्गवारणासम्भव इत्यत आह—तत्वञ्चेति। नच निमित्तिमत्त्वं विधीयमानस्य णकारस्य, नतु नकारस्येति कथन्निमित्तस्थानिनोरेकपदस्थत्वस्य लाभ इति वाच्यम्, स्वप्रयोज्यकार्योद्देश्यत्वस्य षष्ठ्यर्थत्वमाश्रित्येति प्रत्ययस्य स्वीकारात्। निमित्तानधिकरणनिमित्तिमत्पदघटितं यत्तद्भिन्नं यत्पदन्तदवयवत्वं यत्र द्वयोस्तत्र णत्वमित्यर्थः। तेन—निमित्तिमति पदत्वविशेषणेन। तत्त्वाभावादिति। पदत्वाभावादित्यर्थः। "आत्मन् विश्व" इत्यनेन खप्रत्ययस्य मातृभोगशब्दाद्विधानेन तदर्थविशिष्टस्वार्थबोधकत्वमेव तस्य, नतु भोगशब्दमात्रार्थविशिष्टस्वार्थबोधकत्वमिति वक्ष्यमाणपदत्वाभावः स्पष्ट एव। अत एव—उक्तस्य समानपदत्वस्याश्रयणादेव। चरितार्थमिति—तावन्मात्रेणातिप्रसङ्गवारणासम्भवादणत्वमित्यावश्यकमिति भावः। इत्यादिसिद्धये—णत्वघटितप्रयोगस्य सिद्धये। नन्वत्र पदत्वम्पारिभाषिकमुतार्थवत्त्वमात्रम्, नाद्यः, गन्धर्वगानम् रामनमनमित्यादौ सुबुत्पत्तेः प्राक् समासेनोत्तरपदस्य पारिभाषिकपदत्वाभावाण्णत्वापत्तेः। नापि द्वितीयम्, रामेणेत्यादावेव णत्वासिद्धेरत आह—पदञ्चात्रेति। अत्र-उक्तसमानपदत्वलक्षणे। अर्थबोधकत्वम्—अर्थबोधजनकसमुदायघटकत्वम्, तच्च विभक्तिसहकारेण यस्य बोधकता तद्घटके खप्रत्ययेऽप्यस्तीति मातृभोगीण इत्यत्र णत्वाप्राप्तिरतो ऽभावद्वयनिवेशः। तेन—उक्तरूपस्य पदत्वस्य लक्षणघटकत्वेन, निमित्तानधिकरणत्वन्निमित्तानवयवकत्वन्तच्च मातृभोगीण इत्यत्र भोगशब्देऽस्तीति तदनवयवकत्वरूपरूपन्तदघटितत्वसमुदायस्य नास्तीत्यत्र णत्वन्न स्यादतो—निमित्तिमदिति। ननु "वर्णैकदेशा वर्णग्रहणेन न गृह्यन्ते" इति पक्षे ऋकारात्परस्य णत्वे क्षुभ्नादिगणे नृनमनशब्दपाठस्य ज्ञापकता भाष्ये उक्ता, सा निरुक्तस्याखण्डपदत्वस्याश्रयणे कथं सङ्गच्छेत। तत्र भवत्सम्मताखण्डपदत्वस्याभावेन णत्वप्राप्त्यभावादाह—क्षुभ्नादिष्विति। संज्ञाभूतो ऽखण्ड इत्यनेन पूर्वोत्तरसमुदायस्य संज्ञात्वसूचनेन "पूर्वपदात्संज्ञायामगः" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिर्ध्वनिता। "छन्दस्यृदवग्रहात्" इत्यस्यैतु न प्राप्तिरत्रावग्रहस्यादर्शनात्। भाष्योक्तेति। "एमोङ्" सूत्रे इत्यादिः। वस्तुतस्तु

प्र० (१) नन्वेवमपि सर्वनरेण, परमाग्नीध्रेणेत्यादौ निमित्तानधिकरणनिमित्तिमत्पदाघटितत्वरूपसमानपदत्वसत्त्वान्नरशब्दावयवनकारस्य णत्वापत्तिस्तदवस्थेति चेन्न। निमित्तविशिष्टनकारस्य णत्वं भवतीत्यर्थेनादोषात्। वैशिष्ट्यं च स्वोत्तरत्व—स्वाघटितपदाघटकत्वरूपसम्बन्धद्वयेन, तथाच प्रकृते सर्व—परमशब्दघटकरेफरूपनिमित्तोपादाने द्वितीयसम्बन्धाभावान्न तदापत्तिः। नराग्नीध्रशब्दावयवरेफस्य निमित्तत्वेनोपादाने पूर्वसम्बन्धाभावान्न दोषः।

स्यात्तेन समासे न भवति—रामनाम । यूषण इति । यूषो-मण्डः ।

मुद्गामलकयूषस्तु भेदी दीपनपाचनः ॥

इति दर्शनात् । इति पक्षे त्विति । एतेन पञ्चमीसमासस्य पाक्षिकतां ध्वनयति। तथा हि-भाष्ये बेभिदिता, माथितिकः, अपोपचन्निति प्रयोजनत्रयमुक्तम्, तच्चान्यथा सिद्धम् । "एकाच उपदेशे" (पा०सू० ७।२।१०) इत्यत्र विहितविशेषणादेव बेभिदितेत्यत्र इणिनषेधो न । मथितं पण्यमस्येति विग्रहे ठकि ठस्येकादेशे "यस्येति च" (पा०सू०६।४।१४८)

मण्ड इति । तद्विशेष इत्यर्थः । बेभिदितेति । बेभिद्यतेर्यङन्तात्तृचि अल्लोपयलोपयोः "एकाच उपदेशे" (पा० सू० ७।२।१०) इति निषेधादिण् न स्यात् । पञ्चमीसमासे त्वल्लोपस्य स्थानिवत्त्वान्निषेधाप्रवृत्तिरिति भावः । एवमितरयोः कादेशजुसोरभावो बोध्यः । विहितविशेषणेति । एवं च स्थानिवत्त्वं विनाऽपि तदप्रवृत्तिः सिद्धेति भावः । विहितविशेषणत्वं चास्य "एकाचो द्वे" (पा० सू० ६।१।१) इत्यत्र भाष्ये ध्वनितम् । तत्र हि यङ्लोपे बेभिदितेत्यत्र यङन्तात्तृचि इट्प्रतिषेधमाशङ्क्यैकाचोऽङ्गादिति व्याख्यानेन परिहृतम् । तद्भाष्यस्य यथाश्रुतत्वे बिभित्सतीत्या-

यदीयमखण्डा, न शब्दान्ता संज्ञा तदा संज्ञात्वभङ्गापत्त्या तत्र णत्वाभावस्य सिद्धौ गणे तस्य पाठो व्यर्थ एव स्यादिति तस्य यौगिकत्वमेवास्ति न तु संज्ञात्वम् । नचेवं सति पाठस्य वैयर्थ्यमाशङ्कनीयम् । तेन निरुक्तस्याखण्डपदत्वस्य "रषाभ्याम्" इतिसूत्रे सत्ताऽस्तीति बोधनद्वारा विध्यप्राप्तिरेव बोध्यते । अत एवाह—इति भाव इति । नन्वेतादृशाखण्डपदत्वमेव यदि णत्वप्रवृत्तिसम्पादकं, तदा सर्वनाथरघुणेत्यत्र निमित्तानधिकरणनिमित्तिमन्नाथपदघटितत्वस्य समुदाये सत्वाण्णत्वं न स्यादिति चेन्न। पदे निरुक्ताखण्डत्वन्निरुच्य नकारे तत्स्थत्वनिवेशापेक्षया लाघवान्नकार एव निमित्तानधिकरणनिमित्तिमत्पदावयवत्वविशेषणविवक्षासत्वेनादोषात् । नचैवमपि रघुनरेणेत्यत्र नरशब्दावयवस्य नस्य णत्वन्दुर्वारमिति वाच्यम् , निमित्तिमत्त्वमित्यत्र निमित्तिमत्त्वन्नकारे निविष्टन्तच्च स्वोत्तरत्वसम्बन्धेन रेफषकारान्यतरत्वरूपमेव । एवञ्च यस्य स्वपदेनोपादानन्तत्र तस्यैव प्रत्यासत्त्या निमित्तानधिकरणेत्यत्र निमित्तपदेन ग्राह्यतया नरशब्दाघनकारस्य परेण रेफेण निमित्तत्वव्यवहार एव नेति यद्रेफव्यक्तिमादाय निमित्तत्वव्यवहारस्तस्य नकारस्य तद्व्यक्त्यनधिकरणत्वस्य नरशब्दे सत्त्वेनादोषात् ।

ननु मण्डशब्दस्य तण्डुलैर्निर्मिते द्रवे प्रसिद्धेः"मुद्गामलकयूषस्तु"इति परवाक्यविरोधो यूषो मण्ड इति व्याख्याने प्राप्नोतीत्यत आह—तद्विशेष इति । एवञ्च यथा तण्डुलजलनिर्मिते यूषव्यवहारस्तथा मुद्गैः कृतोऽपि यूषव्यवहारस्यायुर्वेद एव सुप्रसिद्धतया न परवाक्यविरोध इति भावः । मूले—पाक्षिकतामिति । तस्यानित्यत्वादनाश्रयणे ऽपि तत्साधनीयकार्यस्य प्रकारान्तरेण सिद्धतामित्यर्थः । तामेवाह—तथाहीत्यादिना । तस्यानित्यत्वे प्रमाणन्तु "निष्ठायां सेटि" इतिसूत्रे इटि कृते एव णिलोपो, ननु ततःप्रागिति कालावधारणार्थकसेड्ग्रहणमिति वक्ष्यते स्पष्टञ्चेदङ्कृदन्ते मूले । निषेधादिति । भिदिरेव द्विःप्रयोगसत्वेन तस्योपदेशे एकाच्त्वादिति भावः । पञ्चमीसमासे—"अचः परस्मिन्पूर्वविधौ" इति सूत्रे पूर्वविधिशब्दे पूर्वस्माद्विधिरिति पञ्चमीसमासे । इतरयोः—माथितिकः अपोपचन्नित्यनयोः, तदप्रवृत्तिरिति-इण्निषेधाप्रवृत्तिरित्यर्थः । यत्तु पञ्चमीसमास आवश्यक इति तेनैवेष्टसिद्धौ विहितविशेषणाश्रयणे प्रमाणाभाव इति, तन्न । बिभित्सतीत्यस्य सिध्यर्थन्तस्यावश्यकत्वात् भाष्यकारसम्मतत्वाच्च, इत्याशयेनाह—विहितविशेषणत्वञ्चेति । परिहृतमिति

इत्यल्लोपे "इसुसुक्तान्तात्कः"(पा०सू०७।३।५१)इति कादेशस्तु न भविष्यति। ठस्याभावात्। न च स्थानिवद्भावेन ठत्वम्, अल्विधित्वात्। "ठस्येकः"(पा०सू०७।३।५०)इत्यत्र हि स्थान्यादेशयोरकार उच्चारणार्थः अपीपचन्नित्यपि णिलोपस्य चङन्त्यकारयोरेकादेशस्य च स्थानिवद्भावं विनापि सिद्धम्। विद्सिसाहचर्यादभ्यस्तादपि लङ एव झेर्जुस्विधानात्। न च सिचा साहचर्याद् लुङ एव किं न स्यादिति वाच्यम्। पूर्वं-

---

दौ दोषवारणायोपदेशग्रहणस्यैकाजंशेऽसम्बन्धे बेभिदितेत्यादावपि परिहारासम्भवेन तस्य विहितविशेषणत्वे तात्पर्यमावश्यकम्। प्रत्ययविधानावधेरेव प्रायेणाङ्गत्वादङ्गादित्यनेनेदं सूचितम्। विहितविशेषणे च बिभित्सतीत्यादावदोषेणैकाजंशे उपदेशग्रहणासम्बन्ध इति तदाशयः। न भविष्यतीति। स्थानिवत्त्वं विनापीति शेषः। अल्विधित्वादिति। "ठस्येकः" (पा० सू० ७।३।६) इत्यत्र स्थानिनि प्रत्ययेषु च सर्वत्राकारो न विवक्षितः। आदेश एव तु विवक्षितः। अन्यथा निषादकर्षूशब्दात "ओर्देशे" (पा० सू० ४।२।११९) इति ठञि व्यञ्जनमात्रस्य व्यञ्जनरूपकादेशे कशब्दस्य लाक्षणिकत्वात "केऽणः" (पा० सू० ७।४।१३) इति ह्रस्वानापत्तिरिति भावः। स्थान्यादेशयोरिति। इकादेशस्थानिभूतप्रत्यये आदेशविधायके सूत्रे चेत्यर्थः। स्पष्टं चेदं "ठस्येकः" (पा० सू० ७।३।५०) इत्यत्र भाष्यकैयटयोः।

अत्र व्यावृत्त्या द्व्यच्कमङ्गत्वे क्राजिति निषेधाप्रवृत्तिरिति भावः। यथाश्रुतत्वे—एकाचो ऽङ्गात्परस्य वलादेरार्द्धधातुकस्येड् न स्यादित्यर्थकत्वे। दोषवारणाय—इण्निषेधानापत्तिरूपदोषवारणायेत्यर्थः। सम्बन्ध इति—तथासति य उपदेशे एकाच्ततः परस्याङ्गसंज्ञानिमित्तस्येड् न स्यादित्यर्थः। बेभिदितेत्यादावपीति। सौलभ्यार्थकैवकारार्थको ऽत्रापिशब्दः, तस्य एकाचो ऽङ्गादिति भाष्यस्य आवश्यकमिति तस्य भाष्यस्य दोषवारणाय प्रवृत्तत्वेन यथा दोषपरिहारो भवति, तदर्थकत्वन्तस्यावश्यकमिति भावः। नन्वङ्गादित्येतावन्मात्रेण कथन्तस्य लाभो ऽत आह—प्रत्ययविधेति। यस्मात्प्रत्ययविधानन्तदादेरित्यर्थः। अङ्गसंज्ञाविधायकसूत्रे तथोपादानादिति प्रत्ययविधानावधेरेकाचः परस्येति व्याख्येयमिति तात्पर्यम्। यस्मात्प्रत्ययविधानन्तद्भिन्नस्य तदादेरप्यङ्गत्वम्भवामात्यादौ दृष्टमतः—प्रायेणेति। इदमिति। विहितविशेषणमित्यर्थः। अदोषेणेति। इट्प्रतिषेधानापत्तिरूपदोषाभावेनेत्यर्थः। नच विहितविशेषणपरतया तस्य भाष्यस्य योजने गोधुक्शब्दादाचारक्विबन्तादिट्प्रतिषेधो न स्यादिति वाच्यम्, तत्र दुहित्यस्याङ्गत्वाभावेन यथाश्रुते ऽपि निषेधाप्राप्तेः, हलन्तेभ्य आचारे क्विपो ऽनभिधानाच्च। स्थानिवत्त्वमिति। "अचः परस्मिन्" इति स्थानिवत्त्वमित्यर्थः।

"ठस्येक" इत्यत्राकारान्तस्य ठेत्यस्य स्थानित्वेनाश्रयणमिति कथमल्विधित्वमत आह—ठस्येक इत्यत्रेति। प्रत्ययेषु—ठकारादिप्रत्ययेषु, एतेन ठचो व्यावृत्तिः। अन्यथेति। मूलोक्तरीत्या स्थान्यादेशयोरेव तस्याविवक्षायाम्। लाक्षणिकत्वादिति। स्थानिबोधकं यट्ठस्येति, तत्र व्यञ्जनमात्रस्य विवक्षितत्वे तस्य स्थाने ककाररूपव्यञ्जनादेशे पूर्वकालस्थिताकारान्तस्य कशब्दस्य, लक्षणद्वयानुसन्धानप्राप्यप्रतिपत्तिकस्वरूपत्वादित्यर्थः। अत्र ह्रस्वत्वस्य प्रवृत्तौ "अव्ययात्यप्" सूत्रस्थभाष्यमेव मानम्। तत्र हि निषादकर्षू नाम देशः नैषादकर्षुकः दाक्षिकर्षुक इत्युक्तं, दाक्षिकर्षुर्नाम वाहीकग्रामः, "तत्र भव" इति ठञ् "इसुसुक्तान्तात्कः" "केऽण" इति ह्रस्वः, उक्तकल्पनायामपि मूलं नासमञ्जसमित्याह—इकादेशस्थानिभूतेति। स्पष्टमिति। तत्र हि ठस्येत्यत्र प्रतिषेधो वर्णस्य ग्रहणं सङ्घातस्य वेति विचारे प्रथमपक्षे धात्वन्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः, पठति पठितुम् अस्तु तर्हि सङ्घातग्रहणम् संघातग्रहणश्चेदु-

साहचर्यात्परसाहचर्यस्य बलीयस्त्वादिति दिक् ।

पूर्वत्रासिद्धे नेति । एतच्च न्यायसिद्धमित्यवोचाम । त्रिपा-

इदमुपलक्षणम्। सन्निपातपरिभाषयापि कादेशवारणं बोध्यम्।स्पष्टं चेदं "ठक्छसोश्च" इति वार्त्तिकभाष्ये । बलीयस्त्वादिति । एतच्च "यस्य विभाषा" (पा० सू० ७।२।१५) "वित्तो भोग—" (पा० सू० ८।२।५८) इति सूत्रस्थकैयटे स्पष्टम् । एतत्सर्वं "अपरविधाविति तु वक्तव्यम्" (का० वा०) इति वार्त्तिकस्थकैयटानुरोधेन । दिगिति । दिगर्थस्तु एतदर्थं पञ्चमीसमासस्यावश्यकत्वम् । तथा हि परसाहचर्यस्य बलवत्त्वे मानाभावः । विप्रतिषेधसूत्रे कार्यशब्देन शास्त्रीयस्यैव ग्रहीतुमौचित्येनात्र तदप्राप्तेः ।

णादिमाथितिकानाम्प्रतिषेधो वक्तव्यः। उणादिनान्तावत् कण्ठः शण्ठ इति इह च मथितम्पण्यमस्य माथितिक इति अकारलोपे कृते तान्तादिति कादेशः प्राप्नोति, वर्णग्रहणे पुनः सति अल्विधिरयम्भवति, तस्माद्विशिष्टग्रहणम्, तस्माद्विशिष्टस्य ठकारस्य ग्रहणङ्कर्त्तव्यम्, तस्माद्विशिष्टस्येति तद्धितस्य ठादेरिति कर्त्तव्यम्, एवञ्च ठादेरिति वचनादल्विधित्वात्स्थानिवद्भावाभावात्कादेशाप्रसङ्गः। अस्तु तावद्वर्णग्रहणन्ननु चोक्तण्ठादेशे वर्णग्रहणञ्चेद्धात्वन्तप्रतिषेध इति, नैष दोषः, अङ्गादिति वर्तते, अर्थवशाद्विभक्तिविपरिणाम इति कैयटः। एतेन वर्णमात्रस्य स्थानित्वमिति प्रतिपादितम्। इदमिति। अल्विधित्वेन समाधानमित्यर्थः। सन्निपातेति। अजादिसन्निपातेन जातस्य तान्तत्वस्य तद्विघातकादेशप्रत्यनिमित्तत्वमिति भावः। एतच्च—परसाहचर्यस्य बलीयस्त्वञ्च। कैयटे स्पष्टमिति। तत्रत्यभाष्ये भगवता बहव इमे विदयः पठ्यन्ते, तत्र न ज्ञायते कस्य नित्यन्नत्वम्, कस्य विभाषा, कस्य इडिति प्रश्ने-

"वेत्तेस्तु विदितो निष्ठा विद्यते विन्न इष्यते। विन्तेर्विन्नश्च वित्तश्च वित्तो भोगेषु विन्दतेः"॥

इत्युक्तम्॥

एतेन 'विद—सत्तायाम्' इत्यस्मान्नत्वम् 'विद-विचारणे' इति धातोर्निष्ठायान्नत्वविकल्पः। उन्दिना परेण साहचर्यात् यद्यपि "नुदविद" इति सूत्रे नुदधातुस्तौदादिक आदौ पठितस्तथापि शब्दपरविप्रतिषेधादुन्दिरत्र व्यवस्थाहेतुनुदिरिति कैयटः। 'विद्लृ लाभे' इत्यस्मात्तु प्रतिषेधो भोगप्रत्यययोः, 'विद ज्ञाने' इत्यस्मात्तु इटा व्यवधानान्नत्वाभावः। यस्तु तुदादौ पठ्यते तस्मात् "विभाषा गमहनविदविशाम्" इति क्वसुप्रत्यये इड्विकल्पात् "यस्य विभाषा" इतीण्निषेधः, "विभाषा" इति सूत्रे हनसाहचर्यादादादिकस्य तु न ग्रहणम्पूर्वसाहचर्यात्परसाहचर्यस्य बलवत्त्वादिति भावः। ननु "विप्रतिषेधे परङ्कार्यम्" इति सूत्रे कार्यशब्दोपादानेनाप्राप्तस्यापूर्वस्य विधेयस्य ग्रहणमिति परसाहचर्यस्य बलवत्वाश्रयणमशक्यमत आह—एतत्सर्वमिति। अनुरोधेनेति—अयम्भावः—तेन हि पूर्वविधाविति न्यासपक्षे य आयन्धिन्वन्तीत्यादिप्रयोगस्तस्यानिर्वाह इति मनसि निधाय यद्वार्तिकग्रन्थुक्तम् "अपरविधाविति तु" इति तस्य युक्तत्वमित्याशयेन तादृशन्यासान्तरे निमित्तापेक्षया परत्वाश्रयेण बेभिदितेत्यादिसिद्धिरुक्ता। ननु पूर्वविधाविति न्यासेनैव तेषां सिद्धिरित्यभिहितन्तद्दूष्येति, वस्तुतस्तु पूर्वविधाविति न्यासेनैव सर्वेष्टसिद्धिर्भवति। पञ्चमीसमासस्य वक्ष्यमाणप्रयोजनानुरोधेनावश्यकत्वात्।

यद्यप्यस्मिन् पक्षे हे गौरित्यत्र स्थानिवद्भावेन "एङ् ह्रस्वात्" इति लोपः प्राप्नोति। तथापि पञ्चमीसमासमाश्रित्य यः स्थानिवद्भावस्तस्यानित्यत्वेन "एङ्ह्रस्वात्" इति सूत्रे एङ्ग्रहणसामर्थ्याद्वा तत्र स्थानिवत्त्वाप्राप्त्या दोषः परिहर्तुं शक्य इत्याशयेन दिगर्थमाह—दिगर्थस्त्विति। एतदर्थम्—अपीपचन्निति रूपसिद्ध्यर्थम्। शास्त्रीयस्यैव—शास्त्रविधेयस्यैव। अत्र-साहचर्यविषये। तदप्रा-

"नित्यः परयणादेशः परश्चासौ व्यवस्थया ।
युगपत्सम्भवो नास्ति बहिरङ्गेण सिध्यति" ॥ इति ।

इति "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इति सूत्रस्थभाष्योक्तरीत्या पूर्वसाहचर्यस्यान्तरङ्गत्वेन तस्यैव ग्रहीतुमौचित्याच्च । "विभाषा गमहनविदविशाम्" (पा० सू० ७।२।६८) इत्यत्र लुग्विकरणपरिभाषानुग्रहाय परसाहचर्याश्रयणं "नुद-विदोन्दत्रा" (पा० सू० ८।२।५६) इत्यत्राप्यन्तरङ्गपरिभाषानित्यत्वाद्व्याख्यानेन परसाहचर्याश्रयणमिति बोध्यम् । प्रत्यैषिषन्नित्यादौ लङि "उभे अभ्यस्तम्" (पा० सू० ६।१।५) इति सूत्रस्थभाष्यसंमते एवमपि दोषाच्च । पूर्वोत्तरसाहचर्येण भावरू-पादेशानपहृतविकरणकाभ्यस्तस्तस्यैव ग्रहणमित्यप्यतिक्लिष्टं; ततो वरं पञ्चमीसमास एव । "अपरविधाविति तु वक्तव्यम्" इति न्यासान्तरेऽपि पञ्चमीसमासो वक्तुं शक्यः । न्यासान्तरन्तु स्वविधेरपि सङ्ग्रहार्थेति स्पष्टमेव । अतिप्रसङ्गस्त्वनित्यत्वेन

सेरिति—विप्रतिषेधशास्त्राप्राप्तेरित्यर्थः । सामान्यतः परत्वाश्रयणेऽपि न विप्रतिषेधशास्त्रस्य प्राप्ति-रित्याशयेनाह—नित्यः परेत्यादिभाष्योक्तरीत्येति । पट्व्या मृद्व्येत्यादेः "अचः परस्मिन्" इति सूत्रारम्भाभावेऽपि सिद्धिर्यथोक्ता तद्रीत्येत्यर्थः । अन्तरङ्गत्वम्—पूर्वोपस्थितत्वरूपमत्रान्तरङ्ग-त्वम् । नन्वेवं सति "विभाषा गम" इति सूत्रविषये परसाहचर्याश्रयणपरभाष्यविरोध इत्यत आह—विभाषेति । तथाच लुग्वि(१)करणपरिभाषानुरोध एव तत्र परसाहचर्याश्रयणबीजं, नतु तस्य बली-यस्त्वेनेति भावः । ननु यदि पूर्वसाहचर्यस्यान्तरङ्गत्वन्तदा "नुदविद" इति सूत्रविषये कथम्भवन्मते लक्ष्यसिद्धिरत आह—नुदेति । परिभाषापूर्वोपस्थितविषये प्रवर्तते, या 'बहिरङ्गान्तरयोरन्तरङ्ग-त्वलीय' इत्येषा परिभाषा सा । अनित्यत्वादिति । "ओमाङोश्च" इति सूत्रस्थाङ्ग्रहणादित्यादिः । व्याख्यानेन,—पूर्वोक्ताकरसम्मतव्याख्यानेन । प्रत्यैषिषन्निति । अत्र प्रतिपूर्वकात् प्रश्लि-ष्टेकारात्मकात् धातोः सन् तदन्ताल्लङ् । एवमपि—परसाहचर्यस्य बलवत्त्वाश्रयणेऽपि । ननु परसाह-चर्यस्य बलवत्त्वानाश्रयणेऽपि प्रत्यैषिषन्नित्यादेः पञ्चमीसमासानाश्रयणेनापि विलक्षणार्थग्रहणेन सि-द्धिर्भविष्यतीत्यत आह—पूर्वोत्तरेति । अनपहृतविकरणकेति । अत्र हि पररूपेण विकरणस्य चक्रोऽपहारसत्त्वात्सूत्रविहितस्य जुस्भावस्य प्रवृत्तिर्न भविष्यतीति भावः । अतिक्लिष्टमिति । उभयसाहचर्यस्याश्रयणापूर्वार्थाश्रयणप्रयुक्तगौरवेणातिक्लेशकरमित्यर्थः । यत्तु मूले परसाहचर्याश्रयणस्य बलवत्त्वमाश्रित्यापीपचन्नित्यस्य सिद्धया ऽऽश्रयणं न्यूनं, यत उक्तरीत्या जुस्त्वारणे ऽपि "अदभ्य-स्तात्" इत्यद्भावस्यावारणादिति, तन्न । झत्वाभावेन तदप्राप्तेः । स्थानिवद्भावेन तु तदलभ्यमभ्वि-धित्वात् । जुसादेशविषयेत्येवं वक्तुमशक्यत्वम् । झेरितिसमुदायाश्रयणात् । ननु यदा ऽपरविधाविति न्यासान्तरन्तदा परस्य विधौ स्थानिवद्भावस्य निषेधो भविष्यतीति तदाऽपीपचन्नित्यस्य परसाहचर्यस्य बलवत्त्वाश्रयैव सिद्धिर्भवतापि वक्तव्यैवेत्यत आह—अपरविधावितीति । परस्माद्विधिरिति पञ्चमी-समासस्तदाऽपि वक्तुं शक्य इत्यर्थः । न्यासान्तरम्—अपरविधाविति न्यासान्तरम् । स्वविधेर-पीति । तेन आयन्नासन्नित्यस्य सिद्धिः । वस्तुतस्तु कल्पमानुपूर्वीकेन "अचः परस्मिन्" इति सूत्रे-णैव सर्वेष्टसिद्धौ न्यासान्तराश्रयणन्न कार्यमिति तुशब्दोपादानेन ध्वनितम् । ननु यदि न न्यासान्तर-न्तदा कथमायन्नासन्नित्यनयोर्धिन्वन्तीत्यादेश्च सिद्धिरिति, चेन्न । "असिद्धवत्"सूत्रेण लावस्थायाम-डागमेन वाऽऽद्ययोः "अचः परस्मिन्" इत्यत्राभावातिदेशेनान्तस्य सिद्धेः । ननु यदि पञ्चमीसमास आश्रीयते, तदा बिगणय्येत्यादावतिप्रसङ्ग इत्यत आह-अतिप्रसङ्ग इति ।

टि० (१) "लुग्विकरणाऽलुग्विकरणयोः लुग्विकरणस्यैव ग्रहणम्" इति परिभाषयेत्यर्थः

द्या असिद्धत्वेन तत्रत्ये कार्ये कर्तव्ये "अचः परस्मिन्" (पा०सू०१।१।५७) इत्यतिदेशस्याप्रवृत्तेः। तस्येति। तस्य 'पूर्वत्रासिद्धे' इत्यस्य, तथा च स्थलत्रये स्थानिवद्भावो वक्तव्य इत्यर्थः। संयोगादिलोपे-चक्र्यत्र। लत्वे-निगाल्यते। णत्वे-माषवपनी। इह "यस्येति च" (पा०सू०६।४।१४८) इति अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वेन नकारस्य प्रातिपदिकान्तत्वाभावाद् णत्वं न।

यत्त्वाहुः-कथं चित्स्थानिवत्त्वाभावे ऽपि यूष्ण इत्यादौ "रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इत्यस्य नोपयोगः। ष्टुत्वेन सिद्धेः। तथा च षग्रहणमुत्तरार्थमिति आकरे स्थितम्। ततश्च रभसवादेनैतदुपन्यस्तमिति। स एवायं रभसवादः। तथा हि उत्तरार्थतया ऽपीह षग्रहणं स्थितम्। ततश्च यूष्णः, पुष्णातीत्यादौ "रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इति णत्वस्य प्रवृत्तिः केन वार्यताम्। ष्टुत्वेनेति चेन्न। तस्यासिद्धत्वात्। न च वचनप्रामाण्यात् सिद्धत्वम्। पुष्टिरित्यादौ चरितार्थत्वात्। तस्य षयोगे ण इत्यंशोऽचरितार्थ इति चेन्न। तस्य पृथगनुक्तेः। इह षात्परस्येत्युक्तिरचितार्थेत्यस्यापि तुल्यत्वाच्च। आकरे हि इह षग्रहणं विना

परिहरणीय इति।

चक्र्यत्रेति। तक्षिरक्षिभ्यां ण्यन्ताभ्यां क्विपि लोपाभावोऽपि फलम्। निगाल्यते इति। न चात्र णिलोपात्पूर्वं लत्वम्। सपादसप्ताध्यायीस्थकार्यस्य प्रवृत्तियोग्यतया तदप्रवृत्तेः। न च स्थानिवत्त्वमलिवधित्वात्। प्रत्ययलक्षणं तु नियमार्थमिति भावः। अत्र बहिरङ्गासिद्धत्वं न 'नाजानन्तर्ये' इति तन्निषेधात्। त्रिपाद्यां तदप्रवृत्तेरेव विसर्जनीयसूत्रस्थभाष्यसम्मतत्वाच्चेत्यन्यत्र प्रपञ्चितम्। एवं प्लायत इत्यप्ययतावित्यस्योपसर्गविशेषणत्वे फलम्। माषवपनीति। इह ङीबुत्पत्तेः प्राक् समासे ऽपि अल्लोपे समासरूपप्रातिपदिकान्तत्वाण्णत्वं प्राप्तम्। पूर्वपदाक्षिप्तसमासरूपप्रातिपदिकान्तस्य तेन णत्वविधानात्तस्यापि पूर्वपरोभयसापेक्षत्वेन समासत्वज्ञानसापेक्षत्वेन

चक्र्यत्रेत्यस्य यणन्तसंयोगाद्योः स्कोर्लोपो नेत्यर्थो "यणः प्रतिषेधो वाच्यः" इति वार्तिकस्य क्रियते चेत्सिद्धिर्भविष्यतीत्यत असाधारणप्रयोजनमाह—तक्षीति। निगाल्यत इत्यस्यान्तरङ्गत्वाण्णिलोपात्प्रागल्कारादेशेन सिद्धिर्भविष्यतीत्याशङ्कान्निराचष्टे—नचेत्यादिना। प्रवृत्तियोग्यतयेति। सपादसप्ताध्यायीस्थकार्यप्रवृत्तियोग्ये विषये त्रैपादिकशास्त्रं न प्रवर्तते इत्यर्थस्तस्थावित्यादिसिद्ध्यर्थमवश्यं वाच्योऽन्यथाऽष्टुत्वस्य पूर्वम्प्रवृत्तौ ततो द्विर्वचनेऽभ्यासे टकारस्य श्रवणापत्तिः, एवमन्यत्रापि बोध्यम्। स्थानिवत्त्वमिति। प्रथमसूत्रेण स्थानिवत्त्वमित्यर्थः। विशेषणत्व इति। एतच्च प्लायते इत्यस्य सिद्ध्यर्थमावश्यकम्। नचात्रैकदेशविकृतन्यायेनोपसर्गत्वम्परादिवद्भावेन चाकारादावयतीत्वमिति स्थानिवद्भावं विनापि लत्वम्भविष्यतीति वाच्यम्, 'अर्द्धविकारस्य सत्वादुपसर्गत्वस्यापरिमाणनिष्ठत्वात्। ननु माषवपनीत्यत्र माषाणां वपनीति समासे समासरूपं यत् प्रातिपदिकन्तदन्तो न नकार इति णत्वस्य प्राप्तिरेव नेति कथम्माषवपनीति णत्वोदाहरणमत आह—इहेति। प्राक्समास इति—करणल्युडन्तवपनशब्दस्येत्यादिः। गतिकारकोपपदानाङ् कृद्भिः सह समासस्य सुबुत्पत्तेः स्त्रीप्रत्ययोत्पत्तेश्च प्राक् प्रवृत्तेरिति भावः। नन्वन्तरङ्गणत्वापेक्षया बहिर्भूतप्रत्ययापेक्षाल्लोपस्यासिद्धतया णत्वन्न भविष्यतीत्यत आह—तस्यापीति। णत्वस्यापीत्यर्थः। ज्ञानसापेक्षत्वेन चेति—

लक्ष्यासिद्धिर्नास्ति इत्येवाभिप्रेतम्, न तु पुष्णातीत्यादौ "रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इत्यस्याप्रवृत्तिरिति दिक्।

"नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य" (पा० सू० ८।२।७)॥ **लुप्तषष्ठीके इति**। सौत्रत्वान्न सुः। षष्ठीतत्पुरुषयोः पूर्वपदे सापेक्षत्वेन समासासम्भवात्। प्रातिपदिकस्य पदविशेषणत्वाच्चेति भावः। तदन्तस्येति षष्ठीतत्पुरुषः। तस्यान्तो यो नकारस्तस्येत्यर्थः। उक्तं च हरदत्तेन–विशेष्यमन्तस्येत्यस्य नेत्येतदविभक्तिकम्। तथैव प्रातिपदिकेत्येतत्पदविशेषणमिति। यत्तु प्राचोक्तम्–प्रातिपदिकान्तस्य पदान्तस्य नस्येति। यच्च व्याख्यातम्—अनन्तस्येत्युभाभ्यां सम्बध्यते इति, तद्गौरवग्रस्तम्। अन्तस्येत्यस्यावृत्तिप्रसङ्गात्। व्यधिकरणषष्ठीद्वयापत्तेश्च। यदि तु अभेदेनैव सम्बन्धेन प्रातिपदिकेनैव नेत्यनेनापि पदं विशेष्यते, तदा विशेषणेन तदन्तविधौ सौत्रमन्तग्रहणं शक्यमकर्तुम्।

"विभाषा ङिश्योः" (पा० सू० ६।४।१३६)॥ शीति "नपुंसकाच्च" (पा० सू० ७।१।१९) इति विहितो न तु जश्शसोः शिः,

---

च समानत्वात्, त्रिपादीस्थत्वाच्च बहिरङ्गासिद्धत्वाशङ्का नात्रेति बोध्यम्।

अप्रवृत्तिरिति। अभिप्रेतेति शेषः।

सापेक्षत्वेनेति। नलोप इत्येतद्विषयमिदम्। अन्त्ये आह–**पदविशेषणत्वाच्चेति**। **व्यधिकरणषष्ठीति**। प्रातिपदिकस्य पदस्येत्यनयोः परस्परानन्वितयोरन्तेनान्वयादिति भावः। **अभेदेनैवेति**। सम्बन्धान्तरासत्त्वेऽपि विशेष्यविशेषणभावसम्बन्धेनेत्यर्थः। **शक्यमकर्तुमिति**। पदस्येत्यस्य क्वचिद्व्यधिकरण्येनान्वयेऽस्य तात्पर्यग्राहकत्वं भाष्ये उक्तम्। तत्तु लक्ष्यानुसारिव्याख्यानादेव ज्ञापकं विनाऽपि सिद्धमित्यभिमानः।

प्राचामनुरोधेनेदम्। स्वसिद्धान्तरित्याह—त्रिपादीस्थत्वेति। मूले—कथाञ्चिदिति। पूर्वस्माद्विधौ स्थानिवद्भावस्यानित्यत्वादप्रवृत्तिस्वीकारादिति भावः।

एतत् "रषाभ्याम्" इति णत्वमित्येतत्, प्रागुक्तस्याभिप्रेतशब्दस्य नपुंसकत्वादाह–अभिप्रेतेति। अन्त्य इति—प्रातिपदिकान्तस्येत्यत्र यत्प्रातिपदिकपदन्तत्रेत्यर्थः। एतेनैकार्थीभावाभावः सूचितः। व्यधिकरणषष्ठीत्वमुपपादयति—प्रातीति। यद्यप्युभयोरपि षष्ठ्योरवयवावयविभावार्थकत्वन्तथापि व्यधिकरणप्रातिपदिकप्रकृतिकत्वेन व्यधिकरणत्वन्द्रष्टव्यम्, एतदेवाह—परस्परेति। अभेदस्य सम्बन्धत्वमन्यत्र निरस्तमत आह—सम्बन्धान्तरेति। विशेष्यविशेषणभावनियामकसम्बन्धान्तरेत्यर्थः। भाष्ये उक्तमिति। एतच्च सौत्रमन्तग्रहणं शक्यमकर्तुमित्यसङ्गतम्। नराभ्यामित्यादौ नलोपव्यावर्तकत्वेनान्तपदस्य चरितार्थत्वात्। नचान्तपदाभावेऽपि नेत्यनेन प्रातिपदिकं विशेष्यताम्, पदस्येति तु व्यधिकरणमस्तु, पदावयवस्य नान्तप्रातिपदिकस्य लोप इत्यर्थोऽस्तु; तावतापि नराभ्यामित्यस्य व्यावृत्तिर्भविष्यतीति वाच्यम्, लोमनिशयाभ्यामित्यादौ नलोपस्य वारणाय तस्यावश्यकत्वात्। सौत्रान्तपदस्य सत्त्वे तु चरमावयववाचकान्तपदस्यावयविसाकाङ्क्षतया प्रत्यासत्त्या पदस्येत्यस्य सम्बन्धेन पदावयवस्य नान्तप्रातिपदिकस्य पदान्तस्य लोप इत्यर्थनेष्टसिद्धेः। तत्त्विति। वैय-

तस्मिन् भत्वासम्भवात्। "भस्य" (पा० सू० ६।४।१२७) इत्यनेनासर्वनामस्थानस्यैव यजादेरादेपात्तदेतदाह—**असर्वनामस्थानेति**। **अत एवेति**। दोषणी इति प्रयोगात्। यद्यपि समाहारद्वन्द्वस्य एकशेषे कृतेऽपि भाष्यं सुयोजम्, तथापि ककुदित्यस्य पृथक्पदत्वं न्याय्यम्। अन्यथा ककुद एकत्वं बाह्वोर्द्वित्वं च न लभ्येत इति भावः।

'तमुपाद्रवदुद्यम्य दक्षिणं दोर्निशाचरः'

इति रघुः। तत्र दक्षिणं दोरिति उद्यम्येत्यनेन कर्मतया सम्बध्यते। **दोषं तस्येति**—

'दोषं तस्य तथाविधस्य भजतश्चापस्य गृह्णन् गुणम्'।

इति श्रीहर्षप्रयोगः। तत्र दोषं हस्तं दूषणं च भजतश्चापस्य गुणं मौर्वीमतिशयं च गृह्णन् इति सम्बन्धः। अमरव्याख्यातारस्तु—दोषशब्दं स्त्रियामपि स्वीकृत्य भागुरिमतेन टापि दोषेत्युक्त्वा—

"दोर्दोषा च भुजो बाहुः पाणिर्हस्तः करस्तथा" ॥

इति धनञ्जयनिघण्टुमुदाजह्रुः।

द्वयोरह्नोर्भव इति। "तद्धितार्थ" (पा० सू० २।१।५१) इति समासः। "कालाट्ठञ्" (पा० सू० ४।३।११) इति ठञ्। "द्विगोर्लुगनपत्ये" (पा० सू० ४।१।८८) इति लुक्। "राजाहःसखिभ्यः" (पा०सू० ५।४।९१) इति टच्। "अह्नोऽह्न एतेभ्यः" (पा० सू० ५।४।८८) इत्यह्नादेशः। **अह्नः साय इति**। स्यतेर्घञि अवसानवचनः सायशब्दः। "संख्याविसाय—" (पा० सू० ७।३।११०) इति ज्ञापकादेकदेशिसमासः॥ इत्यदन्ताः॥

भत्वासम्भवादिति। सर्वनामस्थानत्वेनेति भावः। समाहारद्वन्द्वस्येति। प्राण्यङ्गत्वात्कृतसमाहारद्वन्द्वस्य ककुद्दोःशब्दस्येत्यर्थः। सुयोजम्—दोःशब्दस्य पुंस्त्वेऽपि सुनिर्वाहम्। न्याय्यम्। अल्पाच्तरत्वेन दोःशब्दस्य द्वन्द्वे पूर्वनिपातापत्तेः। किं च तदन्ते आदेशो दुर्लभः। विशेष्यासन्निधानादिति भावः। ककुद एकत्वमिति। प्रकरणात् श्रुतौ तथार्थकमेवेदमिति भावः। दक्षिणं तमुद्यम्य दोर्नामा निशाचर इत्यन्वयभ्रमवारणायाह—तत्रेति। एकदेशिसमास इति। तत्प्रत्याख्याने तु कर्मधारय इति बोध्यम्।

धिकरण्येन सम्बन्धकल्पनन्त्वित्यर्थः।

मूले द्विवचनोपपत्तये आह—समाहारेति।

न्याय्यत्वमुपपादयति—अल्पेति। पूर्वनिपातप्रकरणस्यानित्यत्वादाह—किञ्चेति।आसन्निधानादिति। शब्दस्वरूपं विशेष्यमादाय तदन्तविधिस्तु सत्येव गमक इति शेषः। तत्प्रत्याख्याने एकदेशिसमासस्य प्रत्याख्याने दिनावयवेऽपि तदवयवसद्भावमात्रेणाप्यहरस्तीति लौकिकव्यवहारदर्शनादहःशब्दस्य प्रवृत्त्यात्र कर्मधारयः।

हाहानिति । गन्धर्वविशेषवाचकमव्युत्पन्नं प्रातिपदिकमिदम् । कौमारास्तु–जहातीति हाहा(१) इति क्रियाशब्दं वदन्तो विश्वपावद्रूपमाहुः । तन्मते प्रत्युदाहरणं तु 'अकारो वासुदेवः स्यात्' तेन सह वर्तन्त इति साः, तान् सान् इति बोध्यम् ॥ इत्यादन्ताः ॥

"आङो नाऽस्त्रियाम्" (पा० सू० ७।३।१२०) ॥ पुंसीति तु नोक्तम् । अमुना कुलेनेत्यत्र यथा स्यात् । न च नुमा रूपसिद्धिः । मुत्वस्यासिद्धत्वात् "इकोऽचि" (पा० सू० ७।१।७३) इति नुमोऽप्राप्तेः । नादेशे तु नासिद्धत्वं "न मु ने" (पा०सू० ७।२।३) इति निषेधात् । नच "न मु ने" (पा० सू० ८।२।३) इति निषेधो नुम्येव अस्तु, ने इत्यकारस्योच्चारणार्थत्वादिति वाच्यम् । अमुष्मै कुलायेत्याद्यसिद्ध्यापत्तेः ।

जहातीति । हा इति शोकव्यञ्जकशब्दमित्यादिः ।

नुम्यप्यस्त्विवति । अयं भावः—तन्त्रेण नाभावे नकारे च कार्ये तं प्रति अन्यं प्रति च, कृते च कार्यान्तरं प्रति मुभावो नासिद्ध इति तदर्थः । एतेन मुत्वस्यासिद्धत्वेनेनादेशे गुणे नुमादेरप्राप्तिरिति परास्तम् । नुम्येवास्त्विवति पाठे एवकारोऽप्यर्थः उच्चारणार्थत्वादिति । तन्त्रेणोच्चरिते द्वितीयनेशब्दे इत्यर्थः । अमुष्मै इति "न मु ने" (पा० सू० ८।२।३) इति सूत्रविषये पूर्वं विभक्तिनिमित्तकार्याप्रवृत्तं मुत्वे तस्य नकारविषये कमपि प्रत्यसिद्धत्वाभावेन विभक्त्यादेशं प्रत्यसिद्धत्वेऽवास्य स्मैभावात्परत्वेन नुमापत्तेः । आदिना अमू कुले अमुयोरिति तयोरेत्वस्याप्रवृत्तं मुत्वे नुमि चानिष्टं स्पष्टमेव । "न मु टादेश" इति वार्तिकस्वारस्येन नादेश इत्येव तदर्थं उचित इत्यपि बोध्यम् ।

मूले जहातीति हाशब्द उपपदे विच्, नतु क्विप् इत्वस्य प्रसङ्गात् । अमुना ब्राह्मणेनेत्यत्र नाभावे कर्तव्ये ऽप्यसिद्धत्वस्य निषेधाय नुम्यप्यस्त्वित्यत्रापिशब्दः । एवञ्च नेत्यनेन कथमुभयस्मिन्कर्तव्ये निषेधलाभ इत्यत आह–अयम्भाव इति । तम्प्रतीति । नाभावनकारोभयम्प्रतीत्यर्थः । अन्यम्प्रतीति । विभक्तिसम्बन्धिकार्यान्तरम्प्रतीत्यर्थः । "सुपि च" इति दीर्घव्यावृत्तये आह—कृते चेति । एतेन—अन्यम्प्रतीति व्याख्यानेन । नुमादेरिति । पुंसि नाभावस्य संग्रहायात्रादिपदम् । नन्वकारस्योच्चारणार्थत्वेनाभावस्यैव संग्रहो न स्यादत आह—तन्त्र इति । वक्ष्यमाणयोरमू कुले ऽमुयोरित्यनयोः संग्रहायाह—विभक्तिनिमित्तेति । न चैवं त्यदाद्यत्वस्याप्यप्रवृत्तिः स्यादिति वाच्यम्, तस्याप्रवृत्तौ "न मु ने" इति सूत्रविषयत्वस्याभावेनोपजीव्याविरोधाय तद्भिन्नस्यैव ग्रहणात् । एवम्पररूपस्यापि पूर्वम्प्रवृत्तिर्बोध्या, तस्यापि नाभावसम्पादकत्वात् । अत एवाह—कमपीति । नुमः प्रक्रान्तत्वेन झटित्युपस्थितत्वादाह—विभक्त्यादेशमिति । अत्र वाशब्दो ऽनास्थायाम्, एतेनैतादृशार्थकल्पनेनादेशासंग्रहापत्त्या नुम्यप्यस्त्विवति पूर्वग्रन्थासङ्गतिरित्यपास्तम् । एत्वाप्रवृत्ताविति । अमू इत्यत्र "नपुंसकाच्च" इति शीभावे सति "आद् गुण" इत्येकादेशसम्पाद्यस्य एत्वस्यामुयोरित्यत्र "ओसि च" इत्येत्वस्य चाप्रवृत्त्येत्यर्थः । न्यूनतापरिहारायाह—नमुटादेश इति । एतच्च वार्तिकं

वि० (१) हा इति शोकव्यञ्जकं शब्दम्, जहाति—त्यजतीत्यर्थको हाक्धातुप्रकृतिकक्विबन्त इत्यर्थः ।

"अच्च घेः" (पा० सू० ७।३।११९) ॥ 'इदुद्भ्याम्' इति 'ङेः' इति 'औत्' इति च पदत्रयमनुवर्तते इत्याशयेन व्याचष्टे-**इदुद्भ्यामुत्तरस्येत्यादिना**। घेरुत्तरस्येति तु नोक्तम्। सूत्रे 'घेः' इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वात्। तन्त्रावृत्त्यादौ च प्रमाणाभावात् "औत्" (पा० सू० ७।३।११७) इतिपूर्वसूत्रे इदुद्भ्यामुत्तरस्य ङेरिति क्लृप्तसम्बन्धस्य त्यागायोगाच्च। **औत्स्यादिति**। अत्र व्याचख्युः-औतस्तित्त्वं स्वरितार्थम्। "न विभक्तौ" (पा०सू० १।३।४) इतीत्त्वनिषेधस्तु न भवति, अनित्यत्वात्। अनित्यत्वं च "इदमस्थमुः" इतिथमो मकारस्येत्संज्ञापरित्राणार्थादुदित्करणाल्लभ्यत इति तत्रैवोक्तमिति, तच्चिन्त्यम्। "न विभक्तौ" (पा० सू० १।३।४) इति सूत्रे ङेरौतस्तकार उच्चारणार्थः नेत्संज्ञ इति स्वयमेवोक्तत्वेन पूर्वापरविरोधात्। युक्तं चोच्चारणार्थत्वं न तु स्वरितार्थत्वम्। 'स्तीर्णे बर्हिषि समिधाने अग्नौ' इत्यादौ स्वरितत्वाद-

---

नेत्संज्ञ इति। इयमपि तदुक्तिश्चिन्त्या "तस्य लोप" (पा० सू० १।३।९) इति सूत्रभाष्ये (१) उच्चारणार्थानामपीत्संज्ञकत्वस्य स्पष्टमुक्तत्वात्। **स्वरितत्वादर्शनादिति**। नन्वौतः स्वरितत्वेऽपि नाग्नावित्यत्र स्वरितश्रवणमग्निशब्दस्यान्तो-

---

"न मु ने" इति सूत्रस्य नादेशे कृते यत्कार्यम्प्राप्नोति तस्मिन्कर्तव्ये मुत्वमसिद्धमित्येवार्थं इत्यभिप्रायेण प्रवृत्तम्। टादेश इत्यस्य—टाया आदेशष्टायाम्वा य आदेश इत्यर्थः। टाशब्दस्याऽजादिगणे पाठाट्टाप्स्वारस्येन आदेशपदोपादानस्वारस्येन, एवम्पुंसीति न्यासे गौणेऽपि "षट्त्रिचतुर्भ्यः" इत्यस्य प्रवृत्तिरिति मते तु प्रियत्रिणा कुलेनेत्यत्र नाभावस्याप्रवृत्त्या तस्य स्वरस्याप्रवृत्तिः स्यादित्यपि बोध्यम्। एतच्च मतं हलन्तप्रकरणे ऽष्टन्शब्दस्य निरूपणावसरे स्फुटम्।

तदुक्तिः—"न विभक्तौ" इति सूत्रे प्राचामुक्तिः। इत्संज्ञकत्वस्येति। यद्युच्चारणार्थानां विनैवेत्संज्ञानिवृत्तिः स्यात्, तदा येषाङ्कार्यार्थानुपादानन्तेषामपीष्टन्तत्कार्यसम्पादकत्वेन चरितार्थानां स्वभावत एवोच्चारणार्थकस्यैव निवृत्तिसम्भवेन "तस्य लोप" इति सूत्रस्य वैयर्थ्यापत्तिरिति भावः। स्पष्टमुक्तत्वात्। स्पष्टन्ध्वनितत्वादित्यर्थः। अग्नावित्यत्र। स्वरितौकारादर्शनतात्पर्यकेण स्वरितत्वादित्यनेनौतस्तकारः उच्चारणमात्रफलकः। स्वरितत्वप्रयोजकत्वाभावादित्यनुमानन्ध्वनितम् "किमोऽत्" इति सूत्रविधेयाच्छब्दघटकतकारो व्यतिरेके दृष्टान्त इति तत्र स्वरितत्वादर्शनस्योपायान्तरेणोपपत्तावुच्चारणमात्रफलकत्वकल्पनमन्याय्यमित्याशयेन शङ्कते—नन्विति। अग्निशब्दा-

---

प्र० (१) "तस्य लोपः" (पा० सू० १।३।९) इति सूत्रे भाष्येऽनुबन्धानामेकान्तत्वपक्षे "दिव औत्" (पा० सू० ७।१।८४) इत्यादिषु आदेशानामनेकाल्त्वात्सर्वादेशत्वमाशङ्कितम्। तत्र यदि तकारस्योच्चारणार्थत्वेनेत्संज्ञा न स्यात्तर्हि अनेकाल्त्वात्सर्वादेशत्वाशङ्काऽसङ्गता स्यादिति भावः॥ उच्चारणार्थेष्वपि इत्संज्ञाप्रवृत्तेरेव "अद्ड्डतरादिभ्य" (पा० सू० ७।१।२५) इति सूत्रभाष्ये डित्वाभावेऽदादेशे कतर अद् इत्यवस्थायां पूर्वसवर्णदीर्घमाशङ्क्यानुनासिकोपधत्वादिति समाहितं नतूच्चारणार्थत्वाश्रयणेनेति दिक्।

वस्तुतस्तु उच्चारणार्थं इत्यस्य वर्णान्तरोच्चारणे मुखस्य क्लेशवारणार्थो न त्वन्यफलार्थ इत्य-

दात्तत्वेन "एकादेश उदात्तेन" (पा०सू०८।२।५) इत्यनेनोदात्तत्वादिति चेन्न। वृत्तौ "अनुदात्तस्य" इत्यस्य तत्रानुवर्त्तितत्वात्। शेषनिघातेनौकारस्वरितत्वमादायाग्निशब्दस्य सर्वानुदात्तत्वाच्च। स्वरितस्य तु नोदात्तपदेन ग्रहणं "उदात्तस्वरितयोः" (पा० सू० ८।२।४) इत्यादौ स्वरितग्रहणात्। उच्चारणार्थानामित्संज्ञकत्वेऽपि 'प्रत्ययाप्रत्यययोः' (प०) इत्येव सिद्धे पुनः "तिति प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यम्" (का० वा०) इति वार्त्तिकेनौपदेशिकप्रत्ययत्ववत्येव तत्प्रवृत्त्या नात्र स्वरितत्वप्रवृत्तिरिति तत्त्वम्। आदेशेषु दकारस्थानिकचर्त्वनिष्पन्नतकारस्य सत्त्वेन दित्त्वात्तदप्राप्तेः। उच्चारणार्थ इत्यस्य च वर्णान्तरोच्चारणे मुखस्य क्लेशवारणार्थो नत्वन्यफलार्थ इत्यर्थः। अत

न्स्यावयवेकारस्यानुदात्ततया नात्र "एकादेश उदात्तेन" इत्यस्य प्राप्तिः। किञ्च "एकादेश उदात्तेन" इति सूत्रे "उदात्तस्वरितयोः" इति सूत्रादनुदात्तस्येत्यस्यानुवृत्तिदर्शनेन न तस्य सूत्रस्य प्राप्तिरित्याशयेन तदुक्तिन्दूषयति—वृत्तावित्यादिना। अत्र वृत्ताविस्युक्तिरूपलक्षणम्, "तस्यादित उदात्तमर्द्धह्रस्वम्" इति सूत्रस्थभाष्यमपि प्रमाणम्। तत्र हि सुब्रह्मण्योमित्यत्र सुब्रह्मणि साधुः सुब्रह्मण्या इति स्वरितान्तः सुब्रह्मण्याशब्दः "तत्र साधु" इति यतिसुब्रह्मन्शब्दप्रकृतिकयदन्तः सुब्रह्मण्यशब्दस्तस्य टापो ऽनुदात्तस्य चैकादेश आन्तरतम्यात्स्वरित ओंशब्दो निपातत्वादाद्युदात्तस्तस्यैकादेशो ऽप्युक्तरीत्या स्वरित एव तस्य स्थाने "न सुब्रह्मण्यायाम्" इत्यनेनोदात्त इत्युक्तम्। यदि "एकादेश" इति सूत्रे अनुदात्तस्येत्यस्यानुवृत्तिर्न स्यात्तदा भवदुक्तरीत्या सुब्रह्मण्योमिति प्रयोगघटकस्योकारस्योदात्ततया भाष्यासङ्गतिः स्पष्टैव। एवं सति वृत्ताविति नारुचिकङ्किन्तु प्रामाण्यार्थमेवेति बोध्यम्। यदुक्तमग्निशब्दस्यानुदात्तत्वन्तदुपपादयति—शेषनिघात इति। ननु भवदुक्तरीत्याग्निशब्देकारस्यानुदात्तत्वेऽपि स्वरिते उदात्तभागस्यापि सत्वेन "एकादेश उदात्तेन" इत्यनेनाग्नावित्यत्रोदात्तत्वम्भविष्यतीति स्वरितत्वादर्शनादित्यसङ्गतमत आह—स्वरितस्य त्विति। ननूच्चारणार्थानामपीत्संज्ञास्वीकारे भवन्मते ऽप्यग्नावित्यत्र स्वरितत्वापत्तिरस्त्येव। औतस्तकारस्येत्त्वादित्यत आह—उच्चारणार्थानामिति। एतेनौतस्तकार उच्चारणार्थो नेत्संज्ञक इति ग्रन्थः स्वरितत्वापत्तिपरिहाराभिप्रायको ऽसङ्गत एव, स्वरितत्वस्य तत्र प्राप्तेरेवाभावादिति सूचितम्। अत एव भाष्ये "दिव उद्" इत्यादौ दित्वमाश्रित्य "तितिप्रत्ययग्रहणम्" इति वार्तिकम्प्रत्याख्यातम्। स्वरितत्वस्य यत्र यत्रानिष्टत्वं तत्र दित्वस्यैव स्वीकारात्। नचैवं "तितिप्रत्ययग्रहणम्" इति वार्तिकसद्भावे ऽग्नावित्यत्र स्वरितत्वम्प्राप्नोति दित्वपक्षे तु नेति फलभेदे प्रत्याख्यानासङ्गतिरिति वाच्यम्, विधानकालिकप्रत्ययत्ववतो ग्रहणमित्यत्र वार्तिकस्य तात्पर्यात्।

ननु यद्युच्चारणार्थकवर्णविषये ऽपीत्संज्ञा तदा तत्र शास्त्रस्य व्यापारो जात एवेति तादृशकथनासङ्गतिः उच्चारणमेव फलं, न तु तत्र शास्त्रस्य प्रवृत्तिरिति यदर्थादत आह—उच्चारणेति। वर्णान्तरेति'। औकारादीत्यर्थः। नत्वन्यफलार्थः—प्रयोगसम्बन्धिफलान्तरन्तस्य नेत्यर्थः। इत्संज्ञालोपश्चेत्येतौ तु न प्रयोगसम्बन्धिनाविति तयोर्न व्यावृत्तिरिति भावः। इद्वृद्धौ पत्या वैश्वर्यं इत्यादिनिर्देशा अत एव सङ्गच्छन्ते। नन्वौतस्तकारस्योच्चारणार्थत्व एवोक्तौ सम्भवति तत्रैव तु किम्मानमत आह—

र्थस्य वक्ष्यमाणत्वेन "दिव औत्" (पा० सू० ७।१।८४) इति सूत्रे तकारस्यानेकाल्त्वसम्पादनेन सर्वादेशताफलकत्वेनोच्चारणमात्रार्थकत्वाभावान्न तत्सूत्रस्थभाष्येणोच्चारणार्थस्येत्संज्ञाप्रवृत्तिर्लभ्यते। एवं "अद्ड्डतर" (पा० सू० ७।१।२५) इति सूत्रभाष्येऽपि अदादेशे डित्वाभावेऽकारस्य पूर्वसवर्णदीर्घसम्पादनेनोच्चारणार्थत्वाभावादनुनासिकोपधत्वेन समाधानं युक्तमेवेति न तदपि भाष्यं प्रोक्तार्थे प्रमाणमिति बोध्यम्।

र्शनात् । 'अत्' इति तपरत्वं तु बुद्धावित्यादावत्वे कृते स्त्रियां टाब् मा-भूद् इत्येतदर्थमित्याहुः । तदपि चिन्त्यम् । तपरग्रहणाद्धि टापा सह दीर्घो मा भूत् टाप् तु स्यादेव । लक्षणद्वयबाधे मानाभावात् । अत एव "कृन्मेजन्तः" (पा० सू० १।१।३६) इति सूत्रभाष्यवार्त्तिकयोर्विवरणे च सन्निपातपरिभाषया टाब् नेत्युक्तम् । टापा व्यवधाने हि आनन्तर्य-विघातः स्यादिति । तस्माद् औत इव अतोऽपि तपरकरणमुच्चारणार्थ-मेवेत्यवधेयम् ।

"अनङ् सौ" (पा० सू० ७।१।९३) ॥ सोर्डेत्येव सिद्धे अ-नङ्विधानमन्यतोऽपि स्यादिति ज्ञापनार्थम् । तेन उशनसः सम्बुद्धौ अ-नङ् सिद्ध्यतीति प्राञ्चः । तच्चिन्त्यम् । सोर्डेत्युक्ते हि "ऋदुशनस्"

एव भाष्ये औकारे ङितमाश्रित्यादिति प्रत्याख्यातम् । न हि तदा तित्त्वमस्ति । न च ङित्वे विंशतौ तिलोपापत्तिः । भाष्यप्रामाण्येन तस्य सप्तम्यामनभिधानादिति (१)दिक् । अदिति । अस्य यदपीत्यादिः । दीर्घो मा भूदिति । भिन्नकालव्या-वृत्त्यर्थत्वात्तपरत्वस्येति भावः । न च "ज्ञोऽविदर्थस्य" (पा० सू० २।३।५१) इति प्रकरणेन समासबाध इवानेन टापोऽपि बाध इति वाच्यम् । "प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यते" (का० वा०) इति वार्त्तिकानुरोधेन तत्र तथा कल्पनेऽपीह तथा कल्पने मानाभावात् ।

अनङ् सिध्यतीति । वैकल्पिकत्वमात्रं तु वाचनिकमिति तद्भावः । "संज्ञा-

---

अत एव भाष्य इति । तदा—ङित्वपक्षे । विंशताविति—अर्थपरे विंशताविति शब्द इत्यर्थः । भाष्य-प्रामाण्येन—प्रत्याख्यानपरभाष्यप्रामाण्येन । न च "नस्तद्धिते" इति सूत्रस्थस्य तद्धित इत्यस्य मण्डू-कप्लुत्या विंशतेरित्यत्रानुवृत्त्या लोपाभावेनोपपत्तावनभिधानकल्पनमन्याय्यमिति वाच्यम्, मण्डूक-प्लुतेः सम्बन्धतदभावकल्पनाभ्यां गुरुत्वादिति भावः । परत्रोपात्तस्य तदपीत्यस्य साकाङ्क्षत्वादाह—त-स्येति । ननु तपरोच्चारणे "अणुदित्" सूत्रादिप्राप्तसवर्णग्रहणस्य व्यावृत्तिरेवान्यत्र दृष्टेति टापा सह दीर्घो माभूदित्यसङ्गतमत आह—भिन्नेति । "भाव्यमानेन सवर्णानां ग्रहणम्" इत्यनेनैव सिद्धे प्रकृतन्तकारोच्चारणमेतादृशार्थतात्पर्यकमिति भावः । मूले—टाप्तु स्यादेवेति । तपरस्याकारस्य विधानेन यथा तस्य श्रवणम्भवति तथैव कल्प्यताम्, न तु तत्स्वरूपाश्रवणप्रयोजककार्यबाध इति भावः । परोक्तङ्खण्डयति—न चेति । प्रकरणेन—अष्टसूत्र्या । अनेन टापो ऽपीति—अत्रापिशब्दो भिन्न-क्रमः अनेनेत्युत्तरं योज्यः, यथा तत्र षष्ठ्यैव यथा स्यान्न तु तन्निवृत्तिप्रयोजकः समास इति कल्प-ना । तथात्राप्यकारनिवृत्तिप्रयोजकष्टाब्न भवतीति कल्पना भविष्यतीति भावः । न चात्रापि पत्या वैश्य-र्य इत्यादिनिर्देशो मानमिति वाच्यम्, सन्निपातपरिभाषयापि तस्योपपत्तिसम्भवात् ।

प्रकाशकारोक्तिङ्खण्डयितुमुपक्रमते—सोर्डेत्येवेति । तद्भावः । प्रकाशकारस्य भावः । नन्व-

प्र० (१) दिगिति । दिगर्थस्तु 'टेर्डिति, तिर्विंशतेस्तद्धिते, नः, इति सूत्रन्यासेन, अथवा "तिर्विं-शतेर्डिति" (पा०सू०६।४।१४२) इत्यस्मिन् डिति इत्यत्र कर्मधारयाश्रयणेन "यस्मिन् विधिस्तदादावल्-ग्रहणे" (प०) इति परिभाषया डकारादौ प्रत्यये इत्यर्थेन तत्र दोषवारणसम्भवेनानभिधाने न मानमिति ।

(पा० सू० ७।१।९४) इत्युत्तरसूत्रेणापि ङा स्यात्। ततश्च उशनेत्यत्र "सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धौ (पा० सू० ६।४।८) इति दीर्घः स्यात्। पुरुदंसेत्यत्र "सान्तमहत" (पा० सू० ६।४।१०) इति दीर्घः स्यात्। यद्वा "संज्ञापूर्वको (१)विधिरनित्य" इति वा (२)अङ्गवृत्तपरिभाषया वा समाधानं बोध्यम्।

"हल्ङ्याब्भ्यो" (पा० सू० ६।१।६८) ॥ दीर्घादित्येतन्ङ्यापोरेव विशेषणम्, न तु हलोऽसम्भवादित्याह—**दीर्घाविति**। **परमिति**। न त्विदं विहितविशेषणं या, सा, का इत्यादावव्याप्तेः। न च तत्र हलन्ताद्विहितत्वेन निर्वाहः। यः, स इत्यादावतिव्याप्तेः। कर्तेत्यादावव्याप्तेश्चेति भावः। **हालिति**। तस्य च सुतिसीत्येवंरूपत्वमेकदेशविकृतन्यायेन बोध्यम्। **लुप्यत इति**। यद्यपीह "लोपो व्योः" (पा० सू० ६।१।६६) इत्यतो लोप इत्यनुवर्तते। तच्च तत्र भावसाधनं तथाऽपीह कर्मसाधनं हलिति प्रथमान्तेन सामानाधिकरण्यादिति

पूर्वक" इत्यस्य भाष्यास्पृष्टत्वादाह—अङ्गवृत्तेति। इयमगतिकगतिः। सोर्डेति न्यासे लाघवाभावश्च डित्त्वसामर्थ्याट्टिलोपकल्पने गौरवं च। तस्मादुशनसो ऽनङ् तद्वैकल्पिकत्वं च चिन्त्यमेव भाष्यानुक्तत्वादिति प्रामाणिकाः। **चेतीति**। "तस्मादित्युत्तरस्य" (पा० सू० १।१।६७) इति जाग्रति विहितविशेषणासम्भवश्चशब्दार्थः। **एकदेशविकृतन्यायेनेति**। स्थानिवत्त्वस्योपलक्षणमिदम्। अर्धाधिकविकारेण प्रत्यभिज्ञाभावाच्छिन्नपुच्छश्वदृष्टान्तमूलकन्यायस्यात्राप्राप्तिरिति(३) बोध्यम्। प्रथमा-

---

गतिकगतित्वेऽपि क्वचित्तदाश्रयणमस्त्येवेत्यत आह—सोर्डेतीति। लाघवाभावः—पदलाघवाभावः। सोरिति रेफमादाय मात्रालाघवाभाव इत्यपि बोध्यम्। प्रत्युत कल्पनागौरवमित्याह—डित्त्वेति—एवञ्च क्लृप्तां रीतिं परित्यज्याक्लृप्तकल्पनायां ज्ञानगौरवं स्पष्टमेव। ननु "हल्ङ्याब्भ्य" इत्यत्र विहितविशेषणत्वाभ्युपगमेऽपि न मूलोक्ताव्याप्त्यतिव्याप्त्योरवसरः, "त्यदादीनाम" इति सूत्रे विभक्तावित्यस्य विषयसप्तमीत्वाभ्युपगमेन विभक्त्युत्पत्तेः प्रागेव तस्य प्रवृत्त्या ऽव्याप्तेः परिहारसम्भवात्। एवञ्च हलन्ताद्विधानाभावेन यः स इत्यादावतिव्याप्तिरपि परिहर्तुं शक्या। एवमनङ्विधावपि सौ इत्यत्र विषयसप्तमीत्वमेवास्त्विति कर्त्तेत्यत्राव्याप्तिरपि परिहर्तुं शक्येत्यत आह—चेतीति। वक्ष्यमाणरीत्या ऽत्रैकदेशविकृतन्यायस्याप्राप्तिसत्त्वेन तस्य चेत्याद्युक्तमूलासङ्गतिम्पर्यालोच्याह—स्थानिवत्त्वेति। अर्द्धाधिकेति। अर्द्धश्चाधिकश्चार्द्धाधिकौ तयोर्विकार इति समासः। एवञ्च वर्णगणनायामर्द्धस्य मा-

---

वि० (१) यत्र शास्त्रे संज्ञाशब्दो विधेयताप्रयोजकस्तस्याऽनित्यत्वमित्यर्थः।

वि० (२) अङ्गवृत्तेति। "अङ्गवृत्ते पुनर्वृत्तावविधिः" अङ्गे—अङ्गाधिकारे, वृत्तम्, निष्पन्नम्, यत्कार्यं तस्मिन् सति पुनरन्यस्याङ्गकार्यस्य वृत्तौ—प्रवृत्तौ, अविधानं भवतीति परिभाषार्थः।

प्र० (३) वस्तुतस्त्वत्र तिस्योर्विषय इकारलोपेऽपि तकारसकाररूपावयवयोः अभवत्, अभवः इत्यादावर्थबोधकत्वेन दृष्टत्वात्प्राधान्यसत्त्वेनार्धाधिकविकारेऽपि प्रधानावयवोपलब्ध्या तन्न्यायप्रवृत्तिः सुलभैव॥

भावः। दीर्घग्रहणं किम्, अतिखट्वः, निष्कौशाम्बिः। ननु इह समस्तस्य ङ्याबन्तत्वं नास्ति। न च 'स्त्रीप्रत्यये तदादिनियमो नास्ति' इति वाच्यम्। अनुपसर्जने हि तथा। इह तूपसर्जनत्वात् तदादिनियमोऽस्त्येव। सत्यम्। तथाऽपि उत्तरपदस्य ङ्याबन्तत्वेन सोस्ततः परत्वानपायात्। न हीदं विहितविशेषणमित्यवोचाम। अत एव बहुश्रेयसीत्यत्र सुलोपः।

न्तेनेति। यद्यपि "तस्मादित्युत्तरस्य" (पा० सू० १।१।६७) इत्युक्तेः षष्ठ्यन्ततापि सम्भवति, तथा ऽपि बहुषु पदेषु विभक्तिविपरिणामकल्पनापेक्षयाऽऽगन्तुकलोपशब्दे एवार्थान्तरकल्पनमुचितमिति भावः। ननु सुतिसीति प्रत्ययैः 'यस्मात्स विहितस्तदादेः' (प०) इत्युपस्थितया तस्य हल्ङ्याब्भ्य इति विशेषणमिति हल्ङ्याबन्तात्तदादेः परस्येत्यर्थेन प्रकृत्याक्षेपादुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमसत्वात् च प्रकृतेर्ङ्याबन्तत्वाभावेन नात्र दोष इत्यत आह—अत एवेति। एतत्सिध्यर्थं "येन विधिः" (पा०सू० १।१।७२) इति परिभाषया शब्दरूपं विशेष्यमादाय तदन्तविधौ ततः प्रत्ययग्रहणपरिभाषयोक्तं विशेष्यमादाय पुनस्तदन्तविधौ "टिड्ढाणञ्" (पा० सू० ४।१।१५) इति सूत्रे ऽणन्तान्तादितिवद् ङ्याबन्तान्तादित्यर्थस्यावश्यकत्वेनात्र दोषः। मालेत्यादौ तु व्यपदेशिवद्भावेन सिद्धिरिति भावः। श्रविष्ठासु जातः श्रविष्ठ इत्यादौ तद्धितलुकि स्त्रीप्रत्ययलुकि च प्रत्ययलक्षणेन टाबन्तत्वादतिव्याप्तिवारणार्थं दीर्घग्रहणमित्यपि बोध्यम्।

आया गणने तु तदर्द्धस्य विकारसत्वेन जातिव्यञ्जकभूयो ऽवयवसंस्थानाभावेन, नात्रैकदेशविकृतन्यायस्य प्रवृत्तिरिति भावः। षष्ठयन्ततापीति। हलित्यस्येति शेषः। बहुष्विति। सुतिसि अपृक्तं हलित्यत्र चेत्यर्थः। नात्र दोष इति। अतिखट्वः निष्कौशाम्बिरित्यत्र सोर्विधानं यस्मात्तदादेराबन्तत्वङ्यन्तत्वयोरभावेन दोषाभाव इत्यर्थः। स च दोषः सोर्लोपस्य प्राप्तिरूपः। एवञ्च दीर्घग्रहणस्य कथमेतद्व्यावर्त्यमिति भावः। एतत्सिद्ध्यर्थमिति। बहुश्रेयसीत्यस्य सिद्ध्यर्थमित्यर्थः। अस्य आवश्यकत्वेनेत्यत्रान्वयः। न च मूलविरोधः तत्रात एवेत्यस्योत्तरपदस्य ङ्याबन्तत्वेन ततः परत्वात्प्राप्तस्य सुलोपस्य व्यावृत्यर्थमत एवेत्युक्तमित्यर्थः प्रतीयत इति वाच्यम्, तत्रत्यस्यात एवेत्यस्य बुद्धिस्थहेतोरित्यर्थात्। अत्र प्रत्ययग्रहणपरिभाषयोक्तं विशेष्यमादाय तदन्तविधौ पुनः "येन विधिः" इति परिभाषया शब्दस्वरूपविशेष्यमादाय तदन्तविधिरिति योजना बोध्या। क्वचित्त्वेवमेव पाठः। उक्तम्—इत्यस्य तदादेरित्येतदित्यर्थः। अत्र दोषः—अतिखट्वः निष्कौशाम्बिरित्यत्र सुलोपस्य प्राप्तिरूपो दोषः, स च दीर्घग्रहणेन परिहर्तव्य इति शेषः।

नन्वेवं सति मालेत्यादौ तदन्तविधिद्वयलभ्यार्थाभावेन सुलोपानापत्तिरत आह—मालेत्यादाविति। तस्येति तु व्यपदेशिवद्भावानाश्रयणपक्ष इति भावः। न च "व्यपदेशिवद्भावो ऽप्रातिपदिकेन" इति निषेधो भविष्यतीति वाच्यम्, तस्य प्रत्ययविधिविषयत्वात्। एतच्च "ङ्याब्ग्रहणे ऽदीर्घ" इति स्थानिवत्सूत्रीयवार्तिकव्याख्यानावसरे निष्कौषाम्बिरतिखट्व इत्यत्र सुलोपापत्तिवारणन्तस्य वार्तिकस्य फलमित्यभिधाय नतु दीर्घादित्युच्यते। तत्र वक्तव्यमित्युक्तम्भाष्यकृता, तदभिप्रायेणव्याख्यातम्। तदन्तविधिद्वयाभावेऽपि दीर्घग्रहणमावश्यकमित्याशयेनाह—श्रविष्ठास्विति। श्रविष्ठा ज्येष्ठा तद्धितलुकि "श्रविष्ठाफल्गुनी" इति सूत्रविहिते लुकि स्त्रीप्रत्ययस्य लुक् "लुक् तद्धितलुकि" इत्यनेन

स्यादेतत् । गङ्गायतेः क्विप्, गङ्गीः । इहेकारस्य स्थानिवद्भावेनाप्त्वा-द्दीर्घत्वाच्चातिव्याप्तिरिति चेत्, सत्यम् । ङी ई, आ आप्, इति प्रश्लि-ष्य दीर्घग्रहणस्य प्रत्याख्यानान्न कश्चिद्दोषः । सुतिसीति किम्, भेत्ताः तासेस्तकारस्य लोपो मा भूत् । न चैवमपि अभैत्सीत् इत्यादौ सिचो लोपापत्तिः । सुतिभ्यां साहचर्येण विभक्तेरेव ग्रहणात् । अपृक्तम् किम्, भिनत्ति छिनत्तीति प्रत्युदाहरन्ति । तच्चिन्त्यम् । विशिष्टस्याहल्त्वात् । सुतिसीनां हलिति क्लिष्टं व्याख्यायातिप्रसङ्गापादनस्यानुचितत्वात् । यदप्याहुः—सुरां सुनोतीति सुरासुत् तमाचष्टे सुरासयति, ततः क्विप् सुराः सुरासौ सुरासः । इह सुनोतेरवयवस्य सस्य लोपं व्यावर्तयितुं अपृक्तग्रहणमिति । तदपि न । परस्परसाहचर्येण सुतिसीनां विभक्तीना-मेव ग्रहणात् । अन्यथा सिचो लोपापत्तेरुक्तत्वात् । प्रत्ययाप्रत्यययोः

अतिव्याप्तिरिति । अस्य स्त्री ई देवदत्तस्य ई देवदत्तेरित्यादावपि सेति बोध्यम् । प्रत्याख्यानादिति । दीर्घग्रहणेनोपस्थितत्वादीकाररूपस्यैव दीर्घस्य ग्रहणाच्चेत्यपि बोध्यम् । सुरासयतीति । न च "णौ चङि" इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन इदुदुप-धेभ्यो णिज्नास्तीति सिद्धान्तात्कथमत्र णिजिति वाच्यम् । तद्भाष्यस्य तेषां लुङि

प्रत्ययलक्षणेन स्थानिवद्भावेन दीर्घग्रहणे तु न स्थानिवत्त्वम्, अल्विधित्वात् । प्रत्ययलक्षणसूत्रन्तु नियमार्थम् ।

मूले—गङ्गीयतेः क्विबिति—नच पञ्चमीसमासपक्षे ऽल्लोपस्य स्थानिवद्भावेन कथमत्रातिव्याप्त्य-भिधानमिति वाच्यम्, तस्यानित्यत्वेन तदप्रवृत्तिरित्याशयेन तदभिधानात् । देवदत्तेरिति । अत्र देवदत्ते इत्येकारान्तस्य दीर्घङ्यन्तत्वम्पूर्वान्तवद्भावेन बोध्यम् । मूले—ङी ई आबिति । ङीरूपो य ई-कारः आब्रूपो य आकारस्तदन्तादित्यर्थ इति भावः । ननु सूत्रकारमते दोष एव, न चेष्टापत्तिः, फलभेदे प्रत्याख्यानासम्भवादत आह—दीर्घग्रहण इति । उपस्थितत्वादिति । ङ्याप्पदेनोपस्थितत्वा-दित्यर्थः । एवञ्च ङ्याप्पदेन यस्येकारस्याकारस्य च प्रथममुपस्थितिस्तादृशो य ईकार आकारो वा तस्यै-व प्रत्यासत्त्या ग्रहणमिति देवदत्तेरित्यत्र तादृशस्याभावेन न सूत्रकारमतेऽपि दोष इति भावः । एतेन कस्य स्त्री की तस्मादाचारक्विबन्ताद्विवि, गुणे केरित्यादौ सूत्रकारमते लोपो दुर्वारः । एवमतिखट्वस्य ङः अतिखट्वा निष्कौशाम्बेः ई निष्कौशाम्बीः इत्यत्रापि दीर्घस्य सत्वाल्लोपः स्यादित्यपास्तम् । यस्य प्रथममुपस्थितिस्तस्येहाभावात् । सूत्रस्थभाष्येति । तत्र हि "णेर्णिच्युपसङ्ख्यानम्" इति वार्तिकम-वश्यं वाच्यम्, अन्यथा वादितवन्तम्प्रयोजितवानित्यर्थके ऽवीवददित्यत्र णिजन्ताण्णिचि लुङि च्लि-स्तस्य स्थाने चङि द्वितीयणिलोपस्य चङ्परन्निर्ह्रासे कर्तव्ये स्थानिवद्भावस्य निषेधेऽपि तेनैव णि-लोपे नाग्लोपित्वात् "नाग्लोपि" इति निषेधः स्यात् । एवमुक्ते परत्वाद्वृद्धौ सत्यां णिलोप इति नेहा-ग्लोप्यङ्गमिति पूर्वपक्षिणा शङ्किते "वृद्धेर्लोपो बलीयान्" अन्यथा ऽपपटदिति न सिध्यतीति "ना-ग्लोपि" इतिसूत्रे प्रत्याहारनिर्देशेन ज्ञापकेनोक्तम् । यद्यप्यरराजदित्यत्र ह्रस्वत्ववारणायाकारस्याव-श्यकत्वम्, तथापि प्रत्याहारनिर्देशो ज्ञापक एव । एतच्च ज्ञापकमिदुदुपधेभ्यो णिज् नास्तीति कल्पनाया-मेव सङ्गच्छते । अन्यथा स्वामिनमाख्यत् असस्वामत्, गोदुहमाख्यत् अजुगोदुहदित्यत्र प्रत्याहार-निर्देशस्य चारितार्थ्येन तस्यासङ्गतिः स्यात् । तत्कृञ्च तत्रानभिधानङ्घटेन । अत्र—सुरासयतीत्यत्र,

(१)प्रत्ययस्यैव ग्रहणाच्च । हल् किम्, बिभेद ।

ननु प्रथमहल्ग्रहणं व्यर्थम् । हलन्तात्परेषां संयोगान्तलोपसम्भवात् । अत्राहुः—

संयोगान्तस्य लोपे हि नलोपादिर्न सिध्यति ।
रात्तु तेनैव लोपः स्याद्धलस्तस्माद्विधीयते ॥

तथा हि सखेत्यत्र नलोपो न स्यात्, संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वात् । स्यादेतत् । संयोगान्तलोपो नासिद्धः । "न ङिसम्बुद्ध्योः" (पा० सू० ७।२।८) इति सूत्रे संबुद्धिग्रहणाज्ज्ञापकात् । न चैवं गोमानित्यादावपि नलोपापत्तिः । ज्ञापकस्य विशेषविषयत्वात् । यत्र हि नकारविभक्त्योरानन्तर्यं तत्रैव सिद्धत्वं व्याख्यानात् ।

यत्त्वाहुः—हे ब्रह्मन्निति नपुंसकार्थत्वान्नैतज्ज्ञापकमिति । तन्न । लुका लुप्ते प्रत्ययलक्षणाभावेन "संबुद्धौ वा नपुंसकानाम्–" (का० वा०)

प्रयोगाभावकल्पनेनोपपत्तेः, सर्वथा तदभावकल्पनमप्रामाणिकमित्यभिमानात् । ग्रहणाच्चेति । सावनुनासिकोकारपाठाच्चेत्यपि बोध्यम् । एवं चापृक्तग्रहणं चिन्त्यप्रयोजनम् । वस्तुतो गङ्गीः सुरा इत्यादेरभिधाने इदं मानं चिन्त्यम् ।

विभक्त्योरानन्तर्यमिति । एवं च विभक्तिसंयोगान्तलोपस्य सिद्धत्वं ज्ञाप्यत इति तात्पर्यम् । गोमानित्यादौ लक्ष्यभेदाद्वारं वारं संयोगान्तलोपः । नपुंसकार्थत्वादिति । "स्वमोः" (पा० सू० ७।१।२३) इति हि तत्र लुगिति तत्र नलोपनिषेधायावश्यकत्वादिति भावः । लुका लुप्ते इति । "ङिसंबुद्ध्योः" (पा० सू०

तद्भाष्यस्य–प्रत्याहारनिर्देशस्य ज्ञापकत्वप्रदर्शनपरभाष्यस्येत्यर्थः । अप्रामाणिकमिति । एवञ्चानभिधानकथनपरः कैयटश्चिन्त्य इति भावः । "प्रत्ययाप्रत्यययोः" इति परिभाषाया लक्ष्यसाधकत्वेन भाष्यकृताऽनाश्रयणादाह—सावनुनासिकेति । एवञ्च—साहचर्येण लोपाभावस्य सिद्धौ च । पूर्वोक्ताऽनभिधानपदसूचितामरुचिन्ध्वनयति—वस्तुत इति । चिन्त्यमिति । यदि तेषामभिधानं स्यात्तदा "ङ्याब्ग्रहणे ऽदीर्घ" इति वार्तिकविरोधः स्पष्ट एवेति भावः ।

मूले-अत्राहुरिति । वार्तिककृत इत्यस्य शेषः । नकारविभक्त्योरिति विशेषोपादानसूचितमर्थम्प्रकटयति—एवञ्चेति । नकारविभक्त्योरानन्तर्ये सिद्धत्वस्य ज्ञापनेचेत्यर्थः । अत्र विभक्तिपदोपादानेन विभक्तेर्यत्र संयोगान्तत्वहेतुको लोपस्तस्यैव सिद्धत्वङ्गोमानित्यत्र तल्लोपस्यासिद्धत्वन्तु भवत्येवेति भावः ।

ननु गोमानित्यत्र संयोगान्तलोपस्य प्रवृत्तत्वात्पुनः संयोगान्तलोपो "लक्ष्ये लक्षणस्य" इति न्यायेन न भविष्यतीत्येवमभिधानफलमत आह—गोमानिति । संयोगान्तपदत्वावच्छिन्नस्योद्देश्यात्वात् । एवञ्चोद्देश्यातावच्छेदकाश्रयभेदाद्भवत्येव तस्य प्रवृत्तिरित्याशयात् । मूले—यत्त्वाहुरिति । प्रकाशकृत इति शेषः । तत्र हे ब्रह्मन्नित्यत्र लुगित्यनेन संयोगान्तलोपस्याभावेनासिद्धत्वशङ्काया अ-

---

वि० (१) इयञ्च "भस्य" (पा० सू० ६।४।१) इति सूत्रे भाष्ये पठिता । वर्णग्रहणे चेयं न प्रवर्तत इति कैयटे "भस्य" इति सूत्रे स्पष्टम् ॥

इत्यस्यावश्यकतया च सम्बुद्धिग्रहणस्य नपुंसकविषयत्वासम्भवेनोक्तज्ञापकस्य सुस्थत्वात्। तस्मान्नलोपो न प्रयोजनमिति चेत्, इह तर्हि अभिनोऽत्रेत्यत्र रोरुत्वं न स्यात्। तदिदमुक्तं—न लोपादिरिति। तथा अबिभर्भवान् इत्यत्र तिलोपो न स्यात्। "रात्सस्य" (पा० सू० ७।२।१४) इति नियमात्।

अत्रेदमवधेयम्—ङ्याब्ग्रहणं सोरेव विशेषणम्, न तु तिस्योः व्याख्यानात्। अस्मिन्नेव सूत्रे 'द्विहलपृक्तग्रहणं तिस्योश्च ग्रहणं न कर्त्त-

---

८।२।२८) इति सप्तमीति भावः। आवश्यकता चेति। "ङिसंबुद्ध्योः" (पा० सू० ८।२।२८) इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वपक्षेऽपि विकल्पार्थमावश्यकतया चेत्यर्थः। यद्यपि 'वा नपुंसकानाम्' इत्येवं भाष्ये पठितं सम्बुद्धिग्रहणं च सूत्रादेव सम्बध्यत इति तदर्थं तच्चरितार्थं तथाऽप्यत्र पाठेनोक्तार्थज्ञापकताऽपि। सम्बुद्धिग्रहणं भाष्ये प्रत्याख्यातमिति तु न भ्रमितव्यम्। सूत्रस्थङिग्रहणस्य "ङिसंबुद्ध्योरनुत्तर" (का० वा०) इति(१) वार्त्तिकस्थसंबुद्धिग्रहणस्य च प्रत्याख्यानेऽपि सूत्रस्थस्याप्रत्याख्यानादिति भावः।

भावः सूचितः। ङिसम्बुद्ध्योरिति तु षष्ठीति तद्भावः,। सप्तमीति। अयमेव पक्षो युक्तः। यतोऽस्मिन् पक्षे निषेधसामर्थ्यात् "नलुमता" इतिनिषेधस्य वैकल्पिकस्य प्रवृत्तिरिति "वा नपुंसकानाम्" इत्यस्यापूर्वत्वाभावः सिध्यतीति लाघवम्भवति। अत एव षष्ठ्यन्तत्वपक्षेऽपीत्यपिशब्द उपात्तः। यन्मूले आवश्यकतयेत्यभिहितन्तत्तु षष्ठीपक्ष एवेत्याशयेनाह—ङिसम्बुद्ध्योरिति। अस्मिन्पक्षे निषेधसामर्थ्यकल्पनञ्च कार्यमित्येतद्गौरवं यद्यपि भवति, तथापि वचनान्तरानारम्भकृतं लाघवं सप्तमीपक्षेऽस्तीति भावः। षष्ठीपक्षे शङ्कते—यद्यपीति। सम्बुद्धिग्रहणञ्चेति। अत्र ङिपदस्यानुपादानं भाष्यकारीयतत्प्रत्याख्यानाभिप्रायेण। अत एव "वा नपुंसकानाम्" इत्येतद्वचनोदाहरणप्रदर्शनसमये हे चर्मंति सम्बुद्धावेवोदाहृतम्। एकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञया च तावन्मात्रस्य तत्र सम्बन्धः। तदर्थम्—तत्र सम्बन्धार्थम्। अत्र पाठेन—"नङि" इतिसूत्रे पाठेन, अन्यथा वार्तिक एव तथा पठितं स्यादिति ज्ञापकताचेह "किञ्चित्स्रपो' इति न्यायेन। एवञ्चान्यफलसिध्यर्थमावश्यकं सम्बुद्धिग्रहणमिति परोक्तं खण्डयति—सम्बुद्धिग्रहणमित्यादिना। सूत्रस्थङिग्रहणस्येति। ङौ भसंज्ञासत्वादेव न नलोपः। अल्लोपस्तु न 'उभयसंज्ञान्यपि'-इतिवचनात्। वार्तिकस्थेति। हे राजन्सुन्दरो ऽसीत्यत्रासामर्थ्यात्समासाप्राप्तेरत एव "ङावुत्तरपदे प्रतिषेध" इत्येव वाच्यमिति भाष्ये स्पष्टम्। मूले—तस्मादिति। उक्तज्ञापकस्य सुस्थत्वादित्यर्थः। न प्रयोजनमिति। "हल्ङ्याब्" इतिसूत्रारम्भस्येति शेषः। इह तर्हीत्यत्र यैंदिहेति तदर्थं स्पष्टप्रतिपत्तये आह—अभिन इति। व्याख्यानादिति। भाष्योक्तिद्वयमूलकव्याख्यानादित्यर्थः। तमेव व्याख्यानमूलमाह—अस्मिन्नेवेति। इह ङ्याब्ग्रहणं सोरेव

प्र० (१) ङिसम्बुद्ध्योरनुत्तरेति। तत्र हि भाष्ये चर्मणि तिला अस्य चर्मतिलः इत्यादौ तथा हे राजन् वृन्दारक इति विग्रहे सम्बुद्ध्यन्तयोरेव समासे राजवृन्दारक इत्यादौ च निषेधो माभूदिति 'ङिसम्बुद्ध्योरनुत्तरपदे' इति वार्तिकमवतारितम्। एतद्वार्तिकस्थङिग्रहणस्य 'भत्वात्तु ङिग्रहणानर्थक्यम्' इत्यनेन प्रत्याख्यानं कृतम्। 'उभयसंज्ञान्यपि च्छन्दांसि दृश्यन्त' इति प्रकृते भत्वमिति तदाशयः।

ङ्यं भवति' इति भाष्यं चेह प्रमाणम्। यदि हि ङ्याब्ग्रहणं तिस्योरपि विशेषणं स्यात्, तर्हि कथं तिस्योर्ग्रहणस्याकर्तव्यतां ब्रूयात्। यत्तु ङ्याब्भ्यां तिस्योरसम्भव एवेति। तत्र ङ्यन्तादसम्भव इति सत्यम्। आबन्तात्तु आचारक्विबन्ताल्लङः तिप्सिपौ स्त एव। 'अगङ्गात् अगङ्गाः, इति यथा। न च शपा व्यवधानम्। एकादेशस्य पूर्वान्तत्वेन ग्रहणात्। न च स्थानिवद्भावः। अपूर्वविधित्वात्।

भाष्यमिति। 'यदि पुनरयमपृक्तलोपःसंयोगान्तलोपो विज्ञायेत' इत्युपक्रम्य तद्भाष्यं प्रवृत्तम्। पूर्वान्तत्वेनेति। न चैवं बुद्धावित्यादौ संनिपातपरिभाषया टाब्नेति भाष्यविरोध इति वाच्यम्। दीर्घप्रवृत्त्युत्तरमन्तादिवद्भावप्रवृत्तावपि टाबुत्पत्तिकालिकानन्तर्यविघातस्य तेन वारयितुमशक्यत्वात्। अशास्त्रीयत्वात्संनिपातस्यान्तवद्भावेनातिदेष्टुमशक्यत्वाच्च। अत्राबन्तात्त्विति तुना ऽरुचिर्बोधिता। पञ्चमीसमासाश्रयणे स्थानिवद्भावो ऽस्ति। अस्याभिधाने च न इदं मानम्। आबन्तेभ्य आचारक्विरेव(१) नास्ति "आतो धातोः" (पा० सू० ६।४।१४७) इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यात्।

विशेषणमित्यत्र। ननु तस्माद्भाष्यात्कथम्भवदुक्तार्थलाभ इत्यत आह—यदीत्यादि। तद्भाष्यमिति। तथाच संयोगान्तलोपस्य ङ्याबन्तविषये ऽसम्भवेन ङ्याब्ग्रहणं सारेव विशेषणमिति स्पष्टमेव संयोगान्तलोपोपक्रमेण भाष्यकारीयोक्तिङ्र्याबन्तात्तिस्योरनभिधानाभिप्रायिकेति बोध्यम्। अत्र इत्युपक्रम्येतिकथनेनोपक्रमोक्तेः पूर्वपक्ष्युक्तित्वेनापसिद्धान्तत्वेनतद्भाष्यमूलकस्यात्रायन्निष्कर्ष इति ग्रन्थस्याप्यपसिद्धान्त्युक्तित्वन्ध्वनितम्। प्रसादकारोक्तिङ्खण्डयितुमुपक्रमते—यत्त्वित्यादि। तत्र। तन्नेत्यादि तदुक्त्यनुवादः। असम्भव इति। शपा व्यवधानादित्यादिः। एवञ्चैतत्साहचर्यादापो ऽपि सारेव लोपः। एवम्—पूर्वान्तवद्भावेनाव्यवधानोपपादने। भाष्येति। "कुन्मेजन्त" सूत्रस्थेत्यादि, तत्रापि टापि सत्येकादेशे पूर्वान्तवद्भावेन सन्निपाताविघातादिति भावः। तेन—पूर्वान्तवद्भावेन, एतच्च सन्निपातविघातस्यापि पूर्वान्तवद्भावस्य प्रवृत्तिमभ्युपेत्योक्तम्। वस्तुतस्तु तत्र कर्तव्ये "अन्तादिवच्च" इति शास्त्रं प्रवर्तत इत्याह—अशास्त्रीयत्वादिति। एतेन लोपस्य शास्त्रीयत्वात्तस्मिन्कर्तव्ये पूर्वान्तवद्भावस्य प्रवृत्तिः स्यादेवेति ध्वनितम्। एतावता ग्रन्थेन प्राचीनोक्त्यनुवादमुपपाद्य पूर्वोच्चारिततुशब्दसूचितामरुचिं प्रकटयति—अत्रेत्यादिना। स्थानिवद्भावोऽस्तीति। तथाचाबन्तादप्यसम्भव एव। एतेन पञ्चमीसमासानावश्यकत्वाभिप्रायकप्राचीनोक्त्यनुवाद एव मूलकृता कृतो ननु तन्नैव तात्पर्यमिति यत्पञ्चमीसमासावश्यकत्वेन मूलासंगत्याभिधानन्दण्युक्तन्तन्निरस्तमिति सूचितम्। ननु पञ्चमीसमासस्यानित्यत्वेन तदप्रवृत्तौ निर्वाहो ऽत आह—अस्येति। अस्य—अगङ्गादीत्यादेः। एतेनानभिधानन्ध्वनितं तत्र बीजमाह—आबन्तेभ्य इति। सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यादिति यदुक्तं तदुपपाद-

वि० (१) तथाहि—"आतो धातोः" (पा० सू० ६।४।१४०) इति सूत्रे धातुग्रहणात् 'क्त्वः' 'इनः' इत्यत्रस्याकारलोपस्यानापत्तिरिति वार्तिककृता "आतोऽनापः" इत्युक्तम्। आबन्तभिन्नस्याकारान्तस्य लोप इति तदर्थः। भाष्यकृता च—"आतः" इति योगविभागेन 'क्त्वः' 'इनः' इत्यत्र लोपं संसाध्य "आतोऽनापः" इति वार्तिकं प्रत्याख्यातम्। आबन्तमालाशब्दप्रकृतिकाचारक्विबन्तात्कर्तरि क्विपि, निष्पन्नमालाशब्दे सूत्रभाष्यमते प्राप्तेर्वार्तिकमते चाप्राप्तेः फलभेदो दुर्वार इति प्रत्याख्यानमसङ्गतं स्यात्। अत प्रत्याख्यानसङ्गत्यै आबन्तेभ्य आचारक्विबेव नास्तीति कल्प्यते॥

अत्रायं निष्कर्षः—"ङ्याप: सोः" इत्येव सूत्रमुचितम्। न च सुराः सुरासौ इत्यादौ धातोः सकारेऽतिप्रसङ्गः। ङ्याब्भ्यां साहचर्यात्, 'प्रत्ययाप्रत्यययोः' (प०) इति परिभाषया च प्रत्ययस्यैव सोर्ग्रहणात्। राजेत्यादौ नलोपस्तु "न ङिसम्बुद्ध्योः" (पा० सू० ८।२।८) इति ज्ञापकेन साधित एव। किं चाभिनोऽत्रेति उत्वमपि सूपपादम्। 'संयोगान्तलोपो रोरुत्वे' इति सिद्धकाण्डे पाठात्। हरिवो मेदिनं त्वेति यथा। अबिभर्भवान् इत्यत्रापि न दोषः। "रात्सस्य" (पा० सू० ७।२।२४) इत्यत्र तकारस्यापि प्रश्लेषेण त्सस्येति च्छेदात्। ननु उखास्रदित्यादौ संयोगा-

---

तत्र वार्तिककृता "आतो ऽनाप" (का० वा०) इत्युक्तमिति तद्बीजम्। आचारक्विबन्तायङ्लुक्तु नास्त्येव। तेन कल्य स्त्री की कीशब्दादिभ्य आचारक्विबन्तेभ्यो यङ्लुकि लङि अचेकेदित्यादौ ङ्यन्तादपि सम्भव इत्यपास्तम्। ईकाररूपत्वाभावाच्च।

उत्वमपीति। अपिना पूर्वरूपम्। रोरुत्वे इति। कर्त्तव्ये कृते चेति शेषः। "न मु ने" (पा० सू० ८।२।१३) इतिवत्। हरिव इति। हरिशब्दान्मतुपि "छन्दसीरः" इति वत्वे नुमि संयोगान्तलोपे "मतुवसोः" (पा० सू० ८।३।१) इति रुत्वे उत्वे गुणः। छेदादीति। कीर्त्तयतेः क्विब्विचावेव न स्तः, वृतेर्यङ्लुकि ल-

---

यति—वार्तिककृतेति। इत्युक्तमिति। त्कः इन इत्यादिरूपसिद्धय इत्यादिः। एवञ्चाबन्तेभ्य आचारे क्विप्सत्वे "आतो धातोः" इति न्यासे लोपो भविष्यति। वार्तिककारीयन्यासे तु नेति फलभेदस्य स्पष्टतया तदभिधानमेव नास्तीति दर्शितम्। तद्बीजमिति। अनभिधानबीजमित्यर्थः। तदुक्तन्दोषान्तरं नास्तीत्याह—आचारेति। नास्त्येवेति। यङ्लुगन्तस्य छान्दसत्वेन छन्दसि दृष्टानुविधानस्य सत्वेन तादृशरूपस्य छन्दसि सत्वे छान्दसत्वेनैव निर्वाहः। तस्यासत्वे तु अनभिधानं स्पष्टमेव। किञ्च तस्याभिधानं ऽसिद्धवत्सूत्रस्थभाष्यविरोधो ऽपि भवति। तथाहि जहीत्यत्र "असिद्धवत्" सूत्रस्य प्रयोजने "अतो हेः" इति लुग्वारणरूपमुक्त्वा "उतश्च प्रत्ययात्" इत्यतः प्रत्ययादित्यस्य सम्बन्धङ्कृत्वा ऽकारान्तात्प्रत्ययात्परस्य हेर्लुगित्यर्थेन जहीति प्रयोजनान्यथासिद्धिरुद्भाविता। यद्याचारक्विबन्तायङ्लुक्स्यात्तदा कशब्दादाचारक्विबन्तायङ्लुकि लोटि तस्य ह्यादेशे सूत्रसत्वे लुकः प्राप्तिरत इत्यत्र प्रत्ययादित्यस्य सम्बन्धे तु नेति फलभेदस्य स्पष्टतया ऽन्यथासिद्ध्युद्भावनासङ्गतिः स्पष्टैव। तेन—आचारक्विबन्तायङ्लुङ् नास्तीतिकथनेन। कल्येति। ब्राह्मण इत्यर्थः। शब्दादिभ्य—इत्यत्रादिपदं स्वादिशब्दसमुच्चायकम्। अभ्युपेत्यवादेनाप्याह—ईकाररूपत्वेति। एतेन तस्याभिधाने दीर्घग्रहणप्रत्याख्यानपरभाष्यविरोधो ऽपि सूचितः।

दीर्घग्रहणसत्वे दीर्घङ्यन्तत्वस्य सत्वात् मूले द्विहलपृक्तग्रहणन्तिरयोश्च ग्रहणन्न कर्तव्यमिति पक्षमाश्रित्याह—अत्रायमिति। एतेन पूर्वपद्युक्त्यनुवादो ऽयमिति लब्धम्। ङ्याब्भ्यां साहचर्यादिति। यद्यपि ङ्यापौ प्रकृतिघटकौ, लोपस्तु प्रत्ययस्य चिकीर्षित इति भेदस्तथाप्येकसूत्रोपात्तत्वासत्वादित्यमुक्तम्। पूर्वोक्तभेदस्य स्फुटत्वादाह—प्रत्ययेति। "संयोगान्तस्य लोपे हि नलोपादिर्न सिध्यति"—इति पूर्वोक्तानुपपत्तिमपि परिहर्तुमाह—राजेत्यादाविति। पूर्वरूपमिति। एतेन 'रोरुत्व' इत्यनेन रुत्वे सिद्धेऽपि पूर्वरूपे कर्तव्ये ऽसिद्धत्वं स्यादेवेति मूलासङ्गत्यभिधानन्निरस्तम्। 'रोरुत्व' इत्येव तत्रोक्तमिति पूर्वरूपे कर्तव्य इत्यस्य कथं लाभ इत्यत आह—कृते चेतीति। वत्व इति। इवर्णान्ताद्रेफान्तात्परस्य मतोर्मस्य वः स्यादित्यर्थकादित्यर्थः। हरिवान् गीर्वानित्युदाहरणे "रात्तु तेनैव लोपः स्यात्" इत्युक्तन्दोषमुद्धरति—मूले—अबिभरिति। तकारस्य प्रश्लेषपक्षे सम्भावितन्दोषं परिहरति—कीर्त्तयतेरिति। ननु संयोगान्तलोपविधायकशास्त्रदृष्ट्या

दिलोपः स्यादिति चेत्, न। दत्वे कृते तदप्राप्तेः। असिद्धं दत्वमिति चेत्, न! सिद्धकाण्डे 'वस्वादिषु दत्वम्' इति पाठात्। नन्वपदान्तत्वाद् दत्वं न स्यादिति चेन्न। सावपि पदं भवतीति पक्षाश्रयणात्। तद्बीजन्तु 'असर्वनामस्थाने यचि' इति छित्वा यजादौ सर्वनामस्थाने पदं नेति व्याख्यानम्।

न चैवं राजेत्यादौ नलोपे कृते सो रुत्वविसर्गौ स्यातामिति वाच्यम्। "इतोऽत्" (पा० सू० ७।१।८६) इति सिद्धे "पथिमथि" (पा० सू०.७।१।८५) इत्याकारविधानेन प्रथमं सुलोपस्य ज्ञापनाद्। ननु नैतज्ज्ञापकम्, सम्बुद्धौ चरितार्थत्वात्, हे पन्थाः मन्थाः ऋभुक्षाः। तत्र हि दीर्घो "असम्बुद्धौ" इति पर्युदस्तः नलोपश्च निषिद्ध इति चेत्। एवं तर्हि नलोपात् प्राक् संयोगान्तलोप इत्यर्थं "न ङिसम्बुद्ध्योः" (पा०सू०८।२।८)

ङि इडभावे तिप्सिपोः प्रयोग एव नास्ति। 'यथालक्षणमप्रयुक्ते' इत्यत्रैव भाष्योक्तेः। अप्रयुक्ते लक्षणप्रवृत्त्यभावस्यैव योग्यतेत्यर्थः(१)। प्रयुक्तानामिदमन्वाख्यानमिति सिद्धान्तात्। नेतिव्याख्यानमिति। उपपादितं चेदं रामशब्दान्ते।

नलोपे कृते इति। संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वादिति भावः। नलोपात्प्रगिति। विभक्तिसंयोगान्तलोपस्य नलोपविषये ऽसिद्धत्वाभावज्ञापनद्वारेति शेषः। एतेन राजैधते चक्र्यत्र राजाच्छत्रमित्यादौ वृद्धियण्तुगादिकं न स्यात्, संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वात्। किं च कर्त्र्येत्यादावेकमेव यण्शास्त्रं पूर्वपरविषयभेदाद्भिन्नमिति शब्दपरविप्रतिषेधात्परयणादेश इति "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।७९) इत्यत्र भाष्यकैयटयोः स्पष्टम्। विषयगतपौर्वापर्यस्य लक्षणे आरोप इति तदाशयस्तेन धीमानित्यादौ सुविषयसंयोगान्तलोपशास्त्रस्य तलोपविषये तत्र पूर्वस्मिन्नसिद्धत्वेन तलोपो न स्यादित्यपा-

संयोगादिलोपविधायकशास्त्रस्यासिद्धत्वेन नतूत्वास्नदित्याद्यसङ्गतमिति चेत्, न। पदान्ते ऽनवकाशेन संयोगादिलोपेनासिद्धत्वाभावस्य ज्ञापनादिति भावः। नच यदुक्तम्भवता यङ्लुग्विषये न स्त इत्यादि तेन नामधातुस्थपरममूलेन विरोध इति वाच्यम्, तस्य माधवमतानुसारित्वात्। यथेति। अत्र यथाशब्दो योग्यतार्थकः। अलक्षणमिति छेदः, तेन यादृशार्थलाभस्तमाह—अप्रयुक्त इति। तत्रैव हेतुमाह—प्रयुक्तानामिति। एतेनानभिधानन्तस्य ध्वनितम्।

ननु नलोपात् प्राक् संयोगान्तलोपसिद्धत्वस्योक्तज्ञापकेन कल्पनेनादौ तस्य प्रवृत्तौ राजा इत्यस्य निर्विसर्गस्य सिद्धावपि राजैधत इत्यादिप्रयोगासङ्गतिरेव, वृद्धौ संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वादत आह—नलोपविषय इति। एतेन यत्र लोपस्य प्राप्तिस्तत्र तस्मिन्कर्तव्ये कृते च तस्मिन्नन्यशास्त्रदृष्ट्या ऽप्यसिद्धत्वन्नेति फलितम्। एतेनेति। उक्तार्थकल्पनेनेत्यर्थः। इत्यादावित्यादिना। राजाश्वः राजा इत्यादेः परिग्रहः। प्रथमे सवर्णदीर्घस्य, द्वितीये नलोपस्य च सिद्धिः। एतेषु कर्तव्येषु नलोपस्यासिद्धत्वन्तु न भवति। "नलोपः सुप्" इतिनियमात्। विषयत्वनिवेशस्य फलान्तरमप्याह—किञ्चेति। तत्र पूर्वस्मिन्निति। पूर्वस्थानिके संयोगान्तलोपविधायके शास्त्रे कर्तव्ये इत्यर्थः। अन्यत्र इति धीमानित्यादावित्य-

---

प्र० (१) लक्षणस्याभावोऽलक्षणं अर्थाभावेऽव्ययीभावः, ततः लक्षणाभावस्य योग्यता यथाऽलक्षणमिति योग्यतारूपयथार्थेऽव्ययीभावस्तेन निरुक्तार्थलाभ इति भावः।

इति सूत्रमेव ज्ञापकमस्तु । तथा हि—'ङिसम्बुद्ध्योः' इति षष्ठी, न तु सप्तमी, ङेर्लुका लुप्ततया प्रत्ययलक्षणाभावात्, ङ्यन्तस्य च प्रातिपदिकस्येति समानाधिकरण्येनान्वयः, न च प्रथमं संयोगान्तलोपं विना सम्बुद्ध्यन्तं प्रातिपदिकं लभ्यते । तस्मात् 'ङ्यापः सोः' इति न्यासे न किञ्चिद् बाधकम् । यदि तु 'वस्वादिषु दत्वम्' इति वार्तिकं प्रत्याख्यायते । अधातुग्रहणेनैवोखास्रदित्यादौ दीर्घाभावसिद्धेः । तर्हि हल्ङ्यापः सोरित्येव सूत्रमस्तु । यत्तु यथाश्रुतं सूत्रं प्राचा व्याख्यातम्, ङ्यन्तादा-

स्तम् । सावपि पदमिति पक्षे तु अदोषाच्च । आरोपे मानाभावाच्च । षष्ठीति । अत एव ङौ नलोपनिषेधःसार्थकस्तदाह—ङेरिति । न च "न लुमता" (पा०सू० १।१।६३) इति निषेधानित्यत्वान्न दोषः । तदपेक्षया षष्ठ्यन्ततया व्याख्यानस्यैव लघुत्वात् । सम्बुध्यन्तेति । संबुद्ध्यन्तप्रातिपदिकान्तनस्य लोपो नेत्यर्थः । इति सूत्रमस्त्विति । अत एव सुपीरित्यादिसिद्धिः । अन्यथा पदान्ते संयोगादिलोपस्य संयोगान्तलोपापवादत्वात्तत्प्रवृत्तौ "र्वोः" (पा० सू० ८।२।७६) इति दीर्घो न स्यात् । "तिप्यनस्तेः" (पा० सू० ८।२।७३) "सिपि धातोः" (पा०सू०८।२।७४) इति सूत्राभ्यां धातुसम्बन्धिपदान्तसस्य दत्वरुत्वविधायकाभ्यां, कसाहचर्येण च प्रकृतिप्रत्ययसम्बन्धिवर्णसंयोगमाश्रित्य सस्य पदान्ते संयोगादिलोपाप्रवृत्तिकल्पने तु न किंचिल्लाघवम् । किं च "न ङिसंबुद्ध्योः" (पा० सू० ८।२।८) इति सप्तम्येव युक्ता । ङिग्रहणाच्च "न लुमता" (पा० सू० १।१।६३) इत्यस्यैतद्विषये ऽनित्यत्वम् । एतन्मूलकमेव "वा नपुंसकानाम्" (का० वा०) इति वार्त्तिकम् । एवं च ब्रह्मन्नाद्यर्थं सम्बुद्धिग्रह-

र्थः । अदोषादिति । सुब्विषयसंयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वे परस्मिन्सौ तान्तस्य पदत्वमिति संयोगान्तलोपस्य सिद्धेर्दोषाभावादित्यर्थः । न चैवं सौ पदत्वमाश्रित्य नलोपो ऽपि स्यादिति वाच्यम्, तस्मिन्कर्तव्ये तलोपस्यासिद्धत्वात् । एवं पूर्वपरस्थानिभेदेनकस्य शास्त्रस्य भेदकल्पनमपसिद्धान्त इत्यत आह—आरोप इति । "अचः परस्मिन्" इति सूत्रविषये पूर्वपक्षिणा विषयगतपौर्वापर्यारोपेण तथोक्तावपि विप्रतिषेधसूत्रस्य प्रवृत्तावन्यत्राष्टाध्यायीपाठकृतम्परत्वमेव वास्तवनियामकमिति स्वीकारादिति भावः । अत एव—षष्ठीस्वीकारादेव । सार्थक इति । एतेन ङौ निषेध एवोक्तार्थो सामान्यापेक्षज्ञापक इत्यत्र तात्पर्यम् । न दोष इति । न ङौ निषेधवैयर्थ्यरूपदोष इत्यर्थः । तदपेक्षया—निषेधस्यानित्यत्वेन प्रकृते शास्त्राप्रवृत्तिकल्पनापेक्षया; स्थितस्य पदस्य षष्ठ्यन्तत्वेन व्याख्याने लाघवमिति भावः । मूलोक्तव्याख्याने न्यूनतां परिहर्तुं व्याचष्टे—सम्बुद्ध्यन्तेति । अत एव—हल्पदघटितस्य सूत्रस्य करणादेव । अन्यथा हल्पदमकृत्वा संयोगान्तलोपस्यैव स्वीकारे न स्यादिति सुस्थानिकस्य रेफस्य धात्ववयवत्वाभावात् स्यादित्यर्थः । ज्ञापकाभ्यान्निर्वाहशङ्कान्निरस्यति—तिप्यनस्तेरित्यादिना । अत्र धातोरित्यस्य लाभस्तु अनस्तेरिति पर्युदासात् शितपा आक्षेपेण वा भवति । न चैवं सति "सिपि धातोः" इति सूत्रे धातोरिति व्यर्थमिति वाच्यम्, "दश्च" इत्युत्तरार्थत्वात् । संयोगान्तलोपापवादस्य संयोगादिलोपस्य प्रवृत्तौ सूत्रद्वयवैयर्थ्यं स्पष्टमेव । ननु पदान्तसंयोगादिलोपस्य तदपवादत्ववद्दत्वरुत्वयोरप्यपवादत्वमस्त्वित्यत आह—कसाहचर्येण चेति । न किञ्चिल्लाघवमिति—एवङ्कल्पनायां ध्यानकृतगौरवस्यानुमानिकवचनकल्पनाप्रयुक्तगौरवस्य च स्फुटत्वादिति भावः । "न ङिसम्बुद्ध्योः" इत्यस्य षष्ठ्यन्तत्वमवलम्ब्य कृतं व्याख्यानमभ्युपेत्य न्यासं समर्थयति—किञ्चेत्यादिना । इति

न्ताद् दीर्घाच्चेति । तन्न । ङ्यापौ हि दीर्घौ न तु तदन्तमपि । न च दीर्घाद् ङ्यन्तादित्यादेर्दीर्घो यो ङी तदन्तादित्यादिरर्थो लभ्यते । दीर्घात् इति पञ्चम्या अनन्वयात् । समासे उपसर्जनयोर्ङ्याबोर्विशेषणायोगात् । उक्तं हि भाष्ये—'सविशेषणानां वृत्तिर्न' 'वृत्तस्य वा विशेषणयोगो न' इति । एतेन अनदीसंज्ञं ह्रस्वं इउवर्णान्तमित्यपि प्राचो वृत्तिः प्रत्युक्ता ।

"सख्युरसम्बुद्धौ" (पा० सू० ७।१।७६)॥ इह "इतोऽत्स-

णस्यावश्यकत्वेन ज्ञापकासम्भवः । अपूर्ववचनकरणेन सिद्धप्रत्याख्यानन्तु न युक्तम् । इदमेवाभिप्रेत्य सूत्रशेषे भाष्ये 'तस्मादशक्यो हल्पृक्तलोपः संयोगान्तलोपो विज्ञातुम्, न चेद्विज्ञायते द्विहल्पृक्तग्रहणं तिस्योश्च ग्रहणं कर्त्तव्यम्'इत्युक्तम् । इति सूत्रमित्युपलक्षणम् । हल्ङ्यापः सुतिसि हलिति सूत्रमस्त्वित्याशयात् । अत एवाबिभा राज्यमित्यादौ "ढ्रलोपे" (पा० सू० ६।३।१११) इति दीर्घसिद्धिरिति दिक् । दीर्घाच्चेति । हलन्तादित्यपेक्षश्चकार इति तद्व्याख्यातारः । न तु तदन्तमपीति । तस्याज्झल्समुदायरूपत्वादिति भावः । प्रत्युक्तेति । इउवर्णान्तस्य ह्रस्वत्वासंभवादिउवर्णयोरेकदेशत्वेन तद्विशेषणासम्भवाच्चेति भावः ।

वार्तिकमिति । एतेन तस्यापूर्वत्वाल्लाघवमिति ध्वनितम् । एवञ्च—उक्तवार्तिकस्योक्तरीत्याऽपूर्वत्वाभावे च । अपूर्ववचनकरणेनेति । "वा नपुंसकानाम्" इति वचनस्यापूर्वस्य करणेनेत्यर्थः । इदमेव—नलोपदीर्घाद्यसाधनमेव । मूलसम्मतन्यासे न्यूनतापरिहाराय व्याचष्टे—इति सूत्रमित्यादिना । अत एव—अपृक्तपदाघटितस्य सर्वस्य कृतत्वादेव । अबिभा राज्यमिति । तिप्सिपो रूपम् ।

दीर्घसिद्धिरिति । अन्यथा तस्मिन्कर्तव्ये संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वाद्दीर्घो न स्यात् । एतेनाबिभाराज्यमित्याद्यसिद्ध्या मौलान्त्यांनिष्कर्षोऽयुक्त इति परोक्तमपास्तम् । ननु "ढ्रलोपे" इति सूत्रव्याख्यानावसरे शब्देन्दुशेखरे 'अजर्घा' इत्यादौ "सिपि धातोरुर्वा" इति रुत्वस्य 'लीढ' इत्यादौ ढत्वादीनाम्पितूराज्यमित्यादौ संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वात्कथन्दीर्घ इत्याशङ्क्य प्रकृतसूत्रे ढग्रहणेन लण्सूत्रभाष्ये 'अजर्घा' इति भाष्योदाहरणेन च तत्तच्छास्त्रैकवाक्यतापन्न "पूर्वत्रासिद्धम्" इति सूत्रस्थपूर्वग्रहणेनैतत्सूत्राग्रहणबोधनादित्युक्तम् , तेनैव समाधानेनाबिभाराज्यमित्यस्य सिद्धाविहैतस्य सिद्ध्यर्थं यदिति सूत्रमित्यादिनोक्तन्तन्निष्फलमिति चेन्न । प्रकृतसूत्रभाष्ये उखास्रत् पर्णध्वदित्यस्य प्रकृतसूत्रे पञ्चम्यन्तहल्ग्रहणासत्वे संयोगान्तलोपापवादसंयोगादिलोपे कृतेऽसिद्धिरित्याशङ्क्य संयोगादिलोपात्प्राक् दत्वस्य 'सावपि पदम्' इति पक्षमाश्रित्य वस्वादिषु दत्वं सिद्धमिति वार्तिकोपष्टम्भेनच प्रवृत्तिरित्युक्त्वा, यदि सावपि पदम्भवति राजा तक्षेत्यत्र संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वान्नलोपे कृतेऽसिद्धिर्विभक्तेः श्रवणात्प्राप्नोतीत्यभिधाय सूत्रशेषे तस्मादशक्यो हल्पृक्तलोपः संयोगान्तलोपो विज्ञातुम्, नचेद्विज्ञायते द्विहल्पृक्तग्रहणन्तिस्योश्च ग्रहणङ्कर्तव्यमित्युक्तन्तदभिप्रायेणेह भाष्यकारोक्तिम्मनसि निधाय पाणिनीयन्यासेनैवाबिभाराज्यमित्यस्य सिद्धिरित्युपलक्षणमित्यादिना दर्शिता । वस्तुतस्तु कृतेऽपि द्विहल्ग्रहणे तिस्योश्च ग्रहणे पितूराज्यमित्यादेः संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वादसिद्धिरेवेत्याशयेनाजर्घेतिभाष्यकारीयप्रयोगोपष्टम्भेन "ढ्रलोपे" इति सूत्रस्याग्रहणन्तत्र तत्तत्सूत्रैकवाक्यतापूर्वग्रहणेन प्रतिपादितमेतदेवाह—इति दिगिति । प्राचोक्तव्याख्याने न्यूनताम्परिहर्तुमाह—हलन्तादित्येतदिति । मूले—सविशेषणानामिति । एवं च प्राचामनुरोधेनोक्तम् एतेनास्य वचनस्यैकार्थीभावलक्षणसामर्थ्यानाश्रयणपक्ष एव सत्वेनैतद्वचनेन प्राचोक्तव्याख्यानासङ्गतिप्रदर्शनमनुचितमित्यपास्तम् ।

र्वनामस्थाने" इत्यतः 'सर्वनामस्थाने' इत्यनुवर्तते, तत् 'असम्बुद्धौ' इत्यनेन विशेष्यते। "गोतो णित्" (पा० सू० ७।१।९०) इति सूत्राद् 'णित्' इत्यनुवृत्तं तत्सामानाधिकरण्येन सप्तम्याः प्रथमा कल्प्यत इत्याह—**सम्बुद्धिवर्जं सर्वनामस्थानमिति**। 'सख्युरसम्बुद्धि' इत्येवं तु सूत्रं युक्तम्।

"ख्यत्यात्परस्य"(पा० सू० ६।१।११२)॥ कृतयणादेशयोः खिखीशब्दयोरनुकरणं 'ख्य' इति। एवं तितीशब्दयोः 'त्य' इति। उभयत्राप्यकार उच्चारणार्थः। न तु मुख्यापत्यादिशब्दैकदेशानुकरणमिदम्। 'सख्युर्यः' 'पत्युर्नः'। "संख्यायाः संवत्सरसंख्यस्य च" (पा०सू० ५।३।१५)। "आपत्यस्य च तद्धिते" (पा० सू० ६।४।१५१) इत्यादिनिर्देशात् इत्यभिप्रेत्याह—**खितिशब्दाभ्यामित्यादि**। परस्येतिग्रहणं "एकः पूर्वपरयोः" (पा० सू० ६।१।८४) इत्यधिकारनिवृत्त्यर्थम्।

"औत्" (पा० सू० १।१।१५)॥ एतच्च नदीसंज्ञकेषु "इदुद्भ्याम्" इति पूर्वसूत्रेण बाध्यते। घिसंज्ञकेषु "अच्च घेः" (पा० सू० ७।३।११९) इत्युत्तरसूत्रेण। तस्मात्संज्ञाद्वयशून्योऽस्य विषयः। न च तादृश उकारोऽस्ति। अत आह—**उकारेति**। यत्तु प्राचा त्रिनदीसंज्ञावर्जिताभ्यामिदुद्भ्यां परस्येत्युक्तम्। तन्न। तादृशोकारस्याप्रसिद्धेः। **समुदायस्येति**। न च पर्युदासेऽपि पर्युदस्यमानसमर्पके सखिशब्दे तदन्तग्राहकत्वं शङ्क्यम्। विशेष्यासन्निधानात्। यत्त्विह ग्रहणवतेत्याद्यु-

युक्तमिति। "अनङ् सौ" (पा० सू० ७।१।९३) इत्यत्र विभक्तिविपरिणामः कार्यः। "सर्वनामस्थाने" (पा० सू० ६।४।८) इत्यस्य "गोतो णित्" (पा० सू० ७।१।९४) इत्यत्र प्रथमान्ततायाः क्लृप्तत्वान्न तन्निवृत्तिरित्यभिमानः।

विशेष्यासन्निधानादिति। शब्दस्वरूपं विशेष्यं त्वव्यावर्त्तकम्। किं च सत्यपि विशेष्ये सखिशब्दभिन्नाब्तस्येत्येव स्यान्न तु सख्यन्तभिन्नस्येति। नञैकार्थीभा-

कार्यं इति। सावित्यनेन सामानाधिकरण्यसिद्धय इत्यादिः। क्लृप्तत्वादिति। यथा—"इतोऽत्" इतिसूत्रस्थसर्वनामस्थानशब्दात् या सप्तमी सा पूर्वत्र चरितार्था तस्या विपरिणामेन "गोतो णिद्" इतिसूत्रे णिदित्यनेन सामानाधिकरण्याय प्रथमा कल्प्यते; तथेहासम्बुद्धिरिति प्रथमायाः कृतार्थाया उत्तरत्रानङ्। सावित्यत्र सप्तम्या विपरिणामः कार्यं इति भावः। न तन्निवृत्तिः। न सर्वनामस्थान इत्यस्य निवृत्तिः। अभिमान इति। अत्रार्णचिबीजन्तु यद्यसम्बुद्धिरिति पठ्यत, तदा भिन्नविभक्तिकत्वात् "णलुत्तमो वा" इत्यनेन विच्छेदाच्च सर्वनामस्थान इत्यस्य निवृत्तिः स्यादिति यथान्यासमेवोचितमिति मूले पर्युदस्यमानेति संज्ञिविशेषणभेदप्रतियोगिबोधकेत्यर्थः।

यदि तदन्तविधिस्तदा सखिशब्दान्तभिन्नमित्यर्थः, इति तु सखिशब्दस्य घिसंज्ञा न भविष्यतीति भावः। ननु शब्दस्वरूपस्य विशेष्यत्वमस्त्वित्यत आह—शब्दस्वरूपमिति। अव्यावर्तकम्—सार्वत्रिकम्। ननु कार्यकालपक्षे घिसंज्ञाशास्त्रस्य विधिप्रदेशे उपस्थितावङ्गस्येति विशेष्यबोधकम्भवि-

पन्यस्तं हरदत्तेन, यच्च "व्यत्यात्" (पा० सू० ६।१।११२) सूत्रे कैय-टेन, तन्न । तस्य प्रत्ययविधिविषयत्वात् ।

गौणत्वेऽपीति । अस्थ्याद्यनङ्वदिति भावः । तथा च "येन विधिः" (पा० सू० १।१।७२) इति सूत्रे परमसखायाविति बहुव्रीहिः । तत्पुरुषे हि टचा भाव्यमिति कैयटः । तथा "द्वितीया श्रित" (पा० सू० २।१।२४) इति सूत्रे सोमसखेति प्रतीकमुपादाय बहुव्रीहित्वान्न समा-सान्त इति कैयटः । "मिदचोऽन्त्यात्" (पा० सू० ७।१।४७) इति सूत्रे "तृज्वत्क्रोष्टुः" (पा० सू० ७।१।९५) "स्त्रियां च" (पा०सू० ७।१।९६) इति सूत्रे च भाष्यकैयटयोः व्याधातौ माधवग्रन्थे च स्फुटमेतत् । अनु-ग्रक्षा वरुण इन्द्रसखा' 'आग्नेया हि मरुत्सखा' 'तीव्रं सोमं पिबति गो-सखायम्' इत्यादिप्रयोगाश्चैवमेव सङ्गच्छन्ते । तत्र बहुव्रीहिप्रयुक्तस्य पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्य दर्शनेन गौणत्वात् । एतेन घिसंज्ञासूत्रे शाभनः सखा यस्य सुसखिरित्युदाहरन्तौ हरदत्तन्यासकारौ तदनुगामिनश्चान्ये उपेक्ष्याः ।

वापन्नस्यान्यत्रान्वयायोगादिति भावः । तस्य प्रत्ययविधीति । एवं च हरदत्तानु-रोधेनेदं सर्वमिति भावः । तथा द्वितीयेति । तत्पुरुषविषये बहुव्रीहिर्नेति उपक्रम्य "उभयं खल्वपीष्यते सोमसखा गवां सख" इति भाष्यम् । अन्त्ये "षष्ठ्या आक्रोशे" (पा० सू० ६।३।२१) इत्यलुक् ।

प्यतीत्यत आह—किञ्च सत्यपीति । इत्येव स्यादिति । प्रतियोगिबोधकस्य सखिशब्दस्य तद-न्तबोधकतया एवमेव स्यादित्यर्थः । आपन्नस्येति—सखिशब्दस्येति शेषः । अन्यत्र—अङ्गे । एवञ्च यदि सखिभिन्नान्तस्याङ्गस्येत्यर्थस्तदा केवले सखिशब्देऽतिप्रसक्तोऽस्त्येव सखिभिन्नेकारान्तत्वा-दिति पर्युदासस्य वैयर्थ्यमेव स्यादिति भावः । भाष्याविरोधाय मूलस्य तात्पर्यार्थमाह—एवञ्चेति । मूलोक्तहेतुना तदभिमतार्थस्य साधने चेत्यर्थः । इदं सर्वमिति । समुदायस्येत्यादिना परममूलोक्त-श्चेत्यादिना मूलोक्तमित्यर्थः । वस्तुतस्तु सखिशब्दस्य तदवयवलक्षणया सखिशब्दावयवभिन्नयोरि-दुतोरित्येवार्थः, यथा "भत्वसन्तस्य" इतिसूत्रे धातुशब्दस्य तदवयवे लक्षणा भवति । अत एव पि-ण्डग्र इत्यत्र न दीर्घः । एवञ्च सुसखिशब्दावयवस्यापि न घिसंज्ञा, सखिशब्दस्य तदवयवलक्षणाया-ध्मानन्तु "यस्येति च" इतिसूत्रस्थभाष्यमेव । तत्र हि इवर्णस्य ईति किमुदाहरणम् अतिसखेरागच्छ-तीत्युक्तम् । अत्र "सख्यशिश्वी" इति ङीप्रत्यये सखिशब्दान्त्यस्य लोपेन निवृत्तौ श्रूयमाणईकारो न सखिशब्दावयव इति घिसंज्ञायाः "घेर्ङिति" इतिगुणः सिद्धो भवति । लोपाभावे तु सवर्णदीर्घेऽन्त-वद्भावेनासखिशब्दावयव एवेति घिसंज्ञा न स्यादिति तात्पर्यम् । यदि परममूलसम्मत एवार्थः स्यात्त-दाऽतिसखिशब्दभिन्नतया सवर्णदीर्घेऽप्यतिसखेरित्यस्य सिद्धौ भाष्योक्तलोपोदाहरणप्रदर्शनासङ्गतिः स्यात् । नच लोपेऽपि लिङ्गविशिष्टपरिभाषया दोषः । तस्या अनित्यत्वात् । ननु "द्वितीयतृतीय" इतिसूत्रस्थप्रयोगे सोमेति सम्बोधनान्तम्पृथक् पदमिति भ्रमः स्यादत आह—तत्पुरुषेति । उभयमि-ति । तत्पुरुषो बहुव्रीहिश्चेत्येतदुभयमित्यर्थः । सोमसखेति, बहुव्रीहिः । कप्प्रत्ययस्तु वैकल्पिकत्वा-न्न कृतः । अन्त्ये—तत्पुरुषे ।

"पतिः समास एव" (पा० सू० १।४।८) ॥ एवकार इष्टतोऽवधारणार्थः । अन्यथा हि समासे पतिरेवेति सम्भाव्येत । "धात्वादेः" (पा० सू० ६।१।६४) इत्यादिज्ञापकानुसरणे च प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । अथ कथं सीतायाः पतये नमः ॥ पराशरश्च—

"नष्टे मृते प्रव्रजिते क्लीबे च पतिते पतौ" इति ।

उच्यते । पतिरित्याख्यातः पतिः णौ टिलोपे "अच इः" (उ० सू० ५८) इत्यौणादिक इः । अयं पतिशब्दः "पतिः समास एव" (पा०सू० १।४।८) इत्यत्र न गृह्यते, लाक्षणिकत्वात् । एतेन 'कृष्णस्य सखिरर्जुनः' इति भारतं 'सखिना वानरेन्द्रेण' इति रामायणं च व्याख्यातम् ।

"बहुगण" (पा० सू० १।१।२३) ॥ बहुगणौ प्रातिपदिके संख्यावाचके गृह्येते । न तु सङ्घवैपुल्यवाचके अपि, संख्यायते अनयेति अन्वर्थसंज्ञाविधानात् । अत एव डतिरपि तद्धित एव गृह्यते । वतुना साहचर्याच्च । न तु पातेर्डतिः ।

"षड्भ्यो लुक्" (पा० सू० ७।१।२२) ॥ षड्भ्यः परयोरिति । बहुवचननिर्देशोऽर्थप्राधान्यसूचनार्थः । षडर्थगतसंख्याभिधा-

---

संख्यावाचके इति । त्र्यादिसंख्याव्यापकधर्मविशेषवाचके इत्यर्थः । न तु बहुत्वं संख्या नियतविषयपरिच्छेदहेतुत्वरूपसंख्यात्वस्य तत्राभावात् । अत एव भाष्ये 'यदयमसंख्यां संख्येत्याह' इत्युक्तम् । संख्यायते ऽनयेति । साक्षाद् ; व्याप्यसंख्याद्वारा वेत्यर्थः । अत एव-बहुगणसाहचर्येण संख्यासम्बन्ध्यर्थप्रतिपादकस्य ग्रहणादेव ।

बहुवचनेति । अन्यथा षष इत्येव वदेत् । अर्थप्राधान्येति । षट्शब्देन षट्संज्ञकः शब्दः, तदर्थसंख्याश्रयश्चेत्युभयमपि विवक्षितम्, तेषां बहुत्वादिदं बहुवचनम् ।

ननु संख्यात्वस्य नियतविषयपरिच्छेदकत्वरूपतया बहुगणयोस्तथात्वविरहेण संख्यावाचक इत्यनुपपन्नमत आह—त्र्यादीति । त्र्यादिसंख्या व्याप्या यस्य धर्मस्य तद्वाचक इत्यर्थः । अत एव-बहुत्वस्य निरुक्तसंख्यात्वविरहादेव, नियतेत्यस्य नियत इतरव्यावृत्तो यो विषयपरिच्छेदस्तस्य हेतुत्वेत्यर्थः । ननु यदि बहुगणौ न तथा तर्हि वक्ष्यमाणान्वर्थसंज्ञाप्रदर्शनविरोधोऽत आह—साक्षादिति । साक्षान्नियतविषयपरिच्छेदहेतुत्वमेकादिशब्दानां प्रसिद्धमेव । ननु कतिशब्दस्य संख्यानकरणीभूतार्थविषयकप्रश्नार्थकतया न साक्षात्परम्परया वा तथात्वमित्यत एवेत्यनुपपन्नमत आह—बहुगणेति ।

ननु षट्शब्दस्य नित्यम्बहुवचनान्ततया बहुवचननिर्देश इत्याद्यनुपपन्नमत आह—अन्यथेति । अर्थपरस्य बहुवचनान्तत्वे ऽपि स्वस्वरूपपरस्यैकवचनान्तत्वमपि सर्वनाम्न इनिवत्सम्भाव्यते इति भावः । अर्थप्राधान्येति मूलाद्बहुवचननिर्देशसामर्थ्यादिह नार्थविशिष्टः शब्दः संज्ञा, किन्तु शब्दविशिष्टार्थ इत्यर्थः प्रतीयते स चायुक्तः । पञ्चका इत्यत्र लुगापत्तेरत आह—षड्शब्देनेत्यादि । अयम्भावः—सूत्रे षड्भ्य इत्यत्र तन्त्रेण निर्देशः एकः षट्शब्दः शब्दयुक्तार्थपरः, अपरो ऽर्थयुक्तशब्दपरश्चेति शब्दादर्थाच्च परत्वं विवक्षितम् । उभयमपीति—अपिशब्देन समुदायस्य निमित्तत्वमिह विवक्षितन्नतु प्रत्येकम् , पञ्चका इत्यस्यान्त्येन, प्रियपञ्चान इत्यादेराद्येन निरासः तन्त्रनिर्देशे ऽपि

षिनोरिति फलितोऽर्थः ।

तत्रार्थात्परत्वं स्वगतसंख्यानुवादकत्वरूपं गौणं तदाह—षडर्थेति । तेन गौणे न । इदं प्राचामनुरोधेन । 'षड्भ्य' इति बहुवचनं 'तिसृभ्य' इतिवत् । षट्संज्ञकानां बहुत्वाच्च । न हि सर्वत्र जातिनिर्देश एवोचितः । आचार्यशैली वा । षष्शब्दस्य बहुवचनान्तस्यैव संज्ञात्वाच्च । तस्मादिदं विहितविशेषणम् । परमपञ्चादीनाम्मपि(१) संख्याप्रकारकसंख्येयविशेष्यकबोधजनकत्वेन संख्यावाचितया षट्त्वमस्त्येव । लोके गणनायां प्रसिद्धानामेव ग्रहणमित्यत्र न मानम् । उपसर्जने तु अतिक्रान्ताद्यर्थप्राधान्यम्, न तु संख्याया इति न दोषः । स्पष्टं चेदं "सर्वादीनि" (पा० सू० १।१।२७) इति सूत्रे भाष्ये इति तत्त्वम् ।

न द्विवचननिर्देशः । इत्यत्र बीजमाह—तेषामिति । ननु प्रत्ययस्यार्थात्परत्वं कथमत आह—तत्रार्थादिति । तेन-आद्येन, प्राचां-प्रकाशकृताम् । तर्हि यत्र षट्संज्ञकानामर्थः प्रधानं, तत्र षडर्थगतसंख्याभिधायिनोर्जस्शसोर्लुगित्युक्तम् । यदुक्तम्प्राचामिति तद्बीजमाह—षड्भ्य इति । तिसृभ्य इतिवदिति । तत्र यथा प्रयोगभेदेन शब्दबाहुल्याद्बहुवचनन्तद्दित्यर्थः । अर्थगतं बहुत्वं शब्दे आरोप्य बहुवचनन्तिसृभ्य इति तु मनोरमायामुक्तम् । षट्संज्ञकानामिति । एवञ्च वचनं युक्तमेवेति भावः । ननु सर्वनाम्न इतिवज्जातिनिर्देश एवास्त्वित्यत आह—नहीति । विनिगमकाभावात् । यदि सर्वत्र जातिनिर्देश एव तदोदात्तादनुदात्तस्येत्यादावपि तथात्वस्य सत्वे आनुदात्तसामान्यस्य स्वरितापत्तिः स्यात् । संज्ञास्वरूपनिर्देशे एकवचनेनैव निर्देश इत्यपिना आचार्यशैलीत्याह—आचार्येति । सर्वनामानीत्यत्र व्यभिचारात् । ननु टिघुभादिवदेकवचनान्तस्य संज्ञात्वेन विनियोगकर्तव्ये बहुवचनान्तस्य करणमर्थविशेषस्य साधकम्भविष्यतीत्यत आह—षष्शब्दस्येति । अत्र षष् इति पृथक्, षष्शब्दे नोऽसमस्तम् , अनुकार्यानुकरणयोरभेदविवक्षया निर्दिष्टमतो जश्त्वम् । अत्र चकारो ऽनुक्तस्यापि समुच्चयार्थः । परशब्दस्य भवदुक्तार्थकत्वे प्रमाणाभावात् । षट्संज्ञकस्य स्वार्थगतसंख्याभिधायित्वसम्बन्धेन विभक्तावन्वयस्य दुरुपपादत्वाच्चेति कथन्तर्हि गौणव्यावृत्तिरत आह—तस्मादिति । परमपञ्चेत्यत्राव्याप्तिं वारयति—परमेत्यादिना । अपिः—केवलसमुच्चायकः । जनकत्वेनेति । तृतीया तु यदि बोधजनकत्वमेव शक्तिरिति मतन्तदा ऽभेदे यदि शक्तिस्ततो भिन्ना तदा हेतौ ननु लोकेऽस्य गणनायामप्रसिद्धत्वात्कथङ् ग्रहणमत आह—लोक इति । पञ्चका इत्यादौ तु षट्त्वस्यैवाभावः । स्पष्टञ्चेदमिति । तत्र हि उपसर्जनाप्रतिषेधखण्डनाय "अङ्गाधिकारे यदुच्यते गृह्यमाणविभक्तेस्तद्भवति, यच्चवम्परमपञ्चेत्यत्र लुङ्न प्राप्नोति नैष दोषः, षट्प्रधान एव समास" इत्युक्तम् । अस्माद्भाष्यान्मदुक्तार्थस्य लाभः स्पष्ट इत्याशयेनाह-तत्त्वमिति ।

प्र० (१) संख्याप्रकारकेति । न च राजान इत्यादौ राजन्शब्दस्य बहुत्वप्रकारकबहुत्वविशिष्टविशेष्यकबोधजनकत्वेन षट्संज्ञापत्तिरिति वाच्यम् । संख्याप्रकारकसंख्येयमुख्यविशेष्यकोपस्थितिजनकत्वं संख्यावाचकत्वमिति विवक्षणेनादोषात् । नचैवं दण्डिन इव त्रयः इत्युपमितसमासे त्रिदण्डिन्शब्दस्य तादृशमुख्यविशेष्यकोपस्थितिजनकत्वेन तत्त्वं स्यादिति वाच्यम् । यस्य सङ्ख्यावाचकत्वं वक्तव्यं तदन्तपर्याप्तप्रयोजकतानिरूपितप्रयोज्यतावती या विशेष्यता तन्निरूपितप्रकारताऽसमानाधिकरणा या सङ्ख्यानिष्ठप्रकारतानिरूपितसंख्येयनिष्ठविशेष्यता तत्प्रयोजकतापर्याप्त्यधिकरणत्वं संख्यावाचकत्वमिति स्वीकारेणादोषात् । तथाच त्रिदण्डिन् इत्यत्र तादृशसंख्येयनिष्ठविशेष्यताप्रयोजकत्वं पर्याप्त्या त्रिशब्दे एव, न तु त्रिदण्डिन्शब्दे इति न दोषः॥

"प्रत्ययलोपे" (पा० सू० १।१।६२)॥ स्थानिवत्सूत्रेण सिद्धे नियमार्थमिदम्। प्रत्ययस्यासाधारणं यत्र रूपं प्रयोजकं तदेव कार्यं प्रत्ययलोपे सति भवति, न तु प्रत्ययाप्रत्ययसाधारणमिति। तेन शोभना दृषदोऽस्य सुदृषत् प्रासाद इत्यत्र "अत्वसन्तस्य" (पा० सू० ६।४।१४) इति दीर्घो न। यद्वा—यत्र प्रत्ययः प्राधान्येनाश्रीयते तत्राल्विधित्वेऽपि

सिद्धे इति। "तृणह" (पा० सू० ७।३।९२) इति सूत्रे 'अचि' 'न' इत्यनुवृत्त्या तृणहानीत्यादिव्यावृत्तौ 'हलि' इत्यननुवृत्त्या अतृणेडित्यस्य सिद्धिः। 'शास इद्' 'अङि'। अजादौ क्ङिति चेदङ्येवेति नियमेनाजादिव्यावृत्तौ तत्र हल्ग्रहणाकरणेन मित्रशीरित्यस्य सिद्धिरेवमन्यत्रापीति भावः। प्रत्ययस्यासाधारणमिति। इदं द्वितीयप्रत्यय(१)ग्रहणेन लभ्यते। यत्र प्रत्ययस्य विशेष्यत्वं तत्रैवेति नियमस्तु न। राजेत्यादौ पदत्वानापत्तेः। दीर्घो नेति। असो लुकः स्थानिवत्त्वेनासन्तत्वेऽपीति शेषः। न चातुसाहचर्याच्छ्रूयमाणासन्त एव दीर्घ इति वाच्यम्। तदनित्यत्वस्या-

नन्वतृणेडित्यत्रेमागमस्य हलादौ विधानेनाल्विधित्वात्कथं सिद्धिरत आह—तृणह इतीति। 'अचि, न'इत्यनुवृत्त्या "नाभ्यस्तस्याचि"इति सूत्रादचीत्यस्य नेत्यस्य चानुवृत्त्या आशीरित्यस्या "आशासः क्वौ" इति वचनेन सिद्धिम्मनसि निधायाह-"शास इद्" इतीदं सामान्यसूत्रम् "अङ्" इति तु नियमार्थमित्याह—अजादाविति। अजादिव्यावृत्तौ। आशासातइत्यादिव्यावृत्तौ, अन्यत्रापीति। आर्द्रं चर्मन्नित्यत्र स्थानिवद्भावेन ङिपरत्वात्"नङि"इति नलोपाभावस्य सिद्धिरित्यर्थः। "प्रत्ययलोप" इति सूत्रस्य नियमार्थत्वे ऽपि नियमस्यैवंरूपत्वे मानमाह—इदमिति। प्रथमप्रत्ययग्रहणन्तु प्रत्ययपर्याप्त्यविकरणलोपे यथा स्यादवयवलोपे माभूदित्यर्थन्तेनाघ्नीयेत्यत्र नानुनासिकलोपः। यदि पूर्वसूत्रस्य प्रत्ययपदस्यानुवृत्त्या तस्य लाभ इत्युच्यते, तदा तत्र कर्तव्यमिति भाष्ये स्पष्टम्। इदमेव प्रत्ययपदमवयवेऽपि प्रत्ययव्यवहारे ज्ञापकम्, तेन"आदेशप्रत्यययोः"इत्यत्र न षष्ठीभेदकल्पना कार्या, द्वितीयप्रत्ययपदाभावे तु लक्षणमित्येव वाच्यम्। करणसाधनेनानेन प्रत्यासत्त्या प्रत्ययनिमित्तककार्यस्य प्राप्तिर्भविष्यतीति भावः। 'स्थानिवत्पदानुवृत्त्यैव सिद्धे' इति तु नोक्तन्तादृशकल्पनायां द्वितीयस्य प्रत्ययपदस्य वैयर्थ्यमेवेत्यस्य ध्वननायेति बोध्यम्। प्रत्ययसाधारणमित्यस्य प्रत्ययमात्रवृत्तीत्यर्थः। प्रत्ययत्वतद्व्याप्यान्यतरधर्मपुरस्कारेण यत्र प्रत्ययस्याश्रयणन्तत्रेति स्पष्टोऽर्थः। अन्योक्तनियमस्वरूपन्निरस्यति—यत्र प्रत्ययस्येति। पदत्वानापत्तेरिति। अत्र पदसंज्ञारूपप्रत्ययान्तदन्तस्येति स्पष्टमेव। स्थानिवत्त्वेनासन्तत्वे ऽपीति। अत्र स्थानिवद्भावेन लुको ऽस्त्वमेवातिदिश्यते, तस्य"स्वंरूपम्"इतिशास्त्राच्छास्त्रीयत्वात् तदन्तत्वे स्वर्थसमाजग्रस्तमिति बोध्यम्। तद्-

प्र० (१) 'प्रत्ययलोपे तद्वत्' इति न्यासेनैव सिद्धे द्वितीयप्रत्ययग्रहणेन प्रत्ययत्वव्याप्यधर्मावच्छिन्ननिमित्तताककार्ये एव प्रत्ययलक्षणमिति लभ्यते, तेन सुदृषत् प्रासाद इत्यत्र दीर्घं कर्तव्ये प्रत्ययलक्षणं न भवति। एवं "प्रत्ययस्य लुक्" (पा० सू० १।१।६१) इति सूत्रात्प्रत्ययग्रहणानुवृत्त्या सिद्ध आद्यप्रत्ययग्रहणेन प्रत्ययपर्याप्तस्थानिताकलोपे सतीत्यर्थो लभ्यते, तेन आघ्नीयेत्यत्र सीयुटः सकारलोपे तस्य प्रत्ययलक्षणेन "अनुदात्तोपदेश" (पा० सू० ६।४।३७) इत्यनुनासिकलोपो न भवति। इदमेवाद्यप्रत्ययग्रहणं ज्ञापकं प्रत्ययावयवेऽपि प्रत्ययत्वव्यवहारस्य। तेन "आदेशप्रत्यययोः" (पा० सू० ८।३।५९) इत्यादौ न द्वन्द्वाद्यनुपपत्तिः।

विध्यर्थमिदम्। तेन अतृणेडित्यत्र हलादौ पिति सार्वधातुके विहित इम् लुप्तेऽपि तस्मिन् भवति। "वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम्" (प०) इति तु वर्णप्राधान्यविषयकम्। तेन गवे हितं गोहितमित्यत्र अव् न।

प्यनेन (२)ज्ञापनात्। प्राधान्येनेति। तत्त्वं च–वर्णाविशेषणत्वरूपम्। एतच्च 'स्थानिवत्' इत्यनुवृत्त्यैव सिद्धे प्रत्ययलक्षणमित्येतत्सामर्थ्याल्लब्धम्। ईमिति। मित्रशीरित्यादौ हलादौ ङ्किति विधीयमानमित्त्वं च सिध्यतीत्यपि बोध्यम्। वर्णप्राधान्येति। वर्णस्य तत्त्वं च प्रत्ययनिरूपितविशेष्यत्वमितराविशेषणत्वं च। अण् योऽकार इत्याद्यर्थके "टिड्ढाणञ्" (पा० सू० ४।१।१५) इत्यादौ "इको यणचि" (पा० सू० ६।१।७७) इत्यादौ च। तत्रान्त्यमुदाहरति—तेनेति। आद्योदाहरणं तु चित्रायां जाता चित्रेत्यादावण् योऽकारस्तदन्तादिति विहितो ङीप् नेति बोध्यम्। न च गोहितमित्यत्र "न लुमता" (पा० सू० १।१।६३) इति निषेधः। लुप्तप्रत्ययनिमित्त-

---

नित्यत्वस्य—साहचर्यपरिभाषाया अनित्यत्वस्येत्यर्थः। अपिना—पर्युदासानित्यत्वस्य समुच्चायकः। अनेन—सूत्रेण, एतेन सोमंनसी अलोमोषसीत्यत्र पर्युदासेन श्रूयमाणासन्तस्यैव ग्रहणमिति न सुदृषत्प्रासाद इत्यत्र स्वरस्य प्राप्तिरिति नियमो व्यर्थ एवेति निरस्तम्। एतावता प्रबन्धेन भाष्यसम्मतनियमार्थत्वपक्षसामर्थ्यवार्तिककारसम्मतं प्रत्ययलक्षणसूत्रस्य विध्यर्थत्वपक्षमुपपादयति—मूले-यद्वेति। ननु यत्र प्रत्ययस्य निमित्तत्वेनाश्रयणं तत्र कार्यिविशेषणत्वं"तस्मिन्"इति परिभाषयेति स्पष्टमेवेति"तृणह"इति सूत्रे प्रत्ययस्य कथम्प्राधान्यमत आह—तत्त्वञ्चेति—प्राधान्यञ्चेत्यर्थः। वर्णाविशेषणत्वम्—वर्णनिष्ठविशेष्यतानिरूपितविशेषणत्वाभाव इत्यर्थः। एतल्लाभसाधनमाह—एतच्चेति। नच द्वितीयं प्रत्ययग्रहणङ्किमर्थमित्येव भाष्यकृतोक्तत्वात्तु प्रत्ययलक्षणग्रहणङ्किमर्थमित्युक्तमिति भवदुक्तकल्पनायाः कथम्भाष्याल्लाभ इति वाच्यम्, बहुव्रीहिसमासेनोक्तार्थलाभात्। वार्तिककारमते फलान्तरमप्याह—मित्रशीरिति। इत्वमिति। "शास इद्"इत्यनेनेत्यर्थः। ननु यत्र वर्णस्यान्यनिष्ठविशेष्यतानिरूपितविशेषणत्वाभावरूपप्राधान्यम्;तत्रैव चेत्प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधस्तदा चित्रायाञ्जाता चित्रेत्यत्राण् योऽकारस्तदन्तादिति व्याख्यानेनाकारस्य प्रातिपदिकविशेषणतया न निरुक्तं प्राधान्यमिति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधो न स्यादत आह—वर्णस्य तत्त्वं चेति। क्रमेण द्विविधप्राधान्यस्योदाहरणमाह—अण् य इत्यादिना। इत्यादौ चेति–अस्तीति शेषः। तत्र–तयोर्मध्ये।

ननु"इको यणचि"इत्यस्य गवेहितमिति नोदाहरणमिति तेनेत्यनुपपन्नमिति चेन्न। तस्योपलक्षणत्वात्। तेन हरिहितमित्यादिस्थले यणादि नेति बोध्यम्। चित्रायांजातेति। "नक्षत्रेण युक्तः काल" इत्यणो"लुबविशेष" इति लुपि युक्तिवद्भावात्स्त्रीत्वं ततो जातार्थ "सन्धिवेला" इति सूत्रेणाण्, तस्य "चित्रारेवति" इति वार्त्तिकेन लुक् "लुक् तद्धितलुकि" इति टापो लुक्। नच जातार्थकप्रत्ययान्तात्पुनष्टाप् प्रत्ययो "लक्ष्ये लक्षणस्य"इति न्यायेन दुर्लभ इति वाच्यम्, पूर्वकालजातस्य टापो नक्षत्रगतस्त्रीत्वद्योतकत्वेऽपि जातार्थगतस्त्रीत्वद्योतकतया पुनस्तदुत्पत्तौ बाधकाभावात्। तत्रान्त्यविवक्षया वैयर्थ्यमाशङ्क्य निराचष्टे—नचेति। निषेध इति। तथाच यणादेः प्राप्तिर्न भविष्यतीति भावः। समाधत्ते—लुप्तेति। निमित्तान्तो बहुव्रीहिः अङ्गत्वस्य विशेषणमेतत्। तथाचाङ्गशब्दो ऽत्र संज्ञा-

---

प्र० (२) अनेन ज्ञापनादिति। वस्तुतस्तु यमवच्छन्दाण्णिजन्तात् क्विपि णिलोपटिलोपयोस्ततः प्रथमैकवचने सौ परे तत्र अतोरपि अश्रूयमाणस्य सम्भवेन श्रूयमाणत्वधर्मेणातुसाहचर्यस्य ग्रहीतुमशक्यत्वमिति तत्परिभाषानित्यत्वस्यानेन ज्ञापनासम्भव इति दिक्।

अस्मदिति । अत्र प्राचा अव्ययेत्यपि पठितम्, तत्तु अव्ययानां प्रायेण निर्लिङ्गत्वाद् अव्ययीभावस्य क्लीबत्वेऽपि लिङ्गान्तराभावाच्चोपेक्षितम् । **वस्तुतस्त्विति ।** अर्थप्राधान्यबोधकस्य बहुवचनस्याभावात्

काङ्गोद्देश्य(१)ककार्ये एव तेन निषेधात् । अत एवोत्क्रामेत्यादौ "क्रमः परस्मैपदेषु" (पा० सू० ७।३।७६) इति दीर्घसिद्धिः । परस्मैपदपरशिन्निरूपिताङ्गस्य तेन दीर्घविधानात् । "तस्मिन्" इति न्यासेऽपि लुक्स्थानिभूतप्रत्ययाव्यहितप्रकृत्युद्देश्यककार्ये एव प्रवृत्तिरिति बोध्यम् । यद्वेत्यादिनोक्तो वार्त्तिककृत्सम्मतः पक्षस्तत्फलानामन्यथासिद्ध्या भाष्यकृता दूषयित्वा नियमार्थत्वपक्ष उक्त इति दिक् ।

प्रायेणेति । विभक्तिप्रतिरूपकाणां लिङ्गयोगेऽपि त्रिषु सारूप्याभाव इत्याशयः । **अर्थप्राधान्यबोधकस्येति ।** अर्थप्राधान्य एव प्रवृत्तिबोधकस्येत्यर्थः । बहुवचनस्ये-

---

स्वरूपबोधकशब्दप्रकृतिक अर्शआद्यजन्तो बोध्यः । अत एव—उक्तार्थकल्पनादेव । यणादेर्वर्णोद्देश्यकत्वनत्वङ्गोद्देश्यकत्वमिति स्पष्टमेव । "क्रमः परस्मैपदे" इत्यस्याङ्गाधिकारीयत्वे ऽपि यथा दीर्घस्य न लुप्तप्रत्ययनिमित्ताङ्गोद्देश्यकत्वं तथोपपादयति—परस्मैपदेति । "ष्ठिवुक्लमु"इत्यतः शितीति तत्र वर्तते, अत एव निश्रमतुर्निश्रमुरित्यत्र न दीर्घः। वार्तिकमते ऽप्याह—तस्मिन्नितीति । प्रकृत्युद्देश्यकेति । प्रत्ययेनाक्षेपः प्रकृतेर्भवतीत्यभिप्रायेण । ननु भाष्यकारेण विधिपक्षं दूषयित्वा नियमार्थत्वं स्थापितमिति मूलकारस्यापि तदुपपादनमेवादौ कर्तुमुचितन्तथा तु न कृतं किन्तु वैपरीत्येन कृतमित्यत्र किम्बीजमिति चेत्, न । भाष्यकृता प्रयोजनान्यथासिद्धिम्प्रदर्श्य विधिपक्षो दूषितो, नतु दोषेणेति नियमाद्विधेर्लघुत्वं ध्वनयितुम्मूले वैपरीत्येनाभिधानात् । वस्तुतस्तु "यथोत्तरम्मुनीनाम्प्रामाण्यम्" नियमपक्ष एवोचित इत्याशयेनाह—यद्वेत्यादीति ।

यदुक्तम्प्रायेणेति तस्य प्रयोजनमाह—विभक्तीति । कस्याश्चित् कस्यचित् किञ्चित् रात्रौ सायम् वामित्यादेरित्यर्थः । एवञ्च परममूले लिङ्गत्रययोगेऽपि सारूप्यप्रतिपादनपरन्नतु लिङ्गाभावप्रदर्शनपरम् । तथासत्यलिङ्गा इत्येव वदेत् । वक्ष्यमाणरीत्या युष्मदस्मच्छब्दयोर्लिङ्गबोधकत्वमेव "न षट्स्वस्रादिभ्य" इति ज्ञापकाच्च षट्संज्ञकानामपि तत्त्वमस्त्येव । त्रिषु सारूप्यञ्च लिङ्गबोधकप्रत्ययानुत्पत्त्या 'अलिङ्गे युष्मदस्मदी' इति भाष्यस्य त्वयमर्थः—पदान्तरसमभिव्याहारं विना तन्मात्राल्लिङ्गविशेषस्य न प्रतीतिरिति । अव्ययस्त्वेतादृश न तस्य लिङ्गप्रतिपादकत्वसाधकानुपलम्भात् । नच "अव्ययादाप्सुपः" इति ज्ञापकस्य सूत्रस्य "सदृशं त्रिषु लिङ्गेषु" इत्यस्य चाव्ययानामपि लिङ्गप्रतिपादकत्वसाधकन्दृश्यत एवेति वाच्यम्, "अव्ययादाप्सुप" इति सूत्रस्थापग्रहणस्य प्रत्याख्यानात् । सदृशमित्यादेरपि लिङ्गसङ्ख्याकारकाभावपरत्वस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । ननु बहुवचनस्यार्थप्राधान्यबोध-

---

प्र० (१) नन्वेवं परमत्रिपुत्र इत्यत्र आमः प्रत्ययलक्षणेन त्रिशब्दस्य त्रयादेशः स्यात्, नह्यत्र त्रयादेशस्य आम्प्रत्ययनिमित्तकाङ्गसंज्ञावदुद्देश्यकत्वमस्ति, परमत्रिशब्दस्याङ्गत्वात् केवलत्रिशब्दस्य चोद्देश्यत्वात् । एवं परमजरापुत्र इत्यादौ जरसादेशापत्तिश्चेति वाच्यम्, लुप्तप्रत्ययविशिष्टविषयताके प्रत्ययलक्षणं नेति सूत्रार्थस्य विवक्षणात् । वैशिष्ट्यं च-साक्षात्स्वाव्यवहितपूर्वत्वसम्बन्धावच्छिन्नत्वं-स्वनिमित्तकाङ्गसंज्ञावत्पर्याप्तधर्मेण साक्षात्परम्परया वाऽवच्छिन्नत्वमित्युभयसम्बन्धेन । तथा च त्रयादेशस्याङ्गाधिकारीयत्वेन त्रिशब्दान्ताङ्गावयवनिर्दिश्यमानस्य त्रयादेश इत्यर्थे अङ्गसंज्ञात्पर्याप्तादृशाङ्गस्वरूपधर्मेण परम्परयावच्छिन्नोद्देश्यतायाः सत्त्वान्न दोषः, एवं परमजरापुत्र इत्यादावपि न दोषः ।

गौणत्वे ऽपि त्रयादेशो न्याय्यः, असंख्यानङ्गवदिति भावः ।

"अकारो वक्तव्य" इति । तथा च बहुत्वाभावे औडुलोमि-शब्द इकारान्तः । बहुत्वे तु अकारान्त उडुलोमशब्दोऽन्य एव । तस्य च इकारान्तेषु व्युत्पादनं प्रासङ्गिकमिति भावः । तथा चौडुलोमिशब्द-स्य इदन्तस्य बहुत्वे अदन्तत्वमिति न भ्रमितव्यम् ॥ इति इदन्ताः ॥

क्विदिति । तेन "आतो लोप इटि च" (पा० सू० ६।४।६४) इत्यालोप इति भावः । यर्यापप्यादय इति । यत्तु प्राचोक्तम्—एवं देवयज्यतिलक्ष्म्यादय इति । तन्न । देवान् यजत इति विग्रहे "इन्"(उ०सू०) इत्याणोदिकसूत्रेण ह्रस्वान्तस्यैव देवयजिशब्दस्योज्ज्वलदत्तादिभिः सा-धितत्वात् । 'अद्रूमो द्विजान्देवयजीन्निहन्म' इति भट्टिप्रयोगस्य ह्रस्ववि-षयकतयैव व्याख्यातत्वात् । न च यजेर्दीर्घ ईप्रत्ययः प्रतिपदोक्तोऽस्ति । बहुलग्रहणात्कल्प्यत इति चेद् भवेदेवं यद्यनन्यथासिद्धं कल्पकमुपलभ्ये-त । वेदे ऽपि ह्रस्व एव प्रयुज्यते । "आयजि त्वा मनवे जातवेदसे" इति अतिलक्ष्मीशब्दस्य तु नदीत्वाद्ध्रस्वे आडागमे नुटि आमि च कृते मह-

---

त्युपलक्षणम् । तद्बोधकाभावादित्यत्र तात्पर्यम् । गौणमुख्यन्यायस्तु पदकार्य(१) एव न प्रातिपदिककार्य । किं चाप्रसिद्धत्वरूपस्य वा गौणलाक्षणिकत्वस्य वा गौणत्वस्य तत्र ग्रहणम् । न चायं तथा । इतरविशेषणत्वेन उपसर्जनत्वं तु न गौणत्वम् । अत एव प्रियतिसेत्यादौ तिस्रादयो भाष्यकृतोदाहृताः । गौणत्वेऽपीति । उपसर्जनत्वे-ऽपीत्यर्थः ।

न भ्रमितव्यमिति । एतद्भ्रमनिवृत्त्यर्थमेवात्रास्य व्युत्पादनमिति भावः ॥ इतीदन्ताः ॥

कत्वम्प्राङ् निरस्तम्, इति तेन विरोधाऽत आह—बहुवचनस्येति । तद्बोधकाभावात्—तद्बोध-कस्य विहितविशेषणस्याभावात् । ननु गौणमुख्यन्यायेनैव तस्य गौणत्वेऽप्रवृत्तिरित्यस्य लाभो भवि-ष्यतीत्यत आह—गौणमुख्येति । इदञ्च न्यायस्य प्राप्तिमभ्युपेत्य, वस्तुतस्तु सैव नेत्याह—किञ्चेति । वाशब्दः समुच्चये तथा गौणलाक्षणिकः तादृशस्यैव गौणत्वस्य परिभाषाघटकत्वादेवोप-सर्जनप्रतिषेधो वार्तिककृता कृतः । अत एव—तादृशस्यैव गौणत्वस्य परिभाषाघटकत्वादेव । नन्वेवं सति गौणत्वेऽपीति मूलविरोधोऽत आह—उपसर्जनेति । मूले—अन्य एवेति । इन्प्रत्ययान्ता-कारप्रत्ययान्तयोर्भेदस्य स्पष्टत्वादिति भावः । भ्रमनिवृत्त्यर्थमिति । प्रत्ययविशेषोत्पत्त्यभिधानेन् विशेषदर्शनस्य प्रतिपादनात्तादृशभ्रमनिवृत्त्यर्थमित्यर्थः । ननु माधातोः क्विपि "ईत्वमवकारादौ" इति वार्त्तिकादीत्वन्दुर्लभम् क्विसाचर्यात्किदपि श्रूयमाण एव निमित्तत्वेन गृह्यतेऽत एव शंस्था इत्य-

वि० (१) तत्वञ्च सुबनिमित्तकत्वे सति स्त्रीत्वानिमित्तकत्वम् । "त्रेस्त्रयः" (पा०सू० ७।१।५३) इतिसुब्निमित्तयोगात् गौणेऽपि प्रवर्तते । एवं "षिद्गौरादिभ्यश्च" (पा० सू० ४।१।४१) इतिसूत्रस्य स्त्रीत्वनिमित्तकत्वेन पदकार्यत्वाभावात् गौरसदृशार्थकगौरीशब्देऽपि प्रवृत्तिः । अत एव 'नुभाव' इत्यत्र पदकार्यत्वादनेन वुग् नेति दिक् ॥

देव वैलक्षण्यमिति न वातप्रमीसाम्यम्। एतच्च मूले एव स्पष्टीभविष्यति। क्विबन्तेति। एतच्च 'माङ् माने शब्दे च' इति धातौ माधवग्रन्थे स्पष्टम्। बहुश्रेयसीति। "ईयसश्च" (पा० सू० ५।४।१५६) इति न कप्। नाप्युपसर्जनह्रस्वः। 'इयसो बहुव्रीहेर्न' (का० वा०) इति निषेधात्।

"यू स्त्र्याख्यौ" (पा० सू० १।४।३)॥ ईदूदन्ताविति। इह वर्णयोरेव संज्ञेत्यपि पक्षोऽस्ति। "आच्छीनद्योः" (पा०सू०७।१।८०) इति सूत्रस्वरसात्। तयोस्स्त्र्याख्यत्वं तु ङ्यादिषु स्वतः क्वचित् स्त्रीवाचकवर्णसमुदायघटकत्वेन प्रवेशात्। शक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वस्यावि-

---

ह्रस्वविषयकतयैवेति। जयमङ्गलायामिति शेषः। माङ् माने इति। "घुमास्था" (पा० सू० ६।४।६६) इतीत्वविधायकसूत्रस्थं 'अवकारादौ' (का० वा०) इति वार्तिकं भाष्ये प्रत्याख्यातमिति ईत्वं सुलभम्। शंस्थाशब्दे तु भाष्यप्रयोगादेवेत्वाभावः। ततो विजेवेत्यन्ये। न च तेनेत्वेऽपि तस्यासिद्धत्वात्कथं यणिति वाच्यम्। क्वौ ईत्वं, विभक्तौ यणादेश इति व्याश्रयत्वादिति बोध्यम्। न कबिति। समासान्तविधौ लिङ्गविशिष्टपरिभाषाभावस्य "ङ्याप्प्रातिपदिकात्" (पा० सू० ४।१।१) इति सूत्रे भाष्ये उक्तावप्यस्य तन्निषेधकत्वेनात्र प्रवृत्तिरस्त्येव। "गोस्त्रियोः" (पा० सू० १।२।४८) इति सूत्रे बहुश्रेयसीति भाष्योदाहरणात् 'अनन्तरस्य' इति न्यायं बाधित्वा "नद्यृतश्च" (पा०सू० ५।४।१५३) इत्यस्याप्ययं निषेध इति भावः। ङ्यादिष्विति। बहुवचनं प्रयोगभेदाभिप्रायेण। शक्तीति। स्त्रीत्वनिरूपित-

---

त्वन्नेति केचित्। तन्न युक्तमित्याशयेनाह—मूले—एतच्चेति—ईत्वमवकारादाविति।

वार्तिकविरोधम्परिहरति—घुमेति। वस्तुतस्तु "ईत्वमवकारादौ" इति वार्तिकस्य पावान इत्यादेर्वनिपा साधनेन तत्प्रत्याख्यानपरभाष्यस्य च फलैक्याय घ्वादिधातुभ्यः क्विपो अनभिधानमेव युक्तमित्याह—तत इति। घ्वादिभ्य इत्यर्थः। ननु "असिद्धवदत्राभात्" इति यणादेशे कर्तव्ये इत्वस्यासिद्धत्वम्प्राप्नोतीत्यत आह-नचेति। व्याश्रयत्वादिति। ननूभयोरप्यङ्गसम्बन्धित्वमिति कथं व्याश्रयत्वमिति चेन्न, प्रत्यासत्त्येकनिमित्ताङ्गसंज्ञासम्बन्धित्वमेवोभयोस्तत्र व्याश्रयत्वाभावः, इह तु न तथेत्याशयात्। अत एव विगणय्येत्यादावयादेशे कर्तव्येऽतो लोपो नासिद्ध इति भाष्यं सङ्गच्छते। ननु समासान्तविधौ लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया अप्रवृत्त्या बहुश्रेयसीत्यत्र ईयसन्तोत्तरपदकत्वाभावेन कथं तेन न कबित्युक्तमत आह—समासान्तेति। अस्य—ईयसश्चेत्यस्य। तन्निषेधकत्वेन—समासान्तनिषेधकत्वेन, एवञ्च समासान्तकर्मकविधितात्पर्यकत्व एव भाष्यस्य प्रवृत्तिरिति तात्पर्यम्। "ईयसश्च" इत्यत्र बहुव्रीहिपदानुवृत्त्या इयसन्तोत्तरपदकस्य लाभे लिङ्गविशिष्टपरिभाषया ईयसुग्रहणेनेयसीशब्दस्यापि ग्रहणे न निषेधस्य प्राप्तिः। "ईयसश्च" इत्यस्योभयनिषेधकत्वे साधकमाह—गोस्त्रियोरितीति।

"यूस्त्र्याख्यौ" इत्यनेन ईदूदन्तयोर्नदीसञ्ज्ञा भवतीत्याशयेन सूत्रम्परममूले व्याख्यातम्—ईदूदन्ताविति। वर्णयोरेवं सञ्ज्ञेति पक्षाभिप्रायेणाह—मूले—इह वर्णयोरेवेति। तयोः—ईदूतोः, स्त्र्याख्यपदस्य स्त्रियमाचक्षाते स्त्र्याख्यौ, तयोः स्त्रीत्वद्योतकत्वमतेऽपि सिद्धान्तिसम्मते द्योतनया स्त्र्याख्यत्वं बोध्यम्। स्वत इति। स्त्रियामित्यधिकृत्य विधानात्। क्वचित्-श्रीभ्रूशब्दादौ। शक्तीति।

क्षितत्वात् । तेन नद्यन्तादित्यादिर्व्यवहारो न विरुध्यते । एवं घिसंज्ञायामपि इउवर्णौ तदन्तं वा घिसंज्ञेति पक्षद्वयं बोध्यम् । वर्णसंज्ञापक्षे "असखि" इत्यस्य सखिभिन्नस्यावयव इत्यर्थः। न तु सखिशब्दावयवं वर्जयित्वेति । तेनातिसखिनेत्यादि निर्बाधमित्यवधेयम् । **पूर्वामिति** । वृत्तेः प्रागित्यर्थः । **वक्तव्यामिति** । संज्ञाया यथोद्देशप्रवृत्तौ न्यायसिद्धमिदं, कार्यकालत्वे तु वाचनिकम् ।

शक्तीत्यर्थः । तेन लक्ष्म्यादिशब्दसङ्ग्रहः। तदन्तसंज्ञापक्षे तु "शीनद्योः" इत्यादौ नदीशब्दस्य तदवयवे लक्षणा । नद्यन्तादित्याद्यप्यतिलक्ष्म्याद्यर्थमावश्यकं लक्ष्मीशब्दे व्यपदेशिवद्भावेन तत्त्वं बोध्यम् । इउवर्णाविति । अत एव "ध्यन्तादजाद्यदन्तं विप्रतिषेधेन" (का०वा०) इति सङ्गच्छते। न त्वित्यादि । इदं हरदत्तानुरोधेन । न्यायसिद्धमिति । अन्तरङ्गत्वात्पूर्वं प्रवृत्तनद्यन्ततयैव समुदाये तत्संज्ञत्वात्कार्यसिद्धिरिति भावः । वाचनिकमिति । स्त्रीत्वविशिष्टार्थमात्रबोधकस्यैव संज्ञेत्यभिमानेनेदम् । जहत्स्वार्थावृत्तित्वाभिमानेन वा । भाष्यकृता त्वजहत्स्वार्थायामवयवस्य नित्यस्त्रीत्वविशिष्टार्थबोधजनकत्वेन । तस्य संज्ञायां कुमार्यै ब्राह्मणाय खरकुट्यै ब्राह्मणायेत्यादौ क्लिब्विपये आनुपूर्व्यैक्येन भेदाग्रहात्समासे तदन्तत्वात्कार्यसिद्धिमाश्रित्य प्रत्याख्यातमिदम् । 'अवयवस्त्रीविषयत्वात्सिद्धम्' इति तन्मात्रबोधकत्वनिवेशे न मानम् । यौगिकेषूत्तरपदे जहत्स्वार्थत्वाभावश्चेति तदाशयः । अवयवशब्देनात्र वृत्तिप्रकृतिभूतशब्दग्रहणम् । अत

स्त्रीत्वनिरूपिता या शक्तिस्तत्पर्याप्त्यधिकरणत्वस्येत्यर्थः। तेन—पर्याप्त्यधिकरणत्वानिवेशेन । नत्र स्त्रीबादेर्द्योतकत्वमते तत्र शक्तिर्नास्त्येवेति शक्तीत्यसङ्गतमिति वाच्यम्, बोधजनकत्वस्यैव शक्तिरूपतया लक्षणाव्यञ्जनयोरप्यत्रैवान्तर्भावात् । तदन्तसञ्ज्ञापक्षे—ईदूदन्तयोर्नदीसञ्ज्ञापक्षे । नचायम्पक्षो निर्मूल इति शङ्क्यम्, उत्तरसूत्रेऽस्त्रीतिसामानाधिकरण्येन निर्देशस्यैव मूलत्वात् । नन्वस्मिन्पक्षे "ह्रस्वनद्याप"इति सूत्रव्याख्यानावसरे यदुक्तन्नद्यन्तादिति तद्विरोध इत्यत आह–नद्यन्तेति । तत्त्वम्–नद्यन्तत्वम् । इउवर्णयोर्घिसञ्ज्ञायां सम्मतिमाह–अत एवेति । वर्णयोर्घिसञ्ज्ञा स्वीकारादेव। इदम्–नत्वित्यादिकथनम्। एतद्व्याख्यानबीजम्प्राक् प्रतिपादितम्। पूर्वां प्रवृत्तेति। अर्थान्तरसङ्क्रमात्प्राक् प्रवृत्तेत्यर्थः। इत्यभिमानेनेति । अस्य तु समुदायघटकतया पुम्बोधकतापीति तन्मात्रबोधकत्वमित्याशयः । जहदिति—पदद्वयेऽपीत्यादिः, अभिमानोक्तिबीजम्प्रकटयति—भाष्यकृतेति । यत्र रूढिर्विरोधिनी तत्रैव जहत्स्वार्थेति तेषाम्भावः । अवयवस्य—कुमारीश्रेयसीशब्दयोः । कुमार्यै इति । अत्र कुमारीमिच्छन्कुमारीवाचरन्ब्राह्मणः कुमारी क्यजन्तादाचारक्विबन्ताद्वा कर्तरि क्विप् । खरकुटीति । खरकुटी वेत्यर्थे "इवार्थे संज्ञायाम्" इति कनो "लुम्मनुष्ये" इति लुप् । अत्र शास्त्रीयोपसर्जनत्वाभावान्न "गोस्त्रियोः" इति ह्रस्वत्वम्, पञ्चम्यन्तद्वयस्य कार्यसिद्धावन्वयः । समासे–बहुश्रेयसीत्यादिसमासे । यथाप्रत्याख्यातन्तम्प्रकारमाह—अवयवेति । एतस्य व्याख्याऽवयवोऽत्र स्त्रीविषयस्तदाश्रया नदीसंज्ञा भविष्यतीति भगवता कृता, अत्र भविष्यतीति कथनेन कार्यकालेऽपि सा भविष्यतीति ध्वनितम् । यदि यथोद्देशपक्ष एवाभिमतः स्यात्तदाऽवयवोऽत्र नदीसंज्ञाऽस्तीत्येव वदेत, एवं व्याख्यानेनोत्तरपदे जहत्स्वार्थत्वाभावः स्पष्ट एव । नन्ववयवत्वस्य समुदायसापेक्षत्वेन समासावयवसङ्ग्रहेऽपि कुमार्यै इत्यादेः कथं सङ्ग्रहोऽत आह—अवयवशब्देनेति । शब्दग्रहणमिति—

"अचि श्नु" (पा० सू० ६।४।७७) ।। इह य्वोरिति धातोरेव विशेषणम्, न तु श्नुभ्रुवोरव्यभिचारादित्याह-**इवर्णोवर्णान्तधातोरिति** । श्नुप्रभृतीनामिवर्णोवर्णयोरिति व्याख्याने तु इयङुवङोर्ङित्त्वं व्यर्थं वैयधिकरण्यं च दोषः । क्षिपति अयुतत् दिदिवतुः ऊयतुः इत्यादौ चातिव्याप्तिः । तद्वारणाय इवर्णोवर्णयोरच्परत्वेन विशेषणे तु क्लिष्टतेति भावः । **आन्तरतम्यादिति** । स्थानत इति भावः ।

"एरनेकाचः" (पा० सू० ६।४।८२) ।। "अचि श्नुधातु" (पा० सू० ६।४।७७) इति सूत्रे द्वन्द्वनिर्देशेऽपि धातुरेवेह सम्बध्यते । न तु श्नुभ्रुवौ । तयोरिवर्णासम्भवात् । धातुग्रहणं चावृत्त्या उभयोर्विशेषणं संयोगस्य चाङ्गस्य चेति व्याचष्टे—**धात्ववयवसंयोगेत्यादि** ।

एव कयजाद्यन्ते न दोषः । तत्रापीच्छाविशेषणतया कुमारीशब्दादेर्नित्यस्त्रीलिङ्गार्थबोधकत्वात् ।

श्नुप्रभृतीनामिति । तदन्ताङ्गानामित्यर्थः । दोष इति । सामानाधिकरण्ये विशेषणविशेष्यभावमात्रम् । वैयधिकरण्ये तु भेदसम्बन्धः स चेति गौरवं दोष इत्यर्थः । दिदिवतुरिति । अत्र यणापत्तिस्तत्रापि तद्रीत्या वैयधिकरण्यात् । यदि यण्विधौ समानाधिकरण्यमेव तदेयङ एवापत्तिः । न चैयु लोपेन निर्वाहः । प्रत्ययनिमित्तेयङादेरसिद्धत्वात् । अनित्यत्वात्तदभावेऽप्याह-ऊयतुरिति । क्लिष्टतेति । अजादिप्रत्ययस्याङ्गांशे उत्थिताकाङ्क्षत्वादिति भावः । उभयोर्विशेषणमिति । व्याख्यानाल्लक्ष्यानु-

---

शब्दसमान्यस्य ग्रहणमित्यर्थः । कयजाद्यन्ते । प्रागुक्ते कुमार्यै इत्यादौ । इच्छादीति । आदिपदेनाचारपरिग्रहः । एतेन कुमार्यै खरकुट्यै ब्राह्मणायेत्यादाववयवस्य नित्यस्त्रीलिङ्गस्यानुपलम्भान्न सूत्रेण नदीसंज्ञाप्राप्तिः । कार्यकालपक्ष इति । यथोद्देशपक्षाभिप्रायक एवायं ग्रन्थ इत्यपास्तम् ।

तदन्ताङ्गानामिति । एतेन प्रक्रान्तस्याङ्गस्येत्यस्य विशेष्यता सूचिता । तेन सुभ्रुवावित्यादिसिद्धिः । मूले वैयधिकरण्यन्दोष इत्येवाभिहितन्नत्वत्र साधकमभिहितमिति निर्बीजाभिधानमयुक्तमित्याशङ्कावारणमाह—सामानेति । मात्रमिति । एतेन विशेष्यविशेषणभावनियामकसम्बन्धान्तरस्य व्यवच्छेदः कृतः । भेदसम्बन्धः—विशेषणविशेष्यभावनियामकः कश्चन सम्बन्धः । स च—विशेषणविशेष्यभावश्च । एवंचावयवावयविभावानपेक्षत्वेन सामानाधिकरण्येनार्थबोधकसायग्र्यास्ततत्संसर्गप्रकारत्वघटिततात्पर्यज्ञानानपेक्षत्वेन भिन्नविषयकप्रत्यक्षप्रतिबन्धकतायां लाघवमिति ध्वनितम् । नुनु तात्पर्यज्ञानस्य नानार्थस्थल एवापेक्षा नतु सर्वत्रेत्यतस्तथाऽन्वये दोषमप्याह—क्षिपतीत्यादिना । अत्र यणापत्तिरिति—एतेन पूर्वलक्ष्ययोरियङापत्तिर्ध्वनिता । ननु यण्विधाविवर्णान्तस्याङ्गस्येत्येव व्याख्याऽस्तीत्यत आह—तत्रापीति । "सम्भवति समानाधिकरण्ये" इति न्यायानुसारेणाह—यदीति । लोपेन निर्वाह इति । जातेऽपीयङादेशे "लोपो व्योर्वलि" इति लोपेन निर्वाह इत्यर्थः । असिद्धत्वादिति । बहिर्भूतनिमित्तापेक्षत्वेनेयङादेशस्य लोपापेक्षया बहिरङ्गत्वमित्यसिद्धपरिभाषयासिद्धत्वादित्यर्थः । तदभावेऽपीति । तस्याः परिभाषयाः प्रवृत्त्यभावेऽपीत्यर्थः । ऊयतुरितीति । अत्र वल्परत्वस्याभावेन लोपसम्भावनापि नास्तीति भावः । क्लेशमुपपादयति—अजादीति । तथाच क्लृप्ताकांक्षां विहायाक्लृप्तकल्पनायाम्मनोव्यापारगौरवं स्पष्टमेवेति भावः । व्याख्यानादिति ।

तत्र धातुना संयोगस्य विशेषणादिह यण् उन्न्यौ उन्न्यः। अङ्गविशेषणन्तु हरिम् हरी हरीन् इत्यादिसिद्धये। यदि हि धातुनाऽङ्गं न विशेष्येत, तर्हि इहापि प्रद्ध्यं प्रद्ध्य इत्यादाविव पूर्वरूपं पूर्वसवर्णदीर्घं च बाधित्वा यण् स्यात्। धात्ववयवसंयोगपूर्वको न भवति य इवर्णस्तदन्तत्वादङ्गस्य। वृश्चिकशब्दस्येति। भाष्यकृता हि-बुद्धिपरिकल्पितमपायमाश्रित्य "भीत्रार्थानाम्" (पा०सू० १।४।२५) इति सूत्रं प्रत्याख्यातं ततश्च सम्बन्धमात्रविवक्षायां षष्ठ्येवेति भावः। सूत्रमतेऽप्याह—वृश्चि-

---

रोधाचंकदेशान्वयेऽपि सौत्रत्वादवृत्तिरिति भावः। उन्न्याविति। अत एव स्वरपूर्वा पदपूर्वा चोपधा यस्येवर्णस्य तस्य यणित्यर्थकं 'स्वरपदपूर्वोपधस्य' (का०वा०) इति वार्त्तिकं सङ्गच्छते। उक्तोपायेन प्रत्याख्यातमित्यन्यत्। तदन्तत्वादिति। न च धात्ववयवसंयोगपूर्वत्वस्य धात्ववयवेकार एव सम्भवेन संयोगवद्धिप्रयोगस्यापि विशेषावगतिहेतुत्वेन तद्भिन्नस्यापि धात्ववयवस्यैव ग्रहणान्न दोष इति वाच्यम्। तन्त्रीरित्यादौ धात्ववयवसंयोगपूर्वस्याधात्ववयवस्यापि सम्भवात्। "परिमाणाख्यायाम्" (पा०सू०३।३।२०) इति सूत्रे भाष्ये 'अजपावपि संज्ञायामेव यथाजातीयक उत्सर्गस्तज्जातीयकेनापवादेनापि भवितव्यम्' इत्युक्तं तन्मूलकेन 'उत्सर्गसमानदेशा अपवादा' इति न्यायेन तु न निर्वाहः। अङ्गांशे तदसम्बन्धे हरिमित्यादावपि तत्प्राप्त्या तेन येन नाप्राप्त्यभावेन तदपवादत्वस्यैवाभावात्। यद्यपि प्रत्यासत्त्या "इको गुणवृद्धी" (पा० सू० १।१।४) इति निर्देशोपष्टब्धया धात्ववयवसंयोगपूर्वभिन्नस्य धात्ववयवस्यैव ग्रहणमिति हरिमित्यादौ न दोषस्तथाऽपि स्पष्टप्रतिपत्तये आवृत्तिरेवाश्रितेति दिक्। सूत्रमतेऽपीति। "भीत्रा"

"स्वरपदपूर्व्व"इति वक्ष्यमाणवार्तिकानुसारिव्याख्यानादित्यर्थः। वृत्तिरिति। असयोगपूर्वस्येत्यत्र वृत्तिरित्यर्थः। अत एव—उक्तव्याख्यानेन उन्न्यावित्यादौ यणादेशस्येष्टत्वादेव। निन्यतुरित्यस्य सिद्धये—स्वरपूर्वेति। पदपूर्व्वेति। तथाचोन्न्यावित्यादिसिद्धिः। उक्तोपायेन—धातुना संयोगविशेषणेन। तथा वृत्यादौ भाष्यकारोक्तिरपि प्रमाणमिति भावः। नचोन्नीशब्ददिभ्यः क्यजन्तेभ्यः क्विपि द्विवचने वार्तिकारम्भपक्षे यण् प्राप्नोति। प्रत्याख्यानरीत्या तु नेतिफलभेदस्य स्पष्टतया कथम्प्रत्याख्यानमिति वाच्यम्, प्रत्याख्यानपरभाष्यप्रामाण्येन तेभ्यः क्यजन्तेभ्यः क्विबादेरनभिधानमित्याशयात्। खण्डनकारोक्तिमनूद्य खण्डयति—नचेत्यादिना। न दोष इति। हरिमित्यादौ न दोष इत्यर्थः। भवदुक्तः संयोग एवात्र नास्तीत्याशयेनाह—तन्त्रीरित्यादाविति। तदुक्तम्प्रकारान्तरमपि दूषयति—परिमाणेतिसूत्रभाष्य इति। तत्र हि सर्व्वभ्य इत्यत्र सर्व्वग्रहणस्यैकस्तण्डुलनिश्चयः द्वौ शूर्पनिष्पावावित्यत्र घञ्सिद्धिः। प्रयोजनमित्यभिधाय "अकर्त्तरि च कारके" इत्यनेन सिद्धौ तन्न कार्य्यम् न सिध्यति। संज्ञायामिति। हि तत्रास्ति नचैषा सञ्ज्ञा तत्प्रत्याख्यायते, अथापि क्रियते, तथापि न दोषः। अजपावपि। सञ्ज्ञायामेवेत्याद्युक्तम्। यद्यप्ययन्यायः श्रमादौ व्यभिचरितस्तथाप्यत्र त्यागे न प्रमाणमत आह—अङ्गश इत्यादि। तत्प्राप्त्या—यणादेशस्य प्राप्त्या। तेन—"एरनेकाच" इत्यनेन। प्रकारान्तरेण दोषाभावशंकान्निरस्यति—यद्यपीत्यादिना। निर्देशोपेति—अन्यथा अत्रापि पूर्व्वसवर्णदीर्घबाधको यणादेशः स्यादिति भावः। आश्रितेति। आवृत्तौ पदजन्यपदार्थोपस्थितिघटितशाब्दबोधसामग्र्याः सिद्धिरस्तीति विवक्षितविशेषणविशेष्यावगाहिविशिष्टार्थबोधो भवति। आवृत्तिमकृत्वा तन्निर्देशरूपानुमानेन धात्ववयवसं-

कसम्बन्धिनीति । **अल्लोपयलोपाविति** । न च, परत्वात् "वेरपृक्तस्य" (पा०सू० ६।१।६७) इति स्यादिति वाच्यम् । "वेरपृक्त-लोपाद्वलि लोपः पूर्वविप्रतिषेधेन" (का०वा०) इति वार्तिककारोक्तेः । **क्वौ लुप्तमिति** । नपुंसके भावे क्तः । क्वौ लोप इत्यर्थः । इदं सर्वं कुमारीमिच्छन् कुमारीत्यत्रापि बोध्यम् । **अनन्यतयेति** । गौणत्वेऽपि अनङ्णित्वयोः प्रवृत्तेरुक्तत्वाच्चेति बोध्यम् । **दीर्घस्यापीति** । एतदर्थं कृतयणादेशनिर्देश इति भावः । नन्वतिसखेः भूपतेः इति गुणविषये व्यावर्तयितुं यणा निर्देश इति चेत्, अस्त्वेवम् । तथाऽपि दीर्घे प्रवृत्ते-र्दुर्वारत्वात् । न हि ह्रस्वेषु भाव्यं दीर्घेष्वित्यत्र प्रमाणमस्ति । सौत्रस्य

(पा० सू० १।४।२५) इति सूत्रं षष्ठीबाधनार्थमिति वैतण्डिकतया ये वदन्ति तत्सिद्ध-सूत्रमतेऽपीत्यर्थः । वस्तुतो भयहेतुरित्युक्त्याऽस्य तृतीयाबाधकत्वं बोध्यम् । **न च परत्वादिति** । एवं च यलोपो दुर्लभ इति भावः । **वार्त्तिककारोक्तेरिति** । "लोपो व्योः" (पा० सू० ६।१।६६) इति सूत्रे "क्वावुपसंख्यानम्" (का० वा०) इति वार्त्तिकम् । तस्यापूर्वत्वापेक्षया क्वौ यथा लोपे दुर्लभ इष्टसिद्धिर्भवति तथा वक्तव्यमि-त्यर्थः । सा च पूर्वविप्रतिषेधेनेत्याशयेनैवमुक्तमिति बोध्यम् । **गौणत्वेऽपीति**— इच्छाकर्तृरूपार्थं प्रत्युपसर्जनत्वेऽपीति । **कृतयणेति** । अन्यथा खितेः परस्येत्येव वदे-दिति भावः । **गुणविषये इति** । प्रकृतिप्रत्ययापेक्षगुणापेक्षया तदवयवमात्रापेक्षस्या-न्तरङ्गत्वेन ततः पूर्वं प्रवृत्तिः स्यादिति भावः । **दुर्वारत्वादिति** । तदर्थं कृतस्यान्य-

---

योगपूर्व्वभिन्नस्य धात्ववयवग्रहणमित्यर्थस्य कल्पने ऽनुमितेः परामर्शादिघटिता सामग्री स्वीकार्या । ततोऽनुमितेस्ततः शाब्दबोधस्य विलक्षणस्य कल्पनेऽतिगौरवमिति भावः । **दिगिति** । दिगर्थस्तु धात्ववयवसंयोगपूर्व्वभिन्नस्य धात्ववयवस्यानुमानेन कल्पनायामपि उदियावित्यादौ यणापत्तिदुर्वा-रैव । यदि चानुमानेन धात्ववयवसंयोगपूर्व्वभिन्नस्य धात्ववयवपूर्व्वस्य ग्रहणमित्युच्यते, तथापि लिल्यियावित्यादौ दोष एव । मम तु आवृत्तधातुपदाभ्यां तदर्थस्योपस्थितौ प्रत्यासत्त्या तद्धात्ववयव-संयोगपूर्व्वभिन्नस्य तद्धात्ववयवपूर्व्वस्य ग्रहणमिति तत्र नातिप्रसङ्गः । यद्यनुमितिरपि तद्धातुघटिता-र्थस्य कल्प्यते, तदा तत्पदं प्रत्येकस्य बोधकमिति । यदि नीधातुघटितार्थविषयकानुमितिस्तदा चिच्य-तुरित्यादावव्याप्तिरस्त्येवेति। **वैतण्डिकतयेति** । स्वपक्षस्थापनाग्रहरहितः परपक्षखण्डनतत्परो वैतण्डि-कस्तस्य भावेन तादृशाग्रहेणेत्यर्थः । **तत्सिद्धेति** । तदुक्तिसिद्धेत्यर्थः । यद्वैतण्डिकतया षष्ठीबाध-नार्थमित्युक्तन्तदेव विरुद्धमित्याह—**वस्तुत इति** । यत्तु विभक्तिप्रकरण एव "अकर्त्तरि" इति सूत्रानन्तरम् "भीत्रार्थानाम्भयस्य" इति सूत्रं कार्यं हेतावित्यस्य पञ्चमीत्यस्य चानुवृत्त्येष्टसिद्धि-र्भविष्यतीति तन्न कारकत्वप्रयुक्तकार्यानापत्तेः । मूले—**परत्वादिति** । "लोपो व्योः" इत्येतदपेक्ष-या परत्वादित्यर्थः । निमित्तत्वस्थानित्वयोरेकस्मिन्कालेऽसम्भवरूप एवात्र विरोधो बोध्यः । मूले यादृशानुपूर्व्युक्ता वार्त्तिकस्य सा नोपलभ्यते इत्यत आह—**लोपो व्योरितीति** । **इत्यर्थ इति** । लाघवादुचित इति शेषः । **सा च**—लोपसिद्धिश्च । **एवमुक्तमिति** । वेरपृक्तलोपाद्वलि लोपो विप्रति-षेधेनेत्येवमुक्तमित्यर्थः । गौणलाक्षणिकत्वरूपगौणत्वं प्रकृतेऽभावादाह—**इच्छेति** । अन्यथा—दीर्घ-स्यापि सङ्ग्रहाभावस्येष्टत्वे । **प्रकृतीति** । अन्यथेत्यादिः।**तदर्थमिति** । गुणविषयव्यावृत्त्यर्थमित्यर्थः।

विकृतनिर्देशस्याव्याप्त्यतिव्याप्त्युभयवारकत्वेन तत्सारवत्त्वलाभेन तथौचित्यात् । भाष्यारूढत्वाच्च । यत्तु प्राचा वेति केचिदित्युक्त्वा सख्युः इत्याद्युक्तम् । यच्च तद्व्याख्यातृभिरुभयमप्येतद्भाष्ये स्थितमित्युक्तम् । यच्चात्रोपष्टम्भार्थं प्रसादकृता—

सख्युः पत्युः प्रसिद्ध्यै यत् ख्यत्यादित्याह पाणिनिः ।
साधारणं तन्मन्वानाः सुख्युः सुत्युः सुखीः सुतीः ॥
सुखीयतिसुतीयत्योर्यौ क्विबन्तौ तयोर्विदुः ।
निष्ठादेशस्य पूर्वत्रासिद्धत्वाल्लून्युरादिकम् ॥
सुख्य इत्यादि साध्वेतदुभयं भाष्यगौरवात् ।

इति विचारचिन्तामणिस्थश्लोकोपन्यसनं कृतं तदेतत्सकलं भाष्यकैयटापर्यालोचनमूलकमिति कृतबुद्धय एव विदांकुर्वन्तु । **शुष्किय इति** । यत्तु शुष्क्यः, पक्व्यः, शुष्क्युः, पक्व्युः, इत्युदाजह्रुः, भाष्ये स्थितमिति चोपसंजह्रुः, तदतिरभसात् । इति ईदन्ताः ॥

"तृज्वत् क्रोष्टुः" (पा०सू० ७।१।९५) ॥ क्रुश आह्वाने । अस्मात् 'सितनि' (उ०सू०) इति तुन्प्रत्यये क्रोष्टुशब्दः, तृचि तु क्रोष्टृशब्दः । द्वावपि शृगालवाचिनौ । तत्राविशेषेण द्वयोः प्रयोगे प्राप्ते सर्वनामस्थाने स्त्रियां च तृजन्त एव । तृतीयादावच्युभयम्, अन्यत्र तु तुन्नन्त एवेति नियमार्थं (१)त्रिसूत्री आरभ्यते । क्रोष्टुरिति तुन्नन्तात् प्रथमा । तृज्वदिति तृतीयान्ताद्वतिः निमित्तव्यपदेशतादात्म्यशास्त्रकार्य-

सङ्ग्राहकत्वेऽपि बाधकाभावादिति भावः । **विकृतनिर्देशस्येति** । यकारान्तानुकरणनिर्देशस्येत्यर्थः । अकारस्तूच्चारणार्थ इति भावः । **साधारणमिति** । ह्रस्वदीर्घसाधारणमित्यर्थः । **विदांकुर्वन्त्विति** । भाष्येऽस्यार्थस्यास्पृष्टत्वादिति भावः । **अतिरभसादिति** । संयोगपूर्वकत्वेन यणो दुर्लभत्वादिति भावः । इयङ्यतो लोपस्याभीयासिद्धत्वं तु न, व्याश्रयत्वात् ॥ इतीदन्ताः ॥

मूले—विकृतनिर्देशश्चेत्यस्य विकृतस्य निर्देश इत्यर्थः । स चानुकरणशब्दोच्चारणरूप एवेत्याशयेनाह—यकारान्तानुकरणेति । अकारेति । एतेनायं यणादेशार्थमार्थमागन्तुको निर्दिष्ट इति यत्र यणादेशस्तत्रैवास्य प्रसक्तिरिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता । तथा सत्यागन्तुकाकारात्प्रागुच्चारितयोर्यदि ह्रस्वान्तत्वं तदाऽस्य दीर्घे दीर्घान्तत्वे ह्रस्वान्ते सखिशब्दे पतिशब्दे चाप्रवृत्त्यापत्तिः, न तु यणादेशानुकारणादुभयसङ्ग्रह इति भावः । मूले—इत्यादीत्यस्य । विदुरित्यत्रान्वयः । ह्रस्वमात्रनिर्देशवादिन इति शेषः । तदुभयमपि । भाष्यगौरवात्साध्वित्यर्थः । अतिरभसादिति । यणादेशस्य करणेनेत्यादिः । एतदेवाह—संयोगेति । विकल्पस्य निर्मूलत्वेन रभसत्वं यणादेशकरणेन च तस्यात्यन्तिकत्वमिति भावः । परममूले शुष्कीयतेः क्विपि शुष्कीः पक्वीरिति दीर्घान्तं व्युत्पाद्य इयङि शुष्कियौ शुष्किय इति यदुक्तं तदसङ्गतमियङादेशे कर्त्तव्येऽल्लोपस्यासिद्धत्वादिति यत्केनचिदुक्तं तत्खण्डयति—इयङ्यत इति ।

वि० (१) लाघवादेकस्यैव सूत्रस्य नियामकत्वेन सिद्धम्, सूत्रत्रयस्य नियामकत्वेन गौरवात् । नियमशरीरन्तु उणादिष्व्युत्पन्नानां तृन्तृजन्तानां दीर्घो भवति चेत्; नप्त्रादीनामेवेति ॥

नियमार्थमिति । फलतः प्रयोगनियमार्थमित्यर्थः । **तृतीयान्तादिति** । तृजन्तेन तुल्यं रूपं लभत इत्यर्थः । **निमित्तेत्यादि** । "पूर्ववत्सन" (पा० सू० १।३।३२) "आद्यन्तवत्" (पा० सू० १।१।२७) "सुबामन्त्रिते पराङ्गवत्" (पा० सू० २।१।२) इत्याद्यत्रयस्योदाहरणं तत्र तृजन्तत्वरूपनिमित्तस्य तद्व्यवहारस्य वा ऽतिदेशे आहत्य तृच्छब्दं समुच्चार्य विहितकार्यस्यैवापत्तौ जसि गुणावादेशयोस्तृजन्तोद्देश्यको "अप्तृन्" (पा० सू० ६।४।११) इति दीर्घ एव स्यात् । स्वौजसादिषु चानङ्गुणौ न स्याताम् । न चोत्तरसूत्रद्वयेन (१)सामर्थ्यात् "अप्तृन्" (पा०सू०६।४।११) इत्यत्र क्रोष्टुग्रहणेनैव सिद्धावाद्येनापि सामर्थ्यात्कार्यमात्रप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । तत्सामर्थ्येन रूपातिदेशस्यैव ज्ञापयितुं युक्तत्वात् । तादात्म्यातिदेशस्त्वसम्भवी सहप्रयोगाभावात् । शास्त्रकार्याति-

---

ननु तुन्नन्तस्तृजन्तश्चेति द्वावप्यस्तु शृङ्गालवचनौ तथापि यस्तुन्नन्तस्तस्य सर्वनामस्थाने तृज्वद्भावः सूत्राभावेन प्राप्त इति नियमार्थमित्यसङ्गतमित्याशङ्कायामाह—फलत इति । एतेन नियमार्थत्वं शाब्दीयन्यायेन नेति ध्वनितम् । रूपमिति । एतच्च वक्ष्यमाणसिद्धान्तरीत्योक्तम् । **निमित्तातिदेश इति** । येन निमित्तेन सनः प्रकृतिभूताद्धातोरात्मनेपदम्भवति, तन्निमित्तं सन्नन्तेऽतिदिश्यते। "पूर्ववत्सन" इत्यनेन यथा चिकीर्षति चिकीर्षत इत्यत्र सन्नन्ते ञित्वस्यातिदेशः। यदि स्वातन्त्र्येणात्मनेपदस्य विधायकं तत्सूत्रं स्यात्; तदा क्रियाफलस्य परगामित्वविवक्षायामप्यात्मनेपदं स्यात्, पूर्ववदिति तु परस्मैपदप्रकृतित्वयोग्यप्रकृतिकसन्नन्तान्माभूदित्येतत्प्रतिपादकतया चरितार्थम्। कार्य्यसामान्यातिदेशस्तु न, प्रचिकंसत इत्यादाविट्प्रसङ्गात् । आत्मनेपदप्रकरणविरोधापत्तेश्च । नचात्मनेपदस्यैवातिदेशो अस्त्विति वाच्यम्, कर्तृगामित्वविवक्षायामेव तस्य प्रवृत्तिरिति विशेषालाभः स्यादित्याशयात् । व्यपदेशातिदेशोदाहरणम् "आद्यन्तवत्"इति व्यपदेशस्यादित्वान्तत्वव्यवहारस्यातिदेशः । तेन यथाकर्तव्यमित्यादौ तव्यप्रत्यये आदित्वव्यवहारस्य मुख्यस्य सत्त्वादाद्युदात्तत्वम्भवत्येव । औपगव इत्यादावण्प्रत्ययेऽप्याद्युदात्तत्वम्भवति । तथाऽन्तत्वाऽतिदेशेन आभ्यामित्यादौ दीर्घस्य सिद्धिः । क्वचित्वेकस्मिन्नुभयधर्मातिदेशस्तेनैधत इत्यादौ टिसंज्ञासिद्धिः । तादात्म्यातिदेशोदाहरणं "सुबामन्त्रित" इति तेन परशुना वृश्चन्नित्यत्र परशुनेत्यस्य वृश्चन्शब्दाङ्गत्वातिदेशेन पकाराकारस्यामन्त्रिताद्युदात्तत्वं भवति । "तृज्वत्" इत्यस्यापि निमित्तव्यपदेशातिदेशविधायकत्वशङ्कां वारयति-तत्रेति । आहत्येत्यस्य व्याख्यानं—तृच्शब्दमिति । अन्यथा ऋवदित्येव ब्रूयात् । आपत्ताविति । अपादाने प्राप्त इत्यर्थः । गुणावादेशयोरिति । प्रवृत्त्यनन्तरमिति । न स्यातामिति । एतयोस्तृच्शब्दमुच्चार्य विधानाभावादिति शेषः । कार्य्यसामान्यातिदेशशङ्कान्निरस्यति—नचेति । सामर्थ्यादिति । स्त्रियान्तृतीयादावचि च तृच्शब्दमुच्चार्य्य कार्य्यविशेषस्य विधानन्नास्तीति अतिदेशसामर्थ्यादित्यर्थः । प्रथमसूत्रविषयेऽप्याह—अप्तृन्नित्यत्रेति । सामर्थ्यादिति । दीर्घप्रवृत्तिमात्रस्य फलत्वं प्रागुपपादितरीत्यास्ति तच्चाधुनाऽपि सिद्धमिति भावः । कार्य्यमात्रेति । अत्र मात्रपदं कार्त्स्न्ये "गोतो णित्" इति सूत्रे गकारवदत्र चकारोऽपि सामर्थ्यादविवक्षितो भविष्यतीति भावः । तत्सामर्थ्येन—सूत्रत्रयसामर्थ्येन, युक्तत्वादिति—सूत्रत्रयसामर्थ्यादुच्चारितस्य चकारस्याविवक्षायाः कल्पनापेक्षया रूपातिदेशेन कस्यचिद्वैयर्थ्यशङ्केति भावः । सहप्रयोगाभावादिति—उभयोरेकार्थबोधकतया सहप्रयोगाभावादित्यर्थः ।

वि० (१) स्त्रियाम्, तृतीयादिषु च तृच्शब्दमुच्चार्य कार्याभावेन "विभाषा तृतीयादिष्वचि" "स्त्रियाञ्च" इति सूत्रद्वयेन तृज्वत् विधानसामर्थ्यात्, "तृज्वत् क्रोष्टुः" इति तृज्वद्भावस्य दीर्घमात्रफलकत्वे "अप्तृन्" (पा० सू० ६।४।११) इति सूत्रे क्रोष्टुग्रहणेनैव सिद्धे "तृज्वत् क्रोष्टुः" (पा० सू० ७।१।९५) इति सूत्रारम्भसामर्थ्याच्चेत्यर्थः ॥

रूपविषयकत्वेनातिदेशस्य षड्विधत्वेऽपि प्राधान्यादिह रूपमेवातिदिश्यते। तच्च न पचादेर्यस्य कस्यचित्। किं तु क्रुशेरेव उपस्थितत्वादर्थत आन्तर्याच्चेत्यभिप्रेत्य फलितमाह—**क्रोष्टुशब्दस्थाने इति। नियमार्थमिति।** अन्येषां संज्ञाशब्दानां मा भूदित्येतदर्थमित्यर्थः। **क्रोष्टेति।** अनङ्। हल्ङ्यादिलोपात्परत्वादुपधादीर्घः। स च "सर्वनामस्थाने च" (पा०सू० ६।४।८) इत्यनेन यद्यपि लभ्यते, तथापि परत्वात् "अप्तृन्" (पा०सू० ६।४।११) इत्येव न्याय्यः। कृतेऽप्यनङि एकदेशविकृतस्यानन्यत्वेन तृच्त्वात्। अन्यथा गुणे कृतेऽपि दीर्घो न स्यादिति भावः।

देशावपि न, तुन्नन्तस्याद्युदात्ततया तृज्वद्भावेनोकारस्य रेफरूपयणादेशेऽपि तस्योदात्तस्यानिकयणोऽभावेन "उदात्तयणो हल्पूर्वात्" (पा० सू० ६।१।१७४) इति स्वरानापत्तेः। अर्थातिदेशस्त्वसम्भवो तयोरैक्यस्य स्वत एव सत्त्वाच्च। **षड्विधत्वेऽपीति।** अर्थातिदेशासम्भवं मत्वेदम्। युक्त्यन्तरमाह–प्राधान्यादिति। **रूपमिति।** तच्च "तृज्वत्" (पा० सू० ७।१।९५) इत्यत्र ऋकारस्योपस्थित्या तद्विशिष्टं क्रोष्टृ इति। तच्च तृज्वदिति चकरोच्चारणसामर्थ्यादन्तोदात्तस्वरविशिष्टमिति ऋकारस्योदात्तत्वात् "उदात्तयण" (पा० सू० ६।१।१७४) इत्यादिस्वरसिद्धिरिति बोध्यम्। **संज्ञाशब्दानामिति।** उणादिव्युत्पन्नानामिति शेषः। अतो धातृशब्दस्य दीर्घो भवत्येव। **परत्वादिति।** इदमग्रिमं च कार्यैक्येऽसम्भवाभावे विप्रतिषेध इत्यभिमानेन। यद्वा

शास्त्रातिदेशोदाहरणं "कालेभ्यो भववत्" इत्यनेन भवार्थं यच्छास्त्रं "तत्र भव" इत्यधिकारविहितं "कालाट्ठञ्" इति "प्रावृष एण्य" इति च तस्यातिदेशः क्रियते, तेन मासो देवता ऽस्य मासिकम् प्रावृष् देवता ऽस्य प्रावृषेण्यमित्येव भवति। यदि तत्र कार्य्यातिदेश एव स्यात्तदा प्रकृतिप्रत्ययानां साङ्कर्य्यापत्त्या मासशब्दादप्येण्यः स्यात्, कार्य्यातिदेशस्तु स्थानिवद्भावस्थले प्रसिद्ध एव। **आद्युदात्ततयेति।** निदन्तत्वेनाद्युदात्ततयेत्यर्थः। एतेनान्त्यस्याकारस्यानुदात्तत्वं सूचितम्। **स्वरानापत्तेरिति।** क्रोष्ट्रेत्यादावित्यादिः, असम्भवोति–सर्वत्रासम्भव्येवेत्यर्थः। शब्दार्थसम्बन्धस्य नित्यत्वादिति भावः। अभ्युपेत्यवादेन प्रकृताभिप्रायेणाह—तयोरिति। यद्वा यथा "स्त्रीपुंवच्च" इति सूत्रेणार्थातिदेशःक्रियते; तथास्त्वित्यत आह—तयोरिति। **मत्वेदमिति।** अत्र मत्वेतिकथनेन "स्त्रीपुंवच्च" इत्यस्य सत्त्वेनारुचिर्ध्वनिता, तथाच सप्तविधत्वेऽपीत्युचितमिति भावः। ननु पूर्वोक्तरीत्या सर्व्वेषां रूपातिरिक्तानां वारणे सिद्धे प्राधान्यादिति हेतूपादानस्य वैयर्थ्यमत आह—**युक्त्यन्तरमिति।** प्राधान्यं चास्य सर्व्वेष्टसम्पादकत्वेन बोध्यम्। रूपातिदेशेऽपि प्रयोगसमवायिनः कस्य रूपस्यातिदेश इत्याशङ्कायामाह—तच्चेति—रूपञ्चेत्यर्थः, तृजन्तस्यान्वेषणार्थं शास्त्रान्तरपर्य्यालोचनापेक्षयोपस्थिततत्वात्तदेव शास्त्रमधिकरणत्वेन कल्प्यत इति भावः। स्वरासिद्धमपि वारयति—**तच्चेति। उणादीति।** नियमस्य सजातीयापेक्षत्वप्रसिद्धमेवेत्यस्य लाभः। अत–एतच्छेषात्। **भवत्येवेति।** उणादिव्युत्पन्नभिन्नत्वादिति भावः। ननु "अप्तृन्" इत्यस्य "सर्व्वनामस्थाने च" इत्यस्य चैककार्य्यविधायकत्वेन विरोधाभावात्परत्वादित्यसङ्गतमत आह—**इदमिति।** परत्वात् "अप्तृन्" इत्यत्रोक्तमित्यर्थः। **अग्रिमं चेति।** हे रमे इत्यत्र, हल्ङ्यादिलोपात्परत्वात्सम्बुद्धिलोप इत्यत्रोक्तमित्यर्थः। **विप्रतिषेधः।** अनयोरपि विप्रतिषेधो बाध्यबाधकभाव इत्यर्थः। **अभिमानेनेति।** भाष्य-

"रात्सस्य" (पा० सू० ८।४।२४) ॥ इह तकारोऽपि प्रश्लिष्यत इति पक्षान्तरम्। तेन हल्ङ्याब्भ्यादिसूत्रस्थाने ङ्यापः सोरिति निष्कर्षे अबिभभवानित्यादि सिद्ध्यति। अजर्घत् इत्यत्र तु चर्त्वस्यासिद्धत्वात् तलोपो न। ननु कीर्तयतेः क्विपि कीर्त् इह स्यादिति चेन्न। 'यथालक्षणमप्रयुक्ते' इति भाष्यम्। एतेनावर्वर्त् इति व्याख्यातम्। **परत्वादिति**। न च नुण्नित्य इति वाच्यम्। तृज्वद्भावे कृते सन्निपातपरिभाषया नुटो दुर्लभत्वादिति भावः। **नुमचिरेति**। ननु रेण स्वविषये प्राप्तं सर्वं बाध्यम्। बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणात्। तथा च वक्ष्यते—'गुणदीर्घोत्वानामपवाद' इति। एवं चाविशेषाद् नुडप्यनेन बाध्यः। तत्कथं विप्रतिषेधः। उत्सर्गापवादयोस्तदयोगादिति चेत्सत्यम्। अत एव तदंशे विप्रतिषेधं दूषयित्वा "न तिसृचतसृ" (पा०सू०६।४।४) इति

परत्वादुत्कृष्टत्वात् विशेषविहितत्वेन शीघ्रोपस्थितिकत्वादित्यर्थः।

निष्कर्षेति। अस्य पूर्वपक्षिण इति शेषः। **यथालक्षणमिति**। अप्रयुक्ते लक्षणाभावस्य योग्यतेत्यर्थः। **बाध्यसामान्यचिन्तेति**। सा च तृज्वत्सूत्रे भाष्ये स्पष्टा। एवं च "अचिर" (पा० सू० ७।२।१००) इति सूत्रस्थं 'अचिरादेशे जस्युपसंख्यानं गुणपरत्वात्' इति वार्त्तिकं बाध्यविशेषचिन्ताभिमानेन प्रवृत्तमिति भावः। एतेन तद्वार्त्तिकबलाज्जसोऽन्यत्र प्रियतिसरमित्यादौ गुणं कल्पयन्तः परास्ताः। तृज्वत्सूत्रस्थभाष्यविरोधात्। "मपर्यन्तस्य" (पा० सू० ७।२।९१) इति सूत्रस्थप्रियतिस्राविहित्यादिभाष्यविरोधाच्च। अनेन—रेण। **विप्रतिषेध इति**। अचिरेणेत्यर्थः। **दूषयित्वेति**। यद्यपि "न तिसृ" (पा०सू० ६।४।४) इति ज्ञापकेन तदपवादत्वाभावकल्पनया विप्रतिषेध उपपद्यते, तथापि ज्ञापकानुसरणस्यावश्यकत्वेनैव तद्दूषयित्वेत्यर्थः।

सम्मतस्य विप्रतिषेधपदार्थस्याभावेन विप्रतिषेध इति कथनमभिमानेनेत्यर्थः। तत्र हि द्वयोः शास्त्रयोरन्यत्र लब्धावकाशयोर्युगपत्प्राप्तयोर्युगपदसम्भवे विप्रतिषेधस्य प्रतिपादनमेवास्ति विशेषविहितत्वेन प्रतिपदोक्तत्वेन निरवकाशत्वाभावेऽपि पूर्वप्रवृत्तिप्रयोजकत्वमस्त्येव।

ननु तादृशनिष्कर्षस्य दूषितत्वादिति निष्कर्ष इत्यनुचितमत आह–भाष्यस्थेति। मूले—नुण्नित्य इति। कृताकृतप्रसङ्गित्वेन नुटः नित्यत्वमिति भावः। तच्च कृताकृतप्रसङ्गित्वं दूषितं सन्निपातेत्यादिना। रादेशस्य बाध्यसामान्यचिन्ता सप्रमाणा इत्याह—सा चेति। एवञ्च—बाध्यसामान्यचिन्तायाः भाष्यसम्मतत्वे च। अभिमानेन प्रवृत्तमिति। यदि तद्विषये बाध्यविशेषचिन्ता सप्रमाणा स्यात्तदा पुरस्तादपवादन्यायेन रादेशस्य जसि यो गुणस्तद्बाधकत्वमेव स्यान्नतु सर्वनामस्थाने यो गुणस्तद्बाधकत्वम्। एतेन—वक्ष्यमाणदूषणेन, गुणम्—"ऋतो ङि" इति गुणम्, तद्दूषणमेवाह—तृज्वदिति। तत्र हि "नमुचिरेति" वार्तिकव्याख्यानावसरे नुड्रेफयोर्विप्रतिषेधो न वाच्यः। किन्तु हि नुड्विषये रादेशस्य प्रतिषेध एव वक्तव्यः। इतरथाहि सर्वापवादो रः स यथैव गुणं पूर्वसवर्णञ्च बाधते। एवम्नुटमपि बाधेतेत्युक्तम्। भाष्यान्तरविरोधमप्याह—मपर्यन्तस्येति। अचिरेणेति नुडागमस्येति शेषः। अथ "न तिसृ" इतिसूत्रं रेफादेशस्य नुडपवादत्वाभावे एव ज्ञापकत्वमस्तु। एवञ्च विप्रतिषेधस्योपपत्तिर्भविष्यतीत्याशङ्कते–यद्यपीति। तेनैव ज्ञापकेनैव तं नुटम्। तद्दूष-

ज्ञापकाद् नुडिति भाष्यकृतोक्तमिति सन्तोष्टव्यम् ॥ इत्युदन्ताः ॥

हूहूरिति । अव्युत्पन्नः संज्ञेयम् । **अतिचमूशब्दे त्विति ।** "प्रथमलिङ्गग्रहणं च" (का०वा०) इत्युक्तेः । तथा च एवमतिचम्वादय इति प्राचो ग्रन्थो भाष्यविरुद्ध इति भावः ।

"वर्षाभ्वश्च" (पा०सू०६।४।८४) ॥ वर्षाभूशब्दस्य नित्यस्त्रीत्वात् स्त्रीलिङ्गप्रकरण एव एतत्सूत्रं वक्तुं युक्तम् । पुंल्लिङ्गे तु क्रियाशब्दाभिप्रायेण कथं चिद्योज्यमिति व्याचख्युः । तदसत् । दर्दुरे हि पुंल्लिङ्गोऽयम्—

भेके मण्डूकवर्षाभूशालूरप्लवदर्दुराः ।

इत्यमरोक्तेः । भिन्नलिङ्गानां न द्वन्द्व इति तेन परिभाषितत्वात् ।

भेक्यां पुनर्नवायां स्त्री वर्षाभूर्दर्दुरे पुमान् ॥

इति यादवकोशाच्च । 'दर्दुरे षणि' इति पाठान्तरम् । षणीति पुंल्लिङ्गस्य प्राचां संज्ञा । **दृभतीति ।** दृभी ग्रन्थे तुदादिः । **व्युत्पादित इति ।** यद्यप्युज्ज्वलदत्तेन दृम्फूरिति पवर्गद्वितीयं पठित्वा दृम्फेर्नलोपाभावो निपात्यते इति व्याख्यातम्, तथापि वृत्त्यन्तरेषु दृभी ग्रन्थे इत्यस्मात् डूप्रत्यये नुमागमो निपात्यत इत्युक्तम् । एतच्च माधवग्रन्थे स्पष्टम् । दशपादीवृत्तौ तु दर्भणं दृम्भूः । नुमागमोऽनुस्वारश्च निपात्यते इत्युक्तम् । अयमूकारो न धातोरित्युवङोऽप्रसङ्गात् । "इको यणचि" (पा०सू०६।१।७७) इति यण् । स च "अमि पूर्वः" (पा०सू०६।१।१०७) "प्रथमयोः पूर्वसवर्णः" (पा०सू०६।१।१०२) इत्याभ्यां बाध्यत इत्याशयेनोदाहरति—**दृम्भूमित्यादि ।** न चेह "दृन्कर" (का०वा०) इति यण् शङ्क्यः । तत्र अर्थवत एव ग्रहणात् । अस्य तु दृन्शब्दस्य भूशब्दस्य चानर्थकत्वादिति भावः । एवं चायं हूहूवदिति फलितम् ।

इदं तृज्वत्सूत्रे भाष्ये । सन्तोष्टव्यमिति । अतिक्षोदस्तदंशे वार्त्तिके न कार्य इति भावः ।

दशपादीति । अत्रारुचिबीजं तु नुम्निपातनं व्यर्थम् । न च परसवर्णाभावार्थं नुमर्थनिपातनम् । नुम्येव निपात्येऽनुस्वारनिपातनसामर्थ्येनैव तदभावसिद्धेरिति । एवं चायमूकारो न धातोरित्यूवङोऽप्रसङ्गाद्यणा भाव्यमिति दन्पूर्वकभूप्रकृतिकदन्भूश-

---

यित्वा—विप्रतिषेधं दूषयित्वा । तृज्वत्सूत्रे भाष्य इति । उक्तभाष्यान्तरन्तत्र "तस्मान्नुड्विषये रप्रतिषेधो वाच्यः, न वाच्यः, आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न रादेशो नुटम्बाधत इति, यदयं "न तिसृ" इति नामि दीर्घत्वस्य प्रतिषेधं शास्ति" इत्युक्तम् । अतिक्षोदः—अतिविचारः । तदंशे—रांशे । मूले—नुमागमोऽनुस्वारश्चेति । परसवर्णार्थमिति शेषः । अत्र—दशपादिति विशेषतः कथने । उभयेति । नुमनुस्वारेत्यर्थः । अनुस्वारेति । अनुस्वारमात्रेत्यर्थः । एवञ्च—उभयथाप्यस्योकार-

श्रीपतिमतेनाह—**दृन्निति** । माधवस्तु-"अन्दूदृम्भू" (उ०सू०) इत्यादिसूत्रेण दृढशब्दे उपपदे कूप्रत्ययः । उपपदस्य दृन्नादेशश्च निपात्यत इत्याह । दृन्भूरिति तरुः सर्पजातिभेद इति केचित् । कपिरित्यन्ये । **दृन्करेति** । अत्र दृन्निति नान्तपाठो मुख्यः । मान्तपाठोऽपि केषाञ्चित् । **वक्तव्य इति** । "वर्षाभ्वश्च" (पा०सू०६।४।८४) इति चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । अनुक्तं च भाष्यवार्त्तिकबलान्निर्णेयमिति भावः । तथा च "वर्षाभ्वश्च" (पा०सू०६।४।८४) इति वार्त्तिकं व्याख्याय भाष्यकार आह—अत्यल्पमिदमुच्यते, वर्षादृन्कारपुनःपूर्वस्य भुव इति वक्तव्यम्" इति । वामनेन तु दृन्शब्दो न पठित एव । एवं स्थिते यत्प्राचा दृक्कारेति पठितम्, यच्च तत्पौत्रेण महाभाष्यकारवचनमर्थतोऽनुवदति इत्युक्तम् । यच्चान्यैर्वार्त्तिकेन पूरितमर्थमुदाहरतीत्यवतारितम्, तत्सर्वं रभसकृतमेव । न च भाष्येऽपि दृगित्येव पाठ इति भ्रमितव्यम् । "अन्दूदृन्भू" (उ०सू० ९६) इति निपातित इति माधवग्रन्थेन कैयटादिग्रन्थैश्च विरोधापत्तेरिति यत्किञ्चिदेतत् । **दीर्घपाठे इति** । अयं च भाष्यवृत्त्यादिबहुग्रन्थसंमतः पाठः । अनुस्मृतौ तु ह्रस्वः पठ्यते । यत्तु तद्विवृतावुक्तम्—एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् कारपूर्वस्यापि सिद्धमिति, तन्न । तथाप्यणप्रत्ययविशिष्टस्यान्यत्वात् । न ह्यणप्रत्ययोऽपि विकारः । तस्माद्ध्रस्वपाठे कारपूर्वकस्य उवङेव । तथा दीर्घपाठे करपूर्वस्य उवङिति विवेकः । **स्वयम्भूशब्दवदिति** । प्राचा तु दृम्भूकाराभूशब्दौ वर्षाभूशब्दवदुदाहृतौ, तन्निर्मूलत्वादुपेक्ष्यमिति भावः ॥ इत्यूदन्ताः ॥

ब्देन सह न रूपविशेष इति माधवश्चिन्त्यः । **निपात्यत इति** । एकादेशस्य पूर्वान्तत्वेन भूत्वमिति भावः । **वार्त्तिकमिति** । एतेन भाष्ये पूर्वग्रहणं व्यवहितेऽपि प्रवृत्त्यर्थमिति वर्षाद्भूरित्यादावपि यणिति परास्तम् । सूत्रवार्त्तिकानुरोधेन पूर्वग्रहणस्य परिभाषाप्राप्तार्थानुवादत्वौचित्यात् । **उपेक्ष्यमिति** । काराभूरित्यत्र काराशब्दः करोतेर्ण्यन्ताभिदाद्यङि निष्पन्नो बन्धनगृहवाचकस्तस्य टापा सहैकादेशस्य पूर्वान्तत्वेऽपि वा-

---

स्योणादित्वे च । चिन्त्य इति । तत्रोवङादेशस्य प्रवृत्तेरत्र तु तदभावस्येति रूपे विशेषस्य स्पष्टत्वादिति शेषः । कूप्रत्यय इति । भुव इति शेषः, तत एकादेश इति च । एकादेशस्य—प्रत्ययोकारेणैकादेशस्य, एतेनात्र पक्षे भूशब्दस्य लाक्षणिकत्वान्न वार्तिकेन यणित्यापास्तम् । अतिदेशविषये लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तेरन्यत्रोपपादनात् । भाष्ये पूर्वग्रहणमिति । वर्षादृन्कारपुनर्भ्यो भुव इत्येव पाठे इष्टसिद्धेः । एतेनेत्येतद्व्याचष्टे—सूत्रेति । वर्षाभ्वश्चेति । सूत्रस्य वर्षाभूपुनर्भ्वश्चेति वार्तिकस्यानुरोधेनेत्यर्थः । यन्मूले तन्निमूलत्वाच्चिन्त्यमित्येव वक्तव्ये उपेक्ष्यमित्युक्तन्तस्य बीजान्तरमप्याह—काराभूरित्यत्रेति । अङीति । टापि चेति शेषः । एवञ्च काराशब्दो दुष्टाचरणकृतो यत्र स्थाने निग्रहो राजकर्तृकस्तद्वाचकः, यत्र तु कारागृहमिति प्रयोगस्तत्र 'सकीचकैर्मारुतपूर्णरन्ध्रैः' इतिवत्प्रयोगस्तत्र यथा "कीचका वेणवस्ते स्युर्ये स्वनन्त्यनिलोद्धताः" इति कोशात्की-

"नृ च" (पा०सू० ६।४।६) ॥ इह "छन्दस्युभयथा" (पा०सू० ६।४।५) इति सूत्रात् 'उभयथा' इत्यनुवर्तते । 'छन्दसि' इति तु निवृत्तम् । तेन 'चिन्ताजर्जरचेतसां बत नृणां का नाम शान्तेः कथा' 'नृणामेको गम्यस्त्वमसि' इत्यादिप्रयोगाः सङ्गच्छन्ते । केचित्तु 'छन्दसि' इत्यनुवर्त्तयन्ति, तदयुक्तम् । पूर्वसूत्रेणैव सिद्धे "नृ च" (पा०सू०६।४।६). इति सूत्रस्य वैयर्थ्यापत्तेः । यदपि पूर्वसूत्रे 'तिसृचतसृ' इत्यनुवर्तयन्ति, तदप्ययुक्तम् । अविशेषेण विकल्पदर्शनात् । तथा च धाता धातॄणामिति मन्त्रे तैत्तिरीयर्ह्रस्वः पठ्यते । बह्वृचैस्तु दीर्घ इति दिक् ॥ इत्यृदन्ताः ॥

ओतो णिदिति वाच्यमिति ॥ गोत इत्यपहाय ओत इति वाच्यमित्यर्थः । तथा च गामित्यत्र परत्वाद्वृद्धौ सत्यामात्वं न स्यादित्याशंक्य निरवकाशतया आत्वेन वृद्धिर्बाध्यत इति "औतोऽम्शसोः" (पा० सू० ६।१।८३) इति सूत्रे भाष्यकृतोक्तम् । कैयटोऽपि तत्रेत्थमाह—"ओत" इति सूत्रे पाठ्यम् । गोत इत्योकारोपलक्षणतया वा व्याख्येयमिति । वृत्त्यादिग्रन्थेष्वप्येवमेव स्थितम् । **स्मृतौरिति** । यत्त्वाहुः-गोशब्देन औणादिकेन सादृश्याद् द्योशब्द एव लक्ष्यते । न त्वोकारान्तमात्रम् । तेन स्मृतोः स्मृतवौ स्मृतत्र इत्येव भवतीति । तद्भाष्यविरुद्धम् । गोद्योभ्यामेव परस्य णित्त्वाभ्युपगमे हि "औतोऽम्शसोः" (पा०सू० ६।१।८३) इत्यात्वस्य स्मृतामित्यादिरवकाशः स्यात् । तथा च गामित्यत्र परत्वाद्वृद्धेर्दुर्वारतया उदाहृतभाष्योक्तमात्वस्य निरवकाशत्वं च बाधकत्वं न सङ्गच्छेतेति दिक् ॥ इत्योदन्ताः ॥

तिके ग्रहणं न, प्रसिद्धत्वेन ह्रस्वपाठैकवाक्यतया च ह्रस्तवाचकस्यैव ग्रहणादितिभावः ।

इत्यपहायेति । एतदवयवगकारमपहायेत्यर्थः । इत्योकारोपलक्षणतयेति । तपरकरणेन गस्याविवक्षितत्वलाभादिति भावः । निरवकाशत्वंचेति । चो हेतौ ।

चकपदस्य मारुतपूर्णरन्ध्रविशिष्टे शक्तिसत्वेऽपि पुनर्मारुतपूर्णरन्ध्र रित्येतदुपपादनाद्वेणुमात्रपरत्वन्तथाऽत्र काराशब्दो बन्धनमात्रपरः । प्रसिद्धत्वमुभयत्र तुल्यमित्याशयेनाह—ह्रस्वेति । गोत इत्यपहायेति । मूलोक्तरीत्या समुदायस्य त्यागो न चमत्कारकारीत्यतस्तद्व्याचष्टे—एतदवयवेति । एतन्मूलकंफक्किकायां गोत इत्यवयवावयविभावार्थिका षष्ठीति भावः । कैयटोक्तमप्रकारान्तरम्मूलकार आह—गोत इत्योकार इति । एवञ्च पूर्व्वङ्गकारो यद्यपि पाणिनिनोच्चारितस्तथापि "आचार्य्याः कृत्वा न निवर्त्तन्त" इति न्यायेन तस्य न त्यागः कृत इत्याशयः । केचित्तु गकारोच्चारणम्मङ्गलार्थम् । 'ओत' इति तु विवक्षितमत एव चित्रगुरित्यत्र न दोषः । गकारस्य विवक्षितत्वे स्थानिवद्भावेन गुशब्दस्य गोशब्दतया ऽङ्गाधिकारे तदन्तविधिसत्वेन गोशब्दान्तत्वेन दोषः स्यादेव ममत्वल्विधित्वान्न सूत्रस्य प्रवृत्तिः । वस्तुतस्तु प्रकृतसूत्रे भाष्ये तपरत्वं प्रत्याख्यातम् । चित्रगुरित्यत्रातिप्रसङ्गस्य तु "गोः पूर्व्वणित्व" इत्यनेन स्थानिवद्भावस्य प्रतिषेधादेव निरासः । द्योश्च सर्व्वनामस्थाने णित्वं वक्तव्यम् । ननु मूलोक्तम्बाधकत्वन्निरवकाशत्वं चेत्ययुक्तन्नकारोपादानान्निरवकाशत्वाभावेऽपि बाधकत्वस्य प्रती-

"रायो हलि" (पा० सू० ७।२।८५) ।। 'अर्थरैविभवा अपि' इत्यमरात्पुंस्त्वम् । 'सं राया भूयसा सृजा' इत्यादिप्रयोगाच्च । 'रा यि छान्दस' इति भाष्यम् । तच्च क्यजन्तस्य रैशब्दस्य छान्दसत्वपरं न तु केवलस्यापीति "वान्तो यि" (पा० सू० ६।१।७९) इति सूत्रे कैयटः । केवलोऽपि च्छान्दस इति पक्षान्तरं स एवाह । इत्यैदन्ताः ।

'ग्लौर्मृगाङ्कः कलानिधिः' इत्यमरः । एवं जनानवतीति जनौः । "ज्वरत्वर" (पा० सू० ६।४।२०) इत्यूठ् । "एत्येधति" (पा० सू० ६।१।८९) इति वृद्धिः । जनावौ जनाव इत्यादि ।।

इत्यजन्ताः पुँल्लिङ्गाः ।।

यतो निरवकाशत्वमतो बाधकत्वमित्युक्तं न सङ्गच्छेतेत्यर्थः । अमरात्पुंस्त्वमिति । भिन्नलिङ्गानां न द्वन्द्व इति तेन परिभाषणादिति भावः । भाष्यमिति । "स्थानेऽन्त-तरतम" (पा०सू० १।१।५०) सूत्रे इति भावः । क्यजन्तस्येति । राः रैशब्दो यि यकारादिप्रत्ययान्तश्छान्दस इति भाष्याक्षरार्थः । यकारेण यकारादिः प्रत्ययो लक्ष्यते इकार उच्चारणार्थः । प्रायेण विसर्गरहित एव पाठः । तदा यादौ प्रत्यये इत्यर्थ इति भावः । न त्विति । अत एव रायमिच्छतीति विग्रहप्रदर्शनपरभाष्यं सङ्गच्छते । न हि विग्रहश्छन्दः । अत एव रायि आशा राय्याशा इति "अचः परस्मिन्" (पा०सू० १।१।५७) इत्यत्र भाष्ये प्रयुक्तमिति भावः । पक्षान्तरमिति । अत्रारुचिबीजं स्पष्टमेव ॥

॥ इत्यजन्ताः पुँल्लिङ्गाः ॥

तेरत आह—चो हेताविति । मूले—संराया भूयसेति । यद्ययं स्त्रीलिङ्गः स्यात्तदा भूयस्या इति स्यादिति भावः ।

ननु "स्थानिवत्"सूत्रस्थभाष्याद्रैशब्दस्य छान्दसत्वप्रतीत्या वैदिकेष्वस्य प्रतिपादनं युक्तमितीह तस्य कथनमयुक्तमित्याशङ्कानिवारणायाह—रायिरित्यादि । उक्तभाष्यं व्याचष्टे—रा इति उच्चारणार्थ इत्यन्तो ग्रन्थः । वस्तुतस्त्विकारः सप्तम्येकवचनरूप एवेत्याशयेनाह—प्रायेणेति । अत एव—केवलस्य छान्दसत्वादेव । अत एव—उक्तोर्थः । मूले—स एवेति—कैयट एवेत्यर्थः । स्पष्टमेवेति । यद्ययं केवलोऽपि छान्दसः स्यात्तदापि शब्दोच्चारणवैयर्थ्यापत्तिः । उक्तभाष्योक्तप्रयोगद्वयविरोधश्च स्पष्टमेवेत्यर्थः ॥

इत्यजन्तपुँल्लिङ्गविवरणम् ।

अथाजन्तस्त्रीलिङ्गप्रकरणम् ।

रमेति । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया प्रातिपदिकत्वात् स्वादयः । यत्तु आबन्तत्वादिति, यच्च व्याचख्युः—प्रत्ययान्तत्वादप्रातिपदिकत्वेऽपि पृथक् ङ्याप्ग्रहणात् इत्यर्थ इति, तन्न । ङ्याब्ग्रहणस्यान्यार्थतायाः प्रागेवोक्तत्वात् । **एङ्ह्रस्वादिति ।** परत्वात्प्रतिपदोक्तत्वाच्च "सम्बुद्धौ च" (पा० सू०७।३।१०६) इत्येत्वे कृते हल्ङ्यादिलोपो न प्राप्नोति । स्थानिवद्भावादाप्त्वेऽप्याकाररूपत्वाभावात् । आभावित्याकारं प्रश्लिष्य दीर्घग्रहणप्रत्याख्यानात् । यथाश्रुतेऽपि "एङ्ह्रस्वात्" (पा०सू०६।१।६९) इति लोपस्यैव परत्वेन न्याय्यत्वादिति भावः ।

अथाजन्तस्त्रीलिङ्गप्रकरणम् ।

लिङ्गविशिष्टेति । तया परिभाषया प्रातिपदिकत्वतद्व्या(१)प्यधर्माणां विशिष्टे बोधनेन तया प्रातिपदिकत्वादित्यर्थः । ध्वनितं चेदं "बहुव्रीहेरूधस" (पा० सू० ४।१।२७) इत्यत्र भाष्ये(२) । **परत्वादिति ।** असम्बुद्धौ हल्ङ्यादिलोपश्चरितार्थः । कृते लोपे एत्वं सावकाशमित्यभिमानः । ननु 'सत्यपि सम्भवे बाधनम्' इति न्यायविरोधोऽत आह-**प्रतिपदोक्तत्वाच्चेति ।** अपवादत्वाच्चेत्यर्थः । **यथाश्रुतेऽपीति ।** आकारप्रश्लेषाभावेऽपीत्यर्थः । **परत्वेनेति ।** यौगपद्यसम्भवेऽपि विप्रतिषेध इत्यभिमानेनेदम् ।

अथाजन्तस्त्रीलिङ्गप्रकरणम् ।

यत्तु लिङ्गविशिष्टपरिभाषया प्रातिपदिकत्वादिति, तन्न युक्तम् । परिभाषया तद्विशिष्टस्य ग्रहणमेव बोध्यते इति तत्त्वस्याशयेनाह—**तयेति ।** **विशिष्टे**—लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टे । **बोधनेन**—अतिदेशेन । **ध्वनितमिति ।** नञन्ताद्बहुव्रीहेः कबित्यर्थे कुण्डोध्नीत्यत्र कबापादनपरभाष्येण ध्वनितमित्यर्थः । यदुक्तं प्रागग्रिमश्चेति तदिह दर्शयति—**असम्बुद्धावित्यादिना ।** **सावकाशमिति ।** प्रत्ययलक्षणेनेति शेषः । **अपवादत्वात्**—निरवकाशत्वेनापवादत्वात् । **अभिमानेनेति ।** एतेन

प्र० (१) तद्व्याप्यधर्मेति । कुम्भशब्दत्वादीनामित्यर्थः । नन्वेवं "कुमारः श्रमणादिभिः" (पा० सू० २।१।७०) इति ज्ञापकासङ्गतिः, कुमारशब्दत्वस्य 'कुमार—क्रीडायाम्, इतिधातावपि सत्त्वेन प्रातिपदिकत्वव्याप्यत्वस्य कुमारशब्दत्वेऽभावात् । न च समर्थकुमारशब्दत्वं प्रातिपदिकत्वव्याप्यं भवत्येवेति वाच्यम् । अदन्तप्रातिपदिकत्वादेरपि प्रातिपदिकत्वव्याप्यत्वेनानया खट्वाशब्देऽतिदेशेन "अत इञ्" (पा० सू० ४।१।९५) इति इञ्प्रत्ययापत्तेः, इति चेन्न । पदप्रतिपाद्यस्य प्रातिपदिकत्वव्याप्यधर्मस्य ग्रहणात्, तथाच अदन्तप्रातिपदिकत्वस्यानेकपदरूपवाक्यप्रतिपाद्यत्वेन, कुमारपदस्य समर्थकुमारप्रकृतिकं लक्षणया समर्थकुमारपदत्वस्य च पदप्रतिपाद्यत्वेनादोषात् ।

प्र० (२) भाष्य इति । तत्र हि "नद्यृतश्च" (पा० सू० ५।४।१५३) इत्यस्य नञन्तबहुव्रीहित्वाभावात्तदसङ्गतिः स्पष्टैव । अस्मादेव भाष्यादेतत्परिभाषायाः प्रातिपदिकत्वव्याप्यधर्मातिदेशकम् । "ङ्याप्प्रातिपदिकात्" (पा० सू० ४।१।१) इति सूत्रे भाष्ये अनया परिभाषया ङ्याब्ग्रहणवैयर्थ्यस्य शङ्कितत्वात्प्रातिपदिकत्वरूपधर्मोऽप्यनयाऽतिदिश्यते इति बोध्यम् ।

"याडापः" (पा० सू० ७।३।११३) ॥ यद्यपि यडित्येवोचितम्, न च "अतो गुणे" (पा० सू० ६।१।९७) इति पररूपापत्तिः। अकारोच्चारणसामर्थ्येनैव तद्बाधात्। तथाऽप्युच्चारणार्थोऽकार इति सम्भाव्येत। अतः स्पष्टार्थं याट् कृतः। **वृद्धिरेचीति।** यत्तु प्राचा "आटश्च" (पा०सू० ६।१।९०) इत्युदाहृतम्। तन्न। याट्स्याटोष्टकारस्य समुदायानुबन्धत्वेनेह आटोऽभावात्।

"सर्वनाम्नः स्याड्ढ्रस्वश्च" (पा० सू० ७।३।११४) ॥ दीर्घोच्चारणं प्राग्वत्। अत्र वदन्ति—'सर्वनाम्नोऽसुङ् च' इत्येव सूच्यताम्। एवं च याटि परे ङित्त्वादन्त्यादेशे असुङि सर्वस्या इत्यादि सिद्धम्। स्याट्करणे ह्रस्वविधाने च प्रयोजनं चिन्त्यमिति। अत्रेयं चिन्ता—'असुङ् च' इत्युक्तेऽमुष्यै इत्यादि न सिद्ध्येदिति। वस्तुतस्तु 'आमि सर्वनाम्नः

आटश्चेत्युदाहृतमिति। समुदायावयवयोः संनिधानेऽनुबन्ध उभयोपकारकः। न चायमनर्थकः। आटोऽर्थवतः क्वाप्यभावादिति तदाशयः। **इहाटोऽभावादिति।** अयं भावः—सानुबन्धकनिर्देशेषु प्रायोगिकरूपासम्भवादौपदेशिकरूपग्रहणमिति घसंज्ञासूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। उपदेशे च तेषामित्संज्ञकत्वादुपस्थिततद्गुणवतामेव प्रदेशेषु भानमिति टकारेत्संज्ञकाकारस्येत्यादिक्रमेणार्थः। "क्तक्तवतू निष्ठा" (पा०सू० १।१।२६) इति सूत्रे भाष्ये स्फुटमेतत्। पाणिनेश्च तत्र तत्र विशिष्टोपदेशे तात्पर्येण तत्प्रयुक्तेत्संज्ञकेन तस्यैव टित्त्वादिव्यवहारो नावयवस्य, तदुपदेशे तात्पर्याभावात्। एतेनौपदेशिकस्याच्परत्वाभावेन न वृद्धिप्राप्तिः नेष्यते च तत्र वृद्धिः। प्रयोगे तु नाडिति "आटश्च" (पा० सू० ६।१।९०) इत्यसङ्गतमित्यपास्तमिति।

याटि परे इति। अन्तरङ्गत्वात्पूर्वं याडिति भावः। **न सिद्ध्येदिति।**

पूर्वोक्तार्थः स्मारितः।

प्राचामाशयमाह—समुदायेति। भाष्ये स्पष्टमिति। तत्र सत्रषु सानुबन्धकनिर्देशेषु रूपमाश्रीयते यत्रास्यैतद्रूपमिति रूपनिर्ग्रहश्च नान्तरेणा लौकिकः प्रयोगस्तस्मिंश्च लौकिके प्रयोगे सानुबन्धकानाम्प्रयोगो नास्तीति द्वितीयः प्रयोग उपास्यते 'को ऽसावुपदेशो नाम' इत्युक्तम्। तेषाम्—अनुबन्धत्वेनाभिप्रेतानाम्। प्रकृताभिप्रायेणाह—टकारेत्सञ्ज्ञकेति। एतेन यदुपदेशप्रयुक्ता यस्येत्सञ्ज्ञा तस्यैव तदनुबन्धकत्वव्यवहार इति निदर्शितम्, प्रकृतस्य टकारस्य तु स्यादुपदेशप्रयुक्तैवेत्सञ्ज्ञेति न "आटश्च"इत्यस्य प्राप्तिरिति भावः। यथा टकारस्य नाऽवयवत्वं तथाप्यन्यत्रानुबन्धविषये द्रष्टव्यम्, त एव महिङिति ङकारस्समुदायस्यैवावयव इति वव्रश्चिमह इत्यत्र सम्प्रसारणन्न। एतेन—टकारेत्सञ्ज्ञकेति व्याख्यानेन। नन्वाडजादीनामित्यत्राच्परत्वमस्त्येवेत्यत आह—नेष्यत इति।

अन्तरङ्गत्वादिति। याटः सर्वनामसंज्ञानपेक्षत्वेनान्तरत्वमसुङस्तु कार्यकालपक्षमाश्रित्य तत्प्रवृत्तिसापेक्षत्वेन बहिरङ्गत्वमिति भावः। मूले—इत्यादि न सिध्येदिति। सर्वनाम्नो असुङादेशे सकारस्य प्रत्ययावयवत्वाभावेन षत्वाप्राप्त्या न सिध्येदित्यर्थः। ननु परादिवद्भावेनाकारस्य प्रत्ययतया तदादेशस्यासुङः प्रत्ययतया तदवयवस्य षत्वम्भविष्यति। नच सर्वनामत्वम्पूर्वान्तवद्भावेन

सुट् याटो ह्रस्वश्च' इति सूत्रयितुं युक्तम्। न चैवं याट एव ह्रस्वापत्तिः।

इत्याद्येव न सिद्ध्येदित्यर्थः। पूर्वमसुङि असान्तत्वाभावेन मुत्वानापत्तिः। पूर्वं मुत्वे त्वसिद्धिः स्पष्टैव। एवं चामुमुयङित्यादिवद् व्याख्याभेदेन रूपद्वयमिहापि स्यात्। मुत्वपक्षे आप्स्थानिकत्वेनासुङः प्रत्ययतया तदवयवत्वेन षत्वसिद्धिः। एवं च तत्रासान्तस्येत्यर्थं इत्यत्र स्याड्ग्रहणमपि ज्ञापकमिति भावः।

परे तु संज्ञाकृतबहिरङ्गत्वस्यानाश्रयणेन नित्यत्वादसुङि रूपासिद्धिः। न च चेन याडपि विधेयोऽसुङ्चेति न्यासे इति वाच्यम्। "विभाषा द्वितीया" (पा०सू०७।३। १०) इति सूत्रेण विनिगमकाभावादुभयोरपि विकल्पे द्वितीयायै इत्याद्यसिद्ध्यापत्तेः। किं चासुङो याडपवादत्वेन तद्विषये याट् दुर्लभः। "अचि रादेशान्नुट् पूर्वप्रतिषेध" इत्यसङ्गतम्। रादेशस्य बाध्यसामान्यचिन्तया सर्वापवादत्वेन नुडपवादत्वादित्याशंक्य "न तिसृचतसृ" (पा० सू० ६।४।४) इति दीर्घत्वनिषेधाद्रादेशो नुटं न बाधत इति भाष्ये उक्तं "तृज्वत्" (पा० सू० ७।१।७९) सूत्रे। तस्माद्विषयभेदे ऽपि येन नाप्राप्तिन्यायेन बाधकत्वमिष्यत एव। यद्यप्यस्याङादेशेन सिध्यति तथाप्यवङ्सूत्रस्थ-

---

वाच्यमिति "उभयत आश्रयणे नान्तादिवत्" इति निषेधो भविष्यतीति वाच्यम्, विभिन्नकार्यसम्पादकशास्त्रयोः प्रवृत्तये उभयाश्रयणेऽपि तन्न्यायविषयत्वाभावात्तत्रैककार्यार्थमुभयाश्रयणन्तत्रैव तस्य प्रवृत्तेरत आह—इत्याद्येवेति। पूर्वमसुङीति। मुत्वस्यासिद्धत्वेन पूर्वमसुङीत्यर्थः। "न मुने" इति सूत्रे नेति योगविभागाभिप्रायेणाह—पूर्वम्मुत्व इति। तथाच तृतीयव्याख्यापक्षे अः सेरित्यस्य वाक्यस्य प्रवृत्त्याऽमुमुयङिति यथा भवति तथा यद्यप्यसुङादेशस्य पूर्वप्रवृत्तिपक्षे मुत्वम्भविष्यति तथाप्याद्यव्याख्यायान्न सिद्ध्येदिति भावः। एवञ्चेति। अमुष्यै इत्यस्यैवेष्टत्वे च। तत्र—"अदसोऽसेः"इति सूत्रे। स्याट्ग्रहणमपीति। अपिनाऽमुमुयङिति लक्ष्यस्य सङ्ग्रहः।

सञ्ज्ञाकृतेति। "नलोपः सुप्" इतिसूत्रे कृतितुग्ग्रहणात्तदनाश्रयणं बोध्यम्। इति न्यास इति। अत्र चकारस्य विधेयबोधकपदोत्तरमुपादानेन विधेयान्तरस्य समुच्चयो भविष्यतीति भावः। उभयोरपीति—असुङो याडागमस्य चेत्यर्थः। एवञ्चास्य "याडाप" इति सूत्रबोध्ययाडागमस्यापि पक्षे रूपासिद्धिः स्फुटैव। इत्यादूयेति—आदिपदेनामुष्यै इत्यस्य संग्रहः। नच "द्वितीयायाञ्च" इति निर्देशरूपज्ञापकान्न तस्य सूत्रस्योभयविकल्पबोधकतेति वाच्यम्, ज्ञापकाश्रयणेन प्रतिपत्तिगौरवस्य स्फुटत्वात्। दूषणान्तरमप्याह—किञ्चेति। ननु विषयभेदात्कथमपवादत्वमत आह—अचिरेति। "सर्वनाम्न" इति सूत्रस्य याडपवादत्वेऽपि अस्य ङादेशेनेष्टसिद्धिर्भविष्यतीत्याशङ्कां निराचष्टे-यद्यपीत्यादिना। ह्रस्वश्चेति न वाच्यमिति पूर्वपद्याभिप्रायः। अवङ्सूत्रस्थभाष्यरीत्येति-"गौरवग्वचनं स्वरसिध्यर्थम्" इति वार्तिकस्य व्याख्यानावसरे उक्ता या रीतिस्तयेत्यर्थः। एवञ्च तस्यै इत्यत्र ताशब्दस्यन्तोदात्तत्वबुद्ध्या तस्य स्थाने आन्तरतम्यादन्तोदात्तेऽस्य ङादेशेऽयन्दोषो बोध्यः। यदा स्थानीन आद्युदात्तत्वबुद्धिस्तदा यद्यपि सिद्धिस्तथाप्यन्तोदात्तत्वबुद्धिरपि कदाचित्स्यादिति तात्पर्यम्। अमुष्यै इत्यत्र सस्य प्रकृत्येकदेशत्व एव दूषणम्। यदि तु याट एव सुट् तदा सकारः प्रत्ययावयव इति मुत्वे कृते षत्वम्भविष्यतीत्यभिप्रायेणाह—मूले-वस्तुतस्त्विति। युक्तम्-"आमि" इतिसूत्रानन्तरमेवम्पठितुम् युक्तम्। सर्वनाम्न इत्यस्य तत्रानुवृत्त्या सर्वनाम्नः परस्य याटः सुट् ह्रस्वश्चेति तदाऽर्थः। एवंसति सर्वनाम्न इत्यस्य पञ्चम्यन्ततया स्थानित्वासम्भवेन याट इति षष्ठी यथाऽवयवावयविभावार्थिका तथा स्थानपदार्थनिरूपितसम्बन्धार्थिकाऽपि भविष्यतीत्यभिप्रायिकामाशङ्कानि-

दीर्घोच्चारणसामर्थ्यात्। ह्रस्वोच्चारणेऽप्यकारसामर्थ्यादेवातो गुणस्य वारयितुं शक्यत्वादित्यवधेयम्।

"विभाषा" (पा० सू० २।१।२८) ॥ गौणत्वादप्राप्ते विभाषेयम्। यत्त्वाहुः—"न बहुव्रीहौ" (पा० सू० १।१।२९) इति निषेधे प्राप्त इति। तदापाततः। तस्यालौकिकप्रक्रियावाक्यान्तर्गतसर्वादिविषयत्वात्। अस्य च समासविषयत्वात्। योत्तरेति। यत्त्वाहुः—या पूर्वा सोत्तराऽस्या उत्तरपूर्वेति। तद्भसात्। पूर्वनिपातवैपरीत्यापत्तेः। तिष्ठ-

---

भाष्यरीत्याऽऽन्तरतम्येन कदाचिदन्तस्योदात्तत्वे "एकादेश उदात्तेन" (पा०सू०७।२।६) इत्यनेन विभक्तेरुदात्तत्वापत्तिरित्याहुः। सामर्थ्यादेवेति। उच्चारणार्थत्वं तु न व्याख्यानादिति भावः। "त्रेस्त्रय" (पा० सू० ६।३।४८) इत्यत्र 'आमि' इत्यस्य मण्डूकानुवृत्तिरिति बोध्यम्।

वैपरीत्यापत्तेरिति। अयं भावः—वाक्ये यत्तच्छब्दाभ्यामुद्देश्यविधेयत्वं प्रतीय-

---

राचष्टे—नचेति। दीर्घ इति—याट इत्यत्र दीर्घ इत्यर्थः याडागमे कर्तव्य इत्यादिना। नन्वेवं यशब्दावयवो अकारोऽपदान्त इति "अतो गुणे" इति पररूपापत्तिरित्यत आह—ह्रस्वोच्चारण इति। युडागमे कर्तव्ये विवक्षिताकारविशिष्टयडागमविधानसामर्थ्यादित्यर्थः। याटो निष्पत्तिराबन्तादेवेति आप इत्यस्य प्रकृतस्याभावेऽप्यस्य सूत्रस्याबन्त एव प्रवृत्तिः। आमीत्यस्यास्मिन्सूत्रे न सम्बन्धः। नन्वेवंसति युडाद्यागमे यथोकार उच्चारणार्थो भवति, तथा यडागमेऽप्यकारस्तथास्त्वित्याशङ्कानिराचष्टे—उच्चेति। व्याख्यानादिति। "सेनायाव" इतिसूत्रनिर्देशदर्शनमूलकव्याख्यानादित्यर्थः। यद्यकार उच्चारणार्थः स्यात्तदा निर्देशासङ्गतिः स्पष्टैव। ननु प्रकृतसूत्रवत्त्रेरित्यादावप्यमीत्यस्य तर्हि सम्बन्धो न स्यादत आह—त्रेस्त्रय इति। मण्डूकानुवृत्तौ मानन्त्वत्रैव त्रेरिति निर्देशस्त्रेः सम्प्रसारणञ्चेति निर्देशश्चेति गृहाण। बहुषु सौत्रत्वकल्पनापेक्षया मण्डूकानुवृत्तिरेव ज्यायसी। मूले—अवधेयमित्यनेनान्यदपि सूचितम्। तथाहि यदि मण्डूकप्लुतिर्मध्ये सम्बन्धाभावोऽग्रे च सम्बन्धकल्पनाभ्याङ्गुरुभूतेत्याग्रहस्तर्हि "सर्वनाम्नो याटः सुट् ह्रस्वश्च" "आमि" "त्रेस्त्रय" इति सूत्रत्रयमस्तु आमीत्यत्र "आज्जसेः" इति सूत्रादादित्यस्य सम्बन्धो भविष्यति। "विभाषा द्वितीयातृतीयाभ्याम्" इति सूत्रमप्यत्रैव पाठ्यम्। तत्राविशेषादुभयोरपि विधेययार्विभाषेत्यस्य सम्बन्धः। एवञ्च "अश्वक्षीरा"इति सूत्रानन्तरं यदा "आमि" इति सूत्रन्तत्रत्यं सर्वनाम्न इति पदन्तदस्तु,"याडाप"इति सूत्रानन्तरं यत् "सर्वनाम्नः स्याट्"इति सूत्रन्तन्न कार्यमिति। एवञ्च या मण्डूकानुवृत्तिरुक्ता सा आमीति पृथक्सूत्राकरणपक्ष इति दिक्।

"सप्तमी विशेषण" इति सूत्रेण विशेषणवाचकस्य पूर्वनिपातो विधीयते पूर्वादिशब्दयोर्दिग्वाचकतया द्रव्यार्थाभिधायकत्वेन गुणत्वाभावात्कथम्पूर्वनिपातवैपरीत्यापत्तिरत आह—अयम्भाव इति। वाक्य इति-समासार्थप्रदर्शकलौकिकविग्रहवाक्य इत्यर्थः। प्रतीयत इति।

"यच्छब्दयोगः प्राथम्यमित्याद्युद्देश्यलक्षणम्। तच्छब्द एवकारश्च स्यादुपादेयलक्षणम्" ॥

इत्यभियुक्तोक्तेः।

नच यत्र यच्छब्दयोः प्राथम्यं वा तस्यैवोद्देश्यबोधकत्वमिति नियमो न सम्भवति, "लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति" "त्र्यङ्गैः स्विष्टकृतं यजति" इत्यादौ व्यभिचारादिति वाच्यम्, तत्रापि विशिष्टस्य विधेयता आदौ प्रतीयते। तात्पर्यन्तु गुणविधान इति कल्पनायाः सम्भवात्। यदा पूर्वोक्ताभियुक्तवाक्ये आदिपदमुपात्तन्तेन प्राप्ताप्राप्तविवेकन्यायस्यापि सङ्ग्रहः कार्यः। उद्दे-

स्येति । इदं हि पुन्नपुंसकयोरावश्यकम् । अनेनैव सिद्धौ "विभाषा द्वितीयातृतीया" (पा०सू०७।३।२०५) इति सूत्रं न कर्तव्यमिति भावः ।

"अम्बार्थनद्योः" (पा०सू०७।३।१०७) ॥ अत्र वार्त्तिकम्—"मातुर्मातच् पुत्रार्थमर्हते" इति। मातृशब्दस्य सम्बुद्धौ मातजादेशो भवति

ते योत्तरात्वप्रकारकज्ञानविशेष्या सा प्रसिद्धपूर्वा यस्या इत्यर्थात् । तत्रोत्तरापदस्य ज्ञानविशेष्यपर्यन्तलक्षकतया गुणवाचकत्वेन पूर्वनिपातः । उत्तरस्यां पूर्वात्वप्रकारकज्ञानविशेष्यत्वं तु न विधेयम्, पूर्वापदस्य पूर्वनिपातापत्तेः । "न विधौ परः (१)शब्दार्थः" इति विधेयबोधके लक्षणानौचित्याच्च । त्वदुक्तविग्रहे तु पूर्वापदस्य यच्छब्दसमभिव्याहारेणोद्देश्यसमर्पकतया तस्यैव लाक्षणिकत्वेन गुणवचनतया पूर्वनिपातापत्तिरिति । न कर्तव्यमिति । स्पष्टं चेदं भाष्ये । तृतीयाशब्दसाहचर्येण सहायवाचिद्वितीयाशब्दस्य न ग्रहणम् । भागार्थे विधीयमानस्यानो भक्ते विशेष्यत्वेन न स्त्रीत्वमनभिधानात् । एतेन तत्र लाक्षणिकत्वाद्वार्त्तिकाप्रवृत्ताविदमावश्यकम् । अत्र सूत्रे न सा परिभाषा प्रवर्तते प्रतिपदोक्तस्याभावात् । न च महाविभाषयाऽनभावे वार्त्तिकप्रवृत्त्या रूपद्वयं सिद्धम् । अनो नित्यत्वाङ्गीकारात् । आद्युदात्तस्य तथापि रूपद्वयासिद्धेश्चेतिपरास्तमिति भावः ।

अत्रोपसंख्यानादाह—सम्बुद्धाविति । अर्हन्तं पुत्रमभिधातुं यो मातृशब्दः प्र-

---

श्यविधेयत्वमिति । द्वन्द्वोत्तरस्त्वप्रत्ययः । इत्यर्थादिति । अन्यथा द्वयोः पदयोः सामानाधिकरण्याभावेन "अनेकमन्यपदार्थे" इति समासानुपपत्तिः स्यादिति शेषः ।

ननु या पूर्वा सा उत्तरेत्येव विग्रहोऽस्तु; उत्तरापदमेव लाक्षणिकमस्तु, तथापि बहुव्रीहिर्भविष्यतीत्याशङ्कां निराचष्टे—न विधाविति । जैमिनिशास्त्रप्रसिद्धोऽयन्न्यायः । उपक्रमोपसंहाराभ्यां यद्य तात्पर्यग्रहस्तत्रैवैकस्योद्देश्यत्वमपरस्य विधायकत्वम् । यदि विधायकस्यापि लाक्षणिकत्वन्तदा लक्षणाया अनुपपत्त्यादिग्रहसापेक्षत्वेन गुरुतया स्पष्टप्रतिपत्तये विवक्षितार्थबोधकस्य वाचकशब्दस्यैव प्रयोगः कर्तुमुचित इति भावः । गुणवचनतयेति । गुणोपसर्जनद्रव्यावाचकतयेत्यर्थः । भाष्य इति । "अन्तरम्बहिर्योगे" इति सूत्रभाष्य इत्यर्थः । खण्डनकृदुक्तमिरसितुम्भूमिकामारचयति— तृतीयाशब्देति । साहचर्येणेति । सदृशयोरेव सहायत्वस्य लोके "विपराभ्याञ्जेः" इत्यादिसूत्रभाष्यादौ च स्पष्टत्वादिति भावः । ननु द्वितीयाविभक्तिर्द्वितीयेत्यस्तु "पूरणाद्भाग" इत्यन् प्रत्ययान्तो ऽयं शब्दोऽस्तु, एवञ्चान्नन्तस्य तीयप्रत्ययान्तत्वाभावेन वार्तिकाप्रवृत्ताविदमावश्यकमित्याशङ्कानुत्थानायाह—भागार्थे इति । अनभिधानादिति । तत्र मानन्तु सूत्रप्रत्याख्यानपरम्भाष्यमेव । एतेन—अनभिधानादस्त्रीत्वेन, तत्र—अन्नन्ते । अभावादिति । अनोऽभावेऽपि टावेकादेशेन सर्वस्य लाक्षणिकत्वादिति भावः । प्रकारान्तरेण सूत्रसार्थक्यशङ्कां वारयति—न चेति । अङ्गीकारादिति । अत एव "प्राग्दिशः" इति सूत्रात्प्राक् तदधिकार इति वृद्धाः । सिद्धान्तिमतेनाह—आद्युदात्तस्येति ।

"मातुर्मातच्" इति वार्तिके "सम्बुद्धौ" इत्यधिकाराभावादनुपादानाच्च तस्य सम्बुद्धावेव प्रवृत्तिरिति कुत इत्यत आह-अत्रोपेति । पुत्रार्थम्-इत्यस्य पुत्रायेत्यर्थः । अर्हते इति । पुत्रायेत्यस्य विशेषणम्, तादर्थ्ये चतुर्थी, ब्राह्मणाय पायसम् इत्यत्रेवोपकार्योपकारकभाव ऊहनीयः। "अम्बार्थ" इति सूत्रात्सम्बुद्धावित्यस्य सम्बन्धः । यद्वा मातुरित्यस्य प्रयुज्यमानस्येत्यादि । अभिधातुमि-

---

वि० (१) विधेये-विधेयबोधके पदे, परः-शक्यादन्यो लक्ष्यार्थः स्वबोधकत्वसम्बन्धेन नास्तीत्यर्थः

मात्रा पुत्रस्य श्लाघ्यत्वे द्योत्ये। गार्गी माताऽस्य गार्गीमातृकः। तस्य सम्बोधनं हे गार्गीमात। "नद्यृतश्च" (पा०सू०५।४।१५३) इति समासान्तस्यापवादोऽयम्। यत्र तु श्लाघ्यत्वं न द्योत्यं किं तु स्वरूपकथनमात्रं तत्र कबेव गार्गीमातृक। **आबन्तं यदङ्गमिति**। यत्तु "याडाप" (पा०सू०७।३।११३) इति सूत्रं व्याचक्षाणैरुक्तम्, अतिखट्वायेत्यत्र लाक्षणिकत्वान्न याट्। एवमतिसर्वायेत्यत्र न स्याडिति तद्भ्रमसात्। न ह्यतिदेशविषये लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषा प्रवर्तते अतिदेशवैयर्थ्यापत्तेः। तेन याट् दुर्वारः। स्याटस्तु प्रसङ्ग एव नास्ति। संज्ञोपसर्जनयोः पाठात् पर्युदासात्। **केचित्त्विति**। परिशिष्टकारादयः।

युज्यते तस्येत्यर्थः। सापेक्षत्वेऽप्यत एव निपातनात्समासः। अर्हत्त्वं च पुत्रस्य मातृद्वारकमेव तदाह—मात्रा पुत्रस्येति। अपवाद इति। यदीदं न स्यात्तदा प्राप्नोतीति भावः। वैयर्थ्यापत्तेरिति। नन्वाकारोऽयं लाक्षणिक इति तदाशयः, न च खट्वायै इत्यत्रापि याडनापत्तिः सूत्रं तु निशायै इत्यत्र (१)चरितार्थमिति वाच्यम्। यस्य रूपस्य लक्षणप्रवृत्तिं विना न सम्भवस्तस्यैव लाक्षणिकस्य परिभाषाविषयत्वान्न चेह तथा, एकादेशतः प्रागपि तद्रूपसत्त्वादिति चेन्न। वर्णग्रहणे तदप्रवृत्तेस्तैरप्युक्तत्वेन तद्विरोधादित्यभिमानः।

ति। तुमुन्नन्तमप्रयुज्यमानमिति। "क्रियार्थोपपदस्य" इति चतुर्थी। तत्फलितार्थमाह—अर्हन्तमिति। नन्वेवमर्हत इति पुत्रायेत्यस्य विशेषणमिति सापेक्षत्वात्कथमर्थशब्देन समास इत्यत आह—सापेक्षत्वेऽप्यत एवेति। यः पुत्र उत्कृष्टगुणयोगादुत्तमकुलसम्भूतत्वाच्च कुलीनायामात्तरि अयञ्जात इति व्यपदेशयोग्यो भवति स एव यदा गार्गी मातेत्यादिबहुव्रीहिसमासेनाभिधीयते। तदाऽयम्मातजादेश इष्यते, अत्र मातृपदार्थप्रशंसया पुत्रस्य प्रशंसा विवक्षिता, अर्हत इत्यत्र "अर्हः प्रशंसायाम्" इति शता मातृगतप्रशंसामूलकपुत्रप्रशंसाया गम्यमानत्व एवास्य प्रवृत्तेरिष्टत्वादत एव भाष्ये "मातृणाम्मातच् पुत्रार्थमर्हते" इति वार्तिके मातृणामिति बहुवचनमुपात्तम्, गार्गी मातेत्यादौ "जातेश्च" इति पुंवद्भावस्य प्रतिषेधः। समास इति। अर्थशब्देन समासे इत्यर्थः, मातात्र जनन्येव, नत्वपरमाता जनन्याः प्रत्यासत्त्योपस्थितेः मातृद्वारकप्रशंसा पुत्रस्य समासात्मकसमुदायेन प्रयुज्यमानेन गम्यते समासान्तस्य त्वलौकिके प्रक्रियावाक्ये प्रवृत्तिरिति नात्र येन नाप्राप्तिन्यायेनापवादत्वमत आह—यदीदमिति। तथाच "उपसंजनिष्यमाण" इति न्यायेन कपोऽयम्बाधकः। यत्तु परैरुक्तमतिखट्वायेत्यत्र लाक्षणिकत्वान्न याडिति तन्मतमाश्रित्य शङ्कते—नन्विति। ननु लाक्षणिकत्वं यदि याडप्रवृत्तिसाधकं, तर्हि खट्वाय इत्यादावपि न स्यादित्याशङ्कान्निराचष्टे—न चेति। तैः—परैः प्रकाशकारादिभिः, अपिशब्दः कैयटादिपरामर्शकः। अभिमान इति। एतेनारुचिर्ध्वनिता, तथाहि "ओत" इतिसूत्रभाष्येऽदोऽमवदित्यसूत्रौदिति प्रगृह्यत्वप्राप्तिमाशङ्क्य लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया समाधानङ्कृतं यदि वर्णग्रहणे

प्र० (१) "ङ्याप्प्रातिपदिकात्" (पा० सू० ४।१।१) इति सूत्रे आबन्तस्थले पूर्वान्तवद्भावेनैव सिद्धे आब्ग्रहणं किमर्थमित्याशङ्क्य बहुदामेत्यादि डाबन्तं व्यावर्त्यं प्रदर्शितम्, तत्र हलन्तेभ्य आप्प्रत्ययेन सिद्धानां निशावाचादिशब्दानां व्यावर्तनीयत्वे सम्भवे डाबन्तपर्यन्तानुधावनसामर्थ्याद्धलन्तादाप्प्रत्ययो नोत्पद्यत इति मते दामायै, सीमायै इत्यादिषु चारितार्थ्यं बोध्यम्।

"ङिति ह्रस्वश्च" (पा०सू०१।४।६)। अप्राप्तविभाषेयम्। ह्रस्वयोरप्राप्तावितरयोस्तु "नेयङुवङ्स्थानौ" (पा०सू०१।४।४) इति निषेधे प्राप्त आरम्भात्। इहेयङुवङ्स्थानौ स्त्रीशब्दभिन्नौ नित्यस्त्रीलिङ्गाविति त्रीणि ईदूतोर्विशेषणानि ह्रस्वयोस्तु स्त्रिया(१)मित्येव न तु नित्यस्त्रीत्वप-

ह्रस्वयोरप्राप्ताविति। अत एव "यू स्त्र्याख्यौ" (पा०सू० १।४।३) इति सूत्रे ह्रस्वघटितवाक्ये 'न' इति निवृत्तमित्युक्तं भाष्ये। निषेध प्राप्ते इति। भावतात्पर्यकतालाघवानुरोधेनाप्राप्तविभाषात्वमेवोचितमिति भावः। ह्रस्वयोस्तु स्त्रियामित्येवेति। इष्वादिष्वप्राप्तिमाशंक्य "ङिति ह्रस्वश्च" (पा० सू० १।४।६)

तस्याः परिभाषाया अप्रवृत्तिस्तदा भाष्यविरोधः स्पष्ट एव। अत एव "स्थानिवत्" सूत्रभाष्ये अतिखट्वायेत्यत्राप: प्रत्ययत्वात्तदन्तस्य लाभे तस्याङ्गविशेषणत्वेनाबन्तान्तं यदङ्गमित्यर्थेनातिखट्वाय इत्यत्र प्राप्तस्यापि याटो "ङ्याब्ग्रहणेऽदीर्घ" इति वार्तिकेन समाधानेऽपि श्रुताकारस्मृतानुबन्धाभ्यामापवमाश्रित्य पुनरपि याटः शङ्काङ्कृत्वा लाक्षणिकत्वेन समाधायाकारप्रश्लेषे वार्तिकप्रत्याख्यानपक्षे समाधानान्तरञ्च कृतमिति लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाप्रवृत्तिरेव समामाधानमिति ध्वनितम्। नचाङ्गस्येत्यस्य विशेषणत्वेनाङ्गसंज्ञकं यदाबन्तमित्यर्थ एवोचित इति वाच्यम्, 'पदाङ्गाधिकार' इति वचनेन तस्य विशेष्यताया एवोक्तत्वात्। अत एवार्द्धखट्वाये इत्यत्र याटः प्रवृत्तिः। एवञ्चात्रत्यम्परममूलं मूलञ्च प्राचामनुरोधेनेति तत्त्वम्।

अत एव—ह्रस्वयोरप्राप्तेरेव। नेति निवृत्तमिति। निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वेन "यू स्त्र्याख्यौ" इति सूत्रे च दीर्घस्य ग्रहणेन विधेरप्राप्तेर्नेति निवृत्तमित्युचितमेवेति भावः। ननु ह्रस्वघटितवाक्यव्याख्यानावसरे तथाकथनेन दीर्घघटितेनेत्यस्य सम्बन्धोऽस्तीति गम्यते। तथा च तद्घटितवाक्यस्य वा न स्यादित्येव व्याख्यानमुचितमत आह—भावेति। भावमात्रेत्यर्थः, उभयत्र तात्पर्यकल्पनापेक्षयाऽप्राप्तभावस्यैकस्य कल्पने लाघवम्भवति। अत एव ह्रस्वघटितवाक्यनैकवाक्यतापि भवति, न च दीर्घघटितवाक्येऽपि नेत्यस्य निवृत्त्या तदंशे उभयत्र विभाषात्वमेवास्त्विति वाच्यम्, अक्लृप्तकल्पनापेक्षया क्लृप्तार्थस्य कल्पनायां लाघवात्। ननु स्त्र्याख्यपदस्य प्रक्रान्तत्वात्स्त्रियामित्येवेत्ययुक्तमत आह—इष्वादिष्विति। उपक्रमानुरोधात् इष्वादिष्वप्राप्तिशङ्का या कृता सा आख्याग्रहणप्रयोजनप्रदर्शनोपक्रमानुरोधात्। यथाहि भाष्ये आख्याग्रहणङ्किमर्थम्, नदीसञ्ज्ञायामाख्याग्रहणं स्त्रीविषयार्थम्, स्त्रीविषयावेव यौ नित्यन्तयोरेव नदीसंज्ञा यथा स्यात्। इह मा भूत् ग्रामण्ये सेनान्यै स्त्रियै इति। अत्र कैयटः—आख्याग्रहणसामर्थ्यान्नियमं आश्रीयते। स्त्रियमेव यावाचक्षाते, नतु लिङ्गान्तरयुक्तमपीत्यर्थः। आख्याग्रहणप्रयोजनप्रदर्शकेऽस्मिन्वार्तिके विषयशब्दोऽनन्यभावे तद्योतक एवकारो व्याख्यानपरभाष्ये एवकारार्थ एवेति नित्यशब्देनाख्यातः। ग्रामाण्ये इति ग्रामाणीशब्दः क्रियाविषयत्वात्त्रिलिङ्गत्वात्स्त्रीविषयो न भवतीति स्त्रियामपि वर्तमानो नदीसंज्ञो न भवति। एवम्भाष्यं व्याख्याय शङ्कितं यद्येवमिष्वशनिप्रभृतीनामुभयलिङ्गानाम्पट्वादीनाञ्च गुणवचनत्वात्सर्वलिङ्गानां स्त्रीविषयत्वाभावात्स्त्रियां वृत्तौ "ङिति ह्रस्वश्च" इति नदीसंज्ञा न प्राप्नोति

प्र० (१) स्त्रियामिति। दीर्घांशे तु आख्यापदविशिष्टस्त्र्याख्यपदं सम्बध्यते, तेन नित्यस्त्रीलिङ्गौ ईदूतावित्यादिरर्थः। अत एव "यू स्त्र्याख्यौ" इति सूत्रे अस्य दीर्घांशे निषेधविकल्पकत्वमुक्तं भाष्ये। तेन कटमुवे ब्राह्मण्यै इत्यादौ लिङ्गान्तरविशिष्टार्थाभिधायकत्वेन नित्य स्त्रीत्वाभावाद्विकल्पो न भवति।

यन्तम् । अन्यथा इष्वशनिप्रभृतीनामुभयलिङ्गानां सर्वलिङ्गानां च स्त्रीत्वेऽपि नदीत्वं न स्यात् । कैयटरीत्या नित्यस्त्रीत्वाभावात् । हरदत्तमतेऽपि ह्रस्वांशे नित्यग्रहणव्यावर्त्यालाभाच्च । अत एव आख्याग्रहणमप-

---

इत्यत्र नित्यस्त्रीलिङ्गावित्येवंविधो नियमो नाश्रीयत इति कैयटोक्तिरुपक्रमानुरोधात् ह्रस्वांशमात्रविषया । "यू स्त्र्याख्यौ" (पा०सू० १।४।३) इति सूत्रेऽनन्तरेयङुवङ्स्थानावित्यंशस्य निषेधपरतया भाष्ये व्याख्यानेन निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकतया तत्र नित्यस्त्रीलिङ्गावित्यस्यावश्यकत्वाच्चेति भावः । तदाह—अन्यथेति । कैयटरीत्येति । स्त्रीविषयावेव यौ यू नित्यमिति भाष्यस्वारस्येन लिङ्गान्तरविशिष्टार्थानभिधायकत्वंरूपस्य नित्यस्त्रीत्वस्य तेनोक्तेरिति भावः । हरदत्तमतेऽपीति । पूर्वभाष्ये एव भिन्नक्रमः, नित्यमेव यौ स्त्रीविषयावित्यन्वयः, नित्यमेवेत्यस्य पदान्तरं विनापीत्यर्थ इति वृत्त्याशयं व्याचष्टे । इष्वादीनां च शब्दार्थ एव स्त्रीत्वमिति तेषां पदान्तरं विनापि स्त्रियां वर्तमानत्वेन व्यावर्त्याभाव इति भावः । आख्याग्रहणमपहायेति ।

इति । ततः एवन्तर्हि "ङिति ह्रस्वश्च" इत्यत्रैवंविधो नियमो नाश्रीयते इति समाहितम् । क्रियाविषयत्वादित्यनेन प्रवृत्तिनिमित्तैक्यन्दर्शितम् । यत्र प्रवृत्तिनिमित्तभेदस्तत्रैव वाचकशब्दभेदः । विशेष्यभेदे लिङ्गभेदे च न तत्तद्भेदेऽपि शब्दभेदव्यवहाराभावात् । ततः स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थङ्केवलस्य स्त्रीशब्दस्यानुवर्तनाददोष इति चोक्तम् । तदुक्तेर्ह्रस्वांशमात्रपरत्वे भाष्यमेव साधकमस्तीत्यत आह—यू स्त्र्याख्याविति । तदाहेति । ह्रस्वघटितवाक्यस्य नित्यस्त्रीलिङ्गभिन्नेऽपि प्रवृत्तिरित्येतदाहेत्यर्थः । एवञ्चोपक्रमभाष्यग्रन्थस्यात्र दीर्घघटितवाक्येऽनुवृत्तं यत्स्त्र्याख्यपदं तन्नित्यस्त्रीलिङ्गबोधकावित्यर्थकमिति 'कटप्रुवे ब्राह्मण्यै' इत्यत्र नदीसंज्ञा नेति भावः । वस्तुतस्तु "ङिति" इतिसूत्रेऽनुवृत्तं यत्स्त्र्याख्यपदन्तत्स्त्रीवाचकावित्येतन्मात्रार्थकं शब्दाधिकारानुरोधात् । तच्च ङिदाक्षिप्ताङ्गाविशेषणमिति 'कटप्रुवे ब्राह्मण्यै' इत्यत्र विकल्पो भवत्येव । "ङिति" इत्यत्रैवंविधो नियमो नाश्रीयते इत्युक्तिरुभयसाधारणी, मूलन्तु प्राचामनुरोधेन । परममूलन्तूभयसाधारणम् । अत एव "ङितिह्रस्वश्च" इति प्रतीकमुपादाय ह्रस्वघटितवाक्ये दीर्घघटितवाक्ये चैतदिति भाष्यप्रदीपोद्योते उक्तम् । लिङ्गान्तरविशिष्टेति । अत्र प्रवृत्तिनिमित्तैक्य इत्यस्याकथनेन यत्र प्रवृत्तिनिमित्तभेदस्तत्र शब्दस्य वाचकभेद एवास्तीति ध्वनितम् । तेन कैयटेन, हरदत्तसम्मतार्थस्य लाभोपायमाह—पूर्वभाष्य इति । स्त्रीविषयावेव यौ नित्यमिति भाष्य इत्यर्थः । व्याचष्टे-प्रकाशयति । शब्दार्थ एव-शब्दवाच्य एव । एवञ्च केवलस्याप्शब्दस्य प्रयोगे यथा स्त्रीत्वस्य प्रतीतिस्तथेष्वादिमात्रप्रयोगे ऽपि भवतीति भावः । व्यावर्त्याभाव इति । व्यावर्त्यस्याभाव इत्यर्थः । तन्मते व्यावर्त्यन्तु अतिकोशाम्बिरित्यादिरिति यद्यपि सम्भवति, तथापि वार्तिकेन "प्रथमलिङ्गग्रहणञ्च" इत्यनेन तु दुर्वारमिति खलप्वादिकं व्यावर्त्यम्बोध्यम् । वृत्त्याशयं स इत्यनेनात्रारुचिर्ध्वनिता, उक्तभाष्याज्झटिति तादृशार्थाप्रतीतिरिति ह्रस्वघटितवाक्येऽपि स्त्र्याख्यपदमेव सम्बध्यते, नतु स्त्रीत्येकदेश एव । अत एव "यू स्त्र्याख्यौ" इति सूत्रे ह्रस्वयोर्ग्रहणमिति पक्षे शकट्यै इत्यत्र गुणो न प्राप्नोति । नदीसञ्ज्ञया बाधितत्वादिति शङ्कां कृत्वा "यू स्त्र्याख्यौ नदी" "नेयङुवङ्स्थानावस्त्री" "वामि" ततः "ङिति" ङितिचेयङुवङ्स्थानौ यू वा अस्त्री नदीसंज्ञौ न भवतः । ततः ह्रस्वौ ह्रस्वौ स्त्र्याख्यौ यू ङिति नदीसंज्ञौ भवतः, इयङुवङ्स्थाने वा नेति निवृत्तम्, ततो घि घिसंज्ञौ भवतः स्त्र्याख्यौ यू ह्रस्वौ ङिति इत्युक्तम् । एतत्पक्षे घिनदीसञ्ज्ञयोरेकविषयत्वादेकसञ्ज्ञाधिकारात्पर्यायेण प्रवृत्तौ शकट्यै शकटये इति भवति । एवं योगविभागेन समाधाय ह्रस्वदीर्घयोरविशेषण नदीसंज्ञां विधाय तस्याः ह्रस्वयोर्घिसंज्ञाबाधिका तस्मान्नित्यं प्राप्तायामियङिति विभाषा आरभ्यते इति योगविभागा-

हाय स्त्रीशब्दमात्रं निष्कृष्य सम्बद्ध्यते तदेतदाह—**ह्रस्वौ च इउवर्णौ स्त्रियामिति । औत्त्वे प्राप्त इति ।** परत्वादिति भावः । यत्तु प्राचा "औत्" (पा०सू०७।३।११८) इति सूत्रे घिनदीसंज्ञावर्जिताभ्यामिति व्याख्यातं नासावक्षरार्थः । किं तु पूर्वोत्तरसूत्रद्वयलभ्यः । एवं च "इदुद्भ्याम्" (पा०सू०७।३।११७) इति सूत्रानुपन्यसनं प्राचः प्रामादिकमेव ।

"अचिर ऋतः" (पा० सू० ७।२।१००) ॥ **गुणदीर्घोत्वानामिति ।** तिस्रस्तिष्ठन्तीत्यत्र "ऋतो ङि" (पा०सू०७।४।११०) इति गुणस्य, तिस्रः पश्येत्यत्र "प्रथमयोः" (पा०सू०६।१।१०२) इति पूर्वसवर्णदीर्घस्य, प्रियतिस्र आगतः प्रियतिस्रः स्वमित्यत्र "ऋत उत्" (पा०सू०६।१।१११) इत्युत्त्वस्य रत्वमपवाद इत्यर्थः । बाध्यसामान्यचिन्तायां स्वविषये प्राप्तस्य सर्वस्य बाधादिति भावः । विशेषचिन्तायां तु 'मध्येऽपवादा' इति न्यायेन दीर्घोत्त्वयोरेव बाधः स्यान्न तु गुणस्य । सामान्यविशेषपक्षौ च जातिव्यक्तिपक्षवल्लक्ष्यानुरोधाद् व्यवस्थिताविति कैयटादौ स्पष्टम् । यत्तु व्याचख्युः—अपवादशब्दो बाधकत्वोपलक्षकः ।

नित्यत्वार्थकमपहायेत्यर्थः । **स्त्रीशब्दमात्रमिति ।** स्त्र्याख्यपदं स्त्रीबोधकाविव्येतन्मात्रार्थकं निष्कृत्य पूर्वोक्तार्थमपहाय सम्बध्यते इत्यर्थः।परत्वादिति। ङेरामपेक्षयेत्यादिः ।

तिस्रस्तिष्ठन्तीति । इदं प्रियतिस्रावित्यादेः "मपर्यन्तस्य" (पा० सू० ७।२।९७) इति भाष्योदाहृतस्योपलक्षणम् । **बाध्यसामान्येति ।** इदं च "तृज्वत्क्रोष्टुः" (पा०सू०७।१।९५) इत्यत्र भाष्ये स्पष्टम् । **बाध इति ।** 'अनन्तरस्य' इति न्यायाश्रयणे उत्वस्यैव बाधः स्यादिति बोध्यम् । ननु यत्रानेकविधिं प्रति येन नाप्राप्त्याभावमाश्रित्योक्तम् । एतस्मिन्भाष्यग्रन्थे ह्रस्वघटितवाक्येऽपि स्त्र्याख्यपदस्यैव सम्बन्धः कृतो नत्वेकदेशस्येति। केवलस्त्रीपदमात्रानुवृत्तिर्न युक्ता, एवंसति मूलासङ्गतिः प्राप्नोति, तद्योजनायाह—**नित्यत्वार्थकमिति।** परत्वादित्यत्र विशेषाकाङ्क्षानिवृत्तये आह—**ङेरामिति।** न च परत्वादौत्वे ऽपि पुनः प्रसङ्गविज्ञानन्यायेन "ङेराम्" इत्यनेनैव सिद्धमिति "इदुभ्याम्" इति व्यर्थमिति वाच्यम्, पुनः प्रसङ्गविज्ञानन्यायाभित्यस्वज्ञापनार्थन्तस्य सत्वात् । तेन "सकृद्गतौ" इति नापूर्वमिति बोध्यम् ।

ननु रादेशविषये विशेषचिन्तायामपि तिस्र इत्यस्य जसि रादेशो वक्तव्यो गुणस्य परत्वादित्यर्थकेन जसि रादेशो गुणपरत्वादित्यनेन सिद्धिर्भविष्यतीत्याशयेनाह—**इदमिति।** इदम्-लक्ष्यम्, आदिना प्रियचतस्रावित्यस्य सङ्ग्रहः। **इदञ्चेति।** बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणञ्चेत्यर्थः । मूले—विशेषचिन्तापक्षे यो दीर्घोत्त्वयोर्बाध उक्तः स केवलमध्येऽपवादन्यायमात्राश्रयणपक्षे, यदि तु "अनन्तरस्य" इति न्यायस्यापि प्रवृत्तिचिन्तनन्तदाप्याह—**अनन्तरस्येतीति ।** अथ विशेषचिन्तायामपि रादेशविषयताव्यापकविषयताकत्वस्य कस्याप्यस्तीति येन नाप्राप्तिन्यायविषयताया अभावात्सर्वशास्त्रस्य बाधः सिद्ध एवेति। बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणं व्यर्थमित्याशङ्कते—**नन्विति।** "येन नाप्राप्त" इति परि-

पूर्वविप्रतिषेधेन गुणमपि बाधत इत्याशय इति। तन्निर्मूलं क्लिष्टं च। यदपि प्रसादकृतोक्तम्। गुणस्य पूर्वविप्रतिषेधेनेतरयोः परविप्रतिषेधेन बाधक इत्यर्थ इति, तन्न। रविधेरचरितार्थत्वात्। न च टौसोश्चरितार्थता। यणा गतार्थत्वात्। **त्रिचतुरोर्विशेषणादिति**। श्रुतत्वाद्धि त्रिचतुरोरित्यस्यैव 'स्त्रियाम्' इति विशेषणं नाङ्गस्येति भावः।

प्रियात्रिरिति। अत्र व्याचक्षते—स्त्रिया अन्यपदार्थत्वेन बहुव्रीहिरूपमङ्गं तत्र वर्तते, त्रिशब्दस्तु पुन्नपुंसकयोरेवेति तिस्रादेशो नेत्यादि। अत्रेदं वक्तव्यम्-जहत्स्वार्थायां त्रिशब्दोऽनर्थकः। अजहत्स्वार्थायां तु स्त्रियां वर्तत एव। तत्कथं पुन्नपुंसकवृत्तिता सङ्गच्छतामिति। अत्रेदं

ऽपवादत्वं प्राप्तं तत्र व्यवस्थापका 'मध्येऽपवादा' इत्यादिन्यायाः प्रकृते च रभावस्य न केनापि येन नाप्राप्तिरिति चेन्न। किमिदं येन नाप्राप्तिन्यायेन पूर्वसवर्णदीर्घापवादतया प्रथमाद्वितीयामात्रविषयम्, उत "ऋत उत्" (पा० सू० ६।१।१११) इत्यपवादतया पञ्चमीषष्ठीमात्रविषयम्, उत "ऋतो ङि" (पा० सू० ७।४।११०) इति गुणापवादतया सर्वनामस्थानङिमात्रविषयमिति संशये व्यवस्थाकाङ्क्षया तन्न्यायप्रवृत्तेः सूपपादत्वात्। **तन्निर्मूलमिति**। 'जसि रादेशो वक्तव्यो गुणपरत्वात्' इत्येतत्सूत्रस्थं वार्त्तिकं मूलमिति न वाच्यम्। बाध्यसामान्यचिन्तामाश्रित्य तत्प्रत्याख्यानस्य "तृज्वत्" (पा० सू० ७।१।९६) सूत्रे भाष्ये ध्वनितत्वेन तस्य दृढमूलत्वाभावात्। बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणे एव तस्य मूलत्वौचित्याच्च। तदाह-**क्लिष्टं चेति**।

नाङ्गस्येति। तस्याश्रुतत्वात्। **स्त्रियां वर्त्तत एवेति**। अजहत्स्वार्थायामन्यपदार्थस्य त्रिशब्देनाप्युक्ततया तस्य स्त्रियां वृत्तिः। न चेदं स्त्रीत्वं पदान्तरसापेक्षतया

भाषायां येनेत्यस्य यद्धर्मावच्छिन्नकार्येणेत्यर्थः। एवञ्च पररूपत्वावच्छिन्नकार्ये ऽवश्यम्प्राप्ते आरभ्यमाणया वृद्ध्या पररूपसामान्यबाधे प्राप्ते व्यवस्थापकन्यायविशेषस्य सञ्चारो भवति यथा, तथात्र नास्ति। कुत्रापि शास्त्रे स्वविषयताव्यापकविषयताकत्वसत्वस्याभावादिति भावः। समाधत्ते—**किमिदमिति**। अयम्भावः—लक्ष्यानुरोधेन प्रकृते व्यक्तिपक्ष आश्रीयते। तस्मिन्पक्षे लक्षणस्य भेदेनैकैकलक्षणेन येन नाप्राप्तिन्यायस्य निरूपणङ्कर्तुं शक्यमिति गुणस्य। **गुणपरत्वादिति**। परत्वादित्यर्थः। प्राप्ताविति शेषः, वक्तव्य इत्यस्य पूर्वविप्रतिषेधेनेति शेष इति तदभिप्रायः। **बाध्यसामान्यचिन्तेति**। एतेन तस्य वार्तिकस्य बाध्यविशेषचिन्तायामारम्भः कृत इति पूर्वविप्रतिषेधाभिप्रायकत्वन्तस्येति सूचितम्। किञ्च भाष्ययोरेकवाक्यत्वोपपत्तये रादेश इत्यस्य बाध्यसामान्यचिन्तयेत्यादौ पूरणीयमित्येव युक्तमित्याह—**बाध्यसामान्येति**। **क्लिष्टञ्चेतीति**। एकेन हेतुना सर्वबाधसिद्धावनेकहेतुना तस्य कल्पनं क्लिष्टमित्यर्थः।

अश्रुतत्वादिति। अङ्गस्याश्रुतत्वात्तत्सम्बन्धस्य श्रुतत्रिचतुर्विशेषणत्वेन विशेष्याकाङ्क्षानिवृत्तेरनाकाङ्क्षत्वेनासम्भवादिति भावः। ननु स्त्रिया अन्यपदार्थत्वेन समुदायस्य स्त्रियां वृत्तिर्नत्ववयवयोस्त्रिचतुःशब्दयोरिति स्त्रियां वर्तत एवेत्यसङ्गतमतो भावं व्यनक्ति-**अजहदिति**। **त्रिशब्देनापीति**। अपिनाङ्गस्य समुच्चयः। नच स्त्रीनिष्ठसंख्यासमर्पकयोरित्यर्थेनानयोः स्त्रियामित्येतद्विशेषणवैशिष्ट्यमिति वाच्यम्, स्त्रियां वर्तमानयोरित्यर्थस्य तद्ग्रन्थे दर्शनेन तद्रीत्यास्य दोषस्याभिधानात्। अन्त-

तत्त्वम्-जहत्स्वार्थैव वृत्तिरिहाभिमता । लक्ष्यानुरोधात् । तेनाङ्ग स्त्रियामिति सम्यगेव । त्रिशब्दस्य पुन्नपुंसकवाचिता तु भूतपूर्वगत्या । उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुष इत्यादिसिद्धान्तप्रवादस्यैवमेव निर्वाह्यत्वात् । एवं प्रियतिसा पुमानित्यत्र स्त्रियां वृत्तिरपि भूतपूर्वगत्यैव । अजहत्स्वा-

---

बहिरङ्गमिति वाच्यम् । त्रिशब्देन सर्वत्र स्त्रीरूपार्थप्रतिपादने तात्पर्यग्राहकस्यापेक्षित-तयाऽन्तरङ्गाभावादिति भावः । तत्कथमिति । स्त्रियां तत्र च वृत्तिरिति पुन्नपुंसकयोरेवेति त्वदुक्तं विरुद्धमिति भावः । अजहत्स्वार्थापक्षे त्विति । तुनोक्तार्थेऽरुचिर्ध्वनिता । तद्बीजं तु रूढेरविरोधित्वे जहत्स्वार्थावृत्तेरभावः । किं च जहत्स्वार्थाऽजहत्स्वार्थाशब्दयोरवयवानां वाक्यदृष्टस्वार्थत्यागतदभावावित्येवार्थस्तत्रान्त्ये स्वार्थपुमादिवृत्तः कथमन्यपदार्थस्त्रियां वृत्तिः । न चान्यपदार्थस्य समुदायशक्यत्वेऽपि समुदायघटकत्वेनावयवस्यापि स शक्य इत्याशयस्तर्हि जहत्स्वार्थत्वेऽपि तुल्यम् , तत्रापि

रङ्गं यत्स्वगतं स्ववाच्यार्थगतं वा स्त्रीत्वन्तत्रैवादेशो नतु पदान्तरसन्निधानजन्यप्रतीतिविषयस्त्रीत्व इत्याशयिकामाशङ्कान्निराचष्टे—नचेति । बहिरङ्गमिति । एतेनान्तरङ्गं यत्पुंस्त्वं नपुंसकत्वन्तदेव कार्यस्य प्रयोजकन्नत्वेतादृशम्बहिरङ्गमत एव पञ्चाजात्यत्र न टाबिति सूचितम् । तात्पर्यग्राहकान्तरानपेक्षप्रतीतिविषयत्वमन्तरङ्गन्तच्च स्त्रीत्वे नास्तीत्याशयेन तदुक्तिन्निरस्यति—त्रिशब्देनेत्यादिना । ननु 'कथम्पुन्नपुंसकवृत्तिता सङ्गच्छताम्' इति मूलासङ्गतिः, यदि पुन्नपुंसकवृत्तित्वाभावस्यादेशप्रवृत्तौ निमित्तता स्यात्तदा पुन्नपुंसकवृत्तित्वाभावाभावाभिन्नस्य पुन्नपुंसकवृत्तित्वस्यादेशाभावप्रयोजकत्वं स्यात्तथातु नास्तीत्यत आह—स्त्रियामिति । तत्र च पुन्नपुंसकयोश्च तथाच मूलग्रन्थस्य तदुक्तनियमखण्डन एव तात्पर्यमिति भावः । नच स्त्रियान्तत्र चेत्यसङ्गतम् विरुद्धलिङ्गद्वयवृत्तित्वस्यासम्भवादिति वाच्यम्, दारानित्येतस्मात्पुंस्त्वेन वस्तुतः स्त्र्यर्थस्य प्रतिपादनदर्शनेन लिङ्गयोर्विरोधस्यवाभावात्'। उक्तार्थ—अत्रेदं वक्तव्यमित्यादिग्रन्थेनोक्तार्थे । रूढेरविरोधित्वेनेति । 'जहत्स्वार्था तु तत्रैव यत्र रूढिर्विरोधिनी' इति वृद्धव्यवहारस्य सत्वादिति भावः । रूढिः समुदायशक्तिर्यत्रावयवार्थाभिन्नार्था वृत्तिस्तत्रैव । जहत्स्वार्था यथा 'रथन्तरमण्डपादिषु' तथा त्विह नास्ति समुदायशक्तेस्तद्विरुद्धत्वाभावात् । ननु वृद्धोक्त्यनादरेण मूलग्रन्थस्य योजनं स्यादेवेत्यत आह—किञ्चेति । इत्येवार्थ इति । जहति पदानि स्वानि यं जहत्स्वः, स जहत्स्वोऽर्थो यस्यां सा जहत्स्वार्था । एवमजहत्स्वार्थत्यत्रापि बहुवचनं प्रयोगभेदेन । अयमत्र विवेकः यत्र रूढिर्विरोधिनी तत्रावयवानां वाक्यदृष्टस्य स्वार्थस्य सर्वथा त्याग एव, समुदायशक्यैवार्थविशेषस्य प्रतीतिः यत्र तु न रूढिर्विरोधिनी राजपुरुष इत्यादौ यथा, तत्रापि राजपदस्य राजत्वनिष्ठप्रकारतानिरूपिता या मुख्यविशेष्यता तदवच्छिन्नोऽर्थस्तद्घटकस्य प्राधान्यांशस्य त्यागो वृत्तावेतावतैव जहत्स्वार्थावृत्तिरिति व्यवहारः । सर्वथानर्थकत्वेऽवयवशक्तिग्रहाभावेऽपि समुदायशक्तिग्रहाद्बोधापत्तिरिति । अत एवावयवशक्तिसहकृतसमुदायशक्त्या विशिष्टैकोपस्थितिजनकत्वमेकार्थीभाव इति वदन्ति । भाष्येऽपीत्थं व्युत्पाद्य पक्षान्तरमुक्तमथवाऽन्वयाद्विशेषणम्भविष्यतीति । एतत्पक्षे राजाद्युपसर्जनपदे वृत्तौ स्वार्थस्य त्यागे एव पुरुषादिपदमेव राजसम्बन्धविशिष्टपुरुषे शक्तमिति यथा चम्पकादिपुष्पाणामभावेऽपि तदीयामोदान्वयमात्रेण चम्पकपुटमित्यादिव्यवहारस्तद्वत्पुरुषादिपदेन राजसम्बन्धवत्पुरुषादीनाम्प्रतिपादनेन राजत्वविशिष्टस्य तत्र भानाद्राजपदार्थः पुरुषे विशेषणमिति व्यवहारः । एतत्पक्षे जहति पदान्युपसर्जनीभूतानि स्वार्थं यस्यामिति जहत्स्वार्थेत्यस्यार्थः । अजहत्स्वार्थापक्षे तु नैवम्, अजहत्स्वार्थापक्ष एव व्यपेक्षा सामर्थ्यमेक इत्यनेनोक्तः । अन्य इति । अजहत्स्वार्थापक्षे प्रागुक्तार्थके सः अन्यपदार्थः । इत्याशय इति । स्त्रियां

र्थापक्षे तु स्त्रीनिष्ठसंख्यासमर्पकयोस्त्रिचतुरोरिति विवक्षितोऽर्थः । "प्रत्ययोत्तरपदयोश्च" (पा०सू०७।२।९८) इत्येतत्सूत्रगतभाष्यग्रन्थसन्दर्भश्चेह प्रमाणम् । **अनित्यत्वादिति ।** "इकोऽचि" (पा०सू०७।१।७३) इत्यज्ग्रहणं चेह लिङ्गम् । तद्धि सम्बुद्धौ नुमं वारयितुं कृतम् । भ्यामादिषु सत्यपि नुमि तल्लोपसम्भवात् । सम्बुद्धिश्च लुका लुप्तेति प्रत्ययलक्षणेन नुमः प्राप्तिर्वाच्या । प्रत्ययलक्षणं च "न लुमता"(पा०सू०१।१।६३) इति निषेधस्यानित्यतां विना दुर्लभमित्याकरे स्पष्टम् । न चेदमनित्यत्वं सम्बुद्धिगुणमात्रविषयकमित्यभिनिवेष्टव्यम् । लक्ष्यानुरोधेनान्यत्रापि

पक्षेऽन्यपदार्थस्य समुदायशक्यत्वात् । यदि स्त्रीवाचकतात्पर्यास्यधिकरणत्वविवक्षेत्युच्यते, तदा अजहत्स्वार्थत्वेऽपि तुल्यमिति ।

तल्लोपसम्भवादिति । पञ्चत्रपुभ्य इत्यादौ समुदायभक्तो नुम् नावयवस्येगन्तत्वविघातक इतीगन्तोत्तरपदद्विगुत्वप्रयुक्तपूर्वपदप्रकृतिस्वरोऽन्तरङ्गत्वात् , नुमः पूर्वमेव स्वरप्रवृत्तेश्च अकृतव्यूहपरिभाषा त्वनित्या । अतिराभ्यामित्यत्रादि नुमं बाधित्वा परत्वादात्वं "वृद्ध्यौत्व" इत्यत्र वृद्धिशब्दावहितवृद्धेरेव ग्रहणान्न पूर्वविप्रतिषेधेन नुमिति शङ्क्यम् । प्रियतिसृभ्यामित्यादावपि नुमः परत्वात्तिस्रादेश एव । एतेन निर्दिश्यमानत्रिशब्दस्य व्यवहितत्वादादेशो न स्यादित्यपास्तम् । शुचीनामित्यादौ "नुम-

---

वर्तमानवादिन इत्यादिः । तुल्यमिति—तथा चाजहत्स्वार्थापक्षविशेषोपादानमफलमिति भावः । समुदायघटकत्वेन स्त्रीयां यद्यपि वृत्तिस्तथापि त्रिशब्दमात्रे न पर्याप्तिसम्बन्धेन स्त्रीवाचकत्वम् । प्रकृते च तादृशी विवक्षाभिप्रेतेत्याशयेन शङ्कते—यदीति । तुल्यमिति । प्रियत्रिरित्यादावुक्तयुक्तिद्वयकृतभेदाभाव इत्यर्थः । एतेन ग्रन्थेन यस्त्वित्यादिना यत्प्रसादकारमतन्दर्शितन्तदेव युक्तन्तु मूलोक्तमिति दर्शितम् ।

ननु "इकोऽचि"इति सूत्रेऽज्ग्रहणाभावे भ्यामादौ नुमः प्रवृत्तिस्वीकारे या इष्टापत्तिः सत्यपि नुमि तल्लोपसम्भवादित्यनेन दर्शिता सा न युक्ता, पञ्चत्रपुभ्यामित्यादौ परत्वान्नुमि तस्य लोपेऽपि स्वरविधौ नलोपस्यासिद्धत्वेनानिगन्तत्वात्"इगन्तकाले"इत्यादिसूत्रविहितस्वरानापत्तेरत आह—पञ्चेति । प्रकृतिस्वर इति । सिद्ध इति शेषः । अन्तरङ्गत्वादिति । नुमागमापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वादित्यर्थः । नुम्विभक्तिसापेक्षत्वेन बहिरङ्ग इति भावः । एवञ्च नुम इगन्तत्वविघातकत्वमभ्युपेत्योक्तम् । नन्वकृतव्यूहपरिभाषया तर्हि पूर्वं स्वरो न भविष्यतीत्याशङ्कायामाह—अकृतेति । अनित्या । "छ्वोः"इतिसूत्रे सतुक्कग्रहणादिति शेषः । तथाच—"असिद्धम्"इति परिभाषया: नुमः पूर्वं स्वरो भविष्यतीति भावः । नन्वेवमप्यतिराभ्यामित्यादौ नुमः समुदायभक्ततयाऽवयवस्य रैशब्दस्य हलादिविभक्तिपरत्वाभावादात्वन्न स्यादत आह—अतिराभ्यामित्यत्रेति । नन्वाकारस्य वृद्धिसञ्ज्ञकत्वेन पूर्वविप्रतिषेधेनादौ नुमागम एव स्यादित्याशङ्कां वारयति—वृद्ध्याविति । उक्तरीत्या प्रियतिसृभ्यामित्यत्र तिस्रादेशप्रवृत्तिशङ्कां वारयति—प्रियेति । नन्वेवमपि शुचीनामित्यादौ पूर्वप्रतिषेधेन नुटि सति नुमागमेन लोपे तस्यासिद्धत्वादिन्नन्तत्वेन दीर्घो न स्यादिति शङ्कां वारयति—शुचीति । तथाच लक्ष्यानुरोधेन सकृद्गतिन्यायस्यैव प्रवृत्त्या दोषपरिहारो भविष्यतीति भावः । बहुमिरित्यत्र नुमागमेन लोपेऽपि तस्यासिद्धतया नान्तसङ्ख्यावाचकत्वेन षट्त्वात् "षट्त्रि"इति

क्वचित्तदभ्युपगमे बाधकाभावात्। तथा च प्रियतिसृ प्रियत्रि इति रूपद्वयमपि उक्तरीत्यैव कैयटेन समर्थितम्।

पूर्वविप्रतिषेधेनेति। न चात्र प्रमाणाभावः। प्रियतिसृणि इत्यादिभाष्योदाहरणस्यैव तत्र प्रमाणत्वात्। **द्विरत्वे सत्याविति।** विभक्तिसंनिपातकृतमपि त्यदाद्यत्वं टापो निमित्तम्। सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वात् "न यासयोः" (पा० सू० ७।३।४५) इति ज्ञापकाच्चेति भावः। **इयादेश इति।** अजादौ य इयादेशो विहितः स उपसर्जनत्वे पुंसि विद्यमानस्य स्त्रीशब्दस्यौसादिषु चतुर्ष्वेव न त्वन्यत्र, गुणनाभावादिभिः पूर्वोक्तैर्बाधितत्वादित्यर्थः।

"नेयङुवङ्स्थानावस्त्री" (पा० सू० १।४।४६) ॥ तिष्ठतो ययोरिति स्थानौ अधिकरणे ल्युट्। इयङुवङोः स्थानाविति षष्ठीसमासः। फलितामाह-**इयङुवङोः स्थितिर्ययोरिति।** यत्रेयङुवङो निष्पद्येते तत्रैवायं निषेधः। यत्र त्वपवादेन बाध्येत तत्र न निषेध इत्येतदर्थं स्थानग्रहणम्।

"वामि" (पा० सू० ७।३।४५) ॥ यद्यपि प्रकृतो निषेधोऽनेन विकल्प्यत इति प्राञ्चः। तथाऽपि निषेधविकल्पे विधिविकल्प एव फलति। तथा च लाघवात् स एव सूत्रार्थं उचित इत्याशयेनाह-**वा न-**

चिरः" (का० वा०) इति पूर्वविप्रतिषेधेन सकृद्गतिन्यायेन नुमोऽप्राप्त्या तत्र "इन्हन्" (पा०सू० ६।४।१२) इति नियमाद्दीर्घो न स्यादिति न शङ्क्यम्। बहुभिः कुलैरित्यत्र नुमि षट्त्वेऽपि "झल्युपोत्तमम्" (पा० सू० ६।२।२८) इत्यस्य प्राप्त्या तदभावेऽपि बहुशब्दस्यान्तोदात्ततया न स्वरे विशेषः। न चोत्तरार्थं, तत्रैव कर्तुं युक्तत्वादित्यन्यत्र विस्तरः। **प्रियतिसृ इति।** तथैव भाष्ये उदाहृतत्वेनानङि "न लुमता" (पा० सू० १।१।६३) इति निषेध एवेति बोध्यम्। अनित्यत्वे प्रमाणमाह—**न यासेति।** चो हेतौ।

षष्ठीसमास इति। इयङादिस्थित्यधिकरणत्वेन क्वचिद्दृष्टावित्यर्थः। तेन हे श्रीरित्यादौ निषेधसिद्धिः।

स्वरापत्तिरिति शङ्कां वारयति—बहुभिरित्यादिना। षट्त्वेऽपि—नलोपस्यासिद्धत्वात्षट्त्वेऽपि। तदभावेऽपीति। अज्ग्रहणसत्त्वे तदभावेऽपीत्यर्थः। अन्तोदात्ततयेति। फिट्त्वेनेत्यादिः। उत्तरार्थम्—तृतीयादिष्विति सूत्रार्थम्। युक्तत्वात्। स्वरितत्वाकल्पनेन तत्रैव पाठस्य युक्तत्वादिति शेषः। अन्यत्र—भाष्यादौ। ननु निषेधानित्यत्वेन प्रियतिसृशब्दे यदि तिस्रादेशस्तदा तथैवानङपि स्यादत आह—तथैवेति। सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वे प्रकृते ज्ञापकान्तरस्योपन्यस्तमिति चकारासङ्गतिरत आह—चो हेताविति। स्थानग्रहणलभ्यार्थस्योपलक्षणत्वाभिप्रायेण व्याचष्टे—इयङादीति। तेन—उपलक्षणत्वस्य सूचनेन। निषेधसिद्धिरिति। श्रियावित्यादावियङः स्थितेः

दीसंज्ञौ स्त इति। "ङिति ह्रस्वश्च" (पा० सू० २।४।६) इति सूत्रेऽप्येवमेव। **कथं तर्हीति**। उवङ्स्थानत्वेन नदीत्वाभावात् ह्रस्वोऽनुपपन्न इत्याक्षेपः। **बह्व इति**। केचित्तु "वामि" (पा०सू० १।४।५) इत्यतो वाग्रहणमिहापकृष्य व्यवस्थितविभाषां चाश्रित्य समादधुः। त-

---

ह्रस्वोऽनुपपन्न इति। "नेयङ्" (पा०सू०१।४।४) इत्यत्रेयङादिनाङ्गाक्षेपात् यत्र नदीकार्याश्रयेऽङ्गे बाधकाबाधितेयङादिसत्ता क्वचित्प्रयोगे दृष्टा तस्य तदवयवस्य च सत्वादिति भावः। उपलक्षणत्वे मानन्तु "यूस्त्र्याख्यौ" इति सूत्रस्थभाष्यमेव। तत्र हि आध्यै प्रध्यै इत्यादौ आसमन्ताद्धीर्यस्येत्यर्थकेऽवयवस्य स्त्रीविषयत्वादित्यर्थेऽवयवस्य स्त्रीविषयत्वात्सिद्धमिति चेदियङ्स्थानस्य निषेधो यण्स्थानेऽपि स्यादवयवस्येयङ्स्थानत्वादित्याशङ्क्य सिद्धन्त्वङ्गरूपग्रहणात्। "यस्याङ्गस्य इयङुवङौ भवतस्तस्येदङ्ग्रहणमिति नचैतस्याङ्गस्येयङुवङौ भवत"इत्युक्तम्। "वामि" अत्र केचित् 'वाचि ह्रस्वश्च'इत्येकयोग एव कर्तव्ये "वामि" "ङिति ह्रस्वश्च"इति सूत्रद्वयकरणङ्किमर्थमिति, अत्राहुः—श्रियै श्रिया इत्यादावाट्सम्पादकतया नदीसञ्ज्ञाया आश्रितार्थतया श्रीणामित्यत्र नुट्प्रयोजकत्वञ्च स्यात्सन्निपातपरिभाषाविरोधादिति सुदत्यामित्यादौ "नद्यृतश्च" इति कबापत्तेश्चेति परे। अन्ये परेतु सूत्रद्वयकरणमुभयोः सूत्रयोर्विभिन्नव्यवस्थासिद्धय इति कल्प्यते। "वामि"इति सूत्रं वृत्तावङ्गस्य स्त्रीत्वेऽस्त्रीत्वे च "ङिति"इतिसूत्रन्तु यदा वृत्तौ प्रवर्तते, तदा इयङुवङ्स्थानिनोः ह्रस्वस्य च तदन्ताङ्गस्य च स्त्रीत्व एव। नचैवंसति श्रीशब्दात्कनि लुपि च श्रियै ब्राह्मणाय श्रिये ब्राह्मणायेति न स्यात्। इयङ्स्थानिनः पुंस्त्वादिति वाच्यम्। "लुपि युक्तवत्" इत्यनेन प्रत्ययार्थनिष्ठलिङ्गप्रयुक्तकार्याभावस्यातिदेशात्। एवञ्च प्रत्ययार्थनिष्ठं यत्पुंस्त्वन्तत्प्रयुक्तस्याङ्गस्य स्त्रीत्व एवेति नियमप्रयोज्यस्य विकल्पाभावस्याभाव एव। यथा चञ्चाः पश्येत्यत्र प्रत्ययार्थनिष्ठपुंस्त्वाभावातिदेशेन नत्वाभावो भवति; तद्वत्। नचैवम् 'चञ्चा अभिरूप' इति भाष्यतीयप्रयोगस्याप्यसङ्गतिः, "विशेषणानाञ्चाजातेः" इत्यनेन विशेषणे पुंस्त्वाभावातिदेशस्य प्राप्तेरिति वाच्यम्, "मनुष्यलुपि प्रतिषेध" इत्यनेन प्रतिषेधात्। एवञ्च विशेष्यस्य न्यायप्राप्तं यत्पुंस्त्वन्तदव च्छिन्नसामानाधिकरण्यादभिरूपपदस्य पुंस्त्वम्। अत एव लुबन्ते शकट्यै ब्राह्मणायेत्यत्रापि विकल्पो भवत्येव। यथा दारादिशब्दानां शक्तिस्वाभाव्याच्छास्त्रीयापचयरूपपुंस्त्वाभिधायकत्वन्तथा लुबन्तस्य "लुपि युक्तवत्"इत्यनेन प्रकृतिगतलिङ्गातिदेशाच्छास्त्रीयोपचयरूपस्त्रीत्वाभिधायकत्वं स्वीक्रियते इति वदन्ति। ननु "ङिति" इति सूत्रेऽनुवृत्तं यप्यू इति तद्विभक्तिविपरिणामेन य्वोर्ह्रस्वावित्येतदर्थकज्ञातमिति पुनर्यू इत्यस्य विशेष्यस्य कथं लाभ इति चेन्न। ह्रस्वश्चेति चकारस्य ह्रस्वातिरिक्तसंज्ञिसमुच्चायकतया ऽक्लृप्तकल्पनापेक्षया प्रकरणप्राप्तस्य यूइत्यस्य समुच्चये लाघवात्। 'हे सुभ्रु' इत्यत्र "नेयङुवङ्" इत्यस्य यथा प्राप्तिस्तद्दर्शयति—इयङादीत्यादिना। अङ्गाधिकारे ऽस्य सूत्रस्यापाठादाह—आक्षेपादिति। बाधकाबाधितेति। तेन प्रकृष्टा धीः प्रधीः प्रध्यै इत्यत्र न निषेधस्तत्र यणादेशे नेयङो बाधस्य सत्वादिति भावः। नचाक्षिप्तार्थस्य शाब्दबोधे मानाभावेनाङ्ग घटितवाक्यार्थबोधः कथमिति वाच्यम्, "यूस्त्र्याख्यौ" इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येनाक्षिप्तस्याप्यङ्गस्य तत्र भानाङ्गीकारात्। तत्र इक्किब्लुप्समासस्थले 'कुमार्यै ब्राह्मणाय' 'खरकुट्यै ब्राह्मणाय' 'अतितन्त्र्यै' 'अतिलक्ष्म्य' इत्यत्र च नदीसंज्ञासिद्ध्यर्थं "प्रथमलिङ्गग्रहणञ्च" इति वार्तिककृतोक्तम्, यः शब्दः प्रथमं स्त्रीत्वविशिष्टार्थमाह पश्चात्तु प्रकारान्तरेणार्थान्तरं लिङ्गान्तरयुक्तम्प्रतिपादयति तस्यापि नदीसञ्ज्ञा भवतीति तदर्थः। "तत्तर्हि वक्तव्यन्न वक्तव्यम् अवयव स्त्रीविषयत्वात्सिद्धम्"। अवयवो ऽत्र स्त्रीविषयस्तदाश्रया नदीसञ्ज्ञा भवतीत्येवंरीत्या तस्य वार्तिकस्य प्रत्याख्यानङ्कृत्वा "अवयवस्त्रीविषयत्वात्सिद्धम्"इति चेदि-

न्मन्दम्। तथा सतीह नञ्ग्रहणस्य "वामि" (पा०सू० १।४।५) इत्युत्तरसूत्रस्य च वैयर्थ्यापत्तेः। अन्ये तु सामान्ये नपुंसकमिति कथंचित्समादधुः।

"न षट्" (पा०सू०४।२।२०)॥ स्त्रियां (१)यदुक्तं तन्न भवतीति व्याख्यानादनन्तरो ङीबिव व्यवहितष्टाबपि निषिध्यत इत्याशयेनाह-**ङीप्टापौ नेति। राः पुंवदिति।** रैशब्दस्य स्त्रीलिङ्गताया अपि स्मरणादिति भावः। तथा च क्षीरस्वामी 'रात्येनं राः स्त्रीत्येके' इति। "स्त्रियां नौस्तरणिस्तरिः" इत्यमरः।

इत्यजन्ताः स्त्रीलिङ्गाः॥

निषेध इति भावः। कथं चिदिति। अनेन सीताविरहिणो रामस्य वाक्ये सीताया एव विवक्षितत्वेनेदमप्यप्रयोजकमिति सूचितम्। "नञ्घटितमनित्यम्" इति तु भाष्यानोक्तत्वान्न लक्ष्यसंस्कारोपयोगि।

इत्यजन्ताः स्त्रीलिङ्गाः॥

यङुवङ्स्थानप्रतिषेधे यण्स्थानप्रतिषेधप्रसङ्गो ऽवयवस्येयङुवङ्स्थानत्वात्। 'आध्यै' 'ब्राह्मण्यै' इत्याशंक्य सिद्धन्त्वङ्गरूपग्रहणात्। यस्याङ्गस्येयङुवङौ भवतस्तस्येदङ्ग्रहणञ्चैतस्याङ्गस्येयङुवङौ भवत इत्युक्तमिति प्रतिपादितम्। एवञ्च प्रकृष्टा धी यस्या यस्य वा प्रधीरित्यत्रावयवस्य धीशब्दस्य नदीसञ्ज्ञा ऽस्त्येवेति भावः। रामस्य वाक्ये इति। रामेण कृतसीतापहारे रामविलापोऽयम्। सीताया इति। हे सुभ्रु इत्यस्य हे सीते इत्यर्थ एव कवितात्पर्यम्। इदमपि–सामान्ये नपुंसकत्वमपि। केचित्तु सुभ्रु क्रियाविशेषणमित्याहुः, तच्चिन्त्यम्। हे इत्यस्यानन्वयापत्तेः धात्वर्थफलाभेदान्वयविवक्षायाङ्क्रियाविशेषणानाङ्कर्मत्वक्लीबत्वयोरङ्गीकाराच्च। वस्तुतस्तु हापितः इति विधिना त्वयाऽहं हापितस्त्याजितः हेसुभ्रु त्वङ् क्वासि इत्येवं बहु विललापेत्यर्थः। एवञ्च विरहपीडितत्वादनवधानतया तथोक्तौ विरहस्य पुष्टता गम्यत इति काव्यगुणत्वेन यत्परममूले प्रमाद एवायमित्यनेनावधानलक्षणः प्रमादोऽभिहितः, स एव समाधिर्युक्त इति बोध्यम्। अत्र प्राचीनोक्तं समाधानन्निरस्यति—नञ्घटितमिति॥

इत्यजन्तस्त्रीलिङ्गविवरणम्।

वि० (१) "नषट्स्वस्रादिभ्यः" (पा० सू० ४।१।१०) इत्यत्र "टाबृचि" (पा० सू० ४।१।९) इत्यतष्टापः "ऋन्नेभ्यः" (पा० सू० ४।१।५) इत्यतो ङीपश्चानुवृत्त्योभयनिषेधेन "डाबुभाभ्याम्" (पा० सू० ४।१।१३) इत्यत्र "नषट्स्वस्रादिभ्य" इत्यनुवृत्त्या डापो निषेधाच्चेति भावः॥

अथाजन्तनपुंसकलिङ्गाः ।

"अतोऽम्" (पा०सू०७।१।२४) ॥ **स्वमोरिति ।** अमोऽम्विधानं (१)लुग्बाधनार्थम् । **अम् स्यादिति ।** एतच्च प्राचामनुरोधाद्व्याख्यातम् । संयोगान्तलोपो झल इत्यभिप्रायेण वा । वस्तुतस्तु म् इत्येव पदच्छेदो लाघवात् । तत्र सोर्मे कृते ज्ञानमिति सिद्धम् । द्वितीयकवचने तु "आदेः परस्य" (पा०सू०१।१।५४) इत्यकारस्य मकारे कृतेऽन्त्यस्य मस्य संयोगान्तलोपे सिद्धमिष्टम् । यत्तु वदन्ति—एवं सति "सुपि च" (पा०सू०७।३।१०२)इति दीर्घत्वं स्यादिति, तन्न । सन्निपातपरिभाषाविरोधात् । यदपि दीर्घविधौ सा न प्रवर्तत इति, तदपि न । "रुधादिभ्यः श्नम्" (पा०सू०३।१।७८) "श्नान्नलोपः" (पा०सू०६।४।२३) इति सूत्रयोः "सुपि च"(पा०सू०७।३।१०२)इति दीर्घत्वे सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तेर्भाष्यकृता ध्वनितत्वात् । कैयटेनोपपादितत्वाच्च । यदप्याहुः—अतिजरसमिति न सिद्ध्येदिति, तदपि न । द्वितीयैकवचने हि "अतोऽम्" (पा०सू०७।१।२४) इति बाधित्वा परत्वाज्जरसि कृते सन्निपातपरिभाषया लुकोऽप्र-

---

अथाजन्तनपुंसकलिङ्गाः ।

झल इत्यभिप्रायेणेति । एकवाक्यतया झल एव लोप इत्यभिप्रायेणेत्यर्थः । **संयोगान्तलोप इति ।** झल्ग्रहणस्य तत्रापकर्षेऽपि वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तेन च पूर्ववाक्यस्य यण्व्यतिरिक्तेऽझल्यपि क्वचित्प्रवृत्तिरिति भावः । **सन्निपातेति ।** ह्रस्वाकारसन्निपातेन जातस्य तद्विघातकत्वायोगादिति भावः । **परत्वाज्जरसीति ।**

अथाजन्तनपुंसकलिङ्गाः ।

वक्ष्यमाणरीत्या म् इतिच्छेदेऽपीष्टसिद्धिरित्यभिप्रायेणाह—एकेति । तेन च—संयोगान्तस्य झलो लोप इति वाक्येन च । पूर्ववाक्यस्य—"संयोगान्तस्य लोप" इति वाक्यस्य । क्वचिदिति । एतच्च "यणः प्रतिषेधो वाच्य" इत्यनेन फलभेदायोक्तम् । सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तिमुपपादयति—ह्रस्वाकारेति । जातस्येति । मादेशस्येत्यर्थः । मूले—भाष्यकृता ध्वनितत्वादिति । तत्र हि श्नमः शित्करणं किमर्थमिति विचारे शकाराभावेनान्तलोप इत्यस्य यज्ञानामित्यत्रातिप्रसङ्गमाशङ्क्य दीर्घे जाते नास्ति लोपस्य प्राप्तिरिति पूर्वपक्षिणा शङ्किते परत्वाद्दीर्घं बाधित्वा नलोपः स्यादिति सिद्धान्तिनोक्तम् । तत्र कैयटः यज्ञानामित्यत्र दीर्घस्य हिनस्तीत्यत्र नलोपस्य चरितार्थतया परत्वान्नलोपः स्यात् । यद्यपि लोपात्परत्वात् "सुपि च" इति दीर्घः सम्भवति, तथापि सन्निपातपरिभाषया न भवि-

वि० (१) 'येननाप्राप्तिन्यायादिति शेषः । तथाहि—"स्वमोर्नपुंसकात्" (पा० सू० ७।१।२३) इत्येतदप्राप्तियोग्ये चारितार्थ्याभावविशिष्टाकृते चारितार्थ्याभावविशिष्टा "स्वमोर्नपुंसकात्" (पा० सू० ७।१।२३) इत्येतत्प्रवृत्तिसम्भावनाप्रयोज्या या "अतोऽम्" (पा० सू० ७।१।२४) इति शास्त्रवैयर्थ्यसम्भावना तादृशसम्भावनारूपतृतीयबाधबीजस्य "अतोऽम्" (पा० सू० ७।१।२४) इति शास्त्रे सत्वादिति भावः ॥

परे तु "जराया" (पा०सू०७।२।१०१) इति सूत्रोक्तेनाजरांसीत्यत्र 'नुमूजरसोः प्राप्तयोर्विप्रतिषेधेन जरस्' इति भाष्यप्रामाण्येन पूर्वविप्रतिषेधात् पूर्वं विभक्त्यादेशप्रवृत्तिरधिकविभक्त्यर्थापेक्षजरसादेशापेक्षया विभक्त्यादेशानामन्तरङ्गत्वाद्वाऽवश्यं वाच्या। अन्यथा शिभावात्पूर्वमेव जरसः प्रवृत्तौ नुमा तस्य विप्रतिषेधविचारासङ्गतिः स्पष्टैव। अत एव "टाङसि" (पा०सू०७।१।१२) इति सूत्रे कैयटेनोक्तम्, भाष्यकारस्तु सन्निपातपरिभाषया जरसादेशमनभ्युपयन्नतिजरेणातिजरादिति भाव्यं न त्वतिजरसिन अतिजरसादिति गौरवमुद्भावितवान्' इति। भवद्रीत्या परत्वात्पूर्वं जरसादेशे इनाद्यप्राप्त्याः तदभावपक्षे तस्याप्राप्त्या परिभाषया जरसादेशमनभ्युपयन्नित्यस्यासङ्गतिः स्पष्टैवेत्युच्यते (१)तदाऽत्राप्यन्तरङ्गत्वादतोऽमि तया जरसभाव एवोचितः। न च तत्र नाकारान्तसन्निपातलक्षणमेवाजादित्वं किं तु तदभावेऽपि एषा तु सन्निपातलक्षणविधिप्रवृत्तिं विना न यस्य प्रवृत्तियोग्यता तत्रैवेति वाच्यम्। मानाभावात्। "टाङसि" (पा०सू०७।१।१२) इति सूत्रस्थेनातिजरेणेत्यतद्विषयककैयटेन विरोधाच्च(२)। एवं च जराशब्दविषयं परत्वादिनादीन्बाधित्वा जरसित्यादि मूलमन्नत्यमनोरमा च प्राचा-

---

भ्यति "नामि" इति दीर्घं तु सन्निपातपरिभाषा न प्रवर्तते आरम्भसामर्थ्यात्। यद्यपि "कष्टाय क्रमणे" इतिनिर्देशेन "सुपि च" इतिदीर्घेऽपि सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वादप्रवृत्तिरिति लभ्यते, तथाप्यन्यत्रानित्यत्वे न मानमिति तात्पर्यम्। अत एव परिभाषेन्दुशेखरे यादेशः "सुपि च" इति दीर्घत्वेऽस्येत्युक्तम्। वस्तुतस्तु "एङ् ह्रस्वात्" इतिसूत्रे 'हे कुल' इत्यादेः साधनाय वैयधिकरण्येनान्वयरूपस्य प्रयासस्य भाष्ये कृतत्वेनास्मिन्पक्षे तस्य वैयर्थ्यापत्त्या म् इति छेदो भाष्यविरुद्ध इति बोध्यम्। मूलन्दूषयति—परेत्वत्यादिना। प्राप्तयोरिति। कुण्डानि अतिजरस इत्यत्र चरितार्थयोरित्यादिः। पूर्वम्—जरसादेशात्पूर्वम्। पक्षान्तरमाह—अधिकेति। अधिका व्यापिका या विभक्तिर्यस्मिन्निमित्तत्वेन स अधिकविभक्तिर्जरस् तदपेक्षयेत्यर्थः। अन्तरङ्गताचेति पाठः। अन्यथा—उक्तरीत्यनङ्गीकारे। असङ्गतिरिति। तदा तस्यासर्वनामस्थानत्वेन मः प्राप्त्याभावेन विप्रतिषेधविचारासङ्गतिः, मम तु जरसादेशात्प्राक् शिभावे तस्य सर्वनामस्थानत्वात्तत्सङ्गतिः। अत्रापि-द्वितीयैकवचनेऽपि। अत इति तपरत्वस्य दीर्घव्यावृत्तिर्न फलम्, "ह्रस्वो नपुंसके" इति ह्रस्वस्यैव सत्वादत आह-अत इतोति। ननु "अतोऽम्" इति सूत्रे म् इति छेदे पूर्वोक्तरीत्या सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तिसम्पादनद्वारा तपरकरणचरितार्थमित्युच्चारणार्थं इत्यसङ्गतमितिचेन्न तस्य ग्रन्थस्यामितिछेदाभिप्रायकत्वात्। एतेन स्वस्यामिति छेद एवाभिमत इति ध्वनितम्। पूर्वोक्तार्थं स्पष्टयति—नत्विति। ननु विभक्तित्वस्यापेक्षायामपि

प्र० (१) तदा इति पदस्य पाठः प्राचीनपुस्तके दृश्यते।

प्र० (२) वस्तुतस्तु विभक्तिसम्बन्धिकार्यमात्रात्प्रागेव जरस्। यत्र जरसादेशस्य परत्वं तत्र "विप्रतिषेधे परम्" (पा० सू० १।४।२) इति परत्वाद् जरस् यथा अजरांसि इत्यादौ श्यादेशं बाधित्वा जरस्। यत्र याडादयः पराः तत्रापि पूर्वविप्रतिषेधाज्जरस् यथा जरसे इत्यादौ याटं बाधित्वा जरस्। अतएव 'जरसोऽवकाशः जरसा जरसे इति भाष्यं सङ्गच्छते। अन्यथा तत्रापि परत्वात् याटि अजादिविभक्तिपरकत्वाभावाज्जरसोऽप्राप्त्याऽवकाशप्रदर्शनमसङ्गतं स्यात्। न च "जराया" (पा०सू० ७।२।१०१) इति सूत्रस्थस्य शब्दरत्नोक्तार्थकस्य "नुमोऽनङ्जरसौ भवतो विप्रतिषेधेन' इति वार्तिकस्य विरोधापत्तिरिति वाच्यम्, अतिजर अस् इत्यवस्थायां परमपि जरसादेशं बाधित्वा नित्यत्वात् "जश्शसोः" (पा० सू० ७।१।२०) इति शिः कस्मान्न भवतीति शङ्कां मनसि सम्भाव्य श्यादेशे कृतेऽपि परत्वान्नुमपेक्षया जरसादेश एव भविष्यतीति जरसादेशस्य नित्यत्वं बोधयितुं तद्वार्तिकप्रवृत्तेः।

वृत्तौ रूपसिद्धिः स्पष्टैव, प्रथमैकवचने तु अतिजरमित्येवेष्यते सन्निपातपरिभाषया जरसादेशस्याप्रवृत्तेः । अत इति तकार उच्चारणार्थः । **भसंज्ञायामिति ।** "सुडनपुंसकस्य" (पा०सू०१।१।४३) इति पर्युदासेनासर्वनामस्थानत्वादिति भावः ।

"यस्य" (पा०सू०६।४।१४८) ॥ इश्च अश्च यं तस्य । तदाह—**इवर्णावर्णयोरिति । औङः श्यामिति ।** विभक्तित्वापेक्षया श्यामिति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः ।

"जश्शसोः" (पा०सू० ७।१।२०) ॥ जसा साहचर्यात् शसपि सुबेव गृह्यते । तेनेह न कुण्डशो ददाति ।

"शि" (पा०सू०२।२।४२) ॥ शीत्यविभक्तिको निर्देशः । महासंज्ञाकरणं पूर्वाचार्यानुरोधात् । **अन्यतमस्य त्विति ।** एवं च 'सामान्यादिष्वन्यतमत्' इत्यादिप्रयोगाः प्रामादिका एवेति भावः । **सोरमादेश इति ।** यत्तु प्राचोक्तम्-स्वमोरमादेशे वा जरसिति, तद्भाष्य-

---

मनुसारेणेति तदाह-एकवचने त्विति । तत्रापीत्यर्थः । अत इतीति । न तु तपरसूत्रप्रवृत्त्यर्थ इत्यर्थः । नपुंसके ह्रस्वावश्यम्भावाद् व्यावर्त्याप्रसिद्धेरिति भावः ।

ननु तकारस्योच्चारणार्थत्वे 'म्' इति छेदे सन्निपातपरिभाषया दीर्घवारणं कथमिति चेत्, न । यादृशशब्दसन्निपातेन सोरादेशस्तस्य विनाशेनादोषात् । अत एव दाक्षिरित्यादौ अङ्गसंज्ञा अकारान्तप्रकृतिप्रत्ययसन्निपातकृताऽनया परिभाषयाऽल्लोपस्य निमित्तं न स्यादित्याशङ्क्य अनित्यत्वेन भाष्ये समाहितमतस्तस्य सन्निपातस्य शब्दोपात्तत्वाग्रहाभावात् । भाष्यकृता तु मादेशे सन्निपातपरिभाषया सम्बुद्धिलोपाप्राप्तिभिया 'अम्' इत्येव छेदमङ्गीकृत्य "एङ्ह्रस्वात् (पा०सू०६।१।६९) इत्यत्र व्यधिकरणान्वयहल्पदानुवृत्तिरूपगौरवं फलमुखत्वान्न दोषावहमित्यनुसृतम् । परिभाषाऽनित्यत्वेन तु न समाहितम् । तस्यागतिकगतित्वात् । किं च तस्यानित्यत्वे दीर्घापत्तिः । इदमपि तत्रैव भाष्ये ध्वनितमित्यलम् । विभक्तित्वापेक्षयेति । तद्गतविभक्तित्वाश्रयणेन विभक्ताविति विशेष्यापेक्षयेत्यर्थः । सुबेवेति । निरनुबन्धकपरिभाषया तद्धितशसोऽपि ग्रहणमिति न वाच्यम् । येनानुबन्धेन सानुबन्धकत्वं तदनुच्चारण एव तत्प्रवृत्तेः । अनुरोधादिति । तेन स्वशास्त्रस्य प्रामाण्यज्ञापनमिति भावः । तद्भा-

---

तस्य नपुंसकत्वेन क्लीबस्योपपादनासम्भव इत्यत आह—तद्गतेति । साहचर्यपरिभाषावन्निरनुबन्धकपरिभाषाया अपि प्रवृत्तिः स्यादिति शङ्कां वारयति—निरनुबन्धकेति । तदनुच्चारण एवेति ।

नापि "टाङसि" (पा०सू० ७।१।१२) इतिसूत्रस्थकैयटविरोधापादनं युक्तम् । अतिजर आ इति स्थिते जरसोऽभावपक्षे इनादेशे कृते न जरस इति शङ्कोत्थितौ सन्निपातपरिभाषया जरसादेशमनभ्युपयन् इति ग्रन्थस्य प्रवृत्त्या तद्विरोधाभावात् ।

विरुद्धम्। एवं च अजरसं वर्तत इति हे अजरसमिति चापशब्द एव। अजरसं पश्येति तु प्रयोगः साधुः। किं तु अमादेशे कृते जरस् इति प्राच उक्तिरेवासाध्वी; परत्वाज्जरसो न्याय्यत्वात्, पूर्वविप्रतिषेधे प्रमाणाभावाच्च।

"सान्तमहतः संयोगस्य" (पा०सू०६।४।१०)॥ सान्तेति पृथक्पदं लुप्तषष्ठीकम्। संयोगस्येत्यनेन समानाधिकरणमिति व्याचष्टे—**सान्तसंयोगस्येति**। **उपधाया इति**। उपधाग्रहणं पूर्वमात्रोपलक्षणं पारिभाषिकार्थस्येहासम्भवात्। **मासश्छन्दसीति**। मासित्यस्य तकारः स्यात् भादौ प्रत्यये छन्दसीति वाक्यार्थः। माद्भिः शरद्भिर्दुरोदरं तव इत्युदाहरणम्।

"ह्रस्वो नपुंसके" (पा० सू० १।२।४७)। इह ह्रस्वश्रुत्या 'अच' इत्युपस्थितम्। तेन प्रातिपदिकस्य विशेषणात्तदन्तविधिरित्याह—**अजन्तस्येति**। प्रातिपदिकस्याच इति तु न व्याख्यातम्। सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैयधिकरण्यस्यान्याय्यत्वात्, सुवाग्ब्राह्मणकुलमित्यादौ अतिव्याप्तेश्च। **साक्षिपातेति**। अवर्णमाश्रित्य कृतो

ष्येति। सन्निपातपरिभाषया विभक्त्यादेशे जरसभावस्य "जरायाः" (पा० सू० ७।२।७७) इतिसूत्रे भाष्ये स्पष्टमुक्तेरिति भावः। पश्येति त्विति। तुनाऽत्रारुचिर्बोधिता। तद्बीजं तूक्तम्। अवर्णमिति। ह्रस्वत्वविशिष्टमवर्णमित्यर्थः। यादे-

---

ज्ञापकसाजात्यादिति शेषः। तेन–प्राचीनोक्तसंज्ञाकरणेन। सन्निपातपरिभाषयेति। अस्य तृतीयान्तस्य जरसभावेऽन्वयः। मूले–सान्तेति पृथक्पदमिति। इदमत्र बोध्यम्–पृथक्पदञ्च न बहुव्रीहिसंज्ञकम्, किन्तु समासात्मकलुप्तषष्ठीकपदद्वयसमुदायरूपम्। अत एव हंस इत्यत्र न दीर्घः। सेति संयोगस्य समानाधिकरणं विशेषणम् तदन्तसंयोगस्य लाभः, अङ्गस्येतितु प्रकृतन्तदन्तपदार्थं चरमावयवेऽन्तपदार्थश्च सान्तसंयोगस्य विशेषणमिति सम्बुद्धिभिन्नसर्वनामस्थानपराङ्गचरमावयवाभिन्नसान्तसंयोगस्य यो नकारस्तदुपधाया इत्यर्थात्। ननु सर्वनामस्थानस्य सान्तसंयोगविशेषणत्वेन निर्दिष्टपरिभाषया हंस इत्यादौ न दोष इति चेत्, न। प्रत्ययस्याङ्गांशे उत्थिताकाङ्क्षत्वेन तद्विशेषणत्वस्य न्याय्यत्वात्। अत एव "अनन्त्यविकार" इतिपरिभाषया हसशिरांसीत्यादिप्रयोजनान्युपपद्यन्ते। "ष्यङः सम्प्रसारणम्" इति सूत्रभाष्ये निमित्तस्य कार्यिविशेषणत्वकल्पनेनोक्तपरिभाषायाः प्रयोजनान्यथासिद्धिप्रदर्शनन्तु शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थम्। अत एव परिभाषाया आवश्यकत्वाभिप्रायेण तत्सूत्रव्याख्यानशेषे वदात्तनिर्देशात्सिद्धमित्युपसंहारः कृतो भगवता। तथा परिभाषया हंसो व्यंसक इत्यत्र दोषपरिहारस्तु न सम्भवति, अन्त्यसदेशानन्त्यसदेशयोर्युगपत्प्राप्त्यभावेन तस्याः प्राप्त्यभावात्। नच हंसइत्येतत्सिद्धये या रीतिरुक्ता तयैव हंसशिरांसीत्यत्र दोषाभावे सिद्धे "अनन्त्यविकार" इतिपरिभाषायास्तत्र सञ्चारो विफल इति वाच्यम्, "सान्त" इतिसूत्रस्य यथाश्रुतार्थपक्षाभिप्रायकत्वात्। पारिभाषिकार्थस्य अन्त्यादव्यवहितपूर्वस्य श्रीपायेत्यत्र सन्निपातपरिभाषया दोषाभावप्रतिपादनं यत्परममूले कृतन्तदुपपादनमवर्णमाश्रित्येत्यादिना मूले कृतन्तन्नोपपद्यते, यादेशोपजीव्यस्य ह्रस्वाकारस्य दीर्घेणैव निवर्तनात्तस्यासत्त्वेन "आतो धातोः" इत्यनेन तदनिवर्तनादतोऽभावं व्यनक्ति—ह्रस्वत्वविशिष्टमित्यादिना।

यादेशः कथं तल्लोपे निमित्तं स्यात् । एतच्च "एओङ्" (म० सू० ३) सूत्रे "इको गुणवृद्धी" (पा० सू० २।२।३) इति सूत्रे च भाष्ये ध्वनितं कैयटेन प्रतिपादितं शब्दकौस्तुभे निष्कर्षं प्रापितमिति तत एवावधार्यम् । एवं च याधातौ शुभंयाशब्दस्य क्लीबस्य ङयि शुभंय इति माधवेनोदाहृतं तन्नादर्तव्यमिति भावः ।

"स्वमोर्नपुंसकात्" (पा० सू०७।१।२३) ॥ अयं लुक् पूर्वविप्र-

शेऽत इत्यनुवृत्तेस्तत्र यद्यपि "कष्टाय" (पा०सू०३।२।१४) इति निर्देशप्रापित-दीर्घेण ह्रस्वत्वांशो निवर्तितस्तथाप्यवर्णत्वमादेशे ऽनुवर्तते, तदपि चेल्लोपेन निवर्तेत तर्हि परिभाषाविरोधः स्पष्ट एवेति भावः । भाष्ये इति । गाधातोष्टे गुणेन अकारे आर्धधातुकोपदेशेऽदन्तत्वाभावादतो लोपाभावेऽपि पररूपेण सामगस्य सिद्धौ गापोष्टकः कित्करणाल्लिङ्गादाकारस्य गुणो नेति व्यर्थं तत्रेग्ग्रहणमिति भाष्ये उक्तम् । कैयटेनेति । सामगायेत्यत्रासति टकः कित्त्वे एकादेशस्य पूर्वान्तत्वेन ग्रहणाद् आकारस्य धात्ववयवत्वेनातो लोपः स्यात्, कित्त्वेऽतु "आतो लोप" (पा०सू० ६।४।४७) इत्यालोपे धात्वनवयवत्वादप्रवृत्तिरित्याशङ्क्य सन्निपातपरिभाषयाऽकित्त्वेऽपि न आतो लोप इति तेन प्रतिपादितम् । शब्दकौस्तुभे इति । पूर्वोक्तभावश्च तत्रोक्तः । परे तु व्याप्याऽत्वजातियजादिसन्निपातनिमित्तो दीर्घो न स्वसन्निपातविघातकलोपनिमित्तम् । सन्निपातपरिभाषायाश्च सन्निपातलक्षणविधिप्रवृत्तेः प्राक् तन्निमित्तभूतो यः सन्निपातस्तद्विघातकस्य स्वातिरिक्तस्य स्वयमनिमित्तमित्यर्थं इत्याहुः ।

पूर्वविप्रतिषेधेनेति । 'अन्तरङ्गानपि' इत्यस्योपलक्षणमिदम् । अत्रत्यवार्त्ति-

---

तत्र-श्रोपायेत्यत्र, अवर्णत्वम्-अत्वजातिस्त्वनुवर्तते । असतिग्रहणादिति-पूर्वान्तवद्भावलभ्यधात्ववयवत्वस्य "अचः परस्मिन्" इत्यानेनाकारेऽतिदेशादित्यर्थः । इत्याशङ्क्येति । तद्यावृत्त्या चरितार्थकटकः कित्वंकथमाकारस्य गुणो नेत्यर्थं ज्ञापनम्भविष्यतीति भावः। सन्निपातपरिभाषयेति । एतत्परिभाषाप्रवृत्तिश्चोक्तरीत्यैव । अकित्त्वेऽपीति । एतेन कित्वस्य ज्ञापकतोपपादिता । कौस्तुभोक्तरीत्योक्तां ज्ञापकताङ्खण्डयति—परेत्वित्यादिना । व्याप्यात्वजातीति । व्याप्याऽत्वजातिर्यस्मिन्नित्यर्थः । यादेशो लोपस्यानिमित्तमित्यर्थः परिभाषया न लभ्यते । जातिः पदार्थ इति पक्षे तपरसूत्रस्य जातिपक्षप्राप्तसवर्णग्रहणवारकत्वस्यैव सत्वेन यत्र यत्र तपरकरणन्तत्र सर्वत्र व्याप्यजातिनिर्देश एव बोध्यते । एवञ्च प्रकृते "ङेर्यः" इत्यस्य प्रवृत्तौ यादृशव्याप्यजातिविशिष्टसन्निपातो निमित्तन्तस्य, दीर्घेणव निवर्तनातद्विघातकत्वंमलोपस्यास्तीति भावः ।

ननु परिभाषायाः सन्निपातलक्षणो विधिः 'स्वनिमित्तसन्निपातस्य साक्षात्परम्परया यद्विघातकन्तस्यानिमित्तमित्यर्थोऽस्त्विति परिभाषाप्रवृत्तिः स्यादेवेत्यतस्तत्परिभाषार्थमाह—सन्निपातपरिभाषायाश्चेति । परिभाषाघटकतत्पदस्य यच्छब्दसाकाङ्क्षत्वेन यद्व्यक्तिसन्निपातनिमित्तककार्यमग्रिमकार्योपजीव्यम्प्रवृत्तन्तस्य तस्य निमित्तस्य तादृशमग्रिमकार्यं विघातकन्नेत्यर्थ एव लभ्यते । एवञ्च न मूलोक्तरीतिमादाय परिभाषायाः सञ्चारः किन्तु यजादिप्रत्ययत्वावच्छिन्नसन्निपातनिमित्तो दीर्घो लोपे निमित्तन्न भवतीत्येव परिभाषायाः प्रवृत्तिर्भवतीत्याशयः ।

ननु लुकः सर्वापेक्षया बलवत्वस्य सिद्धान्तसिद्धतया ऽतुल्यबलत्वेन पूर्वविप्रतिषेधेनेत्ययुक्तमत-

तिषेधेन त्यदाद्यत्वस्य किमः कादेशस्य च बाधकः । परत्वाद्धि त्यदाद्यत्वे ऽम्भावेन तं कुलमिति स्यात् ।

वृद्ध्यौत्वेति । अतिसखीनि कुलानित्यत्र "सख्युरसम्बुद्धौ" (पा० सू० ७।१।९२) इति णिद्वद्भावादवृद्धिः प्राप्ता, वारिणीत्यत्र तु "अच्च घेः" (पा० सू० ७।३।११९) इत्यौत्वम्, प्रियक्रोष्टूनीत्यादौ तृज्वद्भावः प्राप्तः । ननु नुम्नुटोः को विशेषस्तत्राह—**नामीति** । नुमस्तु अङ्गभक्तत्वात् तस्मिन् सति दीर्घो न स्यादिति भावः ।

"तृतीयादिषु" (पा० सू० ७।२।७४) ॥ **प्रवृत्तिनिमित्तभेदादिति । पुंवदिति ।** अर्थान्नुम्ह्रस्वयोः प्रतिषेधोऽयम् । पीलुशब्दस्य हि वृक्षत्वव्याप्यजातिर्वृक्षे प्रवृत्तिनिमित्तम् । फले तु फलत्वव्याप्यजातिर्वृक्षविशेषप्रभवत्वं वा । उभयथाऽपि पुन्नपुंसकयोर्नैकं(१) प्रवृत्तिनिमित्तमिति भावः ।

"अस्थिदधि" । (पा०सू० ७।१।७४)॥ **अतिदध्नेति** । दधि अतिक्रान्तेनेत्यर्थः । यत्तु प्रियदध्नेति "उरःप्रभृतिषु" दधिमधुशालीति पाठात् नित्यः कप् प्राप्तः, भाष्यकारप्रयोगादेव प्रियदधिशब्दे न भवती-

---

कानुरोधेन त्वेतदुक्तम् । "त्यदादिभ्यश्चेति वक्तव्यम्" (का०वा०) इति हि तत्र वार्त्तिकम् । तं कुलमिति स्यादिति । द्वितीयैकवचन इति शेषः, प्रथमैकवचने तु सं कुलमिति स्यादिति बोध्यम् । नुम्ह्रस्वयोरिति । पुंसि विहितस्य भावस्यातिदेश-

---

आह—अन्तरङ्गेति । मूलासङ्गतिम्परिहरति-अत्रेति । तत्र-भाष्ये, अत्र तुना न्यायसञ्चारेणैव समाधानमुचितन्नतु विप्रतिषेधशास्त्रेणेति ध्वनितम् । मूलासङ्गतिं शेषपूरणेन परिहरति-द्वितीयेति । ननु पुंवद्भावेन पुंसि यत्कार्यं विहितन्तद् भाव एव लभ्यते नत्वभावातिदेश इत्यत आह-पुंसीति । अ-

---

वि० (१) अयम्भावः—यत्प्रवृत्तिनिमित्तत्वं पुंस्त्वस्यान्वयितावच्छेदकं तदेव यत्र नपुंसकस्यान्वयितावच्छेदकं भवति तद्भाषितपुंस्कमित्यर्थः । पिलुशब्दे च वृक्षवृक्षत्वव्याप्य जातिरूपं पुंस्त्वस्यान्वयितावच्छेदकम् । फलत्वव्याप्यजातिरूपश्च नपुंसकत्वस्यान्वयितावच्छेदकमिति न तस्य भाषितपुंस्कत्वमित्यर्थः ।

परे तु—भाषितः पुमान् यया शक्त्या सा भाषितपुंस्का, सा यस्मिन् तद्भाषितपुंस्कम् । अर्शआद्यजिति भावः । तत्वञ्च—प्रवृत्तिनिमित्तविशिष्टशक्तिविशिष्टत्वम् । प्रवृत्तिनिमित्तवैशिष्ट्यञ्च—शक्तौ स्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितनपुंसकत्वनिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वम्, स्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितनपुंसकत्वनिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वम्, इत्युभयसम्बन्धेन । स्वपर्याप्त्यधिकरणत्व, स्वज्ञानाधीनोपस्थितिप्रयोज्यशाब्दबोधजनकत्वप्रकारकतात्पर्यविशेष्यतापर्याप्त्यधिकरणत्व एतदुभयसम्बन्धेन। पीलुशब्दे च यदिवृक्षत्वव्याप्यजातिरूपम्प्रवृत्तिनिमित्तं स्वीक्रीयते, तदा स्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितपुंस्त्वनिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वस्य तदवच्छिन्ननिरूपितशब्दौ सत्वेऽपि स्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितनपुंसकत्वनिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वस्याभावात् । यदि फलत्वव्याप्यजातिरूपम्प्रवृत्तिनिमित्तं स्वीक्रियते, तर्हि तदवच्छिन्न निरूपितशक्तौ स्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितनपुंसकत्वनिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वस्य सत्वेऽपि स्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपितपुंस्त्वनिष्ठप्रकारताप्रयोजकत्वस्याभावान्नदोष इत्याहुः ॥

त्याहुः, तच्चिन्त्यम्। भाष्ये तादृशपाठस्य बहुषु पुस्तकेष्वनुपलम्भात्। स्त्रियान्तु प्रियदध्न्या प्रियदध्न्यै इति केचित्, तन्न। सन्निपातपरिभाषया बहिरङ्गपरिभाषया च ङीपोऽप्रवृत्तेः। तस्मात् पुंसीव स्त्रियामपि अतिदध्नेत्यादिकमेव बोद्ध्यम्।

सुधिनी इति। परत्वान्नुमा इयङ् बाद्ध्यते। **सुधियेति**। पुंवत्त्वपक्षे नुमोऽभावादियङ्। बह्व्यः श्रेयस्यो यस्य तत् बहुश्रेयसी कुलम्। अत्र नपुंसकह्रस्वत्वं न। 'ईयसो बहुव्रीहेर्न' (का० वा०) इति ह्रस्वमात्रस्य प्रतिषेधादिति श्रीपतिपुरुषोत्तमविश्वरूपादयः। अन्ये तु उपसर्जनह्रस्व एव निषिद्ध्यते नपुंसकह्रस्वत्वं तु स्यादेव। बहुश्रेयसि बहुश्रेयसिनी इत्याद्याहुः। 'स्नुः प्रस्थः सानुरस्त्रियाम्' इत्युभयलिङ्गः सानुशब्दः। तस्य नपुंसकत्वे रूपमाह—**स्नूनि, सानूनीति**। पुंसि श-

स्याभावात् ह्रस्वनुमोर्निषेधोऽतिदेशसामर्थ्याद् व्यासिन्यायाश्रयणाच्चेति भावः। 'नविषयस्य' (फि० सू० २६) इति स्वरस्य तु न निषेधो भिन्नकर्तृकत्वात्। विषयपदेन नपुंसकत्वाभावेऽपि तत्प्रवृत्त्यङ्गीकाराच्च। **नुमोऽभावादिति**। ह्रस्वाभावेन नाभावाभावाच्चेयङिति भावः। **उपसर्जनह्रस्व एवेति**। 'ईयसो बहुव्रीहौ पुंवत्' इति हि भाष्ये पठितम्। ईयसः परस्य स्त्रीप्रत्ययस्य बहुव्रीहौ विद्यमानस्य पुंवत् पुंविषयस्य ईकारस्य यथा न ह्रस्वस्तथाऽस्यापीति तदर्थः। ईयसन्ताद्विहितो यः स्त्रीप्रत्ययस्तदन्तान्तबहुव्रीहौ पुंवदिति तु नार्थः, बहुव्रीहेः पुंवत्त्वेऽपि उपसर्जनस्य श्रेयसीशब्दस्य स्त्रीप्रत्ययान्तत्वानपायेन उपसर्जनह्रस्वस्य दुर्वारतापत्तेः। एवं च प्रत्यासत्त्या स्त्रीप्रत्ययत्वनिमित्तकगोस्त्रियोरित्यस्यैव तेनाभावातिदेश इति भावः। तदेवार्थतोऽत्र पठितम्। न च नेत्येव सिद्धे पुंवद्वचनं व्यर्थम्। वार्त्तिकेषु लाघवगौरवविचाराभावस्य तत्र तत्र भाष्ये ध्वनितत्वादिति बोध्यम्।

इत्याहुरिति। अत्रारुचिबीजं तु "ईयसश्च" (पा० सू० ५।४।१५६) इति सूत्रे भाष्ये "ईयस उपसर्जनस्त्रीप्रत्ययस्य दीर्घत्वं वक्तव्यम्" बहुश्रेयसी। पुंवद्वचनासिद्धम्'

भावद्वयातिदेशे हेतुमाह—**व्यासिन्यायादिति**। स्वराभावस्याप्यतिदेशो भविष्यतीति शङ्कां वारयति—**नविति**। **भिन्नेति**। पाणिनिभिन्नशान्तनवकर्तृकत्वादित्यर्थः। ननु पाणिनिना यथा "अयामन्त" इतिसूत्रेणान्याचार्यविहितप्रत्ययानुवादेनायादेशविधानङ्कृतन्तथात्रान्यविहितस्वराभावस्याप्यतिदेशः स्यादत आह—**विषयपदेनेति**। ह्रस्वान्तस्य स्त्रीविषयस्येत्यतो विषयपदानुवृत्त्यैव सिद्धे पुनर्विषयपदोपादानसामर्थ्यं नातिदेशिकलिङ्गान्तरयोगाय तस्य प्रवृत्तिरित्यर्थो भविष्यतीतिभावः। न्यूनताम्परिहर्तुमाह—**ह्रस्वाभावेनेति**। एतेन नुमाऽभावेऽपि पगुवाभावेन यणादेशस्य बाधापत्तिरिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता। उपसर्जनह्रस्वस्यैव यथाबाधकत्वथोपपादयति—**ईयसइत्यादिना**। **प्रत्यासत्त्या**—तत्र पाठात्तच्छेषत्वस्य झटिति प्रतीतिरित्येवम्प्रत्यासत्त्या। **तदेव**—तद्वार्त्तिकमेव, एवञ्चानुपूर्वी व्यत्यास एवात्र नत्वर्थभेद इति "ईयसो बहुव्रीहेर्न" इति वचनन्निर्मूलमिति शङ्का न कार्येति सूचितम्। अन्याक्तसाधकन्निरस्यति—**नचेति**। **व्यर्थमिति**। एवञ्च "तृतीयादिषु" इति सूत्रस्थपुंवदिति पदे इवात्रापि तथास्त्विति भावः। **वार्तिकेष्विति**। एतद्विशेषोपादानेन सूत्रेषु लाघवगौरवविचारार्थं वार्तिककारस्य भाष्यकारस्य च प्रवृत्त्या तत्र तथाकल्पनमुचितमिति ध्वनितम्।

म्भुवत् । प्रियक्रोष्टूनीति । यत्तु प्राचा प्रिय क्रोष्टॄणीत्युक्तम् । तत्पूर्वविप्रतिषेधपरभाष्यवार्त्तिकविरुद्धम् ।

यत्तु व्याचख्युः—"विभाषा तृतीयादिष्वचि" (पा० सू० ७।१।७७) इत्येतद्विषयको विप्रतिषेधः । भाष्ये प्रियक्रोष्टुने अरण्यायेत्यस्यैवोदाहृतत्वादिति । तन्न । उदाहरणस्य सङ्कोचकत्वे मानाभावात् । यदाहुः—न चोदाहरणमादरणीयमिति । किं च पूर्वविप्रतिषेधस्य वैकल्पिकतृज्वद्भावमात्रविषयकत्वे तत्र तृज्वद्भावग्रहणं व्यर्थमेव स्यात् । प्रियक्रोष्टुनेत्यादेर्विप्रतिषेधं विनापि पक्षे सुसाधत्वात् । न च प्रियक्रोष्ट्रेत्यादिनिवृत्तिस्तत्फलम् । पुंवद्भावपक्षे तस्य दुर्वारत्वात् । स्वयमपि तथोदाहृ

इत्युक्तं, तेनास्य नपुंसकह्रस्वनिवृत्त्यर्थत्वं लभ्यते । अन्यथा वचनेन वचनप्रत्याख्यानासङ्गतिः । मम तु मते नपुंसकह्रस्वनिवृत्त्यर्थमावश्यकं तदिति युज्यते एव तेनास्य प्रत्याख्यानम् । दीर्घत्वं हि प्रत्यासत्त्योपसर्जनह्रस्वत्वापवादः । सामान्यतो ह्रस्वमात्रापवादत्वे हि प्रत्याख्यानासङ्गतिरिति दिक् । पूर्वविप्रतिषेधपरभाष्येति । अङ्गाधिकारे तदन्तविधेः सत्त्वेन तदन्तग्रहणेन 'यदागमा' इति न्यायेन नुम्विशिष्टस्य ग्रहणेऽपि सूत्रे षष्ठीनिर्देशाभावान्निर्दिश्यमानस्य नुमा व्यवधानमित्यस्याभावेऽपि पूर्वविप्रतिषेधसामर्थ्यात्सकृद्गतिन्यायेन पुनस्तृज्वत्त्वाभावः । अत्रानयोर्यौगपद्यासम्भवेन विरोध इति भावः । इत्यस्यैवेति । अन्यथा प्रथमोपस्थितसर्वनामस्थानोदाहरणत्यागो निर्बीजः स्यादिति भावः । पक्षे—तृज्वत्त्वाभावपक्षे । उदाहृतत्वाच्चेति । न च प्रियक्रोष्टॄणे इत्यादित्यावृत्त्या चारितार्थ्यम् । प्रियक्रोष्टु ए इत्यवस्थायां नुम्तृज्वत्त्वयोः प्राप्तयोः परत्वात्तृज्वत्त्वे सकृद्गतिन्यायेन नुमभावसिद्धेः । पुनः प्रसङ्गविज्ञानाश्रयेण वचनारम्भापेक्षया 'सकृद्गतिः' इत्याश्रित्य वचनानारम्भस्यैव लघुत्वादिति

अत्र-आहुरित्युपादानविषये । तदिति-पुंवद्वचनमित्यर्थः । तेन-तादृशभाष्येण। अस्य-उपक्रान्तदीर्घत्ववचनस्य, ननु दीर्घत्वविधायकवचनस्याप्युभयबोधकत्वमस्त्वित्यत आह—दीर्घत्वं हीति । प्रत्यासत्त्या उपसर्जनपदापादानरूपप्रत्यासत्तिनिमित्तेन प्रत्याख्यानपरभाष्यप्रामाण्येन पुंवद्भावबोधकवचनस्थले न प्रत्यासत्तिर्विवक्षिता, अत्र तु सा विवक्षितेतिभावः। नचवग्पुंवद्भावेन ह्रस्वमात्रबाधवत् "जश्शसोः शिः" इत्यादिबाधोऽपि स्यादिति बहुश्रेयसिनी बहुश्रेयसीनीत्यादिरूपाणामसिध्यापत्तिरिति वाच्यम्, ह्रस्वप्रकरणे पाठे तत्तदभावबोधकत्वस्यैव कल्पनात्। अत एवाह—दिगिति । मूले—पूर्वविप्रतिषेधेति । "वृद्धौत्व" इति पूर्वविप्रतिषेधसूचकभाष्येत्यर्थः ।

ननु पूर्वविप्रतिषेधादस्तु नुमागमस्तथापि पुनःप्रसङ्गविज्ञानन्यायेन निर्दिश्यमानपरिभाषया चोक्तः रूपं स्यादेवेति शङ्कानिरासायाह—अङ्गाधिकारेति । सूत्रे षष्ठीनिर्देशाभावेनेति कथनेन तस्याः परिभाषाया अत्र विषयतैव नास्तीति सूचितम् । एतेन नुम्नित्यः तृज्वद्भावस्तु कृते नुमि तेन व्यवधानान्न प्राप्नोतीत्यनित्य इति नित्यानित्ययोरतुल्यबलत्वेन विप्रतिषेधासङ्गतिरिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता । अत्रानयोः—वार्तिकबोध्यलक्ष्यनुमतृज्वत्त्वयोः । असम्भवेनेति—स्वस्वनिमित्तानन्तर्यविघातकत्वेनेत्यादिः । अन्यथा—"तृज्वत् क्रोष्टुः" इतिसूत्रविहितबाधकत्वस्यापि कल्पने। मूले उदाहृतत्वाच्चेत्यन्तेनाभववदुक्त्या पूर्वविप्रतिषेधपरवचनस्य चारितार्थ्यन्न सम्भवतीति प्रतिपादितन्तत्रान्यकृतशङ्कां वारयति—नचेति । वचनेति—पूर्वविप्रतिषेधवचनेत्यर्थः। भाषितेत्यादि–समाहारे द्विगौ

तत्वाच्च। न च समाहारद्विगौ पञ्चक्रोष्टुनेत्यादौ पुंवद्भावाभावात्तत्र तृज्वद्भावनिवृत्तिः फलमिति वाच्यम्। एवमपि भाष्योदाहरणासामञ्जस्यात्। उपलक्षणं तदिति चेत्, हन्तैवं प्रियक्रोष्टूनीत्येवोपलक्ष्यतां भाष्योदाहृतप्रातिपदिकांशानुग्रहायेति दिक्।

सुल्वेति। पंवत्त्वपक्षे नुमभावाद्यण्। **सुलुनेति**। "ओः सुपि" (पा० सू० ६।४।८३) इति यणं बाधित्वा परत्वान्नुम्। **यदिगन्तमिति**। एतच्च 'रा दाने, इति धातौ अतिरि ब्राह्मणकुलमिति प्रक्रम्य माधवेन स्पष्टीकृतम्। अन्ये तु सुधीशब्दो भाषितस्कः,पुं स एवेदानीमिगन्तः, एकदेशविकृतस्यानन्यत्वादतः पुंवद्भावो भवतीत्याहुः। तथा च रूपमालादौ पुंवद्भाव उदाहृतः। तस्मादेजन्तेषु क्लीवेषु पुंवद्भावो

भावः। **पुंवद्भावाभावादिति**। भाषितपुंस्कत्वाभावादिति भावः। **इत्येवेति**। इत्यपीत्यर्थः। **प्रातिपदिकांशेति**। प्रातिपदिकांशस्याप्यनुग्रहायेत्यर्थः।

इति दिगिति। दिगर्थस्तु यद्यपि चतुर्थ्यन्तोदाहरणपरभाष्यप्रामाण्यात् पुंवत्त्वपक्षेऽनभिधानेन तृज्वत्वाभावकल्पना न्याय्या, भाष्यकृता हि सूत्रत्रयस्य प्रत्याख्यानायाश्रितस्य शब्दानां नियतविषयकत्वस्य सूत्रारम्भेऽप्यावश्यकत्वद्योतनाय पूर्वविप्रतिषेधवार्तिके तदुदाहृतं, तथाऽपि 'न चोदाहरणमादरणीयम्' इति न्यायेन सर्वनामस्थानविषयकताऽप्यस्य न्याय्या, उदाहृतातिरिक्तोदाहरणाभाव इत्येवम्परतया नादरणीयमिति तदर्थ इति बोध्यम्। **एकदेशविकृतस्येति**। स च न्यायोऽशास्त्रीयस्याप्यतिदेशकोऽशास्त्रीयविकारे चेति "प्राग्दीव्यत" (पा०सू०४।३।८) इति सूत्रस्थभाष्यसम्मतत्वादिति भावः। **पुंवद्भाव इति**। तेन सुन्दरभार्य इत्यादौ जातनिवृत्तेरपि दृष्टत्वेनात्रापि तेन जातह्रस्वनिवृत्तिः।

तस्य सनपुंसकत्वविधानादिति भावः। प्रियक्रोष्टूनीत्येव—इत्येवकारेण नित्यतृजन्वद्भावविषयकत्वन्तस्येति लभ्यते, तच्चायुक्तम्। प्रागुक्तभाष्यीयप्रयोगविरोधादत आह—इत्यपीति। प्रातिपदिकांशस्यापीति। अपिना तदवयवस्य परिग्रहः। अत एव भाष्ये कृशक्रोष्टुनेत्यस्योपादानेऽपि मूले प्रियक्रोष्टुने इत्युदाहृतम्, एतच्च मूलग्रन्थसङ्गमनायोक्तम्। वस्तुतस्त्वेवङ्कल्पनोचिता। भाष्यकृतोऽज्ञानकल्पनापत्तेः, अतो दिगर्थमाह-दिगर्थस्त्विति। अभावकल्पनेति। अभावस्यैव कल्पनेत्यर्थः। तदुदाहृतमिति। चतुर्थ्यन्तमुदाहृतमित्यर्थः। अस्य—उक्तवार्तिकस्य। न्याय्या—स्वार्थसिद्ध्यर्थमारब्धस्याहावस्य पान्थोपकारकत्वे ऽधिकाभ्युदयवदेषा न्याय्या। 'न चोदाहरण-' इतिग्रन्थस्योदाहरणत्यागः कार्य इत्यर्थो यद्यप्यागतः प्रतीयते, तथापि तदुदाहरणप्रदर्शनान्यथानुपपत्त्या स नोचित इत्याशयेनाह—उदाहृतेति। ननु सुधीशब्दनिष्ठस्य भाषितपुंस्कत्वस्य सुधुशब्देऽतिदेश एकदेशविकृतन्यायेनेति वक्तव्यन्तच्च नोचितम्भाषितपुंस्कत्वस्याशास्त्रीयत्वादत आह—स चेति। विकारे चेतीत। चकारेण शास्त्रीयविकारसमुच्चयः। भाष्यसम्मतत्वादिति। तत्र हि "दीव्यतिशब्दैकदेशदीव्यच्छब्दानुकरणमित्युक्त्वा किमर्थं विकृतनिर्देशः क्रियते, एतदेव ज्ञापयत्याचार्यो भवत्येषा परिभाषा एकदेशविकृतमनन्यवत्" इति। अत एव रामावित्यादौ मकाराद्यन्ते यस्मादिहितस्तत्वस्यातिदेशेन पदत्वस्य सिद्धिः। ननु पुंवद्भावेन जातस्य ह्रस्वत्वस्य निवृत्तिरित्येतदयुक्तम्, 'भुक्तवन्तम्' इति न्यायविरोधादित्यत आह—जातनिवृत्तेरिति। जातस्य ङीप्रत्ययस्य निवृत्तेरित्यर्थः।

माधवमते नास्ति, मतान्तरे त्वस्ति । अतः प्रद्यवा प्ररायाः सुनावेत्यादि प्राचोदाहृतमपि नातीव दुष्यति ॥

इत्यजन्ता नपुंसकलिङ्गाः ॥

ननूपजीव्यविरोधेन ह्रस्वानिवृत्तिः । अत एव "समासस्य" (पा०सू०६।१।२२३) इति सूत्रे भाष्ये "यतोऽनाव" (पा०सू०६।१।२१३) इत्यनाव इति प्रतिषेधो 'ह्रस्वरप्राप्तौ व्यञ्जनमविद्यमानवत्' इत्यस्य ज्ञापक उक्तः । नाव्यमित्यादौ आदिर्नकारो न स्वरयोग्यो यश्चाकारस्तद्योग्यो नासावादिरित्यनाव इति निषेधोऽनर्थकः । न चादिरेव नकार उदात्तगुणविशिष्टान्तरतमाज्रूपोऽस्तु, यदन्तस्य द्व्यचकस्यादिरुदात्तगुणकरूपो भवतीति च "यतोऽनावः" (पा०सू०६।१।२१३) इत्यस्यार्थ इति वाच्यम् । एवं हि निमित्तभूतद्व्यच्कत्वविनाशादुपजीव्यविरोधेनाद्युदात्ताप्राप्तिरिति तदाशय इति चेत्, न । माधवाद्यनुरोधेनास्य ग्रन्थस्य सत्वात् ।

इत्यजन्ता नपुंसकलिङ्गाः ।

उपजीव्यविरोधेन—पुंवद्भावस्य प्रवृत्ताविह यदुपजीव्यमिगन्तत्वं तद्विरोधेन । अत एव—उपजीव्यविरोधस्यान्याय्यत्वादेव । 'अनाव' इति प्रतिषेधस्य ज्ञापकत्वमुपपादयति—नाव्यमित्यादावित्यादिना । यत्र यत्रोदात्तादिविधानन्तत्र गुणविधानस्याशक्यत्वात्तत्तद्धर्मविशिष्टधर्मिविधानमेवेत्याशयेनाशङ्क्य निराचष्टे—नचेति । अन्तरतमाज्रूपः स्थानतोऽन्तरतमलकाररूपादेशनिवर्त्योऽस्तु । एवं हि—नकारस्य स्थाने तादृशादेशकल्पने हि । निमित्तभूतेति । "यतोऽनाव" इति सूत्रप्रवृत्तिनिमित्तभूतेत्यर्थः । तदाशयः—उक्तस्य 'अनाव' इति प्रतिषेधस्य ज्ञापकत्वप्रतिपादनाशयः। माधवाद्यनुरोधेनेति । अयमाशयः—यदि नुटि कृते ऽप्यात्वन्तदा सन्निपातपरिभाषा नुड्विषये न प्रवर्तते इति वक्तव्यम् । नचैवं सति रामाणामित्यादौ "सुपि च" इत्येव दीर्घे "नामि" इत्यस्यापन्यासो व्यर्थः स्यादिति वाच्यम्, नित्यत्वेन तदुपन्यासात् । एवञ्च यथा ऽनित्यायास्तस्याः कार्यसम्पत्त्यर्थं प्रवृत्त्यप्रवृत्तिमध्ये आत्वायाप्रवृत्तकल्पना तथेहापि पुंवद्भावेन जातह्रस्वनिवृत्तये तस्या अप्रवृत्तिकल्पना स्यादिति ॥

इत्यजन्तनपुंसकविवरणम् ।

अथ हलन्तपुँल्लिङ्गाः ।

लिडिति ॥ लिह आस्वादने क्विप् । **लिट्सु, लिट्त्स्विति** । ढस्य जश्त्वेन डः तस्य "खरि च" (पा० सू० ८।४।४५) इति चर्त्वेन टः, तस्यासिद्धत्वात् "डः सि" (पा० सू० ८।३।२९) इति धुट्, चर्त्वं तकारः । "न पदान्ताट्टोः" (पा० सू० ८।२।४२) इति ष्टुत्वनिषेधः । "चयो द्वितीयाः–" (का० वा०) इति तु नेह प्रवर्तते । चर्त्वस्यासिद्धत्वात् । एतेन ते च प्रत्याहारा एकचत्वारिंशदिति प्राचो ग्रन्थं व्याचक्षाणैर्यदुक्तं लिट्सु लिठ्स्विति टठाभ्यां रूपद्वयमिति तत् प्रत्युक्तम् । तथा च प्रातिशाख्येऽपि—'ऊष्मोदयं प्रथमं स्पर्शमेके द्वितीयमाहुरपदान्तभाजम्' इति श्लोकेऽपदान्तेत्यादिविशेषणं सङ्गच्छते ।

"दादेर्धातोर्घः" (पा०सू० ८।२।३२) ॥ धातोरित्यावर्त्तते, तत्रैकमतिरिच्यमानमुपदेशकालं लक्षयतीत्याशयेनाह—**उपदेश इति** ।

अथ हलन्तपुँल्लिङ्गाः ॥

धुडिति । "डः सि" (पा०सू०८।३।२९) इतिसूत्रेऽनुवृत्तं पदस्येति व्यधिकरणं पदावयवस्य सस्येत्यर्थ इति भावः । एके द्वितीयमिति । अत्रत्यवार्तिककारा इत्यर्थः । अपदान्तभाजमिति । इदमचर्त्वभाजमित्यर्थोपलक्षकम् । पदान्ते प्रायो जश्त्वप्राप्त्या चर्त्वं विना चयोऽलाभात् । तथा चेति वदता मूलकृता अस्यार्थस्य सूचनात् । अत एव सुगणठ्षष्ठ इत्यादौ भवत्येव । टुगादीनां जश्त्वं प्रत्यसिद्धत्वेन तदप्राप्त्या चर्त्वस्याप्यभावादिति भावः ।

धातोरित्यावर्तत इति । इदं प्राचामनुरोधेन । दादेरित्यावर्तेते इति युक्तम् ।

अथ हलन्तपुँल्लिङ्गाः ॥

यत्तु "डः सि धुड्" इतिसूत्रे सप्तमीनिर्देशत्वेन सादेः पदस्येत्यर्थकल्पनात्कथमत्र धुडिति कस्यचिदुक्तिः, सा नोचिता विशेषणबोधकस्य सप्तम्यन्तस्य तदादिबोधकत्वं सप्तम्यन्तविशेष्यबोधकसन्निधान एवेति सिद्धान्तादित्याह पदस्येति व्यधिकरणमेवेत्याह—डः सीति । एक इत्येतदर्थस्यान्यत्वविशिष्टस्याभियुक्तत्वसूचनायाह—अत्रत्येति । अपदान्तभाजमित्यपदान्तशब्दस्य भावप्रधाननिर्देशेन पदान्तत्वपरतया पदान्तत्वरहितमित्यर्थः स्यात्तथाच सुगणठ्षष्ठ इत्यस्य सिद्धिरतस्तदर्थमाह—इदमचर्त्वेति ।

धातुपदस्य "दादेः" इति सूत्रे स्थितस्य धातुप्रकृतिककर्तृक्विबन्तदामलिहादिव्यावृत्त्या तस्य चारितार्थ्येनोपदेश इत्यर्थलाभप्रयोजकत्वन्न स्यादत आह—मूले—धातोरित्यावर्तते इति । अयम्भावः—सौत्रन्धातोरिति पदम् "एकाच" इत्युत्तरसूत्रस्य तद्घटकशब्दावयवादाह इत्यस्यैकाचः सत्वेन दस्य धकारवारणायावश्यकमिति प्रकृतसूत्रेऽप्युपकारकोऽस्तु तावताऽप्युपदेशकाल इत्यर्थालाभः

धातोरित्यनेन हि औपदेशिकस्य धातोरित्यर्थेन दामलिहो व्यावृत्तावपि अधोगिति न संगृह्येत। दादेर्दादेरित्यनेनोपदेशकालिकदादेरित्यर्थकेनोभयं सिध्यति। उपदेशकालमित्यस्य तात्कालिकं लक्षयतीत्यर्थः। उपदेशे दादेरिति तु फलितोऽर्थः। वाच्यार्थत्वे षष्ठ्यन्तस्य सप्तम्या विपरिणामोऽपि कर्तव्यः स्यादिति गौरवम्। धातोरित्यस्यैव लक्षणया तथार्थकस्य दादेरित्यनेनान्वयेऽपि न क्षतिरित्याशयेन तु मूले धातोरित्युक्तम्। अत एव भाष्ये घत्वस्यासिद्धत्वाद्धुगित्यत्र ढत्वं प्राप्नोतीत्याशङ्क्यापवादत्वेन समाधायाथवा एवं वक्ष्यामि हो ढोऽदादेरिति ततो धातोरिति दादेरिति वर्तते नेति निवृत्तमित्युक्तम्। द्रुहेस्तु "वा द्रुह" (पा०सू०८।२।३३) इत्यनेन ढत्वस्यापि विधानात् ध्रुडित्यादौ न दोष इति तदाशयः। तत्र "धातोः" (पा०सू०६।१।११) इति सूत्रे भाष्यकृत्कृतदादेरित्यनुवृत्तेः फलान्त(१)राभावेन तदुपदेशवद्दादिलक्षकं सामर्थ्यात्। अर्थाधिकारानुरोधाच्च पूर्वत्र निषेध्यसमर्पकेऽप्येवम्। अत एव नामधातुविषये दामलिडित्यादौ ढत्वघत्वाभावौ सिद्धौ। एवं च तदेकवाक्यतयाऽपवादत्वपक्षेऽपि दादिपदस्योपदेशकालिकदादिलक्षकतोचिता। आवृत्त्याश्रयणं तु बालानां स्फुटं तत्प्रतिपत्तय इति बोध्यम्(२)। न चोपदेशे इत्येव कुतो नोक्तम्, गौरवापत्तेः। धातोरिति तु

स्यादत-आवृत्तियुक्तेति। प्राचाम्-हरदत्तादीनाम्। प्राचामित्युक्तिबीजम्प्रकटयति-धातोरिति। न संगृह्येतेति। तथा चाव्याप्तिरस्त्येवेति भावः। कालमात्रे लक्षणायामपीष्टासिद्धिरत आह—तात्कालिकमिति। एवञ्चोपदेशकालपदे बहुव्रीहिरिति स्वीकार्यम्, उपदेशकालिकदादित्ववतो धातोरिति सूत्रार्थः। वाच्यार्थत्वे—मूलवाक्यवाच्यार्थपरत्वे सप्तम्या तदन्तेन अपिना आवृत्तिलक्षणायाः समुच्चयः। मूलसङ्गतिम्परिहरन्नाह—धातोरित्यस्यैवेति। अत एव—दादिपदस्यैवौपदेशिकदादित्ववत इत्यर्थकत्वादेव। एतेन स्वोक्तव्याख्या भाष्यकारसम्मतेति दर्शयति—अपवादत्वेनेति। दादेरिति। विशेषत उपादानेन विधीयमानढत्वस्य निरवकाशत्वेन ढत्वस्य बाधकमिति भावः। अथवेति। संहितायाः सूत्रपाठाभिप्रायेण 'होढोऽदादेः' इति पृथक्करणम्, तथा च दुहधातोर्दादित्वान्न ढत्वप्राप्तियोग्यतेति धुगित्यत्र घत्वमेव भविष्यति। अस्मिन्पक्षे घत्वमुत्सर्गः, ढत्वमदादिधातोर्विहितमपवाद इति घत्वमर्थाद्दादिधातोरेव भविष्यतीति दादिपदं यथाश्रुतार्थकमनर्थकमिति भावः। ततो 'धातोः' इतीत्यस्य धातोर्घ इत्यर्थः। नन्वेवन्न्यासे द्रुहधातोः "वाद्रुह" इति सूत्रविहितघत्वाभावपक्षे ढत्वन्न स्यादत आह—द्रुहेस्त्विति। तत्रोपात्तो वाशब्दस्समुच्चयार्थ इति व्याख्यास्यत इति भावः। तदाशयः—भाष्याशयः। तत्र—अन्त्यपक्षे। फलान्तराभावेन—अदादिव्यावृत्तिरूपफलाभावेन। असिद्धत्वेनादादौ तस्याप्रवृत्तिः सिद्धवेति भावः। तत्—दादिपदम्। नन्वेवमुत्तरसूत्रेऽनुवृत्तिसामर्थ्यात्तल्लाक्षणिकमस्तु पूर्वसूत्रे तु दादिव्यावर्तकत्वेन चरितार्थमिति दामलिडित्यादौ ढत्वन्न प्राप्नोतीत्यत आह—अर्थाधिकारेति। चस्त्वर्थ, एवम्—औपदेशिकदादित्ववल्लक्षकम्। अत एव—उक्तार्थलाक्षणिकत्वादेव, यद्यप्यन्यत्रोपदेशोद्देशपदविषयसङ्कीर्णता दर्शिता, तथाप्यत्र दादिपदसामर्थ्याद्भेदः कल्प्यत इति भावः। एवञ्च—उक्तरीत्येष्टसिद्धौ च। तदेकवाक्यतया—उत्तरपदैकवाक्यतया। उचितेति। द्वयोः पक्षयोः फलैक्यस्यौचित्यप्रयोजकत्वम्। नन्वेवमावृत्तिकथनविरोधोऽत आह—आवृत्त्येति। स्फुटप्रतिपत्तये उपदेशे इत्येव वाच्यमिति कस्यचिच्छङ्कान्निरस्यति—न चेति। गौरवेति। पदगौर-

प्र० (१) फलान्तराभावेनेति। दाद्यतिरिक्तधातौ "पूर्वत्रासिद्धम्" (पा०सू० ८।२।१) इति घत्वस्यासिद्धत्वाद् ढत्वस्य जायमानत्वेन तत्र घत्ववारणाय तदनुवृत्तिर्न सम्भवतीति भावः।

प्र० (२) वस्तुतस्तु अत्रानुवृत्तदादिपदस्य दादिर्यो धात्ववयव इति वैयधिकरण्यान्वयसम्पाद-

आवृत्तिफलं पृच्छति--**उपदेशे किमिति**। अव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारः फलमित्याह—**अधोगित्यादिना**।

"एकाचो बशो भष्" (पा०सू० ८।२।३७)॥ **झलीति निवृत्तामिति**। यत्तु प्राचोक्तम्—प्रातिपदिकसंज्ञस्य तु झलि परतः पदान्ते चेति, तत्प्रामादिकमेव। अधोक् अधोग्, अजर्घा इत्याद्यसिद्ध्यापत्तेः। प्रातिपदिकग्रहणस्याप्रकृतत्वाच्च। तत्र झलो निमित्तत्वानुपयोगाच्च। धुग्भ्यां धुक्षु इत्यादौ पदान्त इत्येव सिद्धेः। यदपि तत्पौत्रेण व्याख्यातम्—झलि परे प्रातिपदिकसंज्ञस्यैवेत्यादि, तदपि निर्मूलं निष्फलं चेत्युपेक्ष्यम्। **भष्भाव इति**। जश्त्वचर्त्वयोरसिद्धत्वात्ताभ्यां

तद्वाडित्यादिव्यावृत्तये उत्तरत्रावश्यकम्। अव्याप्तीति। अधोगित्यादौ सा। ननु धातोरवयवो यो दादिरित्यर्थे इष्टं सिद्धं, वैयधिकरण्यं च गर्दभयतेरप्रत्यये गर्धबित्यादौ भष्भावायोत्तरसूत्रे आवश्यकं, दोग्धेति व्यपदेशिवद्भावात्सिद्धम्। स्पष्टं चेदं भाष्येऽत आह—अतिव्याप्तीति। दामलिडित्यादौ सा। न च प्रागुक्तभाष्योत्तरमधोक्सिद्धये वैयधिकरण्यान्वयपर्यन्तं भाष्यकृतोऽनुधावनं व्यर्थमिति वाच्यम्। दादेरिति वर्तते इत्यस्योक्तमाशयमजानत 'एवमपि घोऽदादेरित्युच्यते। तत्राधोक् न सिध्यति' इति शङ्कायामुत्तरसूत्रार्थमपि प्रसङ्गान्निर्णेतुं दादिपदलक्षणायामधोगित्यस्यासाधारणफलत्वाभावं दर्शयितुं च तथोक्तेः। अत एवाग्रे वैयधिकरण्यस्योत्तरार्थमावश्यकत्वोक्त्येहार्थमनावश्यकत्वं भाष्ये ध्वनितं सङ्गच्छत इत्यलम्।

तत्प्रामादिकमिति। धुग्भ्यामित्यादेः पदान्तत्वादेव सिद्धेरिति भावः। उपे-

---

वेत्यर्थः। नन्वेवमुपदेशे दादिर्धातुरेवेति धातोरिति व्यर्थमत आह—**धातोरिति त्विति**। इत्यादिव्यावृत्तये—इत्यादौ भष्भावलक्ष्यत्वस्य व्यावृत्तये। अधोगित्यादावपि नाव्याप्तिरित्याशङ्कते—**नन्विति**। यदि दादिपदमौपदेशिकदादित्ववल्लक्षकं तदोत्तरभाष्यविरोध इति शङ्कां निरस्यति—**न चेति**। प्रागुक्तभाष्येति। घत्वस्यासिद्धत्वादित्यादि निवृत्तिमित्यन्तभाष्येत्यर्थः। व्यर्थमिति। आवश्यकदादिपदलक्षणयैवेष्टसिद्ध्या तद्व्यर्थमिति भावः। तथोक्तेरिति। वैयधिकरण्येनान्वयाक्तेरित्यर्थः। अत एव—पूर्वसूत्रे सामानाधिकरण्येनोक्तरीत्या ससम्बन्धेऽपीष्टसिद्धेरेव।

यद्भवदीयव्याख्यानफलं तदन्यथासिद्धमित्याह—धुग्भ्यामिति। खण्डनकृदुक्तिं निरस्यति—

नेन चारितार्थ्यसम्भवे उपदेशकालिकदादीत्यर्थे लक्षणाश्रयणे न मानम्। न चैवं अर्थाधिकारानुरोधात्पूर्वयोगेऽपि 'अदादेः' इति पदस्य दादिधात्ववयवभिन्नस्येत्यर्थे क्यजन्तदामलिट्शब्दे ढत्वानापत्तिरिति वाच्यम्। इष्टापत्तेः। अत एव भाष्ये घोऽदादेरित्युच्यते कथमधोगिति शङ्कायां धातोरवयवो यो दादिरिति वैयधिकरण्येन समाधानमुक्तम्। भवन्मते दामलिट्शब्दे घत्ववारणायावश्यमुपदेशकालिकार्थे लक्षणाया आश्रयणीयत्वेन तेनैव अधोगित्यस्य सिद्धौ घोऽदादेरित्युच्यते इति शङ्काया, वैयधिकरण्येनेह सूत्रे समाधानस्य चासङ्गतिः स्पष्टैव। तस्मान्निरुक्तार्थे लक्षणाश्रयणं न युक्तम्। अत एव द्वितीययोगे धातुग्रहणस्य सार्थक्यम्। अन्यथौपदेशिकदादित्ववतो धातोरेव सम्भवेन धातुभिन्नस्य तथाभूतस्य अप्रसिद्ध्या तद्ग्रहणं व्यर्थमेव स्यादिति विभावनीयम्।

प्रागेवेति भावः । **षत्वचर्त्वे इति ।** चर्त्वस्यासिद्धत्वात् पूर्वं षत्वं, ततश्चर्त्वमिति भावः ।

"वा द्रुह" (पा०सू० ८।२।३२) ।। द्रुहेर्दादित्वात् नित्यं प्राप्तेऽन्येषामप्राप्ते उभयत्र विभाषेयम् । ननु द्रुहादयो दिवादिषु अनेनैव क्रमेण पठ्यन्ते, तत्र 'वा द्रुहादीनाम्' इत्येवास्तु दिवाद्यन्तर्गणस्य पुषादेरन्तर्गणो रधादिः, तदन्तर्गणो द्रुहादिरस्तु । मैवम् । तथा हि सति यङ्लुकि न स्यात् । 'निर्दिष्टं यद्गणेन च' इति निषेधात् । दोध्रुक्, दोध्रुट् ।

"इग्यणः" (पा०सू० १।१।४५) ।। **यणः स्थाने इति ।** विधिप्रदेशेषु सूत्रशाटकवद्भाविसंज्ञाश्रयणमिति भावः ।

द्वयमिति । एतेन "एकाचो बश" (पा०सू०८।२।३७) इति सूत्रे "ह्रस्वादङ्गात्" (पा०सू०२।४।२७) इत्यतोऽङ्गादित्यनुवर्तते, अङ्गं च द्विविधं धातुरूपं प्रातिपदिकरूपं च । तत्र धातोः पदान्त एव, प्रातिपदिकस्य झलि पदान्ते चेति प्राचामाशय इत्यपास्तम् । स्वरितत्वकल्पनविभक्तिविपरिणामादीनां निर्मूलत्वान्निष्फलत्वाच्च । तद्धाट्(१) तद्धाड्भ्यामित्यादावतिव्याप्तेश्चेति दिक् ।

निषेधादिति । भष्भावस्तु एकाज्ग्रहणेऽपि अजर्घा इति भाष्योदाहरणेन निषेधानित्यत्वाद्भवतीति भावः । "श्तिपाशपा" इति भाष्यानुक्तत्वादप्रमाणं वैचित्र्याय तु तथा नोक्तमित्यन्ये ।

सूत्रशाटकवदिति । अस्य सूत्रस्य शाटकं वयेत्यादौ 'यदि वातव्यो न शाटको यदि शाटको न वातव्यः' इति विरोधमाशङ्क्य 'मन्ये स वातव्यो यस्योतस्य शाटक इत्येषा संज्ञा भवति' इति भाष्ये उक्तम् । तथा प्रकृतेऽपि यणः स्थाने स भवति यस्य सम्प्रसारणशब्देन(२) जातस्य सम्प्रसारणसञ्ज्ञाभवतीत्यर्थ इति भावः । तेन

एतेनेति । निष्फलत्वकथनेन । वस्तुतः स्वरितात्वाभावादाह—कल्पनेति ।

ननु यदि "श्तिपा शपा" इत्याश्रीयते, तर्हि भष्भावोऽपि न स्यादत आह—भष्भावस्त्विति । स्वसिद्धान्तमित्याह—श्तिपाशपेति । वैचित्र्यायेति । लघुना शब्देनेष्टार्थस्य लाभेऽपि क्वचित् स्पष्टप्रतिपत्तये गुरुभूतशब्दोच्चारणमपि साध्वित्येव वैचित्र्यमिति भावः । तथा मूलोक्तरीत्या न्यायस्य स्वरूपन्दर्शयति—अस्येत्यादिना । तेन—सम्प्रसारणशब्देन जातस्येतिव्याख्यानेन ।

प्र० (१) तद्धाडिति । न चात्र दकारस्य धत्वेऽपि पदान्तत्वाज्जश्त्वेन दत्वे न रूपे विशेष इति वाच्यम् । तं दृयते इत्यर्थे तच्छब्दोपपदकाद् 'दूङ् परितापे' इत्यस्मादन्तर्भावितण्यर्थात् क्विपि तद्दूरिति जाते तदुपपदकादाङ्पूर्वात् 'अह व्याप्तौ' इत्यस्मात् क्विपि जायमानतद्धाड्शब्दघटकधात्ववयवदकारे दोषोद्भावने तात्पर्यसत्त्वात् ।

प्र० (२) सम्प्रसारणशब्देन जातस्येति । न चैवं "वसोः सम्प्रसारणम्" (पा०सू० ६।४।१३१) इत्यादिविधिसूत्रेषु यावत्पर्यन्तं वाक्यार्थो न जातस्तावत् सम्प्रसारणशब्देन जातत्वज्ञानस्याभावात्तद्वाक्यार्थज्ञानाधीनं सम्प्रसारणशब्दजातत्वज्ञानं, तज्ज्ञाने च पदार्थज्ञानपूर्वको वाक्यार्थबोध, इत्यन्योन्याश्रय इति वाच्यम् । सम्प्रसारणशब्दभाविते यणस्थानिकेकत्वावच्छिन्ने च सम्प्रसारणशब्दस्य खण्ड-

"वाह ऊठ्" (पा० सू० ६।४।१३२) ॥ "वसोः सम्प्रसारणम्" (पा०सू० ६।४।१३१) इत्यतोऽनुवृत्तं सम्प्रसारणमूठो विशेषणम् । तेन "अलोऽन्त्यस्य" (पा०सू०१।१।५२) इति न । यत्तु प्राचा वाशब्दस्येत्युक्तम् । नासौ सूत्रार्थः । किन्तु कथं चित्फलितार्थकथनपरतया नेयम् । छन्दस्येवेति । "छन्दसि सहः" (पा० सू० ३।२।६३) "वहश्च" (पा०सू०३।२।६४) इति सूत्रे छन्दसीत्यनुवृत्तेरिति भावः । यत्तु ऊठि कृते सवर्णदीर्घः भूहः भूहेत्यादि प्राचोक्तम्, तद्भाष्यविरुद्धम् । तथा हि-ऊठ्ग्रहणं मास्तु । सम्प्रसारणमेव विधीयताम् । तस्य लघुपधगुणे कृते "वृद्धिरेचि" (पा०सू०१।१।१) इति वृद्धौ सिद्धं विश्वौह इत्यादि । एवं स्थिते क्रियमाणं बहिरङ्गपरिभाषां ज्ञापयति । सत्यां हि तस्यां बहिरङ्गस्य सम्प्रसारणस्यासिद्धत्वादन्तरङ्गो गुणो न स्यादिति भाष्ये स्थितम् । नन्वनकारान्तेऽकारान्तोपसर्गे चोपपदे रूपे विशेषः स्यादिति चेन्मैवम् । भाष्यकारोक्तज्ञापकबलेनैव तादृशस्थले णिवप्रत्ययाभावस्यानुमानादिति कैयटहरदत्तादयः । एतेन "वार्यूहः प्रौहः" इत्यादिप्रयोगा अपि परास्ताः । अथवा ऊहतेः क्विप् इत्यवधेयम् ।

"वसुस्रंसु" (पा० सू० ८।२।७२) वसुः प्रत्ययः । तेन तदन्तं ग्राह्यम् । "ससजुषोरुः" (पा० सू० ८।२।६६) इति सूत्रात् 'स' इत्यनुवर्तते, तच्च वसोरेव विशेषणम् , न तु स्रंसुध्वंस्वोः । अव्यभिचारादिव उतो न सम्प्रसारणत्वम् ।

फलितार्थेति । सम्प्रसारणपूर्वत्वाभ्यां फलितेत्यर्थः । ऊठि कृते इति । भूवाट्शब्दे इति शेषः । क्रियमाणमिति । ऊठ्ग्रहणमित्यर्थः । तादृशस्थले इति । भत्वविषये इत्यर्थः। भूवाडित्यादि तु भवत्येव । ऊहतेरिति । एतद्वार्यूह इत्येतद्विषयम् ।

अव्यभिचारादिति । स्रंसुध्वंस्वोर्विच् तु नास्त्यनभिधानात् । अतः संयोगान्तलोपे तत्र व्यभिचार इत्यपास्तम् । अत एव भाष्यकृता सस्येत्यननुवृत्तौ पपिवान्

ननु परममूलोक्तोदाहरणे ऊठि कृते न सवर्णदीर्घस्य प्राप्तिरत आह—भूवाडिति । अनकारान्तोपपद इत्यर्थभ्रमवारणाय—भत्वेति । एतेन सर्वत्र तदभाव इति कस्यचिदुक्तिः प्रयुक्ता, यावता विना ऽनुपपत्तिस्तावत एव ज्ञाप्यत्वात् । मूले—अथवा ऊहतेरिति । एतच्च समाधानं वार्यूह इत्येतद्विषयम् । न च प्रौह इत्यत्राप्यस्त्विति वाच्यम् , अस्याकारान्तस्योहशब्दस्याकृदन्तत्वात् "प्रादूहोढा" इत्यत्रोढसाहचर्येण कृदन्तस्यैव ग्रहणात् । अर्थवत एव तत्र ग्रहणाच्च । अस्यानर्थकत्वन्तु स्पष्टमेवेत्याह—एतदिति ।

ननु स्रंसुध्वंस्वोरपि विचि हल्ङ्यादिलोपसंयोगान्तलोपयोः कृतयोः सकारान्तत्वाभावाद्व्यभिचारसम्भवादव्यभिचारादित्यसङ्गतमत आह—स्रंस्वित्यादि । अत एव—अनुवर्तमानसग्रहणस्य वसुमात्र-

---

शः शक्तिर्स्वीकारेण सम्प्रसारणविधिस्थले सम्प्रसारणशब्दभावितत्वांशस्य मोषणोक्तदोषाभावात् । 'हलः' इत्याद्यनुवादस्थले चोभयांशोपस्थित्या युभ्याम् अपाचि इत्यादौ सम्प्रसारणशब्दभावितत्वाभावाच्च "हलः" (पा० सू० ६।४।२) इति दीर्घापत्तिः ।

रात्। नाप्यनडुहाऽसम्भवादित्यभिप्रेत्याह—**सान्तवस्वन्तस्येति।** **पदान्ते इति।** झलीति तु प्राचः प्रमादः, स्रस्तमित्यादावतिव्याप्तेः।

"सहेः साडः सः" (पा० सू० ८।३।५६)॥ सहेरिति किम्, सह डेन वर्तत इति सडः। यस्य नाम्नि डशब्दोऽस्ति यथा मृड इति। सडस्यापत्यं साडिः॥ इति हान्ताः॥

"दिव औत्" (पा०सू० ७।१।८४)॥ **प्रातिपदिकस्येति।** अव्युत्पन्नस्य "दिवेर्डिविः" इति न्यासोहितसूत्रेण व्युत्पन्नस्य वा, न तु 'दिवु क्रीडायाम्' इति धातोः। 'निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्य' इतिपरिभाषया। तेनाक्षद्यूरित्यादौ न भवति। औतस्तकार उच्चारणार्थः। **सुद्युभ्यामिति।** उकारस्य सम्प्रसारणत्वात् "हल" (पा० सू० ६।४।२) इति दीर्घः प्राप्त 'उत्' इति तपरत्वसामर्थ्यान्न भवति। यत्तु प्राचोक्तम्—'दिवो वा आत्वममि' इति, तदुपेक्षितम्। मुनित्रयानुक्तेर्निष्फलत्वाच्च।

इत्यत्रैव दत्वशङ्का कृता, अनुवृत्तौ चानडुद्भ्यामित्यत्रैव दत्वाभावशङ्का कृतेति दिक्।

न्यासोहितेति। न्यासकृदूहितेत्यर्थः। **निरनुबन्धकेति।** डिवः प्रत्ययस्य सानुबन्धकत्वेऽपि तदन्तस्यातथात्वादिति भावः। इदं चात्र सूत्रे भूवादिसूत्रे च भाष्ये स्पष्टम्। **उच्चारणार्थ इति।** न तु स्वरितार्थः। उच्चारणार्थानामित्सञ्ज्ञायामपि (१) "प्रत्ययग्रहणम्" इति वार्तिकेन तदप्रवृत्तिरिति भावः। **सम्प्रसारणत्वादिति।** अतद्भावितस्यापि सञ्ज्ञेति पक्षे इदम्।

विशेषणत्वस्य तादृशस्थले विचोऽनभिधानस्याभिप्रेतत्वादेव। ननु 'नचोदाहरणमादरणीयम्' इति न्यायेन वस्वन्तोदाहरणमुपलक्षणमस्त्वित्यत आह—अनुवृत्ताविति। यद्युपलक्षणत्वमभिप्रेतं स्यात्तदा प्रथमम्परित्यज्याग्रिमकथनं सन्दर्भविरुद्धं स्यादिति भावः।

न्यासपदस्य ग्रन्थाभिधायकत्वेन न्यासो हि नेत्यसङ्गतमत आह—न्यासकृदिति। अतथात्वादिति। सानुबन्धकत्वाभावादित्यर्थः। डकारस्य प्रत्ययोपदेशमादायेत्संज्ञाप्रवृत्त्या तदनुबन्धत्वमेवेति अत्र न्यासकृदित्यनेन तस्य व्युत्पन्नत्वन्तन्मते, स्वमते त्वव्युत्पन्नत्वमेवेति ध्वनितम्। अक्षद्यूरित्यर्थं निरनुबन्धकपरिभाषाया दोषाभावप्रतिपादनमसङ्गतम्, तत्रत्यसोर्दिवप्रकृतिकत्वविरहादेवाप्राप्तेरिति तु न शङ्कनीयम्, अङ्गाधिकारे तदन्तग्रहणस्य सम्भवात्। अत एव परमद्यौरित्यत्र भवति सूत्रप्रवृत्तिरत आह—इदञ्चेति। एतेन सा परिभाषा भाष्यप्रामाण्यादप्रत्ययग्रहणेऽपि प्रवर्तते इति ध्वनितम्। उच्चारणार्थ इति। शब्दउच्चारणमेवार्थं इत्येवकारगर्भबहुव्रीहिसंज्ञकस्तत्रैवकारव्यवच्छेद्यं स्पष्टयति—नत्विति। तदप्रवृत्तिः—स्वराप्रवृत्तिः। ननु सुद्युभ्यामित्यत्र दीर्घप्रवृत्तिसञ्चार एवासङ्गतः सम्प्रसारणशब्देन जातस्यैव सम्प्रसारणशब्देन ग्रहणादत आह—अतदिति।

अत्र पक्षे इत्युपादानम्भाष्यकारसिद्धान्तविरुद्धत्वेन तस्य पक्षस्य स्वानभिमतत्वसूचनाय अथ प्रत्ययस्य शब्दादेव परत्वान्नत्वर्थादिति शब्दस्य द्वारत्वकल्पना कृता। तथा च प्रियपञ्चनूशब्दे दोष इ-

---

वि० (१) "तितिप्रत्ययग्रहणङ्कर्तव्यम्" इति वार्तिकेनेति भावः।

द्यामिति रूपम् द्योशब्दस्यैवेति बोध्यम् ॥ इति वान्ताः ॥

"षट्चतुर्भ्यश्च" (पा० सू० ७।१।५५) ॥ बहुवचननिर्देशादर्थप्राधान्यं विवक्षितम्। अर्थाच्चामः परत्वं शब्दद्वारकम्। तेन तदन्तविधौ सत्यपि परमचतुर्णामित्यादावेव भवति, न तु बहुव्रीहौ। तदेतद्ध्वनयति-गौणत्वे तु नुट् नेष्यते इत्यादिना। **द्वित्वामिति**। "अचो रहाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।४६) इत्यनेन। रान्ताः ॥

कमला लक्ष्मीः ॥ लान्ताः ॥

शब्दद्वारकमिति। न चैवं तद्वाचकशब्दात्परत्वमेवार्थात्परत्वमित्यायातम्। ततश्च प्रियपञ्चन् आमित्यत्रापि तद्वाचकपञ्चन्शब्दात्परत्वमस्त्येवेति दोषस्तदवस्थ इति वाच्यम्। एतत्सामर्थ्येन प्रधानीभूतषडर्थवाचकशब्दात्परत्वमस्त्येवेतिदोषस्तदवस्थ इति वाच्यम्। एतत्सामर्थ्येन प्रधानीभूतषडर्थवाचकशब्दात्परत्वं विवक्षितमित्यभिमानात्।

इदं प्राचामनुरोधेन। द्विवचननिर्देशे गौरवात्समाहारेण सर्वत्र सूत्रेषु निर्देशादर्शनाच्च षट्सञ्ज्ञकानां बहुत्वाच्च बहुवचनोपपत्तेः। किं च "न षट्स्वस्रादिभ्यः" (पा० सू० ४।१।१०) इत्यादौ शब्दबाहुल्याभिप्रायेण बहुवचनस्येव 'तिसृभ्यो जसः' इत्यादौ प्रयोगबाहुल्याभिप्रायेण तद्वच्चेहापि बहुवचनं वक्तुं युक्तम्। किं च "नामि" (पा० सू० ६।४।३) इति सूत्रे भाष्ये 'आमि' इत्येव सूत्रमस्तु। न च नित्यत्वात्पूर्वं दीर्घे ह्रस्वाश्रयो नुट् न स्यात्। ह्रस्वान्तात् नुडित्येतत्सामर्थ्येन भूतपूर्वगत्या ह्रस्वान्तत्वमादाय तत्प्रवृत्तेः। न च नृणामित्यत्र चारितार्थ्यम्। नैकमुदाहरणं(१) योगारम्भं प्रयोजयति। नृनद्याप(२) इत्येव ब्रूयात्। न च तिसृणामित्यत्र चारितार्थ्यम्। प-

त्याशङ्क्य निराचष्टे—नचैवमित्यादिना।

इदम्—बहुवचननिर्देशेनार्थविशेषस्य कल्पनम्। ननु द्विवचननिर्देशे गौरवात्समाहारद्वन्द्वेनकवचननिर्देश एवाश्रिवत्यत आह—समाहारेणेति। ननु सर्वत्र तथा निर्देशाभावेऽपि "स्तोश्चुना श्चुः" इतिसूत्रे तथानिर्देशो दृश्यत एवेत्यत आह—षट्संज्ञकानामिति। ननु सञ्ज्ञिनाम्बहुत्वेऽप्येकवचनं "वृद्धिर्यस्याचामादिः" इत्यादौ दृश्यत एवेत्यत आह—किञ्चेति। ननु बहुवचनस्योक्तरीत्योपपत्तावपि गौणस्य वारणान्न स्यादितिचेत्, न। विहितविशेषणाश्रयणेन तस्यापि सम्भवात्। तद्वच्चेति। बहुवचनवच्चेत्यर्थः। अत्र—"इम" इति सूत्रे।

वि० (१) एकमुदाहरणं सामान्यरूपेण योगारम्भे प्रयोजकं न भवतीति तदर्थः। विशेषरूपेण निर्देशेऽपि तदुदाहरणोपपत्तिसम्भवात्समान्यरूपेण निर्देशो व्यर्थ एवेति तदाशयः।

प्र० (२) नृनद्याप इत्येव ब्रूयादिति। ननु "ह्रस्वनद्याप" इति सूत्रकल्पे नृशब्दादाचारक्विबन्तात्कर्तरि क्विपि लुकि तस्मादामि नृत् आम् इत्यत्र ह्रस्वान्तत्वाभावात् नुण् न भवति, 'नृनद्याप' इति न्यासे तु स्यादेव। तथा नृशब्दस्य ऋशब्देन समासे तत आमि सूत्रसत्वे नुड न स्यात्। न्यासकल्पे च स्यादिति फलभेद इति चेन्न। नृनद्याप इति न्यासे तात्पर्यात्, तथा च तपरत्वसामर्थ्यात् ह्रस्वऋकारान्तस्यैव ग्रहणं न तु दीर्घान्तस्य, लुगन्तस्य वा नृशब्दस्येत्यदोषात्।

"मो नो धातोः" (पा०सू०८।२।६४) ॥ **पदान्त इति ।** झलीति तु यद्यपि प्राचाऽनुवर्तितम्, तथाऽपि काशिकादावभावान्निष्फलत्वाच्चोपेक्ष्यम् ।

"किमः कः" (पा०सू०७।२।१०३) ॥ ननु इम इत्येव सूत्र्यताम् । त्यदादीनामिमोऽः स्यादिति व्याख्यास्यते। किंशब्दश्च द्वेः प्राक् पठिष्यते । 'नानर्थक' इति निषेधादारम्भसामर्थ्याच्चालोन्त्यविधिर्न भविष्यति, तत् किं कादेशेनेत्याशङ्क्याह-**अकच्सहितस्यापीति** । टेरत्वे कक इति

डित्यत्र(१) त्रेरित्यनुवृत्त्या सिद्धेः' इत्युक्तम् । गौणेऽस्याप्रवृत्तौ प्रियचतसृणामित्यत्र चारितार्थ्येन भाष्यासङ्गतेः। 'कृन्नद्याप' इति न्यासे तु न भाष्यतात्पर्यं त्रिशब्दानुवृत्तिपरभाष्यासङ्गतेः । नैकमुदाहरणमित्यस्यासङ्गतेश्च । गौणे नुटोऽप्रवृत्तिर्बाधकभाष्यान्तराभावाच्च । न चैवं पद्मां दतामित्यादौ भूतपूर्वगत्याश्रयणेऽतिप्रसङ्गः । ह्रस्वत्वं नाम मात्राकालिकाच्त्वम् । तत्र सामर्थ्याद् विशेषणभूतमात्राकालिकत्वांशे एव भूतपूर्वगत्याश्रयणं न तु विशेष्यभूताच्त्वांशेऽपीत्यदोषादिति दिक् ।

इम इति । अत्र त्यदादीनाम इत्यनुवर्तते तदाह—त्यदादीनामिति । अत एव सिद्धान्ते उपसर्जनेनेति भावः । द्वेः **प्रागिति** । तेन द्विपर्यन्तानां त्यदादित्वेऽपि न दोषः । 'किंसर्वनामबहुभ्य' इत्यत्र किंग्रहणं न कार्यमिति भावः । न चेमौ इत्यत्राप्यापत्तिः । 'अङ्गकार्यं कृते' इति निषेधात् । **आरम्भसामर्थ्याच्चेति ।** "त्यदादीनामः" (पा०सू०७।२।१०२) इत्यनेनैवान्त्यादेशे सिद्धे इम इत्यारम्भसामर्थ्यादित्यर्थः । कक इति स्यादिति । मम तु 'तन्मध्यपतित' इति न्यायेन साकच्कस्य किंशब्दत्वात्सिद्धम् । निर्दिश्यमानमस्येति परिभाषा तु नात्र प्रवर्तते, कादे-

---

अनुवर्तत इति । अत एव क्विबन्तनियमादावतिप्रसङ्गो न । नन्वनुवृत्तिकल्पनाप्रयुक्तगौरवमत आह-अत एवेति । तदनुवृत्तिसत्त्वादेवेत्यर्थः। एवञ्चकल्पनायां लाघवमप्यस्तीत्याशयेनाह—कि सर्वनामेति। ननु किम्शब्दस्य द्वेः प्राक् पाठस्य कारणकथनमसङ्गतम्, "त्यदादीनि च" इत्यत्र व्यभिचारात्, इति चेन्न । सर्वत्र तादृशनियमाभावेऽपि "त्यदादीनाम" इति सूत्रे त्यदादिपदस्य द्विपर्यन्तबाधकत्वमेव भाष्यकारेष्टयाऽस्तीत्यर्थाधिकारानुरोधादत्रापि तथाभविष्यतीत्यतस्तथापाठकल्पनमुचितमित्याशयात् । इमाविति । विभक्त्या सहैकादेशेऽपि पूर्वान्तवद्भावेन विभक्तिपरत्वमस्तीति भावः । अङ्गकार्यमत्रात्वम्मत्वञ्च बोध्यम् । न च "अचः परस्मिन्" इत्येकादेशस्य स्थानिवद्भावेन न विभक्तिपरत्वमिम् इत्यस्येति वाच्यम्, विभक्तावित्यस्याङ्गविशेषणत्वात् । नानर्थकपरिभाषाया भाष्यकृता प्रत्याख्यानादाह—मूले—आरम्भेति । इदमुपलक्षणम्, लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयापि तत्रातिप्रसङ्गवारणसम्भवात् । मम तु "किमः क" इति समुदायरूपादेशविधानसामर्थ्यादित्यर्थः । अत्र किम्शब्दोपादानसाम-

---

वि० (१) नच त्रिशब्दादाचारक्विबन्तात्कर्तरि क्विपि त्रितामित्यादौ नुडापत्तिः, षट्चतुःसाहचर्येण तकारान्तस्यैव त्रिशब्दस्य ग्रहणेनादोषात् । नच त्रिशब्दस्येकारेण समासे दीर्घे तत आमि त्रि आमीति स्थिते ह्रस्वग्रहणे न भवति, त्रिग्रहणे पूर्वान्तवद्भावेन स्यादिति फलभेद इति वाच्यम् । पञ्चमीसमासमाश्रित्य ह्रस्वग्रहणेऽपि नुटः प्रवृत्तेः फलैक्यात् ।

स्यात्। "कुतिहोः" (पा० सू० ७।२।१०४) इत्याद्यर्थं च किम इत्यवश्यं वक्तव्यमिति भावः। नन्वेवं गणकार्यत्वाभावादुपसर्जनत्वेऽपि स्यात्। मैवम्। त्यदादीनामित्यनुवर्त्य वचनविपरिणामेन त्यदादेः किम इति व्याख्यानात्। अनुवृत्तिसामर्थ्याच्चेह सूत्रे 'द्विपर्यन्ता' इति नियमस्य

शविधानसामर्थ्यात्(१)। न च सुबन्तात्तद्धितोत्पत्त्या विभक्त्युत्पत्त्यनन्तरं परत्वात्कादेशे कृतेऽकचि कक इत्येव स्यादिति वाच्यम्। प्रातिपदिकादित्यधिकारात्सुपः शब्देन निमित्तत्वेनानाश्रयणादङ्गसंज्ञानिमित्तप्रत्ययानपेक्षणेन चाऽकचोऽन्तरङ्गत्वादिति भावः। किम इत्यवश्यमिति। "कुतिहोः" (पा०सू०७।२।१०५) "क्वाति" (पा०सू०७।२।१०५) इत्ययादेशे कद्वयश्रवणापत्तिः। उतिहोरिति न्यासे उकारस्यान्त्यादेशत्वापत्तिरेतदर्थं 'नानर्थके' इत्यारम्भे गौरवम्। अङ्गवृत्तपरिभाषया क्वेत्यत्र गुणस्य वारणे च क्लेश इति भावः। किमो द्वेरनन्तरं पाठेऽपि दोषाभावमाह—अनु-

---

र्थ्यादिति तु नोक्तम्, तस्योत्तरार्थत्वात्। ननु यदर्थमयम्प्रयासस्तस्य प्रकारान्तरेण दुर्वारतया प्रयासवैयर्थ्यमित्याशङ्कान्निराचष्टे—नचेति। सुबन्तादिति। "कुत्सिते" इतिसूत्रस्थभाष्यात्तथालाभादिति भावः। यद्यपि जायमानस्तद्धित उक्तरीत्या सुबन्ताद्भवति तथापि शब्दतस्तथा नोक्तमित्याशयेन समाधत्ते—प्रातिपादिकादित्यादिना। अनाश्रयणादिति। सुप इत्यर्थासम्भव इति शेषः। ननूक्तरीत्या तस्य लाभः स्यादेवेत्यत आह—अङ्गसंज्ञेति। उत्तरार्थत्वमुपपादयति—कुतिहोरिति। उतिहोरिति। अत्र उ इति लुप्तप्रथमान्तम्, तादौ हादौ चेम उः स्यादिति प्रथमस्य अतिचेम उः स्यदिति द्वितीयस्यार्थो भविष्यति स च न युक्त इत्याह—उकारस्येति। गुणस्य—"ओर्गुणः" इति गुणस्य। च क्लेश—इत्यत्र यश्चकारस्तस्य क्लेशपदोत्तरं योजना कार्या। अङ्गवृत्तपरिभाषाया भाष्यकृता लक्ष्यसिध्यर्थमनाश्रि-

---

प्र० (१) अयं भावः। अकज्विशिष्टस्य निर्दिश्यमानत्वं नास्ति भिन्धकीत्यत्राकचि कृते धित्वं न प्राप्नोति इत्याशङ्क्य 'अन्तरङ्गत्वाद्धित्वेऽकज्' इति भाष्योक्तेस्तथालाभात्। तथा च प्रकृते निर्दिश्यमानपरिभाषोपस्थितौ ककिंशब्दस्य कादेशो न सिध्येदत आह—निर्दिश्यमानस्येति परिभाषा तु नात्र प्रवर्तते, कादेशविधानसामर्थ्यादिति। कैयटेन तु तत्परिभाषोपस्थितावपि सूत्रावृत्त्याश्रयणेन साकच्कस्यादेशसिद्धिरुक्ता। न चैवं साकच्कस्य निर्दिश्यमानत्वाभावे "अनाप्यकः" (पा०सू०७।२।११२) इत्यत्र अक इति पर्युदासो विफलः स्यादिति वाच्यम्। अस्मादेव ज्ञापनात्साकच्कापहारकादेशविषये निर्दिश्यमानत्वं नास्ति, साकच्कानपहारकविषये तु निर्दिश्यमानत्वमस्तीत्यङ्गीकारात्। अत एव सर्वकशब्दाद्दाप्रत्यये "सर्वस्य सोऽन्यतरस्यां दि" (पा० सू० ५।३।६) इति वैकल्पिकः सादेशो न भवति, अनेषक इत्यादौ सत्वादि च सिध्यतीति व्यवस्थोपपद्यते।

वस्तुतस्तु ककिंशब्देऽकचः किंशब्दनिष्ठोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रयत्वेन तन्मध्यपतितत्वसत्त्वान्निर्दिश्यमानत्वेनादेशः स्यादेव। भिन्धकीत्यत्र तु अकचस्तिङन्तनिष्ठोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रयत्वेन तिङन्तवृत्तिधर्मारोपेऽपि हित्वारोपे मानाभावेन निर्दिश्यमानस्य हेरभावात् 'अकचि कृते धित्वं न प्राप्नोति' इति शङ्का युक्तैव। एवं च तन्मूलकोक्तनिर्दिश्यमानत्वाभावकल्पना, 'अक' इति पर्युदासवैयर्थ्यापादनपूर्वकावान्तरकल्पना चायुक्तैव। सर्वकदेत्यत्रापि यथालक्षणं सादेशो भवत्येव। निर्दिश्यमानपरिभाषा तु नेह प्रवर्तते इति शब्दरत्नाशयस्तु परमकिंशब्दादकचि तस्य किंशब्दनिष्ठोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रयत्वाभावेन तन्मध्यपतितन्यायाप्राप्त्या कादेशो न स्यादतः कादेशविधानसामर्थ्यात्तादृशाकच्कस्य निर्दिश्यमानपरिभाषया न व्यावृत्तिरिति।

त्यागात्। **उत्सर्ग इति।** तेन "तदोः सः सौ" (पा० सू० ७।२।१०६) इति सूत्रे ऽनन्त्ययोरिति किम्, हे स इति भाष्यम्, भो अच्युत इति च न विरुद्ध्यत इति भावः। नास्तीत्यत्र मूलं तु प्रचुरप्रयोगादर्शनमेव। यत्त्वाहुः—

इदमस्तु सन्निकृष्टं समीपतरवर्ति चैतदो रूपम्।
अदसस्तु विप्रकृष्टं तदिति परोक्षे विजानीयात्॥ १॥

इति वचनादेवंविधस्यार्थस्याभिमुखीकरणानर्हत्वादिति, तदापात-तः। सन्निकृष्टादिशब्दानामिव इदमादीनामपि सम्बोध्यसमर्पकत्वे बाध-काभावात्। विप्रकृष्टस्यापि बुद्ध्या सन्निधापितस्य बहुशः सम्बोधन-दर्शनाच्च। तथा च भट्टिः—

'हा पितः क्वासि हे सुभ्रु बह्वेवं विललाप स'। इति।

"अनाप्यकः" (पा० सू० ७।२।११२)॥ **प्रत्याहार इति।** न तु टाप्। विभक्ताविति विशेषणादिति भावः। **अनभ्यासविकार इति।** तेन "भृञामित्" (पा० सू० ७।४।७६) "अर्तिपिपर्त्योश्च" (पा० सू० ७।४।७७) इतीत्वेऽलोन्त्यविधिरस्त्येव बिभर्ति पिपर्ति। ननु स्मायादेशात्परत्वादनादेशः स्यादित्याशङ्क्याह-**नित्यत्वात् ङेः स्मै इति। कार्यं विधातुमिति।** अपूर्वं बोधयितुमित्यर्थः। 'ईषदर्थे क्रिया योग'

वृत्तीति। इति च न विरुद्ध्यत इति। यद्यप्ययं प्रयोगो निपातमादाय सिध्य-ति, तथापि "विभाषा भवत" (का०वा०) इति वार्त्तिकं न विरुध्यत इति तात्प-र्यम्। विप्रकृष्टस्यापीति। परोक्षस्य चेत्यपि बोध्यम्। पिपर्त्योरिति। अयं निर्देश एवास्यांशस्य ज्ञापक इत्याहुः। अनादेशः स्यादिति। तत्र कृते सकृद्गति-न्यायेन पुनः स्मै न स्यादिति भावः। नित्यत्वादिति। लक्ष्यानुरोधेन बाधकाबाधि तप्रसङ्गस्यैवात्र ग्रहणान्नाऽनादेशो नित्य इति भावः। अपूर्वं बोधयितुमिति। अ ज्ञातज्ञापनमेवोभयत्रापि विधानं, न तु प्रवर्तनाविषयत्वमित्यर्थः। न विधीयन्ते ना-

तत्वाद्भवता तस्या इहार्थकल्पनायाङ्क्लेश इति भावः। पूर्वग्रन्थाविरोधायाह—किम इति। अय-म्प्रयोगः-भो अच्युत इति प्रयोगः। वार्तिकमित्यस्य। "मतुवसोः" इतिसूत्रमित्यादिः। मूले—इद-मस्त्वित्यादिः। अत्र विषयपदाध्याहारेण सन्निकृष्टं वस्त्विदमो विषय इत्यर्थः। एवमदस इत्यस्या-पि अभिमुखीकरणेत्यादि। सम्यक् ज्ञापनं हि सम्बोधनविभक्त्यन्तशब्दप्रयोगस्य फलन्तच्च दूरदेशस्थ-त्वेऽपरोक्षत्वे चोचितमिति भावः। न्यूनतां परिहर्तुमाह—परोक्षस्य चेति। अस्यांशस्य। अनभ्यास-विकार इत्यंशस्य। नन्वनादेशात्तरम्भवतु स्मैभावस्ततो हलि लोपेनेष्टसिद्धिः स्यादत आह—तत्र कृत इति। ननु नित्यत्वमनित्यापेक्षया बलवत्त्वप्रयोजकमिह तु अनादेशस्य स्मैभावे कृतेऽपि प्राप्ति-रित्युभयोर्नित्यत्वमिति नित्यत्वादित्यनुपपन्नमत आह—लक्ष्येति। प्रसङ्गस्य—कृताकृतप्रसङ्गस्य। अत्र—प्रकृतप्रयोगे। ज्ञापनमेवेति। एवकारेण इदमेव यत्र कथनन्तत्रेत्यस्यानादरो ध्वनितः। उ-

(१) इति श्लोके तु ईषदर्थादयो न विधीयन्ते, किं त्वनूद्यन्ते । तेन एनादेशो न । एतेन—

नक्तं भीरुरयं त्वमेव तदिमं राधे गृहं प्रापय ।

इत्यपि व्याख्यातम् । भीरुत्वस्यानुवाद्यत्वेन विवक्षितत्वात् ॥ मान्ताः ॥

सुगाणिति । "अनुनासिकस्य क्विझलोः" (पा० सू०६।४।१५) इति दीर्घः । न च तस्मिन् कर्तव्ये ऽल्लोपणिलोपयोः स्थानिवद्भावः शङ्क्यः । दीर्घविधौ तन्निषेधात् । क्वौ विधिं प्रति निषेधाच्चेति भावः । एतेन सुगणणीश इति प्राचो ग्रन्थं गणयतेः क्विबिति व्याचक्षाणा उपेक्ष्या इति ध्वनयति । तदीयो ग्रन्थोऽपि समर्थनीय इत्याग्रहे तु इत्थं समर्थ्यताम्–सर्वलोपित्वेन क्विबिवाचरतीति क्विप् । क्विप्शब्दादाचारक्विबन्तात् कर्तरि क्विप् तेन विजित्यर्थः ॥ णान्ताः ॥

उपधादीर्घ इति ॥ "सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धौ" (पा०सू०६। ४।८)इत्यनेन। **ङौ सम्बुद्धौ चेति ।** प्राचामनुरोधेनेत्थं व्याख्यातम् ।

ज्ञाता बोध्यन्ते । अनुवाद्यत्वेनेति । सखीवाक्यमिदम् । तत्र कृष्णे आरोपितभीरुत्वं भाविकामिव्यवहारसङ्गोपनायानुवाद्यत्वेनैव विवक्षितमिति भावः । नन्दनिदेशत इति–नन्दनीयनिदेशादित्यर्थकं बोध्यम् ।

दीर्घविधाविति । "न पदान्त" (पा०सू०१।१।५८) सूत्रे सपादसप्ताध्यायीस्थदीर्घस्यापि ग्रहणमित्यर्थस्य "चिण्णमुलोः" (पा०सू०६।१।२३) इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितत्वादिति भावः । उपधया इति । दीर्घप्राप्तेरिति भावः ।

मयत्रापि कार्यं विधातुङ्कार्यान्तरं विधातुमित्यनयोर्नाग्रह इति । अत एव (२)'वन्यद्विपेनोन्मथिता खगस्य' 'अथैनमद्रेस्तनया शुशोच' इत्यस्योपपत्तिरिति भावः । ननु विधानस्य परित्यक्तत्वान्न विधीयन्त इत्यनुपपन्नमत आह—नाज्ञातेति । यत्तु नन्दस्य निदेशत इति तस्य यद्यस्य व्याख्यानन्तदसङ्गतम् चिरकालीकरह: केलीनान्तात्पर्यविषयत्वानुपपत्तेरत आह—सखीवाक्यमिति ।

ननु "पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्" इत्याश्रयणेन दीर्घग्रहणस्यापि प्रत्याख्यानाद्दीर्घविधाविरत्यनुपपन्नमत आह—नपदान्तसूत्र इति । दीर्घस्यापीति । अपिना त्रैपादिकस्य परिग्रहः। ध्वनितत्वादिति । तत्र हि शंशमयतेः अशंशाम अशंशामि शंशमम् शंशाममित्यत्र विकल्पेन दीर्घसिध्यर्थं "यङ्लोपे उपसंख्यानम्" इति वार्तिककृतोक्तम्, तदभिप्रायेणात्र णिश्चिण्णमुल्परो न तस्मिन्नमित्युक्त्वा लोपे कृते चिण्णमुल्परो भवतीत्याशंक्य स्थानिवद्भावान्नचिण्णमुल्परः । ननु च प्रतिषिध्यते स्थानिवद्भावः, दीर्घविधिम्प्रति स्थानिवदिति समाहितम् । अत्र "नपदान्त" सूत्रस्योपन्यासेन सपादसप्ताध्यायीस्थदीर्घस्यापि तेन दीर्घशब्देन ग्रहणम्भवतीति ध्वनितत्वादित्यर्थः। "वरे य-

---

वि० (१) 'इषदर्थे क्रियायोगे मर्यादाभिविधौ च यः।एतमातं ङितं विद्याद्वाक्यस्मरणयोरङित्'॥ इति श्लोके ॥

वि० (२) रघुवंशे द्वितीयसर्गे सप्तत्रिंशः श्लोकः ।

ङ्यन्तस्य सम्बुद्ध्यन्तस्य च पदस्येति षष्ठ्यन्ततया व्याख्यानं तूचितम्। एवं हि प्रत्ययलक्षणं सुलभमिति तदर्थं निषेधसामर्थ्यानुसरणक्लेशो न कर्तव्यः। पूर्वस्मादपि विधौ स्थानिवत्त्वमाशङ्क्याह-न चेति। षाष्ठी-मिति। "वाह ऊठ्" (पा०सू०६।४।१३२) इत्यत्र ज्ञापितत्वेन तद्देश-स्थत्वादिति भावः। इत्यसिद्धत्वादिति। नियमसूत्राणां विधि-रूपेण प्रवृत्तिः सामान्यशास्त्रतात्पर्यसङ्कोचकता चेति पक्षस्य

व्याख्यानं त्विति। तुनाऽरुचिर्बोधिता। सप्तम्यन्तपाठेऽपि "न लुमता" (पा० सू०१।१।६) इति निषेधानित्यत्वेन "वा नपुंसकानाम्" (पा०सू०७।२।७९) इत्यस्य सिद्धिरिति लाघवमस्तीति। औचित्यमेव दर्शयति-एवं हीति। सामान्यशास्त्रे-ति। प्राप्तस्य पुनर्विधानसामर्थ्येन सामान्यशास्त्रस्य सङ्कोचस्तदितरपरतारूप इत्यर्थः। सङ्कोचश्च नलोपविधौ "पूर्वत्रासिद्धम्" (पा०सू०८।४।१) इत्यस्यानुपस्थितिरूपः। "अर्थवत्" (पा०सू०१।२।४५) सूत्रे चार्थवत्पदेऽनर्थवत्समुदायाग्रहणरूपः। एवं चास्य विधित्वं स्पष्टम्। इदमेव च नियमस्य विध्यपेक्षया गुरुत्वम्। निषेधवादिनोऽप्यस्या-वश्यकत्वम्। अन्यथा विकल्पापत्तेः। सामान्यशास्त्रसङ्कोचे चान्यत्र तदभावस्याप्यर्थतः सिद्धेरर्थसिद्धं तमादाय नियमशास्त्रेषु प्रतिषेधत्वव्यवहारोऽपि। "कृत्तद्धित" (पा०सू०

लोपस्वरवर्जन्द्विर्वचनादीनि न वक्तव्यानि" इत्यत्र वर्ज्यकोको(?)दीर्घस्यापि तस्य वाक्यस्योपलक्षणतया। सङ्ग्रहः कार्यः।

पाठेऽपीति। अस्य लाघवमस्तीत्यत्रान्वयः। तथाच षष्ठ्यन्ततया व्याख्यानपक्षे निषेधसामर्थ्यं यद्यपि नाश्रणीयन्तथापि "वा नपुंसकानाम्" इति वचनारम्भः कार्य इति गौरवम्, सप्तम्यन्ततया व्या-ख्याने तु निषेधवचनारम्भेण "न लुमता" इत्यस्याऽनित्यत्वमात्रकल्पनयैव "न ङिसम्बुद्ध्योः" इति वचनस्य प्रवृत्तिर्भविष्यति, "वा नपुंसकानाम्" इति नापूर्वमिति लाघवात्सप्तम्यन्ततया व्याख्यान-मुचिततरमिति भावः। प्राप्तस्य "नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य" इतिसूत्रेऽनुवर्तमानं "पूर्वत्रासिद्धम्" इत्य-नेन सुबादिविधौ प्राप्तस्यासिद्धत्वस्य संकोचस्य स्वरूपमाह—तदितरपरतेति। तथाच "पूर्वत्रासि-द्धम्" इति नलोपातिरिक्तविषयकमिति लब्धम्। एवञ्च यथाफलितन्तथाह—सङ्कोचश्चेत्यादिना। दृष्टान्तप्रदर्शनेनोक्तार्थदार्ढ्यायान्यत्रापि सामान्यशास्त्रतात्पर्यसङ्कोचमाह—अर्थवत्सूत्रेति। एवञ्च— "पूर्वत्रासिद्धम्" इत्यस्य नलोपाविषयत्वसिद्धौ च। अस्य—"नलोपः सुप्" इतिसूत्रस्य। इदमेव च—नियमशास्त्रस्य सामान्यशास्त्रतात्पर्यसङ्कोचकत्वरूपमेव च। न केवलन्नियमशास्त्राणां विधायकत्व-वादिमत एवैषा कल्पना; किन्तु तेषान्निषेधरूपेण प्रवृत्तिरिति वादिमतेऽपीत्याह—निषेधवादीति। अस्य-इतरसङ्कोचस्य। अन्यथा—सामान्यशास्त्रस्य निषेधविषयविषयकत्वस्यापि कल्पने। विकल्पा-पत्तेरिति। षोडशिग्रहणाग्रहणयोरिव विकल्पापत्तेरित्यर्थः। ननु यदि नियमशास्त्राणां विधिरूपेण प्रवृ-त्तिस्तदा "उभयप्राप्तौ कर्मणि" इतिसूत्रे "षष्ठ्याः प्रतिषेधः" "क्तादिप्रयोगेऽप्रतिषेधः" इति वार्तिक-कारीयप्रतिषेधत्वकथनासङ्गतिरत आह—सामान्यशास्त्रेत्यादि। अन्यत्र—कर्मातिरिक्ते कर्तरि। तदभावस्य—षष्ठ्यभावस्य, प्रकृतसूत्रविषये तु सुबादिचतुष्कादिभ्यो ऽन्यत्रेति कल्प्यम्। तम्— निषेधम्। एवञ्च तत्रतत्र प्रतिषेधत्वव्यवहारः फलितार्थकथनपरो नतु शब्दार्थपर इति भावः। नन्वे-वं समासग्रहणकृतनियमेन सामान्यशास्त्रस्यार्थवत्सूत्रस्यैव सङ्कोचः स्यान्नतु कृद्ग्रहणस्येति मूलकेना-पदंशमित्यादौ 'कृद्ग्रहणे गतिकारक' इति परिभाषया दोषः स्यादेवेत्यत आह—कृत्तद्धितेतीति।

"द्युद्भ्यो लुङि" (पा०सू०१।३।९१) इति सूत्रे भाष्यकृता ध्वनितत्वादिति

१।२।४६) इतिसूत्रस्थसमासग्रहणकृतनियमेन बाध्यसामान्यचिन्तया कृदंशस्यापि सङ्कोच इति मूलकेनोपदर्शमित्यादौ न कृदन्तत्वप्रयुक्तं प्रातिपदिकत्वम्। 'पञ्च पञ्च नखा भक्ष्या' इति शास्त्रेणापि प्रापकप्रमाणरागप्राप्तभक्षणस्य तदितराविषयत्वरूपसंकोचकल्पनम्। तेनान्येषां भक्षणाभावो गम्यते। तद्भक्षणे प्रायश्चित्तं च गम्यते (१) "पतिः समास एव" (पा० सू० १।४।९) इत्यादौ एवकारो घिसंज्ञाशास्त्रस्य समासाघटकपतिशब्दाविषयकत्वरूपसंकोचस्य स्फुटं द्योतनाय। पतिघटितसमासान्यसमासाविषयकत्वरूपसंकोचो मा भूदिति। अन्ययोगव्यवच्छेद एवकारार्थ इति तु सामान्यप्रमाणसङ्कोचफलितमर्थमादाय नेयम्। द्युद्भ्यो लुङीति। "द्युद्भ्यो लुङि" (पा०सू० १।३।९१) इति सूत्रमुपक्रम्य "अनुपरा(२)भ्याम्" (पा०सू० १।३।७९) इति सूत्र इत्यर्थः। पञ्च

बाध्येति। लक्ष्यानुसारादित्यादिः। नायम्प्रकारः पाणिनीयनियमशास्त्रविषय एव, किन्तु स्मृतावपीत्याह—पञ्चपञ्चेति। प्रमाणरागेति। प्रमाणपदान्तस्य रागपदेन कर्मधारयः। तदितरेति। शशकादिपञ्चनखेतरपञ्चनखकर्मकत्वाभावरूप इत्यर्थः। नन्वेवं "पतिः समास एव" इति सूत्रे एवकारं विनापीष्टसिद्धावेवकारवैयर्थ्यमत आह—पतिरिति। स्फुटमिति। समासपदोत्तरमेवकारोपादानेन यत्रैवकारस्ततोऽन्यत्र नियम इति सामान्यतः क्लृप्तो यो व्यवहारस्तद्विषयतायाः सत्वेनेष्टार्थसिद्धिः स्फुटेति भावः। तान्त्रिकव्यवहारस्याप्युपपत्तिमाह—अन्ययोगेति। अत्र तुना प्रकारान्तरेण तस्यायुक्तत्वमेवेति ध्वनितम्। "द्युद्भ्यो लुङि" इतिसूत्रस्थाव्याख्यानादाह—द्युद्भ्य इति। तत्रहि—"अनुपराभ्याम्" इतिसूत्रस्य प्रयोजनकथनावसरे "स्वरितञितः" इत्यनेन परस्मैपदस्य प्रतिषेधात्कृञादिभ्योऽनेन परस्मैपदं विधीयते इत्युक्त्वा यद्यनेन परस्मैपदं विधीयते तर्हि आत्मनेपदस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इति पूर्वपक्षे 'नवा द्युतादिभ्या वावचना१ यदयं द्युतादिभ्या वावचनङ्करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यो न 'परस्मैपदविषयं आत्मनेपदम्भवति' इत्युक्त्वा यद्वा यथा कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदेन परस्मैपदं बाध्यते, एवम्परस्मैपदेनाप्यात्मनेपदम्बाधिष्यत इति, कृञादिभ्य आत्मनेपदस्य प्रतिषेधो न वाच्य" इत्युक्तम्। यदि नियमशास्त्रस्य निषेधमुखेन प्रवृत्तिः स्यात्तदा निषेधस्य शाब्दत्वाद्बाध्यत इत्युक्तिरसङ्गता स्यात्, नियमस्थले प्रतिषेधस्वव्यवहारो गम्यमानार्थमादाय न तु शब्दार्थमादायेत्यत्र भाष्यमपि प्रमाणमित्याह—पञ्च पञ्चेति। नच पञ्च पञ्चेत्यस्य परिसङ्ख्योदाहरणत्वात्कथंनियम·

(प्र०) (१) प्रायश्चित्तं च गम्यत इति। न च शशकाद्यतिरिक्तपञ्चनखस्य भक्षणे प्रायश्चित्तोपपत्तावपि शशकभक्षणस्य शब्देन विधानात् तदभक्षणे प्रत्ययापत्त्याऽवश्यानुष्ठेयत्वापत्तिः, अश्वरशनाग्रहणे मन्त्रोच्चारणस्येवेति वाच्यम्। प्रापकप्रमाणस्य यत्र नियतत्वं तत्रावश्यानुष्ठेयत्वं, यत्र तु न प्रापकस्य नियतत्वं, तत्र नावश्यानुष्ठेयत्व यथा व्रीहीनवहन्ति इति नियमविधौ पुरोडाशविधिरूपं प्रापकप्रमाणं नियतम्, 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्य' इतिश्रौतपरिसंख्यायां मन्त्रलिङ्गरूपं प्रापकं नियतमिति तदनुष्ठानमावश्यकम्। शशकादिभक्षणप्रापकं रागरूपमानं तु न नियतं, दोषदर्शनादिना रागस्य निवृत्तेः। 'पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या' इति विधिस्तु रागप्राप्तभक्षणेऽभ्यनुज्ञामात्रं करोति न तु स्वयमेव विधत्ते। भक्षणस्य विधिप्रवृत्तेः प्रागेव रागप्राप्तत्वात्। अभ्यनुज्ञाविधेश्च स्वविषयस्य बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमात्रबोधकत्वं, न तु स्वविषये प्रवृत्तिसिद्धये तस्येष्टसाधनत्वबोधकत्वमपीति न तस्य धर्मत्वं, तथा च रागरहितानां तत्राऽप्रवृत्तावपि तदननुष्ठानप्रयुक्तप्रत्यवायापत्तिर्न तेषामिति बोध्यम्। एतेन 'ऋतौ भार्यामुपेयात्' इत्यादिविधिमूलकविवाहाद्यावश्यकत्वादिकल्पनाऽपि प्रत्युक्ता।

वि० (२) "अनुपराभ्याम्" (पा० सू० १।३।७९) इत्यनेन कर्त्रभिप्राये परस्मैपदस्य विधा·

भावः । निषेधरूपेण प्रवृत्तिरिति पक्षे तु "पूर्वत्रासिद्धम्" (पा० सू० ८।४।१) इत्यनेनेति बोध्यम् । सुब्विधिमुदाहरति—आन्वामित्यादिना । स्वरविधौ तु पञ्चार्मम् । "दिक्संख्ये संज्ञायाम्" (पा० सू० २।१।५०) इति समासे नलोपे कृते अव·

पञ्च नखा भक्ष्या इत्यत्र भक्ष्यनियमेऽभक्ष्यप्रतिषेधो गम्यते इति ग्रन्थेन पस्पशायां च भाष्ये स्पष्टमेतत् । भक्ष्यनियमे प्राप्तभक्षस्य पुनर्विधाने इत्यर्थः । निषेधरूपेणेति । सुबादिपदस्य स्वव्यतिरिक्तविधौ लक्षणया भवतीत्यस्य च न भवतीत्यर्थे लक्षणयेति भावः । निषेधश्च नलोपविधावनुवर्तमानपूर्वत्रासिद्धत्वस्य । अत एवात्र स्वार्थहानि-प्राप्तबाधपरार्थकल्पनारूपदोषत्रयं मीमांसकैरुच्यते, परिसंख्यापदेन चायं व्यवह्रियते इति बोध्यम् । इति पक्षे त्विति । अनेनारुचिर्बोधिता । तद्बीजं तु लक्ष(१)णायां गौरवं फलाभावश्च, तदभावे लक्षणाया अनौचित्यं चेति । इति समासे इति । इत्यनुवर्तमाने "तद्धितार्थ" (पा० सू० २।१।५१) इति समासे इत्यर्थः । 'स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवत्' इति तु नात्र । तस्य स्वरोद्देश्यकविधावेव प्रवृत्तेः । "नोत्तरपदेऽनुदात्तादावपृथिवीरुद्रपूषमन्थिषु" (पा० सू० ६।२।१४२) इति सूत्रे देवताद्वन्द्वे उत्तरपद-प्रकृतिस्वरनिषेधके पृथिव्यादिपर्युदासरूपधर्मिग्राहकस्य तथैव सत्त्वात् । अत एव "अ-

---

त्वव्यवहारः, परिसङ्ख्यातो नियमेऽस्ति विशेषः पाक्षिकप्राप्तिकांशपरिपूरणफलो नियमः, परिसङ्ख्या तु अन्यनिवृत्तिफलेति वाच्यम्, नियमेऽप्यप्राप्तांशपरिपूरणेनाधिकान्यनिवृत्तेः सत्त्वेनाभेदमाश्रित्य परिसङ्ख्याविषयेऽप्यत्र शास्त्रे नियमत्वव्यवहारस्य कृतत्वात् । प्रकृते नियमश्चात्मनेपदादिविधायकादीनाम्बोध्यः । निषेधरूपेण प्रवृत्तिप्रकारन्दर्शयति—सुबादिति ।

नन्वत्र निषेध्याभावादेतदयुक्तमत आह—निषेधश्चेति । अत एव—निषेधरूपेण प्रवृत्तौ लक्षणाङ्गीकारादेव । अत्रेति । अस्य मीमांसकैरुच्यत इत्यत्रान्वयः । अत्रेत्यस्य परिसङ्ख्यायामित्यर्थः । अयं नियमो यद्यपि मीमांसकमते भेदस्तथाप्युक्तभाष्यादस्मच्छास्त्रे नियमोऽपि तादृश एवेति परिसङ्ख्याविषयेऽपि नियमत्वव्यवहारः । ननु निषेधरूपेण नियमशास्त्रस्य प्रवृत्तिरितिपक्षे तु कथमुभयोरभेदलाभ इति चेच्छृणु, यथाश्रुतशब्दात्प्रतीयमानेऽर्थे तात्पर्याभावात्तात्पर्यत्यागः । अन्यार्थे तात्पर्यकल्पनेन तात्पर्यतः परार्थकल्पना प्राप्तस्यार्थस्य बाधश्चेति । लक्षणायाम्—उभयत्र लक्षणायाम् । फलभावः—विधिरूपेण प्रवृत्तिस्वीकारेणोपपत्तौ पक्षान्तरं स्वीकृत्य लक्षणाकल्पने फलाभावः । तदभावे—फलस्याभावे, रूढ्यन्यलक्षणायाः फलवत्त्वनियमादिति भावः । ननु लोपस्यासिद्धत्वेऽपि व्यञ्जनस्याविद्यमानवद्भावेनावर्णान्तत्वमस्त्येवेत्यत आह—स्वरविधाविति । स्वरोद्देश्यविधित्वञ्च स्वरविशेषानुवादेन विधित्वम् । तत्र मानमाह—नोत्तरपद इति । अत्रानुदात्ताविति कथनेन स्वरोद्देश्यकविधित्वं स्पष्टमेव । व्यञ्जनस्याविद्यमानवद्भावाभावे पृथिव्यादीनामनुदात्तादित्वाभावादप्राप्तौ तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । स्वरोद्देश्यकविधावेव तस्य प्रवृत्तौ गमकान्तरमाह—अत एवेति । तत्रैव तत्प्रवृत्ते

नेऽपि "स्वरितञितः" (पा० सू० १।३।७२) इत्यनेनात्मनेपदं कस्मान्नेति शङ्कायाम् "परस्मैपदेनात्मनेपदं बाधिष्यते" इत्युक्तं भाष्ये । निषेधमुखेन प्रवृत्तौ तु "अनुपराभ्याम्" (पा०सू० १।३।७९) इत्यस्य नियमार्थतायां परस्मैपदविधानाभावेन "परस्मैपदेनात्मनेपदं बाधिष्यते" इत्युक्तिरसङ्गतैव स्यात् ।

वि० (१) लक्षणायां गौरवमिति । तथाहि स्वार्थे तात्पर्याभावात्तात्पर्यत्यागः, पूर्वत्र सङ्कोचरूपान्यार्थे तात्पर्याङ्गीकारेण तात्पर्यतः परार्थकल्पना, प्राप्तबाधश्चेति गौरवमिति भावः ।

र्णान्तं पूर्वपदं जातमिति "अमे चावर्णं द्व्यच्त्र्यच्" (पा० सू० ६।२।९०) इति पूर्वपदाद्युदात्तत्वं प्राप्तं, नलोपस्यासिद्धत्वान्न भवति। सञ्ज्ञाविधौ पञ्चेत्यत्र नलोपे कृतेऽपीत्यादिना स्त्रीप्रत्ययेषु वक्ष्यति। कृति तुग्विधौ तु–वृत्रहभ्याम्। "ह्रस्वस्य पिति" (पा० सू० ६।१।७१) इति तुग् न। कृति किम्, वृत्रहच्छत्रम्। "छे च" (पा० सू० ६।१।७३) इति तुक् स्यादेव। प्रतिदीव्यति। "कनिन्युवृषितक्षिराजिधन्विद्युप्रतिदिव" (उ० सू०) इति कनिन्। "हलि च" (पा० सू० ८।२।७७) इति दीर्घः। यत्तु "उपधायां च" (पा० सू० ८।२।७८) इत्युपन्यस्तम्। तन्न। दिव्नेर्वकारस्यानुपधात्वात्।

"इन्हन्" (पा०सू० ६।४।१२) ॥ **उपधाया इति।** उपधादीर्घस्यैवायं नियमः। तेन वृत्रहायत इत्यत्र "अकृत्सार्वधातुकयोः" (पा० सू० ७।४।२५) इति दीर्घो भवत्येव। तथा वृत्रहणी इत्यत्र "अनुदात्तं ...

चः कर्तृयकि" (पा० सू० ६।१।११९) "शतुरनुमो नद्यजादी" (पा० सू० ६।१।१७३) इत्यादौ 'अच' इति 'अजादी' इत्यादि च चरितार्थम्। अत एव राजवतीत्यादौ नलोपस्यासिद्धत्वादन्वतीशब्दत्वाद् "अन्तोऽवत्या" (पा०सू० ६।१।२२०) इति स्वरो न। उदश्वित्वानित्यत्र "ह्रस्वनुड्भ्याम्" (पा० सू० ६।१।१७६) इति मतुबुदात्तत्वं च नेत्याकरः। इदं "समासस्य" (पा० सू० ६।१।२२३) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। इदमेवाभिसंधाय "यतोऽनाव" (पा० सू० ६।१।२१३) इत्येतन्निषेधमूलकं, 'हलस्वरप्राप्तौ व्यञ्जनमविद्यमानवत्' (प०) इति परिभाषान्तरं भाष्ये तत्रैव स्पष्टमुक्तम्। **अनुपधात्वादिति।** धातोरुपधाभूतरेफवकारयोर्हल्परयोरिति तदर्थादिति भावः। प्रतिदिवन्शब्दादाचारक्विप्यपि "अनुनासिकस्य" (पा० सू० ६।४।१९) इति दीर्घे इदं रूपं दुर्लभम्। वस्तुतो हलन्तेभ्य आचारक्विपोऽनभिधानमन्यत्रोक्तम्। **तथेति।** यथोपधाग्रहणादकृदिति दीर्घाव्यावृत्तिस्तथा सर्वनामस्थानग्रहणासम्ब-

---

रेवेत्यर्थः। अचः कर्तृयकि—अजन्तानामित्यर्थः। स्वरकर्मकविधावप्यविद्यमानवद्भावेऽज्ग्रहणवैयर्थ्यं स्पष्टमेव। अत एव—उक्तोऽर्थः। अस्याकर इत्यत्रान्वयः। इदमिति। प्रागुक्तमित्यर्थः। इदमेव—"स्वरविधौ" इति परिभाषायाः स्वरोद्देश्यकविधौ प्रवर्तनमेव। तत्रैव—"समासस्य" इतिसूत्रभाष्य एव, परिभाषान्तरस्य प्रयोजनन्तु राजदृषदित्यादि।

ननु प्रतिदीव्न इत्यत्रानुपधात्वादिति कथनमसङ्गतन्तस्योपधात्वस्य स्पष्टत्वादित्यत आह—धातोरिति। एतेन मूलेऽनुपधात्वादित्यस्य धातोरित्यादिः सूचितः। यत्तु प्रतिदिवन्शब्दादाचारक्विबन्तात्कर्तरि यत्र क्विप् तत्पर एवायङ्ग्रन्थ इति कश्चित्। तन्नेत्याह—प्रतिदिवन्नित्यादि। अन्यत्र—"ह्रस्वनद्याप" इति सूत्रस्थविवरणे, तत्र सूत्रभाष्ये "कासप्रत्ययात्" इति विहितस्यामो "ह्रस्वनद्याप" इति सूत्रे ग्रहणमाशङ्क्याकारेणानुबन्धेनास्यामः सानुबन्धकत्वात्समाधायाकारोऽनुबन्धो न कार्यः। नच तदभावे मस्येत्वापत्तिः फलाभावादित्सञ्ज्ञा न भविष्यतीति कथिते मिदचोऽन्त्यात्परत्वप्रयोजनम्भविष्यतीत्याशङ्कायां "प्रत्ययादयमाम् विधीयते तत्र नास्ति विशेषो मिदचोऽन्त्यात्परत्वे वा" इत्युक्तम्। यदि हलन्तेभ्य आचारे क्विप्स्यात्तदा विशेषः स्पष्ट एवेति तथाकथनेनाभिधानाभावनितमिति भावः।

दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरेकत्वाभावात्तथेत्यनुपपन्नमतस्तद्योजयति—यथोपधेति। एवञ्च वैषम्येऽय-

नासिकस्य क्विझलोः" (पा० सू० ४।६।१५) इति यो दीर्घः सोऽपि नियमेन व्यावर्त्यते उपधादीर्घमात्रापेक्षया नियमविज्ञानादिति भावः। "हन्तेरत्पूर्वस्य" (पा० सू० ८।४।२२) इति सूत्रं योगविभागेन व्याचष्टे—**हन्तेः**। प्रसङ्गादस्योदाहरणमाह—**प्रहण्यादिति**। प्रकृतोपयुक्तमाह—**अत्पूर्वस्य**।

एकाजुत्तरेति। न चाल्लोपे कृते एकाच्त्वं नास्तीति वाच्यम्। पूर्वस्मादपि विधौ स्थानिवत्त्वात्। न च "पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्" (का० वा०) इति वाच्यम्। "तस्य दोषः संयोगादिलोपलत्वणत्वेषु" (का० वा०) इत्युक्तेः। यत्तु "अट्कुप्वाङ्" (पा० सू० ८।४।२) इति सूत्रे वृत्रघ्न इति भाष्यमुपादाय कैयटेन व्याख्यातं "प्रातिपदिकान्त" (पा० सू० ८।४।११) इति णत्वप्रसङ्ग इति तत् पञ्चमीसमासो मास्त्वित्याशयेन, "तस्य दोष" इत्यत्र णत्वग्रहणं मास्त्वित्याशयेन वा बोध्यम्। णत्वग्रहणप्रत्याख्यानं तु भाष्ये ध्वनितं कौस्तुभे प्रपञ्चितम्। वस्तुतस्तु "कुमति च" (पा० सू० ८।४।१३) इति नित्यं णत्वमिह न्याय्यम्। सर्वथाऽपि वैकल्पिकं नित्यं वा प्राप्तं णत्वं

द्धोपधापदानुवृत्तेरस्य व्यावृत्तिरित्यर्थः।

पञ्चमीसमासो मास्त्विति। सार्वत्रिको मास्तु अनित्यत्वादित्यर्थः। तदनित्यत्वेन स्थानिवत्त्वाभावे एकाच्त्वाभावादेव "एकाजुत्तर" (पा० सू० ८।४।१२) इति णत्वव्यावृत्तिः सिद्धेति भावः। **णत्वग्रहणमिति**। माषवपनीत्येतद्धि तत्प्रयोजनम्। तच्च बहिरङ्गतया "यस्येति च" (पा० सू० ६।४।१४८) इत्यल्लोपासिद्धत्वेनापि सिद्धमिति तन्मास्त्विति भावः। इदं त्रिपाद्यां तत्परिभाषाप्रवृत्त्यभिमानेन। **भाष्ये ध्वनितमिति**। अन्यथासिद्धमाषवपनीत्येतस्य तदुदाहरणत्वोक्त्येत्यभिमानः। **न्याय्यमिति**। तस्य "प्रातिपदिकान्त" (पा० सू० ८।४।११) इत्यपवाद-

---

न्त्वान्तः। नन्वेवंसति पथीनति मथीनतीत्यादावप्युपधादीर्घो न स्यादिति नामधातुस्थपरममूलविरोध इतिचेन्न। माधवानुरोधेन तस्य ग्रन्थस्य सत्वात्। अयं हि तदाशयः—नियमस्य सजातीयापेक्षत्वं सुप्रसिद्धमिति सर्वनामस्थाननिष्ठसर्वनामस्थानत्वस्यैवानपेक्षा नतु तद्गतसुप्त्वस्येति सुबानन्तर्य एव नियमफलनिषेधस्य प्रवृत्तिरिति, परे तु तेषामप्युक्तरीत्यानभिधानमेवेत्याहुः।

मूले—पञ्चमीसमासो मास्त्विति। 'बेभिदिता' 'माथितिको' 'अपीपचन्' इत्येतदुदाहरणानामन्यथासिद्धेः प्रदर्शनान्मास्त्वित्यर्थः। वस्तुतस्तु प्रत्यैषिषन्नित्यादेरुक्तरीत्या तदुदाहरणत्वसम्भवेन तस्यावश्यकत्वेऽपि "निष्ठायां सेटि" इतिसूत्रे सेड्ग्रहणेन तस्यानित्यत्वं ज्ञापितमिति स सार्वत्रिको नेति मास्त्वित्यस्य हृदेत्यादिः पूरणीय इत्याशयेनाह—सार्वत्रिक इति। "तस्य दोष" इति वचनस्थणत्वग्रहणस्याभावेऽपि तदीयप्रयोजनान्यासिद्धिमुपपादयति—भाष्येत्यादिना। इदम्—बहिरङ्गत्वेन "यस्येति च" इति लोपस्य सिद्धत्वप्रदर्शनम्। अन्यथासिद्धेति। उक्तरीत्या ऽन्यथासिद्धेरित्यर्थः। अभिमान इति। एतद्बीजन्तु त्रिपाद्यां सर्वथा बहिरङ्गपरिभाषा न प्रवर्तत इति। इतिसकृदावेदितमिति

नियमेन निवर्त्यंत इति सिद्धम्।

भाष्ये तु 'कुव्यवाये हादेशेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः' (का०वा०)। किंप्रयोजनम्, वृत्रघ्नः स्रुघ्नः प्राघानि, "हन्तेरत्पूर्वस्य" (पा०सू०८।४।२२) इति 'अत्पूर्वग्रहणं न कर्तव्यं भवति' इत्युक्तम्। एतच्च वार्तिकाशयवर्णनमात्रं न तु वस्तुस्थितिः। वार्तिकेन सूत्रावयवप्रत्याख्यानापेक्षया योगविभागमाश्रित्य वार्तिकार्थोपसङ्ग्रहस्यैव न्याय्यत्वादिति दिक्। माधवेनोक्तमिति।

त्वादिति भावः। न च सन्निपातपरिभाषया तदप्राप्तिः। सवर्णत्वेषु कवर्गव्यवायाश्रयणेन तद्विषये तस्या अनित्यत्वावश्यकत्वात्।

हादेशेष्विति। हादेशकवर्गव्यवाये इत्यर्थः। आ(१)र्षत्वाद्वार्तिके समासः। वार्तिके हादेशेत्युक्तेर्द्रुघण इत्यादौ "पूर्वपदात्" (पा०सू०८।४।३) इति णत्वं सिध्यति। तत्र हि हन्तेरप्प्रत्ययो घनादेशश्च। अत एव "अगारैकदेश" (पा० सू० ३।३।७९) इति सूत्रे प्रघणप्रघाणयोः कृतणत्वयोरुच्चारणम्। तत्रापि हन्तेर्घनघानादेशविधानात्। न्याय्यत्वादिति। न च वार्तिकरीत्या बहुवृत्रघ्नाणीति णत्वमायाति सूत्रारम्भे तु नेति वार्तिकारम्भस्यैव ज्यायस्त्वात्कथं न्याय्यत्वम्, बहिरङ्गत्वेन दीर्घस्यासिद्धत्वे तु प्राघानीत्यत्र दोषः, तथा सूत्रारम्भे प्रघनाघन इत्यत्र णत्वं प्राप्नोति वार्त्तिकरीत्या तु नेति वाच्यम्। "अत्पूर्वस्य" (पा० सू० ८।४।२२) इत्यनेन हस्थानिककवर्गाभाववद्धन्तेरेवोपलक्षणेनादोषात्। कृतणत्वयोः "अगारैकदेशे" (पा० सू० ३।३।७९) इति सूत्रे उच्चारणमत्रत्यात्पूर्वग्रहणस्योक्तार्थोपलक्षणत्वे मानम्। णत्वनिपातनकल्पनापेक्षयोक्तार्थग्राहकत्वौचित्यादिति भावस्तदेतद्ध्वनयतोक्तम्—वार्तिकार्थोपसङ्ग्रहस्येति।

न्याय्यत्वे साधकमाह—तस्येति। रत्नाकरोक्तं खण्डयति—न चेति। सन्निपातपरिभाषया घत्वस्य नकारसन्निपातजन्यतयेति भावः। तदप्राप्तिः—"कुमिति च"इत्यस्याप्राप्तिः। सवेति। "अट्कुप्वाङ्नुम्" ग्रह स्य सर्वत्र सम्बन्धादिति भावः। तद्विषये—णत्वविषये। अनित्यत्वावश्यकत्वादिति। यदि तस्या अनित्यत्वादप्रवृत्तिर्न स्वीक्रियत इति तदा णत्वमात्रस्य कवर्गनिमित्तकत्वेन सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तेर्दुर्वारत्वादत्पूर्वग्रहणस्य "हादेश"इतिवार्तिकस्य च वैयर्थ्यापत्तिरिति भावः।

हादेशेष्वितीति। कुव्यवायनिमित्तके णत्वे हस्थानिकेषु आदेशे प्रत्यासत्त्या कवर्गरूपेषु सत्सु प्रतिषेधो वक्तव्य इति वार्तिकार्थः। फलितार्थमाह—हादेशेत्यादिना। हादेशेष्वित्युक्तेरिति। हकारविशिष्टादेशपदोक्तेरित्यर्थः। एवञ्च विशेषणाभिधानफलप्रदर्शनमेतदिति लब्धम्। घनादेशश्चेति। "करणेऽयोविद्रुषु"इत्यनेन साधित इति शेषः। अत एवेति। तत्र तादृशोक्तेरेवेत्यर्थः। सूत्रेण वार्तिककारोक्तस्यार्थस्य सम्भव एव चेत्तदा न्याय्यत्वमित्याशङ्कानिराचष्टे—नचेत्यादिना। बहिरङ्गत्वेनेति। यथोद्देशपक्षे त्रिपाद्यान्तस्या अप्रवृत्तिः, कार्यकालपक्षे तु प्रवृत्तिरिति भावः। दोषः—णत्वापत्तिरूपो दोषः। उपलक्षणेनेति। अत्र मानन्तु मतं इति पञ्चम्यैव निर्वाहे पूर्वग्रहणम्भूमार्थकबहुव्रीहिलाभार्थम्, अकारः पूर्वो यस्माद्धन्तिनकारादिति। तेन लब्धन्तथाचोपलक्षणत्वं स्फुटमिति भावः।

वि० (१) हादेशस्याभेदेन कुपदार्थेऽन्वयेन "सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य विशेषणयोगो न" इति वार्तिकात् "कुव्यवाये" इत्यत्र समासाप्राप्त्याऽऽह—आर्षत्वादिति। वस्तुतः कुव्यवायनिमित्तके णत्वे हस्थाने आदेशेषु प्रत्यासत्त्या कवर्गरूपेषु सत्सु णत्वप्रतिषेध इतिवार्तिकार्थः।

इत्थं हि तदीयो ग्रन्थः—'असञ्ज्ञायामल्लोपे उत्तरपदमनङ्कं स्यात्। स्थानिवद्भावश्चाल्विधित्वान्न' इति एकाजुत्तरपदत्वाभावात् "प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिषु च"(पा०सू०८।४।११) इति विकल्पो भवति। 'वृत्रघ्नो वृत्रहण' इति। तद्भाष्येति। किं चाल्विध्यर्थमेव "अचः परस्मिन्" (पा० सू० १।१।५७) इत्यस्यारम्भात्। तस्याप्रवृत्तौ युक्त्यन्तरस्यैव वाच्यत्वात्। विकल्प इत्यसङ्गतम्। "कुमति च" (पा० सू० ८।४।१३) इति सूत्रस्य दुर्वारत्वादित्यवधेयम्।

•"मघवा बहुलम्" (पा० सू० ६।४।१२८)॥ "अर्वणस्त्रसावनञः" (पा०सू०६।४।१२७) इति सूत्रात् तृ इत्यनुवर्तते। तदपेक्षया च मघवेति षष्ठ्यर्थे प्रथमा तदाह—मघवन्शब्दस्येति। अधातोरिति। अधातुभूतपूर्वस्यापीत्यर्थः। अञ्चतिग्रहणं हि नियमार्थम्। धातोश्चेद्भवति अञ्चतेरेवेति। एवं च गोमानिवाचरति गोमानित्यादौ सम्प्रति धातुत्वेऽपि विध्यर्थमधातुग्रहणम्। एतच्च मूल एव स्फुटीभविष्यति। ननु कुर्वन् इत्यादाविव संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वेन नान्तत्वाभावाद्दीर्घत्वं न स्यादित्याशङ्क्याह—इहेति। बहुलग्रहणादिति। क्वचिदन्यदेवेत्यर्थकादित्यर्थः। निपातनादिति। महेर्हकारस्य घकारो वुगागमः कनिप्रत्ययश्चेत्यस्य त्रितयस्य निपातनादित्यर्थः। प्रत्याख्यातामिति। तथा च "छन्दसीवनिपौ" इत्यत्र कैयटेनोक्तम्—

भूतपूर्वपर्यन्तमधातुपदस्य लक्षणायां बीजमाह—अञ्चतिग्रहणं हीति। अञ्चतेरिति। नलोपिनोऽञ्चतेरित्यर्थः। नलोपेन निर्देशात्। सामान्यापेक्षश्च नियमस्तेन पर्णध्वद् गोमत्यतेः क्विपि गोमानित्यादौ "उगितश्च"(पा०सू०४।१।६) इति ङीबपि नेति दिक्। स्पष्टं चेदं भाष्ये "उगितश्च" (पा०सू०४।१।६) इति सूत्रे। कैयटेने-

---

मानान्तरमप्याह—प्रघाणप्रघणयोरिति।

नलोपिन इति। विशेषणविशिष्टाञ्चतिपरमत्राञ्चतिपदमित्यत्र साधकमाह—नलोपेनेति। एतेन "उगिदचाम्" इति सूत्रव्याख्यानावसरे नलोपिनोऽञ्चेरिति यत्परममूले उक्तन्तेनैकवाक्यता भवतीति ध्वन्यते। नचैवंसति नलोपिन एव यथा स्यान्न पूजार्थस्येत्यस्य लाभार्थमञ्चतिग्रहणञ्चरितार्थमिति कथम्मूलाद्युक्तनियमलाभ इति वाच्यम्, भाष्यप्रामाण्येनाचामित्यस्यावृत्त्योभयार्थलाभ इत्याशयात्। तत्रैको नियमो मूले एव दर्शितो द्वितीयस्तु अञ्चतेश्चेन्नलोपिन एवेति बोध्य इति। तेन-नियमस्य सामान्यापेक्षत्वेन। एवञ्चाधिकलक्ष्यसङ्ग्रहस्योचितत्वात्सामान्यापेक्षनियम एवोचित इति भावः। ङीबपीति। अपिना नुमः परिग्रहः। दिगिति। दिगर्थस्तु प्रथमनियमेन पर्णध्वदित्यत्रेव गोमानित्यत्रापि बोध्यः। किञ्च प्रकृतसूत्रे झल्ग्रहणापकर्षेण नुम् झलन्तलक्षण एव ग्राह्यः। तेन शामिशमिनावित्यादौ नातिप्रसङ्ग इति बोध्यम्। अत्र—भाष्य इति। तत्र मूलोक्तरीत्या स्पष्टम्। 'अन्त्ये धातोरुगितः प्रतिषेधः कार्यः, अञ्चतेश्चापसङ्ख्यातम्, प्राचीनोभयङ्कर्तव्यम्, उक्तनियमेन सिद्धिः' इत्युक्तम्। कैयटग्रन्थस्य

"मघवा बहुलम्" (पा०सू० ६।४।१२८) इत्येतन्न कर्तव्यं "श्वन्नुक्षन्" इति निपातनान्मघशब्दान्मतुपा च भाषायामपि शब्दद्वयस्य सिद्धत्वादिति ।

यत्त्वत्र वार्तिककृतोक्तम्--

अर्वणस्तृ मघोनश्च न शिष्यं छान्दसं हि तत् ॥

मतुब्वन्योर्विधानाच्च छन्दस्युभयदर्शनात् ॥ १ ॥ इति ।

यच्च तद्व्याख्यावसरे कैयटेन भाषायामसाधुतेत्युक्तं तद्वनिबन्तमद्व्यो

ति । अयं च कैयटः "केशाद्वा" (पा० सू० ५।२।१०९) इति सूत्रस्थः । अर्वणस्तृ इत्यादि । अर्वणो मघोनश्च तृ न शिष्यं यतस्तच्छान्दसं सामान्यतो बोधितानामपि केषांचिद् धृधात्वादिवन्नियतविषयत्वादित्यर्थः । एवं च "छन्दसि दृष्टानुविधि" (प०) इति न तदर्थः शास्त्रारम्भ इति तात्पर्यम् । एवं हि छान्दसलक्ष्यसाधकसर्वसूत्रप्रत्याख्यानं स्यादतः प्रकारान्तरेणापि सिद्धिमाह--मतुब्वन्योरिति । ऋधातोर्विजन्तान्मघशब्दाच्च मतुब्वनिभ्यां रूपद्वयसिद्धिरिति भावः । ननु सूत्रारम्भे नित्यस्तृ आदेशोऽर्वणः, प्रत्याख्याने तु पक्षे तदभावोऽपीत्यत आह—छन्दस्युभयेति । आदेशतदभावेत्यर्थः। तदुदाहरणम् "इमान्यर्वणः पदानि" इति । एतत्प्रत्याख्याने दीर्घो घकारोदात्तत्वं च लभ्यते । एतेनास्य छान्दसत्वाच्छन्दसि आदेशपक्षे मघवन्नित्येव रूपं तच्च मत्वन्तस्य छान्दसत्वाद्दीर्घाभावेन साध्यमिति प्रत्याख्यानाशयः । लोके तु मत्वन्ते दीर्घो भवत्येवेति परास्तम् । वार्तिकाक्षरस्वारस्येन तथा प्रतीतेः, 'मघवान्नृजांषि' इत्यादौ वेदेऽपि दीर्घस्य पठ्यमानत्वाच्च । तदेतत्कैयटेनोक्तं--भाषायामसाधुनेति । "केशाद्वा" (पा० सू० ५।२।१०९) इति सूत्रस्थोक्तकैयटस्तु एतत्सूत्रस्थवार्तिकविरोधात्स्वग्रन्थविरोधाच्च हेय एवेति ध्येयम् ।

यत्तु छान्दसा अपि क्वचिद्भाषायामित्याश्रित्य भाषायां प्रयोग इति । तन्न । तज्ज्ञापकस्य "वयस्यासु मूर्ध्नो मतुप्" (पा० सू० ४।४।१२७) इति सूत्रप्रयोगस्य 'छन्दोवत्सूत्राणि भवन्ति' इति भाष्यकारेष्ट्याऽन्यथासिद्धत्वादिति तदाशयः । तद्वनिब-

---

तादृशस्याप्रसिद्धत्वशङ्कां वारयति—अयञ्चेति । तृ इति । इदञ्च स्वरूपपरन्नपुंसकम् । ननु तृविधायकसूत्रयोश्छन्दसीत्यस्यानुक्तेश्छान्दसमित्यसङ्गतमत आह—सामान्यत इति । अत एव तृज्वत्सूत्रे भाष्यकृतोक्तम्—'अविशेषविहिता अपि शब्दा नियतविषया दृश्यन्ते' इति तथाच मतुपः सामान्यतो विधानेऽपि अर्वन्मघवच्छब्दयोश्छन्दस्येव प्रयोगो भविष्यतीति भावः । एवंहीति । उक्तसूत्रद्वयवद्धि । विजन्तादीति । ऋधातोर्यो विच् तदन्तादित्यर्थः । नित्य इति । विकल्पबोधकस्य पदस्य तत्रानुक्तेर्नित्य इत्यर्थः । तदभावोऽपीति । उक्तरीत्येतिभावः । उक्तरीत्या प्रत्याख्याने फलान्तरस्यापि सिद्धिमाह-एतदिति । दीर्घ—"अत्वसन्त"इति विहितः । उदात्तत्वमिति । "ह्रस्वनुड्भ्याम्" इति प्राप्तस्य मतुपे उदात्तत्वस्य "नगोश्वन्"इतिप्रतिषेधे तस्य पित्वादनुदात्तत्वे फिट्स्वरस्यैवावस्थानादिति भावः । एतेन उक्तव्याख्याने अस्य "मघवा"इतिसूत्रस्य इत्येवेति संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वात्तदा दीर्घाप्राप्तेरित्येवेत्यर्थः । तथाऽप्रतीतेरिति । "मघवा" इति सूत्रस्य छान्दसत्वाप्रतीतेः । किन्तु तत्साध्यप्रयोगस्यैव प्रतीतेः । नन्वेवम्पूर्वोक्तकैयटविरोध इत्यत आह-केशाद्व इतीति ।

अन्योक्ताकैयटासङ्गतिङ्खण्डयति—यत्त्विति । इत्याश्रित्येति । इति परिभाषामाश्रित्येत्यर्थः । वयस्यास्विति । अत्र "तदानासाम्"इति मतुपो लुक् यत्प्रत्ययश्च तस्य सूत्रस्य छन्दस्येव प्रवृत्त्या

दात्तमघवन्शब्दविषयकम् । छन्दस्येव वनिब्विधानात् । अतो न कैयटस्य पूर्वापरविरोध इति ध्वनयन्नाह—**छन्दसीत्यादि । अन्तोदात्तं त्विति** । यद्यपि "श्वन्नुक्षन्" इत्यत्र कनिनन्ता एते इत्युज्ज्वलदत्तादिग्रन्थमहिम्ना आद्युदात्तत्वं लभ्यते, तथापि "उक्षा समुद्रो अरुण सुपर्णः" "पूषा त्वेतो नयतु" "अग्निर्मूर्धा" "निमंज्वानं न पर्वणो जभार" "त्वमर्यमा भवसि यत्" इत्यादौ तत्सूत्रोपात्तानामुक्षन्नादीनामन्तोदात्तत्वस्य निर्विवादतया कनिप्रत्यय एवोचित इति भावः । "मघवा बहुलम्" (पा० सू० ६।४।१२८) इति सूत्रे मघोन इति प्रतीकमुपादाय मंघशब्दस्याकारस्य "यस्य" (पा० सू० ६।४।१४८) इति लोपमाशङ्क्य नैतदस्ति अन्यदेव हीदमव्युत्पन्नं प्रातिपदिकं तथा हि भाषायामप्यस्य प्रयोगो दृश्यत इति वदन्न्यासकारोऽपि मघवन्शब्दस्यान्तोदात्तत्वे भाषायामपि साधुत्वे चानुकूलः । एवं स्थिते मतुपमाश्रित्य त्रादेशं प्रत्याचक्षाणौ भाष्यवार्तिककृतौ मघवानित्यत्र त्रादेशपक्षेऽपि दीर्घं स्वीकुरुत एव । फलभेदे प्रत्याख्यानासम्भवात् । अतो बहुलग्रहणान्नासिद्धत्वमिति यदुक्तं तद्भाष्यादिसम्मतमेव ।

यत्त्वाहुः—मतुप्पक्षेऽपि छान्दसत्वान्न दीर्घ इत्येव भाष्यस्याशय इति, तन्न । मतुबन्तस्य छान्दसत्वे मानाभावात् । उदाहृतभट्टिकैयटविरोधाच्चेति दिक् । एतेन "श्वन्नुक्षन्" इत्यत्र निपातितस्य मघवन्नि-

---

न्तेति । इदं चिन्त्यम् , 'न शिष्यं छान्दसं हि तत्' (का०वा०) इति सामान्यप्रवृत्तवार्त्तिकस्य सङ्कोचे मानाभावात् । कविप्रयोगाणां बहुशः प्रामादिकानां दर्शनेन तेषामार्षवचनसङ्कोचे न मानत्वमिति दिक् । उचित इति भाव इति । तथा च "वनो र च" (पा० सू० ४।१।७) इति सूत्रे भाष्ये "मघोनीत्यत्र प्राप्नोति, मघवन्शब्दोऽव्युत्पन्नं प्रातिपदिकम्" इति ।

छन्दोभिन्ने सूत्रे तथोच्चारणेन सा ज्ञाप्यत इतितद्भावः । इदञ्चिन्त्यमिति । विशेषोपादानञ्चिन्त्यमित्यर्थः । सङ्कोचे—वनिबन्तविषयकत्वकल्पने । बहुश इति । बहूनामित्यर्थः । 'तम्पातयाम्प्रथममास' इत्यादिनां यथा । आर्षवचनेति । वार्तिककारीयवचनेत्यर्थः । दिगर्थस्तु । येषां छान्दसत्वन्तेषाम्भाषायां सर्वथा ऽप्रयोग एव । कविना ऋषिभिन्नेन प्रयोगे तु तस्य प्रयोगस्यासाधुत्वमेव । यदि मघवन्शब्दो वनिबन्तस्तदा मघोन इत्यादौ "यस्येति च" इति लोपापत्तिरपि न, छान्दसत्वात् । अत एव 'मघोनाम्' इति सूत्रनिर्देशस्याप्युपपत्तिः । "यस्येति" लोपे आभीयासिद्धत्वन्तु न व्याश्रयत्वात् । नच तत्र लोपे कर्तव्ये बहिरङ्गस्य सम्प्रसारणस्यासिद्धत्वम्, "असिद्धम्" इति परिभाषाया "वाह ऊठ्" इतिसूत्रस्थोठ्ग्रहणेन ज्ञापितायास्तस्या अप्याभीयतया तत्प्रवृत्तिकाले आभीयस्याऽन्तरङ्गस्यासिद्धत्वेन तस्याः परिभाषाया अप्रवृत्तेः । समानाश्रयत्वन्त्वन्तरङ्गस्य शास्त्रस्य य आश्रयः स एव परिभाषाया अप्याश्रय इति कनिन्प्रत्यय एवोचित इति व्युत्पत्तिपक्षे । वस्तुतस्तूणादीनामव्युत्पन्नत्वस्यैव सिद्धान्तिसम्मततया तत्र प्रत्ययकल्पना नोचिता, अत्र भाष्यमपि साधकमित्याह—तथाचेति । प्राप्नोतीति ।

त्यस्य आदेशे दीर्घाभावान्मघवन्निति क्षीरस्वामिग्रन्थः प्रत्युक्तः। तथा च कातन्त्रसूत्रम्—"सौ मघवान् मघवा च" इति। विचारचिन्तामणावपि 'मघवानेव मघवा' इत्युक्तम्। काशिकायामपि दीर्घ एव दृश्यत इत्यलं बहुना।

"अर्वणस्तृ" (पा० सू० ६।४।१२७)॥ ऋधातोर्विचि गुणे च अरिति रूपं तस्मान्मतुपि अर्वन्तावित्यादि सेत्स्यति। 'छन्दसीवनिपौ' इति वनिपि वेदे भवति। लोके तु ऋधातोरेव वनिपि सेत्स्यति। रूढिशब्दश्चायम्। 'वाजिवाहार्वगन्धर्वहयसैन्धवसप्तय' इत्यमरकोशात्। अतोऽर्थोऽपि न भिद्यते। तथापि नान्ततान्तयोः सर्वत्र प्रयोगे प्राप्ते व्यवस्थार्थमिदं सूत्रं "तृज्वत्क्रोष्टुः" (पा० सू० ७।१।९५) इति त्रिसूत्रीवत्। यत्तु हरदत्तेनोक्तम्–अर्वन्मघवन्शब्दयोर्भाषायामसाधुत्वमेव। 'अर्वणस्तृ मघोनश्च' इत्यादिभाष्यादिति। तदापाततः। भाष्यस्य विशेषविषयतायाः प्रागेवोक्तत्वात्। तथा च श्रीहर्षः—'वाहैरलुप्यत सहस्रदृगर्वगर्व' इति प्रायुङ्क्त।

ननु 'गुणा अभेदका' इति पक्षे सूत्रेऽननुनासिकोच्चारणेऽपि आन्त-

प्रायुङ्क्तेति। अत्र यद्वक्तव्यं तदु(१)क्तम्। इति पक्ष इति। "अस्थिदधि" (पा० सू० ७।१।७५) इत्यत्रोदात्तपाठेन सिद्धे उदात्तग्रहणेन शास्त्रे विना यत्नं स्वरूपेणोच्चारितगुणस्याविवक्षयाऽभेदकत्वज्ञापनादिति भावः। "उञः ऊँ" (पा० सू० १।१।१७)

णीबादेशश्चेत्यादिः। अत्र–कविप्रयोगविषये, एतेन कविप्रयोगदर्शनेनार्थविशेषस्य कल्पना प्रत्युक्ता।

ननु 'गुणा अभेदका' इत्यस्योदात्तत्वादयो गुणा उच्चार्यमाणा अपि न विवक्षिता इत्यर्थः। एवञ्च प्रकृते निरनुनासिकस्यैवोच्चारणाद्विशेषस्यानुपादानात्कथमविवक्षेत्यत आह—अस्थिदधीत्यादि। उदात्तपाठेन–उदात्तत्वगुणयुक्तस्याकारस्य पाठेन, तथाच गुणकृतभेदाभाव एव ज्ञाप्यते, नतु भवदुक्तोऽर्थ इति भावः। यत्नः–उदात्तादिशब्दोच्चारणेन बोधनरूपः। अविवक्षयाऽभेदकत्वमिति—अत्र तृतीयाऽभेदे प्रकृत्यादित्वात्, तथा निर्गुणस्योच्चारणमशक्यमिति निरनुनासिकत्वस्य भेदकत्वञ्च स्यादिति नकारस्य स्थानेऽनुनासिकः प्राप्नोतीति भावः। यद्वा स्वरूपेण नान्तरीयकतया उच्चारितस्यापि गुणस्याविवक्षया व्यावर्तकत्वाविवक्षया अभेदकत्वं स एवायमित्याकारा या प्रत्यभिज्ञा तद्विषयत्वं ज्ञाप्यत इत्यर्थः। एवञ्चाविवक्षयेत्यत्र तृतीया हेतौ, न चास्थ्यादीनामन्त्यानुदात्तत्वात्तदनुरूपेऽनुदात्त एवोच्चारयितव्ये उदात्तोच्चारणं विवक्षार्थम्भविष्यतीति कथमुदात्त इति शब्दोच्चारणस्य ज्ञापकत्वमिति वाच्यम्, परमास्थ्यादिशब्दान्त्यस्योदात्ततया उदात्तत्वगुणकोच्चारणमपि स्थान्यनुरूपमेवेति उदात्तशब्दोच्चारणस्य ज्ञापकत्वसम्भवात्। ननु यत्रोदात्तादिशब्दोच्चारणन्तत्रैव भेदप्रतीतिर्यत्र तेषां शब्दानामनुच्चारणन्तत्र यत्नाभावादविवक्षेति चेत्, "उञ ऊँम्" इत्यत्र उदात्तादिशब्दोच्चारणाभावादनुनासिकोच्चारणेऽपि निरनुनासिकः स्यादत आह—उञ ऊमिति। एतेन उदात्तादि-

---

वि० (१) तदुक्तमिति। "न शिष्यं छान्दसं हि तत्" इति सामान्यप्रवृत्तवाक्यस्य वनिबन्तमध्योदात्तविषयकत्वेन सङ्कोचे मानाभावात्। कविप्रयोगाणां बहुशः प्रामादिकत्वेन तेषामार्षवचनसङ्कोचे न मानत्वमित्युक्तमित्यर्थः।

रतम्यादनुनासिकः स्यादित्याशङ्कयाह—आआदिति। यत्त्वाहुः-इहानुनासिको न। अनण्त्वेन सवर्णग्रहणाभावात्। न च "तपरस्तत्कालस्य" (पा०सू० १।१।७०) इति अनणि विध्यर्थमिति वाच्यम्। 'भाव्यमानः सवर्णान्न गृह्णाति' इति निषेधात्। गुणानामभेदकत्वेऽपि शुद्धैकव्यक्तेः सूत्रे निर्देशान्नातिप्रसङ्ग इति। अत्रेदं वक्तव्यम्—अनणि विध्यर्थमिति शङ्कायां भाव्यमान इत्याद्युत्तरमसङ्गतम्। तस्याण्विषयत्वात्। यदाहुः—भाव्यमानोऽणित्यादि। अन्यथा "चोः कुः" (पा० सू० ८।२।३०) इत्यादावपि निषेधापत्तेः। तत्रोदित्करणसामर्थ्यान्न निषेध इति चेत्, किमनेन बकबन्धनप्रयासेन। "तपरस्तत्कालस्य" (पा० सू० १।१।७०) इति सूत्रेऽप्रत्ययग्रहणस्य भाष्यकृताऽननुवर्तितत्वाच्च। किं च शुद्धैकव्यक्तेरित्यसङ्गतम्। अभेदकत्वे दोषस्य दुरुद्धरत्वात्। एका व्यक्तिर्गृह्यत इत्युक्त्या हि व्यक्त्यन्तरं न निर्दिष्टमित्यर्थः फलितः। स च गुणानां भेदकत्वे सत्येव सङ्गच्छते नान्यथेत्यास्तां तावत्। एतेन "भाव्यमानोऽण् सवर्णान्न गृह्णाति" इति निषेधादाकारो नानुनासिक इति प्रसादग्रन्थोऽपि प्रत्युक्तः। दीर्घस्यानण्त्वेन मूलशैथिल्यात्।

"थो न्थः" (पा० सू० ७।१।८७)॥ स्थान्यादेशौ द्वावप्यनकौ। 'थेन्थ' इत्येव सिद्धे इतोऽवचनं ऋभुक्षिन्नर्थम्। न्थादेश इति। केचित्तु अन्थादेशमाहुः। तत्राकारप्रश्लेषो व्यर्थः। यत्तु न्यासकृता प्राचा चोक्तमनेकाल्त्वेऽपि थकारमात्रस्यायमादेशो 'निर्दिश्यमानस्यादेशा भव-

---

इत्यत्र नासिकाव्यापारेण क्लेशाधिक्येनोच्चारणादानुनासिक्यं विवक्षितमिति सर्वेषां समानम्। भेदकत्वेऽपि तपरसूत्रस्यानणि विध्यर्थत्वाद्दोषः। तत्राप्रत्ययग्रहणानुवृत्तौ मानाभावादित्यपि बोध्यम्। अननुवर्तितत्वाच्चेति। एवं च तत्र सूत्रे तत्सम्बन्धे मानाभावः। एवं च भेदकत्वेऽपि तपरसूत्रस्यानणि विध्यर्थत्वाद्दोष इति भावः। नान्यथेति। एवं च गुणानामभेदकत्वेऽपीत्युपक्रम्य तादृश्युक्तिरसङ्गतेति भावः। मूलशै-

---

शब्दोच्चारणमेव न यत्नः, किन्तु प्रयत्नाधिक्यमेव। विवक्षितमिति। यत्र प्रयत्नाधिक्याभावस्तत्राविवक्षाऽन्यत्र तु विवक्षेत्येव शाप्यशरीरमित्यनुनासिकस्य ऊमित्यस्योच्चारणं विवक्षार्थम्भवतीति भावः। अत एव 'चतसर्याद्युदात्तनिपातनं करिष्यते' इत्यादीनामुपपत्तिः। सर्वेषाम्—सर्वव्याख्यातॄणाम्। ननु यदि निपातस्थले विशेषोच्चारणमेव विवक्षाहेतुस्तदा पथ्यादीनामन्त्यस्यानुनासिकत्वात्तदनुरूपेऽनुनासिक एवोच्चारयितव्ये निरनुनासिकोच्चारणमेव विवक्षाया हेतुर्भविष्यतीति प्रश्लेषो व्यर्थ इत्यत आह—भेदकत्वेऽपीति। दोष इति। स्यादिति शेषः।

ननु तपरसूत्रेऽप्रत्ययग्रहणानुवृत्तिरस्तु, तस्य च भाव्यमानभिन्नबोधकतास्त्विति नानुनासिकस्य प्राप्तिरत आह—तत्रेति। तत्र तपरसूत्रे तथा तपरसूत्रमनणीव विधीयमानेऽपि विध्यर्थमस्त्विति भावः। एवञ्च—तस्य तत्रानुवृत्त्यभावस्य भाष्यकारसम्मतत्वे च, तत्सम्बन्धे—अप्रत्ययग्रहणसम्बन्धे। अभेदकत्वेऽपि—शुद्धैकव्यक्तेरुच्चारणस्य भेदकत्वेऽपीत्यर्थः। तादृश्युक्तिः—सर्वेषां सङ्ग्रह-

न्ति' इति न्यायादिति । तन्न । तद्विशिष्टस्याप्रसङ्गेनोक्तपरिभाषाया इह विषयाभावात् । प्रसङ्गादाह--**स्त्रियामिति । सुपथीति ।** "इनः स्त्रियाम्" (पा० सू० ५।४।१५२) इति तु कप् न कृतः समासान्तविधेरनित्यत्वात् । "युवोरनाकौ (पा० सू० ७।१।१) इति सूत्रे सुपथीति भाष्याच्च । "न पूजनाद्" (पा० सू० ५।४।६६) इति निषेधस्य तु नायं विषयः । यतः प्राचीनेष्वेव स इति वक्ष्यमाणत्वात् । पथिमथीत्यात्वं थो न्थश्च लिङ्गविशिष्टपरिभाषया प्राप्तं विभक्तौ लिङ्गविशिष्टाग्रहणान्न भवति । **शाविति ।** यत्तु प्राचा "इतोऽत्सर्वनामस्थाने" (पा० सू० ७।१।८६) "थो न्थ" (पा० सू० ७।१।८७) इति सूत्रद्वये सुटीति व्याख्या-

---

थिल्यादिति । सवर्णग्रहणाप्राप्तेरिति भावः । तद्विशिष्टस्येति । थ इति स्थानिश्रवणात्तदन्तविध्यभावाच्चेति भावः । अयम्–इनः स्त्रियामित्येषः । एवं च "ऋक्पूः" (पा० सू० ५।४।७४) इत्येष तेन निषेधेनापि वारयितुं शक्य इति भावः ।

थो न्थश्चेति । "थो न्थ" (पा० सू० ७।१।८७) इति सूत्रमित्यर्थः । चाट्टिलोपः । प्राप्तमिति । तदन्तग्रहणादिति भावः । न भवतीति । न च टिलोपो न विभक्तिनिमित्तको ऽन्यत्रापि तत्प्रवृत्तेरिति वाच्यम् । प्रकृतोदाहरणे विभक्तिनिमित्तत्वमात्रेण तत्प्रवृत्तेः । अत एव "युवोरनाकौ" (पा०सू०७।१।१) इति सूत्रभाष्ये "श्वयुव" (पा०सू०६।४।१३३)इत्यादेः परिभाषाफलत्वेनोपन्यासः सङ्गच्छते । परत्वादित्यभ्यु-

---

प्रतिपादकशब्दानुच्चारणरूपा उक्तिः, निषेधादाकारो नानुनासिक इत्यसङ्गतम्, निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वेन प्रकृते प्राप्तेरेवाभावेन तथाभिधानमसङ्गतमित्याह—सवर्णेति । मूले—तद्विशिष्टस्येति । घटकत्वसम्बन्धेन थकारविशिष्टसमुदायस्येत्यर्थः ।

अनयोस्तदन्तविधिना समुदायस्य प्राप्तिमाह—तदन्तेति । विभक्ताविति परिभाषाया यस्मिन्कार्ये विभक्तिरेव निमित्तन्तत्रैव प्रवृत्तिरित्याशङ्कान्निराचष्टे—नचेति । अन्यत्र—विभक्तिभिन्ने, प्रातिपदिकप्रकृतिकणिचि । विभक्तिनिमित्तत्वमात्रेति । विभक्तेर्निमित्तत्वमात्रेत्यर्थः । अत एव—तावतव परिभाषायाः प्रवृत्तिसत्वादेव । श्वयुवेत्यादेरिति । "श्वयुव" इत्यादिशब्दनिमित्तस्य "नगोश्वन्" इति निषेधस्य सम्प्रसारणस्य चेत्यर्थः । शुन्याइत्यादि प्रथमस्योदाहरणं, युवतीः प्रश्येत्यादि द्वितीयोदाहरणम्, द्वितीयाविधायकसूत्रेऽतिप्रसङ्गपरिहाराय "अल्लोपोऽनः" इतिसूत्रादन इत्यस्यापकर्षो नाश्रयणीयः । शुन्येत्यादौ निषेधस्य निवृत्तये सा परिभाषाऽवश्यमाश्रयणीया तयैव निर्वाहादिति भावः । अत्रोभयोरपि सूत्रयोर्विभक्तौ प्रवृत्तिमात्रेण परिभाषायाः प्रवृत्तिः । मूले—न्थः पन्था इति । नचास्य स्वीकारे "युवोरनाकौ" इति सूत्रभाष्ये "विभक्तौ" इति परिभाषायाः प्रयोजनकथनावसरे "पथीमथी" इत्यत्रात्वन्नेत्युदाहरणत्वेनोपन्यस्तम्, ततः परेण 'न केवलः पथिशब्दः स्त्रियामस्ति इत्युक्तन्तदस्य पथीशब्दस्य स्त्रियां सत्वसम्भवाद्विरुध्यत इतिचेन्न एतदजानतापकदेशिना तथोक्तत्वात् । ततो भगवता सुपथीत्युदाहृतम् । केवलं स्त्रियां वृत्त्यभावेऽपि तदन्तस्य सम्भवति तत्र प्रयोग इत्याशयः । ननैतदाचारक्विपोऽपि सम्भवतीति वाच्यम्, हलन्तेभ्य आचारक्विपोऽनभिधानात् । यद्वा 'न केवले' इत्यस्य स्त्रीबोधकप्रत्ययान्तो नेत्याशयः कल्प्यः । वस्तुतो झटिति प्रतीयमानतदर्थविरोधादेतदसङ्गतमिति अस्याऽप्यभिधाने न दृढम्मानमिति बोध्यम् । ननु समबलस्थले व्यवस्थापकत्वम्परत्वस्य नित्यानित्ययोस्तु तथात्वविरहात्कथन्तत्र परत्वस्य नियामकत्वमत आह—अभ्युच्चय इति । अर्थ-

तम्। तदसत्। निर्बीजलक्षणापत्तेः। क्लीबे औङः श्यां सुपथी इत्यत्राऽतिव्याप्तेः। सुपन्थानि पश्येति शसि रूपस्यासिद्धिप्रसङ्गाच्चेति भावः।

अत्रेदमवधेयम्-पन्थानमात्मन इच्छति पथीयति, ततः क्विप्। अलोपः। यलोपः। एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् "पथिमथि" (पा०सू०७।१।८५) इत्यात्वम्, 'थो न्थः'-पन्थाः। "इतोऽत्सर्वनामस्थाने" (पा० सू० ७।१।७६) इत्यत्वं न भवति। इत इति तपरकरणात्। "एरनेकाच" इति यणं बाधित्वा परत्वाद् नित्यत्वाच्च थो न्थः। संयोगपूर्वकत्वान्न यण्। पन्थियौ, पन्थियः, पन्थियम्, पन्थियौ। भस्य टेर्लोपः। पथः पथीभ्याम् पथीभिः। इत्यादि। एतेन "इतोऽत्सर्वनामस्थाने" (पा०सू०७।१।७६) इत्यत्र स्थानिन्यादेशे च तपरकरणं मुखसुखार्थमिति हरदत्तग्रन्थः प्रत्युक्तः। यस्तु न्यासकारस्तदनुसारिणोऽन्ये च सुखीः सुतीरितिवत् पथीः पथ्यौ पथ्य

च्चयः। न च 'अभिव्यक्तपदार्था' इति न्यायेन कथमत्रात्वादीनां प्रवृत्तिः। तस्य न्यायस्य पदकार्यविषयत्वेन तपरकरणादनित्यत्वेन चेहाप्रवृत्तेः। न च केवलः पथिशब्दः स्त्रियामस्तीति "युवोरनाकौ" (पा० सू० ७।१।१) इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यादेभ्यः क्यजन्तेभ्यः क्विपोऽनभिधानमिति वाच्यम्। स्त्रीप्रत्ययाप्रवृत्त्या तदङ्गीकारेऽप्यक्षतेः। "विभक्तौ लिङ्गविशिष्टाग्रहणम्" इत्येतत्प्रयोजनकथनावसरे हि भाष्ये तदुक्तम्। न यणिति। ननु तदभावेऽपीयङ् दुर्लभः। सुब्विधावन्तर्वर्तिविभक्त्याश्रयनलोपस्यासिद्धत्वेनावर्णान्ताङ्गाभावादिति वाच्यम्। सुप्त्वतद्व्याप्यधर्मनिमित्तकसुब्विधेरेव ग्रहणात्। अत एव दण्डिष्वित्यादौ षत्वे नलोपस्यासिद्धत्वं न। न च न्थादेशेऽङ्गवृत्तपरिभाषया नेयङ्। तस्या अनित्यत्वात्। न चेयङि कृतेऽत्वं दुर्वारम्। सन्निपातपरिभाषया स्वातिरिक्तद्विघातकस्य बाधेनादोषादिति भावः। न च प्रकृतिप्रत्ययविशेषापेक्षनादेशापेक्षयाऽन्तर-

वादवाक्यवत्प्रकर्षमात्रतात्पर्यकस्तथावादो नतु स्वार्थतात्पर्यक इति भावः। अभिव्यक्तेति। न्यायस्य सामान्यतः प्रवृत्त्यभिमानः। शङ्कान्निरस्यति—न चेति। स्वीयसिद्धान्ताभिप्रायेणाह—तस्येति। प्राचीनरीत्याऽऽह—तपरकरणादिति। पूर्वोक्तार्थन्द्रढयितुं शङ्कासमाधाने करोति—नचेत्यादिना। स्त्रीप्रत्ययाप्रवृत्त्येति। एतेन स्त्रीप्रत्ययस्तत्प्रकृतिको नास्तीत्यर्थः सूचितः। तथाच तादृशस्त्रीप्रत्ययान्तो नास्तीति फलितम्। मूले—पन्थियावित्यत्र न्थादेशकल्पने 'थेन्थं' इत्येवसिद्धे इतोद्वचनमृभुक्षिन्नर्थमिति पूर्वग्रन्थविरोध इति तु न वाच्यम्। ऋभुक्षिन्नर्थमित्यस्यैतदुपलक्षणत्वात्। सुप्निमित्तकविधावित्यर्थमात्राभिप्रायिकामाशङ्कान्निरस्यति—नन्वित्यादिना। अत एव—"नलोपः सुप्" इति सूत्रे सुप्त्वतद्व्याप्यधर्मावच्छिन्नविधेरेव ग्रहणादेव। षत्व इति। कर्तव्य इति शेषः। असिद्धत्वन्नेति। सुब्विधावसिद्धत्वस्यापूर्वाविधित्वन्नेत्यर्थः। एतेन 'षत्वविधिः परो, नलोपशास्त्रन्तु पूर्वम्, इति कथं षत्वे कर्तव्ये नलोपासिद्धत्वस्य प्राप्तिरिति परास्तम्। अस्य ग्रन्थस्य स्वरादिविधौ यथा नियमत्वन्तथा सुब्विधावपि तदेकवाक्यतया नियमत्वमेवेत्याशयात्। तच्च नियमत्वं सुब्विधिशब्दस्य सुप्त्वतद्व्याप्यधर्मावच्छिन्ननिमित्तकविधावित्यर्थकत्व एव सङ्गच्छत इति तात्पर्यम्। तस्याः—अङ्गवृत्तपरिभाषायाः। अत्वं दुर्वारमिति। एतदवयवस्य ह्रस्वेकारस्य सन्निपातपरिभाषयेति इयङादेशे इत्वावच्छिन्नस्य सत्त्वन्निमित्तत्वञ्चेयङादेशेऽप्यनुवर्तते एव, यद्यस्येकारस्यात्वं स्यात्तदा तद्विघातः स्पष्ट एवेति भावः। मतान्तरङ्खण्डयति—नचेति। प्रकृतीत्यादेः। पथ्यादिप्रकृतिसर्वनाम-

इत्याद्युदाजहुस्तच्चिन्त्यम् । सावात्वस्य दुर्वारत्वात् । यत्तु "पथिमथ्यृभुक्षाम्" (पा० सू० ७।१।८५) इति नान्तप्रकृत्यनुकरणमेतदिति । तदप्यनर्थकम् । एकदेशविकृतन्यायस्य दुर्वारत्वात् । पन्था इत्यत्रापि नित्यत्वात् विशेषविहितत्वाच्च पूर्वमात्वे कृतेऽनान्तत्वेन न्थादेशाप्रसङ्गाच्च । यदप्याहुः–अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वान्नात्वादि । "क्वौ लुप्तं न स्थानिवत्" (का० वा०) इति नेहाश्रीयते इति । तदपि चिन्त्यम् । तथा सति

कृत्वाद्यणेव स्यादिति वाच्यम् । प्रातिपदिकस्याप्यत्र प्रकृतित्वेन हलादेरपि तन्निमित्तत्वेन यणप्रकृतितन्निमित्तव्याप्यत्वाभावात् "तदोः सः सौ"(पा०सू०७।२।१०६) इति सूत्रेऽनन्त्ययोरित्युक्त्या तत्प्रत्याख्यानाय भाष्यकृताऽदस इति योगविभागकरणेन च तादृशान्तरङ्गत्वस्य सर्वत्रानाश्रयणाच्चेति बोधनात् । सावात्वस्येति । न्थादेशस्याप्युपलक्षणम् । यदि वैयात्यान्नात्रातिदेश इति वदेत्तत्राप्याह–पन्था इति । न्थादेशेति । अत्वस्याप्युलक्षणम् । नात्वादिति । न च "न पदान्त"(पा०सू०

स्थानरूपप्रत्ययविशेषापेक्षेत्यर्थः । यण्विधौ चेवर्णान्तधात्वादिरूपसामान्यस्याजादिप्रत्ययरूपसामान्यस्य चापेक्षेति यणन्तरङ्ग इति भावः । यत्र विशेषापेक्षशास्त्रनिमित्तत्वं सामान्यापेक्षशास्त्रनिमित्तत्वस्य व्याप्यं तत्रैव सामान्यापेक्षेऽधिकस्याप्यपेक्षासत्वेन बहिरङ्गत्वव्यवहारः, प्रकृते तु तथा नेत्याशयेनाह–प्रातिपदिकेति । अत्र–"थो न्थ" इत्यत्र । प्रकृतित्वेन–सर्वनामस्थानप्रकृतित्ववत्त्वेन । हलादेः–सोः । यणप्रकृतीति । यणादेशशास्त्रोक्तप्रकृतित्वतत्रत्यनिमित्तप्रत्ययत्वव्याप्यत्वाभावादित्यर्थः । एतेन सामान्यापेक्षशास्त्रनिमित्तत्वनिष्ठव्यापकतानिरूपितव्याप्यत्वाभावः सूचितः । विशेषापेक्षात्सामान्यपेक्षमन्तरङ्गमित्यस्य तु यत्र सामान्यापेक्षे विशेषापेक्षशास्त्रीयनिमित्तस्य ततोऽधिकस्य चापेक्षा तत्रैवोक्तव्यापकतानिरूपितव्याप्यतायाः सत्वात्प्रवृत्तिरित्यभिप्रायः । परिभाषाया एतादृशार्थबोधिकायाः प्रवृत्तिस्तु "रुदादिभ्यः सार्वधातुके" इत्यत्र स्फुटा । तत्र हि रुदादित्वं सार्वधातुकत्वञ्च निमित्ततावच्छेदकम्, तत्र सार्वधातुकत्वज्ञानाय प्रकृतेर्धातुत्वज्ञानम्प्रत्ययस्य प्रत्ययत्वज्ञानञ्चावश्यकमिति यासुडन्तरङ्गः, एतन्निमित्ततावच्छेदकधातुत्वप्रत्ययत्वरूपसामान्यधर्मनिष्ठव्यापकतानिरूपितव्याप्यता रुदादित्वसार्वधातुकत्वयोरस्ति, वस्तुतस्तु तत्र नित्यत्वाद्यासुडित्येव । नत्वन्तरङ्गत्वात् विशेषस्य व्याप्यत्वेन तद्व्यापकस्यानुमानेनोपस्थितावपि तस्य निमित्तत्वे मानाभावात् । अत एव भाष्यकृतैतादृशान्तरङ्गबहिरङ्गभावस्यासिद्धपरिभाषाप्रवृत्तौ हेतुता नोक्ता । न भाष्यानुक्तत्वमात्रन्तादृशान्तरङ्गबहिरङ्गभावस्यानाश्रयणे बीजङ्किन्तु भाष्यान्तरमपि तत्र बीजमित्याह–तदोः सः सावितीति । तत्र हि विभक्तित्वरूपसामान्यधर्मावच्छिन्ननिमित्तकमत्वं तदोरिति तु साविति विशेषापेक्षमिति यथाश्रुतार्थकथा तया परिभाषयाऽत्वस्यान्तरङ्गतया पूर्वम्प्रवृत्तावनन्त्यस्यैव भविष्यतीत्यनन्त्ययोरिति व्यर्थं स्यात् । एवं योगविभागेन गुरुभूतेन तत्प्रत्याख्यानमपि वृथा स्यात्, उक्तरीत्याऽनन्त्यस्यैव सिद्धेरिति भावः । सर्वत्रेति । एवमुक्तिस्तु कैयटेन "अनुदात्तङित" इति सूत्रे लादेशानाम्पूर्वम्प्रवृत्तये एतदुक्तेत्यभिप्रायेण । यत्तु आत्मात्मके सुब्विधौ नलोपस्यासिद्धत्वेनात्वाभावे पन्था इति रूपमिति, तन्न । सुपि यो विधिर्नकारेण स्वसत्त्या प्रतिबध्यते तस्यैव तत्र ग्रहणात्स्वरसाहचर्येण तादृशस्य पूर्वमुपस्थितत्वात्, "थो न्थ" इत्यस्य प्रवृत्तिप्रतिबन्धकानुपलम्भेनात्वमात्राभिधाने न्यूनतेत्यत आह–न्थादेशस्येति । वैयात्यादिति । धाष्टर्यादित्यर्थः । नात्रातिदेश इति । अविरुद्धावेकदेशविकृतन्यायप्रवृत्तिरप्यनिष्टेति तद्भावः । एतदयुक्तम्, नान्तप्रकृत्यनुकरणेऽपि नान्तानाम्पथ्यादीनामित्यर्थे मानाभावेन विकृतावयवनिबन्धनकार्याभावेन तेन न्यायेन पथिन्शब्दत्वातिदेशस्य दुर्वारत्वात् न्यूनतापरिहारायाह–अत्वस्येति ।

यणप्रसङ्गात् "ख्यत्यात्" (पा०सू०६।१।११२) इति सूत्रे सुखीः सुतीरित्यादिनिर्वाहाय 'क्वौ लुप्तं न स्थानिवत्' इत्यस्य कैयटादिभिराश्रितत्वात्। "इतोऽत्" (पा० सू० ६।१।११२) इत्यत्र तपरकरणं कुर्वतः सूत्रकृतोऽपि इहानुकूलत्वाच्च। तस्मादात्त्वं न्थादेशश्च न्याय्य एवेति स्थितम्। एतेन मथीः मथ्यौ मथ्य इत्याद्यपि प्रत्युक्तम्। मन्थाः मन्थियौ मन्थिय इत्यादेरेव न्याय्यत्वात्। तदपि ऋभुक्षीः ऋभुक्ष्यौ ऋभुक्ष्य इत्यादि। तत्र सावात्वं दुर्वारमित्युक्तमेव। औङादिषु यण् तु दुर्लभः संयोगपूर्वकत्वात्। तस्मात् ऋभुक्षाः ऋभुक्षियौ इत्यादि बोध्यम्।

"ष्णान्ता षट्" (पा०सू०१।१।२४) ॥ स्त्रीलिङ्गनिर्देशः संख्यां विशेषयितुम्। तत्सामर्थ्याच्च पूर्वत्र संज्ञापरमपि संख्याग्रहण-

---

१।१।५८) इति निषेधः, अनान्ततया "नः क्ये" (पा० सू० १।४।१५) इति नियमेन संज्ञाविधौ नलोपासिद्धत्वेन चैकारान्ते पदत्वाभावात्। तेन पदान्तत्वात् "इकोऽसवर्णे" (पा०सू०६।१।१२८) इति ह्रस्वेऽत्त्वं दुर्वारमित्यपास्तमिति भावः। आश्रितत्वादिति। तत्प्रकृतिकसख्युरिति रूपे ङस्निमित्तो यण्। क्यजकारनिमित्तकत्वे हि क्विनिमित्तकलोपापत्तिः। ङस्निमित्तकस्य तु बहिरङ्गत्वेनासिद्धत्वान्न लोपः। स्थानिवत्त्वे हि व्यवधानात्तन्निमित्तकोऽपि न स्यात्। अनुकूलत्वाच्चेति। आत्वादिप्रवृत्तिप्रतिबन्धकन्यायानामनित्यत्वेनैतद्विषयेऽप्रवृत्तिबोधकतयेति भावः।

विशेषयितुमिति। विशेष्यसाकाङ्क्षत्वात्तस्येति भावः। तत्सामर्थ्याच्चेति।

निषेध इति। पदस्यान्तः पदान्त इत्यर्थाभिप्रायेणेयमाशङ्का। अनान्ततयेति। सम्प्रतीत्यादिः। पदत्वाभावादिति। कार्यकालपक्षाभिप्रायेणेदम्। न चाकडाराधिकारस्थभपदसंज्ञाविषये यथोद्देशपक्षस्यैव स्वसिद्धान्ते सत्वेनेदमसङ्गतमिति वाच्यम्, यत्र तदधिकारीयसंज्ञाद्वयप्रसक्तिस्तत्र यथोद्देशस्यैवाश्रयणमित्तु न तथेत्याशयात्। अत्र—उक्तरूपेषु। वस्तुतस्तु पदे ऽन्तः पदान्त इति भाष्यकारीयोक्त्या परपदस्थाजादेशस्यैव स्थानिवत्त्वस्य तेन सूत्रेण निषेधादेतत्सर्वं प्राचीनरीत्येति न कापि क्षतिः, इह तद्रीत्या ग्रन्थसङ्गमनमिति बोध्यम्। सखीयतेः सख्युरिति भाष्यकारोक्त्यभिप्रायेणाह—तत्प्रकृतिकेति। यण्—"एरनेकाचः" इति यण्। यकारलोपस्य स्थानिवद्भावादाह—क्यजेति। अधुना यण्तु "इको यणचि" इति बोध्यः। न चास्मिन्कर्तव्ये क्विनिमित्तकयलोपस्य बहिरङ्गासिद्धत्वं स्यादिति वाच्यम्। बहिरङ्गपरिभाषाया अनित्यत्वात्। लोपापत्तिः। ""लोपो व्योः" इति लोपापत्तिः। नच स्थानिवद्भावयलोपे तन्निषेधादपूर्वविधित्वाच्च निमित्तकस्यत्विति यण इति शेषः। इदं "क्वावुपसंख्यानम्" इति वार्तिकाभिप्रायेण। अन्यथा ङस्निमित्तकस्य वल्परत्वाभावास्तीति लोपस्य प्राप्तेरेवाभावेनेदमनुपपन्नं स्यात्। वार्तिकप्रत्याख्याने तु "वेरपृक्तस्य" इति सूत्रे वेरिति योगं विभज्य तत्र व्योरित्यनुवर्त्य विप्रत्ययान्तयोर्व्योरिति व्याख्यानेन लोपो बोध्यः। स्थानिवत्त्वे हीति। क्यजल्लोपस्येत्यादिः। व्यवधानादिति। तेनैव व्यवधानादित्यर्थः। तन्निमित्तकः। ङस्निमित्तक इत्यर्थः। तस्माद्भाष्यप्रामाण्यात्क्यजावल्लोपे स्थानिवद्भावप्रवृत्तिरावश्यकीति भावः। आत्वादिति। आदिना ऽत्वन्थादेशयोः संग्रहः। न्यायानामिति। "अभिव्यक्त" इति न्यायस्येत्यर्थः। न्यायानामिति बहुवचनं स्थानिवद्भावसंग्रहाय। एवं "क्वौ लुप्तम्" इति न सार्वत्रिकम्, किन्तु क्वौ विधिम्प्रतीत्येव तु तथेत्यपि बोध्यम्।

मूले—स्त्रीलिङ्गनिर्देश इति। बहुव्रीह्युत्तरस्त्रीलिङ्गनिर्देश इत्यर्थः। अत एवाह—विशेष्ये-

मिह संज्ञिपरं सम्पद्यत इत्याशयेनाह—**संख्येति**। यत्तु प्राचा उपदेशकाले षान्ता नान्ता चेत्युक्तम्। तत्पञ्चेत्यत्र नलोपे कृतेऽपीत्यादिस्वग्रन्थविरुद्धम्। सम्प्रत्यनान्तत्वेऽपि उपदेशे नान्तत्वमास्तादिति किमसिद्धत्वेन। नन्वयं पूर्वापरविरोधः काशिकायामपि तुल्य इति चेत्, किं ततः। 'बाधे दृढेऽन्यसाम्यात्, किं दृढेऽन्यदपि बाध्यताम्' इति न्यायात्।

यत्तु व्याचख्युः—उपदेशकाले यौ षकारनकारौ तदन्तेत्यर्थः। देवदत्तस्य गुरुकुलमितिवत् समुदायेन सम्बन्धान्नासमर्थसमास इति, तदापाततः। अवयवेन सम्बन्धं व्याख्याय समुदायेन सम्बन्धादित्युक्तेः परस्परव्याघातात्। किं च यत्रोपसर्जनपदार्थः ससम्बन्धिकस्तत्र द्वयी विधा। सापेक्षोऽपि समस्यत इत्येका। प्रधानपदार्थस्यैव कुलादेर्गुर्वादिनेव देवदत्तादिनाऽपि सम्बन्धः। स च गुरुणा सह उत्पत्तिगर्भो देवदत्तेन सह तु तदीयगुरूत्पाद्यत्वरूपो गुरुघटित इति द्वितीया विधा। उक्तं च हरिणा—

> सम्बन्धिशब्दः सापेक्षो नित्यं सर्वः समस्यते।
> वाक्यवत् सा व्यपेक्षा हि वृत्तावपि न हीयते॥ इति॥
> समुदायेन सम्बन्धो येषां गुरुकुलादिना।
> संस्पृश्यावयवांस्ते तु युज्यन्ते तद्वता सह॥ इति च॥

ष्णान्तेत्यनेन विशेषणसामर्थ्यादित्यर्थः। संख्याशब्दे तत्त्वासम्भवादिति भावः। इहेति। अनुवृत्तमिति शेषः। **संज्ञिपरमिति**। यद्यपि संज्ञिषु बहुगणवतुडतिष्वपि तदसम्भवस्तथापि लोके संख्याप्रकारकबोधजनकाः पञ्चादय इह तत्त्वेन विवक्षिता इति बोध्यम्। **किमसिद्धत्वेनेति**। नलोपे कृते ऽपीत्यादिग्रन्थप्रतिपादितेनेति भावः। बाधे-दूषणे। **अवयवेनेति**। ष्णान्तपदावयवेन षकारनकारेणेत्यर्थः। **समुदायेन**—ष्णान्तपदेन, **ससम्बन्धिकः**—नित्यं सम्बन्ध्यन्तरसापेक्षो यथा गुर्वादिः। **सापेक्षोऽपीति**। सापेक्षस्य समासे हि ततो बोधाभावो बीजम्। न च नित्यसापेक्षे तद्बीजमस्तीति भावः। तदेवाह—**वाक्यवदिति**। व्यपेक्षा—आकाङ्क्षा। अवयवान्—गुर्वादीन्। संस्पृश्य युज्यन्ते इत्यस्य तद्द्वारकसम्बन्धेन युज्यन्त इत्यर्थः।

ति। संज्ञिपरमित्यत्र यः संज्ञाशब्दः स एतच्छास्त्रीयसंज्ञापरो भविष्यति, कृत्रिमाकृत्रिमन्यायात्। तथा च न तद्बोध्यार्थस्य ष्णान्तत्वमित्याशङ्कते—यद्यपीति। तत्त्वेन—संज्ञित्वेन। विवक्षिता इतीति। "उभयगतिरिह भवति" इति परिभाषयेति शेषः। प्रतिपादितेनेति। स्त्रोप्रत्ययप्रकरणस्थेनेति शेषः। मूले—बाधे दृढ इति। अत्र बाधे दृढ इति छेदः। तत्र तन्त्रान्तरीयप्रसिद्धिविषयबाधस्यानुपयोगादाह—दूषण इति। ननु विशेषणस्य विशेष्यसम्बन्धित्वात् सर्वत्र ससम्बन्धिकत्वमत आह—नित्यमिति। नित्यस पेक्षस्थले समासस्य प्रवृत्तौ बीजन्दर्शयति—सापेक्षस्येति। ततः—वाक्यात्। पूर्वोक्तेऽर्थे साधकमाह-तदेवाहेति। व्यपेक्षालक्षणसामर्थ्यस्य वाक्य एव सम्भवादाह—आकाङ्क्षेति। तथाचैतादृशस्थले बोधो भवत्येवेति न वृत्तिप्रतिबन्धः। गुर्वादीनिति। गुरुकुलेति समुदायावयवस्य गुरोः समुदायजन्यशाब्दबोधीयविशेष्यतानिरूपितविषयताश्रयत्वात्। एवञ्चैतादृशस्थले

अत्र उपसर्जनं न ससम्बन्धिकम् । येन द्वयी विधाऽवकाशमासादयेत् । नन्विहाप्यन्तशब्दः ससम्बन्धिकार्थोऽस्तीति चेत् । उपदेशकाले यौ षकारनकाराविति वदद्भिस्तदन्वयस्य त्यक्तत्वात् । अन्यथा हि उपदेशकालेऽन्तौ यस्येति वक्तव्यं स्यात् । वस्तुतस्तु तदपि न । अन्तशब्दो हि अवयविनि साकाङ्क्षो न तु यत्र कुत्र चित् । अन्यथा ऋद्धस्य राजपुरुष इति स्यात् । राज्ञोऽपि ईशितुरीशितव्यं प्रति साकाङ्क्षत्वात् । 'राजा प्रभौ नृपे चन्द्रे यक्षे क्षत्रियशक्रयोः' इति कोशात् । यदि तु ऋद्धं प्रत्यनाकाङ्क्षतेति ब्रूषे; तर्हि समं प्रकृतेऽपि । **संनिपातेति** । तथा चोपदेशकाल इति व्याख्यानं निष्फलमपीति भावः । यत्त्वाहुः—परिभाषाया अनित्यत्वात् लुक् स्यादिति । तत् साहसमात्रम् । इष्टस्थलेऽप्यप्रवृत्तौ परिभाषाया निष्फलत्वापत्तेः । किं चोपदेश इति निर्मूलमपि । यत्तु वदन्ति—अन्तग्रहणसामर्थ्यादौपदेशिकत्वं लभ्यत इति । तदपि न । संख्येत्यस्याकर्षणेन संज्ञिपरत्वसम्पादनेन च सामर्थ्योपक्षयात् ।

उपसर्जनम्—ष्णापदम् । न ससम्बन्धिकं—न सम्बन्ध्यंशे नित्यसाकाङ्क्षम् । साकाङ्क्षो—नित्यसाकाङ्क्षः । ईशितव्यम्—प्रजभूम्यादि । समं प्रकृतेऽपीति । अन्तशब्दस्य उपदेशकालं प्रति न नित्यसाकाङ्क्षतेति भावः । संज्ञिपरत्वेत्यादि । संख्यापदस्येत्यादिः । अन्तग्रहणं समाससम्पादनद्वाराऽन्यपदार्थबोधकत्वेन तत्सम्पादकमिति भावः । किं चान्तग्रहणस्य तदर्थत्वे तस्य विशेषणतया सप्तम्यन्तत्वेन च पूर्वनिपातापत्तिः । उणादीनामव्युत्पत्तिपक्षे प्रत्ययानां समुदायानां वोपदेशाभावेन त्वदुक्तार्थासङ्गतिश्चेत्यपि बोध्यम् , "उपदेशग्रहणं क व्यम्" इति वार्त्तिकस्य तु स्वप्रकृतिकप्र-

चैत्रादिपदादिपदार्थस्य धर्मिपारतन्त्र्येण कुलेनान्वयस्वीकारेण यद्यपि निर्वाहः संस्पृश्येत्यक्षरस्वारस्यञ्चोपपद्यते, तथापि स्पष्टप्रतिपत्तये आह—तद्द्वारकेत्यादि । गुरुद्वारकसम्बन्धश्च स्वीयगुरुत्वपाद्यस्वरूपो बोध्यः । वस्तुतस्तु नित्यसाकांक्षत्वमेव नैतादृशरीत्याऽन्वयेऽपि वृत्तिप्रयोजकम्किन्तु गमकत्वमेवेत्यन्यत्र निरूपितम् । इहोपसर्जनस्यान्तपदस्य तथात्वादाह—ष्णापदमिति । नित्यसाकांक्षत्वमेवैतादृशस्थले समासप्रयोजकमित्यैतेन दर्शितम् । नित्यसाकांक्षत्वञ्च—सम्बन्धिविषयकोत्थिताकाङ्क्षाप्रयोजकत्वम् । एतेन यादृशस्थले नोत्थिताकाङ्क्षा किन्तूत्थाप्या तत्र न समास इति दर्शितम्भवति । राज्ञः पुरुषस्य धनमित्यादौ यथा । मूले—संख्येत्यस्येति । अन्तपदाभावे ष्णा इत्येव यद्युच्येत तदा पदान्तरसन्निधानाभावेन बहुव्रीह्यर्थस्यालाभः स्यात् । ष्णापदोपादानसामर्थ्यादिदम्पदं षकारनकारान्तस्त्रीशब्दबोधकमिति यदि ब्रूषे, तर्हि तादृशशब्दमात्रस्य ग्रहणापत्तिः । एवञ्चातिषडादिशब्देऽतिप्रसङ्ग इत्यन्तपदं सूत्रे सार्थकम् । एतदेवाह—अन्तग्रहणमित्यादिना । तत्सम्पादकम्—आकृष्टस्य संख्यापदस्य तदन्तत्वासम्भवेन तस्य तत्संज्ञिपरत्वसम्पादकम् ।

ननु स्वरितत्वं संख्यापदस्य कल्प्यताम्, शब्दाधिकारश्च कल्प्य इति प्रकृतिसूत्रे ऽन्तपदाभावेऽपि तत्सम्पादनीयार्थलाभेऽन्तपदमुक्तार्थगमकम्भविष्यतीत्यत आह—किञ्चेति । तदर्थत्वे—उपदेशकाले इत्यर्थकत्वे, पूर्वनिपातप्रकरणस्यानित्यत्वेऽप्याह—उणादीनामिति । नन्वेवं सति "उपदेशग्रहणङ्कर्तव्यम्" इति वार्त्तिकासङ्गतिरत आह—उपेति । स्वप्रकृतिकेति । षकारनकारान्तप्रकृतिकेत्यर्थः ।

"नोपधायाः" (पा०सू०६।४।७) ॥ नेति लुप्तषष्ठीकमङ्गस्य विशेषणम् । गौणत्वे त्विति ॥ बहुवचननिर्देशस्यार्थप्राधान्यार्थत्वादिति भावः । प्रियपञ्चआमिति । अकारद्वमध्ये चकारः॥

"अष्टन आ"(पा०सू०७।२।८४) ॥ हलादाविति । "रायो हलि" (पा० सू० ७।२।८५) इत्युत्तरसूत्राद्धलीत्यपकृष्यते । तच्च विभक्तेर्विशेषणमिति भावः । तेनाष्टानामित्यत्र नुटः पश्चादेव सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वादात्वम् , न तु प्राक् । अन्यथा अष्टन् आमिति स्थिते परत्वान्नित्यत्वाच्च आत्वे कृतेऽनान्तत्वे षट्संज्ञाभावान्नुट् न स्यात् ।

त्ययोपदेशकाले ष्णान्तेत्यर्थः । त्वया तु समस्तान्तपदार्थभूतस्य उपदेशकालस्य तथाऽन्वयो वक्तुमशक्य इति स्पष्टमेवेति दिक् ॥

हलीत्यपकृष्यत इति । हलीत्युभयोः शेष इति भाष्योक्तेरिति भावः । सन्निपातेति । नान्तत्वप्रयुक्तषट्सञ्ज्ञकसन्निपातेन जातस्य नुटस्तद्विघातकत्वमिति प्राप्तिः । अनित्यत्वादिति । न च नुटि "नोपधाया" (पा०सू०६।४।७) इति दीर्घे नलोपेनाष्टानामित्यस्य सिद्धेः किमनित्यत्वेन । न च नलोपस्यापि सन्निपातपरिभाषयाऽप्राप्तिः नलोपस्याऽसिद्धत्वेन तद्विषये तदप्राप्तेरिति वाच्यम् । "कृन्मेजन्त" (पा०सू०१।१।३९) सूत्रभाष्ये सन्निपातपरिभाषादोषनिरूपणावसरे 'हे गौरि' इत्यादौ सम्बुद्धिलोपेऽपि तस्य स्थानिवत्त्वेन ह्रस्वनिमित्तसन्निपातविघाताभावात्तत्रातिव्याप्तिपरभाष्यासङ्गतेः । सन्निपातस्याशास्त्रीयत्वान्न स्थानिवत्त्वमिति चेत्तत्रासिद्धत्वमपि कथमिति विभावय । किञ्च पूर्वत्र कर्त्तव्ये तदसिद्धत्वेऽपि तत्र कृते तस्यासिद्धत्वे मानाभावः । अन्यथा—हलीत्यस्यात्राऽसम्बन्धे । परत्वादित्यभ्युच्चयः । नित्यत्वा-

---

ननु मयाऽप्येवं सुवचमत आह—त्वया त्विति ।

हलीत्यस्यापकर्षे प्रमाणमाह—हलीत्युभयोरिति । नुटि कृते कथं सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तिरत आह—नान्तत्वेत्यादि । ननु सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वादात्वमिति स्वीकारो व्यर्थः, इष्टस्याष्टानामित्यस्य प्रकारान्तरेण सिद्धेरित्याशङ्कांनिराचष्टे—न चेति । वाच्यमिति परेणान्वयः । सन्निपातपरिभाषयाऽप्राप्तिरिति । नान्तसन्निपातेन षट्संज्ञायान्नुटि सति भसंज्ञाप्रतिबन्धेन पदसंज्ञाप्रवृत्तिस्ततो नलोपस्य प्राप्तिरिति परम्परया नुड्विषये सन्निपातपरिभाषाप्राप्तिरिति भावः । असिद्धत्वेनेति । सन्निपातपरिभाषायाः "कृन्मेजन्त" सूत्रभाष्ये पाठेनास्याः सपादसप्ताध्यायीस्थत्वादिति तद्दृष्ट्या सन्निपात विघातकशास्त्रासिद्धत्वेनेत्यर्थः । अत्रासिद्धत्वकिम्परिभाषादृष्ट्या, उत सन्निपातनिमित्तकनुड्विधिदृष्ट्या, इति वितर्क्य दूषणम्प्रथमपक्षे दोषमाह—कृदिति । प्रत्ययलक्षणसूत्रस्य नियमार्थत्वपक्षाभिप्रायेणाह—स्थानीति । आभावादित्यन्तस्य—प्रसक्तौ हेतुत्वम् । तत्र—गौरीत्यादौ । भाष्येति । नदीह्रस्वत्वं सम्बुद्धिलोपस्येति भाष्येत्यर्थः । यदि दोषनिरूपणपरभाष्यसङ्गमनाय तत्राशास्त्रीयत्वं स्थानिवद्भावरूपातिदेशस्याप्रवृत्तौ हेतुस्तर्हि तदापि नलोपस्यासिद्धत्वातिदेशः कथमिति परिभाषादृष्ट्या ऽसिद्धत्वमप्रयोजकमिति भावः । द्वितीये आह—किञ्चेति । तत्र कृते—पूर्वस्मिन् कृते, पदत्व नुट्प्रवृत्त्युत्तरकालिकप्राप्तिकर्तृकनलोपशास्त्रस्य नुटम्प्रत्यसिद्धत्वस्याप्राप्तिरेवेति सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वेनैव नलोपो वाच्य इति चेत्, न । लोपस्यासिद्धत्वेन परिभाषाया अनित्यत्वादात्वमिति

न च यथोद्देशपक्षेऽन्तरङ्गत्वात् प्रागेव कृता षट्संज्ञा एकदेशविकृतन्यायेन कृतात्वेऽपि सुलभेति वाच्यम् । अल्विधौ उक्तन्यायायोगादिति भावः ।

"अष्टाभ्य औश्" (पा०सू०७।१।२१) ॥ **कृताकारादिति ।** ननु हलीत्यपकृष्यत इत्युक्तम्, तत् कथं कृतकारतेत्यत आह—**अष्टभ्य इति ।** कृतात्वस्येदमनुकरणम्, न तु लक्षणवशसम्पन्नमात्वम् । तथा हि सति वक्ष्यमाणज्ञापकेन तस्य वैकल्पिकतया लाघवार्थमष्टभ्य इत्येव ब्रूयादिति भावः । **इदामिति ।** श्रुतमनुमितं चेत्यर्थः । **अष्टनो दीर्घादिति ।** दीर्घान्तादष्टनः परा असर्वनामस्थानविभक्तिरुदात्ता स्यात् । अष्टाभिः । दीर्घात् किम्, अष्टभिः । मध्योदात्तमिदम् । "षट्त्रिचतुर्भ्यो हलादिः" (पा०सू०६।१।१७९) इति बाधित्वा "झल्युपोत्तमम्" (पा०सू०६।१।१८०) इत्यस्य प्रवृत्तेः । षट्त्रिचतुर्भ्यो या हलादिर्विभक्तिस्तदन्ते पद उपोत्तमं उदात्तं स्यादिति तस्यार्थः । एवं स्थिते ह्रस्वव्या-

---

श्चेति । कार्यकालपक्षे संज्ञायास्तत्तद्विध्येकवाक्यतया षट्त्वात्वयोर्बहिरङ्गत्वं समानमिति भावः । अल्विधाविति । षट्संज्ञाया अल्विधित्वेन तन्मूलककार्याणामप्यल्विधित्वमित्यभिमानः । यदि तु नान्तसंख्यावाचकत्वसमानाधिकरणधर्मविशेषरूपस्य षट्त्वस्य स्थान्यल्धर्मत्वाभावेन तत्प्रयुक्तकार्यस्य नुडादेरपि नाल्विधित्वमिति स्थानिवत्त्वेनैकदेशविकृतन्यायेन च नुट् सुलभः, तर्हि मुख्ये कार्यकालपक्षे तत्सिद्धिर्हलीत्यनुवृत्तेः फलमिति बोध्यम् ॥

श्रुतं हलादौ, अनुमितं जश्शसोः । ह्रस्वव्यावृत्त्यर्थमिति । ह्रस्वेऽन्तोदात्तव्या-

---

युक्तमिति भावः । नन्वेवं षट्संज्ञाया अपि कृताकृतप्रसङ्गित्वेन नित्यतया नित्यत्वादित्यसङ्गतमत आह—कार्यकालपक्ष इति । तथा च षट्संज्ञाया नुडेकवाक्यतापन्नत्वेन तत्कालप्रवृत्तिकतया आत्वे कृते न षट्संज्ञैकवाक्यतापन्ननुडप्राप्तिरिति कृताकृतप्रसङ्गित्वमधुना आत्वस्यैवेति तस्यैव नित्यत्वम् । न च नित्यादप्यन्तरङ्गस्य बलवत्त्वमित्यपरनिमित्तकत्वेन षट्संज्ञान्तरङ्गा आत्वात्प्राग् भविष्यतीति वाच्यम् । कार्यकालपक्षे षट्संज्ञाया नुडेकवाक्यतया तस्य च प्रकृतिप्रत्ययोभयसापेक्षतया आत्वसमलक्षतया षट्त्वमपि बहिरङ्गमित्याशयात् । ननु कार्यकालपक्षे लक्ष्यासिद्धिश्चेत्तर्हि यथोद्देशपक्षे एवास्त्वित्याशङ्कान्निराचष्टे—मूले—न चेति । सुलभेति । तथा च नुड् भविष्यतीतिशेषः । नुड्विधायकशास्त्रस्य नाल्विधित्वमितिचेत्तत्राह—षट्संज्ञाया इति । अल्विधित्वमिति । तथाचैतत्पक्षेऽपि 'हलि' इति प्रकृतिसूत्रेऽपकृष्टव्यमिति भावः । अभिमानपदसूचितामरुचिम्प्रकटयति—यदित्विति । अत्र रूपस्येत्यन्तम्परिचायकं षट्त्वस्य, न तु विशेषणम् । तेन स्थानिवद्भावस्य षट्त्वबुद्धिसम्पादनायापेक्षा, न तु तादृशविशेषणविशिष्टषट्त्वसम्पादनायेति विशेषणतयाऽऽकाश्रयणमस्त्येवेति न शंक्यम् । स्थानिवत्त्वेनेति । 'सर्वे सर्वपदादेशा' इति न्यायेनादेशकल्पनया स्थानिवत्त्वेनेत्यर्थः । तदभावेऽप्याह—एकदेशेति । एतेन षट्त्वमात्रसन्निपातनिमित्तक इह नुट् स च न सन्निपातपरिभाषया इह प्रवृत्तिसम्पादकः आत्वनलोपयोः षट्त्वाविघातकत्वादिति मूलोक्तस्य सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वस्य नोपयोग इति ध्वनितम् । तत्सिद्धिरिति । अष्टानामित्यस्य सिद्धिरित्यर्थः । "हलीत्युभयोः शेष" इति भाष्यमपि कार्यकालपक्षाभिप्रायकम् । अनुवृत्तेरिति । अनु पश्चाद्वृत्तेः सम्बन्धस्येत्यर्थः ।

जश्शसोरिति । तथाचेह ज्ञापकं सामान्यापेक्षं, सामान्ये प्रमाणानामपक्षपातादिति भावः । एवंच

वृत्त्यर्थं क्रियमाणं दीर्घग्रहणमात्वस्य नित्यत्वे व्यर्थं स्यादित्यर्थः। पूर्वस्मादपीति। एवञ्च प्रियाष्टण इति हरदत्तोदाहृतं ष्टुत्वं न सम्भवतीति भावः। न च "पूर्वत्रासिद्धीये न स्थानिवत्" (का०वा०) इति निषेधः।

वृत्त्यर्थमित्यर्थः। व्यर्थं स्यादिति। ननु ज्ञापितेऽपि व्यर्थमेव तत्। अष्टाभिरित्यत्र सावकाशस्य "अष्टन" (पा०सू०६।१।१७२) इति सूत्रस्याष्टभिरित्यत्र परत्वात् "झल्युपोत्तमम्" (पा०सू०६।१।१८०) इत्यनेन बाधे, सकृद्गतिन्यायेन पुनरप्रवृत्तेरितिचेत्, न। दीर्घग्रहणेनैव सकृद्गतिन्यायानित्यत्वस्यापि ज्ञापनात्। यद्वाऽत्र यथोद्देशपक्ष एव ज्ञाप्यते। तत्रात्वस्य बहिरङ्गतया प्राक् षट्त्वे जाते नान्तसंख्यावाचकत्वसमानाधिकरणधर्मरूपस्य षट्त्वस्याऽलधर्मत्वाभावेन स्वरादेरलिवधित्वाभावात्। स्थानिवद्भावेनैकदेशविकृतन्यायेन वाऽकारान्तस्यापि षट्त्वेन तत्रापि "झल्युपोत्तमम्" (पा०सू०६।१।१८०) इत्यस्य प्राप्त्याऽष्टन्स्वरस्य तदपवादत्वात्(१)। तत्र पक्षे भ-

सितार्थाभिप्रायेणाह—ह्रस्वेऽन्तोदात्तेति। सावकाशस्येति। कार्यकालपक्षेऽनान्तत्वेन षट्सञ्ज्ञाया अत्राप्राप्त्या "षट्त्रि" इत्यादेरप्राप्त्या सावकाशस्येत्यर्थः। षट्स्वरस्तु पञ्चभिरित्यादौ चरितार्थः। अप्रवृत्तेरिति। "अष्टन" इति सूत्रस्याप्रवृत्तेरित्यर्थः। कार्यकालपक्षमभिप्रेत्यैव समाधत्ते—दीर्घेति। न्यायानित्यत्वस्यापीति। एवञ्च तस्यानित्यतया तदप्रवृत्तौ पुनःप्रसङ्गविज्ञानन्यायस्येह प्रवृत्तेरिति भावः। ननु पूर्वोपपादितरीत्याऽष्टभिरित्यस्य दीर्घग्रहणव्यावर्त्यता सिद्धेति तद्वैकल्पिकत्वे ज्ञापकत्वमिति चेन्न, यावता विनाऽनुपपत्तिस्तस्य सर्वस्य ज्ञाप्यत्वमिति न्यायेनोभयत्र दीर्घग्रहणस्य ज्ञापकत्वात्। अत एवाह—अपीति। अत्रेदम्बोध्यम्–यद्युभयोर्ज्ञाप्यता स्वीक्रियते, तदा लाघवाभावात्कृतात्वस्य षट्सञ्ज्ञासत्त्वे आत्वस्य वैकल्पिकत्वे च तज्ज्ञापकमस्तु, एतावतापीष्टार्थसिद्धिर्भवतीति पूर्वोक्तरीत्या दीर्घग्रहणं वैकल्पिकत्वे ज्ञापकम्। कार्यकालपक्षे यदि त्विह यथोद्देशपक्ष एव ज्ञाप्यते, तदा हलोत्वस्यात्वविधायकसूत्रेऽपकर्षो न कार्यः। एवञ्च लाघवम्भवतीत्याशयेनाह—यद्वेति। अत्र—षट्सञ्ज्ञायाम्। पक्ष एव। इत्येवकारेण सकृद्गतिन्यायानित्यत्वस्य कृतात्वस्य षट्सञ्ज्ञा भवतीति कल्पनस्य च निरासः। अस्मिन्पक्षे "अष्टनो दीर्घात्" इति दीर्घग्रहणस्यात्ववैकल्पिकत्वमात्रांशे ज्ञापकता कल्प्या बहिरङ्गतया विभक्त्युत्पत्त्युत्तरकालिकतया प्रागिति विभक्त्युत्पत्तेरिति शेषः। जात इति। ततो विभक्तिस्तत आत्वमिति प्रक्रियात्र, एवञ्चाष्टाभिरित्यत्रापि "षट्त्रि" इतिसूत्रस्य प्राप्त्या "अष्टन" इतिसूत्रस्याचारितार्थ्येनापवादत्वेनाष्टाभिरित्यत्रेवाष्टभिरित्यत्रापि स्यादिति दीर्घग्रहणमिति भावः। स्वरादेरिति। "षट्त्रि"इति "झल्युपोत्तमम्" इति वा विहितस्वरादेरित्यर्थः। आदिना ऽष्टानामित्यत्र नुटः परिग्रहः। स्थानिवद्भावेनेति। 'सर्वे सर्वपदादेशा' इति न्यायेन समुदायस्यादेशत्वकल्पनया स्थानिवद्भावेनेत्यर्थः। एकदेशविकृतन्यायेन वेति। नह्यदानीं नान्तत्वस्यापेक्षा किन्तु षट्त्वमात्रस्य। इत्थञ्च विकृतावयवत्वस्य नानयनमित्येकदेशविकृतन्यायस्य प्रवृत्तिर्भविष्यतीति भावः। ननु विभक्त्युत्पत्तेः प्राक् षट्त्वस्य न फलमत आह—तत्र पक्षे। ननु कृतात्वेऽपिचेत्षट्त्वन्तदाऽष्टाविंत्रापि

प्र०(१) ननु अष्टानामित्यत्र "झल्युपोत्तमम्" (पा०सू० ६।१।१८०) इत्यस्याष्टाभिरित्यत्रेवाप्राप्त्या तत्र "अष्टनो दीर्घात्" (पा०सू०६।१।१७२) इति विभक्त्युदात्तत्वस्य चारितार्थ्येन सावकाशत्वात् कथमपवादत्वसङ्गतिरिति चेत्, न। तत्रापि "षट्त्रिचतुर्भ्यो हलादिः"(पा०सू०६।१।१७९) इत्यस्य प्रवृत्त्याऽष्टन्स्वरस्य निरवकाशत्वेन तत्सङ्गतेः।

"तस्य दोष"(का०वा०)इति सापवादत्वात् । ननु "रषाभ्याम्" (पा०सू०

विष्यति किञ्चिदनेन प्रयोजनमित्यभिसन्धिमात्रेणैव संज्ञाप्रवृत्तेः प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणे कैयटेनोक्तत्वात् । स्पष्टं चेदं षट्संज्ञासूत्रे "अष्टनो दीर्घात्" (पा०सू०६।१।१७१) इति सूत्रे च भाष्यकैयटयोः । अकारान्तस्य षट्त्वेऽप्यौशविधिसामर्थ्यादष्टावित्यत्र लुक् न ।

नन्वेवमष्टावित्यत्राष्टन्स्वरस्य चारितार्थ्यम् । हलादित्वाभावेन षट्स्वरस्य तत्राप्राप्तेः । नचकादेशे व्यपवर्गाभावः । स्वरात् पूर्वं सन्धिकार्याप्रवृत्तेरेह्रीत्यत्राङ्निमित्तनिघातसिद्धये "यद्धि तु परम्" (पा०सू०८।१।५६) इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितत्वादिति चेत्, न । एतद्भाष्यप्रामाण्यादेवाष्टन्शब्दस्य(१)घृतादिपाठादन्तोदात्तत्वेन "एकादेश उदात्तेनोदात्तः" (पा०सू०८।२।५) इत्येव तत्रान्तोदात्तसिद्धेः । ननु प्रियाष्टाभ्यामित्यादावष्टन्स्वरः सावकाशः । षट्स्वरविधायके विहितविशेषणाश्रयणेन समासे गौणे तदप्राप्तेः । अत एव "चतुरः शसि" (पा०सू०६।१।१६७) इति सूत्रे "स्त्रियां प्रतिषेधो वाच्यः" चतस्रः पश्य, चतसर्याद्युदात्तनिपातनात्तत् सिद्धम् । तन्निपातनेऽपि चतसृणामिति विभक्तिस्वरः सिद्धः, "षट्त्रि" (पा०सू०६।१।१७९) इति सूत्रे हलादिग्रहणेन निपातनस्वरस्य विभक्तिस्वराबाधकत्वज्ञापनात् । आद्युदात्तनिपातने हि हलादिग्रहणानर्थक्यं न ह्यन्यद्धलादिग्रहणं प्रयोजयति अन्यदतश्चतसृशब्दादिति भाष्योक्तं सङ्गच्छते ।

लुक्स्यादत आह—औश्विधिसामर्थ्यादिति ।

एवमिति । औश्विधिसामर्थ्यादष्टावित्यत्र लुगभाव इत्यर्थः । अष्टावित्यत्र—द्वितीयाबहुवचने । व्यपवर्गाभाव इति । अन्तरङ्गत्वादेकादेशे षट्सञ्ज्ञकात्परत्वाभाव इत्यर्थः । अप्रवृत्तेरिति । अस्य ध्वनितत्वादित्यत्रान्वयः । एह्रीत्यत्रेति । तत्र भाष्ये रोहावेह्रीतिप्रयोगे रोहाव एह्रीतिस्थिते आङः परत्वमेह्रीत्यस्येति "तिङ्ङतिङः" इति प्राप्तस्य निघातस्य "लोट् च" "गत्यर्थलोटायुक्त" इतिच निषेधमाशङ्क्य छान्दसत्वेन समाहितम् । कैयटश्च तत्र नित्यत्वादेकादेशे निघाताप्राप्तिमाशङ्क्य एवंविधभाष्यविचारात्पूर्वं सन्धिकार्याप्रवृत्तिरनुमीयत इत्याह—नेन्द्रस्य परस्येति । सामान्यापेक्षज्ञापकमिति तदाशयः ।

एतद्भाष्येति । दीर्घग्रहणस्य ज्ञापकतापरभाष्येत्यर्थः । पाठादन्तोदात्तत्वमिति । अन्यथा "न्नः सङ्ख्याया" इत्याद्युदात्तत्वं स्यात् । तत्र—अष्टावित्यत्र । नन्विति । एवमपीति शेषः । षट्स्वरविधायके—षट्संज्ञकात्परत्वमाश्रित्य प्राप्तस्वरविधायकसूत्रद्वये । अत एव—विहितविशेषणाश्रयणादेव । वाच्य इति । अन्यथा शसि कृतान्तोदात्तत्वकचतुरशब्दस्य स्थाने चतस्रादेशोऽप्यन्तोदात्तः स्यात्तथाच "उदात्तयणो हल्पूर्वात्" इति स्वरः स्यात् । यदि तु शब्दान्तरप्राप्त्योभयोरनित्यत्वेन स्वरविधायकशास्त्रात्परत्वात् "त्रिचतुरोः" इत्यस्य "अचि र ऋत" इत्यस्य च प्राक्प्रवृत्तिस्तस्य स्थानिवत्त्वेन चतुरशब्दत्वात् "चतुरः शसिः" इत्यस्य प्रवृत्तौ तकाराकारस्योदात्तत्वं स्यात् । आद्युदात्तनिपातनादिति । समासस्वारस्सूत्रेऽन्तोदात्तपाठे कर्तव्ये चतसृशब्दावयवचकारस्योदात्तस्य पाठादित्यर्थः । ननु वार्तिकारम्भे "चतुरः शसि" इत्यस्यैवाप्रवृत्तिः निपातने तु तस्य सर्वबाधकतया "षट्त्रि" इत्यस्यापि बाधापत्तिरत आह–तन्निपातनेऽपीति । अपि–वार्तिकारम्भसमुच्चायकः । विभक्तिस्वरः–विभक्तेरुदात्तत्वम् । निपाते हीति । निपातनस्य सर्वबाधकत्वे हीत्यर्थः । चतसृशब्दादिति । एतस्मान्यजादिविभक्तिवारकतयैव तस्य चारितार्थ्यमस्ति । यदि निपातनस्य सर्वबाधकत्वन्तदा तद्व्य-

---

प्र० (१) घृतादिपाठादिति । न च फिट्स्वरेणैव तत्सिद्धिरिति वाच्यम्, "संख्याया" इति फिट्सूत्रेण नान्तसंख्यावाचकत्वादाद्युदात्तस्य प्राप्तत्वात् ।

८।४।१) इति प्रतिपदोक्तं णत्वं तत्र ग्रहीष्यामः। न तु ष्टुत्वविधिलभ्यमिति चेत्, मैवम्। भाष्यमते तदयोगात्। तथा हि—"रषाभ्याम्" (पा० सू० ८।४।१) इति सूत्रे "अपदान्तस्य मूर्धन्यः" (पा०सू०८।३।५५) इति सूत्रमनुवर्त्य णग्रहणं "पदान्तस्य" (पा०सू०८।४।३७) इति निषेधसूत्रं च भाष्ये

अन्यथा प्रियाष्टान इत्यादेः सम्भवेन तदसङ्गतिः। अष्टौ परमाष्टावित्यादेरेकादेशस्वरेण सिद्धः। न च कद(१)ष्टावित्यादिर्व्यावर्त्यं संख्याप्रकारकसंख्येयविशेष्यकबोधजनकतयोत्तरपदार्थप्रधानसमासे समुदायस्यापि षट्त्वात्। स्पष्टं चेदं "सर्वादीनि" (पा०सू० १।१।२७) इत्यत्र भाष्ये। ततो विहितत्वाच्चेति वाच्यम्। एतद्भाष्यप्रामाण्येन तदनभिधानादिति चेत्, न। एतज्ज्ञापकपरभाष्यप्रामाण्यादष्टन इत्यस्यापि विहितविशेषणाश्रवणेन समासेऽप्रवृत्तेः। प्रियाष्टादीनामनभिधानस्य षट्सञ्ज्ञासूत्रे भाष्ये स्पष्टत्वाच्च। "तिसृभ्यो जस" (पा०सू०६।१।१३६) इति सूत्रस्थेनोपसमस्तार्थमेक इति

र्थमेव स्यादिति। अयम्भावः—षट्त्रिचतुर्भ्य एकवचनद्विवचने न भवत एवं षड्भ्यो जश्शसोर्लुगेव अन्याः सर्वा हलादिविभक्तय एव त्रिचतुरोर्जसितु न प्रयोजनम्। "अन्वेश्छन्दसि" इतिसूत्रादसर्वनामस्थानग्रहणस्य "षट्त्रि" इतिसूत्रेऽनुवर्तनात् त्रीनित्यत्र शसितु "एकादेश उदात्तेन" इति सिद्धम्। तिस्रः पश्येत्यत्र तु "उदात्तयण" इत्येव सिद्धम्। चतुरः पश्येत्यपि न व्यावर्त्यम्, "चतुरः शसि" इत्यस्यारम्भात्। तस्माच्चतस्रः पश्येत्येव व्यावर्त्यमिति। यदि निपातनस्वरस्य सर्वबाधकत्वन्तदा तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव। एतेन प्रकारेण निपातनस्वरस्य विभक्तिस्वराबाधकत्वे ज्ञापिते चतसृणामित्यत्र विभक्तिस्वरः सिद्ध इति। अन्यथा—विहितविशेषणानाश्रयणे। तदसङ्गतिः—नह्यन्यदिति ग्रन्थासङ्गतिः। अष्टावित्याद्यपि न व्यावर्त्यमित्याह—अष्टावित्यादि। न चेति वाच्यमिति परेणान्वयः। कदष्टावित्यस्य प्रदर्शनम्—अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरस्यात्र प्रवृत्त्या एकादेशस्वरेणासिद्धिप्रदर्शनाय। ततः—षट्संज्ञकात्। एतद्भाष्येति। "चतुरः शसि" इत्यत्रोक्तभाष्येत्यर्थः। तदनभिधानम्—कदष्टावित्याद्यनभिधानम्। एतज्ज्ञापकेति। दीर्घग्रहणस्य ज्ञापकतापरभाष्येत्यर्थः। वस्तुत एतत्सर्वमभ्युपेत्यवादेन, सिद्धान्ते त्वनभिधानमेवेत्याह—प्रियाष्टादीनामिति। तिसृभ्य इति। तत्र हि जस्ग्रहणं किमर्थमिति प्रश्ने तिसृकेति कप्प्रत्ययान्तप्रत्युदाहरणमुक्त्वा जस्ग्रहणमनर्थकमन्यत्राभावादित्युक्तम्। अस्य नित्यम्बहुवचनान्ततया तदन्ययोरभाव एव शसितु "उदात्तयण" इत्येव सिद्धम्। अन्याः सर्वा हलादयस्तत्र "षट्त्रिचतुर्भ्य" इत्येव भविष्यति। तिसृकेत्यपि न प्रयोजनम्। मध्येऽपवादन्यायेन "तिसृभ्य" इत्यस्यानुदात्तौ "सुप्पितौ" इत्येतद्बाधकतया निस्स्वरेण "तिसृभ्य" इत्यस्य बाधो भविष्यतीत्युक्त्वा 'उपसमस्तार्थमेके जसो ग्रहणमिच्छन्ति, अतितिस्रौ अतितिस्रः' इति जस्ग्रहणस्य व्यावर्त्यं दर्शितम्। यद्यपि वार्तिककृता तत्खण्डितन्तथाप्याचार्यान्तरसंवादेन जस्ग्रहणस्य प्रयोजनम्भाष्यकारोऽभिहितवान्। तच्च प्रयोजनं विहितविशेषणसत्वेतु नोपपद्यत इति, परत्वमेव भिन्नामकमिति जस्ग्रहणाभावे विभक्तेरुदात्तत्वं स्याज्जस्ग्रहणसत्वेतु तस्याप्रवृत्तौ समासस्वरबाधकाव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरबाधकेन "अतेरकृत्पदे"इत्यनेनातेः परमकृदन्तम्पदशब्दश्चान्तोदात्त इत्यर्थकेनान्तो

प्र० (१) कदष्टाविति। अत्र हि "तत्पुरुषे तुल्यार्थतृतीया" (पा०सू०६।२।२) इत्यादिनाऽव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरस्य प्राप्तत्वादाशङ्का। 'अव्यये नञ्कुनिपातानाम्' इति परिगणनेऽपि प्रकृते कुशब्दस्य "कोः कत्तत्पुरुषेऽचि"(पा०सू०६।३।१०१) इत्यनेन कदादेशे स्थानिवत्वेन कुशब्दस्याप्राप्तिरक्षतैव।

प्रत्याख्यातम्। न च मूर्द्धन्यशब्देन वा निर्वर्त्यमाने णकारे वैषम्यं सुवचम्। "यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यम्" (प०) इति स्थानिवद्भाव एवोचितः। शब्दकौस्तुभे "तस्य दोष" (का०वा०) इत्यत्र णत्वग्रहणं मास्त्विति निष्कर्षः कृतस्तद्रीत्याप्याह-कार्यकालपक्ष इति। न च यथोद्देशमाश्रित्य ष्टुत्वमस्त्विति वाच्यम्। फलभेदे प्रत्याख्यानासम्भवेन कार्यकालपक्षस्यैवेह न्याय्यत्वादिति भावः। अत एव पञ्चमीसमासस्य प्रत्याख्या-

---

भाष्येण तुल्यन्यायात् षट्स्वरस्यापि तदन्ते प्रवृत्तेरफलत्वाच्च। "चतुरः शसि" (पा० सू०६।१।१६७) इति सूत्रस्थन्तु वार्तिकं जस्ग्रहणानर्थक्यमन्यत्राभावादिति "तिसृभ्य" (पा०सू०६।१।१६६) इति सूत्रस्थवार्तिकवदेव दूष्यम्। एके इति च मुख्यार्थकमिति दिक्।

प्रतिपदोक्तमिति। संयोगादिलोपसाहचर्याल्लत्वस्येवेति भावः। प्रत्याख्यातमिति। तदेकवाक्यतयात्रानित्यत्वेन णत्वांशे प्रतिपदोक्तपरिभाषासाहचर्यपरिभाषयोरप्रवृत्तिरिति भावः। प्रत्याख्यानेन च तयोरुपादानं स्पष्टार्थमेव न तु फलान्तराभिनिवेशः कार्य इति सूच्यते। प्रत्याख्यानासम्भवेनेति। उक्तरीत्या भाष्यध्वनितणत्वग्रहणेत्यादिः। णग्रहणेति वा। पञ्चमीसमासेति। "अपरविधाविति वक्तव्यम्" (का०वा०) इति "अचः परस्मिन्" (पा०सू०१।१।५७) इति सूत्रस्थवार्तिकव्याख्यानावसरे कैयटध्वनितेत्यर्थः। वस्तुतस्तदयुक्तमिति प्राङ् निरूपितम्। तत्प्रत्या-

दात्तत्वे कृते उदात्तस्य ऋकारस्य यणादेशे "उदात्तस्वरितयोः" इति स्वरित औकारोऽकारश्च भवति। तुल्यन्यायादिति। यथा "तिसृभ्यो जस" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिविषये व्यवस्था तद्वत् अपिना षट्स्वरस्य परिग्रहः।

नन्वेवं विशेषणाश्रयणबोधकोक्तभाष्यस्य का गतिरत आह—चतुर इति। वार्तिकम्। विभक्तिस्वरभावश्च हलादिग्रहणादित्येतत्। दूष्यमिति। जस्ग्रहणस्योपसमस्तार्थत्ववत्तत्र सूत्रे हलादिग्रहणस्यापि समस्ते प्रियत्रीनित्यादौ प्रयोजनलाभाद्दूष्यम्। नन्वेवमेके इत्युक्त्वा तस्य सिद्धान्तयुक्तित्वद्धृमत आह—एके इतीति। दिगिति। दिगर्थस्तु "चतुरः शसि" इति सूत्रस्थं "स्त्रियाम्प्रतिषेधो वाच्य" इति वार्तिकमपि न कार्यम्, चतस्रः पश्येत्यत्र स्वररेफादेशयोः प्राप्तौ परत्वाद्रफादेशे तस्य स्थानिवत्त्वेन व्यवधानात्तकाराकारस्य स्वराप्राप्तेः। नच रेफस्यैव स्वरो भवत्विति वाच्यम्, हल्स्वरप्राप्तौ व्यञ्जनस्याविद्यमानवद्भावात्। नच स्थानिवद्भावस्य स्वरे कर्तव्ये निषेधो भविष्यतीति वाच्यम्, स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजादेशस्यैव स्थानिवद्भावनिषेधात्। एवमाद्युदात्तयोस्त्रिचतुरोरान्तरतम्यादाद्युदात्ते आद्युदात्तनिपातनमपि न कार्यम्। हलीत्यस्यापकर्षस्तु प्रतिपत्तिलाघवायेति।

वर्णग्रहणे प्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तिवादिमतेऽप्याह—संयोगादिति। तदेकवाक्यतया-प्रत्याख्यानकवाक्यतया। अत्र-सूत्रे णग्रहणस्यै सत्वपक्षे। यत्तु णग्रहणं संज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वबोधनाय। तेन दुर्भवानीत्यत्र णत्वम्। एवं "पदान्तस्य"इतिसूत्रमपि "नव्यवहितमनित्यम्" इत्येतद्बोधनद्वारा सार्थकम्। तेन 'हे प्राण्' इत्यस्यासिद्धिरित्याहुस्तन्न युक्तमित्यत आह—प्रत्याख्यानेन चेति। फलान्तरेति। निरुक्तस्येत्यर्थः। णत्वग्रहणप्रत्याख्यानस्य भाष्यानारूढत्वादाह—णग्रहणेति। कैयटध्वनितेति। प्रागुक्तरीत्या कैयटध्वनितप्रत्याख्यानेत्यर्थः। अत्र कैयटेयुपादानमरुचिबोधनायात एवाह—वस्तुत इति। प्रागिति। पुण्ण इत्येतन्निरूपणावसरे इत्यर्थः।

नोपष्टम्भेनापि ष्टुत्वं प्रत्याशा न कार्या। फलैक्याय कार्यकालपक्षस्यैव न्याय्यत्वेनासिद्धत्वस्य दुर्वारत्वात्। "निष्ठायां सेटि" (पा०सू०६।४।५२)इति सेड्ग्रहणाज्ज्ञापकात् पूर्वस्माद्विधौ स्थानिवद्भावस्यानित्यतया नेह प्रवृत्तिरिति तु सम्भवदुत्प्रेक्षा यदि लक्ष्ये ष्टुत्वं प्रमितं स्यात्। लक्षणैकचक्षुष्कतायां तु अनित्यत्वपुरस्कारोऽनुचित एवेत्यास्तां तावत्।

जश्शसोरिति। औश्त्वं हि लुग्नुटाविव गौणत्वे न भवति। 'अष्टाभ्य' इति बहुवचननिर्देशात्। अन्यथा हि कृतात्वानुकरणेऽपि एकवचनेनैव निर्दिशेत्। अष्टा औशिति, अष्ट इति वा। एतच्च "ष्णान्त" (पा०सू०१।१।२४) इति सूत्रे भाष्यकैयटयोः स्पष्टम्। तथा च औश्त्वविधौ कृतात्वनिर्देशबलेनानुमीयमानमात्वमपि प्राधान्ये एवोचितम्।

ख्यानमभ्युपेत्यापि समाधत्ते—फलैक्यायेति। प्रत्याख्यानस्यायुक्तत्वं ध्वनयन् पञ्चमीसमासपक्षे लक्ष्यसिद्धिं शङ्कते-निष्ठायामिति। तत्र हि सेड्ग्रहणं नानिड्व्यावृत्त्यर्थं णिजन्तात्तदसम्भवात्। न च ज्ञपेः "सनिवन्त" (पा०सू०७।२।४९) इतीड्विकल्पात्संज्ञपित इत्यादौ "यस्य विभाषा" (पा०सू०७।२।१५) इतीण्निषेधे तत्सम्भवतीति वाच्यम्। "यस्य विभाषा" (पा०सू०७।२।१५) इत्यत्रैकाच इत्यनुवृत्तेः। अन्यथा दरिद्रातेरपि सनि विकल्पितेट्त्वेन दरिद्रित इतीण्न स्यात्। "वा दान्त" (पा०सू०७।२।२७) इति सूत्रे ज्ञप्ता इति निपातनेनेडभावस्येव णिलोपस्यापि निपातनाच्च। तस्मात्तद्योगविभागेन कालावधारणार्थमिटि कृते एव णिलोपो न तु ततः प्रागिति। अन्यथा कारितमित्यादौ परमपीटं बाधित्वा नित्यत्वाण्णिलोपे "एकाच"(पा०सू०७।२।१०) इतीण्निषेधः स्यात्पूर्वस्माद्विधौ स्थानिवत्त्वे त्वप्राप्त एव निषेधो णिचा व्यवधानादिति भावः। यदि तु "एकाच उपदेशे" (पा०सू०७।२।१०) इत्यत्र विहितविशेषणपक्षे सेटीति चिन्त्यप्रयोजनमित्युच्यते, तदा प्रविगणय्येति भाष्योदाहरणादेव तदनित्यत्वम्। अन्यथा ऽल्लोपस्य स्थानिवत्त्वात् "ल्यपि लघुपूर्वात्" (पा०सू०६।४।५६) इति णेरयादेशो न स्यात्। "ल्यपि" (पा०सू०६।४।५६) इति सूत्रं प्रशमय्येत्यादौ चरितार्थमि-

---

प्रत्याख्यानेति। पञ्चमीसमासम्येत्यादिः। तत्सम्भवतीति। अनिट्त्वं सम्भवतीत्यर्थः। विकल्पितेट्त्वेन-"तनिपति" इति विकल्पितेट्त्वेन। ननु "वादान्त"इतिसूत्रेण विकल्पेनेड्विधानात्तदभावे णिजन्तात्तत्सम्भवतीति तद्व्यावृत्त्यर्थं सेड्ग्रहणमस्तु तत्सामर्थ्यात्पूर्वसूत्रेणापि न णिलोप इत्यत आह- वादान्तेति। सिद्धान्तमाह—यदित्विति। विहितविशेषणपक्ष इति।एतच्च प्राक्निरूपितम्। भाष्योदाहरणादिति। प्रगदय्य प्रस्तनय्येत्यस्याप्युपलक्षणम्। अल्लोपस्य स्थानिवद्भावेन तस्यैव लघुपूर्वत्वमाश्रित्य णेरयादेश इति तु न सत् पूर्वत्वस्य सावधिकत्वेनाकारस्य सम्प्रत्ययभवणात्तादृशव्यवहारासम्भवात्। नापि स्थानिवत्त्वेन पूर्वस्य परस्य वा विधौ स्थानिवत्त्वस्य प्रवृत्तिर्नतु स्वस्यैव व्यवहाराविशेष इति स्पष्टमेव। ननु बहुवचननिर्देशस्य साधकत्वमन्यत्र निराकृतमत आह—वस्तुत इति। इत्येतत्साहचर्यादिति। यथा तत्सूत्रं गौणे न तथेदमपि।तत्र न प्रवर्तते। नच सूत्रान्तरसाहचर्यस्यानियामकत्वसिद्धान्तादिदमसङ्गतमिति वाच्यम्। षड्ग्रहणस्य ततोऽपकर्षं कृत्वा तत्सूत्रस्थं षड्ग्रहणं वक्ष्यमाणरीत्या प्रधानीभूतार्थबोधकमितीहापि तादृशस्यैव बोधनमुचितमित्यभिप्रायात्। तस्य

तथा च जसि प्रियाष्टान इत्येव स्यान्न तु प्रियाष्टा इत्याशङ्क्योक्तं भाष्ये "यथालक्षणमप्रयुक्ते" इति। न भवत्येवात्रात्वमित्यर्थ इति कैयटः। वामनोऽपि—"अष्टाभ्य औश्" (पा० सू०७।२१) इति सूत्रे तदन्त-

---

ति दिक्। स्पष्टमिति। वस्तुतस्तु "षड्भ्यो लुक्" (पा० सू० ७।१।२२) इत्येत-त्साहचर्यादस्य गौणे न प्रवृत्तिः। तस्य च विहितविशेषणाद्गौणेऽप्रवृत्तिरिति सर्वादिसूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। गौणे औशोऽप्रवृत्तौ तज्ज्ञाप्यत्वमपि नेति बोध्यम्। इत्येव स्यादिति। यद्यपि हलीत्यपकर्षपक्षे प्रियाष्टाविति न सिध्यति प्रियाष्टान इति प्राप्नोतीति भाष्ये उक्तम्। तथापि अपकर्षाभावेऽप्यात्वस्य वैकल्पिकतया प्रियाष्टान इत्यस्य दुर्वारत्वेन यथाश्रुतभाष्यासङ्गतेरेवगर्भतया तद् व्याख्यातम्। प्रियाष्टा इतीति। आवादेशे वकारस्य "लोपः शाकल्यस्य" (पा०सू०८।३।१९) इति लोपः। अत्र गौणत्वेऽप्यौत्वप्रवृत्तौ हि भाष्यमसङ्गतमेवेति भावः। कैयट इति। अत्रारुचिबीजं तु यथालक्षणमित्यस्य तत्कृता नैव वा लक्षणमप्रयुक्ते प्रवर्त्तते प्रयुक्तानामेव लक्षणेनान्वाख्यानादिति द्वितीयव्याख्यैव युक्ता। आद्यव्याख्यायामप्रयुक्ते इति वाक्यशेषासङ्गतिः, प्रयुक्तेऽपि लक्षणानतिक्रमसत्त्वात्। प्रयुक्तानामिदमन्वाख्यानमित्यभियुक्तोक्तिविरोधाच्च। यथालक्षणमित्यस्याप्रयुक्ते(१) लक्षणाभावस्यैव योग्यता न तु लक्षणप्रवृत्तेरित्यक्षरार्थः। किं च भाष्यकारस्य लक्ष्यैकचक्षुष्कतयैवं व्याख्योचिता एकस्यैव प्रयोगस्य भाष्यफक्किकाव्याख्यानभेदेन साधुत्वासाधुत्वयोरनौचित्याच्च। तस्मादत्रत्यं मूलं टीका चैवंव्याख्यातृकैयटाद्यनुरोधेन। वस्तुतःप्रियाष्टादीनामनभिधानमेवेति दिक्।

गौणे ऽप्रवृत्तिं स्पष्टयति—तस्य चेति। भाष्ये एवकारादर्शनेनैवकारघटितं व्याख्यानं भाष्यविरुद्धमित्याशङ्कानिवृत्तये आह—यद्यपीत्यादि। अत्र-न भवत्येवेति व्याख्याने। युक्तेति। यथालक्षणमित्यस्य-लक्षणमनतिक्रम्येत्यर्थः प्रथमव्याख्यायाम्। द्वितीयव्याख्यायान्तु यथेति पृथक्पदम्, अलक्षणमिति छेदः यथाशब्दो योग्यतार्थकः लक्षणाभावस्य योग्यतेत्यर्थः। आद्यव्याख्यायां भाष्यकाराभिप्रेतत्वे इष्यते एवेतदिति ब्रूयादिति भावः। प्रकारान्तरेण तस्य व्याख्यानस्यासाङ्गत्यमाह—आद्येति। तादृशव्याख्यानमनुचितमपीत्याह—किञ्चेति। मूलम्—कौमुदीस्थो गौणत्वे त्वित्यारभ्य इतीत्यन्तो ग्रन्थः। टीका—मनोरमा, पूर्वस्मादित्यारभ्य प्रियाष्टन इतीत्यन्ता। सिद्धान्तभूतद्वितीयव्याख्यानुरोधेनाह—वस्तुत इति। दिगिति। दिगर्थस्तु बहुवचननिर्देशाद्गौणे नेत्येतद्व्याख्यानम् "अष्टाभ्य औश्" इति सूत्रस्थभाष्यविरुद्धमपि तत्र हि 'विभाषा आत्वं यदयमात्वभूतस्य ग्रहणङ्करोत्यष्टाभ्य इति अन्यथा अष्टन इत्येव ब्रूयात्' इत्युक्तम्। यदि कैयटोक्तरीत्या गौणेऽस्याप्रवृत्तिरिष्टा स्यात्तदाऽष्टन इत्येव ब्रूयादित्यसङ्गतं स्यादिति।

प्र० (१) अप्रयुक्ते लक्षणाभावस्यैव योग्यता नतु लक्षणप्रवृत्तेरित्यक्षरार्थ इति। लक्षणस्याभावोऽलक्षणम्, लक्षणाभावस्य योग्यता यथाऽलक्षणमिति अव्ययीभावसमासद्वयेन लक्षणपदस्य लक्षणप्रवृत्तिरूपार्थे लक्षणाऽऽश्रयणेन चोक्तार्थसिद्धिः। वस्तुतस्तु लक्षणपदस्य लक्षणप्रवृत्तिपर्यन्तार्थ, जघन्यवृत्तिकल्पनाया अनौचित्येन भाष्यकृदुक्ताद्यव्याख्याया एवौचित्येन, द्वितीयव्याख्यानस्य शिष्यव्युत्पादनार्थत्वेन लक्ष्यसिध्युपयोगित्वेन तात्पर्यविषयत्वाभावान्न भाष्यफक्किकाव्याख्यानप्रयुक्तमेकस्यैव लक्ष्यस्य साधुत्वासाधुत्वप्रसञ्जनमिति विभावनीयम्।

ग्रहणात्परमाष्टावित्युक्त्वा प्रियाष्टान इत्यत्रात्वस्याभावादौश्त्वं न भवतीत्याह। हरदत्तस्तु तत्रैव 'प्रियाष्टान इत्यत्र' इतिवृत्तिग्रन्थमुपादाय यथा पुनर्गौणतायामात्वं न भवति, तथा तद्विधावेव वक्ष्यत इति प्रतिज्ञाय "अष्टन आ विभक्तौ" (पा० सू० ७।२।८४) इति सूत्रे एकवचननिर्देशादुपसर्जनेऽप्यात्वम्, भविषये आतो लोपः प्रियाष्टः पश्येत्यादि वदन् पूर्वप्रतिज्ञातार्थविपरीतं भाष्यवृत्त्यादिविरुद्धं कथमभिहितवानिति स एव प्रष्टव्यः। **हलादावेवेति**। यद्यपि हलीत्यस्यापकर्षमकृत्वाऽपि व्याख्यानं भाष्ये प्रतीयते, तथाऽपि तस्यापरितोषग्रस्तत्वं प्रपञ्चितमन्यत्रेति भावः। प्रियाष्टा इति प्रथमैकवचनम्। उक्तं सङ्गृह्णाति-**प्रियाष्टन इति** ॥ नान्ताः ॥

भुदिति। बुध्यतेः क्विप्॥ धान्ताः॥

"ऋत्विग्दधृक्" (पा० सू० ३।२।५९) ॥ **किन्निदिति** ॥ ऋतावुपपदे यजेः क्विन्। धृष्णोतेर्द्विर्वचनमन्तोदात्तत्वं च। सृजेः कर्मणि क्विन् अमागमश्च। दिशेः कर्मणि। उत्पूर्वात् स्निहेः क्विन् उपसर्गान्तलोपः षत्वम्। अञ्चेः सुप्युपपदे क्विन् चेत्यर्थः। **युजेरिति**। क्रुञ्चेरप्येवम्। नलोपाभावस्त्वधिकः। **कनाविति**। इकारस्तूच्चारणार्थ

आत्वस्याभावादौश्त्वं नेति। अत्र वृत्तिकृता औशोऽभावादात्वं नेति वक्तुं युक्तम्। **प्रथमैकवचनमिति**। हल्ङ्यादिलोपात् परत्वादात्वे सोर्लोपाप्राप्त्या रुत्वविसर्गौ। न च लोपोऽन्तरङ्गः। प्रकृतिप्रत्ययोभयसापेक्षत्वेन समत्वादित्यभिमानः।

नलोपाभावस्त्विति। क्रुञ्चधातुर्नोपध इति मम्मताकारीयधातुवृत्त्यनुसारेणेदम्। "परेश्च" (पा०सू०८।३।७४) इति सूत्रभाष्यात्तु अयं ओपध इति लभ्यते। तत्र हि क्रुञ्चेत्यत्र कुत्वमाशङ्क्य क्रुञ्चामिति ऋत्विगादिसूत्रस्थनिपातनात्सिद्धमित्युक्तम्। तस्य नकारजत्वे तु परसवर्णासिद्धत्वात्कुत्वाप्राप्तौ भाष्यासङ्गतिः। निर्देशेन च चयोगे कुत्वाभावो निपात्यत इति क्रुङित्यादौ कुत्वं भवत्येव तदा लोपस्य प्राप्तिरेव

"अष्टाभ्य" इति सूत्रस्य प्राधान्येनौशादेशविधायकत्वमेवात्वन्त्वनुमीयत इत्याशयेनाह—अत्र वृत्तिकृतेत्यादि। अन्तरङ्ग इति। अङ्गाधिकारस्थभिन्नत्वादित्याशयः। समत्वादिति। अत एव भाष्यकृता तदुपन्यासो न कृत इति शेषः। अभिमान इति। एवङ्कथनबीजन्तु "यथालक्षणमप्रयुक्त" इत्येतत्सूचितानभिधानमेवेति प्रागुक्तम्।

ननु "परेश्च घाङ्कयोः" इतिसूत्रस्थवक्ष्यमाणभाष्यविरुद्धमूलोक्तनलोपाभावस्त्वधिक इति व्याख्यानमत आह—क्रुञ्चधातुरिति। मम्मताकारो—ग्रन्थकारविशेषः। ओपध इति। उपदेश इत्यादिः, अत एव क्रुञ्चादौ अकारस्य श्रवणं सिध्यति नोपधत्वे नलोपः स्यात्। ननु निपातनस्य बाधकतया यदि कुत्वाभावो निपात्यते, तदा क्रुङ् इत्यत्रापि कुत्वन्न स्यादत आह—निर्देशेन चेति। चयोग इति। तथाच झलनिमित्तककुत्वस्याभावो निपात्यत इति, "क्विन्प्रत्ययस्य" इति भवत्येवेति

इति भावः। **सन्निहिते इति**। यत्तु प्राञ्चस्तृतीये धात्वधिकारे इति। तन्न। सन्निधौ धातुग्रहणस्य उत्तरत्रानुवृत्तेरभावेनाधिकारत्रयाभावात्।

"युजेरसमासे" (पा०सू०७।१।७१) ॥ **सर्वेति**। यत्तु प्राचोक्तम् सुटीति। तन्न। सर्वनामस्थाने इत्यस्यैव प्रकृतत्वात्। लक्षणायां बीजाभावात्। क्लीबे युजी इति द्विवचनेऽतिव्याप्तेश्च। यत्तु वदन्ति नपुंसके शसि युञ्जीत्यत्र नुम् न स्यादिति। तन्न। "नपुंसकस्य झलचः" (पा० सू० ७।१।७२) इति नुमः सम्भवात्। **सुलोप इति**। कुत्वस्यासिद्धत्वात् परत्वादादौ नुम्। ततो हल्ङ्यादिलोप इति भावः।

"क्विन्प्रत्ययस्य कुः" (पा०सू०८।२।६२) ॥ **पदान्ते इति**। यत्तु प्राचोक्तं झलीति। तन्न। झलीत्यस्यासन्निहितत्वात्,

नेति तत्त्वम्। उच्चारणार्थ इति। न तु तदित्सञ्ज्ञाप्रयुक्तकार्यभागयमतो विशिष्य तस्य नोक्ता सा। उच्चारणे सहायसम्पादनेन वर्णोच्चारणस्य चारितार्थ्ये, विधेये तदपगममात्रफलिका तु साऽस्त्येवेति न "तस्य लोप" (पा०सू०१।३।९) इति सूत्रस्थभाष्यविरोध इति बोध्यम्।

कुत्वस्यासिद्धत्वादिति। "चोः कुः" (पा०सू०७।२।३०) इति कुत्वस्येत्यर्थः। इदं सर्वं न्यायसिद्धार्थकथनमात्रम्। परत्वादिति। हल्ङ्यादिलोपादित्यर्थः।

असन्निहितत्वादिति। स्ध्वोर्ग्रहणसामर्थ्येन "एकाचो बश" (पा०सू०८।२।३७) इत्यतस्तदनुवृत्तेर्निष्ठादेशप्रकरणेन विच्छेदाच्च। एतेनात्रैव चोरिति वक्तव्यम्। तत्रैव वा क्विन्प्रत्ययस्येति वक्तव्यम्। एवं च कुग्रहणं व्यर्थमित्यपास्तम्। चोरित्यत्र

भावः, केचित्तु सामान्यतो ञकारोच्चारणेन तत्सामर्थ्यात्कुत्वाभावोऽनुमीयत इत्याहुः, तन्न। कुञ्ङ्इत्यस्यासिद्ध्यापत्तेः। उच्चारणार्थानामपि इत्संज्ञयैव निवृत्तिरिति सिद्धान्तेनाह—नतु तदिति। तस्य—इकारस्य। सा–इत्संज्ञा। भाष्यविरोध इति। तत्रहि–'अनुबन्धलोपे भावाभावयोर्विप्रतिषेधादप्रसिद्धिः। न ज्ञायते केनाभिप्रायेण प्रसज्यति, केन निवृत्तिङ्करोतीत्याशङ्क्य भावे हि कार्यार्थोऽनन्यार्थो लोपः कार्यङ्करिष्यामीत्यनुबन्ध आसज्यते, कार्यादन्यन्माभूदिति लोप' इत्युक्तम्। एतेन यस्योच्चारणार्थ उपदेशस्तस्योच्चारणे सहायकत्वात्प्रयोगे इत्संज्ञायाः सत्वेन निवृत्तेर्न्याय्यत्वादश्रवणम्भवतीति सूचितम्।

कुत्वस्यासिद्धत्वादिति। सम्प्रति कुत्वङ् "क्विन्प्रत्यये" इति सूत्रेण न प्राप्नोतीत्याशयेनाह–चोः कुरितीति। नन्वत्र प्रथमतः "चोःकुः" इत्यस्य प्रवृत्तिर्भवतु, ततः सुलोपप्रत्ययलक्षणयोर्नुमि लोपकुत्वाभ्यां युङिति निर्बाधमत आह—इदमिति। परत्वादित्यस्यावधिसाकाङ्क्षत्वादाह–हलिति।

ननु "झलो झलि" इतिप्रक्रान्तं सन्निहितमेवेति मूलेऽसन्निहितत्वादित्यनुपपन्नमत आह–स्ध्वोर्ग्रहणेति। ननु मण्डूकप्लुत्या सम्बन्धोऽस्त्वित्यत आह—निष्ठादेशेति। तथाच प्रकरणव्यवधानेनानुवृत्तिः क्वापि न दृष्टा सा इह कथम्भविष्यतीति भावः। एतेन–वक्ष्यमाणविशेषेण। अत्रैव–क्विन्प्रत्ययस्येत्यत्रैव। तत्रैव–"चोः कुः" इत्यत्रैव। कुग्रहणमिति। एकेनैव कुग्रहणेन निर्वाहे द्वितीयं व्य-

निष्फलत्वाच्च। यत्तु तत्पौत्रेण व्याख्यातम्-"झलो झलि" (पा०सू०८।२।२६)इत्यतो मण्डूकप्लुत्या झलीत्यस्मिन्ननुवर्तमानेऽपि न कश्चिद्दोष इति। तन्न। स्पृष्ट इत्यादावतिव्याप्तेः॥ **खन् इति**।खञ्जतीति खन्। खजि गतिवैकल्ये। **परो व्रजेः, दीर्घश्चेति**। यत्तु प्राचा व्याख्यातम्-विण्णित्त्वादुपधावृद्धिरिति। तन्न। पञ्चपाद्यां दशपाद्यां चानेन क्विब्दीर्घयोरेव विधानात्।

"स्कोः-" (पा०सू० ८।२।२९)॥ संयोगेति लुप्तषष्ठीकं झलन्ताभ्यां विशेष्यते इति व्याचष्टे—**पदान्ते इत्यादिना**। भृज्जतीति भृट् क्विप्। **सस्येति**। जश्त्वस्यासिद्धत्वात्पूर्वं श्चुत्वमित्यर्थः। एतेन प्राचो विपरीतोक्तिः प्रत्युक्ता। **ऊर्गिति**। ऊर्ज बलप्राणनयोः। अस्माच्चुरादिण्यन्तात् "भ्राजभास" (पा० सू० ७।४।३) इत्यादिना क्विप्। णिलोपः। स च चोः कुत्वे न स्थानिवत्। पदान्तविधित्वात्, पूर्वत्रासिद्धत्वाच्च। इह जान्तेषु-अवया इति नोदाहृतम्। "मन्त्रे श्वेतवहोक्थ" (पा० सू० ३।२।७१) इति प्रकृत्य "अवे यजः" (पा० सू० ३। २।७२) इति विहितस्य ण्विनस्तदपवादस्य पदान्ते डसश्च छान्दसत्वात्। यत्तु 'श्वेतवाडुक्थशास्पुरोडाशवयजां डस्' इति प्राचोक्तम्,

---

तत्सम्बन्धादत्र तदसम्बन्धाच्च। निष्फलत्वाच्चेति। सिद्धान्तसम्मतफलाभावादित्यर्थस्तद् ध्वनयन्नाह--अतिव्याप्तेरिति।

लुप्तषष्ठीकमिति। एतेनोपसर्जनस्य सविशेषणत्वात्समासानुपपत्तिरित्यपास्तम्। पदान्ते झलि च यौ स्कौ संयोगादी तयोर्लोप इति न सूत्रार्थः। संयोगादित्वस्य पदान्तत्वस्य चैकस्मिन्नसम्भवात्। तदपवादस्येति। सूत्रद्वयविहितण्विनपवादस्येत्यर्थः। तत्र "मन्त्रे" (पा०सू०२।४।८०) इति सूत्रे उपपदानां धातूनां च पृथक् पाठे कर्तव्ये समुदायोच्चारणमलाक्षणिकानां निपातनार्थम्। तत्र श्वेतशब्दे कर्तृवाचिन्युपपदे

र्थमित्यर्थः। तत्सम्बन्धात्-झलीत्यस्य सम्बन्धात्। अत एव पक्तेत्यादेः सिद्धिः। अत्र-क्विन्प्रत्ययस्येत्यत्र। तदसम्बन्धादिति। अत्र तदसम्बन्धे हेतुः प्रागुक्तः नन्वनिष्टफलसम्पादनार्थमेव तस्य सम्बन्धोऽस्त्वित्यत आह-सिद्धान्तिसम्मतेति। प्रत्युत तत्सम्बन्धोऽनिष्टफलसम्पादक इत्याह-मूले-स्पष्ट इत्यादाविति। "स्पृशोऽनुदके क्विन्" इत्यस्मात्क्विनो विधानादस्यात्र प्राप्तिः।

एतेन—पृथक्पदत्वस्वीकारेण। उपसर्जनस्य-संयोगस्य। ननु नोपसर्जनविशेषणत्वमत्राभिमतङ्किन्तु विशेष्यस्यादिपदार्थस्यैवेत्यत आह—पदान्त इत्यादि। मूले-प्राचो विपरीतोक्तिरिति। सस्य दत्वं श्चुत्वमिति प्रसादोक्तिरित्यर्थः। यत्तु "नमुने" इति योगविभागान्न जश्त्वासिद्धत्वमिति। तन्न। योगविभागस्यादर्शनात्। "डसो नावेयज" इतिसूत्रविहिताण्विन्प्रत्ययमात्रापवादत्वमत आह-सूत्रद्वयेति। प्रसङ्गादाह—तत्रेति। तत्र—डस्विधायकवचनबाध्यसूत्रयोर्मध्ये। पृथगिति। कोटिद्वयेनेत्यर्थः। समुदायोच्चारणमिति। धातूपपदसमुदायोच्चारणमित्यर्थः। तत्र—प्रथमसूत्रे, प्रति-

तन्न। ङसः प्रकृतिभूतयोर्वह्यिज्योर्दीर्घाभावात्। यदपि अवया इति प्रतीकमुपादाय ण्विनिति प्राचा व्याख्यातम्। तन्न। अपवादस्य ङसो विषये उत्सर्गस्य ण्विनोऽप्रवृत्तेः।

"तदोः सः सावनन्त्ययोः (पा०सू० ७।२।१०६)॥ अनन्त्य·

वहेः कर्मणि प्रत्ययः। उक्थे कर्मणि करणे वोपपदे शंसेः प्रत्ययो नलोपश्च। अस्य नलोपेऽपि न वृद्धिः। 'उक्थशस्शब्दस्य सामान्येन रुः सिद्धो न तस्य निपातनं क्रियते' इति भाष्येण तत्र तदभावस्यापि निपातनात्। दाश्र दाने इत्यस्मात्पुरःपूर्वकात्प्रत्ययः कर्मणि, दाश आदेर्डत्वं चेति। वह्यिज्योरिति। शंसेरप्युपलक्षणमिदम्। किं चोक्तभाष्यादुक्थशासित्युच्चारणमपि प्राचामसङ्गतम्। न च ङस्न विधेयः अवया श्वेतवाः पुरोडाश्चेति पदान्तविषये रुत्वे रूपसिद्धेरिति वाच्यम्। वृद्धौ अतः परत्वाभावेनोत्वानापत्तौ श्वेतवोभ्यामित्याद्यसिद्ध्यापत्तेः। अप्रवृत्तेरिति। ननु पदान्तविषये वासरूपन्यायेन ण्विनप्यस्तु निपातनं चेदुभयोरत एव रुप्रकरणे अवया इति सूत्रपाठः। अन्यथा ङसन्ते "ससजुषो रुः" (पा०सू०८।२।३६) इति रुत्वे सिद्धे दीर्घमात्रस्य निपातनात्तत्प्रकरणे एव कृतं स्यादिति चेन्न। 'ङस् वक्तव्यः। किं प्रयोजनं वैर्थम्। क्रियते वैर्थन्निपातनम्। अवयाः श्वेतवा इति। तन्न वक्तव्यम्। अवश्यं तद्वक्तव्यं ङसारम्भेऽपि सम्बुद्धौ दीर्घार्थं, तर्हि ङस्न वक्तव्यः ङसपि वक्तव्यः, श्वेतवोभ्यामित्यर्थम्' इति भाष्यविरोधात्। अन्यथा ण्विन्पक्षे रुत्वार्थमपि तस्यावश्यकत्वेन सम्बुद्धौ दीर्घार्थमिति भाष्यस्य निर्दलतापत्तिः। तस्मादत्र वार्तिकनये वासरूपन्याया। क्तादिष्विव व्यवस्थितविभाषाऽङ्गीकार्या। रुप्रकरणे सूत्रं तु सूत्रकृता ङसो कृतं, ण्विनन्ते रुत्वमात्रस्यैव तदिष्टत्वात्। श्वेतवोभ्यामिति प्रयोगं तु सूत्रकृन्न जानात्येवेति स्पष्टं भाष्यविदाम्। केचित्तु ण्विन आदेशो ङस "श्वेतवहादीनां

पादितानान्त्रयाणाम्मध्ये सूत्रे श्वेतवहशब्देऽकारउच्चारणार्थः। कर्मणि प्रत्यय इति। श्वेतैरुह्यत इत्यर्थः। उक्थ इति। सामविशेषबोधक इति शेषः। शंसेः प्रत्यय इति। कर्तरीति शेषः। अस्य-शंसेः। तस्य-रोः। एतेनान्येषान्निपातनमिति ध्वनितम्। विशेषविधिनिषेधयोः शेषनिषेधाभ्यनुज्ञाफलकत्वमिति न्यायात्। दाश्र दान इति। पुरो दाश्यत इति विग्रहः। उक्तभाष्यादिति। उक्थशस्शब्दस्येत्यादिभाष्यादित्यर्थः। परस्य शङ्कान्निराचष्टे—नचेति। रुत्व इति। हादीनामिति शेषः। वृद्धिस्तु ण्विन्प्रत्ययनिमित्तिकासिद्धैवेति भावः। पदान्त एव निपातनेनापदान्ते श्वतवाहावित्यादौ दोषाभावादाह—वृद्धाविति। प्रकाशकारोक्तिसमर्थनायाह—नन्विति। उभयोः—ण्विनन्तङसन्तयोः। अत एव-ण्विनः सत्वादुभयोर्निपातनादेव। अन्यथा-ण्विनो सत्वे। तत्प्रकरणे—दीर्घप्रकरणे। वैर्थन्निपातनमिति। हादीनामेव रुत्वविधानार्थमित्यर्थः। तन्नेति। ङसैव रूपस्य सिद्धत्वादवया इति निपातनन्न कर्तव्यमित्यर्थः। तद्वक्तव्यम्। निपातनं वक्तव्यमित्यर्थः। अन्यथा-पदान्ते वासरूपन्यायेन ण्विनोऽपि सत्वे। तस्य-निपातनस्य। अत्र-ङस्विषये। नन्वेवंसति रुत्वस्य सिद्धा दीर्घप्रकरण एव तत्सूत्रम्पठनीयमत आह—रुप्रकरण इति। मात्रपदेन दीर्घनिरासः। तदिष्टत्वात्—सूत्रकृदिष्टत्वात्। नन्वेवमुक्तरीत्या श्वेतवोभ्यामित्येतन्न स्यादत आह—श्वेतवोभ्यामितीति। उक्तभाष्यानुसारिसिद्धान्तिमतमाह—केचित्त्विति। श्वेतवहादीनामित्यनन्तरपदाध्याहारेण

योः किम्, हे स। परत्वात् त्यदाद्यत्वं बाधित्वा सत्वं स्यात्। ततो हल्ङ्यादिलोपे रुत्वविसर्गौ स्याताम्। किं च स्त्रियां सेति न स्यात्। वस्तुतस्तु अनन्त्यग्रहणं शक्यमकर्तुम्। न चोक्तदोषः। पुनः प्रसङ्गविज्ञाने त्यदाद्यत्वसम्भवात्। सकृद्गताविति पक्षेऽपि "तदोः सः सौ" (पा० सू० ७।२।१०६) इत्यस्यानन्तरमदस इति योगं विभज्यादस एव दस्य सत्वं नान्त्यस्य दस्येति व्याख्यातुं शक्यत्वात्। ननु यथान्यासे द्यतेः क्विपि स्व इति प्राप्नोति, नियमे तु द्व इति स्यादिति चेत्, मैवम्। गौणे अत्वसत्वयोरसम्भवेन द्यौरित्यस्यैव न्याय्यत्वात्। •

"ङे प्रथमयोरम्" (पा०सू० ७।१।२८)॥ ङ इति पृथक्पदं

ङस्पदस्य" इति वार्त्तिकात्। एतत्सम्बन्धिनो ण्विनः प्रत्ययस्य ङस् तदन्ते पदत्वस्य भावित्वे इति तदर्थः। अत एव वृत्तिकृता ण्विनं प्रक्रम्य श्वेतवा इत्युदाहृतमेवं च वासरूपन्यायस्यात्र विषय एव नेत्याहुः।

परत्वादिति। नित्यत्वं तु नात्वस्य शब्दान्तरस्य प्राप्तेः। सत्वं स्यादिति। उभयोरपीति भावः। असौ लाक्षणिकत्वेन "अत्वसन्तस्य" (पा०सू०६।४।१४) इत्यस्य न प्रवृत्तिः। न च प्रत्ययविशेषापेक्षसत्वापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वादत्वे रूपसिद्धयेदं व्यर्थम्। तादृशान्तरङ्गत्वस्य शास्त्रेऽनाश्रयणज्ञापनार्थत्वादत एव भाष्ये ईदृशमन्तरङ्गत्वं न क्वाप्याश्रितम्। पुनः प्रसङ्गेति। कृताकृतप्रसङ्गित्वमात्रेण नित्यतायां सापि सुवचा। शब्दान्तरप्राप्त्याऽनित्यत्वमभ्युपेत्य प्रवृत्तं भाष्योक्तं समाधिमाह—सकृदिति। अनन्त्ययोरित्येतदेव (१)सकृद्गतिन्यायज्ञापकमिति तदाशयः। न्याय्यत्वादिति। वस्तुत एषामनभिधानमेव। एतदाशङ्क्य "यथालक्षणमप्रयुक्ते" इति भाष्योक्तेः। अस्यार्थश्चाष्टनूशब्दे उक्तः।

द्विवचनोपपत्तये आह—पृथक्पदमिति। अत्र गौरवं मत्वा प्रकारान्तरमाह—

तन्निरूपितसम्बन्धार्थिका षष्ठी अत एवाह—एतत्सम्बन्धिन इति। ननु ङसुत्पत्तिवेलायाम्पदत्वं कथमत आह—तदन्त इति। अत एव—ङसो ण्विनादेशत्वादेव। एवञ्चेति। तस्य सूत्रस्यापवादविषय एव प्रवृत्तेरिति भावः।

मूले—हे स इति। नचासम्बुद्धेः पुरःस्फूर्तिकत्वात्तदुपेक्षा नोचितेति वाच्यम्, सत्यप्यन्त्यस्य सत्वे हल्ङ्यादिलोपरुत्वविसर्गैरिष्टस्य रूपस्य सिद्धेः। नच "अत्वसन्तस्य" इति दीर्घापत्तिरिति वाच्यम्, प्रतिपदोक्तस्यासन्तस्यातुसाहचर्येण ग्रहणात्। ननु नित्यात्त्र परस्य बलवत्त्वमत आह—नित्यत्वमिति। एकस्यैव सत्वमित्यत्र नियामकाभावादाह—उभयोरपीति। सामान्यापेक्षस्यान्तरङ्गत्वाभिमानिनः शङ्कामिराचष्टे—नचेति। तादृशान्तरङ्गत्वस्य सामान्यापेक्षान्तरङ्गत्वस्य न्यूनताम्परिहर्तुमाह—कृताकृतेति। पूर्वोक्तरीत्या अनित्यत्वेऽप्याह—शब्दान्तरेति। अभ्युपेत्येति—अनेनोक्तस्य कृताकृतप्रसङ्गित्वस्याश्रयणे लाघवमिति दर्शितम्। तदाशयः—भाष्याशयः। कैयटोक्तद्वितीयव्याख्यानुसारेणाह—वस्तुत इति।

अत्र-पृथक्पदत्वे। गौरवमिति। तदा ङेशब्दादुत्पन्नषष्ठ्या लुक्कल्पना एकस्य प्रथमाशब्दस्य द्वितीयायां लक्षणाङ्कृत्वा एकशेषस्य कल्पना ततो द्वन्द्वस्य कल्पनेति गौरवमित्यर्थः। मत्वेति।

वि० (१) "सकृद्गतौ विप्रतिषेधे यद् बाधितं तद् बाधितमेव" इति न्यायः। गतौ, शास्त्रयोः

लुप्तषष्ठीकम्। प्रथमाशब्दः प्रथमाद्वितीययोः समुदाये गौण इति व्याचष्टे· ङे इत्यस्येत्यादिना। 'ङेसुटोरम्' इति सुवचम्। अधिकरण· त्वाविवक्षयेति। यदि तु शेषे इति विभक्तिविशेषणं स्यात्, तर्हि व्यर्थमेव तत्। आत्वयत्वाभ्यां विशेषविहिताभ्यां स्वविषये लोपस्य बाधसम्भवात्। न चैवमन्त्यलोप इति पक्षस्य निरालम्बनत्वापत्तिः। "साम आकम्" (पा०सू० ७।१।३३) इति ससुट्कनिर्देशेन तस्यापि ज्ञापितत्वादिति·भावः। युवं वस्त्राणीति।

प्रथमाशब्द इति। एवं च तस्यकत्वान्ङेशब्देन समासे द्विवचनमिति भावः। तस्यापीति। तस्यैवेत्यर्थः। अन्त्यलोपस्यैवेत्यर्थः। अनेनायमेव पक्षः सूत्रसम्मत इति सूचितम्(१)। किं च शेषस्य लोप इत्यर्थे फलाभावः। अन्त्यलोपेऽप्यस्य विभक्तिसन्निपातनिमित्तकत्वात्सन्निपातपरिभाषया बुद्धावित्यत्रैव टापो निवृत्तेः। शेषग्रहणे तु भाष्ये प्रत्याख्यातमेव। ससुड्निर्देशप्रत्याख्यानापेक्षयाऽस्य प्रत्याख्यानमेव ज्यायः। "त्यदादीनाम" (पा०सू०७।२।१०२) इति सूत्रभाष्योक्तोऽप्ययं पक्षस्तत्रैवाहुरित्यु-

---

एतेन प्रथमपक्ष एव भाष्यसम्मत इति ध्वनितम्। तत्र हि—"प्रथमयोरित्युच्यते, कयोः प्रथमयोः—विभक्त्योः, वचनयोस्तु न ग्रहणम्, द्वितीयायाश्चेति लिङ्गात्" इति कथितम्। ननु तस्यापीत्यसङ्गतम्, एकस्मिन्काले पक्षद्वयाङ्गीकारस्यानुचितत्वादत आह—अन्त्यलोपेति। अपिरेवार्थ इति भावः। ननु शेषग्रहणेन बोधितवाट्टिलोपपक्षोऽपि सूत्रकारसम्मत एवेत्यत आह—किञ्चेति। ननु त्वमित्यादौ टाबभाव एव फलमत आह—अन्त्यलोप इति। अस्य—अन्त्यलोपस्य। बुद्धावित्यत्रैवेति। इदञ्च "कृन्मेजन्त" सूत्रभाष्ये स्पष्टम्। तत्रहि सन्निपातपरिभाषायाः प्रयोजनकथनावसरे "शकटौ पद्धतौ अत्वे कृते "अत" इति टाप् प्राप्नोति, 'सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तन्तद्विघातस्य' इति न दोषो भवति" इत्युक्तम्। एतेन "न यासयोः" इति लिङ्गाट्टाब्विषये सन्निपातपरिभाषा न प्रवर्तत इति परास्तम्। तेन निर्देशेनानित्यत्वपरं ज्ञाप्यतान्तस्याः सर्वथाऽप्रवृत्तिकथनमयुक्तमेव। नन्वेकस्य प्रत्याख्याने ससुट्कनिर्देश एव प्रत्याख्यायतामत आह—ज्याय इति। ससुट्कनिर्देशस्य करणे लाघवादस्य ज्यायस्त्वम्। ननु "त्यदादीनाम" इति सूत्रभाष्ये—

'टिलोपष्टाबभावार्थः शेषे लोप इति स्मृतः। लुप्तशिष्टे हि तस्याहुः कार्यसिद्धिम्मनीषिणः'॥

इत्युक्तम्। लुप्ते यः शिष्टस्तस्मिन्कार्यस्य टाबभावस्य सिद्धिं तस्य शेष इत्यस्य फलमाहुरित्यर्थः। यदि टिलोपो नैव स्वीक्रियते, तदैतद्विरोध इत्यत आह—त्यदादीनाम इतीति।

प्राप्तौ विप्रतिषेधे सति यद्बाधितं तद्बाधितमेव ज्ञेयमित्यर्थः॥

प्र० (१) अत एव "साम आकम्" (पा०सू० ७।१।३३) इति सूत्रभाष्ये 'लिङ्गाभावाट्टिलोपवचनानर्थक्यम्" इत्युक्तम्। ननु "नेताच्छन्दसि" (पा० सू० ७।१।२७) इति सूत्रे 'शिशोलुग्नुम्विधिभ्यो युष्मदस्मदोर्विभक्त्यादेशा विप्रतिषेधेन' इति वार्तिकाल्लिङ्गसत्त्वावगमात्कथं लिङ्गाभावो हेतुत्वेनोक्त इति चेत्, न। लिङ्गाभाव इत्यस्य सन्निपातपरिभाषोपलक्षकत्वात्। "त्यदादीनाम" (पा०सू०७।२।१०२) इति सूत्रस्थं 'टिलोपष्टाबभावार्थः कर्तव्य इति तत्स्मृतम्'। इति,

'अथवा शेषसप्तम्या शेषे लोपो विधीयते। लुप्तशिष्टे हि तस्याहुः कार्यसिद्धिं मनीषिणः'॥

इति च वार्तिकवचनमेकेदेशिन एव तत्फलस्य टाबभावस्यान्यथा सिद्धत्वात्।

"शेषे लोपः" (पा०सू० ७।२।९०) ॥ यत्तु काशिकायामुक्तम्—

पञ्चम्याश्च चतुर्थ्याश्च षष्ठीप्रथमयोरपि ।
यान्यद्विवचनान्यत्र शेषे लोपो विधीयते ॥

इति । तद्भाषापेक्षया । छन्दसि तु प्रथमाद्विवचनमपि शेषे लोपस्य विषय एवेति बोध्यम् । **मपर्यन्तस्य किमिति** । अधिकारसूत्रं किमर्थमिति प्रश्नः । **अङ्गकार्ये इति** । एतेन 'अङ्गवृत्ते पुनर्वृत्तावविधिः' इति परिभाषा अर्थत उपनिबद्धा । अङ्गे अङ्गाधिकारे वृत्तं वर्तनं यस्य तदङ्गवृत्तं शास्त्रम् । तस्मिन् कृते सति पुनरन्यस्य प्रवृत्तौ प्राप्तायामविधिरिति हि तस्या अर्थः । एषा च परिभाषा "ज्यादादीयसः" (पा० सू० ६।४।१६०) "ज्ञाजनोर्जा" (पा०सू०७।३।७९) इति सूत्रद्वयेऽपि ज्ञापितेति भाष्ये स्थितम् । अन्यथा हि ज्यादादिति आकारं न ब्रूयात् । "बहोर्लोप" (पा०सू०६।४।१५८) इत्यतो लोपमेवानुवर्तयेत् । "अकृत्सार्व" (पा०सू० ७।४।२५) इति दीर्घे सिद्धं ज्यायानिति । ज्ञाजनोश्च जं विदध्यात् । "अतो दीर्घो यञि" (पा०सू०७।३।१०१) इति दीर्घो भविष्यतीति । न चैवं

क्त्या(१) बोधितारुचिक इत्यन्यत्र निरूपितम् ।

अन्यस्य—अङ्गवृत्तशास्त्रस्य । दीर्घो भविष्यतीति । जानातीत्यादौ मूलोक्तस्य दीर्घनिर्देशसामर्थ्यान्न ह्रस्व इत्यस्याङ्गवृत्तपरिभाषाज्ञापनद्वारा न ह्रस्व इत्यर्थ इति न तद्विरोधः । नन्वनेन दीर्घे पचामि भो इतिवत् जानामि भो इत्यादौ "अनन्त्यस्यापि" (पा०सू०८।२।१०५) इति प्लुतो न स्यात् । अत आदित्येव सिद्धे तत्रत्यदीर्घग्रहणस्य प्लुतनिवर्तकत्वात् । न चानन्त्यस्य पदस्य च टेरिति तदर्थात्कथं पचामीत्यादौ तत्प्राप्तिरिति वाच्यम् । दीर्घग्रहणसामर्थ्येनान्त्यविषय एव तत्सम्बन्धात् । वाक्यटयोः क्लृप्तसम्बन्धत्यागे मानाभावात् । तेन वाक्यस्यानन्त्यस्य पदस्य प्लुतः स्यादन्त्यस्य पदस्य च टेरित्यर्थः । तपरकरणेन तु न प्लुतनिवृत्तिः प्लुतस्या-

---

बोधितारुचिक इति । एतद्बीजन्तु गौरवरूपमुक्तमेव । अन्यत्र—उद्याते ।

ननु यदि जानातीत्यत्र जादेशे कृतेऽपि "अतो दीर्घो यञि" इति दीर्घस्तर्हि जानातीत्यत्र ह्स्वादित्वाद्ध्रस्वत्वमाशङ्क्य दीर्घनिर्देशसामर्थ्यान्न ह्रस्व इत्युक्तन्तद्विरुध्यत इति चेत्, न । तस्य ग्रन्थस्याङ्गवृत्तपरिभाषाज्ञापनद्वारा न ह्रस्व इत्यर्थात् । "अतो दीर्घो यञि" इतिसूत्रीयग्रन्थविरोधोद्भावनमन्यकृतं स्वमते नास्तीत्येतद्वक्तुमुपक्रमते—नन्विति । तत्सम्बन्धादिति । टिसम्बन्धादित्यर्थः । अनयस्य पदस्य टेरनन्त्यस्य पदस्य चाश्रेरयर्थादिति भावः । हेत्वन्तरमाह—वाक्येति । क्लृप्तसम्बन्धेति । "वाक्यस्य टेः" इति सूत्रे क्लृप्तसम्बन्धेत्यर्थः । यथा तदस्यागस्तथा दर्शयति—तेनेति । पदस्येति । अच इति शेषः । नस्वात इति तपरकरणेन प्लुतव्यावृत्तिर्भविष्यतीत्यत आह—तपरकर-

---

प्र० (१) आहुरित्युक्त्येति । 'लुप्तशिष्टे हि तस्याहुः कार्यसिद्धिं मनीषिण' इत्यत्रत्याऽऽहुरित्युक्तिर्बोध्या ।

द्वाभ्यामित्यत्र त्यदाद्यत्वे कृते "सुपि च" (पा०सू०७।३।१०२) इति दीर्घो न स्यादिति वाच्यम्। द्वयोरेकस्येत्यादिनिर्देशेनोक्तपरिभाषाया अनित्यत्वज्ञापनात्।

यत्तु केचित् परिनिष्ठितस्येति पठन्ति। द्वाभ्यामिति तु दीर्घं विना न परिनिष्ठितमिति च वदन्ति। तद्भाष्यविरुद्धम्। ज्यायान्, जानाति, ज्ञायत, इत्येतेषामपि दीर्घं विनाऽपरिनिष्ठितत्वेन भाष्योक्तज्ञापनस्यापि शिथिलमूलत्वापत्तेः। यदि तु "भ्यसोऽभ्यम्" (पा०सू०७।१।३०) इति सूत्रे भाष्येऽपि परिनिष्ठितस्येत्येव पाठस्तर्हि वाचनिकतामेवाश्रित्य पक्षान्तरपरतया योज्यः। अनित्यत्वबलफलितार्थकथनं तत्, न तु ज्ञा-

---

सिद्धत्वात्। अत एव गोः पूरित्यादौ दीर्घः। अन्यथा तस्यापोदुदिति तपरत्वसामर्थ्यादप्रवृत्त्यापत्तिः, दीर्घग्रहणे तु तत्सामर्थ्यादसिद्धत्वस्यापि बाधः। अकारान्तरप्रश्लेषेण वारणं तु क्लिष्टम्, अस्तु वा तदुपायान्तरमिति चेन्न। उक्तज्ञापकपरभाष्यप्रामाण्यात्तु प्लुतस्य तत्रानिष्टत्वे वैकल्पिकत्वेनेदृशे विषये प्लुताप्रवृत्तेः। "अतो दीर्घ" (पा०सू०७।३।१०१) इत्यत्र दीर्घग्रहणं "हलि लोप" (पा०सू०७।३।११३) इति सूत्रे हल्यशिति वक्तव्ये लोपग्रहणवत्सत्त्वेन नार्थसाधकमिति (१)दिक्। निर्देशेनेति। अन्यथा त्यदाद्यत्वे एत्वं न स्यादिति भावः। वाचनिकत्वे गौरवं ज्ञापकद्वयशैथिल्यं चापरिहृतमित्यत आह—अनित्यत्वबलेति।

णेनेति। अत एव—त्रैपादिकस्यासिद्धत्वेन तपरकरणेन तद्व्यावृत्तेरेव। दीर्घः—"वोरुपधाया" इति दीर्घः। ननु दीर्घविधायकशास्त्रदृष्ट्यापि प्लुतस्यासिद्धत्वात्कथन्तेन तद्व्यावृत्तिरत आह—दीर्घग्रहणे त्विति। क्लिष्टमिति। तत्र तात्पर्यग्राहकाभावेन स्वकल्पनया तथाकल्पनक्लेशकरमित्यर्थः। ननु भाष्यमेव तात्पर्यग्राहकम्भविष्यतीत्यत आह—अस्तु वेति। उक्तज्ञापकेति। "ज्ञाजनोर्जा" इति दीर्घनिर्देशस्य ज्ञापकतापरभाष्येत्यर्थः। अन्यथोक्तरीत्या दीर्घग्रहणस्यावश्यकतया ज्ञापकतापरभाष्यविरोधः स्पष्ट एवेति भावः। तत्र—पचामि अजानामीत्यादौ। वैकल्पिकत्वेनेति। तदुक्तम्भाष्ये—"सर्वः प्लुतः साहसमनिच्छता विभाषा कर्तव्या" इति। नन्वेवन्दीर्घग्रहणस्य वैयर्थ्यं स्यादत आह—अतो दीर्घ इत्यत्रेति। अस्य नार्थसाधकमित्यत्रान्वयः। यथा तदनेकपदघटितसूत्रे पदलाघवगौरवविचार एव मुख्यो, मात्रागौरवन्तु क्वचिदेव दृष्टमित्यर्थबोधकन्तथेदमपि भविष्यतीति भावः। सत्त्वेनेति। दीर्घग्रहणस्येति शेषः। वस्तुतस्त्वत्रत्यन्दीर्घग्रहणस्य ज्ञापकत्वप्रदर्शनपरम्मूलम्भाष्यस्थज्ञापनपरैकदेशिमतानुसारेण। अत एव भाष्ये पिबतेर्गुणप्रतिषेध उक्तः। स न वक्तव्यो भवतीत्येव तस्य प्रयोजनमुक्तत्वसाधारणलक्ष्यसिद्धिरूपमिति दिगित्यनेन दर्शितम्। वाचनिकत्व इति। परिनिष्ठितस्यैत्यस्येति शेषः। ज्ञाप्यकोटिप्रविष्टत्वे आह—ज्ञापकद्वयेति।

प्र० (१) दिगर्थस्तु—"अतो दीर्घ" (पा० सू० ७।३।१०१) इत्यत्र दीर्घग्रहणं वैयर्थ्याभावात् प्लुतनिवर्तकम्। तथाहि—दीर्घग्रहणसत्त्वे तस्यैव "सुपि च" (पा० सू० ७।३।१०२) इत्यत्रानुवृत्त्या तितउशब्दाण्णिचि टिलोपे कर्तरि क्विपि ततो भ्यामि तितभ्यां इत्यत्र दीर्घविधौ स्थानिवत्त्वनिषेधेन टिलोपस्य स्थानिवत्त्वाभावात् दीर्घे तिताभ्यामिति सिध्यति। अत आदिति न्यासे तु स्थानिवत्त्वनिषेधाभावाद्दीर्घो न स्यादिति।

प्यांशप्रविष्टमिति वास्तु। एवं तु काशिकादिग्रन्थोऽपि कथं चिन्नेतुं शक्य इति दिक्। मकारान्तरमित्युपलक्षणम्। "जसः शी" (पा०सू० ७।१।१७) इत्यत्र जसः सु इति सकारं प्रश्लिष्य सान्तस्य जस इति व्याख्यानात् "अतोऽम्" (पा०सू०७।१।२४) इति सूत्रादम्ग्रहणमनुवर्त्य अम् अमेवेति व्याख्यानाद्वेति बोध्यम्।

अविभक्तिकामिति। तथा च "ङे प्रथमयोः" (पा०सू०७।१।२८) इति पूर्वसूत्रेण प्राप्तस्यामः प्रतिषेधोऽयमिति भाष्ये शङ्कितम्। न च तथैव किं न स्यादिति वाच्यम्। स्त्रीनपुंसकयोर्नत्वाप्राप्तेर्युष्मान् ब्राह्मणीः कुलानि वा। अलिङ्गत्वे युष्मान् ब्राह्मणानित्यादेरसिद्धिप्रसङ्गाच्च।

"योऽचि" (पा०सू०७।२।८९)॥ अचि किम्, युवाभ्याम्। यदि तु "युष्मदस्मदोरनादेशे" (पा०सू०७।२।८६) इत्यत्र "रायो हलि" (पा० सू०७।२।८५) इत्यतो हलीत्यनुवर्तते; तदा इहाचीति माऽस्तु।। परिशेषादेव सिद्धेः।

"युष्मदस्मदोः" (पा० सू० ७।२।८६)॥ **हलादाविति**। योऽचीत्यज्ग्रहणात् परिशेषात्सिद्धमिदम्। "रायो हलि" (पा०सू०७।२।८५) इत्यतोऽनुवृत्त्या लब्धं वा। नन्वेवं किमनादेशग्रहणेन न ह्यादेशो हलादिरस्ति। मैवम्। भ्यमः सत्त्वात्। अभ्यम्पक्षे तु "यो ऽचि" (पा० सू०७।२।८९) इत्यत्रानुवृत्त्यर्थमनादेशग्रहणं बोध्यम्। **पक्षद्वयेऽपीति**। न चान्त्यलोपपक्षे पररूपं बाधित्वा सवर्णदीर्घः स्यादकारोच्चारणसामर्थ्यादिति वाच्यम्। एत्वनिवृत्त्या ऽकारोच्चारणस्य चरितार्थत्वात्।

"युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽश्"(पा०सू०७।१।२७)॥शित्त्वं सर्वादेशार्थम्। अन्यथा हि "आदेः परस्य" (पा०सू०१।१।५४) इति स्यात्,

---

अनुवृत्त्यर्थमिति। स्पष्टमेतद्भाष्येऽग्रेव। अभ्यमिति छेदस्यैव मुख्यत्वं ध्वनयन् शङ्कते—न चेति। अत एव "युष्मदस्मदोः" (पा०सू०६।२।२६) इति सूत्रे न चादेशो हलादिरस्तीति भाष्यं सङ्गच्छते। एत्वनिवृत्त्येति। अङ्गवृत्तपरिभाषाया अनित्यत्वबोधनद्वारेति भावः। एवं च पररूपेण बाधान्न सवर्णदीर्घ इति तात्पर्यम्।

अभ्यमिति छेदस्यैव मुख्यतान्ध्वनयितुमाह—स्पष्टच्छेदमिति। अत एव—अभ्यमिति छेदस्यैव मुख्यत्वादेव। नन्वङ्गवृत्तपरिभाषया एत्वस्य निवृत्तिः सिद्धत्यकारोच्चारणसामर्थ्याद्दीर्घः स्यादत आह—अङ्गवृत्तपरिभाषेति। द्वयोरिति निर्देशवदिदमपि तदनित्यत्वे ज्ञापकमिति भावः। एवञ्च परिभाषाया अनित्यत्वबोधनद्वाराऽकारोच्चारणस्य चरितार्थत्वे च।

न च वैयर्थ्यम्, आदेशव्यपदेशेन यत्वनिवृत्त्यर्थत्वात्। न चावयवस्यादेशे सत्यपि विभक्तेरनादेशताऽस्त्येवेति वाच्यम्। 'सर्वे सर्वपदादेशा' इति

वैयर्थ्यमिति। अकारस्याकारविधिवैयर्थ्यंनान्त्यस्यैवाकारेऽतो गुणे च सिद्धं तवेत्यादीति व्यर्थमेव शित्त्वमित्यर्थः। न च पररूपबाधनार्थमेवादेरत्वविधानं स्यादिति वाच्यम्। विधिबाधापेक्षया "आदेः परस्य" (पा०सू०१।१।५४) इति परिभाषाबाधस्य न्याय्यत्वात्। **आदेशेति।** आदेर्विधानेऽप्यादेशत्वसम्पादनेन यत्वनिवृत्त्या शेषे लोपार्थमकारविधानं चरितार्थमिति "आदेः परस्य" (पा०सू०१।१।५४) इत्यस्य बाधे मानाभावेन सर्वादेशार्थं शित्त्वमिति भावः। न च योच्यङसीत्युक्त्यैव यत्वनिरासशेषलोपौ सिद्धाविति वाच्यम्। पर्युदासे एकवचनेत्यादिना सादृश्यग्रहणापत्तेः "युष्मदस्मदोः" (पा०सू०७।२।७६) इत्यात्वस्य प्रासेश्च। हलादाविति हि परिशेषसिद्धोऽर्थस्तत्रेति भावः। **अनादेशताऽस्त्येवेति।** अनादेश इति हि तत्पुरुषो लाघवात्। एवं च त्वमहमित्यादौ सम्पूर्णविभक्त्यादेशे यत्वाभावसम्पादकमनादेश इति प्रकृते यत्वं स्यादेव।

नन्वेवमादेरकारस्य विधानं व्यर्थमिति सामर्थ्यादन्त्यस्य स्यात्, तत्र च "अतो गुण" (पा०सू०६।१।९७) इति पररूपे आदेशरूपविभक्तित्वमिति यत्वाप्राप्तिः। न च "वार्णादाङ्गम्" (प०) इति परिभाषया पररूपात्पूर्वं यत्वप्राप्तिरिति वाच्यम्। वार्णाङ्गयोरेकस्थानिकत्वे एव धर्मिग्राहकमानेन तत्प्राप्तेरिति चेन्न। "युष्मदस्मदोरना-

वैयर्थ्येनेति। एवञ्च "आदेःपरस्य" इत्यस्यानुपस्थितिरित्यत्र तात्पर्यम्। लक्षणैकचक्षुष्कशङ्कां वारयति—नचेति। न्याय्यत्वादिति। गुणे त्वन्याय्यकल्पनेतिपरिभाषाबाधो न्यायानुगृहीत एवेति तात्पर्यम्। शित्वस्य यथा चारितार्थ्यन्तथ्प्रकारमाह—आदेरित्यादिना। उक्तप्रयोजनान्यथासिद्धिवादिनः शङ्कान्निरस्यति—नच योच्येति। एकवचनत्वादिनेति। आदिना क्त्विपरिग्रहः। एवञ्च युवयोरित्याद्यसिद्धिरिति भावः। प्रसज्यप्रतिषेधपक्षे आह—युष्मदस्मदोरिति। नन्वात्वं हलादिहेतुकमिति कथन्तस्य प्राप्तिरत आह—हलादावितीति। "योऽचि" इत्यज्ग्रहणपरिशेषसिद्धेः इत्यर्थः। एवञ्च ङसोऽपि परिशिष्टत्वेन तत्राप्यात्वापत्तिरिति भावः। यदि तु "युष्मदस्मदोः" इत्यत्र हलीत्यस्यानुवृत्तिरिति स्वीक्रियते, तदा "योऽचि" इति सूत्रेऽज्ग्रहणाभावेनैतादृशस्य न्यासस्य करणासम्भव इति बोध्यम्। ननूक्तरीत्या आदेशस्य सत्त्वात्कथमनादेशता इत्यत आह—अनादेश इति हीति। तत्पुरुषः-कर्मवचनादेशशब्दस्य नञ्समासः। लाघवादिति। अन्यपदार्थबोधकबहुव्रीह्यपेक्षया वर्तिपदार्थमात्रबोधकत्वेन तत्पुरुषत्वे लाघवादित्यर्थः। एवञ्च—तत्पुरुषत्वेच। प्रकृते-आदिस्थानिकादेशघटिते।

एवम्-उक्तस्थले कृतेऽप्यादेशे यत्वापत्तौ आदेरकारविधानम् "आदेःपरस्य" इति शास्त्रैकवाक्यतया आदिस्थानिकाकारकर्मकं विधानम्। तत्र—तस्मिन्नन्त्यस्थानिकाकारे। पररूप इति। प्रत्ययावयवमात्रसम्बन्धिवर्णापेक्षत्वेनान्तरङ्गत्वात्कृत इति शेषः। अन्तरङ्गपरिभाषाबाधकपरिभाषया यत्केनचित्कृतं समाधानन्तन्निरस्यति—नचेति। एकस्थानिकत्वे—अङ्गसम्बन्धिन्याङ्गे अत्रैकस्थानिकत्वे। एवेति-उपादानमेकनिमित्तकत्ववादिमतनिरासाय। धर्मिग्राहकेति। धर्मी—"वार्णादाङ्गं बलीय" इति परिभाषाबाध्यार्थः, तद्ग्राहकेति तज्ज्ञापकेत्यर्थः। यदि समाननिमित्तकत्वं परिभाषाप्रवृत्तौ नियामकं स्यात्तदा इयायेत्यादावुभयोस्समाननिमित्तकत्वाभावेन परिभाषाया अप्रवृत्तौ सम्पूर्णस्-

सिद्धान्तात् । इदमेव शित्वं ज्ञापयति 'सर्वे सर्वपदादेशा' इति । अर्थवत्स्येव स्थान्यादेशभावविश्रान्तिरित्यर्थः । सिब्डादयस्तु वचनसामर्थ्यादनर्थकस्यापि बोध्याः ।

इदं त्ववधेयम्—अन्त्यलोपपक्षे अशः स्यादेशः प्राप्तोऽङ्गवृत्तपरिभाषया वारणीयः । यदि त्वङ्गस्य यत्कार्यं तद्विषयिण्येव सा परिभाषा, न त्वङ्गाधिकारमात्रपरेति दुराग्रहस्तर्हि अशित्यत्र "अतो गुणे" (पासू० ६।१।९७) इति पररूपेणाकारान्तरं प्रश्लिष्याकाररूप एव अश् भवति, न विक्रियते इति व्याख्येयम् । यत्तु स्यादेशस्यापवादोऽशिति । तन्न । अशादेशप्रवृत्तिकाले शेषे लोपाभावेन स्यादेशस्याप्रसक्तेः ॥

भाविन(१) इति ॥ कृते हि शेषे लोपेऽकारान्तत्वात् प्राप्तः सुट् ससुट्कस्य स्थानित्वेन निर्देशसामर्थ्यान्निवर्तत इति भावः । शेषे

देश" (पा०सू०७।२।८६) इत्यत्र प्रत्यासत्त्या युष्मदादिग्रहणेन विहितादेशरूपविभक्तेरेव ग्रहणेनान्त्यादेशे पररूपेऽपि तादृशविभक्तेरभावेन यत्वापत्तेर्दुर्वारत्वात् । पररूपादेशस्तु न तथेति भावः । सर्वे सर्वेति । स्पष्टं चेदं भाष्ये । एवं चाकारविधानेऽपि यत्वव्यावृत्त्या तस्य चारितार्थ्येन "आदेः परस्य" (पा०सू०१।१।५४) इत्येतद्बाधेमानाभावेन सर्वादेशार्थं शित्वं सार्थकमिति भावः । अत्र पदशब्देनार्थवद् गृह्यत इत्याह—अर्थवत्स्येवेति । अर्थवत्त्वं च कल्पितमेव गृह्यते । एतेन कृत्वा इत्यस्य कृयइत्यादेशे प्रकृतिप्रत्ययसम्मोहे "ह्रस्वस्य" (पा०सू०६।१।७१) इति तुग् न स्यादित्यपास्तम् । सिजादीनां कल्पितोऽप्यर्थो नास्तीत्यत आह—सिब्डादय इति । द्योत्यार्थेन सोऽप्यर्थवानित्यन्ये । दुराग्रह इति । "ज्यादादीयस" (पा०सू०६।४।१६०) इत्यस्य ज्ञापकत्वपरभाष्यविरोधादस्य दुराग्रहत्वम् ।

अकारान्तत्वात् प्राप्त इति । ससुट्कनिर्देशाभाव इति शेषः ॥ निर्देशसा-

---

मस्य चारितार्थ्यन्दुरुपपादमिति भावः । तदप्राप्तेः—परिभाषायाः प्राप्तेः । युष्मदस्मदादिग्रहणेन । युष्मदादिशब्दमुच्चार्य । न तथेति । न युष्मदादिशब्दोच्चारणेन विहितादेशरूपविभक्तिरूप इत्यर्थः । एवञ्च—उक्तसिद्धान्ताङ्गीकारे च । अत्र—उक्तपद्ये । अर्थवद्गृह्यत इति । पद्यते गम्यतेऽर्थोऽनेनेति व्युत्पत्तिरिति भावः । एतेनेति । कल्पितार्थवत्त्वस्य ग्रहणेन, क्त्वाप्रत्ययस्यापि भावाभिधायकतया तस्य यादेशे स्थानिवद्भावेन कृत्वा तुकः सिद्धिरिति भावः । ननूक्तपदशब्दार्थाभिन्नश्चिल्नास्तीति तस्य सिजादयो न स्युरित्यत आह—सिजादीनामिति । सोऽपि-चिलरपि, एवञ्च मूलश्चिन्त्यमिति भावः । इत्यस्य-इत्याकारविधानस्य । भाष्यविरोधादिति । ज्यायानित्यत्रेयस

वि० (१) अत्र युष्माकमित्यादौ 'युष्मद्—आम्' इति स्थिते "शेषे लोपः" (पा०सू०७।२।९०) इत्यनेनान्त्यलोपे कृतेऽदन्तात्परत्वेन सुटः प्राप्तिः, अन्त्यलोपश्चाकमादेशादुत्तरस्तु ततः प्राक्, तत्राम आदेशाभावेन "युष्मदस्मदोरनादेशे" (पा० सू०७।२।८६) इत्यस्य प्रवृत्त्याऽऽत्वनिमित्तेतरत्वरूपशेषत्वस्याभावात्, आकमादेशश्च सुट्प्रवृत्युत्तरन्तदैव साम्बसम्पत्तेः, सुट्प्रवृत्तिश्चान्त्यलोपोत्तरमिति चक्रकापत्त्या सामोऽभावात् "साम आकम्" (पा०सू० ७।१।३३) इत्यसङ्गतमत आह-भाविन इति ।

लोपष्टिलोप् इति पक्षे तु सुड्ग्रहणं व्यर्थमेव। आकमि दीर्घोच्चारणं सवर्णदीर्घार्थम्। अन्यथा पररूपं स्यात्। न चाकारोच्चारणसामर्थ्यम्। एत्त्वनिवृत्त्याऽभ्यम इव चरितार्थत्वात्।

मर्थ्यादिति। अयं भावः—सामः प्रसङ्गे आकमिति सूत्रार्थः। तेन आम्सकारयोरत्र विषयेऽत्यन्तमप्रयोगो बोध्यते। स्थान्यादेशभावविषये सर्वत्रैवमेव। यथाऽऽर्धधातुकविषयेऽस्तेरप्रयोगो भुवः प्रयोगश्च "अस्तेर्भूः" (पा०सू०२।४।५२) इत्यनेन प्रतिपाद्यते, न तु सतो निवृत्तिः शब्दानित्यत्वप्रसङ्गात्। किन्तु प्रसक्तबुद्धेरेव निवृत्तिः। तत्र सकारबुद्धेः प्रकृते साम्प्रतित्या असम्भवाद्भाविन्या ग्रहणं सकारोच्चारणसामर्थ्यादिति भाष्ये स्पष्टम्। तन्निवृत्तिश्चामोऽभावात्। अत्र सामः स्थानित्वोक्त्याऽऽकमि स्थानिवत्त्वेन साम्त्वमेव, न त्वाम्त्वम्। अत एवातित्वाकमित्यादौ "प्रत्ययोत्तरपदयोः" (पा०सू०७।२।९८) इति सूत्रभाष्योदाहृते आकम्नुडभावौ सिद्धौ। आम्येव साम्त्वस्या(१)हार्यारोपेणादेशः। आदेशस्याम्त्वाभावाच्चात्र न नुट्। न च यत्र भावी सुट् तत्रैवायम्। सामो भावित्वस्य सर्वथा दुरुपपादत्वादिति भाष्यविरुद्धकल्पना व्यर्थेति दिक्(२)।

आदेर्लोपे प्रकृते दीर्घं सति व्यर्थं यदाकारविधानन्तस्य स्वविषये चारितार्थ्यन्न स्यात्, लोपदीर्घयोरङ्गसम्बन्धित्वाभावेन परिभाषायास्तत्र प्रवृत्तिर्न स्यादिति परिभाषाज्ञापकत्वपरभाष्यविरोधः स्पष्ट एवेति भावः।

ननु ससुट्कस्य स्थानित्वेन निर्देशसामर्थ्यादित्यनुपपन्नं वक्ष्यमाणरीत्या गौणव्यावर्तकत्वेन ससुट्कनिर्देशस्य चारितार्थ्यादित आह—अयम्भाव इति। इति सूत्रार्थ इति। भाष्यकारीयसिद्धान्तरीत्या इति सूत्रार्थः। तेन—प्रसज्यमानतादृशसमुदायस्य स्थानित्वकल्पनेन। न केवलमत्रैवेयं रीतिः किन्तु स्थान्यादेशभावविषये सर्वत्रेत्याशयम्प्रकटयति—यथेत्यादिना। अत्र "इको यणचि" इत्यस्यैव दृष्टान्तत्वेनोपादाने कर्तव्ये आर्द्धधातुकाधिकारो यादेशस्य प्रदर्शनं समुदायादेशत्वेनाष्टाध्यायीपाठेन च पुरःस्फूर्तिकतयेति बोध्यम्। न तु सतो निवृत्तिरिति। आदेशेन विद्यमानस्य स्थानिनो निवृत्तिर्नेत्यर्थः। प्रसङ्गादिति। निवृत्तेर्ध्वंसरूपतया विद्यमानस्य ध्वंसकल्पने घटादिपदार्थवदनित्यत्वापत्तेरिति भावः। प्रसक्तबुद्धेरिति। स्थानित्वेनाभिप्रेतस्येत्यादिः। एवञ्च बुद्धिनिष्ठनिवर्त्यनिवर्तकभावस्य बुद्धिविषये आरोपः सर्वत्र कल्प्य इति भावः। प्रकृतार्थमाह—तत्रेति। बुद्धिद्वयमध्ये। नन्वेवमपि कथम्प्रकृते तद्बुद्धिनिवृत्तिरत आह—तन्निवृत्तिश्चेति। ननु स्थानिवद्भावेनाम्त्वसाम्त्वं भविष्यतीत्यत आह—अत्रेति। प्रकृतसूत्र इत्यर्थः। उक्तार्थस्यावश्यकत्वध्वननायाह—अत एवेति। उक्तार्थाङ्गीकारादेवेत्यर्थः। ननु प्रयोगे आम एव सत्वेन कथं सामः स्थानित्वकथनसङ्गतिरत आह—आम्येवेति। अत्रारोपस्य फलन्तु यत्र मुख्यता तत्राकमादेशे कृते सुटोऽप्रवृत्तिर्नुडभावस्य लाभस्त्वधिक इत्याशयेनाह—आदेशस्येति। परोक्तन्दूषयितुमुपक्रमते—न चेति॥

वि० (१)—बाधज्ञानसमकालिकेच्छाजन्यं ज्ञानमहार्यज्ञानम् तद्भिन्नमनाहार्यज्ञानम्। यद्यपि लोकेऽनाहार्यज्ञानस्यैव प्रवर्तकत्वं निवर्तकत्वञ्च दृष्टं, तथापीह शास्त्रप्रामाण्याद्आहार्यारोपोऽपि शास्त्रप्रवृत्तौ निवृत्तौ च नियामक इति बोध्यम्।

प्र० (२) परे तु साश्च म् च साम्। आक् च अम् च आकम् सौत्रस्त्वाज्जश्त्वम्, यथासं-

इह "युवावौ द्विवचने" (पा० सू० ७।२।९२) "त्वमावेकवचने" (पा०सू० ७।२।९७) इति सूत्रद्वये द्विवचनैकवचनशब्दौ न प्रत्ययपरौ, किं त्वर्थपराविति व्याख्यातम्, तत्फलं दर्शयति—**समस्यमान इत्यादिना । द्व्येकत्वेति ।** पञ्चकं प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे संख्याया अपि प्रातिपदिकार्थत्वादिति भावः । त्रिकपक्षे तु द्व्येकार्थवाचिनी इति पाठ्यम् । संख्याया विभक्त्यर्थत्वेऽपि संख्येयस्य प्रातिपदिकार्थत्वादिति भावः । **समासार्थो**—मुख्यविशेष्यम् । **अन्यसंख्यश्चेत्**—युष्मदस्मदर्थगतसंख्येतरसंख्यश्चेदित्यर्थः । **स्त इति ।** अर्थपरत्वाश्रयणसामर्थ्यादेव भूतपूर्वगतेरपि स्वीकारात् । प्रत्ययपरत्वे तु न स्यातामित्यव्याप्तिः स्यादित्यर्थः । एवं चतुर्थश्लोकेऽपि 'युवावौ त्वमौ न च' इत्युक्त्या प्रत्ययपरत्वेऽतिव्याप्तिर्ध्वनिता । एवञ्चाव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारायार्थपरत्वमाश्रितमिति फलितम् । न च कृत्रिमाकृत्रिमन्यायविरोधः । वचनग्रहणसामर्थ्यादेव तद्बाधात् । अन्यथा हि द्वित्वे एकत्वे इत्येव ब्रूयात् । द्वित्वे एकत्वे च या विभक्तिस्तस्यामिति व्याख्यानसम्भवादिति भावः ॥

अतित्वाकमतिमाकमिति । यत्तु वदन्ति—"साम आक-

किं त्वर्थपराविति । व्याख्यानमत्र शरणम् । द्वयोरेकस्य वचने बोधने समर्थयोर्युष्मदस्मदोरिति वाच्योऽर्थः । **भूतपूर्वेति ।** जहत्स्वार्था वृत्तिरित्यभिमानेनेदम् । **सामर्थ्यादेव तद्बाधादिति ।** उभयगतिरिह शास्त्रे (१)भवतीति संख्यासंज्ञासूत्रस्थभाष्योक्तेश्चेति तत्त्वम् । अन्यथा द्वयोरेकस्मिन्नित्युक्त्यैव युष्मदादिविशेषणतया

व्याख्यानमिति । लक्ष्यानुसारित्रिचतुर्युष्मदस्मद्ग्रहणेष्वर्थग्रहणं शब्दविशेषणन्द्रष्टव्यमिति भाष्याकारोक्त्यनुसारिनियामकमित्यर्थः । अर्थपरत्वाश्रयणेऽन्वयानुपपत्तिरिति तु नेत्याशयेनाह—द्वयोरेकस्येति । वाच्योऽर्थ इति । सूत्रद्वयस्येत्यादिः । अभिमानेनेदमिति । एतेन सा अत्र नोचितेति ध्वनितम् । 'जहत्स्वार्था तु तत्रैव यत्र रूढिर्विरोधिनी' इति सिद्धान्तात् । न च वृत्तौ सङ्ख्याविशेषस्याभानेन द्वित्वैकत्ववाचकत्वमसङ्गतमिति वाच्यम्, यत्र संख्याविशेषणभाने साधकाभावस्तत्रैव तथा, इह तु संख्याभासकस्यादेशस्य तदभावस्य वा सत्वात्सा भासत एवेति विशेषात् । यत्तु द्वयोरेकस्मिन्नित्युक्ते सन्निहितत्वात्तयोर्युष्मदादिविशेषणत्वापत्तिरतो वचनग्रहणम् । तथाच कृत्रिमयोरेव ग्रहणमिति विपरीतमपि सम्भाव्यत इति मूलोक्तञ्चिन्त्यमिति मतन्तद्खण्डयितुमाह-उभयगतिरिहेति । अन्यथा—उक्तप्रकारानङ्गीकारे मूलोक्तस्यैवादरे युष्मदादिविशेषणत्वञ्चोक्तभाष्याद्वचनग्र-

---

हणेन साम् शब्दस्य स्थाने आक् आदेशः । मकारस्य स्थाने अमादेशः तथाचाम्त्वस्य स्थान्यवृत्तित्वेन न तस्यातिदेशः । अत्रैव तात्पर्यग्राहकः ससुट्कनिर्देश इत्याहुः ।

वि० (१) उभयोः कृत्रिमाकृत्रिमयोर्व्यस्तयोः समस्तयोश्च अवगतिरित्यर्थः । तेन व्याख्यानात् क्वचित् कृत्रिमस्यैव, क्वचिदकृत्रिमस्यैव, क्वचिदुभयोर्ग्रहणं बोध्यम् ।

म्" इत्यत्र यद्यपि सुड्ग्रहणं न स्थानिविशेषणं, बाधात्। तथाऽपि उपलक्षणं भवति। तेन यस्यामः सुडग्रे भावी तस्यैव आम आकमा भवितव्यम्। न चैतद् गौणत्वे सम्भवति इत्याकम् न प्रवर्त्तते। न च समुदायनिर्देशे विशेषणत्वमुपलक्षणत्वं(१) वा विहाय तृतीयः प्रकारोऽस्ति। न च सुडामोः पृथक् स्थानित्वमिह निर्दिश्यते। चशब्दस्य द्विवचनस्य च अभावात्। यदि तु स् च आम् चेति समाहारद्वन्द्वो व्याख्यायेत, योग्यताबलाच्च सूशब्देन सुडेव गृह्येत। तथापि यदि सुड्ग्रहणमन्वाचयशिष्टं ततः समासो न स्यात्। अन्यत्र तु साहित्यविवक्षया केवलस्यामोऽप्रसक्तेरिति।

अत्रेदं वक्तव्यम्—यस्यामः सुडग्रे भावीत्यादि तावद् बाधितम्। आकमाऽपहृतस्य सुडन्वयाभावात्। आकमः सुड् भवतीति चेत् तर्हि तमेवोपलक्षयेत्। आदेशद्वारकेण परम्परासम्बन्धेन स्थानिनमुपलक्षयति चेत्। हन्तैवं युष्माकमित्यादौ सुट् श्रूयेत। साम इति निर्देशसामर्थ्यान्न श्रूयते इति चेत्, न। निर्देशस्य गौणव्यावृत्त्या चरितार्थत्वेन सामर्थ्याभावात्। यदपि समाहारद्वन्द्वं प्रक्रम्यान्वाचयशिष्टत्वे दूषणाभिधानम्। तदप्यसम्भवदुक्तिकम्। साहित्यविवक्षया केवलस्याप्रसक्तिरितिपरमवशिष्यते। तदपि न। प्रक्रियादशायां स्थितस्याम उत्तरकालभावित्वेनोत्प्रेक्षितस्य सुटश्चैकबुद्ध्युपारोहेणैव साहित्याभ्युपगमात्। अतीतानागतयोरयं द्रष्टेतिवत्। तत्रोभयोरेकस्मिन् दर्शने सम्बन्ध इति चेदिहाप्येकस्मिन्नादेशे इति तुल्यम्। तथा च "इरयोः" (पा० सू० ६। ४।७६) इति सूत्रे दध्र इत्यादौ धाञो झस्य इरेचि आतो लोपे रेभावे

सिद्धे वचनग्रहणसार्थक्यं दुरुपपादमिति बोध्यम्। बाधादिति। आकमुत्पत्तिकालेऽन्त्यलोपाभावेन सुटोऽसत्त्वादिति भावः।

न च तद्गौणत्वे इति। सर्वनामत्वाभावादिति भावः। योग्यताबलाच्चेति। आम्समभिव्याहारे युष्मदस्मद्भ्यां तस्यैव सम्भवादिति भावः।

हणसत्त्वेऽपि न तु तदन्तविशेषणत्वमिति बोध्यम्। मूले—स्थानिविशेषणमिति। तदाहि सुट्साहित्यावच्छिन्नस्योद्देश्यत्वं स्यात्तथाचोद्देश्याप्रसिद्धिः स्यादिति तात्पर्यमाह—बाधादिति। बाधमुपपादयति—आकमिति। द्वन्द्वनिर्देशरूपतृतीयप्रकारसत्वशङ्कानिराचष्टे—मूले—न च सुडामोरिति। योग्यताबलादिति। साहित्यान्वययोग्यताबलादित्यर्थः। तां योग्यतामुपपादयति—आम्समभिव्याहार इति।

युष्मदस्मद्भ्यामिति। परस्यैति शेषः। साहित्यं यदि सहितधर्मस्तदा सहितपदार्थाप्रसिद्ध्या

वि० (१) विद्यमानं सद्व्यावर्तकं विशेषणम्। यथा—दीर्घबाहुर्देवदत्त इत्यादौ। अविद्यमानं सद्व्यावर्तकम्—उपलक्षणम्। यथा—काकवन्तो देवदत्तस्य गृहा इत्यादौ॥

तस्य कृसृभृप्रभृतिषु चरितार्थतया इटि कृते "इरयोः" इति द्विवचननिर्देशाल्लाक्षणिकस्यापि रेभावः पुनः क्रियते इति स्थिमाकरे। इरयोरित्येकशेषः। साम इति तु द्वन्द्वः। सहविवक्षा तूभयत्र तुल्यैव।

वस्तुतस्तु "साम आकम्" (पा०सू०७।१।३३) इति सूत्रे केवलोऽप्याम् तन्त्रेण निर्दिष्टः। तस्याकमि स्थानिवद्भावेनाम्त्वात् ससुट्कत्वाच्च साम इति प्रवर्तते। गौणत्वे तु प्रथमप्रवृत्त्यैव पर्यवसानम्। अत एव 'शेषे लोपष्टिलोप' इति पक्षेण सह फलैक्यमपि सिद्ध्यति। सर्वथाऽपि अतित्व-

साहित्याभ्युपगमादिति। समूहाभ्युपगमादित्यर्थः। कृसृ्निति। तेभ्यो लिट इण्निषेधादिति भावः। उभयत्र तुल्येति। एवञ्च पूर्वसाम आकमि ततः सुटि तद्विशिष्टस्य पुनराकम् मुख्ये। गौणत्वे त्वाम एव। सूत्रे सकारग्रहणं तु सुड्विशिष्टपरमिति भावः। एवं परोक्तसमाहारद्वन्द्वेऽपि गौणे आकममुपपाद्य स्पदस्य सुड्विशिष्टे लक्षणामसहमानैस्तदीयैरन्यैरुक्तं प्रकारान्तरमपि 'स्वरूपव्याक्रियैव पराक्रिया' इति न्यायेन दुष्टमिति बोधयन्ननुवदति—वस्तुत इत्यादिना। फलैक्यमिति। तत्पक्षेऽपि प्रथमप्रवृत्त्यैव पर्यवसानादिति भावः। सिद्ध्यतीत्यस्यैवं त्वदीयैरुक्तमिति शेषः। एतेन साम्पदस्याम्पदेन न तन्त्रमसारूप्यात्। सारूप्यस्यैव तद्बीजतया हर्यादिभिरुक्तेः। पूर्वं तन्त्रं कृत्वा ततः सूपदेन समासे उभयोरपि तत्सम्बन्धबोधापत्तिः। किञ्चैवमपि गौणे

तद्धर्माप्रसिद्धिरत आह—समूहेति। प्रसादकारोक्तं द्वन्द्वपक्षे समाहारद्वन्द्वपक्षे प्रक्रान्तदोषं खण्डयित्वा मूलतात्पर्यमाह—एवञ्चेति। उक्तरीत्या समाहारद्वन्द्वाङ्गीकारे च। तत इति। स्थानिवद्भावेनेति शेषः। ननु पुनराकमादेशः सकारमात्रस्यैव स्यान्न तु तद्विशिष्टस्य साधकाभावादत आह—सकारग्रहणमिति। एवमिति। उक्तरीत्येत्यर्थः। तदीयैः—समाहारद्वन्द्वाङ्गीकर्तृसम्बन्धिभिः। मूले—तन्त्रेणेति। न तु साम इति द्वन्द्वः। तथासति स्थानिभेदादादेशद्वयापत्तः। तथा च पूर्वपरयोरिति द्विवचननिर्देशादादेशद्वयवारणाय "एकः पूर्वपरयोः" इत्यत्रैकग्रहणङ्कृतमिति सन्नियोगशिष्टन्यायेन गौणे आकमभावापत्तेश्च। यदि तु सहित आम् सामिति मध्यमपदलोपिसमासाङ्गीकारस्तदा सूत्रस्यैव स्थान्यलाभाद्वैयर्थ्यापत्तौ लक्ष्यासिद्धिरेव स्यादिति भावः। दुष्टमिति। अयम्भावः—एवंविधद्वन्द्वपक्ष एतादृशतन्त्रस्य शास्त्रे प्रसिद्धिसत्त्वे उपपादयितुं शक्यः, स एव तु नास्ति। तन्त्रस्वीकारो हि यत्रोपात्तशब्दस्य तदर्थाभिधायकता, तत्र सम्भवति। न हि साम् शब्दस्याम् शब्दोऽपि वाच्यः, तथासति नाम् शब्दोऽपि केवलामो बोधकः स्यादिति चर्मणामित्यत्र "नोपधायाः" इति दीर्घापत्तिः स्यादिति। मूले—अत एव-तन्त्रनिर्देशाङ्गीकारादेव। सिध्यतीति। अन्यथा टिलोपपक्षे सुटः सर्वथा ऽसम्भवित्वेनाकमनापत्तौ फलभेदः स्पष्टः एवेति भावः। एवञ्च टिलोपपक्षे यथा न फलभेदस्तथाह—तत्पक्षेऽपीति। सिध्यतीत्येवमभिधानेन तस्य व्याख्यानस्यास्वाभिमतत्वमेवेति भ्रमनिवृत्तये आह—सिध्यतीत्यस्येति। त्वदीयैरित्यनेन स्वानभिमतत्वन्दर्शितम्। एतेन—त्वदीयैरिति कथनेन। पूर्वन्तन्त्रङ्कृत्वा। आम्पदमात्रे तन्त्रङ्कृत्वा। ततः समासे—स्पदेन समासे। तत्सम्बन्ध इति। स सम्बन्ध इत्यर्थः। आपत्तिरिति। तथा च सूत्रासङ्गतिरेव स्यात्। तुष्यतु दुर्जनन्यायेनकत्रैव तत्सम्बन्धाभ्युपगमेऽप्याह—किञ्चवमिति। एवमपि एकत्रैव तत्सम्बन्धाभ्युपगमेऽपि गौण अतित्वाकमित्यादौ अशक्य इति केवलस्यामः स्थानित्वेनाकमादेशेऽपि स्थानिवत्त्वेनाम्त्वान्नुटः प्राप्ते-

यामतिमय्यामिति कैश्चिदुत्प्रेक्षितं समर्थयितुं नाभिनिवेष्टव्यम्। अतित्वाकमतिमाकमित्यादेर्भाष्यकृतैवोदाहृतत्वादिति दिक्।

षष्ठ्यादिविशिष्टयोरिति ॥ एतच्च "सर्वस्य" "पदस्य" (पा० सू० ८।१।१-१६) इत्यधिकाराल्लभ्यते। स्थग्रहणं तु विभक्तौ श्रूयमाणायामेव यथा स्यान्न तु लुप्तायामित्येतदर्थमिति वक्ष्यति। **वेदैरशेषैरिति**। 'युष्मान् रक्षतु गोविन्दोऽस्मान् कृष्णः सर्वदाऽवतु' इति तु प्राचः पाठस्त्यक्तः, अस्मानित्यस्य समानवाक्यस्थत्वाभावादेवाप्राप्तेः। **स्थग्रहणादिति**। तिष्ठतिरिहाहानौ वर्तते। यथा 'समये तिष्ठ सुग्रीव' इति समयं मा हासीरिति गम्यते। तेन षष्ठ्यादीनजहतोरेवादेशा इत्यर्थः। **इति युष्मत्पुत्र इति**। युवयोर्युष्माकं वा पुत्र इति विग्रहः। पदात् परत्वं सम्पादयितुमिति शब्दः। प्राचा तु नासौ प्रयुक्तः, तत्र पदात् परत्वाभावादेवादेशो न भविष्यतीति किं स्थग्रहणेन॥

नुड् वारयितुमशक्यः। न चामासहितस्यामश्चाकमित्यर्थः। गौणे नुटि तत्सहितस्याऽऽकमिति वाच्यम्। प्रथमप्रवृत्त्यैवेत्यादेरसङ्गत्यापत्तेः। तन्त्रे एवमर्थस्य निरूपयितुमशक्यत्वाच्चेति वस्तुतस्त्वित्याद्युक्तिरसङ्गतेत्यपास्तम्। अस्यापि ग्रन्थस्य परमतानुवादत्वेन दुष्टत्वेऽप्यदोषात्। तदनुवादफलं च तेषां परस्परविरोधप्रदर्शनम्। तदेतत्सकलं ध्वनयन् परमतदूषणमुपसंहरति—**सर्वथेति**। अत्र नुटो निवृत्तिस्तु पूर्वमुपपादितेति दिक्॥ ननु पदस्येत्यधिकारेऽपि युष्मदादिरूपपदस्य विभक्त्यविशिष्टस्यापि भ्यामादौ सम्भवाद्विशिष्टयोरित्यर्थालाभः। षष्ठीद्वितीययोरसम्भवेन पदावयवयोरित्यर्थलाभेऽपि त्वदुक्तार्थे न मानम्। न च पदावयवत्वस्याव्यभिचारित्वेन तदनुवृत्तिसामर्थ्यात्तदर्थलाभः। तदनुवृत्तेरुत्तरत्रावश्यकत्वेन सामर्थ्यायोगादत आह—**सर्वस्येति**।

रिति भावः। गौणे नुड्वारणाय परोहितकल्पनां निरसितुमाह—न चेत्यादिना। आमा सहितो वर्तत इति साम् इति "तेन सहेति तुल्ययोग" इति बहुव्रीहिः। एवन्नुट् नुट्सहितस्यामः पुनरादेशः। असङ्गत्यापत्तेरिति। तत्राप्युभयवाक्यार्थविषयतया वारद्वयमादेशकल्पनादिति भावः। अशक्यत्वादिति। साम्पदे तन्त्रस्वीकारेऽप्येकत्र साहित्यप्रतिपत्तिरन्यत्र नेत्यस्य निरूपयितुमशक्यत्वादिति भावः। अदोषादिति। प्रागुक्तसिद्धान्ते दोषाभावादित्यर्थः। ननु खण्डनानुवादकरणमफलमत आह—तदनुवादेति। तेषामिति—प्रसादकृतान्तदीयानाञ्च। परमतदूषणम्—प्रसादकारमतदूषणमित्यर्थः। अत्र—गौणे। 'सर्वस्य पदस्येत्यधिकारात्' इति मूलग्रन्थस्य सर्वस्य पदस्येत्युभयाधिकारादित्यर्थं इति ध्वननाय शङ्कते—नन्विति। ननु चतुर्थ्यां विभक्त्यविशिष्टस्य पदत्वलाभेऽपि षष्ठीद्वितीययोर्विभक्तिविशिष्टयोरेव पदत्वलाभेन तत्साहचर्याच्चतुर्थ्यामपि विभक्तिविशिष्टस्यैव ग्रहणं भविष्यतीत्यत आह-षष्ठीति। अवयवयोरिति। युष्मदस्मदोरितिशेषः। त्वदुक्तार्थे—विभक्तिविशिष्टयोरित्यर्थे। न मानमिति। तथा च प्रकृतमात्रस्यादेशापत्तेः। परोक्तन्निरस्यति—न चेति। तदनुवृत्तिसामर्थ्यात्—पदस्येत्यनुवृत्तिसामर्थ्यात्। तदर्थलाभः—मूलोक्तार्थलाभः। उत्तरत्र—

"न च वा" (पा०सू०८।१।२४) ॥ चादिपञ्चकेति। पञ्चानां मध्येऽन्यतमेन योग इत्यर्थः। युक्त इति नपुंसके भावे क्तः ॥

"पश्यार्थैः" (पा०सू०८।१।२५) ॥ अत एव निपातनाद्भावे शः। दर्शनं पश्यः। तच्चेह ज्ञानमात्रम्। "अदर्शनं लोपः" (पा०सू०१।१।६०) इत्यत्र यथा, न तु चाक्षुषज्ञानमेव। "अनालोचन" इति निषेधात्। तदेतदाह—अचाक्षुषज्ञानार्थैरिति। भक्त इत्यादि। अत्र व्याचख्युः—येन हरेस्त्वं भक्तस्तेनैव कारणेनाहमपि भक्त इति योज्यम्। यदि तु तेनेत्यनेन भक्तत्वं त्राणे हेतुर्निर्दिश्यते ततः सापेक्षविधाने 'त्वमेव तदिमम्' इति वदन्वादेशो न स्यादिति। अत्रेदं वक्तव्यम्—सापेक्षविधानेऽन्वादेशत्वं नास्तिः इति तावदसङ्गतम्। आदेशो हि विधिः। किञ्चिद्विधाय पश्चादितरविधिश्चान्वादेशो, न तु निरपेक्षत्वगर्भोऽशब्दार्थत्वात्। शास्त्रे तथा अपरिभाषितत्वाच्च। न च प्रयोगदर्शनादेव तथा कल्प्यत इति वाच्यम्। "वन्यद्विपेनान्मथिता त्वगस्य" 'अथैनमद्रेस्तनया शुशोच' इत्यादौ सापेक्षत्वेऽपि एनादेशदर्शनात्। तत्र हेतुत्वं न शब्देनोपात्तमिति चेत्, न। 'तदेनमुल्लङ्घितशासनं विधेर्विधेहि कीनाशनिकेतनातिथिम्' इत्यादिमाघप्रयोगविरोधात्।'नक्तं भीरुरयम्' इति तु नायं विधिः किं त्वनुवादः। अतस्तदिममिति न विरुध्यते। एवं स्थिते येन त्वं भक्त इति यच्छब्दाध्याहारक्लेशो व्यर्थः। किन्तु तेन त्रायत इत्येव सम्बन्धः। प्रक्रा-

---

तत्सामर्थ्याद्युष्मदाद्यवयवकस्य सर्वस्य पदस्येत्यर्थ इति भावः। अत एव युवाभ्यामित्यादौ प्रकृतिभागस्य न। असहाये एव व्यपदेशिवद्भावप्रवृत्त्या युष्मदाद्यवयवकत्वाभावात्। एकाज्द्विर्वचनन्यायेन समुदाये एव तत्प्रवृत्तेश्च। अतितत्वेत्यादीनां तु न त इत्याद्यादेशाः। षष्ठ्यादेः प्रकृत्याकाङ्क्षायां प्रत्यासत्त्या श्रूयमाणयुष्मदादिप्रकृतिकस्यैव ग्रहणेनादोषात्। तेनैव कारणेनेति। श्लोकस्थं तेनेति भक्तत्वे हेतुकथनमिति तद्भावः। विधिरिति। स चाज्ञातज्ञापनरूपोऽत्र, न तु प्रवर्तनारूपः।

तिङ्क्तिङ इत्यादौ। तत्सामर्थ्यात्—उभयाधिकारसामर्थ्यात्। अत्र सर्वस्येत्यस्यानुपादानात्कथन्तादृशोभयाधिकारलाभ इति तु न शङ्कनीयम्, "अनुदात्तं सर्वम्" इत्यतः सर्वमित्यनुवर्त्तते विभक्तिविपरिणामश्चेत्याशयात्। अत एव—उक्तार्थकरणादेव। प्रकृतिभागस्य—प्रकृतिभागमात्रस्य। ननु युवाभ्यामित्यादौ प्रकृतिभागमात्रे युष्मदाद्यवयवकत्वं व्यपदेशिवद्भावेनास्तीति दोषस्तदवस्थ एवेति शङ्कां वारयति—असहाय एवेति। अभ्युपेत्यवादेनाह—एकाजिति। ननु युष्मदाद्यवयवकस्य सर्वस्य पदस्येत्यर्थे ऽतितत्वेत्यादावस्थादिविशिष्टस्य प्राप्नोतीति शङ्कां वारयति—अतीत्यादिना। प्रकृतिकस्येति। षष्ठ्यादेरित्यर्थः। भक्तत्वे हेतुकथनमिति। सर्वनाम्नाम्प्रक्रान्तपरामर्शकत्वस्यौत्सर्गिकत्वादिति भावः।

अज्ञातज्ञापनरूपः—यः पुरुषो बोधयितुमिष्टस्तेनाज्ञातस्य ज्ञापनरूपः। मूले—प्रक्रान्तार्थत्वा-

न्तार्थत्वाच्च । न यच्छब्दापेक्षेति दिक् ।

अत्र तेनेति पूर्वं विद्यमानं ततो हरिरिति प्रथमान्तं ततः परस्यादेशः । तथा त्रायत इत्यस्मात् परं स इति प्रथमान्तम् । न च त्रायत इतिभिन्नवाक्यस्थमिति भ्रमितव्यम् । स हरिस्त्वां मां त्रायत इति तन्त्रेणानेककारकसम्बन्धात् । अनुषङ्गाभ्युपगमेऽप्येकतिङ्वाक्यमिति परिभाषितवाक्यत्वानपायाच्च ।

दिगिति । तदर्थस्तु भक्तत्वं हेत्वाकाङ्क्षाया अभावः । त्राणे आकाङ्क्षितहेत्वर्थकस्याध्याहारे सापेक्षत्वं तवापि दुर्निवारं च । शब्दमर्यादया तेनेत्यस्य त्राणे एवान्वयप्रतीतेः शब्दमर्यादात्यागश्चेति । न चेति । त्रायत इत्यस्य हरिस्त्वामित्यनेन शाब्दोऽन्वयः । स मामित्यत्राध्याहारः । वैपरीत्यं तु न । अध्याहारस्यानुपपत्तिमूलकत्वेनोत्तरत्रैव युक्तत्वात् । किञ्चाध्याहृतस्य 'अगन्तूनामन्ते निवेश' इति न्यायेनान्त एव निवेशेन स मामित्यस्य तदर्थकत्वमित्यस्यैवाध्याहारपदार्थत्वेन च स इत्यस्य विद्यमानपूर्वकत्वाभावः । श्रूयमाणं तु न समानवाक्यस्थमिति भावः । अनुषङ्गेति । अनुषङ्गो हि तत्सजातीयशब्दान्तरकल्पना, उपात्तस्यैव तदर्थकत्वं वा तत्रोपात्तस्यान्वयाभावेन

च्चेत्यादिः । अत एव सप्तमोल्लासे काव्यप्रकाशकृता प्रक्रान्तप्रसिद्धानुभूतार्थकतच्छब्दोपादानेन यच्छब्दापेक्षेत्युक्तम् । हेत्वाकाङ्क्षाया अभाव इति । तथाच तेन कारणेन भक्त इत्यर्थासम्भव इति भावः । हेत्वर्थकस्येति । शब्दस्येति शेषः । तेन भक्तत्वेनेतिशब्दाध्याहारपक्ष इति भावः । अध्याह्रियमाणशब्दार्थं तेनेत्यस्यान्वये कारकाणाङ्क्रिययैव सम्बन्धस्य प्रसिद्धत्वात्क्लृप्तनियमभङ्ग इति बोध्यमित्याशयेनाह—शब्दमर्यादयेति । 'भक्तस्त्वमप्यहन्तेन' इति पद्ये स मामित्यस्य त्रायत इत्येतद्ग्रहणेन यद्विद्यमानपूर्वत्वापादनन्तच्च युक्तमित्यभिप्रायिकामाशङ्कान्निराचष्टे—मूले—नचेति । शङ्काभिप्रायमाविष्करोति—त्रायत इत्यस्येति । अध्याहार इति । एवञ्चोच्चारितभिन्नवाक्यस्थमिति तात्पर्यम् । युक्तत्वादिति । यत्रानुपपत्तिप्रतिसन्धानन्तत्राध्याहारस्तच्चाग्र एवेति तत्रैवाध्याहार इति भावः । ननु शब्दाध्याहारे तत्सम्भवो ऽस्त्येवेत्यत आह—किञ्चेति । स्वसिद्धान्तसिद्धाध्याहारपदार्थमाह-समामित्यस्येति । तथा परसम्मताध्याहारपक्षे-'स मां त्रायत' इति वाक्यरचना स्याद् । द्वितीयपक्षे तु स मामित्येव । तदर्थकमिति । विद्यमानपूर्वकत्वाभावः स्पष्टः । ननु त्रायत इत्यन्तमेव पूर्वं विद्यमानमिति नानुपपत्तिरत आह-श्रूयमाणमिति । एतेन सामानवाक्यस्थेन विद्यमानपूर्वकत्वमुपपादनीयन्तच्च त्रायत इत्यन्तेन न सम्भवतीति भावः । शङ्काया निराकरणाभिप्रायमाह—स हरिरित्यादिना । मूले—तन्त्रेणानेककारकेति । एतेन त्रायत इत्यस्य कर्मभेदेन वस्तुतो भिन्नो यो ऽर्थस्तत्प्रतिपादकत्वेऽप्येकत्वान्न वाक्यान्तरस्थत्वमिति तात्पर्यम् । एतेन प्रकृतप्रयोगान्यथानुपपत्त्या निषेधविधायकवाक्ये समानवाक्ये इत्यस्यासम्बन्ध इति कल्पयन्तः पूर्ववाक्यस्थत्रायत इति पदमादायैव विद्यमानपूर्वकत्वं स मामित्यत्रास्तीति कथयन्तो निरस्ताः । स्वाभिमतप्रकारेण समानवाक्यस्थत्वमुपपाद्य परोऽपि तद्रीत्या समानवाक्यास्थत्वोपपादनन्त्वयुक्तमिति ध्वनयन्स्वरूपव्याक्रियैव पराक्रियेति न्यायेन तदुक्तमनुवदति—मूलकारो—अनुषङ्गेत्यादिना । अस्य युक्तत्वञ्चापिशब्दोपादानेन ध्वनितम् । तदेतद्विशदयति-अनुषङ्गो हीत्यादिना । तत्र प्रथमपक्षे उपात्तस्य श्रूयमाणस्य त्रायत इत्यस्य अन्वयाभावेनेत्यनेन कल्पितस्य शब्दान्तरस्यैव तत्रान्वय इत्येतत्सूचितम् । द्वितीयपक्षे त्रायत इति शब्दस्य तद्वाक्यघटकता नास्तीतितु स्फुटमेवेति भावः । 'एकतिङ्वाक्यम्' इत्यत्रैकशब्दस्य स्वसजातीयद्वितीयरहितस्वरूपत्वे 'ब्रूहि ब्रूहि देवदत्त' इत्यस्यैकवाक्यत्वन्न स्यादत

"सामन्त्रितम्" (पा०सू० २।३।४८)। संज्ञाविभावपि महासंज्ञाकरणसामर्थ्यात्तदन्तग्रहणम्। आमन्त्रणमामन्त्रितमुपचारात्तत्साधने वृत्तिः। विभक्त्यन्तेन चामन्त्र्यते नतु केवलया विभक्त्येत्याशयेनाह-**तदन्तामिति**।

"आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्" (पा० सू० ८।१।७२)। यत्तु प्राचोक्तं विशेष्यपूर्वं सम्बोधनेतरपूर्वं च सम्बोधनं हित्वाऽन्यस्मात सम्बोधनात् परयोर्नैत आदेशा इति केचिदिति। तत्र केचिदित्यनुचितम्। उक्तार्थस्य प्रकृतत्रिसूत्रीसिद्धत्वात्। यच्च व्याचख्युः—त्रिसूत्र्या अयमर्थ इति, तन्न। तृतीयसूत्रार्थस्य तेनासंस्पर्शात्।

"पादः पत्" (पा० सू० ६।४।१३०)॥ **तदवयवस्येति**। 'निर्दिश्यमानस्यादेशाः' इति परिभाषयेदं लभ्यते॥ दान्ताः॥

अग्निं मन्थतीति। मथ्नातेर्मन्थतेश्च क्विपि एतदेव रूपम्। इदितस्तु नलोपाभावात् अग्निमन् अग्निमन्थौ अग्निमन्थः॥ थान्ताः॥

ङकार इति। आन्तरतम्यादिति भावः। **ह्रस्वव्यञ्जनयोरिति**। व्यञ्जनस्य हि ह्रस्व ईषत्सदृशो दीर्घस्तु विसदृश इति भावः। **उक्तं चेति**। वार्त्तिककृतेति शेषः। केचित्तु पूर्वस्यैव मुत्वादमुद्र्य-

---

समानवाक्यत्वं दुरुपपादमिति भावः। एकतिङिति। एकशब्दो हि तत्र समानवाचीति भावः॥

केचित्तु पूर्वस्यैवेति। 'अदसोऽद्रेः पृथङ् मुत्वम्' इति पृथग्वाक्यम्। तेन कदा-

---

आह—एकशब्दो हीति। तथाच समानानुपूर्वीकतिङन्तघटितमिति फलितम्। एतच्च स्वशास्त्रीयकार्योपयोगी तेन पचति भवतीत्यत्र लौकिकवाक्यत्ववति नाव्याप्तिः। लौकिकवाक्यत्वन्तु 'सुप्तिङन्तचयो वाक्यं क्रिया वा कारकान्विता' इत्यनेन दर्शितम्। एतादृशमेकवाक्यत्वमयन्दण्डो हरानेनेत्यत्र नास्तीति हरत्यस्य न निघातापत्तिरिति भावः। मूले—त्रिसूत्रीसिद्धत्वादिति। अयम्भावः—यत्र सम्बोधनविभक्त्यन्तस्य विशेष्यपूर्वत्वम् 'अग्ने तेजस्विन्' इत्यादौ तत्राविद्यमानवद्भावस्य "नामन्त्रिते समानाधिकरण" इत्यनेन निषेधाद्भवत्येव निघातः, 'हरे दयालो नः पाहि' इत्यत्र नसादेशश्च। एवं सम्बोधनेतरपूर्वस्थले 'इमम्मे गङ्गे यमुने सरस्वति' इत्यादौ सम्बोधनेतरपूर्वत्वाद्भवत्येव। देवाः शरण्या वो भज' इत्यत्र तु विभाषितसूत्रस्य प्राप्त्या ऽविद्यमानवद्भावाभावपक्षे आदेशो भवति। यत्र तु नोक्तः प्रकारो 'देव माम्पाहि' इत्यादौ तत्र निषेधाप्राप्त्या देवेत्यस्याविद्यमानवद्भावेन मामित्यस्यादेशो नेति।

परममूलोक्ते 'अदसोद्रः पृथङ्मुत्वम्' इति वाक्ये लत्ववत्केचिदिच्छन्तीत्यत्र केचिदित्यस्य 'अनन्त्यविकार' इति परिभाषायाः प्रवृत्तिमविचारयन्त इत्यर्थः। केचिदन्त्यसदेशस्येतितु तस्याः परिभाषायाः प्रवृत्तिवादिमतेन। नेत्येक इति, स्फुटमेव पूर्वस्यैव मुत्वमिति हेतुरहितम्। तादृशवार्तिकासम्मतमिति तु

ङित्युदाहरन्ति । तद्भाष्याऽऽदौ नोक्तमित्युपेक्षितम् ।

"उद ईत्" (पा०सू०६।४।१३९) ॥ **"अचः"** (पा०सू०६।४।१३८) इत्यस्यापवादः ॥ चान्ताः ।

"अत्वसन्तस्य चाधातोः" (पा०सू०६।४।१४) ॥ इहाधातोरिति योगो विभज्यते । तत्सामर्थ्यादनन्तरस्यासन्तस्यैव प्रतिषेधो, नात्वन्तस्येति कैयटहरदत्तादयः।तदेतद्दर्शयति--**धातुभिन्नासन्तस्येति** ॥

"उभे अभ्यस्तम्" (पा०सू०६।१।५)॥ द्वे इत्यनुवृत्त्यैव सिद्धे उभेग्रहणं समुदायप्रतिपत्त्यर्थमिति व्याचष्टे-**उभे समुदिते इति**। अन्यथा

चित् पूर्वस्येति तदाशयः । उपेक्षितमिति । 'केचिदन्त्यसदेशस्य' इत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेश्चेत्यपि बोध्यम् ।

विभज्यते इति । तत्र चासन्तस्येत्येकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञानात्तावत एव तत्र सम्बन्ध इति भावः । अतु इति वा लुप्तषष्ठीकं पृथक् पदम् । कैयटेति । "उगिदचाम्" (पा०सू०७।१।७०) इति सूत्रे हि तेनेदमुक्तम् ।

द्वे इत्यनुवृत्त्यैवेति । अनुवृत्तं च पूर्वोऽभ्यास इत्यादाविवानुवाद्यमिति भावः । **समुदायेति** । (१)गर्गाः शतं दण्ड्यन्तामित्यत्रेवेति भावः । अन्यथा ब्राह्मणभोजन-

---

न वाच्यङ्किन्तु वार्तिकसम्मतमेवेति तन्मतोपपत्तये आह—केचित्तु पूर्वस्यैवेतीति । तदाशयः—पूर्वस्यैवेति वदत आशयः । उपेक्षाबीजमाह —केचिदन्त्येति । पूर्वोक्तरीत्यैव तद्बोध्यार्थलाभादिति भावः । तथावादिनोऽभिप्रायस्तु प्रथमोपस्थितत्वात्प्रथमोच्चारितस्य मुत्वमादौ भवति ततो लक्षणस्य प्रवृत्तत्वात्पुनर्न भवतीति परन्त्विदम्प्रथमोपस्थितत्वन्न नियामकम् "निजान्त्रयाणाम्" इति सूत्रे त्रयाणाङ्ग्रहणात् उद्देश्यस्य भेदेन पुनः प्रवृत्तौ बाधकाभावाच्चेति । अत एवाहुः—'अदसोद्रेः पृथक् मुत्व' इति तत्र विभक्ते ऽधातोरिति सूत्रे मूलाशयं वर्णयित्वा भाष्यसिद्धान्तरीत्याह—अत्विति । सौत्रश्चशब्दः—त्वर्थे द्रष्टव्यः । अतु इत्यस्य पृथक्पदत्वादेव गोमत्यतेरप्रत्यय गोमानिति भाष्यकारीयप्रयोगः सङ्गच्छते । इदम्–अधातोरिति योगविभागेनोक्तासन्तघटितवाक्य एवाधातुरित्यस्य सम्बन्ध इत्येतत् ।

यद्यपि द्वे इत्येतद् "एकाच" इति सूत्रे विधेयबोधकन्तथापि "पूर्वो ऽभ्यास" इत्यत्र द्वे इत्यस्य विधेयाबोधकताया दर्शनादिह तथात्वन्न भविष्यति, किन्त्वनुवाद्यत्वमित्याशयेनाह—अनुवृत्तमिति । पूर्वो ऽभ्यास इति । सूत्रात्पूर्वं इत्येतत्तु न सम्बध्यते, अस्वरितत्वात्संज्ञान्तरकरणसामर्थ्याच्च । यत्त्वोभे ग्रहणाभावेऽपि द्वे इत्यनुवृत्त्यैव सिद्धे पुनरुभेग्रहणं सहभावोपसर्जनद्वित्वविशिष्टार्थकमिति, तन्न । तादृशार्थस्य शक्त्याऽलाभात। अत एव भाष्ये समुदायप्रतिपत्त्यर्थमित्येतत्तात्पर्यकस्य "उभे ऽभ्यस्तम्" "सहेतिवक्तव्यम्" इति वार्तिकस्थसहग्रहणस्य प्रत्याख्यानाय गर्गदण्डनन्याया दर्शितस्तदेवाह—गर्गा इति । अन्यथा—एतन्न्यायानङ्गीकारे । एतेनोक्तवार्तिकस्थसहग्रहणवदुभे ग्रहणमपि

प्र० (१) गर्गाः शतं दण्ड्यन्तामित्यत्रेवेति । उद्देश्यताप्रतियोगिकपर्याप्त्यनुयोगितावच्छेदकधर्म एव यत्र विधेयताप्रतियोगिकपर्याप्त्यनुयोगितावच्छेदकः, तत्र गर्गदण्डनन्यायप्रवृत्तिः । तादृशावच्छेदकधर्मयोर्यत्रभेदस्तत्र ब्राह्मणभोजनन्यायप्रवृत्तिरिति भेदः । तथा च प्रकृते उद्देश्यता-

हि नेनिजतीत्यत्राऽभ्यस्तानामादिरित्याद्युदात्तत्वं प्रत्येकं पर्यायेण स्यात् ॥

"जक्षित्यादयः षट्" (पा० सू० ६।१।६) ॥ जक् इति पृथक् पदम्। इति शब्देन जक्षितिरेव परामृश्यते, इति आदिर्येषामित्यतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिस्तदेतदाह-षड् धातवोऽन्य इति ॥ तान्ताः ॥

गोपायतीति गुप् ॥ क्विपि विवक्षिते "आयादय आर्द्धधातुके वा" (पा० सू०३।१।३१) इत्यायाभावः ॥ पान्ताः ॥

"त्यदादिषु" (पा०सू०३।२।६०) ॥ अनालोचने किम्, तं पश्यतीति तद्दर्शः। कर्मण्यण्. तादृशादयस्तु रूढिशब्दत्वादसताऽप्यवयवार्थेन व्युत्पाद्यन्ते। अत एव अज्ञानार्थाद् दृशेरिति सङ्गच्छते। भाष्ये तु कर्मकर्त्तरि व्युत्पत्तिर्दर्शिता। तमिवेमं पश्यन्ति जनाः। स इवायं पश्यति।

न्यायेन प्रत्येकं संज्ञा स्यादिति भावः। अन्यथा—प्रत्येकं संज्ञायाम्। अभ्यस्तानामिति। अनिटि अजादौ लसार्वधातुकेऽभ्यस्तानामादिरुदात्त इति तदर्थः।

इति आदिरिति। आदिशब्दः पूर्ववर्त्तिवाची ॥

भाष्ये तु कर्मकर्तरि व्युत्पत्तिर्दर्शितेति। तमिवेमं पश्यन्ति जनाः सोऽयं स इव दृश्यमानस्तमिवात्मानं पश्यतीति भाष्ये उक्तम्। तत्राध्यारोपितप्रेषणपक्षे कर्मकर्तृत्वं, पश्यतीत्यस्य च दर्शयतीत्यर्थ इति स्पष्टमेव। तत्राधिकार्थत्वादज्ञानार्थत्वं बोध्यम्। निवृत्तप्रेषणकर्मकर्त्तर्यपि सौकर्याय व्युत्पत्तिं दर्शयति—तमिवेममित्यादि। अत्र पक्षे "कर्मणि" इत्यधिकारबाधः सामर्थ्यादिति बोध्यम्।

तेन न्यायेन प्रत्याख्येयमिति ध्वनितम्। मूले—अन्यथेत्यस्य। शतभोजनन्यायस्य प्रवृत्त्यस्वीकारे इत्यर्थः। इत्येतत्तात्पर्येणाह—प्रत्येकमिति।

यद्यपि जक् पृथक् पदन्तथापि इति शब्दस्योपस्थितपरामर्शकतया जक्ष इत्यस्यैव परामर्शो तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिस्वीकारे षण्णामेव लाभः स्यादतोऽत्रातद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिरेव स्वीकार्यः। सचादिशब्दस्यावयववाचकत्वेऽनुपपन्न इत्याशयेनाह—आदिशब्द इति। जक्षित्यस्य पृथक्पदत्वेन समवायसम्बन्धेन सम्बन्धी नान्यपदार्थ इत्यतद्गुणत्वं सुलभम्।

भाष्ये कर्मणीत्येतदधिकाराबाधाय व्युत्पत्त्यन्तरन्दर्शितन्तत्र तमिवेत्येतत्पूरणेन व्याख्यातुं शक्यमित्याशयेन व्याचष्टे—तमिवेत्यादिना। पश्यन्तीत्यत्र दृशधातुश्चाक्षुषज्ञानविषयत्वानुकूलव्यापारार्थकः। तत्र–भाष्योक्तौ अध्यारोपितप्रेषणपक्षे, दृशधातोरेव कर्मनिष्ठो यो विलक्षणो व्यापारस्तस्य पूर्वोक्तव्यापारानुकूलत्वविवक्षया चाक्षुषज्ञानविषयत्वानुकूलव्यापारार्थकत्वविवक्षापक्षे। तत्र–कर्मणः कर्तृत्वे। अधिकेति। विषयीकरणापेक्षया तदनुकूलव्यापाररूपाधिकार्थकत्वादित्यर्थः। अज्ञानार्थत्वम्–प्रधानीभूतचाक्षुषज्ञानविषयत्वानुकूलव्यापारभिन्नार्थकत्वम्। न केवलमध्यारोपितप्रेषणपक्ष एव भाष्यसङ्गमनङ्किन्तु पक्षान्तरेऽपीत्याशयेनाह—निवृत्तप्रेषणेति। सामर्थ्यादिति। सूत्रसामर्थ्यादित्यर्थः।

प्रतियोगिकपर्याप्त्यनुयोगितावच्छेदकं द्वित्वं तदेव विषयताप्रतियोगिकपर्याप्त्यनुयोगितावच्छेदकमिति गर्गदण्डनन्यायप्रवृत्तिरिति भावः। न चैतन्न्यायप्रवृत्तौ तादृशावच्छेदकधर्मयोरैक्यनिर्णयः, तदैक्यनिर्णये च तन्न्यायप्रवृत्तिरित्यन्योन्याश्रय इति वाच्यम्। तादृशावच्छेदकधर्मैक्यं यत्रेष्टं तत्रैतन्न्यायप्रवृत्त्या इष्टसिद्धिः करणीयेति तदर्थात्।

ज्ञानविषयो भवतीत्यर्थात्। तत्र विषयत्वापत्तिमात्रवृत्तित्वेऽपि विषयीकरणावृत्तित्वादज्ञानार्थादिति सङ्गच्छते ॥

• "**नशेर्वा**" (पा०सू०८।२।३) ॥ अत्र झल्यपीत्यपाणिनीयम्। नष्टमित्यादावतिप्रसक्तं च। **नगिति**। षडगकाः प्राग्वत् ॥ शान्ताः ॥

"**नुम्विसर्जनीयशर्व्यवायेऽपि**" (पा० सू० ८।३।५८) ॥ **ष्टुत्वेनेति**। सनः सस्य रुत्वविसर्गयोः कृतयोः "वा शरि" (पा०सू० ८।३।३६) इति विकल्पात् पक्षे सकारः। तेन शराव्यवाये सुपः सस्य षत्वं पूर्वस्य ष्टुत्वं, न तु "आदेशप्रत्यययोः" (पा०सू०८।३।५६) इति षः। अपदान्तस्य" (पा०सू०८।३।५५) इति निषेधादिति भावः। एवं स्थिते सकारग्रहणेन सिद्धे शर्ग्रहणस्य प्रयोजनं चिन्त्यम् ॥

व्याख्यानादिति। असम्भवादिति हरदत्तोक्तिर्नादर्त्तव्या। सुहिन्सु इत्यत्र सम्भवादिति भावः ॥ **संयोगान्तेति**। न चास्मिन् कर्त्तव्ये बहिरङ्गत्वेनातो लोपस्यासिद्धत्वं शङ्क्यम्। पदसंज्ञासापेक्षत्वेन संयोगान्तलोपस्यैव बहिरङ्गत्वात्। कथं तर्हि काव्यं कलत्रं शाल्वं वाऽऽचक्षाणे संयोगान्तलोपो नेति प्रागुक्तमिति चेत्, न। तत्र "यणः प्रतिषेधो" (का० वा०) "न वा झलो लोपात्" इति पक्षद्वयेऽपि लोपाभावे निर्णीते तदैकरूप्याय पूर्वं पूर्वमन्तरङ्गमिति ग्रहीतुं युक्तम्। अतिदेशेन लभ्यस्य पदत्वस्य तत्प्रयुक्तलोपस्य च लक्ष्यपूर्वभागे विश्रान्तेः स्पष्टत्वात्। इह तु आद्यपक्षद्वये संयोगान्तलोपस्य स्पष्टतया तदैकरूप्याय बहिर्भूतनिमित्तापेक्षं बहिरङ्गमित्यस्यैव न्याय्यत्वादिति दिक्।

तक्षिरक्षिभ्यामित्यादि। यत्तु वदन्ति-शुक्लं चक्रं शुक्रं वाऽऽचक्षाणेषु कलोपः। शुल्। शुक्लौ। शुल्भ्याम्। चः। चक्रौ। चाभ्याम्।

पूर्वस्य—विसर्गस्थानिकसस्य।

अस्मिन्—संयोगान्तलोपे। पूर्वपूर्वमन्तरङ्गमित्याश्रित्येति भावः। **पदसंज्ञासापेक्षत्वेनेति**। बहिर्भूतसुब्निमित्तकेत्यादिः। तदपेक्षया बह्वपेक्षत्वरूपं बहिरङ्गत्वं प्रबलमिति भावः। **प्रागुक्तमिति**। पूर्वं पूर्वमन्तरङ्गमित्याश्रित्याल्लोपासिद्धत्वेनेत्यादि। **अतिदेशेनेति**। विभक्त्याश्रयस्यैकदेशविकृतन्यायेन लभ्यस्येत्यर्थः। **लक्ष्यपूर्वभागे इति**। काव्यादिशब्दरूपलक्ष्यस्य पूर्वभागे याद्यन्ते इत्यर्थः। **बहिर्भूतेति**।

अत्र पक्षे पूर्वकालस्थितप्रधानीभूतव्यापारस्य त्यागेनाज्ञानार्थत्वं स्पष्टमेव। पूर्वंपूर्वमित्यस्य पूर्वम्पूर्वं शास्त्रमित्यर्थभ्रमवारणायाह—पूर्वम्पूर्वमिति। पूर्वपूर्वस्थानिकमित्यर्थः। संज्ञाकृतबहिरङ्गत्वस्य सिद्धान्तविरुद्धत्वादाह—बहिर्भूतेति। तदपेक्षया—पूर्वपूर्वस्थानिकमन्तरङ्गमित्येतदपेक्षया। अत्र सुबन्ताण्णिचोऽभावेनातिदेशेन लभ्यस्येत्यधिकमतस्तन्मूलं योजयति—विभक्त्याश्रयेति। अनभिधाने

शः । शुक्रौ । शुभ्र्यामित्यादि, तत्सर्वमनेन प्रत्युक्तम् । अयं तु विशेषः तगूरगित्यत्र संयोगान्तलोपो निर्विवादः । तत्र तु सोऽपि दुर्लभ इति ।

दिधागिति । यत्तु दहेर्हो ढः "षढोः" (पा० सू० ७।२।४१) इति कत्वस्यासिद्धत्वात् संयोगान्तलोपे ढस्य जश्त्वे दिधडिति नेमिषीयेणोक्तम् । तत्प्रामादिकम् । "दादेर्घः" (पा० सू० ८।३।२२) इति घत्वस्य ढत्वापवादस्य जागरूकत्वात् ॥ षान्ताः ॥

विद्वानिति । विदेः शतुर्वसुः अदादित्वाच्छपो लुक् । **सेदिवानिति** । "भाषायां सदवसश्रुवः" (पा०सू०३।२।१०८) इति क्वसुः । **सेदुष इति** । ननु 'तदनुबन्धकग्रहणे नातदनुबन्धकस्य' इति परिभाषया "विदेः शतुर्वसुः" इत्यस्यैव वसोः सम्प्रसारणं युक्तं न तु क्वसोः।सत्यम्।वसोरुकारानुबन्धकरणं क्वसोः सामान्यग्रहणार्थम् उगित्त्वस्य स्थानिवद्भावेनापि सिद्धेः । इह गमिप्रभृतिभ्यः क्वसुर्नोदाहृतश्छान्दसत्वात् । कवयस्तु प्रयुञ्जते—'श्रेयांसि सर्वाण्यधिजग्मुषस्ते' 'तं तस्थिवांसं नगरोपकण्ठे' इत्यादि, छान्दसा अपि क्वचिद्भाषायां भवन्तीति 'मासश्छन्दसि' इति सामान्यापेक्षज्ञापकमाश्रित्य कथं चित्समाधेयम् ।

"पुंसोऽसुङ्" (पा० सू ०७।१।८९) ॥ **विवक्षित इति** । तेन परमपुमानित्यत्र परत्वादसुङि कृते समासान्तोदात्तत्वं भवदसुङ एवा-

---

बहिर्भूतनिमित्तापेक्षत्वरूपबहिरङ्गत्वस्येत्यर्थः । वस्तुतस्तेषामनभिधानमेव । पूर्वं पूर्वमित्यस्य च पूर्वपूर्वनिमित्तकमित्येवार्थ इत्यन्यत्र प्रपञ्चितम् । दुर्लभ इति । यण्वावृक्षत्वाच्चेति भावः ।

स्थानिवद्भावेनापि सिद्धेरिति । ङित्त्ववदिति भावः । न च तदनुबन्धपरिभाषाप्रवृत्त्यर्थमेव तत् । निरनुबन्धकत्वेनापि तत्सिद्धेः । कथं चिदिति । तेन "पद्दन्न" (पा०सू०६।१।६३) इति सूत्रे छन्दसीति निवृत्तिकल्पनया तस्य चारितार्थ्येनैतदर्थज्ञापकत्वासम्भव इति सूचितम् ।

हेतुमाह—पूर्वम्पूर्वमित्यस्य । चेति । चो—ह्यर्थे । इत्येवेति । भाष्यसम्मतत्वादिति शेषः । अन्यत्र—शेखरादौ ।

स्थानिवद्भावेनापीत्यपिशब्दसमुच्चयार्थस्य स्पष्टप्रतिपत्तये आह—ङित्त्ववदिति । अनुबन्धकार्येऽनल्विधाविति निषेधस्याप्रवृत्तेरिति भावः । तदिति—उदित्वमित्यर्थः । तत्सिद्धेरिति । तत्परिभाषायाः प्रवृत्तेर्यत्फलन्तस्य सिद्धेरित्यर्थः । वस्तुतस्तु वसुरादेशेनास्यापि अनुबन्धकत्वमिति भाष्ये स्पष्टम् । तेन—"मासश्छन्दसि" इति वार्तिकस्थछन्दोग्रहणेन । कल्पनयेति । तृतीयान्तपदघटककल्पनाशब्दार्थं ह्ययं हेतुः । क्वचित्तु एतेनेति पाठः । तत्रेतेनेत्यस्य कथञ्चित्पदोल्लेखेनेत्यर्थः । तस्य—"मासश्छन्दसि" इति वार्तिकस्थछन्दोग्रहणस्य । कथञ्चित्पदस्वारस्येनायमेव पाठो युक्तः । एवञ्च कविप्रयोगाणामुपपत्तिस्तु 'निरङ्कुशा' इति न्यायेन कार्या ।

मूले—तेनेति । विवक्षित इत्यर्थकरणेन । परत्वादिति । समासान्तोदात्तत्वादित्यादिः । वस्य-

कारस्य भवति। परसप्तम्यां तु नैतत्सिद्ध्येत्। सर्वनामस्थानोत्पत्तेः प्रागेव पुंशब्दोकारस्योदात्तत्वे कृते स्रंसनधर्मिणो हलः स्थाने तद्धर्मिणोऽनुदात्तस्यैवादेशस्य प्रसङ्गात्। न चोकारस्य कृतोऽपि स्वरोऽनन्त्यत्वान्निवर्त्तयिष्यते, असुङश्चान्त्यत्वात् करिष्यत इति वाच्यम्। अन्तरङ्गे स्वरे कर्त्तव्ये बहिरङ्गस्यासुङोऽसिद्धत्वादिति भावः। एतच्च कैयटहरदत्तादीनामनुरोधेनोक्तम्।

वस्तुतस्तु परसप्तमीपक्षोऽपि सूपपादः। अकृतव्यूहपरिभाषाया अन्तरङ्गपरिभाषापवादत्वादित्यवधेयम्। नन्वेवमसमासेऽप्यसुङि कृते प्रातिपदिकस्वरेण सति शिष्टेन प्रत्ययस्वरस्य बाधादसुङ उदात्तत्वं स्यात्, इष्यते तूकारस्य। पुमान् पुमांसं परिपात्वित्यादौ तथैव पाठादिति चेत्, सत्यम्। डुम्सुनो नित्करणसामर्थ्यात् प्रातिपदिकस्वरो न भवतीति हरदत्तः। नन्वेतदयुक्तम्। प्रकृतिप्रत्ययविभागशून्येष्वेव "फिष" इत्यस्य प्रवृत्तेरिति चेत्सत्यम्। क्वचित्सखण्डेष्वपि प्रवृत्ताविदं लिङ्गम्। यद्यपि "असिद्धं बहिरङ्गम्" इत्येवेदं सिद्धं, तथाऽपि बहिरङ्गपरिभाषाया अनित्यत्वमपि ज्ञापयितुं नित्करणमिति निष्कर्षः। उच्चारणार्थ इति।

प्रागेवेति। अन्तरङ्गत्वादिति भावः। निवर्तयिष्यत इति। अकृतव्यूहपरिभाषया पूर्वमेव न प्रवर्तयिष्यत इति भावः। अन्तरङ्गे इति। अकृतव्यूहपरिभाषा तु नास्त्येवेति भावः। तदेवाह—कैयटेत्यादि। भाष्येऽप्युपदेशिवद्भाववचनं कर्त्तव्यमित्युक्तम्। अकृतव्यूहपरिभाषाया इति। सत्त्वे इति शेषः। नन्वेतदिति। अन्तोदात्तत्ववारणाय नित्करणसामर्थ्याश्रयणमित्यर्थः। फिट्स्वरस्यैवात्र प्राप्ते रति भावः। इदम—डुम्सुनो नित्त्वम्। यद्यप्यसिद्धमिति। नित्त्वाभावेऽपि फिषोऽन्त इति कर्तव्ये असुङो बहिरङ्गस्यासिद्धत्वात्प्रत्ययस्वरेणोकारस्योदात्तत्वे एव स्थिते ततोऽसुङनुदात्त एवेति भावः। नित्करणमिति। व्युत्पत्तिपक्षे इत्यादिः।

माणमूलोक्तप्रकारस्यायुक्तत्वध्वननायाह—अन्तरङ्गत्वादिति। "कृतमपि" इति परिभाषाया गुरुत्वेन खण्डनादाह—अकृतव्यूहेति। अकृतव्यूहपरिभाषामाश्रित्य कृतस्य पूर्वपक्षस्य तद्बाध्यासिद्धपरिभाषया निराकरणं यन्मूले कृतन्तदयुक्तमिति भ्रान्तिनिवारणाय मूलकारस्य भावं व्याचष्ट—अकृतेत्यादि। तदेवाह—उक्तार्थस्य सिद्धान्तत्वमेवाह। विवक्षितव्याख्यानस्य निरालम्बनत्वशङ्कानिवारणायाह—भाष्येऽप्युपेति। कर्त्तव्यमिति। अस्य स्वरसिध्यर्थं बहिरङ्गलक्षणत्वादिति शेषः। एतेनोपदेशिवद्वचनारम्भ एव युक्तः। विवक्षित इति व्याख्यानेऽपि विभक्तिबुद्धिनिमित्तकत्वेनासुङादेशस्य बहिरङ्गत्वादन्तरङ्गत्वेन समासान्तोदात्तत्वस्य पूर्वं प्रवृत्तौ मूलोक्तरीत्या दोषः स्यादेवेति सूचितम्। अकृतव्यूहपरिभाषामाश्रित्य कृतस्य वस्तुतस्त्वित्यारभ्यावधेयमित्यन्तग्रन्थेन परसप्तमीपक्षसमर्थनस्यापसिद्धान्तत्वमिति ध्वननायाह—सत्व इतीति। मूले—नन्वेवमिति। एवम्—असुङादेशोत्तरं स्वरस्य प्रवृत्त्यङ्गीकारे। नन्वेतदित्यत्र यदेतदिति तदर्थमाह—अन्तोदात्तत्वेत्यादि। एतेन हरदत्तोक्तत्वस्यैतच्छब्दार्थत्वमिति शङ्काया निरासः। एतदित्यस्य—प्रातिपदिकत्वप्रयुक्तेत्यादिः। तत्र हेतुमाह—फिडिति। यद्यपीति शङ्काया भावार्थमाह—नित्वाभावेऽपीत्यादिना। निष्कर्षान्तग्रन्थेन

यत्तु प्राचोक्तमुङाविताविति। यच्च तत्पौत्रेण व्याख्यातमुकार उगित्कार्यार्थं इति तदसङ्गतमिति भावः। **हे पुमन्निति।** असम्बुद्धावित्युक्तेर्न दीर्घः। **पुंस्विति।** संयोगान्तलोपे मोऽनुस्वारः। नुम्स्थानिकस्यैवानुस्वारस्योपलक्षणात् "नुम्विसर्जनीय" (पा० सू० ८।३।५८) इति न षत्वम्। **अस्य सम्बुद्धाविति।** एतच्च वाचनिकम्। यत्तु हरदत्तादय आहुः—सोर्डेति वाच्ये "अनङ् सौ" (पा० सू० ७।१।९३) इति वचनेन क्वचिदनङ एव श्रवणस्य ज्ञापितत्वादेतत्सिद्धमिति, तत्तु प्रागेव दूषितम्। अङ्गवृत्तपरिभाषया वा समाधेयम्।

"अदस औ सुलोपश्च" (पा० सू० ७।२।१०७)॥ ननु सोरेवौकारो विधीयतां त्यदाद्यत्वेनासाविति सिद्धे किं सुलोपविधानेन। मैवम्। असकौ स्त्रीत्यत्र टापि "प्रत्ययस्थात्" (पा० सू० ७।३।४४) इतीत्वप्रसङ्गात्। **असुक इति।** औत्वाभावे त्यदाद्यत्वं साधुत्वम्। अमुक इति त्वसाधुः। सत्वेन मुत्वस्य बाधात्। एवममुकी अमुकशर्मा इत्याद-

---

उङावितावितिं। लोपेतरेत्संज्ञाप्रयुक्तकार्यार्थमिति भावः। तद् ध्वनयन् तद्व्याख्यामाह—उगित्कार्यार्थं इति।

इत्वप्रसङ्गादिति। न चेत्वविधायके आआपीति प्रश्लिष्टनिर्देशान्नेत्त्वम्। कारिके इत्यादावपि इत्त्वानापत्तेः। तस्मात्प्रश्लिष्टनिर्देशो नात्रेत्यत्रैव भाष्ये स्पष्टम्। एतेन विभक्तावित्यस्य "त्यदादीनामः" (पा० सू० ७।२।१०१) इत्यत्र विषयसप्तमीत्वमपास्तम्। एवं हि विभक्त्युत्पत्तेः पूर्वं त्यदाद्यत्वे टापि सावदस इत्यन्त्यस्यौत्वेऽपि स्थानिवत्त्वेनादृत्वादित्वापत्तेः। निर्दिष्टपरिभाषायां सत्यां विषयसप्तम्या वक्तुमशक्य-

---

कृतस्य सिद्धान्तस्यापसिद्धान्तत्वध्वननायाह—व्युत्पत्तिपक्षे इतीति। सा च "पूञो डुम्सुन्" इति "पातेर्डुम्सुन्" इति वा "स्त्रियाम्" इति सूत्रस्थभाष्यकारकृता सुतेः सस्य षो, ह्रस्वोऽसुन्प्रत्यय इति बोध्या। वस्तुतस्तूणादीनामव्युत्पन्नत्वस्यैव भाष्यकृता सिद्धान्तितयान्तरङ्गतयादात्तत्वमुकारस्यादौ भवति, ततोऽसुक्नुदात एवेत्युकारस्योदात्तस्य श्रवणसिद्धिरिति 'उच्चारणार्थानामपीत्सञ्ज्ञयैव निवृत्तिरिति सिद्धान्तात्प्रक्रियोक्तरीत्या ग्रन्थसङ्गमनं युक्तमेवेति। मूलमसङ्गतमिति केनचिदुक्तन्तत्प्रक्रियोक्त्याशयानभिज्ञतयेति ध्वननायाह—लोपेतरदिति। तद्व्याख्याता—प्रक्रियाव्याख्याता प्रकाशकारः।

असकावित्यत्रेत्वापत्तिरूपदोषस्य प्रकारान्तरेण परिहारशङ्कां निरस्यति—न चेत्यादिना। नेत्वमिति। अस्य वार्णपरिभाषया वृद्धेः प्रागित्यादिः। नन्वेवं सति प्रश्लेषो व्यर्थ एव स्यादिति तत्सामर्थ्याद्वार्णपरिभाषा बाध्यतामत आह—कारिके। इत्यादाविति। अत्रापि प्रश्लेषसामर्थ्यात्प्राग्विभक्तिकार्यं कृते आकाररूपाप्परत्वाभावेनेत्वानापत्तेरिति भावः। अत्रैव—"अदस औ" इति सूत्र एव। एतेनेति। वक्ष्यमाणदोषेणेत्यर्थः। यदि विभक्ताविति विषयसप्तमी तदाऽन्तरङ्गत्वादत्वे टापि विभक्तावेकादेशे आकाररूपस्यापोऽभावेन नेत्वस्य प्राप्तिरिति भावः। तन्दोषमेवाह—एवं हीत्यादिना। सिद्धान्तेऽपीत्यादिः, अन्त्यस्य-आकारस्य। वस्तुतस्तादृशं व्याख्यानमेवासङ्गतमित्याह-निर्दिष्टेति। प्रमाणसद्भाव एवैतत्परिभाषाया अप्रवृत्तिः। प्रमाणाभावे तु सर्वत्र प्रवर्तत एवेति भावः। एतेनादसो डौरिति सूत्रम्पाठ्यम्, विभक्तावितितु विषयसप्तमी, एवञ्च विभक्त्युत्पत्तेः प्रागत्वेऽपि सोर्डा आदेशे टिलोपे च

योऽप्यसाधव एव । असुका अदकःशर्मेत्यादेरेव न्याय्यत्वात् ।

"एत ईद्बहुवचने" (पा० सू० ८।२।८१) ॥ पारिभाषिकस्य ग्रहणे अमीभिरित्यादिसिद्धावपि जसि अमी इति न सिद्ध्येत् । न ह्यत्रेकारस्य बहुवचनपरताऽस्त्यतो व्याचष्टे—**बह्वर्थोक्ताविति ।**

"न मु ने" (पा० सू० ८।२।३) ॥ ने इति विषयसप्तमीत्याह—**नाभावे कर्त्तव्ये इति ।** अन्यथा घेः परत्वाभावान्नाभावो न स्यादिति भावः । नन्वेवमपि कृते नाभावे "सुपि च" (पा०सू०७।३।१०२) इति दीर्घः स्यात् । दीर्घे प्राप्ते मुत्वस्यासिद्धत्वादत आह—**कृते चेति ।** सन्निपातपरिभाषया वा समाधेयम् । अत्रेदमवधेयम्—अमुनेतिवदमुनेति वक्तव्ये "न मु ने" इत्युक्तिर्नेति योगविभागार्था । तेन रामो रामेभ्य इत्यादि सिध्यति । अन्यथा रोरसिद्धतयोकारस्येत्संज्ञालोपौ कथं स्याताम् । न चानुनासिकनिर्देशसामर्थ्यादित्संज्ञालोपौ प्रत्यसिद्धत्वं नेति वाच्यम् । तरुमूलमित्यादौ "हशि च" (पा०सू० ६।१।११४) इत्यस्य व्या-

---

त्वाद्वेति दिक् । न्याय्यत्वादिति । क्वचित्सान्तत्वेन मुत्वाप्राप्तेः । क्वचित्सत्त्वेन बाधादिति भावः ।

न स्यादिति । इनादेशगुणौ च स्यातामित्यपि बोध्यम् । हशिचेत्यस्येति । तर्वर्थमित्यादौ "अतो रोः" इत्यस्य व्यावृत्त्यर्थमित्यपि बोध्यम् ।

रूपस्य सिद्धिरिति परास्तम् । विषयसप्तमीत्वे प्रमाणानुपलम्भात् । दिगिति । दिगर्थस्तु "वार्णादाङ्गं बलीय" इति परिभाषामाश्रित्यासकाविस्यत्रेत्वापादनमसङ्गतम् । तस्याः परिभाषायाः समानकार्यित्व एव प्रवृत्तिरिति सिद्धान्तात् । 'असौ ब्राह्मणि' इत्यत्र "सम्बुद्धौ च" इतिसूत्रेणैत्वस्य प्राप्तिरेवं स्यादितितु वक्तुमशक्यम् । तत्र "बहुवचने झल्येत्" इति सूत्राज्झलीत्यस्य सम्बन्धात् । हे असावित्यत्र "एङ् ह्रस्वात्" इतिलोपापत्तिरपि न हल्ग्रहणस्य तत्र सम्बन्धात् । असकौ ब्राह्मणीत्यत्र प्रत्ययः स्यादितीकारादेशवारणाय तत्राकारस्य प्रश्लेषः कल्प्यते चेत्कारिके इत्याद्यसिद्धिरिति । नन्वमुक इत्यत्र सत्वेन मुत्वस्यास्तु बाधः, तथाप्यदकःशर्मेत्यत्र न सत्वस्य प्राप्तिरित्येकमिति शब्दस्य प्रयोगासङ्गतिरत आह—क्वचिदिति । अदक इत्यत्र सान्तत्वेन मुत्वाप्राप्तिः असुकीत्यत्रतु सत्वेन मुत्वस्य बाध इत्येवंशब्द उभयत्र मुत्वाप्राप्तिसूचक इति भावः । यत्र तु प्रामाणिकाऽमुकशब्दस्य प्रयोगो दृश्यते तत्र तस्याव्युत्पन्नत्वमिति वाच्यम् । मूले—अन्यथेति । विषयसप्तमीत्वानङ्गीकार इत्यर्थः । 'नाभावे कर्त्तव्य' इत्यर्थस्वीकारे नाभावस्य सिद्धावपि मुत्वस्यासिद्धत्वेनैनादेशगुणौ स्यातामिति रूपासिद्धिरेव दोष इति सूत्रासङ्गतिरस्त्येवेति विषयसप्तमीत्वमावश्यकम् । तथाच नाभावविषये मुत्वन्नासिद्धमित्यर्थः । एवञ्चैनादेशगुणदृष्ट्याऽप्यसिद्धत्वन्नेति फलितम् । तरुमूलमित्यत्र "हशि च" इत्यस्य व्यावृत्तिर्यथानुनासिकनिर्देशस्य फलन्तथा तर्वर्थमित्यत्र "अतो रोः" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिवारणमपि फलमिति प्रथमस्यतस्य त्यागे बीजाभाव इत्यत आह—तर्वर्थमिति । आदिना—तर्वर्थरीत्यादेः सङ्ग्रहः । अत्र योगविभागाभावे इत्संज्ञालोपौ प्रति चोत्वविधायकशास्त्रदृष्ट्याप्यसिद्धत्वं स्यादित्युत्वविधायकंसूत्रमेवासम्बद्धं स्यादिति तत्सामर्थ्यादुत्वं सर्वादेशः स्यादिति केचित् । वस्तुतस्तु "आदेः परस्य" इति शास्त्रकवाक्यतया तर्वर्थमित्यादावादौ रेफस्योत्वं स्यादिति बोध्यम् । नन्वुत्वविधायकशास्त्रस्थरुशब्दः प्रति-

वृत्तये "अतो रोः" इत्यत्रानुनासिकस्यैव निर्देशेन तत्रैव चरितार्थत्वात्। न च "अतो रोः" (पा० सू० ६।१।११३) इत्यत्र मास्त्वनुनासिकः प्रतिपदोक्तग्रहणेनैव निर्वाहादिति वाच्यम्। एवमपि देव रुहीत्यत्र रुधातोर्दुर्वारत्वात्। राम इत्यादावप्यनुनासिकस्य रोः श्रवणस्यापाद्यमानतया चरितार्थत्वस्य सुवचत्वाच्च। एवं च स्थानिवत्सूत्रस्यापि प्रवृत्तौ पदत्वाद्विसर्गोऽपि लभ्यते। "प्रत्ययः" (पा० सू० ३।१।१) "परश्च" (पा० सू० ३।१।२) इत्यादिनिर्देशा यत्वविधावशग्रहणं चेह लिङ्गमिति दिक्॥

इति हलन्ताः पुँल्लिङ्गाः॥

"नहो धः" (पा० सू० ८।२।३४)॥ द इत्येव नोक्तम्। तथा हि सति नद्धमित्यत्र "रदाभ्याम्" (पा०सू०८।२।४२) इति नत्वं स्यात् "झषस्तथोः" (पा० सू० ८।२।४०) इति च न स्यात्। अत्रेदमवधेयम्-

---

तत्रैव चरितार्थत्वादिति। सामर्थ्याच्चोत्वं सर्वादेशः। एवं च—योगविभागेनासिद्धत्वाभावे च। अशग्रहणं चेति। अत्र यद्वक्तव्यं तदुक्तं प्राक्।

इति हलन्ताः पुंल्लिङ्गाः॥

ननु सन्निपातपरिभाषया नत्वं न स्यादत आह—झष इति। धत्वे कृते सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वान्नद्धमित्यादौ जश्त्वं बोध्यम्।

इति हलन्ताः स्त्रीलिङ्गाः॥

पदोक्तस्य बोधको भविष्यतीति न तवंथंमित्यादौ दोष इति शङ्कान्निरस्यति-मूले—न चेति। एवमपि प्रतिपदोक्तस्य रुशब्दस्य ग्रहणेऽपि। रुहीति। अत्र रुशब्दः प्रतिपदोक्त एवेति भावः। रुहीत्यत्र रुशब्द इति रुधातुः लोडन्तमेतत्। मूले—एवञ्चेति। योगविभागेनान्यत्राप्यसिद्धत्वन्नेत्यर्थकल्पने चेत्यर्थः। स्थानिवत्सूत्रस्यापीति। अन्यथा एतददृष्टशाप्यसिद्धत्वं स्यादिति स्थानिवद्भावानापत्तिः स्यात्। दिगर्थस्तु। यद्यपि योगविभागः प्रकृतसूत्रेऽप्रामाणिक इति शङ्का भवति, तथापि यत्वविधावशग्रहणाल्लिङ्गात्क्वचिदसिद्धत्वाभावोऽनुमातुं शक्यते। तथाहि—'प्रत्ययः' 'परश्च' इत्यादिनिर्देशाद्विसर्गविधावेवासिद्धत्वाभावोऽनुमातुं शक्यत इति यद्यपि सम्भवति, तथापि "भोभगो" इति सूत्रेऽशग्रहणन्देवाः सन्तीत्यादौ यत्वस्यासिद्धत्वाद्विसर्गेऽपि तस्य स्थानिवद्भावेन रुत्वाद्यस्वम्माभूदित्येवमर्थङ्कृतम्। तच्च त्रैपादिकस्य शास्त्रस्यासिद्धत्वे व्यर्थमिति तत्क्वचिदसिद्धत्वाभावांशे लिङ्गमिति अशग्रहणमनर्थकमिति रीत्या तत्प्रत्याख्याने तु "हलोऽनन्तरा" इत्यादिनिर्देशाः पदान्तत्वप्रयुक्तपूर्वरूपप्रवृत्त्योपपाद्यमानाः प्रकृतार्थज्ञापका भविष्यन्ति। अत एव तेष्वनन्तरा इत्यादीनामुपपत्तिर्भवतीति अत्र अशग्रहणविषये योगविभागविषये च तदुक्तमिति अशग्रहणं व्यर्थमेव। योगविभागोऽप्यप्रामाणिक एवेति सर्वं सन्धिप्रकरणे उक्तमित्यर्थः।

इति हलन्तपुंल्लिङ्गविवरणम्॥

प्रक्रियालाघवमूलिकामाशङ्कान्निरस्यति-मूले-द इत्येव नोक्तमिति। सन्निपातपरिभाषयेति। या ह्यसिद्धत्वविषयेऽपि भवतीति प्रागुक्तम्। ननु हस्य धकारादेशेऽपि नद्धमित्यत्र जश्त्वं सन्निपातपरिभाषया न स्यादसिद्धत्वादत आह—अनित्यत्वादिति। अत एव पास्पर्द्धीत्यादौ जश्त्वम्मा-

सुष्ठु अनड्वाहो यस्यामिति बहुव्रीहौ स्वनड्वानित्यादि पुंवदेव रूपम् । यत्तु गौरादिङीषं कृत्वा स्वनडवाहीत्युदाजह्रुस्तच्चिन्त्यम् । "अनुपसर्जनात्" (पा० सू० ४।१।१४) इत्यधिकारविरोधात् । **गीरिति** । गॄ निगरणे शब्दे च क्विप् । "ॠत इत्" (पा० सू० ७।१।११०) इतीत्त्वम् र्वोरुपधाया दीर्घः । **पूरिति** ॥ पॄ पालनपूरणयोः "उदोष्ठ्यपूर्वस्य"(पा०सू०७।१।१०२) इत्युत्वम् । **आशिषाविति** । "आशासः क्वावुपसंख्यानम्" इत्युपधाया इत्वम् । "शासिवसि" (पा० सू० ८।३।६०) इति षत्वम् ॥

इति हलन्ताः स्त्रीलिङ्गाः ॥

अन्वादेश इति । अयं चाम्येवेति व्याख्यातारः । तस्य लुका लुप्तत्वे ऽपि वचनसामर्थ्यात्प्रत्ययलक्षणमित्याहुः । वस्तुतस्तु सूत्रे एवैनद्वक्तव्यः । 'एनम् एनौ' इत्यादि तु त्यदाद्यत्वेन सिद्धम् । क्लीबेऽमि लुका लुप्तेऽपि तकारोच्चारणसामर्थ्यादेनदादेशः । न चैवमेतच्छ्रित इत्यत्रापि

अम्येवेति । औशसादिष्वेतेनैव सिद्धिरिति भावः । त्यदाद्यत्वेनेति । न च येन नाप्राप्तिन्यायेनैनदस्त्यदाद्यत्वापवादत्वेन तत्र कृते कथं त्यदाद्यत्वम् । न चोपसर्जन एनच्चरितार्थः । त्यदाद्यत्वेन सिद्धमिति भाष्यासङ्गत्यापत्तेः । एनदोऽप्युपसर्जने "एतदस्त्रतसोः" (पा०सू०२।४।३३) इति साहचर्येणाप्रवृत्तेः स्वीकारात् । न च नपुंसकेऽमि तच्चारितार्थ्यं द्वितीयादिग्रहणस्यैवमप्यचारितार्थ्यादिति वाच्यम् । "आर्धधातुके" (पा०सू०२।४।३५) इत्येतत्साहचर्येणास्यापि द्वितीयादिविषये पूर्वमेव प्रवृ-

---

त्त्वादिभिरुक्तम् । न च दृशतिन्यासे सन्निपातपरिभाषया नत्वं वार्यते थ इतिन्यासे तु तस्याः परिभाषाया अनित्यत्वादप्रवृत्तिं स्वीकृत्य जश्त्वमुपपाद्यत इति पूर्वापरविरोध इति वाच्यम् । इष्टानुरोधेनानित्यस्य वचनस्य प्रवृत्त्यप्रवृत्त्योः स्वीकारस्य सुप्रसिद्धत्वात् । मूले—गॄ निगरण इति । तुदादिरयम् । शब्दे चेति । क्र्यादिः ।

इति हलन्तस्त्रीलिङ्गविवरणम् ।

अम्येवेतीति । यद्येनादेशः क्रियते तदा "अतोऽम्" इत्यमि कृते एनमिति स्यादत एनद्विधिरिति भावः । औशसावित्यत्र—आदिना ओसो ग्रहणम् । एतेनैव सिद्धिरिति । विशेषविहितत्वात् । न-चेति । वाच्यमिति परेणान्वयः । अपवादत्वेनेति । अत्वे कृतेऽकृते वा एनदादेशे विशेषाभावादिति भावः । उपसर्जनेऽसर्वनामत्वेनान्तर्गणकार्याप्रवृत्तेरपि स्वीकारे ह्यपवादत्वमेनदादेशस्य न सम्भवतीति शङ्कां वारयति—नचोपेति । भाष्यासङ्गत्यापत्तेरिति । "एतदस्त्रतसोः" इति पूर्वसूत्रस्य त्रतसोरित्येतदनुवादेन सर्वनाम्न एव प्रवृत्तिस्वीकारेणैतच्छब्दस्यानुपसर्जनार्थप्रतिपादकस्यैव तत्र ग्रहणादर्थाधिकारानुरोधादनुपसर्जनस्यैवेहाऽपि ग्रहणमिति भावः । उक्ताशयादेवाह—एनदोऽप्युपेति । तच्चारितार्थ्यमिति । तत्र लुग्विधेः प्रवृत्त्याऽत्वस्याप्राप्तेरिति भावः । द्वितीयादिग्रहणस्य—तत्सूत्रपठितद्वितीयादिग्रहणस्य । पूर्वमेवप्रवृत्तेरिति । "आर्द्धधातुके" इतिवद् "द्वितीयाटौ सु" इ-

तदापत्तिः। एकपदाश्रयत्वेनान्तरङ्गे स्वमोर्लुकि चरितार्थत्वेन बहिरङ्गे सामासिके लुकि तदप्रवृत्तेः।

"**रोऽसुपि**" (पा०सू०८।२।६९)॥ **अहर्भातीति**। प्राचा तु "अहन्" (पा०सू०८।२।६८) इत्युपन्यस्तं तदिहानुचितम्। अहोभ्यामित्याद्यर्थतया कथं चिद्योज्यम्। **असृक्शब्दस्त्विति**। एतच्च क्षीरस्वामिग्रन्थे स्पष्टम्। **बहूर्ज्जीति**। अन्त्यादिति च वाचनिकम्। तथा च वार्तिकम्—"बहूर्जि प्रतिषेधः" "अन्त्यात्पूर्वो नुमित्येके" इति। भा-

---

त्तेरित्याशयात्। एतत्सर्वं भाष्ये-'यद्येनत् क्रियत" इत्याद्येक(१)देश्युक्त्या ध्वनितम्। **स्वमोर्लुकीति**। तद्विषये "न लुमता" (पा०सू०१।१।६३) इति निषेधबाधेन चारितार्थ्येन बहिरङ्गलुग्विषये तद्बाधे न मानमिति भावः।

वस्तुत एतत्सर्वमत्रत्यकैयटानुरोधेन। तकारोच्चारणसामर्थ्येन नपुंसकलुकीवात्रापि सामर्थ्यादेवैनत्प्रवृत्तेः। न च बहिरङ्गत्वम्। लुग्विषये बहिरङ्गपरिभाषाऽप्रवृत्तेः। अत एव "एनदादेशे एतच्छ्रितक इति न सिध्यति, एनच्छ्रितक इति प्राप्नोति" इति भाष्यं सङ्गच्छते। एनद्विधानेन एतत्सूत्रविषये "न लुमता" (पा०सू०१।१।६३) इत्यस्याप्रवृत्तिरिति तदाशयः। वस्तुत एषामनभिधानमेव। अस्यां शङ्कायां "यथालक्षणमप्रयुक्ते" इति भाष्योक्तेः। विषयसप्तम्यां मानाभावेत्वेनैनतौ पृथग्वक्तव्यौ इत्याहुः।

तिविषयसप्तमीति भावः। उक्तार्थस्याग्रे निराकरिष्यमाणतयाऽनभिमतत्वं सूचयन्नाह—एतत्सर्वमिति। तद्विषयेति। "स्वमोर्नपुंसकात्" इति सूत्रविषयेत्यर्थः। बहिरङ्गलुग्विषयेति। बहिरङ्गो यो "द्वितीयाश्रित" इति समासस्तत्प्रयुक्त "सुपो धातु" इति लुग्विषये "नलुमता" इति सूत्रबाध इत्यर्थः। अत्रापि—सामासिकलुक्यपि। सामर्थ्यादिति। स्पष्टार्थम्पुनरुपादानम्। परिभाषाऽप्रवृत्तेः-परिभाषायाः प्रवृत्त्यभावात्। अन्तरङ्गानपीति न्यायादिति भावः। अत एव-तत्र तदप्रवृत्तेरेव। एनदादेश इति। सूत्रेण क्रियमाण इति शेषः, एतच्छ्रितक इति पाठः। एतत्सूत्रेति। प्रक्रान्तद्वितीयाटौस्स्वेनदिति सूत्रेत्यर्थः। तदाशयः-भाष्याशयः। एवमेकदेश्युक्त्या मूलन्दूषयित्वा सिद्धान्तमाह—एषामिति। अन्वादेशविषये इदमेतदो "द्वितीयाश्रित" इति समाससञ्ज्ञकसमुदायानामित्यर्थः। अस्याम् —यद्येनदित्यादिना सूचितायाम्। यदार्धधातुक इत्यादिना प्रागुक्तन्तद्दूषयति—विषयेति। आर्द्धधातुक इत्यत्र विषयसप्तम्या भाष्यसम्मतत्वेऽपीह तदाश्रयणे मानाभाव इति भावः। पृथगिति। अन्यथोक्तरूपाणामसिद्धिः स्यात्। अत एव भाष्ये "नपुंसकैकवचने एनद् वक्तव्यः, कुण्डमानय प्रक्षालयैनत्" इत्युक्तम्। अत्र 'नपुंसकैकवचन' इत्युक्त्या ऽन्यत्रैनादेशो बाध्य इति स्पष्टमेवोक्तं वा-

---

प्र० (१) एकदेश्युक्त्येति। "यद्येनत् क्रियते एनो न वक्तव्यः कथमेनमित्यादि त्यदाद्यत्वेन सिद्धम्" एवं रूपयेत्यर्थः। वस्तुत इदं भाष्यं नैकदेश्युक्तिः त्यदाद्यत्वविषये तक्रन्यायस्याप्रवृत्त्या, शब्दरत्नोक्तविषयसप्तम्याश्रयणेन वा एनदादेशेऽपि त्यदाद्यत्वेन सिद्धत्वादेनादेशो न कर्तव्य इति भाष्याभिप्रायस्य स्पष्टत्वात्। त्यदाद्यत्वविषये तक्रन्यायाप्रवृत्तेरेव सः इत्यत्र "तदोः" इति सत्वे त्यदाद्यत्वं प्रवर्तते। नचोक्तभाष्यस्य यदिगर्भत्वेनैकदेश्युक्तित्वं वाच्यम्। यदिगर्भस्थस्यैकदेश्युक्तित्वनियमाभावेन, उक्तशङ्कायां भाष्ये उत्तरादानेन, भाष्यान्तराविरोधेन च तद्भाष्यस्य सिद्धान्त्युक्तित्वात्।

ष्ये तु अचः परो यो झल् तदन्तस्य नुमित्यर्थमाश्रित्य प्रथमं वार्तिकं प्रत्याख्यातम् । एवं तु 'उर्द माने' 'गर्ह गर्हायाम्' इत्यादीनामपि क्विबन्तानां नुमा न भाव्यमेव । यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यादिति दिक् । **अल्लोपस्येति** । "क्वौ लुप्तं न स्थानिवत्" इति तु नेहाश्रीयते । तस्य क्वाचित्कत्वात् । क्वौ विधिं प्रति न स्थानिवदित्यस्यैव सार्वत्रिकत्वादिति स्पष्टमाकरे ।

अश्वाक्षिभूतानीति । सप्तविंशत्यधिका पञ्चशतीत्यर्थः । तथा हि-सौ नवानामन्त्यस्य द्वित्वेऽष्टादश । औङि चतुर्णां मध्ये पूजार्थानां त्रयाणां अद्वित्वे सप्त । अनुनासिकस्तु नास्ति प्रगृह्यत्वात् । जसि-अद्वित्वस्यानुनासिकस्य च विकल्पात् द्वादश । सङ्कलनया सप्तत्रिंशत् । एवं द्वितीयायामपि । टायां चतुर्दश । भ्यामि अष्टचत्वारिंशत् । भप्राग्वर्ण-य-मानां द्वित्वात् भिसि चतुर्विंशतिः ङयि सप्त । अनु-

---

अचः पर इति । "नपुंसकस्य" (पा०सू०७।१।७२) इति सूत्रेऽज्ग्रहणसामर्थ्येनावृत्त्याऽच इत्यस्य झल्विशेषणत्वम् । अन्यथेगन्तानाम् "इकोचि"इत्येव सिद्धा एजन्तेषु नपुंसकह्रस्वत्वेन चाकारग्रहणमेव कुर्यात् । आवृत्तौ मानं च "दाण्डिनायन" (पा०सू०६।४।१७४) इति सूत्रे हिरण्मयानीतिनिर्देश एव । काष्ठतक्षीत्यादौ झलत्वजातेरचः परत्वाद्भवत्येव नुम् । ऊर्कशब्दादौ तु नेति भावस्तदाह—एवमिति । एतेन युजशब्दात् "नपुंसकस्य" (पा०सू०७।१।७२) इति "युजेः" (पा०सू०७।१।७१) इति च नुम्द्वयमित्यपास्तम् । "युजेः" (पा०सू०७।१।७१) इत्यस्य नित्यत्वात् पूर्वं प्रवृत्तौ अचः परझलोऽभावेन "नपुंसकस्य" (पा०सू०७।१।७२) इत्यस्याप्राप्तेः । वस्तुत ऊर्जादेः क्विपि नपुंसके नुम्विषयेऽनभिधानमेव वार्तिकानुरोधात् । अन्यथा भाष्यवार्त्तिकयोः फलभेदापत्तेरित्याहुः। आकरे इति । "दीधीवेवीटाम्"(पा०सू०१।१।६)इति सूत्रे "न पदान्त" (पा०सू०१।१।५८) सूत्रे च भाष्यकैयटयोरित्यर्थः ।

सङ्कलनयेति । तत्कृत्यं मन्दबोधनम् । चतुर्दशेति । पूजार्थानां त्रयाणां अद्वित्वात् सप्तानामनुनासिकविकल्पाच्च । चतुर्विंशतिरिति । भप्राग्वर्तिवर्णविसर्गद्वि-

---

र्तिकृता सिद्धान्तिना । इत्याहुरिति । भाष्यतत्त्वविद इत्यर्थः ।

"नपुंसकस्य" इति सूत्रेऽच इत्यस्य सकृच्छ्रुतत्वात्कथमर्थद्वयलाभ इत्यत आह—नपुंसकस्येतीति । अन्यथा—उभयविशेषणत्वानङ्गीकारे । झल्विशेषणत्वे प्रमाणन्तु प्रथमवार्तिकप्रत्याख्यानपरभाष्यमेव । अङ्गविशेषणत्वे प्रमाणाकाङ्क्षायामाह—आवृत्ताविति । अच इत्यस्य झल्विशेषणत्वेऽव्याप्तिशङ्कां वारयति—काष्ठेत्यादिना । "दिव औत्" इति सूत्रीयभाष्यस्थोऽयम्प्रयोगः । उर्गशब्दादाविति । रेफे झल्त्वजातेरभावात् । एतेन—वक्ष्यमाणदोषेण । तद्दूषणमुपपादयति—युजेरित्यस्येति । स्वीयसिद्धान्तमाह—वस्तुत इति । नुम्विषय इति । यदंशे फलभेदस्तत्रैवानभिधानमिति भावः । अन्यथा-अनभिधानाकल्पने । फलभेदेति । वार्तिकमते बहूर्जिशब्द एव नुम्प्रतिषेधो, नोर्दादौ । भाष्यमतेतु तत्रापि नुमोऽप्राप्तिरिति फलभेदापत्तिरित्यर्थः । आकर इति । एतेन भाष्यकैयटादिग्रन्थस्य प्रामाण्यलाभः । तत्कृत्यमिति । सङ्कलनाकृत्यमित्यर्थः । मूले-हेतुकथनादाह-

नासिकस्तु नास्ति । एकारस्यानण्त्वात् । भ्यसि भ्याम्वत् । ङसौ ङसादिपञ्चके चतुर्दश । सुपि गत्यर्थं त्रयाणां ककारषकारयोर्द्वित्वेन उकारस्यानुनासिकेन चतुर्विंशतिः । एवं कुक्पक्षे षण्णां ङषयोर्द्वित्वे अनुनासिके च अष्टचत्वारिंशत् । कुगभावे त्रयाणां ङकारद्वित्वे अनुनासिके च द्वादश । सु १८ औ ७ जस् १२ अम् १८ औ ७ शस् १२ टा १४ भ्यां ४८ भिस् २४ ङे ७ भ्यां ४८ भ्यस् ४८ ङसि १४ भ्यां ४८ भ्यस् ४८ ङस् ओस् आम् ङि ओस् प्रत्येकम् १४ सुप् ४८ । अत्रेदमवधेयम्—पूजायां जसि नुमागमे कृते तस्य पाक्षिके द्वित्वे अकारत्रयसहितं रूपषट्कम् । एवं शस्यपीति सङ्कलनया द्वादश । तथा च रूपं ग्रहाग्नि-५३६ भूताख्यमिति भाष्यव्यतिरिक्तमते इति दिक् । यत्तु वदन्ति—

ऊह्यमेवं द्वित्वपुनर्द्वित्वलोपविकल्पनैः ।
अष्टपञ्चाशतो वृद्ध्या त्रिसप्तत्यधिकं शतम् ॥ इति ।

तच्चिन्त्यम् । पुनर्द्वित्वस्याप्रामाणिकत्वात् , रूपानन्त्यप्रसङ्गाच्च । अष्टपञ्चाशतो वृद्धावुपपत्त्यभावाच्चेति दिक् ।

तिरश्ची इति । भत्वात् "अचः" (पा०सू०६।४।१३८) इत्यल्लोपः । 'अलोप' इति वचनात्तिर्यादेशाभावः । **स्वबिति** । शोभना आपोऽस्मिन् सरसीति बहुव्रीहिः । "ऋक्पूः" (पा० सू० ५।४।७४) इति समासान्ते प्राप्ते "न पूजनात्" (पा० सू० ५।४।६९) इति निषेधः । यत्त्वनित्यत्वादिति प्राचोक्तम् , तत्प्रामादिकम् । "द्व्यन्तरुपसर्गेभ्यः" (पा०सू०६।३।९७)

त्वात् । विसर्गे तु नानुनासिकः 'अप्रगृह्यस्य' इति पर्युदासेनाक्षरसमाम्नायिकेष्वेव तत्प्रवृत्तेः । ङषयोरिति । षकारद्वित्वं "शरः खय" (का०वा०) इत्यनेन । भाष्यव्यतिरिक्तमते इति । भाष्यमतेऽचः परो यो झलित्यर्थेन प्रकृते ऽचः परझल्त्वजातेरभावान्नुमोऽप्राप्तेरेव चैतान्यसाधून्येवेति भावः । उपपत्त्यभावादिति । नियमे मानाभावादिति भावः ।

प्रामादिकमिति । शास्त्रेणैव सिद्धेरिति भावः ॥

इति हलन्ता नपुंसकलिङ्गाः ॥

पूजेति । विसर्गस्याकारोपरिपाठेनाण्त्वादनुनासिकापत्तिं वारयति—विसर्गेत्विति । भाष्यव्यतिरिक्तमित्यनेन भाष्यासम्मतत्वमुक्तन्तदुपपादयति—भाष्यमत इत्यादिना । मूले—त्रिसप्तत्यधिकमिति । परममूलोक्तानि नवाधिकशतरूपाणि । न चेह षण्णामाधिक्यमिति शङ्क्यग्रन्थरीत्या षट् अष्टपञ्चाशदधिकानि प्रक्रियाप्रकाशे उक्तानि, एवं सङ्कलनयाऽष्टपञ्चाशतो रूपाणां वृद्धौ त्रिसप्तत्यधिकशतरूपाणि सम्पद्यन्त इत्यभिप्रायः । तावतामेव रूपाणां वृद्धिरित्यत्र प्रमाणाभावेन भवदुक्तासङ्ख्या अनुपपन्नेत्याशयेन दूषयति—अष्टापञ्चाशत इति । ननूक्तरीत्योपपत्तिः सम्भवत्येवेत्यत आह—नियमे इति । अष्टापञ्चाशत एव वृद्धिरिति नियमे मानाभाव इति भावः । प्रामादिकत्वे हेत्वनुक्तेर्न्यूनतेत्यत आह—शास्त्रेणैवेति ।

इति नपुंसकलिङ्गविवरणम् ।

इति तु न भवति । तत्रापि इति कृतसमासान्तस्यानुकरणमिति वक्ष्यमाणत्वात् । सुपुमांसीति । "पुंसोऽसुङ्" (पा० सू० ७।१।८९) इति सूत्रे सुटीति व्याचक्षाणस्य प्राचो मते शसि नतत्सिद्ध्येत् । औङि चातिव्याप्तिः । अस्माकं तु सर्वनामस्थान इति यथासूत्रं ब्रुवतां सर्वेष्टसिद्धिरिति भावः ॥

इति हलन्ता नपुंसकलिङ्गाः ॥

"स्वरादिनिपातमव्ययम्" (पा० सू० १।१।३७) ॥ स्वरादयो निपाताश्चेति समाहारद्वन्द्वः । स्वरिति—स्वर्गे परलोके च । अन्तरिति—मध्ये । प्रातरिति-प्रत्यूषे । पुनरिति-अप्रथमे विशेषे च । सुनुतर्-अन्तर्धाने । स्वराद्याः पञ्च रेफान्ताः । उच्चैस्-महति । नीचैस्-अल्पे । शनैस्-क्रियामान्द्ये । ऋधक्-सत्ये । वियोगशीघ्रसामीप्यलाघवेष्वित्यन्ये । ऋते-वर्जने । युगपदिति-एककाले । आराद्-दूरसमीपयोः । पृथक्-भिन्ने । ह्यस्-अतीतेऽह्नि । श्वस्-अनागतेऽह्नि । दिवा-दिवसे । रात्राविति-निशि । सायमिति-निशामुखे । चिरमिति—बहुकाले । मनाक्, ईषत्,—इमावल्पे । जोषं—सुखे, मौने च । तूष्णीमिति—मौने । बहिस्, अवस्--इमौ बाह्ये । समयेति-समीपे मध्ये च । निकषेति--अन्तिके । स्वयमिति-आत्मनेत्यर्थे । वृथेति—व्यर्थे । नक्तमिति-रात्रौ । नञ्-निषेधे । हेनाविति-निमित्ते । इद्धेति-प्राकाश्ये । अद्धा इति-स्फुटावधारणयोः, तत्त्वातिशययोरित्येके । सामीति-अर्द्धजुगुप्सयोः । वत्-"तेन तुल्यम्" (पा० सू० ५।१।११५) इत्यादिभिर्विहितो वतिप्रत्ययः । यस्तु "उपसर्गाद्धात्वर्थे" इति विहितः स नेह गृह्यते, 'यदुद्वतो निवतो यासि' । सना सनत्-इत्येते नित्ये । उपधेति-भेदे । तिरस्-अन्तर्धौ तिर्यगर्थे परिभवे च । अन्तरेति-मध्ये विनार्थे च । अन्तरेणेति-वर्जने । ज्योगिति-काले भूयस्त्वे प्रश्ने शीघ्रार्थे सम्प्रत्यर्थे च । कमिति-वारिमूर्द्धनिन्दासुखेषु । शम्-सुखे । सहसेति—आकस्मिकाविमर्शयोः । विनेति-वर्जने । नानेति-अनेकविनार्थयोः । स्वस्तीति-मङ्गले । स्वधा-पितृदाने । अलं-भूषणपर्याप्तिशक्तिवारणनिषेधेषु । वषट् वौषट् श्रौषट् एते-हविर्दाने । अन्यदिति-अन्यार्थे । अस्तीति-सत्तायाम् । उपांश्विति-अप्रकाशोच्चारणरहस्ययोः । क्षमेति-क्षान्तौ । विहायसेति-वियदर्थे । दोषेति-रात्रौ । मृषा, मिथ्येत्येतौ—वितथे । मुधेति-व्यर्थे । पुरेति-अविरते चिरातीते भविष्यदासन्ने च । मिथो

इत्यादिभिरिति । आदिना "तत्र तस्येव" (पा०सू० ५।१।११६) "तदर्हम्" (पा०

मिथस् एतौ-रहस्सहार्थयोः । प्रायस् इति-बाहुल्ये । मुहुस्-पुनरर्थे । प्रवाहुकं-समकाले|सिद्धार्थे च । प्रवाहिकेति पाठान्तरम् । आर्यहलमिति-बलात्कारे । शाकटायनस्तु-आर्येति-प्रतिबन्धे, हलमिति-प्रतिषेधविवाद-योरित्याह । आभीक्ष्णमिति-पौनःपुन्ये । साकं, सार्द्धमेतौ-सहार्थौ । नमस्-नतौ । हिरुक्-वर्जने । धिक्-निन्दाभर्त्सनयोः । अम्-शैघ्र्येऽल्पे च । आम्-अङ्गीकारे । "किमेत्तिङव्यय" (पा० सू० ५।४।११) इति "का-म्प्रत्ययात्" (पा० सू० ७।३।४४) इत्यादिभिश्च विहितः प्रत्ययोऽपीह गृह्यते इत्येके । पपाचतराम् । कारयामास । प्रताम्-ग्लानौ । प्रशान्-समानार्थे । प्रतान्-विस्तारे । मा माङ् एतौ—शङ्कानिषेधयोः ।

आकृतिगण इति ॥ तेनान्येऽपि ज्ञेयाः । तथा हि-कामं-स्वा-च्छन्द्ये । प्रकाममिति-अतिशये । भूय इति-पुनरर्थे । साम्प्रतमिति-न्या-य्ये । परमिति-किन्त्वर्थे । साक्षात्-प्रत्यक्षे । साचि-तिर्यगर्थे । सत्यमि-ति-अर्द्धाङ्गीकारे । मङ्क्षु आशु एतौ-शैघ्र्ये । सम्वत्-वर्षे । अवश्यं-नि-श्चये । सपदि-शैघ्र्ये । बलवदिति-अतिशये । प्रादुस् आविस् इति-प्रकाशे । अनिशं नित्यं नित्यदा अजस्रं सन्ततं एते-सातत्ये । उषेति-रात्रौ । रो-दसी-द्यावापृथिव्यर्थे । ॐ—इत्यङ्गीकारे ब्रह्मणि च । भूरिति-पृथिव्याम् । भुव-इत्यन्तरिक्षे । झगिति-झटिति । तरसा इति-शैघ्र्ये । सुष्ठु-प्रशं-सायाम् । दुष्ठु-अतिकष्टे । सु-पूजायाम् । अह-आश्चर्ये । कु इति-कुत्सि-तेषदर्थयोः । अञ्जसा-तत्त्वशीघ्रार्थयोः । मिथु इति-द्वावित्यर्थे । भाजक् इति-शैघ्र्ये । चिराय चिररात्राय चिरस्य चिरं चिरेण चिरात् इत्येते-चिरार्थकाः । अस्तमिति—विनाशे । आनुषक्-आनुपूर्व्ये । अनुषक्-अनु-माने । अम्नस्-शीघ्रसाम्प्रतिकयोः । स्थाने इति-युक्ते । वरमिति-ईष-दुत्कर्षे । सुदि-शुक्लपक्षे । वदि-कृष्णपक्षे इत्यादि ।

वेति—समुच्चयादिषु । 'वा स्याद्विकल्पोपमयोरिवार्थेऽपि समुच्चये' । हेति—प्रसिद्धौ । अहेति—पूजायाम् । एवेति—अवधारणेऽनवक्लृप्तौ च । एवमिति—उक्तपरामर्शे । नूनमिति-निश्चये तर्के च । शश्वदिति—पौनःपुन्ये नित्ये सहार्थे च । युगपदिति-एककाल्ये । भूयस्—पुनरर्थे आधिक्ये च । कूपदिति—प्रश्ने प्रशंसायां च । कुविदिति-भूत्यर्थे, प्रशं-सायां च । नेदिति—शङ्काप्रतिषेधविचारसमुच्चयेषु । चेदिति—यद्यर्थे । चण्—अयं चेदर्थे णित् । समुच्चयादौ त्वननुबन्धः । कच्चिदिति—

सू० ६।१।११७) । इत्येक इति । अत्राव्ययबीजं "किमेत्तिङ्" (पा० सू०५।४।११) इति विहितस्य "तद्धितश्च" (पा० सू० १।१।३८) इत्यनेन सिद्धिः "कास्प्रत्ययात्" (पा० सू०३।१।२९) इति विहितात्परस्य "आम" (पा० सू० २।४।१) इत्यनेन

तदर्हमिति । अस्य अनयोर्ग्रहणमिति शेषः । विहितस्येति । आम इति शेषः । आम इति ।

इष्टप्रश्ने । यत्रेति—अनवक्लृप्त्यमर्षगर्हाश्चर्येषु । नावकल्पयामि न मर्षये गर्हे आश्चर्यं वा यत्रभवान् वृषलं याजयेत् । नहेति—प्रत्ययारम्भे । हन्तेति—हर्षे विषादे अनुकम्पायां वाक्यारम्भे च । माकिः माकिं नकिरिति—त्रयोऽपि वर्जने ।

माङ्नञौ स्वरादिषु उक्तौ । इह पाठस्तु निपातत्वार्थः । तेन आद्युदात्तत्वं सिद्ध्यतीति प्राञ्चः । तच्चिन्त्यम् । फिट्स्वरेणापीष्टसिद्धेः । यदप्याहुः—सत्त्ववचनानामपि अव्ययसंज्ञार्थः स्वरादिपाठ इति तदपि चिन्त्यम् । लक्ष्मीवाचकस्यापि माशब्दस्याव्ययत्वापत्तेः । तस्मादुभयत्र पाठे फलं चिन्त्यम् ।

यावत् तावत्, एतौ—साकल्यावधिमानावधारणेषु । साकल्ये यावत् कार्यं तावत् कृतम् । अवधौ—यावत् गन्तव्यं तावत्तिष्ठ । माने—यावद्दत्तं तावद्भुक्तम् । अवधारणे—यावदमन्त्रं ब्राह्मणानामन्त्रयस्व । त्वै—विशेषवितर्कयोः । द्वै—वितर्के । न्वै इति—पाठान्तरम् । रै—दाने; अनादरे च । रै—करोति ददातीत्यर्थः । त्वं रै किं करिष्यसि । श्रौषट् वौषट् एतौ—हविर्दाने । स्वाहा—देवताभ्यो दाने । स्वधेति—पितृभ्यः । श्रौषडादीनामनेकाचामुभयत्र पाठः स्वरभेदार्थः । तुमिति—तुङ्कारे । गुरुं तुङ्कृत्य हुंकृत्य । तथाहि—निदर्शने । खलु—निषेधे वाक्यालङ्कारे निश्चये च । किलेति—वार्त्तायामलीके च । अथेति—मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्नकार्त्स्न्याधिकारप्रतिज्ञासमुच्चयेषु । अयं स्वरादिरपि । तेन मङ्गलवाचकस्य सत्त्वार्थत्वे ऽप्यव्ययत्वं सिद्ध्यति । तथा च श्रीहर्षः—

उदस्य कुम्भीरथ शातकुम्भजाश्चतुष्कचारुत्विषि वेदिकोदरे ।
यथाकुलाचारमथावनीन्द्रजां पुरन्ध्रिवर्गः स्नपयाम्बभूव ताम् ॥

अत्र हि अथ स्नपयाम्बभूवेत्यस्य मङ्गलं स्नपनं चकारेत्यर्थः । निपातस्तु स्वरूपेणैव मङ्गलं मृदङ्गध्वनिवत् । सुष्ठु—स्वरभेदार्थः पाठः । स्मेति—अतीते पादपूरणे च । आदहेति—उपक्रमहिंसाकुत्सनेषु ।

अवदत्तामिति । इहानुपसर्गत्वात् "अच उपसर्गात्तः" (पा० सू० ७।४।४७) इति न भवति । अहमिति—सुबन्तप्रतिरूपकम् । एतेन 'गेयेकेन विनीतौ वाम्' इति व्याख्यातम् । युवामर्थे हि वामित्यव्ययम् । अस्तीति—तिङन्तप्रतिरूपकम् । एवमस्मीति—अहमर्थे । त्वामस्मि वच्मि । आहेति—उवाचेत्यर्थ । आसेति—बभूवेत्यर्थ, इत्यादि ।

लुक्सद्भस्तस्य तत्वे फलाभाव इति । अनुपसर्गत्वादिति । अवदत्तं चेत्यादि भा-

---

लेरिति तत्र नानुवर्तत इति भावः । तस्य—तद्धितस्यामः । तत्वे—अव्ययत्वे, चण् अयच्चेदथ णिदिति मूले उक्तम् । "निपातैर्यद्यदि" इति सूत्रेऽस्य ग्रहणम् । अवेत्यस्य प्रादिपठितावशब्दसमा-

अ इति–सम्बोधनेऽधिक्षेपे निषेधे च । आ इति–वाक्यस्मरणयोः । इ इति–सम्बोधनजुगुप्साविस्मयेषु । ई उ ऊ ए ऐ ओ औ–सम्बोधने । पशु—सम्यगर्थे । पशु मन्यमानाः । शुकं–शैघ्र्ये । यथाकथाचेति–अनादरे । पाट प्याट् अङ्ग हे है भो अये एते–सम्बोधने । घेति–हिंसाप्रातिलोम्यपादपूरणेषु । विषु–नानार्थे । एकपदे इति–अकस्मादित्यर्थे । पुत्–कुत्सायां हेतौ । आत–इतोऽपीत्यर्थे । **आकृतिगण इति** । तद्यथा—यत् तत् इति–हेतौ । आहोस्वित्–विकल्पे । सिम–सर्वतोभावे । कं–पादपूरणे । सुकम्—अतिशये । अनुकम्–वितर्के । शम्बट्–अन्तःकरणे आभिमुख्ये च । व–पादपूरणे इवार्थे च । दिष्ट्येति–आनन्दे । चटु चाटु–प्रियवाक्ये । हुमिति–भर्त्सने । इवेति–सादृश्ये । अद्यत्वे इति–इदानीमित्यर्थे इत्यादि ।

अत्रेदमवधेयम्—स्वरादिचाद्योराकृतिगणत्वाविशेषेऽपि येषां निपातस्वरो दृष्टस्ते चादिषु । अन्ये स्वरादिषु । स्वरद्वयभाजस्तूभयत्र बोद्धयाः । यथा उतशब्दः स्वरादिषु 'ईड्यो नूतनैरुत' इत्यन्तोदात्तप्रयोगात् । यत्तु उतशब्दस्य स्वरादितामुक्त्वा निपातस्वरमाशङ्क्यान्तोदात्तनिपातनमाश्रित्य समादधुस्तद्भ्रमसात् । स्वरादेर्निपातत्वात् । अन्तोदात्तत्वनिपातनैयर्थ्याच्च । यदपि काशिकायामुक्तम्–स्वर् शनैस् ऋधक् दिवा वृथा नक्तमित्यादयोऽन्तोदात्ता इति । यच्च सनत् सनात् एवमादाय आद्युदात्ता इति । तत्सर्वं प्रामादिकम् । लक्ष्यविसम्वादान्निर्मूलत्वाच्चेति शब्दकौस्तुभे प्रपञ्चितम् ॥

ष्ये तकाराकरणेन गुणभूतोपसर्गत्वबाधो बोध्यत इति भावः । यदपीति । स्वरादीनुपक्रम्यान्तोदात्ताः पठ्यन्त इति काशिकायाम् । प्रामादिकमिति । "न्यङ्स्वरौ स्वरितौ" (फि० सू०) इति फिट्सूत्रेण स्वरितत्वात् । 'सनाच्च होता नव्यः तिरः पुरुचिदश्विना' इत्यादौ सनात्तिरसोरन्तोदात्तपाठाच्च । निर्मूलत्वाच्चेति । आद्युदात्त—प्रापकशास्त्राभावादिति भावः ।

नानुपूर्वीकत्वेऽप्युपसर्गत्वाभावे मानमाह–अवदत्तमित्यादि । गुणभूतेति । "अच उपसर्गात्त" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिनिमित्तांशविशेषणीभूतेत्यर्थः । क्रियायोगसत्वेनोपसर्गत्वेऽपि तत्वस्य भाष्यकारीयप्रवृत्तिरिति यदि ब्रूषे, तदा तत्त्वस्य विधेयत्वेन प्राधान्यात्तस्या बाधोऽनुचित इति गुणबाध एवोचित इति भावः । स्वरादीनिति । अत्र स्वरादिशब्दा मूलपठितस्वरादिसमुदायपरः, तेन पुनः शब्दस्य निरासः । यदुक्तं लक्ष्यविसम्वादादिति तस्य लक्ष्यविसम्वादस्य बोधनायाह–न्यङ्स्वराविति । एतेन स्वरशब्दस्य स्वरितत्वविज्ञानेनान्तोदात्ता इत्ययुक्तमिति भावः । इदमुपलक्षणं 'हन्तरिक्षमथो' स्वरितस्य प्रयोगोऽपि बोध्यः । अन्ये लक्ष्यविसम्वादमाह—सनादिति । शास्त्राभावादिति । एतेन निपातनेन कल्पनायान्दृढतरमानसत्वे साधुत्वमिति दर्शितम् ।

"तद्धितश्चासर्वविभक्तिः" (पा०सू०१।१।३८) ॥ **सर्वेति** । वचनत्रयात्मिकेत्यर्थः । **नेति** । किं तु एकवचनमेवोत्पद्यत इति भावः । तद्धितः किम्, एकः द्वौ त्रयः । असर्वेत्यादि किम्, औपगवः ।

"कृन्मेजन्तः" (पा०सू०१।१।३९) ॥ **जविसे इति** । "तुमर्थे सेसेन्" (पा०सू० ३।४।९) इति असेप्रत्ययः । **पिबध्यै इति** । तेनैव शध्यैप्रत्ययः "पाघ्रा"(पा०सू०३।१।१३७) इति पिबादेशः । यत्त्वाहुः—कर्त्तरि शबिति । तद्भ्रमसात् । "अव्ययकृतो भावे" इति सिद्धान्तात् । अन्तग्रहणमौपदेशिकत्वप्रतिपत्त्यर्थम् । तेनेह न, आधये, चिकीर्षवे । लक्षणप्रतिपदोक्तसन्निपातपरिभाषाभ्यां सिध्यैतयोरनित्यत्वज्ञापनायेदम् ।

"क्त्वातोसुनकसुनः" (पा०सू०१।१।४०) ॥ **उदेतोरिति** । उत्पूर्वादिणो "भावलक्षणे स्थेण्कृञ्वदिचरिहुतमिजनिभ्यस्तोसुन्" (पा० सू०३।४।१६) । **विसृप इति** । "सृपितृदोः कसुन्" । (पा०सू०३।४। १७)। **आङ्ग्रहणमिति।** तथा च वार्त्तिकम्—"अव्ययादापो लुग्वचनानर्थक्यं लिङ्गाभावात्" इति । सूत्रस्योक्तिसम्भवस्तु "स्त्रियाम्" (पा० सू० ४।१।३) इति सूत्रे स्त्रीसमानाधिकरणादिति पक्षे गृहीत्वा बोद्धव्यः । स च न स्थितः । भूतमियं ब्राह्मणीत्याद्यवतिव्याप्तेः । अलिङ्गत्वे आथर्वणविद्यागतश्रुतिविरोधमाशङ्क्याह—**सदृशमिति** ।

सिद्धान्तादिति। व्यत्ययेन यगभाव इति भावः । अन्तग्रहणमिति। मेजभ्यां कृतो विशेषणात्तदन्तलाभे सिद्धे इत्यादिः । लक्षणेति । क्वचिद्वर्णग्रहणेऽपि तत्परिभापाप्रवृत्तिः । तत्राप्रवृत्तिज्ञापकं च तदनित्यत्वमात्रज्ञापकमिति भावः । भूतमिति । (१)भूतशब्दः चैतन्यवृत्तिर्नित्यनपुंसकस्तत्र पर्जन्यवल्लक्षणप्रवृत्त्याऽन्तरङ्गत्वात् ह्रस्वे शब्दान्तरसन्निधानोत्तरं टापि 'लक्ष्ये लक्षणस्य' इतिन्यायेन न पुनर्ह्रस्व इति भावः ।

इत्यव्ययानि ॥

ननु यदि शध्यैप्रत्ययो भावे भवति; तदा "सार्वधातुके यक्" इत्यस्यापत्तिरत आह—व्यत्ययेनेति । यत्तु शप्यपि "पुगन्तम्" इति गुणापत्तिमाशङ्क्य व्यत्ययेन गुणाभाव इति, तन्न । भावे प्रत्ययसत्त्वेन शपः प्राप्तेरेवाभावात् । नन्वन्तग्रहणस्य वैयर्थ्ये सति ज्ञापकता वाच्या, असत्त्वे तु कुत इत्यत आह—मेजभ्यामिति । लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया वर्णग्रहणेऽपि प्रवृत्तेर्भाष्यसम्मतत्वान्मूलं युक्तमेवेत्याह—क्वचिदिति । वर्णग्रहणे तस्याः परिभाषाया अप्रवृत्तिमभ्युपेत्याह—सन्निपातेति । भूतमियम् । इत्यत्र भूतशब्दः स्त्रियाङ् क्लीबे वा, आद्ये भूतेयमिति स्यात्, अन्त्ये स्त्रीसमानाधिकरणादिति पक्षे टाप्यपि नपुंसकह्रस्वत्वेनेष्टसिद्धिर्भविष्यतीत्यत आह—भूतशब्द इति । पौतन्यम्पूतनाया भावः पूतनावृत्त्यसाधारणो धर्मः 'सामान्ये नपुंसकम्' धर्मधर्मिणोश्चाभेदेन ब्राह्मणीपदेन सामानाधिकरण्यम् । अन्तरङ्गत्वादिना । टाबपेक्षयेत्यादिः । लक्ष्य इति । विकारस्यानुपूर्व्यैकेन लक्ष्यभे-

---

प्र० (१) एको विष्णुर्महद्भूतमित्यादौ यथा ।

लिङ्गकारकेति । विभक्तिवचनशब्दौ कारकसंख्यापराविति भावः । यथा वाचेति । परिगणनमिदमित्येके । अन्ये तूदाहरणमात्रमित्याहुः । वगाह इति । आदिरेवाकारो लुप्यते । नान्त्यः, अपिना साहचर्यात् ॥

इत्यव्ययानि ॥

अथ स्त्रीप्रत्ययाः ।

खट्वेति । "अशूप्रुषिलटिखटिकणिविशिभ्यः क्वन्" (उ० सू०) । पञ्चाजीति । न च तदन्तविधिविरहादेव टाब्नेति वाच्यम् । अमहत्पूर्वग्रहणेनानुपसर्जनाधिकारेण(१) च स्त्रीप्रत्ययेषु तदन्तविधिज्ञापनात् । मूषिकेति । "वृश्चिकृषोः किकन्" (उ० सू०) इत्यधिकारे "मुषे-

---

अनुपसर्जनाधिकारेण चेति । तस्य हि बहुकुरुचरा व्यावर्त्या । एवं च "वनो र च" (पा० सू० ४।१।७) इत्यत्रेवात्रापि तदन्तविधिरिति भावः ।

ऽभावादिति भावः । आदिना—ब्राह्मणीभिर्दारैरित्यस्य सङ्ग्रहः ।

इत्यव्ययानां विवरणम् ।

तस्य हि—अनुपसर्जनाधिकारस्य हि । हिशब्द एवार्थः । एतेनापिशलिना प्रोक्तमधीते आपिशलमिति न व्यावर्त्यम्, प्रोक्ताणः स्त्रियामवर्तमानात् । अध्येत्रणस्तु लुप्तः । अध्येत्रर्थगतस्त्रीत्वमादाय श्रूयमाणान्तरप्रत्ययस्तु न । स्त्रियामित्यस्य गृह्यमाणविशेषणत्वात् । काशकृत्स्निना प्रोक्ता मीमांसा काशकृत्स्नी तामधीते काशकृत्स्ना ब्राह्मणी । अत्राध्येत्रर्थकस्याणो लुकापहारे "लुकद्धित" इति स्त्रीप्रत्ययस्यापि 'लक्ष्ये लक्षणम्' इति न्यायेन पुनर्न ङीबिति नान्यथ्य वर्तकत्वेन तदधिकारचारितार्थ्यमिति ध्वनितम् । एवञ्च—बहुकुरुचरेत्यस्य तदन्तविधिम्बिना ऽनुपपन्नत्वे च । वनोरचेति । सूत्रे तदन्तविधेः

प्र० (१) 'शूद्रा चामहत्पूर्वा' इति वार्तिकस्याग्रे प्रत्याख्यास्यमानतयाऽऽह—अनुपसर्जनाधिकारेण चेति । नचानुपसर्जनाधिकार आचारक्विबन्तप्रकृतिककर्तृक्विबन्ते ङीबादिवारणाय आवश्यक इति वाच्यम् । एतज्ज्ञापकपरभाष्यप्रामाण्येन तेषां स्त्रियामनभिधानात् । तेन अनडुह्शब्दस्य उशब्देन षष्ठीसमासे तस्मादाचारक्विबन्तात्कर्तरि क्विपि अतो लोपे अनडुह् इत्यादिभ्यो न ङीप् । एवं बहुशब्दस्य उशब्देन समासे ततोऽपि "बह्वादिभ्यश्च" इति ङीष्वारणाय अनुपसर्जनाधिकारस्यावश्यकत्वज्ञापकपरभाष्यानुपपत्त्याऽनभिधानं बोध्यम् । पञ्च स्त्रीगोण्यकयो धनं यस्य स पञ्चगवधन इत्यत्र टजन्तस्य प्रातिपदिकत्वाभावान्न ततो ङीपः प्राप्तिः । एवं आपिशलिना प्रोक्तमधीते आपिशला स्त्री इत्यत्रापि न ङीपः प्राप्तिः । प्रोक्तार्थकाणः स्त्रियामवर्तनात् । अध्येत्रर्थकाण् तु लुप्त एव । न च प्रत्ययलक्षणम् । अण् योऽकार इति व्याख्यानेन वर्णप्राधान्यात् प्रत्ययलक्षणाप्रवृत्तेः । अध्येत्रर्थगतस्त्रीत्वमादाय प्रोक्ताणनिमित्तकस्य तु न प्राप्तिः । स्त्रियामित्यस्य गृह्यमाणविशेषणत्वेन तस्याण एतत्स्त्रीत्वेऽविद्यमानत्वात् । अत एव काशकृत्स्निना प्रोक्तां मीमांसामधीते काशकृत्स्ना स्त्री इत्यत्रापि न ङीप् । तस्माद्बहुकुरुचरेत्येव व्यावर्त्यम् । तस्य च तदन्तविधिज्ञापनं विना व्यावर्त्यत्वासिद्धेः तदन्तविधिज्ञापकताऽऽवश्यिका ॥

दीर्घश्च" इति किकनि इकारमध्यो मूषिकशब्दः। यस्तु मूष स्तेये इति दीर्घोपधात्संज्ञायां क्वुनि मूषकशब्दो माधवेनोक्तस्ततोऽप्ययं टाप्। "प्रत्ययस्थात्" (पा० सू० ७।३।४४) इतीत्वमिति तु विशेषः। यत्तु क्वुनन्तोऽसौ अजादिगणे पाठं न प्रयुङ्क्ते। तस्य जातिलक्षणङीष्बाधनार्थत्वात्। संज्ञायाश्चाजातित्वादित्याहुः। तच्चिन्त्यम्। व्याघ्रीत्यादिवत् संज्ञात्वेऽपि जातित्वानपायात्।

भस्त्राफलेति। भस्त्रेव फलानि यस्या इति विग्रहः। **ञिफला विशरणे** इति धातोः। एतच्च फलनिष्पत्ताविति धातौ माधवग्रन्थे स्थितम्। भाष्ये तु प्रायेण दीर्घ एव पठ्यते।

प्रत्यक्पुष्पेति। "पाककर्ण" (पा०सू०४।१।६४) इत्यादिसूत्रस्थभाष्यवार्तिकपर्यालोचनयेदमुक्तम्। तेन सत्प्राक्काण्डेति पाठो नादर्तव्यः।

शूद्रा चेति। शूद्रशब्दष्टापमुत्पादयति जातिश्चेत्। महत्पूर्वस्तु न। जातिश्चेदितीहापि सम्बध्यते। **पुंयोगे त्विति**। पुंयोगो दाम्पत्यरूप एवेति न नियमः, किं तु जन्यजनकभावोऽपि। तेन 'वैश्याशूद्रयोस्तु राजन्यान्माहिष्योग्रौ सुतौ स्मृतौ' इति सिद्धम्। **महाशूद्रीति**। 'आभीरी तु महाशूद्री जातिपुंयोगयोः समा' इत्यमरः। अत्रेदमवधेयम्—अजादिगणे शूद्रेत्येव पाठ्यम्। जातिरिति व्यर्थम्। मुख्ये कार्यसम्प्रत्ययाज्जातिलक्षणो ङीषेव बाधिष्यते। पुंयोगे हि गौणी वृत्तिः।

जातित्वानपायादिति। क्वुनादिविधौ संज्ञापदेन रूढिरेव गृह्यते, न तु शब्दप्रवृत्तिनिमित्तकत्वरूपं संज्ञात्वं गृह्यते। अत एव "घः संज्ञायाम्" (का०वा०) इत्यादिना व्याघ्रादिसिद्धिरिति दिक्। **गौणी वृत्तिरिति**। लाक्षणिकत्वापरपर्यायं गौणत्वमित्यभिमानेनेदम्। सदृशलाक्षणिकत्वमप्रसिद्धत्वमेव वा गौणत्वम्। गौणमुख्यन्यायश्च

"वनोरच" इति सूत्रे स्पष्टमुक्तत्वात्तस्य दृष्टान्तता। ननु संज्ञाशब्दस्थले शब्दस्वरूपमेव प्रवृत्तिनिमित्तम्, न जातिरिति मूषकशब्दस्य संज्ञायां व्युत्पादितस्य कथं जातिवाचकत्वमत आह—क्वुनादीति। अत एव—संज्ञापदेन रूढिग्रहणादेव, सा च रूढिर्व्याघ्रत्वजात्यवच्छिन्न एवेति व्याघ्रीत्यस्य सिद्धिः। दिगिति। दिगर्थस्तु त्रयीशब्दानाम्प्रवृत्तिर्न सन्ति यदृच्छाशब्दा इति पक्षे सर्वेषां संज्ञाशब्दानां जातिशब्दत्वमेवेति तदा शङ्कैव नास्ति।

मूले—तेनेति। जन्यजनकभावरूपस्यापि पुंयोगस्य ग्रहणादेव यदि दाम्पत्यभावरूप एव पुंयोगो विवक्षितः स्यात्तदा वैश्याशूद्रयोरित्यनुपपन्नं स्यात्, या शूद्रेण विवाहिता सा राजन्येन विवाहिता न भवति माहिष्यादिव्यवहारश्च विवाहितायामुत्पन्नानामेव विवाहस्वेषविधिः स्मृततत्प्रकरणशेषात्। गौणी वृत्तिरिति। तथाच गौणमुख्यन्यायेन सिद्धे जातिरिति व्यर्थमिति भावः। ननु सादृश्याभावत्र प्रयोगस्तत्रैव गौणत्वव्यवहाराद्गौणीत्यनुपपन्नमत आह—लाक्षणिकत्वेति। अभिमानपदसूचितामरुचिं सूचयन् सिद्धान्तार्थमाह—सदृशेति। एवञ्च गौणमुख्यन्यायस्य नात्र विषयता। यत्र पुंयोगाज्जातिवाचकस्य शब्दस्य स्त्रियां वृत्तिस्तत्र तस्य शब्दस्यारोपेण प्रवृत्तेः स्वीकाराच्च वस्तुतः

अमहदित्याद्यपि व्यर्थम् । महाशूद्रशब्दो हि विशिष्ट एव जात्यन्तरे वर्तते । तत्रावयवस्यानर्थकतया शूद्रशब्दार्थसमवेतस्त्रीत्वाभावात् टापः प्रसङ्ग एव नास्ति । या तु महती शूद्रा तत्र महाशूद्रेतीष्यत एव ।

पदकार्य(१)विषयोऽत एवाजस्य स्त्रीत्वार्थेऽजेत्येवेति सिद्धान्ते तु जातिरित्यावश्यकमिति बोध्यम् । जात्यन्तर इति । ब्राह्मणादुग्रजातिकन्यायामुत्पन्ने आभीरजातावित्यर्थः । नृपात् शूद्रायामुत्पन्नोग्रजातिकन्या । न तु शूद्रत्वं तत्रास्ति । अत एव 'शूद्रसधर्माण-स्ते' इत्येव स्मृतिपूक्तं न तु शूद्रा इति । इष्यत एवेति । अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थं नैतदिति भावः । भाष्यवार्तिककारौ तु—शूद्रजातिवृत्तिमत्त्वेन तां जातिं तत्रारोप्य शूद्रशब्दप्रयोग इति शूद्रशब्दार्थसमवेतस्त्रीत्वस्य सत्त्वादस्त्येव टापः प्राप्तिरित्यमहत्पूर्वेति । शूद्रशब्दार्थसमवेतस्त्रीत्वेऽपि शूद्रशब्दादेव टाप्स्यान्न तु तदन्तादिति तदन्तविधिज्ञापकताऽपि भाष्योक्ता नासङ्गता । अत एव शङ्खेन मातृजात्यारोपणेव ब्राह्मणक्षत्रियवै-

शुद्रत्वजातिसत्वस्य शब्दप्रवृत्तिनियामकत्वमिति प्रकृते जातिरित्यस्याभावे टाप्स्यादिति जातिरित्यावश्यकमित्याशयः । गौणत्वमभ्युपेत्याप्याह—पदकार्येति । अत एव—वस्तुतः शूद्रत्वस्य महाशूद्रशब्दवाच्येऽसत्वादेव । स्मृतिपूक्तमिति । 'शूद्राणान्तु सधर्माणः सर्वे ऽपध्वंसजाः स्मृताः' इति । अपध्वंसः—शूद्राविवाह इति तद्व्याख्यातारः । नतु शूद्रा इति । वस्तुतः शूद्रत्वजातिशून्या इत्यर्थः । अत एव तेषां शूद्रकर्मणि नाधिकारः । मूले—यातु महती शूद्रेति । अत्र शूद्रशब्दः शूद्रत्वजातिविशिष्टायामेव महच्छब्दार्थस्तत्राभेदेन विशेषणम् , नतु समुदायस्य जात्यन्तरविशिष्टार्थाभिधायकत्वम् । नैतदिति । नामहत्पूर्वग्रहणमित्यर्थः । समासात्प्रागन्तरङ्गत्वात्प्राप्तस्य टापो वारणासम्भवात् । भाष्यवार्तिककाराविति । इति मन्येते इत्यत्रान्वयः । शूद्रजातिवृत्तिमत्वेनेति । शूद्रशब्दः शूद्रत्वात्मधर्मपरस्तद्बोधकस्य जातिपदेन सप्तम्यर्थबहुव्रीहिस्तस्य षष्ठ्यन्तस्य वृत्तिपदेन "षष्ठी" इतिसूत्रेण समासान्मतुपि त्वः प्रत्ययः वृत्तिशब्दश्च जीवनोपायपरः शूद्राणां यो जीवनोपायः स एवैषामित्यत्र मानन्तु 'शूद्राणान्तु सधर्माण' इति पूर्वोक्ता स्मृतिरेव । तथाच शूद्रसमानधर्मवत्त्वमूलकशूद्रत्वजात्यारोपविषयत्वेन तत्र शूद्रशब्दस्य प्रयोग इति भावः । टापः प्राप्तिरिति । महाशूद्राशब्द इति शेषः । अयम्भावः—यद्यपि "ब्राह्मणादुग्रकन्यायामाभीरो नामजायत" इत्यनेन संज्ञान्तरमेषामिति बोधितन्तथापि—

"आभीरीतु महाशूद्री जातिपुंयोगयोः समा" इति कोषेण महाशूद्रशब्दस्य तत्र वृत्तिर्बोध्यते । एवञ्च महाशूद्रशब्दः पङ्कजशब्दवद्योगरूढस्तत्र नतु केवलरूढः प्रवीणादिशब्द इव, इति शूद्रशब्दोऽप्यर्थवानेव अजहत्स्वार्थव वृत्तिरत्रस्त्येतिप्रसङ्गवारणायामहत्पूर्वस्यावश्यकमिति भावः । नन्वेवंसत्यमहत्पूर्वग्रहणस्य चारितार्थ्यात्तदन्तविधिज्ञापकता भाष्योक्ता कथं सङ्गच्छतामत आह—शूद्रशब्दार्थेति । अत एव—अनुलोमसङ्कराणाम्मातृजातिवृत्तित्वादेव । शंखेनेत्यस्य—इत्युक्तमित्यत्रान्वयः । मातृजात्यारोपणेति । मातरि वर्तमाना या जातिस्तस्या आरोपेणेत्यर्थः । प्रागुक्तशूद्रसधर्माण इति स्मृतिरारोपितशूद्रत्ववत्वं तत्र, नतु वास्तवं शूद्रत्वपत्वमिति बोधयितुम्प्रवृत्तेति भावः । "शूद्राचाम-

---

वि० (१) पदकार्यत्वञ्च—स्त्रीत्वानिमित्तकत्वे सति विभक्त्यनिमित्तकत्वम् । तत्र स्त्रीत्वानिमित्तकत्वे सति इत्यस्य फलम्—अजसदृशस्य स्त्रोत्वर्थ—'अजा' इति सिद्धिरिति ज्ञेयम् । ननु इदमेवजातिग्रहणं गौणमुख्यन्यायस्य पदकार्यविषयत्वे लिङ्गमितिचेत्, न । अप्रसिद्धसदृशलाक्षणिकानामेव गौणमुख्यन्याये गौणपदेन ग्रहणात् पुंयोगलक्षणगौणे टाबभावाय तस्य सार्थक्यात् ॥

क्रुञ्चेत्यादि । अयोऽमी हलन्ता इत्येके । 'क्रुञ्चानालभेत' 'उष्णिहककुभौ' इत्यादिप्रयोगमुदाहृत्यादन्ता अपि भाष्ये स्वीकृताः । पुंयोगेऽपीति । यदा ज्येष्ठादयः प्रथमजातादौ वर्तन्ते, तदा अदन्तत्वादेव टाप् सिद्धः । यदा तु ज्येष्ठस्य स्त्रीत्वादिविवक्षा तदा पुंयोगलक्षणो ङीष् प्राप्तः सोऽनेन बाध्यत इति सूचयितुमपिशब्दः । "मूलान्नञः" । नञः किम्, शतमूली । अमूलेति । ओषधिजातिरियम् ।

"उगितश्च" (पा० सू० ४।१।६) ॥ भवतीति । सर्वादिषु भवतु इत्युदित्पठितो 'भातेर्डवतुः' इति व्युत्पादितश्च । शत्रन्तात्तु ङीपि "शप्श्यनोः" (पा० सू० ७।१।८१) इति नित्यो नुम् ।

"वनो र च" (पा० सू० ४।१।७) ॥ सुत्वानामिति । सुयजोर्ङ्वनिप् । अतिधीवरीति । दधातेः क्वनिप् । शर्वरीति । शॄ-

---

श्यः क्षत्रियावैश्याशूद्रासूत्पन्नाः क्षत्रियवैश्यशूद्रा एवेत्युक्तम् । तत्र जातिरित्यस्याभावे पूर्वं जातिमात्रविवक्षया कुक्कुटा(१)ण्डवत् शूद्रशब्देन समासे ततः स्त्रीत्वविवक्षायाम् "अमहत्पूर्वं" (का०वा) इति निषेधेन टाप् न स्यादिति मन्यते इत्यन्यत्र विस्तरः ।

व्युत्पादितश्चेति । न्यासकृतेति शेषः । इदं व्युत्पादनमप्रामाणिकम् , भाष्यासङ्गतेः ।

दधातेः क्वनिबिति । "घुमास्था" (पा०सू०६।४।६६) इतीत्वम् । पावान

हत्पूर्वा जातिः" इत्यत्र शूद्रा जातिरित्येकं वाक्यम् । अमहत्पूर्वेति द्वितीयम् । जातिरिति । द्वितीयस्यापि शेषः । तत्र—द्वितीयवाक्ये । कुक्कुटाण्डवदिति । यथा "कुक्कुट्यादीनामण्डादिषु" इत्यनेन पुंवद्भावेन साधनीयप्रयोगाणाङ् कुक्कुटत्वजात्यवच्छिन्नस्याण्डमित्यर्थविवक्षया समासेन साधयित्वा तद्वचनमप्रत्याख्यातन्तथेत्यर्थः । शूद्रशब्देनेति । शूद्रत्वजातिमात्रविवक्षयेत्यादिः । ततः—समासोत्तरम्, पूर्वं शूद्रशब्दस्य प्रवृत्तिस्तु जात्यन्तरनिवृत्तितात्पर्याभिप्रायेण । अत्रापि स्त्रीत्वविवक्षायान्तु महती शूद्रा इत्यर्थोऽभिप्रेतः । टाम्नस्यादिति । महाशूद्रा इत्येव तत्रेष्यते "या हि महती शूद्रा महाशूद्रत्येव सा भवति" इति भाष्यात् द्वितीयवाक्ये जातिरित्यस्य सम्बन्धे तु न निषेधः, विशिष्टस्य जातिवाचकत्वाभावादिति भावः । अन्यत्र—उद्योतादौ । मूले—अदन्ता अपीति । अपिना हलन्तानां सङ्ग्रहः । भाष्ये—ङ्याप्सूत्रभाष्ये, एवञ्च गणे तन्त्रेणोभयोर्ग्रहणम् । तत्रादन्तानाङ्ग्रहणन्तु स्त्रीत्वविवक्षायाञ्जातिलक्षणङीष्बाधनार्थमिति भावः । भाष्ये–भवती, अतिभवती, महती, अतिमहतीति प्रयोग "उगितश्च" इति सूत्रे दृश्यते । यद्ययं व्युत्पन्न एव तदोगित्वस्य प्रत्ययमात्रसम्बन्धित्वेन 'प्रत्ययग्रहणपरिभाषया' अतिमहतीत्यत्र ङीन्नस्यादिति भवच्छब्दस्याव्युत्पन्नोगित्वं स्वीकार्यमिति व्युत्पादितश्चेत्यसङ्गतमत आह—न्यासकृतेति । भाष्यासङ्गतेरिति । उक्तरीत्या भाष्यविरोधादित्य-

---

वि० (१) अयम्भावः—पूर्वं स्त्रीत्वाविवक्षया कुक्कुटादीनाम् अण्डादिशब्दैः समासे समाहितरूपसिद्धिः । एवं प्रकृतेऽपि पूर्वंस्त्रीत्वाविवक्षया महच्छब्दस्य शूद्रशब्देन सह समासे निष्पन्नस्य महाशूद्रशब्दस्य जातिवाचकत्वाभावेन निषेधाऽप्राप्तया 'महाशूद्रा'इत्येव भवति । जातिग्रहणाभावे टापो निषेधाज्जातिलक्षणङीषि उक्तरूपानुपपत्तेः । नच जातिवाचकत्वाऽभावे ङीषोऽप्यसम्भव इति वाच्यम् । शूद्रशब्दस्य जातिवाचकत्वेन तदन्तान्ङीषो दुर्वारत्वात् ॥

धातोर्वनिप्। गुणे कृते हशन्तात्परत्वेऽपि हशन्ताद्विहितत्वाभावाद् ङी-ब्रयोर्निषेधो न। **अवावेति**। न्यासकारस्तु प्रायिकोऽयं निषेधः। तेन अवावरीत्याह। न त्वेतद्भाष्यादौ दृष्टम्। **पक्षे डाबिति**। तथा च द्विवचने बहुधीवर्यौ बहुधीवानौ बहुधीवे इति रूपत्रयं भवतीति भावः।

"टाबृचि" (पा० सू० ४।१।९) ॥ पूर्वेण प्राप्तस्य (१)ङीपोऽप-

इत्यस्य वनिपासिद्धिमाश्रित्य 'ईत्वमवकारादौ' इत्यस्य तत्रैव भाष्ये प्रत्याख्यानात् "स्थः क च" (पा०सू०३।२।७७) इति सूत्रभाष्यस्थे शंस्था इत्यत्र "अम्बाम्ब" (पा०सू०८।३।९७) इति सूत्रभाष्यस्थे सव्येष्ठा इत्यत्र च "स्यसिच्" इत्यतो वाग्रहणं मण्डूकप्लुत्याऽनुवर्त्य व्यवस्थितविभाषाश्रयणात्तदभावः। तत्र विजेवेत्यन्ये। अत एव "धीध्यायतेर्दधातेर्वा" इति "ध्यायतेः सम्प्रसारणम्" इति वार्तिकस्थं भाष्यं सङ्गच्छते। 'घुमास्था' (पा०सू०६।४।६६) इत्यत्र हलीत्यस्यानजादावित्यर्थात् प्रत्ययलक्षणसूत्रस्य नियमार्थत्वेऽपि प्रत्ययलक्षणकार्यं सुलभमिति दिक्। **निषेधो नेति**। "वनो न हश" इति वार्तिके विहितविशेषणस्येदमेव फलमिति भावः। **न त्वेतदिति**। अतोऽप्रमा-

---

र्थः। घ्वनिबिति। "अन्येभ्योऽपि दृश्यते" इत्यनेन भाषायामपि कनिप्प्रत्ययः। "ईत्वमवकारादौ" इति वार्तिकम्पावानिति प्रयोगसाधनायारब्धन्तद्विरोधात्कथं "घुमास्था" इतीत्वमित्याशङ्कायामाह—पावान इत्यस्येति। उपायस्योपायान्तरापकर्षकत्वादाह—स्थः कचेतीत्यादिना। तदभाव इति। इत्वाभाव इत्यर्थः। व्यवस्थितविभाषापरिगणितस्थल एवेत्याशयेनाह—तत्रेत्यादि। तत्र—शंस्थासव्येष्ठाशब्दयोः। "ईत्वमवकारादौ" इति वार्तिकप्रत्याख्यानस्य सिद्धान्तत्वन्द्रढयितुमाह—अत एवेति। तत्प्रत्याख्यानादेव, अत्र "दधातेर्वा" इत्युक्तिर्वार्तिकासत्त्व एव सङ्गच्छते। ननु धीरित्यत्र क्विपो लोपे हलादिक्ङित्परत्वाभावात्कथमीत्वम्, न च स्थानिवद्भावेन विशेषणतयाऽऽश्रयणात् प्रत्ययलक्षणसूत्रन्तु नियमार्थमत आह—घुमास्थेत्यत्रेति। अनजादावित्यस्य—अजादौ नेत्यर्थः। लक्षणायामानन्तुक(२)भाष्यमेव। वस्तुतस्तु "हलि" इतिसूत्रे न पाठ्यम्, "दीङो युडचि" इत्यतोऽचीत्यप्यनुवर्तनीयम् "न ल्यपि" इत्यतो मण्डूकप्लुत्या नेत्यस्यापि सम्बन्धश्च वाक्यभेदेन। तेन प्रसज्यप्रतिषेधलाभ इति बोध्यम्। नियमार्थत्वेऽपि। इत्यपिना विध्यर्थत्वपक्षसमुच्चयः। कार्यमिति। धीरित्यत्रेत्वरूपङ्कार्यमित्यर्थः। नन्वेवमपि क्विपस्त्वे "अनल्विधौ" इति निषेधात्कथन्तल्लाभ इतिचेत्, न। "नल्यपि" इतिनिषेधेनानुबन्धकार्येऽनल्विधाविति निषेधाप्रवृत्तेः। एवञ्च "ध्याप्योः सम्प्रसारणञ्च" इति वार्तिकमपि न कार्यम्। अत एवाह—दिगिति। ननु भाष्यकारादिभ्योऽधिकदर्शित्वन्तस्यास्त्वित्यत आह—अत इति। अप्रमाणम्। भाष्यासम्मतस्यार्थस्याप्रमाणत्वं

वि० (१) "शेषाद्विभाषा" (पा०सू० ५।४।१५४) इतिसूत्रस्थभाष्यरीत्या अस्यापवादत्वं न युक्तम्। पूर्वसूत्रस्य वैकल्पिकत्वेन तदभावेऽस्य सावकाशत्वात्। अत एव प्रत्याख्यानपरम्भाष्यं सङ्गच्छते। प्रत्याख्यानपक्षे "पादोऽन्यतरस्याम्" (पा०सू०४।१।८) इत्यनेन एकपदी एकपाद् इत्यपि ऋचि इष्यत एव। तथाच प्रत्याख्यानपक्षे एकपदी, एकपाद् एकपदा, इति रूपत्रयं भवति। तदेकवाक्यतया सूत्रकारमतेऽपि रूपत्रयसिद्धये "पादोऽन्यतरस्याम्" (पा०सू०४।१।८) इत्यतोऽन्यतरस्याम् ग्रहणं "टाबृचि" (पा० सू०४।१।९) इत्यत्रावश्यकम्। तेन उभयविकल्पे रूपत्रयं फलतीति न नव्यमते फलभेदः। अपवादवादिनस्तवमते तु फलभेदःस्यादिति सुधियो विभावयन्तु ॥

वि० (२) "धीध्यायतेर्दधाते र्वा" इतिभाष्यम् ॥

वादः । **असिद्धत्वादिति** । कार्यकालपक्षेणेदम् । यदि तु यथोद्देशं षट्संज्ञा यदि वा उपदेशकाले ष्णान्तेति व्याख्यानं तदा असिद्धत्वोपवर्णनं नोपयुज्यत इत्याहुः । वस्तुतस्तु यथोद्देशपक्षेऽपि असिद्धत्वमुपयुक्तमेव । एकदेशविकृतस्योपसंख्यानं हि स्थानिवत्सूत्रे पठ्यते । आदेशग्रहणसामर्थ्यात् "सर्वे सर्वपदादेशा" इत्याश्रित्य आनुमानिकोऽप्यादेशः स्थानिवदिति वा व्याख्यायते । उभयथाऽपि अल्विधौ न तत्प्रवृत्तिः । एतच्चाकरे स्पष्टम् । **बहुयज्वानाविति** । "न संयोगात्" (पा० सू० ६।४।१३७) इति निषेधान्नायमुपधालोपी । तेन "अन उपधालोपिन" (पा० सू० ४।१।२८) इति न प्रवर्तते ।

"डाबुभाभ्याम्" (पा० सू० ४।१।४३) ॥ ननु निषेधडापोर्वचनसामर्थ्यात् पर्यायः सिद्धः । सत्यम् । "अन्यतरस्याम्" इति योगो विभज्यते । तत्र "मनः" इति निवृत्तम् । अनो बहुव्रीहेर्डाब् वा स्यात् । ङीपा सह विकल्पलाभार्थमिदम् । "अन उपधालोपिन" (पा० सू० ४।१।२८) इति सूत्रं तु नियमार्थम् । अनो योऽसौ विकल्पः स उपधालोपिनो-

---

णमिति भावः ।

व्याख्यानमिति । "उपदेश इति वक्तव्यम्" (का०वा०) इति वदतो वार्तिककारस्येति भावः । **आनुमानिकोऽपीति** । "एरुः" (पा०सू०३।४।८६) इत्यनेन तेस्तोरनुमानादिति भावः । **एतच्चाकर इति** । अत्रारुचिबीजं तु षट्त्वं नाल्धर्म इति तदाश्रयविधीनां नाल्विधित्वमिति ।

सिद्ध इति । एवं चान्यतरस्याङ्ग्रहणं किमर्थमिति भावः । **ङीपेति** । "ऋन्नेभ्य" (पा०सू०४।१।५) इति विहितेन । **अनो योऽसौ विकल्प इति** । "अन्यतरस्याम्" इति विभक्तसूत्रेण प्राप्त इत्यर्थः । "अन" (पा०सू०६।४।१६७) इति सूत्रेऽपि 'अन्यतरस्याम्' इत्यस्य सत्त्वाद्विकल्पनियमलाभोऽन्यथा स नित्यार्थो वि-

---

सर्वसम्मतमिति भावः । "ष्णान्त" इति सूत्रेऽन्तशब्दोपादानेनोपदेशकाल इत्यस्य लाभ इत्येतद्दूषितमिति व्याख्यानमित्यसङ्गतमत आह—उपदेश इतीति । मूले—अल्विधाविति । विशेषणतयाऽलाश्रयके विधावित्यर्थः । नान्तत्वसामानाधिकरण्यविशिष्टसङ्ख्यावाचकत्वसामानाधिकरण्यविशिष्टषट्त्वस्य स्थानिवद्भावेनानयनञ्च सम्भवति नकारस्याल आश्रयणादिति भावः । नाल्धर्म इति । नान्तसंख्यावाचकत्वं षडिति संज्ञाप्रवृत्तावुपयोगि आदेशे आनयनन्तु षट्त्वमात्रस्य तस्य समुदायधर्मत्वान्नाल्विधित्वमिति भावः ।

मूले—वचनसामर्थ्यादिति । सूत्रत्रयकरणसामर्थ्यादित्यर्थः । यदि डापो नित्यत्वन्तदा 'मनो लोप् अनो बहुव्रीहेः' इत्येव वदेदिति भावः । एवञ्च—उक्तरीत्या तस्य सिद्धत्वे चेत्यर्थः । मूले—मन इति निवृत्तम् । योगविभागस्येष्टसिद्ध्यर्थत्वादिति शेषः । तेन दाम्नीति न प्रयोग इति भावः । "अन उपधा" इत्यस्य प्रागुपात्तत्वेन योऽसावित्येतच्छब्देन तस्य बोधनमिति भ्रमवारणायाह—अन्यतरस्यामितीति । ननु विभक्तसूत्रेण विकल्पसिद्धौ "अन उपधा" इत्यत्रान्यतरस्याङ्ग्रहणं व्यर्थमत आह—अन इति । सूत्र इति । विकल्पनियमलाभ इति । विकल्पस्य विभक्तसूत्रेण प्राप्तस्य

पिन एवेति। तथा च सुपर्वेत्यादौ अनुपधालोपिनि निषेधार्थमिदम्। बहुराज्ञीत्यादौ तु "ऋन्नेभ्य" (पा० सू० ४।१।५) इत्येव ङीप्। तेन बहुधीवरी सिद्ध्यति। "ऋन्नेभ्य" (पा० सू० ४।१।५) इति हि ङीपमनूद्य तत्सन्नियोगेन विधीयमानो रेफः प्रकरणान्तरस्थेन ङीपि कृते न सिद्ध्येत्। ननु "वनो र च" (पा० सू० ४।१।७) इति सूत्रमेव ङीब्रौ विधत्तामिति चेत्, न। उभयविधौ गौरवात्। किंचैवं ङीपि निषिद्धे रोऽपि

धिरेव स्यादिति भावः। स उपधेति। स उपधालोपिनोऽनुपसर्जनस्य बहुव्रीहेरित्यर्थः। निषेधार्थमिति। योगविभागेन पक्षे प्राप्तस्य "ऋन्नेभ्य" इति ङीप् इत्यर्थः। इत्येव ङीबिति। नियमशास्त्राणां निषेधमुखेन प्रवृत्तिरित्यभिमानेनेदम्। तेनेति। "अन उपधा" (पा०सू०४।१।२८) इत्यस्य नियमत्वेनेत्यर्थः। ऋन्नेभ्य इति। अस्यान्यथेत्यादिः। "अन उपधा" (पा०सू०४।१।२८) इत्यस्य विधायकत्वे इति तदर्थः। प्रकरणान्तरस्थेनेति। तेनानन्तरत्वं बोधितम्। गौरवादिति। मम तु "ऋन्नेभ्य" (पा०सू०४।१।५) इति प्राप्तङीपमनूद्य तत्सन्नियोगेन रभावमात्रविधायकं तदिति भावः। ननु "वनो र च" (पा०सू०४।१।७) इत्यस्योभयविधायकत्वे "अनो बहुव्रीहेः" (पा०सू०४।१।२७) इत्यनन्तरत्वादस्य निषेधकमुत येनेति न्यायेन "ऋन्नेभ्य" इत्यस्य, नाद्य इत्याह—किं चेति। "अन उपधा" (पा०सू०४।१।

नियमलाभ इत्यर्थः। अन्यथा—तत्र सूत्रेऽन्यतरस्यामित्यस्याभावे। तस्य सूत्रस्यानुपसर्जनाधिकारे पाठादाह—अनुपसर्जनस्य। बहुव्रीहेरिति। अत्रानुपसर्जनग्रहणस्य बहुव्रीहिविशेषणत्वाद्बहुनि दामानि सन्ति येषु तानि बहुदामानि बहुदामान्यतिक्रान्ता नगरी अतिबहुदामेत्यत्र ङीन्न। नच शेखरेऽनुपसर्जनादित्यनुवृत्तमप्यत्र न सम्बध्यते, तस्य गृह्यमाणविशेषणतया गृह्यमाणस्य चान्नन्तबहुव्रीहावनुपसर्जनस्यासम्भवादित्युक्तन्तदेवं सति विरुध्येतेति वाच्यम्, तस्य ग्रन्थस्य भाष्यकाराभिधानसंवादित्वात्। अत एव तत्रस्यशेखर एव स्वोक्त्युपष्टम्भाय ध्वनितञ्चेदं "वनोरच" इतिसूत्रभाष्ये तत्र हि—"अनो बहुव्रीहेः" इत्यनन्तरम् "उपधालोपिनोवा"इति न्यासो दर्शित इत्युक्तम्। अत्रत्यमनुपसर्जनस्येत्यस्य सम्बन्धेन व्याख्यानन्तु मूलकारतात्पर्यवर्णनपरमता न विरोध इति। निषेधार्थमित्यत्र प्रतियोग्याकाङ्क्षायामाह—योगविभागेनेति। निषेधार्थकमित्यस्य। निषेधतात्पर्यकमित्यर्थः। यथाश्रुताभिप्रायेणाह—नियमशास्त्राणामिति। "अन उपधा" इत्यस्य विध्यर्थत्वे बहुधीवरीत्यत्र योगविभागमात्रेण "ऋन्नेभ्य" इत्येतद्विषयतः न सिध्यतीत्यत आह—अन उपधेत्यस्येति। अयमभिसन्धिः—विभक्तान्यतरस्यामित्यनेन "ऋन्नेभ्य" इत्यस्यैव पक्षे प्रवृत्तिरभ्यनुज्ञायते "अन उपधा" इति तु तस्यानुवादः। एवञ्च "ऋन्नेभ्य" इति सूत्रविहितङीबनुवादेन विहितो रेफादेशः सिध्यति। 'बहुव्रीहौ वा' इति तु न वक्तव्यमिति शेषभूतान्यथेत्यस्यार्थमाह—अन उपधेति। तेन—प्रकरणान्तरस्थत्वकथनेन। अनन्तरत्वमिति। "अन उपधा" इत्यस्येति शेषः। मम तु—अन्यतरस्यामित्यस्य "ऋन्नेभ्य" इति सूत्रप्राप्तङीप उपजीवकत्ववादिनो मम तु। न केवलमस्मिन्पक्षे लाघवमेव फलं किन्तु फलान्तरमपीत्याह—वनोरचेत्यादिना। अनन्तरत्वात्—अनोबहुव्रीहेरित्यस्य ङीप्प्राप्तियोग्यविधिसूत्राव्यवहितभिन्नत्वात्। मूले—निषिद्धे रोऽपीति। अपिशब्दो निषिद्ध इत्यनन्तरम्बोध्यः। "वनोरच" इतिसूत्रविहितस्य ङीपो निषेधे तत्सन्नियोगशिष्टस्य रेफादेशस्याप्रवृत्तौ प्रकरणान्तरस्थेन "अन उपधा" इत्यनेन ङीप्यपि रो दुर्लभ इति योजना। ननु बहुधीवरीत्यत्र "बहुव्रीहौ वा"

दुर्लभः । सन्नियोगशिष्टत्वात् । भाष्ये तु सूत्रभङ्गेन समाहितम् । तद्यथा—"अनो बहुव्रीहेः" (पा० सू० ४।१।१२) इत्यस्यानन्तरमुपधालोपिनो वेति सूत्रमस्तु । "अन उपधा" (पा० सू० ४।१।२८) इत्यादिप्रदेशान्त-

२८) इत्यनेन ङीप्यपि रो दुर्लभ एवेति भावः । किं चैवं बहुश्वेत्यत्र "ऋन्नेभ्य" (पा०सू०४।१।५) इति ङीबापत्तिः । किं च "बहुव्रीहौ वा" (का०वा०) इति वार्तिकस्याप्यपूर्वविधायकतापत्त्या सुपर्वन् शब्दे ङीब्रयोरापत्तिः । सिद्धान्ते तु "अन उपधा" (पा०सू०४।१।२८) इत्येतत्प्रापितङीबनुवादेन रभावस्य तेन विधानान्न दोषः । एतेनान्त्यपक्षो बाध्यसामान्यचिन्तयोभयबाधकमिति पक्षश्च परास्तः । "बहुव्रीहौ वा" इत्यनेन सुपर्वन्शब्दे ङीब्रयोरापत्तेरिति दिक् । इत्यस्यानन्तरमिति । "अनो बहुव्रीहेः" (पा०सू०४।१।१२) "डाबुभाभ्याम्" (पा०सू०३।१।१३) "अनुपसर्जनात्" (पा०सू०४।१।१४) "उपधालोपिनो वा" इति पाठ्यमिति भावः । यथाश्रुते "अनुपसर्जनात्" (पा०सू०४।१।१५) इत्यस्य सम्बन्धो दुर्घटः । अत एव बहुदामानि

इत्यस्य प्रवृत्तिः स्यादेव तस्यापि "अन उपधा" इतिसूत्रवद्विधायकत्वादत आह—किञ्चेति । एवम् "अनो बहुव्रीहेः" इत्यस्य "वनोरच" इति सूत्रमात्रनिषेधकत्वे बहुश्वन्शब्दो न वन्नन्त इति निषेधाविषयतयाऽनन्तरेण "ऋन्नेभ्य" इत्यनेन ङीप्स्यादिति भावः । नन्वेवम् "अनो बहुव्रीहेः" इति बाध्यसामान्यचिन्तयोभयोर्निषेधकमिति स्वीकुर्म इत्यत—आह—किञ्चेति । अपिना—"वनोरच" इत्यस्य समुच्चयः । अपूर्वेत्यस्य—ङीब्रयोरित्यादिः, तस्य वार्तिकस्य "वनोरच" इति सूत्रस्थत्वादुभयविधायकत्वमिति अन्यत्राप्तिपरिहारेऽप्यतिव्याप्तिः स्यादिति भावः। सिद्धान्ते । "वनोरच" इत्यस्य "ऋन्नेभ्य" इत्येतत्प्रापितङीबनुवादेन रभावमात्रविधायकत्वसिद्धान्ते । तेन—"बहुव्रीहौ" वार्तिकेन । अन्त्यपक्षः—"अनो बहुव्रीहेः" इति "ऋन्नेभ्य" इत्यस्यैव बाधकमिति पक्षः । एतेनेत्यस्यार्थमाह—बहुव्रीहौ वेत्यनेनेति । दिगिति । दिगर्थस्तु—आद्यपक्षे "अनो बहुव्रीहेः" इत्यस्य "बहुव्रीहौ वा" इति वार्तिकसत्त्वेन वैयर्थ्यम् । किञ्च बहुराज्ञीत्यादौ "ऋन्नेभ्य" इत्यनेन ङीपः सिध्या "अन उपधा" इत्यस्य वैयर्थ्यापत्तिः । तस्मादन्यतरस्यामित्येतद्विधायकम् , "वनोरच" इति तु नोभयविधायकम् "अन उपधा" इति नियामकमेव । "बहुव्रीहौ वा" इति तु नापूर्वमिति । ननु मूलोक्तरीत्या भाष्यसम्मतः सूत्रभङ्गेन पाठश्चेत्तदा "अन उपधा" इत्यस्यानुपसर्जनाधिकारे प्रागुक्तफलं तस्य निर्वाहः कथमत आह—अन इत्यादि । अस्मिन्पक्षे ऽन्यतरस्याङ्ग्रहणमनावश्यकमतस्तस्यानुपादानम् । "उपधालोपिनो वा" इत्यत्र "अनो बहुव्रीहौ" इत्यनुवर्तते, तथाचात्र बहुव्रीहेरुपधालोपिनोऽनुपसर्जनान्ङीप्स्यादित्यर्थः । अत्र वाग्रहणम् "ऋन्नेभ्य" इति ङीपा सह विकल्पलाभार्थम् । एवञ्चानुपधालोपिनि सुपर्वेत्यादौ नित्यस्य ङीपः प्रतिषेधेन डापोऽभावः सिद्धः । यश्चोपधालोपी बहुराजन्शब्दस्तस्योक्तरीत्या रूपत्रयम् । एवं बहुधीवरीत्यादौ डाप्समुच्चितस्य "ऋन्नेभ्य" इति ङीपः प्रवृत्त्या तत्सन्नियोगशिष्टो रेफादेशः सिद्धः । अस्मिन्पक्षे ङीपः प्रकरणान्तरस्थत्वस्य शङ्कैव न । यथाश्रुते—मूलोक्तपाठस्यैवाश्रयणे । अत एव—अनुपसर्जनादित्यस्य करणादेव । तस्य सम्बन्धे त्वनुपसर्जनं योऽन्नन्त उपधालोपी बहुव्रीहिस्तदन्तात्प्रातिपदिकादित्यर्थः । वस्तुतस्त्वेतत्सूत्राशयवर्णनमात्रमेतु भाष्यकारीयसिद्धान्तरीत्या । तत्राह—"अनो बहुव्रीहेः" इत्यनन्तरमुपधालोपिनो वेति न्यासो दर्शितः तदोपधालोपिन इति वाक्येऽनुपसर्जनपदसम्बन्धसम्भव एव नेति तद्भाष्यैकवाक्यतयाऽनुपसर्जनाधिकारे "अन उपधालोपिन" इति सूत्रस्य स्थितिपक्षेऽप्यनुपसर्जनस्येत्यस्य गृह्यमाणविशेषणत्वं वक्तव्यम् । गृह्यमाणश्चान्नन्तश्च बहुव्रीहावुपसर्जनमेवेति बाधापत्त्या तत्रानुपसर्जनस्येत्यस्यासम्बन्ध एव ।

रत्वं सूत्रं डाप्सूत्रे 'अन्यतरस्यां' ग्रहणं च मास्तु इति ।

"अन उपधा" (पा० सू० ४।१।२८)॥ "बहुव्रीहेरूधसो ङीष्" इत्यतो बहुव्रीहिग्रहणं "संख्याव्ययादेर्ङीप्" (पा० सू० ४।१।२६) इत्यतो ङीप् चानुवर्तते इत्याशयेनाह—अन्नन्तादित्यादि । नियमार्थमिदमित्युक्तम् । न चैवं पूर्वेण विकल्पसिद्धौ इहान्यतरस्यां ग्रहणं व्यर्थमिति वाच्यम् । असति हि तस्मिन् नित्यार्थो विधिरेवायं स्यान्न तु नियमः ।

"प्रत्ययस्थात्कात् पूर्वस्य" (पा० सू० ७।३।४४)॥ कादित्यकार उच्चारणार्थः । व्यञ्जनमात्रं विवक्षितम् । विशिष्टविवक्षायां तु पतिकाश्चरन्तीत्यादौ अकचि न स्यादित्याशयेनाह-ककारादिति । वर्णनिदशे हि कारप्रत्ययो विहितः । क्वचित्समुदायात् प्रयोगस्तु 'उच्चैस्तरां वा वषट्कार' इति निर्देशरूपयत्नसाध्य इति भावः । आपि

पुराण्यतिक्रान्ता नगरीत्यत्र ङीब् न । ग्रहणं चेति । चेन "बहुव्रीहौ न" इत्यस्यापि संग्रहः । पूर्वोक्तयोगविभागप्रकारस्तु गुरुभूत इति भाष्याशयः ।

इत्युक्तमिति । डाप्सूत्रे 'अन्यतरस्याम्' इति योगविभागकरणपक्षे इदमुक्तमित्यर्थः । पूर्वेणेति । उक्तयोगविभागेनेत्यर्थः ।

अकचि न स्यादिति । तदकारो हि पचतकीत्यादिसिद्धये न प्रयोगसमवायीति भावः । यत्नसाध्य इति । एतत्प्रयोगरूपज्ञापकसाध्य इत्यर्थः । एतच्चा-

---

एवञ्च बहुदामानि पुराण्यतिक्रान्ता नगरीत्यर्थप्रयोगे सत्यभिधाने डाब्भवत्येव । नचेत्तदर्थकवाक्यप्रयोग एवेति बोध्यम् । यदर्थोऽयम्भाष्यकारीयप्रयासस्तदनुक्तेर्न्यूनतापत्तिरिति तत्परिहारायाह—चेनेति । ननु मूलेऽन्यतरस्यामित्यस्य पृथक्करणेन पृथग्व्यवस्थामुक्त्वा भाष्येत्वित्यादिना भाष्यसम्मतमार्गो दर्शितस्तेन पूर्वोक्तो न भाष्यसम्मत इति प्रतीयते, सचायुक्तः "वनोरच" इतिसूत्रभाष्ये 'बहुव्रीहेश्च' इतिवचनस्य प्रत्याख्यानाय भगवता तस्य प्रदर्शनादत आह—पूर्वोक्तेति । गुरुभूत इति । एतेन तस्यापसिद्धान्तत्वेनात्र तदीयत्वेन नोक्त इति भाष्याशय इत्यनेनाभिहितम् । वस्तुतस्तु मूले भाष्येत्वित्यत्र तुशब्दोपादानेन तस्य पक्षस्यारुचिग्रस्तत्वन्ध्वनितम् । साच सूत्राक्षरमर्यादया समीहितार्थलाभे सम्भवति सति सूत्रभङ्गकल्पनमन्याय्यमिति । एवञ्च समाहितमित्यस्य वार्तिककृतेति शेषः । अत एव भगवता सूत्रभङ्गस्योपपादनङ्कृत्वा तत्तर्हीत्यादिना पूर्वोक्तः प्रकारो दर्शितः । तथाच पूर्वोक्तप्रकार एव भगवतो निर्भर इति पर्यवसितम् । एतेन सूत्रभङ्गेन समाधानं वार्तिककाराभिमतन्तु भाष्यकारस्येति भाष्येत्वित्याद्यभिधानमयुक्तमिति कस्यचित्प्रलपितमपास्तम् ।

परमभूले"अन उपधा" इत्यस्य नियमार्थत्वन्नोक्तमितीत्युक्तमित्यसङ्गतमत आह—डाप्सूत्र इति ।

नन्वकचि ककारादुत्तरत्राकारस्योपलम्भादकचि न स्यादित्युक्तमत आह—तदकार इति । पचतकीत्यादीति । "तिङश्च" इति टेः प्रागकच् न प्रयोगसमवायीति न लौकिकप्रयोगघटकाकच्प्रत्ययावयवकोत्तरकालिकश्रुतिविषय इत्यर्थः । किन्तूच्चारणार्थत्वादविवक्षितः । अत एव "न यासयोः" इतिसूत्रं सार्थकम् । ननु वर्णत्वपर्याप्त्यधिकरणस्य बोधने "वर्णात्कार" इत्यनेन विधीयमानकारप्रत्ययः समुदायान्न स्यादतो—मूले उक्तं—यत्नसाध्य इति । तावता सौत्रप्रयोगोपपत्तावपि 'बकार, 'एवकार' इत्यादिप्रयोगाणाङ्का गतिरत आह—एतत्प्रयोगेति । तथाच वषटकार इति निर्देशः समु-

पर इति। एतच्च अकारस्य विशेषणम्। तत्र सामर्थ्यात् ककाराकाराभ्यां व्यवायेऽपि भवति। न तु रथकट्येत्यादौ त्रिचतुरादिव्यवाये। अत एव सर्विकादौ आद्याकारस्य न भवति। तदेतदुक्तम्—**अकारस्येकारः स्यादापि पर इति**। ककारविशेषणत्वे तु विवक्षिते आप्परात्ककारात् पूर्वस्यात इत्यवक्ष्यत्।

यत्तु प्राञ्चः-आपीति ककारविशेषणं सर्विकेत्यादौ तु एकादेशस्य

कारस्येति। सन्निहितत्वात् साक्षाद्विध्युद्देश्यत्वेन प्राधान्याच्चेति भावः। तत्र सामर्थ्यादिति। कात्पूर्वस्येति शास्त्रसामर्थ्यात्ककारेण व्यवधानं सह्यते। आबकारयोस्त्वेकादेशे कृते "अचः परस्मिन्" (पा०सू०१।१।५७) इति स्थानिवत्त्वेनाकारव्यवधानेऽपि श्रौताव्यवधानं गृहीत्वा प्रवृत्तिः। अकारशब्देनात्वजातिग्रहणम्। तेनैति(१)केत्यादावकारद्वयसत्त्वेऽपि न क्षतिरिति भावः। अत एव "न यासयोः" (पा० सू० ७।३।४५) इति चरितार्थम्। त्रिचतुरादीति। श्रौतत्रिचतुरादीत्यर्थः। आद्याकारस्येति। इदं च कात्पूर्वस्येत्यंशेऽप्यनूद्यमानविशेषणत्वान्नाव्यधानांशप्रवृत्तिरिति

दायादपि कारप्रत्ययः क्वचिद्भवतीत्यर्थं ज्ञापक इति कल्प्यते। अतिप्रसङ्गपरिहारस्तु ज्ञापकसिद्धस्यासार्वत्रिकत्वात्कार्य इति भावः। आपः प्रत्ययतया तस्याङ्गविशेषणत्वन्न्यायन्तस्य त्यागे तु किंबीजमत आह—सन्निहितेति। मूले—तत्र सामर्थ्यादिति। तत्र आपीत्यस्याकारविशेषणत्वे सामर्थ्यात् सूत्रारम्भसामर्थ्यात्। अत एव—ककाराकारमात्रव्यवधाने प्रवृत्तिस्वीकारादेव। आद्याकारस्य—भकाराकारस्य। नच कात्पूर्वस्येत्यनेन कादव्यवहितपूर्वस्यैव स्यादिति कथमाद्याकारस्य प्राप्तिरिति वाच्यम्। तत्राव्यवधानांशलाभे मानाभावात्। एतच्च पाणिन्युच्चारितानुपूर्वीकसूत्राभिप्रायेणोपपादनम्। प्रत्ययेकीतितु स्वोत्प्रेक्षामात्रमतो न विरोधः। तत्र सूत्रारम्भसामर्थ्यात्ककारव्यवधानेऽपि प्रवृत्तिः। अकारविषये तु काद्वैलक्षण्यमित्याशयेनाह—आबकारयोरिति। अकारशब्देन—ककाराकाराभ्यामित्येतद्वाक्यघटकाकारशब्देन। एतच्च यथाश्रुतमूलरीत्या यदितु श्रौताव्यवधानमकारांशे गृह्यते तदातु न जातिग्रहणस्य प्रयोजनम्। एवमुपपादनं वार्णपरिभाषाया अनित्यत्वादप्रवृत्तिमभ्युपेत्य, यदितु तस्याः प्रवृत्तिस्तदाऽकारव्यवधाने प्रवृत्तिरपि सामर्थ्यादेवेति बोध्यम्। अत एव—अकारांशे जातिग्रहणादेव। ननु मूलोक्तरीत्यास्यैतिकेत्यत्र त्रिव्यवधाने प्रवृत्तिर्दृश्यत एवेत्यत आह—श्रौतत्रेति। ननूत्तरस्येत्यंशविकलायाः "तस्मात्" इति परिभाषया उपस्थितावाद्याकारस्य कथम्प्राप्तिरत आह—इदञ्चेति। अत्र मत इत्युपादानात्तस्याः परिभाषाया असत्वं सूचितम्। वस्तुतः पूर्वस्य कार्यविधानादुत्तरस्येत्यस्यानुपस्थितावव्यवधानांशस्याप्यनुपस्थितेः कल्पेति तात्पर्यम्। मूले—आपीत्यस्य—ककारविशेषणत्वपक्षे रथकट्येत्यत्र दोषोपपादनमनूद्यमानविशेषणनियामिका अत्र "तस्मिन्" इतिपरिभाषा न भवतीतिमतेन। सा च परिभाषा साक्षादनूद्यमानविशेषणे "इको यणचि" इत्यादौ दृष्टैवेत्यत आह—अनूद्यमानविशेषणतयेति। एवञ्चानूद्यमानविशेष्यविशेषण-

---

वि० (१) एतिकेतीति। "वर्णग्रहणे जातिग्रहणम्" इति परिभाषयेति भावः। तथाहि-यस्मिन् शास्त्रे यादृशवर्णत्वव्याप्यजात्यवच्छिन्नग्रहणं तत्र तादृशजात्यवच्छिन्नमात्रारब्धसमुदाये तादृशजातेरतिदेशात्प्रकृते वर्णत्वव्याप्यात्वजात्यवच्छिन्नग्रहणतत्वात्तादृशात्वव्याप्यजात्यवच्छिन्नमात्रारब्धे एतत्र इति समुदाये अत्वातिदेशेन इत्वं सुलभमिति तात्पर्यम्॥

स्थानिवद्भावादकारेण व्यवधानेऽपि वचनसामर्थ्याद्भविष्यतीति । तन्न । रथकट्यादावतिप्रसङ्गात् । व्यवहितस्यापि परत्वानपायात् । न च निर्दिष्टपरिभाषया निस्तारः । अनुवादे(१)परिभाषाणामनुपस्थितेः । अनूद्यमानस्य विशेषणेष्विति हि तदर्थः । अत्र च "उदीचामातः" (पा०सू०७।३।४६) इति सूत्रे स्थानेग्रहणं लिङ्गम् । फलं तु वृद्धसञ्ज्ञायामिक्परिभाषानुपस्थानात् शालीयादिसिद्धिः । यदप्याहुः–आपीति विधीयमानस्येतो

वादिना मते बोध्यम् ।

वचनसामर्थ्यादिति । श्रौताव्यवधानमाश्रित्येत्यर्थः । अनूद्यमानस्येति । साक्षादनूद्यमानविशेषणतया वाऽनूद्यमानस्येत्यर्थः । विशेषणेषु–आपीत्यादिषु । सिद्धिरिति । अस्य तैरुक्तमिति शेषः । अनेन तत्र सूत्रे एतस्यैव ज्ञापकत्वं वर्णयतोऽत्र चैवं वदतस्तव पूर्वापरविरोध इति भावः ।

यदि त्वन्तरङ्गत्वेन स्थानसम्बन्धलाभ इत्यर्थः "षष्ठीस्थाने" (पा०सू०१।१।४९) इत्यत्र भाष्ये स्पष्ट इति स्थानेग्रहणं व्यर्थमेव । तस्य परिभाषालभ्यत्वाभावेन ज्ञापकासम्भवात् । वृद्धसंज्ञायामिक्परिभाषानुपस्थितिस्तु "मालादीनां च"(पा०सू०६।२।८८)

नियामिका परिभाषा न भवतीति तदर्थः । अस्ति च प्राचीनसम्मतव्याख्याने आपीत्यस्यानूद्यमानाकारविशेषणककारविशेषणत्वमिति भावः । मूले–शालीयादिसिद्धिरिति । यद्यनूद्यमानविशेषणनियामिकापि परिभाषा स्यात्तदा गुणोवृद्धिरिति यत्रोच्यते तत्रेक्परिभाषोपतिष्ठत इति "इको गुणवृद्धी" इतिसूत्रार्थमाश्रित्य "वृद्धिर्यस्य" इति सूत्रेऽपीक्परिभाषापतिष्ठेत । तथा च यत्समुदायाद्यजभिन्नेक्स्थानिका वृद्धिरिति सूत्रार्थः स्यात्तथाचौपगवादिशब्दस्यैव वृद्धिसंज्ञाप्रवृत्तावौपगवीय इत्यादिसिद्धावपि शालीयादिसिद्धिर्नस्यादिति भावः । वक्ष्यमाणरीत्या मूलासङ्गतिपरिहारायाह–अस्येति । अस्यरथेत्यारभ्य सिद्धिरित्यन्तग्रन्थस्येत्यर्थः । तैः–प्रकाशकृद्भिः । उक्तम्–"वृद्धिर्यस्य" इतिसूत्रे उक्तमिति शेषः । यद्यप्यनूद्यमानविशेषणेष्विति तेन नोक्तन्तथाप्यन्यथानुपपत्त्या तथा कल्प्यत इति तदपि तदनुमतमेवेति भावः । ननु निष्प्रयोजनकानुवादो नोचितो ऽत आह–अनेनेति । तादृशोक्तानुवादेन । तत्र सूत्रे–"वृद्धिर्यस्य" इतिसूत्रे । एतस्यैव–स्थानेग्रहणस्यैव । अत्र च–प्रकृतसूत्रेच । एवम्–अनूद्यमानविशेषणेष्वित्यभिप्रायकमनुवादे इत्येवम् । यदि स्थानेग्रहणस्य ज्ञापकता तदा साक्षादनूद्यमानविशेषणनियामिका नेत्यर्थो भविष्यति, तथासति प्रकृतानुपयोगः "इको यणचि" इत्यादौ दोषश्च स्यात् । अनूद्यमानविशेषणविशेषनियामिका सा नेति तदर्थश्चेत्तदाऽस्या न ज्ञापकसाध्यत्वमिति पूर्वापरविरोधस्तवेति भावः । इति भाव इति । अत्र यदितीति तस्य ध्वनितमिति शेषः ।

शेषपूरणे फलमाह–यदित्यादिना । स्थानसम्बन्धलाभः–स्थानपदार्थनिरूपितसम्बन्धलाभः । भाष्ये स्पष्ट इति । तत्रहि–"यद्यपि लोके बहवः सम्बन्धा दृष्टास्तथापि शब्दस्य शब्देन कोन्यो ऽभिसम्बन्धो भवितुमर्हति अन्यत्, अतः स्थानात् यद्यप्यानन्तर्यादयोऽपि सम्बन्धास्तथापि तस्यैवान्तरङ्गत्वाद्ग्रहणम्" इति प्रतिपादितम् । "अस्तेर्भूः" इत्यादौ स्थानपदार्थनिरूपितसम्बन्धार्थकत्वं षष्ठ्या इत्यत्र "स्थानिवदादेश" इति "हल" इति च सूत्रं ज्ञापकमप्यस्ति । ज्ञापकासम्भवात्–ज्ञापकत्वासम्भवात् । ननु यदि सा परिभाषा न स्वीक्रियते, तदा "वृद्धिर्यस्य" इत्यत्र

वि० (१) "विधौपरिभाषोपतिष्ठते नानुवादे" इति न्यायादिति भावः ॥

विशेषणमिति, तत्स्थवीयः। आपीत्यस्याङ्गविशेषणत्वं त्वनाशङ्क्यमेव। रथकट्यापुत्रकाम्येत्यत्रातिप्रसङ्गात्। **शकेति**। पचाद्यच्। स्थग्रहणं विस्पष्टार्थम्। ककारमात्रस्य प्रत्ययस्याभावादेव तात्स्थ्यलाभात्। पूर्वस्य किम्? सर्विकेत्यादौ टाबेकादेशं बाधित्वा कात्परस्य मा भूत्। "तस्मादित्युत्तरस्य" (पा०सू०१।१।६७) इति परिभाषणात्। यत्तु "वार्णादाङ्गम्" इति परिभाषया एकादेशो बोद्धव्येतेत्याहुः। तन्न। अपवादे परत्व-

इति ज्ञापकात्। तद्धि "प्रस्थेऽवृद्धम्" (पा०सू०६।२।८७) इति पर्युदासे प्राप्ते आरभ्यते। अनुवाद इति च निर्मूलम्। यद्वा इक्परिभाषाच्परिभाषयोर्विधीयते इत्यध्याहारात्तत्र तस्या अप्रवृत्तिरनुवादे इति च तद्विषयमेव। अत एव "अल्लोपोऽन" (पा०सू० ६।४।१३४) इत्यत्र यजादिस्वादिपर इत्यस्यान्विशेषणत्वेऽपि अव्यवधानलाभ इति "ष्यङः" (पा०सू०६।१।१३) इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितं सङ्गच्छते इति विभाव्यते, तदा संनिहितत्वादिनैवापीत्यस्याकारविशेषणतेति बोध्यम्। तत्स्थवीय इति। विधेयस्यासिद्धत्वेन तद्विशेषणासम्भवायायोगादिति भावः। अनाशङ्क्यमेवेति। श्रुतेनान्वयसम्भवेऽश्रुतेनान्वयायोगादिति भावः। लक्ष्यविसंवादमप्याह—रथेत्यादि। तात्स्थ्यलाभादिति। कान्तात्प्रत्ययादिति तु नार्थः। क्षिपकादीनां निषेधस्य व्यर्थत्वापत्तेः। अपवादे इति। येन नाप्राप्तिन्यायेन बाधकविषये तेनैव न्यायेन बाधसि-

पूर्वोक्तानुपपत्तिरेवेत्यत आह—वृद्धसंज्ञायामिति। ज्ञापकादिति। "प्रस्थेऽवृद्धम्" इत्यनेन प्रस्थशब्दे उत्तरपदे परे कर्क्यादिवर्जितमवृद्धम्पूर्वपदमाद्युदात्तमित्यर्थकेन मालाप्रस्थ इत्यत्राद्युदात्तत्वे सिद्धे "मालादीनां" इति सूत्रे वृद्धार्थं नारब्धं यत्तद्रूपज्ञापकादित्यर्थः। एवञ्च "उदीचाम्" इति सूत्रे स्थानेग्रहणं स्पष्टार्थमेव। "षष्ठी स्थाने" इति सूत्रन्तु "निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्ति" इति परिभाषार्थलाभायेति बोध्यम्। निर्मूलमिति। यदि परिभाषा न ज्ञापकसाध्या, तदा निर्मूलमित्यर्थः। भाष्यकारानुक्तत्वन्तस्य सत्वे बाधकमपि द्रष्टव्यम्। प्राचां तादृशोद्घोषस्य तस्य कागतिरत आह–यद्वेति। तत्र—वृद्धसञ्ज्ञायाम्। तस्याः—इक्परिभाषायाः। "विधौ परिभाषोपतिष्ठत" इत्युक्तसूत्रद्वयविषयकमेवेत्यत्र साधकमाह—अत एवेति। तस्यानिर्मूलत्वात्तदुभयविषयकत्वादेव वेत्यर्थः। विभाव्यत इति। तथाचापीत्यस्य ककारविशेषणत्वेऽपि निर्दिष्टपरिभाषया रथकट्यादावदोष एवेति भावः। ननु यद्यनुवादेऽपि निर्दिष्टपरिभाषाप्रवृत्तिस्तदा आपीत्यस्याकारविशेषणत्वस्वीकारे किम्बीजमत आह—तन्नीति। आदिपदेन साक्षाद्विध्युद्देश्यत्वप्रयुक्तप्राधान्यस्य परिग्रहः। मूले—स्थवीये इत्येवोक्तन्तु तत्र हेतुरुपात्त इति तत्र हेतुमाह—विधेयस्येति। श्रुतेनेति। "श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयान्" इति परिभाषया तथा प्रतिपादनादिति भावः। ननु ककारमात्रस्य प्रत्ययत्वाभावात्प्रत्ययस्य विशेष्यत्वमेवास्तु कादितिवु विशेषणन्तदन्तपरमस्त्वित्यत आह–कान्तादिति। तादृशार्थकल्पने सर्विकेत्यादावकचि पूर्वसूत्रस्याचारितार्थ्येऽपि कारिकेत्यादावव्याप्तिः स्यादतस्तदन्तविधिर्न। वस्तुतः प्रत्ययस्य विशेषणत्वमेवाभिमतम्। "क्षिपकादीनाञ्च" इति सूत्रारम्भसामर्थ्यादित्याह–क्षिपकादीनामिति। तेषामिकारादेशनिषेधकस्य "क्षिपकादीनाञ्च" इतिसूत्रस्येत्यर्थः। तेनैव न्यायेन—येन नाप्राप्तिन्यायेन। वस्तुत इदानीमित्वनिरवकाशत्वेनैकादेशस्य बाधकम्। येन नाप्राप्तिन्यायस्य तु तक्रकौण्डिन्यन्यायमूलकतया तस्य यत्रोत्सर्गप्रवृत्त्युत्तरमपि प्रवृत्तिस्तत्र प्रवृत्तेः स्वीकारादिति तद्विषयताया इहाभाव इति बोध्यम्। बाधकत्वमुभयथेति साधर्म्यादेवमुक्तम्। मूले-प्रत्यये के इति। क्व-

स्यैव उक्तपरिभाषाया अपि निष्फलत्वात्। वस्तुतस्तु "प्रत्ययस्थे कि" इति सप्तमीनिर्देश एवोचितः। पूर्वग्रहणं च सुत्यजम्। अत इति तपरः किम्। "कृदाधारार्चिकलिभ्यः कः"। धाका। राका। **मामिकेति**। "केवलमामक" (पा० सू० ४।१।३०) इत्यादिना "सञ्ज्ञाच्छन्दसोरेव" इति नियमान्न ङीप्। **त्यक्त्यपोरिति**। "उदीचामातः स्थाने" (पा० सू० ७।३।४६) इति विकल्पस्यापवादः। **दाक्षिणात्यिकेति**। दक्षिणस्यामदूरे दक्षिणा अजन्तः। दक्षिणा भवेति विग्रहः। यत्तु दक्षिणस्यां दिशि भवेति प्राचाविगृहीतम्। तन्न। त्यग्विधावव्ययसाहचर्यादाजन्तस्यैव दक्षिणाशब्दस्य ग्रहणात्। अन्यथा-"सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे" (का० वा०) इति पुंवद्भावापत्तेश्च। यत्तु समासे एव पुंवदिति तन्नेति वक्ष्यते। त्यकि "किति च" (पा०सू०७।२।११८) इत्यादिवृद्धौ टाप्, ततोऽज्ञाताद्यर्थे कः "केऽणः" (पा०सू०७।४।१३) इति ह्रस्वष्टाप्। **इहत्यिकेति**। अव्ययात्त्यप्।

"न यासयोः" (पा० सू० ७।३।४५)॥ अत्र न्यासकारः-या इत्येतस्य "उदीचामातः स्थान" (पा०सू०७।२।४६) इति विकल्पे प्राप्ते निषेधोऽयमिति। तन्न। 'आतः स्थाने' इत्यंशस्येहाभावात्। या सेति यत्तदोरुपलक्षणमित्याशयेनाह-**यत्तदोरिति**। स्वरूपस्याविवक्षायां फलमुदाहरति-**यकां तकामिति**। यासयोरित्यपहाय यत्तदोरित्येव वक्तुमुचितम्। **उपत्यकेति**। "उपाधिभ्यां त्यकन्नासन्नारूढयोः" (पा० सू० ५।२।३४)। "क्षिपकादीनां च" (का० वा०)। नेत्यनुषज्यते।

ह्रेरिति भावः। **प्रत्ययस्थे कीति**। प्रत्यये कीत्येव युक्तं "न यासयोः" (पा०सू० ७।३।४५) इति ज्ञापकात्कादौ प्रत्यये इति नार्थ इति बोद्धव्यम्। एवं चाप्परस्य प्रत्ययस्थककारपरस्य चात इदित्यर्थः। तत्र सामर्थ्यादाप्परत्वांशे ककारव्यवधानं सोढव्यमेवेति भावः। **विग्रह इति**। "दक्षिणापश्चात्" (पा०सू०४।२।९८) इति त्यक्। अन्यथा-दिग्वाचकस्यापि ग्रहणे। चेन-साहचर्यत्यागे मानाभावः संगृहीतः।

चित्पाठः सत्वयुक्तः। केतिसमुदायस्य प्रत्ययस्य यत्राज्ञाताद्यर्थे कस्तत्र सत्वेऽपि सर्विका, कारिकेत्यादावप्राप्तेः। किन्तु बहुषु प्रत्ययस्थे के इत्येव पाठः। ततोऽपि लाघवादाह—प्रत्यये कीति। व्यधिकरणे सप्तम्यौ; नतु समानाधिकरणे। अतस्तदादिविधिशङ्कैव नास्ति। अत एव "नयासयोः" इति चरितार्थम्। तथाच 'प्रत्यये' इति ककारस्य विशेषणमेव। सामर्थ्यात्-कीत्युक्तिसामर्थ्यात्। तत्र कपरत्वमव्यवहितत्वसामानाधिकरण्यविशिष्टपूर्वत्वात्मकम्। अकारव्यवधानांशे तु गतिरुक्तैव। दिग्वाचकस्यापीति। अपिना आजन्तपरिग्रहः। मूले—यत्त्विति। प्रक्रियोक्तिरियम्। साहचर्यानाश्रयणे विनिगमनाविरहादुभयोर्ग्रहणमिति भावः। सङ्गृहीत इति। तथाच नोभयोर्ग्रहणशङ्केति भावः।

क्षिपकेति। क्षिपेरिगुपधलक्षणः कः। ततोऽज्ञातादौ कः। 'चट-भेदने, पचाद्यच्,ततः कः। **तारकेति।** तरतेर्ण्वुल्। ज्योतिर्नक्षत्रं, नेत्रकनीनिका च! **वर्णका**-प्रावारविशेषः। तन्तूनां विकारस्तान्तवम्। "ओरञ्" (पा०सू०४।३।१३९)। **अन्यत्र वर्णिकेति।** ग्रन्थविशेषस्य व्याख्या, स्तोत्रकर्त्री च। वर्तयतीति वर्तका, शकुनौ इत्वं वा। अन्यत्र नित्यमेव। पितरश्च ताः देवताश्च पितृदेवताः, तदर्थं कर्म पितृदेवत्यम्। "देवतान्तात्तादर्थ्ये यत्" (पा०सू०५।४।२४) इति यत्। अश्नन्ति ब्राह्मणा यस्यां सा अष्टका। "इष्यशिभ्यां तकन्"। **आष्टिकान्येति।** अष्टौ परिमाणमस्याः। "संख्याया अतिशदन्तायाः कन्" (पा० सू० ५।१।२२)। अर्थगतं स्त्रीत्वमाकारेऽध्यारोप्य "यकपूर्वायाः" इति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः। तेन स्त्रीप्रत्ययो लभ्यत इत्याशयेनाह—**स्त्रीप्रत्ययाकारस्येति। साङ्काश्यिकेति।** सङ्काशेन निर्वृत्तं साङ्काश्यम्। "वुञ्छण्" (पा० सू० ४।२।८०) आदिसूत्रेण सङ्काशादिभ्यो ण्यः। ततो भवार्थे "धन्वयोपधाद्वुञ्"। अकादेशः। स च साङ्काश्यभवां स्त्रियमाहेति तदकारस्यापि इत्वं विकल्प्येत, तस्मादात इत्युक्तम्। ननु यथायमकारो, नाकारस्थानिक एवं स्त्रीप्रत्ययस्थानिकोऽपि नेति ह्यङ्गविकलमेतत्। अत्राहुः—सति ह्यात इत्येतस्मिन् स्त्रीलिङ्गनिर्देशबलात् स्त्रीवाचक आकारः स्त्रीप्रत्यय एवेति लभ्यते। असति तु तस्मिन् स्त्रीवाचकस्य योऽकार इत्येतावल्लभ्येत, ततः साङ्काश्यिकेत्यत्रापि प्रसज्येतेति। अत्रेदं वक्तव्यम्-यकपूर्वायाः स्थाने इति स्थानेशब्दे जागरूके कथमवयवषष्ठीत्वं गम्यताम्। न च वुञः स्थानेऽयमिति वाच्यम्। अकेति समुदायस्य तथात्वेऽपि अकाररूपावयवस्यातथात्वात्। वुञो यकपूर्वत्वाभावाच्च। न हि तस्यामवस्थायां

इह्वाभावादिति। अकचः सत्त्वादिति भावः। प्रावारविशेष इति। वर्णयत्याच्छादयतीति व्युत्पत्तेः। जागरूके इति। स्थाने पदाभावेऽप्यन्तरङ्गत्वात्स्थान-

---

वर्णयतीति। चौरादिकाद्वर्णधातोर्ण्यन्ताण्ण्वुल्। मूले-अत्राहुरिति। प्रकाशकृत इति शेषः। स्थाने शब्दे जागरूक इति। स्थानेशब्दो(१) "विधौ" इति परिभाषाज्ञापकत्वेन स्थापित इत्यभिप्रायेणेत्थमुक्तिः। वस्तुतस्तु पूर्वोक्तरीत्या तस्यानावश्यकत्वादाह—स्थाने। पदेति। स्थाने इति पद इत्यर्थः। एवञ्च यकपूर्वस्थानिकाकारस्येति वाक्यार्थः। यकपूर्वत्वञ्चाव्यवहितमेव गृह्यते, यकौ पूर्वौ यस्या इति विग्रहे उत्तराङ्ग विकलायाः "तस्मात्" इति परिभाषाया अनुवादेऽपि "उदात्तस्वरितयोः" इत्यादाविव प्रवृत्त्या तत्समानार्थकवृत्तेरपि तदर्थकत्वात्। तेन कुशराशब्दादल्पे कुशरायां

टि० (१) "विधौ परिभाषोपतिष्ठते नानुवादे" इतिपरिभाषा ज्ञापकत्वेन स्थापित इति भावः॥

"यस्य" (पा० सू० ६।४।१४८) इति लोपोऽपि लभ्यते। किं च प्रतिपदोक्तस्य स्त्रीप्रत्ययस्य लाभे भवार्थविहितस्य वुञादेः प्रसङ्ग एव नास्ति। तस्मादात इति स्पष्टार्थमेव। आश्विकेति। कौमारास्तु भस्त्रादिवाक्येऽश्वशब्दमपि पठन्तोऽस्यापि विकल्पमिच्छन्ति। शुभं यातीति शुभंयाः। विच्। ततः कः। केऽणः। शुभमिति मान्तो निपातः। सुष्ठु नयो यस्याः सुनया, ततः कः।

"भस्त्रैषा" (पा०सू०७।३।४७)॥ तदन्तेति। आङ्गत्वादितिभावः। एवं चेति। उक्तं च हरदत्तेन—

अत्रातः स्थान इत्येतत्स्वशब्दस्य विशेषणम्।
सम्भवव्यभिचारौ हि तत्र स्तः काकयोः सतोः॥
द्वेषयोः सम्भवो नास्ति नान्यत्र व्यभिचारिता।
सर्वनाम्नः स्वशब्दस्य तेन नायं विधिर्भवेत्॥ इति।

इह स्वशब्दस्येत्यस्यानन्तरमत इति शेषो बोद्धव्यः। एतच्च इह मूलेऽपि ध्वनितम्। एवं च 'हंसं तनौ सन्निहितं चरन्तं मुनेर्मनोवृत्तिमिव-

---

सम्बन्धस्यैव लाभ इत्यपि बोद्धव्यम्। प्रतिपदोक्तस्येति। स्त्रियामित्यधिकृत्य विहितस्येत्यर्थः। विशिष्यतदनुपादानात्कथं(१) तल्लाभ इति चिन्त्यम्। इच्छन्तीति। तद्भाष्यादावदर्शनादयुक्तम्। शुभंयाः विच् ततः क इति। नदीसंज्ञासूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यात्—आदन्तेभ्यः क्विपोऽनभिधानाद्विजुक्तः। तत्र हि—"स्त्र्याख्यौ" इति पदे आदन्तलक्षणो विजुक्तो, न तु क्विप् इत्याहुः। कैयटस्तु शुभं याति क्विप् शुभमिति निपातोऽज्ञातादौ कः "केऽणः" (पा०सू०७।४।१३) इति ह्रस्व इत्याह।

मूलेऽपि ध्वनितमिति। स्वशब्दस्यातो विशेषणमित्यादिना भवत्युदाहरणमित्य-

---

वा के इत्वस्य विकल्पो न। विहितस्य। टाबादेरिति शेषः। लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाघटकस्य प्रतिपदोक्तस्येत्यस्य साक्षादुच्चरितस्य तत्तच्छब्दानुवादेन वा विहितस्येत्यर्थ इत्याशयेनाह—विशिष्येति। ननु क्विप्प्रत्यय एव याथातोर्वक्तुमुचित इत्याशङ्कानिरस्यति—नदीसञ्ज्ञेति। तत्र हि—तत्सूत्रभाष्येहि। तथाच—यथा तत्र छान्दसत्वाद्विजुक्तः, तथाऽत्रापि छान्दसत्वाद्विजेवोचितः। लोके त्वीदृशानामनभिधानम्। कैयट इति। उक्तभाष्यविरोधरूपाऽरुचिरनेन ध्वनिता।

ध्वनने कर्त्राकाङ्क्षायामाह—स्वशब्दस्येति। ननु स्वशब्दस्यात्मीयवाचिनः सर्वनामत्वात्, कचि तद्विशिष्टाट्टापः सत्वे "सर्वनाम्नः स्याड्ढ्रस्वश्च" इति स्यादिति स्विकायामित्यनुपपन्नमत

वि० (१) अयम्भावः— यत्किञ्चिच्छास्त्रीयविशिष्टत्वं प्रतिपदोक्तत्वम्। वैशिष्ट्यञ्च—स्वीयोद्देश्यतावच्छेदकरूपावच्छिन्नविधेयताकत्वम्, स्वीयोद्देश्यतावच्छेदकसमर्पकज्ञानविषयीभूतानुपूर्वीविशिष्टविधेयताकत्वम्। आनुपूर्वीवैशिष्ट्यञ्च—स्वावच्छिन्नत्वम्, स्वावच्छिन्नप्रयोज्योद्देश्यतानिरूपितत्वम्, एतदन्यतरसम्बन्धेन। एतादृशप्रतिपदोक्तस्य प्रकृतेऽभावात्कथं मूले प्रतिपदोक्तस्येत्युक्तमिति सुधियो विभावयन्तु।

स्विकायाम्' इति श्रीहर्षश्लोके "भस्त्रैषा"(पा०सू०७।३।४७) इति वैकल्पिकमित्वमिति व्याचक्षाणा उपेक्ष्या इति भावः। **आत्मीयायामिति।** आत्मज्ञातिधनेषु तु स्त्रीत्वमेव नास्तीति भावः॥ यत्तु ज्ञातिधनयोः स्वका-स्विकेति रूपद्वयमाकरे स्थितमित्याहुः। तच्चिन्त्यम्। तादृशस्याकरस्याप्रसिद्धेः। लिङ्गानुशासनविरोधाच्च। यत्तु स्वका स्विकेति काशिकायामुदाहृतं, तत्संज्ञाविषयकं, न तु ज्ञातिधनविषयकम्। यदपि स्वार्थिकाः केचित् 'प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्तन्ते' इति परिजह्रुः, तदपि चिन्त्यम्। उक्तरीत्या कप्रत्ययान्ताट्टाप्सम्भवेऽपि प्रकृतेरस्त्रीलिङ्गतया आतः स्थाने इत्यंशस्य दुरुपपादत्वात्। प्रत्युदाहरणान्युक्त्वा उदाहरणान्याह—**निर्भस्त्रिकेत्यादि।** निष्क्रान्ता भस्त्राया निर्भस्त्रा। उपसर्जनह्रस्वः। टाप्। ततोऽज्ञातादौ कः। **कृतषत्वेति।** सूत्रे विकृतनिर्देशो विवक्षितविषयो न तु "न यासयोः" (पा० सू० ७।३।४५) इतिवदुपलक्षणमिति

न्तेन ग्रन्थेनेति भावः। **स्विकायामितीति।** स्वशब्दादत्यन्तस्वार्थिके के इत्वे साधुः। न ह्यकच् अत्यन्तस्वार्थिकस्याप्यपवादः। व्याचक्षाणा इति। अकचमुक्त्वा वैकल्पिकमित्वं व्याचक्षाणा इत्यर्थः। **स्त्रीत्वमेव नास्तीति।**

'स्वो ज्ञातावात्मनि स्वं त्रिष्वात्मीये स्वोऽस्त्रियां धने'

इति कोशादिति भावः। **संज्ञाविषयकमिति।** संज्ञाया अपि "सञ्ज्ञापूरण्योश्च" (पा०सू०६।३।३८) इति पुंवत्त्वनिषेधेन भाषितपुंस्कत्वबोधनात् "अभाषितपुंस्काच्च" (पा०सू०७।३।४८) इत्यनेन न सिद्धिरिति भावः। अत्यन्तस्वार्थिककान्तविषयं चेत्यपि बोद्धव्यम्। **उपलक्षणमिति।** भस्त्राशब्दसाहचर्येण व्याख्यानेन च

आह—स्वशब्दादिति। तथाच कान्तस्यासर्वनामत्वेन नेह स्याटः प्राप्तिरत्र कात्पूर्वोऽकार आकारस्थानिकोऽपि भवतीति युक्तमस्योदाहरणत्वमत एवाह—साध्विति। अकचः स्वार्थिककापवादत्ववदत्यन्तस्वार्थिककापवादत्वमस्तीति शङ्कां वारयति—नह्यकजिति। अकचोऽपवादत्वन्तक्रकौण्डिन्यन्यायेन वाच्यन्तच्च न सम्भवति कुत्साद्यर्थविवक्षायामकचः प्राप्तिस्तदा तु नात्यन्तस्वार्थिकस्य विवक्षेति भावः। नन्वेवं स्विकायामिति प्रयोगवद्व्याख्यातृग्रन्थस्याप्युपपत्तिर्भवतीति व्याचक्षाणा उपेक्ष्या इति मूलासङ्गतिरत आह—अकचमिति। स्त्रीत्वाभावे सम्वकमाह—स्वो ज्ञातावात्मनीत्यादि। ननु संज्ञाभूतस्य कथमेतत्सूत्रोदाहरणत्वन्तस्याभाषितपुंस्कत्वादत आह—सञ्ज्ञाया अपीति। पुंवत्त्वनिषेधो हि। पुंवत्त्वस्य प्राप्तिपूर्वकस्तस्य प्राप्तिश्च भाषितपुंस्कत्वं विना नेति भावः। ननु तेन निषेधेन संज्ञाभूतस्याभाषितपुंस्कत्वमेव बोध्यते। सिद्धानुवादत्वे लाघवात्। किञ्च "क्तिच् क्तौ च" इति संज्ञायाम्विहितस्य क्तप्रत्ययस्य देवदत्तादिशब्दे सत्वेन क्रियाप्रवृत्तिनिमित्तकत्वस्य सत्वेन च तस्यास्तु भाषितपुंस्कत्वम्, अस्य तु तथात्वे न प्रमाणम्, यद्यस्यात्मीयत्वम्प्रवृत्तिनिमित्तीकृत्य संज्ञात्वेन विनियोग इति ब्रूषे, तदा सर्वनामत्वादकजपि स्यादिरयातः स्थानिकाकारस्याकाम इत्यत आह-अत्यन्तस्वार्थिकेति। अत्रेदं बोध्यम्—अत्यन्तस्वार्थिककान्तमपि तस्योदाहरणञ्च सम्भवति, तस्य क्याद्युत्पत्तेः प्रागुत्पत्तेरातः स्थानिकत्वस्येहालाभः। एवञ्च तत्र नित्यमेवेत्वम्। व्याख्यातृग्रन्थस्योपेक्षणीयत्वञ्च पूर्वोक्तरीत्या। काशिकोक्तिस्तु संज्ञाविषयिण्येवेति। विकृतनिर्देशस्य विवक्षितविषयत्वे मानमाह—भस्त्राशब्देति। एवञ्च भस्त्राशब्दस्य निर्णायकतयाभ्यर्हितत्वेन पूर्वनि-

भावः। स्त्रीलिङ्गनिर्देशादजादयः स्त्रीलिङ्गा एव गृह्यन्ते। तेनेह न। शुभ्रोऽजोऽस्याः शुभ्राजिका। जानातीति ज्ञः। प्रियो ज्ञोऽस्याःप्रियज्ञिकेति।

"अभाषित" (पा० सू० ७।३।४८)॥ विहितविशेषणतया व्याख्यायाः फलमाह—**बहुव्रीहेरिति। नित्यमिति।** अस्य विकल्पस्याप्रवृत्तेः "प्रत्ययस्थात्" (पा० सू० ७।३।४४) इत्युत्सर्ग एव प्रवर्तत इत्यर्थः। परविशेषणत्वे त्वयं विकल्पः स्यादिति भावः। बहुव्रीहेरित्युपसर्जनोपलक्षणम्। तेनातिखट्वविकेत्यादावपि नित्यमेव। **शाषिके कपीति।** "आपोऽन्यतरस्याम्" (पा० सू० ७।४।१५) इतिह्रस्वपक्षे इति भावः। **अभिव्याप्येति।** अत एव बहुयुवा शालेत्यत्र "यूनस्तिः" (पा० सू० ४।१।७७) उपसर्जनत्वान्नेति प्राञ्च आहुः।

श्रुतानुपूर्वीकस्यैवैषाशब्दस्य ग्रहणम्। अत एव 'एपाद्वे नञ्पूर्व उदाहरणम्' इति भाष्ये ऽप्येषेत्येवोक्तम्। अन्यथा एददृद्वीत्येव वदेदिति भावः। शुभ्राजिकेति। बहुव्रीहेष्टापि ततः स्वार्थिकः क इति भावः। एतेनातः स्थानिकत्वाभावादप्राप्तिरित्यपास्तम्।

परविशेषणत्वे त्विति। समुदायस्य भाषितपुंस्कत्वेऽपि तदवयवस्य खट्वशब्दस्यातथात्वेन ततः परत्वात् परविशेषणे दोषः स्यादेवेति भावः। ह्रस्वपक्षे इति। बहु जस् खट्वा जस्, इत्यवस्थायां कपि सुब्लुकि प्रत्ययलक्षणेन भागद्वयस्य सुबन्तत्वात् समाससंज्ञायां 'समासान्ता"|(पा०सू०५।४।६८) इति शास्त्रबलात्कबन्तस्यैव समासत्वेनोपसर्जनस्त्रीप्रत्ययान्तान्तसमासरूपप्रातिपदिकाभावाद् "गोस्त्रियोः" (पा० सू० १।२।४) इति ह्रस्वत्वाभावे "केऽणः" (पा०सू०७।४।१३) इति ह्रस्वत्वे च "न कपि" (पा०सू०७।४।१४) इति निषिद्धे "आपोऽन्यतरस्याम्" (पा०सू०७।४।१५) इति ह्रस्वे कपः प्राग्वर्तिनः खट्वशब्दात्परस्यापोऽभाषितपुंस्काद्विहितत्वेन तत्स्थानिकाकारस्यायं विकल्पः। ह्रस्वाभावे तु बहुखट्वाकेतीति भावः।

प्राञ्च आहुरिति। न च "स्त्रियाम्" (पा०सू०४।१।३) इत्यस्य गृह्यमाणविशेषणत्वान्नात्र दोषः। अनुपसर्जनाधिकारेण तदन्तविधौ स्त्रियामित्यस्य स्त्रीप्रत्ययप्रकृ-

---

पातः सङ्गच्छते। साहचर्यस्य सर्वत्र व्यवस्थापकत्वे मानाभावादाह—व्याख्यानेन चेति। शिष्टकृतव्याख्यानेन चेत्यर्थः। तेषां व्याख्यानं सप्रमाणमित्याशयेनाह—अत एवेति। तादृशस्य ग्रहणादेवेत्यर्थः। अन्यथा—उपलक्षणत्वे। एतेन—उक्तरीत्या साधुत्वस्य व्युत्पादनेन। अतत्वेन—अभाषितपुंस्कत्वेन। ह्रस्वत्वपक्षे विकल्पस्योपपत्तिमाह—बह्वीति। मूले—अत एवेति। "यूनस्तिः" इति सूत्रमभिव्याप्य "अनुपसर्जनात्" इत्यधिकारस्य सत्वादेव।

गृह्यमाणेति। श्रुतानुमितयोरिति (१)न्यायादिति भावः। नात्र दोष इति। बहुयुवा शालेत्यत्रातिव्याप्तिरूपो दोषो नेत्यर्थः। नन्वेवमनुपसर्जनाधिकारवैयर्थ्यमत आह—अनुपसर्जनेति। स-

---

वि० (१) "श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलवान्" इतिन्यायादित्यर्थः। अयं न्यायश्च—"श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्" इतिजैमिनीयन्यायमूल इति भावः॥

तिविशेषणतायाश्च ज्ञापनेनादोषात्। अत एव धीवानमतिक्रान्ता अतिधीवरीति सिद्ध्यति। प्राधान्येन तद्विशेषणताया न्याय्यत्वाच्च। "अनुपसर्जनात्" इति तु गृह्यमाणस्यैव विशेषणम्। अत एव कौम्भकारेय(१)सिद्धिः। अन्यथा कुम्भकारेयोऽप्यापद्येत(२)। कुम्भेन समासेऽपि केवलस्य कारस्य प्रातिपदिकत्वेन तदर्थस्यापि स्त्रीत्वेन

हि बहुकुरुचरा इत्यादौ ङीपः प्रवृत्तिवारणायारब्धः। यदि "स्त्रियाम्" इति गृह्यमाणस्यैव विशेषणं स्यात्तदा टितः स्त्रियामवर्तमानान्ङीपः प्राप्तिर्नास्तीति तदधिकारो व्यर्थः स्यादिति 'यावता विना' इति न्यायेनोभयोरपि ज्ञाप्यत्वमिति भावः। अदोषादिति। नचेत्याद्युक्तदोषाभावादित्यर्थः। अत एव—"स्त्रियाम्" इत्यस्य स्त्रीप्रत्ययप्रकृतित्वाभिमतविशेषणत्वादेव। यदि श्रुतविशेषणत्वमेव स्यात्तदा वन एव श्रुतत्वात्तद्विशेषणत्वं स्त्रियामित्यस्य स्यादित्यत्र वन्नन्तस्य स्त्रियामवर्तमानात् "वनोर च" इत्यस्य प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः। न केवलं लक्ष्यानुरोध एव स्त्रियामित्यस्य स्त्रीप्रत्ययप्रकृतित्वाभिमतविशेषणतातात्पर्यग्राहकः, किन्तु "प्रधानाप्रधानयोः प्रधानानुरोध एव प्रबल" इति न्यायोऽपि स्त्रियामित्यस्य तत्वे नियामक इत्याशयेनाह—प्राधान्येनेति। साक्षाद्विध्युद्देश्यत्वेनोपात्तनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यत्वरूपमस्य प्राधान्यं द्रष्टव्यम्। नन्वेवम् "अनुपसर्जनात्" इत्यपि प्रधानस्यैव विशेषणं स्यादिति बहुकुरुचरेत्यस्य तदव्यावर्त्यत्वानुपपत्तिरिति तदधिकारस्य तदन्तविधिज्ञापकत्वानुपपत्तिरत आह—अनुपसर्जनादितित्विति। विशेषणमिति। "अनुपसर्जनात्" इत्यस्य तदन्तविधिज्ञापकतापरभाष्यप्रामाण्यादिति शेषः। अत एव—अनुपसर्जनाधिकारेण तदन्तविधेर्ज्ञापनादेव। सिद्धिरिति। तन्मात्रस्य सिद्धिरित्यर्थः। व्यतिरेकप्रदर्शनमुखेनोक्तार्थं द्रढयति—अन्यथेति। अन्यथा—तज्ज्ञापिततदन्तविध्यभावे। अपिशब्दोऽत्रेष्टसिद्धिसमुच्चायकः, सा च तदन्तविध्यभावे केवलात्कारशब्दात्ङीप्यप्यनुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावेन समुदायस्य स्त्रीप्रत्ययान्ततया ततो ढकि बोध्या। न च समुदायस्य स्त्रीप्रत्ययान्तत्वेऽपि न प्रातिपदिकत्वमिति वाच्यम्। तत्र प्रातिपदिकादित्यस्यासम्बन्धात्। अन्यथा ङ्याब्ग्रहणस्यैतदर्थमावश्यकतयाऽन्यार्थत्ववर्णनपरस्याप्सूत्रस्थभाष्यविरोधः स्यादित्यापाद्यं रूपं व्युत्पादयति—कुम्भेनेत्यादिना। समासेऽपीति। अपिशब्दोऽथकारस्येत्यन्तरं द्रष्टव्यः। तेन कारशब्दस्य समासात्मकसमुदायस्य च प्रातिपदिकत्वलाभः। तदर्थस्या-

(प्र०) (१) न च कुम्भकारशब्दस्य शिल्पिवाचकत्वेन "सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्च" (पा०सू० ४।१।१५२) इत्यनेन ण्य एव स्यादिति कथं ढगुदाह्रियत इति वाच्यम्। हिंसार्थकात्कृधातोः कर्मण्यणि घटघातुकवाचकस्य कुम्भकारशब्दस्योदाहरणघटकत्वेन ण्यस्याप्राप्तेः।

(प्र०) (२) ननु प्रत्ययार्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारताप्रयोजकतापर्याप्त्यधिकरणप्रातिपदिकात्प्रत्यया भवन्ति। अत एव राजपुरुषस्यापत्यमित्यर्थे राजपौरुषिरिति न भवति। अत एव सूत्रनडस्यापत्यमिति विग्रहे "नडादिभ्यः फक्" (पा०सू०४।१।९९) इति फक् न भवति। तथा प्रकृतेऽपि स्त्रीप्रत्ययनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतायाः प्रयोजकं पर्याप्त्या कुम्भकारीति, नतु कारीति, तथा च कथं ततो ढगापादनमिति वाच्यम्। उक्तपर्याप्तिघटितार्थस्य प्रत्ययोद्देश्यतावच्छेदकप्रत्ययविधेयकविध्यतिरिक्त एव स्वीकारात्। "स्त्रीभ्यो ढक्" (पा०सू० ०४।१।१२०) इति ढक्विधिस्तु स्त्रीप्रत्ययनिष्ठोद्देश्यतावच्छेदकताकः प्रत्ययनिष्ठविधेयताकश्च वर्तत इति तत्र न तादृशार्थस्वीकारः। अत एव परमगार्ग्यस्यापत्यमिति विग्रहे परमगार्ग्यायण इत्यस्य सिद्धिः। एवं "अयं शूल" (पा०सू०५।२।७६) इति सूत्रभाष्योक्तस्य शिवभागवत इति रूपस्य सिद्धिः। तदर्थं "भक्तिः" (पा०सू०४।३।९५) इति सूत्रे मत्वन्तभागवत इति पाठस्य कल्पनात्। एवं च लिङ्गविशिष्टपरिभाषया 'देवीभागवत' इत्यस्यापि सिद्धिः। ग्रन्थे तूपचारात्तत्प्रयोगो बोध्यः।

"टिड्ढा" (पा० सू० ४।१।१५)॥ इह वृत्तिकृता सूत्रे ख्युनपि प्रक्षिप्तः। औत्सीति। उत्से भवा, "उत्सादिभ्योऽञ्" (पा० सू० ४।१।८६)। न च "शार्ङ्गरवाद्यञ्" (पा० सू० ४।१।७३) इति ङीना सि-

---

योगात्ततो ङीपि कुम्भेनैकार्थीभूतस्यापि विशिष्टस्यापत्येन योगे तस्यायोगस्य वक्तुमशक्यत्वात्। तेनापि योगे कदाचित्ततो ढकि विशिष्टस्य तन्निरूपिताङ्गत्वाभावेन कुम्भशब्दाकारे वृद्ध्यनापत्तेः। निष्कृष्यैकार्थीभावस्यैव प्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तत्वे न मानम्। समुदायेनैकार्थीभावेऽवयवेनापि तस्यैव(१) सत्त्वात्। न च समुदायान्ङीप्यपि अनुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावेन कदाचित्कारीशब्दादापत्तिस्तवापीति वाच्यम्। एतदधिकारसामर्थ्यादेव तदादिनियमाभावेनाधिकस्यैव कार्यं बोद्धयते, न तु न्यूनस्येत्यदोषादिति तदाशयो(२) विस्तरस्त्वन्यत्र बोद्धयः।

पीति। अपिशब्दः समुदायपरामर्शकः। एकार्थीभूतस्यापीति। अस्य तस्येत्यत्रान्वयः। विशिष्टस्य—ङीब्विशिष्टस्य। तस्य—कारीशब्दस्य। अयोगस्य-तदर्थेनायोगस्य, अपत्यार्थेन सहेत्यादिः। वक्तुमशक्यत्वादिति। अजहत्स्वार्थवृत्तिसद्भावात् 'जहत्स्वार्था तु तत्रैव यत्र रूढिविरोधिनी' इति सिद्धान्तात्। तेनापि योगे—तदर्थेनापत्यार्थेन योगे। एवञ्चोभाभ्यां प्रत्ययोत्पत्तिसम्भव इत्याशयेनाह—कदाचिदिति। विशिष्टस्य-समासात्मकसमुदायस्य।

ननु कुम्भेनैकार्थीभूतस्य तस्य कथमपत्येन योगोऽत आह-निष्कृष्यैकेति। न मानमिति। अत एव "तद्धितार्थ"इत्यनेनोत्तरपदे परे समासविधानं सङ्गच्छते। अत एव च "येन विधिः" इति सूत्रे प्रत्ययग्रहणपरिभाषायाः प्रयोजनङ्गार्ग्यायणः परमगार्ग्यायण इत्युपात्तम्। कृद्ग्रहणपरिभाषात्वत्र न प्रवर्तते। कृन्मात्रग्रहणाभावात्। कस्यचिच्छङ्कान्निरस्यति—नचेति। एतदधिकारसामर्थ्येन—अनुपसर्जनाधिकारसामर्थ्येन। न तु न्यूनस्येति तदाशयः—चातुर्थिकस्यानुपसर्जनादित्येतत्प्रयोजननिरूपणपरप्रधानेन तदन्तविधिर्यथा स्यादित्येतद्भाष्यस्याशयः। नच तदन्तविधावपि व्यापदेशिवद्भावेन कारीशब्दस्याण्णन्तत्वात्कुम्भकारेयो दुर्वार इति वाच्यम्। एतदधिकारसामर्थ्यादसहाय एव व्यपदेशिवद्भावप्रवृत्तेः। तत एव स्वस्यचेत्यपि न प्रत्ययग्रहणपरिभाषयाऽधिकस्यैव व्यावृत्तिर्न तु न्यूनस्येति तु युक्तमेव। अत एव अस्य गोत्रापत्यमित्यर्थे इञि "यस्य" इति लोपेऽपि यूनि फक्सिद्धिः।

वि० (१) नच "कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणम्" इतिपरिभाषया समुदायादेव ङीबुत्पत्त्या तस्मादेव च ढकि न काप्यनुपपत्तिरिति वाच्यम्। "कृद्ग्रहणे गतिकारक" इतिपरिभाषायाः कृत्वव्याप्यधर्मपुरस्कारेण ग्रहणे इत्यर्थस्य विवक्षणात्। "टिड्ढाणञ्" (पा०सू०४।१।१५) इत्यत्राणत्वस्य कृदकृत्साधारणत्वेन कृत्वव्याप्यत्वाभावादप्रवृत्तिः। अत्र प्रमाणं समासग्रहणस्य नियमार्थत्वपरं भाष्यमिति केचित्॥

प्र० (२) विस्तर इति। केचिदत्र अनुपसर्जने तदादिनियमाभावेन कारीशब्दाड्ढकः प्राप्तावपि वृक्षप्रचलनन्यायेन समुदायादेव स्यात्तत्रावयवादिति समादधुः। तन्न। यत्र समुदायस्य कार्यसम्बन्धेऽवयवस्य तत्सम्बन्धो नाप्राप्तो भवति, अवयवस्य च कार्यसम्बन्धे समुदायस्य तत्सम्बन्धो नाप्राप्तो न भवति तत्रैव तन्न्यायस्वीकारात्। प्रकृते च ढगरूपकार्यस्य अवयवेन कारीशब्देन अव्यवहितोत्तरत्वसम्बन्धे समुदायेन कुम्भकारीशब्देनापि स सम्बन्धो भवति। ढक्प्रयुक्तादिवृद्ध्यादिकार्यस्य समुदायेन सम्बन्धे अवयवस्य कारीशब्दस्य तत्सम्बन्धो न भवतीति न तन्न्यायावकाश इत्यादिविस्तर इत्यर्थः।

ऽयमिदमिति वाच्यम् । तत्र "जातेः" इत्यनुवृत्तेः । अन्यथा पुंयोगेऽपि स्यात् । एतेन इह अङ्ग्रहणं स्पष्टार्थमिति प्राचा ग्रन्थः प्रत्युक्तः ।

पुंयोगेऽपि स्यादिति । इष्यते तु ङीपित्यर्थः । प्रत्युक्त इति । अनेनैव सिद्धे तत्राङ्ग्रहणं तूत्सस्यापत्यं स्त्रीत्यत्र जातिलक्षणङीष्बाधनार्थमिति बोद्धव्यम् ।

ननु कुम्भेन समासेऽपि केवलस्य कारस्य प्रातिपदिकत्वेनेत्यसङ्गतम् । शेखरोक्तरीत्या केवलस्य सूत्रद्वयसाधारणपारिभाषिकार्थवत्त्वाभावात् । प्रत्ययान्तत्वेन पूर्वसूत्रस्याप्राप्तेश्च । न च कृदन्तत्वादुत्तरसूत्रेण प्रातिपदिकत्वम् । एकार्थीभावेन लौकिके प्रयोगे प्रसिद्धस्वरूपप्रशस्तार्थवत्त्वाभावेनोत्तरसूत्राप्राप्तेरितिचेत्, न । व्याघ्री अश्वक्रीती कच्छपी इत्यत्र "गतिकारकोपपदानाम्" इत्यस्य प्रयोजननिरूपणावसरे स्त्रीप्रत्ययोत्पत्तेः प्राक् यथा घ्रशब्दादीनां प्रातिपदिकत्वन्तथा ऽत्र कारशब्दस्याऽपि भविष्यति, "कृत्तद्धित" इतिसूत्रस्यैव च प्रवृत्तिरत्राभिप्रेता विभिन्नवृत्तिद्वयस्यात्र सत्त्वेन तन्मात्रवृत्त्येकार्थीभावस्यात्र सत्त्वमस्ति 'पञ्चगवधन' इत्यत्र तु समासद्वयरूपा सजातीया वृत्तिरित्येकार्थीभाव एक एवेत्याशयात् ।

ननु "सर्वादीनि" इतिसूत्रभाष्ये "अनुपसर्जनात्" इति योगः प्रत्याख्यायत इत्युक्तम्, इह तु प्रधानेन तदन्तविधिर्यथास्यादिति "अनुपसर्जनात्" इत्यस्य प्रयोजनमुक्तमित्येतद्द्वयं विरुद्धमिति चेत्, अत्राहुः कैयटादयः–प्रत्याख्यायत इत्युक्तिः सिद्धान्तिनः प्रकृतसूत्रस्थापनपरा, चतुर्थाध्यायस्था तु एकदेशिनः तदन्तविध्यभावेऽपि स्त्रीप्रत्यये तदन्तविध्यभावेन कुम्भकारीतिसमुदायादवयवात्स्त्रीप्रत्ययोत्पत्तावपि ढक् भविष्यति, एकाज्द्विर्वचनन्यायात् । न च केवलकारीशब्दादपि कदाचित्स्यादिति वाच्यम् । कुम्भेनैनमरभूतादपनिकृष्यापत्येनानन्वयात् । अन्यथा तदन्तविधावपि केवलकारशब्दादपि कदाचित्स्त्रीप्रत्यये सति ततो ढकि कुम्भमरित्यादुत्तर एव स्यात् । न च पुण्यस्य यथाकारीत्यस्य न योगस्तथाकारेत्यस्य स्त्रीत्वेन कथं योग इति वाच्यम् । अमहत्पूर्वग्रहणेन तदन्तग्रहणज्ञापनात् । न चास्य सूत्रस्यानारम्भे रथपतशब्दो ङीबापत्तिरिति वाच्यम् । "टिड्ढाणञ्" इत्यादावुपात्तस्य स्त्रीत्वेन विशेषणात् । पूर्वत्र तूपात्तन्तदन्तञ्च तथा व्याख्यानात् । व्याख्यानञ्च प्रामाणिकस्त्रीप्रत्ययोत्पत्तानावश्यकमेव । अत एव पञ्चाजीत्यत्र टाम्नेत्याहुः । वस्तुतस्तु प्रत्याख्यायत इत्युक्तिर्वार्तिकरीत्या चतुर्थे तु भाष्यकारीयसिद्धान्तः निष्कृष्यैकार्थीभाव एव वृत्तिप्रयोजक इति न भाष्यकारस्य सम्मतम् । अनुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावेऽपि कदाचिदवयवादपि ढक् स्यादेव । यद्यपि समुदायादेव प्रत्ययोत्पत्तावेकाज्द्विर्वचनन्यायोपन्यसनन्तत्र युक्तम्, यत्र युगपद्विवक्षा समुदायकार्येणावयवानुग्रहश्च तत्र तन्न्यायप्रवृत्तेः । कृद्ग्रहणपरिभाषया कुम्भकारशब्दादेव स्त्रीप्रत्ययो भविष्यतीतितु वक्तुमशक्यम् । तस्याः परिभाषायाः कृन्मात्रग्रहणे प्रवृत्तेः सिद्धान्तात् । यदितु तदन्तविधिरमहत्पूर्वग्रहणेन ज्ञाप्यते, तदा एकुरुचरेत्यत्र ङीपोऽभावाय "अनुपसर्जनात्" इत्यावश्यकम् । "स्त्रियाम्" इत्यस्य स्त्रीप्रत्ययप्रकृतित्वाभिमतविशेषणतायान्तस्यानुपदं ज्ञापकत्वस्याभिधास्यमानत्वादित्येवंरीत्या भाष्ययोरविरोध उपपादनीयस्तदेतद् ध्वनयन्नाह–विस्तरस्त्विति ।

मूले–अन्यथेति । ङीन्विधायके जातेरित्यस्याऽननुवृत्तावित्यर्थः । पुंयोगेऽपीति । ङीषम्बाधित्वा परत्वादिति शेषः । नह्येवंसति फलविशेषः । अजन्तान्ङीनि समुदायस्याद्युदात्तत्वमेव भविष्यति । ङीषि तु सति शिष्टप्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वमिति विशेषस्य स्पष्टत्वात् । तत्रेष्टापत्तिन्निराचष्टे–इष्यत इति । इत्यर्थ इति । तात्पर्यार्थः । ननु "टिड्ढा" इति सूत्रस्थाण्ग्रहणेनाञन्तान्ङीप्यप्यौत्सीत्यादेः सिद्धौ "शार्ङ्गरव" इति सूत्रेऽञ्ग्रहणस्य वैयर्थ्यमत आह–अनेनैवेति । अपत्यं स्त्रीति । गोत्राप-

इहानेकंवाक्यं, तत्र अनुपसर्जनमण् योऽकारस्तदन्तादिति व्याख्यानान्नेह-आपिशलमधीते आपिशला ब्राह्मणीति । अत्र हि प्रोक्तार्थेऽण् उपसर्जनम् । अध्येत्रण् तु लुप्तः । वर्णप्राधान्याच्च प्रत्ययलक्षणम् । अतष्टाबेव भवति । **ताच्छीलिकेति** । अयं भावः—"शीलं" (पा० सू० ४।४।६१) "छत्रादिभ्यो णः" (पा० सू० ४।४।६२) इति योणस्तस्मिन् अण्कार्यं भवति । "कार्मस्ताच्छील्ये" इति ज्ञापकात् । अनेन हि "अन्" (पा०सू०६।४।१६७ इति अणि विहितं प्रकृतिभावं बाधितुं टिलोपो निपात्यते । **चौरीति** । चुरा शीलमस्याः ।

अत्र हीति। न चैवमुपसर्जनाधिकारस्य चारितार्थ्ये मूलोक्ततदन्तविधिज्ञापकतानुपपत्तिरिति वाच्यम् । लक्ष्यानुसारिव्याख्यानेन स्त्रियामित्यस्य गृह्यमाणविशेषणतयाऽपि तद्वारणसम्भवात् । तस्माद्बहुकुरुचरेत्येव तद्व्यावर्त्यम् । तच्च तदन्तविधिं विना नोपपद्यत इति तज्ज्ञापकत्वं, स्त्रियामित्यस्य प्रकृतिविशेषणत्वज्ञापकत्वं चेति बोद्धव्यम् । तत्करणे एतद्व्यावृत्तिरपि अनेनैव उपसर्जनपदेनोभयोरपि ग्रहणमित्याशयात् । अण्कार्यमिति । ङीबित्यर्थः । ताच्छीलीकेत्युक्तेः "तदस्यां प्रहरणम्" (पा० सू० ४।२।५७) इति णे दाण्डेत्येव ।

पत्यं ङीत्यर्थः । एतेन'गोत्रञ्च चरणैः सह' इति जातीत्वमस्तीति सूचितम् । मूले—इहानेकमिति । नच "ऋन्नेभ्य" इत्यादावपि लक्ष्यभेदेनानेकवाक्यताऽस्त्येवेति वाच्यम् । तत्र सङ्ग्राहकवाक्यस्यैकत्वमिह तु तस्य नानात्वमित्याशयात् । अत एव पञ्चाश्वेत्यत्र न ङीप् । नचैवमिति । एवं आपिशलमधीते आपिशलेत्यस्य व्यावर्त्यस्य लाभे व्याख्यानेनेति मूलोक्तरीत्या "अनुपसर्जनात्" इत्यस्य प्रयोजनमुक्त्वा "एतदपि नास्ति प्रयोजनम्, स्त्रियामिति वर्त्तते नाणं विशेषयिष्यामः, स्त्रियां योऽण् विहितः, एवमपि काशकृत्स्निना प्रोक्ता मीमांसा काशकृत्स्नी, तामधीते काशकृत्स्ना ब्राह्मणी अत्र प्राप्नोति, नष दोषः अध्येत्र्यामभिधेयायामण ईकारेण भवितव्यम्, पश्चादध्येत्र्यामभिधेयायामण् लुप्तः, सः यश्च श्रूयते, उत्पन्नस्तस्मादीकार इति पुनर्न भविष्यति" इति भाष्यकृदुक्तग्रन्थमूलकव्याख्यानेनेत्यर्थः । तस्मात्—उक्तरीत्या तद्वारणात् । एतच्चेति । तस्य तद्व्यावर्त्यत्वञ्चेत्यर्थः । नन्वेवमुक्तरीत्या तस्य तदन्तविधिज्ञापनेऽपि स्वविषये चारितार्थ्यन्दुरुपपादमिति कथं ज्ञापकत्वमत आह—स्त्रियामित्यस्येति । तत्करणे-तद्व्यावृत्त्यर्थम् "अनुपसर्जनात्"इत्यस्य करणे । एतद्व्यावृत्तिरपीति । आपिशला काशकृत्स्ना एतयोरपीत्यर्थः । अनेनैवेति । प्रक्रान्तेनानुपसर्जनाधिकारेणेत्यर्थः । ननु प्रतियोगिसमपकमुपसर्जनपदं शास्त्रीयोपसर्जनबोधकमिति कथं व्यावृत्तिरत आह—उपसर्जनेति । कृत्रिमाकृत्रिमन्यायोऽत्रानुपसर्जनाधिकारप्रयोजनप्रदर्शनपरभाष्यप्रामाण्येन बाध्यत इति भावः । इत्याशयादिति । मूलस्येति शेषः । अण्कार्यमित्यत्राणरूपं कार्यमित्यर्थस्य भ्रमवारणायाह—ङीबित्यर्थ इति । इदमुपलक्षणम् "अणो द्व्यचः" इति फिञ्सिद्धिरपि प्रयोजनम् । एतेन यदि ङीप् सिद्धिरेव प्रयोजनन्तदा स्वातन्त्र्येण ङीब्विधानेन सिद्धे ज्ञापनस्य नोपयोग इति परास्तम् । नच छत्रादिभ्यो लाघवादणेव कार्यः किमनया कुसृष्ट्येति वाच्यम्। ज्ञापकसिद्धस्यासार्वत्रिकत्वेन छात्रेत्यस्य सिद्ध्यर्थमेवमभिधानात् । दाण्डेत्येवेति । एवम् "ताच्छीलिक"इत्युक्तौ तत्पदोपादेन यत्र प्रथमान्तात्ताच्छीलार्थे णस्तत्रैवाण्कार्यमित्यपि बोधितम् । "स एव शीलिकाम्" इतिवार्तिकस्य मांसशीला मांसकामेत्याद्येवोदा-

"हलस्तद्धितस्य"(पा०सू०६।४।१५०) ॥ उपधायाश्चेत्येति ।
ननु "यस्येति च" (पा०सू०६।४।१४८) इति यञोऽकारलोपे कृते यकारस्य ईकारपरत्वमस्त्येव किमुपधाग्रहणानुवृत्त्या । न चाल्लोपस्य स्थानिवद्भावः । यलोपे तन्निषेधात् । मैवम् । यलोपे कार्ये ऽल्लोपस्याभीयत्वेनासिद्धत्वात् । अनपत्येति । यद्यपि "आपत्यग्रहणं कर्तव्यम्" इति वार्तिकं, तथाऽपि अपत्याधिकारविहितपरं तत् । तादृशश्च गर्गादियञेव न तु देवाद्यञ् । तस्यापत्याधिकारात्प्रागेव पाठात् । अत एव भाष्यकृता कञ्कूकरपोऽयञश्चेति, गर्गादिभ्यो ऽयञिति च अकारः प्रश्लिष्टः । "यस्कादिभ्यो गोत्रे ऽयञञोश्च" इति सूत्रेऽप्येवम् ।

"प्राचां ष्फः" (पा० सू०४।२।१७) ॥ तद्धितग्रहणं प्रातिपदिक-

अकारः प्रश्लिष्ट इति । तद्वार्तिकप्रत्याख्यानायेति शेषः । "अभिजिद्विदभृत्" (पा०सू०५।३।११८) इत्यादिसूत्रेऽस्त्रियामित्यनुवृत्तेस्तस्य गोत्रार्थकत्वेऽपि न तत्र ङीप् सिद्धान्तेऽपीष्टः । "संघाङ्क" (पा०सू०६।२।३९) इति सूत्रे एतद्भाष्यप्रामाण्यादेकानुबन्धकपरिभाषाया अप्रवृत्त्या गर्गादियञ् एव ग्रहणमिति भावः । एवमिति । अकारः प्रश्लिष्ट इत्यर्थः ।

प्रातिपदिकसंज्ञार्थमिति । तत्फलं च ङीषिति भावः । न लिङ्गविशिष्टपरिभाषया तत्सिद्धिः । एतत्सूत्रस्थैतत्समाधानार्थभाष्यप्रामाण्येनास्याः स्त्रीप्रत्ययप्रकरणे-

द्धतम् । मूले—अत एवेति । अपत्यशब्दस्यापत्याधिकारविहितपरत्वादेव अयञिति अयमकारो ऽनुनासिकस्तस्येत्संज्ञया निवृत्तिरिति बोध्यम् ।

अकारप्रश्लेषस्य फलमाह—तद्वार्त्तिकेति । एवञ्च तद्वार्तिकप्रत्याख्यानपरभाष्यमेवापत्यशब्दस्यापत्याधिकारविहितपरत्वे मानमिति दर्शितम् । ननु स्थलत्रय एव यञकारस्य प्रश्लेषस्तदा "अभिजित्" इति सूत्रविहितयञन्तान्ङीबनापत्तिरत आह—अभिजिदिति । अस्त्रियामित्यनुवृत्तेरिति । "व्रातच्फञ्" इतिसूत्रादिस्यादिः, सा च मण्डूकप्लुत्या कार्या । गोत्रार्थकत्वेऽपीति । किमत्रमानमिति चेत्, तत्सूत्रभाष्यप्रवर्तकमेव । तथा हि—"तत्र गोत्रमिति वक्तव्यम्, अस्य गोत्रत्वप्रयुक्तकार्यम्भवतीति तदर्थः, किम्प्रयोजनम् आभिजितकः, आभिजिदिरयस्यायमित्यत्र "गोत्रचरणात्" इति वुञ् यथा स्यात्, तच्चाकर्तुं शक्यम्, गोत्रादयं स्वार्थिको गोत्रे एव भवति" अत्र भाष्ये वुञ् एव फलत्वेनोक्तो, न तु ङीप् । एतेन "गर्गादिभ्योऽयञ्"इत्यत्रेव "अभिजित्"इतिसूत्रेऽप्यकारप्रश्लेष इति वदन्तः परास्ताः । अपीष्ट इति । एवञ्च स्त्रियां यञेत्र स नास्तीति न तत्र ङीपः सम्भावना, किन्तु गोत्रार्थबोधकत्वातिदेशाज्जातिलक्षणङीष एवेति न तत्राकारस्य प्रश्लेषः स्त्रियामित्यस्यासम्बन्धेऽपि । ननु "गर्गादिभ्य" इतिसूत्रे ऽकारस्य प्रश्लेषे "सङ्घाङ्क" इति सूत्रेऽस्य अनुबन्धकत्वाद्ग्रहणन्न स्यादत आह—सङ्घाङ्केतीति । एतद्भाष्येति । "सङ्घाङ्क" इतिसूत्रे गार्गो घोषः गार्गोऽङ्क इत्युदाहरणपरभाष्येत्यर्थः । "अभिजित्" इत्यस्यापत्याधिकारपठितभिन्नत्वात्तत्र गोत्रपदेन ऋष्यपत्यरूपं लौकिकं गोत्रमिति बोध्यम् ।

कस्यचिदुक्तिं खण्डयति—नचेति । एतत्समाधानार्थेति । 'तद्धितेतिकिमर्थम्, षितः प्रातिपदिकाधिकारार्थम्, नैतदस्ति प्रयोजनम्, षित्करणसामर्थ्यादेवात्रेकारो भविष्यति" इति भाष्येत्यर्थः । अस्याः । लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया इत्यर्थः ।

संज्ञार्थम् । ननु तां विना ऽपि षित्करणसामर्थ्यादेव ङीष् भविष्यति । एवं तर्हि तद्धितग्रहणमिञन्तादपि क्वचित् ष्फ इति ज्ञापयति। यञन्ते सवर्णदीर्घेणापि रूपसिद्धौ "यस्य" (पा०सू० ६।४।१४८) इति लोपस्यानावश्यकत्वात् । तेन "आसुरेरुपसंख्यानम्" इति वक्ष्यमाणं सिद्ध्यति ।

"आयने" (पा० सू० ७।१।२) ॥ फकारादिष्वकार उच्चारणार्थः । आयनीनोर्नकारस्य नेत्त्वम् । फिनो नित्करणसामर्थ्यात् ।

"कौरव्य" (पा०सू० ४।२।६१) ॥ कथं तर्हि 'यद्यसौ कूपमाण्डूकि तवैतावतिकः स्मय' इति भट्टिः । अत्राहुः—कौरव्यसाहचर्यादपत्यप्रत्ययान्तस्यैव माण्डूकस्येह ग्रहणम् । इह तु मण्डूकस्येयं भार्येति "तस्येदम्" (पा० सू० ४।३।१२०) इत्यण् । कुमारीति । प्रथमवयोवाचीएष शब्दः । न त्वनूढत्वप्रयुक्तः । वृद्धकुमारीति तु गौणः प्रयोगः ।

ऽनुपस्थितेः । सामर्थ्यादेवेति । अप्रातिपदिकत्वेऽपीति भावः ।

उच्चारणार्थ इति । तेन दूक आदेशसिद्धिः । नित्करणेति । असञ्जातविरोधन्यायसहकृतेत्यर्थः ।

न त्विति । अल्पवयस्यूढायामपि प्रयोगादिति भावः । गौण इति । पुंसाऽसंप्रयोगरूपसादृश्यादिति भावः ।

तेन—मकारस्योच्चारणार्थत्वेन । तत्कारस्य विवक्षितार्थत्वे रेफपरस्याकारान्तत्वाभावेनादेशो न स्यादिति भावः। उच्चारणार्थत्वे मानन्तु 'फढखछघाम्' इति निर्देश एव मत्र । दूक इति। फिनोऽप्युपलक्षणम् । मूले-फिनो नित्करणादिति। यद्यायनादेशावयवस्य नस्येत्संज्ञा स्यात्तदाऽनेनैव "ञ्नित्यादि" इत्यस्य प्रवृत्तिसिद्धौ फिनो नित्वं व्यर्थं स्यादिति भावः।

ननुआयनो नित्करणसामर्थ्यात्फिना नस्य नेत्त्वमिति वैपरीत्यमेव कुतो नेष्यत अ.ह—असञ्जातेति। असञ्जातविरोधात्संजातविरोधस्य सङ्कोच एवोचित इति न्यायेनेत्यर्थः। न सञ्जातो विरोधो वैयर्थ्यशङ्कया विरोधो यस्य तस्येत्यर्थः। उत्तरकालिकप्रतीतिविषये यदीत्संज्ञा तदा प्राथमिकप्रतीतिविषये फिनि नित्वार्थं नकारोच्चारणं व्यर्थमिति शङ्का भवतीति तदित्संज्ञाप्रापकशास्त्रसङ्कोच एवोचित इति भावः। एवञ्च तादृशन्यासहकृतं यन्नित्करणन्तत्सामर्थ्यादिति फलितम् ।

अल्पवयसि-प्रथमवयसि। अपिना-अनूढासमुच्चयः। एवञ्च या ऽल्पवयस्का ऊढा च तस्यान्तादृशप्रयोगदर्शनेनास्य प्रथमवयसः प्रवृत्तिनिमित्तत्वमावश्यकम्। नन्वेवंसति वृद्धकुमारीत्येवम्प्रयोगा "नमुने" इतिभाष्ये दृश्यते, तस्य कथमुपपत्तिरित्यत आह—मूले-वृद्धकुमारीति। गौणः—लाक्षणिकः। लक्षणाप्रयोजकसम्बन्धमाह-पुंसाऽसम्प्रयोग इति। कौमारयौवनवृद्धत्वात्मकानि त्रीणि वयांसि। यथाहुः—

"पिता रक्षति कौमारे भर्त्ता रक्षति यौवने। पुत्रस्तु स्थविरे भावे न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति॥

इति। केचित्तु बाल्यमध्यत्ववृद्धत्वात्त्रीणि—

"आषोडशाद्भवेद्बालो यावत्क्षीरान्नवर्तकः। मध्यमः सप्तति यावत्परतो वृद्ध उच्यते"।

इत्याहुः। आयुषश्चतुर्भागैश्चत्वारीत्यन्ये। यथाहुः—

"आद्ये वयसि नाधीतन्द्वितीये नार्जितन्धनम्। तृतीये न तपस्तप्तञ्चतुर्थे किं करिष्यति"।

इति "वयस्यचरम" इति वार्तिकं सर्वथा ऽऽरब्धव्यमेवेति बोध्यम्।

त्र्यानिकेति। त्रयाणामनीकानां समाहारः। अत्राजादेराकृतिगणत्वात् टाबिति त्र्यनीकाधिकरणे मीमांसकाः।

पञ्चाश्वेति। नन्वत्र "द्विगोः" (पा० सू० ४।१।२१) इति ङीप् मा भूत्; ठगन्तत्वात्तु स्यादेवेति चेत्, न ठको योऽकार इति व्याख्यानात्। द्विबिस्तेति। 'सुवर्णे बिस्तौ हेम्नोऽक्षे' इत्यमरः। आचितो दश भाराः स्युः। द्विकम्बल्येति। द्वाभ्यां कम्बल्याभ्यां क्रीता। कम्बल्यम्-ऊर्णापलशतम्। "कम्बलाच्च संज्ञायाम्"(पा०सू०५।१।३)इति यत्। क्रीतार्थस्य ठञो लुक्। द्व्याढकीति। द्वावाढकौ पचती"आढकाचितपात्रात्खोऽन्यतरस्याम्" (पा०सू०५।१।५३) "द्विगोष्ठंश्च" (पा०सू०५।१।५४) इति खष्ठन्भ्यां मुक्ते प्राग्वतीयष्ठञ्, तस्य लुक्। एतेन द्व्याचिता व्याख्याता।

"काण्डान्तात्" (पा०सू०४।१।२३)॥ षोडशहस्तप्रमाणो दण्डः काण्डम्। यद्यपि विशेषणेन तदन्तविधिः सिद्धः, तथाऽपि अन्तग्रहणे असति क्षेत्र इत्येतत् श्रुतत्वात्काण्डस्यैव विशेषणं स्यान्न तदन्तस्य। ततश्चेहापि स्यात्—द्वाभ्यां काण्डाभ्यां-काण्डप्रमिताभ्यां क्षेत्राभ्यां क्रीता द्विकाण्डी वडवेति। इह तु न स्यात्—द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिरिति। अतोऽन्तग्रहणम्। मात्रच इति। यत्तु प्राचोक्तं द्वयसचो लुगिति, तन्न।

ठगन्तत्वादिति। द्वाभ्यां शताभ्यां क्रीता द्विशतेत्यादौ निषेधश्चरितार्थः। अत्र हि कनो लुक्।

कम्बल्यमिति। अपरिमाणत्वेऽप्येतयोर्ग्रहणं नियमार्थम्। उन्मानस्य चेद्, बिस्तकम्बल्ययोरेवेति। तेनान्यत्रोन्माने द्विपली द्विनिष्कीत्यादिसिद्धिः।

श्रुतत्वादिति। अवान्तरवाक्यार्थबोधोत्तरं "येन विधिः" (पा०सू०१।४।७२) इत्यस्य प्रवृत्तेस्तत्काले श्रुतत्वात्तेनैव सम्बन्धे जाते पश्चात्तदन्तविधावपि पुनर्व्यापारे

ननु पञ्चाश्वेत्यत्र यदि ठगन्तत्वान्ङीपः प्राप्तिस्तदा निषेधवैयर्थ्यमत आह—द्वाभ्यां शताभ्यामिति। आदिना पञ्चानामजानान्निमित्तं "धनपतिसयोग" इत्यर्थं "गोद्व्यचः" इति यतो "अध्यर्द्ध" इति लुकि पञ्चाजेत्यस्य सङ्ग्रहः। "अपरिमाण" इति सूत्रे परिमाणशब्दः पारिभाषिकस्यार्थस्य बोधकः। यथाहुः—

'ऊर्द्ध्वमानङ्किलोन्मानम्परिमाणन्तु सर्वतः। आयामस्तु प्रमाणं स्यात्संख्या बाह्या तु सर्वतः'॥

इति। अत एव द्वे वर्षे भूता द्वाभ्यां शताभ्याङ्क्रीता द्विवर्षा द्विशतेत्यादौ; तिर्यङ्मानेन्द्विहस्ता भित्तिरित्यादौ च निषेधस्य सिद्धिः। नन्वेवं सत्युन्मानवाचकौ बिस्तकम्बल्यशब्दौ नोपादेयौ, अपरिमाणत्वादेव सिद्धेरत आह—अपरिमाणेति।

ननु श्रुतस्य शब्दस्य तदन्तपरतया श्रुतत्वादित्येतन्मात्रोपादानेन कथमिष्टसिद्धिरत आह—अवान्तरेति। तत्काले—अवान्तरवाक्यार्थबोधकाले। अयम्भावः-"येनविधिः" इत्यस्य प्रवृत्तिर्विशेष-

'प्रथमश्च द्वितीयश्च ऊर्ध्वमाने मतौ मम' ।

इति सिद्धान्तात् । **द्विकाण्डी रज्जुरिति** । नन्विहापि परिमाणान्तादिति पूर्वेण निषेधः स्यात् । काण्डशब्दस्यायामपरतयाऽपरिमाणार्थत्वात् । परितः सर्वत आरोहतः परिणाहतश्च येन मीयते तद्धि परिमाणमाढककुडवादि । न तु यथाकथंचित्परिच्छेदकमात्रम् । यदाहुः—

ऊर्ध्वमानं किलोन्मानं परिमाणं तु सर्वतः ।
आयामस्तु प्रमाणं स्यात्संख्या बाह्या तु सर्वतः ॥

इति । अत एव द्विहस्ता भित्तिरित्यत्र ङीप् न । अत्राहुः—नियमार्थमिदं; क्षेत्रे एव निषेधो यथा स्यादिति । अतो द्विकाण्डो रज्जुरित्यत्र ङीबेव सूत्रस्य फलमिति ।

"**पुरुषात्प्रमाणे**" (पा०सू०४।१।२४) ॥ यद्यपि पुरुषशब्दो जातिवचनस्तथाऽपि द्वौ पुरुषौ प्रमाणमस्या इति वाक्ये प्रमाणे वर्तत एव । प्रमाणशब्दसामानाधिकरण्यात् । वृत्तौ तु तत्स्वभावादेव । तथा च शुल्बसूत्रम्—"पञ्चारत्निः पुरुष" इति । **द्विपुरुषीति** । अत्र न्यासकारः—"प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यम्" इति द्वयसचो लुगित्याह । तन्न । पुरुषशब्दस्य प्रमाणवाचित्वाभावेन "प्रमाणे ल" इति श्लोकवार्तिकस्य तत्राप्रवृत्तेः । ये हि शमादिवत् प्रमाणत्वेन प्रसिद्धास्तत्रैतत्प्रवर्तते, न तु पुरु-

---

मानाभाव इति भावः । इहापोति । इहैवेत्यर्थः । सिद्धान्तादिति । पोरुषहस्तप्रमाणदण्डार्थकाण्डशब्दस्तु तिर्यङ्मानमिति न तस्योर्ध्वमानत्वमिति भाव. ।

प्रमाणं वर्तत एवेति । परिच्छेदके वर्तत इत्यर्थः । तत्स्वभावादिति । वृत्तिस्वभावादित्यर्थः । द्वयसचो लुगिति । तस्यायं भावः—आयामो दैर्घ्यं तच्च द्विविधम् । तिर्यगूर्ध्वं च । उन्मानं च तुलादावारोप्य येन मीयते तदिदं च विनिगमनाविरहादिति । प्रमाणवाचित्वाभावेनेति । तिर्यङ्मानस्यैव प्रमाणत्वात् । तिर्यङ्मानस्यैवायामपदेन प्रमाणलक्षणे ग्रहणं न तूर्ध्वमानस्य । 'ऊर्ध्वमानं किलोन्मानम्' इत्युक्तेरिति भावः । द्विगोर्लुगित्यंशेऽपि प्रमाणे इत्यनुवर्तत एवेति तात्पर्यम् । प्रमाण-

---

णज्ञानाधीना तज्ज्ञानत्वमवान्तरवाक्यार्थबोधोत्तरमेवेति । मानाभाव इति । प्रत्युत निराकाङ्क्षत्वमत्र प्रतिबन्धकमस्तीति बोध्यम् । अपिशब्दोपादाने इह तु न स्यादित्युत्तरवाक्यासङ्गतिरत आह—इहैवेति । तथाचापिशब्द एवार्थे इति भावः । तिर्यगिति । प्रकृत इत्यादिः । आयामपरिच्छेदकत्वेन प्रमाणवाचित्वादिति भावः । मूले—आयामपरतया—आयामपरिच्छेदकपरतया । आरोहतः—उच्छ्रायात् । परिणाहतः—विस्तारात् । अत एव—आयामपरिच्छेदकस्यापरिमाणार्थत्वादेव । येन—कर्षादिना । इदञ्च—ऊर्ध्वायामपरिच्छेदकञ्च । एवञ्चास्य द्विरूपत्वमिति फलितम् । ननु पुरुषशब्दस्य प्रमाणवाचित्वाभावेनेत्यसङ्गतं पूर्वग्रन्थविरोधादत आह—तिर्यङ्मानस्यैवेति । इत्युक्तेरिति । पृथगुक्तेः । ननु श्लोकवार्तिके "प्रमाणे ल" इत्यस्य भिन्नवाक्यत्वेन तत्प्रकृतेर्निर्बाधतया तदु-

षशब्देऽपि । अन्यथा पुरुषद्वयसमित्यत्रापि लुक् स्यात् । स्पष्टं चेदम्—"पुरुषहस्तिभ्यामण् च" (पा०सू०५।२।३८) इति सूत्रे पदमञ्जर्याम् । न चैवं द्वयसज्दघ्नचावपि नास्मात्स्यातामिति वाच्यम् । 'ऊर्ध्वमाने मतौ मम' इति वचनात् । एवं "पुरुषात्प्रमाणे" (पा०सू०४।१।२४) इत्यस्यापि सामर्थ्यादेव प्रवृत्तिः । यत्तु तत्रैव सूत्रे "द्विगोर्नित्यं लुग्" इति वृत्तिग्रन्थमुपादाय हरदत्तेनोक्तम्—तस्मादप्राप्ते एवात्र लुग्विधीयते इति । तदपि चिन्त्यम् । मुनित्रयानुक्तस्य विधानोक्तेऽर्याहतत्वात् । यदपि प्राचीनप्रक्रियां व्याचक्षाणैरुक्तं "पुरुषहस्तिभ्याम्" (पा०सू०५।२।३८) इत्यत्र पठ्यमानेन वार्तिकान्तरेण लुगिति । तदपि रभसोक्तिमात्रम् । उदाहृतसूत्रस्य भाष्यवार्तिकाराभ्यामस्पृष्टत्वादित्यास्तां तावत् । वस्तुतस्तु "पुरुषात्प्रमाणे" (पा०सू०४।१।२४) इति सूत्रे द्विगोस्तद्धितलुकि इत्यनुवर्तते । तत्सामर्थ्याल्लुगप्याक्षिप्यते । हरदत्तोक्तिरपि कथंचिदेवं परतयैव नेयेति सहृदयैराकलनीयम् । प्रमाणे किम् , द्वाभ्यां पुरुषाभ्यां क्रीता द्विपुरु-

---

त्वेन प्रसिद्धा इति । तिर्यङ्मानत्वेन प्रसिद्धा इत्यर्थः । शमादीनामूर्ध्वाधरादिगवस्थितवस्तुपरिच्छेदकत्वेऽपि तिर्यगवस्थितवस्तुनोऽपि परिच्छेदकत्वात्तत्वेन सिद्धिरक्षता । अन्यथेति । न च "प्रमाणे ल" इत्यत्र "समर्थानां प्रथमाद्वा" (पा०सू०४।१।८२) इत्यतो वेत्यनुवृत्तेरुक्तप्रयोगसिद्धिः । आद्यपदयोरननुवर्तनेन वेत्यस्याप्यसम्बन्धात् । लुक्स्यादिति । शम इत्यादाविवेति भावः । सामर्थ्यादिति । तिर्यगवस्थितवस्त्वपरिच्छेदकत्वेऽपि सामर्थ्यात्प्रमाणपदस्य परिच्छेदकमात्रपरत्वमिति भावः । लुगप्याक्षिप्यत इति । इदमपि वृत्त्याशयवर्णनमात्रम् । वस्तुतस्तु द्वौ पुरुषौ प्रमाणमस्या इत्यर्थे "तदस्य परिमाणम्" (पा०सू०५।१।५७) इति ठकष्ठञो वा "अध्यर्द्ध" (पा०सू०५।१।५८) इति लुकि शास्त्रस्य चारितार्थ्यात् तदाक्षेपे न मानम् । तत्र हि परिमाणशब्देनोत्तरसूत्रानुरोधेन परिच्छेदकमात्रग्रहणमिति तत्त्वम् ।

क्विरदुष्टैवेत्यत आह—द्विगोरिति । शमादीनाम्पुरुषतुल्यत्वशङ्कां वारयति—शमादीनामिति । शमशब्दो हस्तवाची 'पाणिः शमः शयो हस्त' इत्यमरोक्तेः, 'पञ्चशाखः शमः पाणिः' इति पाठान्तराच्च । आदिना—अङ्गुल्यादीनाङ्ग्रहणम् । वस्तुतोऽपीति । अत एव द्विशमी द्विशमेति तत्र रूपद्वयम्भवति । वस्तुत आद्ये लुगप्राप्त्या द्विशमद्वयसीत्येव । तत्त्वेन—तिर्यङ्मानत्वेन । अत एव वितस्तिर्द्वादशाङ्गुल इति प्रसिद्धिः । पुरुषशब्दस्य तु ऊर्ध्वाधरदिगवस्थितवस्तुमात्रपरिच्छेदकत्वेन क्वचिदपि न प्रमाणवाचकत्वम् । प्रयोगसिद्धिरिति । लुको वैकल्पिकत्वयोक्तप्रयोगसिद्धिः । आद्यपदयोः—समर्थानाम्प्रथमादित्यनयोः तयोः प्रत्ययविधावुपयुक्तत्वेनायोग्यत्वादत्रासम्बन्ध इति भावः । असम्बन्धादिति । सन्नियोगशिष्टन्यायोऽत्र साधक इति भावः । दृष्टान्तप्रदर्शनेन कथितस्य दार्ढ्यम्भवतीत्याशयेनाह—शम इत्यादाविवेति । सामर्थ्यं स्पष्टयति—तिर्यगेवेति । सामर्थ्यात्—तदुपादानसामर्थ्यात् । इदमपि । वस्तुतस्त्वित्यादिना मूलोक्तमपि । उपादानसामर्थ्यमेव नास्तीत्याह—वस्तुत इति । "आर्हात्" इतिसूत्रे परिमाणम्पारिभाषिकमेवेत्याशयेनाह—ठक इति । उन्मानस्याग्रहणमिति मतेनाह—ठञ इति । उत्तरसूत्रेति । "सङ्ख्यायाः संज्ञासङ्घ" इतिसूत्रेत्यर्थः ।

षा गौः। तद्धितलुकीत्येव। समाहारे पञ्चपुरुषी।

"ऊधसोऽनङ्" (पा०सू०५।४।१३१)॥ नादेशेनैव सिद्धेऽनङ्करणं "धनुषश्च" (पा०सू०५।४।१३२) इत्येतदर्थम्।

"दाम" (पा०सू०४।१।२७)॥ बहुव्रीहिविशेषणत्वादेव सिद्धे अन्तग्रहणं स्पष्टार्थम्। **संख्यादेरिति**। स्वरितत्वबलादेकदेश एवानुवर्तत इति भावः।

"केवलमामक" (पा०सू०४।१।३०)॥ **इत्यादीति**। अद्ध्यस्यां मामकी तनू। मित्रावरुणयोर्भागधेयी। आनपेव्यास्तन्वः सन्तु पापीः। उतापरीभ्यो मघवा विजिग्ये। समानीव आकूतः। आयंकृती। सुमङ्गली। शिवा रुद्रस्य भेषजी। **प्रत्युदाहरणं त्विति**। यत्तु प्राचाऽन्तर्वर्ती पतिवतीति प्रत्युदाहृतम्। तदयुक्तमिति भावः। **व्यस्ते कथमिति**। यत्तु प्राचा समस्तेऽप्युपचार इति वर्णितम्, तन्मुधेति भावः।

नादेशेनेति। अत एव "ऊधसो नकारो लिङ्गाधिकारे" इति वार्तिककृतोक्तम्। एतेन लाक्षणिकत्वादस्यानो "अल्लोपोऽनः" (पा०सू०६।४।१३४) इति न स्यात्। कुण्डोघ्न्यादिभ्य आचारक्विप्यात्मनेपदार्थं च ङकार इत्यपास्तम्। अत्रत्यवार्तिकभाष्यप्रामाण्येनान्ग्रहणे प्रतिपदोक्तपरिभाषाया आचारक्विब्भावस्य च तदन्ते आत्मनेपदाभावस्य वा कल्पनात्।

तदयुक्तमिति। अन्तर्वतीत्यत्र मतुपोऽप्राप्तेरिति भावः। तन्मुधेति। "विभाषा सपूर्वस्य" (पा०सू०४।१।३४) इत्यत्र यज्ञसंयोग इत्यस्यासम्बन्धात्। अत एवाशायाः पतिराशापत्नीति तत्रोदाहृतं भाष्ये। आशापूरकत्वेन कल्याश्रितत्पतित्वमिति भावः।

"संख्या बाह्या तु सर्वतः" इत्युक्तेस्तद्वाचकस्यापरिमाणवाचकत्वात्सामानाधिकरण्यानुपपत्तिरन्यथा स्यादिति भावः। अत एव षष्टिर्जीर्णपरिमाणमस्य षाष्टिक इत्यस्य सिद्धिः।

मूलस्थपूर्वपक्षदार्ढ्यायाह—अत एवेति। नादेशेन सिद्धत्वादेव। एतेन—उक्तार्थस्य वार्तिककारसम्मतत्वेन। न स्यादिति। एतेनाकारोच्चारणस्य फलमुक्तम्। ङकारोच्चारणस्य फलमाह—कुण्डोघ्न्यादिभ्य इति। एतेनेत्यदर्थं स्पष्टयति—अत्रत्येति। अन्ग्रहण इति। अर्थवत्परिभाषावदिति शेषः। तदभावकल्पनमात्रेणोपपत्तौ क्विबभावकल्पनमनौचितमित्याशयेनाह—आत्मनेपदेति। मूले—सुमङ्गलीरियमिति। अत्र 'सुमङ्गली' इत्युदाहरणम्बोध्यम्। सुमङ्गलीरियमिति स्त्रीप्रत्ययान्तप्रसङ्गादुच्चारितम्। क्वचित्तु सुमङ्गली शिवेति पाठः। यदि तु सुमङ्गलीरित्येवोदाहरणमित्याग्रहस्तदा छान्दसत्वात्सुलोपाभाव इति बोध्यम्।

अनुक्तत्वे हेतुमाह—अन्तरिति। ननु न तन्मुधा यज्ञसंयोगाभावादत आह—विभाषेति। अत एव-यज्ञसंयोग इत्यस्य तत्रासम्बन्धादेव।

"पुतक्रतोरै च" (पा०सू०४।१।३६) ॥ ऐकार आदेशो न तु प्रत्ययः। उत्तरसूत्रे उदात्त इत्युक्तेः। **न त्विति**। अन्यथा वृषाकपिशब्दो "लघावन्ते द्वयोश्च बह्वषो गुरुः" (फि०सू०) इति मध्योदात्त उदात्तत्वं प्रयोजयति, अग्न्यादिषु त्रिषु "स्थानेऽन्तरतम" (पा०सू०१।१।५०) इत्येव सिद्धमिति प्राचां ग्रन्था विरुध्येरन्निति भावः।

उदात्तैकार इति। मनुशब्दो ह्याद्युदात्तः। "शृस्वृस्निहि" इत्यादौ मनरुप्रत्ययविधायके सूत्रे "धान्ये नित्" इत्यधिकारात्। समासनिर्देशेनंतद्दर्शयति—उदात्त इत्यनुवर्त्तमानं सम्बन्धानुवृत्तेरैकारेणैव सम्बध्यते, न त्वौकारेणापीति। ततश्च यदुक्तं प्राचा ऐकारौकारावुदात्तौ स्त इति, तदुपेक्ष्यम्। वृत्तिपदमर्य्यादिविरोधादिति भावः। **मनायीति**। मध्योदात्तम्। इतरद्द्वयमाद्युदात्तम्। **एता**—कर्बुरा। **वर्णानामिति**। 'एतः, शोणः, शितिः, पृश्निः, पृषत्' इत्युदाहरणानि। **श्येण्येति**। अत्र उत्तरपदस्योपसर्जनत्वेऽपि समस्तस्य अनुपसर्जनत्वमिति भावः। सञ्ज्ञात्वाद्वा णत्वं छान्दसत्वाद्वा।

इत्युक्तेरिति। प्रत्ययत्वे हि "आद्युदात्तश्च" (पा०सू०३।१।३) इत्येव सिद्धे तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति भावः। न त्वौकारेणेति। ततश्च स आन्तरतम्याद्नुदात्त एवेति भावः। इतरद्द्वयम्-मनावी मनुरित्येतत्। **समस्तस्येति**। एतच्च गृह्यवृत्यनुसारेणोक्तम्। "टिड्ढाणञ्" (पा०सू०४।१।१५) इत्यादाविवात्रापि गृह्यमाणविशेषणत्वमेवेति "उपमानानि" (पा०सू०२।१।५५) इति सूत्रभाष्यसम्मते पक्षे त्रिषु स्थानेषु एनी श्येणीति बोध्यम्। छान्दसत्वाद्वा ङीप्। तद्ध्वनयन्सञ्ज्ञात्वानङ्गीकारे आह—छान्दसत्वाद्वेति। ङीप् णत्वं(१) चेति शेषः।

तद्वैयर्थ्यम्। उदात्तशब्दोपादानवैयर्थ्यम्। ततश्च—मनुशब्दस्याद्युदात्तत्वेनान्त्यस्यानुदात्ततया च। एतच्च—समासात्मकसमुदायस्यानुपसर्जनत्वस्य प्रदर्शनञ्च। गृह्यवृत्त्यनुसारेणेति। तत्र हि नारायणेन बहुव्रीहिङ्कृत्वा ऽनेन ङीबित्युक्तम्। भाष्यसम्मत इति। तत्र हि "शस्त्री श्यामा इत्यत्र श्यामाशब्दः शस्त्र्यामेव वर्तते। उपमेयन्तु समासवाच्यमिति पक्षे शस्त्री श्यामो देवदत्त इत्यत्र ह्रस्वत्वं न सिध्यति। यद्युपसर्जनह्रस्वत्वन्तदा कुम्भकपाललोहिनीत्यत्रानुपसर्जनलक्षण ईकारो न प्राप्नोति" इत्युक्तम्, त्रिषु एनीत्यत्र "सुप्सुपा" इति समासः। "सुप्सुपा" इति समासकल्पनस्यागतिकगतित्वादाह—छान्दसत्वादिति। आर्षत्वादित्यर्थः। असंज्ञात्वादाह—णत्वञ्चेति। यदि त्वस्य संज्ञारूपत्वन्तदा छान्दसत्वन्ङीबंशे एव हेतुः।

वि० (१) अत्र समानपदत्वाभावान्न "अट्कुप्वाङ्नुम्व्यवायेऽपि" (पा० सू० ८।४।२) इत्यनेन णत्वम्। "पूर्वपदात्संज्ञायामगः" (पा० सू० ८।४।३) इत्यनेनापि संज्ञात्वाभावान्नणत्वमित्यार्षत्वादत्र णत्वं बोध्यम्॥

क्रमेके इति। अत्र छन्दसीति भाष्योक्तेर्लोके 'गतो गणस्तूर्णमसिक्निकानाम्' इत्यादिप्रयोगाः प्रामादिका इति प्राञ्चः। वस्तुतस्तु छन्दस्येके इत्यन्वयात् भाषायामपीति भाष्याभिप्रेतम्। अन्यथा एकग्रहणं न कुर्यात्। न हि छन्दसि 'पलिक्नीरिद्युवतय' इत्यादिप्रयोगेषु कश्चिद्विप्रतिपद्यते। **विशुद्धवाचीति।** दैप् शोधने इति स्मरणात्। 'अवदातः सितो गौर' इति कोशे तु विशुद्धत्वसाधर्म्यात् प्रयोगे उपनिबद्ध इति भावः। **लघाविति।** अन्ते—एकस्मिन्, लघौ—द्वयोश्च लघ्वोः परतो, बह्वषो—बह्वच्कस्य, गुरुरुदात्तः स्यात्। अषिति अचः प्राचां सञ्ज्ञा। **कृष्णेति।** "कृषेश्च" इति नप्रत्यये "कपेश्च" इति सौत्राद्धातोरौणादिके इलचि च कृष्णकपिलावन्तोदात्तौ।

. **"षिद्गौरादिभ्यश्च"** (पा०सू०४।१।४१)॥ श्वन्शब्दोऽत्र पठ्यते। तेन अन्येभ्यो ङीष् इत्यत्र यत्प्राचा शुनीत्युदाहृतं तत्प्रामादिकम्। यत्तु व्याचक्षते—श्वानमाचष्टे श्वेवाचरतीति वार्थे णिचः क्विपो वा क्वौ उपसर्जनत्वात् ङीषभावे शुनीत्यादिवत् ङीबिति। तन्न। णिचि सम्प्रसारणटिलोपयोरुक्तं रूपं मन्मते दुर्लभम्। अन्यत्र तु आस्तां कथंचित्।

प्राञ्च इति। कैयटादय इत्यर्थः। छान्दसेषु सूत्रेषु वाग्रहणवदिदमेक इत्यपीति तेषां भावः। **न प्रत्यय इति।** दशपाद्यनुसारेणेदम्। तत्र हि नप्रत्ययप्रकरणे "तृषिशुषिरसिकृषेश्च कित्" इति, इलच्प्रकरणे कपेश्चेति पठितम्। कपिः सौत्र इति चोक्तम्। पञ्चपाद्यां तु "कृषेर्वर्णे" इति नक्प्रत्ययः "कमेः पश्च" इति इलजित्युक्तम्।

पठ्यत इति। इदं चासिद्धवत्सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **उक्तं रूपमिति।** नान्तं रूपमित्यर्थः। णिचि "नस्तद्धित" (पा०सू०६।४।१४४) इति टिलोपे तदभावः स्पष्ट एव। न च "नस्तद्धित" (पा०सू०६।४।१४४) इति टिलोपो नेष्ठवद्भावेन, "टेः" (पा०सू०६।४।१४३) इति तु "प्रकृत्यैकाच्" (पा०सू०६।४।१६३) इति निषिद्ध-

---

वस्तुतस्त्वित्युक्तरीत्या कैयटमते एक इत्यस्य वैयर्थ्यम्प्राप्नोतीत्यतः कैयटाद्याशयमाह—छान्दसेष्विति। तेषाम्—कैयटादीनाम्। तत्र हि—दशपाद्यां हि। "षिद्गौरादिभ्यश्च" अस्मिन्गणे गवयादीनामपि पाठ इति कस्यचिन्मतम्, तन्न युक्तम्। "जातेरस्त्री" इतिसूत्रे "योपधप्रतिषेधे हयगवयमुकयमनुष्यमत्स्यानामप्रतिषेधः" इति वार्तिकविरोधादिति कैयटः। एवञ्चात्र "सूर्यतिष्य" इतिसूत्रस्थ लेखो गौरादिषु मत्स्यशब्दस्य पाठभ्रमादिति बोध्यम्।

उक्तरूपमित्यस्य शुनीतिरूपमिति नार्थः, ङीप एवाप्राप्तेरत आह—नान्तमिति। एवञ्च नान्तत्वाभावेन "ऋन्नेभ्य" इत्यस्य न प्राप्तिरिति भावः। एतदेवोपपादयति—णिचीत्यादिना। तदभावः—नान्तरूपाभावः। खण्डनकारोक्तिन्निरस्यति-न चेति। नेष्ठवद्भावेनेति। यत् इष्ठनि दृष्टन्तस्यातिदेशो ह्यनेन क्रियते, "नस्तद्धित" इति टिलोपस्तु न दृष्टः, इत्यस्यैव प्रवृत्तेः। परत्वाद्ब्रह्मिष्ठ इत्यादौ दर्शनात्। निषिद्धमिति। प्रकृतिभावे हि तस्य प्रवृत्तिर्भवतीति निषेधफलसम्पत्त्या निषि-

आवपनं चेदिति । ओप्यते निक्षिप्यते धान्यं यस्मिन् । गोणाऽन्यतीति । यस्या यादृच्छिकं नाम । अकृत्रिमेति । यथा—

मिति वाच्यम् । अस्य मतस्य नामधातौ दूषयिष्यमाणत्वात् । तद् ध्वनयतोक्तम्—मुख्यमते इति । "नस्तद्धित" (पा०सू०६।४।१४४) इत्यस्यापि प्रकृतिभाव इति 'षपूर्व' (पा०सू०६।४।१३९) इति "प्रकृत्यैकाच्" (पा०सू०६।४।१४३) इति सूत्रभाष्ये ध्वनितत्वेन पूर्वं टिलोपाभावेऽपि सम्प्रसारणे "वार्णादाङ्गम्" इति पररूपात्पूर्वं टिलोप इति तस्य दौर्लभ्यम् । तदुक्तं—सम्प्रसारणटिलोपयोरिति । अन्यत्र-क्विबन्ताद् क्वौ । "अनुनासिकस्य" (पा०सू०६।४।१९) इति दीर्घेऽपि एकदेशविकृतन्यायेनान्त्वमिति सम्प्रसारणं भवतीति भावः । कथंचिदिति । अनेनारुचिः सूचिता । तद्बीजमेषामनभिधानम् । अन्यथा "अनुपसर्जनात्" (पा०सू०४।१।१४) इति

वमित्युक्तम् । नच प्रकृतिभावेनैव "नस्तद्धित" इत्यस्यापि प्रवृत्त्यभावे सिद्धे "नस्तद्धित" इति न दृष्ट इति हेतूपन्यासोऽयुक्त इति वाच्यम् । 'येन नाप्राप्तिन्यायेन' प्रकृतिभावस्य "टेः" इति सूत्रबाधकत्वस्यैव निर्णयात् । एवञ्च प्रकृतिभावाट्टिलोपासम्भवान्नान्तस्य लाभ इति मूलञ्चिन्त्यमिति तदाशयः । अस्य मतस्य—प्रकृतिभावस्य "टेः" इति सूत्रमात्रबाधकत्वमिति मतस्य । यदि प्रकृतिभावः "टेः" इत्यस्यैव बाधकस्तदा नैकाजित्येव सिद्धे प्रकृत्येत्येतदुपादानस्य वैयर्थ्यमिति भावः । प्रकृतिभावस्य सर्वबाधकत्वादेव "अल्लोपोऽनः" इत्यल्लोपोऽपि तद्विषये नेतिप्रतिपादितम् । प्रकृत्येत्येतदुपादानसामर्थ्यात्तद्विषये न्यायाप्रवृत्तिरित्याशयः । अत एवाह—नस्तद्धितइत्यस्यापीति । अपिना टिलोपसामान्यसङ्ग्रहः । षपूर्वेतीति । तत्र हि—"किमिदं षपूर्वादीनाम्पुनर्वचनमल्लोपार्थमाहोस्विन्नियमार्थम्, कथंवा अल्लोपार्थम् कथं वा नियमार्थम्, यद्यविशेषेणाल्लोपटिलोपयोः प्रकृतिभावस्ततो विध्यर्थम् । अथ हि अणि टिलोपस्यैव प्रकृतिभावस्ततो नियमार्थम्"इति भाष्ये उक्तम् । तत्र कैयटः—प्रकृत्यैकाजित्यादिः प्रकृतिभावः प्राकरणिकानि कार्याणि भेदेनापेक्ष्येरन्नभेदेन वेति पक्षद्वयोपपत्तिरित्याह—अविशेषेणेति । अल्लोपटिलोपसमुदायमपेक्ष्य प्रकृतिभावो विधीयते भेदेनेत्यनेन बाध्यविशेषचिन्तोक्ता तदा"अनन्तरस्य"इतिन्यायाट्टिलोपस्यैव प्रकृतिभाव इति पक्षः । अस्मिन्पक्षे "अल्लोपोऽनः" इति सिद्धे नियमार्थं यदि बाध्यसामान्यचिन्ता तदा प्रकृतिभावस्य सर्वबाधकतयाऽल्लोपस्यापि प्रकृतिभावेन निवृत्तौ प्राप्तायां विध्यर्थमिदं सूत्रम् । अत्र भाष्ये—अल्लोपटिलोपयोरिति बाध्यसामान्यचिन्ताभिप्रायेणोक्तन्तदा "नस्तद्धिते" इत्यस्यापि प्रकृतिभावेन निवृत्तिरिति युक्तमेव । अत एव नैकाजितिना सूत्रीयकृत्यैकाजितीति तत्र हि प्रकृत्यैकाजिति किमिष्ठमेयस्सु, आहोस्विदा विशेषेण, किन्स्वतः, यद्यविशेषेण खीखीशौवमधुना अत्रापि प्राप्नोति, तद्धितसामान्ये प्रकृतिभावविधानात् "अत इनिठनौ" इति खखशब्दयोरिनौ प्रकृतिभावे सति "यस्य"इति लोपाप्रसङ्ग, शौवमित्यत्र शुनो विकारावयवयोः प्राण्यञि कृते "नस्तद्धित" इति टिलोपो न प्राप्नोति अधुनेत्यत्र इदमः इशादेशोऽधुना प्रत्ययश्चेति, यदा प्रक्रिया तदा "यस्य"इति लोपाप्रसङ्ग इति पूर्वपक्षे—"एकाक्षरात्कृतो जातेः सप्तम्यां च न तौ स्मृतौ"इत्यनेन खिखिनोरनभिधानम्प्रतिपाद्य शौवमित्यस्य श्वन्शब्दादञि द्वारादित्वादैजागमस्य टिलोपस्य च प्राप्तौ परत्वादैजागमे प्रकृतिभावस्याप्राप्तौ "पुनःप्रसङ्गविज्ञानात्"टिलोपस्याप्रवृत्त्या सिद्धिमुक्त्वा ऽधुनेत्यत्र सम्प्रत्ययकस्य स्थाने निपातनङ्क्रियते इत्युक्त्वा तस्य सिद्धिरुक्ता । तत्रान्यथासिद्धिप्रदर्शनेन सूत्रस्य प्रत्याख्यानेऽप्यारम्भपक्षे प्रकृतिभावस्य "नस्तद्धित" इति टिलोपबाधकत्वं शौवमित्युदाहरणप्रदर्शनेन ध्वनितमित्यर्थः । तस्य—नान्तरूपस्य । तदुक्तमिति । तदेतदभिप्रेत्योक्तमित्यर्थः । एकदेशविकृतन्यायेनेति । स्थानिवद्भावेनेत्यर्थः । अनेन—कथञ्चिदित्युपादानेन । एषाम्—

'सैषा स्थली यत्र विचिन्वता त्वाम्' इति । **स्थलान्येति** । कृत्रिमा पुरुषेण संस्कृता । यथा—'स्थलयोदकं परिगृह्णन्ति' । **आणा**—पवा । **अयोविकार इति** । फाल इति प्रसिद्धः । **कुशान्येति** । छन्दोगाः स्तोत्रीयागणनार्थान् औदुम्बरान् शङ्कून् 'कुशा' इति व्यवहरन्ति । "अतः कृकमि" (पा० सू० ८।३।४६) इति सूत्रे "हानौ तूपाय न" इति (१)व्याससूत्रे "कुशा वानस्पत्यास्थतामापात" इति श्रुतौ च प्रसिद्ध एवायम् ।

पतिंवरेति । तथा च पाणिग्रहणोत्कण्ठाभियायित्वाद्गुणवचनोऽयमिति भावः ।

"बह्वादिभ्यश्च" (पा०सू०४।१।४५) ॥ बहुशब्दस्य गुणवाचित्वात् पूर्वेण सिद्धे उत्तरार्थं ग्रहणमित्याहुः । वस्तुतस्तु बहुशब्दो "नि-

सूत्रस्य तदन्तविधिज्ञापकता भाष्योक्ता भज्येत । किं चाचक्षाणकर्त्रादिरूपार्थस्यापि स्वशब्दार्थत्वेन तस्यानुपसर्जनत्वादस्त्येव ङीपः प्राप्तिः । (२)'अभिव्यक्त' इति न्यायस्तु पदकार्यविषय एवेति ।

इत्याहुरिति । अत्रारुचिबीजं त्वाकडारसूत्रस्थभाष्यविरोधः । तत्र हि समस्तकृदन्ततद्धितसर्वनामजातिसंख्यासञ्ज्ञाशब्दातिरिक्तप्रातिपदिकमात्रस्य गुणवचनसञ्ज्ञा

क्विबन्तात्क्विबन्तानाम् । भज्येतेति । यद्यस्याभिधानं स्यात्तदैतद्वारकतया तदधिकारस्य प्रकृतसूत्रे चरितार्थतया वैयर्थ्याभावेन ज्ञापकता भज्येतेत्यर्थः । अभिधानमभ्युपेत्याह—किञ्चेति । आचक्षाणकर्त्रादिरूपार्थस्य-आचक्षाणरूपो यः कर्त्रादिरूपो ऽर्थस्तस्य । स्वशब्दार्थत्वेनेति । यः शिष्यते स लुप्यमानार्थाभिधायि'इति न्यायेन श्वन्शब्देनैव स्वकर्मकाख्यानकर्तुः प्रतिपादनादिति भावः । एवञ्च दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्वैषम्येनोपसर्जनत्वान्ङीष्भाव इत्युपादानं विरुद्धमितितात्पर्यम् । ननु "अभिव्यक्त" इति न्यायेनैतादृशस्य श्वन्शब्दस्य गणपठितशब्देन बोधनेऽपि ततो ङीष् न भविष्यतीत्यत आह-अभिव्यक्तेतीति । "हस्वनद्याप" इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन हलन्तेभ्य आचारे क्विबभावाच्चेदृशानामनभिधानमित्यपि बोध्यम् ।

मूले—उत्तरार्थमिति । "नित्यञ्छन्दसि" इति सूत्रार्थमित्यर्थः । अत्रेति । आहुरिति कथने । अतिरिक्तप्रातिपदिकमात्रस्येति । तत्रहि—"कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि" इत्युपक्रम्य

प्र० (१) "हानौतूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छन्दस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम्" (अ० ३ पा० ३ सू० २६) इति व्याससूत्रम् । अत्र कुशा—छन्द—स्तुत्युपगानवदित्युपमाचतुष्टयोपादानम् । तद्यथा-भाल्लविनां श्रुतौ 'कुशा वानस्पत्या स्थ ता मा पात' इत्येतस्मिन्निगमे कुशानामविशेषेण वनस्पतियोनित्वेन श्रवणेऽपि शाट्यायनिनां श्रुतौ 'औदुम्बराः कुशा' इति विशेषवचनादौदुम्बर्यः कुशा आश्रीयन्ते इत्यादि ।

वि० (२) "अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्रा लोकविश्रुताः । शास्त्रार्थस्तेषु कर्तव्यः शब्देषु न तदुक्तिषु" । अयं न्यायस्तावत् "गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यं सम्प्रत्ययः" इत्येतन्मूलक इति भावः । पदकार्यत्वञ्च—सुबनिमित्तकत्वे सति ङीत्वानिमित्तकत्वमिति पूर्वमेव प्रपञ्चितम् ॥

त्यं छन्दसि" (पा०सू०७।४।८) इत्युत्तरसूत्रं चेति द्वयमपि व्यर्थमेव । सर्वविकल्पानां छन्दसि व्यवस्थितत्वात् ।

पुंयोगादीति । तथा च गौणी वृत्तिरिति भावः । यदा तु मुख्यार्थात् "तस्येदम्" (पा०सू०४।३।१२०) इत्यण् तदा गौपीत्येव भवति । योगश्चेह दम्पतिभाव एवेत्येके । वस्तुतस्तु सङ्कोचे मानाभावाज्जन्यजनककृता । बहुशब्दश्च संख्या । अत्रार्थे बहुग्रहणमपि मानम् । 'सत्त्वे निविशत' इत्यादि गुणलक्षणमपि तदेकवाक्यतापन्नमित्यन्यत्र प्रपञ्चितम् । व्यर्थमेवेति ।

"बाध्याः बाधिकाश्च सञ्ज्ञा दर्शिताः । तन्मध्ये या याः परा अनवकाशाश्च तास्ताः पूर्वाः सावकाशाश्च बाधन्ते" इत्युक्त्वा "अर्थवत्प्रातिपदिकम् गुणवचनमञ्च गुणवचनसञ्ज्ञकञ्च भवत्यर्थवत्" इत्युक्तम् । अत्र चकारोपादानेन प्रातिपदिकगुणवचनसञ्ज्ञयोः समावेशो दर्शितः । ततः समासकृत्तद्धिताव्ययसर्वनामासर्वलिङ्गजातिरिति क्रमेण दर्शिताः । तत "एतच्च वक्तव्यम्" इत्युक्त्वा "संख्या संख्यासञ्ज्ञा वक्तव्या दुच दुसञ्ज्ञका वक्तव्या, का पुनर्दुसञ्ज्ञा षट्सञ्ज्ञा एकद्रव्योपनिवेशिनी संज्ञा इत्येतच्च वक्तव्यम्, किमर्थमिदमुच्यते, यथान्यास एव भूयिष्ठाः संज्ञाः क्रियन्ते, सन्ति चैवात्र काश्चिदपूर्वाः संज्ञाः, अपिच एतेनानुपूर्व्येण सन्निविष्टानाम्बाधनं यथा स्यात्, गुणवचनसञ्ज्ञायाश्चेताभिः सञ्ज्ञाभिर्बाधनं यथा स्यात्" इत्युक्तम् । एवंक्रमेण बाध्यबाधकभावे पाणिनेरपिसम्मतिमाह—अत्रार्थ इति । नचैवंसति राजपौरोहित्यादौ समाससंज्ञया गुणवचनसञ्ज्ञाया बाधात्कथं ष्यञिति वाच्यम् । ब्राह्मणादित्वात् । ननु बहुशब्दस्य "वोतो गुणवचनात्" इतिसूत्रभाष्योक्तगुणलक्षणक्रान्तत्वाद्गुणवचनत्वमस्त्येवेत्यत आह—सत्व इति ।

'सत्वे निविशतेपैति पृथग्जातिषु दृश्यते । आधेयश्चाक्रियाजश्च सोऽसत्वप्रकृतिर्गुणः' ॥

इति गुणलक्षणमध्याकडारसूत्रस्थगुणवचनलक्षणैकवाक्यतापन्नमिति संख्यासञ्ज्ञयास्या बाधः स्यादेवेति भावः । सत्वे निविशते—द्रव्ये निविशते—प्रवर्तते, अपैति—द्रव्यस्य सत्वेऽपि नाशो भवति, एताभ्यां विशेषणाभ्यां सञ्ज्ञाया जातेश्च निरासः । नहि सञ्ज्ञा जातिश्चाश्रयस्य द्रव्यस्य सद्भावेऽपि रक्तादिशब्दवाच्यवत्कदाचित्प्रवर्त्तते कदाचिन्नेति । पृथग्जातिषु दृश्यते जात्याश्रयेषु पृथग्भिन्ना ऽभिन्नश्च शब्दो दृश्यते । एतेन सर्वनाम्नो निवृत्तिः । यथा—शुक्लादिगुणतौल्येऽपि गोत्वाश्रये शुक्ल इत्येवाश्वे तु कर्क इति व्यवह्रियते नैवं सर्वनामशब्दाः । एवञ्जातिरूपं यद्द्रव्यत्वन्तद्वाचकस्य द्रव्यशब्दस्य घटपटादिषु विभिन्नजातीयेषु प्रवृत्तिदर्शनेऽपि कदाचिदपनीत्येतन्नास्ति तेन तस्यापि निरासः । आधेयः—यत्नेन निष्पाद्यः । यथा—रक्तादिगुणा आश्रयसद्भावेऽपि यत्नेन निष्पाद्या भवन्ति । एतेन संख्याया निरासः । अक्रियाजश्च इत्यनेन कृदन्तनिरासः । क्रियाबोधकधात्वर्थंव च्यार्थप्रवृत्तिनिमित्तत्वम्पाचकादिशब्दानामिति तेषां क्रियाजत्वं प्रसिद्धमेव । साऽसत्वप्रकृतिः—इत्यनेन सत्त्ववाचकप्रकृतिभिन्नइत्यर्थकेन समासतद्धितान्तयोर्निरासः । यद्वाऽद्रव्यस्वभाव इति तदर्थः । यथा द्रव्यस्यासमवायिकारणन्तु संयोगनिवृत्तेर्नाशस्तथा यो न भवति स इति । अन्यत्र—भाष्यप्रदीपोद्योते । प्रपञ्चितमिति—यथासम्भवं विशेषणानां सार्थक्यमुपपाद्य तस्य लक्षणस्यैकदेश्युक्तित्वव्युत्थितमित्यर्थः । तथाहि आधेयश्चाक्रियाजश्चेत्येव लक्षणं कार्यम् । आधेय इत्यनेनानित्यत्वस्य, अक्रियाजश्चेत्यनेन नित्यत्वस्य लाभे सति नित्यानित्यवृत्तिजातिमत्त्वमित्येव वक्तव्यम् । न चैवन्तादृशसत्ताजातिमत्त्वं क्रियायामपि वर्तत इत्यतिव्याप्तिरिति वाच्यम् । द्रव्यावृत्तित्वेनापि जातेर्विशेषणात् । एतेनैव सर्वगुणसंग्रहे 'सत्वे निविशते' इत्याद्युक्तिर्विफलेति तद्भाष्यमेकदेश्युक्तिः । अत एव तथापाठान्तरन्तेषां विशेषणानां व्याख्यानेन सार्थक्यमत्र प्रदर्शितम्भगवता । मूले—इत्येक इति । यथेयम्भर्तृपा-

भावोऽपीह गृह्यते । तथा च भट्टिः—

कौशल्ययाऽसावि सुखेन रामः प्राक्केकयीतो भरतस्ततोऽभूत् ॥

इति । केकयदुहिता केकयी । "जनपदशब्दात्" (पा०सू०४।१।१६८) इत्यपत्यप्रत्यये तु कैकेयीति स्यात् । न च तस्य "अतश्च" (पा०सू०४।१।१७८) इति लुक् । "न प्राच्यभर्गादि" (पा०सू०४।१।१७) इति निषेधात् । तथा च कालिदासः-'कैकेयि कामाः फलितास्तव' इति । एतेन देवकी व्याख्याता ।

दुष्टो यवो यवानीति । जात्यन्तरमेवानेनाभिधीयते । अयमेव तस्य दोषः । यदुक्तयवत्वजातेरभावेऽपि तदाकारानुकृतिः । **ङीष् वाच्य इति ।** इदञ्च तृतीये भाष्ये "इङश्च" (पा०सू०३।३।२१) इति सूत्रे स्थितम् । **कथमिति ।** यत्तु वदन्ति—दीर्घोच्चारणसामर्थ्याद् आ अनुक् इति पदं विभज्यते । तत्रेन्द्रादीनामनुकैव सिद्धे आकारादेशविधा-

---

उत्तरार्थमिति वदतां मत इति शेषः ।

गौणी वृत्तिरिति । लक्षणयेत्यर्थः । न त्वेषा गौणी, सादृश्यसम्बन्धमूलकलक्षणाया एव गौणीत्वात् ।

इङश्चेति सूत्रे इति । 'अपादाने स्त्रियां घञ उपसंख्यानं तदन्ताच्च वा ङीष्' इति तत्रोक्तम् । उपेत्याधीयते यस्या इति विग्रहः । दीर्घोच्चारणेति । न चेन्द्रादिशब्देभ्य आचक्षाणणिचि टिलोपे इन्द्राणीति सिद्ध्यर्थं तत् । अदन्तत्वाभावेन तत्राप्राप्तेः । पदं विभज्यते इति । तत्र नकारोच्चारणसामर्थ्यात् श्रुतक्रमानुरोधेन च पूर्व-

पकृतान्वधादीन् लभ्यते, तथा तच्छब्दमपीति भाष्याक्षरस्वारस्यविदः । अपरे तु तद्भाष्यमुपलक्षणमित्याशयेन जन्यजनकभावात्मकोऽपि पुंयोगो ग्राह्य इति मेनिरे । तन्मतन्दर्शयति—वस्तुतस्त्वित्यादिना । देवकी व्याख्यातेति । "जनपदशब्दात्" इत्यञन्तस्तु नायम् , देवकस्य जनपदवाचकत्वाभावात् । न्यूनतापरिहारायाह—उत्तरार्थमितीति । सादृश्यसम्बन्धमूलेति—बहुव्रीहिः । लक्षणा हि शक्यतावच्छेदकारोपात्मिका । तत्र सादृश्यसम्बन्धो यत्र मूलन्तत्रैव लोके (१)गौणीतिव्यवहार इति भावः । प्रसादोक्तिमूले खण्डयति-यत्त्वित्यादिना । तत्र (?) अजादीति लुप्तपञ्चम्यन्तम् । दीर्घोच्चारणस्य परोक्तरीत्या सार्थक्यं खण्डयति—न चेति । तत्—दीर्घोच्चारणम् । अदन्तत्वाभावेनेति । न च ब्रह्माणीत्येतत्सिद्धितात्पर्यकदीर्घोच्चारणसामर्थ्यादत इत्यधिकारोऽपि बाध्यतामिति वाच्यम् । प्रतिलक्ष्यं लक्षणभेदेन नान्तप्रकृतिकब्रह्माणीत्यस्य साधकवाक्येऽत इत्यधिकारबाधेऽप्यन्यत्र तद्बाधे मानाभाव इत्याशयात् । ननु पदविभागेऽपि पूर्वमनुगागमस्ततोऽन्त्यस्याकारादेश इत्येव प्रक्रिया कुतो नेत्यत आह—तत्रेत्यादि । तत्र अनुकि यथागमोत्तरमाकारादेशः स्यात्तदा नकारस्यैवादेशः स्यादिति नकारोच्चारणवैयर्थ्यापत्तिरिति भावः । नन्विन्द्रादिशब्दे फलाभावादाकारादेशाभावेन तेष्वेव नकारोच्चारणञ्चरितार्थमित्यत आह—श्रुतक्रमेति । यथा "धिन्विकृ-

---

वि० (१) गौणीति । लक्ष्यमाण गुणसम्बन्धस्वरूपा । यथा—अग्निर्माणवक इत्यत्र । तथा हि-लक्ष्यमाणो यो गुणः शुचित्वादिः तत्सम्बन्धरूपा इत्यर्थः ॥

नसामर्थ्यात् क्वचिदन्यतोऽपि विधानमनुमीयते । तेन ब्रह्माणी सिध्यतीति । तच्चिन्त्यम् । अनुकि कृते "अतो गुणे" (पा०सू०६।१।९७)इतिपररूपप्रसङ्गात्। नन्वकारोच्चारणसामर्थ्यात् दीर्घो भविष्यति, अन्यथा हि नुकमेवं कुर्यादिति चेत् , न । "अल्लोपोऽनः" (पा०सू०६।४।१३४) इत्यस्य बाधेन चरितार्थत्वात् । "पत्युर्नो" (पा०सू०३।१।३३) इतिवदादेशे कर्त्तव्ये आगमलिङ्गककारोच्चारणसामर्थ्यादेवाल्लोपो न भविष्यतीति चेत् , न । शर्वशब्दे ककारस्य चारितार्थ्यात् । न हि तत्र लोपोऽस्ति । "न संयोगात्" (पा०सू०६।४।१३७) इति निषेधात् । तस्मात् ककाराकारयोः सामर्थ्यविरहे पररूपबाधनार्थं दीर्घोच्चारणमावश्यकमिति । एतेनानुक ह्रस्वादिरेव लाघवाद्वक्तव्य इति हरदत्तोक्तिरपि प्रत्युक्ता । **कर्मण्यणिति ।** तदन्तान् ङीप् "पूर्वपदात्सञ्ज्ञायाम्" (पा० सू० ८।४।३) इति णत्वम् ।

माकारस्ततोऽनुगिति बोध्यम् । स्पष्टार्थं दीर्घाकार आदेश उक्तः । **प्रसङ्गादिति ।** इन्द्रादिशब्दे इति भावः । **अकारोच्चारणेति ।** अनुकाति शेषः । **अल्लोपोऽन इत्यस्य बाधेनेति ।** "अल्लोपोऽनः" (पा०सू०६।४।१३४) इत्यत्र लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तेः "बहुव्रीहेरूधस" (पा०सू०४।१।२५) इति सूत्रभाष्यसम्मततया ऽकाराभावे ऽवश्यप्राप्तस्य "अल्लोपोऽनः" (पा०सू०६।४।१३४) इत्यस्य बाधेनाकारोच्चारणस्य चारितार्थ्यादित्यर्थः । **न भविष्यतीति ।** एवं च न तद्बाधनार्थाकारोच्चारणमिति पररूपस्य तेन बाधादिति भावः । **पररूपबाधनार्थमिति ।** अल्लोपबाधनेन चरितार्थस्य पररूपबाधकत्वे मानाभावेनेन्द्रशब्दे पररूपबाधायाकारोच्चारणस्यावश्यकत्वेन त्वदुक्तकल्पनानवकाश इति भावः । **ङीबिति ।** "इन्द्रवरुण" (पा०सू०४।१।४९)

ण्भोर च" इति सूत्रोदाहरणे श्रुतक्रमानुरोधेनादेशस्य प्रवृत्तिरादौ भवति तथेऽप्याश्रीयत इति तात्पर्यम् । ननु ह्रस्वाकारादेश एव विधेयस्तेन ब्रह्मन्शब्दान्त्यनकारस्य निवृत्तौ तेन सह पररूपेऽपि अनुगागमाकारेण सह सवर्णदीर्घेण रूपस्य सिद्धौ दीर्घाकारस्य विधानवैयर्थ्यमित्यत आह—स्पष्टार्थमिति । सामर्थ्यात्पररूपबाधकल्पनापेक्षया दीर्घादेशे तच्छङ्कैव नोदेतीति भावः । उक्त इति । प्रकाशकृतेति शेषः । पररूपप्रसङ्गादिति । यद्यपि ब्रह्माणीत्यत्राकारादेशेन सिद्धिस्तथापि भवतैन्द्रादिशब्देष्वाकारादेशस्याकल्पनेन मूलोक्ता पररूपापत्तिरिन्द्रादिशब्देष्वित्यत आह—इन्द्रादिशब्द इति । अकारोच्चारणे सन्दिग्धमत आह—अनुकीतीति । यत्तु नुगागमेऽनो लाक्षणिकत्वेन "अल्लोपोऽन" इत्येतन्न स्यादिति मूलञ्चिन्त्यमित्याहुस्तदुक्तिन्निरस्यति—अल्लोपोऽन इत्यत्रेति । सूत्रभाष्येति । 'ऊधसो नकारो लिङ्गाधिकार' इत्येतद्व्याख्यानावसरे प्रतिपादितमेतत् । अकाराभावे—अनुक्यकाराभावे । अवश्यप्राप्तस्येति । पररूपस्य तु नावश्यप्राप्तत्वमिति तद्बाधे मानाभाव इति भावः । एवञ्च । आगमलिङ्गककारोच्चारणसामर्थ्येनाल्लोपाप्रवृत्तिसिद्धौ चेत्यर्थः । तद्बाधनार्थम्—अल्लोपबाधनार्थम् । पररूपस्येति । स्वाभावे प्राप्तस्यापीत्यादिः । तेन—अकारोच्चारणेन । अल्लोपबाधनेनेति । स्वाभावे ऽवश्यप्राप्तिकस्याल्लोपस्य बाधनेन । चरितार्थस्याकारस्य सत्त्वे तु "वार्णादाङ्गम्" इति न्यायेनैकादेशात्पूर्वंप्राप्तस्याल्लोपस्य बाधनेनेत्यर्थः । न चासमाननिमित्तकत्वात् कथं वार्णपरिभाषाप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । अङ्गसम्बन्धिन्याश्च एव प्रवृत्तेः स्वीकारात् । त्वदुक्ते-

वस्त्रक्रीतीति । वस्त्र भिस् क्रीत इत्यस्यामवस्थायां प्राक् सुबुत्पत्तेः समासेऽदन्तत्वान् ङीष् । **क्वचिन्नेति ।** "कर्तृकरणे कृता" (पा० सू० २।१।३२) इति सूत्रे बहुलग्रहणात् क्वचित्सुबन्तेन समासः । तत्र च सुपः प्रागेवान्तरङ्गत्वात् टाप्, ततोऽदन्तत्वाभावान्न ङीष् इति भावः ।

तेन बह्विति । अयं भावः—"बहोर्नञ्वदुत्तरपदभूम्नि" (पा० सू० ६।२।१७५) "नञ्सुभ्याम्" (पा० सू० ६।२।१७२) "जातिकालसुखादिभ्योऽनाच्छादनात् क्तोऽकृतमितप्रतिपन्नाः" (पा० सू० ६।२।१७०) इति ह्यदन्तोदात्तताविधायकानि । तत्र जातिपूर्वादित्युक्ते बह्वादिपूर्वकस्यार्थाद्व्युदास इति । अस्वाङ्गपूर्वपदाद्विकल्पस्य वक्ष्यमाणत्वादिह स्वाङ्गपूर्वपद एवोदाहरणमित्याह—**ऊरुभिन्नेति । जातान्तादिति ।** "वर्णादनुदात्तात्" (पा० सू० ४।१।३९) इतिवद् "बहुव्रीहेरुदात्तात्" इत्येव सिद्धेऽन्तग्रहणं नित्यत्वप्रतिपत्त्यर्थम् । "वा जाते" (पा० सू० ६।२।१७१) इति तु वैकल्पिक उदात्तो, न तु नित्य इति भावः । **सुमुखाशालेति ।** एवं च 'फलमुखी कारणमुखी चावनस्था' इत्यादिप्रयोगाः प्रामादिका इति बोध्यम् ।

इति सूत्रं त्विन्द्रीत्यादिव्यावृत्त्यर्थम् । उदात्तनिवृत्तिस्वरेण च स्वरे न विशेष इति भावः ।

सुबुत्पत्तेरिति । टाबुत्पत्तेश्चेत्यपि बोध्यम् । **बहुलग्रहणादिति ।** तत एव "गतिकारक"इत्यादेरनित्य(१)त्वेनाप्रवृत्तिरिति भावः । **सुखादिभ्य इति ।** सुखादयश्च 'सुखादिभ्यः कर्तृवेदनायाम्' इत्यत्र पठिताः सुखदुःखकृच्छ्रादयः ।

ति । प्रकाशाद्युक्तपूर्वोक्तेत्यर्थः । ननु यथा ब्रह्माणीत्यस्य सिद्धिः कृता तथैवेन्द्राणीत्यादिसिद्धौ "इन्द्रवरुण" इति सूत्रस्य वैयर्थ्यमत आह—इन्द्रवरुणेतीति । इन्द्रीत्यादिव्यावृत्त्यर्थम्—पुंयोगे प्राप्तस्येन्द्रीत्यादेर्व्यावृत्त्यर्थम् । युक्तं सूत्रारम्भे इन्द्राणीत्यन्तोदात्तमिन्द्रमानयतीति रीत्या तत्साधने तु ङीबन्तत्वेनानुदात्तान्तत्वमिति स्वरेऽपि विशेष इति, तन्नेत्याशयेनाह—उदात्तनिवृत्तिस्वरेणेति ।

वस्त्रेण क्रीता इति विग्रहस्थले ऽलौकिकविग्रहवाक्ये सुबुत्पत्तेः प्राक् सामासेऽपि टाबुत्पत्त्यनन्तरं यदि समासस्तदा वस्त्रक्रीतीत्यस्यासिद्धिरत आह—टाबुत्पत्तेरिति । एवञ्च "गतिकारकोपपदानाम्" इति वचने सुब्ग्रहणं स्त्रीप्रत्ययस्याप्युपलक्षणम् । वचनान्तरानारम्भकृतलाघवन्दर्शयति—तत एवेति । बहुलग्रहणादेवेत्यर्थः । गणपाठे सुखादिप्रदर्शनाभावादाह—सुखादयश्चेति । कृच्छ्रादय इत्यत्रादिना । आन्त्रअलीकादयो विवक्षिताः । तथाच "जातिकालसुखादिभ्य" इत्यत्र गणपाठाप्रदर्शनेऽपि "सुखादिभ्य" इति सूत्रे ये निदर्शितास्तेऽत्र ग्राह्या इति भावः ।

वि० (१) अन्येतु अस्या अनित्यत्वे न मानम् । 'धनक्रीता' इत्यस्य तु अजादित्वात्सिद्धिः । 'गोधा' इत्यत्र तु "न पदान्त" (पा० सू० १।१।५८) इत्यत्र पदपदस्य पदत्वयोग्यपरत्वेन स्थानिवत्वनिषेधसिद्धिरिति "न पदान्त" (पा० सू० १।१।५८) सूत्रे शब्देन्दुशेखरे स्पष्टम् ।

उरः क्रोडेति । स्त्रीलिङ्गोऽयमिति हरदत्तादयः । तत्रोपसर्जनह्रस्वत्वे कृतेऽदन्तत्वाद् ङीषः प्राप्तिः । अमरस्तु—'न ना क्रोडं भुजान्तरम्' इत्याह । रत्नमतिस्तु पुंस्त्वमाह । गणे च क्रोडेति प्रातिपदिकमात्रं पठ्यते, न तु टाबन्तमिति गणरत्नमहोदधिकारः । एवं चाविशेषाल्लिङ्गत्रयेऽप्युदाहरणं बोध्यम् । माधवस्तु तुदादिगणे 'क्रुड—निमज्जने' इति धातावाह—क्रोडः । घञ् । (१)क्रोडादिषु टाबन्तस्यैव पाठाद् भुजान्तरमात्रवचनस्य क्रोडशब्दस्य बहुव्रीहौ स्वाङ्गलक्षणङीषूविकल्पो भवत्येव । कल्याणक्रोडी कल्याणक्रोडा मयूरीति ।

ङीषो ङीबादेश इति । "दिक्पूर्वपदात्" (पा०सू०४।१।६०) इति पञ्चम्या ङीषिति प्रथमायाः षष्ठी कल्प्यत इति भावः । यदि तु स्वतन्त्रो ङीप् स्यात्, तदा प्राग्गुल्फादावपि प्रसज्येत । पूर्वोक्तपर्युदासस्य निषेधानां चानुवृत्तौ तु गौरवमिति भावः । **वृषलीति ।** एकस्यां हि व्यक्तौ वृषलत्वे कथिते तदपत्यतत्सहोदरादौ कथनं विना तस्य सुग्रहत्वादिति भावः । **औपगवीति ।** अणन्तलक्षणं ङीपं परत्वादयं बाधते । एवं चापत्याधिकारे औपगवीति प्रतीकमुपादाय "टिड्ढाणञ्" (पा०सू० ४।१।१५) इति ङीबिति व्याचक्षाणा उपेक्ष्या इति भावः । **ब्राह्मणीत्यत्रेति ।** एवं च प्राचो ङीषुदाहरणं प्रामादिकमिति भावः ।

'सकृदाख्यातनिर्ग्राह्या' इत्यन्तं द्वितीयं लक्षणम् । तत्राख्यातमुपदेश इत्याशयेनाह—एकस्यामित्यादिति । ब्राह्मणत्वमप्येवं तत् पितृपितामहादौ सुग्रहमिति बोध्यम् । इयं च नाकृतिग्रहणा, ब्राह्मणक्षत्रियाद्याकारस्य समत्वादिति बोध्यम् । बाधते इति । गोत्राणीति शेषः । प्रतीकमुपादायेति । औपगवीत्यस्य गोत्रानन्तरापत्यसाधारणत्वेन विशिष्य इति तदुक्तिरुपेक्ष्येत्यर्थः । एतेन जातिलक्षणे "एको गोत्रे" (पा० सू०४।१।९३) इतिसूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन पारिभाषिकगोत्रस्यैव ग्रहणम् ।

'लिङ्गानाञ्च न सर्वभाक्' इत्येव द्वितीयलक्षणमिति भ्रमवारणायाह—सकृदित्यन्तमिति । तत्र लक्षणे आख्यातपदन्न तिङन्तपरमित्याह—तत्रेति । लिङ्गानाञ्चेति चशब्दो निर्ग्राह्येत्यनन्तरम्बोध्यः । उपदेश इति । कथनमित्यर्थः । परममूले—"जातेरस्त्री" इति सूत्रे द्वितीयलक्षणलक्ष्यप्रदर्शनावसरे वृषलीति प्रदर्शितन्तेन ब्राह्मणत्वञ्च जातिरिति भ्रमः स्यादत आह—ब्राह्मणत्वमप्येवमिति । अपिना क्षत्रियत्ववैश्यत्वयोर्ग्रहणम् । वक्ष्यमाणदोषस्य प्रकृतेऽभावायाह—गोत्रेति । गोत्रार्थकेऽणीत्यर्थः । "एको गोत्र" इति सूत्रस्थभाष्यविरोधेनापत्यप्रत्ययान्त इत्येतन्मात्राभिधानं यत्परममूले कृतन्तदयुक्तमिति यत्केनचिदुक्तन्तदयुक्तमित्याह—एतेनेति । परममूलस्यापि भाष्यसम्मतरीत्या व्याख्यानेनेत्यर्थः । जातिलक्षणे—"जातेरस्त्री" इति जातिलक्षणे । भाष्यप्रामाण्येनेति । तत्र हि—

प्र० (१) क्रोडा अश्वानामुरः, टाबन्तोऽयं स्वभावतो विशेषविषयः । इति पाठोऽधिकः क्वचिद् दृश्यते ।

कुरूरिति । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया स्वादयः । प्राचा तु "अन्तादिवच्च" (पा०सू०६।१।८५) इति सूत्रमुपन्यस्यादिवद्भावात्स्वादय इत्युक्तम् । अत्रेदं वक्तव्यम्—परं प्रत्यादिवद्भावो विधीयते । तथा चेहा-

---

अवन्तीत्यादेर्गोत्रत्वारोपेण जातित्वमिति प्राचीनोक्तमदुष्टमित्यपास्तम् ।

लिङ्गविशिष्टेति । यत्तु लिङ्गबोधकप्रत्ययान्तत्वरूपलिङ्गवैशिष्ट्यस्य प्रातिपदिकत्वस्य च लाभाय पूर्वान्तत्वपरादित्वयोरावश्यकत्वेनोभयत आश्रयणेऽन्तादिवत्वाभावान्नात्रेयमिति, तन्न । इन्द्राणीत्यसिद्ध्यापत्तेः । तस्मात् प्रातिपदिकत्वोपयोगो न कश्चि-

---

"गोत्राद्यूनि प्रत्ययो भवति, स्त्रियान्तु लुक्" इति न्यासे औपगवी माणविकेत्यत्राण् योऽनुपसर्जनमित्यनुपसर्जनलक्षण ईकारो न प्राप्नोति माभूदेवमणन्तादनुपसर्जनादित्येकदेशिनोक्तं तदभ्युपेत्य, इह तर्हि औपगवीभार्यः जातिलक्षणः पुंवत्वस्य प्रतिषेधो न प्राप्नोति, माभूदेवम् "वृद्धिनिमित्तस्य" इत्येवम्भविष्यति, एवन्तर्हि ग्लुचुकायनीभार्य इत्यत्र दोष इत्यनेन युवापत्यप्रत्ययान्तेऽजातित्वाद्दोषाधानङ्कृतम् । तत्र औपगवी माणविकेत्यत्र "टिड्ढा" इति सूत्रात् "जातेः" इति सूत्रस्य परत्वात्तस्यैव प्रवृत्त्यभिधाने कर्त्तव्ये "टिड्ढा" इत्येतदभिधानमपत्यसामान्यस्य जातिलक्षणे ग्रहणे विरुध्येत, एवञ्जातिलक्षणपुंवत्वस्य प्रतिषेधो न प्राप्नोतीत्यपि विरुध्येत । नन्वेवमवन्तीत्यत्रानन्तरापत्यप्रत्ययान्ते "वृद्धेत्कोसला" इत्यनेन ञ्यङि तस्य "स्त्रियामवन्ति" इत्यनेन लुकि "इतो मनुष्यजातेः" इति ङीषिति "अनुपसर्जनात्" इति सूत्रभाष्ये उक्तम्, तद्विरुध्येतेत्यत आह—**अवन्तीत्यादेरिति** । **गोत्रत्वारोपेणेति** । यथाऽवस्थाम्नि द्रौणायनित्वारोपस्तद्वत् यूनि तु न गोत्रत्वस्यारोपः, तत्र युवैव न गोत्रमिति नियमस्य प्रदर्शनात् । **प्राचीनोक्तम्**—प्रकाशकृदुक्तम् । **अदुष्टमिति** । "एको गोत्रे" इत्यत्र पारिभाषिकस्य ग्रहणेऽपि प्रकृते पारिभाषिकस्यैव गोत्रत्वे मानाभाव इति तदाशयः । किञ्चात्र तैः साधारण्येनोक्तं तत्र तु विशिष्येति तेषाम्पूर्वापरविरोधोऽपि दोषः ।

खण्डनकृता लिङ्गविशिष्टपरिभाषयेति मूलोक्तमर्थतो व्याख्याय खण्डितन्तन्न युक्तमित्येतद्बोधयितुं तदुक्तमनूद्य दूषयति—**यत्त्वित्यादिना** । वैपरीत्येनान्वयोऽत्र बोध्यः । अयम्भावः—यत्र प्रकृतौ प्रातिपदिकत्वस्य लिङ्गबोधकप्रत्ययान्तत्वस्य च सत्ता; तत्र तादृशसमुदायस्य तया परिभाषया ग्रहणम्बोध्यते । यथा पक्त्री दण्डिनीत्यादौ सद्भावे उभयोरस्तीति तस्य समुदायस्य प्रातिपदिकग्रहणेन ग्रहणम्भवतीति । **नात्रेति** । कुरूरित्यत्र तथा नास्तीत्यर्थः । अत्रहि—पूर्वान्तवद्भावं विना प्रातिपदिकत्वस्य परादिवद्भावं विना लिङ्गबोधकप्रत्ययान्तत्वस्य च सत्ता नास्तीत्युभयोरावश्यकतया "उभयत आश्रयणे नान्तादिवत्" इति निषेधः प्रवर्तत इति यत्र न पूर्वान्तवत्त्वपरादिवत्त्वयोरुपयोगः, तस्य ग्रहणम्परिभाषया भवतीति भवदुक्तमिन्द्राणीत्यादौ नास्ति । अत्र स्त्रीप्रत्ययान्तसमुदाये प्रातिपदिकत्वन्नास्ति, यत्रच प्रकृतिभागे प्रातिपदिकत्वमस्ति, तत्र तादृशप्रत्ययान्तत्वन्नास्ति । अन्तशब्दस्य चरमावयववाचकत्वात् । इन्द्राणीत्येतदेकदेशाभावोदाहरणोपलक्षणम्, तेन दण्डिनीत्यादेरपि भवदुक्तरीत्या ग्रहणन्न स्यादिति 'प्रातिपदिकग्रहण' इति परिभाषा निष्फला स्यादिति भावः । **तस्मात्**—परिभाषया यस्य समुदायस्य ग्रहणम्भवता बोधनीयन्तस्यैव ग्रहणाभावापत्तिसद्भावात् । **उपयोग इति** । परिभाषायाः प्रवृत्तिकोटावित्यादिः । नन्वन्तशब्दो न सर्वत्र चरमावयवस्यैव बोधकोऽस्ति । "अतोलान्तस्य" इत्यादौ व्यभिचारात् । किन्तु समीपवाच्यपि । तथाच परिभाषाघटकं यद्विशिष्टपदन्तस्यान्तपरत्वेऽपि तदर्थः समीपे इत्येव । एवञ्च गृह्यते येन तद्ग्रहणम्, प्रातिपदिकस्य ग्रहणम्प्रातिपदिकग्रहणमिति, समासाश्रयणेन प्रातिपदिकवाचकः शब्दो बाध्यते । तस्मिन् लिङ्गबोधकप्रत्ययः समीपो यस्य, तद्ग्रहणा-

प्रत्यय इति प्रतिषेध एव स्यान्न तु स्वादयः। यत्तु व्याचख्युः—आदिः उङपेक्षया पूर्वः प्रातिपदिकं, तद्वद्भावात् तदवयवत्वेन ग्रहणात् पूर्वान्तवद्भावादिति यावदिति। तदपि क्लिष्टं स्वपरग्रन्थविरुद्धम्। उक्तरीत्या हि काण्डे कुड्य इत्यादावपि "एकवचनमुत्सर्गत" इति सुः प्रवर्तेत। तद्वारणाय चाप्रत्यय इति प्रसज्यप्रतिषेधाभ्युपगमे प्रकृते दोषः। श्वश्रूरित्यत्रैकादेशाभावाल्लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया एव आवश्यकत्वाच्च। यत्तु तत्र "श्वशुरः श्वश्र्वा" (पा०सू०१।२।७१) इति निर्देशात्स्वादय इति, तन्न। निर्देशस्य शब्दपरत्वात्। "विपराभ्यां जेः" (पा०सू०१।३।१९) "ङेर्यः" (पा०सू०७।१।१३) इतिवत्।

व। नापि लिङ्गविशिष्टप्रातिपदिकस्येति परिभाषायां पठ्यते। तथा प्रातिपदिकत्वतद्व्याप्यधर्माणां(१) लिङ्गप्रत्ययविशिष्टेऽतिदेशाच्चेति दिक्।

ननु "सप्तम्यधिकरणे च" (पा०सू०२।३।३६) इति निर्देशेन विभक्त्येकादेशस्यान्तवत्त्वाभावज्ञापनादुत्सर्गस्यासार्वत्रिकत्वाच्च ह्रस्वस्य सत्त्वप्रधाने एव प्रवृत्तेश्च काण्डे इत्यादौ न दोषोऽत आह—श्वश्रूरित्यत्रेति।

न्तमात्रपरिभाषया बोध्यत इति नेन्द्राणीत्यादिसङ्ग्रह इत्यत आह—नापीति। इदमेवदुक्तन्तादृशपाठसत्वे वक्तुं शक्यम्, वस्तुतो यत्परिभाषायाः कृत्यन्तदाह—तथेति। दिगिति—दिगर्थस्तु 'प्रातिपदिकग्रहण' इति सप्तमी कर्त्रर्थे व्यत्ययेन, प्रातिपदिकपदञ्च प्रातिपदिकत्वतद्व्याप्यान्तरधर्मविशिष्टपरम्, तथाच प्रातिपदिकत्वतद्व्याप्यान्यतरधर्मविशिष्टस्य ग्रहणं यत्र शास्त्रे तेन लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टस्य ग्रहणम्बोधनम्भवतीत्येव परिभाषार्थः, इति न कुरूरित्यत्रादिवत्त्वोपयोगः, इति कुरूरित्यस्य साधुत्वन्न लिङ्गविशिष्टपरिभाषया भवतीति ब्रूमः, किन्तु "अन्तादिवच्च" इति सूत्रेणेति वदामः। अत आदिवद्भावादिति पदं यदर्थकन्तदाह मूले—यत्तु व्याचख्युरित्यादिना। तदपि—तादृशव्याख्यानमपि। क्लिष्टम्। आदिशब्दस्याद्यवयवत्वावच्छिन्नबोधकत्वस्य "आद्यन्तौ टकितौ" इत्यत्र कल्पतस्य त्यागेन क्लिष्टमित्यर्थः। स्वपरग्रन्थेति। स्वस्य व्याख्यातुर्यः परग्रन्थस्तद्विरोध इत्यर्थः। काण्डे कुड्ये इत्यत्र यथा प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयेण भवता सुबुत्पत्त्यापत्तिरूपो दोषो वार्यते, तथा कुरूरित्यादावपि सुबभावापत्तिः स्यादित्याह—उक्तरीत्येति।

प्रक्रियाव्याख्यानपरप्रकाशग्रन्थे यथा न स्वपरग्रन्थविरोधात्मको दोष आपतति, तथाशङ्कते—नन्विति। ज्ञापनादित्यन्तेन मूलोक्तप्रकारमुद्भाव्य सिद्धान्तरीत्याह—उत्सर्गेत्यादि। असार्वत्रिकत्वादिति। गमकसद्भाव एव तत्प्रवृत्तेः स्वीकारादिति भावः। सत्वप्रधान एवेति। "ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य" इति न्यासेन सिद्धे प्रातिपदिकग्रहणं सत्वप्रधानप्रातिपदिकलाभार्थमिति भावः। मूले—आवश्यकत्वाच्चेति। तथाच लिङ्गविशिष्टपरिभाषासद्भावस्यावश्यकतया तयैव कुरूरित्यस्यापि सिद्धावादिवद्भावादिति कथनस्य नोपयोग इति भावः। परोक्तां श्वश्रूरित्येतत्साधकरीतिमनूद्य दूषयति-यत्त्वि-

वि० (१) लिङ्गप्रत्ययविशिष्टे इति। लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टे इत्यर्थः। वैशिष्ट्यञ्च—स्वघटितत्व, स्वनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयघटितत्व, स्वविशिष्टाघटितत्व, एतत्त्रितयसम्बन्धेन। स्ववैशिष्ट्यञ्च—स्वेतरत्व, स्वनिष्ठविधेयतानिरूपितोद्देश्यताश्रयेतरत्व, एतदुभयसम्बन्धेन। लक्षणसमन्वयोऽन्यत्र स्पष्टः।

श्वशुरस्येति । पुंयोगलक्षणे ङीषि प्राप्ते ऊङ् । तत्सन्नियोगेन च विधीयमानो लोपः सन्निहितत्वादन्तस्यैवाकारस्य न त्वादेः । एतच्च वचनं "श्वशुरः श्वश्र्वा" (पा०सू०१।२।७१) इति निर्देशसिद्धार्थकथन-परम् । अतोऽपि प्रथमाकारस्य लोपो न शङ्क्यः ।

उपमानवाचि पूर्वपदमिति । 'धात्रीकराभ्यां करभोपमोरुः' इत्यत्र तु न । करभशब्दस्योपमानवाचित्वेऽपि पूर्वपदत्वाभावात् ।

शफौ खुराविति । यद्यपि 'शफं क्लीबे खुरः पुमान्' इत्यमरः, तथाऽपि शफशब्दस्य पुंस्त्वमपि बहुसम्मतम् । "शफाविव जर्भुराणा" इति श्रुतौ "ग्राम्यपशुसंघेषु" (पा०सू०१।२।७३) इति सूत्रस्य व्याख्यावसरे न्यासहरदत्तादिग्रन्थेषु वाचस्पत्यादिनिबन्धेषु च प्रचुरप्रयोगदर्शनात् । "लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य" इति भाष्याच्च । 'शफो भुजो गुदं घोणा' इति गणरत्नमहोदधौ । क्रोडादिगणे पाठाच्च 'शफः खुरे

वचनमिति । वृत्त्यादिपठितमित्यर्थः । उपमानं सादृश्यं तदभावात् तस्य समासावाच्यत्वादित्यर्थः । यद्वोपमानत्वेन प्रतीत्यभावादित्यर्थः । शफोरुरित्यत्रापि

ति । भाष्ये तादृशवचनानुपलम्भादाह—वृत्त्यादीति ।

मूले—अतोऽपीति । अतः—"श्वश्रुरः श्वश्र्वा" इतिनिर्देशात् । अपिना । ऊङ्सन्निहितत्वस्य समुच्चायकः । ङ्याप्सूत्रस्थभाष्यस्वारस्यात्तु श्वशुरशब्दादूङि श्वश्रूशब्दस्य सिद्धिरिति न, किन्त्वव्युत्पन्नोऽयमिति तत्रहि "ङ्याब्ग्रहणं किमर्थम्, न, प्रातिपदिकादित्येव सिद्धम्, न सिध्यति, 'अप्रत्यय' इति प्रातिपदिकसंज्ञायाः प्रतिषेधः प्राप्नोति, यद्येष ङ्याब्ग्रहणे हेतुः, इत्यूङ्ग्रहणमपि कर्तव्यम्, तावपि हि प्रत्ययौ तिग्रहणे ताद्धार्तम्, तद्धितः प्रातिपदिकमिति, प्रातिपदिकसंज्ञा भविष्यति, ऊङ्ग्रहणेचापि वार्तम्, उवर्णान्तादूङ् विधीयते, तत्रैकादेशः, एकादेशे कृते पूर्वस्यान्तवद्भावात्प्रातिपादकसंज्ञा भविष्यति" एवमूङ्ग्रहणस्याकर्तव्यतोक्ता । यदि मूलोक्तरीत्याऽस्य सिद्धिस्तदा तत्रोक्तैकादेशाभावेनैतदर्थमूङ्ग्रहणस्यावश्यकत्वेन पूर्वान्तवद्भावेन तस्यानावश्यकत्वप्रतिपादनं विरुध्येतेति । ननु वस्तुत उपमानसत्वादुपमानाभावादित्यसङ्गतम् । किञ्च "ऊरूत्तरपद" इतिसूत्रे 'उपमानेति शब्दो नोपात्त, इत्युपमानाभावादित्यसङ्गतमत आह—उपमा उपमानमिति । उपमानशब्दे भावे ल्युडिति ध्वननायोपमा उपमानमित्युक्तम् । अत एवाह—सादृश्यमिति । ननु करभोरूरित्यत्रोदाहरणे पीवरशब्दस्योपमावाचकस्याभावादुपमायाः कथम्प्रतीतिः तस्येवादिशब्दसत्व एव प्रतीतेरत आह—तस्येति । सादृश्यस्येत्यर्थः एवञ्च करभोरूरित्यत्र सादृश्यान्तर्भावेन वृत्तिस्वीकारादुपमायाः प्रतीतिरस्ति करभोपमोरूरित्यत्र तु सादृश्यस्य समासवाच्यत्वन्नास्तीति भावः । मूलस्थोपमानशब्दः करणल्युडन्त एवास्त्वित्याशयेनाह—यद्वेति । प्रतीत्यभावादिति । पूर्वपदार्थस्येत्यादिः । एवञ्चोपमीयतेऽनया सा उपमा, उपमानत्वम्-सादृश्यमित्यर्थः । तद्बोधकम्, ऊरूत्तरपदम्प्रातिपदिकमत्र नास्ति यादृशस्थले समासस्य सादृश्यान्तर्भावेण शक्तिस्तत्रेष्यते सूत्रस्य प्रवृत्तिः । ऊर्वन्तादित्येव वक्तव्ये उत्तरपदग्रहणेन पूर्वपदस्याक्षेपाद्यत्र पूर्वपदस्योपमावाचकत्वन्तत्रास्य सूत्रस्य प्रवृत्तेरिति भावः । यत्तु खण्डनकृदाह—शफौ खुरौ ताविव संश्लिष्टत्वादुपचारादिति चिन्त्यम् । उपचारेऽपि पूर्वपदस्योपमानवाचित्वव्याघातात्पूर्वसूत्रेणैव सिद्धयैह शफग्रहणवैयर्थ्यम् । अतः संहितवाचकः शफशब्द इति तन्नेत्याशयेनाह-शफोरूरित्यत्रेति । एवञ्च शक्यतावच्छेदकस्यारोपोऽत्र; ननु सादृश्यान्तर्भावेण वृ-

गवादीनां मूले विटपिनामपि' इति हेमचन्द्रकोशाच्च। विश्वकोशे च पुन्न-पुंसकतोक्ता। वामौ सुन्दरौ ऊरू यस्या इति विग्रहः। इह सर्वत्र उप-मानाभावादप्राप्ते विधिः। कथं तर्हि 'पीवरोरु पिबतीव बर्हिण' इति कुमारः। प्रमाद एवायम्। सञ्ज्ञापूर्वकत्वात्सम्बुद्धिगुणो नेत्येके।

हितेन सहेति। "समो वा हिततयोः" इति व्युत्पादितः सहितश-ब्दस्तु नेह गृह्यते। एकदेशविकृततया संहितग्रहणादेव सिद्धेरिति भावः।

अञ् योऽकार इति। अञा अकारविशेषणं किम्, शूरसेनी। "जनपदशब्दात्" (पा०सू०४।१।१६८) इत्यञो "अतश्च" (पा०सू०४।१।१७७) इति लुकि जातिलक्षणो ङीष्। **शार्ङ्गरवीति।** शृङ्गरुशब्दाद-पत्यार्थे अण्। **नृनरयोरिति।** नृशब्दात् "ऋन्नेभ्य" (पा०सू० ४।१।५) इति ङीपि नरशब्दाज्जातिलक्षणे ङीषि प्राप्ते वचनम्। ननु नरशब्देऽलो-ऽन्त्यस्य वृद्धिः स्यात्। यत्त्वाहुः-अन्त्यस्य "यस्य" (पा०सू०६।४।१४८)

सादृश्यमूलकः शफत्वारोपो न तु तत्प्रतीतिरिति भावः। एवं च करभोरुशब्दे आरो-पविवक्षायामूङ् न भवत्येव। एतेन करभोरूभिरिति व्याख्यातम्। **एके इति।** तस्य भाष्यानुक्तत्वात्साधुत्वे न नियामकतेत्यरुचिरत्र। ङीषिति। अत एव "न प्राच्य" (पा० सू० ४।१।१७८) इति सूत्रे यौधेयादिग्रहणं चरितार्थम्। तद्धि "पर्श्वादियौधेयादिभ्योऽणञौ" (पा० सू० ५।३।११७) इति स्वार्थि-काञो "अतश्च" (पा०सू०४।१।१७७) इति प्राप्तलुको निषेधार्थम्। तत्फलं चाजन्त-त्वान्ङीन्यथा स्यात्। ठगन्तत्वान् ङीब् माभूदिति। **नरशब्दादिति।** यद्यपि नृश-ब्देन नारी सिद्धा, नरी च पुंयोगे दुर्वारा, तथाऽपि नरत्वजातिमात्रप्रतिपादनेच्छायां

त्विरिति न पूर्वसूत्रस्य प्राप्तिः। एवञ्च—पूर्वत्रारोपस्य सिद्धौव। करभोरूभिरिति। व्या-ख्यातमिति। 'विचकरे च करेण करोरुभिः' इतिमाघस्थपद्य इति आदिः। तस्य-"संज्ञापूर्व-क" इतिवचनस्य। न नियामकतेति। यद्धि वचनम्भाष्यकारसम्मतन्तस्यैव साधुतानियामकत्व-मिति भावः।

अञ्यो ऽकार इति व्याख्याने साधकमाह-अत एवेति। शूरसेनीत्यत्रातिव्याप्तिवारकतया तादृ-शव्याख्यानस्यावश्यकत्वादेव। तद्धि-यौधेयादिग्रहणं हि। अणञाविति। इति सूत्रेण विहिते-त्यर्थः। तत्फलम्—निषेधस्य फलम्। ठगन्तत्वादिति। युधाशुक्राशब्दाभ्यां "द्व्यच" इतिसूत्रवि-हितढकः सत्वात्। यदि त्वञो लुक् स्यात्तदा वर्णप्राधान्ये प्रत्ययलक्षणाभावेन ङीप स्यादिति भावः। "नृनरयोः"इत्यत्र नरशब्दोपादानाभावेऽपि नारीतिरूपन्नृशब्दोपादानमात्रेण सिद्धम्। नरीतिरूपप्राप्त्या-वृत्तिस्तदुपादानस्य फलमित्यपि न, पुंयोग तस्यैव दुर्वारत्वादित्याक्षिप्य समाधत्ते-यद्यपीत्यादिना। पुंयोगे नरीतिप्रयोगेऽपि दृश्यते 'किन्नरीणान्नरिणाम्' इति। जातिमात्रेति। अत्र मात्रपदेन पुंयोगस्य व्यवच्छेदः। नृशब्दावयवऋकारस्य यथा "अलोऽन्त्य"परिभाषया वृद्धिर्भवतीति तथा नरशब्देऽपि प्राप्नोतीत्याक्षेपः। मूले-नन्विति। तत्र "स्थानेऽन्तरतम" इति सप्तम्यन्तपाठाभिप्रायेण समाधानवादिमतमनुवदति—यत्त्वत्राहुरित्यादिना। अन्त्याकारस्य वृद्धौ यदि "यस्येति च"

इति लोपेनापहारादनन्त्यस्याप्यकारस्य वृद्धिर्भवत्यान्तरतम्यात् । 'गुणे त्वन्याय्यकल्पना' इत्यलोऽन्त्यपरिभाषाबाधस्यैव न्याय्यत्वादिति । तन्न । प्रत्ययसन्नियोगशिष्टाया वृद्धेरन्तरङ्गत्वेन परमपि "यस्य" (पा०सू०६।४।१४८) इति लोपं बाधित्वा प्रवृत्त्यौचित्यात् । किं चास्तु कथञ्चिल्लोपस्तथाऽपि रेफस्यैव वृद्धिः स्यान्न त्वकारस्य । अन्तरतमपरिभाषापेक्षया चालोन्त्यपरिभाषायाः परत्वात् । अपि चान्तरतमपरिभाषाऽसदृशमादेशं व्यावर्तयति न तु स्थानिनं नियच्छति । तत्कथं रेफस्य स्थानित्वव्यावृत्तिः । किञ्च "गुणे त्वन्याय्य" इति न्यायोपन्यसनं स्थवीय एव । परिभाषयोः परस्परं गुणगुणिभावायोगात् ।

नरीत्यस्य वारणार्थं नरग्रहणं बोध्यम् । ननु वृद्धिविधानसामर्थ्याल्लोपबाधोऽत आह—गुणे त्विति । अलोन्त्यपरिभाषाबाध एव न्याय्य इति भावः । अन्तरङ्गत्वेनेति । सामर्थ्याद्बाधो ह्यनुचितः, न्यायप्राप्तबाधस्तूचित एवेति भावः । कथं चिदिति । सन्नियोगशिष्टत्वानङ्गीकारेणेत्यर्थः । तत्कथमिति । स्थानेऽन्तरतमे इति सप्तम्यन्तपाठस्य भाष्ये कुमार्यत्रेत्यादौ यणनापत्त्या दूषितत्वादिति भावः। परिभाषयोरिति । तद्व्याख्यातृग्रन्थानुसारेणेदम् । तर्हि अलोन्त्यस्यैव बाधो न त्वन्तरतमपरिभाषाया

इत्यनेन तस्य लोपस्तर्हि वृद्धिविधानं व्यर्थमिति, तत्सामर्थ्याल्लोपस्य बाधोऽस्त्वित्याक्षिपति—नन्विति । यद्यलोऽन्त्यपरिभाषैकवाक्यतयाऽन्त्यस्य वृद्धौ तत्सामर्थ्याल्लोपस्य बाधस्तदा साक्षाद्विधिशास्त्रस्य बाधस्तदपेक्षया लोपस्यादौ प्रवृत्तावपि योऽन्तरतमोऽवशिष्टावयवस्तस्य स्थाने वृद्धिर्भविष्यतीत्याशयेनाह—गुणे त्वन्याय्येति । गुणे—गुणीभूतशास्त्रे—परिभाषारूपे, ऽन्याय्यस्याप्रवर्त्तनस्य कल्पना उचितेति शेषः । तथाप्यादौ वृद्धेरेव प्रवृत्तिः स्यात्, तस्याश्च सामर्थ्यान्निवृत्तिर्न स्यादिति भावेन समाधत्ते—तन्नेति । अन्तरङ्गत्वे सन्नियोगशिष्टत्वमत्र हेतुः । एवञ्चादौ वृद्धेरन्तरङ्गा या अन्तरतमपरिभाषाऽलोन्त्यपरिभाषाभ्यामेकवाक्यतया प्रवृत्तिस्ततो लोपस्य यदि प्रवृत्तिः स्यात्तदा वृद्धिविधानवैयर्थ्यम्, इति सामर्थ्यात्परस्यापि लोपस्य बाधेन वृद्धेः श्रवणं स्यात्, नह्यत्र केवलान्तरङ्गपरिभाषाया एव प्रवृत्तिः, किन्तूक्तयोरपीति न्यायप्राप्त एव लोपस्य बाधः सामर्थ्यादिति तात्पर्यम् । कथञ्चिदित्युक्तेस्तात्पर्यमाह—सन्नियोगशिष्टेति । तथाच वस्तुतः सन्नियोगशिष्टत्वेऽपि यदि तस्यानङ्गीकारस्तदा क्लेशः स्पष्ट एव । तथाच परलोपोत्तरम्पूर्वान्तरतमपरिभाषापेक्षया परत्वेन बलवती या "अलोन्त्य परिभाषा" सैव वृद्धे रेफस्थानिकत्वे नियामिका स्यादित्यनिष्टापत्तिः । नन्वत्र 'गुणे त्वन्याय्य' इति पूर्वोक्तन्यायेनालोन्त्यपरिभाषाया अप्रवृत्तिः कल्प्यतेऽन्तरतमपरिभाषा तु प्रवर्तत इति तदेकवाक्यतया नकाराकारस्य वृद्धिः स्यादितीष्टसिद्धिरत आह-मूले—अपिचेति । ननु स्थानिनमिति । कुमार्यत्रेत्यादौ दीर्घस्य स्थाने यणादेशः "स्थानेन्तरतमे" इति सप्तम्यन्तपाठे न स्यात् । तादृशपाठे स्थानिनः सङ्कोचादिति स पाठो नोचितः, किन्तु "स्थानेऽन्तरतम" इति प्रथमान्तपाठ एव । तथाचान्तरतमादेशस्य निवृत्तिरित्यादेशसङ्कोच एवेति भावः । एतावता परोक्तरीत्या ऽलोन्त्यपरिभाषाया बाधमभ्युपेत्यान्तरतमपरिभाषयापि नेष्टसिद्धिरित्यभिहितम् । वस्तुतस्तु परोक्ता "गुणे त्वनाय्य" इति रीतिरेव प्रकृतेऽयुक्ता, परिभाषयोः समत्वात्, किन्तु परत्वमलोन्त्यपरिभाषाया इति सैव प्रवर्त्ततेत्याशयेनाह—किञ्चेति । ननु परिभाषयोर्गुणगुणिभावोऽत्र न केनाप्युक्त इति कथमेवं वदसीत्यत आह—तद्व्याख्यातृेति । प्रकाशव्याख्यातृग्रन्थानुसारेणेत्यर्थः । यद्वा तच्छब्दोऽत्र बुद्धिस्थायाः प्रक्रियाया

अत्रेदं तत्त्वम्-नर इति रान्तलुप्ताकारानुकरणम्। नरः अः नरः। ना च नरश्च तयोरिति व्याख्येयम्। यद्वा नरस्य अः नरः, कतन्तवत् पररूपम्। ना च नरश्च तयोर्नृनरयोः। नरस्य च प्रथम एव अकारो गृह्यते न तु द्वितीयः। प्रश्लेषसामर्थ्यात्। अधिकं शब्दकौस्तुभे बोध्यम्। पुत्रशब्दोऽत्र पठ्यते। शैलपुत्री, 'पुत्रीव हर्षं हृदये तनोति', 'कुर्यें तदुर्वीपतिपुत्रि सर्वम्। न च पुत्रशब्दः कन्यायां नास्तीति भ्रमितव्यम्। "आत्मजस्तनयः सूनुः सुतः पुत्रः स्त्रियां त्वमी। आहुर्दुहितरं सर्वं"इत्यमरोक्तेः। अत एव "प्रत्ययस्थात्" (पा०सू०७।३।४४) इतीत्वप्रकरणे "वा सूतकापुत्रिकावृन्दारकाणाम्" इति वार्तिकं च सङ्गच्छते। यत्त्वत्र हरदत्तेनोक्तम्-केवलपुत्रशब्दः स्त्रियां न वर्तते इति, तद्भाष्यादिविरोधादुपेक्ष्यम्। इत्वप्रकरणस्थस्वग्रन्थविरोधाच्च।

इदं तु चिन्त्यम्। "कारे सत्यागदस्य" (पा० सू० ६।३।७०) इति

इति व्याख्यातम्।

व्याख्येयमिति। नृनरयोरित्यावर्त्तते एकत्र पञ्चम्यर्थे षष्ठी ताभ्यां ङीन्, नुर्नरोऽकारस्य च वृद्धिरित्यर्थः इति भावः। अत एव वानरशब्दे नातिप्रसङ्गः। यतो नरशब्दान्ङीन् तदीयरेफान्तसम्बन्ध्यकारस्यैव वृद्धिविधानात् वानरे नरस्यानर्थक्यात्ततो न ङीनिति बोध्यम्। तदाह—अधिकमिति। अमरोक्तेरिति.। तत्र स्त्रीत्वबोध ईकारसमभिव्याहारस्तन्त्रम्। केवलाकारान्तपुत्रशब्दस्तु पुंस्त्वविशिष्टस्यैव बोधकोऽत एव स पुत्र इत्यतो न सन्देहः। 'पुमांसं पुत्रमाधेहि, इत्यादौ पुंस्त्वेन विशेषणं त्वतिशयितपुंस्त्वबोधनायेति भावः।

चिन्त्यमिति। चिन्ताबीजं तु सुतादिपुंशब्देभ्यः परे ङीनन्ते तत्पुरुषे "पुत्रः

बोधकः। एवञ्च प्रक्रियाया व्याख्यातॄणां ये ग्रन्थाः प्रकाशप्रदीपादयस्तदनुसारेणेत्यर्थः।

परोक्तप्रकारं सन्दूष्य युक्तं समाधानमाह—अत्रेदमित्यादिना। लुप्तेति। "यस्येति च" इति-सूत्रेण लुप्तेत्यर्थः। एवं व्याख्याने यस्मात्प्रत्ययस्य विधानन्तस्य स्थानित्वेन निर्देशो न जात इति वानरशब्देऽतिप्रसङ्ग इत्यरुचेराह—यद्वेति। मूलोक्ताभ्यामकाराभ्यां वृद्धिरूपादेशस्य स्थानिनो निश्चयेऽपि प्रत्ययविधानावधेरलाभ इत्यत आह—नृनरयोरित्यावर्तत इति। अत एव—द्वितीयपक्षाश्रयणेनावृत्त्याचार्यविशेषस्य स्वीकारादेव। तदेव स्फुटयति—यत इति। ततः—वानरशब्दावयवनरशब्दात्। ननु "आत्मज" इति कोशबलात्सर्वेषां दुहितृप्रतिपादकतया स्त्रीत्वविवक्षायामप्यकारान्तपुत्रशब्दस्य प्रयोगापत्तिरत आह—तत्रेति। पुत्रशब्द इत्यर्थः। पुत्रशब्दनिष्ठईकारसमभिव्याहारे ईकाराव्यवहितपूर्वोच्चरितत्वं पुत्रशब्देन स्त्रीत्वबोधे तन्त्रन्नियामकमित्यर्थः। पुत्रशब्देनेति स्त्रीत्वबोध इत्यस्यादिः। अत एव—केवलाकारान्तस्य पुंस्त्वविशिष्टप्रतिपादकत्वादेव। ननु भवदुक्तार्थस्वीकारे "पुमांसम्पुत्रमाधेहि" इति श्रुतौ पुमांसमिति विशेषणोपादानमनर्थकमापद्येतेत्यत आह—पुमांसमित्यादि। अतिशयितपुंस्त्वम्—पराक्रमातिशयः। एवञ्च स्त्रियामपि वृत्तिरकारान्तपुत्रशब्दस्यैव, परन्तु स्त्रीत्वे बोधनीये स्त्रीप्रत्ययसमभिव्याहारो द्योतक इति सिद्धम्। अत एवाह मूले—यत्त्वत्रेत्यादिना। इदन्तु चिन्त्यमिति। इदं—वक्ष्यमाणम्। खण्डनकारोक्तश्चिन्ताबीजमाह—चिन्ताबीजन्त्विति। पुंशब्देभ्यः-पुंवाचकशब्देभ्यः। ङीनन्ते तत्पुरुषे। ङीनन्तोत्तरपदकतत्पु-

सूत्रे "सूतोग्रराजभोजकुलमेरुभ्यो दुहितुः पुत्रड्वा" इति वार्तिकं किमर्थमिति। यत्तु वदन्ति स्वरार्थमिति। तन्न। टित्वात् ङीपि कृते उदात्तनिवृत्तिस्वरेणान्तोदात्ते ङीनन्तेन तत्पुरुषेऽपि समासस्वरेणान्तोदात्त एवेति स्वरे भेदाभावात्। यदपि शारङ्ग्वादौ पुत्रशब्दः प्रक्षिप्तः न तु सांप्रदायिक इति, तदपि न। उदाहृतप्रयोगविरोधात्। "वा सूतका" इत्यादिवार्तिके कैयटहरदत्तादिकृताकारप्रश्लेषविरोधाच्चेत्यास्तां तावत्। **आम्बष्ठ्येति**। "वृद्धेत्कोसल"-(पा० सू० ४।१।१७१) इति यङ्। करीषस्येव गन्धोऽस्य करीषगन्धिः। "उपमानाच्च" (पा० सू० ५।४।१३७) इति गन्धस्येदन्तादेशः। तस्य गोत्रापत्यं स्त्री। अण्। "अणिञोः" (पा० सू० ४।१।७८) इति ष्यङादेशः। स च यद्यपि स्त्रियामेव विहितस्तथाऽपि ङित्करणसामर्थ्यात्तदन्तादप्ययं चाप्। **पौति-**

पुम्भ्यः" (पा०सू०६।२।१३२) इत्यनेन पुंशब्दात्परपुत्रशब्दान्ततत्पुरुषे पुत्रस्यादिरुदात्त इत्यर्थकेन लिङ्गविशिष्टपरिभाषया पुंशब्दोकारोदात्तत्वम्। पुत्रडादेशे तु न तत्प्रवृत्तिः सानुबन्धकत्वादतस्तत्रोदात्तनिवृत्तिस्वरेणान्तोदात्तत्वमिति। "नादिन्याक्रोशे पुत्रस्य" (पा०सू०८।४।४८) इत्यस्य पुत्रटि अप्रवृत्तिस्तु न फलम्। एतत्सम्बन्धयचः परस्य पर आदिनीशब्दपरत्वासम्भवात्। पुत्रटः स्थानिवद्भावेन दुहितृशब्दत्वेऽपि "न षट्" (पा०सू०४।१।१०) इति निषेधो न। तस्य "ऋन्नेभ्य" (पा०सू०४।१।५) इति ङीब्मात्रबाधकत्वात्, टित्वसामर्थ्याच्च। इदं च वार्तिकं तत्पुरुषे एव प्रवर्तते "कारे सत्या" (पा०सू०६।३।७०) इति सूत्रे उपसंख्यानात् तच्चान्यासम्भवात् पूर्वोत्तरसाहचर्येण च तत्पुरुष एव। एतेन बहुव्रीहौ ङीबर्थमिदमित्यपास्तम्। टित उपसर्जनत्वेन तत्र ङीपोऽप्राप्तेश्चेति दिक्। ङित्करणसामर्थ्यादिति। "यङश्च" (पा०सू०४।१।७४)

रुषे कृते सुतपुत्रीत्यादाविति शेषः। ननु पुत्रीशब्दः पुत्रशब्दाभिन्नपरंत्यत आह—लिङ्गेति। उदात्तत्वमिति। भवतीति शेषः। उदात्तनिवृत्तिस्वरेण टित्वान्ङीपि कृते "अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोप" इत्यनेनेत्यादिः। यत्तु कश्चित् पुत्रडादेशपक्षे 'सुतपुत्र्यादिनी त्वमसि पापे' इति प्रयोगे सानुबन्धकत्वादपुत्रस्य "नादिन्याक्रोश" इति सूत्रे न ग्रहणमित्येव चिन्ताबीजमिति तदपेशलमित्याह—नादिन्येति। आदिनीशब्दपरत्वासम्भवादिति ङीमात्रव्यवधानेन 'येन नाव्यवधान' न्यायेन रेफाकारमात्रव्यवधान एव तस्य प्रवृत्तेरिति भावः। ननु पुत्रडादेशपक्षे सुतपुत्रीत्यत्र स्थानिवद्भावेन दुहितृशब्दत्वात् "नषड्" इति निषेधः स्यादत आह—पुत्रट इति। ऋन्नेभ्य इतीति। 'येन नाप्राप्ति' न्यायेनेत्यादिः। ननु टापोऽपि निषेधस्य सिद्ध्यर्थं तत्र षट्संज्ञकेभ्यः स्वस्रादिभ्यश्च यत्प्राप्तमिति प्राग्व्याख्यातमिति "टिड्ढा" इत्यस्यापि निषेधः स्यादेवेत्यत आह—टित्वसामर्थ्यादिति। "कारेसत्या" इतिसूत्रस्य तत्पुरुषे एव प्रवृत्तौ साधकमाह—तच्चेति। "कारेसत्या" इतिसूत्रस्थेत्यर्थः। पूर्वोत्तरेति। "वाचेयम्" इति "इयेनातिल" इतिसूत्रयोरित्यर्थः। एतेनोग्रजातीया कन्येत्यस्य सम्भवादन्यासम्भवादित्यसङ्गतमिति तत्परास्तम्। साहचर्यस्य बलवत्त्वप्रयोजकताया दर्शनात्। एतेन उक्तरीत्या "सूतोग्र" इत्यस्य वार्तिकस्य तत्पुरुषसमासे एव प्रवृत्तेर्न बहुव्रीहौ ङीबर्थमित्यर्थः। यदि तद्वार्तिकं स्यात्तदा सुता पुत्री यस्येत्येव विग्रहे समासो वाच्यस्तथासति "नद्यृतश्च" इति नित्यकबापत्तिः स्यादिति तात्पर्यम्। ङीबर्थमित्यप्यसङ्गतमित्याह—उपसर्जनत्वेनेति। मूले—ङित्करणसामर्थ्यादिति। ष्यङो ङित्क-

माष्येति । पूतिमाषशब्दो गर्गादिः ।

"तद्धिताः" (पा० सू० ४।१।७६) ॥ बहुवचनमनुक्तानामुपसंख्येयानां सङ्ग्रहार्थम्, महासञ्ज्ञाकरणं चान्वर्थत्वाय । तेभ्यः प्रयोगेभ्यो हितास्तद्धिता इति तेन यथाऽभिधानमेव स्युः । स्यादेतत् । टापः प्रागयमधिकारोऽस्तु ष्फविधौ तद्धितग्रहणं "यस्य" (पा०सू०६।४।१४८) इति लोपे ईद्ग्रहणं च मास्त्विति चेत्, मैवम् । पट्वीत्यत्र ओर्गुण-

---

इत्यत्र. सामान्यग्रहणाविघातार्थङित्करणसामर्थ्यादित्यर्थः । द्योत(१)कत्वाच्चेत्यपि बोद्धयम् ।

अनुक्तानामिति । तेन अल्पार्थे ग्रामटिकादयः साधवः इदन्तु भाष्ये न दृश्यते । टापः प्रागिति । ङीबादिषु ङस्येत्सञ्ज्ञा तु 'चुटुङ' इति सूत्रकरणेन सेत्स्यति, टीबादय एव वा ते सन्तु । तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकत्वेऽपि फिट्स्वरो न । प्रकृतिप्रत्ययविभागशून्ये एव तत्प्रवृत्तेः। पकारषकारभिन्नानुबन्धवैयर्थ्यापत्तेश्च । अत एव सिद्धान्ते लिङ्गविशिष्टपरिभाषया नात्र फिट्स्वरः । ङीप्प्रत्यये विजातीयङकारानुबन्धश्च न कार्य इत्यपरं लाघवम् । टिलोपस्य "नस्तद्धित" (पा०सू०६।४।१४४) इत्यनेनैव सिद्धेः । यस्येति लोपे इति । "औङः श्याम्"इति वार्तिकस्याप्युपलक्षणम् । ओर्गुणेति । न च ईद्ग्रहणं ङीबादिषु तद्धितकार्याभावज्ञापनार्थम्, तेन पट्वीत्यादौ नोर्गुण इति

रणसामर्थ्यादित्यर्थः । एतद्भावमाह–यङश्चेत्यत्रेति । प्रकारान्तरेणापि "उक्तार्थानाम्"इति न्यायस्याप्रवृत्तिमाह—द्योतकत्वादिति । स्त्रीप्रत्ययस्य द्योतकत्वादित्यर्थः। द्योतकविषये द्वौ ब्राह्मणावित्यादौ पञ्चकप्रातिपदिकार्थपक्षे द्वित्वसंख्यायाः प्रकृत्याऽभिधानेऽपि तत्र समुच्चयस्य दर्शनादिति भावः ।

तेन—अनुक्तानामितिव्याख्यानेन । ग्रामटिकेति । अल्पो ग्रामो ग्रामटिका, ग्रामशब्दाट्टिकच्प्रत्ययस्य प्रयोगः । इदम्—बहुवचनोपादानेनानुक्तानां सङ्ग्रह इत्येतत् । ननु टापः प्रागधिकारकरणे ङीबाद्यवयवङकारस्य "अतद्धित" इति निषेधादित्संज्ञा न स्यादत आह–ङीबादिष्विति । ननु "चुटू" इतिसूत्रे ङकारोच्चारणे गौरवमत आह—टीबादय इति । ङकारस्य स्थाने टकारस्यैवोच्चारणमास्त्वित्यभिप्रायः। टाबादीनान्तद्धितसंज्ञायान्तदन्तप्रातिपदिकत्वापत्त्या "फिषोऽन्त उदात्त" इत्यन्तोदात्तत्वापत्तिरित्याशङ्कां वारयति–तद्धितान्तेति । नन्वेवंसति 'सर्वनामधातुजमाह, निरुक्ते व्याकरणे शकटस्य तोकम्' इति शाकटायनमते सर्वत्रैव प्रकृतिप्रत्ययविभागसम्भवात्तादृशसमुदायस्याप्रसिद्धिरत आह—पकारेति । पकारषकाररूपौ यौ भिन्नावनुबन्धौ तत्करणसामर्थ्यादित्यर्थः । यदि सर्वत्र फिट्स्वरः स्यात्तदान्तोदात्तत्वमेव स्यादिति तयोर्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । अत एव–तादृशेष्वेव फिट्स्वरस्य प्रवृत्तिस्वीकारादेव । सिद्धान्ते–"यूनस्तिः" इति सूत्रात्प्रागेव पाठरूपसिद्धान्ते । टापः प्राक् तद्धिताधिकारकरणे लाघवान्तरमप्याह—ङीप्प्रत्यय इति । "यस्येति च" इति सूत्रे ईकारग्रहणाभावे "औङः श्याम्" इति वार्तिकमपि न कार्यमित्याह–औङ इति । ईद्ग्रहणमिति । "यस्येति च"इति सूत्रे ईद्ग्रहणमित्यर्थः । ईद्ग्रहणेन ईकारादौ स्त्रीप्रत्यये एव साजात्यात्तद्धितकार्याभावकल्पने कुर्वरित्यादौ तद्धितकार्यापत्तिरतः स्त्रीप्रत्ययत्वेन साजात्यमादाय ज्ञाप्यं वचनं स्वीकार्यम्, तथाचाव्याप्तिरित्याह–

वि० (१) अत एव स्त्रीप्रत्ययस्य द्योतकत्वं स्वीकृतम्, न तु वाचकत्वम् । अन्यथाऽत्र बोधावृत्तिः प्रसङ्गः स्यादिति भावः ॥

प्रसङ्गात्। शत्रन्तादिति। यौति मिश्रीकरोति पत्येति व्युत्पत्तेः। केचित्तु बाहुलकात् यातेरौणादिकं कतिप्रत्ययं वदन्ति। उभयथाऽपि युवतीनां समूहो यौवतं, त्यन्तात्तु अणि पुंवद्भावात् यौवनमित्येव। भिक्षादिपाठसामर्थ्यान्न पुंवदिति वृत्तिस्तु भाष्यविरुद्धा। भाष्ये तत्पाठस्य प्रत्याख्यानादिति दिक्॥

इति स्त्रीप्रत्ययाः।

वाच्यम्। कुरूरित्यादिसिद्ध्यर्थं स्त्रीप्रत्ययेषु तदभावज्ञापने आसुरायणीत्यादौ ष्फेऽपि "यस्य" (पा०सू०६।४।१४८) इति लोपानापत्तेः। अत एव दण्डिनीत्यादौ टिलोपो नेति दिक्। मिश्रीकरोतीति। आत्मानमिति शेषः। दिगिति। दिगर्थस्तु-विकाराभावमात्रतात्पर्यकत्वे वृद्ध्यादीनामप्यभावापत्तिः। अत एव 'युवतीकरनिर्मथितं दधि' इत्यादिप्रयोगसिद्धिः। युवतिशब्दे लिङ्गविशिष्टपरिभाषयैव प्रातिपदिककार्ये सिद्धेऽत्र "तद्धिताः" (पा०सू०४।१।७६) इत्यधिकारो लिङ्गविशिष्टपरिभाषाऽनित्यत्वज्ञापनार्थं इति दिक्॥

इति स्त्रीप्रत्ययाः॥

कुरूरित्यादीति। अत एव-टापः प्राक् तदधिकारादेव। दिगिति। दिगर्थस्तु—ईद्ग्रहणेनाजूरूपस्त्रीप्रत्यये तद्धितकार्याभावो ज्ञाप्यतान्तावतैवासुरायणीत्यादिसिद्धिर्यद्यपि भविष्यति, तथापि ज्ञापकसिद्धवचनान्तरकल्पनापेक्षया यथाश्रुतमेव लघु इति। योगार्थमात्रं वृद्धायामतिप्रसक्तमत आह—आत्मानमितीति। मूले-उभयथेति। शत्रन्तस्य कतिप्रत्ययान्तस्य च सत्वेऽपि यौवनमिति "भस्याढे" इति पुंवद्भावः अनयोरयं विशेषः—शत्रन्तात् "उगितश्च" इति ङीप्, कतिप्रत्ययान्तात्तु "कृदिकारात्" इति ङीष्। आद्ये "शतुरनुम्" इत्यस्य प्रवृत्त्या नद्या उदात्तत्वमिति। वृत्युक्तं दूषयति—भिक्षादीति। अत एव—पूर्वोक्तरीत्या युवतीत्याकारस्य शब्दद्वयस्य स्वीकारादेव। ननु "यूनस्तिः" इतिसूत्रात्प्राक् "तद्धिता" इत्यस्य पाठो न कार्यः। लिङ्गविशिष्टपरिभाषयैव सिद्धेरत आह—युवतिशब्द इति। दिगिति। दिगर्थस्तु—"ऋन्नेभ्य" इति ङीपि यूनीशब्दोऽपि साधुरिति कश्चित्। तन्न। 'येननाप्राप्ति' न्यायेन "यूनस्तिः" इत्यस्य "ऋन्नेभ्य" इति सूत्रापवादत्वात् कृतेऽपि ङीपि लिङ्गविशिष्टपरिभाषयाऽस्य प्राप्तेरिति॥

इति स्त्रीप्रत्ययविवरणम्॥

अथ विभक्त्यर्थाः (कारकप्रकरणम्) ।

(१) मात्रशब्दस्येति । तस्य चावधारणमर्थः । 'मात्रं कार्त्स्न्येऽवधारणे' इत्यमरः । प्रातिपदिकार्थादीन्येव तन्मात्रमित्येवकारेणास्वपदविग्रहः । मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । कृष्ण इति । यद्यपि नीलरूपवत्परोऽयमनियतलिङ्गस्तथाऽपि वासुदेवे भग-

---

नीलरूपवदिति । "प्रत्ययस्थात्" (पा०सू०७।३।४४) इति सूत्रस्थेन 'असुव्वतः' इति भाष्यप्रयोगेण क्वचिल्लाघवानादरस्यापि सूचनात्कर्मधारयान्मत्वर्थीयोऽपि

अथ "स्वौजसमौट्" इत्यादिना विहितानाम्प्रत्ययानामर्थविशेषे व्यवस्थान्दर्शयति-प्रातिपदिकार्थेति। मूले—मात्रशब्दस्येति । अत्र शब्दशब्दोपादानेन नायम्मात्रच्प्रत्यय इति स्पष्टयति—अस्वपदविग्रह इति । मयूरव्यंसकादिसमासस्य विभाषाधिकारीयत्वेऽपि मात्रशब्दस्य शब्दशक्तिस्वभावाद्वृत्तिविषयत्वमेवेत्येवमुक्तम्। अत एव कार्त्स्न्यार्थकमात्रशब्देन घटमात्रं रूपवदित्यादौ सर्वे घटा इति वृद्धानां विग्रहः। इदमपि सूत्रक्रियायोगे एव प्रवर्त्तते, "तिङ्समानाधिकरणे प्रथमा" इतिवार्तिकोक्तेः। ननु 'न कर्मधारयान्मत्वर्थीयो बहुव्रीहिश्चेत्तदर्थप्रतिपत्तिकर' इति वचनं वृत्तिद्वयाकल्पनमूलकमस्ति, यथा—नीलघटम्भूतलमित्येव प्रयोगो, नतु नीलघटवदिति, मत्वर्थबहुव्रीहिणैव विवक्षितार्थलाभात्। बहुव्रीहिश्चेदित्युपादानात्कृष्णसर्पवानित्यादि भवत्येव । अत्र कृष्णसर्पशब्दस्य कर्मधारयसंज्ञकस्य जातिविशेषावच्छिन्ने रूढिर्बहुव्रीहिस्तु नतादृशजातिविशेषावच्छिन्नप्रतिपादकः। एवञ्च तद्वचनविरोधान्नीलरूपवदित्यनुपपन्नमत आह—नीलरूपवदितीति । भाष्यप्रयोगेणेति ।

प्र० (१) अथ भट्टोजीदीक्षितमते मूलोक्तो नियतोपस्थितिकपदार्थो निरूप्यते-नियता उपस्थितिर्यस्य स नियतोपस्थितिकः, निपूर्वक यमधातोर्व्यापकत्वमर्थः,आश्रयः—क्तप्रत्यार्थः, षष्ठ्यर्थो विषयता । तथाच व्यापकताश्रयोपस्थितिविषयत्वं प्रातिपदिकार्थत्वमिति शब्दार्थः। तत्र व्यापकत्वस्य व्याप्यांशे नित्यसाकांक्षत्वात् किं निष्ठव्याप्यतानिरूपितेत्याकाङ्क्षायां उपस्थितत्वात्प्रातिपदिकमेव व्याप्यत्वेन विवक्ष्यते, किञ्च व्याप्यव्यापकयोः सामानाधिकरण्योपपत्तये स्वविषयकश्रावणप्रत्यक्षसमवायित्व—स्वनिष्ठशक्तिविषयकोद्बुद्धसंस्कारसमवायित्वोभयसम्बन्धो व्याप्यतावच्छेदकः, समवायश्च व्यापकतावच्छेदको विवक्ष्यत इति तत्तत्सम्बन्धेन श्रोतुरात्मनि व्याप्यव्यापकयोः सत्त्वात्सामानाधिकरण्यम् । व्याप्यतावच्छेदकस्य स्वनिष्ठशक्तिविषयकोद्बुद्धसंस्कारसमवायित्वसम्बन्धस्य निवेशात् अगृहीतशक्तिकपुरुषात्मनि विस्मृतशक्तिकपुरुषात्मनि वा स्वजन्यश्रावणप्रत्यक्षसमवायित्वसम्बन्धेन प्रातिपदिकसत्त्वेऽपि उपस्थितेरसत्त्वात् कथं व्यापकत्वमिति शङ्कानवकाशः।

एवं व्यापकताश्रयोपस्थितिविषयत्वमित्यस्योपस्थितिनिष्ठव्यापकतावच्छेदकविषयताश्रयत्वमर्थः, तेन घटपदाद्घटत्वप्रकारकोपस्थितौ पटादेः उद्बोधकान्तरवशात्कादाचित्कभानेऽपि तद्विषयतायां तादृशोपस्थितिनिष्ठव्यापकतावच्छेदकत्वं नास्तीति नातिव्याप्तिः।

नन्वत्रोपस्थितिपदेन स्मृतिर्गृह्यते शाब्दबोधो वा, नाद्यः, तटशब्दाल्लिङ्गत्रयविषयकबोधस्य आकाङ्क्षाद्यभावेन युगपदनुदयेऽपि लिङ्गत्रयविषयकोपस्थितेर्युगपत्सम्भवेन तस्या व्यापकत्वाद् लिङ्ग-

वति । नियतलिङ्ग एवेति भावः । **ज्ञानमिति** । भावे ल्युट् । **द्रोण इति** । न च प्रातिपदिकमात्रे प्रथमेहास्त्विति वाच्यम् । तथा सति परिच्छेद्यपरिच्छेदकभावस्य संसर्गविधया भानायोगान्नामार्थयोरभेद-

---

क्वचिदिति ज्ञापनान्नैतत्प्रयोगानुपपत्तिरिति बोध्यम् । **नामार्थयोरिति** । नामार्थश्च

तत्र हि–'असुप' इति किम्बहुव्रीहिः न विद्यते सुप्सुबन्तं यस्मिन्नङ्गे तदसुबिति, आहोस्विन्न सुप असुबिति तत्पुरुष इति वितर्क्य "यदि विज्ञायते असुबन्तोऽङ्गस्येति बहुचर्भिकेत्यत्रेत्वन्न प्राप्नोति" इत्युक्तम् । आति परे यदङ्गमविद्यमानसुबन्तकन्तदवयवाकारस्य प्रत्ययस्थकात्पूर्वस्येत्वमिति सूत्रार्थस्य तदानीन्निष्पत्तेः । तत्र लाघवानादरेण स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थम्बहुव्रीहेमंगुपि 'असुब्वत' इति दर्शितमिति लाघवानादरो भाष्यसम्मत एवेति भावः । 'नामार्थयोः' इत्यस्य नाम्न अर्थाविति समासं कृत्वाऽभेदः संसर्गः प्रतिपाद्यत इति वाच्यन्तदनुपपन्नम् , पुष्पवन्तपदार्थयोः सूर्यचन्द्रमसोरभेदाप्रतीतेरत आह— नामार्थश्चेत्यादिना । नच नाम्नोरर्थौ नामार्थौ तयोरिति षष्ठीतत्पुरुषोऽस्त्विति वाच्यम् । वृत्ता

स्यापि उक्तप्रातिपदिकार्थत्वेन ग्रहणाल्लिङ्गग्रहणवैयर्थ्यापत्तेः । नान्त्यः, शाब्दबोधस्य यत्किञ्चिल्लिङ्गविषयकत्वेनोक्तदोषाभावेऽपि घटादिपदशक्तिग्रहवतोऽपि पुरुषस्य योग्यताकाङ्क्षादिज्ञानाभावे घटः, कर्मत्वम् आनयनं कृतिः इत्यतो बोधाभावाद्घटादिबोधेऽपि व्यापकत्वस्य दुर्वचत्वादिति चेत् , न । स्वनिष्ठशक्तिज्ञानयोग्यतादिघटितशाब्दबोधसामग्रीसमवायित्वस्य व्याप्यतावच्छेदकसम्बन्धस्य स्वीकारेणादोषात्, बोधसामग्रीसमवायित्वस्य व्याप्यतावच्छेदकसम्बन्धस्य स्वीकारेणादोषात् ।

न चैवमपि क्रियाविशेष्यकबोधस्य "सर्वं वाक्यं क्रियया परिसमाप्यत" इति न्यायात् वैयाकरणैर्नियमेनाङ्गीकारात् क्रियानिष्ठविषयतायां तादृशव्यापकतावच्छेदकत्वसत्त्वात् क्रियायाः प्रातिपदिकार्थत्वापत्तिर्वाच्या, प्रातिपदिकनिष्ठशक्तिनिरूपकत्वस्यापि निवेशनीयत्वात् । एवं च स्वविषयकश्रावणप्रत्यक्षसमवायित्व-स्वनिष्ठशक्तिज्ञानाकाङ्क्षायोग्यताज्ञानादिघटितशाब्दबोधसामग्रीसमवायित्वोभयसम्बन्धावच्छिन्नप्रातिपदिकनिष्ठव्याप्यतानिरूपितोपस्थितिनिष्ठव्यापकतावच्छेदकविषयताश्रयत्वे सति प्रातिपदिकनिष्ठशक्तिनिरूपकत्वं प्रातिपदिकार्थत्वमिति सिद्धम् ।

ननु हरिपदनिष्ठसूर्याद्यन्यतमयत्किञ्चिदर्थनिरूपितशक्तिज्ञानादिविशिष्टशाब्दसामग्रीसमवायिनः तदन्यविषयकशाब्दानुदयात् चालनीन्यायेन तज्जन्यसर्वबोधस्यैव तद्व्यापकत्वात्तत्र विषयीभूतस्य कस्याप्यर्थस्य प्रातिपदिकार्थत्वं न स्यात् । अथ तत्तदर्थविषयकशाब्दसामग्रीसमवायित्वसम्बन्धस्य व्याप्यतावच्छेदकत्वस्वीकारे तु लिङ्गग्रहणवैयर्थ्यापत्तिः । तटपदवाच्यतत्तल्लिङ्गविषयकशब्दसामग्रीसमवायिनि तत्तल्लिङ्गविषयकबोधस्य नियतोदयेन तस्यापि प्रातिपदिकार्थत्वेन सिद्धेरिति चेत्, न । उच्चारितप्रातिपदिकप्रयोज्यबोधीयमुख्यविशेष्यतासामानाधिकरण्यशक्तीयविशेष्यतानिरूपितप्रकारताविशिष्टत्वं तत्त्वमिति विवक्षितत्वात् । वैशिष्ट्यं च स्वाश्रयत्व-स्वाश्रयावच्छिन्नविषयताश्रयत्वान्यतरसम्बन्धेन । तथा च घटादिपदस्थले लिङ्गविशिष्ट एकस्याः शक्तेः स्वीकारेण पुंस्त्वघटत्वोभयनिष्ठशक्तीयप्रकारतायाः घटनिष्ठशक्तीयविशेष्यतानिरूपितत्वेन तदाश्रयत्वात्पुंस्त्वघटत्वयोः तदाश्रयावच्छिन्नविषयताश्रयत्वाच्च घटरूपार्थस्य प्रातिपदिकार्थत्वम् । तटपदस्थले च 'तटपदाद्बुद्धिस्थत्वोपलक्षितधर्मावच्छिन्नो बोद्धव्य' इति शक्तीयविशेष्यता घटादौ तन्निरूपितप्रकारता बुद्धिस्थत्वोपलक्षितघटत्वादौ, इति प्रकारताश्रयतदवच्छिन्नविषयताश्रययोस्तत्त्वं सिद्धम् । एवं हर्यादिपदेऽपि तत्तदर्थनिरूपितशक्तिभेदेन तत्तच्छक्तीयप्रकारताविशिष्टस्य तत्त्वं सिध्यति, बोधीयशक्तीयविशेष्यतयोः समानाधिकरण्यनिवेशाच्च । तटपदवाच्यलिङ्गत्वव्याप्यत्वोपलक्षितपुंस्त्वत्वादिनिष्ठप्रकारताया बोधीयविशेष्यतासमा-

संसर्ग एवेति व्युत्पत्तेः । न चाषष्ठ्यर्थबहुव्रीहौ व्यभिचारः ।

नामार्थश्चेत्येकशेषः । अभेदसंसर्ग इति । यद्यप्यभेदो न संसर्गः, 'राहोः शिरः' इत्यादावौपाधिकभेदेन षष्ठ्युपपादनस्य भाष्ये कृतत्वात्तथाऽपि इतरसम्बन्धानवच्छिन्नविशेषणविशेष्यभावसंसर्गस्य तेन शब्देनाभिधानान्न दोष इति बोध्यम् । व्युत्पत्तेरिति । नीलमुत्पलमित्यादौ तथा क्लृप्तत्वादिति भावः । अषष्ठ्यर्थबहुव्रीहाविति ।

वभेदैकत्वसङ्ख्याया यत्नं विना भानस्यान्यत्र सिद्धान्तितत्वेन द्विवचनान्तेन समासासम्भवात्तत्सम्बन्धस्य सम्बन्धिनो यत्र भेदस्तत्रैव विशिष्टबुद्ध्युपपत्तयेऽङ्गीकार इति सिद्धान्तात्कथमभेदः संसर्ग इत्याशङ्कते—यद्यप्यभेद इति । औपाधिकभेदेनेति । दिवसाद्यवच्छिन्नो राहुशब्दार्थो, षष्ठ्याद्यवच्छिन्नः शिरः शब्दार्थ इति कल्पनयाऽवयवावयविभावरूपसम्बन्धोपपादनेनेत्यर्थः। किञ्च भेदो यदि संसर्गस्तदा 'नीलो घट' इत्यत्र नीलशब्दान्नियमेन षष्ठी स्यादिति तादृशवाक्योच्छेदापत्तिः । नचैवं सति समानाधिकरणाधिकारे समासविधानानुपपत्तिरिति वाच्यम् । विशेषणवाचकप्रातिपदिकात्षष्ठीसत्वेऽपि विरुद्धविभक्त्यर्थानवरुद्धत्वे सत्येकविशेष्यकप्रतीतिजनकत्वरूपसामानाधिकरण्योपपादनसम्भवेन तस्य सार्थक्यात् । अत एव तक्षकस्य सर्पस्येत्यादौ समानाधिकरणेन षष्ठीसमासनिषेधस्याप्युपपत्तिः । किञ्चाभेदस्य संसर्गत्वे 'कृत्तद्धितसमासेभ्यः सम्बन्धाभिधानम्भावप्रत्ययो न' इतिसिद्धान्ताद्राजपौरुष्यमित्यादौ भावप्रत्ययेन सम्बन्धस्येव नीलोत्पलत्वमित्यादावपि सम्बन्धाभिधानापत्तिः। नचाभेदसंसर्गः प्रथमावाच्य एवेति भ्रमितव्यम् । धान्येन धनवान्नीलघञ्चटम्पश्येत्यादावपि तदभिधानदर्शनात् । सम्बन्धानवच्छिन्नेति । यत्राभेदः संसर्ग इति व्यवहारस्तत्र विशेषणतायाः सम्बन्धानवच्छिन्नायाः सम्बन्धघटकतया भानेन सम्बन्धानवच्छिन्नविशेषणविशेष्यभावे एव पदार्थयोः संसर्गत्वेन व्यवह्रियत इति भावः । अयमपि विशेषणतावच्छेदकविशेष्यतावच्छेदकधर्मभेदमूलकारोपित आश्रययोर्भेदो यत्र तत्रैव संसर्गतया भासते, तेन घटो घट इत्यादि न प्रयोगः । तादृशसम्बन्धस्य भाने दृष्टान्तमाह—नीलमुत्पलमिति । प्रासादको ग्राम इत्यादौ तादृशनियमे व्यभिचाराशङ्कां निरस्यति—मूले-नचेति । षष्ठ्यर्थ बहुव्रीहिश्च श्चित्रगुरित्यादौ तज्जन्यबोधश्चित्राभिन्न गोसम्बन्धीत्याद्याकारकस्तत्र पूर्वपदार्थस्योत्तरपदार्थे तादृशसम्बन्धस्य विशेषणतानियामकत्वदर्शनात्-अषष्ठ्यर्थे इति।

नाधिकरणशक्तीयविशेष्यतानिरूपितत्वाभावात्तदाश्रयपुंस्त्वत्वादेः तदाश्रयावच्छिन्नविषयताश्रयस्य पुंस्त्वादेश्च न तत्त्वम् ।

नन्वेवमपि एवशब्दस्यान्ययोगे व्यवच्छेदे च खण्डशः शक्तिस्वीकारेण बोधीयविशेष्यतासमानाधिकरणशक्तीयविशेष्यतानिरूपितत्वस्य अन्ययोगत्वनिष्ठप्रकारतायामभावेन तदाश्रयस्य अन्ययोगत्वस्य, तदाश्रयावच्छिन्नविषयताश्रयस्य अन्ययोगस्य च तत्त्वानापत्तिरिति चेन्न ।

प्रातिपदिकविशिष्टत्वं प्रातिपदिकार्थत्वम् । वैशिष्ट्यं च स्वप्रयोज्यधर्मितानिरूपितप्रकारतावत्त्व, स्वनिष्ठशक्तिज्ञानाधीनोपस्थितिप्रयोज्यशाब्दबोधनिष्ठभेदप्रतियोगितावच्छेदकविषयतावत्त्वोभयसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकस्वाभाववत्त्वसम्बन्धेन । प्रकारतावत्त्वं च स्वाश्रयत्व—स्वनिरूपितावच्छेदकताश्रयत्वान्यतरसम्बन्धेन । सावच्छिन्नविशेष्यताया एव धर्मितापदेन ग्रहणम् । तथा चानियतलिङ्गतटादिपदस्थले प्रतियोगितावच्छेदकाभयसम्बन्धेन प्रातिपदिकाभावः स्त्रीत्वादौ स्त्रीत्वत्वादौ च नायातीति न तत्र प्रातिपदिकार्थत्वम्। नियतलिङ्गघटादिपदस्थले तु पुंस्त्वादौ स्वप्रयोज्यधर्मितानिरूपितप्रकारतावत्त्वसम्बन्धसत्त्वेऽपि द्वितीयसम्बन्धासत्त्वेनोभयसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकोऽभावः सुलभ इति तत्त्वसिद्धिः । तत्पदस्थले घटादिपदार्थानां स्वनिष्ठशक्तिज्ञानाधीनोपस्थितिप्रयोज्यशाब्दबोधनिष्ठभेदप्रतियोगितावच्छेदकविषयतावत्त्वस्य चालनीन्यायेन सत्त्वेऽपि प्रथमसम्बन्धाभावेन

अत्र षष्ठीपदं सप्तम्या अप्युपलक्षणम्, वीराः पुरुषा यस्मिन्नित्यत्राप्यव्यभिचारात्। एवं च प्राप्तोदकादावित्यर्थः। न च व्यपेक्षावादेऽपि प्राप्तपदादिविषये पचतीत्यादौ क्लृप्तत्यागस्य प्रत्ययार्थप्राधान्यस्य वृत्तौ त्यागेन विशेषणविशेष्यभाववैपरीत्यस्य सिद्धतया प्रकारीभूतकर्त्रोदकस्याभेदेनैवान्वयात् क्व व्यभिचार इति वाच्यम्। नामजन्यप्रतीतिविशेष्ययोरेवान्वयः, स चाभेदेनैवेति 'पदार्थः पदार्थेन' इत्येतत्सिद्धो नियम इति नामजन्यप्रतीतिविशेष्ययोस्तथाऽन्वयनियमस्य व्यभिचार इत्याशयात्। पचतीत्यादौ तिङां

अत्र—उक्तनियमे। अव्यभिचारादिति। वीररूपस्य पूर्वपदार्थस्योत्तरपदार्थे तादृशसम्बन्धेन विशेषणतया भानस्य दर्शनादिति भावः। प्राप्तोदकादाविति। प्राप्तमुदकं यमिति वाक्यात्कर्मकप्राप्तिकर्तृउदकमिति बोधः। समासात्तूदककर्तृकप्राप्तिकर्मतिरित्या बोधस्तत्रोदकस्य प्राप्तौ कर्तृतयान्वयदर्शनेन व्यभिचार इत्यर्थः। व्यपेक्षारूपस्य सामर्थ्यस्य सत्त्वे समास इति मतमाश्रित्य कृतामाशङ्कां निराचष्टे—नचेति। क्लृप्तत्यागस्येति। वक्ष्यमाणेन "भावप्रधानमाख्यातम्" इति वचनेन प्रत्ययार्थकर्तुः प्रकृत्यर्थक्रियायां विशेषणतया भानस्यानुभवसिद्धत्वादिति। यद्यपि कृदन्ततद्धितान्तजन्यबोधे प्रकृत्यर्थनिष्ठप्रकारतानिरूपिता प्रत्ययार्थनिष्ठा विशेष्यता, तथाऽपि तिङन्तजन्यबोधे प्रत्ययार्थो विशेषणतयैव भासते। उक्तवचनबलात्। तद्वद्वृत्तिजन्यबोधेऽपि विशेषणविशेष्यभावस्य वैपरीत्यं कल्प्यते। विशेषणविशेष्यभाववैपरीत्यञ्च भवतामपि क्लृप्तमेव। चित्रगुरित्यादौ विग्रहवाक्यजन्यबोधस्य गोपदार्थमुख्यविशेष्यकस्य सामासजन्यस्य तु गोविशेषणकान्यपदार्थमुख्यविशेष्यकस्य दर्शनात्। प्रकारीभूतकेति। "गत्यर्थाकर्मक" इत्यनेन कर्तरि क्तप्रत्ययस्य विधानादुक्तदृष्टान्तेन प्रकृत्यर्थस्य विशेष्यतया भानस्वीकारे प्रत्ययार्थस्य तत्र विशेषणत्वन्तस्मिन्कर्तरि उदकशब्दार्थो विशेषणमिति न व्यभिचार इति भावः। नामार्थयोरिति व्युत्पत्तौ नाम पदं सुबन्तपरमेवेति स्फुटीभविष्यति। एवञ्च तज्जन्यबोधविशेष्यता ऽधुना कर्तृविशिष्टप्राप्तिक्रियायां सम्पन्नेति तादृश्यांक्रियायामेवान्वयो वाच्यः। स च भवता परित्यक्त इति व्यभिचारो दुरुद्धरः। विशेष्यस्यैव ग्रहणे साधिकाच गौर्नित्या परशुपशुरिति वाक्यस्य प्रमाण्यापत्तिवारणाय स्वीकृतायाः 'पदार्थः पदार्थेनान्वेति, नतु पदार्थैकदेशेन' इति व्युत्पत्तिः सैवेत्याशयेन दूषयति—नामजन्येत्यादिना। इत्येतत्सिद्ध इति। एतेनेयं व्युत्पत्तिर्यद्यपि लौकिकी, तथापि सहकारित्वेनाश्रीयते। नामजन्यप्रतीति। विशेष्ययोर्भेदसम्बन्धेनापि 'राज्ञः पुरुष' इत्यादावन्वयो भवति यद्यपि, तथापि यत्र सामानाधिकरण्यन्तत्राभेदेनैव भेदसम्बन्धेनाऽप्येतादृशस्थले तत्स्वीकारे 'राजा पुरुष' इति वाक्यादपि स्वस्वसम्बन्धावच्छिन्नराजत्वावच्छिन्नप्रकारताकबोधापत्तिरिति भावः। परोक्तरीत्या क्तप्रत्ययार्थकर्तुर्विशेषणत्वमभ्युपगम्याप्युक्तरीत्यान्वयबोधानुपपत्तिर्दर्शिता। वस्तुतः प्रत्ययार्थस्य विशेषणत्वे एव न किञ्चिदत्र साधकमित्याशयेनाह—पचतीत्यादौ। तिङामिति। अयम्भावः—श्रूयमाणानामनेकतिबादीनाङ्कर्त्रादौ शक्तिकल्पनापेक्षायाम्प्रत्ययानुपूर्व्या नानात्वाच्छक्ततावच्छेदकता नानाधर्मे कल्पनीयेति गौरवम्। तत्प्रकृतिभूतैकानुपूर्व्यवच्छिन्नधातोरेव शक्तिः पक्षसु कल्प्यतेचेल्लाघवम्भवति तिङान्तु द्योतकत्वेति काल इव द्योत्यः कर्ता तत्र विशेषणमित्यस्तु। अत एव 'अधोक्' 'अलेट्' इत्यादौ धातुमात्रादपि कर्तृविशेषणकधात्वर्थक्रियाविशेष्यकबोधोपपत्तिः। द्योत्यार्थस्य

'एकसत्त्वेऽपि द्वयं नास्ति' इति प्रतीत्योभयसम्बन्धेनाभावः सुलभः। घटादिपद एवपदे च प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रययोरुभयसम्बन्धेन प्रातिपदिकाभावः स्पष्ट एवेति सर्वत्र लक्षणसमन्वयः।

अथैवमपि अश्वबोधतात्पर्येणोच्चरितहरिपदादिन्द्ररूपप्रातिपादकार्थे प्रथमापत्तिः। तथा च प्रकृतिप्रत्ययवाच्ययोरश्वेन्द्रयोराधाराधेयभावेनान्वयादश्वारूढ इन्द्र इति बोधापत्तिः। तथा प्रवृत्तिनिमित्तदाश्रयवत् क्रियाया अपि तत्त्वात् प्रातिपदिकार्थत्वापत्तिश्चेति चेत्, न। स्वनिष्ठशक्तिप्रयोज्यबोधविषयत्वप्रकारकतात्पर्यविशेष्यतापर्याप्त्याधिकरणत्वमिति सम्बन्धस्यापि निवेशनेन सर्वेष्टसिद्धेरित्यलम्।

एकार्थीभावाभ्युपगमात्। नापि निपातार्थे । तेषां द्योतकताभ्युपग-

द्योतकतया प्रत्ययार्थप्राधान्यत्यागेऽप्यत्र तत्त्यागे मानाभाव इत्यन्ये । प्राप्तावुदक-स्य कर्तृतयाऽन्वयः । क्तस्य कर्मणि लक्षणेति तु न युक्तम् । अन्यपदार्थस्य दुरुपपाद-त्वात् । एकार्थीभावेति । एवं चैकैकोपस्थितिर्व्युत्पत्तयश्च भिन्नोपस्थितिविषया इति न दोष इति भावः।एतेन राजपुरुष इत्यादौ व्यभिचारः । राजपदार्थपुरुषपदार्थयोः स्व-स्वामिभावेनैवान्वयात् । सम्बन्धिलक्षणायां तु न मानमित्यपास्तम्। नापीति । घट-श्चेत्यादौ समुच्चयस्य घटे भेदसम्बन्धेनान्वयादिति भावः।द्योतकतेति। घटपदेनैव वि-शिष्टस्योपस्थितिरिति तत्रान्वयस्यैवाभाव इति भावः। अत एवानुभूयते इत्यादौ सकर्म-

विशेषणता च "हेतुमति च" इतिसूत्रभाष्ये स्पष्टा । अत एव "स्त्रियाम्" इति सूत्रभाष्ये स्त्रीत्वस्य टाबा-दिवाच्यत्वपक्षे तस्य प्राधान्यापत्तौ द्विवचनाद्यनुपपत्तिरुक्ता, नतु स्त्रीत्वस्य प्रत्ययद्योत्यत्वपक्षे । यत्र तु प्रत्ययार्थप्राधान्ये साधकमस्ति, तत्र तु तस्य विशेष्यत्वमेव । एवञ्च "तयोरेव" इति "कर्तरि कृत्" इति "गत्यर्थाकर्मक" इत्यादिशास्त्रबलात्कृत्प्रत्ययसमभिव्याहारे तस्य कर्तुर्विशेष्यत्वमेवोचितमिति ।

ननु नात्र प्रत्ययार्थप्राधान्यस्य त्यागः प्रत्ययस्य कर्मणि लक्षणाया अभ्युपगमाद्विशेषणीभूतक्रिया-याः कर्तृतासम्बन्धेनोदकस्यान्वय इति नानुभवसिद्धशाब्दबोधानुपपत्तिरिति यत्केनचिदुक्तन्तद्दूषयति— प्राप्तावुदकस्येति । दुरुपपादत्वादिति । भवदुक्तरीत्या कर्मणोऽन्यपदार्थत्वेनाभिप्रेतस्य प्राप्तपदे-नैव लाभादिति भावः । एवम्बहुव्रीह्युपजीव्यस्यैकधर्मिविशेष्यकबोधजनकत्वस्य भवदुक्तरीत्या त्यागेन बहुव्रीहिसमासानुपपत्तिरपि द्रष्टव्या । एकार्थीभावेति इति । वाक्ये पृथगर्थबोधकत्वेन दृष्टानाम्पदानामे-कशक्त्या विशिष्टविषयैकोपस्थितिजनकत्वमेवैकार्थीभावः स एवात्र "समर्थः पदविधिः" इति शास्त्रादाश्री-यते। व्युत्पत्तयः—नामार्थयोरित्यादयः। भिन्नोपस्थितिविषयाः-विभिन्नशब्दाभ्याञ्जनिता या भिन्नश-ब्दोपपस्थितिस्तद्विषयाः । एतेन-एकार्थीभावाभ्युपगमेन । व्यभिचार इति । तत्पुरुषे एव व्यभिचा-रदर्शनाद्बहुव्रीहिपर्यन्तानुधावनं व्यर्थमिति भावः । अत्रेदम्बोध्यम्—व्यपेक्षावादेऽप्यषष्ठ्यर्थबहुव्रीहौ व्यभिचारप्रदर्शनम्, वृत्तिवाक्ययोः समानार्थबोधकत्वमिति नियमस्य त्यागेन । वस्तुतस्तु तादृशनिय-मानुरोधेन प्राप्तोदकेत्यादिसमुदायाद्वाक्याच्च प्राप्तिकर्त्रभिन्नोदककर्मत्येव बोधः। अत एव पूर्वोत्तरपदयोः सामानाधिकरण्ये एव विहितबहुव्रीहिसमासस्योपपत्तिः । अत एव प्राप्तभार्य इत्यादौ प्राप्तिकर्माभिन्न-भार्याकर्त्रेतिबोधात्प्राप्तपदभार्यापदयोः सामानाधिकरण्यात्पुंवद्भावस्य सिद्धिः । उदकादौ कर्तृतानिरूप-कत्वबाधेऽपि विशेषणीभूतक्रियायान्तत्पर्यवसानम्बोध्यम् । शिखी ध्वस्त इतिवत् शाब्दबोधस्तु विशिष्टे आरोपेणोपपाद्य इति शब्देन्दुशेखरे स्पष्टम् । मूलेनापि-निपातार्थे इति । व्यभिचार इति शेषः । यथा-घटः पटश्चेत्यत्र चशब्दार्थसमुच्चये पटस्य निरूपितत्वसम्बन्धेनान्वयदर्शनात् । तेषाम्-निपातानाम् । एवञ्च पटसमुच्चितः पटशब्दार्थ एव तस्य घटे ऽभेदेनान्वयान्न व्यभिचार इति भावः। एवञ्च घटः पटश्चेत्यादौ पृथग्बुद्धेन संसर्गो यत्र तत्रान्वयबोध इति व्यवहारेण नानुपपत्तिरिति भाव इति । अत एव-निपातानान्द्योतकताभ्युपगमादेव । सकर्मकत्वमिति । प्रकृते भूधातुरन्विरयुपसर्ग-समभिव्याहारादनुभवानुकूलव्यापारबोधक इति स्वार्थफलव्यधिकरणव्यापारबोधकत्वात्सकर्मकत्वमि-त्यर्थः । केचित्तु निपातानां वाचकत्वेऽपि 'नानुभूयते सुखम्' इत्यादौ धातोः सकर्मकत्वस्य सुखादेः कर्मत्वस्य च नानुपपत्तिः । स्वस्वयुक्तनिपातान्यतरार्थफलव्यधिकरणव्यापारवाचकत्वस्य सकर्मकत्वरूप-त्वात्कर्मत्वस्याप्युक्तान्यतरार्थफलसम्बन्धित्वेनोद्देश्यत्वरूपत्वात् । एवञ्च सुखादेर्धातुयुक्तनिपातार्थफल-सम्बन्धित्वात्कर्मणि लकारसिद्धिरितिचेत्, न। 'वैकुण्ठमधिशेते हरिः' 'अध्यासिता भूमय' इत्याद्यसिद्धि-प्रसङ्गात् । वैकुण्ठादेर्भवदुक्तकर्मत्वस्यासम्भवात् ।तस्मादेतच्छास्त्रीयकर्मसञ्ज्ञकार्थान्वय्यर्थकत्वं सकर्म-

मात् । न च सिद्धान्तेऽपि प्रकृतिप्रत्ययार्थयोरभेदान्वयो दुर्लभः । अन्यत्रादृष्टत्वादिति वाच्यम् । देवतार्थकतद्धितादौ दृष्टत्वादिति भावः ।

कत्वम् । निपातातिरिक्तत्वेन विशेषणाददोष इत्यन्ये । देवतार्थकेति । 'आमिक्षां देवतायुक्तां वदत्येवैष तद्धित' इति मीमांसकमते इति शेषः । एकार्थीभाववादिनामस्माकं तु विशिष्टोपस्थित्या तत्रापीदृशान्वयो दुर्लभ एव । द्रोणो व्रीहिमानयेत्यादि त्वनभिधानान्न । सर्पिः कुडवमात्रमित्यादौ षत्वविकल्पोऽपि व्यवस्थित विभाषया नेति दिक् ।

वस्तुतस्तिङ्समानाधिकरणे प्रथमेति लक्षणैकवाक्यतया परिमाणेत्यस्य परिमाणे

कत्वमेतच्छास्त्रबोधितकर्मसञ्ज्ञकत्वङ्कर्मत्वमित्येव युक्तम् । धात्वर्थान्वयित्वविवक्षायान्द्योतकत्वमेव, तदतिरिक्तनिपातानां वाचकत्वमपि । अतएव "अव्ययं विभक्ति" इत्यादि सङ्गच्छते । एवञ्चानुभूयते सुखमित्यादावेतच्छास्त्रीयकर्मसञ्ज्ञाया उपपत्तयेऽन्वित्यस्य द्योतकत्वमेव । एवं 'शरैरुस्रैरिवोदीच्यानुद्धरिष्यन् रसानिव' इत्यादावपि विशेषणविशेष्यवाचकपदयोरेकविभक्तिकत्वोपपत्तये द्योतकत्वमेव । घटः पटश्चेत्यादावपि वाचकत्वस्वीकारे निपातार्थयोर्भेदसम्बन्धेनान्वयबोधस्याव्युत्पन्नतया द्योतकत्वमेव युक्तम् । सङ्कटमुद्धृतमित्यादौ तु वाचकतेति नानुपपत्तिरित्यन्यत्र विस्तरः । अन्ये तु घटः पटश्चेत्यादौ चाद्यर्थे पटादेरन्वयोपपत्तये वाचकत्वपक्षेऽपि निपातातिरिक्तनामार्थयोर्भेदसम्बन्धेनान्वयबोधोऽनुपपन्न इति निपातातिरिक्तत्वन्नाम्नि विशेषणन्देयमिति वदन्ति, तन्मतमाह—निपातातिरिक्तत्वेनेति । अन्ये इति—अरुचिबीजन्त्वेतादृशस्थले द्योतकत्वस्वीकारेणैवोपपत्तौ निपातातिरिक्तत्वविशेषणदाने गौरवमिति । मूले—सिद्धान्तेऽपीति । परिमाणाधिक्ये प्रथमेति सिद्धान्ते इत्यर्थः । देवतार्थकेत्यादि । प्रथमान्तात्प्रातिपदिकाद्देवतासम्बन्धिन्यर्थेऽणिति "सास्य देवता" इति सूत्रार्थाद्देवतायाः प्रत्ययार्थत्वम् । तत्रैकदेशान्वयस्वीकारे देवताविशिष्टन्देयम्प्रत्ययार्थः, तदस्वीकारेतु देवतादेयञ्च प्रत्ययार्थ इति विभिन्नशक्तिः स्वीकार्या । अत एवाह—आमिक्षामित्यादि । वस्तुतस्तु तत्र स्वमतमित्याह—एकार्थीभाव इति । ननु 'द्रोणो व्रीहिः' इत्यादौ परिमाणरूपप्रत्ययार्थ द्रोणादेस्तस्य च व्रीह्यादावन्वयोपगमे द्रोणपदव्रीहिपदयोः सामानाधिकरण्याभावेन व्रीहिपदार्थस्य क्रियान्तरम्प्रति कर्मत्वविवक्षायान्द्रोणो व्रीहिमानयेत्यादिप्रयोगापत्तिरत आह—द्रोणो व्रीहिमिति । अनभिधानादिति । प्रातिपदिकार्थादिसाहचर्येण समानविभक्तिकनामान्तरार्थे भेदेनान्वयाविवक्षायामेव परिमाणाधिक्ये प्रथमायाः स्वीकारात् । एवञ्च प्रथमान्तार्थस्य द्रोणाभिन्नपरिमाणस्य प्रथमान्तार्थे व्रीह्यादौ भेदेनान्वयेऽपि व्रीहिपदस्य तिङ्सामानाधिकरण्यादभिहिते प्रथमा । तिङ्समानाधिकरणे प्रथमेति वार्तिककारोक्तेः । नन्वेवं सर्पिः कुडवमित्यादौ कुडवाभिन्नपरिमाणस्य सर्पिः पदार्थेऽन्वयात् "इसुसोः सामर्थ्ये" इति षत्वापत्तिरत आह—सर्पिरिति । दिगिति । दिगर्थस्तु "तिङ्समानाधिकरणे प्रथमा" इति वार्तिकैकवाक्यतया 'नीलो घट' इत्यादावुभयत्र प्रथमायाः साधुत्वोपपत्तये समानविभक्तिकनामार्थयोरभेदान्वयादुभयत्र तिङ्सामानाधिकरण्यं तथा यथा यत्र परिमाणाधिक्ये प्रथमा तत्रापि । परिमाणे वर्तमानात्प्रातिपदिकाद्यत्र प्रथमा, तत्रापि तत्साहचर्यान्नामान्तरार्थे भेदसम्बन्धेन नान्वयः, किन्त्वभेदेनैवेति ।

'द्रोणो व्रीहिमानय' इत्यस्य नापत्तिरिति सिद्धान्तार्थमाह—वस्तुतस्त्विति । परिमाणे वर्तमानात्प्रातिपदिकाद् यत्र प्रथमा तत्रापि परिमाणत्वेन परिमाणम्प्रकृत्यर्थे प्रकारतया भासत इति द्रोणः खारी आढकमित्याद्येवोदाहरणम् । एतेभ्यः परिमाणाभिन्नो द्रोण इत्याद्याकारक एव बोधः । यत्र च तिङन्तम्पदन्न श्रूयते तत्राप्यस्तिर्भवन्तीपरोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति भाष्योक्तेरस्तीत्यस्याध्याहारेण तिङ्सा-

वचनं संख्येति। तथैव प्राचां व्यवहारात्।

वर्त्तमानात्प्रातिपदिकादित्येवार्थः। न च प्रातिपदिकार्थत्वात्सिद्धिः। प्रवृत्तिनिमित्तत-दाश्रयद्रव्ययोरेवात्र प्रातिपदिकार्थपदेन ग्रहणाद्। द्रोणादिपदानां च द्रोणत्वाद्येव प्रवृ-त्तिनिमित्तं, परिमाणत्वेन परिमाणं तु लिङ्गवद्विशेष्यान्वय्येव। द्रोणः परिमाणमिति तु द्वौ ब्राह्मणावित्यादिवदुपपन्नम्। द्रोणत्वादि चेयत्ताविशेषावच्छिन्नपलादिपरिच्छिन्न-धान्यादिपरिच्छेदकत्वसमानाधिकरणो धर्मः। द्रोणः खारी आढकमित्येव तदुदाहरणं भाष्योक्तं साधु। द्रोणो व्रीहिरिति तु 'सिंहो माणवक' इतिवल्लक्षणया साधु। लक्षणा

मानाधिकरण्यम्। 'हरीतकीम्भुंक्ष्व राजन्मातेव हितकारिणीम्' इत्यादिरसाधुरेव। नच तिङ्सामाना-धिकरण्ये एव चेत् प्रथमा तदाऽधिकरणशक्तिप्रधानेभ्य उच्चैरादिभ्यः कथम्प्रथमासिद्धिः। तिङ्सामा-नाधिकरण्याभावादिति वाच्यम्। "अव्ययादाप्सुप" इति ज्ञापकात्तदुपपत्तेः। तिङ्सामानाधिकरण्ये प्रथमैवेति नियमाद्वा। ननु द्रोणादिशब्दानाम्परिमाणत्वेन परिमाणमपि वाच्यमिति प्रातिपदिकार्थे प्र-थमेत्येव सिद्धे परिमाणग्रहणमनर्थकमित्याशङ्कान्निराचष्टे—नचेति। द्रव्ययोरेवेति। एवकारेण लिङ्गव्यवच्छेदः। यद्यपि पञ्चकम्प्रातिपदिकार्थः, तथापि प्रकृतसूत्रे प्रातिपदिकार्थपदेन द्वयोरेव ग्रह-णम्। एवञ्च प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमेत्यस्योदाहरणम्—उच्चैर्नीचैरित्याद्यलिङ्गाः। स्त्रीपुमान् नपुंस-कमिति लिङ्गप्रवृत्तिनिमित्तकञ्च—कृष्णः श्रीः ज्ञानम्। तटस्तटी तटमित्यादीनि च लिङ्गाधिक्ये इत्यस्य। अथ परिमाणग्रहणस्य सार्थक्यमाह—द्रोणादिपदानामिति। द्रोणत्वाद्येवेति। लाघवादित्यादिः, एवकारेण तादृशाखण्डोपाधिसमानाधिकरणत्वेन प्रतीयमानं यदियत्ताविशेषावच्छिन्नधान्यादिपरिच्छेद-कत्वं तस्य प्रवृत्तिनिमित्तघटकत्वस्य व्यवच्छेदः। एतेन द्रोणत्वादिना प्रतीयमानेऽर्थे यत्परिमाणत्वेन परिमाणम्भासते तस्याधिक्यात्प्रथमासिद्ध्यर्थम्परिमाणग्रहणमिति ध्वनितम्। यद्यपि परिमाणन्तदर्थन्त-थापि तस्याभेदेन द्रोणत्वावच्छिन्ने द्रोणादिशब्दजन्यप्रतीतौ विशेषणतया भानम्। ननु यदि द्रोण इति शब्दमात्रात्परिमाणाभिन्नो द्रोण इति प्रतीतिस्तदा 'उक्तार्थानामप्रयोग' इति न्यायाद् द्रोणः परि-माणमिति प्रयोगानुपपत्तिरत आह—द्रोणः परिमाणमिति। त्विति इतिवदिति। तत्र यथा द्वि-वचनेन द्वित्वस्योपस्थितिरस्ति यद्यपि; तथापि 'सम्भेदेनान्यतरवैयर्थ्यम्' इति न्यायेन द्विशब्दप्र-योगस्योपपत्तिस्तथा परिमाणशब्दस्यापि प्रयोग उपपद्यते। इदमत्र बोध्यम्—धान्यपरिच्छेदके "परिमा-णन्तु सर्वत" इति लक्षणलक्षिते परिमाणविशेषे एव द्रोणादिशब्दानाम्प्रयोगः। तदुक्तम्—"अष्टमुष्टिभवे-त्किञ्चित्किञ्चिदष्टौ तु पुष्कलः। पुष्कलानि तु चत्वारि आढकः परिकीर्तितः"॥चतुराढको भवेद्द्रोण इत्ये-तन्मानलक्षणम्" इति—धान्यपरिच्छेदके एवैषाम्प्रवृत्तौ मानन्तु "पलञ्च कुडवः प्रस्थ आढको द्रोण एव च। धान्यमानेषु विज्ञेयाः क्रमशोऽमी चतुर्गुणाः"। इति। आढकद्रोणशब्दावर्द्धर्चादी। तदुक्तममरसिंहेन— "अस्त्रियामाढकद्रोणौ खारीवाहो निकुञ्चिकः। कुडवः प्रस्थ इत्याद्याः परिमाणार्थकाः पृथक्"॥ इति।

"पलन्निकुञ्चिकम्मुष्टिः कुडवस्तच्चतुष्टयम्। चत्वारः कुडवाः प्रस्थश्चतुःप्रस्थमथाढकम्।
अष्टाढको भवेद्द्रोणो द्विद्रोणः शूर्प उच्यते। सार्द्धः शूर्पो भवेत्खारी द्विशूर्पा गोण्युदाहृता।
तामेव भारञ्जानीयाद्वाहो भारचतुष्टयम्। शुष्कमेयेष्विदम्मानन्द्विगुणन्तद्द्रवेषु तु"॥ इति सूत्रे परि-माणग्रहणमुन्मानप्रमाणयोरप्युपलक्षणम्। अत एव तुलादिशब्देभ्यः प्रथमासिद्धिः। ननु लक्षणया साधित्वमनुपपन्नं लक्ष्यार्थानामनियततया प्रातिपदिकजन्यनियतोपस्थितिकत्वस्य तत्रासत्त्वादत आह—लक्षणाचेति। तथाच यस्य पदस्य लक्षणया वाक्यार्थबोधजनकता तत्पदशक्यतावच्छेदकस्यारोपो लक्ष्ये आदौ भवतीति कल्पनीयम्। सचारोपो मुख्यार्थबाधज्ञानानन्तरमिति मुख्यार्थबाधज्ञानमस्याः कारणम्मुख्यार्थसम्बन्धग्रहश्च। तथा लक्षणा च स्वरूपसती हेतु तु शक्तिरज्ञाता शाब्दबोधहेतुरन्यदा।

इह सूत्रे 'अर्थे लिङ्गे च प्रथमा'इत्येतावदेव सुवचम्। इतरत्सर्वं त्यक्तुं शक्यम्। तथा हि—अर्थे प्रथमेत्युक्ते कस्यार्थे इत्याकाङ्क्षायां यस्मात्स्वादिविधिस्तस्येति लभ्यत एव। स्वादयश्च प्रातिपदिकाल्लिङ्गप्रत्ययविशिष्टाच्च विधीयन्ते। तदर्थत्वञ्च ततो नियतोपस्थितिकत्वमेव। एवं च मृडानीत्यादौ पुंयोगमहत्त्वादेरपि ङ्यन्तान्नियतभानेन प्रथमा सिद्ध्य-

---

च शक्यतावच्छेदकारोप एव। एवं च प्रातिपदिकार्थे इत्यस्यालिङ्गा लिङ्गप्रवृत्तिनिमित्तकाश्चोदाहरणम्। अन्ये सर्वे लिङ्गाद्याधिक्यस्य। परिमाणग्रहणं परिच्छेदकमात्रोपलक्षणम्। तद् ध्वनयन्नाह—एतावदेव सुवचमिति।

नियतोपस्थितिकत्वमिति। तद्वच्च प्रवृत्तिनिमि(१)त्ततदाश्रयरूपम्। परिमाणं-

---

र्थसम्बन्धत्वस्यैव वृत्तित्वात्। 'गङ्गायाङ् घोष'इति वाक्याद्गङ्गावृत्तिर्घोष इत्येव बोधः तदुक्तङ्काव्यप्रकाशे—

मुख्यार्थबाधे तद्योगरूढितोऽर्थप्रयोजनात्। अन्योऽर्थो लक्ष्यते यत्सा लक्षणारोपिताक्रिया।

इति अत्र मुख्यार्थबाधादित्रितयं हेतुः। आरोपिताक्रिया-आरोपितो व्यापार इति तद्व्याख्यातारः। एवञ्च मुख्यार्थबाधज्ञानञ्च, मुख्यार्थोपस्थितिसाध्यमिति मुख्यार्थस्य प्रथममुपस्थितिः पदादेव भवति, तच्च पदं स्वार्थ एव प्रथमतः संस्कृतम्भवतीति पदे एव लक्षणा, 'सिंहो माणवक' इत्यत्र मुख्यार्थस्य सिंहस्य क्रौर्यादयो ये गुणास्तत्सजातीयगुणानाम्माणवके दर्शनेन सिंहत्वस्य तत्रारोपो भवति। सिंह इति पदञ्च स्वप्रवृत्तिनिमित्तरूपप्रातिपदिकार्थ एव संस्कृतम्भवति यथा, तथा द्रोणो व्रीहिरित्यादावपि। व्रीहौ द्रोणत्वारोपानन्तरं द्रोणाभिन्नो व्रीहिरित्याकारकबोधः। एवम् एतेभ्य आरोपितद्रोणत्ववान्व्रीहिरित्याकारक एव बोध इति केचित्। तन्न। 'कचतस्त्रस्यति वदनम्' इत्यादिभ्यश्चमत्काराभावापत्तेः। एतेन द्रोणाभिन्नपरिमाणपरिच्छेद्यो व्रीहिरिति बोधोपपत्तये देवतार्थकतद्धितादौ दृष्टान्तोपादानमयुक्तमिति ध्वनितम्। एवञ्च—प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रययोरेव प्रातिपदिकार्थपदेन ग्रहणस्य सिद्धौ च। अलिङ्गाः—अव्यानि। लिङ्गप्रवृत्तिनिमित्तकाः—लिङ्गमेव प्रवृत्तिनिमित्तं येषान्ते स्त्री पुमान् नपुंसकमिति यथा। अन्ये सर्वे—कृष्णः श्रीः ज्ञानमित्यादयः। उपलक्षणमिति। तेन 'यौतवन्द्रवय्यपाय्यम्' इत्यादिसङ्ग्रहः।

तद् ध्वनयन्-द्रोणाभिन्नपरिमाणपरिच्छेद्यो व्रीहिरिति रीत्या शाब्दबोधकृतवैलक्षण्यानादरन्ध्वनयन्। तद्वच्चेति। तज्जन्यनियतोपस्थितिकत्ववच्चेत्यर्थः। प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रयरूपलिङ्गस्याप्युपलक्षणम्। तेन यत्र दारानित्यादौ लिङ्गस्यापि नियमेन प्रातिपदिकजन्यनियतोपस्थितिकत्वन्तत्र 'प्रातिपदिकार्थ प्रथमा' इत्यनेनैव प्रथमासिद्धिः। परिमाणग्रहणस्यानावश्यकत्वं स्पष्टयति-परिमाणञ्चेति।

प्र० (१) प्रवृत्तिनिमित्तलक्षणं च पक्षधरमिश्रकृतप्रकाशग्रन्थेऽभिहितम्—वाच्यत्वे सति वाच्यवृत्तित्वे सति वाच्योपस्थितीयप्रकारत्वमिति। वाच्यत्वनिवेशादाकाशः शब्दाश्रय इति सहप्रयोगदर्शनादाकाशपदाप्रवृत्तिनिमित्ते आकाशपदजन्योपस्थितीयप्रकारतावपि शब्दाश्रयत्वे नातिव्याप्तिः। तथा वाच्यवृत्तित्वोक्त्या 'जात्याकृतिव्यक्तयः पदार्थ' इति घटादिपदवाच्यावयवसंयोग विशेषरूपाकृतौ नातिव्याप्तिः।

तथा वाच्योपस्थितीयप्रकारतानिवेशात् मृत्पदवाच्ये मृत्पदवाच्यकपालवृत्तिके घटे न मृत्पदप्रवृत्तिनिमित्तत्वम्।

नन्वत्र लक्षणे घटपदवाच्यत्वादिविशेषणत्रयविशिष्टे पुंस्त्वत्वादौ प्रवृत्तिनिमित्तत्वापत्तिरिति

तीति अपरमनुकूलम् । यथान्यासे तु सा न स्यात् । यदि तु अर्थशब्दो वृत्तिविषयपरः । वृत्तिस्तु शक्तिर्लक्षणा च । गौणी तु लक्षणान्तर्भूता

ञ *प्रातिपदिकांशे । लिङ्गप्रत्ययविशिष्टांशे तु लिङ्गमहत्त्वादिकं च ततो नियतोपस्थितिकमिति तत्सर्वं तदर्थत्वेन गृह्यते । लिङ्गोदाहरणं तटस्तटमिति बोध्यम् । अकारान्तप्रातिपदिकात्कस्यापि नियमेनानुपस्थितेस्तस्य तदर्थत्वाभावात् । सा न स्यादिति । न च लिङ्गविशिष्टपरिभाषया सिद्धिः । यथान्यासे प्रातिपदिकार्थशब्देन प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रययोरेव ग्रहणेन लिङ्गग्रहणेन तन्मात्राधिक्यस्यैव ग्रहणेन हिमानीत्यादौ महत्त्वस्याधिक्यसत्त्वेन तदसिद्धिरित्याशयात् । द्रोणादिशब्देभ्यः परिमाणस्यापि नियतोपस्थित्या तदपि तदर्थ एवेति तेभ्यः प्रथमासिद्धिः । परिमाणग्रहणस्य मूलोक्तार्थकत्वे तु तथा बोधाय तस्यावश्यकत्वेनैतावदेव सुवचमित्युक्तेरसङ्गतिः स्पष्टैव । लक्षणा चेति । इदं च स्वरूपकथनं न तु प्रकृतोपयोगि । पदस्य स्वार्थ एवान्वाख्यातस्य पदान्तरसमभिव्याहारे लक्षणेति सिद्धान्तात् । लक्षणान्तर्भूतेति । सादृश्यसम्ब-

---

प्रातिपदिकांशे—इत्यस्य नियतोपस्थितिकमित्यत्रान्वयः । यदि कृष्णादिशब्दजन्योपस्थितौ लिङ्गस्यापि नियमेन भानन्तदा तेभ्योऽपि "प्रातिपदिकार्थ" इत्येवसिद्धमित्याशयेनाह—लिङ्गप्रत्ययेति । यत्र लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टाद्रमागौरीत्यादेर्लिङ्गमात्रमधिकं बुध्यते, तत्र तावन्मात्रस्य । यत्र तु पुंयोगमहत्वादिकमपि यस्मात्प्रथमा विधीयते तज्जन्यनियतोपस्थितिकमिति, तत्रापि तावन्मात्रेणैव प्रथमायाः सिद्धिरिति भावः । ननु लिङ्गग्रहणन्तर्हि व्यर्थमेव स्यात्तत्राह—लिङ्गोदाहरणमिति । अत्र किमपि लिङ्गन्न प्रातिपदिकजन्यनियतोपस्थितिकमिति लिङ्गग्रहणेनैव तादृशेभ्यः प्रथमासिद्धिः । मूले—यथान्यास इति । प्रातिपदिकपदघटितन्यास इत्यर्थः । लिङ्गग्रहणेनेति । मात्रपदसहितेनेति शेषः । अर्थे लिङ्गे चेत्येतावन्मात्रोपादानेऽपि यथान्यासे यत्परिमाणग्रहणोपादानस्य फलन्तदन्यथासिद्धमित्याशयेनाह—द्रोणादिशब्देभ्य इति । प्रथमासिद्धिरिति । एवञ्च परिमाणग्रहणमनर्थकमिति शेषः । तथाबोधार्थम् । द्रोणाभिन्नपरिमाणपरिच्छेद्यो व्रीहिरित्येतादृशबोधार्थम् । स्पष्टैवेति । एवञ्च मूलं यथाश्रुतसूत्राशयवर्णनपरमिति भावः । मूले—यदि त्वित्यादिना । लिङ्गग्रहणमपि न कार्यमिति प्रतिपादितम्, तत्रपूर्वलक्षणारम्भपक्षे शक्यार्थस्यार्थपदेन ग्रहणन्नियमांशस्य प्रवेशो द्विकञ्च प्रातिपदिकार्थ इति पक्षः, तदा लिङ्गग्रहणङ्कर्तव्यम् । यदि नियमांशस्य त्यागस्त्रिकम्प्रातिपदिकार्थ इति पक्षोऽर्थ शब्दश्च वृत्तिविषयसामान्यपर इति पक्षस्तदा लिङ्गग्रहणन्न कार्यमिति प्रतीयते इति यत्केनचिदुक्तन्तदाशयाज्ञानेनेति ध्वनयन्नाह—इदमिति । इदम्—लक्षणाया वृत्तिशब्दप्रतिपाद्यत्वप्रदर्शनम् । प्रकृतोपयोगित्वाभावन्दर्शयति—पदस्येत्यादिना । स्वार्थे—प्रवृत्तिनिमित्त, तदाश्रयरूपे । पदान्तरसमभिव्याहारे—स्वार्थान्वयित्वेनाभिप्रेता योऽर्थस्तद्वाचकसमभिव्याहारे, मुख्यार्थबाधग्रहसत्वे चेति शेषः । इति सिद्धान्तादिति । तथाच पदसंस्कारवेलायां लक्षणाया अव-

---

चेत्, न । वैयाकरणमते आश्रयत्वादीनामिव पुंस्त्वादीनामपि अखण्डोपाधित्वाङ्गीकारेण तेषां स्वरूपतो भानसम्भवेन पुंस्त्वत्वादौ घटादिपदवाच्यत्वास्वीकारेणादोषात् । न च विशिष्टशक्तिपक्षे पुंस्त्वादौ वाच्योपस्थितीयप्रकारतावत्त्वस्यापि सत्त्वेनातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । प्रकारतानिरूपिकाया वाच्यार्थनिष्ठविशेष्यताया निरवच्छिन्नाया विवक्षितत्वात् । लिङ्गस्य प्रवृत्तिनिमित्तावच्छिन्न एवान्वयेन लिङ्गनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यतायाः सावच्छिन्नत्वनियमात् । पश्वादिपदवाच्यलोमादीनां लाङ्गूलत्वाद्यवच्छिन्नेऽन्वयेन साक्षात्प्रवृत्तिनिमित्तत्वाभावेऽपि प्रवृत्तिनिमित्तभूतलोमत्वाद्याश्रयत्वेनैव तेषां प्रातिपदिकार्थत्वसिद्धेरित्यलम् ।

पृथग्वाऽस्तु । त्रिकं प्रातिपदिकार्थं इत्याश्रीयते तदा लिङ्गेत्यपि मास्तु लक्ष्याणां विचित्रत्वेऽपि न क्षतिः नियमांशत्यागात् । तथा च 'अर्थे प्रथमा'इत्येव सारम् । द्रोणो व्रीहिरित्यपि द्रोणशब्दस्य तत्परिमिते उपचारात्सिद्धम् । गौर्वाहीक इतिवत् । एको द्वावित्याद्यपि न केवला प्रकृतिः

न्धमूलकलक्षणाया एव गौणीत्वमिति भावः । पृथग्वेति । मीमांसकरीत्येदम् । त्रिकम्-स्वार्थद्रव्यलिङ्गानि । इत्याश्रीयते इति-अनेन सूत्रारम्भेऽस्यानाश्रयणं ध्वनितम् । एवं च लिङ्गस्यापि "स्वमोर्नपुंसकात्" (पा०सू०७।१।२३)इत्यादिशास्त्रबलेन प्रातिपदिकार्थत्वात् तत्रापि सिद्धिरिति भावः । विचित्रत्वेऽपीति । क्वचिल्लिङ्गस्य नियमेन भानं क्वचिदनियमेनेत्येवं विचित्रत्वे ऽपीत्यर्थः । तदाह–नियमांशेति । नियतोपस्थितिक इत्यत्र नियमांशेत्यर्थः ।

इत्येव सारमिति । प्रातिपदिकग्रहणस्य सूत्रोपक्रमे संख्याविध्येकवाक्यतयाऽव्ययेभ्योऽप्राप्त्या तेभ्यो विधानार्थत्वं वदता "तद्धितश्चासर्वविभक्तिः" (पा०सू०१।४।२१) "बहुषु" (पा०सू०१।१।३७) इत्यादिसूत्रेषु अव्ययेभ्यः प्रकारान्तरेण विभक्तिं साधयता प्रातिपदिकग्रहणं प्रत्याख्यातं भाष्यकृता । स्वादीनां प्रातिपदिकादेव विधानेन कस्यार्थे इत्याकाङ्क्षया यस्मात्स्वादिविधिस्तदर्थ इत्यस्य लाभ इति भावः । उपचारात्–द्रोणत्वारोपात् । इतिवदिति । अत्र यथा वाहीके गोत्वारोपः, तद्वत् । वचनग्रहणप्रत्याख्यानोपायमाह—एक इत्यादि । एतत् "अनभिहिते" (पा०सू०

सर एव नास्तीति लक्षणाया गौण्याश्च वृत्तिशब्दवाच्यत्वव्यवस्थापनमप्रकृतानुपयुक्तमिति भावः । मूलकेति । लक्षणा न शक्यसम्बन्धरूपा, किन्तु शक्यार्थसम्बन्धज्ञानोत्तरजायमानो यः शक्यतावच्छेदकारोपस्तद्रूपा । तत्र पूर्वकालिकसम्बन्धग्रहविषयः सम्बन्धो यदि सादृश्यरूपस्तदोत्तरकालिकारोप एव गौणीत्वेन व्यवह्रियते । यदा त्वन्यस्तदा लक्षणत्वेव व्यवहार इति भावः । मीमांसकरीत्येति । अभिधायाः पदार्थान्तरत्ववत् तदनुपपत्तिज्ञानोत्तरं जायमानज्ञानविषयस्यापि पदार्थान्तरत्वमिति तेषामपि मते लक्षणाया मुख्यार्थबाधादिकन्नियामकमस्ति । तत्र यदि सादृश्यात्मकसम्बन्धज्ञानपूर्वम्भवति; तदा गौणीव्यवहाराऽन्यदाशुद्धेति । स्वार्थः—प्रवृत्तिनिमित्तम् । अस्य—त्रिकपक्षस्य । एतेन सूत्रारम्भे द्विकपक्षमाश्रित्यैव लिङ्गग्रहणस्य सत्त्वात् तदा प्रातिपदिकार्थपदेन प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रययोर्ग्रहणमिति यत्तन्मूलकाराभिप्रेतमेवेति ध्वनितम् । एवञ्च—अर्थशब्दमात्रस्योपादाने च शास्त्रबलेनेति । नपुंसकशब्दस्य नपुंसकाभिधायकशब्दपरतया लिङ्गस्य यस्मात्स्वादयो विधीयन्ते तदर्थत्वेन सूत्रे लिङ्गपदाभावेऽपि न क्षतिरिति भावः । क्वचित्—कृष्णः श्रीः ज्ञानं गौरी मृडानी दारा इत्यादौ । क्वचित्—तटस्तटी तटमित्यादौ । तदाह—तदभिप्रायेणाह । तदर्थत्वन्तज्जन्यबोधविषयत्वमात्रन्तच्च सर्वसाधारणम् ।

ननु प्रकृतसूत्रभाष्ये कस्यापि पदस्याप्रत्याख्यानात्तत्तदुक्त्या यद्यपि प्रातिपदिकादिपदानामनावश्यकत्वस्य लाभः, तथापि तेषामप्रत्याख्यानम्भाष्यविरुद्धमत आह—प्रातिपदिकग्रहणस्येति । सूत्रोपक्रमे–सूत्रार्थकथनप्रारम्भे । एतदग्रे प्रातिपदिकग्रहणस्येत्यस्य विधानार्थत्वमित्यत्रान्वयः । "द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने" इतिसूत्रैकवाक्यतया 'अर्थे प्रथमा इत्यस्य एकत्वे द्वित्वे बहुत्वे चैकवचनादीत्यर्थे प्रत्ययनियमपक्षे ऽन्येभ्यः प्राप्तावप्यव्ययेभ्यस्तेषामप्राप्त्या तेभ्यः प्रथमासिद्ध्यर्थंप्रातिपदिकग्रहणं विध्यर्थमित्यर्थः । प्रकारान्तरेण—'एकत्वादावेकवचनमेव' इत्यादिरीत्या ऽर्थनियमेन । प्रत्याख्यातम्—तत्फलस्यान्यथासिद्ध्या प्रत्याख्यातप्रायम् । आरोपादिति । एवञ्च यस्यारोपविषयता

प्रयोक्तव्या' इति निषेधादेव सिद्धम् । अनन्वितार्थकप्रयोगापेक्षयाऽनुवादकमात्रप्रयोगस्य न्याय्यत्वात् । एवं मात्रग्रहणमपि व्यर्थम् । "सम्बोधने च" (पा० सू० २।३।४७) इति ज्ञापकेन कर्माद्याधिक्ये प्रथमाया अप्रवृत्तेः ।

२।३।७) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । न्याय्यत्वादिति । इदं च यथान्यासेऽप्यावश्यकम् । अन्यथा एकादिषु वचनविपर्ययो दुर्वारः स्यादिति भावः । ज्ञापकेनेति ।

ननु 'प्रातिपदिकार्थएव' इति नियमात्तदाधिक्येऽप्राप्तौ किं ज्ञापकेनेति चेत्, न । यथा 'कर्मण्येव द्वितीया' इति नियमेन कर्मत्वाभावसमानाधिकरणार्थान्तरस्यैव व्यावृत्तिर्न तु तत्समानाधिकरणार्थान्तरस्य । अत एव 'गां दोग्धि पय' इत्यादावपादानत्वादिशक्तिबोधेऽपि द्वितीया भवति, तथा प्रातिपदिकार्थाभावसमानाधिकरणार्थान्तरस्यैव व्यावृत्तिः स्यान्न तु तत्सत्त्वे एव कर्मत्वादेरिति भावः । न च प्रातिपदिकार्थाभावसमा-

---

तद्धर्मप्रकारिका प्रतीतिः शाब्दबोधरूपा भवति'इति प्रत्याख्यानम्भाष्यसम्मतमेवेति भावः । भाष्ये स्पष्टमिति । तत्रहि—"एको द्वावित्यादौ प्रातिपदिकेनाक्तत्वाद्विभक्तिर्न स्यादित्याशङ्क्य "अर्थतः समयाद्भविष्यति" इत्युक्त्वा भगवता वचनग्रहणमपि प्रत्याख्यातप्रायमेव । "अर्थतः"-इत्यस्यानुवादकविभक्तेर्न्याय्यत्वमित्यर्थ इति कैयटः। इदम्—अनन्वितार्थकेतियुक्तेराश्रयणम् । यथान्यास इति । वचनग्रहणस्य सत्त्वे । अन्यथा—तस्यानादरे । दुर्वार इति—'सङ्ख्यामात्र' इत्यनेन विधीयमाना प्रथमा एकादिशब्देभ्यो वचनवैपरीत्येनापि स्यादिति भावः । मूले—सम्बोधनेचेतीति । अर्थे 'प्रथमा'इति प्रथमा सम्बोधनाधिक्येऽपि भविष्यतीति तस्य सूत्रस्य वैयर्थ्यं तस्य ज्ञापकत्वमित्यर्थः । नच तेन सूत्रेण प्रथमायां "सामन्त्रितम्"इत्यामन्त्रितसञ्ज्ञा भवति, तस्य सूत्रस्याभावे उद्देश्यतावच्छेदकरूपापरिचयात्कथन्तन्निर्वाह इति वाच्यम् । 'सम्बोधने आमन्त्रितम्' इत्येकयोगः कार्यः, 'प्रथमा' इत्यस्यानुवृत्तिश्च सम्बोधने या प्रथमा तदन्तमामन्त्रितमित्यर्थः । महासञ्ज्ञाकरणेन प्रत्ययग्रहणेऽपि तदन्तविधिः । एवञ्च योगविभागो व्यर्थ इति तत्सामर्थ्येन ज्ञापकत्वमित्यर्थः ।

अत्र केचित्—"स्वौजसमौट्" इति सामान्यसूत्रेण सिद्धेऽर्थे इत्येतन्नियमार्थम्प्रातिपदिकार्थे एव प्रथमेति, तेन प्रथमाया अर्थान्तरसम्बन्धनिवृत्त्या कर्मसम्बन्धाभावे सिद्धे योगविभागकरणस्य ज्ञापकत्वाश्रयणमयुक्तमिति तन्मतमनूद्य दूषयति—नन्वित्यादिना । "अर्थ" इति सूत्रवत् "कर्मणि" इत्याद्यपि सूत्रन्नियमार्थमिति तत्र प्रत्ययनियमपक्षे व्यवस्था तथैवात्रापि स्यादित्याशयेनाह—यथा कर्मण्येवेति । कर्मत्वाभावसमानाधिकरणस्य—कर्मत्वशक्तिप्रकारकज्ञानासमानाधिकरणशक्त्यन्तरप्रकारकज्ञानविशेष्यस्य । नत्विति । कर्मत्वज्ञानसमानाधिकरणशक्त्यन्तरज्ञानविषयस्य न व्यावृत्तिरित्यर्थः । सामानाधिकरण्यञ्चैककालावच्छिन्नैकाधिकरणवृत्तित्वसम्बन्धेन, तत्रार्थे "आकडारादेका" इति सूत्रस्थभाष्यं मानमित्याह—अत एवेति । उक्तनियमादेवेत्यर्थः । द्वितीया भवतीति । "अपादानमुत्तराणि कारकाणि, 'गान्दोग्धि पय' इत्यत्र परत्वात्कर्मसञ्ज्ञा" इति भाष्यमत्र मानमिति शेषः । अपादानत्वादि शक्तिबोधेऽपीति। विभागानुकूलव्यापारो दुहेरर्थः । गोर्विभागावधित्वादपादानत्वम्प्राप्तम्प्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यविभागाश्रयत्वात् "कर्तुः" इति कर्मत्वम्प्राप्तमुभयविवक्षायां तत्र कर्मसञ्ज्ञायाः परत्वात्सैव भवति । तत्र शक्तिद्वयज्ञानयोः सत्त्वेऽपि न नियमेनोक्तरीत्या व्यावृत्तिरिति भावः । यथा यत्र सूत्रे नियमस्तथा "प्रातिपदिकार्थ" सूत्रेऽपि स्यादित्याह—तथेति । अत्रहि प्रातिपदिकार्थसत्त्व एव प्रथमा, नतु तदसत्त्वे इत्याकारको नियमः स्यात् । तेन यस्य व्यावृत्तिस्तमाह—प्रातिपदिकार्थत्वाभावेति । तत्सत्त्वे—प्रातिपदिकार्थत्वसत्त्वे । इति भाव इति ।

यत्तु प्राचोक्तम्-प्रातिपदिकार्थः सत्तेति । यच्च व्याख्यातं योऽर्थः सन्नेव केवलं भासते न जात्यादिरूपो न लिङ्गसंख्याकारकयोगी स विवक्षितः, यथा-अव्ययार्थः । यथाऽव्ययार्थो हि केवलमस्तीति शक्यते व-

नाधिकरणार्थान्तरस्याप्रसिद्ध्या नियमव्यावर्त्याप्रसिद्धिरिति नियमसामर्थ्यात्तत्समानाधिकरणार्थान्तरस्यापि तेन व्यावृत्तिरिति वाच्यम् । प्रातिपदिकार्थे एव प्रथमा न तु निरर्थके इति तद्व्यावृत्तेरेव फलत्वात् । तत्सत्त्वे तु कर्मादियोग्यार्थकप्रातिपदिकाच्चेत्तद्रहितस्वार्थे इत्यर्थान्न दोषः । संख्याधिक्ये तु भवत्येव "द्व्येकयोः" (पा०सू०१।४।२२) इत्यादिभिरस्यैकवाक्यत्वात् । वार्त्तिककृता तु अर्थनियममाश्रित्य मात्रग्रहणं "सम्बोधने च" (पा०सू०२।३।४७) इति सूत्रे लिङ्गादिग्रहणं च प्रत्याख्यातमिति दिक् ।

जात्यादिरूप इति । जात्यादिना रूप्यतइति व्युत्पत्त्या जात्यादिधर्मविशिष्ट इत्यर्थः । ननूच्चैरादीनामप्याधारतात्वविशिष्टाधारताशक्तिर्वाच्येति तदप्रसिद्धि-

"सम्बोधने च" इत्यस्य ज्ञापकत्वं वर्णयतो भाव इत्यर्थः । तत्समानाधिकरणेति । प्रातिपदिकार्थस्वसमानाधिकरणेत्यर्थः । अपिः—एवार्थः, अर्थान्तरकर्मत्वादिप्रत्ययनियमपक्षे तादृशनियमसामर्थ्यादन्ययोगव्यवच्छेदेन कर्मत्वाद्याधिक्य इव सम्बोधनाधिक्ये ऽपि सा न स्यादिति "सम्बोधने च" इति सूत्रे विध्यर्थमावश्यकमिति भावः । सजातीयापेक्षोऽत्र नियमः स्यादित्याशयेनाह—प्रातिपदिकार्थ एवेति । नच निरर्थकाप्रसिद्धिः । 'चैवतुहि' इत्यादिपादपूरणार्थानामनर्थकनिपातानाञ्च सत्त्वात् । नचेष्टापत्तिः, 'धार्मिकोऽसि वै त्वा सुखम्प्राप्नोति' इत्यादौ "सपूर्वाया विभाषा" इत्येतत्प्राप्तेरेव फलत्वात् । तत्सत्त्वेतु—ज्ञापकसत्त्वेतु । न दोष इति । अनर्थकेभ्यः प्रथमाया अप्राप्तिरूपो दोषो नेत्यर्थः । ननु पूर्वोक्तनियमस्वीकारे पञ्चकम्प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे सङ्ख्याधिक्ये प्रथमा न स्यादत आह—सङ्ख्याधिक्य इति । एकवाक्यत्वादिति । एकत्वादिविशिष्टे प्रातिपदिकार्थे कर्मत्वादियोग्यार्थकप्रातिपदिकाच्चेदित्येवन्नियमादिति भावः । अर्थनियममिति । प्रातिपदिकार्थे प्रथमैव न द्वितीयादीत्येवंरूपोऽर्थनियममित्यर्थः । तदानींविभक्त्यन्तरस्य व्यावृत्तिर्नत्वर्थान्तरसम्बन्धस्येति सम्बोधने लिङ्गाधिक्ये च प्रथमा भविष्यति, कर्मत्वाद्यधिक्ये तु कर्मादौ द्वितीयाद्येवेत्येवंरूपनियमार्थकं "कर्मणि द्वितीया" इत्यादिसूत्रमिति द्वितीयाद्येव भवति । दिगिति । दिगर्थस्तु—यद्यपि प्रत्ययनियमः सूत्रकारसम्मतस्तथाप्यर्थनियमपक्षे लाघवमित्ययमेव युक्त इति ।

मूले—सन्नित्येव केवलमिति। स न वर्तमान इत्याकारा या प्रतीतिस्तद्विषयो भवति । केवलपदार्थमाह—न जात्यादिरूप इति । अत्रैव पदादिपदन्तद्व्याख्यार्थमाह—न लिङ्गसङ्ख्याकारकेति। तत्र न जात्यादिरूप इत्यस्य न जात्यादिस्वरूप इत्यर्थोऽपि सम्भाव्येत। नचेष्टापत्तिः। 'सन्नित्येव केवलम्' इत्यनेन विरोधात्। तादृशप्रतीतिविषयस्य जातिस्वरूपत्वानपायादत आह-जात्यादिनेति। तथाच वर्तमानत्वमात्रस्वरूपधर्मिणि सत्ता; तया यद्भासते इत्येव विवक्षितम्, धर्मांतु न धर्मिणि स तया भासते इति तद्व्युदास इति भावः। ननु जात्यादीत्यत्रादिनाऽखण्डोपाधेरपि ग्रहणं स्यात्तथाच सर्वस्यैव जात्यादिविशिष्टधर्मिरूपतया लक्ष्याप्रसिद्धिरित्याशयेनाह—ननूच्चैरादीनामिति । तद्व्याचष्टे इति।सन्नित्येत्येतत्पदं व्याचष्ट इत्यर्थः । एवञ्च जात्यादिपदं लिङ्गादेरुपलक्षणम् । लिङ्गादिविशिष्टोऽर्थो यो न भवतीत्यत्र तात्पर्यमिति भावः।न जात्यादिरूप इत्यस्य न लिङ्गादिविशिष्ट इत्येवार्थ इत्येतद् ध्वनयति—मूले—अव्य-

क्तुं न पुनरीदृशस्तादृश इतीति चेत्, न। उच्चैर्नीचैरित्यादिशब्दानां सन्नित्याकारकप्रतीतिजनकत्वस्य सर्वतन्त्रविरुद्धत्वात्। अस्त्यादिसामानाधिकरण्यस्यापि असत्त्वार्थकेषु दुर्लभत्वात्। न लिङ्गसंख्याकारकयोगीति त्वदुक्तिविरोधाच्च। पदान्तरोपस्थापितस्य अस्तिसामानाधिकरण्यमस्तीति चेत्, न। तस्य अव्यावर्तकत्वात्। न पुनरित्यादिवाक्यशेषविरोधाच्च। कृष्णः श्रीरित्यादावव्याप्तेश्च। न च लिङ्गग्रहणात्तत्सिद्धिः। मात्रशब्देनाधिकव्यवच्छेदात्।

रित्यतस्तत् व्याचष्टे—न लिङ्गेति। ईदृशस्तादृश इति। अमुकलिङ्गादिरित्यर्थः। ननु सन्नित्याकारकप्रतीत्यभावेऽपि अस्तिसामानाधिकरण्यं स्यादत आह—अस्त्यादीति। विरोधाच्चेति। सन्नित्यनेन सामानाधिकरण्ये कारकत्वस्य दुर्वारत्वादिति भावः। वाक्यशेषविरोधाच्चेति। तत्सत्त्वे लिङ्गादेरपि सम्भवेन तद्विरोध इतिभावः। अव्याप्तेश्चेति। ततः सन्नित्याकारकप्रतीतेरभावादिति भावः। अधिकव्यवच्छेदादिति। कृष्णत्वादेः सत्तालिङ्गाभ्यामधिकस्य भावादिति भावः।

थार्थो ह्रीत्यादिना। अमुकलिङ्गादिरिति-अत्रादिना संख्यायाः परिग्रहः। अव्ययार्थः-स्त्रीलिङ्गः पुंलिङ्गो नपुंसकलिङ्गः एकत्वादियुक्त इत्येवं वक्तुं न शक्यते। इत्यर्थ इति। इति तात्पर्यार्थः। सन्नित्येव केवलम्भासते इत्यस्य प्रातिपदिकजन्या या सन्नित्याकारिका प्रतीतिस्तद्विषय इति, अस्तिसामानाधिकरण्येन यो भासते इत्यर्थो वा, तत्र नाद्य इत्याह-मूले-उच्चैर्नीचैरित्यादीति। न द्वितीय इत्याह-अस्त्यादीति। दुर्लभत्वादिति। यदि अस्तिसामानाधिकरण्यन्तदा कारकत्वं सम्पन्नमित्यसत्त्वार्थकत्वस्यैव हानिः स्यादिति भावः। ननु नास्तिसामानाधिकरण्यमात्रेणासत्त्वार्थकत्वस्य हानिः, स्वरादिषु स्वोऽस्ति स्वः पश्येत्यादिदर्शनात्, तेषामप्यस्तिसामानाधिकरण्यस्य सुलभत्वादत आह—न लिङ्गसङ्ख्येति। यद्यस्तिसामानाधिकरण्यन्तदा तदर्थस्य कारकत्वमिति न लिङ्गेत्याद्युक्तिविरोधः स्पष्ट एव। एवम्प्रकारेण स्वरादीनामस्तिसामानाधिकरण्यस्य वक्तुं शक्यत्वेऽपि चवाशब्दयोरुच्चैरादिशब्दानामधिकरणशक्तिप्रधानानामस्तिसामानाधिकरण्यन्दुरुपपादमित्यपि बोध्यम्। ननु तैः प्रतिपादिता येऽर्थास्ते यदा समुच्चयविकल्पाधिकरणादिपदैः प्रतिपादिता भवन्ति, तदाऽस्तिसामानाधिकरण्यमस्त्येवेत्यस्तिसमानाधिकरणार्थप्रतिपादकत्वं सर्वत्र सुलभमत आह-पदान्तरो पेति। तस्य-पदान्तरोपस्थितिमादायास्तिसामानाधिकरण्यस्य। अव्यावर्तकत्वादिति। सर्वत्रैव तस्य सत्वेन व्यावर्तकत्वाभावात्। तत्सत्त्वे-पदान्तरोपस्थापितस्य तस्यास्तिसामानाधिकरण्यसत्त्वे। लिङ्गादेरपीति। 'गृहस्योच्चैः पताका ऽस्ति' इत्यस्यार्थस्य विवरणे ऊर्ध्वदेशेऽस्तीत्यादौ ऊर्ध्वदेशनिष्ठाधिकरणतायाः प्रतिपादक उच्चैःशब्द इत्यादौ च पदान्तरोपस्थिताधिकरणतायां लिङ्गसङ्ख्ययोः सम्भवेनेत्यर्थः। ननु यदि प्रातिपदिकार्थ इत्यस्याव्ययान्येवोदाहरणानि, तदा कृष्ण इत्यादीनि कस्योदाहरणानि। "प्रातिपदकार्थ" इत्यस्य लिङ्ग इत्यस्यवा, तत्र, नाद्यस्येत्याह-मूले—कृष्ण इत्यादि। अव्याप्तिमुपपादयति—तत इति। 'योऽर्थः सन्नित्येव केवलाम्भासत' इत्यस्य यतः सन्नित्याकारा प्रतीतिर्भवति तस्य 'प्रातिपदिकात्प्रथमा' इत्यत्र प्रातिपदिकपदेन ग्रहणादिति भावः। न द्वितीयस्येत्याह—मूले-नच लिङ्गग्रहणादिति। कृष्णत्वादेरिति। भवदुक्तव्याख्यानेन प्रातिपदिकार्थपदस्य सत्तावोधकतया लिङ्ग इत्यस्य सत्तापेक्षया लिङ्गमात्रं यत्राधिकम्भासत इत्येवं वचननिष्पत्तिर्भवदुक्तरीत्या स्यात्। तथा च कृष्णत्वादेरधिकस्य तज्जन्यबोधे भानेन तेष्वव्याप्तिरिति भावः।

यदपि प्राचा व्याख्यातं यत्रार्थान्तरानपेक्षया शब्दप्रवृत्तिः स सर्वः प्रातिपदिकार्थः, शब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति यावत्। यथा उच्चैर्नीचैरिति अलिङ्गसंख्यावेतौ केवलं जात्यादिनिरपेक्षं स्वार्थमाहतुरिति, तदपि न। प्रवृत्तिनिमित्तमिह प्रकारीभूय भासते तथा च तन्मात्रबोधोऽसम्भवी। यदि सोऽपीष्टस्तर्हि घटादिशब्देभ्योऽपि स्यादिति संख्याकारकाद्यनन्वय एव स्यात्।

यदपि द्रोणपरिमिते व्रीह्यादौ द्रोणशब्दः सोऽयमित्यभिसम्बन्धात्प्रवर्तते तत्र गौणमुख्यन्यायान्न प्राप्नोतीति परिमाणग्रहणमिति। तन्न। पदकार्येष्वयं न्यायो न प्रातिपदिककार्येष्विति सिद्धान्तात्। अन्यथा सिंहो माणवक इत्याद्यसिद्धिप्रसङ्गाच्च।

अलिङ्गेति। अलिङ्गसंख्यावेतौ केवलमनाश्रितं निरपेक्षं लिङ्गादिनिरपेक्षं स्वार्थं जात्याद्याहतुरित्यन्वयः। असम्भवीति। प्रकारताया विशेष्यतानिरूपितत्वात्। कारकादिति–आदिना लिङ्गम्।

सिद्धान्तादिति। "ओत्"(पा०सू०१।१।१५) सूत्रे कैयटे स्फुटमेतत्। इदमेव युक्तं विशिष्टरूपोपादानाभावादस्या अत्राप्रवृत्तेर्द्रोणादिशब्दानां लाक्षणिकत्वेऽपि

ननु 'प्रातिपदिकार्थः सत्ता' इत्यत्र सत्तापदम्प्रवृत्तिनिमित्तस्यैव बोधकन्नतु तद्भिन्नसत्ताबोधकमिति न भवदुक्तो दोष इत्यर्थमनूद्य दूषयति—मूले—यदपि प्राचेति। जात्यादीति। आदिनोपाधिपरिग्रहः। तथाचोच्चैरादीनामूर्ध्वदेशनिष्ठाधारतावृत्त्याधारतात्वात्मकप्रवृत्तिनिमित्तप्रदिपादकतया नाव्याप्तिरित्याशयः। इत्यन्वय इति–अनेन जात्यादीति निरपेक्षमिति च भिन्ने पदे इति ध्वनितम्। प्रवृत्तिनिमित्तमात्रं यज्जन्यबोधविषयो भवतीत्यर्थः स्यात्, तथाचासम्भव इत्याशयेन दूषयति–मूले–प्रवृत्तिनिमित्तं हीति। तन्मात्रबाधासम्भवमुपपादयति–प्रकारताया इति। नच प्रातिपदिकजन्यनिर्विकल्पके प्रवृत्तिनिमित्तमात्रस्य भानं स्यादिति वाच्यम्। प्रातिपदिकजन्यज्ञानस्य स्मृतिरूपता शाब्दबोधरूपता वोभयथाऽपि विशेष्यविशेषणोभयविषयकत्वस्यानपायादिति भावः।

कैयटे स्फुटमिति। तत्र भाष्यकृता ध्वनितङ्कैयटेन प्रकटीकृतमित्यर्थः। तत्र भाष्ये–अनदोऽसमभवत् अदो भवदित्यत्र प्रगृह्यत्ववारणाय वार्तिककृता 'ओतश्चिप्रतिषेधः' इत्युक्तम्, तस्य लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया सिद्धमित्यनेन प्रत्याख्याने एवमप्यगौगौः समभवद्गोभवदित्यत्र प्राप्नोतीति शङ्काया गौणमुख्यन्यायेन समाधाने कृते कथन्तर्हि वाहीके वृध्यात्वे भवत इति परेण शङ्किते अर्थाश्रये एतदेवम्भवति शब्दाश्रये च वृध्यात्वे, इति समाहितम्। एतेन यत्रार्थविशेषपुरस्कारेण कार्यं विधीयते तत्र मुख्यार्थः प्रथमम्बुध्यारूढो भवति। गौणार्थप्रतीतिस्तु पदान्तरसम्बन्धवेलायामिति पदकार्यविषयकत्वमस्य न्यायस्येति ध्वनितम्। कैयटेनतु स्पष्टतयैवोक्तम्। अर्थाश्रय इत्यस्य लौकिकार्थवत्त्वयोग्यपदाश्रय इत्यर्थः। मूले–सिद्धान्तादिति। अनेन यत्र तस्य न्यायस्य प्रवृत्तियोग्यता, तत्र तेन न्यायेन कार्यनिष्पत्तिर्वाच्या। वस्तुतस्तु प्रकृते तत्प्रवृत्तियोग्यतैव नेति ध्वनितन्तदेतत्स्पष्टयति—इदमेवेति। इदमेव गौणमुख्यन्यायाविषयत्वमेव। युक्तत्वे हेतुमाह—विशिष्टेति। अर्थबोधकतावच्छेदकानुपूर्वीविशिष्टेत्यर्थः। 'गौणमुख्य'इति न्यायोऽर्थवद्ग्रहणपरिभाषामूलकः, सा परिभाषा यत्र विशिष्टरूपोपादानन्तत्रैव प्रवर्तते, तत्रैवार्थोपस्थितिसत्त्वेनोपस्थितस्यार्थस्य शब्दम्प्रति विशेषणत्वसम्भवात्। एतेनापदस्य प्रयोगानर्हत्वेन पदस्यैव पदान्तरार्थसम्बन्धवेलायां गौणार्थत्वावगतिरिति द्रो-

यदप्याहुः-द्रोणादयः शब्दा लौहं दारुमयं वा परिमाणमेव न व्यभिचरन्ति, परिमेयं तु व्यभिचरन्त्येव । अतस्तस्य प्रातिपदिकार्थत्वाभावादप्राप्तेः परिमाणग्रहणमिति, तदपि न । गौणलाक्षणिकेषु 'सिंहो माणवको, 'मञ्चाः क्रोशन्ति' इत्यादिष्वव्याप्त्यापत्तेः । तत्र विशेष्यस्य माणवकादेर्भेदेऽपि सिंहसदृश इत्यर्थो गौण्यां नियतोपस्थितिक एवेति यदि; तर्हि व्रीह्यादेर्भेदेऽपि द्रोणपरिमितो नियतोपस्थितिक एवेति तुल्यम् ।

"सम्बोधने च" (पा०सू०२।३।४७) । मात्रग्रहणात्सम्बोधनाधिक्ये न प्राप्नोतीत्यारम्भः । इह सम्बोधनं प्रकृत्यर्थं प्रति विशेष्यम्, क्रियां प्रति विशेषणमिति सिद्धान्तः । उक्तं च—

सम्बोधनपदं यच्च तत् क्रियायां विशेषणम् ।
व्रजानि देवदत्तेति निघातोऽत्र तथा सति ॥ इति ।

गौणत्वाभावाच्चेत्यपि बोध्यम् ।

सम्बोधनपदमिति । अत्र पुञ्जराजः–'आख्यातं सविशेषणं वाक्यम्' इति वाक्यलक्षणम्, तत्रास्य क्रियाविशेषणत्वाभावे वाक्यत्वं न स्यादिति "समानवाक्ये" इति प्रकृत्य विहितो निघातो न स्यादिति भाव' इति । वस्तुतस्तु एवं सति 'नद्या यत् कूलं तत्र तिष्ठति' इत्याद्यर्थके–'नद्यास्तिष्ठति कूले' इत्यादौ षष्ठ्यन्तस्य क्रियायां विशेषणत्वाभावात्तद्घटितस्य वाक्यत्वानापत्तौ "समर्थ" (पा०सू०२।१।१) सूत्रभाष्यसम्मतनिघातस्य तत्रानापत्तिः । तस्मात् 'सविशेषणम्' इत्यस्य साक्षादन्यद्वारा वा यद्विशेषणं तत्सहितमित्यर्थोऽवश्यं वाच्यः । एतेन 'यतः पदात्परस्य पदस्य निघातादयः क्रियन्ते, तयोः परस्परान्वयनियमः' इत्यपास्तम् । वस्तुतो 'व्रजानि देवदत्त' इत्यादौ

णादिपदानां स्वार्थ एव साधुत्वान्वाख्यानद्वारार्थम् । तदानीन्तु मूलभूता या ऽर्थत्परिभाषा तद्विषयतैव नास्ति । उपात्तं विशिष्यार्थोपस्थापकं रूपं यत्र, तत्रैव तस्याः प्रवृत्तेः । प्रकृतसूत्रे तु न तादृशरूपोपादानमिति परिमाणग्रहणानर्थकमिति ध्वनितम् । वस्तुतस्तु परसम्मतगौणमुख्यन्यायप्रवृत्तिमभ्युपेत्य प्रातिपदिकसंस्कारवेलायान्तस्याः प्रकृते प्रवृत्त्यभावकथनमित्याशयेनाह—द्रोणादिशब्दानामिति । गौणत्वाभावादिति । सदृशलाक्षणिकस्यैव गौणत्वादिति शेषः ।

यदुक्तं सम्बोधनपदस्य क्रियाविशेषणत्वन्तत्र साधकमाह—अत्रेति । सविशेषणम्—साक्षात्परम्परया च यद्विशेषणन्तद्बोधकसहितम् । तेन 'गभीरायान्नद्याम्मीनोऽस्ति'इत्यस्यैकवाक्यत्वम् । तत्र—"सम्बोधने च" इतिसूत्रविहितप्रथमान्तपदघटितसमुदायमध्ये । अस्य—देवदत्तेत्यादिपदस्य । निघातो न स्यादिति । आष्टमिकेन "आमन्त्रितस्य च" इत्यनेन समानवाक्यस्थस्यामन्त्रितस्य पदात्परस्यैव निघातविधानादिति भावः । 'व्रजानि देवदत्त'इत्यस्मात्पुञ्जराजसम्मतो देवदत्तसम्बन्धिसम्बोधनविषयो मत्कर्मकगमनमिति शाब्दबोधः । तत्र साक्षात्तक्रियाम्प्रति विशेषणत्वात्सहितस्यैवैकवाक्यत्वमिति कश्चित् । तन्न युक्तमित्याशयेनाह—वस्तुतस्त्विति । एतेन-उक्तसमर्थसूत्रसम्मतनिघाताप्राप्तिरूपदोषेण । नियम इति । 'समानवाक्ये' इति वार्तिकबोध्य इति शेषः । यत्तु सम्बोधनविभक्त्यन्तस्य विधेयभूतक्रियायामेवान्वयः, स एव निघातस्य प्रयोजको, वक्ष्यमाणहरिग्रन्थस्वारस्यात् । एवञ्च 'व्रजानि देवदत्त' इत्यत्र व्रजनस्य विधेयत्वाभावेन कथमत्र निघातसिद्धेःफलत्वेन कथनमिति केचित्, तन्मतेऽपि निघातसिद्धये आह—वस्तुतो व्रजानीत्यादि ।

एवं च 'राम मां पाहि' इति वाक्यस्य रामसम्बन्धिसम्बोधनविषयो मत्कर्मकरक्षणमर्थः ॥

इति प्रथमा ॥

जानीहीति शेषस्तत्र व्रजनस्य कर्मत्वेन देवदत्तस्योद्देश्यत्वेनान्वयान्न दोषः । प्राप्तकालेऽत्र लोट् इति दिक् ॥

इति प्रथमा ॥

न दोष इति । व्रजनस्याविधेयतया देवदत्तेत्यनेनान्वयाभावान्निघाताप्राप्तिरूपदोषो नेत्यर्थः । अवबोधनरूपा या क्रिया विधेयत्वेन विवक्षिता तस्यामुभयोरन्वयेन समानवाक्यत्वस्य सत्वात् । नच जानीहीत्यस्य शेषत्वे तिङन्तद्वयघटितवाक्यस्य 'एकतिङ्वाक्यम्' इति परिभाषितं यन्निघातोपयोग्यैकवाक्यत्वन्तदभावेन दोषोऽस्त्येवेति वाच्यम् । जानीहीति शेष इति । अस्य व्रजानि देवदत्त इति समुदायस्य, व्रजानि देवदत्त जानीहीत्यस्य योऽर्थस्तत्र वृत्तिः 'वाक्यैकदेशन्यायेन'इति श्रूयमाणैकतिङ्घटितत्वेन निघातस्य प्राप्तिरित्याशयात् । अभिमुखीभवद्देवदत्तोद्देश्यकं मत्कर्तृकं प्राप्तकालाधिकरणगमनकर्मकप्रेरणाविषयो ज्ञानमित्याकारको ह्यस्माच्छाब्दबोधः । प्राप्तकाल इति । गमनयोग्यस्य कालस्य प्राप्तिविवक्षायामित्यर्थः । लोट्—"प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्च" इत्यनेन लोट् । दिगिति । दिगर्थस्तु—यत्र विधेयभूतक्रियावाचकम्पदन्नास्ति केवलसम्बोधनविभक्त्यन्तन्तस्यैवात्र प्रयोगस्तत्र तादृशक्रियावाचकपदाध्याहारेण शाब्दबोधः, यथा—मूर्खेत्यादौ । अत्र सम्यगाचरेतिपदाध्याहारे सति मूर्खोद्देश्यकं सम्यगाचरणप्रेरणाविषय इति बोधो भवति । सम्बोधनन्त्वभिमुखीकरणम्, तच्च प्रयोक्तृवचनार्थग्रहणे आदरत्वसम्पादनम्, तत्फलप्रवृत्तिनिवृत्तीमुखपरावृत्त्यादिकन्तु तस्याभिव्यञ्जकम् । सादरत्वसम्पत्त्यनुकूलो व्यापारश्च सम्बोधनविभक्त्यन्तशब्दप्रयोग एव । उद्देश्यतावच्छेदकरूपेण सिद्धश्च यदा ज्ञातो भवति, तदा तद्धर्मावच्छिन्नोद्देशेन क्रिया विधीयत इति सम्बोध्यतावच्छेदकरूपेण सिद्धत्वं सम्बोधनविभक्त्यन्तशब्दप्रयोगे नियामकम् । अतो व्यवस्थयैव राजन्युध्यस्व राजा युध्यस्वेत्यनयोः प्रयोगाः । तदुक्तं हरिणा—

"सिद्धस्याभिमुखीभावमात्रसम्बोधनं विदुः । प्राप्ताभिमुख्यो ह्यर्थात्मा क्रियासु विनियुज्यते" ॥

इति । सिद्धस्य—सम्बोध्यतावच्छेदकरूपेण सिद्धस्य अभिमुखीभावमात्रमित्यनेन फलनिर्देशः । मुखपरावृत्यादिना सम्बोध्यतावच्छेदकावच्छिन्नो यदा फलवत्त्वेनानुमितो भवति, तदा क्रिया विधीयते तदाह—प्राप्ताभिमुख्य इति । आभिमुख्यं सादरत्वम्, प्राप्तमाभिमुख्यं येन स एवार्थः । अर्थपूर्णः आत्मा सम्बोध्यः, उष्ट्रमुखवत्समासः, प्रयोक्तृवचनार्थज्ञानवान् । क्रियासु—बोधनीयक्रियासु, विनियुज्यते—प्रवर्त्यते । एवञ्च सम्बोधनमाभिमुखीकृत्याज्ञातार्थज्ञानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापार इति फलितम् । यत्र सम्बोध्योऽसन्निकृष्टोऽचेतनो वा तत्र सन्निकृष्टत्वारोपेण चेतनत्वारोपेण च गौणः सम्बोधनविभक्त्यन्तशब्दस्य प्रयोग इति । किञ्च "तिङ्समानाधिकरणे प्रथमा" इति वार्तिकस्वारस्यात्प्रथमापि क्रियाजनकरूपकारकार्थिका विभक्तिः । अत एव "सहयुक्तेऽप्रधाने" इतिसूत्रे ऽप्रधानग्रहणस्याकर्तव्यत्वमप्रधानग्रहणं शक्यमकर्तुम् । नचैवम् 'पुत्रेण सहागतः पिता' इत्यत्र पितुरपि तृतीयापत्तिः, "उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी" इति प्रथमा भविष्यतीत्यभिहितम्भाष्ये "उपपदविभक्तेः" इति परिभाषा, तु वाचनिकीति दिक् ।

इति प्रथमाविवरणम् ।

"कर्तुरीप्सिततमं कर्म" (पा०सू०१।४।४९) ॥ कर्तुरिति । "क्तस्य च वर्तमाने" (पा०सू०२।३।६७) इति कर्तरि षष्ठी । आप्नोतेः सन्नन्तात् "मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च" (पा०सू०३।२।१८८) इति वर्तमाने क्तः । मतिरिच्छा, न तु बुद्धिः । पुनर्बुद्धिग्रहणात् । एवं च कर्त्रा आप्तुमिष्यमाणं कर्मेत्यर्थः । कर्ता च धातूपात्तव्यापाराश्रयः । स च केनाप्तुमिच्छतीत्याकाङ्क्षायां विशेषणीभूतेन व्यापारेणेत्यर्थाल्लभ्यते । तदेतदाह-

---

आप्नोतेरित्यादि । अनेन व्याख्यानात् क्रियाशब्द एवात्रेप्सितशब्दो न त्वभिप्रेतपरो रूढ इति सूचयति । आप्तुमिति । संबन्द्धुमित्यर्थः । केनेति । करणाकाङ्क्षाप्रदर्शनम् । विशेषणीभूतेनेति । कर्तृपदार्थविशेषणीभूतेनेत्यर्थः । उपस्थितं परित्यज्यानुपस्थितकल्पने मानाभावादिति भावः । लभ्यत इति । एवं चेप्सित-

अनेनेति-व्युत्पत्तिप्रदर्शनेनेत्यर्थः । अस्य-सूचयतीत्यत्र, व्याख्यानादित्यस्य तु-रूढिरित्यत्रान्वयः । रूढ इति । नच 'अभीष्टमीप्सितं हृद्यन्दयितं वल्लभं प्रियम्' इति कोशे पाठाद्रूढिरेवाभिप्रेतेति वाच्यम् । योगरूढेः स्वीकारात् । अत्र मानन्तु "वारणार्थानामीप्सित" इतिसूत्रस्थभाष्यमेव । तथाहि—"किमुदाहरणम्, 'माषेभ्यो गां वारयति' भवेद्यस्य माषा न गावस्तस्य माषा ईप्सिताः स्युः, ईप्सितशब्दस्याभिप्रेते रूढत्वाभिप्रायेण यस्य स्वामिनः पुरुषस्य माषास्तस्य त एव ईप्सिताः पूर्वोक्तमेवार्थं द्रढयितुमाह—यस्य तु खलु गावो न माषाः कथं तस्य माषा ईप्सिता स्युः तस्याऽपि माषा एवेप्सिताः । ईप्सितशब्दः क्रियाशब्द आश्रीयते; तत्र वारणक्रियया परकीया अपि माषा वारयितुराप्तुमिष्टा भवन्ति, मानश्नन्तेते इत्येभ्योऽसौ गा वारयतीति कैयटः । माषा एवेत्यत्र एवकारो भिन्नक्रमः । माषा ईप्सिता एवेत्यर्थः । अत एव भाष्यकार आह—यतश्चेप्सिताः यवेभ्यो गा वारयति, पूर्वापेक्षया किञ्चिद्वैलक्षण्याभिप्रायेण पुनराह—इह कूपादन्धं वारयतीति कूपेऽपादानसंज्ञा न प्राप्नोति, नहि तस्य कूप ईप्सितः, कस्तर्ह्यन्धः, न प्राप्नोतीति अन्धसम्बन्धे सति कूपस्य न विनाशो नापि राजभयमिति प्रश्नः, कस्तर्ह्यन्ध इति तम्प्रत्यनुकम्पायाः सद्भावात्तस्येप्सितत्वम्मन्यते तस्यापि कूप एव ईप्सितः, पश्यत्ययमन्धः कूपम्मा प्रापदिति । तस्यापीति वारणक्रियया आप्तुमिष्ट इत्यर्थः । एतेन ईप्सितशब्दस्य क्रियाशब्दतया कूपस्यापि तत्संयोगाभावरूपफलाश्रयतया कूपस्येप्सितत्वमस्त्येवेति प्रघट्टकेन ईप्सितशब्दो यौगिक इति सूचितम् । एकदेश्याह—इहाग्नेर्माणवकं वारयतीति माणवकेऽपादानसंज्ञा प्राप्नोति सिद्धान्त्याह—कर्मसंज्ञा बाधिका भविष्यतीति ईप्सितमात्रे सावकाशा अपादानसंज्ञा परत्वादीप्सिततमस्य कर्मसंज्ञया बाध्यत इति भावः । करणाकाङ्क्षा—सन्प्रकृतेराप्नोतेः करणाकाङ्क्षा । मानाभावादिति । यथा 'सोमेन यजेत' इत्यत्र भावनायाः करणाकाङ्क्षायामुपस्थितत्वात्फलांशस्य करणत्वेनान्वयो भवति; तथा प्रकृतेऽपि । कारकाधिकारात्कर्तृग्रहणस्य सूत्रे सत्वाच्च । कर्तृकारकवृत्तिव्यापारस्यैव तथान्वय इति प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारलाभ इति भावः । ईप्सितपदेनेति । ननु सूत्रस्थकर्तृपदेनेति पूर्वोक्तरीत्या वक्तव्ये ईप्सितपदेनेति पूर्वविरुद्धमितिचेत्, न । यथा "वारणार्थानामीप्सित" इति सूत्रे कर्तृपदाभावेऽपि कर्मणि क्तप्रत्ययस्येप्सित इत्यत्र सत्वात्कर्मणः कर्तृव्यापारजन्यफलाश्रयत्वज्ञानसत्व एव तदुपपत्तिरित्यध्याहारेण कर्तुर्लाभस्तथा प्रकृतसूत्रेऽपीप्सितपदेनैव विवक्षितार्थस्य लाभे कर्तृग्रहणं स्पष्टार्थमिति ध्वननायेत्थमभिधानात् । ननु "वारण" इतिसूत्रे वारणेत्यस्य विशेषत उपादानात्तदर्थभूतो यः प्रधानीभूतो व्यापारस्तत्प्रयोज्यफलाश्रयस्यैव लाभाद्यवानामेवेप्सितपदेन ग्रहणमिति, तेषामेवापादानसंज्ञा नत्वाक्षिप्तकर्तृपदार्थसामान्यस्य यो व्यापारस्तत्प्रयोज्यफलस्य । अन्यथोत्तरदेशनिष्ठसंयोगानुकूलव्यापारवतो गवादेर्यथा यवेभ्यो गां वार-

क्रिययेति । क्तप्रत्ययेनोपस्थितं वर्तमानत्वं नेह(१) विवक्षितम् । तेन

पदेन कर्तृव्यापारप्रयोज्यफलाश्रय उच्यते, यथा—तण्डुलं पचतीति । फलस्यापि व्यपदेशि-

यतीत्यादौ कर्तृत्वसत्वात्तन्निष्ठव्यापारजन्यफलाश्रययवादीनामपादानत्वप्रसक्तिः, तथा वारणकर्तुराक्षिप्तकर्तृपदार्थतया तद्वृत्तिव्यापारजन्यफलाश्रययवादीनामप्यपादानत्वं स्यात् । भक्षणादिफलानुकूलव्यापारवत्वेन यथा गवादीनां कर्तृत्वं तथापरावृत्त्यादिफलानुकूलव्यापारवत्वाद्वारयितुरपि परावर्तयतीत्यत्र कर्तृत्वदर्शनात् । तथा प्रकृतसूत्रे न धात्वर्थविशेषोपादानमिति 'माषेष्वश्वम्बध्नाति' इत्यादौ गलाधःसंयोगानुकूलव्यापारवतोऽश्वस्यापि आक्षिप्तकर्तृपदार्थतया तन्निष्ठव्यापारजन्यफलाश्रयमाषाणामपि कर्मत्वापत्तेर्वारणार्थान्यानधीनस्य कर्तुरेव कर्तृपदेन ग्रहणार्थं कर्तृपदमस्त्विवतिचेत्, न । प्रकृतसूत्रे प्रकर्षार्थकतमप उपादानात् । प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारवत एवाक्षिप्तकर्तृपदेन लाभसम्भवात् । एवञ्च 'माषेष्वश्वम्बध्नाति' इत्यत्र प्रकृतधातुर्बन्धधातुस्तदर्थो देशान्तरसञ्चारविरोधिशङ्क्वादिसंयोगानुकूलव्यापारस्तदाश्रयचैत्रादेराक्षिप्तकर्तृपदार्थत्वमिति कर्तृव्यापारप्रयोज्यफलाश्रय इति । अत्र प्रयोज्यत्वनिवेशस्य फलन्तु न साक्षात्प्रधानीभूतव्यापारजन्यफलस्यैव ग्रहणङ्किन्तु तज्जन्यजन्यस्यापि ग्रहणमिति सूचनाय । तेन यत्र माषभक्षणेन पुष्टिर्जायतामितीच्छया माषक्षेत्र एवाश्वस्य बन्धनन्तत्रापि माषेष्वश्वम्बध्नातीति प्रयोग इष्यते । अत्र–प्रकृतधातुर्बन्धधातुस्तदर्थव्यापारप्रयोज्यम्फलङ्गलाधःसंयोगोऽपि, तदाश्रयत्वान्माषाणामपि कर्मत्वापत्तिः, अतः फलेऽपि प्रकृतधात्वर्थत्वन्निवेशनीयमिति ध्वननमेव । एवञ्च प्रकृतधात्वर्थव्यापारप्रयोज्यप्रकृतधात्वर्थफलाश्रयस्यैवेप्सिततमपदेन ग्रहणमिति तदाश्रयस्यैव कर्मसंज्ञा भवति । नचोक्तरीत्या फले प्रकृतत्वनिवेशनस्य प्रयोज्यनिवेशे एव चेत्सार्थक्यं यदि, तदा प्रकृतधात्वर्थजन्यत्वमेव निवेश्यताम्, फले प्रकृतत्वं त्यज्यतामिति वाच्यम् । भाष्यपठितदुहादिभिन्नानाद्विकर्मत्वस्यानुपपत्तेः । व्यापारद्वयार्थकत्वेनैव तेषान्तत्वस्योपपादनीयत्वात् । अत एव "दुहिपच्योर्बहुलं सकर्मकयोः" इति "सृजियुज्योः श्यंस्तु" इत्यस्योपपत्तिरिति तत्र दृष्टान्तमाह—यथा तण्डुलम्पचतीति । अत्र प्रकृतो धातुः पचिति, तदर्थः–पूर्वकालस्थितरूपादिनिवृत्तिपूर्वकरूपाद्यन्तयोरुत्पत्तिरूपफलानुकूलव्यापार इति प्रधानव्यापारप्रयोज्यप्रकृतधात्वर्थतादृशरूपाद्यन्तराश्रयत्वात्तण्डुलानाङ्कर्मता, तण्डुलपदञ्च तण्डुलावयवे लाक्षणिकम् । घटम्पचतीत्यादौ तु पिठरपाकवादिमते–घटपदं घटपरमेव, पीलुपाकवादिमते तु घटावयवे लाक्षणिकम् । 'भूतानि कालः पचति' इत्यादौ वैलक्षण्यनिष्पत्त्यनुकूलव्यापारः पचधात्वर्थ इति यथायथमूहनीयम् । नन्वेवन्तण्डुलपदार्थे कर्मत्वसिद्धावपि 'स्तोकम्पचति' इत्यादौ स्तोकादेर्न तादृशफलाश्रयत्वमिति कथन्तेषाङ्कर्मत्वसिद्धिः । नच स्तोकपदार्थेऽभेदेन फलवत्त्वसत्वात्स्यादेव कर्मत्वमिति वाच्यम् । फलतावच्छेदकसम्बन्धेन फलाश्रयस्यैव कर्मत्वात् । अन्यथा पर्वतस्यापि कालिकसम्बन्धेन विक्लित्त्याश्रयत्वात्पर्वतम्पचतीत्यापत्तेः । फलतावच्छेदकसम्बन्धश्च प्रकृते समवाय एव, अत आह–फलस्यापीति । स्वज्ञानस्य क्रियोत्पत्तिप्रयोजकत्वात्फलस्य कारकत्वम्बोध्यम् । व्यपदेशि-

प्र० (१) क्तप्रत्ययेनोपस्थितं वर्तमानत्वं नेह विवक्षितमिति । ननु "क्तस्य च वर्तमाने" (पा०सू०२।३।६७) इति सूत्रस्य वर्तमानार्थबोधतात्पर्योच्चरितक्तप्रत्यययोगे षष्ठीत्यर्थसत्वेन प्रकृते वर्तमानत्वाविवक्षायां कथं षष्ठीति चेत्, अत्रोच्यते—कर्मपदवाच्यत्वनिष्ठप्रकारतानिरूपितकर्मसंज्ञाविधायकशास्त्रजन्यबोधीयविशेष्यतावच्छेदकत्वेन पाणिनितात्पर्यविषयत्वसत्वेऽपि कर्मपदवाच्यतावच्छेदकत्वेन पाणिनितात्पर्यविषयत्वं वर्तमानत्वस्य नास्तीति तदाशयेन षष्ठी प्राप्तेर्निर्बाधत्वात् । भवति हि क्वचित् उद्देश्यविशेषणतयोपस्थितधर्मे विधेयान्वयितावच्छेदकत्वं क्वचिच्च न । यथा घटपदाद्घटो बोद्धव्य इत्यत्रोद्देश्यविशेषणघटत्वे विधेयस्य बोधविषयत्वस्याश्रयतावच्छेदकत्वं भवति । चन्द्रसूर्यौ पुष्पवन्तपदाद्बोद्धव्यौ इत्यादौ तु उद्देश्यविशेषणतयोपस्थिते द्वित्वे साहित्ये च न विधेयबोधविषयतावच्छेदकत्वं भवतीति ।

कटं कृतवान्, कटं करिष्यतीत्यादि सिद्ध्यति ।

कारकमिति । एतच्च "कारके" (पा०सू०१।३।२३) इत्यधिकाराल्लभ्यते । तत्र हि व्यत्ययेन प्रथमार्थे सप्तमी । प्रतिसूत्रं वाक्यं भित्वा कारकसंज्ञा विधीयते । तद्यथा—अपाये ध्रुवं कारकसंज्ञं स्यात् । ततोऽ-

---

वद्भावेन फलाश्रयत्वात्कर्मत्वम् । अत एव तत्समानाधिकरणे 'शोभनं पचति' इत्यादौ कर्मत्वसिद्धिः ।

वाक्यं भित्वेति । योगविभागेनेत्यर्थः । सञ्ज्ञा विधीयत इति । तदुक्तं भाष्ये—"किमिदं कारक इति सञ्ज्ञानिर्देशः" इति । वाक्यभेदं दर्शयति—अपाये इत्यादिना । नन्वेवमप्येकसञ्ज्ञाधिकारात्पर्यायापत्तिः । न च क्रियाजनकानां सञ्ज्ञिनामाक्षेपेण तेषां योगविभागानुवृत्तिभ्यां विनाऽपि कारकसञ्ज्ञाविधानेन पर्याये सिद्धे योगविभागेनानुवृत्त्या प्रतिवाक्यं सञ्ज्ञाविधानं समावेशार्थमिति वाच्यम् । आक्षेपे क्रियाजनकमात्रस्य सञ्ज्ञापत्तौ नटश्रुतमित्यादौ स्वरवारणाय "कारकाद्दत्त" (पा०

वद्भावेनेति । अत्र मानन्तु—"ओजः सहोऽम्भसा वर्तते" इति प्रकृते "तत्प्रत्यनुपूर्वमीपलोमकूलम्" इत्यनेन द्वितीयान्तेभ्यः प्रत्ययविधानमेव । अत एव प्रतीपं वर्तते प्रातीपिकमिति व्याख्यानं सङ्गच्छते । अत एव—फलस्यापि व्यपदेशिवद्भावेन फलाश्रयत्वात्कर्मत्वस्य स्वीकारादेव । एतेन 'क्रियाविशेषणानां कर्मत्वम्' इति वचनमुक्तयुक्तिमूलकमेव नात्वपूर्वमिति बोध्यम् । एतच्च न सर्वदा, किन्तु विवक्षाधीनम् । अन्यथा 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यत्र ज्योतिष्टोमपदात्तृतीयानापत्तिः स्यात् । मम तु धात्वर्थफलस्य व्यपदेशिवद्भावेन फलाश्रयत्वविवक्षा यदा; तदा कर्मत्वम्, यदा तु भावनाम्प्रति भावनाभाव्यनिर्वर्तकत्वरूपपारिभाषिककरणत्वविवक्षा; तदा करणत्वस्य सत्वेन अभेदेन तदन्वय्यर्थवाचकात्तृतीया भवति । अत एव भाष्यकृता—'क्रियाविशेषणानाङ्कर्मत्वम्' इति वचनन्न पठितम् । अपूर्ववचनसत्त्वे तु तेन बाधस्य प्राप्तेस्तृतीयाया अनुपपत्तिः स्यात् ।

ननु वाक्यभेदेन संज्ञाद्वयविधानेऽपि संज्ञाद्वयसमावेशः कथमत आह—योगविभागेनेति । एतेन यदि योगविभागो न स्यात्तदा द्वितीयवाक्ये कारकस्योद्देश्यत्वालाभः स्यात् 'नचैकयोगे ऽनुवृत्तिर्भवति' इति न्यायादिति ध्वनितम् । "कारक" इति सप्तमी तु प्रथमार्थ इत्याशयः । तदुक्तम्—"कारके" इत्यस्य कारकसंज्ञाविधायकत्वमुक्तम् । एवमपि—योगविभागेन संज्ञाद्वयविधानेऽपि । प्रथमवाक्ये "ध्रुवम्" इत्यस्योपादानं संज्ञिनिर्देशार्थम् । पर्यायापत्तिरिति । कारकसंज्ञयेत्यादिः । परोक्तं संज्ञाद्वयसमावेशप्रकारन्दूषयति—नचेत्यादिना । अयंहि तेषाम्भावः—व्यत्ययेन कारक इति सप्तमी प्रथमार्थं एव, तथाच कारकमित्येवैकं वाक्यम्, तत्र संज्ञिलाभस्त्वाक्षेपादिति । इयं च सञ्ज्ञान्वर्था—करोतीति कारकम्, निर्वर्तयतीत्यर्थः । निर्वर्तनञ्च—साध्यत्वेन प्रतीयमानक्रियाया एवेति क्रियावाचकपदाक्षेपो भविष्यति द्रव्यगुणयोः पदान्तरसमभिव्याहारेणैवार्थिकसाध्यत्वस्य प्रतीतिर्मनसा भवति । क्रियायास्तु शब्दतः साध्यत्वस्य प्रतीतिरिति शेषः । तथाच क्रियाजनकमित्यस्य चाक्षेपाल्लाभ इति । योगविभागेनेति । "ध्रुवमपाये" इति योगविभागेनेत्यर्थः । अनुवृत्त्या—"कारके"इत्यस्यानुवृत्त्या । आक्षेपे—महासंज्ञाबलादाक्षेपे । नटश्रुतमित्यादाविति । अत्र नटशब्दात्कारकवाचकादपि सम्बन्धसामान्यविवक्षायां षष्ठीङ्कृत्वा षष्ठीसमासः । कर्तरि षष्ठी तु न, नटशब्दात् "न लोक" इतिनिषेधात् । श्रुतशब्दो हि नटेन श्रावितमित्यर्थविवक्षया ऽन्तर्भावितण्यर्थाच्छ्रुधातोः "क्तिन्क्तौ च संज्ञायाम्" इत्यनेन गतिरूपे कर्मणि विवक्षिते कर्मक्तान्तो "निष्ठा च द्व्यजनात्" इत्यनेन निष्ठान्तस्य द्व्यच आकारभिन्न आदिरुदात्त इत्यर्थकेनाद्युदात्तः । स्वरवारणायेति । "समासस्य" इत्यन्तोदात्तत्वबाधक "ग-

पादानम्। उक्तं कारकमपादानसंज्ञं स्यात्। पुनः कारकशब्दानुवृत्तिसा॰

सू० ६।२।४८) इत्यादौ स्वरितपाठाद्याश्रयणे ऽधिककौरवादित्यत आह—पुनः कार-केति। विभक्ते ष्वपादानमित्यादिषु तदनुवृत्त्या तदनुवादेन विशेषसंज्ञाविधानादित्यर्थः।

तिकारक" इतिकृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेणोत्तरपदाद्युदात्ते प्राप्ते तम्बाधित्वा "कारकाद्दत्तश्रुतयोरेवाशिषि" इत्यनेन आशिषि संज्ञायान्दत्तश्रुतयोरन्त उदात्त इत्यर्थकेनान्तोदात्तत्वम्प्राप्तं तद्वारणायेत्यर्थः। स्वरितपाठेति। कारकशब्दस्य स्वरितस्य पाठ आश्रयणीय इत्यर्थः। नच कारकशब्दे "लिति" इति सूत्रेणाकारस्य स्थाने उदात्ते तदेकवाक्यतापन्नशेषनिघातेन रेफाकारस्यानुदात्तत्वे "उदात्तादनुदात्तस्य" इत्यनेन स्वरितत्वन्तस्य भवत्येवेति कथमेतद्दोषावसर इति वाच्यम्। "स्वरितेनाधिकार" इति सूत्रघटकं स्वरितपदञ्च "समाहारः स्वरित" सूत्रबोध्यपरम्, किन्तु दोषविशेषपरम्। तादृशदोषविशिष्टरकारघटितस्य कारकशब्दस्य पाठः कार्य इत्याशयात्। आदिपदेन अधिकः कारोऽधिकारः स च कारकाधिकारीयापादानादिसंज्ञाप्रवृत्तिरूपो यत्रास्ति, तस्य ग्रहणङ्कार्यमित्येवं रूपस्तस्यान्यत्राश्रितस्य परिग्रहः। कारकत्वन्तु नटशब्दार्थेऽस्त्येव, "आख्यातोपयोग" इतिसूत्रे उपयोगग्रहणं प्रत्युदाहरणपरत्वेनास्योपन्यासस्यैतादृशस्थले करणात्। तत्राहि—उपयोगे किम्, नटस्य शृणोति" इत्युक्तम्।

ननु कारकशब्दानुवृत्तिः 'गृहस्य द्वारादागतः' इत्यत्र गृहस्यापादानत्ववारणाय चरितार्था। किञ्च पुनः कारकेतिमूलात्तत्रैव पुनरनुवर्तमानस्यावृत्तिरित्यर्थः। प्रतीयते स चायुक्तः आवृत्तेर्व्यर्थत्वादत आह—विभक्तेष्वपादानेति। एतेन तस्य मूलस्य विभक्तेषु पश्चादुच्चारितसूत्रेष्वित्यर्थ इति सूचितम्। तदनुवादेनेति। पूर्वसूत्रवदस्यापि कारकसंज्ञानिष्ठविधेयताशालिशाब्दबोधस्य जनकत्वेनेत्यर्थः। अपाये ध्रुवङ्कारकं सदपादानं स्यादित्येवं वचनकल्पनयेति तात्पर्यम्। तत्र कारकसंज्ञाया विहिताया एव पुनविधानेन तस्या अनुवादः सम्पद्यते "वनोरच" इतिसूत्रेण ङीब्रयोर्विधानेऽपि ङीबनुवादेनेति व्यवहारवत्। केचित्तु पूर्वसूत्रविहितसंज्ञाविशिष्टस्योद्देश्यत्वकल्पनेन तदनुवादेनेत्युक्तमिति, तन्न। एकसंज्ञाधिकारबाधापत्त्या पर्यायत्वापत्तेः। एवञ्च "प्रकल्प्यापवादविषयम्" इति न्यायेनोद्देश्यतावच्छेदककारकसंज्ञावैशिष्ट्यमपवादतत्तत्संज्ञाविधानकाले प्रसिद्धमिति शङ्कायामवकाशोऽपि न। नचैवं सति योगविभागो न कार्यः, प्रथमार्थसप्तम्यन्तस्य "कारके" इत्यस्योत्तरसूत्रेष्वनुवृत्तिङ्कृत्वा 'अपाये ध्रुवङ्कारकं सदपादानम्' इति व्याख्यानङ्कार्यमिति समादेशो भविष्यतीति वाच्यम्। 'विधेयभेदे सति वाक्यभेदस्य सर्वतन्त्रप्रसिद्धत्वेन फलतो योगविभाग एव पर्यवसानम्' इतीह योगविभागस्य कथनमित्याशयात्। उत्तरसूत्रे कारकशब्दानुवृत्तिसामर्थ्यात्समावेश इति तु न युक्तम्। ब्राह्मणस्य पुत्रम्पन्थानम्पृच्छति' इत्यादौ क्रियानन्वयिनांब्राह्मणादीनाम् "अकथितञ्च" इत्यनेन कर्मसंज्ञावारकत्वेन "कारक" इति शब्दानुवृत्तेः सफलत्वात्। अत एव सर्वथाऽपादानत्वादीनां यत्राप्रसक्तिस्तत्र कारकसंज्ञाया "आख्यातोपयोगे" इति सूत्रे उपयोगपदोपादानेन सत्त्वात् "अकथितञ्च" इत्यनेन कर्मत्वम्प्राप्नोति इत्याशङ्क्य दुह्यादिपरिगणनेन भाष्ये समाहितम्। उपयोगाभावादपादानत्वमपि न तादृशमुदाहरणम्—'नटस्य शृणोति' इति।

यत्तु नागेशेन कारकसंज्ञायां विभक्तसूत्रेण सत्यस्य प्रयोजनन्नटश्रुतमित्युक्तं–नटश्रुति–नटश्रवणमित्यनयोरुपलक्षणम्। अत्र हि–कारकसंज्ञायामसत्त्वे "समासस्य" इत्यन्तोदात्तत्वम्, सति तु तस्मिन् "गतिकारकोपपदात्कृत्" इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरेणोत्तरपदाद्युदात्तत्वमिति विशेषस्य स्पष्टत्वात्। उभयोरपि निस्स्वरलित्स्वराभ्यामाद्युदात्तत्वात्। नटश्रुतमित्येव तु न युक्तम्, कारकसंज्ञायाः सत्वेऽसत्त्वे वा तत्र विशेषस्याभावात्। तथाहि—तस्याः सत्त्वे "गतिकारकोपपदात्" इत्येतद्बाधक "थाथादि" स्वरेणान्तोदात्तत्वस्य सत्वात्, तस्या असत्त्वे तु "समासस्य" इत्यन्तोदात्तत्वबाधकयोः कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरथाथादिस्वरयोरप्राप्तावन्तोदात्तस्वरस्यैव प्राप्तेः। कैयटेन तु श्रुतेति समुदायस्य सञ्ज्ञात्वमाशीर्विषयत्वञ्चाभ्यु॰

मर्थ्यात् विशेषसंज्ञाभिः सह समावेशः। अन्वर्था चेयं संज्ञा करोतीति-कारकमिति। तेन क्रियानन्वयिनो न भवति ब्राह्मणस्य पुत्रं पन्थानं

समावेशफलं तु ग्रामे वास इत्यादावधिकरणत्वात्सप्तमी कारकत्वात्कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरश्चेति बोध्यम्। करोतीति। क्रियाञ्जनयतीत्यर्थः। तज्जनकं च प्रत्यासत्त्या तत्रैवान्वेति। क्रियानन्वयिन इति। तदन्वयप्रयोजकतज्जनकत्वाभाववत इत्यर्थः। ब्राह्मणस्य पुत्रमिति। अत्र "अकथितं च" (पा०सू०१।४।४१) इत्यनेन पृच्छिकर्मपुत्रनिमित्तस्य कर्मत्वापत्तिः। क्रियाजनकत्वं तु न तस्य। पुत्रेणान्यथासिद्धेः। "अकथितं च" (पा०सू०१।४।४१) इत्येतत् प्राप्तापादानत्वाद्यविवक्षायां सर्वथा तदप्राप्तौ

पेत्य "कारकाद्दत्तश्रुतयोरेवाशिषि" इत्यन्तोदात्तत्वमपादानादिसञ्ज्ञाया विषये एव जायत इति च स्वीकृत्योक्तम्। तच्च "संज्ञायामनाचित" इतिसूत्रात्सञ्ज्ञायामित्यनुवृत्तेः। वस्तुतस्तु तादृशसञ्ज्ञाया अप्रसिद्धतया तस्योदाहरणस्योपलक्षणत्वमेव युक्तमिति ध्येयम्।

ग्रामे वास इति। "शयवास" इति सप्तम्या अलुक्। "कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरश्च" इति अस्य "समासस्य" इत्यन्तोदात्तत्वबाधक "तत्पुरुषे तुल्यार्थे" इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरबाधकस्य "गतिकारकोपपदात्कृत्" इतिसूत्रविहितकृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्य प्राप्त्या वासशब्दस्य घञन्तत्वेन मध्योदात्तत्वमिति नार्थः, "गतिकारक"इत्येतद्बाधकस्य "थाथा" इति सूत्रस्य प्राप्तेः, किन्तु कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरप्रवृत्तेर्निदानस्य कारकत्वस्य सत्वेन "थाथा" इत्यनेनान्तोदात्तत्वमित्यर्थः। तत्रापि कारकादित्यनुवृत्तेः। नच "भीत्रार्थानाम्भयहेतुः" इत्यादावुक्तरीत्या योगविभागासम्भवेन कथं सञ्ज्ञाद्वयसमावेश इति वाच्यम्। तेषु कारकशब्दस्यावृत्त्याऽर्थाधिकाराद्वाक्यभेदेन संज्ञाद्वयसमावेश इत्याशयात्। क्रियामिति। स्वभावतः साध्यत्वेन प्रतीयमानाम्प्रधानीभूतव्यापारात्मकक्रियामित्यर्थः। एवञ्च कारकस्य प्रत्यासत्त्या तत्रैवान्वय इत्याह—तज्जनकञ्चेति। ननु 'क्रियान्वयिन' इति मूलग्रन्थात् 'क्रियान्वयित्वङ्कारकत्वम्' इति प्रतीयते, इति मूलविरोध इत्यत आह—तदन्वयेति। यदि क्रियान्वयित्वङ्कारकत्वं स्यात्तदा कारकाणां क्रियान्वयित्वमिति वाक्यस्योद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैकत्वेन 'घटो घट' इति वाक्यस्येवाबोधकत्वापत्तिरिति क्रियाजनकत्वङ्कारकत्वमित्येवयुक्तमिति भावः। ब्राह्मणस्य पुत्रमित्यादिवाक्ये ऽतिप्रसङ्गमुपपादयति—अत्रेत्यादिना। निमित्तस्येति। अनेन दुह्यादिपरिगणनलभ्यस्योपयोगनिमित्तमित्यस्य सत्वन्ध्वनितम्। अन्यथासिद्धेरिति। अन्यथासिद्धस्य न कारणत्वम्।

"अन्यथासिद्धिशून्यस्य नियता पूर्ववर्तिता"। कारणत्वम्भवेत—

इत्यभियुक्तोक्तेः। अत्रान्यथासिद्धिः—अन्यम्प्रतिपूर्वभाव इति न, पुत्रजनकत्वघटितधर्मेण पूर्ववर्तित्वस्याकल्पनात्। किन्तु जनकम्प्रतीति तुरीया अवश्यक्लृप्तेति पञ्चमो वा ब्राह्मणस्य पुत्रम्पन्थानम्पृच्छतीत्यत्र प्रश्नपदार्थः, स्ववृत्तिजिज्ञासाज्ञानानुकूलशब्दोच्चारणरूपव्यापारात्मिका क्रिया, तद्विशेषणज्ञानाश्रयत्वात्कारकत्वम्पुत्रस्य, पथस्तु जिज्ञासाविषयत्वात्पृच्छिकर्मत्वन्तदाश्रयेण स्वविषयकज्ञानाश्रयत्वम्ब्राह्मणस्येति स्वसमवेतज्ञानविषयत्वसम्बन्धेन कर्मयुक्तत्वम्। एतेन प्रश्नक्रियाजनकत्वेन ब्राह्मणे कर्मत्वम्प्राप्नोतीति शङ्का निरस्ता। ननु "अकथितञ्च"इतिसूत्रे ऽकथितशब्दापादानेन यत्रापादानत्वादिनाम्प्रसक्तौ तदविवक्षायामत्र तस्य प्रवृत्तिरिति कथन्तस्य सूत्रस्य प्राप्तिरत आह—अकथितञ्चेत्येतदिति। तदप्राप्तौ-अपादानत्वादीनामप्राप्तौ। अत एवाकथितशब्दस्यासङ्कीर्तितपरता वक्ष्यमाणा साधु सङ्गच्छते। सर्वथा तदविवक्षायामपि तस्य सूत्रस्य प्रवृत्तौ प्रमाणन्तु 'नटस्य शृणोति' इत्यादौ

पृच्छतीति। इह हि ब्राह्मणः पुत्रविशेषणं; न तु क्रियान्वयि।

यद्वा—कारकशब्दः क्रियापरः। करोति कर्तृकर्मादिव्यपदेशानिति व्युत्पत्तेः। तथा च अपादानादिसंज्ञाविधौ क्रियायामित्यस्योपस्थित्या क्रियान्वयिनामेव तत्तत्संज्ञा विधीयन्ते। "कारकाद्दत्तश्रुतयोः" (पा०सू०६।२।१३८) इत्यादौ तु कारकशब्दः स्वर्यते। तेनैतदधिकारोक्तं कर्त्रादिषट्कमेव गृह्यते। अस्मिन् पक्षे वृत्तावपि कारकमित्यस्य क्रियान्वयीत्यर्थः।

च प्रवर्तते। अत एवास्य न क्रियान्वय इत्याह—न त्विति।

करोतीति। स्वजनकत्वेनैतान् व्यपदेशान् करोतीत्यर्थः। तदुक्तं भाष्ये—"यावद् ब्रूयाद् क्रियायामिति तावत्कारके" इति। क्रियायां विषय इत्यर्थः। विषयत्वं च जनकत्वेनेति बोध्यम्। क्रियान्वयिनामिति। क्रियान्वययोग्यतावच्छेदकक्रियाजनकत्ववतामित्यर्थः। गृह्यते इति। अत एव नटश्रुतमित्यादौ न दोषः। क्रियान्वयीत्यर्थ इति। तदन्वययोग्यतावच्छेदकक्रियाजनकत्ववदित्यर्थः। यथाश्रुतं तु(१) न युक्तं

सर्वथा तदविवक्षाविषये ऽस्य सूत्रस्य प्राप्तिमाशङ्क्य, दुहादिपरिगणनेन समाधानपरम्भाष्यम्। अत एव—ब्राह्मणस्योक्तकारकत्वाभावादेव। अस्य-ब्राह्मणस्य, पुत्रस्य तु जिज्ञासाविषयार्थज्ञानानुकूलव्यापारस्य पृच्छार्थतया तद्बुद्धकज्ञानजनकत्वेन। एवञ्च पुत्रपदार्थस्याश्रयतया ज्ञाने ऽन्वयः।

स्वजनकत्वेन—क्रियाजनकत्वेन। एतान्—कर्त्रादिरूपान्। द्वितीयव्याख्यायाम्भाष्यसम्मतिमाह—तदुक्तमिति। सप्तम्यन्तार्थान्वयाकाङ्क्षाशान्तये आह—विषय इति। अत्र विषयता न ज्ञानादिसम्बन्धरूपा, क्रियायास्तादृशविषयत्वाप्रसिद्धेः, किन्तु जनकतारूपैव। क्रियायामिति। सप्तम्यर्थो निरूपितत्वम्, तस्य जनकपदार्थैकदेशजनकतायामन्वयः। "ध्रुव" इत्यादिसूत्राणामपाये यद्ध्रुवक्क्रियाजनकमिति रीत्यार्थः कार्यः। पूर्वकल्पवदत्र पक्षे न वाक्यभेदादिकल्पनेति लाघवम्। अत्र पक्षे पूर्वोक्ताभिप्रायेण व्याचष्टे—क्रियान्वयोग्यतेत्यादि। अत एव—स्वरितत्वप्रतिज्ञया कर्त्रादिषट्कस्य ग्रहणादेव। नटश्रुतमित्यादाविति। गीतद्वारा नटस्य क्रियाजनकत्वेऽपि उक्तषट्कभिन्नत्वेनातिप्रसङ्गो नेति भावः। क्रियान्वयीति—यथाश्रुतमूलन्दूष-

प्र०(१) यथा श्रुतं तु न युक्तमिति। अत्र दीक्षितानामयमाशयः—करोति-स्वसम्बन्धेन क्रियायां विशेषरूपतां सम्पादयतीति व्युत्पत्तेर्महासंज्ञया क्रियान्वयित्व-(क्रियासम्बन्धित्व)मेव कारककर्मादिसंज्ञोद्देश्यतावच्छेदकम्। कारकपदस्य क्रियापरत्वमिति भाष्योक्तद्वितीयपक्षेऽपि शीघ्रोपस्थितिकत्वादन्वयीत्यध्याहारेण तदन्वयित्वस्यैव कर्मादिसंज्ञोद्देश्यतावच्छेदकत्वलाभः। तथा च तदेव प्रवृत्तिनिमित्तम्। रूढ्यर्थतावच्छेदकं तु संकेतसम्बन्धेन कारकपदत्वं तज्ज्ञाप्यशक्तिमत्त्वं वा। तथा च कारकाणां भावनान्वय इति प्रयोगस्य नासङ्गतिः। घटं करोति इत्यादौ घटादेरविद्यमानसम्प्रदानादेश्च क्रियान्वयित्वसत्त्वादाञ्जस्येन कारकत्वोपपत्तिरिति न तदर्थं ज्ञानद्वारारोपेण वा कारकत्वोपपादनापेक्षा। अधिकरणस्यापि कर्तृकर्मघटितसम्बन्धेन साक्षादेव क्रियान्वयात्कारकत्वसिद्धिः। अक्षशौण्डेत्यादौ शौण्डादिपदस्यासक्तशौण्डादौ लक्षणया समासोपपत्तिरिति।

शब्दरत्नकृतां त्वयमभिसन्धिः—करोतीति कारकमिति व्युत्पत्त्या क्रियाजनकत्वस्यैवाञ्जस्येन लाभात्तदेव कारकत्वम्। अधिकरणस्य कर्तृकर्मद्वारा क्रियान्वयेऽपि तज्जनकत्वरूपकारकत्वमस्त्येवेति लक्षणां विनैवाक्षशौण्डादौ समासोपपत्तिः। अत एवाक्षविषयकशौण्डत्ववानिति विवक्षितबोधोदयस्तते भवति। 'अक्षशौण्डस्य धनमादत्ते' इत्यादौ तु अगत्या लक्षणाश्रयणम्। तत्र शौण्डत्वस्याविवेकत्वेन 'न विधौ परः शब्दार्थः' इति न्यायविषयाभावेन लक्षणायां बाधकाभावादिति।

आद्यपक्षे तु कारकसंज्ञा स्यात्। तच्च कारकं कर्मसंज्ञं स्यादिति व्याख्येयम्।

'कारकाणां भावनान्वय' इति वाक्यस्य घटत्ववतां घटत्ववत्तेति तुल्यतापत्तेः। अत एव भाष्ये–'क्रियाजनकत्वमेव कारकत्वम्' उक्तम्। तज्जनकत्वं चैषां तत्क्रियोपयोगिक्रियाश्रयत्वेनेति चोक्तम्। अत एवैषां क्रियान्वयः। क्रियाजनकमिति ज्ञाते का सा क्रियेत्याकाङ्क्षोदयेन क्रियाया जनकाकाङ्क्षया च तत्रैवान्वयस्यौचित्यात्। अविद्यमानस्य संप्रदानस्यापि स्वज्ञानद्वारा क्रियाजनकत्वमित्यलम्।

यति—तदन्वयेत्यादिना। तुल्यतापत्तेरिति। उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्येनाबोधकत्वापत्तेरित्यर्थः। अत एव—तस्य वाक्यस्यानर्थक्यापत्तेरेव। तज्जनकत्वञ्च—क्रियाजनकत्वञ्च। अत एव "कारके" इतिसूत्रभाष्ये—करोति—क्रियां निर्वर्तयतीति व्युत्पत्तिप्रदर्शनकृतम्। तत्क्रियोपयोगिति। धात्वर्थक्रियोपयोगीत्यर्थः। तदुपयोगिक्रिया तु स्वस्वावान्तरक्रिया बोध्या। अत एव—क्रियाजनकत्वरूपस्य कारकत्वस्य ग्रहणादेव। क्रियान्वयः—क्रियायामेवान्वयः। तत्र प्रमाणम्परस्पराकाङ्क्षारूपन्दर्शयति—क्रियाजनकमित्यादिना। ननु सन्निहितेन सम्प्रदानेन 'मह्यन्देहि' इतिशब्दोच्चारणादिरूपव्यापारेण दातुः प्रवृत्तिर्जन्यत इति तस्यास्तु तज्जनकत्वम्, असन्निहितस्य तु तत्कथमत आह–अविद्यमानस्येति। स्वज्ञानद्वारा–दातृसमवेतं यत्क्रियाहेतुभूतप्रवृत्तिपूर्वकालिकमदीयमिदन्द्रव्यन्तत्स्वस्ववद्भवत्वित्यादीच्छाजनकज्ञानन्तद्द्वारा। एवमेव क्रियाविशेषणानां शोभनादीनामपि बोध्यम्। नच घटङ्करोतीत्यादौ घटादेः क्रियाजनकत्वन्नोपपद्यते, तेषां क्रियोत्तरकालिकत्वादिति वाच्यम्। तद्विषयकस्मृतेः क्रियापूर्वकालिकत्वेन विषयेऽपि तत्क्रियापूर्वकालिकत्वव्यवहारात्। सत्कार्यवादसिद्धान्ताद्वा। नचैवमपि सर्वेषाङ्कारकाणां स्वस्वक्रियाजनने स्वातन्त्र्यात्कर्मणः कर्तृसंज्ञाऽपि प्राप्नोतीति वाच्यम्। "स्वतन्त्रः कर्ता" इतिसूत्रे "कारके" इत्यस्य सम्बन्धेन स्वातन्त्र्ये उक्तरूपात्मके लब्धे पुनः स्वतन्त्रपदोपादानं यस्य स्वातन्त्र्यमेव, न तु पारतन्त्र्यमपि तद्व्यावृत्त्यर्थमित्याशयात्।

अत्रेदम्बोध्यम्—यस्य यस्य ज्ञानं क्रियापूर्वकालिकन्तेषां सर्वेषाङ्कारकत्वमिति 'ब्राह्मणस्य पुत्रम्पन्थानम्पृच्छति' इत्यत्र पुत्रज्ञानवत्कदाचिद्ब्राह्मणज्ञानस्यापि क्रियापूर्वकालिकत्वसम्भवादतिव्याप्तेः। किन्तु क्रियान्वयित्वविवक्षापि प्रयोजिका। क्रिया च धात्वर्थप्रधानीभूतव्यापाररूपैव। कर्मणस्तत्क्रियाजनकत्वम्फलद्वारा। अधिकरणस्य तु कर्तृकर्मद्वारा। यदि साक्षाज्जनकत्वमात्रं विवक्षितं स्यात्तदा ग्रामङ्गच्छति, ग्रामे गच्छतीति, प्रयोगद्वैविध्यासङ्गतिः स्यात्। फलस्य क्रियात्वस्वीकारस्तु प्राचामनुरोधेन। धात्वर्थप्रधानव्यापारान्वयित्वञ्च न विशेषणतयैव, किन्तु क्वचिद्विशेष्यतयापि। अत एव 'पाचकस्य स्थितिः' इत्यादौ स्थितिक्रियाम्प्रति विशेषणत्वेऽपि पाचकस्य पुरुषस्य ग्राममित्यादौ कर्तृकारके ण्वुल्प्रत्ययोपपत्तिः। एवञ्च कारकाधिकारपठितसञ्ज्ञावत्वं यस्य; तस्य प्रधानीभूतव्यापारान्वयित्वात्कारकपदेन ग्रहणम्, नतु यथाकथञ्चित्क्रियान्वयिनामिति। यत्तु तदधिकारपठितापादानादिसञ्ज्ञकत्वमेव कारकत्वम्। अन्यथा "सम्बोधनान्तङ्कृत्वोर्थाः कारकम्प्रथमो वतिः" इत्यत्र सम्बोधनान्तस्य पृथगुपादानवैयर्थ्यापत्तिः। कृत्वसुजर्थकप्रत्ययान्तानाङ्कारकत्वापत्तिश्च। एवम्प्रथमवत्यन्तेऽपि। नचेष्टापत्तिः' 'द्विध्यानकर्तारं' इत्यर्थे ध्यायतेः क्विपि 'द्विधियौ, द्विधियं' इत्यादौ ब्राह्मणवद्धीरित्यादौ च कारकपूर्वत्वेन "एरनेकाच" इति यणापत्तिरिति केचित्। तन्न। कारकशब्दस्य करोतीति कारकमिति व्युत्पत्तेर्भाष्यकृतैव दर्शनात्। प्रथमान्तस्य कारकार्थत्वमिष्टमेव। ब्राह्मणवसिष्ठन्यायेन सम्बोधनान्तस्य कृत्वोर्थानाङ्क्रियाभ्यावृत्तिगणनार्थत्वम्, नतु क्रियाजनकत्वम्। एवमेव वत्यन्तस्यापीति न यणापत्तिरित्याशयेनाह—अलमिति।

"अनभिहिते" (पा०सू०२।३।१)॥ ननु बहुपटुरित्यादौ बहुचा उक्तार्थत्वाद्यथा कल्पबादयो न, एवं क्रियते कट इत्यादावपि तिङादिभिरुक्तार्थत्वाद्द्वितीया न भविष्यति। किंच कटं करोतीत्यादौ सावकाशा द्वितीया कुतः कट इत्यादिषु प्रथमया बाधिष्यते, निरवकाशत्वात्। न च वृक्ष इत्यादिरवकाशः। तत्रापि प्रतीयमानामस्तिक्रियां प्रति कर्तृत्वेन तृतीयाप्रसङ्गात्। अथ नीलमिदं न तु रक्तमित्यादौ विशेषणान्तरनिवृत्तितात्पर्यके अस्तिक्रियाया अनावश्यकत्वात्प्रथमाया अवकाशं ब्रूषे, तर्हि विप्रतिषेधात् प्रथमाऽस्तु। एवं चानभिहिताधिकारो वृथेति चेत्, मैवम्। संख्या

तिङादिभिरिति। तैरेव तस्याः शक्तेरुक्तौ कटादिप्रातिपदिकस्य उद्भूततच्छक्तावृत्तेः कर्मणि वर्तमानात्प्रातिपदिकादित्यर्थेऽपि तदनापत्तिरिति भावः। "अनभिहित" (पा०सू०२।३।१) सूत्रमपि अभिधानविषये प्रातिपदिकस्य उद्भूततच्छक्तौ वृत्त्यभाव इत्यत्रैव तात्पर्यग्राहकमिति बोध्यम्। सावकाशेति। मात्रग्रहणेन कर्माधिक्ये प्रथमाया अप्रवृत्तेरिति भावः। प्रतीयमानामिति। अत एव 'तिङ्समानाधिकरणे प्रथमा' इति वार्तिकन्यासः सङ्गच्छते। अनावश्यकत्वादिति। तदभिमानादित्यर्थः।

सङ्ख्येति। "द्व्येकयोः" (पा०सू०१।४।२२), "कर्मणि" (पा०सू०२।३।२),

ननु पञ्चकप्रातिपदिकार्थ इति पक्षे प्रातिपदिकेन कर्मादावुक्तेऽपि यथा द्वितीयादि भवति, तथा क्रियते कट इत्यादावपि स्यात्। 'द्विर्बद्धं सुबद्धम्भवति' इति न्यायेन द्वौ ब्राह्मणावित्यादौ समावेशस्य दृष्टत्वात्। विभक्तिसमभिव्याहाराभावे कारकप्रतीत्यभावेन तत्तद्विभक्तेनान्ततदर्थद्योतकत्वम्। कश्चित्तु 'सत्यपि सम्भवे' इति न्यायेन द्योतकविषयेऽपि बाध्यबाधकभावः। यथा इनम्यासुड्भ्यां सीयुटः शपश्च बाध इत्यत आह-तैरेवेति। तिङादिभिरेवेत्यर्थः। तस्याः शक्तेः—कर्मादिशक्तेः। उक्तौ-वाचकत्वेन द्योतकत्वेन वोद्भूततया बोधने उद्भूते कर्मणि वर्तमानात्प्रातिपदिकाद् द्वितीयेति रीत्या "कर्मणि द्वितीया" इत्यादिसूत्राणामर्थादिति भावः। नन्वेवम् "अनभिहिते" इतिसूत्रन्तर्हि व्यर्थमेव स्यादत आह—अनभिहितसूत्रमपीति। अभिधानविषये—तिङादिभिर्यत्र बोधनं तद्विषये। ननु कटङ्करोतीत्यादावपि प्रातिपदिकार्थसद्भावात्प्रथमा प्राप्नोतीति कथं सावकाशत्वमत आह—मात्रग्रहणेनेति। "सम्बोधने च" इत्यस्योपलक्षणमेतत्। अत एव—प्रतीयमानक्रियासत्त्वादेव। अस्तिर्भवन्तिपरो "अप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति" इति न्यायस्याभियुक्तानुभवसिद्धत्वादिति भावः।

नन्वनावश्यकत्वकथनमसङ्गतमुक्तन्यायस्य जागरूकत्वादत आह—तदभिमानेति। सङ्ख्याया विभक्त्यर्थत्वमुपादयति—द्व्येकयोरित्यादिना। न च सङ्ख्याया नित्यपरतन्त्रतया एकत्वविशिष्टे कर्मणीत्येवम्परतयैवार्थ उचित इति वाच्यम्, कारकस्य प्रातिपदिकार्थत्वेन तत्र विभक्तिविधानानुपयोगात्संख्याया विशेष्यत्वकल्पनया तत्र विधानं युक्तमित्याशयात्। यत्तु "द्व्येकयोः" इति षष्ठीति, तन्न। बहुष्वित्यादिभिर्वैरूप्यापत्तेः। सप्तम्यर्थस्तु वाचकत्वम्। इयं च वाक्यैकवाक्यतयाऽन्वयपक्षे स्त्रीकार्या। परन्त्वेवमर्थकल्पनेन सूत्राणां स्वत एव लक्ष्यसंस्कारकत्वम्, किन्तु तदनन्तरं कल्पितकर्मणि यदेकत्वमित्येवं रीत्या यद्वाक्यन्तद्द्वारेति गौरवमतः पदैकवाक्यतयैवादौ नित्यसाकाङ्क्षयोः सङ्ख्यासंख्येययोरन्वय इति दर्शयति—सङ्ख्येत्यादिना। पदैकवाक्यता तु कर्मत्वादियोग्यार्थक-

विभक्त्यर्थ इति पक्षे सूत्रारम्भात् । तथा चानभिहिते कर्मणि येदेकत्वं तत्र द्वितीयैकवचनमित्यर्थः । सूत्रानारम्भे च कर्मणि यदेकत्वं तत्र द्वितीयैकवचनमिति हि वाक्यार्थः । तथा सति कृतः कट इत्यादौ च क्तेन कर्ममात्रोक्तावपि तदेकत्वस्यानुक्ततया अम् दुर्वारः । परत्वात्प्रथमेत्यपि न । कर्तव्यः कट इत्यादौ ततोऽपि परत्वेन कृद्योगलक्ष-

"स्वौजस्" (पा०सू०४।१।२) इत्यादेरेकवाक्यतया ऽन्वये कर्मणीतिसप्तम्या "द्व्येकयोः (पा०सू०१।४।२२) इति सूत्रोपात्तैकत्वाद्यपेक्षत्वात्कर्मणि यदेकत्वं तत्रामित्यर्थे हि सा विभक्त्यर्थं इति पक्षः । न च 'गुणानां च परार्थत्वात्' इति न्यायेन कर्मणि एकत्वे चामित्येवार्थ उचितः, सङ्ख्याया आश्रयापेक्षायां प्रत्यासत्त्या कर्मादेरेव तत्त्वमित्युक्तार्थोऽसंगत इति वाच्यम् । सङ्ख्यासङ्ख्येययोर्नियमतः साकाङ्क्षत्वेनेदृशे विषये गुणयोरपि परस्परान्वयाङ्गीकारात् । स्पष्टं चेदमत्रैव कैयटे । तदेकत्वस्येति । प्रधानप्रत्ययार्थस्येत्यर्थः । एवं चाप्रधानकर्मादिविशेषणार्थमावश्यकं सूत्रम् "उक्तार्था(१)नाम्" इति न्यायश्च प्रधानार्थविषय एवेति भावः । कर्त्तव्यः कट इति । न चात्र द्वितीयातः परत्वात्प्राप्तायाः षष्ठ्याः "कृत्यानाम्" (पा०सू०२।३।७१) इति विभक्तसूत्रेण निषेधापत्तिस्तदधिकाराभावे उभयप्राप्तेः सत्त्वादिति वाच्यम् । अधिकाराभावे सर्वत्रैवो-

प्रातिपदिकात्तदर्थमात्रगतैकत्वे प्रथमैकवचने सुर्भवति कर्मत्वशक्तिसमानाधिकरणैकत्वे द्वितीयैकवचनममिति स्वीकार्या । 'गुणानाञ्च' इति न्यायसञ्चारस्तु यत्रानेकगुणोपस्थितिर्नित्यसाकाङ्क्षत्वाभावश्च तत्रैव । "अरुणयैकहायिन्या पिङ्गाक्ष्या सोमं क्रीणाति" इत्यादौ यथा । तत्र ह्यनेकगुणवाचकपदश्रवणेन परस्परनिरपेक्षाणान्तेषां प्रधानीभूतभावनायामेवारुण्यादिकरणिका सोमकर्मकक्रयकरणिकाभावनेतिरीत्यान्वयः । नत्वारुण्यपिङ्गाक्षित्वैकहायिनीत्वविशिष्टैकद्रव्यकरणिका भावनेति बोधः । उक्तन्यायविरोधादिति नचैवमत्रेति भावः । स्पष्टञ्चेदमिति । उक्तरीत्या सङ्ख्याया विभक्त्यर्थत्वप्रतिपादनं स्पष्टमित्यर्थः । अत्रैव-"अनभिहित" इतिसूत्र एव । पूर्वोक्तरीत्या न्यायेन नात्र पक्षे निर्वाह इति दर्शयति-उक्तार्थानामितीति । विशेषणार्थमिति । सूत्रजन्यशाब्दबोधविषयप्रधानार्थम् उक्तेन न्यायेन वारणं युक्तमप्रधानकर्मादिरूपार्थोक्तौ तु तुल्यार्थस्याप्रधानत्वादेव न्यायाप्रवृत्तिरित्याह-न्यायश्चेति । एवञ्चातिव्याप्तिवारणाय सूत्रमावश्यकम् । यदि तस्य न्यायस्याप्रधानार्थविषयत्वमपि स्यात्तदा 'एकन्द्वौ त्रीन् पश्य' इत्यत्रैकवचनादेरुत्पत्तिर्न स्यात्, प्रकृत्या सङ्ख्याया उक्तत्वात् । दर्शनक्रियाकर्मगतमेकत्वन्तु प्रकृत्या नोक्तमिति भवत्येव । विभक्तिः सङ्ख्या विभक्त्यर्थत्वञ्च "कर्मण एकत्वे कर्मणो द्वित्वे" इत्यादिभाष्येण ध्वनितमेव । कैयटेन तत्प्रकटीकृतमत एवाह—कैयट इति ।

प्रधानप्रत्ययार्थेति । प्रधानीभूतो यः प्रत्ययार्थः सङ्ख्यारूपस्तस्येत्यर्थः । एवञ्च—उक्तरीत्या तत्तत्सूत्राणामेकवाक्यत्वसत्त्वे च । अप्रधानेति । सूत्रजन्यशाब्दबोधविषयेत्यादिः । मूले-परत्वात्प्रथमेति । अत्र परत्वादिति पदं "विप्रतिषेध"सूत्रेऽस्तीति तत्स्मरणेनोक्तम् । ततोऽपीति । प्रथमायाः परत्वेनेत्यर्थः । निषेधापत्तिरिति । प्रथमाबाधकषष्ठ्या इत्यादिः । कर्तव्यः कटश्चैत्रेणेति शेषपूरणेनोभयत्र प्राप्त्युद्भावनमेतत् । ननु कर्मण उक्तत्वान्न कर्मणि षष्ठीप्राप्तिरितिचेत्, शृणु । अनभिहिताधिकाराभावे कर्तरि कर्मणि यदेकत्वन्तत्र ङस् इति रीत्या तस्यापि सूत्रस्यार्थात् । सर्वत्रैवेति । नच सक-

प्र० (१) "उक्तार्थानाम्" इति न्यायश्च प्रधानार्थविषय एवेति । तत्तत्सूत्रजबोधे यत्किञ्चिन्निष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यतया भासमानो योऽर्थः स चेत्पदान्तरेणोक्तस्तदा तस्मिन्नर्थे पदान्तरं शास्त्रेण न साधुत्वेन बोध्यत इति तद्भावार्थसत्त्वात् ।

भयप्राप्तिविषयत्वसत्त्वात्कर्मण्येव षष्ठ्यापत्तौ "कर्तृकर्मणोः" (पा०सू०२।३।६५) इति सूत्रस्थकर्तृग्रहणस्य "उभयप्राप्तौ" (पा०सू० २।३।६६) इति सूत्रस्य च वैयर्थ्यापत्त्या "आत्ममाने खश्च" (पा०सू०३।२।८३) इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन चोभयोः प्रयोग एवोभयप्राप्तेर्वाच्यतया प्रकृते नोभयप्राप्तिरित्याशयात्। 'आकृष्टव्या ग्रामं शाखा' इत्यत्र

मंकधातुप्रकृतिककृत्यप्रयोगे भवदुक्तरीत्या यद्यप्युभयप्राप्तिसत्त्वन्तथाप्यकर्मकप्रकृतिककृत्प्रयोगे चैत्रस्य शायिका मैत्रस्यासिकेत्यादावुभयोः सत्त्वस्यैवाभावेन सर्वत्रैवेत्यसङ्गतमिति वाच्यम्। वक्ष्यमाणरीत्या देशकालादिकर्मसत्त्वस्य तत्रापि सम्भवात्। नच यत्र स्वार्थव्यापारकरणकेऽर्थ धातोर्न वृत्तिस्तत्रैवाकर्मकधातुप्रयोगे नोभयप्राप्तिरिति वाच्यम्। 'देशः कालो भावो गन्तव्योऽध्वा च' इति वार्तिकासत्त्वात्र तथा कल्पनात्। वैयर्थ्यापत्त्येति। भवदुक्तरीत्याऽवच्छेदकावच्छेदेनोभयप्राप्तिसम्भवेन कर्तरि षष्ठीनिषेधस्य प्राप्त्या कर्तृग्रहणस्याव्यावर्त्यकतया "उभयप्राप्तौ कर्मणि" इतिसूत्रस्य च वैयर्थ्यापत्तिरित्यर्थः। भाष्यप्रामाण्येनेति। इत्थं हि तत्र भाष्यम्—"आत्ममाने इति किमर्थम्, परमाने माभूत्, कृतेऽपि तत्र प्राप्नोति, कुत एतत्! आत्मन इति कर्तरि षष्ठीमान्, इत्यकारो भावे स्वकर्मकमानवत्परकर्मकमानोऽपि स्वकर्तृक एव भवति, नैष दोषः, आत्मन इति कर्मणि षष्ठी, कर्तृकर्मणोरिति। ननु च कर्तर्यपि तेनैव विधीयते तत्र तत्र कुत एतत् कर्मणि भविष्यति न पुनः कर्तरि एवन्तर्हि आत्मग्रहणसामर्थ्यात्कर्मणि विज्ञास्यते"। अत्र कैयटः—आत्मशब्दः प्रत्यगात्मनः परस्य व्यावृत्तिङ्करोति, तत्र यदि कर्तरि षष्ठी स्यादात्मग्रहणमनर्थकं स्यात्, कर्तृसम्बन्धाव्यभिचारान्मननक्रियायाः" इति। अत्र भाष्ये आत्मग्रहणसामर्थ्यात्कर्मणि षष्ठी प्रतिपादिता, नतु "उभयप्राप्तौ" इति कर्तरि निषेधेन। तस्माद्यत्रोभयोः प्रयोगस्तत्रोभयोः प्राप्तिरिति सामर्थ्यपर्यन्तकथनेन कल्प्यते।

स्यादेतत्। सङ्ख्या विभक्त्यर्थ इति नोचितम्, "कर्मणि द्वितीया" इत्यादि सूत्रेषु कर्मणीत्यादिसप्तम्याः "श्रुतानुमितयोः" इति न्यायेन श्रुतद्वितीयादिभिरेव सम्बन्धस्य युक्तत्वात्। एकत्वादिकन्तु शास्त्रान्तरैकवाक्यतया लभ्यते। किञ्च सङ्ख्यायाः सङ्ख्येयपरतन्त्रतया विशेषणत्वस्यैव घटोऽस्ति पटोऽस्तीत्यादौ दृष्टत्वेनैकत्वविशिष्ट कर्मणीत्येवार्थ उचितः। किञ्च "स्वौजसमौट्" इतिसूत्रेण द्वितीयायाः कर्मणि सिद्धतया "द्वितीया" इतिसूत्रं नियमार्थमिति भाष्यसिद्धान्तः। अत एव—

"सुपाङ्कर्मादयोऽप्यर्थाः सङ्ख्या चैव तथा तिङाम्। प्रसिद्धो नियमस्तत्र"—

इति भाष्ये उक्तम्। स च नियमो ऽर्थस्य वा, प्रत्ययस्य वेत्यन्यदेतत्। यत्तु देशकालादिकर्मणः सर्वत्रैवाकर्मकधातुप्रयोगे "अकर्मकधातुयोगे देशः कालो भावो गन्तव्यो ऽध्वा च कर्मसंज्ञकः" इति वार्तिकात्सम्भव इति प्रागभिहितम्। तन्न। तादृशवार्तिकानुपलम्भात्। "भावकालाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम्, देशश्च" इति भाष्ये उक्तम्। तत्र हिशब्दोपादानेन यदा धात्वर्थकरणकव्यापनेऽर्थे धातोर्वृत्तिस्तदा तेषाङ्कर्मत्वस्य प्रसिद्धत्वन्ध्वनितम्। यदा तु जननादिरूपार्थमात्रस्य धात्वर्थविवक्षा, तदा न तेषाङ्कर्मत्वम्। अत एव "समां समां विजायते" इति सूत्रव्याख्यानावसरे 'समायां समायां विजायते' इति विग्रहप्रदर्शनम्भाष्ये संगच्छते। तादृशवार्तिकसत्त्वे तेन द्वितीयायास्तत्र साधुत्वस्य बोधनेन तदसङ्गतिः स्पष्टैव। न च "केचित्कालादिभिरकर्मकाः" इति भाष्यस्य तदसङ्गतिरिति वाच्यम्। धातुमात्रस्य स्वार्थकरणकव्यापने वृत्त्या केचिदपि कालादिकर्मसम्बन्धाभाववन्तो नेति तदर्थात्। एवञ्च कालादिकर्मणामप्रयोगत्वसामानाधिकरण्येन सत्त्वमित्यत्र तत्तात्पर्यम्। एवञ्च 'सङ्ख्या विभक्त्यर्थः' इति पक्षो न युक्त इति। अत एव वक्ष्यति कारकं विभक्त्यर्थ इति पक्ष इत्यादि।

ननु यत्रोभयोः प्रयोगस्तत्रैव चेदुभयप्राप्तिस्तदा "कृत्यानाम्" इति विभक्तसूत्रस्य यदुदाहरणं भाष्योक्तं—'ग्राममाकृष्टव्या शाखा' इति, तस्य कथमुपपत्तिरत आह—आकृष्टव्येति। आश्चर्यपदाध्याहारस्य प्रयोजनन्तु, यत्राश्चर्यम्प्रतिपाद्यन्तत्र कर्ता ऽसमर्थ आकर्षणक्रियायां दुराकर्षा च शाखा।

णाषष्ठीप्रसङ्गात्। कारकं विभक्त्यर्थ इति पक्षे तु सूत्रं प्रत्याख्यातमाकरे।

"कृत्यानाम्" (पा०सू०२।३।७१) इति विभक्तसूत्रस्थभाष्योदाहरणे आश्चर्यपदकतृपदे अध्याहृत्योभयप्राप्तिर्निरूप्या । इत्यादाविति । आदिना 'भवतो लाभोऽश्वः क' इत्येतत्। कारकमिति । संख्यायाः सर्वत्र विशेषणतया भानादेकत्वे यत्कर्मेत्यर्थः । 'वृक्षे शाखा' इति वदेकत्व इति सप्तमी आधेयस्याधारत्वविवक्षया । एवं चैकत्व-विशिष्टे कर्मणीत्यर्थ इति भावः । प्रत्याख्यातमिति । न्यायेनैव सिद्धेरिति भावः ।

परन्तु सा तादृशेन कर्त्रा आकृष्यत इत्यर्थस्य प्रतिपत्तिस्तदेव तत्प्रतिपत्तिरिति । इत्थम्भाष्यकारमते-नोदाहरणं संयोज्यमुनित्रयमतेनाह—आदिनेति। "अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्" इति सूत्रे संज्ञाया-श्रिस्तरय प्रायिकत्वात् 'लाभ' इत्यत्र कर्मणि घञ् भवन्निष्ठव्यापारजन्यलाभाश्रयो जिज्ञासाविषयो-ऽश्वः । क इति । ततः शाब्दबोधः अत्राश्वपदादनभिहिताधिकारामावे षष्ठी स्यात्, संख्यायाः कर्म-निष्ठायास्तेनाभिधानादतः सूत्रमावश्यकमिति ।

"सुपाङ्कर्मादयोऽप्यर्थाः संख्या चैव तथा तिङाम्"

इति भाष्योक्तरीत्या कर्मादीनां विभक्तिवाच्यत्वे तथा वाक्यनिष्पत्तिस्तथाह—सङ्ख्याया इति । विभक्तिद्योत्यसङ्ख्याया इत्यर्थः । विशेषणतया भानादिति । नच घटपटादिशब्दप्र-कृतिकविभक्त्यन्तशब्दजन्यशाब्दबोधो यद्यपि सङ्ख्याप्रकारको जायते, तथापि सङ्ख्यावाचकेभ्यो यत्र विभक्तिस्तत्र सर्वत्र न विभक्त्यर्थसङ्ख्यायाः प्रकारत्वानुभव इति वाच्यम्। 'आदशतः सङ्ख्याः सङ्ख्येये' इति सिद्धान्तात्तेभ्यो विभक्तौ सङ्ख्यायाः प्रकारता स्पष्टैव । यत्र तु ब्राह्मणानां विंश-तिरिति सङ्ख्यानार्थकशब्दादेकवचनन्तत्रापि विभक्तिद्योत्यमेकत्वम्, प्रकृत्यर्थे तादृशसमुदाये प्रकारतया भासत एवेत्याशयात् । ननु संङ्ख्येयार्थकशब्दाद्भावप्रत्यये सति तज्जन्यशाब्दबोधेन सङ्ख्यायाः प्रकार-त्वम् । नच तस्माद्विभक्तावेकत्वं, पश्येत्यादौ विभक्त्यर्थैकत्वप्रकारतया भासत एवेति वाच्यम्। तत्रापि प्रत्ययार्थसङ्ख्याया प्रकृत्यर्थसङ्ख्यातो ऽनतिरेकात्। एवम् "द्व्येकयोः"इत्यत्रापि न सङ्ख्यायाः प्रकारत्वम् । नच 'आदशतः संख्याः संख्येये' इति "संख्ययाव्यय" इति सूत्रस्थसिद्धान्तविरोध इति वाच्यम्। तेषां संख्येयार्थकत्वम्बहुषु प्रसिद्धम्, संख्यार्थकत्वात्तु क्वचिदेवेत्याशयात्। एवञ्च सर्वत्रेत्य-सङ्गतमितिचेत्, न । सर्वत्रेत्यस्यानेकप्रयोगेष्वित्यर्थात्। नन्वेकत्वस्याधेयतया एकत्ववद्यत्कर्मेत्येव व्या-ख्यानमुचितमित्यत आह—वृक्षे शाखेतीति । तत्र यथा शाखाया वृक्षावयवत्वेन समवायिकारणत-या शाखैव वृक्षाधारः, तथापि स्वनिष्ठाधारतानिरूपिताधेयतासम्बन्धेन सा वृक्षनिष्ठेति तादृशसम्बन्धा-वच्छिन्नाधारत्वं वृक्षस्य विवक्षितमिति वृक्ष इति सप्तमी तथात्रापीति भावः । एवमन्यत्रापि बोध्यम् । एवं विवक्षया प्रसिद्धस्य लौकिकप्रयोगस्योपपत्तिः कार्या, न तु सर्वत्र । तेन शुक्ले वर्णे घट इति न प्रयोगः । किन्तु घटस्य शुक्ल इति वा भवति । एवञ्च-अधिकरणसप्तम्यङ्गीकारे च । प्रत्याख्यातमित्यत्र हेत्वाकाङ्क्षायामाह—न्यायेनैवेति । 'उक्तार्थानामप्रयोग' इति न्यायेनेत्यर्थः । नच द्योतकवाचकयोर्द्योत-कयोः समुच्चयो दृष्टः, द्वौ ब्राह्मणौ व्यतिलुनीत इत्यादौ यथा, 'उक्तार्थानाम्'इति तु तत्र न प्रवर्तते । 'द्विर्बद्धं सुबद्धम्'इति न्यायात् । तथा 'कृतः कटः, 'क्रियते कटः, इत्यादावपि स्यादिति "अनभिहिते" इति सूत्रङ्कर्तव्यमिति वाच्यम् । यद्यपि क्वचित्समुच्चयो दृष्ट इत्यत्रापि तथा स्यादिति वक्तुमशक्य-म् । अन्यथा 'उक्तार्थाम्'इति न्यायस्य निर्विषयत्वापत्तिरिति लक्ष्यानुरोधेन प्रकृते तस्य न्यायस्याश्र-यणं युक्तमित्याशयात् । अत एव 'प्राप्तोदको ग्राम' इत्यादौ समासेन कर्मादेरुक्तत्वात्ततो विभ-क्तिर्न भवति । अत्रेदं बोध्यम्—कर्मादीनां द्योत्यत्वमेव युक्तम् । यथैकत्वादिसङ्ख्यायाः प्रकारतया भानस्यानुभवसिद्धतया तेषान्द्योत्यत्वन्तथा हरिम्भजतीत्यादिभ्यः कर्मीभूतहरिकर्मकभजनमित्येवं रीत्या शाब्दबोधस्यानुभवसिद्धत्वात् । "सुपां कर्मादयोऽप्यर्थाः" इत्यादिभाष्ये ऽर्थपदन्द्योत्यत्वतया तेषा-

अनेन पञ्चकं प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे ऽप्यावश्यकता सूचिता। तत्र यथा प्रातिपदिकेनोक्ते कर्मत्वादौ भवति, तथा तिङादिभिरुक्तेऽपि स्यादतस्तद्वारणार्थमिदम्। एवं संख्यातिरिक्तं चतुष्कं प्रातिपदिकार्थः। संख्यामात्रं विभक्त्यर्थ इति पक्षे ऽप्यावश्यकं तत्। एवं च कारकस्य विभक्त्यर्थत्वं यत्र यत्र पक्षे तत्र तत्रानावश्यकमिति सूचितम्।

बोध्यत्वेन निर्वाह्यम्। अत एव "कर्मणि द्वितीया" इत्यादिशास्त्राणान्नियमार्थत्ववर्णनं सङ्गच्छते। "उक्तार्थानाम्" इति न्यायसञ्चारस्तु "प्रातिपदिकार्थलिङ्ग" इति सूत्रव्याख्यानावसरे 'विभक्तेरुक्तार्थत्वादप्राप्तौ वचनम्' इत्यनेन परमेमूले एव कृत इति। ननु मूले सङ्ख्या विभक्त्यर्थ इति पक्षे सूत्रारम्भादित्यनेन सङ्ख्यातिरिक्तश्चतुष्कम्प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे सूत्रारम्भस्यावश्यकता लभ्यते। तत्र 'देवदत्तो वामेनाक्ष्णा पश्यति'इत्यादौ 'विशेषविधिनिषेधयोः शेषनिषेधाभ्यनुज्ञाफलकत्वम्' इति न्यायेन यथा दक्षिणेन न पश्यतीति लभ्यते, तथाऽत्रापि कारकस्य विभक्त्यर्थतापक्षे सूत्रारम्भस्यानावश्यकता लभ्यते एवेति 'कारकं विभक्त्यर्थ' इति पक्षे इति विशेषाभिधानमनर्थकमत आह—अनेनेति। 'कारकं विभक्त्यर्थः' इति ग्रन्थेनेत्यर्थः। पञ्चकेति। अयम्पक्षः—"कुत्सित" इति सूत्रभाष्ये एवोक्तः। तत्र हि स्वार्थमभिधाय शब्दो द्रव्यमाह समवेतम्, समवेतस्य वचने लिङ्गसङ्ख्याविभक्तिश्च अभिधाय तान्विशेषानपेक्षमाणश्च कृत्स्नमात्मानम् प्रियकुत्सनादिषु ततः प्रवर्तते ऽसौ विभक्त्यन्त इति "कर्मणि द्वितीया" इत्यादिसूत्राणान्नियमार्थत्ववर्णनमपि पञ्चकम्प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे साधु सङ्गच्छते। सामान्यसूत्रेण "अनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्ति" इति न्यायेन विभक्तेर्विशेषाभिधायकताया लाभात्। अत एव यत्र न विभक्तेः श्रवणम् 'दधि, राजा' इत्यादौ तत्रापि पञ्चकप्रतीतिः। लोपमजानतोऽपि बोधाल्लुप्तविभक्तिस्मरणेन सर्वेषाम्बोध इति तु न युक्तम्। अत एव "क्रीतात्करणपूर्वात्" इति सूत्रभाष्ये गवा क्रीतेत्यादावतिप्रसङ्गमाशङ्क्य विभक्त्या व्यवधानान्नेति समाहितम्। यदि करणस्य विभक्त्यर्थत्वं स्यात्तदा विभक्त्यन्तस्य करणार्थतया समाधानासङ्गतिः स्पष्टैव। अपिशब्दो मूलोक्तसङ्ख्याविभक्त्यर्थ इति पक्षसमुच्चायकः। तत्रेति। पञ्चकपक्षेत्यर्थः। उक्तेऽपि स्यादिति। समुच्चयस्यान्यत्र दृष्टत्वात्। पूर्वोपात्तापिशब्दसमुच्चितार्थस्पष्टप्रतिपत्तये पुनराह—एवमिति। पञ्चकपक्षवदित्यर्थः। पञ्चकपक्षस्य मुख्यत्वसूचनायात्र सादृश्यप्रदर्शनम्। तत्—"अनभिहिते" इति सूत्रम्। एवञ्च मूले 'सङ्ख्या विभक्त्यर्थ' इत्यस्य तन्मात्रं विभक्त्यर्थ इत्यर्थः।

ननु तद्वत्कारकं विभक्त्यर्थ इति ग्रन्थस्यापि कारकमात्रं विभक्त्यर्थ इति पक्ष इत्यर्थो लभ्यते, स च न युक्तः। स्वार्थादित्रयस्य प्रातिपदिकार्थत्वपक्षेऽप्यनावश्यकत्वस्य लाभादत आह—एवञ्चेति। यत्र यत्र पक्षे इति। त्रिकम्प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे। सङ्ख्याकारके विभक्तिवाच्ये एव संङ्ख्यान्तचतुष्कं प्रातिपदिकार्थः। कारकं विभक्त्यर्थ इति पक्षे चेत्यर्थः। अनावश्यकमिति। 'उक्तार्थानाम्' इति न्यायेनैव सिद्धेरिति भावः। यद्यपि—

यच्छब्दयोगः प्राथम्यमित्याद्युद्देश्यलक्षणम्। तच्छब्द एवकारश्च स्यादुपादेयलक्षणम्'।

इत्यभियुक्तोक्तेयंत्र द्विरुक्तयत्पदेन नानाव्यक्तीनामुपस्थितिस्तत्र तावन्निष्ठोद्देश्यतावच्छेदकव्यापकत्वं विधेयसंसर्गे भासते। एतद्भासनार्थमेव वीप्सायान्द्विर्वचनम्। एवञ्चैकेन तत्पदेन तावद्व्यक्तिपरामर्शेन निरुक्तव्यापकत्वलाभान्न तत्पदे वीप्सा। अत एव "अकथितञ्च" इति सूत्रभाष्ये—

कारकञ्चेद्विजानीयाद्यां यामन्येत सा भवेत्॥

इत्यत्र वीप्साया विवक्षितत्वेऽपि तत्पदे द्विर्वचनन्न कृतम्। अत एव च 'यो यो धूमवान् स स अग्निमान्' इति नैयायिकवृद्धप्रयोगसङ्गतिः। एवञ्च तत्र तत्रेत्यनुपपन्नम्,

तथापि—

यं यन्देशं समुद्रस्य जगाम स महाकपिः। स स तस्याङ्घ्रिपातेन सोन्माद इव लक्ष्यते॥

इति रामायणीयप्रयोगाः।

हरिं भजतीति भजनक्रियया हरौ प्रीतेरुत्पादात् प्रीतिविशिष्टतया क्रियाव्याप्यत्वेन हरिः कर्म। तद्विशिष्टं भजनं वाक्यार्थः। हरिः सेव्यते इत्यत्राप्येवमेव। "क्रियाप्रधानमाख्यातम्" इति सिद्धान्तात्। धातूपस्थिता

प्रीतेरिति। तत्प्रीतिरेव च शुभफलजनिकेति भावः। क्रियाव्याप्यत्वेनेति। क्रियासंबन्धित्वेनेत्यर्थः। तज्जन्यफलाश्रयत्वं हि तत्त्वम्। एवमेवेति। धात्वर्थ एव विशेष्य इत्यर्थः। इयांस्तु विशेषस्तत्र फलांशो विशेष्यः कर्त्तरि तु व्यापारांश इति। अत एव "सुप आत्मन" (पा०सू०३।१।८) इति सूत्रे भाष्यम्"–"इष्यते पुत्र इत्यर्थे पुत्रीयतीति न प्रयोगो भिन्नार्थत्वात्" इति। 'यदा क्रियाफलस्य प्राधान्यं प्रतिपिपादयिषितं तदा वाक्यमेव, व्यापारप्राधान्ये तु क्यच्' इति कैयटश्च। यद्यप्ययमर्थः प्रतीकान्तरे कैयटेनोक्तस्तथाऽप्यत्रापि स एवार्थ उचितः। अत्रैवेत्यन्यत्र विस्तरः।

"यां यां प्रियः पश्यति कातराक्षी सा सा ह्रिया नम्रमुखी बभूव"।

इति महाकविप्रयोगाच्च। तत्पदेऽपि द्विवचनप्रवृत्तिः स्पष्टप्रतिपत्तये भवतीति न दोषः। तत्प्रीतिरेवेति। हरिप्रीतिरेवेत्यर्थः। एवकारेण तदनुकूलव्यापारनिरासः। ननु क्रियाव्याप्यत्वेनेति मूलमसङ्गतम्, क्रियानिष्ठव्यापकतानिरूपितव्याप्यतायाः कर्मण्यसत्त्वादत आह—क्रियासम्बन्धित्वेनेति। तथाचात्र व्याप्तिसम्बन्ध एव विवक्षितः। ननु क्रियाशब्दः कर्तृनिष्ठव्यापारबोधकस्तत्सम्बन्धित्वञ्च न कर्मण इत्यत आह—तज्जन्येति। तत्त्वम्—सम्बन्धित्वम्। एवमेवेति मौलप्रयोगाद्व्यापारविशेष्यकः शाब्दबोधः कर्माख्यातेऽपीति प्रतीयते यद्यपि, तथाप्येवन्तात्पर्येण न मूलकृता तथोक्तमित्याशयेनाह—धात्वर्थेति। कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहाराद्व्यापारविशेष्यकफलप्रकारकः, कर्मप्रत्ययसमभिव्याहाराच्च व्यापारप्रकारकफलविशेष्यकः शाब्दबोधः। उभयथाऽपि धात्वर्थविशेष्यकत्वस्य न क्षतिरिति भावः। 'पक्वस्तण्डुल' इत्यादिभ्यः फलविशेष्यकबोधः सर्वानुभवसिद्ध एव। अत एव प्रत्ययानाम्प्रकृत्यर्थविशेष्यान्वय्यर्थप्रतिपादकत्वम्' इति नियमस्य न त्यागः। स्वाभिमतेऽर्थे साधकमप्याह—अत एवेति। भिन्नार्थत्वादिति। अस्य वृत्तिबोध्यार्थबोधकवाक्यादित्यादिः, समानविशेष्यबोधजनकत्वं हि समानार्थत्वम्, तच्चात्र नास्तीत्येवंविग्रहे न क्यच्। किन्तु पुत्रमिच्छतीति विग्रह एवेति तत्त्वम्। नच कर्मणि यत्र कृत्प्रत्ययस्तत्र फलस्यास्तु व्यापारविशेष्यता कर्माख्याते तु तत्सत्त्वे मानाभाव इति वाच्यम्। इष्टः पुत्र इत्यत्र यथोभयोः पदयोः सामानाधिकरण्यन्तथा 'इष्यते कल्पम्पुत्र' इत्यत्रापि सामानाधिकरण्यमिति फलस्य विशेष्यत्वस्वीकारस्यावश्यकत्वात्। अत एव भाष्यकृता "अथेह कस्मान्न भवति, इष्टः पुत्र इष्यत पुत्र इति" इत्याशङ्क्य भिन्नार्थत्वादित्येकमेव समाधानङ्कृतम्। वाक्यमेवेति। इष्टः पुत्र इत्यादि, ननु क्यच् क्यजन्तस्याकर्मकतया ततः कर्मणि प्रत्ययानुत्पादादिति भावः। तस्याकर्मकत्वन्तु धात्वर्थसङ्गृहीतकर्मकत्वेन बहिर्भूतकर्माकांक्षाया अभावाच्च यत्र कर्मणि लकारस्तत्रैकाश्रयकव्यापारजन्या पुत्रकर्मिका इच्छेति बोधः। पुत्रमिच्छतीत्यस्मात्तु एकाश्रयकपुत्रकर्मकेच्छानुकूलव्यापार इति बोध इति भिन्नार्थत्वं स्पष्टमेव। प्रतीकान्तर इति। स्वशब्देनोक्तत्वादित्येतद्घटकस्वशब्देनेति प्रतीक इत्यर्थः। अत्रापीति। भिन्नार्थत्वोपपादके इह भवन्त इत्यादिप्रतीक इत्यर्थः। प्रतीकान्तरे एतदर्थकथनम्प्रासङ्गिकमत्रतु तस्यावश्यकत्वमेवेत्याशयेनाह—अत्रैवेति। नच 'हरिः सेव्यत' इत्यस्माद्यदि फलविशेष्यकबोधस्तदा फलस्यैव प्राधान्येन कालान्वयोऽपि तत्रैव स्यादिति वाच्यम्। व्यापारेणैव तस्य साकाङ्क्षत्वादिविशेषणीयभूतेऽपि तस्मिन्कालान्वयात्। अत एव "क्रियाभेदाय कालस्तु सङ्ख्या सर्वस्य भेदिका" इति हरिणोक्तम्। नचैवम्फलानुत्पत्तौ व्यापारस्य सत्त्वे पच्यत इति स्यादिति वाच्यम्। इष्टापत्तेः। पचतीत्यादिभ्यो

क्रिया तिङर्थं प्रति विशेष्याः, न तु कृदर्थं प्रतीव विशेषणमिति हि तस्यार्थः।

ननु न्यायादिग्रन्थे प्रथमान्तविशेष्यकबोधस्यैवानुभवप्रदर्शनात्तथैव युक्तमित्यत आह—क्रियाप्रधानमिति। इदं च रूपप्सूत्रे भाष्ये। क्रियेति धात्वर्थांशद्वयस्यापि क्रियात्वेन व्यवहारो द्रष्टव्यः। तस्यार्थ इति। आख्यातशब्देनात्र नियमेन जनका-

---

व्यापारविशेष्यकबोधस्येष्टतया प्रधानभूते तस्मिन्कालान्वय उचित एव। न च 'पच्यते तण्डुल' इत्यादिभ्यः फलविशेष्यकबोधस्वीकारे प्रधानीभूतधात्वर्थाश्रयत्वे तण्डुलस्य कर्तृत्वापत्तिरिति वाच्यम्; कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे इत्यस्यापि तत्र निवेशात्। अत्र "लः कर्मणि" इत्यनेन कर्मणि लकारविधानमेव मानम्। एतेन पच्यत इत्यादिभ्यः फलविशेष्यकबोधस्वीकारे फले कालान्वयः स्यात्। एवम् "क्रियाप्रधानमाख्यातम्"इति वचनविरोधश्च क्रियापदस्य व्यापार एव प्रसिद्धः। किञ्च प्रधानीभूतधात्वर्थाश्रयस्य कर्तृत्वेन प्रधानफलाश्रयतण्डुलादेरेव कर्तृत्वापत्तौ 'देवदत्तेन पच्यते तण्डुल' इत्यत्र देवदत्तपदात्तृतीयानुपपत्तिः। किञ्च पाकानुकूलक्रियाम्पश्येत्यर्थे पचति पश्येतिवत्पच्यते पश्येत्यपीष्यते, तच्च फलस्य प्राधान्ये न स्यात्। क्रियायाः फलविशेषणत्वात्। नाप्यस्मिन्मते "सुप आत्मन" इति सूत्रस्थभाष्यविरोधः। पुत्रीयतीति शब्दजन्यशाब्दबोध-एकाश्रयकव्यापारजन्या पुत्रकर्मिकेच्छेत्याकारकस्तस्मिन् कर्तुः कर्मण इच्छाया विषयता इष्यते, पुत्र इत्यस्मात्तु जातशाब्दबोधेन कर्तुः विषयत्वमिति भिन्नार्थत्वं स्पष्टमेवेति परास्तम्। उक्तरीत्या ऽनुपपत्तिपरिहाराय विशेषणीभूतेऽपि व्यापारे कालान्वयस्य स्वीकारात्। "भावप्रधानमाख्यातम्, सत्वप्रधानानि नामानि"इत्यस्य यास्कीयवचनस्य भावपदस्य धात्वर्थपरतया क्रियाप्रधानमिति वचने क्रियापदस्य साध्यत्वेन प्रतीयमानार्थपरतया चोपपत्तेश्च। तण्डुलादेः कर्तृत्वापत्तिस्तु न, कर्मणि लकारविधानानुपपत्तेरिति प्रागेवावेदितम्। अस्मादेव ज्ञापकात्कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे प्रधानीभूतधात्वर्थाश्रयस्यैव कर्तृत्वमिति स्वीकारात्। किञ्च वृत्तिः क्यजन्तात्तदर्थमध्ये न कर्तुः प्रवेशो यथा, तथा पुत्र अम् इष इति समुदायार्थेऽपि न तस्य प्रवेशः। एवमिष्यते पुत्र इत्यर्थेऽपि न तस्य प्रवेश इति कर्तारमगृहीत्वा भिन्नार्थत्वोपपादनमयुक्तमेव। विक्लित्यनुकूलक्रियाम्पश्येत्यर्थे पच्यते पश्येत्यस्य साधुत्वे मानाभावाच्च।

यत्तूक्तम्प्राक् धात्वर्थ एव विशेष्य इति तद्घटकैवकारेण प्रथमान्तार्थस्याऽपि निरासे ध्वनिते प्रथमान्तार्थविशेष्यकशाब्दबोधस्वीकारे दोषोऽप्यस्तीति प्रतिपादयितुं शङ्कते—नन्वित्यादिना। नव्यपदोपादानेन तच्चिरन्तनमते ऽस्मदभिमतरीत्यैव बोध इति ध्वनितम्। इदञ्चेति। सिद्धान्तार्थसूचकवाक्यञ्चेत्यर्थः। रूपप्सूत्रे भाष्य इति। तत्र हि पचतिरूपम्पचतोरूपमित्यादेरसिद्धिमाशङ्क्य 'क्रियाप्रधानमाख्यातं द्रव्यप्रधानन्नाम' यतः क्रियाम्पृष्टस्तत्राचष्टे किञ्चैत्रः करोति पचतीति,द्रव्यम्पृष्टः कतरश्चैत्रो यः पाचक इत्युक्तम्। अत्र कृतेत्यस्य कृदन्तप्रकृतिकसुबन्तेनेत्यर्थः। कृत्पदञ्च तद्धितादेरप्युपलक्षणम्। "ह्रस्वो नपुंसक" इति सूत्रभाष्येऽपि—"प्रातिपदिकग्रहणं तावन्न व्यावृत्त्यर्थमित्युक्त्वा तद्यथा वत्स्ये रमते काण्डे इत्यभिधाय रमते इति क्रियाप्रधानम्। काण्ड इति विभक्त्यर्थप्रधानञ्चैतयोरर्थयोर्लिङ्गसङ्ख्याभ्यां योगोऽस्ति" इत्युक्तम्। ननु पूर्वोक्तभाष्यद्वयेऽपि क्रियापदस्यैव सत्वेन व्यापारविशेष्यकबोध एवायातीत्यत आह—अंशद्वयस्यापीति। क्रियायाः प्राधान्यन्तु प्रत्ययार्थनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यत्वम्, नामार्थनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यत्वञ्च। आद्यं यथा—पचति देवदत्त इत्यादौ, अन्त्यम्भूयते घटेनेत्यादौ। अत्रेदं बोध्यम्—धातोः फलव्यापारयोः पृथक्शक्तिः कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे व्यापारस्य, कर्मप्रत्ययसमभिव्याहारे तु फलस्य प्राधान्यमिति सम्प्रदायः। परे तु फलावच्छिन्नव्यापारे व्यापारावच्छिन्नफले च पृथक्शक्तिः, तत्प्रत्ययसमभिव्याहारश्च तत्तद्विशेष्यकबोधनियामकः प्रामाणिकङ्गौरवञ्च दोषायेत्याहुः। द्रष्टव्य इति। "क्रियायाः परिनिष्पत्तिर्यद्व्यापारादनन्तरम्" इत्यत्र "कर्तृकर्मव्यवहितामसाक्षाद्धारयत्क्रियाम्" इत्यत्र च हरिग्रन्थ इत्यर्थः। अत्र क्रियात्वं साध्यत्वेन प्रतीय-

अत एव पाचको व्रजतीतिवत् पचति व्रजतीति नैकं वाक्यम् । पाकक-

काङ्क्षविभक्त्यन्त "आख्यातमाख्यातेन" इत्यादौ तथा प्रतीतेः । रूपप्सूत्रे कैयटोऽपि आख्यातात्कालसंख्यासाधनाद्यवयवमाने ऽपि तस्य क्रियाप्रधानत्वमिति । 'नामान्याख्यातजानि' इति शाकटायनोक्तौ आख्यातावयवधातुजानीत्यर्थः । अत एव सर्वं नामधातुजमाहेति तत्समानार्थकम् "उणादयः" (पा०सू०३।३।१) इति सूत्रे भाष्ये पठितम् । नैकं वाक्यमिति । साधु इति शेषः । प्रथमान्तविशेष्यके बोधे तु तत्त्वं

मानत्वरूपम् । तेन छिद्यादिषु नातिव्याप्तिः । तेषु क्रियाप्रधानत्वव्यवहारस्तु क्रियामात्रविशेषणत्वे-ऽनोपपाद्यः, सिद्धान्तत्वेनाप्रतीयमानत्वेन वेति उक्तद्विविधक्रियायामेकारकान्वयः । यत्तु क्रियान्तराकाङ्क्षानुत्थापकतावच्छेदकवैजात्यावच्छिन्ने कारकान्वय इति, तन्न । ओदनम्भुक्त्वा ग्रामङ्गच्छतीत्यादौ क्त्वाप्रकृत्यर्थे कारकान्वयानापत्तेः । अन्ये तु यद्यप्य"आख्यातमाख्यातेन" इत्यत्राख्यातपदन्तिङन्तपरम् । तथाऽपि आख्यायते सर्वप्रधानीभूतोऽर्थो ऽनेनेति व्युत्पत्त्या ऽऽख्यातपदेन धातुरेवोच्यते । अत एव "नापाख्यातोपसर्गनिपाता" इति भाष्ये निरुक्ते च प्रकृतीनामेवोल्लेखः कृतः । अत एव "नामान्याख्यातजानि" इति शाकटायनोक्तेरप्युपपत्तिः । अत एव "उणादयो बहुलम्" इति सूत्रे भाष्ये-'सर्वन्नामधातुजमाह-निरुक्ते व्याकरणे शकटस्य च तोकम्" इत्युक्तम् । एतेन कृतिराख्यातार्थः,भावना आख्यातार्थः इति नैयायिकानामप्रवादो न श्रद्धेयः । "आख्यातमाख्यातेन" इत्यादौ त्वाख्यातपदन्धातुप्रकृतिकतिङन्ते लाक्षणिकमिति । एवञ्च विशेष्यतासम्बन्धेन कारकप्रकारकशाब्दबुद्धिम्प्रति धातुजन्योपस्थितिः कारणमिति कार्यकारणभावः कर्तृकर्मोभयसाधारण एव । नचोक्तकार्यकारणभावात्पक्वस्तण्डुल इत्यत्रापि न तण्डुलपदार्थस्य धात्वर्थविशेषणत्वापत्तिरिति वाच्यम् । 'सत्वप्रधानानि नामानि'इति विशेषवचनेन द्रव्यप्राधान्यस्योपपत्तेरित्यूचुः । वस्तुतस्तु धातुमात्रस्योक्तव्युत्पत्त्या आख्यातपदेन ग्रहणे "आख्यातमाख्याते न" इत्यत्र लक्षणाया आपत्तेः, शिश्ये इत्यादि तिङन्तेऽतिव्याप्तेश्च । आख्यातपदन्तिङन्तपरमेवेत्याशयेन व्याचष्टे—आख्यातशब्देनेति । अत एव—आख्यातपदस्याख्यातावयवधातुलाक्षणिकत्वादेव । मूले—अत एवेति । धात्वर्थविशेष्यकबोधस्वीकारादेव । एकवाक्यत्वाभावमुपपादयति—पाककर्तृकेति । ननु नैकं वाक्यमित्युक्तम्पदसमूहस्यैव वाक्यत्वादत आह—साधु इति । शेष इति । लौकिकवाक्यत्वलक्षणानाक्रान्तत्वादिति भावः । लौकिके वाक्यत्वञ्च—

"सुप्तिङन्तचयो वाक्यङ्क्रिया वा कारकान्विता" ॥

इत्यनेनामरसिंहेनोक्तम् । अत्र वाशब्दश्चेदर्थे । एवञ्च कारकान्वितक्रियाबोधकत्वे सति सुप्तिङन्तचयो वाक्यमिति फलितम् । सुप्तिङन्तचय इत्यस्य सुबन्तचयतिङन्तचयइति सुप्तिङन्तचय इत्यर्थः । कारकपदार्थस्तु क्वचित्सुबन्तवाच्यः क्वचित्तिङन्तवाच्यश्च । आद्यं यथा-'देवदत्तेन शयितव्यम्' इति अत्रास्तीत्यस्याध्याहारलभ्यत्वेऽपि तदननुपादानात्सुबन्तचयत्वमभ्याहृतम् । द्वितीयं यथा—'पचति भवति, इत्यादि । तृतीयन्तु 'चैत्रः पचति, इत्यादि क्रिया वा कारकान्वितेत्येतदुपादानन्तु "दशदाडिमानि षडपूपा" इत्यादीनां समुदायस्यैकवाक्यत्वव्यवहारापत्तिवारणाय । 'एकतिङ् वाक्यम्' इति तु "समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशाः" इत्येतद्विषयम् । क्वचित्तिङन्तस्य ब्रूहिब्रहीत्यस्य यत्र द्विर्वचनन्तत्र प्रश्नोत्तरत्वे"अनन्त्यस्यापि प्रश्नाख्यानयोः"इत्यनेन यत्र प्लुतस्तद्विषयञ्च । जैमिनिना तु "अर्थैक्यात्पादकं वाक्यं साकाङ्क्षञ्चेद्विभागे स्यात्" इत्युक्तम् । विभागे पृथक्प्रयोगे यदि साकाङ्क्षं स्यात्तदा तादृशसाकाङ्क्षपदसमुदायस्यार्थैक्यादेकविशेष्यकविशिष्टार्थविषयकप्रतीतिजनकत्वादेकवाक्यत्वव्यवहार इति तदर्थः । अत्र कारकान्वितक्रियाबोधकसुप्तिङन्तचयस्य देवदत्तः पचतीत्यस्यैकवाक्यत्वं सर्वमतसिद्धान्तञ्च प्रथमान्तार्थमुख्यविशेष्यकबोधस्वीकर्तृमते नोपपद्यते इति तेषान्तादृशो-

तृककर्तृकं गमनं हि पाचक इत्यादेरर्थः । एककर्तृका पचिक्रिया गमिक्रिया च पचतिव्रजत्योः पृथगेवार्थः।एवं च प्रथमान्तविशेष्यको बोधं इति नैयायिकोद्घोषो भाष्याद्यनुसारिभिर्नादर्तव्यः।यास्कोऽप्याह-'भावप्रधानमाख्यातं सत्त्वप्रधानानि नामानि'। 'पश्य मृगो धावति' इत्यादौ तु मृगक-

---

दुर्वारमिति भावः । एवं च अस्य साधुत्वापत्तेश्च । भावप्रधानमिति । भावकालकारकसंख्याश्चत्वारोऽर्था आख्यातस्य, तत्र भावः प्रधानमिति तदर्थं तद्भाष्यकार आह-नामानीति । नामपदेन सुबन्तमिति च तद्भाष्ये स्पष्टम् । तच्चाऽव्ययातिरिक्तमित्यन्यत्र निरूपितम् । नमन्त्याख्यातार्थं प्रति विशेषणीभवन्तीति नामानीति तद्व्युत्पत्तिर्निरुक्तभाष्ये दर्शिता । किं चैतन्निरुक्तोत्तरं 'यत्रोभे भावप्रधाने भवत' इति

द्घोषो नादर्तव्य इति बोध्यम् । यदि तेषाम्मतसिद्धमेवैकवाक्यत्वं शास्त्रीयकार्यप्रवृत्तिसम्पादकं स्यात्तदा वाक्यादेः "आमन्त्रितस्य" इति द्विर्वचनस्य देवदत्त शिक्ष्ये स्वयैत्यादौ चरितार्थस्य कर्तरि कर्मणि वा यत्र लकारस्तत्र प्रवृत्तिर्न स्यात् । यत्तु 'क्रिया वा' इत्यनेनार्थनिष्ठैकवाक्यत्वसूचकं लक्षणान्तरकृतमिति, तन्न । "वचो ऽशब्दसञ्ज्ञायाम्" इति कुत्वनिषेधेन तत्र वाच्यत्वव्यवहारस्यैव मुनिसम्मतत्वादत एवोक्तं—साधु इति शेष इति । तस्य तत्त्वमिति । एकवाक्यत्वमित्यर्थः। चैत्र इत्यस्याध्याहारेण पाकानुकूलकृतिमांश्चैत्रो व्रजनानुकूलकृतिमानित्यन्वयबोधस्य सम्भवेनैकवाक्यत्वन्दुर्वारमिति भावः । न च प्रथमान्तपदाध्याहाराभावेनैकवाक्यत्वाभावस्योपपत्तिर्भवत्येवेति वाच्यम् । कर्तुराख्यातार्थत्वेन तस्य विशेष्यत्वम्प्रत्ययार्थत्वेन स्यादिति पाककर्ता व्रजनकर्त्रभिन्न इति बोधस्यैकविशेष्यकस्य सम्भवात् । कृतिराख्यातार्थं इति तु न युक्तम् । आख्यातवाच्यसङ्ख्यायाः स्वान्वययोग्यस्य शब्दानुपस्थितत्वेनानन्वितत्वापत्तेः । संख्यापि नाख्यातवाच्येतिचेत्पचतीत्यादिजन्यबोधानन्तरं कर्ता एक अनेको वेति संशयापत्तिः, पचति पचत इत्यादीनाम्पर्यायत्वापत्तिश्च स्यात् । क्रियाप्राधान्यबोधक "ह्रस्वो नपुंसक" इत्यादिसूत्रस्थभाष्यविरोधापत्तिश्चेति दिक् । मूले-नैयायिकोद्घोष इति । कर्तुर्वाच्यत्वे ऽवाच्यत्वे चेति शेषः । अस्य साधुत्वापत्तेश्चेति । पचतिव्रजतीत्यस्य साधुत्वापत्तेश्चेत्यर्थः । तद्भाष्यकार-यास्कोक्तिभाष्यकारः । तच्च-नाम च । अतिरिक्तमिति । एवञ्च तेषां सत्त्वप्राधान्याभावेऽपि न क्षतिः । यदि तु पचतिव्रजतिचेति चकारः प्रयुज्यते । तदा चशब्दार्थप्रत्युभयो विशेषणत्वेनैकवाक्यत्वन्दुर्वारमेव,। एतेन भवन्मतेऽपि पचतिव्रजतीत्यनयोरेकवाक्यत्वापात्तिर्दुर्वारैव । एककर्तृका पचिक्रियाव्रजिक्रियाचेति बोधस्य सम्भवात् । भवन्मतादस्मन्मते एतावानेव विशेषः । भवन्मते एकप्रकारकोभयविशेष्यकः; अस्माकम्मते तूभयप्रकारकैकविशेष्यक इति मूलोक्तविन्त्यमिति परानुयायिप्रतिपादितमपास्तम् । चकारं विना जायमानस्य बोधस्योभयविशेष्यकतया ऽर्थैक्याभावेन वाक्यभेदस्य सत्वात् । चकारस्य सत्वे तु समुच्चयस्यैकस्य विशेष्यतया ऽस्त्येवैकवाक्यत्वमिति प्रागेवाभिहितम्। नामपदस्य सुबन्तपरत्वे साधकमाह-नमन्त्याख्यातेति ।

ननु पञ्चकम्प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे यथा द्रव्यस्य स्वार्थादिनिरूपितम्प्राधान्यन्तथा क्रियात्वक्रियाकालकारकसङ्ख्येतिपञ्चकस्य धात्वर्थत्वमिति "क्रियाप्रधानमाख्यातं सत्वप्रधानानि नामानि" इत्यस्यास्मन्मतेऽपि नासङ्गतिरत आह—किञ्चेति । तन्निरुक्तोत्तरम् । 'भावप्रधानमाख्यातं सत्वप्रधानानि नामानि' इति निरुक्तोत्तरम् । 'अथ पुनर्यत्र ते उभे भवतो वाक्ये तत्र ते भावप्रधाने आख्यातार्थप्रधाने वाक्ये ह्याख्यातम्प्रधानन्तदर्थत्वाद्गुणभूतन्नाम तदर्थस्य भावनिष्पत्तावङ्गत्वाद्देवन्तावद्वाक्ये आख्यातम्प्रधानम्' इति यन्निरुक्तन्तस्य यो ऽर्थः शेषपूरणेन व्याख्यातस्तन्दर्शयति-यत्रोभे इति ।

र्त्तृकं गमनं दृशिक्रियायां कर्म। प्रधानं दृशिक्रियैव। उक्तं च—

सुबन्तं हि यथा ऽनेकं तिङन्तस्य विशेषणम्।
तथा तिङन्तमप्याहुस्तिङन्तस्य विशेषणम्॥ इति।

एवं पचति भवतीत्यस्य पचिक्रिया भवतीत्यर्थः।

अयं तु विशेषः-तिङन्तोपस्थितायाः क्रियायाः क्रियान्तरं प्रति वि-

---

निरुक्ते उक्तम्। यत्रोभे नामाख्याते भवतो वाक्ये तत्र ते भावप्रधाने क्रियाप्रधान इत्यर्थकतया च तद्भाष्ये तद् व्याख्यातम्। अतः पूर्वनिरुक्तस्य व्याख्यानान्तरं नादरणीयम्। किं च कर्त्तृविशेष्यकबोधेऽपचदोदनं देवदत्तं पश्यतीति प्रयोगः शतृविधायकभाष्यकैयटयोरापादितः। यद्यप्यन्तरङ्गा प्रथमा, तथा ऽपि प्रधानानुरोधिनी द्वितीया भवतीति तदाशयः। तदनुसारेणाह—पश्येति। मृगस्य कर्मत्वे प्रधानानुरोधिना द्वितीयैव स्यादिति भावः। उक्तं चेति। हरिणेति शेषः। तिङन्तसुबन्तशब्देन तदर्थक्रियादिः। पचिक्रिया भवतीत्यर्थ इति स्पष्टं "भुवादि" (पा०सू०१।३।१")

व्याख्यानान्तरम्—पूर्वोक्तं व्याख्यानम्। एवञ्चोत्तरनिरुक्तानुरोधेन पूर्वनिरुक्तस्यापि तथैवार्थः कल्पनीय इति स्वीयसिद्धान्त इति भावः। एवं सति 'प्रकृतिप्रत्ययौ सहार्थम्ब्रूतस्तयोः प्रत्ययार्थः प्रधानम्' इत्यौत्सर्गिकस्य नियमस्य तिङन्ते त्यागः, उक्तनिरुक्तवाक्यत्वात्। स्वस्कल्पितव्याख्याने तु स्वीयभाष्यविरोधोऽप्यस्तीत्याह—किञ्च। कर्तृविशेष्यकेति। औत्सर्गिकनियमानुरोधेन कर्तृविशेष्यकबोध इत्यर्थः। आपादित इति। ओदनकर्मकविक्लित्त्यनुकूलभूतकालैकत्वसङ्ख्याविच्छिन्नव्यापाराश्रयाभिन्नदेवदत्तकर्मकदर्शनानुकूलव्यापारविषयकप्रवर्तनाविषयप्रवृत्तिमांश्चैत्र इति हि तस्माद्बोधः स्यात्। एवञ्चात्र शत्रादेः प्रसङ्ग एव नास्ति इति ध्वनितम्। ननु कर्त्तुः प्रथमोपस्थितत्वात्तन्निमित्ता प्रथमा पूर्वम्भविष्यति ततो दर्शनक्रियायां सम्बन्धेऽपि 'जातसंस्कारस्य बाधनन्न सम्भवति' इति भाष्यासङ्गतिरत आह—यद्यप्यन्तरङ्गेति। प्रधानकार्यस्यान्तरङ्गादपि बलवत्त्वं "हेतुमति च" इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम्। तदाशयः-उक्तभाष्याशयः। तदनुसारेण-उक्तभाष्यानुसारेण। अत्राऽपि मृगशब्दाद् द्वितीयापादानमुक्तरीत्यैवेत्याह—मृगस्येति। धावनक्रियाविशिष्टस्य मृगस्य कर्मत्वे विशिष्टस्य शुद्धानतिरेकान्मृगस्य दर्शनक्रियाविषयत्वात्कर्मत्वमस्त्येवेति भावः। धातूपस्थितक्रियायाः क्रियान्तरविशेषणत्वे हरिसम्मतिरस्तीत्याह—हरिणेतीति।

ननु 'राज्ञो दण्डधरम्पुरुषम्पश्य' इत्यादौ राजन्शब्दादपि पूर्वोक्तरीत्या द्वितीया प्राप्नोति, राजसम्बन्धविशिष्टदण्डधराभिन्नस्य पुरुषस्य दर्शनकर्मत्वेन राज्ञोऽपि तद्विषयत्वसम्भवादितिचेत्, न। अभेदसम्बन्धेन विशेष्यान्वयि यद्विशेषणन्तद्वाचकादपि विशेष्यवाचकपदप्रकृतिकविभक्तिसजातीयविभक्त्युत्पत्तिस्वीकारात्। 'कष्टम्भीष्मङ् कुरु' इत्यादौ यथा, विशेष्यस्य तु कारकाधिकारीयसंज्ञाविशिष्टत्वन्तद्बाधिका विभक्तिर्भवत्येवेति भवन्मते मृगस्य विशेष्यतया कर्मत्वेन तद्वाचकात् द्वितीया प्राप्नोतीति भावः।

'श्रुत्वा ममैतन्माहात्म्यन्तथा चोत्पत्तयः शुभाः॥

इतिस्त्वार्षम्। क्रियायाः ईप्सितत्वे मानन्तु "कर्मणा यमभिप्रैति" इति सूत्रस्थक्रियाऽपि क्रियया-ईप्सिता भवति "कया क्रियया सन्दर्शनादिक्रियया" इति भाष्यमेव मन्मते धावनस्य प्राधान्यात्तस्य कर्मत्वेऽपि तद्वाचकस्याप्रातिपदिकत्वान्न ततो द्वितीया। सुबन्ततिङन्तशब्दौ रामः पचतीत्यादिशब्दपरौ, तयोश्च न विशेषणविशेष्यभावः प्रसिद्ध इत्यत आह—तिङन्तेत्यादि। स्वोक्तार्थे प्रामाण्यम्प्रदर्शयितुमाह—स्पष्टम्भूवादिसूत्रभाष्ये इति। तत्र 'क्रियावचनो धातुः' इति न्यासे "कथम्पुनर्ज्ञायते क्रियावचनाः

शेषणत्वेऽपि शब्दादध्याहारवादे कर्मत्वं संसर्ग एव न तु प्रकारः, अपदार्थत्वात्। अर्थाध्याहारवादे तु प्रकारत्वे ऽपीष्टापत्तिः। पचतीत्यादौ सूत्रे भाष्ये। 'योऽश्वमेधेन यजते; स ब्रह्महत्यां तरति' इत्यादौ यत्कर्तृका यागक्रिया तत्कर्तृका तरणक्रियेत्येव बोध इत्यन्यत्र विस्तरः।

अपदार्थत्वादिति। तन्नये पदजन्योपस्थितिविषयस्यैव प्रकारत्वविशेष्यत्वस्वीकारात् पदाध्याहारस्यात्रासम्भवादिति भावः। प्रकारत्वेऽपीति। अपिना सर्वपक्षे विभक्त्यर्थस्य संसर्गत्वमिति "समर्थ" (पा०सू०२।१।१) सूत्रे "षष्ठी" (पा०सू०

पचादय, इति प्रश्ने? यदेतेषाङ्करोतिना सामानाधिकरण्यम् किङ्करोति-पचति, किङ्करिष्यति-पक्ष्यति, किमकार्षीत्—अपाक्षीत्" इत्युक्तम् "ततः शङ्कितम् अस्ति भवतिविद्यतीनान्धातुसंज्ञा न प्राप्नोति, यथाहि—भवता करोतिना पचादीनां सामानाधिकरण्यन्दर्शितन्न तथा ऽस्त्यादीनान्निदर्श्यते, नहि भवति किङ्करोति अस्तीति" इत्याद्युक्त्वा यदि पुनर्भाववचनो धातुरित्येतल्लक्षणं क्रियेत" इत्युक्तम्। कथम्पुनर्ज्ञायते भाववचनाः पचादयः यदेतेषां भवतिना सामानाधिकरण्यम्, भवति पचति भवति पक्ष्यति भवति अपाक्षीदिति कथितम्। तादृशन्यासे पचादीनान्धातुसंज्ञा न प्राप्नोति। यथाहि भवता क्रियावचने धातौ करोतिना सामानाधिकण्यन्निदर्शितन्न तथा भाववचने धातौ निदर्श्यते करोतिः पचादीनां सर्वान्कालान्सर्वान्पुरुषान्सर्वाणि वचनान्यनुवर्तन्ते। भवति पुनर्वर्तमानकालश्चैकत्वञ्च तत्र कैयटः। भवति पुनरिति नहि भवति पक्ष्यति अभूदपाक्षीत् भवतः पचतः भवन्ति पचन्ति। ततो भाष्यकृतोक्तम् "कातर्हीयं वाचोयुक्तिः भवति पचति भवति पक्ष्यति भवत्यपाक्षीदिति प्रश्ने एवैषा वाचोयुक्तिः पचादयः क्रियाः भवतिक्रियायाः कर्त्र्यो भवन्ति, यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुम्, यत्रान्या चान्याच क्रिया यत्रतु खलु सैव क्रिया तत्र कथम् भवेदपि भवेत् स्यादपि स्यादिति, अत्रैकैव क्रिया तस्याः साध्यसाधनभावो विरुद्ध इति भावः। अत्राप्यन्यत्वमस्ति कुतः कालभेदात्साधनभेदाच्च एकस्यात्र भवतेर्भवतिः साधनम्, सर्वकालश्च प्रत्ययः अपरस्य बाह्यं साधनम्, वर्तमानकालश्च प्रत्ययः यावतात्राप्यन्यत्वमस्ति पचादयश्च क्रियाः भवति क्रियायाः कर्त्र्यो भवन्तीत्युक्तम्।

ननु 'यो ऽश्वमेधेन यजते स ब्रह्महत्यान्तरति' इति वाक्यादश्वमेधयागकर्ता यः स ब्रह्महत्यातरणकर्तेति बोधो जायत इति। क्रियाविशेष्यक एव शाब्दबोध इति सिद्धान्तो व्यभिचरित इत्यत आह— यो ऽश्वमेधेनेति। इत्येव बोध इति। एवञ्च न सिद्धान्तभङ्ग इति भावः। यत्तदोर्नित्यसम्बन्धादुभयक्रियाकर्तृत्वमेकस्य मनसा निश्चीयत एव। नन्वेवम्पचतिभवतीत्यादिभ्योऽपि यत्कर्तृका पचिक्रिया तत्कर्तृका भवनक्रियेति बोधः कस्मान्न भवतीतिचेत्, न तत्र तादृशशाब्दबोधजननगमकयत्तत्पदस्य सत्त्वादत्र गमकाभावात्। किञ्च पचतीत्यनेनैव पचिक्रियाकर्तुर्वर्तमानसत्त्वमवगतमिति भवतीत्यस्य वैयर्थ्यापत्तिश्च। अत एव भविष्यति पक्ष्यति अभूदपाक्षीदिति न भवति। नैयायिकमते तु तस्यापत्तिरुक्तभाष्यविरोधश्चेति दिक्। अन्यत्र—उद्योतादौ।

ननु पदार्थत्वम्पदजन्यप्रतीतिविशेष्यत्वन्तदभावश्च न प्रकारत्वाभावसाधकः घटादिशब्दजन्यशाब्दबोधे घटत्वादेः प्रकारत्वमस्ति पदजन्यप्रतीतिविशेष्यता तु तेषान्नास्तीत्यत आह—तन्नय इति। शब्दज्ञानादेवार्थबोध इति नय इत्यर्थः। एवञ्चापदार्थत्वादित्यस्य पदजन्यप्रतीतिविषयत्वाभावादित्येवार्थः। ननु तन्नयेऽपि धेहीत्यादिभ्यो द्वारमित्यादिशब्दाध्याहाराद्यथा शाब्दबोधस्तथात्रापि तामित्यादिशब्दाध्याहारेण शाब्दबोधो भवत्वित्यत आह-पदाध्याहारस्येति। अत्र-धावति पश्य पचति भवतीत्यादौ। असम्भवादिति। यद्यत्र तामित्यादिपदमध्याह्रियते; तदा वाक्यभेदः स्यान्नत्वेकवाक्यतेति पदाध्याहारेऽप्येकवाक्यताया असम्भवादिति भावः। सर्वपक्षे-शब्दाध्याहारार्थाध्याहारोभयपक्षे। संसर्गत्वम्। संसर्गत्वमेव। समर्थसूत्रेत्यादि। 'राज्ञः पुरुष' इत्यादिवाक्ये तयोरभि-

धातूपात्तफलस्यापीत्थमेव मतभेदेन व्यवस्था । अत एव तत्समानाधिकरणे 'शोभनं पचति' इत्यादौ द्वितीयैकवचनोत्पत्तिः, 'अग्निष्टोमेन यजेत'

२।२१९।) सूत्रभाष्योक्तः सिद्धान्तः सूचितः । शब्दोपस्थितस्यापि संसर्गत्वं षष्ठ्यां सर्वैरङ्गीकृतमेव वृद्धेः । फलस्यापीति । अपिना पक्व इत्यादौ व्यापारस्य संग्रहः । तत्र तस्य फलं प्रति विशेषणत्वात् । इत्थमेव । कर्मत्वभानविषये उक्तप्रकारेणैवेत्यर्थः । व्यवस्थेति । सर्वसम्मतेति शेषः । तद्वत्प्रकृतेऽपीति भावः । वस्तुतस्तत्रापि संसर्गतैव घटपदे घटघटत्वयोः समवायस्येव उपस्थितिपूर्वकं पृथगाकाङ्क्षाया अदर्शनेनाध्याहारस्योक्तिसम्भवाभावादिति ध्येयम् । अत एव—फलस्य

सम्बन्धस्य षष्ठी वाचिका 'कष्टं श्रित' इत्यत्र क्रियाकारकयोरभिसम्बन्धस्य द्वितीया वाचिका भवतीति भाष्याक्षरस्वारस्येन सर्वत्र विभक्त्यर्थस्य संसर्गत्वमेव स्वीक्रियत इति भावः। ननु विभक्तिजन्योपस्थितिविषयस्य पदार्थत्वात्प्रकारत्वमेव न्याय्यमत आह—शब्दोपस्थितस्यापीति । तथाच पदादनुपस्थितस्य प्रकारत्वन्नेत्येव नियम इति भावः। मूले—फलस्यापीत्थमेव मतभेदेन व्यवस्थेति । शब्दाध्याहारवादे फलस्य कर्मतासम्बन्धेन व्यापारविशेषणत्वम्, अर्थाध्याहारवादे कर्मत्वस्य प्रकारत्वमपि सम्भवति विक्लित्त्यादिकर्मिका भावनेति शाब्दबोधस्य सम्भवादिति भावः। नच फलस्य कर्मत्वानङ्गीकारेऽपि शोभनादिपदार्थस्य धात्वर्थफलसमानाधिकरणस्य कारकत्वाभावात्तत्र औत्सर्गिकमेकवचनम्प्रथमाया अस्तु नपुंसकत्वञ्चास्त्विति वाच्यम् । 'निपुणस्त्वम्पचसि' 'मृदु त्वा राजा द्रविणेन योजयति' इत्यत्र "त्वामौ द्वितीयायाः" इत्यस्यैव प्रवृत्तिर्भवति । प्रथमान्तत्वे तु "सपूर्वायाः प्रथमाया विभाषा" इत्यस्य भवन्मते प्रवृत्तिः स्यात्, त्वां वेत्यपि स्यादिति शोभनादिपदाद् द्वितीयैव भवतापि स्वीकार्येत्याशयात् । सङ्ग्रह इति । कर्मप्रत्ययसमभिव्याहारे फलव्यापारयोर्विशेष्यविशेषणभावव्यत्यासस्यानुभवसिद्धत्वेन फलनिरूपिता प्रकारता व्यापारे ऽस्ति तस्य तम्प्रति कर्तृत्वमप्यस्तु भावनाकर्तृका विक्लित्तिरित्यादिप्रकारेण शाब्दबोधोऽस्तु तत्कर्तृत्वविषये मानव्यवस्थातूक्तरीत्यैव स्वीकार्येति भावः। स्यादेतत्—'शोभनम्पचति' इत्यादौ कर्मणि फले ऽभेदेनान्वितशोभनार्थवाचकाद् द्वितीयावत् 'ज्योतिष्टोमेन यजेत' इत्यादौ करणफलान्वयिवाचकात्तृतीयावच्च शोभनेन पक्व इत्यादौ शोभनादिपदार्थस्य कर्तृव्यापारे ऽभेदेनान्वितस्य कर्तृत्वभिन्न तद्वाचकात्तृतीयाया अपि साधुत्वं स्यात् । न चेष्टापत्तिः "कर्तृकर्मणोः कृति" इति सूत्रव्याख्यानावसरे शब्देन्दुशेखरे 'स्तोकम्पाक' इत्यादौ स्तोकपदात्षष्ठीवारणाय धात्वर्थं भेदसम्बन्धेनान्वयियत्कर्म तद्वाचकात्षष्ठी भवति कर्तृसाहचर्यादित्युक्तत्तद्विरोधापत्तेः। भवन्मते कर्तुरप्यभेदेनान्वस्य दर्शनादिति चेत्, सत्यम् । परे त्वित्यादिनोपदर्शितं यन्मतम्फलावच्छिन्नव्यापारे व्यापारावच्छिन्नफले धातोः पृथक्शक्तिः कर्तृकर्मवाचकप्रत्ययसमभिव्याहारश्च तत्तदर्थोपस्थितौ तात्पर्यग्राहक इति, तद्रीत्या पक्व इत्यत्र व्यापारस्य विशेषणतया भासमानस्य पदार्थैकदेशतया तत्राभेदेन शोभनाद्यन्वयासम्भवात् । न च शोभनम्पचतीत्यत्र फलावच्छिन्नव्यापारस्योपस्थितिरस्तीति तत्रापि फलस्य पदार्थैकदेशतया तत्र कथं शोभनादिपदार्थान्वय इति वाच्यम् । तत्र "तत्रान्यनुपूर्वम्" इत्युक्तज्ञापकात्तथान्वयस्वीकारेऽपि प्रकृते पदार्थैकदेशव्यापारे तथान्वयस्वीकारे मानाभाव इत्याशयात् । ननु पचतिभवतीत्यादौ पृथक्पदाभ्यामुपस्थितयोस्तथान्वयोऽस्तु नाम, पक्व इत्यादौ त्वेकेनैव पदेनोपस्थितयोस्तथान्वयस्यादृष्टतया ऽध्याहारस्यासम्भवदुक्तिकतयाचेत्थमेवेत्यनुपपन्नमित्यत आह—सर्वसम्मत इति । प्रकृतेऽपीति । 'पश्य मृगो धावति' इत्यादावपि । भाष्यसम्मतरीत्याह—वस्तुत इति । तत्रापि—पचतीत्यादिस्थलेऽपि। संसर्गतैवेति । कर्मत्वस्येति शेषः। पदाध्याहारस्य सम्भवे कदाचिद्विशेषणत्वसम्भावना स्यात्तस्या-

इत्यादौ तृतीयोत्पत्तिश्च सङ्गच्छते । न च दृष्टान्ते विशेष्यसमर्पकाद्दार्ष्टान्तिके विशेषणसमर्पकाच्च कर्मत्वादिवाचिकायाः सुब्विभक्तेः प्रयोगोऽस्त्विति वाच्यम् । धातुतिङन्तयोरप्रातिपदिकत्वात् । नैयायिकानां तु स्यादेष दोषः । तथाहि-धावन्तं मृगं पश्येतिवत् धावति मृगमित्यपि स्यात् । न चाप्रथमासामानाधिकरण्ये शतृशानचोर्नित्यत्वान्नैवं प्रयोग इति वाच्यम् । एवमपि द्वितीयानुत्पत्तेर्दुरुपपादत्वात् । ननु तत्र वाक्यभेद एव पश्येत्यत्र तमिति कर्माध्याहारात् । पचति भवतीत्यादि तु पाको भवतीत्याद्यर्थेऽनिष्टमेवेति चेत्,

मैवम् । अध्याहारे गौरवात् । तस्य च मुनिवचनविरोधेनाप्रामा-

कर्मत्वादेव । तृतीयेति । तत्र तस्य करणत्वेनान्वयादिति भावः । दृष्टान्ते इति । शोभनं पचतीत्यादौ । तत्र नव्यनैयायिकवैयाकरणयोरुभयोरपि मते फलव्यापारयोः परस्परान्वयस्य सत्त्वेन तस्य दृष्टान्तत्वौचित्यात् । पश्य मृग इत्यादौ धावनदर्शनयोरन्वयस्य नैयायिकासम्मततया साध्यत्वेन न दृष्टान्तत्वमिति बोध्यम् । दार्ष्टान्तिके । 'पश्य मृगो धावति, पचतीत्यादौ । विशेषणसमर्पकादिति । अन्वयबोधकाले इत्यादिः । दुरुपपादत्वादिति । एवं च तथा प्रयोगविलय एव स्यादिति भावः ।

गौरवादिति । एकवाक्यतयाऽन्वये संभवति अध्याहारेण वाक्यभेदे गौरवादिति भावः । ननु प्रामाणिकं गौरवं न दोषायेत्यत आह-तस्य चेति । शतृसूत्रस्थेन

त्रासम्भव एवेत्याह—उपस्थितिपूर्वकमिति । तत्र—भावनायाम् । तस्य—फलस्य । वादिप्रतिवाद्युभयसम्मतस्य दृष्टान्तत्वमित्याशयेन शोभनम्पचतीत्यादेर्दृष्टान्तत्वमित्याह—तत्र नव्येत्यादिना । धावतीत्येतद्घटकधातुजन्योपस्थितिविषयक्रियायाः सर्वदा न विशेषणत्वमत आह—अन्वयबोधकाल इति । एवञ्च—द्वितीयानुत्पत्तेर्दुरुपपादत्वे च । तथा प्रयोगविलय एव । पश्य मृगो धावति' इति प्रयोगविलय एव । यत्तु वासरूपन्यायेन तिङ् भविष्यति मृगपदादन्तरङ्गत्वात्प्रथमास्त्विति न प्रयोगविलय इति, तन्न । लादेशेषु वासरूपन्यायाभावस्य भाष्यकारमतसिद्धत्वात् । प्रधानकार्यस्यान्तरङ्गादपि बलवत्त्वस्य "हेतुमति च" इति सूत्रभाष्यसम्मतत्वाच्च । अध्याहारेणेति । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धेन य इत्यस्य तमित्यस्य चाध्याहारेणेत्यर्थः । वाक्यभेद इति । यो धावति मृगस्तम्पश्येत्येवंरूपवाक्यभेद इत्यर्थः । प्रामाणिकमिति । प्रामाणिकस्य पश्य मृगो धावतीत्यादिवाक्यस्योपपत्तिप्रयोजकमित्यर्थः । शतृसूत्रस्थेनेति । शतृविधायकसूत्रस्थेनेत्यर्थः । तत्र हि—लस्याप्रथमासमानाधिकरणेनायोगादादेशानुपपत्तिरिति वार्तिकम् । अयम्भावः—"लः कर्मणि" इत्यनेन विधीयमानो लकारः क्रियाप्रधानीभूताम्प्रति गुणभूते कर्तृकर्मणी प्रतिपादयति, "क्रियाप्रधानमाख्यातम्" इति सिद्धान्तात् । एवञ्चैकविशेषणत्वेनोपस्थितस्य कारकस्यान्यत्र तथान्वयाऽयोगादप्रथमासामानाधिकरण्यन्नोपपद्यत इति । एवम्पूर्वपक्षे अभ्युपेत्यवादेन "अथ मतमेतत् भवति योग इति चेत्, अन्यत्रापि योगः स्यात् । क्वान्यत्र, लङि 'अपचदोदनन्देवदत्त' इति" अत्रापि लवाच्यसाधनस्य देवदत्तेन सामानाधिकरण्ये सति 'अपचदोदनन्देवदत्तम्पश्य' इति प्रयोगापत्तिरिति भावः । एवञ्चेदं सूत्रमनुपपन्नं स्यादिति समाहितम् । अथवा आदेशे सामानाधिकरण्यन्दृष्ट्वाऽनुमानाद्गन्तव्यम्प्रकृतेरपि सामानाधिकरण्यं भवतीति शत्राद्यादेशयोग्यो लकारे अप्रथमासमानाधिकरणः । अप्रथमासमानाधिकरणादेशस्थानित्वात् तादृशलकारो यद्यप्रथमासमानाधिकरणो न

णिकत्वात् । त्वदीयानिच्छामात्रस्याकिंचित्करत्वात् । अपि च अपाक्षी-द्देवदत्तोऽवेहि इत्यादौ शत्रादेः प्रसङ्ग एव नास्ति । एकवाक्यत्वं च भा-

---

"भूवादि" (पा०सू०१।३।१) सूत्रस्थेन च मुनिवचनेन विरोध इति बोध्यम् । अकिञ्चित्करत्वादिति । ऋषीणामेकवाक्यतया बोधे साधुत्वस्येच्छासत्त्वे इत्यादिः । नास्तीति । एवं च तत्र द्वितीया दुर्वारेति भावः। न चेदृशे स्थले विशिष्टस्य देवदत्तमृगादेः कर्मत्वं, विशिष्टवाचकं च न प्रातिपदिकमिति न दोषः । 'श्रुत्वा ममैतन्माहात्म्यं तथा चोत्पत्तयः शुभाः' इतिवदिति वाच्यम् । नीलत्वविशिष्टघटस्य कर्मत्वे प्रतिपादनीये नीलं घटमित्यादौ द्वितीयानापत्तेः । श्रुत्वेत्यादि त्वार्षमित्यलं मुनिविरुद्धविचारेण । 'क्रियाप्रधानम्'इत्यत्र क्रियायाः प्राधान्यमाख्यातघटकप्रत्ययार्थापेक्षयैव बोध्यते ऽतो दृश्यादिकं

स्यात्, तदा ऽप्रथमासमानाधिकरणत्वेन शास्त्रानुवादविषयो न स्यादित्यनुकूलस्तर्कः । भूवादिसूत्रस्थेन—का तर्हीत्यादिना कथितेन । मुनिवचनेन—यथाक्रमं वार्तिकभाष्यकारवचनेन । उभयसंग्रहार्थमेवात्र मुनिपदोपादानम् । नव्यनैयायिकानामपि शास्त्रार्थनिर्णायकतया तान्प्रति त्वदीयेतिकथनमनुचितमित्याह—ऋषीणामिति । द्वितीया दुर्वारेति । देवदत्तशब्दादिति शेषः । नैयायिकानुयायिनः शङ्कानिरस्यति—नचेत्यादिना । विशिष्टस्येति । पाकानुकूलभूतकालिकव्यापारविशिष्टस्य देवदत्तस्य धावनानुकूलवर्तमानव्यापारविशिष्टस्य मृगस्येत्यर्थः । एवञ्च यत्रावयवस्य कर्मत्वादिकमस्ति द्वितीयादि तु न दृश्यते; तत्रायमेव प्रकारो बोध्यः । अत्र साधकन्दृष्टान्तमाह—श्रुत्वेत्यादिना । द्वितीयानापत्तेरिति । तस्माद्विशिष्टस्याप्रातिपदिकत्वेऽपि वाक्यावयवस्य प्रातिपदिकस्य तत्तच्छक्तियोग्यतायां तत्तद्बोधिका विभक्तिर्भवत्येवेति कल्पनीयम् । अत एव 'कष्टम्भोभम्, 'उदारं शोभनम्' इत्यत्र द्वितीयोपपादकभाष्यसङ्गतिः । यस्माद्विशेष्यवाचकाद्यत्र द्वितीयादिविभक्तिस्तत्र तत्समानाधिकरणविशेषणवाचकेभ्योऽपि सा भवति । 'राज्ञः पुरुषम्पश्य' इत्यत्रतु राज्ञ इति व्यधिकरणमेव । श्रुत्वेत्यादेरुपपत्तिमाह—आर्षमिति । एवञ्चार्षत्वाद्व्यत्ययेन द्वितीयास्थाने प्रथमा पूर्वसवर्णदीर्घाप्रवृत्तिरप्यत एव बोध्या । "पश्य लक्ष्मण पम्पायां बकः परमधार्मिकः" ॥

इत्यादावपीयमेव गतिः सति सम्भवे, नोचेदसाधुत्वमेव । नच 'पश्य मृगो धावति' इत्यादौ क्रियाया एव कर्मत्वे 'तण्डुलमपाक्षीद्देवदत्तोऽवेहि' इत्यादौ तण्डुलादीनां "कर्मणा यमभिप्रैति स सम्प्रदानम्" इति सूत्रेण सम्प्रदानसञ्ज्ञायाञ्चतुर्थी स्यादिति वाच्यम् । एतादृशे स्थले 'स्वार्थे परिपूर्णस्यार्थान्तराकाङ्क्षा' इति न्यायेनान्तरङ्गत्वादेकक्रियासम्बन्धेन कर्मत्वादिकम्भवत्येव । अत एव 'घटञ्च पश्यामि' इत्यत्र पश्चान्नञर्थान्वयः । 'पुरीमवस्कन्द' इत्यादौ पुर्यादिपदोत्तरद्वितीयाङ्कृत्वा तद्विशिष्टार्थस्यान्यपदार्थान्वय इत्याशयादित्याशयेनाह—अलमिति । धावनादिक्रियायाः क्रियान्तरम्प्रति विशेषणत्वेऽपि न यास्कवचनविरोध इत्याशयेनाह—क्रियाप्रधानमित्यत्रेति । नैयायिकानुयायिनस्तु 'पश्य मृगो धावति' इत्यादौ धवनानुकूलकृतिविशिष्टमृगादेर्दर्शनक्रियाम्प्रति कर्मतासम्बन्धेन विशेषणत्वम् । नच 'नामार्थधात्वर्थयोर्भेदेनान्वबोधो व्युत्पन्न' इति व्युत्पत्तिविरोधः । विशिष्टस्य नामार्थत्वाभावात् । नच 'शुभ्रस्तण्डलः पचति' इत्यप्येवं सति स्यादिति वाच्यम् । प्रामाणिकप्रयोगस्थल एवैतादृशकल्पना, नतु सर्वत्रेति स्वीकारात् । वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वस्वीकारात् 'राक्षसो धावति न पश्य' इत्यादौ नानुपपत्तिरित्याहुः । तन्न । तादृशकल्पनायामपि "भावप्रधानमाख्यातम्" इत्यादिवाक्यस्य भाष्यादिसम्मतार्थकस्य विरोधो

ष्यवार्तिकादिसकलसंमतम्। न च तिङन्तस्थले क्रियाविशिष्टक्रियान्तरबोधो जायत एवेति वाच्यम्। तथैव व्युत्पन्नानां तादृशबोधस्य दुर्वारत्वात्। ईदृशेऽर्थे साधुत्वं नेष्टमित्यपि न। साधुत्वानुशासनार्थं प्रवृत्तेरेव तस्य स्वीकारात्। धातुसम्बन्धाधिकारव्युत्पादिते 'पुरीमवस्कन्द' इत्यादौ तस्यावश्यकत्वाच्च। ननु सिद्धान्ते आख्यातवाच्यक्रियाया अपि कर्तृत्वकर्मत्वस्वीकारे तस्या असत्त्वरूपत्वं भज्येतेति चेत्, न। लिङ्गसङ्ख्ययोः कर्तृकर्मेतरकारकस्य(१) चाभावमात्रेण तथात्वोपपत्तेः। कर्मत्वस्य प्रकारतयाऽनभ्युपगमाद्वेत्यन्यत्र विस्तरः। **अभिहिते त्विति।** नन्वेवं पक्वमोदनं भुङ्क्ते इत्यत्रापि द्वितीया न स्यादिति चेत्, मैवम्। इह हि पचिभुजिनिरूपिते द्वे कर्मत्वशक्ती। तत्र प्रधानक्रियानि-

---

प्रति धात्वनादेर्विशेषणत्वेऽपि न क्षतिरिति दिक्। **भाष्येति।** भूवादिसूत्रस्थं भाष्यम्—"पच्यादयः क्रिया भवतिक्रियायाः कर्त्र्यो भवन्ति" इति तत्रोक्तम्। **वार्त्तिकम्**-शतृविधायकस्थम्। **तस्य**-क्रियाविशिष्टक्रियाबोधस्य। **कर्मत्वस्वीकारे इति।** क्रियान्तरनिरूपिततत्स्वीकारे इत्यर्थः। **कारकस्य**-करणादिकारकशक्तेः। 'हरिं नमेच्चेत्सुखं यायात्' इत्यादौ हेतुहेतुमद्भावेवान्वयो, न क्रियाकारकभावेनेति न दोषः। स्ववाचकधात्वर्थं प्रति तु कर्मत्वान्वयः करणत्वान्वयश्च नासत्त्वरूपताप्रतिबन्धकः। शोभनं पचति, ज्योतिष्टोमेन यजेतेत्यादौ दर्शनात्। **अन्यत्रेति।** कर्मत्वस्य सर्वत्र संसर्गतैवेति भाष्यसंमतपक्षे त्वाद्यमेव सारम्। **अभिहिते त्विति।** तिङादिभिः कर्मादिशक्तेरभिधाने प्रातिपदिकस्योद्भूततच्छक्तिकेऽर्थे वर्त्तमानत्वाभावाद् द्वितीयादेः कर्मादिशब्देभ्य इवाप्राप्तिरिति भावः। **न स्यादितीति।** पचधातूत्तरनिष्ठया

दुर्वार एवेत्याशयेनाह—**दिगिति।** **शतृविधायकस्थमिति।** तच्च प्रदर्शितमधस्तात्। ननु धातूपस्थितफलव्यापारयोरन्यतरस्यान्तरम्प्रति कर्मत्वकरणत्वकर्तृत्वस्य स्वीकारादिदन्त्वा-सत्त्वरूपताप्रतिबन्धकमत आह—**क्रियान्तरेति।** तथाच तयोरन्यतरस्य परस्परम्प्रति तथात्वेऽपि क्रियान्तरनिरूपितन्तत्त्वम्प्रतिबन्धकं स्यादेवेति भावः। ननु कारकशब्दस्य शक्तिमत्परत्वेन पूर्वपक्षविरोधापत्तिरत आह—**करणादीति।** भिन्नपदोपात्तक्रियान्तरनिरूपितेत्यादि। अत एव वक्ष्यति—स्ववाचकेत्यादि। ननु क्रियान्तरम्प्रति क्रियायाः करणत्वं हरिन्नमेदित्यत्र भुक्त्वा तृप्तो न पीत्वेत्यत्र च गमन-ाजनयोर्दृष्टमेवेत्यत आह—**हरिन्नमेदित्यादि।** **दर्शनादिति।** एवञ्च पृथक्पदोपात्तक्रियानिरूपितकरणत्वाद्ययोगित्वमसत्त्वरूपत्वमिति फलितम्। सर्वत्र तद्वाचकविभक्तेः सत्वे ऽसत्वे वा। **आद्यमेवेति।** इदञ्च सामान्यतोऽभिहितम्। वस्तुतस्तु लिङ्गसङ्ख्यानन्वयित्वम्, करणादिशक्तिरूपेण भिन्नपदोपात्तक्रियायामनन्वयित्वं वाऽसत्वरूपत्वमिति लक्षणद्वयमेव बोध्यम्। कारकस्य विभक्त्यर्थत्वपक्षे "उक्तार्थानाम्" इति न्यायेनाभिधानस्थले विभक्तेरप्राप्तावपि 'संख्याविभक्त्यर्थ' इति पक्षे सूत्रस्यावश्यकतोक्तेवेत्यत आह—**तिङादिभिरिति।** भाष्यकृत्परिगणनलब्धमिदम्। **उद्भूते।** उद्भूतकर्मत्वादिशक्तिकेऽर्थे वर्तमानादित्यर्थे "अनभिहित" इति सूत्रात्तात्पर्यग्राहक-मिति भावः। उद्भूतत्वञ्च-तिङाद्यद्योत्यत्वम्। प्रथमा तु प्रातिपदिकार्थस्याभिधानेऽपि भवत्येव।

प्र० (१) तदुक्तं हरिणा-"क्रिया न युज्यते लिङ्क्रियानाधारकारकैः"। इति। लिङ्गञ्च क्रियानाधारकारकाणि चेति द्वन्द्वः। क्रियानाधारकारकाणि च कर्तृकर्मेतराणि ज्ञेयानि।

रूपितामनभिहितां शक्तिमादाय द्वितीयोत्पत्तेः । उक्तं च हरिणा—

प्रधानेतरयोर्यत्र द्रव्यस्य क्रिययोः पृथक् ।
शक्तिर्गुणाश्रया तत्र प्रधानमनुरुध्यते ॥
प्रधानविषया शक्तिः प्रत्ययेनाभिधीयते ।
यदा गुणे तदा तद्वदनुक्ताऽपि प्रतीयते ॥ इति ॥

अत एव 'पक्त्वौदनो भुज्यते' इत्यत्र भुजिप्रत्ययेनाभिहिते प्रथमैव, पचेरप्राधान्यात् । वस्तुतस्तु 'पक्त्वा भुज्यते' इत्यादौ कर्मणः पचिभु-

ऽभिधानादिति भावः । गुणाश्रया—गुणनिरूपिता । प्रधानम्—प्रधानक्रियानिरूपितां शक्तिम् । अनुरोधमेव विशदयति—प्रधानविषयेति । गुणे ऽनुक्ताऽपि तद्वदुक्तवत् प्रतीयते । तुल्यन्यायाद्गुणनिरूपिता उक्तापि प्रधाननिरूपितानुक्तशक्तिवत्प्रकाशत इति । अत एव 'प्रसादे आस्ते' इत्यादौ सदिनिरूपिताधिकरणत्वस्योक्तत्वेऽप्यासिनि-रूपितस्यानभिधानेनानभिहितत्वात्सप्तमीसिद्धिः । इदं च "स्वादुमि णमुल्" (पा०-सू०३।४।२६) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । तत्रत्यभाष्यार्थानुवादिन्यौ चेमे हरिकारिके इत्यन्यत्र प्रपञ्चितम् । एवमुभयनिरूपितशक्तेरनभिधाने गुणक्रियानिरूपितशक्तेरप्यभि-धायिनो विभक्तिर्भवति । यथा ग्रामाय गन्तुमिच्छति ग्रामं गन्तुमिच्छतीति च । इष्यते ग्रामो गन्तुमित्यादौ प्रधानेपिक्रियानिरूपितशक्तेरभिधाने गुणनिरूपिताया अप्यभिधा-नान्न कदापि चतुर्थीद्वितीये । गमेर्ग्रामः कर्म इषेस्तूभे "कर्मणि" इति सन्सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । एवं चोभयत्राप्यावृत्त्या शाब्दोऽन्वयः प्रतीयते । अत्र प्रयोगे गमिक्रियापेक्षे द्वितीयाचतुर्थ्यौ न कदा ऽपि भवत इति कैयटात् । एवं चैतद्विरोधादोदनं पक्त्वेत्यपा-स्तमेवेति यत्केनचित् प्राचीनेन 'वस्तुतस्तु पक्त्वेत्यादिना; साध्वित्यन्तेन'उक्तं तदति-तुच्छमिति बोध्यम् । 'स्वरूपव्याक्रियैव च पराक्रिये" इति न्यायेन । तथैवानुवदति—वस्तुतस्त्वित्यादिना । अत एव "स्वादुमि" (पा०सू०३।३।२६) इति सूत्रे भा-

अत एवाभिहिते प्रथमेति वार्तिकममिहिम् । ततः सो ऽर्थो ऽन्तर्भूतः प्रतिपदिकार्थः सम्पन्न" इति भाष्यञ्च सङ्गच्छते । अभिधानादिति । ओदनपदार्थगतकर्मत्वशक्तेरित्यर्थः । प्रधानविषयेत्यादि-ना प्रदर्शितानुरोधेन प्रक्रान्तशङ्कासमाधानासम्भवादाह—तुल्यन्यायादिति । अत एव—उक्तानु-रोधस्य सत्वादेव । सदिनिरूपितेति । प्रपूर्वात्सदधातोरधिकरणे घञ् आदिना शयने आ-स्त इत्यस्य सङ्ग्रहः। "स्वादुमि णमुल्" इति सूत्रे भाष्ये इति । इदमनुपदमेव व्यक्तीभवि-ष्यति । अनुरोधमेव विशदयति—एवमुभयेति । इतिचेति । "गत्यर्थकर्मणि" इति द्वितीयाचतु-र्थ्यौ । प्रकृतार्थभाष्यान्तरतो द्रढयति—इष्यत इति । न कदापि । गन्तुमित्यत्र ग्रामपदार्थस्यान्वय-काले । एतेनार्थान्वयः शाब्दान्वयो वा उभयथा चतुर्थीद्वितीययोरप्रवृत्तिर्ध्वनिता । स च शाब्दो ऽन्वयः सकृच्छ्रुतस्य न सम्भवतीत्यावृत्तिरपि सूचिता, कदापीत्यस्योपादानात् । सन्सूत्रइति । सन्विधायके "धातोः कर्मण" इति सूत्र इत्यर्थः । वस्तुतस्त्वित्यादिना यन्मनोरमायामभिहितन्त-त् "स्वादुमि" इतिसूत्रस्थभाष्यविरुद्धमिति केचित् । तन्न । मनोरमाकारस्य तत्र निर्भरामावादिति सूचयन्नाह—एवञ्चैतद्विरोधादिति । अत्र प्रयोग इत्यारभ्य यत्कैयटेनोक्तन्तद्विरोधात् । यद्यपि "स्वादुमि" इतिसूत्रस्थभाष्यमादावेव वक्तुमुचितम्, तथापि कैयटोक्तमपि सप्रमाणमिति बोधयितुं तद्व्या-ख्यमाह—अत एवेत्यादिना । उक्तार्थव्येष्टत्वादेवेत्यर्थः । "आचतुमुनः समानाधिकरणे प्रत्यया"

जिभ्यां न युगपच्छाब्दोऽन्वयः; किं त्वन्यतरेण शाब्दोऽपरेणार्थः। तत्र च प्रथमाद्वितीये व्यवस्थिते एव। तद्यथा पक्त्वा भुज्यते ओदनः। किं पक्त्वा आर्थादोदनम्। यदा तु ओदनं पक्त्वा भुज्यत इति प्रयुज्यते, तदा भुज्यत इत्यत्रार्थादोदन इति गम्यते। एवं च विवक्षाभेदेन पूजयितुं शक्यते हरिर्हरिं वेत्युभयं साधु। **प्राप्तानन्द इति।** आनन्दकर्तृकप्राप्तिकर्मीभूत इत्यर्थः।

यदुक्तं प्रायेणेति तस्य फलमाह-**क्वचिदिति। विषवृक्ष इति।** यदि तु वधिच्छिद्योरन्यतरेण सह कर्मतया ऽन्वयो विवक्ष्यते, तदा द्वितीया स्यादेवेति ध्येयम्। **तृणं स्पृशतीति।** यथा स्पृश्यमानस्य गङ्गादेरीप्सितस्य क्रियया योगस्तज्जन्यसंयोगादिफलाधारत्वात्, तथैवानीप्सितस्य तृणादेरपीति भावः।

ष्ये—"तुमुन्क्त्वाणमुलादयःस्वान्वयिना समभिव्याहृतेनानुप्रयुज्यमानेन समानाधिकरणे तद्वाच्यकारके वक्तव्याः। तेन पक्त्वौदनो भुज्यत इत्यादावोदने द्वितीया न। अन्यथा क्त्वादस्य कर्तर्यापत्तौ पचिक्रियाकर्मत्वस्यानभिधानात्सा स्यादेवेत्युक्त्वा न वक्तव्यमव्ययकृतां भावे विधानात्" इत्युक्तम्। अनेन हि भाष्येणोभयत्र शाब्दान्वय एव लभ्यते। तत्र वचनारम्भ एषां प्रयोगाणामुपपत्त्यभावात् प्रत्याख्यानेऽपि हर्युक्तरीत्या सनादिसूत्रस्थभाष्यसम्मत्या भाव एवोचितः। एवं च कैयटोक्तं क्षुधं प्रतिहन्तुं शक्यमित्यप्यसाध्वेव; वचनारम्भेऽसिद्धेः। तुमुनाद्यन्वयिक्रियानिरूपितशक्तेरयं स्वभावो यत्स्वसमानाधिकरणगुणभूततुमुनादिप्रकृत्यर्थनिरूपितशक्तेः स्ववदभिहितत्वेनानभिहितत्वेन वा प्रकाश इति सुधियो विभावयन्तु।

अन्यतरेण सहेति। इदं प्रागुक्तवस्तुतस्त्वित्यादिरीत्योक्तं तद्वदेवेति बोद्धव्यम्।

इति हि तत्र वार्तिकन्तस्य व्याख्यानपरम्भाष्यमाह—तुमुन् क्त्वेति। तुमुनस्तत्रत्यमुदाहरणं "भोक्तुमोदनः पच्यत" इति वार्तिकस्थं यत्समानाधिकरणपदन्तदर्थस्य प्रतियोग्याकांक्षाशान्त्यर्थम्पूरणेन यद्वाच्यकृतोक्तन्तदाह—स्वान्वयिनेति। तुमुनादिप्रकृत्यर्थान्वयिनेत्यर्थः। एतस्यैव विवरणं—समभिव्याहृतेनेत्यारभ्यानुप्रयुज्यमानेनेत्यन्तम्। आख्यातेनेति शेषः। समानाधिकरण इति। समानमेकं यदधिकरणन्द्रव्यरूपङ्कारकन्तस्मिन्नित्यर्थः। अत एवाह—तद्वाच्येति। एवञ्चाख्यातवाच्यकारकाभिन्नं यत् क्त्वादिप्रकृत्यर्थकारकन्तस्मिन्निति फलितम्। कारकभेदे तु गुणीभूतक्रियाकर्मत्वबोधिका द्वितीया भवत्येव पक्त्वौदनङ्ग्रामो गम्यत इति। यथा पूर्वोक्तवचनारम्भफलमाह—तेनेति। द्वितीया नेति। पच्धात्वर्थकर्मत्वबोधिकेति शेषः। न वक्तव्यमिति। उक्तार्थकन्तद्वार्तिकमित्यर्थः। विधानादिति। "अव्ययकृतो भावे" इति वचनादित्यर्थः। लभ्यते इति। अन्यथा आरम्भप्रत्याख्यानयोः फलभेदापत्त्या तदसङ्गतिः स्यात्। एतदेवोपपादयति—तत्रेति। आरम्भप्रत्याख्यानयोर्मध्ये। एषाम्—मूलोक्तानाम्। सनादीति। आदिना "स्वादुमि" इत्यस्य सङ्ग्रहः। असाध्वेवेति। अत एव क्षुत्प्रतिहन्तुं शक्यमिति भाष्यकारीयप्रयोगस्य सङ्गतिः। एवञ्चोक्तभाष्यद्वयबलाद्यत्फलितं तद्दर्शयति—तुमुनाद्यन्वयीति। स्वसमानाधिकरणेति। अत्र स्वपदं शक्तिपरम्।

तद्वदेवेति। खण्डनीयमेवेत्यर्थः। मैवमित्युक्त्वा शाब्दबोधवैलक्षण्यसूचनाय "कर्तुरीप्सिततम-

स्यादेतत्। धातूपस्थाप्यफलशालि कर्मेत्येवाऽस्तु । किमीप्सिताऽनीप्सितयोः पृथक्कथनेनेति चेत्, मैवम्। 'अग्नेर्माणवकं वारयति' इत्यत्र "वारणार्थानाम्" (पा०सू०१।४।२७) इति सूत्रेण माणवकस्यापादानत्वं प्राप्तं तद्बाधनाय "कर्तुरीप्सिततमम्" (पा०सू०१।४।४९) इति वक्तव्यमेव एवं च द्वेष्योदासीनयोः सङ्ग्रहार्थं "तथा युक्तम्" (पा०सू०१।४।५०)

मैवमिति। ग्रामं गच्छतीत्यादौ ईप्सिततमत्वोपलक्षितमुद्देश्यत्वं भासते, एतत्सूत्रबोद्ध्यकर्मत्वशक्तेरुद्देश्यतासमानाधिकरणत्वात्। अत एव "कर्मणा यमभिप्रैति" (पा०सू०१।४।३२) इति सूत्रे कर्मणेत्यस्याभावे गां ददातीत्यत्र गोरप्युद्देश्यतया तत्रैव पर्यायेण संप्रदानसञ्ज्ञा स्यादिति भाष्यकैयटोक्तं संगच्छते। चतुर्थ्या उद्देश्यत्वं वाच्यं तत्समानाधिकरणशक्तिर्वेति सर्वसंमतमितिभावः। फलान्तरमप्याह-अग्नेरिति। ईप्सिततमपदाभावे "वारणार्थानाम्" (पा०सू०१।४।२७) इत्यस्यैव तदपवादत्त्वापत्तेः। न चाग्नौ तच्चरितार्थम्। तस्यापि तदुपस्थाप्यसंयोगरूपफलाश्रयत्वात्। वार-

---

णम्" इत्यस्यारम्भ इति नोक्तमिति न्यूनतापरिहाराय स्वयमाह—ग्राममिति। ईप्सिततमत्वोपलक्षितमिति। इच्छार्थकसन्प्रत्ययसत्वात् तेनोद्देश्यत्वं लक्ष्यते। अत एव-उद्देश्यत्वस्य भानादेव। गामिति। अस्य विप्रायेत्यादिः। गोरपीति। अपिना विप्रसमुच्चयः। तत्रैव—गव्येव। अयम्भावः—काकेन पुण्डरीकादिकं यथा परिचाय्यते, तेन गृहविशेषस्य प्रतीतिः, तथा ईप्सिततमशब्दस्येच्छार्थकसन्प्रत्ययघटितत्वात्तेनोद्देश्यत्वमुपलक्ष्यते। अत एव प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारजन्यप्रकृतधात्वर्थफलाश्रयत्वेनोद्देश्यत्वमीप्सिततमत्वमिति कथयन्ति। तथाच 'विप्राय गान्ददाति' इत्यत्र स्वस्वत्वध्वंसविशिष्टपरस्वत्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापारस्य धात्वर्थतया इच्छारूपतादृशव्यापारस्य विप्रविषयकत्वेन विप्रस्य सम्प्रदानसंज्ञा जायते। कर्मणेत्यस्य सत्वे तदभावे तु यमभिप्रैति—यं फलाश्रयत्वेनाभिसम्बन्धुमिच्छतीत्यर्थः स्यात्। तथाच गोः सम्प्रदानत्वस्य प्राप्तिरिति दाधातुप्रयोग एव सम्प्रदानसंज्ञा भवतीत्यस्यानाश्रयणाद्धात्वन्तरार्थयोगेऽपि तस्य प्राप्तिरित्याशयेनाह—पर्यायेणेति। तदनाश्रयणे मानन्तु प्रकृतभाष्यमेव, यमभिप्रैतीत्यत्र कर्तृबोधकतिङ्सत्वात्केनाभिप्रैतीत्याकाङ्क्षायां स्वनिष्ठक्रिययेति प्रतीतं स्यात्, तया क्रियया प्रथमतो गौरभिप्रेयते पश्चाद्गवा विप्र इति गोरन्तरङ्गत्वात्सम्प्रदानसंज्ञा प्राप्तिः। एतेन विप्रे सम्प्रदानसंज्ञा चरितार्था, धात्वन्तरार्थयोगे कर्मत्वञ्चरितार्थमिति परत्वाद्गोः कर्मसंज्ञैव स्यादिति कर्मण एव स्यादिति भाष्यस्य तात्पर्यमिति ध्वनितम्। उद्देश्यत्वञ्च फलात्मकधात्वर्थं ग्राह्यम्। क्रियायाः फलेच्छापूर्वकेच्छाविषयत्वात्। तदाश्रयत्वाद्ग्रामादेरप्युद्देश्यत्वव्यवहारः। चतुर्थ्या उद्देश्यत्वाथकत्व एवोक्तभाष्यसङ्गतिरित्याशयेनाह—चतुर्थ्या इति। शक्तिः—सम्प्रदानत्वशक्तिः। उद्देश्यत्वन्तु—उद्देश्यपदशक्यतावच्छेदकम्पदार्थान्तरम्। यत्तु इच्छाविषयत्वमेवोद्देश्यत्वमिति, तन्न। घटो द्रव्यमित्यादौ उद्देश्यविधेयभावेनान्वय इति व्यवहारस्येच्छाविषयत्वस्याप्रतीतावपि दर्शनात्। उद्देश्यत्वमेव चतुर्थीवाच्यमिति प्राचीनमतन्तत्समानाधिकरणं सम्प्रदानत्वमिति प्राचीननवीनोभयसम्मतमित्याशयेनाह—सर्वसम्मतमिति। एतेन प्रवृत्तकेनोद्देश्यत्वस्य भानार्थं "कर्तुरीप्सिततम्" इति सूत्रम्, अनुद्देश्यत्वभानार्थं "तथायुक्तम्" इति सूत्रमितिसूत्रकाराशयो वर्णितः। 'विप्राय गान्ददाति' इति शब्दाद्विप्राभिन्नसम्प्रदाननिष्ठोद्देश्यतानिरूपकं दानमिति सम्प्रदानविप्रीयं विप्रसम्प्रदानकमिति वा बोधः। फलान्तरम्-पृथक्सूत्रद्वयोपादानस्य फलान्तरम्। यदुक्तम्मूले माणवकस्यापादानत्वम्प्राप्तमिति तदाशयमाह—ईप्सिततमपदाभाव इत्यादिना। तदपवादत्वापत्तेः। वारणार्थकधातुयोगे ईप्सितस्यापि कर्मत्वं प्राप्तमिति निरवकाशतया कर्मसंज्ञा-

इत्यस्याप्यावश्यकत्वात् । अनीप्सितग्रहणं तु स्पष्टार्थमेव; न त्वावश्यकम् ।

यतेश्च संयोगाद्यनुकूलव्यापाराभावानुकूलव्यापारोऽर्थः । तत्रापीप्सितशब्दः क्रियाशब्द एव ईप्सिततममित्युक्तौ ईप्सितमात्रे सावकाशस्य परत्वादीप्सिततमेऽनेन बाधः । ईप्सिततमत्वं च प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यप्रकृतधात्वर्थफलाश्रयत्वम् । अत एवाग्नेर्नोद्देश्यत्वप्रतीतिस्तत्रेति भावः । न त्वावश्यकमिति । द्वेष्यसंग्रहोऽपि

पवादत्वापत्तेरित्यर्थः । तत्रापि—"वारणार्थानाम्" इति सूत्रेऽपि । अत एव 'कूपादन्धं वारयति' इत्यादौ कूपादेरपादानत्वस्य सिद्धिः । यदीप्सतशब्द इच्छाविषयपरः स्यात्तदा तत्र कूपस्येच्छाविषयत्वाभावान्न स्यात् । ईप्सिततममित्युक्ताविति । "वारणार्थकधातुयोगे माणवकादेः कर्मणोऽपवादत्वात्प्राप्तापादनत्ववारणायेप्सिततमित्येतत्पदघटितसूत्रकरणे इत्यर्थः । सावकाशस्येति । अयम्भावः—शुक्लतमः पट इत्यादौ यथा प्रवृत्तिनिमित्तशौक्ल्यगतप्रकर्षे तमप्प्रत्ययो भवति, तथात्रापीप्सितशब्दस्य यत्प्रवृत्तिनिमित्तमाप्तीच्छा तस्याः प्रकर्षे तमपा भवितव्यम् । इच्छायाः प्रकर्षस्तु यद्यपि स्वतः सम्भवति, तथापि व्याख्यानात्तद्विशेषणाप्तिगतः प्रकर्ष इह विवक्षितः । आप्तिश्च—धात्वर्थफलानुकूलव्यापारात्मकः सम्बन्धः, तत्प्रकर्षश्च—प्रकृते तादृशसम्बन्धघटकफले धात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यत्वरूपः । एवञ्च वारयतेरुत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापाराभावानुकूलव्यापारार्थकतया तद्घटकतादृशव्यापाराभावात्मकफले प्रधानव्यापारप्रयोज्यत्वसत्वात्तदाश्रयमाणवकादौ कर्मसंज्ञा प्रवर्त्तते, 'यवेभ्यो गां वारयति' इत्यादौ तु भक्षणानुकूलव्यापाराभावानुकूलव्यापारात्मकः प्रवृत्तिविघात एतद्घटकप्रधानव्यापारप्रयोज्यभक्षणानुकूलव्यापाराभावात्मकफलाश्रयत्वाद्गोः कर्मत्वम्भवति ईप्सिततमशब्दघटकेन सना इच्छार्थकेनोद्देश्यत्वमुपलक्षितमिति प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यप्रकृतधात्वर्थफलाश्रयत्वेनोद्देश्यत्वङ्कर्मसंज्ञाप्रयोजकन्तच्च न कूपादौ, इति तेष्वपादानसंज्ञा चरितार्थेति सा ईदृशप्रकर्षयुक्तफलाश्रये कर्मसंज्ञया बाध्यते । "वारणार्थानाम्" इति सूत्रघटकेप्सितशब्दार्थस्तु वारणार्थकधातूपस्थाप्यफलाश्रयत्वरूपः । एतद्घटकाभावप्रतियोगित्वव्यापारप्रयोज्यं यत्फलमुत्तरदेशसंयोगोऽपि तदाश्रयत्वादग्निकूपादावपादानसंज्ञा भवतीति ततः सन्प्रत्ययेनोद्देश्यत्वमुपलक्षितमत एवाह—अत एवेति । यत ईप्सिततमत्वमुक्तरूपात्मकं विवक्षितमत एवेत्यर्थः । तत्र—"अग्नेर्माणवकं वारयति' इत्यत्र, उक्तरूपात्मकेप्सिततमशब्दार्थघटकफलव्यापारयोः । प्रकृतत्वन्तु प्रत्यासत्त्या लब्धम्, तत्फलन्तु यदा माषभक्षणेनाश्वस्य पुष्टिर्जायतामितीच्छया माषक्षेत्र एवाश्वबन्धनङ्केनापि पुरुषेण कृतन्तत्र 'माषेष्वश्वम्बध्नाति' इति प्रयोगो भवति, तादृशस्थले कर्तृसमवेतो यः प्रधानीभूतो व्यापारस्तत्प्रयोज्यम्फलङ्खलाधः संयोगोऽपि तदाश्रयत्वान्माषाणाङ्कर्मसंज्ञा स्यादिति तद्वारणम् । भक्षणरूपफलस्य बन्धधात्वर्थत्वाभावात् । उक्तरीत्या ईप्सिततमपदघटितसूत्रे कृते द्वेष्यस्योदासीनस्य च कर्मसंज्ञासिध्यर्थम् "तथायुक्तम्" इति सूत्रमधिकार्यम्, तच्चेप्सिततमभिन्नसङ्ग्रहार्थमिति द्वेष्योदासीनयोः सङ्ग्रहः । इत्याशयेनाह—द्वेष्यसंग्रहोऽपीति ।

नन्वनीप्सितपदाभावे "तथायुक्तम्" इत्यस्येप्सिततममत्रक्रियायुक्तं क्रियाजन्यफलाश्रयः कर्मेत्यर्थः स्यात् । एवञ्च 'कूपादन्धं वारयति' इत्यादौ कूपादेर्निरुक्तेप्सिततमभिन्नत्वात्पुनरपि "वारणार्थानाम्" इति सूत्रान्निरवकाशमिति वाच्यम् । द्वेष्योदासीनयोरेव कर्मसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थमनीप्सितपदमपि कर्त्तव्यन्तदर्थश्चेप्सिततमभिन्नमित्येव न, किन्तु नञो ऽसुराधर्मादिपदघटकनञ्वदीप्सिततमविरोधीत्यर्थः । तद्विरोधश्च द्वेष्योदासीनयोः, तत्रोदासीनत्वमिच्छाद्वेषयोर्यत्राभावस्तत्त्वम् । एवञ्च कूपादेर्निरुक्तोदासीनत्ववत्त्वेऽपि प्रधानीभूतधात्वर्थव्यापारजन्यफलाश्रयत्वरूपं तथायुक्तत्वमिह विवक्षितमिति तथायुक्तत्वाभाववत्त्वेन न तथायुक्तमित्यस्य प्राप्तिरित्याशयात् । नचैवम् "तथायुक्तम्" इत्ये

इदं त्ववधेयम्—ईप्सितानीप्सितयोः शाब्दबोध एकरूप एव । ईप्सानीप्सादेर्धशीङादिवत्सञ्ज्ञाप्रवृत्तावुपयोगेऽपि द्वितीयावाच्यकोटावप्रवेशात् । अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वात् । "कर्मणि द्वितीया" (पा०सू०२।३।२) इति सूत्रे हि तत्तत्सूत्रैर्यावतां कर्मसञ्ज्ञा विहिता ते सर्वे तेन रूपेणोपस्थिताः । तेषु च विधीयमाना द्वितीया आधारवाचि-

व्याख्यानादेव भविष्यतीति भावः । तस्यापीप्सिततमभिन्नत्वात् ।

एकरूप एवेति । इच्छाविषयत्वानिच्छाविषयत्वभानकृतवैरूप्यरहित इत्यर्थः । तदाह—ईप्सानीप्सादेरिति । इच्छाविषयत्वानिच्छाविषयत्वयोः । आदिना—ईप्सागतप्रकर्षस्येत्यर्थः । उपयोगेऽपीति । स्वरूपतः सत्तयेति भावः । तदुपलक्षितमुद्देश्यत्वादिकं तु भासत एव तदाह-अनन्यलभ्यस्यैवेति । भासमानोद्देश्यत्वतदभावाभ्यामर्थत इच्छाविषयत्वादिलाभादिति भावः । आधारवाचिकेति ।

वास्त्विति वाच्यम् । पयसः करणत्वविवक्षया 'पयसा ओदनं भुंक्ते' इति यत्र प्रयोगस्तत्र पयसः कर्मत्ववारणाय "तथायुक्तञ्चानीप्सितम्" इत्यस्याप्यावश्यकत्वात् । नचैवञ्चत्वावश्यकमिति मूलविरोध इति वाच्यम् । मूलस्य यथाश्रुताभिप्रायकत्वात् । अत एवेहोक्तम्—भाव इति । मूलकारस्य भावः । वस्तुतस्तु तदावश्यकमित्यत्र तात्पर्यम् । पयसो यदा करणत्वमात्रविवक्षा तदा प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यप्रकृतधात्वर्थफलाश्रयत्वेनोद्देश्यता पयसा न, इति तस्य न कर्मसञ्ज्ञा । द्वेष्योदाहरणम्—'चोरान्पश्यति' इति अत्र चोराणामिन्द्रियसंयोगाद् दृश्यमानत्वेऽपि न ते दर्शनोद्देश्या इति न पूर्वसूत्रस्य प्राप्तिरिति बोध्यम् । व्याख्यानादेवेति । तथाशब्दोपादानमूलकमित्यर्थः । केचित्तु 'प्रकृतधात्वर्थफलवत्कर्म' इत्येव सूत्रद्वयार्थे "तथायुक्तम्" इति न वाच्यमिति लाघवम् । नचैवम्मूलोक्तरीत्या "वारणार्थानामीप्सित" इति सूत्रमनवकाशतया कर्मसञ्ज्ञया वारणार्थकधातुप्रयोगे बाधकं स्यादिति वाच्यम् । प्रवृत्तिविघातो हि—वारणम् , प्रवृत्तिविघातश्च—प्रवृत्तिध्वंसानुकूलव्यापार एव, स एव च सर्वत्र वारयतेरर्थः । एवञ्च कूपाग्न्यादौ नैतादृशधात्वर्थफलाश्रयत्वमिति कूपादेर्न कर्मत्वप्राप्तिरिति "वारणार्थानाम्" इत्यस्य चरितार्थत्वात् । द्वेष्योदासीनयोस्तु धात्वर्थफलाश्रयत्वाद्भविष्यति कर्मत्वमित्याहुः । तदपेशलम् । उक्तरीत्या शाब्दबोधकृतवैलक्षण्यसम्पादनाय सूत्रावश्यकत्वस्योक्तत्वात् । किञ्च यदा न गवि प्रवृत्तिः, किन्तु सम्भावितप्रवृत्तिप्रागभावस्यात्यन्ताभावस्य वा विवक्षा तादृशस्थले ध्वंसस्य प्रतियोगिपूर्वकत्वेन प्रवृत्तिध्वंसस्य सम्भवात् 'यवेभ्यो गां वारयति' इति प्रयोगानुपपत्तिरिति प्रवृत्तिध्वंसानुकूलव्यापारमात्रस्य वारयत्यर्थत्वमयुक्तमेव द्वेष्योदाहरणम् 'चोरान्पश्यति व्याघ्रान्पश्यति' इत्याद्येव नतु 'विषम्भुङ्क्ते' इति । महाभयादिभ्यो दुःखस्य सम्भावितस्य निवृत्त्यर्थं यदा विषम्भक्षयति, तदा भक्षणक्रियाजन्यफलाश्रयत्वादुद्देश्यत्वाच्च तस्य "कर्तुः" इत्येव कर्मत्वस्य सिद्धत्वात् । अत एव "य एष मनुष्यो दुःखार्तो भवति, सोऽन्यानि दुःखान्यनुनिशम्य विषभक्षणमेव ज्यायो मन्यते, अतश्चेप्सितं यत्तद्भक्षयति" इतिभाष्यकारेणोक्तम् । उदासीनोदाहरणम् 'तृणं स्पृशति' इत्याद्येव । यद्यपि द्वेष्योदासीनयोः प्रधानीभूतव्यापारजन्यफलाश्रयत्वम् , तथापि तेषाञ्च मुख्योद्देश्यत्वमिति "कर्तुः" इत्यस्य तत्राप्राप्तिरिति बोध्यम् ।

वैरूप्यरहित इति । तेनोद्देश्यत्वभानकृतवैरूप्यस्य सत्त्वेऽपि न क्षतिरिति भावः । भासत एवेति । एतच्च "कर्मणा यमभिप्रैति" इतिसूत्रस्थभाष्याल्लभ्यत इति प्रागेवाभिहितम् । ईप्सागतेति । इच्छाविशेषणीभूतव्याप्तिगतेत्यर्थः । ननु सर्वत्राधारवाचकत्वमनुपपन्नं "दिवः कर्म च" इतिसूत्र-

का लाघवात् । क्रियाया,धातुना कर्तुश्च देवदत्तादिशब्दैर्लाभात् ; इष्टतमत्वादेस्तु मानाभावात् । प्रकृतिप्रत्ययार्थयोश्चाभेद इह संसर्गः । तथा च हर्याधारिका या प्रीतिस्तदनुकूलो व्यापारो वाक्यार्थः । यद्यपि कर्मणि कर्त्तरि अधिकरणे च विहितानां द्वितीयादीनामाधारोऽर्थ इति तुल्यम् । तथाऽपि तन्निरूपकं फलं, व्यापारः, स्वाश्रयद्वारा तदुभयं चेति फलीभूते शाब्दबोधे वैलक्षण्यं सङ्गच्छते । न चाधारतैव वाच्येति मन्तव्यम् । तन्निष्ठधर्मस्य वाच्यतावच्छेदकतापत्त्याऽतिगौरवात् ।

इदमुपलक्षणं दिवो योगे करणवाचकत्वात् । आधारपदेन चात्राधारताशक्तिमानुच्यते "कर्तुरीप्सिततमम्" (पा०सू०१।४।४९)इति लक्षणे विशिष्टस्य प्रवेशात्प्रामाणिकं गुर्वपि शक्यमस्त्वित्यत आह–क्रियाया इति । फलस्य व्यापारस्य चेत्यर्थः । देवदत्तादिशब्दैरिति । आदिना तिङन्तम् । नन्वेवमाधारस्य धर्मिणोऽपि प्रकृत्या लाभः । आधारत्वेनालाभ इत्यस्याधारत्वं न लभते इत्यत्रैव पर्यवसानात्तस्यैव शक्तिविशेषरूपस्य वाच्यत्वं युक्तं तस्य धर्मिसाकाङ्क्षत्वाद् विशेषणत्वञ्च युक्तमिति चिन्त्यम् । अभेद इति । विशेष्यविशेषणभाव इत्यर्थः । वाक्यार्थ इति । 'हरिं भजति' इत्यत्रेति शेष. । फलमिति । "कर्त्तुः" (पा०सू०१।४।४९) इत्यादिविहितकर्मसञ्ज्ञकविषये फलमित्यर्थः । व्यापार इति । कर्तृविषये । स्वाश्रयेति । 'स्थाल्यां पचति तण्डुलम्'इत्यत्र कर्मद्वाराऽधिकरणम्, 'भूतले देवदत्तः पचति'इत्यादौ कर्तृद्वाराऽधिकरणम् । फलीभूते इति। पदजन्योपस्थितावविशेपे ऽपि तत्फलभूते शाब्दबोधे इत्यर्थः। इदमुपलक्षणं संज्ञयार्थस्य निमित्तत्वे तत्तत्सञ्ज्ञाप्रकारिकैवोपस्थितिरितिकर्मत्वादिनैवोपस्थितेस्तत्रापि वैलक्षण्यमस्तीत्यन्यत्र विस्तरः । तन्निष्ठधर्मस्येति । अधारेतरावृत्तित्वे सति सकलाधारवृत्तित्वरूपस्येत्यर्थः । आधारता तु शक्तिविशेषरूपाऽखण्डैवेत्याशयः । नन्वाधारतैव निरूपकाश्रयसम्बन्धभेदेन भिन्ना, आश्रयतात्वमखण्डमिति

विषये आधारप्रतीत्यभावादत आह—इदमुपलक्षणमिति । नन्वेवमिति । एवम्—अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वे । तस्यैव—आधारत्वस्यैव । शक्तिविशेषरूपस्य—अखण्डोपाधिरूपस्य । चिन्त्यमिति । चिन्ताबीजन्तु–अखण्डोपाधिरूपधर्मस्य वाच्यत्वे तस्य विशेषणतया शाब्दबोधविषयत्वकल्पनेन "प्रकृतिप्रत्ययौ" इति न्यायविरोधः, "कर्मणि द्वितीया" इतिसूत्रस्य "सुपाङ्कर्मादयो ऽप्यर्था" इति भाष्यस्य च विरोधापत्तिरिति, किञ्च धर्मस्याखण्डोपाधिरूपस्य वाच्यत्वे तन्निष्ठधर्मस्य वाच्यतावच्छेदकत्वे तस्य च कर्मेतरावृत्तित्वविशिष्टसकलकर्मवृत्तित्वरूपत्वे महागौरवम्, तस्याप्यखण्डोपाधिरूपत्वे तदाश्रयाखण्डोपाधिरूपधर्मस्य वाच्यतावच्छेदकत्वं युक्तमिति । वस्तुतस्तु 'पञ्चकम्प्रातिपदिकार्थ' इति पक्षस्य मुख्यतया कर्मादीनां वाच्यत्वेन प्रकृत्यर्थविशेषणत्वमेव युक्तम् । विशेष्यविशेषणभाव इति । इतरसम्बन्धानवच्छिन्नेत्यादिः । पदजन्योपस्थितविशेषेऽपि । फलव्यापारयोर्धातुजन्योपस्थितिविषयत्वस्य समानत्वेऽपि । इदमुपलक्षणमिति । फलभूतशाब्दबोधवैलक्षण्यप्रतिपादनमुपलक्षणमित्यर्थः । सञ्ज्ञया—कर्मादिसञ्ज्ञया । अर्थस्य—सञ्ज्ञिनः । निमित्तत्व इति । शाब्दबोधजनकोपस्थितिनिमित्तत्वं इत्यर्थः । तत्रापि—पदार्थोपस्थितावपि । इत्याशय इति । आधारादिरूपधर्मिण एव वाच्यत्वमिति प्रतिपादकमूलस्याशय इत्यर्थः । निरूपकाश्रयसम्बन्धभेदे-

"कर्मणि द्वितीया" (पा०सू०२।३।२) इत्यादिसूत्रस्वरसभङ्गापत्तेश्च। अत एव भाष्यकार आह—

'सुपां कर्मादयोऽप्यर्थाः संख्या चैव तथा तिङाम्' इति।

न च तिङोऽपि धर्ममात्रमर्थः। "कर्तरि कृत्" (पा०सू०३।४।६७) "लः कर्मणि च" (पा०सू०३।४।७०) "तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः" (पा० सू०३।४।६९) इति सूत्राणां वैरूप्यापत्तेः। 'पाचको देवदत्तः, 'पक्व ओदनः, इत्यादौ सामानाधिकरण्यानुरोधेन धर्मिवाचकतास्वीकाराच्च। तस्मादिह घटादिशब्दानामिव विशिष्टमेव वाच्यम्। अकृत्यधिकरणाभ्युपगमे तु कृत्स्वपि धर्ममात्रं सर्वथाऽपि नैयायिकमीमांसकाद्यभ्युपेतमर्धजरतीयं हेयमेव। न हि तिङ्कृतोर्वैलक्षण्यं सूपपादम्। प्रपञ्चितश्चैतच्छब्दकौस्तुभेऽस्माभिरित्यलमियता।

परिगणनामिति। तेन 'नटस्य शृणोति' इत्यादौ नातिप्रसङ्ग

न गौरवमत आह-**कर्मणीति**। लोके कर्मादिपदानां धर्मिपरताया दृष्टत्वेन सूत्रेऽपि तत्परतैवाचितेति भावः। आधारस्य शक्यत्वेनानन्ताधारतानामाधारतात्वेनानुगमात्र शक्त्यानन्त्यमिति बोद्धव्यम्। **कर्मादयोऽपीति**। अपिना संख्या सूत्रवदेवात्रापि कर्मपदस्य धर्मिपरता। शक्तिरप्येतैर्धर्म्यभेदमापन्नैवोच्यत इति बोध्यम्। **संख्या चेति**। चेन कर्तृकर्मणी। **वैरूप्यापत्तेरिति**। कृद्विषये धर्मिपरता, तिङ्विषये धर्मपरतेति वैरूप्यापत्तेरित्यर्थः। कृतां धर्मिवाचकत्वे बीजमाह-**पाचक इत्यादि**। **स्वीकारादिति**। कृतामिति शेषः। **प्रपञ्चितमिति**। लादेशशत्रादेस्तिङां च वैषम्यं सर्वथा दुरुपपादमित्यादीति भावः।

तेन नटस्येति। अपादानादिविशेषैरविवक्षा च प्रसक्तस्य बुद्धिपूर्वमविवक्षा सर्वथाऽप्रसक्तस्याविवक्षा वेत्युभयथाऽपि गृह्यते, प्रकृते चान्त्या। गीतद्वारा च तस्य-

न—क्वचिदाश्रयतानिरूपकं विक्लित्तिरूपं फलम्, क्वचित्संयोगः, क्वचिद्विभागः, इति यथायथमूहनीयमित्यर्थः। आश्रयः—तण्डुलादिः। सम्बन्धभेदेनेति। पचति गच्छतीत्यादौ फलाधारता—समवायसम्बन्धावच्छिन्ना, 'यवेभ्यो गां वारयति' इत्यादावभावरूपफलाधारता स्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नेति भेदेनेत्यर्थः। नन्वेवमाधारस्य शक्यत्वे तन्निष्ठाधारत्वस्योक्तरीत्या भिन्नस्य शक्यतावच्छेदकत्वे शक्यतावच्छेदकभेदाच्छक्तिभेदापत्तिरत आह—आधारस्य शक्यत्व इति। आधारतात्वेन-अखण्डोपाधिरूपेणेति शेषः। अनुगमादिति। अनुगताकारप्रतीतिविषयत्वात्। अनुगतधर्मावच्छिन्नशक्यतावच्छेदकतया एकत्वेन शक्तेरेकत्वमिति व्यवहार इति भावः। शक्तिरपि। कर्मत्वादिरूपा शक्तिरपि। एतैः-कर्मादिपदैः। धर्म्यभेदम्। शक्तिमदभेदम्। एवञ्च 'कर्मत्वादिशक्तिमान् द्वितीयार्थः' इति रीत्या स्वीकार्यमिति भाष्यसम्मतमेव युक्तमिति बोध्यम्। यत्प्रपञ्चितन्तदाह—लादेशेति।

'नटस्य शृणोति' इत्यादौ यथा नटेऽतिप्रसङ्गप्राप्तिस्तथाह-अपादानादिति। अन्त्येति। सर्वथाऽप्रसक्तया ऽविवक्षारूपा इति शास्त्रफलमिति उपयोगग्रहणस्य नटेऽपादानसञ्ज्ञाव्यावर्तकत्वेन भाष्यकृता चारितार्थ्यस्योक्तत्वेन तच्छास्त्रफलमित्यर्थः। नच नटीयगीतेन श्रवणक्रियासम्भवे तद्वि-

इति भावः। **गां दोग्धीति।** गोसम्बन्धिपयःकर्मकं दोहनमर्थः। स्यादेतत्। "कर्तुरीप्सिततमं कर्म" (पा०सू०१।४।४९) "तथायुक्तं चानीप्सितम्" (पा०सू०१।४।५०) इति सूत्राभ्यां गतार्थमेतत्। तथा हि—त्यजनोपसर्जनं त्याजनं दुहेरर्थः। दापनमङ्गीकरणं च याचेः। विक्लेदनं निर्वर्तनं च पचेरित्यादि। एवं च धातूपात्तव्यापारविषयीभूतं यत् त्यजनदानाङ्गीकारादि तदाश्रयत्वं गवादीनां स्पष्टमेव। अत एव हि अणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वस्य न्यायसिद्धतया "गत्यादि" (पा०सू०१।४।५२) सूत्रं नियमार्थमिति प्राचां सिद्धान्तः। अत एव च "आकडार" (पा०सू०१।४।१) सूत्रे "अपादानमुत्तराणि, 'गां दोग्धि पय' इत्यत्र परत्वात्कर्मसञ्ज्ञा"

"आख्यातोपयोगे" (पा०सू०१।४।२९) इति शास्त्रक्लृप्तक्रियाजनकत्वम्। न च तस्य कर्मयुक्त्वाभावः। तदंशस्यापि परिगणनलभ्यत्वात्। न च नटान्निस्सरन्तं शब्दं गृह्णातीत्यर्थात्प्राप्तापादानत्वविवक्षैवात्रेति वाच्यम्। "आख्यातोपयोगे" (पा०सू०१।४।२९) इति सूत्रे उपयोगग्रहणेनानुपयोगे आख्यातुरोदृशलक्षणयापादानत्वस्यानिष्टत्वबोधनादिति भावः। **गोसम्बन्धोति।** गोकर्मकं पयः कर्मकं चेत्यर्थः। तत्र पयस एवेप्सिततमत्वे आह-**तथा युक्तमिति।** **त्यजनोपसर्जनमिति।** गौः पयस्त्यजति, गवा पयस्त्याजयतीति प्रतीतेरिति भावः। **न्यायसिद्धतयेति।** व्यापारद्वयार्थत्वेनोक्तसूत्रद्वयसिद्धतयेत्यर्थः। **प्राचाम्**—"हेतुमति च" (पा०सू०३।१।२६) इति सूत्रे भाष्यकृताम्। **परत्वादिति।** 'ग्रामादायाति'इत्यादौ। सञ्ज्ञान्तरा

भस्य नटस्यान्यथासिद्धतया क्रियाजनकत्वमिति वाच्यम्। द्वारेण द्वारिणोऽन्यथासिद्धत्वाभावात्। तदंशस्य-कर्मयुगित्यंशस्य। नच दुहादिपरिगणने कृतेऽपि 'स्थाल्यान्दोग्धि पय' इत्यत्र स्थाल्या अधिकरणत्वाविवक्षायामनेन कर्मसञ्ज्ञा स्यादिति वाच्यम्। धात्वर्थव्यापारात्प्राक्कर्मयुक्तस्य सञ्ज्ञानिमित्तत्वात्। द्विविधाऽविवक्षायाः प्रकृतसूत्रे ग्रहणे मानन्तु 'गान्दोग्धि पय' इत्युदाहरणपरम्प्रकृतसूत्रभाष्यन्नटस्य शृणोतीति प्रत्युदाहरणपरञ्च भाष्यमेव। ननु 'नटस्य शृणोति' इत्यत्रान्त्याऽविवक्षा स्वीकृता सा न सङ्गच्छते। श्रुधातोर्निःसरणविशिष्टश्रवणार्थकत्वेन प्रथमाया अपि तस्याः सम्भवादिति कस्यचिच्छङ्कान्निरस्यति—नचेत्यादिना। **अनिष्टत्वेति।** यदि निःसरणावधित्वाविवक्षायान्नटस्येति षष्ठी तदा निस्सरणावधित्वविवक्षायान्नटाच्छृणोतीत्यस्याप्यापत्त्या "आख्यातोपयोगे" इति सूत्रस्थोपयोगग्रहणवैयर्थ्यापत्तिरिति श्रुधातोर्लक्षणया तादृशार्थबोधकत्वञ्चेति कल्पनीयमिति भावः। "अकथितञ्च" इति सूत्रस्य षष्ठीबाधनार्थमारम्भेणैतत्सूत्रसाध्यकर्मसञ्ज्ञायां या द्वितीया सा सम्बन्धार्थिकेति प्राञ्चः, तन्न युक्तम्। सर्वकारकविषयेऽप्येवमपवादत्वस्य सम्भवेन सम्बन्धार्थकत्वापत्तेरित्याशयेन व्याचष्ट—**गोकर्मकमिति।** स्यादेतदित्यादिना शङ्काकरणसमये "अकथितञ्च" इति सूत्रस्योपन्यासः कृतस्तत्प्रयोजनन्दर्शयति-**तत्र पयस एवेति।** ईप्सिततमत्वे, तदुपलक्षितोद्देश्यत्वे, अत्र-यत्र यत्रोद्देश्यत्वन्तत्र-कर्तुरित्यस्य, यत्र तदभावः, अत्र "अकथितञ्च" इत्यस्य प्राप्तिरिति विवेकः। **इति प्रतीतेरीति।** एतेन व्यापारद्वयार्थकत्वन्दर्शितम्। विभागानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारो हि दुहेरर्थ इति भावः। यदुक्तन्न्यायसिद्धतयेति तत्रान्यन्यायासम्भवादाह—**सूत्रद्वयेति।** "गतिबुद्धि" इति सूत्रस्य नियमार्थत्वम्भाष्यकारमतसिद्धमिति प्राचामित्यसङ्गतमत आह—**हेतुमतिचेतोति।** एतच्च भाष्यम्-"अपादानमुत्तराणि"

इति भाष्यं सङ्गच्छते । 'पञ्चकं प्रातिपदिकार्थः' इति पक्षे त्ववधित्वफलाश्रयत्वयोर्युगपद् विवक्षायां चेदम् । अवधिभूताया गोस्तन्निष्ठो यः पयःक्षरणानुकूलव्यापारस्तद्विषयिणी गोपनिष्ठा प्रेरणेत्यर्थात् । तथा च "अकथितं च" (पा०सू०१।४।५७) इति सूत्रं व्यर्थमिति चेत्, अत्रोच्यते-कर्मणः शेषत्वेन विवक्षायां न माषाणामश्नीयादितिवत् षष्ठी प्राप्ता तां बाधितुमिदं सूत्रम् । तथा चेह षष्ठीवत्सम्बन्धमात्रं द्वितीयार्थ इति स्थित-

---

प्राप्तावपादानत्वं सावकाशम् । कर्मसञ्ज्ञा तु 'ग्रामं गच्छति'इत्यादौ । भाष्यमिति । तच्च भाष्यं न "अकथितं च" (पा०सू०१।४।५१) इत्येतद्विषयम् । अस्यापादनत्वाविवक्षायां प्राप्त्या परत्वादित्युक्त्यसंगतेस्तद् ध्वनयन्नाह—पञ्चकमित्यादि । अवधित्वेत्यादि । अपा(१)दानत्वकर्मत्वशक्त्योरित्यर्थः । ईदृशे च विषये "आकडार" (पा० सू० १।४।१) सूत्रस्थतद्भाष्यबलादुभयोरपि द्वितीयैव बोधिकेति भावः । इति स्थितमिति । प्राचां ग्रन्थे इति शेषः ।

इति भाष्यम् । अस्य-"अकथितञ्च" इतिसूत्रस्य । असङ्गतेरिति । पूर्वस्य परस्य च यत्र प्राप्तिस्तत्रैव "विप्रतिषेध" सूत्रस्य प्राप्तिरिति "कर्तरि" इत्यादिसूत्रद्वयविषयकमेव । तथाच "अकथितम्" इति सूत्रमकार्यमित्येतदभिप्रायकमिति भावः । पञ्चकमित्यादीति । एतेन पञ्चम्या अवधित्वन्द्वितीयाया फलाश्रयत्वम्प्रतिपाद्यमित्युभयविवक्षा वक्तुमशक्येति शङ्काया नावकाश इति सूचितम् । गोशब्दस्यैव शक्तिद्वयप्रतिपादकत्वसम्भवात् । पञ्चम्या अपादानत्वशक्तिविशिष्टार्थाभिधायकत्वमिति सिद्धान्ताभिप्रायेणाह—अपादानत्वेति । ननु यदि शक्तिद्वयविवक्षा, तदा शक्तिद्वयप्रतिपादकत्वं विभक्तेरूपपादनीयम्, तच्च न सम्भवति परत्वाज्जातकर्मसंज्ञायाःकर्मत्वमात्रस्य द्वितीयया प्रतिपादनसम्भवादत आह-ईदृशेचेति । उभयोः-शक्त्योः, प्रातिपदिकेन प्रतिपादनविवक्षा जाता त्वेकैव विभक्तिस्तादृश विषय इत्यर्थः । इति स्थितमिति । अस्माद्भाष्ये स्थितमित्यर्थः प्रतीयते । परन्त्वेवं वक्तुमशक्यम्, वक्ष्यमाणानुपपत्तेरत आह—प्राचाङ्ग्रन्थ इति ।

प्र० (१) अपादानत्वकर्मत्वशक्त्योरिति । अत्र शब्दरत्नकृतामयमाशयः-अवधित्वादपादनत्वं, फलाश्रयत्वात्कर्मत्वमित्यादिप्रतीत्याफलाश्रयत्वाद्यपेक्षया भिन्नं कर्मत्वादिकं शक्तिरूपमस्तीति ज्ञायते । तादृशशक्तिमत्त्वपुरस्कारेणैव द्वितीयादिविभक्तितो बोधो भवतीति न "दिवः कर्म च" (पा० सू० १।४।४३) "अधिशीङ्स्थासां कर्म" (पा० सू० १।४।४६) "कर्तुरीप्सिततमं कर्म" (पा० सू० १।४।४९) इत्यादिसूत्रविहितकर्मसंज्ञार्थकादिपदोत्तरद्वितीयादिभ्यो वैरूप्येण बोधोदय इति । तथा चेह षष्ठीवत्सम्बन्धमात्रं द्वितीयार्थ इति दीक्षितोक्तिर्द्वितीयादिभ्या वैरूप्येणापि बोधोदयमापादयमानाऽसङ्गतेति मत्वा स्वमतेन सूत्रावश्यकतां दर्शयति-अत्ररुचिबीजमित्यादिना ।

दीक्षितानां त्वयमाशयः-द्वितीयादिविभक्तिभ्यां वैरूप्येण बोधो भवत्येव । उद्देश्यतावच्छेदकीभूतफलाश्रयत्वादिव्यतिरिक्ता कर्मत्वशक्तिर्नास्त्येव मानान्तराभावात् । फलाश्रयत्वात्कर्मत्वमित्यादौ तु कर्मत्वादिपदस्य तत्तत्संज्ञापरत्वेन पुनरुक्त्यभाव इति । यदपि सम्बन्धार्थकत्वे दूषणमुच्यते, किञ्च "कर्तुः" (पा० सू० १।४।४९) इत्यपि षष्ठ्यपवाद एव तदभावे तद्विषयेऽपि षष्ठ्या एव प्राप्तेः । अतस्तदपवादत्वमात्रेण न सम्बन्धत्वेन बोधकतोचितेति तदपि न । "कर्तुः" (पा० सू० १।४।४९) इत्यादि सूत्रसत्वे कर्मत्वादिना विवक्षायां शेषत्वाभावेन षष्ठ्यप्राप्त्या तत्र सम्बन्धार्थकत्वासम्भवेऽपि, "अकथितम्" (पा० सू० १।४।५१) इति सूत्रे सत्यपि अत्र षष्ठीप्राप्तिसत्वेनापवादत्वस्य स्पष्टतया सम्बन्धार्थकत्वकथनस्योचितत्वात् ।

अत्रारुचिबीजं तु—यदा पयोनिष्ठविभागानुकूलव्यापार एव धात्वर्थस्तदा ऽपादानत्वाविवक्षायामन्येनासिद्धेः, कर्मत्वार्थमिदमावश्यकमेवमन्येष्वपि । किं च "कर्तुः" (पा० सू० १।४।४९) इत्यस्यापि षष्ठ्यपवाद एव । तदभावे तद्विषयेऽपि षष्ठ्या एव प्राप्तेरतः षष्ठ्यपवादत्वमात्रेण न सम्बन्धत्वेन बोधकतौचिता । तस्मादत्रापि क्रियाजनकतासमानाधिकरणकर्मत्वशक्तिमत्त्वेनैव बोध (१)इत्येवोचितम् ।

व्यापारद्वयार्थत्वे "कर्तुरीप्सिततमम्" (पा० सू० १।४।४९) इत्यनेनापि द्विकर्मकत्वमस्त्येव यथाप्रयोगं बहूनां धातूनाम् । तत्र ये व्यापारद्वयार्थत्वेन द्विकर्मकास्तेषां प्रधानकर्मणि (२)लादयः । "प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम्" ॥ इत्युक्तेः ।

अथ प्राचामित्यनेन प्रतिपादने अपादानत्वविवक्षायां "गोः पयो दोग्धि" इत्येव भवतीत्याशयेनाह—अपादानत्वाविवक्षायामिति । अन्येन—शास्त्रान्तरेण । असिद्धेरिति । कर्मसंज्ञाया इति शेषः । एकव्यापारार्थकत्वं यदा पचादिधातूनाम्, तदा तत्कारकस्य कर्मसंज्ञार्थम् "अकथितञ्च" इति सूत्रम् । यदुक्तम्प्राक् षष्ठीबाधनार्थमिदं सूत्रमित्येतत्साध्यविभक्तेः सम्बन्धार्थकत्वमिति तद्दूषयति—किञ्चेति । क्रियाजनकतासमानाधिकरणेति । एतेन कारकत्वमपि शक्तिविशेष एव तेनैव रूपेण शाब्दबोधविषयता संज्ञिन इति ध्वनितम् । अपादानसम्प्रदानाधिकरणानामपादानत्वादिना ऽविवक्षायामनेन कर्मसंज्ञायाङ्कर्मत्वशक्तिमत्त्वेनैव शाब्दबोधविषयतेति बोध्यम् । मूलङ्खण्डयितुमुपक्रमते—व्यापारद्वयेति । अपिः—"तथायुक्तम्" इति सूत्रसमुच्चायकः । यथाप्रयोगमिति—अनेनातिप्रसङ्गो वारितः । बहूनामिति । मूलपरिगणितभिन्नानामपि ग्रहणमित्यनेनोक्तम् । उक्तरीत्या धातूनान्द्विकर्मकत्वे बोधिते लकाराद्युत्पत्तिविषये व्यवस्थामाह—तत्रेत्यादिना । ये-दुहादयः पच्यादयश्च । इत्युक्तेरिति ।

प्र० (१) फलाश्रयत्वादतिरिक्ता कर्मत्वशक्तिरित्यभिप्रेत्येदम् । तद्बीजं तु प्रागुल्लिखितमेव ।

प्र० (२) प्रधानकर्मणि लादय इति ।

प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणा । अप्रधाने दुहादीनां ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः ॥ १ ॥

इति भाष्यप्रामाण्यादित्यर्थः ।

ननु 'अप्रधाने दुहादीनाम्' इति स्पष्टमुक्तेर्व्यापारद्वयार्थत्वकल्पे दुहादीनां प्रधानकर्मणि लादय इति कथं सङ्गच्छतामिति चेत्, उच्यते—"अकथितं च" (पा०सू०१।४।५१) सूत्रसत्त्वं मनसिकृत्य तद्भाष्यस्य प्रवृत्तेः । तथाहि—दुहादीनां पयोनिष्ठविभागानुकूलव्यापारादिरूपैकव्यापारार्थकत्वकल्पनमेव तत्सूत्रारम्भात्; दुहादिकर्मीभूतगवादीनां कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे कर्तृनिष्ठप्रधानधात्वर्थव्यापारमात्रविशेषणफलाश्रयत्वरूपप्रधानकर्मत्वाभावात्, तत्र लादिसिद्ध्यर्थम् "अप्रधाने दुहादीनाम्" इत्यस्यावश्यकता ।

यदा तु पयआदिनिष्ठविभागानुकूलगवादिनिष्ठव्यापारानुकूलव्यापारादिर्दुहादेरर्थस्तदा गवादीनां "कर्तुरीप्सित" (पा० सू० १।४।४९) इत्यनेनैव कर्मसंज्ञाविधानात्तस्य चोक्तप्राधान्यविशिष्टत्वात् 'प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम्' इत्यस्य विषयत्वमबाधितमेव ॥

न च भाष्ये उक्तकारिकामुपन्यस्योत्तरार्धोपात्ता दुहादिण्यन्तबुध्याद्यर्थातिरिक्ता द्विकर्मकाः के इति प्रश्ने ।

नीवह्योर्हरतेश्चापि गत्यर्थानां तथैव च । द्विकर्मकेषु ग्रहणं द्रष्टव्यमिति निश्चयः ॥ १ ॥

इति परिगणितरूपेणोत्तरदानात्कथं तदतिरिक्तानां दुहादीनां द्विकर्मपदेन ग्रहणमिति वाच्यम् । परिगणितरूपेणोत्तरोक्तितुल्यत्वेऽपि न्यादिग्रहणस्य त्वया कृष्युपलक्षणार्थत्वाङ्गीकारवत् मयान्यादिग्र-

प्रधानकर्मत्वं च कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे कर्तृनिष्ठप्रधानधात्वर्थव्यापारमात्रविशेषणफलाश्रयत्वम्। ण्यन्तविषये ईदृशप्राधान्यस्यैव ग्राह्यत्वम्। 'गर्गाः शतं दण्ड्यताम्' इत्यादौ गर्गाणामेव तत्त्वमिति तत्रैव कर्मणि लादयः। उद्देश्यःवरूपमर्थप्राधान्यं तु शतस्येत्यनुद्देश्यत्वेनाप्रधानगर्गानुरोधान्न शतावृत्तिरिति न वृद्धिसूत्रस्थभाष्यविरोधः।

एकव्यापारार्थकदुहादियोगे त्वप्रधानकर्मणि। अप्रधानत्वं चात्रोक्तप्रधानकर्मभिन्नत्वम्। तच्च तत्रार्थे गवादीनामेव फलाश्रयत्वाभावात्। एवं च भाष्यानुक्तानां

इति भाष्यकारोक्तेरित्यर्थः। इष्टव्यवस्थासिद्धये प्रधानकर्मत्वन्दर्शयति—प्रधानेति। कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहृतधातुजन्यशाब्दबोधे यः प्रधानभूतो व्यापारस्तस्मिन्साक्षाद्विशेषणं यत्फलन्तदाश्रयत्वम्प्रधानकर्मत्वम्। व्यापारेति कर्तृनिष्ठेतिच स्वरूपकीर्तनम्। मात्रपदेन परम्परया विशेषणत्वव्यवच्छेदः। 'गर्गाः शतन्दण्डयन्ताम् इति भाष्यीयप्रयोगे यद्यपि न कर्तृप्रत्ययः, तथापि गर्गरूपकर्मणि लकारोत्पत्तिव्यवस्थामाह—गर्गा इति। गर्गाणामेवेति। कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे 'गर्गान् शतन्दण्डयति' इत्यत्र स्वसम्प्रदानकदानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारो दण्डयतेरर्थः। तत्र प्रधानभूतो व्यापारो द्वितीयस्तन्निष्ठविशेष्यतानिरूपिता साक्षात्प्रकारता प्रथमव्यापारस्येति तदाश्रयगर्गाणाम्प्रधानकर्मत्वम्। नन्वेवं "वृद्धिरादैच्" इति सूत्रभाष्ये—अप्रधानकर्म गर्गाणाम्बहुत्वेऽपि न प्रधानस्य शतस्यावृत्तिरिति प्रतिपादितन्तद्विरोध इत्यत आह-उद्देश्यत्वेति।

दुहादीनामेकव्यापारार्थकत्वे "अकथितञ्च" इति सूत्रेण तद्योगे गवादिनामिति प्रागभिहितन्तदापि गवादिकर्मणि लकारादिव्यवस्थामाह—एकव्यापारेति। तदाहि विभागानुकूलव्यापार एव दुहधात्वर्थः विभागरूपफलम्प्रधानव्यापारविशेषणन्तदाश्रयत्वात्पयसः प्रधानकर्मत्वन्तद्भिन्नत्वङ्गवादीनामिति तेषामप्रधानकर्मत्वम्। एवञ्चेति। उक्तरीत्येष्टव्यवस्थासिद्धौ च। भाष्यानुक्तानाम्। अपचादीनाम्। भाष्योक्तास्तु दुहादय एकव्यापारार्थकत्वेऽपि तेषामप्रधानकर्म यस्य "अकथितञ्च" इति सूत्रेण कर्मसंज्ञा तदेव एषान्तद्धात्वर्थप्रधानीभूतो यस्तादृशव्यापारस्तद्विशेषणं फलाश्रयभिन्नत्वमस्त्येव। इत्थंहि तत्रत्यं भाष्यम्—"केनाकथितम्, अपादानादिभिर्विशेषकथाभिरियं करणे तृतीया भूतकाले ऽत्राविवक्षितः, तेन सर्वथा यत्रापादानादीनामप्रसक्तिस्तेषामप्यसङ्कीर्तितत्वादकथितत्वव्यवहारः, किमुदाहरणम्? दुहियाचिरुधिप्रच्छिभिक्षिचिञामुपयोगनिमित्तमपूर्वविधौ ब्रुविशासिगुणेन च यत्सचते तदकीर्तितमाचरितङ्कविना उपयोगनिमित्तमिति, उपयुज्यते इत्युपयोगः पयः फलादि तस्य निमित्तङ्गवादि पय, आदीनामुपयोगपदव्यवहार्यत्वप्रदर्शनेन तेषामीप्सिततमत्वन्दर्शितम्। गवादीनाञ्च तन्निमित्तत्वेन धात्वर्थव्यापारात्प्राक् पय आदि कर्मयुक्तत्वन्निदर्शितम्। गवादीनान्तथायुक्तत्वाभावात् "अकथितञ्च" इत्यनेनाऽपि कर्मसंज्ञा न भवति, अपूर्वविधावित्यत्र पूर्वत्वमुपलक्षणन्तेन परविधावपीयं सञ्ज्ञा न भवति। ब्रुविशासिगुणेनेति ब्रुविशास्योर्गुणः साधनम्प्रधानकर्म धर्मादिकन्तेन यत्सचते सम्बध्यते इत्यर्थः। क्रियायाः साध्यत्वात्प्राधान्यङ्कारकाणान्तु तदर्थत्वाद्गुणत्वम्। एवम्परिगणनेन नटस्य शृणोतीत्यादावतिप्रसङ्गवारकेण "अकथितञ्च" इति सूत्रोदाहरणत्वमेषान्धातूनामिति प्रदर्श्य, दुहि-गां दोग्धि पयः, "नैतदस्ति कथितात्रापादानसञ्ज्ञा गोः पय आदत्ते" इत्यर्थावगमादपादानत्वङ्गवादीनाम् अनेन यदा गवादीनामपादानत्वविवक्षा तदा न भवति। यदा तु न तथा धातोर्व्यापा-

हृणस्य सकलव्यापारद्वयार्थकधातूपलक्षणार्थत्वाङ्गीकारेण।

यश्चोभयोः समो दोषः परिहारोऽपि तादृशः। नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे॥

इति न्यायेन तादृशपर्यनुयोगस्यायोग्यत्वात्॥

तम् । अपादानत्वमात्रविवक्षायां तु पञ्चम्येव । गाः क्षीरविशेषणत्वे तु षष्ठी । तेन 'गोः पयो दोग्धि' इत्यपि प्रयोगः साधुरेव । एवमग्रेऽप्यूह्यम्(१) । यत्तु प्राचोक्तम्—

परिगणने(२) पाठोऽप्युक्तः । अर्थनिबन्धनेयं सञ्ज्ञेति (३)चायुक्तम् । एवं द्व्यर्थत्वेन द्विकर्मकत्वातिप्रसङ्गस्त्वनभिधानेन वारणीय इति दिक् ।

अपादानत्वमात्रेति । विभागानुकूलव्यापारमात्रार्थकत्वविवक्षायामिति भावः ।

रद्वयार्थकता च तदा "कर्तुः" इत्येव कर्मत्वमिति प्रदर्शितम् । याचि—"इदन्तर्हि पौरवाद्गां याचते, नैतदस्ति कथितात्र पूर्वापादानसञ्ज्ञा पौरवाद्गामिच्छत्" इत्यर्थस्य प्रतीतेः । एतेनास्याप्यनुदाहरणत्वन्दर्शयित्वा तत उक्तं "न याचनादेवापायो भवति याचितोऽसौ यदि ददाति तदापायेन युज्यते" । एतेन सर्वथा ऽविवक्षायामनेनासङ्कीर्तितपौरवस्य कर्मत्वम् । रुधि—"अन्ववरुणद्धि गां व्रजन् नैतदस्ति कथितात्र पूर्वा ऽधिकरणसञ्ज्ञा गां व्रजे स्थापयतीति सम्प्रत्ययात् । एतेन यदा गौर्व्रजं प्रविशति गवा व्रजम्प्रवेशयतीत्यर्थविवक्षा तदा व्यापारद्वयार्थकत्वेन पूर्वसूत्रस्य प्रवृत्तिरित्यर्थादुक्तम्भवति । प्रच्छि—'माणवकम्पन्थानम्पृच्छति' "नैतदस्ति कथितात्र पूर्वापादानसंज्ञा माणवकान्मार्गोपदेशं जिघृक्षत इत्यर्थविवक्षा दर्शिता तदाऽनुदाहरणत्वम्, यदा तु प्रश्नमात्रमनङ्गीकृतापायन्धात्वर्थस्तदभिप्रायेण न प्रश्नादेवापायो भवति पृष्टोऽसौ यद्याचष्टे तदा ऽपायेन युज्यते" इत्युक्तमनेन सर्वथाऽविवक्षायामुदाहरणत्वम्पृच्छेर्दर्शितम् । भिक्षि—"पौरवं गां भिक्षते, नैतदस्ति कथितात्र पूर्वाऽपादानसंज्ञा न भिक्षणादेवापायो भवति भिक्षितोऽसौ यदि ददाति तदा ऽपायेन युज्यते" अनेन भिक्षधातुविषये याचिधातुवदुदाहरणमनुदाहरणत्वञ्च कल्पनीयमिति कथितम् । चिञ्—'वृक्षमवचिनोति' फलानि वृक्षस्यापादानत्वाविवक्षायामनेन कर्मत्वम् । नैतदस्ति कथितात्र पूर्वा ऽपादानसञ्ज्ञा वृक्षात्फलान्यादत्ते इत्यर्थावगमात् । एतेनात्रापादानत्वाविवक्षैव नास्तीति निदर्शितम् । ब्रुवि शासि—"पुत्रन्धर्मम्ब्रूत पुत्रन्धर्ममनुशास्ति पुत्रो धर्मम्प्रतिपद्यते" पुत्रन्धर्मम्प्रतिपादयतीत्यर्थः । अनेन सम्प्रदानत्वाविवक्षायामुदाहरणत्वमित्युक्तम् । नैतदस्ति कथितात्र पूर्वा सम्प्रदानसंज्ञा वचनानुशासनकर्मणा धर्मेण पुत्रस्याभिप्रेयमाणत्वात्सम्प्रदानत्वम् । तस्याविवक्षाचात्र नास्तीति प्रदर्शितम् । तस्मात् त्रीण्येवोदाहरणानि पौरवं गां याचते माणवकम्पन्थानम्पृच्छति पौरवं गां भिक्षत इति । इति चायुक्तमिति भाष्योक्तपरिगणनपरवाक्ये याच्धातुसमानार्थकभिक्षेरुपादानादिति शेषः । एवन्द्व्यर्थत्वेन-दुहादिवद्द्व्यर्थत्वेन । अतिप्रसङ्ग इति । गमादिधातूनां संयोगानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारार्थकतामाश्रित्य भृत्यङ्ग्रामङ्गच्छतीत्यादिप्रयोगापत्तिरूपो ऽतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । विस्तरस्त्वन्यत्र द्रष्टव्य इत्याशयेनाह—दिगिति ।

प्र० (१) एवमग्रेऽप्यूह्यमिति । अत्रायमूहः—"अकथित" (पा० सू० १।४।५१) सूत्रेऽकथितशब्दोऽसङ्कीर्तितपर्यायो नाप्रधानपर्यायः । एवं च पूर्वविधिविषयप्रसक्तिपूर्वकं तदविवक्षायां सर्वथा पूर्वविधेरप्रसक्तौ चैतत्प्रवृत्तिरिति सर्वसम्मतम् । तत्राद्योदाहरणं 'गां दोग्धि पयः' इत्यादि । द्वितीयोदाहरणम्—'याचिपृच्छिभिक्षियोगे बलिं याचते वसुधामित्यादि' ॥ तत्र प्रथमस्योदाहरणेषु गोर्दोग्धि पयो, गां पयो दोग्धीत्यादि प्रयोगद्वैविध्यसम्भवेऽपि द्वितीयप्रकारोदाहरणेषु बलिं याचते वसुधामित्यादिषु न तादृशप्रयोगद्वैविध्यमिति । अत एवात्र कैयटेनोक्तम्—"असङ्कीर्तितपर्यायाकथितग्रहणे गां दोग्धि गोर्दोग्धि इति च । याचिपृच्छिभिक्षियोगे कर्मसंज्ञैवेत्येषा व्यवस्थेति" ।

प्र० (२) परिगणने इति । "आख्यातोपयोगे" (पा० सू० १।४।२९) इति सूत्रोक्ते 'दुहियाचिरुधिप्रच्छिभिक्षिचिञाम्' इति परिगणने इत्यर्थः ।

प्र० (३) अर्थनिबन्धनेयं संज्ञेति चायुक्तमिति । अत एव "आख्यातोपयोगे" (पा० सू०

दुह्याच्यर्थरुधिप्रच्छिचिब्रूशासुजिकर्मयुक् ।
नीहृकृष्मन्थवहदण्डग्रहमुष्पचकर्मभाक् ॥ इति ।

अत्रेदं वक्तव्यम्–ग्रहेः पाठो निर्मूलः।'जग्राह द्युतरुं शक्रम्' इत्युदाहरणोः क्षीरेति । न च क्रियान्वयेऽपि शेषत्वविवक्षायां सेति वाच्यम् । षष्ठ्यन्तार्थकस्य स्वान्वययोग्यार्थकनामसमभिव्याहारे तत्रैवान्वयव्युत्पत्तेः । अत एव 'तण्डुलानामोदनं पचति' इत्यादौ 'द्व्यर्थश्चैव पचिर्विकारयोगे षष्ठी तण्डुलविकारमोदनं पाकेन निर्वर्तयति' इत्युक्तं भाष्ये, न तु पाकान्वये षष्ठीत्युक्तमिति दिक् । निर्मूल इति । अपादानत्वाद्यविवक्षायां तत्सम्बन्धिनः कर्मत्वे मूलं नास्तीति भावः । द्विकर्मत्वं तु यदीष्टं तर्हि व्यापारद्वयार्थतया बोध्यम् । उदाहरणमप्ययुक्तमिति । 'शक्रात् द्युतरुञ्जग्राह' इत्येव प्रतीतेः । पराक्रमातिशयद्योतनाय जहार द्युतरुमित्यस्यैव वोचितत्वा-

ननु क्रियायामन्वयेऽपि कदाचित्षष्ठीसम्भवात्क्षीरविशेषणत्वमात्रेण षष्ठीप्रतिपादनमयुक्तमित्याशयेनाशङ्काङ् कृत्वा तन्निराचष्टे–नचेति । षष्ठ्यन्तार्थस्येति । शेषेत्यादिः । 'स्वान्वययोग्यानामसमभिव्याहार' इति कथनेन यत्र तत्समभिव्याहाराभावः क्रियायामन्वयविवक्षा च तत्र षष्ठी भवत्येव, मातुः स्मरति नटस्य शृणोतीत्यादौ यथा । इति व्युत्पत्तेरिति । एतेन पयःपदसमभिव्याहारे धात्वर्थानन्वय इति दर्शितम् । अत एवेति । उक्तव्युत्पत्तिसत्त्वादेव । आदिना–तण्डुलानोदनम्पचतीत्यस्य सङ्ग्रहः । अत्र निर्वर्तनं विक्लेदनं च पचेरर्थः । तण्डुलान् विक्लेदयन्नोदनन्निर्वर्तयतीति वाक्यार्थः । इत्युक्तम्भाष्य इति । "कर्तुरीप्सिततमम्" इति सूत्रभाष्ये उक्तमित्यर्थः । तत्र हि–"अथेह कथम्भवितव्यम्, तण्डुलानोदनम्पचतीति आहोस्वित्तण्डुलानामोदनम्पचतीति उभयथा भवितव्यम्, कथम् इह तण्डुलानोदनम्पचतीति, द्व्यर्थः पचिः तण्डुलान्पचन्नोदनन्निर्वर्तयतीति, इहेदानीन्तण्डुलानामोदनम्पचतीति द्व्यर्थश्चैव पचिः विकारयोगे षष्ठी तण्डुलविकारमोदनन्निर्वर्तयति" इत्युक्तम् । यद्यपि फलव्यापारावादाय सर्वेषामेव धातूनान्द्व्यर्थत्वमितीह द्व्यर्थत्वाभिधानमनुपयुक्तमिति शङ्का भवति, तथापि विक्लेदनविशिष्टन्निर्वर्तनम्पचेरर्थ इत्यर्थाभिप्रायेण द्व्यर्थत्वाभिधानम् । विक्लेदनवैशिष्ट्यञ्च क्वचित्सामानाधिकरण्येन यथा आद्ये, तत्र–विक्लित्तिरूपफलाश्रयत्वात्तण्डुलानां निर्वृत्तिरूपफलाश्रयत्वात्तु ओदनस्य कर्मता, द्वितीयप्रयोगे तु करणत्वेन विक्लित्तिविशिष्टन्निर्वर्तनम्पचेरर्थः । तत्र तण्डुलानान्धात्वर्थप्रधानव्यापारविशेषणफलाश्रयत्वाभावान्न कर्मत्वङ्किन्तु विकारयोगविवक्षया शेषे षष्ठीति बोध्यम् । विक्लित्तेश्च सम्बन्ध्याकाङ्क्षायां सन्निधानात्तण्डुलसम्बन्धिनी सेति विज्ञायते । अत्र भाष्ये–यथा मातुः स्मरतीत्यत्र कर्मणः शेषत्वविवक्षया षष्ठी भवति, तथैव तण्डुलपदादपि सा सिद्धैवेति विशिष्य विकारयोगे षष्ठीत्यभिधानेन षष्ठ्यन्तार्थस्य स्वान्वययोग्यानामसमभिव्याहारे तत्रैवान्वय इत्युत्सर्गतो व्युत्पत्तिः सूचिता । मूलन्नास्तीति । भाष्यानुक्तत्वादिति हेतुः पूरणीयः । अत एवाह–द्विकर्मकत्वमिति । ननूक्तरीत्या द्विकर्मकत्वे साधितमेवेति कथम्प्रक्रियाकृदुक्तोदाहरणस्यायुक्तत्वाभिधानमित्याकाङ्क्षायामाह–शक्रादिति । एतेन तादृशप्रयोगाभाव एवेति ध्वनितम् । इतरेषान्द्विकर्मकत्वञ्च

१।४।२९) इति सूत्रस्थे पूर्वोक्तपरिगणनपरभाष्ये याचेः पृथग् भिक्षिग्रहणं संगच्छते । अन्यथा परस्वत्वनिवृत्तिस्वस्वत्वोत्पत्त्युभयानुकूलव्यापारार्थकस्य (इदमवश्यं करोमीति प्रतिज्ञावाक्यप्रयोगजनकज्ञानविशेषरूप) स्वीकारानुकूलव्यापारार्थस्य चेत्युभयस्य याचेस्तत्र ग्रहणेन प्रथमार्थकयाचिग्रहणेन च गतार्थत्वाद्भिक्षिग्रहणवैयर्थ्यापत्तिः स्यात् ।

णमप्ययुक्तम्। इतरेषां तु द्विकर्मकत्वं यद्यपि प्रामाणिकम्; तथाऽपि संदर्भाशुद्धिः । तथाहि—दुह्यादीन् न्यादींश्च द्वैराश्येनेह पठित्वा भावकर्मप्रक्रियाशेषे लकृत्यक्तखलर्थाः किं द्विकर्मकेभ्यो मुख्ये कर्मणि स्युर्गौणे वेत्याकाङ्क्षायां स्वयमेव पठितम्।

न्यादयो ण्यन्तनिष्कर्मगत्यर्था मुख्यकर्मणि।
प्रत्ययं यान्ति दुह्यादिर्गौणेऽन्ये तु यथारुचि॥ इति।

एवं च दण्डिमन्थिभ्यामपि मुख्ये स्यात्। तथा च 'गर्गाः शतं दण्डयन्ताम्' इति भाष्यं विरुद्धयेत। शतं ह्यत्र प्रधानं न गर्गाः; अर्थिनश्च राजानो हिरण्येन भवन्तीति वाक्यशेषात्। दण्डिश्चेह ग्रहणार्थो न तु निग्रहार्थः। अत एव ह्यत्र समुदाये वाक्यसमाप्तिः। गुणानुरोधेन प्रधानावृत्तेरसम्भवात्। तथा मन्थेरपि प्रधाने स्यात्। इष्यते तु गौणे। तथा च भारविः—

'येनापविद्धसलिलस्फुटनागसद्मा देवासुरैरमृतमम्बुनिधिर्ममन्थे'

इति। अत्रामृतं मुख्यम्। उद्देश्यत्वात्। अम्बुविधिस्तु गौणः।

यदपि व्याख्यातार आहुः-द्विकर्मकेषु पचेरप्रामाणिकः पाठ इति। तद्भ्रमसात्। तथा हि "कर्मवत्कर्मणा" (पा० सू० ३।१।८७) इति सूत्रे 'दुहिपच्योर्बहुलं सकर्मकयोः' इति वार्तिके तद्भाष्ये च पचेर्द्विकर्मकता लभ्यते, कैयटहरदत्ताभ्यां तत्रैव स्फुटीकृता, माधवोऽप्याह—जयतेः

चेति भावः। द्विकर्मकत्वमिति। "अकथित" सूत्रविषयतयेत्यर्थः। कैयटमाधवादिसंमतत्वादिति भावः। अतस्तद्रीत्यैव दूषणमाह-एवं चेत्यादिना। प्रधानमिति। उद्देश्यत्वादिति भावः। तस्योद्देश्यत्वे मानमाह—अर्थिनश्चेति। न तु निग्रहार्थ इति। शरीरदण्डाद्यर्थ इत्यर्थः। तस्मादेव वाक्यशेषादिति भावः। एतत्सर्वं माधवादिरीत्या लाद्युत्पत्तिनियामकम्। यदि प्रागुक्तं प्रधानकर्मत्वं तदेदं सर्वमसंगतमित्युक्तदिशोह्यम्।

द्विकर्मकेष्विति। अकथितसूत्रविषयेष्वित्यर्थः। पचेरप्रामाणिकत्वदूषणं कैयटाद्यनुरोधेनेति ध्वनयन्नाह—कैयटेति। अत्रारुचिबीजं तु पचेर्व्यापारद्वयार्थत्वे "कर्तुरी-

---

प्सितव्यापारद्वयार्थत्वेनाभिहितमित्याशयेनाह-अकथितेति। ननु भाष्यानुक्तत्वेनेतरेषान्द्विकर्मकत्वस्य प्रामाणिकत्वाभिधानमयुक्तमत आह-कैयटेति। तद्रीत्यैवेति।। कैयटाद्युक्तरीत्येत्यर्थः। ननु ग्रहणार्थत्वेऽपि निग्रहार्थत्वं सिद्धमेवेत्यत आह-शरीरेति। तस्मादेवेति। अर्थिनश्चेत्येतस्मादित्यर्थः। एवञ्च मूले—अर्थिनश्चेत्यादिवाक्यशेषादित्यन्तं देहलीदीपकन्यायेनोभयत्रान्वेति। मूलादि खण्डयितुमुपक्रमते-एतत्सर्वमिति। सर्वम्-मूलम्परममूलं श्लोकस्य पठनम्प्राचीनखण्डनम्प्रागुक्तं वक्ष्यमाणञ्च सर्वम्। प्रागुक्तमिति। कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे प्रधानीभूतधात्वर्थव्यापारविशेषणेत्यादिना प्रागुक्तमित्यर्थः।

ननु "कर्तुरीप्सिततमम्" इतिसूत्रस्थप्रागुक्तभाष्यसम्मतमेव पचेर्द्विकर्मत्वमिति कथमप्रामाणिकत्वाभिधानमत आह-अकथितसूत्रेति। अत्रेति। कैयटेत्यादिकथने। व्यापारद्वयार्थत्वे। फल-

कर्षतेमन्थेर्मुषेर्दण्डयतेः पचेरित्यादि । उदाजहार च—'तण्डुलानोदनं पचति' इति ।

यत्तु "अकथितञ्च" (पा० सू० १।४।५७) इति सूत्रे हरदत्तेनोक्तम्—अकथितशब्दो यद्यप्रधानार्थो गृह्येत तदा 'पाणिना कांस्यपात्र्यां दोग्धि पय' इत्यत्र पाणिकांस्यपात्र्योरपि स्यात्। करणाधिकरणयोस्तु पचत्यादिरवकाशः । न हि तत्रास्य प्रसङ्गो दुहादिपरिगणनादिति । तन्मतान्तराभिप्रायेण । अन्यथा उदाहृतस्वपरग्रन्थविरोधादित्यास्तां तावत् ।

शतं जयतीति । 'जि अभिभवे, ।

यत्तु 'जि जय, इति व्याख्यातम्, तन्न । तस्याकर्मकत्वात् । यद्यपि जयत्यादयो भाष्ये न पठितास्तथाऽपि चकारेण सङ्गृह्यन्त इति कैयटः ॥

अर्थनिबन्धनेति । न तु स्वरूपाश्रया । 'अहमपीदमचोद्यं चोद्य' इति तद्राजसूत्रभाष्ये पृच्छिपर्यायस्य चुदेरपि द्विकर्मकत्वदर्शनादिति भावः । तथा च भट्टिः—

स्थास्नुं रणे स्मेरमुखो जगाद मारीचमुच्चैर्वचनं महार्थम् ।

कालिदासोऽपि—

शिलोच्चयोऽपि क्षितिपालमुच्चैः प्रीत्या तमेवार्थमभाषतेव ।

भारविश्च—

"उदारचेता गिरमित्युदारां द्वैपायनेनाभिदधे नरेन्द्रः" इति ।

प्सितमम्" (पा० सू० १।४।४९) इति कर्मणो वृक्षस्यैकव्यापारपरित्यागेन कर्तृत्वविवक्षयाऽपि भाष्यस्य सूपपादत्वेनैतत्सूत्रविषयत्वे न मानमिति ।

तन्मतान्तरेति । पूर्वोपपादितभाष्यसंमतमतान्तरेत्यर्थः । भाष्यानुक्तानां ग्रहणमप्रमाणमित्यनेन सूचयति । उदाहृतस्वपरग्रन्थाश्च यथाश्रुतकैयटानुसारेणेति च ध्वनितमित्यन्यत्र विस्तरः । कैयट इति । अत्रारुचिबीजमुक्तम् ।

इति भाव इति । अर्थनिबन्धनेयं सञ्ज्ञेति वदतां कैयटादीनामित्यादिः । द्विकर्मक-

---

पाकानुकूलव्यापारार्थत्वे इत्यर्थः । तदाहि 'उदुम्बरफलम्पच्यति' इति प्रयोगः । एकव्यापारेति । फलपाकानुकूलव्यापार एव पचेरर्थः । तथाह्युदुम्बरः फलम्पच्यत इति प्रयोगः । कालनिष्ठस्य द्वितीयस्य व्यापारस्याधुना परित्यागः । भाष्यस्य—"दुहिपच्योर्बहुलं सकर्मकयोः" इति भाष्यस्य । एतच्च भाष्यं "कर्मवत्" इति प्राप्तकर्मवद्भावस्य "सकर्मकाणामप्रतिषेध" इत्यनेन प्रतिषेधे प्राप्ते कर्मवद्भावविधायकम् । एतत्सूत्रेति । "अकथितञ्च" इति सूत्रेत्यर्थः ।

यदुक्तम्मूले मातान्तरेति तदयुक्तम्प्रागुक्तं यद्भाष्यसम्मतमतान्तरीत्या तस्य युक्तत्वमेवेत्याशयेनाह–पूर्वोपपादितेति । एवञ्च हरदत्तोक्तमसङ्गतमिति भावः । ध्वनितमिति । मतान्तरेत्यभिधानेन ध्वनितमित्यर्थः । उक्तमिति । "अकथितञ्च" इति सूत्रविषयत्वं यदि जयत्यादीनाम्भाष्यकाराभिमतन्तदा चकारेण तेषां सङ्ग्रह उचितस्तत्रैव तु न मानमित्युक्तप्रायमित्यर्थः ।

ननु यदि प्रकृतसूत्रस्यार्थनिबन्धनार्थत्वाभावेनाप्राप्तिस्तदा द्विकर्मकत्वङ्कथमनुक्तानामित्याकाङ्क्षायामाह–द्विकर्मकत्वन्त्विति । यथा-प्रयोगव्यापारद्वयार्थकत्वं कल्पनीयमिति भावः। कुरुपञ्चालादेरेव दे-

एवं च नाथत्यादयो बहवो द्विकर्मका बोध्याः। **देश इति।** कुरुपञ्चालादिरेव गृह्यते। तेन "अधिशीङ्स्थासाम्" इत्यादेर्न वैयर्थ्यम्। **गोदोह इति।** न चेह कालत्वात्सिद्धिः। लोके कालत्वेन प्रसिद्धस्य मासादेरेव ग्रहणात्। तेन घटमास्ते इत्यादि न भवति। यत्तु प्राचोक्तम्—"अकर्मकधातुभिर्योगे देशकालाध्वभावेभ्यो द्वितीया" इति। केचित्—नदीमास्त इत्यादि। अत्रेदं वक्तव्यम्—कर्मसञ्ज्ञाया अनुक्तत्वात्कर्मणि लादयो न स्युः। आस्यते मास इति यथा। केचिदित्यप्यसङ्गतम्। द्वितीयाया भाष्यसम्मतत्वात्। नदीमित्युदाहरणमप्यसङ्गतम्। ग्रामसमूहकुर्वादिरेव देशो न तु प्रदेशमात्रम्। तेन 'ग्रामं स्वपिति' इत्यत्र न भवति, इत्याकरात्। अध्वेति च न्यूनम्। अध्वानं स्वपितीति प्रसङ्गात्। अत एवाकरे अध्वा गन्तव्यत्वेन विशेषितः। गन्तव्यत्वेन प्रसिद्धो नियतपरिमाणः क्रोशादिरिति व्याख्यातम्।

"गतिबुद्धि" (पा० सू० १।४।५२) ॥ प्रत्यवसानं भक्षणम्। **शब्दकर्मकाणामिति।** शब्दः कर्मकारकं येषां तेषामित्यर्थः। न

त्वं तु व्यापारद्वयार्थत्वेन ःसिद्धमिति तत्त्वम्। कुरुपञ्चालादिरिति। व्याख्यानात्तथैव भाष्योदाहरणाच्चेति भावः। न वैयर्थ्यमिति। शीङादेरपि शयनपूर्वके व्यापने वृत्त्या कर्तुरित्येव कर्मत्वस्याऽऽदियोग इव सिद्धत्वादिति भावः। एवं चैवं कल्पनयोक्तदेशादीनामेव कर्मत्वेनान्येषामनभिधानादिति सूचयति। प्रसिद्धस्येति। क्रियायाः कालोपाधित्वमेव प्रसिद्धमिति भावः। तेनेति। देशादीनां ग्रहणेनेत्यर्थः। यत्तु मासादेरेव ग्रहणेनेत्यर्थ इति, तन्न। जन्यमात्रस्य कालोपाधित्वेऽपि कालत्वाभावात्। यदि तु जन्यमात्रस्य कालत्वमिति मतमस्ति; तदा घटत्वादिना न तस्य कालता, किं तु मास-

शपदेन ग्रहणे किम्मानमत आह—व्याख्यानादिति। "अधिशीङ्स्थासाम्" इत्यादिसूत्रारम्भमूलकाद्व्याख्यानादित्यर्थः। तथैव कुरुपञ्चालादिशब्दानामेव देशवाचकत्वेनोदाहरणात्। मूलमित्यादेरित्यत्रादिपदेन "समानोदरे शयित ओचोदात्त" इति निर्देशस्य सङ्ग्रहः। "अकर्मकधातुभिर्योग" इति वार्तिकमेव स्वातन्त्र्येण न कर्मसञ्ज्ञाविधायकम्, किन्तु स्वार्थकरणकव्यापने धातूनां वृत्तिकल्पनेन सिद्धकर्मत्वानुवादकमित्यस्य वक्ष्यमाणत्वात्तदभिप्रायेणाह—शीङादेरपीति। शयनपूर्वके—शयनादिकरणके। नन्वेवन्तादृशदेशग्रहणेऽपि तस्य सूत्रस्य वैयर्थ्यमेवातस्तत्फलितमेवैतदित्याह—एवञ्चेति। तादृशदेशग्रहणेचेत्यर्थः। एवं कल्पनया—स्वकरणकव्यापने वृत्तिकल्पनया। उक्तदेशादिनाम्—कुरुपञ्चालादीनाम्। एवकारेण वैकुण्ठादीनां व्यवच्छेदः। मूलादुक्तार्थस्य न झटिति प्रतीतिरत आह—सूचयतीति। ननु क्रियापि काल एव प्रसिद्धपरिमाणासूर्यक्रियान्तरपरिच्छेदहेतुत्वात्काल एवेत्युक्तेरत आह—क्रियाया इति। जन्यमात्रस्य कालोपाधिरित्यस्य जन्यमात्रन्तत्तत्पदार्थनिष्ठाधेयतानिरूपिता या कालनिष्ठा कालिकसम्बन्धावच्छिन्नाधिकरणता तदवच्छेदकमित्यर्थः। क्रियाया इव जन्यघटादेरपि मासादिपदव्यवहार्यत्वम् "कालाध्वनोरत्यन्तसंयोग" इति सूत्रोदाहरणसिद्धये स्वीकार्यमेवेत्याशयेनाह—यदित्विति। न कालत्वम्—न कालपदव्यवहार्यत्वम्। ननु स्वप्धातोर्यदा स्वापकरणकव्यापने वृत्ति-

त्यिह "कर्तरि कर्मव्यतिहारे" (पा० सू० १।३।१४) इतिवत् कर्मशब्दः क्रियापरः। कृत्रिमे कार्यसम्प्रत्ययात्, कर्मग्रहणसामर्थ्याच्च । अन्यथा "गतिबुद्धिप्रत्यवसानशब्दार्थाकर्मकाणाम्" इत्येवावदयत् । नियमार्थं चेतत्सूत्रमिति प्राञ्चः। णिजर्थेनाप्यमानस्य यदि भवति, तर्हि गत्याद्यर्थानामेव कर्तुरिति। तेन पाचयति, देवदत्तो यज्ञदत्तेनेत्यत्र प्रयोज्ये प्रकृत्यर्थं प्रति कर्तृत्वस्यैव निरपवादत्वेनावस्थानात् तृतीया सिद्ध्यति । उक्तं च—

गुणक्रियायां स्वातन्त्र्यात् प्रेषणे कर्मताङ्गतः ।
नियमात्कर्मसञ्ज्ञायाः स्वधर्मेणाभिधीयते ॥ इति ।

कर्तुः स्वधर्मेण तृतीययेत्यर्थः। ननु णिजर्थं प्रति कर्मत्वं बाधित्वा प्रकृत्यर्थं प्रति कर्तृत्वं परत्वादेव सिद्धम् । अन्तरङ्गत्वाच्च । स्वकारकविशिष्टा हि क्रिया णिजर्थेन सम्बद्ध्यते । हेतुमति णिज्विधाना-

त्वादिनैवेति भावः। एतच्च नापूर्वं वचनमित्याकरे स्पष्टम् । अध्वानं स्वपीतीति । स्वापमात्रार्थकोऽत्र स्वपितिः ।

कार्यसंप्रत्ययादिति । कार्यसंप्रत्ययस्यौचित्यादित्यर्थः। ननु "कर्त्तरि कर्म" (पा०सू०१।३।१४) इति सूत्रे क्रियाया अपि कृत्रिमकर्मत्वोक्तेरिदमसङ्गतमत आह—कर्मेति। प्राञ्च इति। "हेतुमति च" (पा०सू०३।१।२६) इत्यत्र भाष्यकृत इत्यर्थः। गुणक्रियायाम्—णिच्प्रकृत्यर्थक्रियायाम्। स्वातन्त्र्यादित्यस्य स्वधर्मेणाभिधाने हेतुत्वं, कर्मसञ्ज्ञानियमस्य च। प्रेषणे—ण्यर्थे। तृतीययेति। स्वधर्मेणेत्यस्य स्वकार्येणेत्यर्थः। विशिष्टक्रियायाः सम्बन्धे हेतुमाह—हेतुमतीति। अन्तर-

---

स्तदा 'अध्वानं स्वपीति' इतीष्टमेवेत्यत आह-स्वापमात्रेति। एतेन "अकर्मकधातुभिर्योग" इति मौलवचनस्यापूर्वत्वशङ्कां वारयति-"अकथितञ्च" इतिसूत्रेऽकर्मकप्रकृतिकण्यन्तानां कथन्द्विकर्मकत्वमिति प्रश्ने, "कालभावाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम्" इत्यत्र प्रसिद्धत्वसूचकहिशब्दोपादानेन सर्वत्र स्वार्थकरणकव्यापने कृत्या कालादिकर्मकत्वसम्भवस्य सूचनात्। अकर्मणामित्युपलक्षणम्, सकर्मकाणामप्येवङ्कल्पनया कालादिकर्मकत्वस्य सम्भवात्।

"कृत्रिमाऽकृत्रिमयोः" इति परिभाषया कृत्रिमाधिकरणकं कार्यजातमुक्तमतु तत्र हेतुरुक्त इत्यत्र ग्रन्थस्य हेतुपरत्वमेवेत्याशयेनाह-कार्यसम्प्रत्ययस्येति। एवञ्चौचित्येन हेतुनोक्तार्थः साधनीय इति भावः। कृत्रिमकर्मत्वोक्तेरिति। तच्च गन्तुमिच्छतीत्यप्राप्त्यैव, एवं सर्वत्र सन्दर्शनप्रार्थनाध्यवसायारम्भनिर्वृत्तेः सत्वेन तत्तन्निरूपितकर्मत्वमस्त्येवेति कृत्रिमकर्मत्वोक्तेरित्यर्थः। एवञ्च कृत्रिमाकृत्रिमन्यायेन कर्मकारकस्यैव ग्रहणमिति नियमासिद्धिरित्याह—इदमसङ्गतमिति। प्राञ्च इत्यभिधानम्मूलकारस्य यथारुचिबोधनाय तदा तस्यार्थस्य भाष्यकारसम्मतत्वादेवकथनमसङ्गतमेवेत्यत आह—हेतुमतीति। हरिकारिकायां-'स्वातन्त्र्यात्, इत्यनेन कर्मत्वप्राप्तिहेत्वभिधानङ्कृतमिति भ्रमनिवारणायाह—स्वातन्त्र्यादित्यस्येति। स्वधर्मेणेत्यस्य कर्तृवृत्तिधर्मेण कर्तृत्वेनेत्यर्थे तृतीयया इत्यस्य न लाभ इत्यत आह—स्वकार्येणेत्यर्थ इति। एवञ्च तृतीययेति फलितार्थकथनमिति भावः। मूलेऽन्तरङ्गत्वमुपपादयति—स्वकारकेति। हेतुमति णिज्विधानादित्यनेन यद्युपजीव्यत्वमेवोपपादितमिति ज्ञायते, तदाऽत एवत्यनेन पुनरुपजीव्येत्यभिधाने पौनरुक्त्यमत आह—विशिष्टाया इति। स्वकारकविशिष्टा-

व् । कर्तृप्रयोजकस्य हेतुत्वात् । अत एवोपजीव्याऽपि कर्तृसञ्ज्ञा । एवं च—

परत्वादन्तरङ्गत्वादुपजीव्यतयाऽपि च ।
प्रयोज्यस्यास्तु कर्तृत्वं गत्यादेर्विधितोचिता ॥ इति ।

अस्त्वेवम् । लक्ष्यस्य निर्बाधत्वात् । नियमसूत्रमिदमिति ग्रन्थानां कागतिरिति चेत्, शृणु । णिजर्थस्य शाब्दं प्राधान्यं पुरस्कृत्य प्रधानानुरोधिन्याः कर्मसञ्ज्ञायाः प्राबल्याद् विप्रतिषेध एव नास्ति । अन्तरङ्गोपजीव्यत्वेऽपि प्रधानं प्रति न प्राबल्यं प्रयोजयत इत्याशयेन ग्रन्थानामुक्तिसंभवः । अर्थप्राधान्यपुरस्कारे तु विधायकत्वमेवोचितमिति ध्येयम् । शत्रूनिति । स्वर्गकर्मकं शत्रुनिष्ठं यद्गमनं तदनुकूलो यन्निष्ठो व्यापारः

ङ्गत्वादिति । एवं च परत्वादित्यभ्युच्चयः । अस्य विधित्वमित्ययं पक्षः "आकडार" (पा०सू०१।४।१) सूत्रे भाष्ये ध्वनित इत्यभिमानः । तत्र हि—'परं कार्यमिति पाठे गत्यादीनां ण्यन्तानां कर्मकर्तृसञ्ज्ञमपि प्राप्नोति, आरम्भसामर्थ्यात्कर्मसञ्ज्ञा परकार्यत्वाच्च कर्तृसंज्ञा प्राप्नोति' इत्युक्तम् । तत्रारम्भसामर्थ्यादित्यस्य "गति" (पा० सू०१।४।५२) आदिसूत्रारम्भसामर्थ्यादित्यर्थमन्यते ।

पुरस्कारे त्विति । तुनाऽरुचिः सूचिता । प्रयोजकव्यापारेऽन्यानधीनत्वलक्षणार्थप्राधान्यस्य शाब्दप्राधान्यस्य च सत्त्वेनोद्देश्यत्वलक्षणार्थप्राधान्यस्य प्रयोज्यव्यापारनिष्ठस्य पुरस्कारो न युक्त इति । किं च कर्तृग्रहणं धात्वर्थप्रधानीभूतव्यापाराश्रयरूपस्वतन्त्रोपलक्षणम्, नतु तत्सञ्ज्ञकपरम् । अत उपजीव्यत्वं दुरुपपादम् । "आकडार" (पा०सू०१।४।१) सूत्र(१) स्थस्यारम्भसामर्थ्यादित्यस्यैतन्नियमारम्भसामर्थ्यादि-

---

या णिजर्थेन सम्बन्ध इत्यर्थः । मूले—अत एवेति । अन्योक्तहेतोरेवेत्यर्थः । एवञ्च—अन्तरङ्गत्वसत्त्वे च । "गतिबुद्धि" इतिसूत्रस्य नियमार्थम्भाष्यकाराभिमतमिति विधित्वपक्षस्य निर्मूलस्य कथनमसङ्गतमत आह—अस्येति । अस्य—"गतिबुद्धि" इतिसूत्रस्य । तदेवाह—तत्रहीति । "आकडारात्" इतिसूत्र इत्यर्थः । कर्मेति—प्रथमान्तम् । मन्यत इति । मूलकृदिति शेषः । अरुचिरभिमान इति मन्यत इत्याभ्यां सूचिता साऽनुपदमेव व्यक्तीभविष्यति । मूले—शाब्दम्प्राधान्यम्पुरस्कृत्येति । प्राप्ताया इति शेषः । न प्राबल्यम्प्रयोजत इति । लौकिको दृष्टान्तोऽत्र साधकः, यथा 'अन्तरङ्गामात्यादिकार्यम्प्रधानराजाज्ञया बाध्यत' इति, इह शास्त्रे शब्दस्य प्रधान्यात्तदनुरोधिकर्मत्वस्य राजवत्प्राबल्यमिति ।

ननु यथाशाब्दम्प्राधान्यम्प्रयोजकव्यापारे, तथोद्देश्यत्वलक्षणमार्थप्राधान्यम्प्रयोज्यव्यापार इति द्वयोः समत्वमेवेति ब्रूयादित्याशयेनाह—अन्यानधीनत्वेति । एवञ्च द्विविधम्प्राधान्यन्तत्रास्तीति प्रयोजकव्यापार एव प्रबल इति भावः । परोक्तमुपजीव्यत्वमपि खण्डयति—किञ्चेत्यादिना । भाष्यस्य परोक्तस्य तर्हि कागतिरत आह—आकडारेति । तस्य सूत्रस्य पाठभेदेष्यस्य नियमार्थत्व-

---

प्र० (१) आकडारसूत्रस्थस्येति । तत्र सूत्रे हि 'आकडारादेका संज्ञा' इत्येवं सूत्रमस्तु अथवा प्राक्कडारात्परं कार्यमिति' इति भाष्यम् । अत्र कैयटः—एका संज्ञेत्यस्मिन् पाठे क्वचित्संज्ञासमावेशार्थो यत्नः कर्तव्यः । परं कार्यमिति पाठे तु समावेशः सिध्यति । अत्र हि पाठेऽयमर्थः—प्राक्क-

सः श्रीहरिर्मे गतिरित्यर्थः। नन्विह कथं स्वर्गस्य कर्मत्वं कर्तुरीप्सिततमं हि कर्म, न च शत्रवः कर्त्तारः । तेषां गत्यादिसूत्रेण कर्मत्वादिति

त्यर्थः। किं च परं कार्यमिति पाठे विरोधाभावात्सर्वत्र सञ्ज्ञाद्वयप्राप्तावस्य नियमार्थतैवोचिता। एषां कर्मसञ्ज्ञैवेति नियमस्तु न। 'प्राक् आकडारात्'इति शास्त्रबाधापत्तेः। स्पष्टं चेदं तत्रैव(१) कैयटे। नन्विहेति। "तथायुक्तम्" (पा०सू०१।४।५०)

मेवेत्याह—किञ्चेति। विपरीतनियमशङ्कां वारयति—एषामिति। योगे कर्तुरिति शेषः। तदाहि गत्याद्यर्थानामणौ कर्तुर्णौ यदि भवति, तदा कर्मसंज्ञैवेति नियमाकारः। शास्त्रबाधापत्तेरिति। तादृशनियमेन कर्तृसंज्ञाया व्यावृत्त्या परकार्यस्य विधानाभावादिति भावः। किञ्च भवदुक्तो नियमाकारश्चेत्पाचयत्यादियोगेऽपि कर्मसंज्ञाप्रयोजकव्यापारस्योक्तद्विविधप्राधान्यस्य सत्वात्प्राप्नोति, नचेष्टापत्तिः। "आकडारात्" इति न्यासान्तरेण वैरूप्यापत्तेः। नचाणौ यः कर्ता स एव णौ कर्म भवति, नतु तद्भिन्न इति विपरीतनियमः कस्मान्न भवतीति वाच्यम्। लक्ष्यविसंवादापत्तेः। ण्यन्ते कर्मान्तरस्य भवन्मतेऽभावेन 'ण्यन्ते कर्त्तुश्च कर्मण' इति विशेषाभिधानानुपपत्तेश्च कर्मान्तरसम्भावनाया अभावेन

डारात्संज्ञाद्वयं कार्ये परं भवतीति । संज्ञाप्रकरणाच्च संज्ञैवात्र कार्यशब्देन विवक्षिता। तत्र यस्याः संज्ञायाः परस्याः पूर्वया बाधः प्राप्नोति सा पराऽनेन भाव्यते इति विध्यर्थं सूत्रमिदं भवति, न नियमार्थम्। एतदेव च परसंज्ञाविधानं ज्ञापकम् 'अत्र प्रकरणे संज्ञानां बाध्यबाधकभावोऽस्तीति। तेन परयाऽनवकाशया सावकाशा पूर्वा बाध्यते। द्वयोश्च सावकाशयोर्विप्रतिषेधे परया पूर्वा बाध्यते। विप्रतिषेधाभावे त्वर्थादेव समावेश इतीह वस्तुतत्त्वमिति ।

तत्राद्यकल्पे 'अङ्गसञ्ज्ञया भपदसञ्ज्ञयोरसमावेशः, कर्मधारयत्वे तत्पुरुषग्रहणम्' 'तत्पुरुषत्वे द्विगु'ग्रहणं' 'गति दिवः कर्म हेतुमत्सु चग्रहणम्' 'गुरुलघुसंज्ञे नदीघिसञ्ज्ञे' परस्मैपदसञ्ज्ञा पुरुषसञ्ज्ञा इति दूषणान्युक्त्वा द्वितीयकल्पे दूषणमुक्तम्—परवचने सिति पदम्भम्। गतिबुद्ध्यादीनां ण्यन्तानां कर्मकर्तृसञ्ज्ञम्' इति वर्त्तिककृता । अत्र भाष्यम्-"गतिबुद्ध्यादीनां ण्यतानां कर्मकर्तृसञ्ज्ञमपि प्राप्नोति। आरम्भसामर्थ्याच्च कर्मसञ्ज्ञा परं कार्यत्वाच्च कर्मसञ्ज्ञा प्राप्नोति नैष दोषः आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न कर्मसञ्ज्ञायां कर्तृसञ्ज्ञा भवतीति। यदयं "हृक्रोरन्यतरस्याम्" (पा०सू० ७।४।५३) इत्यन्यतरस्यां ग्रहणं करोति इति ।

प्र० (१) तत्र ह्येवं कैयटः—एकसञ्ज्ञाधिकारे गत्यादिसूत्रं कर्मसञ्ज्ञायां सिद्धायां नियमार्थम्। तथाहि प्रयोज्यः स्वव्यापारे स्वतन्त्रः प्रयोजकव्यापारेण चाप्यते इति सञ्ज्ञाद्वयप्रसङ्गे एकसञ्ज्ञाधिकारादन्यतरया भाव्यम्। तत्र प्रत्ययार्थप्राधान्यात्तत्प्रयुक्तया कर्मसञ्ज्ञया प्रवर्त्यम्। गुणप्रधानसन्निधौ 'प्रधानस्य प्रयोजकत्वे सम्भवति पृथग्गुणास्तद्विरुद्धकार्यं न प्रयुञ्जते । ततश्च सिद्धायां प्रयोज्यस्य कर्मसञ्ज्ञायां गत्यर्थादीनामेवाण्यन्तानां कर्ता ण्यन्ते कर्मसञ्ज्ञो भवति नान्येषामिति नियमः क्रियते। तेन पाचयत्योदनं देवदत्तेन यज्ञदत्त इति कर्मसञ्ज्ञा न भवति। प्रधानप्रयुक्तकर्मसञ्ज्ञाभावे च गुणक्रियानिमित्ता कर्तृसञ्ज्ञा प्रवर्तते ।

यदा तु परङ्कार्यमिति पाठस्तदाऽविरोधात्सर्वत्र सञ्ज्ञाद्वयप्रसङ्गे गत्यर्थादीनामेवेति नियमेन ण्यन्तधात्वन्तरप्रयोज्यात्कर्मसञ्ज्ञा व्यावर्त्यते। गत्यर्थादिप्रयोज्यस्य तु सञ्ज्ञाद्वयप्रसङ्गः। अग्रे च 'यदयम्' इति भाष्यप्रतीकमादाय कैयटः—यदि तु गत्यर्थादिप्रयोज्यस्य सञ्ज्ञाद्वयं प्राप्तस्यात्तत्रैव सूत्रे हृक्रोवकरिष्येताम्, नाकरिष्यतान्यतरस्यांग्रहणमित्यर्थः॥ इति॥

चेत्, मैवम्। कर्मसञ्ज्ञायां हि कर्तृग्रहणं स्वतन्त्रस्योपलक्षणम्। स्वातन्त्र्यं च धातूपात्तव्यापाराश्रयत्वमेव। तच्च प्रयोजकसंनिधानेऽपि प्रयोज्यस्यास्त्येव। न चोपलक्षणत्वे प्रमाणाभावः।

"प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम्"।

"अप्रधाने दुहादीनाम्"।

इत्युक्त्वा 'ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इति वदतो भाष्यकृत एव तत्र प्रमाणत्वात्। न हि लक्षणां विना णिजन्तानां द्विकर्मकता लभ्यते; येन ण्यन्ते कर्तुरिति वचनं सावकाशं स्यात्। ननु स्वतन्त्रे। संकेतितस्य तत्रैव लक्षणा कथमिति चेत्सञ्ज्ञान्तरानुपहिते संकेतितस्य तदुपहितसाधारणे स्वतन्त्रमात्रे सेत्यवधेहि।

इत्यनेनापि न। तस्यानीप्सितत्वाभावात्। तत्रापि कर्तुरित्यनुवृत्तेश्च। लक्षणां विनेति। कर्तृपदस्य स्वतन्त्रे लक्षणां विनेत्यर्थः। अत एव सार्थाद्धीयते इत्यत्र कर्तुरपादानत्वेऽपि कर्मत्वप्रयुक्तलकारासिद्धिरिति सम्प्रदानसञ्ज्ञासूत्रे कैयटे स्पष्टम्। "तत्प्रयोजको हेतुः" (पा०सू०१।४।५५) इति सूत्रेऽप्येवमेवात एव णिच्सिद्धिः। अवधेहीति। किं च प्रयोजककर्तृव्यापारप्रयोज्यसंयोगरूपफलाश्रयत्वेनाक्षतं कर्मत्वम्। किं च णिजुत्पत्तेः प्रागेव स्वर्गादीनां कर्मत्वप्रवृत्तिस्तस्यामवस्थायां कर्तृत्वसत्त्वात्।

सौत्राकर्मकग्रहणवैयर्थ्यापत्तेश्च। अनाप्सितत्त्वाभावादिति। प्रकृतिजन्यशाब्दबोधे प्रधानीभूतो यो व्यापारस्तत्प्रयोज्यफलाश्रयत्वेनोद्देश्यत्वस्य सत्वेनोद्देश्यत्वाभावात्मकानीप्सितत्वाभावादित्यर्थः। ननु प्रयोज्यव्यापारोद्देशेन प्रयोजकव्यापारस्य प्रवृत्तेर्लौकिकमनीप्सितत्वं स्वर्गादीनामस्त्येवेत्यत आह—तत्रापीति। कर्तुः क्रियया तथा युक्तमित्येवं सूत्रार्थस्य सत्वात्। मूले—स्वतन्त्रोपलक्षणमिति। स्वतन्त्रे लाक्षणिकमित्यर्थः। कर्तृपदस्य शक्तिविशेषावच्छिन्ने परिभाषितत्वादिति भावः। अत एव—कर्तृपदस्य तत्र लक्षणासत्त्वादेव। दाधातोर्विभागानुकूलव्यापारोऽर्थः। तादृशविभागावधित्वस्य प्रकृतधात्वर्थप्रधानव्यापाराश्रयत्वेन कर्तृत्वस्य च प्राप्तौ परत्वात्कर्तृसंज्ञैव सार्थस्य स्यान्नत्वपादानत्वमिति कथमत्र पञ्चमीति न शङ्क्यम्। "अपादाने चाहीयरुहोः" इति ज्ञापकादिति गृहाण। अपादाने या पञ्चमी भवति तदन्ताद्वा तसिः स्यात्, तच्चेदपादानं हीयरुहसम्बन्धि; न चेदिति तदर्थः। ग्रामाद्ग्रामतो वा गच्छतीति तदुदाहरणम्। अत्र हीयेति कर्मप्रत्यये सति हीयते इति यद्भवति तदेकदेशानुकरणम्। अतस्तेन पर्युदासरूपज्ञापकेन कर्मप्रत्ययान्तदाधातुयोगे "विप्रतिषेध" इति शास्त्राप्रवृत्त्याऽपादानत्वम्भवति, सार्थं पन्थं जहाति—अयं सार्थाद्धीयते इति सम्प्रत्ययाद्धीयत इति कर्मकर्तरि लः। हीयतेऽपगच्छतीत्यर्थः। न केवलम् "गतिबुद्धी" इतिसूत्र एव कर्तृग्रहणं स्वतन्त्रोपलक्षणकिन्त्वन्यत्राऽपीत्याह—तत्प्रयोजक इति। एवमेव—तत्पदमपि स्वतन्त्रपरामर्शकमेव। "कर्तुरीप्सिततमम्" इति सूत्रे कर्तृपदस्य लक्षणां विनापि निर्वाह इत्याशयेनाह—किञ्च प्रयोजकेति। एतत्सर्वङ्कर्मसंज्ञायाः प्रागप्रवृत्तिमभ्युपेत्य। वस्तुतस्तु "गतिबुद्धि" इतिसूत्रस्य णिचि कृते प्रवृत्तिः। "कर्तुरीप्सिततमम्" इत्यस्य तु प्रागेव प्रवृत्तिरित्यनुपपत्तिगन्धोऽपि नेत्याह—किञ्च णिजुत्पत्तेरिति। ननु "कृतमपि कार्यं निवर्तयन्ति" इत्यर्थक—"अकृत" इति न्यायेन प्राक् प्रवृत्तायाः संज्ञाया अपगमे पुनस्तस्याः प्रवृत्तिरभिप्रेता। अथवा प्रयोज्यस्य कर्तृत्वमङ्क्ष्यतीति स्वर्गादीनाङ्कर्मसंज्ञा प्राक् न भविष्यतीत्यत आह—

नीवह्योरिति । यद्यप्यनयोः प्रापणमर्थो न गतिस्तथाऽपि गतिरपि विशेषणीभूय प्रापणमध्ये प्रविष्टेत्येतावन्मात्रेण प्राप्तिं मत्वा प्रतिषेध उक्तः । **नियन्त्रेति** । नियन्ता पशुप्रेरको न तु सारथिरेव । तेन 'वाहयति बलीवर्दान् यवान्' इति सिद्ध्यति । **अनिषेध इति** । प्रयोज्यः कर्मेति वक्तव्यमिति फलितार्थः । **सूत इति** ।

नियन्ता प्राजिता यन्ता सूतः क्षत्ता च सारथिः ।

"अकृतव्यहा" इति त्वनित्या । नास्त्येव वा ।

प्रापणमिति । उत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारो हि तत् । तथाऽपीति । अत एव प्रतिषेधाद्यथाकथंचिद् गत्यर्थानामप्यत्र ग्रहणमिति भावः । प्राप्तिं मत्वेति । "न वा" (पा०सू०१।१।४४) इति सूत्रे भाष्ये "हृक्रोः" (पा०सू०१।४।५३) इत्यस्योभयत्र विभाषात्वमुक्त्वा प्राप्तेऽभ्यवहरतिमुदाहृत्याप्राप्ते हरति भारं देवदत्तो हारयति भारमित्युदाहरणात्, विपूर्वो हरतिर्गत्यर्थोऽभ्यवपूर्वः प्रत्यवसानार्थ इति तत्रत्यकैयटाच्च । "न गति" (पा०सू०१।३।१५) इतिसूत्रभाष्ये—"हृवह्योरप्रतिषेधः" सम्प्रहरन्ते राजान इति हिंसार्थे एव भाष्ये उदाहरणाच्च । तत्रैव 'वहिर्नगत्यर्थः; देशान्तरप्रापणं वहेरर्थः' इति भाष्येण प्रापणस्य गतित्वाभावबोधनाच्च न गत्यर्थत्वेन तेषां ग्रहणम् । प्राप्तिश्च सम्बन्धमात्रं न संयोग एव । सुखं प्राप्तो, धनं प्राप्तो, भूःप्राप्तेत्यादिव्यवहारात् । आदिकर्मणि च कर्तरि क्तः । देशान्तरप्राप्तेः परं गतिं

अकृतेति । अनित्यमिति । "छ्वोः" इतिसूत्रे सतुक्ग्रहणात् । एतत्कैयटानुरोधेन । स्वमतेनाह—नास्त्येवेति ।

गतिः—उत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारमात्रम्, प्रापणन्तु तादृशव्यापारानुकूलव्यापार इत्याह—उत्तरदेशेति । अत एव प्रतिषेधादिति ।"नीवह्योः" इत्यस्मादेव प्रतिषेधादित्यर्थः । यथाकञ्चित्—विशेषणतया जातिविशिष्टस्य शब्दार्थत्वेऽपि जातिशब्दत्वव्यवहारवत् । अपिना । विशेष्यतयेत्यस्य सङ्ग्रहः । अत्र-"गति" इतिसूत्रे । अत एव णिजन्तस्य गत्याद्यर्थकत्वमुपजीव्यगत्याद्यर्थानामणौ कर्ता यः स णाविति व्याख्यानमपि सुष्ठु सङ्गच्छते । एतावता प्रबन्धेन मूलं संयोज्य सिद्धान्तरीत्या मूलं खण्डयितुमुपक्रमते—नवेति । सूत्र इत्यादिना अभ्यवहरतिम्,—अभ्यवपूर्वकहृधातुम् प्रत्यवसानार्थत्वाद्धि प्राप्तिरत्र । अप्राप्त इति । संयोगानुकूलव्यापारमुख्यविशेष्यकोपस्थितिजनकस्य गत्यर्थत्वमिति तदाशयः । उदाहरणादिति । प्रापणार्थस्य गत्यर्थत्वेऽप्राप्त्यभिधानमसङ्गतं स्यादिति भावः । विपूर्व इति । 'विहरति देशान्तुरगः' इति शब्दात्सम्यग्गच्छतीत्यर्थावगमात् केवलस्य गत्यर्थत्वे विपूर्व इति न वदेदिति भावः । अभ्यवपूर्व इति । हरतिरित्यस्यानुषङ्गः । अप्रतिषेध इति । "नगति" इतिप्रतिषेधो नेत्यर्थः । प्रापणं यदि गतिः स्यात्तदा प्रतिषेधाभावाभिधानमसङ्गतं स्यादिति भावः । नन्वेतावता हरतेस्तु तथा, वहतेस्तु गत्यर्थत्वाभावे किम्मानमत आह—तत्रैवेति । "नगति" इतिसूत्र एवेत्यर्थः । इति भाष्येणेति । वार्तिकस्थवाहग्रहणप्रत्याख्यानपरेणेति शेषः । वहधातोर्गत्यर्थत्वाभावे हेतुमाह—प्राप्तिश्चेति । एवञ्च संयोगत्वेन संयोगस्य तन्मध्ये ऽप्रवेशान्न गत्यर्थत्वमिति भावः । सुखम्प्राप्त इति । अत्र समवायत्वेन सम्बन्धस्योत्तरत्र स्वस्वामिभावत्वेन सम्बन्धस्य प्रवेश इति विवेकः । गत्यर्थत्वाभावे कर्तरि क्तप्रत्यय एव कथमत आह—आदिकर्मणीति । चस्त्वर्थे । नन्वेवन्तर्हि "नीवह्योः" इति वार्तिकस्य का गतिरत

आदयतीति। अकर्त्रभिप्राये फले "शेषात्कर्त्तरि" (पा०सू०१।४।७८) इति परस्मैपदम्। कर्त्रभिप्राये तु "णिचश्च" (पा०सू० १।३।७४) इत्यात्मनेपदमेव। तदपवादस्य "निगरणचलनार्थेभ्यश्च" (पा०सू० १।३।८७) इत्यस्य "अदेःप्रतिषेधः" (का०वा०) इति निषिद्धत्वात्। **सस्यमिति**। क्षेत्रस्थानां यवानां भक्ष्यमाणानां हिंसा द्रष्टव्या, तस्यामवस्थायां तेषां चेतनत्वात्। **स्मारयतीति**।

यत्तु "ऽरणौ" (पा०सू० १।३।६७) इति सूत्रे स्मरयत्येनं वनगुल्मस्स्वयमेवेत्युदाह्रियते तत्र भाष्यप्रयोगादेव कर्मत्वं बोद्ध्यम्।

शब्दायतेरिति। शब्दं करोतीत्यर्थे "शब्दवैर" (पा०सू०३।१।१७) इत्यादिना क्यङ्। ततो हेतुमण्णिच्। **धात्वर्थेति**। एतेन शब्दाययति सैनिको रिपूनिति कर्म प्रयुञ्जानाः परास्ताः। यत्तु प्राचा—'अय, क्रन्द, शब्दाय, व्हेञां न' इत्युक्तम्। तत्रायतेरुक्तिस्तावन्निर्मूलैव। क्रन्दव्हेञोस्तु शब्दक्रियात्वमात्रेण प्राप्तिसम्भावना। वस्तुतस्तु नासौ सूत्रार्थ इत्युक्तम्। यदपि "श्रुग्रहदृशाम्" इति कर्मत्वमुक्तम्। तत्र दृशिग्रहणं प्रामाणिकमेव। शृणोतेस्तु शब्दकर्मकत्वात्सिद्धम्। ग्रहेस्तु द्विकर्मकत्वं यद्यपि सुधाकरादीनां सम्मतम्, तथाऽपि बहूनामसम्मतम्। अत एव 'अजिग्रहत्तं जनको धनुस्तत्' इति भट्टिप्रयोगमजिग्रहत्-बोधि-

---

विनाऽनुपपत्त्या क्वचिन्नान्तरीयकया गतिप्रतीतिरस्त्येव तादृशमपि गत्यर्थकत्वमभिमत्य वार्तिकारम्भः। वस्तुतोऽप्राप्तिरेवेत्यनेन सूचितम्। हिंसेति। हिंसाङ्गे भक्षणे च भक्षयतेर्वृत्तिर्बोध्या। भाष्यप्रयोगादेवेति। आध्यानार्थकघटादिभिन्नस्मरतेरेव योगे तद्भाष्यप्रामाण्यात्कर्मत्वाभावो घटादेस्तु भवत्येव कर्मत्वमिति भावः।

परास्ता इति। इदं च कैयटानुरोधेनोक्तम्। वस्तुतः शब्दक्रियाणामिति

आह—देशान्तरप्राप्तेरिति। परं केवलं सुखम्प्राप्त इत्यत्र तथावगत्यभावादाह—क्वचिदिति। ग्रामम्प्राप्त इत्यादौ। नान्तरीयकतया तस्य प्रतीतिः। इत्यभिमत्य। एवमङ्गीकृत्य, उक्तभाष्यविरोधाद्यभिमानस्वोक्तौ हेतुः। एवञ्च न्यायसिद्धार्थानुवाद एव वार्तिककृता कृत इति तत्त्वम्। ननु क्षेत्रस्थानां यवानाम्भक्षणे यवानां यद्यपि प्राणवियोगसत्त्वाद्धिंसा भवति, तथापि धातोस्तदर्थत्वाभावान्न निषेधस्य प्राप्तिरत आह—हिंसाङ्गेति। हिंसाया अङ्गं विशेषणमिति वाच्यार्थः। भक्षणकरणकहिंसने धातोर्वृत्तिरिति भावः। भक्षयतेः—स्वार्थणिजन्तप्रकृतिकहेतुमण्णिजन्तस्य भक्षयतेः। अस्मादेव निषेधात् "गतिबुद्धि" इतिसूत्रेऽणीत्यत्र हेतुमण्णिच एव ग्रहणम्। मूले—स्मारयतीति। चिन्तनार्थोऽयमिति। ननु यदि भाष्यप्रयोगात्कर्मत्वन्तदा स्मारयति देवदत्तेनेत्यत्रातिप्रसङ्ग इत्यत आह—आध्यानेति। उत्कण्ठापूर्वकस्मरणेत्यर्थः। स्मरतेः—चिन्तनार्थस्य स्मरतेः।

वक्ष्यमाणरीत्या ऽयुक्तमूलं योजयति—इदमिति। "शब्दायतेः" इति वचनमित्यर्थः।

तवानिति व्याचख्युः । तथा—

'अयाचितारं न हि देवदेवमद्रिः सुतां ग्राहयितुं शशाक'

इत्यत्र ग्राहयितुमुद्ग्राह्यत्वेन बोधयितुमिति । युक्तं चैतत् । ग्राहेर्द्विकर्मकत्वे हि 'जायाप्रतिग्राहितगन्धमाल्याम्' (१०२।१) इत्यत्र क्तेन प्रयोज्याया धेनोरभिधानं स्यात् । 'ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इत्युक्तेः । ततश्च जायया गन्धमाल्ये प्रतिग्राहितामिति स्यात् । सिद्धान्ते तु 'प्रतिग्राहिते गन्धमाल्ये यया' इति विग्रहः । जायानिष्ठप्रेरणविषयीभूतं गन्धमाल्यक-

---

पक्षे भाष्ये-ह्वाययति-शब्दाययति-क्रन्दयतीनां-निषेध उक्तो, न तु शब्दकर्मकाणामिति पक्षे । एवं च तत्र पक्षे शब्दायतौ प्रतिषेधानुक्त्याऽकर्मकशब्दायति सत्त्वे न मानम् । शब्दस्य धात्वर्थेन संगृहीतत्वेऽपि बहिर्भूतपुत्रादिकर्माभावे न मानमिति बोध्यम् । व्याचख्युरिति । तेन बोधनातिरिक्तार्थस्य न द्विकर्मकत्वम् । अन्यथाऽप्रसिद्धार्थपरिग्रहो व्यर्थ एव स्यादिति भावः । ग्राहेः—बोधनातिरिक्तार्थग्राहेः । ततश्चेति । । एवं व्यधिकरणत्वादन्यपदार्थाभावाच्च बहुव्रीहिर्न स्यादिति भावः । प्रतिग्राहिते इति । अस्य जाययेत्यादिः । तत्र जायाप्रतिग्राहितशब्दयोस्तृतीयातत्पुरुषं कृत्वा बहुव्रीहिः कार्य इति भावः । बहुव्रीहिणा तृतीयातत्पुरुषस्तु दुर्लभो विधायकाभावात् । अवयवेन सामर्थ्येऽपि समुदायेन तृतीयान्तस्यासामर्थ्याच्च । तदाह—जायानिष्ठेति । ननु द्विकर्मकत्वेऽपि धेनुरूपप्रयोज्यकर्मणः कर्मत्वाविवक्षायां गन्धमाल्यरूपकर्मण्येव क्ते इष्टसिद्धिरिति चेत्, न । णिजुत्पत्त्यर्थं प्रयोजकजायाया हेतुत्वावश्यकत्वेन हेतोश्च कर्तृप्रयोजकरूपत्वेन प्रयोज्याया धेनोः कर्तृत्वार्थं तन्निष्ठप्रेरणविषयीभूतव्यापाराश्रयत्वविवक्षाया आवश्यकत्वेनेदृशार्थस्यैवैतत्कर्मसञ्ज्ञा-

---

कैयटपदसूचितामरुचिमाह—वस्तुत इत्यादिना । एवञ्च—तत्र पक्षे प्रतिषेधानुक्तौ च । तत्र पक्षे—शब्दकर्मकाणामिति पक्षे । ननु धात्वर्थसङ्गृहीतकर्मकत्वमेव मानमभविष्यतीत्यत आह—शब्दस्येत्यादि । बहिर्भूतेति । अन्तर्भूतशब्दात्मककर्मण इत्यादिः । तेन—एवं व्याख्यानेन । बोधनार्थस्य बुद्ध्यर्थकत्वेन "गतिबुद्धि" इतिसूत्रस्य प्राप्तिरन्यार्थकत्वे तु नेति भावः । अन्यथा—अन्यार्थस्यापि द्विकर्मकत्वस्य प्रामाणिकत्वे । एवञ्चेति—धेनोरभिधाने च । अन्यपदार्थत्वाभावादिति । धेनोः क्तेनाभिधानादिति भावः । तत्र जाययेत्यास्यादित्वे तृतीयान्तस्य व्यधिकरणत्वाद्बहुव्रीहिघटकत्वन्न सम्भवतीत्यत आह—तृतीयातत्पुरुषमिति । बहुव्रीहिरिति । जायाप्रतिग्राहितशब्दस्य द्वन्द्वसंज्ञकगन्धमाल्यशब्देन बहुव्रीहिसमास इत्यर्थः । ननु 'प्रतिग्राहिते गन्धमाल्ये यया' इत्यर्थे बहुव्रीहिं कृत्वा तेन जाययेति तृतीयान्तस्य तत्पुरुषोऽस्त्वित्यत आह—बहुव्रीहिणेति । विधायकाभावादिति । समुदायार्थस्य तृतीयान्तार्थकृतत्वाभावेन "तृतीयातत्कृत" इति सूत्रस्याप्राप्तेरिति भावः । ननु अवयवद्वारकसामर्थ्यमादाय "सुप्सुपा" इतिसमासो ऽस्त्वित्यत आह—अवयवेनेति । द्विकर्मकत्वेऽपीति । बोधनातिरिक्तार्थस्य ग्राहेर्द्विकर्मकत्वेऽपीत्यर्थः । कर्मत्वाविवक्षायामिति । सम्बन्धित्वेन विवक्षायामित्यर्थः । इष्टसिद्धिरिति । जायया प्रतिग्राहिते इत्यर्थं तृतीयातत्पुरुषं कृत्वा जायाप्रतिग्राहिते गन्धमाल्ये यस्या इत्यर्थे बहुव्रीहिसमासेनेष्टसिद्धिरिति भावः । हेतुत्वार्थमिति । हेतुसंज्ञार्थमित्यर्थः । कर्तृत्वार्थमिति । कर्तृसंज्ञासिध्यर्थमित्यर्थः । ईदृशार्थस्य—तादृशव्यापाररूपार्थस्य । एतत्कर्मसंज्ञेति । धेनोः कर्मसंज्ञानिमित्तकोटौ प्रवेशेनेत्यर्थः ।

र्मकं यत्प्रतिग्रहणं तत्कर्त्रीमित्यर्थः। अन्यपदार्थान्तर्भावेणैव विशेषणविशेष्यभाववैपरीत्येनैवैकार्थीभावकल्पनात्। **अभिवादिदृशोरिति**। अभिवादयतेरप्राप्ते दृशेस्तु प्राप्ते विभाषेयम्।

"अभिनि" (पा०सू०१।४।४७)॥ नेरल्पाच्तरत्वेन पूर्वनिपाते कर्तव्ये विपरीतोच्चारणं तादृशसमुदायविवक्षार्थमित्याह—**सङ्घातपूर्वकस्येति**। तेनेह न—'निविशते यदि शूकशिखा पदे' इति। **क्वचिन्नेति**। 'पश्वर्थेष्वभिनिविष्टानाम्' इति भाष्यप्रयोगश्चेह मानम्।]

उपपदविभक्तिमाह—**उभसर्वतसोरित्यादिना**। उभसर्वयोस्तसौ उभसर्वतसौ तदन्तयोर्योगे द्वितीया कार्येत्यर्थः। **अत्र प्राञ्चः—**

निमित्तकोटौ प्रवेशेनेदृशविषये कर्मत्वाविवक्षाया उपपादयितुमशक्यत्वात्। कर्मत्वशक्तेरपि तत्समनियतत्वेनाविवक्षाया असम्भव इत्यभिमानात्। न च निवृत्तप्रेषणप्रतिग्रहधातोर्णिजिति गन्धमाल्यकर्मण्येव क्तेे इष्टसिद्धिर्जायापदेन षष्ठीसमास इति वाच्यम्। प्रकृत्यैव तदर्थलाभाण्णिजुपादानस्यायुक्ततापत्तेः। ननु गवादिपदानां विग्रहे स्वार्थमात्रपराणां समासेऽन्यपदार्थपरत्वमिव प्रतिग्राहितशब्दस्य धेनुपरत्वेऽपि वृत्तौ गन्धमाल्यपरत्वं भविष्यतीत्यत आह—**अन्यपदार्थेति**। तदन्तर्भावेणैकार्थीभावस्य सूत्रव्युत्पत्त्यादिबलेनाङ्गीकारेऽप्यन्यान्तर्भावेण तत्स्वीकारे मानाभाव इति भावः। **अभिवादयतेरिति**। 'वदि-अभिवादन, इति ण्यन्तस्येत्यर्थः।

व्याख्यानात्सङ्घातग्रहणे स्थिते व्याख्याने बीजाभावं दर्शयति—**पूर्वनिपातेति**।

निविशत इति। अत एव 'सत्त्वे निविशते' इति भाष्यप्रयोगः संगच्छते। **भाष्यप्रयोग इति**। "समर्थ" (पा०सू०२।१।१) सूत्रस्थ इति शेषः। **उभसर्वयोस्तसाविति**। उभांशे उभशब्दघटितसमुदायोद्देश्यकत्वे षष्ठ्यर्थ इति बोध्यम्।

ईदृशविषये—कर्तुः कर्मत्वाविषये। ननु कर्तृत्वकर्मत्वशक्त्योरन्यतरस्य सत्त्वमस्तु, अन्यतरस्य विवक्षास्त्वित्यत आह—कर्मत्वशक्तेरपीति। तत्समनियतत्वेन—कर्तृत्वसमनियतत्वेन। अभिमानादित्यभिधानमरुचिसूचनाय, तद्बीजन्तु शक्त्योर्भेदे तथा विवक्षा सम्भवत्येवेति।

निवृत्तप्रेषणग्रहधातोः स्वीकारमात्रार्थकग्रहधातोर्णिचि तादृशस्वीकारानुकूलव्यापाररूपार्थे णिचि उच्छृङ्खलस्य शङ्कां वारयितुमुपक्रमते—नन्वित्यादिना। अन्यान्तर्भावेणेति। वृत्तौ विग्रहघटकपदार्थातिरिक्तार्थस्यान्यपदार्थभिन्नस्य बोधकः शब्द इत्यर्थे मानाभाव इति भावः। व्याख्यानादिति। वक्ष्यमाणभाष्यप्रयोगमूलकव्याख्यानादित्यर्थः। बीजाभावमिति। पूर्वनिपातप्रकरणस्यानित्यत्वात्पूर्वनिपातस्य संघातविवक्षासाधकत्वाभावाद्बीजाभावत्वमित्यर्थः।

अत एव—संघातस्य विवक्षायाः सत्त्वादेव। भाष्यप्रयोग—"वोतोगुणवचनात्" इतिसूत्रस्थभाष्यप्रयोगः। ननु "नित्यम्" इतिसूत्रेणायचो वृत्तिविषये विधानादुभशब्दोद्देश्यकत्वं षष्ठ्यर्थ इति वक्तुमशक्यमित्यत आह—उभांश इति। ननु मौलवचने तर्हि कुतो नायजित्यत आह—

उभशब्देनोभयशब्दो लक्ष्यते। अन्यथा तसोऽसम्भवादित्याहुः। वस्तु-तस्तु वृत्तिविषये अयचप्रवृत्तावपि उभयशब्दाद्विहितो यस्तस् तदन्तम-स्त्यवात यथाश्रुतं साधु। धिगित्यविभक्तिको निर्देशः 'गवित्ययमाह' इति-वदिति प्राञ्चः। तन्न। तथा सति अपदान्ततया दृष्टान्ते "लोपः शाकल्य-स्य" (पा०सू०८।३।१९) इत्यस्येव दार्ष्टान्तिके जश्त्वस्यापि अप्रवृत्तिप्रस-ङ्गात्। न चायं गकारान्त एवेति भ्रमितव्यम्। "कस्य च दः" (पा०सू० ५।३।७२) इति सूत्रे धकिदित्युदाहरणस्यासङ्गतिप्रसङ्गात्। तस्माद् धि-गिति विभक्त्यन्तमेव। प्रकृतिवदनुकरणमित्यतिदेशात्सुपो लुक्।

उभयतः कृष्णमिति। कृष्णस्य पार्श्वद्वयेऽपीत्यर्थः। आद्यादि-त्वात्तसिः। षष्ठ्यर्थे द्वितीया। एवमुपपदविभक्तौ सर्वत्र बोध्यम्।

नाम्नो द्विधैव सम्बन्धः सर्ववाक्येष्ववस्थितः।
सामानाधिकरण्येन षष्ठ्या वाऽपि क्वचिद्भवेत्॥

इति वृद्धोक्तौ षष्ठीग्रहणं तदपवादविभक्तेरप्युपलक्षणम्। द्विधेत्यु-क्तिः सामानाधिकरण्यवैयधिकरण्याभ्यां निर्वाह्या। षष्ठीतदपवादयोरे-

---

उभशब्दस्य शब्दपरत्वाद् वृत्तिविषयेऽपि नायच्। वार्त्तिके उदाहरणे तु अन्तरङ्गत्वा-त् पूर्वमेवायचि तत उभयशब्दात्तस्यपि तद्घटितसमुदायोद्देश्यकत्वमस्त्येवेति न दोषः। वृत्तिविषये इति। वृत्तौ कृतायामित्यर्थः। प्राचीनैर्हि "उभौ साभ्यास-स्य" (पा०सू०८।४।२०) इति निर्देशेन वृत्तिवटके परत एवायजिति व्याख्यातम्, त-दाह-उभयशब्दादित्यादि। एवं च तेषां लक्षणाश्रयणं व्यर्थमिति भावः। अवि-भक्तिक इति। अनुत्पन्नविभक्तिक इति व्याख्यातारः। दृष्टान्तबलेन तथैव लाभा-दित्यभिप्रेत्याह—जश्त्वस्येति। अतिदेशादिति। अतिदेशेनाव्ययत्वादित्यर्थः। आद्यादित्वादिति। कृष्णसम्बन्धिपार्श्वद्वयाभ्यामागता इत्यर्थे पञ्चम्यास्तसिलि-त्यन्ये। सामानाधिकरण्येन-विनाऽपि सम्बन्धं विशेष्यविशेषणभावेन। षष्ठ्ये-ति। भेदसम्बन्धपूर्वकविशेष्यविशेषणभावेनेत्यर्थः। "नाम्नोः"इत्यनेन क्रियाकारकयोः क्रियाकारकभावरूपकारकविभक्त्यर्थसम्बन्धेनान्वय इति सूचितम्। वैयधिकरण्येति।

उभशब्दस्येति। यत्र संख्येयपरतास्ति; तत्र "उभादुदात्त" इत्यस्य प्रवृत्त्या नित्यमित्यस्यापि तत्रैव प्रवृत्तिरिति भावः। प्राचीनसम्मतव्याख्यानानुरोधेनाह—वृत्तौ कृतेति। धिगित्यत्र विभक्त्यश्रव-णेनाविभक्तिकत्वं स्पष्टमेवेत्यत आह—अनुत्पन्नेति। सूत्रेणैव तसिलप्रत्ययस्योपपत्तावाद्यादित्वकल्प-नमनुचितमित्यभिप्रायेणाह—कृष्णसम्बन्धीति। ननु सामानाधिकरण्यमेकाधिकरणवृत्तित्वन्तस्य सम्बन्धत्वन्तु 'नीलो घट' इत्यादौ बाधितन्द्वयोरभेदादत आह—विनापीति। सम्बन्धम्—सम्बन्ध-विशेषम्। षष्ठ्याः शब्दरूपतया सम्बन्धत्वं न सम्भवतीत्यत आह—भेदसम्बन्धेति। भेदप्रयोज्य-सम्बन्धेत्यर्थः। स च स्वस्वामिभावादिरूपः। ननु नाम्नोरेव द्विधाऽभिसम्बन्धाभिधानमसङ्गतम्, क्रिय-योरपि द्विधा सम्बन्धस्य दर्शनात्। 'पचाख्यके' इत्यादौ, 'पुरोमवस्कन्द' इत्यादौ चाभेदस्य, 'कृगन्न-भेच्चेत्सुखं यायात्' इत्यादौ भेदसम्बन्धावच्छिन्नविशेष्यविशेषणभावस्य प्रतीतेरत आह—नाम्नोरि-त्यनेनेति। एवञ्च नाम्नोरेव द्विधा सम्बन्धप्रतिपादने न तात्पर्यम्, किन्तु क्रियाकारयोर्विशेषसम्बन्धा-

कर्कोटितया वा । **धिक् कृष्णाभक्तमिति** । तस्य निन्द्यत इत्यर्थः । कथं धिङ् मूर्खेति, सम्बोधनपदस्य क्रियान्वय इति प्रागेवोक्ततया धिक्-शब्दयोगाभावात् । क्रियापदं च क्वचिच्छ्रुतं क्वचिदाक्षिप्तमित्यन्यदेतत् । तथा च मूर्खसम्बोध्यकं निषिद्धाचरणादि निन्द्यत इति वाक्यार्थः । एतेन 'हा तात, हा देवि, धीरा भव' इत्यादि व्याख्यातम् ।

यस्त्वाहुः— 'उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी' इति सम्बोधने प्रथमैव भवति; सम्बोधनपदस्य कर्तृकारकवाचित्वादिति, तन्मन्दम् । सम्बोधनपदस्य कर्तृकारकत्वे उक्तिसम्भवाभावात् । देव प्रसीदेत्यादौ वस्तुगत्या देव एव कर्तेति चेत्, नैतावता कारकविभक्तित्वं लभ्यते । किंच देव त्वां भजे त्वां भजन्तीत्यादौ सम्बोध्यस्य वास्तवमपि न कर्तृत्वमित्यास्तां तावत् । **उपर्युपरीति** । कथं तर्हि 'उपर्युपरिबुद्धीनां चरन्तीश्वरबुद्धयः' । उच्यते-उपरिबुद्धीनामुत्तानबुद्धीनामुपरि चरन्तीत्यर्थः । एवं च आम्रेडितत्वाभावान्न द्वितीया । यद्वा प्रतिपदोक्तस्य "उपर्यध्यधसः सामीप्ये" इति कृतद्वित्वस्यात्र ग्रहणम् । तेन वीप्सायां द्विर्वचनं स-

---

षष्ठ्या वेत्येतद्वैयधिकरण्योपलक्षणमिति भावः । **क्रियान्वय इति** । बोधनीयक्रियान्वय इत्यर्थः । **धिक्शब्दयोगाभावादिति** । संबोधनस्य क्रियान्वयात् क्रिययैव धिको योगो न तेनापीति भावः । **व्याख्यातमिति** । तातेत्यादेर्हाशब्देन न योग इति भावः । हापदस्य चाध्याहृतत्वमित्यनेन वाऽन्यय इति तात्पर्यम् । **कारकविभक्तित्वमिति** । कर्तृकारकविभक्तित्वमित्यर्थः । संबोधनपदार्थस्य देवस्य त्वमित्यनेन सहाभेदेऽपि शब्दतः क्रियाश्रयत्वादिप्रतीतेरुपपादनस्याशक्यतया कर्तृत्वं दुर्लभम् ।

मिधाने तात्पर्यमिति भावः । ननु वृद्धोक्तौ वैयधिकरण्यपदानुक्तेः कथमेवमभिधानमत आह—षष्ठ्या वेत्येतदिति । बोधनीयेति । विधेयभूतेत्यर्थः । एवञ्च 'धिङ् मूर्ख' इत्यत्र जीवसीत्यादिविधेयक्रियायाम्मूर्खत्वस्यान्वयस्तस्यामेव धिक्शब्दार्थनिन्द्यत्वस्यान्वय इति क्रियाया निन्द्यत्वस्य प्रतीतिर्न तु मूर्खत्वस्येति भावः । तथाच यस्मिन्वाक्ये सम्बोधनेन विभक्त्यन्तस्य क्रियावाचकस्य च तादृशस्य प्रयोगस्तत्र तस्याङ् क्रियायामन्वयो; यत्र तु सम्बोधनविभक्त्यन्तमात्रस्याप्रयोगस्तत्र विधेयक्रियावाचकपदमध्याहर्तव्यमित्यत्र तात्पर्यम् । यत्र धिङ् मूर्ख जीवसीति प्रयुज्यते; तत्र जीवनरूपा क्रिया न विधेया, तस्याः सिद्धत्वात्किन्तु जानीहीत्यस्य शेषता कल्पनीया । अभिमुखीभवन्मूर्खोद्देश्यकं जीवनसम्बन्धि निन्दाकर्मकं यज्ज्ञानन्तदनुकूलप्रवर्त्तनाविषयो व्यापार इति शब्दबोधः ।

न योग इति । किन्तु जानीहीत्येतदर्थं । तातेत्यस्य त्वां हा, मां वा हा, इति वाक्यद्वयमेवात्र बोध्यम् । हापदस्येति । खेदार्थकस्येति शेषः । ननु सम्बोधनपदार्थस्य क्रियायामन्वयस्य प्राक् प्रतिपादितत्वेन "तिङ्समानाधिकरणे प्रथमा" इति वार्तिकैकवाक्यतया प्रथमायाः कारकविभक्तित्वस्य सत्वाच्च तन्मन्दमित्यादिना प्रतिपादितमसङ्गतमत आह—कर्तृकारकेति । ननु यदि कारकत्वं तर्हि तस्य कर्तृत्वमप्यस्त्वित्यत आह—सम्बोधनपदार्थस्येति । 'देव त्वम्प्रसीद' इति वाक्य इत्यादिः । त्वमित्यनेन-एतदर्थेन अभेदेऽपीति—फलितार्थभेदेऽपीत्यर्थः । शब्दत इति । सम्बोधनपदार्थे इत्यादिः । उद्देश्यतयैव तस्य तत्रान्वयस्य स्वीकारादिति भावः । ननु तस्मिन् वाक्ये त्वमि-

ति नास्य प्रवृत्तिः। "अन्यत्रापि दृश्यत" इत्युक्तं तद्दर्शयति-**अभितः परित इति। प्रतिभातीति।** एष प्रतिशब्दः क्रियाविशेषकत्वादुपसर्गः। न तु कर्मप्रवचनीयः। **अन्तरा त्वां मामिति।** तव मम च मध्ये इत्यर्थः। **सामर्थ्यादिति।** अत एव हेतुत्वपर्यन्तमपि शाब्दबोधे विषय इति स्वीक्रियत इति भावः। **नदीमन्विति।** द्वितीयायाः सम्बन्धोऽर्थः, स चेह (१)साहित्यरूप इत्यनुना द्योत्यते।

वास्तवक्रियाश्रयत्वमादाय कर्त्तृत्वे तु बहूपप्लव इति भावः। **नास्य प्रवृत्तिरिति।** अत एव 'सर्वेषामयमम्लानामुपर्युपरि वर्त्तते' इत्यादौ न द्वितीया। अत्र ह्युपर्युपरीत्यस्यातिशयोऽर्थो न सामीप्यम्। वीप्साद्विर्वचनं चात्रेति बोध्यम्। **उपसर्ग इति।** बुभुक्षितान्वितप्रत्यर्थसम्बन्धस्य क्रियागतत्वात् बुभुक्षितस्य न भातीत्यन्वय इति भावः। **मध्य इति।** अन्तरा इति हि मध्ये इत्यर्थकम्।

त्येतदर्थेन सह देवेत्यस्याभेदस्य सत्वाद्वस्तुगत्याऽऽश्रयत्वमप्यस्तीत्यत आह—वास्तवेति। बहूपप्लव इति। वचनपुरुषाद्यव्यवस्थारूप इत्यर्थः। वस्तुतस्तु वाक्यैकदेशन्यायेन 'व्रजानि देवदत्त' इत्यस्य 'व्रजानि देवदत्त जानीहि' इत्येतदर्थकतास्ति। "एकतिङ्वाक्यम्" इत्यस्य श्रूयमाणैकतिङ्वाक्यमित्यर्थ इति निघातस्य सिद्धिरप्यस्ति। अत एव सम्बोधनस्य कर्तृकारकवाचित्वव्यवहारोऽपि प्राचाम्। देवदत्तेत्यस्योक्तन्यायेन देवदत्त त्वं जानीहीत्येतदर्थकत्वेन विधेयक्रियाकर्तृकारकवाचित्वात्। अत एव "तिङ्समानाधिकरणे प्रथमा" इति वार्तिकस्याप्युपपत्तिः। यत्र क्रियावाचकपदन्न श्रूयते तत्रापि "अस्तिर्भवन्तिपर" इति न्यायेन गम्यमानक्रियान्वयोऽस्त्येव। भवन्तीपर इत्यस्य लट्पर इत्यर्थः। अत्र भवन्तीत्युपलक्षणम्। लकारान्तरस्यापि क्वचित्सम्भवादत आह—इति भाव इति। एवञ्च मूलोक्तञ्चिन्त्यमित्यत्र तात्पर्यम्। ननु प्रथमसमाधानेन "उपर्युपरि बुद्धीनाम्" इत्यस्य सूपपादत्वेन यद्वेत्यादिनोक्तद्वितीयसमाधानस्य नोपयोगः। किञ्च बुद्धीनाम्–इना श्रेष्ठा, बुद्धीना तामुपर्युपरीत्येवन्द्वितीयापि वक्तुं शक्येत्यत आह–अत एवेति। द्वितीयसमाधानादेवेत्यर्थः। एतदेवाह—अत्रेति। उक्तवाक्ये इत्यर्थः। अतिशय इति। यथा—'उपर्युपरि लोकं हरिः' इत्यादौ द्विरुक्तस्योपर्युपरीत्यस्य समीपोर्ध्वदेशवृत्तित्वमर्थः। प्रतियोगित्वरूपः सम्बन्धो लोकपदोत्तरद्वितीयार्थः। लोकप्रतियोगिकसामीप्यवदूर्ध्वदेशवृत्तिर्हरिरित्यर्थः प्रतीयते, न तथा प्रकृते, किन्तु बुद्धीनां लौकिकपुरुषबुद्धीनामुपर्युपरि तदवधिकातिशयविशिष्टाक्षरन्तात्यर्थ इति न द्वितीयाप्रसक्तिरिति भावः। द्विर्वचनञ्चात्रेति। चस्त्वर्थे। ननु 'बुभुक्षितन्न प्रतिभाति' इत्यत्र "कर्मप्रवचनीययुक्ते" इत्येव द्वितीया सिद्धा प्रतिशब्दस्य "इत्थम्भूताख्याने" इत्यस्याः संज्ञायाः प्राप्तेरत आह—बुभुक्षितेति। बुभुक्षितेनान्वितो यः प्रत्यर्थः प्रतियोगित्वरूपो यः सम्बन्धस्तस्य क्रियागतत्वमित्यर्थः, स च प्रतिभास्वरूप एव। एतच्च झटिति स्फूर्तिकत्वमेव एतस्य सम्बन्धस्य प्रतिद्योत्यता, वाच्यस्तु स धातोरेवेति सूचनाय "बुभुक्षितस्य न भाति" इत्यस्य प्रतिशब्दारहितस्य लेखः। कर्मप्रवचनीयत्वे तु तस्याप्युपादानमकृतं स्यात्। एवञ्च बुभुक्षितसम्बन्धी यत्किञ्चिद्विषयकप्रतिभाव इति बोधः। अन्तराशब्दस्याधिकरणशक्तिप्रधानत्वादाह—अन्तरा इति हीति। मध्यत्वान्वय्यवधित्वरूपः सम्बन्धो

प्र० (१) साहित्यरूप इति। अत्र हि "तृतीयार्थे" (पा०सू०१।४।८५) इत्यत्रस्थेन तृतीयापदेन सन्निधानात् "सहयुक्तेऽप्रधाने" (पा०सू०२।३।१९) इति सूत्रोपात्तस्तृतीयानिमित्तभूतः सहशब्दो

"लक्षणेत्थम्" (पा०सू०१।४।९०) ॥ वृक्षं प्रतीति । वृक्षसम्बन्धि द्योतनमर्थः । सम्बन्धश्च लक्ष्यलक्षणभाव इति प्रत्यादयो द्योतयन्ति । भक्तो विष्णुं प्रतीति । विष्णोर्भक्तेश्च विषयविषयिभावः प्रत्यादिद्योत्यः । लक्ष्मीरिति । लक्ष्मीरूपस्य भागस्य हरिणा सह स्वस्वामिभावः । वृक्षं वृक्षमिति । (१)इह वीप्सा द्विर्वचनेनैव द्योत्यते । परिशब्दस्तु क्रियया सम्बध्यते । कर्मणि द्वितीया । कर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञया बोधात् षत्वं न । एतदर्थमेव लक्षणादयो विषयतयोपात्ता इति

लक्ष्यलक्षणेति । वृक्षप्रकाशेन विद्युद्विद्योतज्ञानात् वृक्षो लक्षणं विद्युद्विद्योतनं लक्ष्यम् । कर्मणीति । वृक्षपदार्थस्य सेचनं प्रति कर्मत्वात् । अत एव वृक्षस्य प्रतिसेचनमित्यादौ षष्ठीति भावः । विषयतयेति । अन्यद्योत्याया अपि वीप्साया सञ्ज्ञां प्रति निमित्तत्वादिति भावः । इतरे लक्षणादयस्तु द्योत्या एवेति बोध्यम् ।

द्वितीया॰ः । "अन्तरेण" इति सूत्रे परस्परसाहचर्यादव्यययोरेव ग्रहणन्नतु टाबन्ततृतीयान्तयोः ।

अत एवेति—कर्मणि द्वितीयाङ्गीकारादेवेत्यर्थः । षष्ठीति । "कर्तृकर्मणोः"इति सूत्रविहिता षष्ठीत्यर्थः । एतेनास्य कर्मप्रवचनीयसंज्ञया षत्वाभावो यथा भवति, तथा "कर्मप्रवचनीययुक्ते" इति द्वितीयापि सिद्धैवेति "कर्मणि द्वितीया" इत्ययुक्तमिति परास्तम् । "शेषे षष्ठी" तु वक्तुमशक्या कर्मप्रवचनीययोगविहितद्वितीयायास्तद्बाधकत्वात् । ननु लक्षणादीनां विषयत्वन्द्योत्यत्वेन वाच्यत्वेन वा वक्तव्यन्तच्चान्यतरदप्यत्र न वीप्सायान्द्विर्वचनस्य स्वीकारादत आह—अन्यद्योत्याया इति । द्विर्वचनद्योत्याया इत्यर्थः । विषयत्वन्तु तद्घटितवाक्यजन्यशाब्दबोधविषयत्वाद्बोध्यम् । वीप्साया वि-

---

लक्ष्यते । तदर्थः साहित्यं समानकालिकक्रियागुणकत्वरूपम् । तदेवात्र कर्मप्रवचनीयसंज्ञानिमित्तम्, नतु सहशब्दार्थभूतं सादृश्यादिकमपि तन्निमित्तम् । एतदर्थमेव "सहार्थे" इत्यनुक्त्वा "तृतीयार्थे" (पा०सू०१।४।८५) इति सूत्रितम् । तृतीयानिमित्तभूतसाहित्यमेव यथा लभ्येतेति ।

प्र० (१) अत्रायम्भावः-पर्यादिशब्दानां स्वातन्त्र्येण वीप्सावाचकत्वे "अव्ययं विभक्ति" (पा०सू०२।१।६) इत्यनेन वीप्सारूपयथार्थवाचकत्वान्नित्यसमासापत्तिः । वीप्साद्योतकत्वपक्षे तु द्वित्वसत्त्वे एव पर्यादेर्वीप्साद्योतकत्वज्ञानाद्द्वित्वाभावे वृक्षं परि सिञ्चतीत्यादौ तदज्ञानाद्द्वित्वमेव मुख्यं वीप्साद्योतकमिति न पर्यादेस्तत् द्योतकत्वाङ्गीकारे मानमित्याशयेनाह—इह वीप्सा द्विर्वचनेनैव द्योत्यते परिशब्दस्तु क्रियया सम्बध्यते इति । एतदर्थमेव लक्षणादयो विषयतयोपात्ता इति व्याख्यानं मार्करे इति च । एवञ्च वीप्सायां द्वित्वसत्त्वे पर्यादेः कर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञाप्रसङ्गः । वीप्सा च व्यापकत्वबोधनेच्छा । तन्निमित्तं द्वित्वं "नित्यवीप्सयोः" (पा०सू० ८।१।४) इत्यनेन पदसञ्ज्ञके एव प्रवर्तते । तच्च पदं द्विरुच्चारणीयत्वेन विवक्षितनिष्ठपदसंज्ञाप्रयोजकविभक्त्यर्थसम्बन्धावच्छिन्नव्यापकतानिरूपितव्याप्यताशाल्यर्थवाचकं गृह्यते । अत एव कर्मत्वसम्बन्धावच्छिन्नव्यापकत्वविवक्षया वृक्षो वृक्षः सिञ्चतीति न प्रयोगः । सुप्रत्ययस्य कर्मत्वार्थकत्वाभावात् । वृक्षो वृक्षः सिच्यते इत्यत्र तु सुप्रत्ययेन तिङोक्तकर्मत्वशक्तिरनुद्भूतरूपेणोच्यते इति कर्मत्वसम्बन्धावच्छिन्नव्यापकत्वविवक्षया द्वित्वं भवत्येव । एवं च यत्किञ्चिदर्थे विभक्त्युत्पत्त्यनन्तरमेव पदसंज्ञायां कृतायां वीप्सायां द्वित्वे च कृते वीप्सायां विषयभूतायां पर्यादेः कर्मप्रवचनीयसंज्ञाप्राप्तिसम्भवेन नात्र द्वितीयोत्पत्तिः सञ्ज्ञाफलम्, किं तूपसर्गादिसंज्ञाबाध एवेति ।

व्याख्यातमाकरे। "पञ्चम्यपाङ्परिभिः" (पा०सू०२।३।१०) इति तु न भव-

इति तु न भवतीति। विशिष्टक्रियासम्बन्धे विशेषणेनापि सम्बन्धात्प्राप्तिरिति भावः। एतत्सर्वं हरदत्तानुरोधेन। (१)कर्मत्वाविवक्षायामपि द्वितीयार्थं सञ्ज्ञाया आवश्यकत्वात्। किं च परेः क्रियाविशेषकत्वेऽन्वर्थत्वेन कर्मप्रवचनीयत्वस्यैवानापत्ति-

षयत्वबोधनाय सूत्रे वीप्सापदमप्रत्यादिसाहचर्येनोपात्तम्। इतरे-वीप्सातः। ननु परिशब्दस्य क्रियया सम्बन्धो, न तु वृक्षेणेति कथम्पञ्चम्यापत्तिः कर्मप्रवचनीयद्योत्यसम्बन्धप्रतियोगित्वस्यैव कर्मप्रवचनीययुक्तत्वादत आह—विशिष्टक्रियासम्बन्धे इति। परिद्योत्य सर्वतो भावविशिष्टक्रियासम्बन्धे इत्यर्थः। यदि क्रियया सम्बन्धो न स्यात्तदा कर्मत्वाभावात् द्वितीयापि न स्यात्। एवञ्च कर्मप्रवचनीयद्योत्यसम्बन्धाश्रयान्वितत्वरूपमिह कर्मप्रवचनीययुक्तत्वमस्तीति भावः। अभ्युपेत्यवादोऽयमिति ध्वनयन्नाह-एतत्सर्वमिति। एतत्सर्वम्-इह "वीप्सा" इत्यादिनोक्तम्। हरदत्तानुरोधेनेति। 'उपपदविभक्तेः' इतिन्यायेनात्र कर्मण्येव द्वितीया; पर्यादयस्तु क्रियाविशेषका एवेतिहि तेनोक्तम्। कर्मत्वाविवक्षायामिति। तादृशशक्तिमत्त्वेन विवक्षायां "कर्मणि द्वितीया" इत्यस्य प्रवृत्तिरिति स्पष्टमेव। अनापत्तिरिति। "कर्मप्रवचनीय" इत्यत्र बाहुलकात्कर्तरि भूते ऽनीयर्। कर्मशब्दोऽत्र क्रियागतविशेषस्य बोधकः। ये कर्म प्रोक्तवन्तः, सम्प्रति तु न तथा, किंत्वप्रयुज्यमानक्रियाकृतसम्बन्धविशेषस्य द्योतका इति लभ्यम्। एवञ्च यदि प्रयुज्यमानसेचनक्रियागतविशेषद्योतका एते, तदा अप्रयुज्यमानक्रियाकृतविशेषाद्योतकत्वात्कर्मप्रवचनीयसंज्ञैव न स्यान्महासंज्ञाकरणादिति भावः। ननु भवन्मते कथमत्र कर्मप्रवचनीयसंज्ञेतिचेत्, इत्थम्-"वृक्षम्प्रति विद्योतते विद्युत्' इत्यत्र प्राप्तिरूपा या ऽविद्यमाना क्रिया तत्कृतो यो विलक्षणो वृक्षविद्योतनयोर्लक्ष्यलक्षणभावाख्यः सम्बन्धस्तद्द्योतकत्वमस्ति।

इत्थम्भूताख्याने उदाहरणम्-'अस्मिन्देशे प्रतिपुरुषं सौन्दर्यमस्ति' इत्यादौ प्राप्तिक्रियाजनिताधाराधेयभावाख्यस्य पुरुषसौन्दर्ययोः सम्बन्धस्य द्योतकतास्ति। भागे-'वृक्षम्प्रति फलानि तिष्ठन्ति' अत्रा प्रयुज्यमानप्राप्तिक्रियाजनितो योऽवयवावयविभावो जन्यजनकभावो वा सम्बन्धस्तत्परिच्छेदकतास्ति। वीप्सायाम्—'वृक्षंवृक्षं प्रति सिञ्चति' इत्यत्र। वृक्षस्य जलसंयोगाख्यसेचनस्य च यो व्याप्यव्यापकभावाख्यः सम्बन्धः, सोऽप्रयुज्यमानतद्वृक्षावच्छिन्नोत्पत्तिकृत इति कर्मप्रवचनीयत्वम्। किञ्च यद्यत्र वृक्षस्य क्रियाकर्मत्वमाश्रित्य कर्मणि द्वितीया; प्रतेः सेचनगतसर्वतो भावरूपसम्बन्धद्योतकता च कल्प्यते, तदा ऽसामर्थ्यात्प्रतिवृक्षमित्यत्र समासानापत्तिः। अत एव प्रत्यर्थं शब्दनिवेशान्नैकेनानेकार्थस्याभिधानमिति सरूपसूत्रस्थभाष्यप्रयोगस्योपपत्तिः। अन्यथा प्रतेर्भवदुक्तरीत्या निवेशेनान्वयिरहेनासामर्थ्यात्समासो न स्यात्। अत एवैतत्सूत्रभाष्ये—"कस्य लक्षणादयो ऽर्था निर्दिश्यन्ते, वृक्षादीनाम्। किमर्थम्पुनरिदमुच्यते, कर्मप्रवचनीयसंज्ञा यथा स्यात्। गत्युपसर्गसंज्ञे माभूतामिति। नैतदस्ति प्रयोजनम्। यत्क्रियायुक्ताः प्रादयस्तम्प्रति गत्युपसर्गसंज्ञे भवतः। नच वृक्षादीन्प्रति क्रियायोगः। इदन्तर्हि प्रयोजनम्—द्वितीया यथा स्यात् कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति। वृक्षम्प्रति विद्योततेवृक्षमनु

प्र० (१) कर्मत्वविवक्षायामपि द्वितीयार्थमिति। वस्तुतो नेदं सङ्घटते इत्युक्तमेव। अपि च तथात्वाङ्गीकारे वृक्षो वृक्षः प्रतिसिच्यत इत्यादावपि प्रातिपदिकार्थे प्रथमां बाधित्वा द्वितीयापत्तिः। कर्मणः शेषत्वाविवक्षायां वृक्षस्य वृक्षस्य परिषिञ्चतीत्यादौ षष्ठीश्रवणानापत्तिश्च स्यादिति ऊहनीयम्।

नच सम्प्रति क्रियाविशेषकत्वे अन्वर्थकर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञानापत्तिरिति वाच्यम्। पूर्वकालिकक्रियाविशेषकत्वमात्रस्यान्वर्थबललभ्यत्वेन सम्प्रति क्रियाविशेषाद्योतकत्वस्य तेनालाभात्सञ्ज्ञाप्राप्तौ बाधकाभावात्।

ति । वर्जनार्थेनापेत्यनेन साहचर्यात् । **ममाभिष्यादिति** । मम भागः स्यादित्यर्थः । मामभिष्यदित्यपि प्राञ्चः प्रत्युदाहरन्ति । तत्र मां प्राप्नुयादित्यर्थः । उपसर्गवशेन अस्तेः सकर्मत्वान्मामिति द्वितीया । अत्र च मम भाग इत्यर्थतः पर्यवसानात् । 'अभागे' इति कर्मप्रवचनीयत्वे निषिद्धे "उपसर्गप्रादुर्भ्याम्"(पा०सू०८।३।८७)इति षत्वम् । **पूजायां चेति** । "सुः पूजायाम्"(पा०सू०१।४।९४)इति पूर्वसूत्रात् पूजाग्रहणमनुकृष्यते ।

"कालाध्वनोः" (पा०सू०२।३।५) ॥ अन्तं विराममतिक्रान्तोऽत्यन्तः स चासौ संयोगो निरन्तर(१)सन्निकर्ष इत्यर्थः । **द्वितीया स्यादिति** । श्रुतत्वात् कालाध्ववृत्तिभ्यामेव । **मासस्येति** । "कृत्वोऽर्थप्रयोगे कालेऽधिकरणे"(पा०सू०२।३।६४) इति षष्ठीत्याहुः । तन्न । तत्र शेषग्रहणानुवृत्त्या द्विरह्नो भोजनमिति कृदन्तेन सह समासाप्रवृत्तेरेव फलत्वात् । तस्मादिह "षष्ठी शेषे"(पा०सू०२।३।५०) इतिसूत्रेणैव ष-

---

त्यन्यत्र विस्तरः । नन्वत्रार्थे भागाप्रतीत्या कथं निषेधोऽत आह–अत्र चेति । अर्थतो भागे पर्यवसानमादाय निषेधप्रवृत्तिरिति भावः ।

कालाध्वेति । येन कालेनाध्वना वा ऽत्यन्तसंयोगस्तद्वृत्तिभ्यामित्यर्थः । तस्मादिति । अन्तरङ्गत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । एतेन शेषग्रहणाननुवृत्तौ तेनैवेति

विद्योत इति प्रघट्टकेन च वृक्षादीन्प्रति क्रियायोग इत्यनेन वृक्षप्रतिशब्दयोः सम्बन्धो दर्शितः । कर्मप्रवचनीययोगेन द्वितीया च स्पष्टमभिहिता । किञ्चोक्तोदाहरणे द्युतेरकर्मकत्वात्कर्मणि द्वितीया वक्तुमप्यशक्येति बोध्यम् । मूले–प्राञ्च इति । अस्य प्रक्रियाकृत इत्यर्थः । तस्योपपत्तिरपि तत्रेत्यनेन दर्शिता । तत्र–तस्मिन्प्रत्युदाहरणे । अत्रार्थं—माम्प्राप्नुयादित्यत्रार्थे । यन्माम्प्राप्नुयात्तद्दीयतामित्युक्ते भाग एव वक्तृतात्पर्यावगमः । यदि तु यच्छब्दस्य बुद्धिस्थवाचकत्वेन भागवाचकत्वमेव प्रकृतेऽस्मिन्निति स्वीक्रियते, तदा तु न कापि शङ्केति बोध्यम् ।

कालाध्वनोर्योऽत्यन्तसंयोगः सम्बन्धो व्याप्यव्यापकभावस्तस्मिन्नर्थे प्रातिपदिकाद् द्वितीयेत्यर्थे केनात्यन्तसंयोग इत्याकाङ्क्षायां गुणेन क्रियया अभावेन वा सति सम्भवतीति तेषां लाभे प्रत्यासत्त्या 'कालाध्ववृत्तिभ्यान्द्वितीया' इति यद्यपि लभ्यते, तथाप्यन्यकालेनात्यन्तसम्बन्धेऽन्यकालप्रतिपादकात्तु सेति कुतो नेत्यत आह—येन कालेनेति । संयोग इति । गुणादीनामिति–अभावोदाहरणम्–'मासम्भोजनाभाव' इति । ननु यन्मूलेसमासनिवृत्तेरेव फलत्वादित्युक्त्वा तस्मादित्युपसंहृतन्तदयुक्तमन्यार्थं कृतस्य कुल्यादेरन्योपकारकत्वस्य दृष्टतया तिङन्तेन योगे कृत्वोऽर्थप्रयोगसूत्रप्रवृत्तेर्दुर्वारत्वादत आह—अन्तरङ्गत्वाच्चेति । अल्पापेक्षस्वरूपञ्चात्रान्तरङ्गत्वम् । नच विशेषविहितत्वेनान्तरङ्गादपि तत्सूत्रम्बलवद्भविष्यतीति वाच्यम् । अचारितार्थ्यविषयतायास्तस्योक्तेरिति भावः । एतेन–अन्तरङ्गत्वेन ।

वि० (१) द्रव्य–गुण–क्रिया–अभावैर्वानिरन्तरसम्बन्ध इति तात्पर्यम् । सम्बन्धे निरन्तरत्वञ्च गुणाद्यनुयोगिकसम्बन्धप्रतियोगित्वेन विवक्षितबुद्धिस्थयावदवयववृत्तिप्रतियोगिव्यधिकरणाभावाप्रतियोगित्वरूपं ज्ञेयम् ॥

ष्ठीति तत्त्वम् ॥

द्वितीया इति ॥

"स्वतन्त्रः कर्ता" (पा०सू०१।४।५४)॥प्रधानीभूतधात्वर्थं प्रति आश्रयत्वं स्वातन्त्र्यम्। आह च—

धातुनोक्तक्रिये नित्यं कारके कर्तृतेष्यते ॥ इति।

परास्तम् ॥

इति द्वितीया।

प्रधानीभूतेति। प्राधान्यं च कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे(१) धात्वर्थनिष्ठविशेष्यता-

---

अननुवृत्ताविति। "कृत्वोऽर्थ" इति सूत्र इत्यादिः। एवञ्च वक्ष्यमाणरीत्या सप्तम्यामेव शेषग्रहणा-नुवृत्तिः। तेनैव—कृत्वोऽर्थं इत्यनेनैव। परास्तमिति। अल्पापेक्षत्वमान्तरङ्गत्वन्तत्सम्मतमिति तद्री-त्यैव तदुक्तमपास्तमित्यर्थः। यदि तु तादृशान्तरङ्गबहिरङ्गभावो न सिद्धान्तिसम्मत इत्युच्यते, तदा तु तेनैव द्वितीयेति तत्त्वम् ॥

इति द्वितीयाविवरणम् ॥

ननु प्राधान्यम्मुख्यविशेष्यत्वरूपञ्चेत्प्रयोज्यव्यापारे तदभावात्प्रयोज्यस्य कर्तृत्वं णिच्समभिव्या-हारे कर्मणि यत्र प्रत्ययस्तत्र चैत्रेण पक्व इत्यादौ च फलव्यापारयोर्व्यस्तासात्तत्र कर्तृत्वं कस्यापि स्या-दत आह—प्राधान्यञ्चेति। 'देवदत्तेन पच्यते तण्डुलः' इत्यादौ देवदत्तस्य कर्तृत्वसिद्धये—कर्तृ-प्रत्ययसमभिव्याहार इति। धात्वर्थनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यत्वमित्येतावन्मात्रोक्तौ विभागाव-च्छिन्नक्षरणानुकूलव्यापारस्य 'गोः पयो दोग्धि चैत्रः' इत्यत्र दुहधात्वर्थत्वात्तत्र क्षरणे ऽतिव्याप्तिरिति धात्वर्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतानाश्रयत्वनिवेशः। अत्र धातौ तत्त्वं निवेशनीयम्। अन्यथा णि-जन्तजन्यशाब्दबोधे प्रयोज्यव्यापारस्य प्रयोजकव्यापारविशेषणत्वात्तत्र णिच्प्रकृतिकधात्वर्थस्य प्राधान्य-व्यवहारो न स्यात्। नचेष्टापत्तिः। "चैत्रेण पाचयति तण्डुलं यज्ञदत्तः" इत्यत्र चैत्रेऽव्याप्तेः। णिच् तु प्रयोजकव्यापारवाचक एव। एवञ्च णिजन्ततत्प्रकृतिकधात्वोर्भिन्नतया तदुभयार्थव्यापारयोः स्वस्वार्थंप्र-ति प्राधान्यस्य सत्त्वेन प्रयोज्यस्य कर्तृत्वसिद्धिः। "कारके" इति सूत्रस्थभाष्यात् तत्तद्धात्वर्थकारकच-क्रप्रवर्तकत्वं कर्तृत्वमिति लभ्यते। तच्चारोपितमनारोपितं वेत्यन्यदेतत्। स्थाली पचतीत्यादावाद्यम्। 'चैत्रः पचति' इत्यादावन्त्यम्। यद्व्यापारस्यान्यव्यापारप्रवर्तकत्वविवक्षा तदा तद्व्यापार एवधात्वर्थः। मूलोक्तार्थस्तु न युक्तः तस्मिन्नर्थे भाष्यकृता स्वतन्त्रपदस्यापरिभाषणात्। कर्तृसंज्ञाबोधितकर्तृत्वशक्ति मत्त्वन्तु कर्तृत्वम्। साचोक्तस्वतन्त्रे तिष्ठति, तस्या विभक्त्यिर्थत्वात्प्रकृत्यर्थविशेषणता, कर्तृक्रिया-भावसम्बन्धस्तु तृतीयार्थः। प्रकृत्यर्थस्य तद्घटककर्तर्यभेदेन विशेषणता। एवञ्च 'चैत्रः पचति' इत्या-

---

प्र० (१) कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे इत्यस्यानुपादाने देवदत्तेनौदनः पच्यत इत्यादौ फलमुख्यविशेष्यकशाब्दबोधाङ्गीकारेण देवदत्तवृत्तिधात्वर्थव्यापारेऽव्याप्त्यापत्तिस्तद्वारणाय तदुपादानम्। नचैवं 'देवदत्तो यज्ञदत्तेन' पाचयतीत्यत्र पचधातोरेव विक्लित्यनुकूलव्यापारानुकूलव्यापारवाचकत्वेन प्रयो-ज्यव्यापारस्य प्राधान्यानापत्तिरिति वाच्यम्। तत्र णिचोऽपि वाचकत्वाङ्गीकारेण पचधातोर्विक्लित्य-नुकूलव्यापारमात्रवाचकत्वेन प्रयोज्यवृत्तिव्यापारस्य प्राधान्येन पचनिरूपितकर्तृत्वस्य प्रयोज्ये सुलभ-त्वात्। प्रयोजकस्य तु पचिधातुनिरूपितं तदिति न दोषः। नचैवं प्राधान्यलक्षणे कर्तुः प्रविष्टत्वात्कर्तृ-लक्षणे च प्राधान्यज्ञानस्यापेक्षितत्वादन्योन्याश्रय इति वाच्यम्। तृच्प्रत्ययसमभिव्याहारे इतिनिवेशेन दोषाभावादिति दिक्।

"साधकतमं करणम्"(पा०सू०१।४।४२) ॥ प्रकृष्टेति। यद्व्यापारादनन्तरे क्रियानिष्पत्तिस्तत्प्रकृष्टम्। उक्तं च—

क्रियायाः परिनिष्पत्तिर्यद्व्यापारादनन्तरम्।
विवक्ष्यते तदा यत्र करणं तत्तदा स्मृतम् ॥ इति।

विवक्ष्यते इत्यनेन स्थाल्यादीनामपि वैवक्षिककरणत्वमस्तीति ध्वनयति। आह च—

वस्तुतस्तदनिर्देश्यं न हि वस्तु व्यवस्थितम्।
स्थाल्या पच्यत इत्येषा विवक्षा दृश्यते यतः ॥ इति।

अयं भावः-कारकत्वं तद्व्याप्यकर्तृत्वादिषट्कं च वस्तुविशेषे विशेषणविशेष्यभाववन्न व्यवतिष्ठते। न हि गौस्सर्वं प्रति गौरेव न तु किंचित्प्रत्यगारिरितिवद् विशेषणं विशेषणमेवेति सुवचम्। तथा च कयाचिद् धातुव्यक्त्या उपस्थापितेऽर्थे कि कर्त्रादिर्कमिति प्रश्ने प्रकृतव्यक्त्युपात्तव्यापाराश्रयतया विवक्षितः कर्ता। व्यापारव्यधिकरणफलाश्रयः कर्म। कर्तृकर्मद्वारासम्बन्धेनाश्रयोऽधिकरणम्। पच्यर्थो व्यापारश्चानेकधा। एवं च पचेरधिश्रयणतण्डुलावपनैधोपकर्षणादितात्पर्यकत्वे तदाश्रयो देवदत्तः कर्ता। ज्वलनतात्पर्यकत्वे एधाः कर्तारः। तण्डुलधारणादिपरत्वे स्थाली कर्त्री। अवयवविभागादिपरत्वं तण्डुलाः कर्तारः।

निरूपितप्रकारतानाश्रयधात्वर्थत्वम्। धातुनोक्तक्रिये कारके नित्यं कर्तेष्यते इत्यन्वयः।

यद्व्यापारादिति। अनन्तरशब्दयोगे "दूरान्तिकार्थैः" (पा०सू०२।३।३४)इति सूत्रेण पञ्चमी। यत्र येषां कारकाणां मध्ये इत्यर्थः। वस्तुत इति। वस्तुनीत्यर्थः। सार्वविभक्तिकस्तसिः। तत्-कर्तृत्वादिकम्। अनिर्देश्यम्-इदं वस्तु कर्तेत्यादिक्रमेण न निर्देश्यमित्यर्थः। हि-यतो वस्तु तत्तद्रूपेण न व्यवस्थितम्। तामेवाव्यवस्थां दर्शयति—स्थाल्येत्यादि। कारकत्वमिति। विशेषणत्वादि यथा खञ्जकुब्जादावव्यस्थितमेवं कारकत्वं तद्व्याप्यमधिकरणत्वादिकं चेत्यर्थः। तण्डुलानोदनं पचतीत्यत्र कारकस्यापि तण्डुलस्य तण्डुलानामोदनं पचतीत्यादावोदनपदार्थान्वयेन षष्ठ्यन्तता दर्शनात्कारकत्वस्य व्यभिचारो द्रष्टव्यः। प्रकृतव्यक्त्युपात्तेति। प्रकृतधातुव्यक्तीत्यर्थः। अनेकधात्वमेव दर्शयति एवं च पचेरिति। तण्डुलधारणादिपरत्वे इति। आदिना आपाकसमाप्तिधारणम्। अवयवविभागादीति। आदिना रोटिकाद्यवयवमेलनम्। तण्डुलाः कर्तार इति। कर्मकर्तारीत्यर्थः। संप्रदानापादानयोस्तु न कर्तृत्व-

---

दिम्यः कर्तृचैत्राभिन्नकर्तृकः पाक इति रीत्या बोधः। धातुना नित्यमुक्तक्रिय इति भ्रमवारणायाह—धातुनोक्तेति। अत्र क्रियापदप्रधानव्यापारपरन्तदाश्रयस्य कर्तृसञ्ज्ञैव, नतु कर्मसञ्ज्ञेत्यस्यार्थस्य स्पष्टप्रतिपत्तये नित्यपदम्।

अनन्तरशब्दाथत योगे षष्ठी प्राप्ता, ताम्बाधित्वा पञ्चमीत्याशयेनाह—अनन्तरशब्देति। मूलपठितवचने यदित्येतदपेक्षया यत्रेत्यधिकमत आह—यत्रेति। अधिकरणादीनामित्यर्थः। अव्यवस्थान्दर्शयति—तण्डुलानोदनमित्यादीना। कर्मणः कर्तृत्वस्थलमाह—कर्मकर्तरीति। कारकसामान्यस्य न कर्तृत्वविवक्षेत्याशयेनाह—सम्प्रदानेति। अपादानग्रहणं तच्चार्थकर्मकत्र सम्भवतीत्यत

स्थाल्या पचतीत्यत्र तृतीयोपात्तव्यापाराश्रयापि स्थाली करणमेव, न तु कर्त्री। देवदत्तादिव्यापारस्यैव तद्धातूपात्तत्वात्। तथा—आदिखादिभ्यामुपात्तेऽर्थे प्रयोज्यः कर्ता। तस्मिन्नेवार्थे भक्षयतिनोपात्ते कर्म। अधिपूर्वैः शीङादिभिरुपात्तेऽर्थे आधारः कर्म, केवलैरुपात्तं अधिकरणमित्यादि। एतेन ज्ञानस्य स्वप्रकाशकत्वे कर्तृकर्मविरोध इत्यादि परास्तम्। शब्दविशेषोपाधिकस्य कर्तृत्वादेः प्रत्यक्षादौ उक्तिसम्भवाभा-

विवक्षा शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्तद्व्यापारे धातोरवृत्तेरिति बोध्यम्। उपात्ते—उक्ते इत्यर्थः। स्वप्रकाशकत्वे-ज्ञानविषयत्वे। कर्तृकर्मविरोध इति। अभेदे आधाराधेयभावस्य विषयविषयिभावस्य चाभावादिति भावः। शब्दविशेषोपाधिकस्य—शब्दविशेष-

आह—उक्त इति।

मूले—आदिखादिभ्यामित्यादिना केवलैरुपात्ते अधिकरणमित्यन्तेन ग्रन्थेनैकस्यैव शब्दभेदेन सञ्ज्ञाभेदः प्रदर्शितः। गलाधःसंयोगानुकूलव्यापारो यद्यपि णिच्प्रकृत्यदधातुना खादृधातुना चाभिधीयते, स एवच भक्षधातुनापि, तथापि "आदिखाद्योर्न" इति निषेधात्ताभ्यां णिचि सति प्रकृत्यर्थव्यापाराश्रयस्य कर्तृसञ्ज्ञैव भवति, नतु कर्मसञ्ज्ञा। यदा तु भक्षधातोर्णिचि सति स एवार्थो भक्षयतिनाऽभिधीयते, तदा निषेधवचनाभावात्प्रयोज्यव्यापाराश्रयस्य "गतिबुद्धि" इतिसूत्रेण कर्मसञ्ज्ञा भवतीति प्रकारेण शब्दविशेषनिमित्तकत्वं सञ्ज्ञायाः। एतेनेति—वक्ष्यमाणपरिहारेणेत्यर्थः। ज्ञानस्य स्वप्रकाशकत्व इति। एतादृशो व्यवहारो वेदान्तिनामस्ति, तस्योपपत्तिर्न सम्भवतीति केषाञ्चिदुक्तिरियम्। स्वप्रकाशशब्दस्य स्वमात्मानम्प्रकाशयति विषयीकरोतीत्यर्थः कार्यः। एवञ्चैकस्य कर्मत्वङ्कर्तृत्वञ्च बाधितम्। कर्तृसञ्ज्ञायाः कर्मसञ्ज्ञाबाधकत्वादिति तेषाम्भावः। नच तेजसो यथा ग्राह्यत्वन्द्रव्यत्वेन, ग्राहकत्वन्तूद्भूतानभिभूतरूपवत्तेजस्त्वेनोपाधिना भवति, उपाधिभेदस्यैवाभयव्यवहारनियामकत्वात्, तथा ज्ञानस्यापि भविष्यतीति वाच्यम्। "नित्यं विज्ञानमानन्दम्ब्रह्म" इतिश्रुत्या ज्ञानपदवाच्यम्ब्रह्मैव। तच्च "नेह नानास्ति किञ्चन" इतिश्रुत्या धर्मरहितत्वेन प्रतिपादितमित्युपाधिभेदस्यैवाभावात्। अन्यथाऽद्वैतानापत्तिः। नच लौकिकाभाव्यभावस्य तत्र भवन्मते सत्वात्कथन्निर्धर्मिकत्वमिति वाच्यम्। अभावस्याधिकरणात्मकतया स्वभिन्नधर्मशून्यत्वसत्वादित्याह—ज्ञानविषयत्व इति। आधाराधेयभावस्येति- अनेन कर्तृत्वखण्डनम्। विषयविषयिभावस्येति। कर्मत्वखण्डनम्। एवञ्च ज्ञानस्य ब्रह्मात्मकस्य स्वप्रकाशत्वमिति व्यवहारासङ्गतिः।

उक्तिविरोधस्य परिहारमाह—मूले-शब्दविशेषोपाधिकस्येति। अत्रोपाधिशब्दो निमित्तपरः, इत्याशयेनाह—शब्दविशेषनिमित्तकस्येति। यद्धात्वर्थक्रियाया यस्य स्वातन्त्र्यविवक्षा स तद्धात्वर्थकर्ता, यद्धात्वर्थप्रधानव्यापारविशेषणफलाश्रयत्वविवक्षा यस्य तत्र तत्कर्मेतिरीत्या। धातुस्वरूपो यः शब्दस्तन्निमित्तकत्वन्तयोरित्यर्थः। प्रत्यक्षादौ, इति मूलेन ब्रह्मणः प्रत्यक्षरूपत्वन्दर्शितम्। तस्यायम्भावः—यथा घटादिविषयाणां स्वभिन्नापरोक्षज्ञानविषयत्वेन प्रत्यक्षत्वव्यवहारस्तथा न ब्रह्मणः, किन्तु स्वात्मकस्वप्रकाशः। स एव प्रत्यक्षपदेन व्यवह्रियत इति। "यत्साक्षादपरोक्षात्" इति श्रुतेः। अपरोक्षादित्यस्यापरोक्षमित्यर्थः। ननु ब्रह्म यदि न जन्यज्ञानविषयस्तदा तस्मिन्स्वप्रकाशत्वव्यवहारोऽपि कथमितिचेत्, शृणु। किम्ब्रह्म यद्यवेद्यं स्यात्तदा तादृशव्यवहारविषयो न स्यादिति तर्केण तादृशव्यवहारं खण्डयति, उत स्वप्रकाशत्वव्यवहारोऽस्माकमित्येतादृशव्यवहारविषयत्वेन हेतुना अवेद्यत्वाभावानुमानङ्करोषि। नाद्यः, आपाद्यापादकयोर्द्वयोरपि ब्रह्मणि सत्वाबोधकम्। न द्वितीयः-हेत्वसिद्ध्यास्वरूपासिद्धेः। ब्रह्मणःशब्दावेद्यत्वात्। "यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह" इति श्रुतेः।

वात्। एतेन परसमवेतक्रियाजन्यफलशालित्वं कर्मत्वं चेत्, अपादानेऽतिव्याप्तिमाशङ्क्य धात्वर्थतावच्छेदकफलशालि कर्मेति परिष्कुर्वन्तोऽपि प्रत्युक्ताः। ग्रामं गमयति देवदत्तमित्यादौ गन्तर्यव्याप्तेः। तन्मते गमनस्य प्रकृत्यर्थत्वेऽपि तथात्वानवच्छेदकत्वात्। तत्र णिचो व्यापारार्थकत्वं न प्रकृतेः। तत्त्वे वा पाचयत्यादिप्रयोज्यकर्तर्यतिव्याप्तेः। पारिभाषिकमनुशासनोपयोगि कर्मत्वं वचनबलाद् व्यवस्थितमिति चेत्, अपादानेऽपि तर्हि तन्नास्तीत्यवधेहि। एकसंज्ञाधिकारेऽनवकाशया साव-

---

निमित्तस्य। कर्तृकर्मशब्दयोराश्रयविषयोपलक्षकत्वे, स्वप्रकाशत्वे इत्यस्य स्वप्रकाशपदव्यवहार्यत्वे इत्यर्थे वा लक्षणेव दोष इति बोध्यम्। परेति। कर्मत्वाभिरूतापेक्षया परेत्यर्थः। गम्यादिकर्तर्यतिव्याप्तिवारणायेदम्। अपादाने इति। 'प्रयागात् काशीं गच्छति' इत्यादौ तस्यापि क्रियाजन्यविभागाश्रयत्वादिति भावः। धात्वर्थतावच्छेदकेति। संयोगस्यैव तथात्वम्, न तु विभागस्येति भावः। तत्त्वे वेति। ण्यन्तधात्वर्थतावच्छेदकत्वे वेत्यर्थः। वचनबलात्। गत्यादिनियमबलात्। ननु विभागस्य तत्त्वेन "कर्तुः" (पा०सू०१।४।४९) इति "तथायुक्तम्" (पा०सू०१।४।

ननु भवन्मते ब्रह्म स्वप्रकाशमितिवाक्यघटकःस्वप्रकाशशब्दे यौगिको रूढो वा। आद्ये स्वप्रकाशयतीतिव्युत्पत्त्या स्वपदार्थस्य कर्मत्वप्रकाशशब्दार्थस्य प्रकाशकत्वेकत्वं वाच्यम्, तच्च विषयत्वाश्रयरूपन, उभयथाप्यनुपपत्तिः। निर्धर्मिकत्वबोधकश्रुतिविरोधात्। द्वितीये स्वप्रकाशशब्दः स्वप्रकाशशब्दव्यवहार्य इत्यर्थको वाच्यः, तत्रापि तच्छ्रुतिविरोध इत्यत आह—कर्तृकर्मशब्दयोरिति।

ननु भवन्मते तस्य वाक्यस्य का गतिः, इतिचेदित्थम्—स्वश्चासौ प्रकाशश्चेति कर्मधारयः। प्रकाशशब्दो भावघञन्तः। स्वभिन्नः प्रकाशः, तस्य भावः स्वप्रकाशत्वम्। "कृत्तद्धितसमासेभ्यः सम्बन्धाभिधानम्भावप्रत्ययेन" इति सिद्धान्तात्। त्वप्रत्ययार्थोऽत्र स्वाभेद एव। स च नातिरिक्त इति यत्किञ्चिदपेक्षया परत्वमभ्यावर्तकमत आह—कर्मत्वाभिमतेति। फलाश्रयत्वेनास्योपस्थितत्वादित्यर्थः। कर्मापेक्षयेति तु नोक्तम्, एतावत्पर्यन्तङ्कर्मत्वस्यासिद्धेः। अतिव्याप्तीति। 'ग्रामङ्गच्छति चैत्रः' इत्यत्र चैत्रे गमनक्रियाजन्यसंयोगाश्रयत्वसत्वादतिव्याप्तिरित्यर्थः। अत्र फले तद्धात्वर्थत्वमपि विशेषणन्देयम्। तेन स्पन्देन पूर्वोत्तरदेशयोः कर्मत्वापत्तिः। काशीङ्गच्छतीति। अत्र विभागजन्यसंयोगानुकूलव्यापारस्य गम्धात्वर्थत्वमिति विभागस्य धात्वर्थत्वमस्तीति भावः। एतन्मते भेदः आधेयत्वञ्च द्वितीयार्थः। भेदे प्रकृत्यर्थस्य तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वसम्बन्धेनान्वयः। तस्य च भेदस्य सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन व्यापारेऽन्वयः। ग्रामपदार्थस्याधेयत्वेऽप्यन्वयः। ग्रामपदार्थस्य च द्वेधा भानमिति ग्रामवृत्तिसंयोगानुकूलग्रामभेदविशिष्टव्यापारानुकूलकृतिमानित्यन्वयबोधः परमते। स्वमते तु कर्तृविशिष्टस्तादृशव्यापार इत्याकारकः। संयोगस्यैव तथात्वमिति गम्धातोः संयोगावच्छिन्नव्यापार एव शक्तिरिति भावः। धात्वर्थतावच्छेदकेत्यत्र धातुपदङ्गणपठितधातुपरम्, उत तद्भिन्नस्यापि बोधकम्। नाद्यः, इत्याह—ग्रामङ्गमयतीति। तन्मते—नैयायिकमते। गमनस्य-संयोगावच्छिन्नव्यापारस्य। न द्वितीयः, इत्याह—तत्त्वेऽपेति।

मूले—अपादानेऽपि तर्हीति। एवञ्च तद्व्यावृत्तये धात्वर्थतावच्छेदकत्वविशेषणनिवेशपर्यन्तानुधावनं विफलमिति भावः। एवं सति परया कर्तृसंज्ञया बाधेन चैत्रश्चैत्रङ्गच्छतीत्यादिप्रयोगापत्तिवारणेन यत्नेऽपि द्वितीयायाः शक्तिरिति प्रागुक्तनिष्कर्षमिति च 'वचनबलात्'इत्यनेन सूचितम्।

ननु स्वमते यदि सूत्रेणैव संज्ञाप्रवृत्तिनिर्णयस्तदाऽपादानस्य कर्मसंज्ञा प्राप्नोतीत्याशयेन शङ्क-

काशाया बाधात् । अत एव 'आत्मानमात्मना हन्ति' इत्यादौ परथा कर्तृसञ्ज्ञया" कर्मसञ्ज्ञाबाधमाशङ्क्याहङ्कारादिविशिष्टात्मभेदमाश्रित्य समाहितम्भाष्ये ।

'रामेणेति । इह यद्यपि विभक्त्युपस्थितानां कारकाणां क्रियां प्रति विशेषणतैव; तथाऽपि कृदुपस्थितानां विशेष्यतैव । 'सत्त्वप्रधानानि नामानि' इत्युक्तेः । धातूपस्थाप्ययोः फलव्यापारयोरपि कर्मकृत्समभिव्या-

---

१०) इति च प्राप्नोति; अपादानप्रकरणेऽवध्यन्वयिनो विभागस्य धात्वर्थताया वक्ष्यमाणत्वादित्यत आह—एकसञ्ज्ञेति । सावकाशाया इति । विषं भुङ्क्ते इत्यादौ सावकाशाया इत्यर्थः । "कर्तुः" (पा०सू०१।४।४९) इति कर्मसञ्ज्ञात्वपादानसंज्ञायाः परत्वाद् बाधिका । अत एव ग्रामं त्यजतीत्यादौ द्वितीयासिद्धिरिति तात्पर्यम् । अपादाननिष्ठविभागीयसम्बन्धस्य फलतानवच्छेदकत्वान्न(१) दोष इत्यपि बोध्यम् । अत एव—एकसञ्ज्ञाधिकारे सञ्ज्ञयोर्बाध्यबाधकभावादेव । अहंकारादीति । आदिना शरीरम् ।

विभक्त्युपस्थितानामिति । विभक्त्यर्थस्य संसर्गत्वमते तदन्तोपस्थितानामि-

---

ते—नन्वित । तत्त्वेन—धात्वर्थकुक्षिप्रवेशेन । विभागजन्यसंयोगानुकूलव्यापारो धात्वर्थ इत्याशयः । उद्देश्यत्वानुद्देश्यत्वभेदेन सूत्रद्वयोपन्यासः । द्वितीयसूत्राभिप्रायेणेदमुत्तरमित्याशयेनाह—विषम्भुङ्क्त इत्यादावित्ति । आदिनोदासीनतृणादिसङ्ग्रहः । आद्यसूत्रस्य यत्र फलाश्रयत्वेनोद्देश्यता तत्र प्रवृत्त्या विभागजन्यसंयोगानुकूलव्यापारस्य धात्वर्थत्वेऽपि कर्तृवृत्तिव्यापारजन्यसंयोगाश्रयत्वेन प्रयागात्काशीं गच्छतीत्यत्र काश्या एवोद्देश्यता, नतु प्रयागस्येति तत्र प्रयागे सावकाशा ऽपादानसंज्ञा ग्रामन्त्यजतीत्यत्र कर्मसंज्ञया बाध्यते । अत एव—प्रथमसूत्रविहितकर्मसंज्ञाया अपादानसंज्ञाबाधकत्वादेव । प्रकारान्तरेणाप्यतिप्रसङ्गं वारयति—अपादाननिष्ठेति । 'ग्रामाद् गृहमायाति' इत्यत्र यद्यपि विभागावच्छिन्नसंयोगानुकूलव्यापारो धात्वर्थस्तथापि संयोगी यो, यो ऽनुयोगितारूपः सम्बन्धः, स एव फलतावच्छेदको, नतु विभागीयः । फलतावच्छेदकसम्बन्धेन फलाश्रयत्वमेव कर्मसंज्ञाप्रयोजकम् । अन्यथा कालिकसम्बन्धेन संयोगाश्रयत्वस्य पर्वतादावपि सत्वेन 'ग्रामम्पर्वताद्गच्छति' इति यत्र, तत्र पर्वत गच्छतीति स्यात् । यत्र विभागावच्छिन्नव्यापारो धात्वर्थस्तत्राप्यनुयोगितासम्बन्ध एव फलतावच्छेदको, नतु प्रतियोगितालक्षणः । अत एव 'वृक्षाद्विभजते' इत्यादौ वृक्षादिशब्देभ्यः पञ्चमीसिद्धिः । नच 'आत्मानमात्मना हन्ति' इतिवच्चैत्रश्चैत्रङ्गच्छतीति प्रयोगापत्तिः, तत्रापि शरीराद्युपाधिभेदेन कर्तृकर्मणोर्भेदस्य कल्पनासम्भवादिति वाच्यम् । प्रामाणिकप्रयोगस्योपपत्तये एवकल्पनायाः सत्वात् ।

स्वसिद्धान्ते पञ्चकम्प्रातिपदिकार्थस्तत्र विभक्तिद्योत्यकारकाणाम्प्रातिपदिकार्थविशेषणत्वं, नतु क्रियाविशेषणत्वमिति प्रसक्ताम्मूलासङ्गतिम्परिहरति—विभक्त्यर्थस्येत्यादिना । एवञ्च विभक्त्यन्ते-

---

वि० (१) अयम्भावः—स्वजनकत्वेन प्रतीतिविषयत्व स्वनिष्ठतत्तत्सम्बन्धावच्छिन्नाधेयतानिरूपिताधिकरणतावद्वृत्तित्व, एतदुभयसम्बन्धेन फलविशिष्टव्यापारवाचकत्वमेव धातूनाम् । अत स्तत्तद्धातुनिष्ठवृत्तीयफलनिष्ठाधेयतावच्छेदकसम्बन्ध एव फलतावच्छेदकसम्बन्धो बाध्य इति न दोष इति ॥

हारे विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासः। तथा च रामनिष्ठो यो व्यापारस्तद्विषयीभूतवाणव्यापारसाध्यप्राणवियोगाश्रयो वालोति वाक्यार्थः।

यत्तु वाजपेयाधिकरणे मीमांसकैरुक्तं 'काष्ठैः पाचक' इत्यपि स्यादिति, तदिष्टापत्तिग्रस्तम्। "कर्तृकरणे कृता बहुलम्" (पा०सू०२।१।३२) "कर्तृकर्मणोःकृति" (पा०सू०२।३।६५) इत्यादिसूत्राणां कृत्प्रकृत्यर्थेन कारकान्वयं विनोक्तिसम्भवस्यैवाभावादिति सुधीभिराकलनीयम्।

अनभिहिते किम्, हरिः करोति। जीवन्त्यनेन जीवनः—शाब्दिकः। "शब्ददर्दुरं करोति" (पा०सू०४।४।३४) इति ठक्। कृतं विश्वं येन कृतविश्वः विश्वकर्मककृत्याश्रय इत्यर्थः। अपष्ठ्यर्थबहुव्रीहौ व्युत्पत्त्यन्तरस्वीकारात्। यथा चैतत्तथा वक्ष्यते-**प्रकृत्यादिभ्य इति**। आकृति-

---

त्यर्थः। व्यत्यास इति। तद्व्यत्यासेनैव धातुतस्तदुपस्थितिरित्यर्थः। तत्र व्यापारजन्यफलमेव धात्वर्थ इति भावः।

तदिष्टापत्तीति। तत्प्रकृत्यर्थक्रियायामपि कारकाणामन्वयादिति भावः। तत्रैव मानमाह—कर्त्रित्यादि। यत्तु भवतिक्रियायां प्राथमिकान्वयेन तद्विभक्तौ कृदन्तेन पाष्णिकान्वयात् तेषां चारितार्थ्यमिति, तन्न। भवतिक्रियायां कर्तृत्वेनान्वये कर्तुरुक्तत्वात्तृतीयानापत्त्या हरिणा त्रात इत्यसिद्ध्यापत्तेः। करणत्वेनान्वये पार्ष्णिकस्यापि हरिकर्तृकत्राणकर्मणो बोधानापत्तेः। कर्तृतृतीयान्तेन समासविधायकासङ्गतेश्च।

यत्कर्तृककृतिकर्म विश्वमिति विग्रहवाक्यजबोधाभिन्नबोधस्वीकारे न मानमत आह—अपष्ठ्यर्थेति। आकृतीति। इदं च यथायथं सर्वविभक्त्यर्थावादः

नोपस्थितानान्तत्तद्विभक्त्यर्थसम्बन्धेन क्रियाविशेषणत्वं स्पष्टमेव। तद्व्यत्यासेन—फलव्यापारयोर्विशेष्यविशेषणभावव्यत्यासेन, फलावच्छिन्नव्यापारे व्यापारावच्छिन्नफले च धातोः शक्तिः। कर्तृकर्मबोधकप्रत्ययसमभिव्याहारस्तच्छाब्दबोधतात्पर्यग्राहक इति स्वसिद्धान्ताभिप्रायेणेदम्। तत्र कर्मबोधकप्रत्ययसमभिव्याहारे—मूले—रामनिष्ठो यो व्यापारस्तद्विषयत्वम्फलभूतधात्वर्थ उक्तम्, तत्र स्वोत्पादकत्वसम्बन्धेनोद्देश्यत्वरूपं बोध्यम्। एवम्प्राणवियोगात्मकफले बाणव्यापारसाध्यत्वाभिधानात् कृदन्तेन करणकारकस्य सर्वत्र स्वव्यापारद्वारा फलम्प्रत्येव जनकत्वात्तत्रैवान्वय इति ध्वनितम्। मीमांसकैर्यदुक्तं 'काष्ठैः पाकः इत्यपि स्यात्' इति तत्पाकक्रियायाः सिद्धावस्थापन्नाया एव पाकादिनाभिधानात्कारकान्वययोग्यतावच्छेदकसाध्यत्वेनानभिधानेन नात्र कारकान्वय इत्यभिमाने न।

वस्तुतस्तु पाकादिशब्दघटकधातुना अत्रापि साध्यत्वेनैव क्रियाया अभिधानेन तस्यां कारकान्वये बाधकाभाव इत्याशयेनाह—तदिष्टापत्तीति। तत्रैव—प्रकृत्या तेन रूपेणाभिधाने। भवति क्रियायामिति। 'काष्ठैः पाकः' इत्यादौ यद्यपि भवतिक्रियाबोधकपदन्नास्ति, तथापि "अस्तिर्भवन्तीपरोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति" इति भाष्यकारोक्तेरत्रापि सा प्रतीयत एवेत्याशयेनेदम्। कर्तुरुक्तत्वादिति। 'प्रधानेतरयोः' इति न्यायेन प्रधाने भवतिक्रियाकर्तृत्वस्याभिधानेन गुणभूतपचिक्रियाकर्तृत्वमप्यभिहितमिति भावः। ननु न प्रधानक्रियायाङ्कर्तृत्वेनान्वयः, किन्तु करणत्वेनेति तदनुयायिनः। शङ्कां वारयति—करणत्वेनेति। पार्ष्णिकस्यापीति। इदङ्कर्मण इत्यत्र सामानाधिकरण्येनान्वयि, तद्विषयकबोधस्य पश्चाद्भवता तद्विषयेऽपि पार्ष्णिकत्वमभ्युपगमः। नन्वेतादृशे स्थले हरिकर्तृकत्राणबोधाभावे इष्टापत्तिरेवेत्यत आह—कर्तृतृतीयान्तेनेति। असङ्गतेरिति। तद्वाक्यकर्तृत्वस्यासङ्गत्यापत्तेरित्यर्थः॥

तिगणोऽयम् । तेन 'नाम्ना सुतीक्ष्णश्चरितेन दान्त' इत्यादि बोद्धयम् । द्वयोर्द्रोणयोः समाहारो द्विद्रोणम् । पात्रादित्वात्स्त्रीत्वाभावः । द्रोणद्वयसम्बन्धिधान्यमित्यर्थः । **चादिति** । करणशब्दानुवृत्त्या "परिक्रयणे सम्प्रदानम्" (पा०सू०४।१।४४) इत्युत्तरसूत्रस्थान्यतरस्याङ्ग्रहणापकर्षणेन वा सञ्ज्ञयोः पर्याये लब्धे समावेशार्थश्चकारः । तेन मनसादेव इत्यत्र कर्मण्यण्, करणे तृतीया चेत्युभयं सिद्ध्यति । "मनसः सञ्ज्ञायाम्" (पा०सू०६।३।४) इत्यलुक् । किं चाक्षैर्दीव्यते यज्ञदत्तेनेत्यत्र सकर्मकत्वादणि कर्तुर्णौ कर्मत्वं न । "अणावकर्मकात्" (पा०सू०२।३।८८) इति पर-

---

नाम्नेति । नामसम्बन्धितीक्ष्णत्ववानित्यर्थः । करणशब्दानुवृत्त्ये[illegible] [illegible]कसञ्ज्ञाधि-कारेण चेति बोद्धव्यम् । ननु मनसादेव इत्यसङ्गतं कृद्योगलक्षणषष्ठीप्रा[illegible] । न च कर्तृसाहचर्यात्तत्र मुख्यव्यवहारेण धात्वर्थाश्रयस्यैव कर्मणो ग्रहणम् । अतः स्तो[illegible] इत्यादौ षष्ठी नेति वाच्यम् । धात्वर्थे भेदेनान्वयिकर्मग्रहणेनैव तदुपपत्तावत्राप्र[illegible]मा-वात् । ध्वनितं चेदम् "आकडार" (पा०सू०१।४।१) सूत्रे कैयटे । तादृशस[illegible]त्वे इ-ष्टतरमानाभावश्चेत्यरुचेराह—**किं चेति** । कर्मत्वं नेति । न च वैकल्पिकत्वेऽप्यत्[illegible]

विग्रहवाक्यजेति । लौकिकविग्रहवाक्यजेत्यर्थः । इदञ्चेति । "प्रकृत्यादिभ्यः" इति वार्त्तिकञ्चे-त्यर्थः । आदिशब्दोऽत्र प्रकारे, तेन 'वह्नित्वेन घटाभावः, 'दण्डत्वेन कारणता' इत्यादिप्रयोगाणामुप-पत्तिः । **नामसम्बन्धीति** । नामज्ञाप्यमित्यर्थः । वह्नित्वेनेत्यादौ स्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं तृती-यार्थः । ननु "दिवः" इति सूत्रे करणशब्दानुवृत्त्या संज्ञयोः समावेशो भविष्यतीत्यत आह—एके-ति । मूले—'यन्मनसादेव' इत्येतत्सिद्धिरूपं संज्ञाद्वयसमावेशफलमुक्तं तदसङ्गतमिति हरदत्तानु-यायिन उक्तिं खण्डयति—**नन्वित्यादिना** । षष्ठ्या प्राप्तेरिति । यथा 'अक्षाणां देविता' इत्य-त्रापवादत्वात्तृतीया बाध्यते, तद्वदिति शेषः । तत्र-"कर्तृकर्मणोः कृति" इतिसूत्रे । **कर्तृसाहचर्या-दिति** । यथा धातुप्रतिपाद्यप्रधानव्यापाराश्रयस्य कर्तृपदेन ग्रहणं तथा मुख्यतया तदर्थफलाश्रयस्य तत्र ग्रहणमित्यत्र साहचर्यं हेतुत्वेनाभिहितम् । मुख्यत्वाभिधानं व्यपदेशिवद्भावेन यस्य कर्मत्वं तद्व्युदासाय । अत एव—तादृशकर्मणो ग्रहणादेव । अत्र स्तोकपदार्थस्य व्यपदेशिवद्भावेन यत्क-र्मत्ववत्तत्राभेदेनान्वयात्कर्मत्वं, न तु मुख्यं कर्मत्वमस्तीति न षष्ठीति भावः । "कर्मणि द्वितीया" इति सूत्रे तु मुख्यकर्मण ग्रहणमित्यत्र साधकाभावाद्व्यपदेशिवद्भावलब्धकर्मत्ववतोऽपि ग्रहणमिति द्वितीया भवति, धात्वर्थे फले भेदेन क्रियाकारकभावसम्बन्धेन तदुपपत्तौ स्तोकम्पाक इत्यत्र षष्ठ्यभावोपपत्तौ तत्र स्तोकपदार्थस्य फलेऽभेदेनान्वयादिति भावः । अत्र—मनसादेव इत्यत्र । **अप्रवृत्ताविति** । "कर्तृकर्मणोः" इत्यस्याप्रवृत्तौ । अत्र प्रमाणमाह—**ध्वनितञ्चेदमिति** । तत्र हि—अक्षाणां देविते-त्यत्रापवादत्वाद् द्वितीयायाः षष्ठी बाधिका, तृतीयायास्तु परत्वादिति प्रतिपादितम् । अत्र षष्ठ्याः "कर्तृकर्मणोः" इति विहितायास्तृतीयाबाधकत्वाभिधानेन मनसादेव इत्यत्रापि तस्य सूत्रस्य प्रवृत्ति-र्न्याय्यैवेति ध्वनितमित्यर्थः ।

ननु "कर्तृकर्मणोः कृति" इतिसूत्रे धात्वर्थफलाश्रयकर्मण एव ग्रहणमिति कल्पनया न षष्ठीप्राप्तिरत आह—**तादृशसंज्ञासत्त्व इति** । समाविष्टकर्मकरणसंज्ञाद्वयसत्त्वे इत्यर्थः । न चैवं सति 'मनसादेव' इति प्रयोगस्यैव तदुच्छेदः स्यादिति वाच्यम् । "हेतौ" इति सूत्रविहिततृतीयान्तस्य पचाद्यजन्तादेव-शब्देन समासात्प्रयोगोपपत्तेः । "दिवः कर्म च" इति सूत्रे संज्ञाद्वयसमावेशफलकचकाराभावेऽपि किं-चेत्यादिनोक्तफलमन्यथासिद्धमित्याशयकशङ्कां निरसितुमाह—**न चेति** । वैकल्पिकत्वेऽप्यत्यन्तेति ।

रमैपदं च नेति सिद्धान्तः।

यत्तु प्राचा कर्मसंज्ञं वा स्यादिति व्याख्यातम्। तदाकरविरोधादुपेक्ष्यम्।

स्यादेतत्। करणसंज्ञाया अवकाशः देवना अक्षाः। करणे ल्युट्। कर्मसञ्ज्ञायास्तु दीव्यन्ते अक्षाः। कर्मणि लट्। अक्षैर्दीव्यतीत्यत्र तु सञ्ज्ञाद्वयप्रयुक्तकार्यद्वयप्रसङ्गे परत्वात् तृतीयैव स्यान्न तु द्वितीयेति चेत्, अत्राहुः–कार्यकालपक्षे "कर्मणि द्वितीया"(पा०सू०२।३।२) इत्यत्र यदस्योपस्थानं तस्यानवकाशत्वाद् द्वितीयेति। ननु दीव्यन्ते अक्षा इत्यत्र

न्ताविद्यमानकर्मकत्वाभावात् कर्मत्वाभावः सिद्ध इति वाच्यम्। तत्रात्यन्ताविद्यमानकर्मकाणामेव ग्रहणे मानाभावस्यान्यत्र निरूपितत्वादिति भावः। फलान्तरमाह—अणाविति। दीव्यतेऽक्षैर्देवदत्तेनेति भावे लकाराभावः फलमित्यपि बोध्यम्। करणत्वाच्च तृतीयेति समावेशफलम्। द्वितीयेतीति। अक्षान् दीव्यतीत्यत्राक्षपदस्याक्षजेये धने लक्षणा। न च तदा करणत्वमक्षैरित्यर्थेऽक्षानिति न भवतीत्यन्ये।

चकाराभावे कर्मकरणसंज्ञयोः पर्यायेण प्रवृत्त्या वैकल्पिकत्वेऽपीत्यर्थः। अपिना समावेशसमुच्चयः। "येषान्देशकालादिभिन्नकर्म न सम्भवति, त एवाकर्मकपदेन गृह्यन्ते" इति तैरुक्तम्। कर्मत्वाभाव इति "गतिबुद्धि" इतिसूत्रविहितेत्यादिः। अन्यत्र निरूपितत्वादिति। अत्र शास्त्रेऽविवक्षितकर्मकाणामप्यकर्मकाणामप्यकर्मकपदेन ग्रहणम्। अत एव भाष्यकृता 'कृतपूर्वी कटम्' 'भुक्तपूर्वी ओदनम्' इत्युदाहृतम्। अत एव "णेरणौ"इतिसूत्रव्याख्यानावसरे 'लावयति केदारन्देवदत्तः' इति प्रयोगे–लुनातेर्निवृत्तप्रेषणाण्णिचि द्वितीया कैयटेन स्वीकृता। अत एव "अधीगर्थ" इति सूत्रभाष्ये–कर्मणः शेषत्वविवक्षया 'मातुः स्मर्यते' इत्यत्र भावे लकार उदाहृतः। फलान्तरमिति। संज्ञयोः समावेशस्येत्यादिः। स्वयम्फलान्तरमाह–दीव्यत इत्यादिना। ननु स्थलत्रयेऽपि कर्मसंज्ञायाः फलमुक्तम्, न तु करणसंज्ञाया इत्यत आह—करणत्वाच्चेति। चकारो भिन्नक्रमेण तृतीयापदानन्तरन्द्रष्टव्यः। मूले—यत्तु प्राचेति। प्रक्रियाकृतेत्यर्थः। अस्योपस्थानमिति। "दिवः कर्म च" इत्यस्योपस्थानमित्यर्थः। वस्तुतस्तु मूलोक्तरीत्याऽक्षैरक्षानित्यस्योपपत्तिरयुक्ता। कार्यकालपक्षविशेषकथनेन 'देवदत्तो वामेनाक्ष्णा पश्यति' इत्युक्ते दक्षिणेन न पश्यतीति यथा गम्यते, तथा यथोद्देशपक्षेनासिद्धिरिति गम्येत; तदसङ्गतम्। यथोद्देशपक्षेऽपि "प्रधानान्यात्मसंस्काराय सन्निधीयमानानि गुणभेदम्प्रयुञ्जते" इति "क्रियतिच" इतिसूत्रस्थकैयटोक्तरीत्या "कर्मणि द्वितीया"इतिसूत्रस्यात्रागमनेन "दिव" इतिसूत्रस्यापि भेदस्य सत्त्वात्। किञ्च "कार्यकालपक्षेऽपार्दीनमुत्तराणि बाधन्ते, गान्दोग्धि पय इत्यत्र परत्वात्कर्मसंज्ञा" इति भाष्ययोजनाय संज्ञाविषये यद्देशे संज्ञाशास्त्रम्पठितन्तद्देशीयमेव परत्वनियामकम्, न तु यत्रोपस्थितिस्तद्देशीयम्। अन्यथा कर्मसंज्ञाशास्त्रस्य "कर्मणि द्वितीया" इत्यत्रोपस्थितिः, अपादानसंज्ञायास्तु "अपादाने पञ्चमी" इत्यत्रेति पञ्चमीविधायकशास्त्रस्य द्वितीयाविधायकशास्त्रापेक्षया परत्वाद्भाष्यासङ्गतिः स्पष्टैव। अत एव "अयादिभ्यः परैव प्रगृह्यसंज्ञा" इति "अदसोमात्" इतिसूत्रभाष्ये उक्तम्। एतत्सर्वम्परिचिन्त्याक्षान्दीव्यतीति प्रयोगोपपत्तिं स्वयमाह—अक्षान्दीव्यतीत्यत्रेति। दिव्धातुरघुना विजिगीषार्थकः। अन्ये—भाष्यतत्त्वविदः। इदमुपलक्षणम् यदाऽक्षेषु फलाश्रयत्वसमानाधिकरणकर्मत्वाविवक्षा, तदापि तादृशप्रयोगसिद्धिरिति बोध्यम्। 'एकैव शक्तिः संज्ञाद्वयोपयोगिनी' इति मूलेऽभिहितम्, तच्च यथाश्रुतेऽसङ्गतम्, "सप्तमीपञ्चम्यौ कारकमध्ये" इति सूत्रे कारकशब्दस्य कर्मत्वादिशक्तिपरत्वस्य सुप्रसिद्धतया कर्मत्वस्य च तादृशस्य करणत्वापेक्षया भिन्नत्वेनैकशक्तेः संज्ञाद्वयोपयोगित्व

कर्मण्यभिहितेऽपि करणत्वस्यानभिधानात् तृतीया स्यात्। तथा देवना अक्षा इत्यत्र ल्युटा करणस्याभिधानेऽपि कर्मणोऽनभिधानात् द्वितीया स्यात्। मैवम्। एकैव ह्यत्र शक्तिः सञ्ज्ञाद्वययोगिनी। तथा च उभयत्राप्यभिधानमेव न त्वनभिहितत्वम्।

"सहयुक्ते"(पा०सू०१।३।७९)॥ पुत्रेणेति। पितुरत्र क्रियासम्बन्धः शाब्दः। पुत्रस्य तु आर्थ इति तस्याप्रधान्यम्। अप्रधानग्रहणं

एकैव ह्यत्र शक्तिरिति। दिवधात्वर्थनिरूपितसाधकतमत्वशक्तिरित्यर्थः।

'सहयुक्ते। अत्राप्राधान्यं नाम शाब्दगुणाद्यन्वयित्वाभाव इत्याह—पितुरत्रेति। आर्थ इति। पुत्रसाहित्यवान् पिता आगत इति बोधे साहित्यस्य पुत्रेणागमनसम्बन्ध एव सम्भव इति पश्चात्तस्यापि मानसस्तत्सम्बन्धबोध इति भावः। शाब्दत्वं च विवक्षानिबन्धनम्। एवं चैषु शाब्दत्वरूपविशेषणाभावकृतो विशिष्टा-

---

वक्तुमशक्यमत आह—दिवधात्वर्थेति। एवञ्चैकैव शक्तिरित्यत्र शक्तिपदं धर्मपरन्द्रष्टव्यम्। तथाच कर्मादिपदानां कर्मत्वादितत्तच्छक्तिरूपेण बोधकतया द्वयोः शक्त्योर्भेद एवोचितः। सर्वसाधारणकर्मव्यवहारस्तु कर्मत्वशक्तिमत्त्वेनोपपादनीयः। एवं सकर्मकत्वमपि तादृशशक्तिमदर्थान्वयित्वमेव। अत एव 'अध्यासिता भूमयः' इत्यत्र कर्मणि क्तः सिध्यति। सूत्रस्थचकारेण शक्तिद्वययोगो बोध्यते, नतु तयोः शक्त्योरभेदः। नचैवंसति—नन्वित्यादिना मूलेन प्रतिपादिता शङ्का तदवस्थैवेति वाच्यम्। "अपादानमुत्तराणि कारकाणि बाधन्ते, गान्दोग्धि पय इत्यत्र परत्वात्कर्मसंज्ञा" इत्युक्तम्, तत्र पञ्चमीवारणाय द्रव्यगतानेकशक्तिमध्ये एकस्या अभिहितत्वे परस्या अपि तद्वत्त्वशङ्का शास्त्रकारेणाक्षतेः। मूलन्तु प्राचामनुरोधेन।

"सहयुक्ते" सूत्रे न लौकिकं यत्प्राधान्यम्मुख्यत्वरूपन्तदभाववत्त्वरूपमप्राधान्यं विवक्षितम्। 'राज्ञा सह सेना आगच्छति' इत्यत्र राज्ञो लौकिकप्राधान्यवत्त्वात्तृतीयानापत्तेरित्यत्रत्याप्राधान्यम्पारिभाषिकमित्याशयेनाह—अत्राप्राधान्यमिति। गुणाद्यन्वयित्वमित्यत्रादिना द्रव्यक्रिययोः सङ्ग्रहः। नचैवंसति द्रव्याद्यन्वयित्वाभाव इत्येव द्रव्यपदार्थस्य प्रथमन्तन्त्रान्ते प्रतिपादनादुचितमिति वाच्यम्। "गुणसमुदायो द्रव्यम्" इति पतञ्जल्युक्त्यनुसारेणैवमभिधानात्। गुणोदाहरणम्—'पुत्रेण स्थूलः' इति। द्रव्योदाहरणम्-'पुत्रेण सह पितुर्धनम्' इति। क्रियोदाहरणम्—'पुत्रेण सहागतः पिता' इत्यादि प्रसिद्धमेव। एषु शाब्दगुणान्वयित्वं पितर्येवेति पुत्रस्याप्राधान्यम्। आर्थिकगुणाद्यन्वयित्वन्तु तत्रापि। अत एव 'पुत्रेण सहागमनम्पितुः' इत्यत्र पितरि शाब्दस्य कृत्प्रत्ययार्थक्रियाकर्तृत्वस्य सत्त्वेन "कर्तृकर्मणोः" इति षष्ठी भवति। शाब्दत्वन्तु इतरसम्बन्धं विनापि वाक्यजन्यशाब्दबोधे भासमानत्वमेव। सहार्थः—साहित्यम्, तच्च स्वसमभिव्याहृतशब्दजन्योपस्थितिविषयगुणादिसमानाधिकरणगुणाद्यन्वयित्वमेव। सामानाधिकरण्यमत्र कालिकप्रत्यासत्त्या क्वचित् यत्र क्षेत्रे तिलवापोत्तरम्माषवापस्तत्र 'तिलैः सह माषानवपत्' इति प्रयोगाद्दैशिकमपि क्वचित्। एतत्तृतीयार्थस्तु क्रियावाचकशब्दसत्त्वे प्रतीयमानतादृशक्रियान्वयित्वमेव। यत्र तु गुणद्रव्ययोरुपस्थितिस्तत्र सहशब्दस्य प्रयोगबलात्प्रतीयमानतत्तत्पदार्थसम्बन्धित्वमेव। एवञ्च 'पुत्रेण सह पितुर्धनम्' इति शब्दात्पुत्रस्वामित्वसमानकालिकपितृस्वामित्ववद्धनमिति बोधः। 'पुत्रेण सह स्थूल' इति शब्दात्तु पुत्रवृत्तिस्थौल्यसमानकालिकस्थौल्यवान्पितेति बोधः। पुत्रादेः सहार्थयोगस्तु तत्तद्द्वारक एवेति विभावनीयम्। एतत्सर्वं हृदि निधायाह—आर्थ इतीत्यादिना। तस्यापि—पुत्रस्यापि। तत्सम्बन्धबोधः—गुणादिसम्बन्धबोधः। अप्रधानत्वाभिमते यथा विशिष्टाभावस्य सत्त्वास्ति तथोपपादयति—शाब्दत्वरूपत्यादिना। विवक्षानिबन्धनत्वकथनेन

शक्यमकर्त्तुम्। न चैवं पितुरपि तृतीयापत्तिः। तत्र प्रातिपदिकार्थमात्रे अन्तरङ्गत्वात्प्रथमोत्पत्तेः। पितुरागमनमित्यादौ कारकविभक्तेः प्राबल्याच्च।

भावः। 'सहैव पुत्रैर्दशभिर्भारं वहति' इत्यादौ विद्यमानतावाचिसहशब्दयोगे क्रियाद्यन्वयित्वरूपविशेष्याभावकृतो विशिष्टाभावो दशानां पुत्राणां विद्यमानत्वेऽपीत्यर्थं इत्यन्यत्र विस्तरः। अन्तरङ्गत्वादिति। प्राचीनैरन्तरङ्गत्वमूलकतयोक्तात् "उपपदविभक्तेः" इति न्यायादित्यर्थः।

वस्तुतस्तु तद्वाचनिकमेवेत्यन्तरङ्गत्वतन्न्यायोपलक्षणं बोध्यम्। प्रथमायाश्च कारकविभक्तित्वमनभिहितपादे भाष्ये बहुशः स्पष्टम्, अन्यत्र प्रपञ्चितं च। अन्तरङ्गत्वं तु न युक्तम्, षष्ठ्यपवादत्वमिव प्रथमापवादत्वमित्यस्याप्युपपदविभक्तीनामापत्तेः। 'अनन्तरस्य' इति न्यायेन च प्रथमापवादस्यैव वाऽऽपत्तेः। 'उपपदविभक्तेः' इति न्यायेन वाचनिके सर्वतो बलवत्त्वे कारकविभक्तेर्बोधितेऽर्थाच्छेषषष्ठ्यपवादत्वमुपपदविभक्तीनामवतिष्ठते। किं च उपपदविभक्तेः पदान्तरनिमित्तकत्ववत् कारकविभक्तेः

'पित्रा सहागतः पुत्र' इत्याद्यपि भवतीति सूचितम्। विशेष्याभावकृत इति। विशेष्याभावकृतोऽपीत्यर्थः। अपिनोभयोरभावयोः समुच्चयः। अन्यत्र-शेखरादौ। वक्ष्यमाणरीत्या यथाश्रुतम्मूलमसङ्गतमत आह—प्राचीनैरिति। सीरदेवादिभिरित्यर्थः। क्रियाकारकयोः साक्षात्सम्बन्ध इति तन्निमित्ता विभक्तिरन्तरङ्गा उपपदपदार्थेन तु यत्किञ्चित्क्रियाद्वारकः सम्बन्ध इति तन्निमित्ता विभक्तिर्बहिरङ्गेति तेषाम्भावः। परन्त्विदमयुक्तम्। 'नमस्यति देवान्' इत्यत्र नमः शब्दार्थयोगसत्त्वाच्चतुर्थीप्राप्तिमाशङ्क्यानेन न्यायेन द्वितीयासाधनपराकरविरोधात्। प्रकृते नमः पदार्थस्य क्रियात्वमस्तीत्युभयोरपि समत्वात्। यथा मुण्डयतौ मुण्डस्य क्रियात्वन्तद्वत्।

अत एवाह—वस्तुत इति। तदिति—"उपपदविभक्तेः" इति वाक्यमित्यर्थः। अत एव सप्तम्यपेक्षया ऽधिकरणसप्तम्या बलवत्त्वं "तत्र च दीयत" इति सूत्रे भाष्यकृता ध्वनितम्, कैयटेन तु स्पष्टीकृतन्तत्सङ्गच्छते। एवन्तर्हि मूलमसङ्गतमेव स्यादत आह—अन्तरङ्गत्वमिति। ननु प्रथमायाः कारकाधिकारे पाठाभावेनाकारकविभक्तित्वात्कथन्तेन वचनेन प्रथमासाधनमत आह-प्रथमायाश्चेति। कारकविभक्तित्वं हि क्रियाजनकार्थकृविभक्तित्वम्, तच्च प्रथमाया अप्यस्तीति सापि कारकविभक्तिरेव "अभिहिते प्रथमा"इति वार्तिककारोक्तेः। अन्यत्र-उद्योतादौ। नन्वस्य वचनस्यापूर्वत्वकल्पनापेक्षया पूर्वोक्तरीत्याऽन्तरङ्गत्वमूलकत्वमेवास्त्वित्यत आह—अन्तरङ्गत्वं त्विति। प्रथमापवादत्वस्येति। यदि प्रकृतसूत्रेऽप्रधानग्रहणन्न क्रियते; तदा सहार्थकशब्दयोगे षष्ठ्या इव प्रथमाया अपि प्राप्त्या बाध्यसामान्यचिन्तायामुभयापवादत्वापत्तिः। अन्तरङ्गादप्यपवादस्य बलवत्त्वादितिभावः। नन्वङ्गबाध्यविशेषचिन्तैव तर्ह्यस्त्वित्यत आह—अनन्तरस्येति। षष्ठीविधायकसूत्रापेक्षया प्रथमाविधायकसूत्रस्य पुरःस्फूर्तिकत्वेन तदपवादकत्वापत्तेरित्यर्थः। एवञ्चैतद्व्यवस्थाया असिध्या अप्रधानग्रहणस्यावश्यकत्वेन तेन न्यायेन तत्खण्डनासङ्गतिः।

तस्य वचनस्यापूर्वत्वे तु तेन वचनेनेष्टस्य सिद्ध्या तत्खण्डनमुचितमिति मनसि निधायाह—उपपदेत्यादि।' न्यायेन चेति। अत्र चस्त्वर्थे। अर्थादिति। परिशेषादित्यर्थः। इदं सर्वमन्तरङ्गत्वाभ्युपगमेन। वस्तुतस्तु तदेव नास्तीत्याह—किञ्चेति। पदान्तरेति। तदर्थेत्यर्थः। एवञ्चान्तरङ्गत्वमनैमित्तिकत्वरूपमल्पापेक्षत्वरूपं वा भावता वाच्यन्तदुभयमपि न सम्भवति, अन्यादृशन्तु तद्वक्तु-

"येनाङ्गविकारः"(पा०सू०२।३।२०)॥ अङ्गशब्दोऽर्श आद्यजन्त-

क्रियानिमित्तकत्वात्तत्वं दुरुपपादम् । न च सम्बन्धस्य क्रियाकारकभावमूलकत्वेन तत्प्र-युक्तं कार्यं बहिरङ्गं पुत्रेऽपि तृतीयानापत्तेरेकक्रियाकर्तृत्वात्साहित्यस्य । क्रियायाः प्राधान्यात्तन्निमित्तिका विभक्तिः प्रबलेत्यपि न युक्तम् । अप्रधानक्रियायामपि कार-कान्वयदर्शनात् । तदेव व्यनयन्नाह—इत्यादौ कारकविभक्तेरिति । अत्रादिना 'पुत्रेण सहागतः पिता' इत्यस्य सङ्ग्रह इत्यलम् ।

अर्श आद्यजन्त इति । व्याख्यानादिति भावः । अन्यथा येन गुणेन करणत्वा-दिनाऽवयवस्य विकारो लक्ष्यत इत्यर्थापत्त्या 'अक्षि काणमस्य' इत्यादौ प्रथमां बाधि-

तुमशक्यमिति भावः । तत्त्वम्—अन्तरङ्गत्वम् । प्राचीनोक्तरीत्याऽन्तरङ्गत्वं खण्डयति—नचेति । सम्बन्धस्येति । अस्य उपपदार्थेन सहेत्यादिः । क्रियेति । अस्य यत्किञ्चिदित्यादिः । तत्प्रयुक्त-मिति । उपपदार्थसम्बन्धप्रयुक्तमित्यर्थः । कार्यम्-विभक्तिरूपम् । अस्य बहिरङ्गत्वोपपादनेन क्रिया-कारकभावात्मकसम्बन्धस्यान्तरङ्गत्वेन तत्प्रयुक्तं विभक्तिरूपकार्यमन्तरङ्गमित्यर्थादुक्तम् । एवमभिधाने समीहिता सिद्धिरित्याह—पुत्रेऽपीति । अपिशब्दः पितृसमुच्चायकः । तृतीयानापत्तेरिति । "स-हयुक्ते" इतिसूत्रविहिततृतीयानापत्तेरित्यर्थः । एतदुपपादयति-एकेति । यत्क्रियाकर्तृत्वम्पितुस्तत्क्रिया-कर्तृत्वमेव पुत्रस्येत्युभयत्रोपपदार्थसम्बन्धस्य समतया पुत्रशब्दादप्यन्तरङ्गत्वात्प्रथमा स्यादिति भावः । नचैवंसति "सहयुक्ते" इति सूत्रवैयर्थ्यमिति शङ्कनीयम्, द्रव्यगुणयोगे चारितार्थ्यात् । केचित्तु प्रधा-नीभूता या क्रिया तत्सम्बन्धनिमित्तकङ्कार्यमन्तरङ्गमिति तन्न्यायार्थः । कारकविभक्तेः प्रधाननिमित्तक-त्वेन प्राबल्यादित्याहुस्तन्मतङ्खण्डयति-क्रियाया इत्यादिना । यदि प्रधानक्रियायामेव कारकान्वय-नियमः स्यात्तदा भवदुक्तेः सम्भवः स्यात्स एव तु नास्तीत्याशयेनाह—अप्रधानक्रियायामपीति । पुत्रेण सह पितुरागमनमित्यादौ भावल्युडन्तप्रतिपाद्या क्रिया यद्यपि प्रधानीभूता तथापि पुत्रेण सहागत इत्यत्र "कर्तरिक्त्" प्रत्ययस्य सत्वेन तदर्थस्यैव प्राधान्येन क्रियायास्तत्राप्राधान्येन भवदुक्तो नियम एव नास्तीति भावः ।

मूले-'पुत्रेण सहागत' इत्यत्र पितृशब्दादन्तरङ्गत्वात्प्रथमामुपपाद्य तद्भिन्नरीत्या पितुरागमनमि-त्यत्र कर्तृषष्ठ्याः कारकत्वमुक्तमिति प्रथमा न कारकविभक्तिरिति कश्चिद्भ्राम्येतेति तद्भ्रमनिरासार्थ-मुक्तम्—तदेवेति । उक्तार्थरूपमेवेत्यर्थः । अत एवाह-अत्रादिनेति । उक्तवाक्य इत्यर्थः । नचैवं-सति प्राबल्यञ्चेति चकारासङ्गतिरिति वाच्यम् । चकारस्य हेत्वर्थकत्वात् । यतो वचनेनापूर्वेण कारक-विभक्तेः प्राबल्यमुक्तमतोऽप्रधानग्रहणं शक्यमकर्तुमित्यन्वयः । एतेन द्रव्यगुणयोगे तृतीयासिद्ध्यर्थमा-वश्यकं यत् "सहयोग" इति सूत्रं तद्विशेषविहितत्वेन परमपि "कर्तृकर्मणोः" इतिसूत्रम्बाधित्वा पितु-रागमनमित्यत्र पितृशब्दात्तृतीयाविधायकं स्यादिति अप्रधानग्रहणमावश्यकमिति परास्तम् । वाचनि-केन तेन न्यायेन कारकविभक्तेरेवैतादृशस्थले प्रबलायाः प्रवृत्तिबोधनेन विशेषविहितत्वस्याकिञ्चित्कर-त्वात् । किञ्च नमस्यति देवानित्यत्र नमःशब्दयोगेन परत्वात्प्राप्तामपि चतुर्थीम्बाधित्वा द्वितीया यथास्यादित्येतदर्थं वचनमावश्यकम् । अत एव 'गाः स्वामी गच्छति' इत्यत्र "स्वामीश्वर" इति षष्ठीं बाधित्वा धात्वर्थव्यापारजन्यफलाश्रयत्वेन गवां कर्मत्वाद् द्वितीया भवतीत्याशयेनाह-अलमिति।

व्याख्यानादिति । अङ्गग्रहणसामर्थ्यमूलकव्याख्यानादित्यर्थः । अत एव "अङ्गशब्दोऽयं समु-दायशब्दः" इति भाष्ये उक्तम् । अन्यथा-अजन्तत्वाभावे । अङ्गशब्दस्यावयवे सुप्रसिद्धतया गुण-वाचकस्यैव प्रत्यासत्त्योपस्थितिः स्यादिति, येन गुणेनावयवस्य विकारो लक्ष्यते तद्वाचकात्तृतीयेति

स्तदाह—अङ्गेन इति । येनेति सर्वनाम्ना प्रकृत्यर्थभूतोऽवयव एव गृह्यते; सन्निधानात्, स चार्थादिकृत एव । न ह्यविकृतेनावयवेन शरीरस्य विकारः सम्भवति । तदेतदाह—येनाङ्गेन विकृतेनेति । सञ्जानीत इति । "सम्प्रतिभ्यामनाध्याने"(पा०सू०१।३।४३) इति तङ् । कृद्योगे परत्वात् षष्ठी पितुः सञ्ज्ञाता । यत्तु हरदत्तेनोक्तम्—आध्याने परत्वात् "अधीग " (पा०सू०२।३।५२) इति षष्ठी मातुः सञ्जानातीति, तन्न । तत्र शेषाधिकारात् ।

द्रव्यादीति । उक्तं च—

द्रव्यादिविषयो हेतुः कारकं नियतक्रियम् ॥ इति ।
अनाश्रिते तु व्यापारे निमित्तं हेतुरिष्यते ॥ इति च ।

फलमपीति । एतच्च "प्रत्ययः" (पा०सू०३।१।१) इति सूत्रे कैयटे स्पष्टम् । एवं च तादर्थ्यचतुर्थ्या सहेयं तृतीया विकल्प्यते । अध्ययनार्थं

त्वा गुणवचनात्काणशब्दादेरेव स्यात् । 'अक्ष्णा काण' इत्यादौ तु षष्ठ्येव स्यादिति बोध्यम् । प्रकृत्यर्थेति । अर्शआद्यच्प्रकृतेरित्यर्थः । शरीरस्येत्यवयव्युपलक्षणम् । सम्भवतीति । लक्ष्यः सम्भवतीत्यर्थः । द्रव्यादीति । आदिना गुणक्रिये । एवं च त्रितयसाधारणं हेतुत्वम् । नियतक्रियमिति । क्रियया नियतमित्यर्थः । क्रियामात्रविषयमिति यावत् । हेतुकरणयोर्वैधर्म्यान्तरमप्याह—अनाश्रिते त्विति । एवं च करणत्वहेतुत्वविषयकशाब्दबोधाय सूत्रद्वयमित्यर्थः । विकल्प्यत इति । तदर्थत्वेन विवक्षायां चतुर्थ्यां, हेतुत्वेन विवक्षायां तृतीयायाश्च प्राप्तविवक्षाभेदेन त्रि-

---

सूत्रार्थः स्यादित्याशयेनाह—येन गुणेनेति । लक्ष्यत इति । तद्वाचकात्तृतीयेति शेषः । अक्ष्णा काण इत्यादावपीति । आदिना 'पादेन खञ्जः' इत्यस्य सङ्ग्रहः । यदि तु सूत्रेऽङ्गशब्दम्परित्यज्य गुणिशब्द एवोपादीयते; तदा तु न दोष इत्यवधेयम् । प्रकृतित्वस्याव्यावर्तकतया सन्देहनिवृत्तये आह—अर्शआद्यजिति । यद्यप्यक्ष्ण्येव काणत्वन्तथाप्यवयवधर्मस्य समुदाये आरोपाद्यथा शरीरे प्रयोगस्तथा शरीरावच्छिन्नात्मन्यपि व्यवहारस्य दर्शनादाह—शरीरस्येत्यवयव्युपेति । विकारसम्भवस्य सूत्राप्रतिपाद्यत्वाद्विकारः सम्भवतीत्युक्तयनुपपत्तिरत आह—लक्ष्यत इति । त्रितयसाधारणमिति । त्रितयनिरूपितमित्यर्थः । एवं क्रियामात्रविषयमित्यत्र विषयशब्दो निरूपितार्थकः, तस्य करणत्वेऽन्वयः । अथवा विषयशब्दो जनकार्थकः । वैधर्म्यान्तरमिति । एतेन यत्क्रियाजनकं करणन्तत्राप्यनेनैव तृतीया भविष्यतीति "कर्तृकरणयोः" इति सूत्रे करणशब्दो नोपादेय इति परास्तम् । शाब्दबोधकृतवैलक्षण्यस्य स्फुटत्वात् । एवञ्च—व्यापारवदेव । करणमिति । भेदेचेत्यर्थः । एवञ्च करणत्वशक्त्यपेक्षया हेतुत्वशक्तिविलक्षणा तृतीयार्थ इति भावः । ननु तृतीया विकल्प्यते इति मूलमसङ्गतम्, समानार्थस्य एव विकल्पव्यवहारात् । अत एव 'तुल्यार्थास्तु विकल्पेरन्' इति जैमिनिनाप्युक्तम् । यथा "व्रीहिभिर्यवैर्वा यजेत" "उदितेऽनुदिते वा जुहोति" इत्यत्र । अन्यथा द्वितीयादिभ्योऽपि विकल्पव्यवहारः स्यादत आह—तदर्थत्वेनेति । तादर्थ्येनेत्यर्थः । एवञ्च विकल्पत इत्यस्य—विवक्षाभेदेन भवनमित्यर्थः ।

फलमपीह हेतुरिति परममूले उक्तम्, तत्र यदिहेति तस्य—इह सूत्र इत्यर्थः । केषाञ्चिन्मते मता-

वसति। अयं तु विशेषः अध्ययनस्य फलेन सहाभेदः संसर्गः। उपकारकत्वेन सह तु निरूपकतेति। गम्यमानेति। न तु श्रूयमाणैवेत्या-

---

भक्तिद्वयमित्येतावता तयोर्विकल्पव्यवहार इति बोध्यम्। फलेन सहेति। तच्च फलं फलत्वेन तृतीयार्थ इत्येके। हेतुत्वेनैवेत्यन्ये। अध्ययनहेतुको वास इति बोधस्तृतीयायाम्। चतुर्थ्यामध्ययनोपकारको वास इति बोध इति मते इदम्। अध्ययनोपकार्यको वास इति बोधश्चतुर्थ्यामिति मते तत्राप्यभेदे भानमेवेति बोद्धव्यम्। गम्यमानेति। श्रमेणेत्यादिपदजबोधविषयेत्यर्थः। स्पष्टं चेदं "सहयुक्ते" (पा० सू० २।३।१९) इत्यत्र भाष्ये, तदाह—न तु श्रूयमाणेति। श्रूयमाणस्वमात्रवाचकपदजन्य-

न्तरेतु इहैत्यस्यैतत्सूत्रोदाहरणे इत्यर्थः। आद्यमते तृतीयार्थः फलत्वेन, फलन्तत्र प्रकृत्यर्थस्याभेदेन, तस्यतु जनकतासम्बन्धेन वासादावन्वय, इत्यध्ययनाभिन्नफलजनको वास इति बोधः। अन्यमते तु फलस्य स्वज्ञानद्वारा वासादिहेतुत्वविवक्षा यत्र; तत्र 'अध्ययनाय वसति' इति प्रयोगादध्ययनस्य हेतुरूपतृतीयार्थेऽभेदेनान्वयः। तृतीयार्थस्य तु जन्यतासम्बन्धेन वासेऽन्वय, इत्यध्ययनाभिन्नहेतुजन्यो वास इति बोधः। तदेतदुपपादयति- तच्च फलमित्यादिना। हेतुत्वेनैवेति। एवकारेणास्य मतस्य मुख्यत्वन्दर्शितम्। यदा तु तादर्थ्ये चतुर्थी, तदापि मतभेदेन शाब्दबोधे वैलक्षण्यमित्याह- चतुर्थ्यामिति। आद्यमते उपकारकत्वञ्चतुर्थ्यर्थः। तत्र प्रकृत्यर्थस्य स्वनिष्ठोपकार्यतानिरूपकत्वसम्बन्धेनान्वयः। प्रत्ययार्थस्य स्वाश्रयतया वासेऽन्वयः। द्वितीयमते उपकार्यश्चतुर्थ्यर्थः। तत्र प्रकृत्यर्थस्याभेदेन, तस्य तु स्वनिष्ठोपकार्यतानिरूपितोपकारकत्वेन वासेऽन्वय इति मतभेद इति बोध्यम्।

ननु 'अलं श्रमेण' इत्यत्र क्रियावाचकपदाप्रयोगात्कथं कारकविभक्तिः। यदि तु तद्विनाऽपि कारकविभक्तिस्तदर्थस्य यत्र कुत्रचिदन्वयस्तदा कारकाणां क्रियामात्रान्वयित्वनियमभङ्ग इत्यत आह— गम्यमानेति। अत्र प्राञ्चः-अलंशब्दो निषेधार्थः अलम्भोजनेनेत्यादौ तथा दर्शनात्। निषेधस्य-प्रतियोगिसाकाङ्क्षत्वात्प्रतियोगिवाचकम्पदं स्मर्यते। तच्च योग्यत्वादिह साध्यमिति तदर्थान्वयित्वेन श्रमेणेति तृतीया। नचाध्याह्रियमाणं यत्साध्यमिति तस्य नामत्वात्तदर्थो न क्रियेति कथन्तत्र तृतीयान्तार्थान्वय इति वाच्यम्। विशिष्टार्थस्याक्रियात्वेऽपि तद्घटकप्रकृत्यर्थस्य साध्यत्वेन प्रतीयमानस्य क्रियात्वात्तस्याङ्करणकारकान्वये बाधकाभावात्। गम्यमानेत्यस्य स्मर्यमाणपदजन्यबोधविषयेत्यर्थ इति। वस्तुत इदन्न युक्तम्। साध्यमिति पदं स्मृतिविषया मानसज्ञानविषयो वा भवतु, उभयथापि तस्यानुच्चारितत्वात्प्रत्यायकता बाधिता। "उच्चारितः शब्दः प्रत्यायको नानुच्चारितः" इति भाष्यकारोक्तेः। तस्माद्यथा पदार्थं पदशक्तिग्रहकाले पदैकदेशस्यापि शक्तिग्रह इति पदैकदेशादपि तस्यार्थस्योपस्थितिः। सत्या, भामा, भीमादिभ्यो यथा, तथा वाक्यार्थं वाक्यैकदेशपदस्यापि शक्तिग्रह इति, तस्माद्वाक्यार्थस्योपस्थितिः। एवञ्च श्रमेण साध्यमिति वाक्यार्थं श्रमेणेत्यस्य शक्तिरिति श्रमेणेत्येतत्पदजन्यबोधविषयत्वमभ्याहृतमिति भावः।

अस्य सिद्धान्तत्वसूचनायाह-स्पष्टञ्चेदमिति। "इग्यणः सम्प्रसारणम्" इतिसूत्रभाष्येऽपि। तत्र हि-"वाक्यस्य सम्प्रसारण"संज्ञायां सम्प्रसारणाच्च" इत्यादानुवादप्रदेशे वाक्यात्परत्वानुपपत्तिप्रसक्त्या सम्प्रसारणाज्जातं सम्प्रसारणशब्देन गृह्यत इत्युक्तम्। परममूलस्य तु स्ववाच्यक्रियाम्प्रति स्वस्य करणत्वमित्यर्थः। नन्वेवंसति श्रूयमाणपदजन्यबोधविषयत्वमेवागतमिति, ननु श्रूयमाणेत्यसङ्गतमेवेत्यत आह—श्रूयमाणस्वमात्रवाचकेति। स्वमात्रवाचकम्पदम्प्राधान्येन क्रियाबोधकम्। तेन चतुर्थ्य-

ग्रह इति भावः। **साधनेति**। साध्यमित्यत्र प्रकृतिभागस्यार्थं प्रतीति भावः। 'मा चापलायेति गणान् व्यनैषीत्' इत्यत्र तु यतध्वमिति शेषः। **अशिष्टेति**। एतच्च "दाणश्च सा चेच्चतुर्थ्यर्थे" (पा०सू०।१।३।५५) इत्यनेन ज्ञाप्यते॥

इति तृतीया॥

अन्वर्थसञ्ज्ञाबलेनाह—**दानस्येति**। तेन 'अजां नयति ग्रामम्, हस्तं निदधाति वृक्षे' इत्यादौ नातिप्रसङ्ग इति भावः। दानं चापुनर्ग्रहणाय स्वस्वत्वनिवृत्तिपूर्वकं परस्वत्वोत्पादनम्। अत एव 'रजकस्य वस्त्रं ददाति' इत्यादौ भवति, न तत्र हि ददातिर्भाक्तः। एतच्च वृत्तिमतम्।

भाष्यमते तु नान्वर्थतायामाग्रहः(१)। खण्डिकोपाध्यायस्तस्मै चपेटां

बोधविषयेत्यर्थः। ज्ञाप्यते इति। चतुर्थ्यर्थविहिततृतीयायुक्ताद्दाण आत्मनेपदमिति तदर्थः। सा चेदित्यनेन तस्याः काचित्कत्वं ज्ञाप्यते। तेनाशिष्टव्यवहारे इत्यंशोऽपि सिद्ध इति भावः।

इति तृतीया।

अपुनर्ग्रहणायेति। इदं च स्वत्वनिवृत्तेर्वाच्यतास्वीकारफलप्रदर्शनम्, न तु धात्वर्थनिविष्टमिति बोद्धव्यम्। भाक्त इति। अधीनीकरणरूपेऽर्थे इत्यर्थः। 'न शूद्राय मतिं दद्यात्' इत्यत्र मतिं तज्जनकं शास्त्रं नोपदिशेदित्यर्थः। आग्रह इति।

र्थे ज्ञापिततृतीयायाः काचित्कत्वेन अशिष्टव्यवहार इत्यंशोऽपि सिद्ध इति, अभिधानस्वाभाव्यादयमंशः सिद्ध इति भावः। अशिष्टानां सङ्कीर्णाचाराणां यो व्यवहारः क्रिया, तद्बोधस्य प्रयोगे यत्सम्बन्धेन व्यवहारस्य सङ्कीर्णत्वनिन्द्यत्वम्तद्दाचकाच्चतुर्थ्यर्थे तृतीया भवतीति वार्तिकार्थः। अत्र दाण्धात्वर्थो दानपूर्वक उपभोगः कामुककर्तृको दासीसम्प्रदानकदानपूर्वक उपभोग इति बोधः। दास्यै दत्त्वा तामुपभुङ्क्त इति फलितम्।

इति तृतीयाविवरणम्।

ननु स्वस्वनिवृत्तिपूर्वकपरस्वत्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापारो यदि दाण्धात्वर्थस्तदा कर्मणि स्वत्वनिवृत्तिः प्रधानव्यापारेण सम्पन्नेति पुनर्ग्रहणासत्त्याऽपुनर्ग्रहणायेत्यस्य वैयर्थ्यमत आह—इदञ्चेति। अपुनर्ग्रहणायेत्यस्योपादानञ्चेत्यर्थः। वाच्यता—दाण्धातुवाच्यता। भाक्तत्वम्—गौणत्वम्, तच्च किञ्चिन्निरूपितमेवेति निरूपकाकाङ्क्षाशान्त्यर्थमाह—अधीनीकरणरूप इति। ननु स्वस्वत्वध्वंसविशिष्टपरस्वत्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापार एव चेद्दानन्तदा 'न शूद्राय मतिन्दद्यात्' इत्यत्रानुपपत्तिः। मतिशब्दार्थे व्यापारजन्यफलाश्रयत्वस्यासम्भवेन द्वितीयाया अनुपपत्तेरत आह—न शूद्रायेति। त-

---

प्र० (१) किञ्च दाधातोः क्रियामात्रोपलक्षकत्वादन्यधात्वर्थकर्मयोगेऽपि चतुर्थी भवति। तेन 'पुत्राय पत्रं प्रेषयति' इत्यादिप्रयोगाः सङ्गच्छन्ते। अत एव "क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्" इति वार्तिकं प्रत्याख्यातं भाष्ये।

ददातीति प्रयोगात्। रजकस्य वस्त्रं ददातीति तु शेषत्वविवक्षायां बोध्यम्। न चैवमजां नयति ग्राममित्यत्रापि प्रसङ्गः। यमभिप्रैतीत्युक्त्या हि यमिति निर्दिष्टस्य शेषित्वं कर्मणश्च शेषत्वं लभ्यते। ग्रामस्य अजां प्रति शेषित्वं नास्ति। **दानीय इति**। बाहुलकात् सम्प्रदाने अनीयर्।

"रुच्यर्थानां प्रीयमाणः" (पा०सू०१।४।३३)॥ प्रीञ् तर्पणे। अस्मात् कर्मणि लट्। **हरये रोचते इति**। हरिं प्रीणयतीत्यर्थः।

अत एव "क्रियाग्रहणं कर्त्तव्यम्" इति वार्तिकं भाष्ये प्रत्याख्यातम्। भाष्यान्तरमाह—खण्डिकेत्यादि। 'चपेटां ददाति' इत्यत्र संयोगोऽर्थः। शेषित्वमुद्देश्यत्वम्। शेषत्वमप्रधानत्वरूपम्। शेषित्वं नास्तीति। यद्यपि ग्रामसंस्कारार्थमजानयने तदपि ग्रामस्यास्ति, तथाऽप्यजाया इव परत्वात् "कर्तुः" (पा० सू० १।४।४९) इति कर्मसञ्ज्ञया बाधान्न दोष इति तत्त्वम्।

अस्मात्कर्मणीति। क्र्यादेश्चुरादेर्वेत्यर्थः। 'प्रीङ् प्रीतौ' इति दैवादिकादित्यपि कश्चित्। हरिं प्रीणयतीति। 'प्रीयमाण' इति निर्देशेन प्रीधात्वर्थकर्मणः सम्प्र-

---

ज्ञानकम्—मतिजनकम्। शास्त्रम्—वेदादिरूपम्। क्रियाग्रहणमिति। "कर्मणा यमभिप्रैति" इतिसूत्रे कर्मणेति परित्यज्य क्रिययेति वक्तव्यमित्यर्थः। प्रत्याख्यातमिति। क्रियापि कृत्रिमं कर्म, कया क्रियया, सन्दर्शनादिक्रियया इत्यादिना प्रत्याख्यातम्। 'पत्ये शेते' इत्यस्मात्पतिसम्प्रदानकम्पत्नीकर्तृकं शयनमिति शाब्दबोधः। यदि वृत्तिकारमतार्थं एव भाष्यकारस्याप्यभिप्रेतः स्यात्तदा सूत्रस्थकर्मशब्देन क्रियाया ग्रहणेऽपि मुख्यं यदनुगतं सम्प्रदानत्वन्तदत्र न सम्भवतीति 'पत्ये शेते' इति प्रयोगोपपत्त्यसम्भवेन क्रियया: कृत्रिमकर्मत्वोपपादनमसङ्गतमेव स्यादिति भावः।

भाष्यान्तरं व्याचष्टे—चपेटामिति। चपेटाशब्दार्थः—प्रसृतकरतलम्। संयोग इति। कपोलप्रसृतकरतलसंयोगानुकूलव्यापार इत्यर्थः। शेषित्वम्प्रधानत्वन्तच्चोद्देश्यस्यैव सम्भवतीति फलितार्थमाह—उद्देश्यत्वमिति। अत एवाह—शेषत्वमप्रधानत्वमिति। एवञ्च कर्मणा करणभूतेन ये स्वस्वामिभावादिनाऽभिसम्बन्धुमिच्छन्ति तत्सम्प्रदानमिति तदर्थादिति भावः। ग्रामसंस्कारश्च। तदीयपुरोषसम्बन्धेनाधिकसस्यसम्पत्त्या ग्रामस्य विलक्षणा सुषमा। बाधादिति। सम्प्रदानसंज्ञायः इति शेषः। न दोषः। नातिप्रसङ्गः। सम्प्रदानत्वशक्तिमान् क्रियाकारकभावसम्बन्धश्च चतुर्थ्यर्थः। आश्रयस्य तद्धात्वर्थकर्मसम्बन्धित्वेनेच्छाविषयो यस्तस्मिन्विशेषणता। एवञ्च सम्प्रदानविप्रसम्बन्धि गोकर्मकन्दानमिति शाब्दबोधः।

प्रीञ्धातोर्गणद्वये पाठादाह—क्र्यादेश्चुरादेर्वेति। परन्त्विदम्बोध्यम्, यदा चुरादेः क्रियते, तदा आधृषीयत्वाण्णिजभावे इदम्। कश्चिदिति। अत्रारुचिबीजन्तु तस्याकर्मकत्वेन कर्मणिलडसम्भव इति। ननु हरिम्प्रीणयतीत्यनुपपन्नम्प्रीधातोरपि रुच्यर्थत्वेन सम्प्रदानसञ्ज्ञायाः प्राप्तेरत आह—प्रीयमाण इति। निर्देशेनेति। अत्र कर्मणि प्रत्ययो दृश्यते, यदि रुच्यर्थकत्वमात्रेण तदर्थयोगे सम्प्रदानसञ्ज्ञा स्यात्तदा कर्मणि शानच् प्रत्ययो न स्यादित्याशयः। इदम्प्रीधातोरपि रुच्यर्थत्वाभिमानेन ज्ञापकप्रदर्शनम्। वस्तुतस्तु नात्र ज्ञापनोपयोगः। प्रीधातोः कर्मार्थकप्रत्ययप्रकृतिभूतस्य रुच्यर्थत्वाभावादेव प्रीयमाण इति निर्देशस्योपपत्तेः। तथाहि—'हरये रोचते भक्तिः' इति प्रयोगघटको रुचधातुरकर्मकं इति फलतावच्छेदकसम्बन्धेन फलसामानाधिकरण्यस्य व्यापारे उपपत्तये विषयतासम्बन्धावच्छिन्नप्रीत्यनु-

कर्मसञ्ज्ञायां प्राप्तायां वचनम्(१)। प्रीयमाणः किम्, देवदत्ताय रोचते मोदकः पथि। अत्र पथो मा भूत्।

दानत्वाभावज्ञापनादत्र न सम्प्रदानत्वमिति भावः। अत्र पथ इति। न च तदभावे सूत्रस्य शेषत्वविवक्षायां चारितार्थ्येन परत्वात्तया बाधासिद्धिरिति वाच्यम्। 'देवदत्तं रोचत' इत्यस्याप्यापत्तेः(२)।

कूलव्यापारो धातुवाच्य इति वक्तव्यम्। एवञ्च फलतावच्छेदकविषयतासम्बन्धेन प्रीतेर्भक्तिमात्रनिष्ठत्वेन व्यापारस्य फलसामानाधिकरण्यादकर्मकता। स च व्यापारः स्वमात्रसाध्यकव्यापारप्रयोज्यतारूप एव। हरिम्प्रीणयतीत्यत्र तु समवायावच्छिन्नप्रीत्यनुकूलव्यापारोऽर्थ इति फलतावच्छेदकसमवायसम्बन्धेन प्रीत्याश्रयो हरिरिति फलवैयधिकरण्यस्य व्यापारे सत्त्वाद्धातोः सकर्मकत्वात्कर्मणि प्रत्ययस्य प्रीधातोः प्रकृतिभूतस्य रुच्यर्थत्वाभावस्य चोपपत्तिरत एवाह—इति भाव इति। एतदेव परममूले ऽन्यकर्तृकोऽभिलाषा रुचिरित्यनेनाभिहितम्। 'हरिम्प्रीणयति भक्तिः' इतिशब्दाद्धरिनिष्ठा या प्रीतिस्तदनुकूलो भक्त्याश्रयको व्यापार इति बोधः। एवञ्चोक्तप्रीधात्वर्थफलस्य फलतावच्छेदकसमवायसम्बन्धेनाश्रयो हरिरिति तस्य प्रीयमाणपदबोध्यत्वमिति सम्प्रदानसंज्ञा हरेर्भवति। एतत्सूत्राभावे 'हरये रोचते भक्तिः' इत्यादौ "शेषे षष्ठी" हरिशब्दात्प्राप्तेति तत्सूत्रापवादत्वमस्य। ननु प्रीयमाणपदाभावे पथः सम्प्रदानसंज्ञाप्राप्तिर्या मूलेऽभिहिता सा न सङ्गच्छते, अधिकरणसंज्ञया अस्या बाधसम्भवादित्याशयकशङ्कां निरस्यति—नचेत्यादिना। एतदभावे—प्रीयमाण पदाभावे। शेषत्वविवक्षायाम्। यत्र क्रिया जनकत्वमात्रस्य विवक्षा शक्त्यन्तरस्य त्वविवक्षा तत्र तयेति अधिकरणसञ्ज्ञयेत्यर्थः। एवञ्च प्रत्युदाहरणासङ्गतिरिति भावः। इत्यस्याप्यापत्तेरिति। विनिगमनाविरहाद्यथाऽधिकरणत्वविवक्षायामधिकरणसंज्ञायाः शेषत्वविवक्षायाञ्चारितार्थ्याः सम्प्रदानसंज्ञया बाधः, तथा कर्मत्वविवक्षायाङ्कर्मसंज्ञया बाधापत्तावस्याप्यापत्तेरिति भावः। एतेन कारकपदसम्बन्धेन क्रियाजनकस्यैतत्सञ्ज्ञाप्रवृत्त्या शेषत्वविवक्षायाञ्चारितार्थ्यप्रदर्शनमसङ्गतमिति परास्तम्। इत्यस्यापीति—अपिना 'देवदत्तं रोचते मो·

प्र० (१) वस्तुतस्तु रुचधातोः विषयतासम्बन्धावच्छिन्नप्रीत्यनुकूलः प्रीतिसमानाधिकरणव्यापारो वाच्यः, तत्र विषयतारूपफलतावच्छेदकसम्बन्धेन प्रीत्याश्रये भक्त्यादौ कर्मसंज्ञायाः कर्तृसंज्ञया परत्वाद्बाधान्न सकर्मकत्वमिति हर्यादेः समवायसम्बन्धेन प्रीतावन्वयविवक्षायां षष्ठीप्राप्तावनेन सम्प्रदानत्वं विधीयते। प्रीधातोस्तु समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रीत्यनुकूलप्रीतिव्यधिकरणो व्यापारो वाच्यः। तत्र हरेः समवायात्मकफलतावच्छेदकसम्बन्धेन प्रीतिरूपफलाश्रयत्वात्कर्मत्वम्। सकर्मत्वाच्च कर्मणि शानचा प्रीयमाण इति रूपस्य निर्देशोपपत्तिः। एवं च प्रीधातुयोगे हर्यादेः कर्मसंज्ञाविषयत्वादेतद्विषयतैव नास्तीति निर्देशस्य ज्ञापकत्वोपवर्णनं मास्तु। कर्मसंज्ञायां प्राप्तायां वचनमिति मनोरमोक्तिस्तु धात्वोरेतादृशार्थविभागानाश्रयणेन, 'हरिं प्रीणयति' इत्यस्य निर्देशज्ञापनेन; सिद्ध्यभिप्रायेण च प्रवृत्तेति बोध्यम्।

प्र० (२) देवदत्तं रोचत इत्यस्याप्यापत्तेरिति। केचित्तु- अत्र कारकाधिकारात् क्रियाजनकत्वमवश्यमेष्टव्यम्। तथाच कर्मत्वादिरूपव्याप्यशक्त्यभावेऽपि क्रियाजनकत्वरूपकारकत्वविवक्षायां "आख्यातोपयोग" (पा०सू० १।४।२९) इत्यत्रोपयोगग्रहणात् "नटस्य गाथां शृणोति" इत्यादौ नटादेः सत्त्वेऽपि प्रकृते देवदत्तादेः शेषत्वविवक्षायां कारकत्वसत्त्वे मानाभावात्तत्र सूत्रस्य चारितार्थ्यासम्भवात् तत्तद्व्याप्यशक्तिविवक्षायां तु सर्वत्र तत्तत्संज्ञया बाधप्राप्तौ इदं बाध्यसामान्यचिन्तया सर्वस्यापवादः स्यादिति पथिन्शब्दे चतुर्थ्यापत्तिरेव दोषः। किञ्च तथात्वाङ्गीकारे प्रीयमाणग्रहणे सत्यपि क्रियाजनकत्वमात्रविवक्षायामेतस्य चारितार्थ्येन कर्मत्वविवक्षायां 'हरिं रोचते भक्तिः' इति प्रयोगो दुर्निवार एव स्यादित्याहुः।

“श्लाघह्नुङ्” (पा०सू०१।४।३४) ॥ श्लाघा स्तुतिः । कृष्णाय श्लाघते—कृष्णं स्तौतीत्यर्थः । अन्ये त्वाहुः—कृष्णायात्मानं परं वा श्ला-

---

कृष्णं स्तौतीति । स्तुत्या परस्मै कृष्णं कथयतीत्यर्थः । ज्ञीप्स्यमानपदेन प्रथमोपस्थितत्वाण्णिच्प्रकृत्यर्थकर्मैव(१)ग्राह्यम् । तस्यापि ज्ञापनविषयेच्छाविषयत्वाच्छानजुपपत्तिरिति भावः । ह्नुङादेरपि ह्नुत्यादिना बोधनमर्थ इति बोध्यम् । अन्ये

वकः पथि’ इत्यस्य सङ्ग्रहः । एवञ्च कर्मसञ्ज्ञापवादत्वमस्याः संज्ञायाः । अन्यथोक्तरीत्या कर्माधिकरणसंज्ञाभ्यामेतद्विषयस्य व्याप्तत्वाद्दोषः स्यादिति मूलाशयः ।

“श्लाघह्नुङ्” अत्र ज्ञापनवचनाज्ज्ञपेः सन्नन्तात्कर्मणि शानच् । अत्र णिच्प्रकृतिणिजन्तौ द्वावपि धातू सकर्मकाविति कस्मिन् कर्मणि शानजित्याकाङ्क्षायां णिच्प्रकृत्यर्थकर्मणि सन्नन्तार्थकर्मणि वा प्रत्यय इति मतभेदः । श्लाघृधात्वर्थो विशिष्टगुणवत्त्वप्रतिपत्त्यनुकूलशब्दप्रयोग एव । एवञ्च यदा स्तुतिमात्रस्य धातुवाच्यत्वविवक्षा, तदा फलतावच्छेदकसमवायसम्बन्धेन तादृशप्रतिपत्तिरूपफलाश्रयत्वात्कृष्णस्य कर्मत्वमिति ‘कृष्णं श्लाघते’ इति भवत्येव । यदा तु तादृशस्तुतिपूर्विका बोधना धात्वर्थः, तदा ‘कृष्णाय श्लाघते’ इति प्रयोगस्य सिद्धये सूत्रमित्याशयेनाह -स्तुत्येति । अत्रापि स्तुतिः कृष्णस्यैव । इत्थंभूतादिति पञ्चमी हेतौ । परस्मै-स्वसखीजनाय । स्तुतिपूर्विका बोधना स्तुतिपूर्वकबोधानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारः । प्रथमोपस्थितत्वाण्णिच्प्रकृत्यर्थकर्मण्येव शानजिति प्रथममतेन यद्विषयकज्ञानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारस्तस्य ज्ञीप्स्यमानत्वमिति, प्रकृते कृष्णविषयकसखीजनसमवेतज्ञानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारस्य धात्वर्थत्वेन कृष्णस्य सम्प्रदानसञ्ज्ञा भवति।ननु यस्माद्धातोः कर्मणि प्रत्ययो भवति; तद्धात्वर्थनिरूपितकर्मत्वं तत्र चेत् , तदा तत्र तेन प्रत्ययेन भवितव्यम् , प्रकृते तु भवता णिच्प्रकृत्यर्थकर्मणि प्रत्ययः कृतः, स च सन्नन्तादित्येवं कथमित्यत आह—तस्यापीति । णिच्प्रकृत्यर्थकर्मणोऽपीत्यर्थः ।

ज्ञापनविषयेच्छेति । विषयतासम्बन्धेन तादृशपदार्थविशिष्टं यज्ज्ञानं तदनुकूलव्यापारानुकूलव्यापारविषयकेच्छाविषयत्वादित्यर्थः । विशिष्टस्येच्छाविषयत्वे विशेषणस्यापि तत्त्वमस्त्येव । प्रयोज्यसखीजननिष्ठज्ञानानुकूलव्यापारो मदिष्टसाधनमिति ज्ञानात्सखीजननिष्ठज्ञानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारो जायतामित्याकारेच्छा गोप्या अस्तीति तादृशेच्छाविषयव्यापारप्रयोज्यव्यापारजन्यज्ञानविषयत्वस्य कृष्णे सत्त्वाज्ज्ञीप्स्यमानपदेन तस्य बोधनं सम्भवतीति भावः । कृष्णस्य कर्मत्वप्राप्तावनेन सम्प्रदानसञ्ज्ञा भवति । श्लाघृधातुयोगे विवरणवाक्ये परस्मै कथयतीत्यत्र कथधातोरपि स एवार्थः, इति

वि० (१) अत्रेदं तात्पर्यम्—ज्ञानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारविषयकेच्छायविषयताश्रयरूपकर्मणः श्लाघादिधातुयोगे सम्प्रदानत्वं विधीयते । ज्ञीप्स्यमानपदेन तादृशकर्मोपस्थितेः । अत्र ज्ञीप्स इति ण्यन्तप्रकृतिकसन्नन्तस्य कर्मद्वयम् । एकं विषयतासम्बन्धेन ज्ञानविशिष्टं णिच्प्रकृतेः कर्म । द्वितीयं समवायसम्बन्धेन ज्ञानाश्रयस्तदनुकूलव्यापाराश्रयश्च । तत्र विनिगमनाविरहादुभयं कर्मप्रत्ययान्तेनोपस्थाप्यते इत्युभयोः पक्षभेदेन सम्प्रदानत्वम् । श्लाघादेश्च श्लाघादिपूर्वकज्ञानानुकूलव्यापारानुकूलो व्यापारोऽर्थः प्रकृतेः । यदा कृष्णस्य विषयतया ज्ञानान्वितत्वेन णिच्प्रकृतिकर्मत्वं ज्ञीप्स्यमानपदेन बोध्यते, तदा ‘कृष्णाय श्लाघते’ इत्यस्य स्वनिष्ठानुरागसूचकश्लाघापूर्वककृष्णविषयकज्ञानानुकूलपरसखीसमवेतव्यापारानुकूलः गोपीनिष्ठो व्यापार इत्यर्थः । यदा तु ण्यन्तार्थकर्मणो ग्रहणम् , तदा ज्ञाने विषयतया परस्यात्मनो वान्वये समवायसम्बन्धेन ज्ञाने व्यापारे च कृष्णस्यान्वयस्तदापि ण्यन्तार्थकर्मणः कृष्णस्य सम्प्रदानत्वम् । तथाच—स्वानुरागसूचकस्वपरान्यतराभिन्नयन्नश्लाघ्यत्वगुणविशिष्टविषयकज्ञानानुकूलकृष्णनिष्ठव्यापारानुकूलो गोपीनिष्ठो व्यापार इत्यर्थोबोध्यः ॥ एवं ‘कृष्णाय न्हुते’ इत्यत्रापि बोधद्वयमूह्यमिति दिक् ॥

ख्यं कथयतीत्यर्थ इति। तत्राद्ये पक्षे कर्मत्वे प्राप्ते द्वितीये तु कारकशेषत्वात् षष्ठ्यां प्राप्तायां वचनम्। **ह्नुत इति।** सपत्नीभ्यः कृष्णं ह्नुवाना तमेवार्थं कृष्णं बोधयतीत्यर्थः। यस्य कस्यचित् ह्नुत इति वा। **तिष्ठत इति।** स्थित्या स्वाभिप्रायं बोधयतीत्यर्थः। "प्रकाशनस्थेयाख्ययोः"(पा०सू०१।३।२३)इति तङ्।

त्विति। प्राधान्यात् ज्ञीप्स्यमानपदेन ण्यर्थकर्मण एव ग्रहणमिति तदाशयः। तदेवाह—कृष्णायेति। कारकशेषत्वादिति। "कर्मणा यमभिप्रैति"(पा०सू०१।४।३२) इति सम्प्रदानत्वाविवक्षया शेषत्वादित्यर्थः। सपत्नीभ्य इति। तत्र ह्नुवानेत्यन्तमार्थिकार्थकथनम्। स्वाभिप्रायं कृष्णं बोधयतीत्यर्थः। एवं शपते इत्यपि व्याख्येयम्।

कर्मसञ्ज्ञा "गतिबुद्धि" इत्यनेन परशब्दार्थस्य, सखीजनस्य तु न भवति, तत्र ज्ञानसामान्यस्य बुद्धिपदेन ग्रहणात्। अत्र कथधात्वर्थत्वेन चाक्षुषज्ञानस्य विवक्षितत्वात्। किन्तु कर्मणा कृष्णेन सखीजनमभिसम्बन्धुमिच्छतीति सम्प्रदानसञ्ज्ञा तस्य भवति, कृष्णेनाभिसम्बन्धस्तु कृष्णविषयकचाक्षुषज्ञानाश्रयत्वमेव। अत एव परशब्दाच्चतुर्थी कृता।

ननु यदि णिच्प्रकृत्यर्थकर्मत्वमेव ज्ञीप्स्यमानपदस्य तत्र प्रवृत्तये विवक्षितञ्चेत्तर्हि जिज्ञास्यमान इत्येवोच्यताम्, तावतापि सनर्थेच्छाविषयज्ञानविषयत्वस्य कृष्णे सत्त्वाज्जिज्ञास्यमानत्वस्य सत्त्वादिष्टसिद्धिर्भविष्यतीत्यत आह—मूले—अन्येत्विति। एतत्पक्षे कृष्णस्य ज्ञानकर्मत्वं न विवक्षितम्, किन्तु ज्ञानाश्रयत्वमिति णिजन्तार्थकर्मणि ज्ञीप्स्यमान इत्यत्र शानच्। तदेवाह—प्राधान्यादिति। णिजर्थस्य प्रकृत्यर्थम्प्रति प्राधान्यादित्यर्थः। ज्ञानकर्माकाङ्क्षानिवृत्तये आह—आत्मानम्परंवेति—मूले। नन्वस्मिन्पक्षे कृष्णस्य प्रकृत्यर्थकर्मणा आत्मना परेण वाऽभिसम्बन्धेच्छासत्त्वात्सम्प्रदानसञ्ज्ञा प्राप्नोत्येवेति प्रकृतसूत्रस्य नोपयोग इत्यत आह—कारकशेषत्वादिति।

नन्वेतन्नोपपद्यते सम्प्रदानत्वप्राप्तेर्जागरूकत्वादत आह—कर्मणेति। अत्र पक्षे श्लाघादेर्धातोः श्लाघ्यत्वगुणविशिष्टविषयकबोधने वृत्तिर्बोध्या, तच्च श्लाघ्यत्वं स्वनिष्ठमन्यनिष्ठं वेत्यन्यदेतत्। एवञ्च यदि गोपीकर्तृकस्वात्मपरान्यतरनिष्ठश्लाघ्यत्वगुणविशिष्टविषयकबोधनेन कृष्णो व्याप्रियते; तदा सम्प्रदानत्वस्य "कर्मणा" इति सूत्रेणास्त्येव प्राप्तिः। यदि तस्याविवक्षा, किन्तु सम्बन्धसामान्यस्य विवक्षा, तदा षष्ठ्याम्प्राप्तायां सम्प्रदानत्वं विधीयते। अत्रेदं बोध्यम्—द्वितीयमते ज्ञाप्यमान इत्येवसिद्धे सन्प्रत्ययोपादानमनर्थकमिति णिच्सनोरुभयोरुपादानात्पाणिनेर्णिच्प्रकृत्यर्थकर्मणो णिजन्तार्थकर्मणो वा ग्रहणम्पक्षभेदेनेष्टमिति मतद्वयमपि सप्रमाणमेवेति। ननु ह्नुङ्धात्वर्थोऽत्र ह्नुतिपूर्वकबोधानुकूलव्यापारानुकूलव्यापार इति ह्नुवा नेत्यस्य कथं लाभ इत्यत आह—तत्र ह्नुवानेत्यन्तमिति। अत्र ह्नुति कर्त्राकाङ्क्षाशान्तये ह्नुवा नेत्युक्तं, न तु कर्तुरपि धात्वर्थकुक्षौ निवेश इति भावः। मूले—तमेवार्थमिति। ह्नुतिरूपमेवार्थमित्यर्थः। कृष्णमिति। अस्यान्यस्मै जनायेत्यादिः। एवञ्च प्रथमपक्षाभिप्रायेणेदं व्याख्यानम्। द्वितीयमतेनाह—यस्य कस्येति। मूलकाराभिप्रेतार्थस्य स्पष्टप्रतिपत्तये आह—स्वाभिप्रायमिति। एवञ्चात्रोभयविषयकबोधनेच्छा सनर्थः। तत्र प्रथमपक्षे स्वकर्तृकह्नुतिकृष्णोभयकर्मकत्वं ज्ञाने; द्वितीयपक्षे तु यत्किञ्चित्कर्तृका ह्नुतिरात्मा चेत्युभयं ज्ञानकर्मत्वेन विवक्षितमिति भावः। तिष्ठत इत्यत्र स्थाधातुः स्थितिपूर्वकबोधानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारार्थकः। आद्यमते बोधे स्वकर्तृका स्थितिः, कृष्णश्च कर्म। द्वितीयमते तु स्वकर्तृका स्थितिरात्मा च बोधे कर्म। प्रथममते बोधे सखीजननिष्ठत्वस्य विवक्षा। द्वितीयमते तु बोधे तादृशे कृष्णनिष्ठत्वस्य वि-

"धारेरुत्तमर्णः"(पा०सू०१।४।३५) ॥ षष्ठ्यां प्राप्तायां वचनम् ।

"स्पृहेरीप्सितः"(पा०सू०१।४।३६) ॥ परत्वादिति । तेन 'परस्परेण स्पृहणीयशोभम्' 'स्पृहणीयगुणैर्महात्मभिः' इत्यादि सिद्धम् । यदा तु शेषत्वविवक्षा, तदा षष्ठी । तेन 'कुमार्य इव कान्तस्य त्रस्यन्ति स्पृहयन्ति च' इति सिद्धम् । एतच्च सर्वं हरदत्तादिरीत्योक्तम् । वाक्यपदीयहेलाराजग्रन्थयोस्तु स्पृहयतियोगे कर्मसञ्ज्ञायाः शेषषष्ठ्याश्च बाधिकेयं सम्प्रदानसञ्ज्ञेति स्थितम् । तन्मते स्पृहणीयमित्यत्र दानीय इतिवत् सम्प्रदाने कृत्यः । कुमार्य इवेत्यत्र तु विभक्तिविपरिणामेन कान्ताय स्पृहयन्तीति व्याख्येयम् ।

सिद्धमिति । स्पृहणीये कर्मण्यनीयरिति भावः । यदा त्विति । कर्मणः शेषत्वेन विवक्षेत्यर्थः । इति स्थितमिति । शेषत्वविवक्षायां चारितार्थ्येन कर्मसञ्ज्ञाबाधकत्वायोगोऽत्रारुचिः । सम्प्रदाने इति । बाहुलकादिति भावः । व्याख्येयमिति । षष्ठ्यपवादत्वाच्छेषत्वविवक्षा कर्तुमशक्येत्यभिमानः ।

विवक्षेति बोध्यम् । शपते इत्यत्र शप । धात्वर्थस्तु स्वनिष्ठानुरागज्ञानसूचकशब्दोच्चारणपूर्वकबोधानुकूलव्यापारानुकूलव्यापार एव । तत्राद्यमते बोधे तादृशाक्रोशस्य कृष्णस्य च कर्मत्वविवक्षा । सखीजननिष्ठस्य च विवक्षा । द्वितीयमते तु बोधे कृष्णनिष्ठत्वस्य तादृशाक्रोशकर्मकत्वस्य स्वात्मकर्मकत्वस्य च विवक्षा बोध्येत्याशयेनाह—एवमिति ॥

"धारेरुत्तमर्णः" । धृङ् अवस्थानार्थकस्तस्माण्णिचि अवस्थानानुकूलो व्यापारः प्रतीयते । स एव धारयतेरर्थं उत्तमर्णश्चावस्थित्याश्रयसम्बन्धी "देवदत्ताय शतं धारयति चैत्र" इत्यत्र देवदत्त उत्तमर्णः । यतो द्रव्यं चैत्रेण गृहीतमपि देवदत्तसम्बन्धित्वेनैवावतिष्ठते । चैत्रकर्तृको देवदत्तसम्प्रदानकः शतकर्मकावस्थित्यनुकूलो व्यापार इति शाब्दबोधः । अवस्थितिश्चान्यस्वामिकत्वानुत्पत्तिः । षष्ठी प्रकृतसूत्राभावे उत्तमर्णस्य नामार्थान्वयित्वेन प्राप्तेति तदपवादोऽयम् । ननु ऋणत्वमसजातीयद्रव्यान्तरदानमङ्गीकृत्य परदत्तद्रव्यादानं, तज्जन्योऽधमर्णनिष्ठः परिशोधननाश्योऽदृष्टविशेषो वा, उभयथापि 'भक्ताय धारयति मोक्षं हरिः' इत्यत्रानुपपत्तिः, मोक्षस्योक्तऋणत्वाभावादिति चेत्, न । उत्तमर्णायाधमर्णेन तदवश्यमेव देयमिति । तत्र ऋणत्वव्यवहारात् । यदवश्यावश्यकं देयं, तत्र ऋणत्वव्यवहारस्य पितृऋणापाकरणे पुत्रोऽधिकारीत्यत्र प्रसिद्धिरस्त्येव ॥

"स्पृहेरीप्सितः" । अत्र स्पृहधातुरिच्छायास्तदनुकूलव्यापारस्य च वाचकः । ईप्सितत्वञ्च—धात्वर्थव्यापारजन्यफलाश्रयत्वम् । तच्च फलं प्रकृतधातुवाच्यमेव ग्राह्यमिति न नियम इति । यदा स्पृहधात्वर्थेच्छाजन्यस्वीकारस्य विवक्षा; तदा "कर्तुरीप्सिततमम्" इति कर्मत्वाप्राप्त्या "शेषे षष्ठी" स्यादित्यस्य सूत्रस्यारम्भः । 'पुष्पेभ्यः स्पृहयति' इति वाक्यात्पुष्पे सम्प्रदानिका इच्छेति बोधः । यदा तु विषयत्वावच्छिन्नेच्छयानुकूलव्यापारस्य स्पृहधातुवाच्यत्वविवक्षा; तदा फलतावच्छेदकविषयतासम्बन्धेन प्रकृतधात्वर्थप्रधानव्यापारजन्यफलाश्रयत्वस्य पुष्पेषु सत्त्वात्पुष्पाणां कर्मसञ्ज्ञा भवति—'पुष्पाणि स्पृहयति' इति । एतदेवाह—मूले—तेनेति । किं सिद्धमित्याकाङ्क्षायामाह—स्पृहणीय इति । इतिस्थितमितीति । हेलाराजीयग्रन्थ इति शेषः । तत्र हि उभयबाधकत्वाख्याऽस्य सूत्रस्य निरवकाशत्वमभिप्रेतम् । तच्च न युक्तम्, यदा इच्छाया एव धातुवाच्यत्वविवक्षा धात्ववाच्यस्यैव फलस्य च विवक्षा, तदा कर्मसञ्ज्ञाया अप्राप्त्या शेषषष्ठीबाधकत्वेनास्य चारितार्थ्यादित्याह—शेषत्वविवक्षायामित्यादिना । अभिमान इति । यथा मातृशब्दार्थस्य कर्मत्वेऽपि तस्य सम्बन्धित्वेन विवक्षा-

"क्रुधद्रुह" (पा०सू०१।४।३८) ॥ क्रुध कोपे, द्रुह द्रोहे, ईर्ष्य ईर्ष्यायाम्। असूयेति कण्ड्वादियगन्तः। एषामर्थ इवार्थो येषां धातूनामित्यर्थः। तत्र क्रोधोऽमर्षः। द्रोहोऽपकारः। ईर्ष्या—असहनम्। असूया तु—गुणेषु दोषारोपः। क्रुधद्रुहोरकर्मकत्वात् तद्योगे षष्ठी प्राप्ता, अन्ययोः सकर्मकत्वाद् द्वितीया प्राप्ता।

"राधीक्ष्योः"(पा०सू० १।४।३९) ॥ कारकमिति। कर्मकारकमिति तु प्राचः प्रमादः, एकसंज्ञाधिकारात्। न च प्राथमिकप्राप्तिमा-

---

अमर्ष इति। वाक्चक्षुरादिविकारानुमेयः प्ररूढकोप इत्यर्थः। अपकार इति। अपकारविषयेच्छेत्यर्थः। असहनम्—उत्कर्षविरोधिधर्मारोपानुकूलो व्यापारः। गुणेषु—गुणविषये। दोषारोपः—दोषत्वारोपानुकूलो व्यापारः। अकर्मकत्वादिति। क्रोधजन्यस्य फलस्य देवदत्तादौ सत्त्वेऽपि तस्य धात्ववाच्यत्वादिति भावः। द्वितीयेति। तत्प्रयोजिका कर्मसञ्ज्ञेत्यर्थः।

प्राथमिकेति। राधीक्ष्योः प्रश्नविषयपर्यालोचनमर्थः, तत्र प्रश्नविषयरूपफलाश्र-

---

यां 'मातुः स्मरति' इत्यत्र षष्ठी भवति; तथाऽस्य सूत्रस्य शेषषष्ठ्यपवादत्वेऽपि सम्प्रदानत्वाविवक्षायां शेषत्वविवक्षया तादृशप्रयोगस्य निर्वाहे सति विभक्तिविपरिणामकल्पनमन्याय्यमित्येतद्बीजम् ॥

"क्रुधद्रुहेर्ष्या"। क्रोधादीनामेतत्सूत्रघटकधात्वर्थानां सर्वेषाङ्कोपप्रभवानामेव ग्रहणस्याभिप्रेतत्वेऽपि सामग्रीवैजात्याद्वैजात्यमतस्तेषां स्वरूपमाह—मूले—क्रोधोऽमर्ष इत्यादिना। प्ररूढकोपः—आधिक्यम्प्राप्तः कोप इत्यर्थः। अपकारः—दुःखजनिका क्रिया। गुणविषये—गुणात्मकविशेष्ये। दोषत्वारोपः—दम्भादिकृतत्वारोपः। फलस्य दुःखस्य तस्य फलस्य धातुवाच्यत्वे तु सकर्मकत्वं स्यादिति भावः। मूले—सकर्मकत्वादिति। उत्कर्षविरोधिधर्मारोपस्य विशेष्यतासम्बन्धेन व्यापारवैयधिकरण्यादाद्यः सकर्मकः। द्वितीयस्तु स्वीयविशेष्यताश्रयगुणवत्त्वसम्बन्धेन तादृशारोपात्मकफलव्यधिकरणव्यापारवाचकत्वात्सकर्मक इति भावः। द्वितीया प्राप्तेति—मूले—उक्तम्, तच्चायुक्तम्, द्वितीयारूपस्य फलस्य सञ्ज्ञया विरोधाभावादिति तत्पदं तत्प्रयोजकसञ्ज्ञोपलक्षणमित्याशयेनाह—तत्प्रयोजिकेति। सर्वेषाङ्कोपप्रभवाणामेवैतत्सञ्ज्ञानिमित्तत्वमतश्चेतनस्य यत्र कर्तृत्वन्तत्रैतस्य सूत्रस्य प्रवृत्तौ न काचित्क्षतिः। यत्रत्वचेतने कर्तृत्वविवक्षा 'मित्राय द्रुह्यति प्रतापोऽपि' इत्यादौ यथा तत्र चेतनत्वारोपेण प्रयोगः।

'यम्प्रतिकोप' इत्येतद्विशेषणस्य यत्प्रयोजनम्परममूलेऽभिहितम्—भार्यामीर्ष्यतीत्यादि, तत्रान्यकर्तृकदर्शनासहनजन्यतद्दर्शनविरोधिभार्याकर्तृकावृतदेशस्थित्यादिप्रयोजकज्ञानानुकूलव्यापार एव ईर्ष्यधात्वर्थ इति। तत्र फलतावच्छेदकविषयतासम्बन्धेन भार्यायास्तादृशज्ञानाश्रयत्वात्कर्मता। द्विषधातुस्तु न क्रुधादिसमानार्थक इति तदर्थयोगेन सम्प्रदानसञ्ज्ञा। औषधन्द्वेष्टीत्यादि यथा। अत्र द्विषधात्वर्थो बलवद्दुःखसाधनताज्ञानजन्यो यो विलक्षणोऽप्रीतिजनकश्चित्तवृत्तिविशेषः स एवेति, न क्रुधादिसमानार्थकतादृशवृत्तिविशेष एवानभिनन्दनशब्दार्थः। अत एव "यो ऽस्मान्द्वेष्टि" इत्यादौ नैतत्सूत्रस्य प्रवृत्तिः ॥

"राधीक्ष्योर्यस्य विप्रश्नः"। एतयोर्योगे यत्सम्बन्धी विविधः प्रश्नस्तस्य सम्प्रदानसञ्ज्ञा भवति। मूलेऽस्यमतोपपादनावसरे कर्मसञ्ज्ञायाः प्राथमिकप्राप्तिः कथिता तस्या उपपत्तिमाह—प्रश्नविषयेति। प्रश्नविषयशुभाशुभपर्यालोचनमित्यर्थः। पर्यालोचनन्तु अज्ञानविरोधिज्ञानानुकूल-

-अभिप्रायेण कर्मत्वव्यपदेशः। कृष्णसम्बन्धि शुभाशुभं पर्यालोचयती-त्यर्थाभ्युपगमेन षष्ठ्या एव प्राप्तः।

"अनुप्रति" (पा०सू०१।४।४५)॥ गृण इति श्नान्तस्यानुकरणात् षष्ठी। होत्रे इति। कर्मत्वे प्राप्ते।

"परिक्रयणे" (पा०सू०१।४।४४)॥ क्रयो-धनाद्यर्पणेनात्यन्तिक-स्वीकरणम्। तस्य समीपं परिशब्द आचष्टे। तच्च नियतकालं ततो न्यूनत्वादिति व्याचष्टे—नियतेति। भृत्या-वेतनादिना। तादर्थ्ये इति। तस्मै कार्यायेदं तदर्थं कारणम्। तस्य भावस्तादर्थ्यम्। अत्रा उपकारकत्वरूपः सम्बन्धोऽभिधीयते। 'कृत्तद्धितसमासेभ्यः सम्बन्धाभिमानं भावप्रत्ययेन' इति सिद्धान्तात्। उपकारकत्वं चानेकधा।

यत्वात्कर्मत्वप्राप्तिरिति भावः। इत्यर्थाभ्युपगमेनेति। तस्य प्रधानीभूतधात्वर्था-प्रयोज्यत्वेन तदप्राप्तिरिति भावः।

कर्मत्वे प्राप्ते इति। शंसितुः शंसनविषयहर्षानुकूलव्यापारलक्षणं प्रोत्साहनं त-योरर्थः। शंसितुः प्रोत्साहने कर्मतयाऽन्वयः। होतुश्च शंसितर्यभेदान्वयः। एवं च क-र्मसामानाधिकरण्यात् कर्मत्वप्राप्तिरिति भावः।

धनादीति। आदिना दुर्भिक्षेऽन्नम्। अनेकधेति। साक्षात्परम्परया चेत्य-र्थः। 'ब्राह्मणाय दधि' इत्यादौ तद्भोजनोपकारकत्वेन तदुपकारकत्वं बोध्यम्।

व्यापार एव। प्राचीनोक्तकर्मत्वस्य प्राप्तिमुपपादयति—प्रश्नविषयरूपफलेति। तच्च फलं शुभा-शुभरूपम्। तस्य शुभाशुभरूपफलस्य कर्मसञ्ज्ञा यादृशफलाश्रयत्वस्य कृष्णे सत्त्वाद्भवन्मते प्राप्ता तच्च फलञ्च प्रधानीभूतव्यापारजन्यम्, यच्च फलम्पर्यालोचनाख्यमप्रधानव्यापारप्रयोज्यन्तत्कर्मणोः शु-भाशुभयोर्धात्वर्थेनोपसङ्ग्रहादेतावकर्मकाविति भावः। अत एव श्यन् 'राधाऽकर्मकादेव' इत्युक्तेः।

"प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः" अत्र सोपसर्गश्रुधातोः प्रवर्तनाजन्यो ऽभ्युपगमो ऽर्थः। 'विप्राय गाम्प्रति-शृणोति, आशृणोति' इत्यादौ विप्रस्य प्रवर्त्तनान्वयित्वेन षष्ठी प्राप्ता तां सम्प्रदानसञ्ज्ञा बाधते। विप्रसम्प्रदानकं प्रत्याश्रवणमिति बोधः।

"अनुप्रतिगृणश्च"। अत्रानुप्रतिपूर्वकगृधातोः शंसनविषयकहर्षानुकूलव्यापारात्मकम्प्रोत्साहन-मर्थः। धात्वर्थशंसनाश्रयस्यानेन सम्प्रदानसञ्ज्ञा विधीयते। होतुः कर्मत्वस्य प्राप्तिमुपपादयति—शंसितुरिति। शंसनं सूक्तादिना इन्द्रादिनिष्ठगुणाभिधानम्, तद्विषयो यो हर्षो ऽन्तःकरणस्य वृत्तिविशेषस्तदनुकूलोऽध्वर्युनिष्ठो व्यापारः स एव प्रतीयते। स च व्यापार 'ओथामोद इव' इत्यादि-शब्दप्रयोगरूपः। शंसनविषयकहर्षरूपफलात्मकम्प्रोत्साहनन्तु शंसितरि होतरि वर्त्तते, होत्रभेदस्तु शंसितरि कर्मणि वर्तत इति कर्मसामानाधिकरण्यमस्तीति बोध्यम्। एवञ्च मुख्यकर्मत्वस्य शंसितरि सत्त्वे च "परिक्रयणे सम्प्रदानम्" "साधकतमम्" इत्यनुवर्तते॥

लोके धनशब्दस्य रूपकादौ रूढ्या प्रयोगस्य दर्शनादादिपदम्मूलेऽभिहितं तत्सङ्ग्राह्यमाह-आदि-नेति। शतस्य दानात्मकव्यापारद्वारा क्रयणक्रियाजनकम्। यदुक्तम्मूले उपकारकत्वञ्चानेकधेति तस्या-नेकधात्वन्दर्शयति—साक्षादित्यादिना। साक्षादुपकारकत्वस्योदाहरणं—'यूपाय दारु' इति, पर-ममूले दर्शितमेवेति। परम्परयेत्यस्योदाहरणमाह—ब्राह्मणायेति। तच्छब्दो ब्राह्मणबोधकः। एतेन

तेन 'ब्राह्मणाय दधि'इत्यादावपि भवति । **भक्तिर्ज्ञानायेति** । ज्ञानात्मना परिणमत इत्यर्थः । प्रकृतिविकृत्योर्भेदविवक्षायां विकृतिवाचकाच्चतुर्थी । अभेदविवक्षायां तु परत्वात्प्रथमैव भक्तिर्ज्ञानं कल्पत इति । यदा तु "जनिकर्तुः" (पा०सू०१।४।३०) इति भक्तेरपादानत्वं विवक्ष्यते, तदा ज्ञानस्याभिहितकर्तृत्वात्प्रथमैव भक्तेर्ज्ञानं कल्पते । क्लृपि इत्यर्थग्रहणमित्याशयेनाह—**सम्पद्यत इत्यादि** ।

उत्पातेनेति । प्राणिनां शुभाशुभसूचको भूतविकार उत्पातः । तेन ज्ञापितेऽर्थे वर्त्तमानाच्चतुर्थीत्यर्थः । **वातायेति** । वातस्य ज्ञापिकेत्यर्थः । **हितेति** । समासविधानाज्ज्ञापकादिति भावः । एवं सुखयो-

---

ज्ञानात्मनेति । आत्मशब्दस्तद्वृत्तिधर्मपरो ज्ञानत्वेन परिणमत इत्यर्थः । एवं च तस्य विकृतिवाचकत्वाभावान्न चतुर्थी, किन्तु प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । ज्ञानत्वविशिष्टरूपान्तरप्राप्तिर्भक्तिकर्तृकेति यावत् । रूपान्तरप्राप्तिर्हि परिणाम इति भावः । प्रथमैवेति । भक्त्युपादानको ज्ञानरूपः परिणाम इति तदा बोधः ।

समासविधानादिति । "चतुर्थी तदर्थ" (पा०सू०६।२।४३) इति हितसुखयोगे समासविधानाज्ज्ञापकादित्यर्थः । तदाह—एवमिति । वृत्तावाशीरर्थाप्रतीतेर्न "चतुर्थी चाशिषि" (पा०सू०२।३।७३) इति चतुर्थ्या हितयोगे निर्वाहः । आशीरर्थयोगे आशीर्विषयस्य विधेयत्वं तदाश्रयस्योद्देश्यत्वं च प्रतीयते । न च वृत्तौ तथाऽन्व-

---

यत्र प्रकृतिविकृतिभाव एव, तत्रानेन वार्तिकेन चतुर्थीति वदन्तः परास्ताः । क्लपीत्यर्थग्रहणम्, उत्पत्तिश्च क्लपेरर्थः । क्लप्यर्थकधातुयोगे उत्पद्यमानेऽर्थे वर्तमानाच्चतुर्थीति वार्तिकार्थः । उत्पद्यमानार्थवाचकञ्च विकारवाचकमेवेति तद्वाचकाच्चतुर्थी सर्वत्रोदाहृता । ननु ज्ञानात्मशब्दो यदि ज्ञानस्वरूपस्य बोधकस्तदा विग्रियमाणवाक्ये ज्ञानशब्दाच्चतुर्थी विवरणवाक्ये ज्ञानशब्दात्तृतीयेति कथमत आह—आत्मशब्द इति । तद्वृत्तीति । ज्ञानवृत्तीत्यर्थः । एवञ्च—आत्मन्शब्दस्य धर्मपरत्वेच । तस्य—आत्मनशब्दस्य । ज्ञानत्वेनेति । तृतीयार्थो वैशिष्ट्यम् । परिणामो—रूपान्तरप्राप्तिः । तथाच यादृशो वाक्यार्थबोधस्तमाह—ज्ञानत्वविशिष्टेति । मूले—परत्वादिति । चतुर्थ्यपेक्षयेत्यादिः । 'भक्तिर्ज्ञानक्लृप्त' इत्यस्य भक्त्यभिन्नो ज्ञानरूपः परिणाम इत्यर्थः । भक्तिरत्र मननजन्यनिदिध्यासनम् । एतस्यैवाविद्यानिवृत्तिरूपमुक्तिसाधनब्रह्मज्ञानसाधनत्वस्य श्रुतिप्रसिद्धत्वात् । या तु देवविशेष्यकाराध्यत्वप्रकारकज्ञानरूपा भक्तिस्तस्याः साक्षान्न तत्त्वज्ञानसाधनत्वङ्किन्तु परम्परयैव ॥

मूले—शुभाशुभेति । सुखदुःखेत्यर्थः । भूतविकारः—भूतानां विकारः । यदि समासविधानाज्ज्ञापकाद्धितशब्दयोगे एव चतुर्थी, तदा एवं सुखयोगेऽपीत्युत्तरग्रन्थासङ्गतिरत आह—चतुर्थी तदर्थेति । हितशब्दार्थोऽत्रेष्टसाधनम् । 'ब्राह्मणाय हितमध्ययनम्' इत्यत्र चतुर्थ्यर्थः सम्बन्धस्तस्य हितपदार्थैकदेशे इष्टेऽन्वयः । यत्तु "चतुर्थी चाशिषि" इति सूत्रेण विहिता या चतुर्थी तदन्तस्य समासविधायकत्वेन "चतुर्थी तदर्थ" इति सूत्रञ्चरितार्थमिति न ज्ञापकत्वसम्भव इति तद्वेतत्खण्डयति—वृत्ताविति । हितयोग इत्यत्र हितशब्दः सुखशब्दस्याप्युपलक्षणम् । आशीरर्थाप्रतीतिमुपपादयति—आशीरर्थयोग इत्यादिना । आशीरर्थकभूयादित्यादिपदयोग इत्यर्थः । विषयस्य—धनपुत्रादेः ।

गेऽपि बोद्धयम् । "तुमुन्ण्वुलौ क्रियायाम्" (पा०सू० ३।३।१०) इति सूत्रमहिम्ना क्रियार्थकमुपपदं क्रियावाच्येव फलतीत्याशयेनाह-**क्रियेति**। क्रियाफलकम्-क्रियावाचकप्रकृतिकमित्यर्थः । **तुमुनिति**। ण्वुलोऽप्युपलक्षणम् , फलेभ्यो यातीत्यस्य फलान्याहरक इत्यपि विवरणे बाधकाभावात् । **कर्मणीति** । तथा च द्वितीयापवादोऽयमिति भावः ।

यत्तु प्राचा व्याख्यातमप्रयुज्यमानस्यैव कर्मणि यथा स्यात्, प्रयुज्यमानस्य मा भूदिति नियमार्थं सूत्रमिति, तन्न । अप्राप्तस्य नियमायोगात् । न च तादर्थ्ये इति प्राप्तिः । न हि फलार्था यानक्रिया किंत्वाहरणार्था । आहरणं तु फलकर्मकमित्यन्यदेतत् । तुमुनो भाव एव विधानात्तदर्थस्य भाववचनत्वे सिद्धे पुनर्भाववचनग्रहणं सूत्रविशेषपरिग्रहार्थमित्याह—**इति सूत्रेणेति** । न च तादर्थ्ये इत्येव गतार्थता शङ्क्या । भाववचनेनैव तुमुनेव तादर्थ्यस्य द्योतिततया प्रातिपदिकार्थ-

---

यो व्युत्पन्न इति हरदत्त इति दिक् । न हि फलार्थेति । यद्यपि ब्राह्मणस्य दधीत्यादौ ब्राह्मणाय भोजनोपकारकमपि दधि तद्वारा ब्राह्मणोपकारकम्; तथाऽपि फलेनाहरणद्वारा न कोऽपि यानक्रियोपकारमित्याशयः । तुमुनेवेति । भाववचनघञादीनां तुमुनपवादतया तत्समानार्थत्वात् । एवं च प्रथमापवाद इति भावः । 'द्विषां विघाताय विघातुमिच्छत' इत्यत्र विघातायेति तादर्थ्ये चतुर्थी, विघातार्थे यद्विधानं तद-

---

तदाश्रयस्य—तत्सम्बन्धिनो देवदत्तादेः । नचेति । नहीत्यर्थः । तथान्वयः—उद्देश्यविधेयभावेनान्वयः । उद्देश्यविधेयभावेनान्वये भेदेनोपस्थितेः कारणत्वात् । हरदत्त इति । अत्रारुचिबीजन्तु वृत्तौ सर्वत्रोद्देश्यविधेयभावेनान्वय इति न नियमः । "लोहितोष्णीषा ऋत्विज" इति वाक्यबोधितोष्णीषानुवादेन लोहितविधायकतायाः प्राप्ताप्राप्तत्वादिपर्यालोचनेन सम्प्रदायसिद्धत्वात् । नचैवं सति "चतुर्थी तदर्थ" इति सूत्रस्य "चतुर्थी चाशिषि" इति सूत्रविहितचतुर्थ्यन्तस्य समासविधायकत्वेन चारितार्थ्याज्ज्ञापकत्वोक्तिरसङ्गतैव स्यादिति वाच्यम् । चतुर्थीविधायकस्य तस्य सूत्रस्य हि आशीर्विषयक्रियान्वय्यर्थकात्प्रातिपदिकक्रियाद्वारके आयुष्याद्रियोगे षष्ठीचतुर्थ्यावित्यर्थ इति उभयोरपि क्रियायामन्वय इति "देवदत्ताय सुखम्भूयात्" इत्यत्र देवदत्तायेत्यनेन सह सुखमित्यस्य सामर्थ्याभावेन समासाप्राप्तेरिति नानेन यत्र चतुर्थी तत्र समासविधायकता तस्य सूत्रस्येति, "चतुर्थी तदर्थ" इति सूत्रस्य ज्ञापकत्वोक्तिर्युक्तैवेत्याशयात् ।

मूले—यत्तु प्राचेति । प्रसादकृतेत्यर्थः । पूर्वोक्तस्वग्रन्थविरोधशङ्कांपरिहर्तुमाशङ्कते—यद्यपीत्यादिना । यानक्रियोपकारः—यानक्रियाकृतोपकार इत्यर्थः । इत्याशय इति । अनेनारुचिर्ध्वनिता । तद्बीजन्तु यानक्रियाकृतउपकारः फले विक्रयभक्षणादिकर्मत्वरूपः सम्भवत्येवेति । नचैवं "तादर्थ्ये चतुर्थी" इत्यनेनैव चतुर्थीसिद्धेति प्रकृतसूत्रस्य वैयर्थ्यमिति वाच्यम् । फलानामाहरणकर्मत्वेन द्वितीया प्राप्तेऽपि तद्बाधनार्थमस्यारम्भात् । ननु भाववचनघञादीनान्तादर्थ्यद्योतकत्वं सूत्रान्न लभ्यत इत्यत आह—भाववचनेति । तत्समानार्थत्वात्—तुमुन् समानार्थत्वात् । अत्रार्थशब्दो नाभिधेयवाची, उभयोरपि भावाभिधायकत्वस्य सुप्रसिद्धत्वात् । किन्तु प्रयोजनवाची । एवञ्च तुमुनपवादत्वेन तुमुन्समानफलकत्वमस्येति बोध्यम् । नन्वेवं यत्र तुमुन् तत्र तुमुनैव तादर्थ्यन्द्योतितमिति 'द्विषां विघाताय'

मात्रे प्रथमाप्रसङ्गात् ।

यत्तु प्राचोक्तम्-भाववचनादेव यथा स्यात् पाचको व्रजतीति; ण्वुलन्तान्मा भूदिति नियमार्थमिदं सूत्रमिति, तन्न । ण्वुलन्ते कर्तुः प्राधान्यात् कर्तारं प्रति च तादर्थ्याभावात् गुणीभूतयानस्य च विभक्त्यर्थानन्वयात् । ननु षष्ठ्यपीति कुतः, षष्ठ्येवास्तु । अलंशब्दस्तु पर्याप्ततरार्थक एव गृह्यतामित्याशङ्क्याह—तस्मै प्रभवतीति ।

न त्वां तृणमित्यादि । ननु तृणादिवत् युष्मच्छब्दादपि पक्षे चतुर्थ्या भाव्यम् । मैवम् । 'अनादर' इति हि कर्मणो(१) विशेषणम् । अनादरद्योतकं यत्कर्मेति तादृशं तृणमेव न तु युष्मदर्थः ॥

इति चतुर्थी ।

ध्रुवमिति । 'ध्रु गतिस्थैर्ययोः' अस्मात्कुटादेः पचाद्यच् । ध्रुव स्थैर्ये इति पाठे तु इगुपधलक्षणः कः । ध्रुवम्—स्थिरम् । प्रकृतधातूपात्तगत्यनाविष्टत्वे सति तज्जन्यविभागाश्रयः । तथार्थाद् ध्रुवेरेवेत्याह—

र्थेच्छावत इत्यर्थः । एतेनात्र तुमुना तादर्थ्यस्योक्तत्वात्कथं चतुर्थीत्यपास्तम् । उत्तरक्रिययोस्तद्द्योतनेऽपि पूर्वक्रिययोस्तदद्योतनात् । कर्तुःप्राधान्यादिति । एवं च तादर्थ्यचतुर्थ्यास्तत्रप्राप्तेर्नियमासम्भव इति भावः । विभक्त्यर्थेति । तादर्थ्यचतुर्थ्यर्थे इत्यर्थः ।

इति चतुर्थी ।

प्रकृतेति । कर्त्तर्यतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम् । अन्यथा कर्तृसञ्ज्ञाया इयमप-

---

इति चतुर्थ्यनुपपत्तिरत आह—द्विषामित्यादि । एतेनेत्यस्यार्थमाह—उत्तरेति । विधानविशेषणयोरित्यर्थः । तद्द्योतनेति । तस्य द्योतनेऽपीत्यर्थः । तुमुनन्तेनेति शेषः । पूर्वेति—हननविधानयोरित्यर्थः । एवञ्च—कर्तुः प्राधान्ये च । तत्र—पाचको व्रजतीत्यत्र । विशेषणविशिष्टस्य विभक्त्यर्थान्वये विशेषणस्याप्यन्वयोऽस्त्येवेत्याशङ्काकरणायोक्तं—मूले—गुणीभूतेति । एतेन एकविशेषणत्वेनोपस्थितस्यान्यत्र विशेषणतयान्वयाकाङ्क्षैव नास्तीति सूचितम् ।

इति चतुर्थीविवरणम् ।

कर्तरीति—'प्रयागात्काशीं गच्छति' इति यत्र प्रयोगस्तत्र गन्तरि चैत्रादावतिव्याप्तिरित्यर्थः । प्रकृतेति धात्वर्थस्य विशेषणम् । तच्च शब्दप्रयोगाधिकरणकालिकविवक्षाविषयत्वम्, नतु तत्तद्धातु-

---

प्र० (१) मन्यकर्मणो विशेषणमिति । अनादर इत्यत्र नञोऽसुर इत्यादाविव विरुद्धार्थवाचकत्वादादरविरुद्धतिरस्काररूपार्थलाभः । तद्द्योतकं कर्म गृह्यत इति न युष्मदादिशब्देभ्यस्तत्प्राप्तिरित्यर्थः । तिरस्कारोऽपि व्याख्यानबलादपकृष्टनिष्ठोपमानतानिरूपितोपमेयत्वस्याप्यभावरूपोऽत्र गृह्यते; न तूपमेयेऽपकृष्टसादृश्यरूपोऽपि । तादृशतिरस्कारप्रतीतिश्च नञ्समभिव्याहार एवेति 'न त्वां तृणाय' इत्यादि नञ्प्रयोगे एव तदुदाहरणोक्तिः 'तृणाय मत्वा रघुनन्दनोऽपि' इति भट्टिप्रयोगेऽपि नञमध्याहृत्य चतुर्थी उपपादनीयेति बोध्यम् ।

अवधिभूतगामिनि । धावत इति । इह क्रियाविशिष्टस्याप्यश्वस्य प्रकृतधातूपात्तक्रियां प्रत्यवधित्वं न विरुध्यते । 'परस्परस्मान्मेषावपसरतः' इत्यत्र तु सृधातुना गतिद्वयस्याप्युपादानाद् एकनिष्ठां गतिं प्रतीतरस्यापादानत्वं न विरुद्ध्यते । उक्तं च—

> अपाये यदुदासीनं चलं वा यदि वाऽचलम् ।
> ध्रुवमेवातदावेशात्तदपादानमुच्यते ॥

वादः स्यात् । कर्तृसञ्ज्ञा तु पचत्यादियोगे चरितार्था । कर्मणि ग्रामेऽतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यम् । अवधित्वं न विरुद्ध्यत इति । तदुपात्तक्रियानाश्रयत्वादिति भावः । न विरुद्ध्यते—तदनाश्रयत्वादिति भावः । अतदावेशादिति । त-

वाच्यत्वेन प्रसिद्धत्वम् । यत्तु प्रकृतेति धातोर्विशेषणमिति, तन्न । "अपादानमुत्तराणि कारकाणि बाधन्ते" इति भाष्यकारोक्तिविरोधापत्तेः । तथाहि—'धनुषा विध्यति' इत्यत्र यदा निःसरणपूर्वकव्यधने धातोर्वृत्तिस्तदा धनुषो निःसरणावधित्वात्प्राप्तापादानसञ्ज्ञाम्बाधित्वा व्यधनम्प्रति करणत्वेन विवक्षितत्वात्परत्वात् करणसञ्ज्ञा भवतीति भाष्योक्तिः सङ्गच्छते । यदि धातुविशेषणमेव पूर्वोक्तम्प्रकृतत्वं स्यात्तदा धनुर्विध्यतीत्यत्र यादृशव्यापाराश्रयत्वेन तस्य कर्तृत्वम्भवति; तादृशव्यापारस्य कर्तृत्वोपपत्तये व्यधधातुवाच्यत्वमावश्यकन्तद्व्यापारद्वारैव करणत्वस्य वाच्यतया तदनाश्रयत्वस्य धनुष्यभावेनापादानत्वाप्रसक्त्या भाष्यासङ्गतिः स्पष्टैव । नन्वेवङ्करणसञ्ज्ञाकर्तृसंज्ञाभ्यपादानसञ्ज्ञाया बाधिका भविष्यतीति सत्यन्तविशेषण व्यर्थमेवेत्यत आह—अन्यथेति । सत्यन्ताभाव इत्यर्थः । इयम्—अपादानसञ्ज्ञा । अपवाद इति । अपायं यत्कारकन्तद्रूपजनकमित्यर्थापत्त्या विशेषविहितत्वेनेति शेषः । ननु कर्तृसञ्ज्ञा तर्हि निरवकाशा स्यादत आह—कर्तृसञ्ज्ञात्विति । कर्मणीति । प्रयागात्काशीङ्गच्छतीति यत्र प्रयोगस्तत्र काश्यामतिव्याप्तिरित्यर्थः । तदुपात्तेति । धावनाश्रयत्वेऽपि यत्धात्वर्थानाश्रयत्वस्य तत्र सत्त्वादिति भावः । तदनाश्रयत्वादितीति । एकस्य मेषस्यापादानत्वेन विवक्षितस्य कर्तृत्वाभिप्रेतनिष्ठगत्यनाश्रयत्वस्य सत्त्वादित्यर्थः । गतौ तत्वं विशेषणन्देयमित्यत्र तात्पर्यम् । नन्वेवमपि निवृत्तभेदस्यैवापसरणस्य सृधातुना प्रतिपादनात्सृधातूपात्तगत्यनाविष्टत्वं न सम्भवति "नवै तिङन्तान्येकशेषारम्भं प्रयोजयन्ति क्रियाया एकत्वात्" इति भाष्यकारोक्तेर्द्विवचनन्त्वाश्रयगतभेदारोपेण भवति । एवञ्च प्रकृते कथमपादानसंज्ञेतिचेत्, न । 'आत्मानमात्मना वेत्ति'' इत्यादावारोपितभेदेन कर्मत्वकर्तृत्ववत्परस्परशब्दोपात्तयोरपादानत्वकर्तृत्वम्मेषशब्दोपात्तयोरिति शब्दभेदात्क्रियाया अपि भेदात् । अत एव चैत्रमैत्रावन्योन्यमाश्लिष्यत इत्यत्र तयोः कर्मत्वस्य सिद्धिः । अन्यथा परत्वात्कर्तृसंज्ञैव स्यात् । शब्दाल्लिङ्गि, तस्यैव हि सर्वत्रार्थस्य भानम् ।

> "न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते" ।

इति हर्युक्तेः ।

उक्तञ्चेत्यादिना—प्रतिपादितहर्युक्तेरप्यत्रैव तात्पर्यम् । अतदावेशादिति पाठे विभागस्य तच्छब्देन परामर्शोऽसङ्गतिरत आह—तद्धातूपात्तेति । प्रकृतधातूपात्तेत्यर्थः । गतिशब्दः स्वनिष्ठविभागानुकूलकर्तृनिष्ठक्रियाया बोधकः । क्वचित्तु ध्रुवमेव तदावेशादिति पाठस्तदा तच्छब्देन यदि प्रकृतधातूपात्तगतिरेव परामृश्यते; तदा कर्तरि तस्य सत्त्वं न । ध्रुवत्वस्य सम्पादकस्तु तुर्ध्रुवत्वस्यानिष्टत्वात् । यदि विभागस्तच्छब्दार्थस्तदा तस्योभयवृत्तित्वादतिप्रसङ्गो न वारित इत्यत आह—तन्मात्रेति । तत्पदार्थमाह—विभागमात्रेति । मात्रपदेन गतेर्निरासः । अचलस्य—ग्रामादेः

पततो ध्रुव एवाश्वो यस्मादश्वात्पतत्यसौ ।
तस्याप्यश्वस्य पतने कुड्यादि ध्रुवमिष्यते ॥
मेषान्तरक्रियापेक्षमवधित्वं पृथक् पृथक् ।
मेषयोः स्वक्रियापेक्षं कर्तृत्वं च पृथक् पृथक् ॥ इति ।

पर्वतात्पततोऽश्वात्पततीत्यत्र तु पर्वतावधिकपतनाश्रयोऽश्वस्तदवधिकं देवदत्तादिनिष्ठपतनमर्थः । पञ्चम्यर्थेऽवधौ अभेदेन संसर्गेण प्रकृत्यर्थो विशेषणम् । प्रत्ययार्थस्तु क्रियायां, स च धर्मी; न तु धर्ममात्रम् ।

धात्वुपात्तगत्यनावेशादित्यर्थः । तदावेशादिति पाठे तन्मात्रावेशाद् विभागमात्रावेशादित्यर्थः । विशेषणमिति । वस्तुतोऽवध्यवधिमद्भावरूपविभक्त्यर्थसम्बन्धेनावधिक्रिययोरन्वय इत्यन्यत्र निरूपितम् । सा च क्रिया विभागरूपा । कालिकसम्बन्धेन फला-

क्रियानाविष्टत्वन्तु स्पष्टमेव । 'अश्वात्पतति' इत्यत्राश्वे यद्यपि क्रियाश्रयत्वन्तथापि पत् धातूपात्तगत्याश्रयत्वन्नास्तीति ध्रुवत्वमक्षतमिति भावः ।

अत्रेदम्बोध्यम्—एवं व्याख्याने भाष्यसम्मतध्रुवपदार्थस्त्यक्त एव । तथाहि—तत्र त्रस्तादश्वात्पतितः, धावतोऽश्वात्पतित, इत्यादिविषये ध्रुवत्वाभावमाशङ्क्य "अध्रौव्यमविवक्षितमत्र यतः सतोऽप्यविवक्षा भवति, 'अलोमिका एडका' 'अनुदरा कन्या' इति, असतश्च विवक्षा भवति, समुद्रः कुण्डिका विन्ध्यो वर्द्धितकम्" इति । अत्राश्वेत्यादिनिदर्शनार्थमुक्तं, नत्वस्य प्रकृते उपयोगः । सतोऽप्यविवक्षेत्येवतु प्रकृतोपयोगि । तत्र कैयटोक्तस्याध्रुवत्वस्याविवक्षा, तदा भाष्यासङ्गतिः । तेन हि 'त्रस्तादश्वात्पतित' इत्यत्राध्याप्त्युपपादनावसरे-'अचलन्ध्रुवमेकरूपञ्च परिस्पन्दे ध्रुवता नास्ति' इत्युक्तम् । अनेकार्थत्वाद्धातूनान्त्रासपूर्वकपरिस्पन्दे त्रसिर्वर्त्तत इति नाश्वस्य ध्रुवत्वम् । नवाऽध्रौव्यस्याविवक्षितत्वादित्यादिना समाधानावसरे ध्रौव्यमपायविषयमाश्रीयते । "अपाये यदनाविष्टन्तदपाये ध्रुवमुच्यते" । देवदत्तकर्तृके पाते त्रस्तस्याप्यश्वस्यापायावेशाभावाद् ध्रुवत्वम् । एतत्कैयटप्रदर्शितरीत्या मूलेऽप्युक्तम् । तत्र पद्धात्वर्थव्यापारानाश्रयत्वस्य त्रस्तेऽश्वे सत्वाद् ध्रुवत्वमिति यदि ब्रूषे, तदाऽध्रौव्यमश्वे नास्त्येवेति सतोऽप्यविवक्षेत्यस्यासङ्गतिः स्पष्टैव । किञ्च सिद्धान्तेऽपि त्वदुक्तध्रुवत्वमेव वक्तव्यन्तच्च नोक्तमिति भाष्ये न्यूनतापत्तिः । तस्मात्प्रकृतसूत्रे ध्रुवपदार्थोऽवधिभावोपगमाश्रयत्वे सति तदन्यस्यावधित्वोपयोगिव्यापारस्यानाश्रय इति । अपायः—विभागजन्यसंयोगानुकूलोऽवधिसाकाङ्क्षो गतिविशेष एव । अत एव—

"गतिविना त्ववधिना नापाय इति कथ्यते" ।

इति हरिणाप्युक्तम् । अवधिना विना गतिर्नापाय इति योजना । अवध्यन्वययोग्यविभागानुकूलत्वं विना गतिर्नापाय इति तदर्थः । एवञ्च त्रासस्यावधित्वोपयोगित्वाभिप्रायेण 'त्रस्तादश्वात्पतित' इत्यत्राध्याप्तिशङ्का सदपि त्रासस्योपयोगित्वञ्च विवक्षितम् । यतः प्रवीणत्रातादपि न पतत्यतोऽप्राबीण्यमेवावधित्वोपयोगि व्यापारपदेन विवक्षितम् । हरिकारिकायाम्—'अतदावेशात्' इत्यस्य तदावेशाविवक्षणादित्यर्थः । अपादानावशक्तिमानवध्यवधिमद्भावरूपसम्बन्धश्च पञ्चम्यर्थः । इयञ्च शक्तिः प्रकृतधात्वर्थविभागाश्रयत्वसमानाधिकरणा, अतो यत्रापादानस्य सत्ता तत्र विभागोऽपि धात्वर्थः । अन्यथा यत्र वृक्षमजहदपि पर्णम्भूमिं स्पृशति तत्र वृक्षस्य पर्णम्पततीत्येव भवति, नतु वृक्षादिति ।

अत एवाह-वस्तुत इति । ननु 'वृक्षात्पर्णं पतति' इत्यत्राधोदेशसंयोगानुकूलविभागो धात्वर्थस्तत्र विशेषणीभूतसंयोगस्य वृक्षावृत्तित्वादसम्भव इत्यत आह—सा चेति । एवञ्च विभागानुकूलस्तत्समानाधिकरणो व्यापारो धात्वर्थः । नन्वेवं विभागरूपफलाश्रयत्वाद्वृक्षस्य कर्मसंज्ञा प्राप्नोतीत्यत

विभक्त्यर्थे विहितस्य बहुव्रीहेर्धर्मिपरताया निर्विवादत्वात्। उद्धृतौदना स्थालीत्यत्र हि ओदनकर्मकोद्धरणावधिभूतेत्यर्थः। **जुगुप्सेति।** भाष्यकारास्तु जुगुप्सादीनां तत्पूर्वकनिवृत्तिलक्षकतामाश्रित्य सूत्रेण तत्सिद्धिमाहुः। एवमुत्तरसूत्रेष्वपि।

"भीत्रा" (पा०सू०१।४।२५)॥ कथं तर्हि "कस्य बिभ्यति देवाश्च जातरोषस्य संयुगे" इति रामायणम्। अत्राहुः—कस्य संयुग इति। न चैवं संयुगस्यैवापादानसञ्ज्ञापत्तिः। परत्वाऽधिकरणसंज्ञया बाधात्। अधिकरणत्वाविवक्षायां त्विष्टापत्तिः। **अध्ययनादिति।** अध्ययनसम्बन्धिनो ग्लानिरित्यर्थः।

श्रयेऽतिप्रसङ्गवारणाय फलतावच्छेदकसबन्धस्य कर्मलक्षणे निवेशान्न तदाश्रयस्य कर्मत्वम्, विभागजन्यसंयोगस्य धात्वर्थत्वाद्वेत्यन्यत्र विस्तरः। **निवृत्तीति।** विश्लेषेत्यर्थः।

इष्टापत्तिरिति। शेषत्वविवक्षया कस्येति षष्ठीत्यन्ये। **सम्बन्धिनीति।** तज्जन्येत्यर्थः।

आह—कालिकेति। न तदाश्रयस्य कर्मत्वमिति। एवञ्चानुयोगित्वावच्छिन्नविभागानुकूलो व्यापारो धात्वर्थ इति भावः। वस्तुतस्तु कर्मत्वस्य प्राप्तिरेव नास्तीत्याशयेनाह—विभागजन्यसंयोगेति। एवञ्च पञ्चम्यर्थस्य विभागेऽन्वयः। फलत्वञ्च संयोगस्य, नतु विभागस्येतिन कर्मत्वापत्तिरिति भावः। ग्रामादायातीत्यादौ तु विभागजन्योत्तरदेशसंयोगानुकूलो व्यापारो धात्वर्थः। वृक्षन्त्यजतीत्यत्रतु विभागानुकूलस्तद्व्यधिकरणो व्यापारो धात्वर्थः। प्रतियोगिता-फलतावच्छेदकसम्बन्धः। ननु निवृत्तेर्यत्नविशेषतया तन्मात्रे लक्षणायामपि नापायलाभ इत्यत आह–विश्लेष इति। बौद्धो विभाग इत्यर्थः। तदुक्तम्भाष्ये—'अयं योगः शक्यावक्तुं, कथं वृकेभ्यो बिभेति चौरेभ्यस्त्रायत इति, इह तावद्वृकेभ्यो बिभेति य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स पश्यति यदि मां वृकाः पश्यन्ति, ध्रुवा मे मृत्युरिति बुध्या सम्प्राप्य निवर्त्तते तत्र "ध्रुवमपायेऽपादानम्" इत्येव सिद्धम्। चौरेभ्यस्त्रायत इति य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारीऽसुहृद्भवति स पश्यति यदीमं चौराः पश्यन्ति ध्रुवमस्य वधबन्धनादिपरिक्लेशा इति स बुध्या सम्प्राप्य निवर्त्तयति, तत्र "ध्रुवमपायेऽपादानम्" इत्येव सिद्धम्" इति। एवञ्चेदृशे विषये बिभेत्यादयो भयपूर्वकनिवृत्तिरूपपदार्थे लाक्षणिका इत्यर्थादुक्तम्भवति। कस्य संयुग इत्येवमन्वये भयहेतुविषयकत्वं जिज्ञासायां स्पष्टतया न लभ्यते इति संयुगे कस्य बिभ्यतीत्येवमेवान्वयः।

षष्ठी तु क्रियाजनकत्वेनाविवक्षायां सम्बन्धित्वेन विवक्षायाञ्चेत्याशयेनाह–शेषत्वे इति। अन्य इत्युपादानमरुचिबोधनाय। तद्बीजन्तु "भीत्रार्थानाम्" इति सूत्रस्य बुद्धिकृतापायमाश्रित्य भाष्यकृता प्रत्याख्यानङ्कृतमिति यत्र तस्य विवक्षा तत्र पञ्चमी भवति, पञ्चमी यत्र तु न दृश्यते, तत्र बौद्धविश्लेषाविवक्षया षष्ठी युक्तैवेति। तज्जन्येति—अध्ययनजन्येत्यर्थः। कारकाधिकारेऽस्य सूत्रस्य पाठेन जन्यजनकभावसम्बन्धेनान्वय उचित एवेत्याशयः। मूलन्तु प्राचामनुरोधेन। वस्तुतस्तु "पराजेः" इति सूत्रस्य 'य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति सोऽध्ययनस्य दुःखत्वदुर्धरत्वबुध्या ततो निवर्त्तते' इति भाष्यव्याख्यानैकवाक्यतया योऽध्ययनार्थमप्रवृत्तस्तत्राप्ययम्प्रयोग इष्ट एवेति परापूर्वकजीधातोरनिष्टसाधनत्वप्रकारज्ञानमर्थः। अध्ययनपदस्याध्ययनज्ञाने लक्षणा। एवञ्चाध्ययनज्ञानजन्यमध्ययनविशेष्यकमनिष्टसाधनत्वप्रकारकं ज्ञानमिति फलितम्। अतस्तस्मान्निवर्त्तत इति।

"जनिकर्तुः" इति प्रयोगे उपधालोपप्रसङ्गस्य प्रकारान्तरेणाऽपि वारणं सम्भवतीत्याशयेनाह—

"जनिकर्तुः" (पा०सू० १।४।३०) ॥ जननं जनिरुत्पत्तिः । "इञ्-जादिभ्यः" (पा० सू० ४।१।११२) इति जनेर्भावे इञ् । "जनिघसिभ्यामिण्" (उ० सू० ५७६) इत्युणादिसूत्रेण इण् वा । "जनिवध्योश्च" (पा०सू०७।३।३५) इतिवृद्धिप्रतिषेधः । तस्याः कर्तेति शेषषष्ठ्या समासः । तथा च धात्वन्तरयोगेऽपि भवति 'अङ्गादङ्गात्सम्भवसि' इति यथा । तदेतदाह—जायमानस्येति । एतेन "इक्श्तिपौ धातुनिर्देशे" (का० वा०) इति इकानिर्देशोऽयमित्याश्रित्य "गमहन" (पा० सू० ६।४।९८) इत्युपधालोपप्रसङ्गम्, अर्थासङ्गतिं, समासानुपपत्तिं, चोद्भावयन्तो मीमांसावार्त्तिककाराः समाहिता इति भावः । इह सूत्रे प्रकृतिग्रहणं हेतुमात्रपरमिति वृत्तिकृन्मतम् । पुत्रात्प्रमोदो जायते इत्युदाहरणात् । उपादानमात्रपरमिति तु भाष्यकैयटमतम् । तदुभयसाधारणमुदाहरणमाह—ब्रह्मण इति । ब्रह्मा हिरण्यगर्भः । स च हेतुरेव न तूपादानम् । किं च ब्रह्म(१) मायाशबलम् । तद्धि सर्वकार्योपादानमिति(२) वेदान्तसिद्धान्तः ।

अर्थासङ्गतिमिति । न हि धातुं प्रति कर्तृत्वम्, किं तु तद्वाच्यक्रियां प्रत्येवेत्यर्थः । समासानुपपत्तिः "तृजकाभ्याम्" (पा०सू०२।२।१५) इति निषेधात् । उपधालोपप्रसङ्गस्तु "गमेरिट्" (पा०सू०७।२।५८) इत्यादाविव 'जनिघसिभ्याम्' इत्यादाविव चानुकार्यस्वरूपभङ्गभिया न कृत इत्यन्ये । सौत्रत्वादिति परे । भाष्यकैयटेति । इदमेव युक्तम् । प्रकृतिशब्दस्य तत्रैव प्रसिद्धेः । प्रत्याख्यानपरभाष्यसम्मतत्वाच्च । किं च वृत्तिमते "कारक" इत्यधिकृतस्य कारणसामान्यवाचिना निर्धारणसप्तम्यन्तस्यान्वयोऽसम्भवो, न हि कारणानां मध्ये उपादानकारणमितिवत्कारणानां मध्ये-

---

उपधालोपप्रसङ्गस्त्विति । "हलः श्नः शानच्" इति सूत्रेऽनुकार्यस्वरूपभङ्गेऽपि शास्त्रीयकार्यं कृतमेवेत्याशयेनाह—सौत्रत्वादितीति । मूले—भाष्यकैयटमतमिति । तत्र भाष्ये—"अयमपि योगः शक्योऽवक्तुम्, कथङ्गोमयाद्वृश्चिको जायते गोलोमाविलोमभ्यो दूर्वा जायन्ते अपक्रामन्ति तास्तेभ्यः" इत्युक्तम् । तत्रापक्रामन्तीति प्रतीतिमुपादाय 'लोकप्रसिद्ध्याश्रयेणैतदुच्यते' 'लोके हि—यद्यस्माज्जायते तत्तस्मान्निर्गच्छति' इति कैयटेन व्याख्यातम् । यदि प्रकृतिशब्दः कारणमात्रपरः स्यात्तदा दण्डादिनिमित्तकारणवाचकादपि सूत्रस्वरसे पञ्चमी स्यात्, प्रत्याख्यानपक्षे तु ततः कार्यस्य निर्गमाभावात्प्रत्याख्यानाविरोधः स्पष्ट एवेति सूत्रे प्रकृतिशब्द उपादानकारणमात्रपर इति लभ्यते । अत एवाह—इदमेवेति ।, इदमेव—भाष्यकैयटमतमेव । तत्रैव—उपादानकारण एव । अत एव मूलोक्तब्रह्मण इत्युदाहरणं वेदान्तसिद्धान्तानुसारेणोपात्तम् । अत एव "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इति श्रुतौ 'यतः' इति पञ्चमी दृश्यते । वृत्तिकारमते तु वाक्यार्थानुपपत्तिरस्तीत्याह—किञ्चेत्यादिना । इतिवदिति ।

वि० (१) मायाशबलम्—मायोपहितमित्यर्थः । माया च अनादित्वे सति भावरूपं विज्ञानविरोधि अज्ञानमिति यावत् ॥

प्र० (२) वेदान्तसिद्धान्त इति । "प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्" (अ० १पा०४-सू०२३) इति व्यासमहर्षिप्रणीतसूत्रेण ब्रह्मण एवाभिन्ननिमित्तोपादानत्वस्य सिद्धान्तितत्वादिति भावः ।

"भुवः" (पा० सू० ४।१।४७) ॥ भवनं भूरिति । सम्पदादित्वाद्भावे क्विप् । पूर्वसूत्रे समासनिर्दिष्टमपि कर्तृग्रहणमनुवर्तते । स्वरितत्वादित्याह—भूकर्तुरिति । प्रभवत्यस्मादिति प्रभवः । "ल्यब्लोप" (का० वा०) इति । ल्यबन्तस्य गम्यमानार्थकत्वादप्रयोगे इत्यर्थः । यतश्चेति । यदवधित्वेनाश्रित्याध्वनः कालस्य वा निर्माणं परिच्छेदः प्रतिपाद्यते तस्मादित्यर्थः । तेन पञ्चम्यन्तार्थेनार्थद्वारा युक्तान्निर्मीयमाणाध्ववाचिनः प्रथमासप्तम्यौ स्तः । कालादिति । तद्युक्तादित्यपेक्ष्यते । प्रपञ्चार्थमिति । न च 'इतरस्त्वन्यनीचयोः' इत्यमरोक्तेर्नीचार्थकस्येदङ्ग्रहणमिति वाच्यम् । अस्मात्तारो मन्दो वेत्या-

---

कारणमितिसम्भवति ।

भावे क्विबिति । व्याख्यानाज्जनिसाहचर्याच्चेति भावः । प्रभवतीति । प्रभवनमत्र प्रथमप्रकाशः । सूत्रभवनमप्येतदेव । अप्रयोग इति । तदन्तशब्दाज्ज्ञानेऽपि तदर्थज्ञाने इत्यर्थः । यथा—प्रविश पिण्डीमित्यादौ "इग्यणः" (पा०सू०१।१।४५) इति सूत्रभाष्योक्तरीत्या (१)वाक्यैकदेशप्रयोगस्तस्यैव च पदस्य वृत्त्या सम्पूर्णवाक्यार्थबोधकता तथा प्रकृतेऽपीति बोध्यम् । एवं फलेभ्यो यातीत्यादावपि । अर्थद्वारा

व्यतिरेकविषये दृष्टान्तोऽयम् । ननु यदि प्रकृतिशब्द उपादानकारणमात्रपरस्तर्हि 'पुत्रात्प्रमोदः' इत्याद्युदाहरणानाङ्का गतिरितिचेत्, पुत्रे उपादानत्वारोपेणेति गृहाण । कारकाधिकारेऽस्य पाठकरणेन यथा न सूत्रजन्यशाब्दबोधानुपपत्तिस्तथैवार्थकल्पना उचितेति भावः ।

व्याख्यानादिति । प्राचां व्याख्यानादित्यर्थः । ननु यदि कर्तरि क्विप्; तदा पूर्वसूत्रादेकदेशस्य कर्तृपदस्यानुवृत्तिर्न स्वीकर्तव्येति लाघवमत आह—जनिसाहचर्यादिति । भावविहितप्रत्ययान्तजनिशब्दस्योपादानम्पूर्वसूत्रेऽस्तीति तत्तुल्यत्वादित्यर्थः । प्रथमप्रकाश इति । "हिमवतो गङ्गा प्रभवति" इति भाष्योदाहरणात् । सूत्रे प्रशब्दोपादानाच्च हिमवदपादानको गङ्गाकर्तृकः प्रथमप्रकाश इति बोधः । भाष्यरीत्या तु हिमवतो निःसरमाणा गङ्गा प्रकाशत इति बोधः । ल्यबन्तस्य गम्यमानार्थत्वादप्रयोग इत्युक्तम्; तदयुक्तम्, उच्चारितस्यैव शब्दस्य प्रत्यायकताया भाष्यकारसम्मतत्वात् । अत एव पदजन्यपदार्थोपस्थितिः शाब्दबोधम्प्रति हेतुरिति नैयायिकानां व्यवहारोऽत आह—तदन्तेति । ल्यबन्तेत्यर्थः । तदर्थज्ञानस्योपायमाह—यथेति । तथा प्रकृतेऽपीति । 'प्रासादात्प्रेक्षते' इति समुदायस्य प्रासादकर्मकपूर्वकालावच्छिन्नारोहणकर्तृकर्तृकन्तदुत्तरकालिकम्प्रेक्षणमित्यर्थे शक्तिः । एतच्छक्तमेव तत्र शक्तिग्राहकम् । यत्र तु ल्यबन्तस्य साक्षात्प्रयोगस्तत्र तु न पञ्चमी; लोपग्रहणात् । एतत्पञ्चम्यर्थो ल्यबन्तार्थक्रियायाः कर्म, अधिकरणं वा । 'आसनात्प्रेक्षते' इत्येतस्मादासनाधिकरणकपूर्वकालावच्छिन्नोपवेशनकर्तृकर्तृकन्तदुत्तरकालिकं वर्तमानम्प्रेक्षणमिति बोधः । यत्र यत्रानेन पञ्चमी तत्र सर्वत्र 'फलेभ्यो याति' इत्यत्रेव बोधप्रक्रियेति सूचयितुमाह—एवमिति । तस्माद्वाक्यात्फलकर्मकाहरणफल-

---

वि० (१) वाक्यैकदेशेति । 'प्रविश, पिण्डीम्, इत्यादिपदस्यैव यथा वाक्यार्थनिरूपितवृत्तिमत्त्वस्वीकारः, तथा ल्यब्लोपपञ्चम्यन्तस्थलेऽपि पञ्चम्यन्तस्यैव ल्यबन्तार्थविशिष्टस्वार्थे शक्त्या तावन्मात्रेणैव विशिष्टार्थबोध इति भावः ॥

दाविव "पञ्चमी विभक्ते:" (पा० सू० २।३।४२) इत्यनेनैव सिद्धत्वात्। यस्तु इतर इति निर्दिश्यमानप्रतियोगिक एव प्रयुज्यते १. तद्यथा—चैत्रः शूरः, इतरः कातर इति। अतो नायमन्यार्थ इति, तन्मन्दम्। प्रतियोग्याकाङ्क्षाया उभयत्र तुल्यत्वात्। उदाहृतकोशविरोधाच्च। **ऋते कृष्णादिति**। कथन्तर्हि 'पुरुषाराधनमृते' इति। प्रमादोऽयमित्येके। अन्ये तु "उभसर्वतसोः" इत्यत्र दृशिग्रहणात् चैत्रं यावच्छीतमित्यादाविव ऋतेयोगे द्वितीयादि साधुरित्याहुः। युक्तं चैतत्। "ऋते द्वितीया च" इति चान्द्रसूत्रात्। **प्रभृतियोग इति**। (१)प्रभृत्यर्थे योग इत्यर्थः। तथा च—कार्तिक्याः प्रभृतीति भाष्यं विवृण्वन् कैयटः प्रायुङ्क्त—तत आरभ्येत्यर्थ इति। **वचनग्रहणादिति**। सामर्थ्यादवधिमात्रं विव-

युक्तादिति। तदर्थपरिच्छेद्यादित्यर्थः। सिद्धत्वादिति। अन्यार्थयोगे तु न तेन सिद्धिः। निर्धारणप्रयोजकीभूतधर्मानभिधानात्। परस्परप्रतियोगिकभेदस्य परस्परवृत्तित्वेनानिर्धारकत्वात्। तुल्यत्वादिति। तद्वदन्यः कातर इत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वादिति भावः। कैयट इति। 'मेरुपृष्ठादारभ्य' इति पातञ्जलभाष्यप्रयोगोऽपि बोध्यः। आरभ्येति। (१)अवधिमादायेत्यर्थकं तत्। आदिप्रकारार्थप्रभृतिशब्दयोगे

कं यानमिति बोधः। तादृशार्थे 'फलेभ्यो याति' इत्यस्य शक्तिः निर्मीयमाणाध्ववाचिनः शब्दस्य पञ्चम्यन्तेनार्थद्वारा यो योगस्तस्य स्वरूपमाह—तदर्थेति। परिच्छेद्यपरिच्छेदकभाव एव सम्बन्ध इति भावः। यथेतरशब्दस्य नीचार्थकस्य योगे "पञ्चमी विभक्तेः" इत्यनेन सिद्धिस्तथान्यशब्दयोगेऽपि तेन सूत्रेण सिद्धौ प्रकृतसूत्रे ऽन्यशब्दग्रहणमपि न कार्यमितितु नेत्याशयेनाह—अन्यार्थयोगेत्विति।

अनभिधानात्—अनुक्तेरित्यर्थः। यस्मान्निर्धार्यते यश्च निर्धार्यते यश्च निर्द्धारणहेतुरित्येतत्त्रितय सन्निधाने एव निर्द्धारणस्य प्रतीत्या तत्रैव तेन सूत्रेण पञ्चमी भवति। एतेन यत्र नीचार्थकस्येतरशब्दस्य प्रयोगस्तत्रापि त्रितयप्रयोगो भवतीति ध्वनितम्। चैत्रादितरो मैत्रो मौढ्येनेति यथा। ननु यथा नीचार्थकशब्दप्रयोगे निर्द्धारणस्योक्तिस्तथा भेदविशिष्टवाचकान्यशब्दस्य योगेऽपि कुतो न निर्द्धारणम्, भेदस्यैव निर्द्धारकत्वसम्भवादत आह—परस्परेति। एतेन भेदस्य साधारणधर्मत्वन्ध्वनितम्। तद्वत्—चैत्रः शूरः इतरः कातर॰ इतिवत् अपिशब्देनान्यार्थकपरापरशब्दप्रयोगेऽपि बोध्यमिति बोधितम्। आरभ्येति। 'मेरुपृष्ठादारभ्य ध्रुवपर्यन्तक्रग्रहनक्षत्रतारागणचित्रितोऽन्तरिक्षलोकः' इति तत्र प्रयोगः कैयटोक्तेरनार्षत्वादेवमुक्तिः। ननु प्रभृतीत्यस्य तादृशव्याख्यानेऽपि कस्य शब्दस्य कोऽर्थ इति स्पष्टतया न प्रतीयत इत्यत आह—अवधिमिति। तत्—प्रभृतिपदम्। एवञ्च प्रभृति-

प्र० (१) प्रभृत्यर्थयोग इति। "अपादाने पञ्चमी" (पा०सू०२।३।२८) इतिसूत्रस्थेन "यतश्चाध्वकालनिर्माणं ततः पञ्चमी" 'कार्तिक्या आग्रहायणी मास' इति वार्तिकस्यत्या व्याख्यानाय प्रवृत्तेन "इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न प्रयुज्यते कार्तिक्याः प्रभृति आग्रहायणी मासे" इति भाष्येण प्रभृतिशब्दाभावेऽपि तदर्थसत्तामात्रेण पञ्चमीत्यर्थस्य बोधितत्वात् "प्रभृत्यर्थयोगे पञ्चमी" इति वचनं सिध्यतीति भावः।

प्र० (१) अवधिमादायेत्यर्थकमिति। आरभ्यशब्दस्य गृहीत्वा इत्यर्थस्यापि सत्त्वेन 'अवीचिमारभ्य मेरुपृष्ठपर्यन्तं भूलोक' इति पातञ्जलभाष्यप्रयोगे तदर्थकारभ्यशब्दयोगे द्वितीया साधुरिति बोध्यम्।

द्यते। तेन विनेति विशेषणांशस्तु नेति भावः। यद्वा मर्यादेति शब्द उच्यतेऽस्मिन्नस्तन्मर्यादावचनम्। "आङ्मर्यादाभिविध्योः" (पा०सू० २।१।१३) इति सूत्रम्, तत्र य आङ् दृष्टः स उक्तसञ्ज्ञ इत्यर्थः। **परि हरेरिति।** "परेर्वर्जने वा वचनम्" (का० वा०) इति वार्त्तिकात्पक्षे द्विर्वचनाभावः। **परिरत्रेति।** अत्र पञ्चमीविधौ वर्जनार्थेनापेन साहचर्यादिति भावः।

"प्रतिनिधिप्रतिदाने च" (पा०सू०२।३।११)॥ अस्मादेव निर्देशादाभ्यां योगे पञ्चमीत्याहुः। मुख्यस्याभावे तत्सदृश उपादीयते स प्रतिनिधिः। दत्तस्य प्रतिनिर्यातनं प्रतिदानम्।

"अकर्तरि" (पा०सू०३।३।१९)॥ **पञ्चमी स्यादिति।** तृतीयापवादोऽयम्। **शतेनेति।** शतमिह उत्तमर्णाय धार्यमाणत्वाद्दणम्। "तत्प्रयोजको हेतुश्च" (पा०सू०१।४।५४) इति चकारेण कर्तृ-

---

तु न पञ्चमी। मानाभावादित्यन्यत्र विस्तरः। विशेषणांशस्तु नेति। तेन विनेति मर्यादा, तेन सहेत्यभिविधिरिति वृद्धोक्ताविति भावः।

अस्मादेव निर्देशादिति। यत्त्वनेन सूत्रेणैवेति, तन्न। एतद्घटकीभूतप्रत्योः प्रतिनिध्याद्यर्थकत्वाभावेन कर्मप्रवचनीयत्वाभावात्। उपादीयते इति। अस्य य इत्यादिः। दत्तस्य तत्तुल्यमूल्यादेः प्रतिनिर्यातनं परावृत्त्य दानम्।

यदस्यारभ्येत्यर्थकत्वे आरभ्येत्यस्य प्रभृत्यर्थकत्वन्नानुचितमिति भावः। ननु प्रभृत्यर्थकशब्दयोगे चेत्पञ्चमी, तदा यत्र आद्यर्थकस्य प्रकारार्थकस्य वा तस्य प्रयोगस्तत्रापि पञ्चमी स्यादत आह—आदीति। एवञ्च यत्रावधिमादायेत्यर्थकस्य प्रभृतिशब्दस्य प्रयोगस्तत्रावधीवमेदेन पञ्चम्यन्तार्थस्यान्वयः। पञ्चमी तु साधुत्वार्था। नचावधिमादायेत्यत्रावधेरादानकर्मत्वे तद्विशेषणवाचकादपि द्वितीया युक्तेवेति वाच्यम्। "अपादाने पञ्चमी" इति सूत्रे "यतश्चाध्वकालनिर्माणम्" इति वार्तिकप्रत्याख्यानाय चेदमत्र प्रयोक्तव्यं सत् प्रयुज्यते "कार्तिक्याः प्रभृत्याग्रहायणी मासे" इति भाष्येण प्रभृतिशब्दाभावेऽपि तदर्थसत्तामात्रेण पञ्चमी भवतीति वचनस्य बोधनात्। अन्यथा तादृशस्थले तत्पदाभावे पञ्चम्यर्थं वचनारम्भस्यावश्यकत्वेन प्रत्याख्यानासङ्गतिः स्पष्टैव। यत्र तु न तदर्थस्य सत्ता, तत्र तु न पञ्चमीत्याशयेनादीत्याद्युक्तमिति भावः। प्रकारः—सादृश्यम्। आरभ्येत्यस्य गृहीत्वेति यत्रार्थस्तत्र तु ग्रहणकर्मवाचकाद् द्वितीयैव भवति, आङ्पूर्वकाद्रभधातोस्तादृशो ऽर्थो ज्ञायत इति क्रियायां योगसत्त्वात्। यत्र तु प्रभृतिशब्दस्यैव प्रयोगस्तत्र तु न द्वितीया, क्रियायोगाभावात्। अन्यत्र—शेखरादौ। कुत्र विशेषणांश इत्यपेक्षायामाह—तेन विनेति। तद्राहित्यतत्साहित्यरूपविशेषणांश इत्यर्थः।

प्राचामुक्तिं खण्डयति—यत्त्विति। आदिना प्रतिदानपरिग्रहः। 'प्रद्युम्नः कृष्णात्प्रति' अत्र प्रतिशब्दः प्रतिनिध्यर्थकः। तत्र प्रतिनिपूर्वकधाधातोः कर्मणि किप्रत्ययः। प्रतिदानशब्दे च भावे ल्युट्। एवञ्च यत्सम्बन्धिनो एते ततस्तद्युक्तात्पञ्चमीति सूत्रार्थः। उपादीयते इति साकाङ्क्षमत आह—य इति। यद्दत्तन्तस्यैव प्रतिदानम्बाधितन्तस्य विनष्टत्वादत आह—तत्तुल्येति। मूल्यादेरित्यादिना तत्सदृशवस्त्वन्तरपरिग्रहः।

सञ्ज्ञा च। **योगविभागादिति** । एतच्च "हेतुमनुष्येभ्यः" (पा०सू० ४।३।८१) इति सूत्रे हरदत्तग्रन्थे स्पष्टम् । **स्त्रियां चेति** । 'बाहुलकं प्रकृतेस्तनुदृष्टे' (का०वा०) इति वार्तिकनिर्देशोऽपीह ज्ञापकः ।

"पृथग्विना" (पा०सू०२।३।३२) ॥ **समुच्चयार्थमिति** । निपातानामनेकार्थत्वादिति भावः । **पञ्चमीति** । तत्र मण्डूकप्लुत्या पञ्चमी । द्वितीया तु सन्निहितैव । **दूरं दूरेण चेति** । इह सप्तम्यपि वक्ष्यते । किं च "दूरान्तिकार्थेभ्यः" (पा०सू० २।३।३५) इति सूत्रस्योत्तरत्राप्यनुवर्तनादधिकरणे ऽप्यभ्यो विभक्तिचतुष्टयं बोद्ध्यम् । तथा च प्रयुज्यते "दूरादावसथान्मूत्रम्" इति । आवसथस्य दूर इत्यर्थः । **असत्त्वेति** । सत्त्ववचनत्व च तद्विशेष्यकत्वम् । एवं च सामानाधिकरण्येन प्रातिपदिकार्थविशेषकं व्युदस्यते । तदाह- **दूरः पन्था इति** ।

तृतीयेति । हेतुतृतीयेत्यर्थः । हरदत्तग्रन्थेति । भाष्ये तु न दृश्यते । इह— अगुणे स्त्रियां चेत्यत्र ।

सन्निहितैवेति । उभयोः(१) समुच्चयस्तु व्याख्यानादिति बोध्यम् । सप्तम्यपीति । प्रातिपदिकार्थमात्र इति शेषः । तद्विशेष्यकत्वमिति । सत्त्ववचनप्रातिपदिकार्थविशेषणत्वमित्यर्थः । "दूरान्तिकार्थेभ्यः" (पा०सू०२।३।३५) इत्यस्योदाहरणे क्रियाविशेषणत्वेनासत्त्ववाचिना बोध्या । "सप्तम्यधिकरणे च" (पा०सू०२।३।३६)

"कर्तृकरणयोः" इतिसूत्रविहिततृतीयापवादत्वन्न सम्भवतीत्याशयेनाह—हेतुतृतीयेति । हरदत्त इत्यनेन सूचितमरुचिंप्रकटयति—भाष्येत्विति । इहेत्यस्य स्त्रियामित्येवाथ इति भ्रमवारणायाह—अगुण इत्यादि । एवञ्च तादृशवार्तिकनिर्देशात्सूत्रे यद्विशेषणद्वयन्तत्प्रायिकमिति कल्पनीयमिति भावः ।

ननु सन्निहितत्वाद् द्वितीयाया एव समुच्चयः स्यादत आह—उभयोरिति । व्याख्यानादिति । अन्यतरस्याङ्ग्रहणसामर्थ्यात्पञ्चमी भविष्यतीति भाष्योक्तिरूपादित्यर्थः । अधिकरणे विभक्तिचतुष्टयस्य वक्ष्यमाणत्वादाह—प्रातिपदिकार्थ इति । विशेषणत्वमिति । अभेदेनेति शेषः। एतच्च सत्त्वन्तद्वाचकत्व यत्रास्ति; तत्र सत्ववचनत्वव्यवहारः । उदाहरणे इति । 'ग्रामस्य दूरन्दूराद्दूरेण वा' इत्यत्र । दूरादीनामसत्यादिक्रियान्वयित्वेनासत्त्ववचनत्वमस्तीति भावः। नन्वेवं सति "सप्तम्यधिकरणे च" इतिसूत्रे तस्यानुवृत्तावपि 'दूरादावसथात्' इत्यत्र दूरशब्दस्य देशविशेषप्रतिपादकतया सत्त्ववचनत्वात्पञ्चमी न स्यादत आह—सप्तम्यपीति । अनुवृत्ते तु—अनुवृत्ते "दूरान्तिका-

---

प्र० (१) उभयोः समुच्चयस्तु व्याख्यानादिति । अन्ये तु अत्र द्वितीया न समुच्चीयते। विना वातं विना वर्षमित्यादौ द्वितीयायाः 'क कर्म प्रध्वस्तं फलति पुरुषाराधनमृते' 'चैत्रं यावत् शीतम्' इत्यादाविव "ततोऽन्यत्रापि दृश्यते" इत्यनेनैव सिद्धत्वात् । अत एव भाष्ये द्वितीयासमुच्चयो नोक्तः । अत एवोत्तरत्र "करणे च स्तोक" (पा०सू०२।३।३३) इति सूत्रेण तृतीयापञ्चम्योरेव विधानम्, नतु द्वितीयाया अपि, अन्यथा अत्र द्वितीयायाः समुच्चये उत्तरत्रापि तदनुवृत्तिः पञ्चम्या इव स्यात् । द्वितीयानुवृत्त्यभावे तु पञ्चम्यपि नानुवर्तेत सन्नियोगशिष्टत्वादिति प्राहुः ॥

एतेन "करणे च स्तोक" (पा०सू०२।३।३३) इति सूत्रे करणे किम् , क्रियाविशेषणे कर्मणि मा भूत् स्तोकं पचति, क्रिया न द्रव्यम्' इति प्राचां ग्रन्थो व्याख्यातः। यत्तु तमनूद्य क्रियाया विशेष्यत्वेन द्रव्यत्वावश्यम्भावाच्चिन्त्यमित्यूचुस्तदेव चिन्त्यम्। धातुवाच्यायाः क्रियाया असत्त्वरूपस्याकरे प्रसिद्धत्वात्। न च विशेष्यत्वे तदनुपपत्तिः। कृदभिहितभाववल्लिङ्गसङ्ख्याद्ययोगित्वमात्रेण तदुपपत्तेः। यद्यपि "हतशायिकाः शय्यन्त" इत्यादौ भाष्ये संख्यान्वयः स्वीकृतः पचति भवतीत्यादौ कर्तृत्वकर्मत्वान्वयश्च, तथाऽपि लिङ्गस्य कारकान्तरस्य चाऽभावो निर्बाध एव।

इत्यत्र तु नास्य सम्बन्धो व्याख्यानादिति बोध्यम्। क्रिया न द्रव्यमिति। एवं च तत्समानाधिकरणविशेषणत्वादत्र स्तोकशब्दस्याद्रव्यवाचित्वमिति भावः। तमनूद्यति। प्राचां ग्रन्थमनूद्येत्यर्थः। तदनुपपत्तिः—असत्त्वानुपपत्तिः। कृदभिहितभाववदिति। वैधर्म्ये दृष्टान्तः। यद्वा पक्त्वा पक्तुमित्यादिकृदभिहितभावेत्यर्थः। इत्यादाविति। इदमुपलक्षणं पचतीत्यादावपि कारकगतसंख्यां क्रियायामारोप्य तत्रैव तदन्वयस्य "ङ्याप्" (पा०सू० ४।१।१) सूत्रे भाष्ये उक्तत्वात्। भवतीत्यादाविति। 'पश्य मृगो धावति'इत्यादिशब्दार्थः। लिङ्गस्येति। तन्निरूपित-

र्वभ्यः" इत्यस्मिन्। अस्य—असत्त्ववचनेत्यस्य। व्याख्यानादिति। आकारोक्ततादृशोदाहरणप्रदर्शनमूलकव्याख्यानादित्यर्थः। क्रियाया द्रव्यत्वाभावेऽपि कथं तद्ग्रन्थस्योपपत्तिरत आह—एवञ्चेति। क्रियाया अद्रव्यत्वे च क्रियायां पदभेदेन विशेषणमल्पत्वावच्छिन्नन्तद्वाचकस्य स्तोकादिशब्दस्यासत्त्ववचनत्वमस्तीति भावः। तमनूद्येत्यस्य व्याख्यातत्वविशिष्टमनूद्येत्यर्थ इति भ्रमवारणायाह—प्राचामिति। असत्त्वानुपपत्तिरिति। विशेष्यन्द्रव्यमिति लक्षणस्य करणादिति भावः। ननु कृदभिहितो भावः 'पाकः' इत्यादावस्ति, तत्र लिङ्गसङ्ख्यायोगित्वमेवास्ति, अतस्तत्र कथमसत्त्ववचनत्वमिति दृष्टान्तासङ्गतिरत आह—वैधर्म्ये दृष्टान्त इति। एवञ्च पाक इत्यत्र भावो यथा प्रतिपाद्यो यथा द्रव्यवत्प्रकाशते; तथा प्रकृते नेत्यर्थः कार्यः। साधर्म्येऽपि दृष्टान्तत्वस्य सम्भवे वैधर्म्यपर्यन्तस्यानुचितत्वमित्याशयेनाह—यद्वेति। "अव्ययकृतो भावे" इति सिद्धान्तात्पक्त्वादिशब्दप्रतिपाद्यक्रियाया यथा ऽद्रव्यत्वम्, तथा धातूपस्थाप्यफलस्यापि तथात्वमस्तीति दृष्टान्तत्वं साधर्म्ये द्रष्टव्यम्। इत्यादाविति। आदिना "उष्ट्रासिका आस्यन्त" इत्यस्य परिग्रहः। प्रसिद्धस्थलं विहायाप्रसिद्धस्य प्रदर्शनमनुचितमित्याशयेनाह—इदमुपेति। सङ्ख्यामिति—द्वित्वादिरूपामित्यादिः। एकत्वन्त्वनारोपितमस्त्येव। 'एका क्रिया' इति भूवादिसूत्रस्थभाष्यात्। तत्रैव—क्रियायामेव। तदन्वयस्येति—प्रत्ययार्थद्वित्वादीनामन्वयस्येत्यर्थः। ङ्याप्सूत्र इति। तत्राह—प्रातिपदिकाधिकारस्य प्रयोजनकथनावसरे धातोः स्वाद्युत्पत्तिशङ्काया अपवादैस्तव्यदादिभिर्बाधप्रतिपादनेन निवारणे कृते "तिङन्तात्तर्हि मा भूवन्" इति परेणोक्ते, "एकत्वादिष्वर्थेषु स्वादयो विधीयन्ते तेचात्र तिङोक्ता एकत्वादयः" इति कृत्वा, "उक्तार्थत्वान्न भविष्यन्ति, टाबादयस्तर्हि तिङन्तान्माभूवन्निति स्त्रियां टाबादयो विधीयन्ते। नच तिङन्तस्य स्त्रीत्वेन योगोऽस्ति" इति भाष्ये उक्तम्। तत्र टाबादयस्तर्हीति प्रतीकमुपादाय कैयटेनोक्तम्—यथा साधनाश्रयसङ्ख्याभिधायित्वन्तिङान्तथा तद्गतलिङ्गाभिधायित्वमपि स्यादिति भावः। नच तिङन्तस्येति क्रियाप्रधानत्वादाख्यातस्य क्रियायाश्चासत्त्वभूतत्वात्सत्त्वधर्मेण लिङ्ग-

उक्तञ्च—

क्रिया न युज्यते लिङ्गक्रियानाधारकारकैः ।
असत्त्वरूपता तस्या इयमेवावधार्यताम् ॥

इति पञ्चमी ॥

विशेष्यतायामेव द्रव्यत्वमिति भावः । क्रियानाधारेति । धात्वर्थानाधारेत्यर्थः । करणत्वादिभिरिति यावत् । स्वातिरिक्तपदान्तरवाच्यक्रियानिरूपितकरणत्वादिभिर्न युज्यत इत्यर्थः । इयमेव—लिङ्गकरणत्वादिभिरसम्बन्धरूपैव । असत्त्वरूपतेत्येतदपेक्ष्यस्त्रीलिङ्गनिर्देशः ॥ इति पञ्चमी ॥

नायोगः । नच द्रव्यधर्मलिङ्गग्रहणयोग्यत्वनियतत्वाच्छब्दशक्तीनाम् । इति भाव इति । अत्र भाष्यकृता तिङन्ताट्टाबादिशङ्कायाः स्त्रीत्वेन योगाभावेन यथा वारणङ्कृतन्तथा तिङन्तात्सुबुत्पत्तिरपि संख्यायोगाभावेन न वारिता, किन्तु तिङा उक्तत्वादितिरीत्या वारिता । तेन साधनाश्रयसंख्यासम्बन्धयोग्यता तिङन्तवाच्यक्रियाया अस्तीति ध्वनितम् । तदुक्तं हरिणा—

एकत्वेऽपि क्रियाख्याते साधनाश्रयसंख्यया ।
भिद्यते नतु लिङ्गाख्यो भेदस्तत्र तदाश्रयः ॥

इति भाष्यप्रदीपोद्योतेऽप्युक्तम्। अत्रैतत्स्वरसात्साधनगतसंख्यायाः क्रियायामारोपेण तिङर्थसंख्यायाः प्रकृत्यर्थे एवान्वयः । आरोपमूलतयाच कर्तुरप्येकत्वप्रतीतिः । शब्दशक्तिस्वभावाच्च स्वप्रकृतिकप्रत्ययवाच्यसाधनगताया एव तस्यास्तत्रारोपः । तेन भावेन द्विवचनापत्तिः । यदा तु तत्र प्रकारान्तरेण संख्यावगमस्तदा भावेऽपि बहुवचनं भवत्येव 'हतशायिकाः शय्यन्ते' इति यथा । अत्र हि उपमानबहुत्वाद्धात्वर्थे बहुत्वावगतिः । नचैवं 'पचतः कल्पम्' इत्यत्र द्विवचनापत्तिः, संख्यायास्तिङोक्तत्वात् । एकवचनन्तु साधुत्वार्थमिति न दोषः, तदपि प्रथमाया एव, नान्यासामनभिधानात् । यदि संख्यायाः स्वप्रकृत्यर्थकर्त्रादावन्वयस्तदा स्त्रीत्वस्यापि तत्रैव स्यादिति वैषम्यन्दुरुपपादम् । एतच्च भाष्यकृता—संख्याया अभावादिति नोक्तन्तूक्तार्थत्वादित्यभिहितन्ततः कल्प्यते इति । एतेन प्रत्ययार्थसंख्याया प्रत्ययार्थकर्त्रादावन्वयस्वीकारे प्रत्ययानाम्प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वमिति व्युत्पत्तिविरोध इत्यपि निरस्तम् । तिङन्तार्थक्रियायाः कर्मत्वान्वयस्योदाहरणमाह—पश्य मृगो धावतीत्यादीति । अत्र धावनक्रियाया दृशिक्रियाकर्मत्वमस्ति, एतच्च प्राक् प्रतिपादितम् । तन्निरूपितेति । लिङ्गनिरूपितेत्यर्थः । वस्तूपलक्षणं यत्र सर्वनाम प्रयुज्यते द्रव्यमित्युच्यते सोऽर्थो भेद्यत्वेन विवक्षित इत्यत्र भेद्यत्वेनेति यदुक्तन्तदविरोधसम्पादनायैवमुक्तम् । भेद्यत्वेनेत्यस्य विशेष्यत्वेनेत्यर्थात् । एवकारेण लिङ्गनिरूपितविशेष्यताशून्यत्वमेवासत्त्वमित्युक्तम् । क्रियाशब्दस्य व्यापारमात्रे प्रसिद्धे व्यापारानाधारकारकत्कर्मकारकमपि तदनन्वयित्वं वक्तुमशक्यम् 'पश्य मृगो धावति' इत्यत्र कर्मत्वान्वयस्य स्वीकारादत आह—धात्वर्थेति । कारकपदमत्र कारकशक्तिपरम् । तत्फलितार्थमाह—करणेति । नन्वेवमपि "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इत्यादौ आख्यातोपात्तभावनायां यज्धात्वर्थस्य यागस्य करणत्वेनान्वयोऽपि दृष्ट इति दोष इत्यत आह—स्वातिरिक्तेति । अत्र स्वपद करणत्वाश्रयबोधकपदपरम् । पदान्तरेति । अनेन स्वस्यापि पदव्यवहार्यत्वं ध्वनितम् । एवञ्च—लिङ्गञ्च, क्रियानाधारकाणि—कारकाणिच, एतैः क्रिया न युज्यत इति यदियमेवासत्त्वरूपतेति कारिकार्थः । एतत्कारिकायां यदियमेवेत्युक्तं तत्कथमिदंशब्दस्य युज्धात्वर्थस्यारोपितत्वविशिष्टस्य परामर्शन तस्यासत्त्वरूपत्वेन नपुंसकत्वस्य प्राप्तेरत आह—लिङ्गेत्यादि । स्त्रीलिङ्गनिर्देश इति। सर्वनाम्नामुद्देश्यविधेयान्यतरलिङ्गत्वस्य सुप्रसिद्धत्वादिति तात्पर्यम् ।

इति पञ्चमीविवरणम् ।

राज्ञः पुरुष इति । प्रत्ययार्थस्य प्रकृत्यर्थं प्रति प्राधान्यादप्रधानादेव षष्ठी, तदर्थश्च पुरुषे विशेषणम् । प्रधानात्तु न षष्ठी, उक्तन्यायविरोधात् । शेषत्वाभावाच्च । पुरुषशब्दो हि यथायथं प्रातिपदिकार्थमात्रवृत्तिः कारकार्थको वा । यदा तु नैवम्, तदा पुरुषशब्दादपि षष्ठी भवत्येव । यत्त्वप्रधानं शेष इति, तन्न । प्रातिपदिकार्थमात्रे 'शुक्लो पट' इत्यादौ विशेषणे षष्ठीप्रसङ्गात् । न च प्रथमया बाधः । तस्याः प्राधान्ये चरितार्थत्वात् । कर्मादीनामपीति । यथा विशेषाविव-

---

प्रत्ययार्थस्य—सम्बन्धस्य । प्रकृत्यर्थम्—राजार्थम् । प्राधान्यादिति । संसर्गविशेष्योभयनिरूपितत्वस्य प्रकारतायां स्वीकारादिति भावः । तदर्थश्च—प्रकृत्यर्थश्च । विशेषणम्—षष्ठ्यर्थसम्बन्धेनेति भावः । यत्तु तदर्थशब्देन प्रत्ययार्थः सम्बन्ध इति, तन्न । तस्य संसर्गविधयैव भानस्य भाष्यादिसम्मतत्वात् । उक्तन्यायेति । प्रकृत्यर्थस्यैव प्रत्ययार्थं प्रति प्राधान्यापत्तेरित्यर्थः । राजसम्बन्धिपुरुष इत्येव

'राज्ञः पुरुषः' इत्यत्र "षष्ठी शेषे" इति सूत्रेण षष्ठी राजन्शब्दादेव भवति, नतु पुरुषशब्दादत्र प्रमाणाकाङ्क्षायामाह—मूले—प्रत्ययार्थस्येत्यादिना । "प्रकृतिप्रत्ययौ सहार्थंब्रूतस्तयोः प्रत्ययार्थः प्रधानम्" इति न्यायस्तिकन्ते व्यभिचारितोऽत आह—संसर्गेत्यादि । प्रत्ययार्थः—स्वस्वामिभावरूपः संसर्गः, विशेष्यः—पुरुषः, एतद्द्वयनिष्ठा या विषयता—संसर्गतारूपा विषयता, विशेष्यत्वाख्या—विषयता च, एतद्द्वयनिरूपितत्वस्य राजपदार्थनिष्ठप्रकारतायां स्वीकारादिति भावः । विशेषणतायाः सम्बन्धावच्छिन्नत्वनियमादाह—षष्ठ्यर्थसम्बन्धेनेति । यतो राजपदार्थनिष्ठप्रकारतायामुभयनिरूपितत्वम्, अतः सम्बन्धनिष्ठविषयतापि प्रकारतानिरूपितेति गौणः, तत्र प्रकृत्यर्थंप्रति प्राधान्यव्यवहारः । भाष्यादीति । समर्थसूत्रस्थभाष्यादित्यर्थः । "षष्ठी शेषे" इति सूत्रेण षष्ठीविशेषणत्वेन विवक्षितादेव, नतु विशेष्यत्वेनाभिहितादिति प्रतिपादयति—मूले—प्रधानादिति । "प्रधानत्वेन विवक्षितवाचकात्पुरुषशब्दादित्यर्थः । उक्तन्यायेति । "प्रकृतिप्रत्ययौ सहार्थंब्रूतस्तयोः प्रत्ययार्थः प्रधानम्" इति न्यायेनेत्यर्थः । अयन्न्यायस्तिकन्ते व्यभिचरितोऽतो भावार्थमाह—प्रकृत्यर्थस्येवेति ।

अयम्भावः—यदा राजा स्वामित्वेन, पुरुषस्तु स्वत्ववत्त्वेन विवक्षितस्तदा राजसम्बन्धी पुरुष इति बोधो भवति । यदि षष्ठी पुरुषशब्दात्क्रियेत, तदा प्रकृत्यर्थस्य पुरुषशब्दार्थस्य प्रत्ययार्थनिरूपितप्राधान्यापत्तिरिति । इदञ्च समाधानं षष्ठ्यर्थसम्बन्धस्य प्रकारतया भानमभ्युपेत्य । यदि तु षष्ठ्यर्थस्य संसर्गतयैव भानम्भाष्यसम्मतमिति तथैव स्वीक्रियते । अत एव "षष्ठी शेषे" इति सूत्रभाष्ये 'राज्ञः पुरुषः' इत्यत्र राजा विशेषणम्पुरुषो विशेष्यम्, इत्युक्तमन्यथा सम्बन्धं विशेष्यतया विशेषणतया वा ब्रूयादित्युच्यते तदाऽऽह—मूले—शेषत्वाभावाच्चेति । पुरुषपदार्थस्य शेषत्वाभावादित्यर्थः । प्रातिपदिकार्थमात्रवृत्तिरिति । स्वार्थस्य प्राधान्यविवक्षायाम्प्रातिपदिकार्थमात्रवृत्तिः क्रियाविशेषणत्वविवक्षायाङ्कारकार्थकः । एवञ्च प्रथमादिभिर्बाधान्न तस्मादनेन षष्ठी इति भावः । नैवमिति । उक्तद्वैविध्यरहितः । षष्ठी भवत्येवेति । राज्ञः पुरुषस्य धनमित्यादौ यथा । विशेषण इति । शुक्लशब्दे इत्यर्थः । प्रकृतित्वेन विवक्षिते इति शेषः । प्राधान्ये चरितार्थत्वादिति । एवञ्च प्रधाने 'पटः' इत्यत्र चरितार्थायाः प्रथमाया 'राज्ञः पुरुष' इत्यत्र राज्ञ इति भागे चरितार्थया षष्ठ्या विशेषणे प्रबलत्वाद्बाधापत्तिरिति भावः । षष्ठीवाच्यः सम्बन्धः स्वस्वामिभावादिः, स च स्वस्वामित्वसमूहरूप एव, नतु स्वत्वमात्रं स्वामित्वमात्रम्वा । तस्यैक-

क्षायां रूपवानितीति तद्विवक्षायां तु नीलः पीत इत्यादि प्रयुज्यते तथेद मपि न्यायारूढमिति भावः।

सतामिति। एवं च 'नपुंसके भावे क्तस्य योगे शेषत्वविवक्षायां चे'ति 'तृप्त्यर्थानां करणे षष्ठी वा'इति च प्राचां ग्रन्थे पठ्यमानं नापूर्व-

बोधादिति भावः। शेषत्वाभावमुपपादयति—पुरुषशब्द इति। इदमपि—कर्मादीनां सम्बन्धसामान्येनान्वयविवक्षणमपि।

नापूर्वमिति। "षष्ठी शेषे" (पा० सू० २।३।५०) इति सूत्रेण सिद्धत्वादिति

व्यक्तिमात्रवृत्तितया सम्बन्धत्वायोगात्। सम्बन्धो हि—सम्बन्धिभ्यामिन्नः उभयसम्बन्धी भवति। न चोक्तान्यतरस्य षष्ठीवाच्यत्वेऽपि तत्र आश्रयत्वनिरूपकत्वान्यतरसम्बन्धेनोभयसम्बन्धिवृत्तित्वमस्तीति वाच्यम्। निरूपकतासम्बन्धस्य वृत्त्यनियामकतयाऽत्र सम्बन्धत्वप्रतीत्यसम्भवात्। उक्तसमूहस्य वाच्यत्वे तु तस्य सम्बन्ध्यभिन्नतया राज्ञि स्वामित्वस्य सत्त्वं पुरुषे स्वत्वस्य सत्त्वमाश्रयतयैव वर्त्तत इति सम्बन्धिद्वयवृत्तित्वनिर्वाहः। समूहस्यैव वाच्यत्वे "यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनं तत्र सप्तमी" इति सूत्रभाष्यमपि मानकम्। तत्र हि—"अधिब्रह्मदत्ते पञ्चालाः, इत्यत्रानेन सूत्रेण ब्रह्मदत्तशब्दात्सप्तम्याऽपञ्चालशब्दात् "कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया" इति द्वितीया प्राप्नोति, अधियोगस्य ब्रह्मदत्तनिष्ठसम्बन्धस्य सप्तम्योक्तत्वेऽपि तद्योगस्य पञ्चालनिष्ठसम्बन्धस्य तया ऽसम्प्रत्ययात्" इत्युक्तम्। "उपपदविभक्तेः" इति न्यायेन समाहितमिति त्वन्यत्। अत एव स्वस्वामिभावोऽवयवावयविभाव आधाराधेयभावः प्रतियोग्यनुयोगिभावो विशेष्यविशेषणभावादिः सम्बन्ध इति प्रामाणिकानां व्यवहारः सङ्गच्छते। हरिकारिकयाप्येतत्स्फुटम्। तेन हि—

द्विष्ठोऽप्यसौ परार्थत्वात् गुणेषु व्यतिरिच्यते। तत्राभिधीयमानश्च प्रधानेऽप्युपयुज्यते॥

इत्युक्तम्। अत्र द्विष्ठत्वकथनेन वृत्तिनियामकसम्बन्धेन सम्बन्धस्योभयवृत्तित्वमावश्यकमिति स्पष्टमेव। असौ—सम्बन्धः, परम्—विशेषणत्वम्, अर्थः—प्रयोजनं, यस्य तत्त्वाद्विशेषणतानियामकत्वाद्, गुणेषु—विशेषणतया विवक्षितेषु राजप्रभृतिषु, व्यतिरिच्यते—उद्भूततया प्रतीयते; भेदे सति विशेषणतया यो विवक्षितस्तस्य सम्बन्धं विना विशेषणत्वासम्भवेन सम्बन्धाकाङ्क्षायाः सत्त्वात्तत्रैवोद्भूततया प्रतीयते। विशेष्ये तु पदान्तरासमभिव्याहारे स्वप्रवृत्तिनिमित्तनिरूपितविशेष्यतया प्रतीयमानस्य न बहिर्भूतसम्बन्धाकाङ्क्षेति न सम्बन्धस्य विशेष्यतानियामकत्वव्यवहार इत्याह—तत्राभिधीयमानेत्यादिना। प्रधाने उपकारश्च पदान्तरसमभिव्याहारे सति तत्सम्बन्धावच्छिन्नविशेषणतानिरूपितविशेष्यतया भासमानत्वरूप एव सम्बन्धस्य द्विष्ठत्वमावश्यकादिति भावः। एतेन 'राज्ञः पुरुषः' इत्यादौ 'राज्ञः' इति पदान्तरसमभिव्याहारे सत्येव पुरुषे स्वत्वप्रतीयते नत्वन्यथा, राज इत्यादेस्तु पदान्तरसमभिव्याहारं विनाप्यध्याहृतसम्बन्धिसामान्यनिरूपितविशेषणत्वस्य प्रतीतिरिति राजनि तादृशसम्बन्धैकदेशः। स्वामित्वमवगम्यमानमन्यथानुपपत्त्या पुरुषे स्वत्वमवगमयति। अतस्तस्य तादृशसम्बन्धाश्रयत्वम्बहिरङ्गमिति पुरुषादप्रथमैव भवतीत्यवधेयम्। पुरुषादिपदाप्रयोगे किन्त्विति जिज्ञासा भवति, सा पुरुष इत्युक्ते निवर्त्तत इति। परममूले—षष्ठ्यर्थेत्युक्तम्, तत्रत्या षष्ठी यदेदमा परामृश्यते तदा इयमपीत्युचितमतविदमपीत्यतो व्याचष्टे—इदमपीत्यादिना।

नापूर्वं वचनमित्यत्र हेतुः स्पष्टतया नोपन्यस्त इति हेत्वाकाङ्क्षानुपपत्तये आह—शेषे षष्ठीति। ननु परममूले "सर्पिषो जानीते" 'मातुः स्मरति' 'एधोदकस्योपस्कुरुते' इत्युदाहरणानि "षष्ठी शेषे" इत्यस्यैवोक्तानि, इदमनुपपन्नम्—"षष्ठी शेषे" इति सूत्राव्यवधानेन "ज्ञो विदर्थ-

वचनमिति भावः। सर्पिष इति । "ज्ञोऽविदर्थस्य करणे" (पा० सू० २।३।५१) "अधीगर्थदयेशां कर्मणि" (पा० सू० २।३।५२) "कृञः प्रतियत्ने" (पा० सू० २।३।५३) "रुजार्थानां भाववचनानामज्वरेः" (पा० सू० २।३।५४) "आशिषि नाथः" (पा० सू० २।३।५५) "जासिनिप्रहणनाटक्राथपिषां हिंसायाम्" (पा० सू० २।३।५६) "व्यवहृपणोः समर्थयोः" (पा० सू० २।३।५७) "कृत्वोऽर्थप्रयोगे कालेऽधिकरणे" (पा०सू०२।३।६४) इत्यष्टसूत्री तु नेह व्याख्याता । तस्याः समासनिवृत्तिफलकत्वात् । तथा हि–तत्र शेष इत्यनुवर्तते । शेषत्वेन विवक्षिते च करणादौ षष्ठी सिद्धैव । तदयमर्थः । इह षष्ठ्येव न तु तल्लुक् ; तथा च लुकः प्रयोजकीभूतः समास एव नेति । तथा च वार्त्तिकम्—प्रतिपदविधाना चेत्यादि । हरिश्चाह—

> कारकैर्व्यपदिष्टं च श्रूयमाणक्रिये पुनः ।
> प्रोक्ता प्रतिपदं षष्ठी समासस्य निवृत्तये ॥ इति ।

भावः । अष्टसूत्रीति । "कृत्वोऽर्थे" (पा० सू० २।३।६४) इति सूत्रं वृत्तिरीत्योधृतम् । वस्तुतस्तत्र शेषग्रहणं नानुवर्तते; मध्ये विच्छेदादित्यन्ये । तेषां सप्तसूत्रीति बोध्यम् । अनुवर्त्तत इति । अत एव "अधीगर्थ" (पा०सू०।२।३।६२) इति सूत्रे "शेष इति वर्तते" इति भाष्ये उक्तम् । तद्बलाल्लुगभावोऽस्तु, समासाभावः कुत इत्यत आह—तथा चेति । "प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यते" इति वार्त्तिकबलात्तथा कल्पनेति भावः । वस्तुतो निषेधशक्तिकेऽनुवादायेमानि सूत्राणीति बोध्यम् ।

स्य" इत्यादि सप्तसूत्र्या अष्टाध्याय्यामपाठात् तत्र ज्ञाधात्वादीनां विशिष्यपाठात्तदुदाहरणत्वस्यैव युक्तत्वात् । किञ्च व्यवहितसूत्राण्युपेक्ष्य व्यवहितपूर्वस्य "षष्ठी हेतुप्रयोगे" इत्यादिसूत्रस्य धारणमप्यनुपपन्नम् । "षष्ठी शेषे" इति सूत्रस्य व्याख्यानोत्तरं "ज्ञो विदर्थस्य" इत्यादिसूत्रव्याख्यानस्योचितत्वादित्याकाङ्क्षायामाह—मूले—ज्ञो विदर्थस्येत्यादि । इहेति । 'सर्पिषो जानीते' इत्याद्युदाहरणावसर इत्यर्थः । यथाश्रुतमूलासङ्गतिपरिहारायमाह–कृत्वोऽर्थेति । मूलासङ्गतिमेवाह—वस्तुत इति । तत्र—"कृत्वोऽर्थ" इति सूत्रे । मध्ये—"दिवस्तदर्थस्य" इत्यादिसूत्रेषु । अन्ये–भाष्यकृतः । तेषामिति । मत इति शेषः । अत एव–"ज्ञो विदर्थस्य" इत्यादिसूत्रेषु 'शेषे' इत्यस्यानुवृत्तमत्त्वादेव । तद्बलात्–"षष्ठी शेषे" सूत्रसिद्धषष्ठ्याः पुनर्विधानबलात् । कुत इति । यदि समासबाधस्यापि कल्पना; तदा लक्षणद्वयबाधः स्यात् । मन्मते त्वेकस्यैव बाध इति लाघवमिति भावः । तथा चेतीति । इदञ्च तथा च वार्तिकमित्यत्र यत्तथा चशब्दस्तस्य प्रतीकधारणम् । वार्तिकबलादिति कथनेन तस्य वार्तिकस्य पूर्वत्वमिति प्रतीयते । एतच्च न युक्तमित्याशयेनाह—वस्तुत इति । मूले—कारकैरिति । करणकर्मकारकैः । व्यपदिष्टम्—अत्र व्यपदिष्ट इत्यत्र भूते क्तप्रत्ययः । एतेन यदा शेषत्वेन विवक्षा; तदा तादृशापदेशस्य निवृत्तिरिति ध्वनितम् । अयमीर्णाक्रियबहुव्रीहिसमासोऽयम् । "अधीगर्थ" इत्यादिसूत्रमन्यपदार्थः । प्रतिपदम्–पदम्पदमुच्चार्य या विहिता सा समासस्य निवृत्त्यर्थमित्यर्थः ।

तेन शेषत्वविवक्षायां 'सर्पिषो ज्ञानम्, मातुः स्मरणम्' इत्यादीन्यसमस्तान्येव साधूनि। हरिस्मरणमित्यादीनि तु शेषत्वाविवक्षायां कृद्योगषष्ठ्या समासे बोध्यानि। तत्र च कारकपूर्वकत्वात्कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः। शेषषष्ठ्या समासे त्वन्तोदात्तत्वं स्यात्तच्चानिष्टम्। तथा च स्वरार्थमप्रसूत्रीति परमनिष्कर्षः। किं च मातुः स्मृतमित्यादौ समासभावोऽपि फलम्। न हि तत्र कारकषष्ठी लभ्यते। "न लोक" (पा० सू०

स्मरणमिति। करणे ल्युट्। कृद्योगषष्ठ्येति। अत एव समासनिषेधप्रकरणे एतानि नोक्तानि, तथा सति कर्माद्यर्थकषष्ठ्यामपि समासनिषेधापत्तेः। "दिवस्तदर्थस्य" (पा०सू० २।३।५८) इत्यत्र "कर्मणि" (पा०सू० २।३।१४) इत्यस्य कर्त्तव्यतापत्तेश्च। ननु शेषत्वाविवक्षायां कृद्योगषष्ठ्या वैकल्पिकसमासाङ्गीकारे "अधीगर्थ"(पा०सू०२।३।५८) इत्यादीनां वैयर्थ्यमेवेत्यत आह—तत्र चेति। करणल्युडन्तस्मरणादिशब्दैः कृद्योगषष्ठ्या समासे "अनो भावकर्मवचन" (पा०सू०२।३।१५) इत्यस्याप्राप्तिरिति भावः। मातुः स्मृतमिति। आदिकर्मणि कर्त्तर्यत्र क्तः। प्रशब्दं विनाऽपि अनुदात्तादौ आदिकर्मबोधवदत्रापि प्रकरणादिना तद्बोधसम्भवः। एतेन 'अत्र कर्मणि क्ते कर्मण उक्तत्वात् "अधीगर्थ" (पा० सू० २।३।५८) इत्यस्य

करणे ल्युडिति। समस्तेऽसमस्तेचेति शेषः। अत एव-कृद्योगलक्षणषष्ठ्या समासस्येष्टत्वादेव। न केवलन्निषेधप्रकरणे एषाम्पाठेऽनिष्टमेव, किन्तुगौरवमपीत्याह-दिवस्तदर्थेति। अत्रैषाम्पाठे तु "अधीगर्थ" इतिसूत्रात्कर्मणीत्यस्य सम्बन्धस्तत्रेति भावः। न च "षष्ठी शेषे" "उभयप्राप्तौ कर्मणि" "दिवस्तदर्थस्य" "विभाषोपसर्गे" "द्वितीया ब्राह्मणे" इत्यादि कृत्वोर्थेत्यन्तं पठित्वा 'क्तस्य च' इत्यादिपठनीयम्। तथाच "दिव" इति सूत्रे कर्मणीत्यस्यानुवृत्त्या लाभो भविष्यतीति वाच्यम्। एवमपि तदर्थपदेनेष्टार्थस्य लाभानापत्तेः। यथास्थितपाठेऽपि विशेषं वक्तुं शङ्कते-नन्विति। वैकल्पिकेति। स्वरूपकीर्तनन्तु एवङ्कथनेन विशेषप्रयोजनसूचनम्। मूले—तत्रचेति—हरिस्मरणमित्यादौ कृद्योगषष्ठ्या समासाङ्गीकारेच। कृदुत्तरेति। "गतिकारकोपपदात्" इत्यनेनेत्यादिः। ननु नायं विशेषः कृद्योगषष्ठ्या समासेऽपि कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरम्बाधित्वाऽतो भावेत्यस्य प्रवृत्त्यन्तोदात्तत्वमेव भविष्यतीति शङ्कामपाकरोति—करणल्युडन्तेति। अप्राप्तिरिति। कारकात्परमनान्तम्भावकर्मवचनमन्तोदात्तमिति तस्य सूत्रस्यार्थादिति शेषः। ननु कर्मण एव शेषत्वविवक्षेति शेषषष्ठ्या समासेऽपि कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरस्य प्राप्त्या विशेषाभाव इतिचेत्, न। स्वरविधायके कारकशब्दस्य कर्तृत्वादिशक्तिप्रकारकबोधजनकपरत्वाच्छेषत्वविवक्षायां इत्यादिशब्दानामतथात्वात्। ननु 'मातुः स्मृतम्' इत्यादौ "अधीगर्थ" इत्यादिसूत्राणाम्प्रवृत्तिर्न सम्भवति, स्मृधातोः सकर्मकतया भावे क्तप्रत्ययासम्भवेन कर्मणि क्तो वाच्यः, तेन च कर्मण उक्तत्वादनभिहितत्वाभावादत आह-आदिकर्मणीति। आदिभूतव्यापारस्यातीतत्वेऽपि भूतार्थकस्य क्तस्य साधनायारब्धं यद् "आदिकर्मणि क्तः कर्तरि" इति तेन कर्तरि क्तप्रत्यय इत्यर्थः। एवञ्च कर्मणोऽनभिधानादस्त्येव "अधिगर्थ" इतिसूत्रस्य प्राप्तिरिति भावः। नन्वादिक्रियाया अतीतत्वद्योतकप्रशब्दाभावात्कथन्तस्य प्राप्तिरत आह—प्रशब्दमिति। अनुदात्तादाविति। अनुपूर्वाद्दाधातोरादिकर्मणि क्तः। आदिना विदत्तादिसङ्ग्रहः। एषु प्रशब्दाभावेऽपि।

"अवदत्तं विदत्तञ्च प्रदत्तञ्चादि कर्मणि। सुदत्तमनुदत्तञ्च निदत्तमिति चेष्यते॥

इति भाष्यकारोक्तेरिति भावः। प्रकारान्तरेणापि "अधीगर्थ" इति सूत्रस्य प्राप्तिमाह—कर्मण

२।३।६९) इति निषेधात् । आह च—

निष्ठायां कर्मविषया षष्ठी च प्रतिषिद्ध्यते ।
शेषलक्षणया षष्ठ्या समासस्तत्र नेष्यते ॥ इति ।

एवं स्थिते वृत्त्यादिबहुग्रन्थेषु इह प्रकरणे उदाहरणं प्रत्युदाहरणं च यद्यतिङन्तं दृश्यते तत् सर्वमुपलक्षणतया नेयमिति हरदत्तादयः। **"सर्वनाम्नस्तृतीया च" (पा० सू० २।३।२७)** ॥ इह सर्वनाम्न इति षष्ठी तदाह—**सर्वनाम्नः प्रयोगे इति**। पञ्चम्यां तु हेतुशब्दात् षष्ठीतृतीये न स्यातामिति भावः । **निमित्तपर्यायेति** । पर्यायग्रहणस्य फलमुदाहरति—**एवमित्यादिना** । प्राचा तु किमर्थमित्युदाहृतम् , तत्र किमः क्लीबत्वं दुर्लभम्। सामान्ये नपुंसकतां समासं चाश्रित्य कथंचिद्वा नेयम् । **असर्वनाम्न इति** । 'निमित्तकारणहे-

---

विषय एव न । भावे तु क्तो दुर्लभः, सकर्मकत्वात् । गत्याद्यर्थकत्वाभावाच्च कर्त्तरि स दुर्लभ' इत्यपास्तम् । कर्मणः शेषत्वेन विवक्षायामविवक्षितकर्मत्वेनाकर्मकतया भावे क्तस्य सुलभत्वाच्च । षष्ठीचेति । चस्त्वर्थे । एवं च तत्र समासाभावोऽपि फलमिति भावः । दुर्लभमिति । अर्थशब्दस्य द्वितीयान्तत्वे तु कमर्थमित्युचितम् । प्रथमान्तत्वेऽर्थशब्दस्य पुंस्त्वान्नपुंसकत्वं दुर्लभमिति भावः ।•कथं चिदिति । आद्ये क्लिष्टम् , अन्त्ये लक्षणाभावोऽर्थासङ्गतिश्च । कोऽर्थः किमर्थमिति समासे सामान्ये

इति । एतेन 'भाष्यप्रामाण्यादनुदात्तादावस्तु "आदिकर्मणि क्तः", प्रकृते तु क्तस्य तथात्वे मानाभावः इति परास्तम् । उक्तरीत्या भावे क्तस्य सत्वेनादोषात् । एवञ्च—तत्र कर्मषष्ठीनिषेधे च । ननु किंशब्दस्य त्रिलिङ्गत्वेन किमः क्लीबत्वन्दुर्लभमित्यसङ्गतमतस्तदाशयम्प्रकटयति—अर्थशब्दस्येति । अयम्भावः—प्रकृतोदाहरणे ऽर्थशब्दसमानाधिकरणः किंशब्दः । एवञ्चार्थशब्दस्य द्वितीयान्तत्वं प्रथमान्तत्वं वा वाच्यमुभयथा ऽस्य प्रयोगस्यानुपपत्तिरिहास्तीति अर्थशब्दस्य द्वितीयान्तत्वे तत्समानाधिकरणः किंशब्दोऽपि द्वितीयान्त एव वाच्यः। एवञ्च "किमः क" इति सूत्रेण कादेशे 'कमर्थमिति' स्यादर्थशब्दस्य प्रथमान्तत्वे तस्य नपुंसकत्वानुपपत्त्या तत्समानाधिकरणकिंशब्दस्यापि नपुंसकत्वानुपपत्तिः । अर्थशब्दस्य द्वितीयान्तत्वमेव यदि, तदा ऽर्थमित्यस्योपपत्तावपि किमित्यस्योपपत्तिर्न सम्भवतीति ।

आद्ये क्लिष्टमिति । सामान्ये नपुंसकत्वमगतिकगतिकम् । किञ्च शब्दप्रयोगस्य स्वायत्तत्वादेवम्प्रयोगो न युक्तः; कमर्थमित्यस्य वक्तुं शक्यत्वादिति भावः । अन्त्ये—समासपक्षे•। लक्षणाभाव इति । अत्र समासपदम्बहुव्रीहिसमासपरम् , उत चतुर्थीसमासपरम् । आद्ये, लक्षणाभाव इत्यस्य निमित्तपर्यायप्रयोग इति लक्षणस्य प्रवृत्तियोग्यत्वाभाव इत्यर्थः । समासे पूर्वपदार्थस्य पृथगुपस्थित्यभावेन तत्र सङ्ख्याया मानाभावादिति भावः। नान्त्यः, तस्य प्रकृतिविकृतिभावे एव प्रवृत्तेरिष्टतया तत्प्रवृत्तिसम्पादकलक्षणाभाव इत्यर्थः। बहुव्रीहिसमासपक्षे एव दूषणान्तरमाह—अर्थासङ्गतिरिति । हरौ शब्दायमाने हरिस्तत्रगतः तन्दृष्ट्वा हरिर्हरौ गतः तदनन्तरं हरिरुदासीनः सम्पन्नः, इत्यत्र कस्य हरिशब्दस्य कोऽर्थ इत्यत्र नानार्थगततच्छब्दबुबोधयिषाभिप्रायेणायम्प्रयोगः।

तुषु सर्वासां प्रायदर्शनम्' (का० वा०) इति वार्तिकं हि वृत्तिकारेण यद्यपोहोक्तम्, तथाऽपि भाष्यकृता "हेतौ" (पा० सू० २।३।२३) इत्यत्र पठितम्, तेन सर्वनामाप्रयोगे ऽपि प्रवर्त्तते, किं तु प्रायग्रहणात्तत्र तृतीयादय एवेत्यर्थः। वर्द्धमानस्तु प्रथमामपीच्छति।

"षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन" (पा० सू० २।३।३०) ॥ पञ्चम्या इति। कथं तर्हि 'ततः पश्चात्' इति 'ततः पश्चात्स्रंस्यते ध्वंस्यते च' इति भाष्यप्रयोगात्पश्चाद्योगे पञ्चम्यपि। प्रत्ययग्रहणं चिन्त्यप्रयोजनम्।

"एनपा" (पा० सू० २।३।३१)॥ कथं तर्हि 'तत्रागारं धनपतिगृहादुत्तरेणास्मदीयम्' इति। उत्तरेणेति तृतीयान्ततोरणेनेत्यनेन समाना-

---

नपुंसकत्वाश्रयणं चेति भावः।

तेनेति। यत्तु सर्वनामसूत्रशेषे भाष्ये भवतः सर्वनामत्वे तृतीया प्रयोजनं "सर्वनाम्नस्तृतीया च" (पा०सू०२।३।२७) इति, तत्तु यथाश्रुतसूत्रमते। अत एव सूत्रोपन्यासः। न तु तद्बलादिदं सर्वनामविषयम्। कैयटादिविरोधात्, "हेतौ" (पा०सू० २।३।२३) इत्यत्रोपन्यासस्य निर्बीजत्वापत्तेश्चेति बोध्यम्।

पञ्चम्यपीति। अत्र सार्वविभक्तिकः षष्ठ्यन्तात्तसिरित्यन्ये। चिन्त्यप्रयोजनमिति। इदमत्रैव सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। समानाधिकरणं बोध्यमिति। 'स्त्रय-

---

बहुव्रीहिसमासे तु अन्यपदार्थस्य प्राधान्येन विवक्षितार्थलाभासङ्गतिरिति भावः। ननु समासपदञ्च चतुर्थीसमासबहुव्रीह्यन्यतरपरम्, किन्तु कर्मधारयपरमत आह-को ऽर्थः। किमर्थं नतीति। विग्रहवाक्यसमासयोः समानार्थकत्वस्य न्यायसिद्धतया विग्रहे पुंस्त्वस्य सत्त्वम्, अर्थपदार्थे समासे तु यद्यप्युत्तरपदार्थस्य प्राधान्यं तथापि लिङ्गविशेषविवक्षाराहित्यमित्ययङ्क्लेश इति भावः। चकारेण पूर्वपदार्थे पृथक्सङ्ख्याप्रतीत्यभावेन वार्त्तिकोदाहरणत्वासङ्गतिरपीत्यस्य सङ्ग्रहः।

भाष्यकृता "हेतौ" इत्यत्रेदम्पठितमिति यत्र सर्वनाम्नोऽप्रयोगः तत्रापि चेद्वार्तिकस्य प्रवृत्तिस्तर्हि सर्वनामसंज्ञासूत्रस्थभाष्यविरोधः प्राप्नोतीत्याशङ्काम्परिहरति-यत्त्विति। यथाश्रुतसूत्रमते— वार्तिकाभावविशिष्टसूत्रमते। अत एव—यथाश्रुतसूत्राभिप्रायकत्वादेव। सूत्रोपन्यासः—"सर्वनाम्नः" इति सूत्रोपन्यासः। "ततः पश्चात्" इति भाष्यप्रयोगस्यान्यथाप्युपपत्तिरित्याह—अत्र सार्वविभक्तिक इति। मूले-प्रत्ययग्रहणञ्चिन्त्यप्रयोजनमिति।

ननु प्रत्ययस्यातसर्थकस्य यत्र श्रवणन्तत्र यथा स्यादित्यस्य लाभार्थम्प्रत्ययग्रहणमस्तु, प्रत्ययशब्दस्य सामर्थ्यात् श्रूयमाणत्वविशिष्टप्रत्ययलाक्षणिकत्वादिति चेत्, न। 'प्राक् प्रत्यग्वा ग्रामात्' इत्यत्र षष्ठ्यावृत्तिः प्रत्ययग्रहणस्य फलमिति भवता वक्तव्यन्तच्चान्यथासिद्धम् "अन्यारात्" इति सूत्रे दिक्शब्दग्रहणेनैव सिद्धे ऽञ्चूत्तरपदग्रहणमतसर्थप्रत्ययान्तस्य दिक्शब्दस्य योगे या षष्ठी विहिता तस्याः प्रवृत्त्यर्थमिति पूर्वसूत्रेण पञ्चम्यैव सिद्धेः। न च पूर्वसूत्रे यद्यञ्चूत्तरपदग्रहणमदिक्शब्दस्याञ्चूत्तरपदस्य ग्रहणार्थमिति कस्मान्न भवति 'सध्र्यङ् देवदत्तेन' इत्यत्र देवदत्तशब्दात्पञ्चमीसिद्धिस्तत्प्रयोजनम्भविष्यतीति वाच्यम्, दिक्शब्दसाहचर्यात्पूर्वसूत्रेऽञ्चूत्तरपदस्य दिक्शब्दस्यैव ग्रहणमित्यन्यथ्येत्यस्यान्यस्य प्रयोजनस्य सत्त्वात्। अत एवाह—इदमत्रैव सूत्रे भाष्ये स्पष्टमिति। तत्राहि—"अथ प्रत्ययग्रहणं किमर्थम्? इह माभूत्, प्राक् प्रत्यग्वा ग्रामात्" अञ्चूत्तरपद

धिकरणं बोद्धयम् ।

"**दूरान्तिकार्थैः**" (पा० सू० २।३।३४) ॥ अन्यतरस्याङ्ग्रहणं(१) समुच्चयार्थम् । तेन च विप्रकृष्टापि पञ्चमी समुच्चीयते, व्याख्यानात् । न तु षष्ठीद्वितीयातृतीयाः । तदेतदाह—**पञ्चमी चेति** ।

"**दिवस्तदर्थस्य**" (पा०सू०२।३।५८) ॥ तच्छब्देन व्यवहृपणौ परामृश्येते, तौ च द्यूते क्रयविक्रयव्यवहारे च तुल्यार्थौ पूर्वसूत्रे गृहीता वित्याशयेनाह— **द्यूत इति** । **कर्मणीति** । इह शेष इति न 'सम्ब-

---

धिकारात्परेण वासरूपविधिः' इत्यत्र परेणेति तृतीया । ततः परेण शास्त्रेण वासरूपसम्बन्धो नेत्यर्थः । ततः परेण नायमनुवर्त्तते इत्यत्र सार्वविभक्तिकः षष्ठ्यन्तात्तसिरिति बोध्यम् ।

समुच्चीयत इति । अतः षष्ठीपञ्चम्योरेवात्र विधानमित्यर्थः । न तु षष्ठीति । विधीयन्त इति शेषः । षष्ठीद्वितीयातृतीया अत्र न विधीयन्त इत्यर्थः । तत्राद्योपात्ता, अन्त्य समुच्चये इति बोद्धयम् । समुदायविधानाभावे तात्पर्यम् ।

ग्रहणस्याप्येतत्प्रयोजनमुक्तन्तत्रान्यतरस्यांग्रहणमनुवर्त्तमानमिति कथनम् । एनबन्तेन योगे या द्वितीया तस्या गृहादुत्तरेणास्मदायमित्यत्रोत्तरेणेत्यस्य तृतीयान्तत्वमूचनेन वारणवदन्यत्राप्यतिप्रसङ्गः प्राप्तस्तद्वारणमूलकृता न कृतमिति न्यूनताभञ्जनायान्यत्राप्यतिप्रसङ्ग वारयति—हृत्यधिकारात्परेणेत्यादिना । परेण—शास्त्रेणेति । सहेति शेषः । विनापि तद्योगन्तृतीया, "वृद्धो यूना" इतिवत् ततः परेण नायमनुवर्त्तते इति, अत्र तु परेणेति यद्यप्येनबन्तन्तथापि नासङ्गतिरित्याशयेनाह—तत इति । षष्ठ्यन्तादिति । परममूलप्रदर्शनेन "एनपा" इतिविभक्तसूत्रेण षष्ठ्यन्तादित्यर्थः । वस्तुतस्तु 'एनपा' इतिसूत्रे योगविभागो भाष्ये न दृश्यते; ततः परेणेत्यत्र न षष्ठ्यन्तात्तसिः, किन्तु पञ्चम्यन्तादेव "पृथग्विना" इतिसूत्रभाष्ये सम्बन्धानुवृत्तिप्रदर्शनावसरे "षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन" अन्यारादिभिर्योगे पञ्चमी । एनपा द्वितीया, अन्यारादिभियोगे पञ्चमी" इति प्रदर्शितन्तेनैनबन्तत्वेऽपि पञ्चम्याः प्रवृत्तेः ।

अतः—समुच्चयार्थकान्यतरस्यांग्रहणात्पञ्चम्या एव समुच्चयात् । मूले-व्याख्यानादिति । लक्ष्यदर्शनमूलकादित्यादिः । विप्रकृष्टापि पञ्चमी समुच्चीयते, न तु षष्ठी द्वितीया तृतीया इति पाठः तथाच षष्ठ्याः अप्यत्र समुच्चयो निषेध्य इति प्रतीयते । एतदयुक्तम् । षष्ठीपञ्चम्य सूत्रे एव सत्त्वादित्याशङ्कानिरासाय शेषम्पूरयति-विधीयन्त इति । 'शेष' इति स्पष्टप्रतिपत्तये, तदर्थमाह—षष्ठीद्वितीयेत्यादिना । तत्र विशेषमाह—तत्राद्योपात्तेति । आद्या षष्ठी । नन्वेवमपि निषेधप्रतियोगिविधानकमत्वं षष्ठ्या अपि प्रतीयते, तच्चायुक्तम् , "दूरान्तिक" इति सूत्रेण षष्ठीविधानस्य सत्त्वादत आह—समुदायेति । एकसत्त्वेऽपि द्वयोरभावेन त्रित्वावच्छिन्नाभावस्य सत्त्वादिति भावः ।

प्र० (१) पृथग्विनेति साहचर्यात्—अन्यतरस्यांग्रहणं समुच्चयार्थम् । तत्रान्यतरस्यांग्रहणेन मण्डूकप्लुत्यानुवृत्तपञ्चम्याः समुच्चयादत्रापि तस्या एव समुच्चयः । सन्निहितत्वात् पृथग्विनेत्यत्र तृतीयायाः समुच्चये तु अत्रत्यं पुनरन्यतरस्यांग्रहणं व्यर्थं स्यात् । 'षष्ठी च'इति न्यासेनैव सन्निहिततृतीयायाश्चकारेणानुवृत्तिसम्भवादिति हरदत्तकृतपदमञ्जर्यां स्पष्टम् ।

ध्यते; उत्तरसूत्रद्वयारम्भादिति भावः।

उत्तरसूत्रद्वयेति । अयं भावः—अत्र 'शेष' इत्यस्य सम्बन्धे "विभाषोपसर्गे" (पा० सू० २।३।३९) इत्यत्र 'शेष' इति सम्बध्यते, उत न । नाद्यः । "दिवस्तदर्थस्य" (पा० सू० २।३।५८) इत्यनेनैव समासाभावस्य सिद्धत्वेन सूत्रवैयर्थ्यापत्तेः । न च पक्षे "षष्ठी शेष" (पा० सू० २।३।५०) इत्यस्य प्रवृत्त्या पक्षे समासप्रवृत्तिः फलम् । 'नोपसर्गे' इति न्यासेन "दिव" (पा०सू०२।३।५८) इत्यस्य निषेधे शेषषष्ठ्यां समासविकल्पेन रूपद्वयस्य सिद्धतया विभाषाग्रहणस्य तथापि वैयर्थ्यात् । नान्त्यः । वेदेऽपि "विभाषोपसर्गे" (पा० सू० २।३।५९) इति सूत्रेण कर्मणि द्वितीयायाः सिद्धत्वादापाद्यरूपस्य तत्राभावाच्च "द्वितीया ब्राह्मणे" (पा० सू० २।३।६०) इत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेः । न च तन्निरूपसर्गे द्वितीयार्थमिति वाच्यम् । कर्मत्वविवक्षायां "दिवः" (पा० सू० ४।२।९२) इत्यस्याप्रवृत्त्या "कर्मणि द्वितीया" (पा० सू० २।३।२) इत्येव सिद्धत्वेन वैयर्थ्यस्य तदवस्थत्वात् ।

मूलाशयम्प्रकटयति–अयम्भाव इत्यादिना । एवञ्च पक्षभेदेनोत्तरसूत्रद्वयस्य वैयर्थ्यमिति भावः। अत्र–दिवस्तदर्थस्येत्यत्र । नाद्य इति । "विभाषोपसर्गे" इत्यत्र शेष इति सम्बध्यते इति पक्षो न युक्त इत्यर्थः। समासाभावस्य–तस्मिन्सूत्रे शेषपदसम्बन्धफलस्य समासाभावस्य । ननु तस्य सूत्रस्य वैकल्पिकत्वेन यदा न तस्य प्रवृत्तिस्तदा "षष्ठी शेष" इति सूत्रस्य प्रवृत्तिरिति तदा षष्ठीसमासप्रवृत्तिरिति फलमस्त्येवेत्याशङ्कानिराचष्टे –नचेति । पक्षे—"विभाषोपसर्ग" इति सूत्रप्रवृत्त्यभावपक्षे । पूर्वशङ्कानिरसनोपायमाह—नोपसर्ग इत्यादिना । विभाषापदोच्चारणेन निषेधविकल्पयोरुपस्थितिकल्पनापेक्षया निषेधमात्रोपस्थापको नकारो विभाषापदमनुच्चार्य तत्र पठनीय इति भावः । नचैवं सति सोपसर्गदिवधात्वर्थकर्मणि शेषत्वेन विवक्षिते षष्ठी नेत्यर्थस्याभिव्यक्त्या षष्ठीप्रवृत्तिरेव न स्यादिति वाच्यम् । "अनन्तरस्य" इति न्यायेन निषेधो "दिव" इति सूत्रविहितषष्ठ्या एव स्यादित्याशयात् । तथापि—'नोपसर्गे' इति न्यासकरणेऽपि । नच पदलाघवाभावः, मात्रालाघवस्य सत्त्वात् । नचैवङ्कल्पनायामपि सूत्रद्वयमस्त्येवेत्युत्तरसूत्रद्वयारम्भादिति मूलस्य का गतिरिति वाच्यम् । पाणिनिपठितानुपूर्वीकोत्तरसूत्रद्वयारम्भादित्यर्थात् । नान्त्य इति । "विभाषा" इति सूत्रे शेष इति न सम्बध्यत इति पक्षो न युक्त इत्यर्थः ।

वेदेऽपीति । अपिना ब्राह्मण इत्यस्य समुच्चयः । "द्वितीया ब्राह्मण" इति सूत्रस्य यत्फलं ब्राह्मणे द्वितीयायाः सिद्धिरेवेति; तदपि "विभाषोपसर्गे" इति सूत्रेणैव सिद्ध्यतीति ध्वनयितुमपिशब्दः । द्वितीयायाः सिद्धत्वादिति । "कर्तृकर्मणोः" इति सूत्रविहितषष्ठीबाधिकेत्यादिः । विभाषापदबोध्यनिषेधः षष्ठ्याः । सा चाधुना "कर्तृकर्मणोः" इति सूत्रेणैव । ननु "दिव" इति सूत्रेण "द्वितीयाब्राह्मणे" इति सूत्रसाध्यद्वितीयायाः प्रवृत्तिः, कर्मणः कर्मत्वशक्तिमत्त्वेन विवक्षायाम् । न च तदा "दिवस्तदर्थस्य" इत्यस्य प्राप्तिः; तत्र 'शेष' इत्यस्य सम्बन्धादिति भावः । तत्—"द्वितीया ब्राह्मण" इति सूत्रम् । उपसर्गानुच्चारणे "विभाषोपसर्ग" इति सूत्राप्राप्त्या "कर्तृकर्मणोः" इत्यस्य बाधनार्थं तस्य सूत्रस्यावश्यकत्वात् । अप्रवृत्त्येति । तत्र 'शेषः' इत्यस्यासम्बन्धेनाप्रवृत्त्येत्यर्थात्, वैयर्थ्यस्य "द्वितीया ब्राह्मणे" इति सूत्रे इत्यादिः । नच "कर्तृकर्मणोः" इति सूत्रस्य बाधनार्थमेवास्त्विति वाच्यम् । वक्ष्यमाणप्रकारेण तिङन्ते एवास्य सूत्रस्य प्रवृत्त्या तत्र लादेशयोगे "न लोक" इति निषेधेन "कर्तृकर्मणोः" इत्यस्याप्रवृत्तेः । ननु "द्वितीया ब्राह्मणे" इति सूत्रे 'शेषे' इत्यस्य सम्बन्धेन "दिव" इति सूत्रबाधनार्थमेव

अत एवेह त्रिसूत्र्यां तिङन्तमुदाहरति–**शतस्य दीव्यतीति ।**

"प्रेष्यब्रुवोः" (पा०सू०२।३।६१) ॥ इष्यतेर्दैवादिकस्य गत्यर्थस्य लोट्मध्यमपुरुषैकवचनं 'प्रेष्य' इति, तत्साहचर्यात् ब्रुविरपि तथाभूत एव गृह्यते । अत एवेह शेषग्रहणं न सम्बद्ध्यते, तिङन्तेन सह समासस्याप्रसक्तत्वात् ।

"कर्तृकर्मणोः कृति" (पा०सू०२।३।६५) ॥ **गुणेति ।**

तदुक्तम्—

'प्रधाने नियता षष्ठी गुणे तूभयथा भवेत्' ॥ इति ।

न च "द्वितीया ब्राह्मणे" (पा० सू० २।३।६०) इति सूत्रे 'शेषे' इत्यनुवर्त्तते, तेन कर्मत्वाविवक्षायां द्वितीयार्थमिति वाच्यम् । विच्छिन्नत्वेनानुवृत्तेरयुक्तत्वात् । वक्ष्यमाणोदाहरणे कर्मत्वस्यैव प्रतीतेश्च । कृति त्विदं न प्रवर्त्तते इति पुनर्विधानं समासाभावायेत्यपि न वाच्यम् । अत एव "द्वितीया ब्राह्मणे" (पा० सू० २।३।६०) इति सूत्रे भाष्यम् —"किमुदाहरणम्, गां प्रतिदीव्यन्ति । पूर्वेणाप्येतत् सिद्धम् । इदन्तर्हि गामस्य तदहः सभायां दीव्येयुः" इति । "दिवस्तदर्थस्य (पा०सू०२।३।५८) इति नित्यं षष्ठी प्राप्नोति इति कैयटश्चेति ।

त्रिसूत्र्यामिति । तृतीयस्य वैदिक्यामुपन्यासो द्रष्टव्यः ।

अप्रसक्तत्वादिति । कल्पाद्यन्तस्य तु न प्रैषे प्रयोग इति भावः । उभयथा-

शब्दस्विवत्याशङ्कान्निराचष्टे—नच द्वितीयेति । द्वितीयार्थमिति । शेषत्वेन विवक्षायामिति शेषः । विच्छिन्नत्वेन "विभाषोपसर्गे" इति सूत्रेणेत्यादिः ।

ननु मण्डूकप्लुत्या तत्र शेष इत्यस्य सम्बन्धो भविष्यतीत्यत आह—वक्ष्यमाण इति । ननु कृदन्तेन योगे समासाभावार्थं तत्सूत्रमस्त्वित्यस्याशङ्काम्परिहरति—कृति त्विदमिति । तादृशलक्ष्याभावादिति शेषः । अत्र हेतुम्प्रदर्शयन् स्वोक्तार्थं भाष्यकारसम्मतिमाह–अत एवेति । कृत्यप्रवर्तनादेव । भाष्यमिति । दृश्यत इति शेषः । पूर्वेण—"विभाषोपसर्गे" इत्यनेन । अत्र लादेशयोगस्य सत्त्वेन "नलोक" इतिनिषेधस्य प्रवृत्त्या "कर्तृकर्मणोः" इत्यस्याप्रवृत्त्या "दिव" इति सूत्रस्य बाधनार्थमेव "द्वितीया ब्राह्मणे" इति सूत्रमारब्धम् । भवन्मते "दिव" इति सूत्रे शेषपदसम्बन्धेन तस्याप्राप्त्या "कर्मणि द्वितीया" इत्यनेन द्वितीयायाः सिद्ध्या "द्वितीया ब्राह्मणे" इति सूत्रस्य भवन्मते वैयर्थ्यमिति भावः । भाष्यमात्रन्न प्रमाणङ्किन्तु कैयटोऽप्युक्तार्थे प्रमाणमित्याशयेनाह—दिव इति । कैयटश्चेति । प्रमाणमिति शेषः ।

मूले अत एवेह त्रिसूत्र्यामित्युक्तं, तदनुपपन्नम्, तृतीयसूत्रस्येहानुपन्यासादित्यत आह—तृतीयस्येति । एवञ्चेहेति–अनेन बुद्धिस्था सम्पूर्णा कौमुदी परामृश्यते, तस्या आरब्धाया असमाप्तत्वादुदाहरतीति कथं नानुपपत्तिरिति भावः ।

ननु तिङन्तेन समासस्याप्रसक्तत्वेऽपि तिङन्तप्रकृतिककल्पप्रत्ययान्तेन समासस्यासङ्गो ऽस्त्येवेत्यत आह—कल्पबाद्यन्तस्येति । न प्रैषे प्रयोग इति । अनभिधानादिति शेषः । प्रकृतसूत्रे शेषग्रहणासम्बन्धे भाष्यमपि प्रमाणम् । तत्र हि—"हविषो ऽप्रस्थितस्य हविषः प्रस्थितं नेति वक्तव्यम्" यदा प्रस्थितत्वेन हविर्विशेष्यते ; तदा षष्ठी न भवतीत्यर्थः । प्रस्थितत्वेन विशेषितं यद्धविस्तद्वाचका-

कृतपूर्वीति ॥ कृतं पूर्वमनेनेति विग्रहः। पूर्वं कृतवानित्यर्थः। अविवक्षितकर्मकतया भावे क्तः। "सुप्सुपा" (पा०सू०२।१।४) इति समासः। "पूर्वादिनिः" (पा०सू०५।२।८६) "सपूर्वाच्च"(पा०सू०५।२।८७) इति

षष्ठीतदभावौ, इदं च "अकथित" सूत्रभाष्ये स्पष्टम्।

अविवक्षितेति। तद्धितवृत्तेः पूर्वमविवक्षितेत्यर्थः। पश्चात्तु कर्मयोगो भवत्येवेति बोध्यम्। अयं च प्रकारस्तद्धितविषय एव। तेन घटं क्रियते इत्यादि न। नपुंसके भावे क्तोऽप्यकर्मकेभ्य एव। आन्तं देशमित्यादि तु "गत्यर्थाकर्मक" (पा०सू० ३।४।७२) इति क्तेन निर्बाधम्। तत्सूत्रोपात्तधातुभ्यश्च न ते। तस्य भावे विधानादित्यन्यत्र

त्यादिकान्न षष्ठीति फलितम्। 'इन्द्राग्निभ्याञ्छागम्' 'हविर्वपाम्मेधः' 'प्रस्थितम्प्रेष्य' इत्येतदस्योदाहरणम्भाष्ये। अत्र छागमित्यादौ द्वितीया दृश्यते यदि "प्रेष्यब्रुव" इतिसूत्रस्य शेषत्वाविवक्षायामेव प्रवृत्तिस्तदाऽनेन वार्तिकेनैतत्सूत्राप्रवृत्तिसम्पादनेऽपि "षष्ठी शेष" इति सूत्रेण षष्ठ्यां दुर्वारत्वेनोदाहरणासङ्गतिः स्पष्टैव। नच वार्तिकारम्भसामर्थ्यात्तस्या अप्ययन्निषेध इति वाच्यम्। सामर्थ्यकल्पनापेक्षया शेषग्रहणासम्बन्धे एव लाघवमित्यत्र तात्पर्यात्। उभयथा शब्दस्येह भावाभावबोधकत्वमस्तु द्वाभ्याम्प्रकाराभ्यामित्यर्थ इति सूचयन्नाह—षष्ठीतदभावाविति। ननु परममूले 'गुणकर्मणि वेष्यत' इत्युक्तत्वादुभौ दृष्टिश्च "कर्तृकर्मणोः" इति सूत्रे न दृश्यत इत्यत आह-इदञ्चेति। तत्र हि—"अथेह कथम्भवितव्यन्नेताश्वस्य स्रुघ्नमाहोस्विन्नेताश्वस्य स्रुघ्नस्येति उभयथा गोणिकापुत्र" इत्युक्तम्॥

ननु कर्मणो यद्यविवक्षा तदा कटमित्यस्य कथम्प्रयोग इत्यत आह—तद्धितवृत्तेरिति। पश्चात्—इन्प्रत्ययोत्पत्त्यनन्तरम्। कर्मयोगः—कटादिकर्मयोगः। नन्विह कटस्य कृत्प्रकृतिकधात्वर्थोत्पत्त्यनुकूलव्यापारप्रयोज्यफलाश्रयत्वमस्त्येवेति कथं षष्ठी, कटशब्दान्न भवति। कृद्ग्रहणेन तद्धिते माभूदित्यस्य च कथं लाभः इतिचेत्, इत्थम्—प्रकृतसूत्रभाष्ये—"धातोर्यौ यौ प्रत्ययौ विधीयेते तिङः कृतश्च तत्र कृत्प्रयोगे इष्यते, तिङ्प्रयोगे प्रतिषिध्यते" इत्यनेन कर्मत्वस्य धात्वर्थनिरूपिततया परिशेषात्कृदन्तयोगे एव षष्ठी भविष्यतीति कृद्ग्रहणानर्थक्यम्प्रतिपाद्य "कृतो ये कर्तृकर्मणी तत्र यथा स्यात्तद्धितस्य ये कर्तृकर्मणी तत्र माभूदिति, 'कृतपूर्वीकटम्' 'भुक्तपूर्वीओदनम्' इत्युक्तं, तेन विवक्षितोऽर्थो लभ्यते। अयम्भावः—एतद्वृत्तिविषय एव सकर्मकस्यापि कृधातोर्भुज्धातोश्च कर्मणोऽविवक्षयाऽकर्मकत्वं सम्पाद्य ताभ्याम्भावे प्रत्यये सति ततः समासतद्धितवृत्त्योः प्रवृत्त्यनन्तरङ्कर्मत्वशक्त्यवच्छिन्नान्वयविवक्षास्तीति कटस्य तद्धितान्तशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियानिरूपितकर्मत्वमेवास्ति, नतु कृदन्तशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियानिरूपितकर्मत्वमिति नात्र षष्ठी, किन्तु द्वितीया। कृद्ग्रहणसामर्थ्येन कृदन्तशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयकर्तृकर्मणोर्ग्रहणात्। 'तण्डुलानाम्पाचकतरः' इत्यत्र तद्धिताधिक्यसत्त्वेऽपि पाचकादेः पृथक् प्रयोगेण तच्छक्तिग्रहस्यापि सत्त्वेन तच्छक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयत्वङ्क्रियाया अस्तीति षष्ठी भवत्येव। नचात्र "नलोक" इति निषेधः शङ्क्यः, तस्य प्रत्यासत्त्या निष्ठान्तशक्तिग्रहोपस्थाप्यक्रियानिरूपितकर्तृकर्मणि निषेधविधायकत्वात्। तद्धितविषये—दृश्यमानप्रयोगसम्बन्धिवृत्तिविषये। ननु "नपुंसके भावे क्तः" इति क्तप्रत्ययेनेष्टस्य सिद्धौ क्लेशेन भावार्थकप्रत्ययोपपादनमफलमत आह—नपुंसक इति। अकर्मकेभ्य एवेति। सकर्मकस्याविवक्षितकर्मकत्वेनाकर्मत्वं संसाध्य भावे क्तप्रत्ययप्रतिपादनपरभाष्यप्रामाण्यादेवकल्पनात्। नन्वेवंसति आन्तन्देशमनेकदुर्गविषममित्यस्य का गतिरत आह—आन्तमिति। अम्धातोर्गत्यर्थत्वात् तस्य भावेऽपि प्रत्ययविधायकत्वङ्कथमत आह—तत्सूत्रोपात्तेति। चेन—तत्सूत्रोपात्तेन चेन। अन्यथा तस्य निष्प्रयोजनत्वापत्तिः। अपिशब्दः "कर्तृकर्मणोः" समुच्चायकः। अत एव "अजर्यं सङ्गतम्" इति सौत्र-

कर्तरि इनिः। तद्विधौ "श्राद्धमनेन" (पा०सू०५।२।८५) इति सूत्रादनेने-त्यनुवृत्तेः। अथ कथं 'धायैरामोदमुत्तमम्' इति भट्टिः। अत्राहुः—अनित्यमिदम्। "तदर्हम्" (पा०सू०५।१।११७) इति निर्देशात्। स्त्रीप्रत्य-

---

विस्तरः। धायै रामोदमुत्तममिति। दधातेः "ददातिदधात्योर्विभाषा" (पा० सू० ३।१।१३९) इति णः। "आतो युक्" (पा०सू० ७।३।३३) इति जयमङ्गला। धयैरिति ह्रस्वपाठो लेखकप्रमादात्। उत्तमपुष्पादिसम्बन्ध्यामोदं धारयद्भिरित्यर्थाभिमानेन प्रश्नः। यदि त्वामोदं गृहीत्वा मादृशां दुःखस्य पोषकैरित्यर्थो जयमङ्गलाव्याख्यातरीत्या स्वीक्रियते; तदा न काप्यनुपपत्तिः। निर्देशादिति। अयं भावः—तत्रैव, तस्य,

---

निर्देशः सङ्गच्छते। ननु 'नपुंसके भावे क्तस्य योगे षष्ठ्युपसङ्ख्यानम्' इति वार्तिकेन "गतन्तिरश्चीनमनूरुसारथेः" इत्यत्र कर्तरि षष्ठीवद्भ्रान्तं देशमित्यत्रापि कर्मणि देशशब्दात् षष्ठी स्यात्।

यदि तु शेषत्वविवक्षया षष्ठीसाधनेन तस्य वार्तिकस्य प्रत्याख्यानपक्षस्तदाऽनूरुसारथिशब्दादिव भ्रान्तदेशमित्यत्र देशशब्दादपि शेषत्वविवक्षया षष्ठ्या आपत्तिरिति चेत्, न। प्रकृतसूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन नपुंसकत्वविशिष्टे भावे क्तप्रत्ययाऽकर्मकेभ्य एवेति सामान्यतो न नियमः, किन्तु नपुंसके भावे क्त इत्यनेन क्तोऽकर्मकेभ्य एवेति नियम्यते। 'गतन्तिरश्चीनम्' इत्यत्राविवक्षितकर्मकत्वेनाकर्मकाद्गमधातोर्नपुंसके भावे क्त इत्यनेनैव क्तः। अत एवानूरुसारथिशब्दात्षष्ठी, "नपुंसके भावे क्तस्य योगे षष्ठ्या उपसङ्ख्यानम्" इति वार्तिके प्रतिपदोक्तत्वान्नपुंसके भावे इति विहितक्तस्यैव ग्रहणमिति सर्वं सामञ्जस्यं स्यात्। नन्वेवन्तर्हि 'गतन्तिरश्चीनम्' इतिवदत्रापि नपुंसके भावे क्तो दुर्वार इति चेत्, न। 'कृतपूर्वी कटम्' 'भुक्तपूर्वी ओदनम्' इत्येतद्वृत्तिविषय एवायम्प्रागकर्मकः, पश्चात्तस्य कर्मसम्बन्धेनैतच्छास्त्रीयकर्मसञ्ज्ञकार्थानन्वय्यर्थकत्वरूपाकर्मकत्वाभावेन तस्यात्राप्राप्तेरिति।

ण इति। तस्य विकल्पेन शप्रत्ययविधायकतया तदभावे "श्याद्व्यध" इति सूत्रेणाकारान्तलक्षणो ण इत्यर्थः। प्रमादादिति। नच "पाघ्राध्माधेट्"इति शप्रत्यये तथा भविष्यतीति वाच्यम्। तस्मिन्कर्तरि शपि तस्य "जुहोत्यादिभ्यः" इति श्लौ द्वित्वे दधैरिति स्यादिति भावः। पचादित्वेनाचि धाभिरिति धैरिति स्यात्। अत्रामोदशब्दात् "कर्तृकर्मणोः" इति षष्ठी कुतो न, इति प्रश्नः। आमोदस्य गुणत्वाद्द्रव्याकाङ्क्षाशान्तये आह—पुष्पादीनामिति। अभिमानपदोपादानसूचितामरुचिम्प्रकटयतियदि त्वामोदमिति। जयमङ्गलाव्याख्यातरीत्येति।

'ददर्दुःखस्य मादृग्भ्यो धायैरामोदमुत्तमम्।
लिम्पैरिव तनोर्वातैश्चेतयः स्याज्ज्वलो न कः॥

इति पद्यम्। इदञ्च तत्रैव व्याख्यातम्। मादृग्भ्यो दुःखन्ददद्भिरुत्तमामोदम्पुष्पादीनाङ्गृहीत्वा मादृशां दत्तस्य दुःखस्य पोषकैर्मादृशां शरीरं लिम्पद्भिरिव वातैः को मादृग् विरहाग्न्याश्चेतयः चेतयन् ज्वलः ज्वलन्निव न स्यादिति। दाधातोः पोषणार्थाद्धाञ्श्च "ददातिदधात्योर्विभाषा" इति णौ, "लिम्पेः शः" "ज्वलेर्णः"। न काप्यनुपपत्तिरिति। अध्याह्रियमाणस्य गृहीत्वेत्यस्यामोदपदार्थः कर्मेति "न लोक" इतिषष्ठीनिषेधात्कर्मणि द्वितीया भवति। एतेन आमोदम्प्रगृह्य धायैरित्यर्थविवक्षायां 'प्रासादात्प्रेक्षते' इत्यत्रेव "ल्यब्लोपे" इति वचनेनामोदशब्दात्पञ्चम्या आपत्तिरिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता। गृहीत्वाशब्दस्यैवात्राध्याहारात्। "ल्यब्लोपे कर्मण्यधिकरणे" इति पञ्चमी तु ल्यबन्तं विना तदर्थावगतिर्यत्र तद्विषयम्। प्रकृते तु ल्यबन्तं विना आमोदस्य धात्वर्थकर्मत्वस्य झटिति प्रतीतिरिति न तेन पञ्चमीप्राप्तिः। अत एव "आजघ्ने विषमविलोचनस्य वक्षः" इत्यत्र वक्षःशब्दान्न पञ्चमी।

ययोरिति । कथं तर्हि "सुट्तिथोः" (पा० सू० ३।४।१७) इति सूत्रे सुटा सीयुटो बाधो नेति वृत्तिः । करणत्वविवक्षायां तृतीयेति गृहाण ।

"न लोकाव्ययनिष्ठा" (पा० सू० २।३।३७) ॥ उश्च ऊकश्च ऊकौ, लश्च ऊकौ चेति विग्रहः । उकारेण कृतो विशेषणात्तदन्तविधिस्तदाह—हरिं दिदृक्षुरलङ्करिष्णुर्वेति । शेषे षष्ठी त्विति । एतेन 'इक्ष्वाकूणां दुरापेऽथ त्वदधीना हि सिद्धयः' 'अपि वागधिपस्य

अर्हम् इति सूत्रत्रयं कार्यम् । अर्हमित्यत्र योग्यताबलात्कर्मणि षष्ठीति "तस्य भावः" (पा० सू० ६।१।११) इत्यत्र च तस्येति न वाच्यम् । एवं सिद्धे तदिति निर्देशो समस्तद्वितीयान्तत्वबोधनार्थः । एतेन सूत्रे कर्मोपपदादण्प्रत्यये उपपदसमासो अजन्तस्य कर्मषष्ठ्या वा समास इति निरस्तम् । अत एव द्वितीयासमर्थादिति व्याख्यायते । राजानमर्हतीति च विगृह्यते । तत्फलं त्वनित्यत्वबोधनमेवेति । भाष्ये तु नैतद् दृश्यत इति बोध्यम् ।

ऊकौ चेति । अव्ययं चेत्यादेरुपलक्षणमिदम् । तदन्तविधिरिति । व्यपदेशिवद्भावेन तस्यापीति बोध्यम् । ननु "नपुंसके भावे क्तस्य" इति भाष्ये वार्तिकात्कारकषष्ठीनिषेधविषये शेषत्वविवक्षा न । तत्प्रत्याख्याने त्वनभिधानात् क्तातिरिक्तविषये सा

"तदर्हम्" इति निर्देशस्य वक्ष्यमाणरीत्याऽपपत्तेरनित्यत्वज्ञापकत्वन्नेत्याशङ्कां वारयति—अथ म्भाव इत्यादिना । तत्रैव । सप्तम्यन्तादिवार्थे वतिः, तस्य षष्ठ्यन्तादिवार्थे वतिः, अर्हम् तस्येत्यनुवर्तते, शब्दाधिकारोऽत्र, एवञ्चेदं कर्मषष्ठ्यन्तमिति तत्कर्मकार्हणकर्तरि वतिरित्यर्थः । एवं योगविभागे गौरवपरिहारायाह–तस्य भाव इत्यत्रेति । चस्त्वर्थे । असमस्तेति । इदन्द्वितीयान्तस्य स्फुरणाय यदुक्तम्प्राग्वक्ष्यमाणरित्येति तामाह--एतेनेति । निरस्तमित्यत्रान्वयः । तदिति द्वितीयान्तम् । अर्हमिति पचाद्यजन्तम् । नच "तदर्हम्" इतिनिर्देशस्य सौत्रत्वेनोपपत्तिरस्त्विति वाच्यम् । सौत्रत्वकल्पनापेक्षया ऽनेकप्रयोगसाधकानित्यत्वकल्पनस्य न्याय्यत्वादिति भावः । अत एव--तदित्यस्य द्वितीयान्तत्वादेव । षष्ठ्यन्तत्वे तु षष्ठी समर्थादिति स्यात् । अत एव विधिमर्हतीति विग्रहः । तत्फलन्तु—असमस्तद्वितीयान्तत्वफलन्तु । मूले—यत्राद्युरित्युपादानमफलबोधनाय, तत्प्रकटयति—भाष्येत्विति । एतदनित्यत्वं नेति भट्टिप्रयोगस्योपपत्तिः । तदर्हम् इति तु कर्मोपपदाण्प्रत्ययान्तम् । किञ्चोक्तरीत्या योगविभागेन व्याख्याने यद्यपि पुनस्तस्येत्यस्यानुपादाने शब्दलाघवन्तथापि तस्येत्यत्र स्वरितत्वस्य निर्हेतुकशब्दाधिकारस्य चाश्रयणमिति ज्ञानजनकमनोव्यापारस्य गौरवमस्त्येवेति ।

मूले—"लश्च" इति पृथक्कृत्वा विग्रहघटकत्वेन प्रदर्शितम् । लश्च उश्च उकश्चेति तु नोक्तम्, "इणिकशीनाम्" इति न्यायेन रूपासिद्धिप्रसङ्गादत एवाह—ऊकौ चेतीति । अव्ययपदमुक्तद्वन्द्वघटकमिति भ्रमवारणायाह—अव्ययमिति । ननु यद्युकारेण तदन्तविधिस्तदा 'हरिं दिदृक्षु' इत्यत्र न स्यादत आह—व्यपदेशिवद्भावेनेति । "सर्वोऽयङ्कारकषष्ठ्याः प्रतिषेधः" इति कथनेन शेषषष्ठ्यङ्गीकारे दुरापशब्दस्य खल्प्रत्ययान्ततया षष्ठी न स्यादिति भावः । 'इक्ष्वाकूणान्दुराप' इत्यादीनां शेषत्वविवक्षया साधनन्दुर्बलमिति सूचयन्नाह—नन्विति । वार्तिकादिति । षष्ठीतिनिषेधस्य बाधकादिति शेषः । तत्प्रत्याख्यान इति । शेषत्वविवक्षयेत्यादिः । सा नेति—शेषत्वविवक्षा ने

दुर्वचं वचनं तद्विदधीत विस्मयम्' इत्यादि व्याख्यातम्। यद्वा इक्ष्वाकूणां सिद्धयं इत्यन्वयः। न तु इक्ष्वाकूणां दुराप इति। तथा वागधिपस्य विस्मयमित्यन्वयः। न तु वागधिपस्य दुर्वचमिति।

"तुल्यार्थैः" (पा० सू० २।३।७२)॥ कथं तर्हि 'तुलां यदारोहति दन्तवाससा' इति कालिदासः। 'स्फुटोपमं भूतिसितेन शम्भुना' इति माघश्च। उच्यते—"सहयुक्तेऽप्रधाने" (पा० सू० २।३।१७) इति तृतीया। 'स्वबालभारस्य तदुत्तमाङ्गजैः समं चमर्येव तुलाभिलाषिणः' इत्यत्र यथा। उक्तं हि—'विनापि तद्योगे तृतीया' इति। व्याख्यानादिति। सूत्रेऽर्थशब्दोऽपि पृथङ्निमित्तम्। तथा च द्वन्द्व एव। न तु अर्थशब्देन बहुव्रीहिरिति भावः॥

इति षष्ठी॥

आधारस्त्रिधेति। एतच्च "संहितायाम्" (पा० सू० ६।३।११४) इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। चतस्र इति। प्रातिपदिकार्थमात्र इति

न। अत एव "पूरणगुण" (पा०सू० २।२।११) इति सूत्रे सद्ग्रहणं भाष्ये प्रत्याख्यातमित्यरुचेराह-यद्वेति। सहयुक्ते इति। स्फुटोपममित्यत्रोपमाशब्दो भावसाधनः॥

इति षष्ठी॥

प्रातिपादिकार्थमात्र इति। "सप्तम्यधिकरणे च" (पा०सू०२।३।३६) इति सूत्रेणाधिकरणे सप्तम्याः सिद्धत्वाच्चकारेणान्तरङ्गप्रातिपदिकार्थमात्रे सप्तमी विधीयते।

त्यर्थः। आरम्भप्रत्याख्यानयोः फलैक्यात्तैवमेव कल्पनादिति भावः। तत्रार्थे प्रमाणान्तरमाह—पूरणेत्यादि। ध्वनितमिति। तत्र हि—"सति किमुदाहरणम्, ब्राह्मणस्य कुर्वन्। नैतदस्ति, कारकषष्ठ्या निषेधात्। शेषषष्ठ्यान्तु ब्राह्मणस्य कर्टमित्यर्थनासामर्थ्यात्सतीति व्यर्थम्" इत्युक्तम्। यदि कारकषष्ठीविषयेऽपि शेषत्वविवक्षा स्यात्तदा कुर्वन्नित्येतद्योगेऽपि शेषत्वविवक्षा सम्भवतीति कटादियोगेनासामर्थ्यप्रदर्शनमसङ्गतं स्यात्तेनेदन्ध्वनितमित्यर्थः। यदि स्फुटोपममित्यत्रोपमाशब्दः कर्माङन्तस्तदा 'भूतिसितेन शम्भुना' इति करणतृतीयैव युक्ता, कारकविभक्तेर्बलवत्त्वादत आह—स्फुटोपमेति। भावसाधन इति। भावेऽभिधेये प्रत्यय इति भावः साधनत्वेन व्यपदिश्यते। एवञ्च भावेऽङ्प्रत्ययस्तत्प्रकृत्यर्थोपमानक्रियायामारदस्य शब्दो ऽन्वयः, शम्भोश्चार्थः। "तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्याम्" इत्यत्र तु तुलोपमाशब्दौ कर्मसाधनाङन्तौ सादृश्यानुयोगिवाचकौ। सादृश्यमेतयोः प्रवृत्तिनिमित्तमिति बोध्यम्।

इति षष्ठीविवरणम्।

ननु चकाराद्दूरान्तिकार्थेभ्यो ऽधिकरणे सप्तमीविधानेऽपि कथं विभक्तिचतुष्टयमत आह—सप्तम्यधीति। सिद्धत्वादिति। एतेन तत्र न चकारेण सप्तमीविधानम्, किन्तु प्रथमोपस्थितिकत्वेन प्रातिपदिकार्थस्यान्तरङ्गत्वात्तत्र सप्तमी विधीयते। सा च कस्मादित्याकाङ्क्षायाम्पूर्वसूत्रेण "दूरान्तिका-

भावः। किं च "दूरान्तिक" (पा० सू० २।३।५४) इति सूत्रस्य इहाप्य नुवर्तनादधिकरणे ऽप्येता बोद्धयाः। क्तस्येति। इन् इन्नन्तः शब्दो विषयो वृत्तिर्भूमिर्यस्य क्तस्येत्यर्थः। हेतुतृतीयेति। तादर्थ्ये चतु·

प्रागुक्ताश्च तिस्रः। इयं च सप्तमी निरवकाशत्वात्पराया अपि प्रथमाया बाधिकेति भावः। वृत्तिभूमिर्यस्येति। यत् क्तान्तनिरूपितपरार्थाभिधायकत्वाश्रय इन्नतः शब्द

र्थेभ्यः" इत्यस्योपस्थानात्तेभ्यः सप्तमीत्यस्य लाभः। अत एवाह—प्रागुक्ता इति। ननु "प्रातिपदिकार्थ" इति सूत्रस्य परत्वात्तेन परत्वाद्बाधिका प्रथमैव स्यादिति कथन्तत्तो विभक्तय इत्यत आह—इयञ्चेति। अपीति। तेनान्तरङ्गायाः समुच्चयः। एतेभ्योऽधिकरणकारकेऽपि सप्तमी भवति, प्रथमायास्तत्र मात्रपदेन व्यावृत्तेः। मूले—त्रैविध्यमाधारस्य दर्शितन्तत्र सम्मतिरुक्ता—संहितायामितीति। ननु प्रवृत्तिनिमित्तमधिकरणशब्दस्याधिकरणत्वमेव, तच्चैकमिति कथमाधारस्य त्रैविध्यमिति चेत्, न। आधारतायाः सम्बन्धावच्छिन्नत्वनियमेनोपकारकसम्बन्धभेदादधिकरणं त्रिविधमित्युच्यते, यत्राधारत्वाभिमतपदार्थीयकिञ्चिदवयवावच्छेदेन संयोगे सति कर्तृकर्मसमवेतक्रियानिरूपिताधारत्वविवक्षास्ति सः। यत्र वा उप समीपे श्लेष इति व्युत्पत्त्या व्यवहितसामीप्यसम्बन्धावच्छिन्नाधेयतानिरूपितकर्तृकर्मसमवेतक्रियानिरूपिताधारत्वस्य विवक्षास्ति, स च औपश्लेषिकाधार इत्युच्यते। अत एव भृत्येभ्यो यन्मासिकन्दीयते तत्र—'मासे दीयते मासिकम्' इति व्युत्पत्तिः "तत्र च दीयते" इति सूत्रसम्मता भवति। अत्र बुद्धिस्थदिवसपरिच्छिन्नमासस्य दाधारत्वधर्मफलविशिष्टाधारकालस्य चोपश्लेषोऽस्तीति मास औपश्लेषिकमधिकरणम्। मासे ऽतिक्रान्ते दीयते उत्तरकाले दीयते इत्यर्थः स्पष्टप्रतिपत्तये क्रियते फलितार्थसूचनाय।

ननु संयोगसमवायान्यतरसम्बन्धेन यः कर्तृकर्मव्यवहितक्रियाधारस्तत्र रूढित्वायोगार्थमादाय सामीप्यमादाय व्यवहितस्य कथङ्ग्रहणमिति चेत्, न। 'गङ्गायां गावः' 'कूपे गर्गकुलम्' इति भाष्यकारीयव्यवहारबलेन तस्यापि ग्रहणात्। अत एव "इको यणचि" इत्यादिसूत्राणामजुपश्लिष्टस्येक इत्यर्थविवरणं सुष्ठु सङ्गच्छते। अत एव च "शब्दस्य शब्देन कोऽन्यो ऽभिसम्बन्धो भवितुमर्हति अन्यदतः उपश्लेषात्" इति भाष्योक्तिरप्युपपद्यते। साक्षात्क्रियाधारस्य कर्मकर्तृसंज्ञा ऽधिकरणसंज्ञाया बाधिका भवतीति परम्परया क्रियाधारस्य सा भवति। सा च परम्परा क्वचित्संयोगघटिता क्वचित्समवायघटिता क्वचित्तदन्यतरातिरिक्तविशेषणतासम्बन्धघटिता। आद्या—'कटे शेते' 'स्थाल्यान्तण्डुलं पचति' इत्यादौ। 'पटे शौक्ल्यम्', 'द्रव्यादिषु जातिः' इत्यादौ द्वितीया। तृतीया तु—घटाभावे पटाभाव इत्यादौ। तदुक्तं हरिणा—

"कर्तृकर्मव्यवहितामसाक्षाद्धारयत् क्रियाम्। उपकुर्वन् क्रियासिद्धौ शास्त्रेऽधिकरणं स्मृतम्"॥

इति। अत्र व्यवहितामित्युक्तेऽप्यसाक्षादित्युक्तिः परम्परयैवान्वयसूचनाय। अत एव 'अक्षेषु शौण्डः' इति विग्रहे "सप्तमी शौण्डैः" इति समासः। वैषयिकाधारस्तु—'मोक्षे इच्छास्ति' इत्यादौ। यत्र सर्वावयवावच्छेदेन सम्बन्धोऽस्ति; स एवाभिव्यापकाधार इत्युच्यते—'तिलेषु तैलम्, दध्नि सर्पिः' इत्यादौ यथा। अत्रायं विशेषः—इच्छा इत्यादौ धात्वर्थेच्छाविषयता यदा मोक्षस्य विवक्षिता; तदा मोक्षमिच्छतीत्येवान्तरङ्गत्वेन कर्मसंज्ञया भवति। यदा तु प्रत्ययार्थसिद्धावस्थापन्नार्थविषयतामोक्षस्य विवक्षिता; तदा मोक्षे इच्छास्तीति भवति। अत्रापि प्रकृत्यर्थसाध्येच्छाविषयत्वविवक्षायाङ्कर्मणि षष्ठी भवति। अधिकमन्यत्र द्रष्टव्यम्।

"क्तस्येन्विषयस्य कर्मण्युपसंख्यानम्" इत्यत्र विषयशब्दो वृत्तिभूमिपरत्वेन मूले व्याख्यातस्तदर्थङ्कथयितुमाह—यत् क्तान्तेति। यत् क्तान्तार्थ इत्यर्थः। वार्त्तिके क्तशब्दः क्तान्तपरः। एवमिन्—

र्थेत्यपि बोद्धव्यम्। सीमेत्यादि। एतच्च दुर्गवाक्यप्रबोधे कुलचन्द्रेणोक्तम्। मेदिनीकारोऽप्याह—

'सीमाघाटस्थितिक्षेत्रेष्वण्डकोशेषु च स्त्रियाम्'। इति।

'अथ पुष्कलको गन्धमृगे क्षपणकीलयोः'॥ इति च।

हरदत्तादयस्तु—पुष्कलकः-शङ्कुः, सीम्नि-सीमज्ञानार्थं, हतो-निहतो निखात इत्याहुः।

इत्यर्थः। अत्रेनो विषयस्येनः। प्रकृतेः क्तान्तस्येति षष्ठीतत्पुरुषोऽपि वक्तुं शक्यः। तादर्थ्यं इति। फलस्य हेतुत्वेन विवक्षणात्फलार्थत्वाच्च कारणस्येति भावः।

ननु ज्ञाप्यज्ञापकभावरूपलक्ष्यलक्षणभावो भूयो दर्शनाश्रयो दृष्टस्ततश्च 'उदिते आदित्ये तमो नष्टम्' इत्यादावेव स्यान्न तु प्रकृते, कदाचिद्धि गोषु दुह्यमानास्वसौ गत

शब्दोऽपि तदन्तपरः। विषयशब्दो वृत्तिभूमिपरः। एतदर्थः—परार्थाभिधायकत्वाश्रयः। एवञ्चेन्नन्तः शब्दः परार्थाभिधायकत्वाश्रयो यस्य क्तान्तार्थस्येत्यर्थः फलितः। यस्येत्यत्र षष्ठयर्थो निरूप्यनिरूपकभावः। यत् क्तान्तार्थनिरूपिताभिन्नपरार्थाभिधायकत्वाश्रय इन्नन्तः शब्दस्तस्य क्तान्तस्य कर्मणि सप्तमी भवतीत्यर्थः सिद्धः। एवम्बहुव्रीहिपर्यन्तधावने फलाभावाद्विषयशब्दस्य देशवाचकत्वेन प्रसिद्धत्वात्प्रकृतिरेव देशपरत्वेन गृह्यत इत्याशयेन व्याचष्टे—इनोविषयेति। एवञ्च बहुव्रीह्यपेक्षया षष्ठीतत्पुरुषे लाघवमिति भावः। 'अधीती व्याकरणे' इति शब्दाद्भूतकालिकव्याकरणकर्मकाध्ययनकर्तेतिबोधः। इन्विषयस्य कर्मणीत्यत्र कर्मशब्दः कालादिभिन्नकर्मबोधकः। तेन 'मासमधीती व्याकरणे' इत्यस्योपपत्तिः।

"निमित्तात्कर्मयोगे" अत्र निमित्तपदङ् क्रियाजनकप्रवृत्तिकारणज्ञानविषयलाक्षणिकम्। फलज्ञानस्य च प्रवृत्तिहेतुत्वम्प्रसिद्धमेवेत्यभिप्रायेण परममूले—'निमित्तमिह फलम्' इत्युक्तम्। कर्मयोग इत्यस्य क्रियाकर्मणा योगः सम्बन्धस्तस्मिन्नित्यर्थः। सतीति शेषः। फलम्—'चर्मणि द्वीपिनम्' इत्यादौ सप्तम्यर्थः। तस्य फलत्वन्तु हननक्रियायास्तल्लाभेच्छाधीनत्वाद्बोध्यम्। एवञ्च 'चर्मणि द्वीपिनं हन्ति' इतिशब्दाच्चर्महेतुकं यद्द्वीपिकर्मकं हननन्तद्विशेष्यकः कर्तृप्रकारकः शाब्दबोधः। अत्र परममूले हेतुतृतीयेत्यभिधानं "हेतौ" इतिसूत्रे फलस्यापि हेतुपदेन ग्रहणमित्यभिप्रायेण। एवञ्च फलार्थकत्वमपि हननस्य सम्भवतीत्याशयेनाह—मूले—तादर्थ्यचतुर्थ्यपीति। एतदेव प्रकटयति—फलस्येति। 'चर्मणि द्वीपिनं हन्ति' इत्यत्र,'सीम्नि पुष्कलको हतः'इत्यत्र, पुष्कलकशब्दस्याण्डकोशार्थकत्वे कर्मणा योगः—समवायः। 'दन्तयोर्हन्ति कुञ्जरम्' इत्यत्र 'केशेषु चमरीं हन्ति' इत्यत्र पुष्कलशब्दस्य शङ्कुपरत्वे सीमशब्दस्य परिच्छिन्नदेशपरत्वे च संयोगात्मकः कर्मयोगो बोध्यः। "यस्य च भावेन भावलक्षणम्" इत्यत्र भावशब्दः क्रियाया बोधकः। एवञ्च यत्सम्बन्धिक्रियया यस्य क्रिया लक्ष्यते ततः सप्तमीत्यर्थः।

नन्वस्य सूत्रस्य यत्र क्रिययोर्ज्ञाप्यज्ञापकभावरूपलक्ष्यलक्षणभावस्तत्रैव चेत्प्रवृत्तिस्तदा तत्र ज्ञापकत्वोपपादिका भूयोदर्शनादिघटिता सामग्री सम्भवति तत्रैव प्रवृत्तिः स्यान्नत्वन्यत्रेत्याशयेन शङ्कते—नन्विति। भूयोदर्शनाश्रयः—साध्यसाधनयोः सामानाधिकरण्यस्य भूयांसि यानि दर्शनानि तत्प्रयोज्यः, यथा-वन्हिधूमयोः। नन्वस्तु भूयोदर्शनाश्रयत्वङ्किन्नश्छिन्नमत आह—ततश्चेति। तदङ्गीकारे चेत्यर्थः। प्रकृते—'गोषु दुह्यमानासु गत' इत्यादौ; इदं वाक्यङ्गृहिणम्प्रति—आगन्तुकपुरुषकर्तृकगमनक्रियोपलक्षितकरणकालज्ञानेच्छया आगन्तुकः कदा गत इति यः प्रश्नस्तस्योत्तरभूतम्।

"यस्य च" (पा० सू० २।३।३७)॥ निर्ज्ञातकाला क्रिया अनिर्ज्ञातकालायाः क्रियायाः कालपरिच्छेदकत्वाल्लक्षणम्। तदाश्रययोः कर्तृकर्मणोर्बोधकादियं सप्तमी। तत्र ब्राह्मणेष्वधीयानेषु गत इति कर्तर्युदाहरणम्। कर्मण्याह-गोष्विति। इह अधीयानानां ब्राह्मणानां दुह्यमानानां गवां च प्रतीयमानलक्षकत्वं विशेषणीभूतयोरध्ययनगोदोहनक्रिययोर्विश्राम्यति।

इत्यत आह-निर्ज्ञातकालेति। कालो देशस्याप्युपलक्षणं तदुदाहरणं सति गुणे द्रव्यत्वमस्तीति। तदाश्रययोरिति। क्रियाश्रययोरित्यर्थः। विशेषणीभूतयोरिति। 'शिखि ध्वस्तः' इत्यादौ शिखायां ध्वंसप्रतियोगित्वविश्रान्तिवद्विशिष्टेवेषणैव तस्य ल-

एवञ्चात्र न निरुक्तभूयोदर्शनसम्भव इत्याह—कदाचिद्धीति। मूले—निर्ज्ञातकालेति—बहुव्रीहिः। क्रिया—अन्यपदार्थः। एवञ्च निर्ज्ञातकाला या दोहनक्रिया सा अनिर्ज्ञातकाला या गमनक्रिया तस्या लक्षणम्भवति। मूलस्य न्यूनताम्परिहर्तुमाह—कालो देशस्येति। एवञ्च निर्ज्ञातदेशा क्रिया अनिर्ज्ञातदेशाया लक्षणमिति बोध्यम्। एवञ्च तत्तच्छब्दबोध्यत्वेन विवक्षितं यज्ज्ञापकत्वन्तदेतच्छास्त्रप्रवृत्तिप्रयोजकन्तत्वत्र भूयोदर्शनापेक्षेति तात्पर्यम्। सति गुण इति। अत्र गुणसत्त्वक्रियाधिकरणदेशः पृथिव्यादिर्ज्ञात इति गुणसत्त्वक्रिया द्रव्यत्वसत्त्वक्रियाया लक्षणं यत्सम्बन्धिक्रियेत्यत्र यत्पदबोध्यः कश्चित्कर्म कश्चित्कर्ता।

अत एवोक्तम्मूले—तदाश्रययोः कर्तृकर्मणोरिति। कर्तुः कर्मणश्च यदुदाहरणं तत्र तयोः कृदन्तबोध्यत्वात्प्राधान्यम्; क्रियायास्तु विशेषणत्वमिति प्रधानयोरेव लक्षणत्वप्रतीतिरित्याशयेनोक्तम्—इहेति। कर्तृकर्मबोधकप्रत्ययान्तघटितोदाहरणद्वये प्रतीयमानमिति उभयत्र सप्तम्यर्थो ज्ञाप्यज्ञापकभावः। दोहनादिक्रियाधिकरणकालसम्बन्धश्च। तस्य प्रकारत्वमते गोष्वित्यादिवाक्याद्वर्तमानकालावच्छिन्नव्यापारजन्यदोहनाश्रयगोनिष्ठज्ञापकतानिरूपितज्ञाप्यताविशिष्टो दोहनाधिकरणकालसम्बन्धविशिष्टव्यापारजन्यगमनाश्रयश्चैत्र इत्यादिक्रमेण बोध्यः। सप्तम्यर्थस्य संसर्गत्वमेतत्र्चोक्तोभयसम्बन्धेन तादृशगवीविशिष्टगमनकर्त्रभिन्नश्चैत्र इत्यादिक्रमेण बोध्यः। न द्रव्ययोरेव ज्ञाप्यज्ञापकभावः, किन्तु क्रियाविशिष्टयोरेव। अन्यथा 'गोषु चैत्र' इतिशब्दादपि गोज्ञाप्यश्चैत्र इति बोधः स्यात्। एवञ्च यद्धर्मविशिष्टयोस्तथात्वसम्भवस्तद्धर्मयोरेव ज्ञाप्यज्ञापकभावो मानसज्ञानविषयः। व्यञ्जनाया अपि वृत्तित्वमते शाब्दबोधविषयो वेत्याशयेनोक्तम्—विशेषणीभूतयोरित्यादि। अत एवोक्तं सूत्रकृता "यस्य च भावेन" इति। तद्विवरणे—निर्ज्ञातकालेति। स कालो यदि प्रातः समयरूपस्तदा तस्यैव पक्षत्वम्। कालिकसम्बन्धेन गमनक्रियाविशिष्टस्य साध्यता। कालिकसम्बन्धेनैव दोहनकर्माभिन्नगवीनां हेतुता बोध्या। विशेषणांशे पर्यवसानविषये दृष्टान्तमाह—शिखी ध्वस्त इत्यादाविति। इदम्पर्यवसानं यदा शिखाविशिष्टस्य पुरुषस्य जीवननिश्चयस्तस्मिन्समये भवति।

ननु क्रियाया एव लक्षकत्वं सूत्रकृतोक्तमिति तत्र पर्यवसानोक्तिरयुक्तेत्यत आह—विशिष्टवेषणेति। अभेदसम्बन्धेन गमनादिक्रियाविशिष्टगवादिनिष्ठतादृशगोत्वादिनेत्यर्थः। धातूपस्थाप्यक्रियायाः साक्षादेव ज्ञापकत्वं वक्तुमशक्यम्, असत्वभूतत्वात्, किन्त्वाश्रयद्वारैव। अत एव 'तदाश्रयद्वारेण' इति मूले ऽभिहितम्। एतेन क्रिययोः साक्षात्तदाश्रययोस्तद्द्वारेति कस्यचिदुक्तिनिरस्ता। इदञ्च सूत्रं यत्र मानान्तरसिद्धस्यार्थस्य कालदेशान्यतरघटितसम्बन्धेन फलविशेषणसम्बन्धस्य प्रतिपादनाय प्रयोगस्तत्रैव प्रवर्तते।

अत्रेदम्बोध्यम्—काचित्क्रिया स्वाधारकालावच्छिन्नामन्यां क्रियां लक्षयति। यथा—गोषु दुह्यमानासु गत इत्यादौ। काचित्स्वाधारकालव्यवहितपूर्वकालावच्छिन्नामन्यां लक्षयति, यथा—गोषु धोक्ष्य-

भेद एवेति। न तु शब्दान्त(१)रोपात्तसामान्यरूपाक्रान्ततेति भावः।

...कत्वात्। न त्विति। 'गवां कृष्णा' इत्यादौ गोत्वाद्याक्रान्तता यथेति भावः। तदा

माणास्त्वागतश्चत्र इत्यादौ। क्वचित्तु स्वाधारकालानन्तरकालावच्छिन्नामन्यां क्रियां लक्षयति, यथा—गोषु दुग्धासु गत इत्यादौ। लक्षकक्रियाश्रयवाचकत्वन्द्वयोरपि गोशब्ददुह्यमानशब्दयोरित्युभाभ्यां सप्तमी। ननु यत्र क्रियावाचकम्पदं न प्रयुज्यते—"विवाहे नान्दीमुखं कुर्यात्" इत्यादौ, तत्र कथं सप्तमीति चेत्, इत्थम्। अत्र विवाहपदस्य विवाहप्राक्काले लाक्षणिकत्वात् "सप्तम्यधिकरणे च" इति सप्तमी। "राहूपरागे स्नायात्" इत्यादौ राहूपरागपदस्य राहूपरागकाले लक्षणा। तस्य सप्तम्यर्थाधारताया मन्वयस्तस्यास्तु स्वनिरूपिताधेयतासम्बन्धेन स्नानात्वर्थेऽन्वये सिद्धसाध्यसमभिव्याहारन्यायेन राहूपरागस्नानयोर्निमित्तनिमित्तिभावे पर्यवसानम्।

अङ्गवङ्गकलिङ्गेषु सौराष्ट्रमगधेषु च। तीर्थयात्रां विना गत्वा पुनःसंस्कारमर्हति॥

अत्राङ्गादिपदमङ्गादिदेशपरम्। अधिकरण एव सप्तमी, तस्य गमनेऽन्वयः। तस्य स्वसमानकर्तृकत्वस्वोत्तरकालिकत्वोभयसम्बन्धेन पुनःसंस्कारयोग्यतायामन्वयोऽवच्छेदकावच्छेदेनेति तत्तद्देशगमनस्य पुनःसंस्कारनिमित्तत्वं फलति।

'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे'॥ परं हिरण्यगर्भादि अवरं यस्मात्तस्मिन् ब्रह्मणि दृष्टे तद्विषयदर्शने 'अहम्ब्रह्मास्मि' इत्याकारकापरोक्षज्ञाने ईदृशज्ञानोत्तरकालेऽस्य द्रष्टुः पुरुषस्य हृदयग्रन्थिर्मिथ्याज्ञानजन्यसंस्कारो भिद्यते, सर्वसंशयास्तादृशसंस्कारप्रभवसंशयाश्छिद्यन्ते, जाता नश्यन्ति, पुनरुत्पत्तिस्तु तेषां न भवति सामाग्र्यभावात्। अत एव सर्वपदम्। अस्य कर्माणि सञ्चितान्यदृष्टानि क्षीयन्ते नश्यन्ति। प्रारब्धानान्तु भोगान्निवृत्तिर्भवतीत्यर्थः। दृष्टपदन्तादृशदर्शनोत्तरकाललाक्षणिकमौपश्लेषिकाधारे एव सप्तमी। मासिकादौ यथा, तथैव बोध्या। एवं हृदयग्रन्थिशब्देन सङ्गभयद्वेषमोहशोकादि यद्यत् तत्सर्वं ग्राह्यम्। अविद्यायाः नाशे तत्कार्याणान्नाशात्। भिद्यत इत्यत्र कर्मकर्तरि लट्।

मूले—वृक्षे न कपिसंयोग इत्यत्र मूलपदात्सप्तम्यस्यौपश्लेषिकाधारे, अवच्छेदकतासम्बन्धस्याधारतानियामकत्वात्। अत एव 'शिरसि वेदना' 'पादे मे सुखम्' इति व्यवहार यथायथमवधातव्यम्।

अत्रेदम्बोध्यम्—उक्तत्रिविधाधिकरणेषु मुख्यमधिकरणमभिव्यापिकं सर्वावयवावच्छेदेन यत्राधेयस्य सम्बन्धस्तदेव। अत एव "स्वरितेनाधिकार" इति सूत्रभाष्ये—"आचार्यः किमधिकरणं न्याय्यम्मन्यते, यत्र कृत्स्न आधारात्म व्याप्त" इत्युक्तम्। अस्य न्याय्यत्वन्तु प्रकृत्यर्थतावच्छेदकविशिष्टप्रदानाद्भवति अन्यदधिकरणङ्गौणम्। सप्तमी तु सर्वस्मिन्नप्यधिकरणे "सप्तम्यधिकरणे च" इत्यत्राधिकरणपदे स्वरितत्वप्रतिज्ञानाद्भवति। अत एव 'गङ्गायाङ्गावः', 'कूपे गर्गकुलम्' इत्यत्र गौणाधारे सप्तम्युदाहृता भाष्ये। 'पञ्चमी विभक्ते:' यतश्च निर्द्धारणम्' इत्यनुवर्तते, अत्र विभक्तशब्दार्थो भेदः। तथा च यतो निर्धारणम्भेदश्च ततः पञ्चमीत्यर्थः। यत्र निर्धारणं तत्र भेदस्य सर्वत्र सत्वात्। विभक्तग्रहणसामर्थ्याद्भेद एवेति नियमलाभः। भेद एवेत्यस्य भिन्नधर्मप्रकारकप्रतीतिविशेष्यत्वमेव। एवकारेणाभेदस्य व्यवच्छेदः। स च निर्द्धार्यमाणस्य क्वापि नास्तीति नियमप्रदर्शनवैयर्थ्यम्प्राप्नोतीत्याकाङ्क्षायामाह—मूले—नतु शब्दान्तरेति। तदुदाहरणं स्पष्टप्रतिपत्तये आह—गवामिति। उक्तस्य विभक्तपदार्थस्य

वि० (१) अयम्भावः—यतो निर्धार्यते, यश्च निर्धार्यते, येन रूपेण निर्धार्यते, एतत्रितयवाचकशब्दसमभिव्याहारे एव पञ्चम्यादिविधानम्। एवञ्चावधिवाचकपदोपात्तधर्मानाक्रान्तत्वं यत्र निर्धार्यमाणस्य तत्रैव पञ्चमी, न तु तादृशधर्माक्रान्तत्वम्॥

माथुरा इति । न ह्यत्र गवां कृष्णेत्यादाविव सामान्यविशेषभावः किं तु शब्दोपात्तयोर्धर्मयोर्विरोध एव । **निपुणो राज्ञ इति ।** साधुशब्दप्रयोगे त्वर्चां विना ऽपि सप्तमी भवत्येव । "साध्वसाधुप्रयोगे च" (का० वा०) इति वार्त्तिकात् । **प्रसित इति ।** "तत्परे प्रसितासक्तौ" इत्यमरः । **मूलेनेति ।** "नक्षत्रेण युक्तः कालः" (पा० सू० ४।३।२१) इत्यणो "लुबविशेषे" (पा० सू० ४।२।४) इति लुप् । **पर्यायेणेति ।** ईश्वरशब्दो भावसाधनः । यस्य स्वामिन ईश्वरत्वमुच्यते इत्येकं व्याख्यानम् । यस्येति स्वं निर्दिश्यते । यस्य स्वस्य ईश्वर उच्यते इत्यप-

---

द-न ह्यत्रेति । वार्तिकादिति । 'साधुर्भृत्यो राज्ञ' इति तु राज्ञो भृत्येनान्वये साधु । प्रत्यासत्त्या च राजविषयमेव साधुत्वं गम्यते; न तु शब्देन तत् स्पृश्यते । अर्चायां प्रतियोगिनिषेधार्थं त्वत्र साधुग्रहणमिति तत्त्वम् । तत्परे इति । रूढत्वादेत-

सत्त्वमुदाहरणे प्रदर्शितम्मूले—नह्यत्रेत्यादिना । यत्र सामान्यविशेषभावस्तत्र विशेषस्य सामान्यधर्मावच्छिन्नत्वमस्त्येव; प्रकृते तु निर्द्धार्यमाणेषु पाटलिपुत्रकत्वन्नास्तीति भेदस्यैव सत्त्वमावश्यकमिति भावः । अत्र पञ्चम्यर्थो निर्द्धारणविषयत्वम् पाटलिपुत्रकावधिकनिर्द्धारणविषया माथुरा आढ्यतरा इति बोधः । "साधुनिपुणाभ्याम्" इतिसूत्रस्थस्यार्चायामित्यस्य व्यावर्त्यप्रदर्शनसमये साधुशब्दम्परित्यज्य निपुणशब्द एवोक्तस्तद्बीजमाह-वार्तिकादितीति । नन्वेवं 'साधुभृत्यो राज्ञ' इत्यस्य वृत्तिप्रदर्शितप्रयोगस्य कथमुपपत्तिरित आह—साधुर्भृत्य इति । नन्वेवमन्यविषयकमपि साधुत्वङ्गम्येतेत्यत आह—प्रत्यासत्त्येति । एवञ्च यद्विषयकसाधुत्वं शब्दतो बुध्यते; तद्वाचकादेव वार्तिकेन सप्तमीति भावः । अत एव तत्र वार्तिके प्रकृष्टयोगात्मकप्रयोगग्रहणम् । ननु यदि साधुशब्दार्थस्यार्थिको योगो राजनि गम्यत इतिभवत्सम्मतम्, तदा वृत्तिप्रदर्शितम्प्रथमोपस्थितं 'साधुर्भृत्यो राज्ञ' इति प्रत्युदाहरणमपि सम्यगेव । प्रकृतसूत्रेऽर्चायामित्यस्याभावे "साधुनिपुणाभ्याम्" इति तृतीयया योगमात्राक्षेपादिति तत्रत्यागानौचित्यमेवेत्यत आह—अर्चायाम्प्रतियोग इति । 'साधुर्मातरम्प्रतिपर्यनु' इत्यत्र यदा ऽर्चा विवक्षिता, तदा मातृशब्दात्सप्तमी प्राप्ता, परन्तु प्रतियोगसत्त्वान्न भवति । एतेन प्रकृतसूत्रे साधुग्रहणमनर्थकम् । साधुशब्दप्रयोगे "साध्वसाधुप्रयोगे" इति वार्तिकेन सप्तम्या दुर्वारत्वादिति कस्यचिदुक्तिः प्रत्युक्ता । प्रकृतसूत्रे पुनः साधुशब्दोपादानसामर्थ्यात्प्रत्यादिभिर्योगे साधुशब्दे प्रकृतसूत्रेण वार्तिकेन वा प्राप्ता सप्तमी न भवतीति भावः । अप्रतेरिति शब्दे समस्तः प्रतिशब्दो "लक्षणेत्थम्भूत" इति कर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञाघटकप्रत्यादिलाक्षणिक इत्याशयेन वार्तिककृतोक्तम्—'प्रत्यादिभिरिति' । नन्वेवं सति प्रकृतसूत्रे एव साधुशब्दोपादानमस्तु, प्रत्यादियोगाभावे प्रकृतसूत्रेणैव साधुशब्दप्रयोगे सप्तम्याः सिद्धौ वार्तिके साधुग्रहणमनर्थकमितिचेत्, न । 'साधुः कृष्णो मातरि' इत्यत्र तत्त्वकथने ऽर्चाया अभावे ऽपि सप्तमीसिद्ध्यर्थन्तस्य सत्त्वात् । एवञ्च प्रकृतसूत्रे ऽर्चाग्रहणन्निपुणार्थमेवेति ध्वनयन्नाह—तत्त्वमिति । अत एव "सप्तम्यधिकरणे च" इतिसूत्रस्थ "साध्वसाधुप्रयोग" इति वार्तिकव्याख्यानावसरे साधुनिपुणाभ्यां सप्तम्यां सिद्धायामनर्चार्थमत्र साधुग्रहणन्तेन तत्त्वकथने 'साधुशब्दयोगे सप्तमी भवति, अर्चाग्रहणन्तु तत्र निपुणविशेषणार्थमेव' इति कैयटः सङ्गच्छते । मूले "प्रसितोत्सुकाभ्याम्" इतद्व्याख्यानावसरे 'तत्परे प्रसितासक्तौ' इत्यमरप्रदर्शनं रूढस्यैव प्रसितशब्दस्य ग्रहणन्नतु यौगिकस्येति प्रदर्शनायेत्याशयेनाह—रूढत्वादिति । प्रसिद्धत्वादित्यर्थः । 'रूढिर्योगमपहरति' इति

रम्। एवं च व्याख्याभेदात्पर्यायेण विभक्तिः। सा च विशेषणात् षष्ठीवदिति भावः॥

इति सप्तमी॥

इति श्रीमद्भट्टोजिदीक्षितविरचितायां प्रौढमनोरमायां कारकप्रकरणम्॥

दर्थस्यैव ग्रहणम्। तेन प्रकर्षेण सित इत्यर्थे न॥

इति सप्तमी॥

इति श्रीमद्भट्टोजिदीक्षितपौत्रश्रीहरिदीक्षितविरचिते प्रौढमनोरमाव्याख्याने लघुशब्दरत्ने कारकप्रकरणम्॥

न्यायस्यापि प्रसिद्धत्व एव तात्पर्यम्। एतदर्थस्य—एतदर्थकस्य। सितशब्दो गौरवाची। इत्यर्थे इति। सतीति शेषः। परममूले "यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनम्" इति सूत्रस्य व्याख्यानम्मङ्गलाय "मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि शास्त्राणि प्रथन्ते" इति भाष्यात्। तत्र यस्यचेश्वरवचनमितिशब्दस्य यस्य स्वस्य ईश्वरः कथ्यते तद्वाचकादित्यर्थे स्ववाचकात्सप्तमी यदा स्वोश्वरशब्दो भावप्रधाननिर्देशेनेश्वरत्ववचनस्तदा स्वामिवाचकात्सा भवति। अधिभुवि रामः, अधिरामे भूरित्यत्र यथा।

इति सप्तमीविवरणम्।

इति श्रीमहामहोपाध्यायभैरवमिश्रविरचितायां शब्दरत्नव्याख्यायां कारकान्तं प्रकरणं सम्पूर्णम्।

इतिशम्।

अथाव्ययीभावः ।

समर्थाश्रित (१)इति । सूत्रे समर्थशब्दो लाक्षणिक इति भावः । **कतिपयेति** । यद्यपि उदात्तवता गतिमता च तिङा गतेः

समर्थाश्रित इति । "समर्थः पदविधिः" इति सूत्रे समर्थपदं सामर्थ्यविशिष्टरूपार्थबोधकम् । पदविधिशब्देन साक्षात् सामानाधिकरण्यासम्भवात् । समर्थशब्दस्य समर्थाश्रिते लक्षणा इत्यपि । अत्र सामार्थ्यं द्विविधम्, एकार्थीभावः व्यपेक्षा च । "तत्र संसृष्टार्थं समर्थम्" इति भाष्योक्तमुपादाय समुदायशक्त्या परस्परं निरूप्यनिरूपकभावापन्नविषयताप्रयोजकत्वे सत्येकार्थोपस्थितिजनकत्वरूपैकार्थीभावसामर्थ्यं गृह्यते, नतु विशिष्टापेक्षा इत्यर्थकव्यपेक्षारूपं व्याख्यानात् । ननु पृथगर्थानां समुदायनिष्ठशक्त्या एकोपस्थितिजनकत्वरूपैकार्थीभावलक्षणे स्वीकृते सति घटपदस्यापि घटत्वघटरूपार्थयोः घट इति समुदायनिष्ठशक्त्याऽभिन्नोपस्थितिजनकत्वात्तत्रापि तत्त्वापत्तिरिति चेत्, यत्किञ्चिच्छक्तिविशिष्टत्वम् एकार्थीभावत्वमिति स्वीकारेणादोषात् । वैशिष्ट्यं च स्वग्रहप्रयोज्यग्रहविषयीभूतशक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वम्, स्वपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वनिरूपकपदार्थेतरपदार्थनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, एतत्त्रितयसम्बन्धेन । यथा राजपुरुष इत्यादौ राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिग्रहप्रयोज्यशक्तिग्रहविषयीभूतराजसम्बन्धिपुरुषत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वम्, राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणराजपदघटितत्वम्, राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिनिरूपकराजपदार्थेतरपुरुषत्वावच्छिन्नरूपपदार्थनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणपुरुषपदघटितत्वं चास्तीति लक्षणसमन्वयः । प्रथमसम्बन्धाभावात् घटपदे नातिव्याप्तिः । स्वरूपबोधकौ द्वितीयतृतीयसम्बन्धौ नान्यव्यावर्तकफलकौ । एवं वाक्येऽपि विशिष्टशक्त्यभावेन प्रथमसम्बन्धाभावादेव नातिव्याप्तिः । क्विबन्तेऽपि क्विबवस्थायां विद्यमानस्यैकार्थीभावस्यारोपात् एकार्थीभावाक्षतिरिति ध्येयम् । सूत्रे सुबन्तादौ एकार्थीभावसिद्धये पदविधिशब्देन पदविधिसहचरितोऽपि गृह्यते ।

प्र० (१) सूत्रे समर्थशब्दस्य सामर्थ्यविशिष्टरूपार्थबोधकस्य पदविधिशब्देन सह साक्षात्सामानाधिकरण्यासम्भवादाह—समर्थाश्रित इति । समर्थशब्दो लाक्षणिक इति च । अत्र च 'संसृष्टार्थं समर्थम्' इति भाष्योक्तं समुदायशक्त्या एकोपस्थितिजनकत्वरूपैकार्थीभावसामार्थ्यं गृह्यते, नतु व्यपेक्षारूपं व्याख्यानात् । ननु पृथगर्थानां समुदायनिष्ठशक्त्या एकोपस्थितिजनकत्वमिति एकार्थीभावस्य लक्षणे सति घटपदस्यापि घटत्वघटरूपार्थयोः घट इति समुदायनिष्ठशक्त्याऽभिन्नोपस्थितिजनकत्वात्तत्रापि तत्त्वापत्तिरिति चेत्, न । यत्किञ्चिच्छक्तिविशिष्टत्वं तत्त्वमिति परिष्कारेणादोषात् । वैशिष्ट्यं च स्वग्रहप्रयोज्यग्रहविषयीभूतशक्तिपर्याप्त्यधिकरणत्वम्, स्वपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वम्, स्वनिरूपकपदार्थेतरपदार्थनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणघटितत्वमिति त्रितयसम्बन्धेन । यथा राजपुरुष इत्यादौ राजत्वावच्छिन्नानिरूपितशक्तिग्रहप्रयोज्यशक्तिग्रहविषयीभूत–राजसम्बन्धि–पुरुषत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्ति–पर्याप्त्यधिकरणत्वं राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणराजपदघटितत्वम्; राजत्वावच्छिन्ननिरूपितशक्तिनिरूपकराजपदार्थेतरपुरुषत्वावच्छिन्नरूपपदार्थनिरूपितशक्तिपर्याप्त्यधिकरणपुरुषपदघटितत्वं चास्तीति लक्षणसमन्वयः । घटपदे तु प्रथमसम्बन्धाभावान्नातिव्याप्तिः । 'द्वितीयतृतीयसम्बन्धौ ह्यत्र स्वरूपपरिचायकौ न कस्यचिद्व्यावृत्तिफलकौ । एवं वाक्येऽपि विशिष्टशक्त्यभावेन प्रथमसम्बन्धाभावादेव नातिव्याप्तिः । क्विबन्तस्थले तु लिह् क्विप् इत्यवस्थायामेव विद्यमानस्यैकार्थीभावस्य लिह् इत्यादावारोपान्नाव्याप्तिरिति बोध्यम् ।

समासो नित्याधिकारे वार्तिककृतोक्तः, तथा ऽपि नासौ नियतः। य आनयत्, अभिप्रभरधृषत, इत्यादौ समासादर्शनात्। अत एव भाष्यकृता 'सह' इति योगविभागेनार्थं साधितः। "यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यम्" इति भावः। स चेति। एतदपि योगविभागस्येष्टसिद्ध्यर्थत्वादेव लभ्यते। एतच्च सम्प्रदानसञ्ज्ञासूत्रे पदमञ्जर्यां स्पष्टम्। यदि हि लोके ऽपि स्यात्, तर्हि अभिप्रैति इत्यादौ समासात्स्वाद्यः स्युः। 'पचतिकल्पम्' इत्यादौ तद्धितान्ताद्यथा। न च लिङ्गसर्वनामनपुंसकताभ्युपगमेन निर्वाहः। प्रकुरुते इत्यादौ ह्रस्वापत्तेः। प्रकुर्वीरन्नित्यत्र नलोपापत्तेश्च। निर्देशादिति। अन्यथा हि प्रथमानिर्दिष्टत्वाविशेषे ऽपि उपसर्जनसञ्ज्ञाया अन्वर्थत्वेन पूर्वशब्दस्यैव पूर्वनिपातः स्यादिति भावः।

नित्याधिकारे इति। "उपपदमितिङ्" इत्यत्येत्यर्थः। नियत इति। अप्रतिबद्धप्रसरो नित्य इत्यर्थः। एवं चाधिकारप्राप्तमपि नित्यपदं तदंशे न सम्बध्यत इति भावः। योगविभागेनेति। तस्य च वैकल्पिकत्वं वक्ष्यति। एतदपीति। छन्दस्येवेत्येतदित्यर्थः। एतदुत्तरं छन्दस्येवेति प्रतिकपाठो लेखकप्रमादात्। एतच्चेति। उक्तच्छान्दसत्वमित्यर्थः। निर्वाह इति। शयितव्यमित्यादेः क्रियावाचकस्यापि नपुंसकत्ववदस्यापि प्रातिपदिकत्वे तत्त्वेन लुका तदश्रवणादित्यर्थः। अन्यथेति। सुबन्तमित्यनेनान्यतरस्यैव ग्रहणे विनिगमकाभावादिति भावः। पूर्वशब्दस्यैवेति।

वस्तुतस्तु पदसञ्ज्ञाप्रयोजकप्रत्ययोत्पत्तिप्रयोजकसञ्ज्ञाविधायकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकरूपावच्छिन्नसम्पादकविधित्वं पदविधित्वम्। तच्च कप्रत्ययविधायके तद्धितप्रत्ययविधायके समाससञ्ज्ञाविधायके सनादिविधायके नास्ति। अत्राद्यानां त्रयाणां पदसञ्ज्ञाप्रयोजकसुप्प्रत्ययोत्पत्तिप्रयोजकप्रातिपदिकसञ्ज्ञाविधायकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदककृत्तद्धितत्वरूपासत्त्वान्यतमावच्छिन्नसम्पादकत्वात्। सनादिविधायकस्य च पदसञ्ज्ञाप्रयोजकतिङ्प्रत्ययोत्पत्तिप्रयोजकधातुसञ्ज्ञाविधायक "सनाद्यन्ता धातवः" इत्येतच्छास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकसन्नाद्यवच्छिन्नसम्प्रत्ययर्थत्वात्। इत्थमेव "समासेऽङ्गुलेःसङ्गः" इत्यत्रस्थसमासग्रहणस्य "पदान्ताद्वा" इतिसूत्रस्थान्तग्रहणस्य च चारितार्थ्यम्। "ओत्वोष्ठयोः" इत्यादौ च प्रवृत्तिरिति दिक्।

अत एव शाब्दिकनये समुदायशक्तिस्वीकारेण राजपुरुषः इत्यादौ पदार्थैकदेशे राज्ञि इत्यादौ न ऋद्धस्येत्यादिविशेषणान्वयः 'पदार्थः पदार्थेनान्वेति, नतु पदार्थैकदेशेन' इति व्युत्पत्तेः। एतत्फलितार्थपरमेव 'सविशेषणानां वृत्तिर्न, वृत्तस्य च विशेषणयोगो न' इत्युद्घोषः। नचोक्तरीत्या पदार्थैकदेशे विशेषणान्वयस्यास्वीकारेण 'देवदत्तस्य गुरुकुलम्' इत्यादेरप्रामाण्यापत्तिरिति वाच्यम्। गमकत्वादेव विशेषणान्वयस्य युक्ततया तत्र प्रामाण्योपपत्तेः। न च महादेव इत्यत्रात्वं न स्यात्; समुदायशक्त्या समासे तस्यैवार्थवत्त्वेन तदेकदेशस्यानर्थकतया सूत्राप्राप्तेरिति वाच्यम्। सूत्रारम्भसामर्थ्यात् भूतपूर्वगतेराश्रयणाच्छास्त्रप्रवृत्तेरिति बोध्यम्।

विनिगमकाभावादिति। नच अनियमे भूतशब्दपूर्वनिपातननिर्देशस्य चारितार्थ्यात्कथं तस्य नियतपूर्वनिपातज्ञापकत्वमिति वाच्यम्। "भूतपूर्वेचरट्" पूर्वं भूतः भूतपूर्वः, "गोष्ठात्खञ्" "भूतपूर्वे" इत्यादौ सर्वत्र भूतशब्दस्यैव पूर्वनिपातकरणेन तत्पूर्वप्रयोगस्यैवेष्टत्वानुमानात्। भूतपूर्वेति निर्देशेनावयवद्वारकसामर्थ्यमादाय भूतशब्दादेरेव समासस्वरस्य ज्ञापनेन पूर्वं भूत इत्यत्र पूर्वशब्दादिप्रयोग-

इवेनेति ॥ अयमपि समासः पूर्ववत्क्वाचित्क एव । तेन 'जीमूतस्येव' इत्यादौ तैत्तिरीयाणां पृथक्पदत्वेन पाठः । 'उद्बाहुरिव वामन' इत्यादौ व्यस्तप्रयोगोऽपि सङ्गच्छते ।

"गोस्त्रियोः" (पा० सू० १।४।४८) । उपसर्जनं य इति । यत्तु प्राचा-गोऽन्तस्त्रीप्रत्ययान्तयोरुपसर्जनयोरित्युक्तम् । तन्न । चित्रगुरित्यादौ गोशब्दस्योपसर्जनत्वेऽपि तदन्तस्यातथात्वात् । गौरीपतिरित्यादौ अतिप्रसङ्गाच्च । कथं सुगोकुलं राजकुमारीपुत्र इति चेत्, शृणु । उपसर्जनस्य ससम्बन्धिकतया यस्य प्रातिपदिकस्य ह्रस्वो विधीयते तदर्थं प्रति उत्तरपदयोर्गोस्त्रियोर्गुणीभावस्तदैव (१)ह्रस्व-

---

तस्य कालवाचकत्वेन क्रियायां विशेषणत्वादिति भावः । क्वाचित्क इति । कादाचित्क इत्यपि बोध्यम् । योगविभागसिद्धत्वात् तदनुवादेन विभक्त्यलोपस्यैवानेन विधानमिति भावः । व्यस्त प्रयोग इति । समासे ह्यवस्य परनिपातः स्यादिति भावः । अयं लोपश्च प्रत्यासत्त्या समासावयवविभक्तेरेव । तेन समासादुत्पन्नस्य सुपो "अव्ययात्" (पा०सू०२।४।४२) इति लुग्भवत्येव ।

ननु गोपदार्थस्येव चित्रगो इति समुदायार्थस्य चित्राभिन्नगोरूपस्यान्यपदार्थोपसर्जनत्वमेवेत्यरुचेराह—गौरीपतिरिति । राजकुमारीपुत्रे स्त्रीप्रत्ययान्तस्य प्रातिपदिकत्व-

---

विवक्षायां प्रधानेन सामर्थ्याभावात् समासाप्रवृत्तेश्च । अत एव निर्देशात् समासोपपत्तिः । यत्तु उपसर्जनमितिमहासञ्ज्ञाकरणात् लौकिकोपसर्जनत्वविशिष्टस्यैव पूर्वनिपात इति पूर्वशब्दस्यैव पूर्वनिपातप्रसक्तिरिति भूतशब्दस्य पूर्वनिपातकरणं तज्ज्ञापकमिति, तन्न । नवीनमते समासशास्त्रीयशब्दगताप्राधान्यस्याश्रयणेन विनिगमनाविरहत्वादवस्थ्यादिति दिक् ॥

लुग्भवत्येवेति । अत्र यथार्थत्वादिप्रयुक्ताव्ययीभावस्तु न भवति । "तत्र तस्येव" इत्यादिनिर्देशात् । 'हरीतकीं भुङ्क्ष्व राजेन्द्र मातेव हितकारिणीम्' इत्यत्र तूपमानोपमेययोः समानविभक्तिकत्वनियमात् असमासे समासे वा भिन्नविभक्तिकत्वादसाध्वेव । केचित्तु—मातेवेतिसमस्तस्य हितकारिणीमित्यनेन समासे मातेव हितकारिणीमिति साध्वेवेत्याहुः ।

गुणीभावस्तदैव ह्रस्वत्वम् । तदुक्तम्पतञ्जलिना—"अप्रधानमुपसर्जनम्" इति सम्बन्धिशब्दावेतौ तत्र सम्बन्धादेतद्गन्तव्यम्, सम्प्रति यदप्रधानं तस्य चेत्सोऽन्तो भवति इति यत्प्रथमानिर्दिष्टं तस्य तद्घटितसमासस्य सोऽप्रधानशब्दोऽन्तोभवतीति" तदर्थः । अत्रोपसर्जनपदेन "प्रथमानिर्दिष्टं समासउपसर्जनम्" इत्यादिशास्त्रीयमेवोपसर्जनत्वम् । "इद्गोण्याः" इति सूत्रस्थभाष्यात् । तत्र हि—"गोण्या न इत्येव वक्तव्यम् । किमर्थमित्वं विधीयते, पञ्चगोणिरित्यादौ "लुक्तद्धितलुकि" इतिलुकि प्रतिसिद्धे "एकविभक्ति" इत्यनेन पसर्जनत्वात् गोणीशब्दस्योपसर्जनत्वं सेत्स्यतीति किमर्थमित्वमित्याशङ्क्य गोणीमात्रमिदं गोणिरित्यत्र शास्त्रीयोपसर्जनत्वाभावात् ह्रस्वो न स्यादित्यभिप्रायेण इत्वविधानमित्युक्तम् । अनेन भाष्येण शास्त्रीयोपसर्जनस्यैवात्र ग्रहणमिति स्पष्टमेवोक्तम् । अत एव कुमा-

---

वि० (१) अत्र यद्यपि "ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य" (पा० सू० १।२।४७) इत्यनेनेदं सिध्यति, तथापि चित्रगुरित्याद्यर्थमावश्यकस्य "गोस्त्रियोः" (पा० सू० १।२।४८) इत्यनयोरुद्देश्यतावच्छेदकाक्रान्ततया परत्वात्तत्प्रवृत्तेरेवौचित्येन तदुपन्यास इति भावः ॥

(१) त्वम् । **दिशयोरिति** । दिशोरिति हलन्तेन विग्रहे ऽप्येतदेव रूपम् । दिश्शब्दस्य शरदादित्वाट्टच् ।

वचनसामर्थ्यादिति । विभक्तिरित्यनेन हि येन सुबन्तेन सह समासस्तद्घटकीभूतैव विभक्तिर्गृह्यते; सन्निधानात् । तदर्थद्योतकश्चा- धिरिति भावः । परिशिष्टे तु प्रथमान्तेनायं समासः, षष्ठ्यन्तेन वा इत्य-

---

लाभाय समस्तस्य पूर्वपदत्वकरणम् । उत्तरपदभूतयोरिति स्वरूपकथनम् । उत्तरपदस्यैव तथात्वसम्भवात् । टजिति । यतष्टच्, अत एतदेव रूपमित्यन्वयः । सन्निधानादि- ति । उपस्थितत्वादित्यर्थः । परिशिष्टे त्विति । अत्रारुचिः (२) स्पष्टैव । द्योतकसम-

---

रीमिच्छन्ब्राह्मणः कुमारी, 'गोबक्रयिणी' इत्यादौ कुमारीवक्रयण्योः लौकिकोपसर्जनत्वेऽपि न दोषः । शास्त्रीयोपसर्जनत्वं "पोटायुवति" इत्यत्र प्रथमानिर्दिष्टगोशब्दस्यैवास्ति, परन्तु तस्यान्तत्वं नास्ति इति न ह्रस्वरित्यलम् ।

शरदादित्वाटजिति । न च अपदिशमित्यादौ नपुंसकह्रस्वत्वेन रूपसिद्धौ कथं "गोस्त्रियोः" इत्युपन्यास इति वाच्यम् । चित्रगुरित्याद्यर्थमावश्यकत्वेन "गोस्त्रियोः" इत्यादिनापि तत्सिद्धेरित्युप- न्यासात् । ननु शरदादिषु दिश्शब्दस्य पाठेन "लिङ्गविशिष्ट" परिभाषया टचा भाव्यमिति चेत्, न । लिङ्गविशिष्टपरिभाषायाः समासान्तप्रकरणे अप्रवृत्तिरिति "ङ्याप्" सूत्रे भाष्ये स्पष्टमुक्तत्वात् । टाबन्तदिशाशब्दोऽकारान्तप्रकृतिक इति टचः प्राप्तेरभावात् । तस्मान्मनोरमोक्तं चिन्त्यमित्याहुः । यदि तु 'क्लीबाव्ययं त्वपदिशं दिशोर्मध्ये विदिक् स्त्रियाम्' इति अमरस्वारस्यात् हलन्तेन विग्रह एवेति तात्पर्य्यमितिह्रस्वरूपप्रयोजनाभावेनापि टचा रूपसिद्धिरिति विभाव्यते; तदा मनोरमोक्तं सम्यगेवेति दिक् ।

स्वरूपकथनमिति । रूपान्तरस्य प्रातिपदिकस्योपसर्जनस्य ह्रस्वो भवति इत्युच्यते । अप्रधान- मुपसर्जनमिति सम्बन्धिशब्दावेतौ, तत्र सम्बन्धादेतद्गन्तव्यम् यं प्रति यदप्रधानं तं प्रति तदुपसर्जन- म्, तस्य चेत्सोऽन्तो भवतीति फलितम् ।

द्योतकसमभिव्याहारेत्यादिना । इदं प्राचामनुरोधेन । वस्तुतः वाचकत्वमेव न्याय्यम् ।

प० (१) तदुक्तं भाष्ये—'अप्रधानमुपसर्जनमिति सम्बन्धिशब्दावेतौ, तत्र सम्बन्धादेतद्गन्तव्यं यं प्रति यदप्रधानं तस्य चेत्सोऽन्तो भवति" इति यत् समासशास्त्रे प्रथमानिर्दिष्टं तस्य तद्घटितसमा- सस्य । सः-अप्रधानशब्द इत्यर्थः ।

अत्र उपसर्जनपदेन "प्रथमानिर्दिष्टम्" (पा० सू० १।२।४३) इत्यादि शास्त्रीयमेवोपसर्जनत्वं गृह्यते "इद्गोण्याः" (पा०सू० १।२।५०) इति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यात् । तत्र हि 'गोण्या न' इत्येव वक्तव्यं किमर्थमित्वं विधीयते, पञ्चगोणिरित्यादौ "लुक्तद्धितलुकि" (पा० सू० १।२।४९) इति लुकि अनेन प्रतिषिद्धे "एक विभक्ति" (पा० सू० १।२।४४) इत्यनेनोपसर्जनत्वाद् गोणीशब्दस्य ह्रस्वत्वं सेत्स्यतीति किमर्थमित्वविधानमित्याशङ्क्य गोणीमात्रमिदं गोणिरित्यत्र शास्त्रीयोपसर्जनत्वाभा- त् ह्रस्वो न स्यात् । अत इत्वविधिरावश्यक इत्युक्तम् । तेन शास्त्रीयस्यैवोपसर्जनत्वस्यात्र ग्रहणं बो- ध्यते । अत एव कुमारीमिच्छन् ब्राह्मणः कुमारी, गोबक्रयणीत्यादौ च कुमारीवक्रयण्योः लौकिको- पसर्जनत्वेऽपि न ह्रस्वः । शास्त्रीयोपसर्जनत्वं तु "पोटायुवति" (पा० सू० २।१।६५) इत्यत्र प्रथमा- निर्दिष्टजातिवाचकगोशब्दस्यैवास्ति किन्तु तस्यान्तत्वाभावान्न ह्रस्वः ।

वि० (२) सन्निधानादिति भक्त्यर्थेऽव्ययं तद्विभक्त्यैव यत्सुबन्तं तस्यैव सूत्रे ग्रहणेन अन्यसु- बन्तेन सह समासाऽप्राप्तिरिति बोध्यम् ॥

पि पक्षद्वयं स्थितम् । यत्तु प्राचोक्तं हरौ अधिकृत्येति विग्रहे हरावधीति स्थिते इति, तन्न । नित्यसमासत्वेन विग्रहायोगात् । यदाहुः—अविग्रहो नित्यसमास इति । नन्वस्वपदविग्रहोऽपि स्वीक्रियते, कुम्भं करोतीति यथा । अयमपि तथाऽस्तु अधिकृत्येति ल्यबन्तस्य समासाप्रविष्टस्य सत्त्वादिति चेत्, न । समासार्थलेशमपि अबोधयतस्तस्य विग्रहे प्रवेशस्यैवासम्भवात् ।

यत्तु व्याचख्युः—विग्रह इव विग्रहः, अर्थकथनमात्रम् । तेनाविग्रहत्वान्नित्यसमासत्वमविरुद्धम् । अत एव समासप्रकृतिभूतमलौकिकं वाक्यान्तरं दर्शयति—**हरौ अधीति स्थित इतीति ।** अत्रेदं वक्तव्यम्—विग्रह इवेत्यसङ्गतम् । अर्थकथनवाक्यस्यैव विग्रहत्वेन ततो भेदाभावात् । अर्थकथनमात्रमित्यपि न । ल्यबन्तेन समासार्थाऽसंस्पर्शात् । यच्च हरौ अधीति अलौकिकमित्युक्तम् । तदपि न । तत्र हरि ङि इत्यंस्यैव प्रवेशात् । 'अन्तरङ्गानपि' इति न्यायात् । अन्यथा समासे हरिशब्देकारस्य दुर्लभत्वापत्तेश्च ।

यदपि व्याचख्युः—अलौकिकत्वादेवाधिशब्देनाभिहितेऽपि सप्तमी, अन्यथा सा न स्यात्, अनभिहिताधिकारादिति । तदप्यापाततः । अलौकिकत्वं हि नित्यविध्यन्तरप्राप्तिविषयत्वेनापरिनिष्ठितत्वम् । न ह्येतावन्मात्रेणाननुशिष्टायाः सप्तम्यास्तत्र प्रवेशः सूपपादः । अतिप्रसङ्गात् । यत्तु तत्पौत्रेण व्याख्यातम्—तिङ्कृत्तद्धितसमासैरिति परिगणनादधिना ऽभिहिते ऽपि सप्तमीति, तन्न । परिगणनस्याकरे प्रत्याख्यात-

---

भिव्याहारे षष्ठ्या अप्राप्तेश्च । वाचकत्वे ऽपि सन्निधानत्यागे न मानमिति । विग्रहायोगादिति । एवं च विग्रहे इति तदुक्तिरसङ्गतेति भावः । प्रवेशस्यैवेति । एवं च तादृशविग्रहस्वरूपकथनमसङ्गतमिति भावः । असंस्पर्शादिति । एवं च तत्रार्थकथनत्वस्यैवाभावेन तन्मात्रत्वोक्तिरसङ्गतेति भावः । दुर्लभत्वापत्तेरिति । कृतान्तेन कृतैकादेशौकारस्यैव लुकापहारेणेति भावः । वैकल्पिकेडादिविषये सिद्धेत्यादावलौकिकत्ववारणाय–नित्येति । आकरे–"अनभिहित" (पा०सू०२।३।१) सूत्रे भाष्यं । परिगणनफलस्य 'भीष्मं कटम्' इत्यस्यान्यथासिद्धिस्तत्रोक्ता ।

अत एव "अव्ययार्था इमे निर्दिश्यन्त" इति भाष्ये उक्तम् । स्वयमपि निपातेनाभिहिते इति वक्ष्यति अभिपूर्वकस्य दधातेर्भाषणार्थत्वं प्रसिद्धमेव । अत एव "पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभाव" इति उत्सर्गस्य सिद्धिः । द्योत्यार्थस्य विशेष्यत्वं "स्त्रियाम्" इति सूत्रे भाष्ये तिरस्कृतमिति ध्येयम् ।

प्रत्याख्यातत्वादिति । परिगणनसाध्यप्रयोजनस्यान्यथासिद्धिकथनेन 'उपायस्योपायान्तरादूषकत्वात्' इतिन्यायेन परिगणनाङ्गीकारे दूषणस्यानुक्तत्वाङ्गीकारस्यापि सूचनेन प्रत्याख्यानस्यापि केवलं पाणिनितात्पर्ये न्यूनताप्रदर्शनपरिहारमात्रप्रयोजनेन फलभेदप्रत्याख्यानासम्भवाच्च । नान्याभिहिते विभक्तिव्यावृत्तिरिति चिन्त्यमेतदिति बोध्यम् ।

त्वात् । "कर्मणि द्वितीया" (पा० सू० २।३।२) इति सूत्रे स्वयमपि तत्रैवोक्तत्वात् । 'क्रमादमुं नारद इत्यबोधि स' इत्यादिप्रयोगविरोधाच्च ।

द्वितियापञ्चम्योरिति । एतच्च रक्षितग्रन्थे स्पष्टम् । यत्तु वदन्ति–चैत्रस्य वनादारादित्यादौ सापेक्षत्वादसमासे चरितार्थत्वाद्विधानसामर्थ्यं नास्तीति, तच्चिन्त्यम् । नित्यसमासस्य न्याय्यत्वे सति चैत्रस्येत्यादिविशेषणप्रयोगस्यैवासम्भवात् । उक्तं हि भाष्ये—'वृत्तस्य विशेषणयोगो न' इति । ननु 'सविशेषणानां वृत्तिर्न' इत्यपि भाष्ये उक्तमिति चेत्, सत्यम् । अनित्यसमासविषयं तत् । नित्यसमासस्यापि सविशेषणेष्वप्रवृत्तौ महतः कुम्भस्योप इत्याद्यापद्येत । यत्तु प्राचा कृष्णस्योपेत्युक्तम् । यच्च व्याचख्युरीदृशे प्रक्रियावाक्ये स्थिते इति । तदुभयमपि प्रागुक्तरीत्या प्रामादिकमेव । **सम्प्रति नेति** । सम्प्रतीत्यव्ययमिदानीमित्यर्थे ।

'एतर्हि सम्प्रतीदानीमधुना साम्प्रतं तथा' इत्यमरः ।

रक्षितग्रन्थे इति । अत्रारुचिबीजं तु मध्यार्थकसमयायोगे द्वितीयाविधानस्य दूरार्थकाराच्छब्दयोगे पञ्चमी विधानस्य चारितार्थ्यमिति (१) । प्रागुक्तरीत्या-

---

प्रयोगविरोधाच्चेति । इदमपि चिन्त्यम् । अत्र च नारद इति, श्रीकृष्णीयज्ञानानुकरणम् । नारद इत्येतच्छब्दाभिलप्यमानाकार इति बोधः । केचित्तु—नारदोऽत्र इति पदार्थः । तस्य तदर्थपरकत्वम्, इति अत्र नारदपदे तात्पर्यग्राहकम् । इतिपदाच्च द्वितीयोत्पन्नैव, अव्ययत्वाच्च सा लुप्ते

प्र० (१) चारितार्थ्यमिति । तस्मात् समया–निकषाऽऽराच्छब्दानामधिकरणशक्तिप्रधानतया समीपमात्रवाचित्वाभावान्न तैः समास इति समाधानं वक्तव्यम् । भक्षन्यायेन विभक्त्यर्थं समीप समृद्ध्यादिमात्रवृत्त्यव्ययस्यैव "अव्ययं विभक्ति" (पा० सू० २।१।५) इत्यनेन समासविधानात् । उपशब्दस्तु तन्मात्रवाची उपकृष्णं गोपा इत्यादौ कृष्णसामीप्यवन्तो गोपा इत्यर्थप्रतीतेरिति शब्दरत्नाशयः ।

वस्तुतस्तु मध्यार्थकसमयाशब्दयोगे द्वितीयैव न भवति, निकषाशब्दसाहचर्येण समीपार्थकसमयाशब्दयोगे एव तद्विधानात् । नन्वेवं द्वितीयाविधानसामर्थ्यात्समयाग्रामं निकषालङ्कामित्यादौ समासवारणेऽपि आराद्वनादित्यादौ समासः स्यादेव दूरार्थकाराच्छब्दयोगे "अन्यारादितरर्ते" (पा०सू० २।३।२९) इति पञ्चमीविधानस्य चारितार्थ्यात् । सामीपार्थे विशिष्य तद्विधानाभावाच्चेति चेत्, न । 'अन्वूत्तरपदाजाहिभिः' इति तृतीयानिर्देशेनैव सिद्धे युक्तग्रहणात्तद्युक्तमात्रे पञ्चमीविधानसामर्थ्येन समीपार्थेऽपि विशिष्यपञ्चम्या विधानलाभेन तत्सामर्थ्यात्तत्र समासस्य सुपरिहरत्वात् । अत एव "अव्ययम्" इति विभक्तयोगेनाप्यत्र समासो न । भक्षन्यायेन वारणे तु उक्तविभक्तयोगेन समासः स्यादेव । अपिच भक्षन्यायेन पदान्तरसमभिव्याहारे समासे वारणेऽपि तदसमभिव्याहारे तद्वारणं न स्यात् । अधिकरणत्वस्य संसर्गरूपस्य पदान्तरसमभिव्याहारे एव प्रतीतिसम्भवात् । तदसमभिव्याहारे तु प्रातःकल्पमित्यादौ वृत्तिविषये अधिकरणशक्तिप्रधानस्यापि प्रातःशब्दादेरधिकरणताविशिष्टबोधकत्वस्यैव समयादिशब्दानामधिकरणताविशिष्टसमीपमात्रार्थस्यैव बोधकत्वेन समासोपपत्तेस्तदवस्थत्वात् । तस्मात्तद्विभक्तिविधानसामर्थ्यादेव वारणं साध्विति विभावनीयम् ।

तच्चाधिकरणशक्तिप्रधानत्वात्क्रियापदेनैवान्वयार्हम्। निषेधोऽपि क्रियाया एव। तदेतदाह—**युज्यत इति**। **असम्प्रतीति**। समासवृत्तौ तु युजिक्रियान्तर्भवति। दध्योदन इत्यत्र सेकक्रिया यथा। यत्तु प्राचोक्तम्—असम्प्रतीति सम्प्रत्यभाव इत्यर्थः। अनेनोपभोग्यव स्तुनो यो वर्तमानः कालस्तस्यैव निषेधः क्रियते इति, तन्न। अधिकरणस्य निषेधं प्रतियोगित्वेनान्वयस्य सर्वतन्त्रविरुद्धत्वात्। न हि 'भूतले घटो नास्ति' इत्यनेन भूतलं निषिध्यत इति कश्चिदभ्युपैति, न वा युक्तिसहमित्यास्तां तावत्। **इति हरीति**। स्वरूपपरेण षष्ठ्यन्तेन हरिशब्देन सह प्रकाशार्थस्येतिशब्दस्य समासः। **प्रतिशब्दस्येति**। यत्त्वाहुः—ग्रामस्य वृक्षं प्रतीत्यत्र सापेक्षत्वेन समासाभावे द्वितीयाविधानं सावकाशमिति। तत्प्रागेव (१)दूषितम्।

हरदत्तस्त्वाह—अर्थमर्थं प्रतीति भाष्यकारप्रयोगाद् वाक्यमपि

अधिहरीत्यत्रोक्त्या। अधिकरणशक्तीति। कालवाचकत्वादित्यपि बोध्यम्। क्रियापदेनैवेति। कर्तृकर्मद्वारेति भावः। निषेधोऽपीति। अत्यन्ताभावार्थकनञः क्रियान्वयित्वव्युत्पत्तेरिति भावः। न वा युक्तीति। उक्तव्युत्पत्तिविरोधादिति भावः। ततो भूतलाधारकघटाभावप्रतीतिस्त्वार्थीति बोध्यम्।

भाष्यकारेति। सञ्ज्ञा तु प्रतिस्थानमित्यादौ षत्वाभावार्थेति तदाशयः।

त्याहुः। अन्ये तु—"अव्ययम् विभक्ति" इत्यस्य स्थाने लाघवात् 'तद्धि समीपसमृद्धि' इत्यादेववक्तव्ये विभक्तिग्रहणाद्विभक्तिशब्दो न सप्तम्यां पर्यवस्यति। ततश्च कर्मत्वमात्रद्योतकतायाम् 'इति नारदम्' इति समासः स्यादेवेत्याहुः।

अत्यन्ताभावार्थकनञ इति। अथाभावपदेन अत्यन्ताभाव एव गृह्यते। अभाव इति वक्तव्येऽर्थग्रहणात्। नञा तु नायं समासः। अर्थाभावपदे नञ् उपादानेन सूत्रगृहीताव्ययेनैतत्समासाप्रवृत्तेः। अन्येतु—नयपतितराम् 'घटः पटो न' इत्यादावव्ययीभावसमासो न भवति। अर्थग्रहणसामर्थ्यात्। तेन हि—लिङ्गसंख्यान्वयिसमस्यमानपदजन्यप्रतीतिविशेष्यविरोधिनोऽभावस्यैव ग्रहणात्। आद्ये–लिङ्गसंख्यान्वयित्वाभावात्। अन्त्ये—भेदस्य प्रतियोगितावच्छेदकविरोधित्वेन समस्यमानपदजन्यप्रतीतिविशेषविरोधित्वाभावात्। भूतले घटो नास्तीत्यादौ तु न समासः। नञोऽभावार्थतया क्रियान्वयित्वेन घटेनानन्वयात्। विशेषणतासम्बन्धेन अत्यन्ताभावविशेष्यकबोधे क्रियोपस्थितिः कारणमिति कार्यकारणभावस्वीकारात् भूतलाधारकघटाभावप्रतीतिस्तु तत्रार्थी। स्वव्याप्यत्वे सति स्वव्यापकत्वरूपाभावानामैक्येन घटाभावस्य घटसत्ताभावरूपत्वाद्वा। 'अविघ्नम्' इत्यादौ तु क्रियान्तर्भावात्समासो ज्ञेय इत्याहुः।

प्रतिस्थानमित्यादाविति। वर्णं वर्णं प्रति प्रतिवर्णमिति प्रत्याहाराह्निकभाष्ये वीप्सादर्शनात् यदा द्विर्वचनम्, तदा प्रतिशब्दस्य वीप्सावृत्तित्वाभावात्समासाप्राप्त्या वाक्यमपि साध्वेवेति बो-

टि० (१) नित्यसमासस्य न्याय्यत्वे सति ग्रामस्येत्यादिविशेषणप्रयोगस्यैवासम्भवादिति रीत्या दूषितमिति यावत्।

साधु । यद्वा नात्राव्ययं वीप्सावृत्ति किं तर्हि कर्मप्रवचनीयत्वात् सम्बन्धमवच्छिनत्ति, वीप्सा तु द्विर्वचनद्योत्येति ।

सह पूर्वाह्णमिति । साकल्ये ऽव्ययीभावः । **गुणभूतेऽपीति ।** यदि सादृश्य इति नोच्येत ततो यत्र सादृश्यं प्रधानं तत्रैव स्यात् । अव्ययार्थप्राधान्यस्याव्ययीभाव औत्सर्गिकत्वादिति भावः । **अन्त**

अत्र-अर्थमर्थं प्रतीति वाक्ये । प्रतिशब्दस्येत्यादि मूलं तु रक्षितानुसारीति बोध्यम् ।

साकल्ये इति । पूर्वाह्णमपरित्यज्येत्यर्थ इति भावः । औत्सर्गिकत्वादिति ।

च्यते । कर्मप्रवचनीयत्वं तु प्रतिस्थानमित्यादौ षत्ववारणार्थमुपसर्गत्वाभावाच्चरितार्थमित्याहुः ।

यदि सादृश्य इति । अयं भावः—द्विप्रकारको यथाशब्दोऽस्ति । योग्यतावीप्सापदार्थानतिवृत्त्यभिधायि अव्युत्पन्नमव्ययमेकम् । थाल्प्रत्ययान्तं व्युत्पन्नं सादृश्यवाचकं द्वितीयम् । तत्रोत्तरसूत्रे 'असादृश्ये' इति निषेधसत्वात् सादृश्याभिधायिनो यथाशब्दस्य समासो न भवति । सूत्रगृहीताव्ययस्य "अव्ययं विभक्ति" इत्यनेन समासाभावात् योग्यतादितृतीयार्थाभिधायिनो यथाशब्दस्य न समासः, किन्तु "यथाऽसादृश्ये" इत्यनेनैव । अत्र मानन्तु "ततः पश्चात्, सर्वपश्चात्" इत्यादिभाष्यप्रयोग एव । अनेन भाष्येण एतत्सूत्रे तत्तदर्थबोधकपदघटकतया गृहीताव्ययेन तत्तदर्थबोधकेन नायं समास इति ज्ञाप्यते । अत एव "यथाऽसादृश्ये" इत्यत्र भाष्यम्—"पूर्वेण प्राप्नोति सादृश्यसम्पत्तीति" इत्येवोक्तम् । अन्यथा यथाशब्दस्य समासाय प्रतिपदोक्तत्वं न यथार्थ इत्येव ब्रूयात् । सादृश्यस्याव्युत्पन्नयथाशब्दार्थत्वे प्रमाणाभावः । अत एव भाष्ये-"अथ यः प्रकारवचने थाल् तस्य ग्रहणं कस्मान्न भवति, पूर्वेण प्राप्नोति, 'सादृश्यसम्पत्ति' इति यथाऽसादृश्ये इति" तत्रोक्तम्—यथार्थत्वे तु "अव्ययार्थ" इति प्राप्नोति इत्येवं वक्तुं सम्भवेत् । सम्पत्तिपदोपादानेन सत्सन्निकृष्टोच्चारितमेव विवक्षितमित्यपि बोध्यम् । यथार्थत्वेन योग्यताया अपि ग्रहणेनापि स्वस्य योग्यमनुरूपम् इति गुणभूताया ग्रहणेन समासवत्सादृश्यपदोच्चारणेऽपि लक्ष्यानुसारात् गुणभूतप्रधानभूतयोरुभयोरपि सादृश्ययोर्ग्रहणं बोध्यम् ।

औत्सर्गिकत्वादितिभाव इति । "अव्ययम्" इति सूत्रे वचनग्रहणात्तथाकल्पते इति भावः । तथाहि-"अव्ययम् विभक्ति"इति सूत्रे यथाविभक्तिशब्देन तदर्थग्रहणम्, तथा यथाशब्देनापिग्रहणम्, कर्मप्रत्ययान्तयथाशब्दसामानाधिकरण्यादिति भावः । "यथाऽसादृश्य" इति सूत्रे भाष्ये-"असादृश्ये इति किमर्थम्, यथा देवदत्तस्तथा यज्ञदत्त इति, असादृश्ये इत्युच्यते तत्रेदं न सिध्यति यथाशक्ति यथाबलम् किं कारणम् यथेत्ययं प्रकारवचने थाल् स च सादृश्ये वर्तते । नैष दोषः । यथाशब्द ऽव्युत्पन्नं वीप्सावाचि प्रातिपदिकम् । अस्ति "प्रकारवचने थाल्" तत्र यदव्युत्पन्नं प्रातिपदिकं वीप्सावाचि तस्येदं ग्रहणम् । अथ प्रकारवचने थाल् तस्य ग्रहणं कस्मान्न भवति पूर्वेण प्राप्नोति सादृश्यसम्पत्तीति प्रतिषेधवचनसामर्थ्यान्न भविष्यति" इत्युक्तम् । अत्र कैयटः—'असादृश्ये किम्, इति प्रतीकमुपादाय सापेक्षत्वादसामर्थ्यम्, 'वृत्तिःसादृश्य एवच' पूर्वप्राप्त्यनिषेधश्च प्रश्नेऽस्मिन् कारणत्रयमित्युक्तत्वात् । भाष्यकृता च :-प्रथमप्रश्नकारणपरिहारस्य प्रधानसापेक्षत्वरूपस्य नित्यसापेक्षरूपस्यच सुबोधात् तं स्पष्टतोऽनुक्त्वैव प्रत्युदाहरणमात्रं यथा देवदत्तस्तथायज्ञदत्त इत्युक्तिरूप्य सादृश्यमात्रवाचकत्वरूपं द्वितीयं प्रश्नकारणम् । असादृश्ये इत्युच्यते, तत्रेदं न सिध्यति 'यथाशक्ति, यथाबलम्' इत्यादिना प्रयोगसिद्धिव्याजेनोपन्यस्य नैष दोष इत्यादिना वीप्सादिवाचिनोऽव्युत्पन्नस्य यथाशब्दस्यास्मिन् सूत्रे ग्रहणं न तु थालन्तस्येति सूत्रसार्थक्यमुक्तम् । तृतीयप्रश्नकारणस्येत्थं

इति । इदानीमेतावान्प्रदेशोऽध्येतव्य इति यावतः प्रदेशस्य परिग्रहः कृतस्तदपेक्षया समाप्तिरिहान्तो विवक्षितः । स चासकलेऽप्यध्ययने भवतीति साकल्यात् पृथगुच्यते । अग्निशब्दस्तदर्थे ग्रन्थे वर्तते स तृतीयान्तः समस्यते । यद्यप्यग्निना सहेति प्रयोगार्हमेव, तथाऽपि साहित्यमात्रे तथा । अन्तत्वविवक्षायां तु समासो नित्यः । अत एवाग्निग्रन्थपर्यन्तमित्यस्वपदविग्रहो दर्शितः । यत्तु अग्निरन्तोऽस्येति प्रथमान्तेनाग्नेरन्त-

---

उन्मत्तगङ्गमित्यादौ व्यभिचारादिति भावः । नन्वग्निग्रन्थादग्रेऽप्यद्धययननमस्तीत्यत आह-इदानीमिति । तदर्थे-तत्प्रतिपादके । अन्तत्वविक्षायाम्-तस्यापि वि-

---

योजना। अवश्यप्राप्तस्यैव "असादृश्ये" इत्यनेन निषेधात् 'सादृश्यसम्पत्ति' इत्यादिना यथाशब्दस्य सादृश्यार्थकस्य समासो दुर्वार इति असादृश्ये एवेति व्यर्थमेवेति । अनाप्राप्तत्वात् पूर्वप्राप्त्यनिषेधरूपप्रश्नकारणं निष्पन्नम् । परिहारस्तु तस्य—"अथ यः प्रकारवचने थाल्, तस्य ग्रहणं कस्मान्नेति थ- ङ्कायां प्रतिषेधसामर्थ्यान्न" इति भाष्योक्तप्रतीकमुपादाय "यथार्थे यदव्ययम्" इति पूर्वेणैव सिद्धे समासे सादृश्यप्रतिषेधार्थत्वादस्यारम्भस्येतिकैयटेन स्पष्टमुक्तम् । अत्र 'असादृश्ये' इत्युच्यते, तत्रेदं न सिध्यति 'यथाबलम् , यथाशक्ति' इत्यादिद्वितीयप्रश्ने प्रयोगासिद्धिच्छलेन सूत्रवैयर्थ्यमुद्भाव्य तदेकवाक्यतया द्वितीयतृतीयप्रश्नयोरपि सूत्रवैयर्थ्ये तात्पर्यम् । तत्र प्रथमे सापेक्षत्वेन समासाप्राप्त्या सादृश्यार्थकयथाशब्देऽसादृश्ये इत्यस्य वैय्यर्थ्ये वीप्सार्थकयथाशब्दे यथार्थत्वादेवसमाससिद्धेः सूत्रवैयर्थ्यं स्पष्टमेव । अथ यः प्रकारवचने थाल् इति तृतीयप्रश्ने अवश्यप्राप्तत्वाभाववतः सादृश्यसम्पत्तीति प्राप्तस्यानिषेधे अन्यत्र यथार्थत्वादेव समासे सर्वसामञ्जस्ये सूत्रवैयर्थ्ये एव पर्यवसानम् ; सादृश्यसम्पत्तीति प्राप्तस्यास्यानिषेधे नियमविधानमेव व्यर्थम्, तत्सामर्थ्यात् व्यर्थताप्रयोजकस्यापि सादृश्यसम्पत्तीतिप्राप्तस्यानेन निषेधः । अत एव यथार्थत्वात्प्राप्नोतीति नाशङ्कितम् । तस्य नाप्राप्तत्वादेव निषेधात् । एतेन पर्युदासघटितकैयटोक्तनियामकत्वपक्षे सूत्रवैयर्थ्यस्योद्भावयितुमुचितत्वात् । असादृश्ये इत्येतन्मात्रस्य वैयर्थ्योद्भावनं भाष्यकृतोऽसङ्गतं स्यादित्यपास्तम् । आक्षेपत्रये अत्र एव सूत्रवैयर्थ्ये भाष्यतात्पर्यादित्युपपादितम् ।

यत्तु-सूत्रगृहीताव्ययेन न समास इत्यर्थस्यैवायं ज्ञापक इति नियमो न विधेय इति, तन्न सूत्रगृहीताव्ययातिरिक्तसङ्कोचापेक्षया यथाशब्दातिरिक्तत्वेन सङ्कोचकल्पने एव लाघवात् । 'घटः पटो न' इत्यादौ समासवारणं तु फलम्, तस्यान्यथैव सिद्धत्वात् । अविघ्नमित्यादि तु अव्ययीभावेनैव सिद्धम् ; नञ्समासस्य पूर्वपदार्थप्राधान्यत्वकल्पे अव्ययीभावस्य नञ्समासेन येन नाप्राप्तन्यायेन बाधस्य न म्सूत्रभाष्ये स्पष्टमुक्तत्वात् । अव्ययीभावसिद्धिरूपदोषस्योपन्यासाच्च । इतरपक्षे नञा अव्ययीभावस्यानिष्टत्वकल्पनं नोचितम् । अनेकमित्यादौ एकवचनासिद्ध्या ताभ्यां भिन्नोऽस्तीत्याद्यर्थे "अतोऽस्तः" इत्यार्थासिद्ध्या 'अत्वं भवसि, अनहं भवामि' इत्याद्यसिद्ध्यापत्त्या च तत्पक्षस्य हेयत्वात् । असत्पक्षावलम्बनेन दोषोपन्यासस्यानुचितत्वाच्च । थाल्विधायके "प्रकारवचने थाल्" इति सूत्रे च प्रकारशब्देन सादृश्यस्यैव ग्रहणम् "यथेत्ययं" "प्रकारवचने थाल" स च सादृश्ये वर्तते" इति भाष्येण यत्सादृश्यवान् हरिस्तत्सादृश्यवान् हर इति प्रथमतो बोधेऽपि पश्चात् हरिसदृशो हर इति बोधे सदृशसदृशिभावस्यैव विषयीकरणात् एकप्रतियोगिकसादृश्यवतोः परस्परं सादृश्यस्य नियमात् । उभयोः शाब्दत्वन्तु "गङ्गायाङ्घोष" इत्यादौ लक्षणामूलकव्यञ्जनाजन्यबोधस्थके बोधे आरोपितगङ्गाधारत्वपावनत्वाद्योरिवेति तथ यद्धर्मवान् हरिस्तद्धर्मवान् हर इति उपमानदेवदत्ताभिन्नउपमेयो यज्ञदत्त इत्यनयोरिवेति दिक् ।

त्वमिति षष्ठ्यन्तेन वा विग्रह इति प्रथमान्तेन षष्ठ्यन्तेन वा समास इति, तन्न। सहशब्दस्यान्तवाचकत्वाभावात्। अन्तत्वस्य तु सुतरामलाभात्। तस्याद्ध्ययनेऽनन्वयाच्च। सहयुक्ते तृतीयाया न्याय्यत्वाच्च। 'सतृणमत्ति'इत्यत्र साकल्यस्येव 'साग्नि'इत्यत्रान्तत्वस्यापि साहित्यद्योत्यतया तत्र तृतीयान्तेन समासं स्वीकृत्येह तत्परित्यागस्य निर्मूलत्वाच्च। **यावच्छ्लोकमिति।** यावदित्यव्ययं समस्यते। विग्रहस्तु तद्धितेनेत्यस्वपदत्वं बोद्ध्यम्।

"विभाषा"(पा०सू०६।१।११)॥ **एतदिति।** न्यायसिद्धेऽर्थे लिङ्गदर्शनमिदम्। टिघुभादिसञ्ज्ञानामिव समाससञ्ज्ञाया अपि नित्यप्राप्तत्वाद्वचनं विना विद्ध्यन्तराणामिव सञ्ज्ञानामपि विकल्पालाभात्।

वक्ष्यामित्यर्थः। ग्रन्थपर्यन्तमिति। तदन्तमित्यर्थः। **अन्तत्वस्य सुतरामिति।** प्राधान्येनेत्यर्थः। **तस्येति।** अन्तत्वस्येत्यर्थः। ननु सहशब्दस्यान्तवाचकत्वाभावे तेन समासो न स्यात्, अग्निग्रन्थपर्यन्तमिति विग्रहप्रदर्शनेन भवताऽपि तस्य स्वीकारात्। अग्निरन्तो यस्येत्यस्य त्वदुक्तविग्रहसमानार्थत्वादत आह-सहयुक्ते इति। एवं च 'प्रथमान्तेन समासः, इत्यसङ्गतम्। साहित्यं च (१) सहशब्दार्थः। तत्र च सूत्रे विनिगमनाविरहादधिकार्थकसहशब्दस्य ग्रहणमिति भावः। **साकल्यस्येवेति।** यस्तृणानि भक्षयेत् स कथमन्यत्परित्यजेदिति प्रतीतेरिति भावः। एवं च यत्र 'न स्वत्र तृणभक्षणे तात्पर्यम्' इति ग्रन्थसूचितं साहित्यप्रतीतौ न तात्पर्यं तत्रापि चेत्तृतीया तर्हि यत्र तदपि भासते तत्र कथं न तृतीयेति तात्पर्यम्। **साहित्यद्योत्यतयेति।** साहित्यवद् द्योत्यतया बोध्यतयेत्यर्थः। मयूरव्यंसकादित्वात्"सुप्सुपा" (पा०सू०१।४।१०३) इति वा समासः। यथाश्रुते तु ग्रन्थद्वयस्य सहाद्ध्ययनेऽपि साहित्यप्रतीतिर्जायते, न त्वन्तत्वप्रतीतिरिति तस्य तद्द्योत्यतोक्तिरसङ्गतैव स्यादिति दिक्।

सहशब्दार्थे इति। समभिव्याहृतपदप्रतिपाद्य क्रियादिप्रतिपादकत्वं सहशब्दार्थः। अत्र सूत्रे तु—अन्त्यत्वं साहित्यं च सहशब्दार्थो बोध्यः। अन्त्याग्निग्रन्थसहितमिति बोधात्। अग्नि टा सह इत्यलौकिकम्। न च "तदधीते" इत्यण्प्रत्ययः कथन्नेति वाच्यम्। तस्य वैकल्पिकत्वात्। सर्वेऽप्यणि सर्वादेः सादेश्च लुक्वाच्य इति सुप्तत्वादिति दिक्।

यावच्छ्लोकमिति। संख्यादिना इयत्तापरिच्छेदोऽवधारणम्-तद्बोधकं यावदित्यव्ययं समस्यते इति "यावदवधारणे" इति सूत्रस्यार्थात्। अस्य समासस्य नित्यत्वात् अस्वपदविग्रहस्तदाह—तद्धितेनेति। अवधारणे इति किम्, यावद्दत्तं तावद् भक्तम्, इत्यत्र मा भूत्। कियद्भक्तमिति नावधारयामि इत्यर्थः।

वि० (१) साहित्यञ्च—स्वसमभिव्याहृतपदप्रतिपाद्यक्रियादिसमानकालिकक्रियादिमत्वं बोध्यम्॥

स्यादेतत् "सुप्सुपा" (पा०सू० १।४।१०३) इत्यपि तर्हि नित्यं स्यात्, न चेष्टापत्तिः। अपसिद्धान्तात्। तथाहि—चरटूसूत्रे वृत्तिकृतोक्तं पूर्वं भूतो भूतपूर्वः। सुप्सुपेति समास इति। तथा शाकलसूत्रे 'सिन्नित्यसमासयोः शाकलप्रतिषेध' इत्यत्र 'नित्यग्रहणेन नार्थं इदमपि सिद्धं भवति, वाप्यामश्वो वाप्यश्व' इति भाष्ये। कैयटो व्याख्यत्—वाप्यश्व इति "सुप्सुपा" (पा०सू०१।४।१०३) इति समासः। "सञ्ज्ञायाम्" (पा० सू० ४।१।७२) इति समासस्य नित्यत्वात्सिद्धः प्रतिषेध इति।

न्यायसिद्धत्वमेवाह—वचनं विनेति। विकल्पबोधकशब्दं विनेत्यर्थः। नित्यत्वा-

न्याय्यसिद्धत्वमिति। ,यद्यपि एकार्थीभावे समासस्य, व्यपेक्षायां वाक्यस्य च सिद्धेरिदं व्यर्थम्। "न च संज्ञाया भावाभावौ इष्येते" इति भाष्याद्युक्तेः। "पारे मध्ये षष्ठ्या वा" इत्यत्रत्यवाग्रहणेन च एकार्थीभाव एव समाससञ्ज्ञादिविकल्पस्तु नेष्यते। एवं समासनिषेधसूत्राणि नित्यग्रहणं च व्यर्थम्। निषेधविषये एकार्थीभावाभावेन समासाप्राप्तेः। नित्याधिकारेऽस्याभावेन वाक्यस्याप्राप्तेश्चेति। तथापि—लक्षणैकचक्षुष्कान् मन्दान् प्रति क्वैकार्थीभावानित्यः क पाक्षिकः क नास्त्येवेत्यर्थबोधनार्थं सर्वमावश्यकम्। ध्वनितं चैतत्—"समर्थानाम्" इति सूत्रे भाष्ये। लक्ष्यैकचक्षुष्कं प्रति "समर्थ" इतिसूत्रे भाष्ये तत्प्रत्याख्यातम्। एवञ्च विशेषणीभूतैकार्थीभावस्य विकल्पादिबोधकानीमानि। अत एव "पारे मध्ये" इतिसूत्रे भाष्ये "एकया वृत्तिविभाषापरया वृत्तिविषयेऽनित्योऽपवादः" इत्युक्तम्। तत्र वृत्तिरेकार्थीभावः। ननु "प्राक्कडारात् समास" इत्यत ऊर्ध्वं "सह सुपा" इत्यतः प्रागेव कुतो विभाषाधिकारो न कृत इत्यत आह—एतदिति। मध्ये विभाषाधिकारपाठसामर्थ्यादेवैतः प्राचीनानां नित्यसमासत्वं गम्यत इत्यर्थः। यद्यपीतः प्राचीनानां विकल्पे प्रमाणाभावादेव नित्यत्वम्, तथापि तस्यैव लिङ्गेन दृढीकरणमिति बोध्यम्।

नन्वेवं सति "सुप्सुपा" इत्यपि नित्यसमासः स्यात्। ततश्च पूर्वं भूतः इतिलौकिकविग्रहवाक्यमनुपपन्नं स्यात्। "सुप्सुपा" इति विषये विस्पष्टं पटुः विस्पष्टपटुरितिविग्रहप्रदर्शनपरम् "आकडारसूत्रभाष्यमपि विरुद्ध्येत इत्याह—"सुप्सुपा" इति तु न नित्यसमास इति कुत इत्याह—"अव्ययमित्यादि" इति। 'आकडारात्' इत्येवसिद्धेः प्राक्डारादितिप्राग्ग्रहणं समाससञ्ज्ञाया अव्ययीभावादिसञ्ज्ञासमावेशार्थम्। अन्यथा एकसञ्ज्ञाधिकारात्पर्यायः स्यादिति "आकडार" सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। "अव्ययं विभक्ति" इत्याद्यव्ययीभावादिविधिषु "सुप्सुपा" इतिसमासमनूद्य नाऽव्ययीभावादिसञ्ज्ञाविधेयाः "उपपदमतिङ्" "कर्तृकरणे कृता बहुलम्" "आख्यातमाख्यातेन क्रियासातत्ये" इत्यादौ सुबन्तेन सुबन्तस्य समासस्योद्देश्याप्रसिद्धेः। अतस्तेषु समासविधानमावश्यकम्, अर्थाधिकारानुरोधात्। सर्वत्र समास इत्यनुवृत्तं विधेयसमर्पकमिति श्रद्धेयम्। तत्र "सुप्सुपा" इत्येवसिद्धः "अव्ययं विभक्ति' इत्याद्यव्ययीभावादिविधिषु समाससञ्ज्ञाविधान व्यर्थं स्यात्। ततःप्राचीनविधेः वैकल्पिकत्वं ज्ञापयति। नचाव्ययीभावादिविधिषु समासविध्यभावे अव्ययादीनां समासशास्त्रे प्रथमानिर्दिष्टत्वाभावेन उपसर्जनत्वाभावेन पूर्वनिपातनियमो न स्यात्। तदर्थमव्ययीभावादिविधिषु समासविधानं चरितार्थमितिवाच्यम्, "प्रथमानिर्दिष्टम्" इतिसूत्रे 'समास' इत्यस्य समासत्वव्याप्याव्ययीभावादिसञ्ज्ञाविधायके शास्त्रे प्रथमान्तपदबोध्यत्वमुपसर्जनत्वमित्यर्थाभ्युपगमेनादोषात्। तस्मादव्ययीभावादिविधिषु समासविधानं "सुप्सुपा" इतिसूत्रस्य वैकल्पिकत्वं ज्ञापयति। अन्यथा पूर्वोक्तार्थेन अव्ययादीनामुपसर्जनत्वसिद्धेः किन्तेन। "आकडारात्" इतिसूत्रभाष्ये "सुप्सुपा" इति समासविषये विस्पष्टं पटुः विस्पष्टपटुरितिविग्रहप्रदर्शनं चेह लिङ्गमित्यलं प्रपञ्चविपञ्चीविलासेन। एवञ्च 'इवेन समास' इत्य-

तथा "अनुदात्तं पदमेकवर्जम्" (पा० सू० ६।१।१५८) "असिद्धवदत्र" (पा० सू० ६।४।२२) इत्यादिसूत्रेष्वपि कैयटे स्पष्टम् । अत आह— **सुप्सुपेतीति । समासेति ।** योगविभागेनैव सिद्धे समासे उत्तरसूत्रैः पुनर्विधानं प्राचीनस्य काचित्कतां ज्ञापयति । एवं च इवेन समासस्यापि कदाचित्कत्वात् "उद्बाहुरिव वामनः" इत्यादि सिद्धम् । "इवेन" (का० वा०) इति वार्तिकं तु यद्यपि "कुगति" (पा०सू०२।२।१८) इत्यत्र पठ्यते, तथाऽपि "सुप्सुपा"(पा०सू०१।४।१०३) इत्यत्रत्यमेव नित्याधिकारे स्मारितमिति कैयटः । एवं स्थिते इवेन समासस्य छान्दसत्वं कल्पयन्तः प्रत्युक्ताः । जीमूतस्येवेत्यत्र बह्वृचैः समासाभ्युपगमेऽपि तैत्तिरीयैर्व्यस्तस्यैव पाठादिति दिक् ।

"अपपरिबहिः" (पा० सू० २।२।१२) ॥ अत एव ज्ञापकाद्बहिर्योगे पञ्चमी, "ज्ञापकसिद्धं न सर्वत्र" तेन 'करस्य करभो बहिः' इति सिद्धम् । **आबालमिति ।** यत्तु-आ परमाणोः आच भूगोलकमिति किरणावल्यां प्रयुक्तम्, तत्प्रामादिकम् । समासमध्ये चकारप्रयोगासम्भवात् । आभूगोलकादिति तु पाठ्यम् । **यं पदार्थमिति ।** सूत्रे यदिति सामान्ये नपुंसकम् । "अव्ययं विभक्ति"(पा०सू०२।१।६) इत्यनेन सिद्धे

दिति । वाक्येन सञ्ज्ञानवगमान्नित्यसमाससदृशत्वेन नित्यत्वादित्यर्थः । पुनर्विधानमिति । समाससञ्ज्ञाया इति भावः । अन्यथा तद्विहितसमाससञ्ज्ञानुवादनाव्ययीभावादिसञ्ज्ञामेव विदध्यात् । अत्र च व्याख्यानमेव शरणं वृद्धानाम् । न च तत्सञ्ज्ञाविधानमव्ययादीनां समासशास्त्रप्रथमानिर्दिष्टत्वसम्पादनेनोपसर्जनसञ्ज्ञार्थं चरितार्थमिति कथं ज्ञापकमिति वाच्यम् । तत्र सूत्रे समासे इत्यस्य समासत्वव्याप्यसञ्ज्ञाविधौ प्रथमानिर्दिष्टमित्यर्थं बाधकाभावादिति दिक् । इवेन समासस्य काचित्कत्वे हेतुमाह–जीमूतस्येति ।

अत एव ज्ञापकादिति । बहिर्योगे पञ्चम्या समासविधानाज्ज्ञापकादित्यर्थः । लक्षणत्वं वस्तुसन्निमित्तम्, न तु तेन सम्बन्धेनान्वयस्तदाह––अव्ययमिति ।

स्यापि वैकल्पिकत्वं सिद्धम् । तत्फलम्-'उद्बाहुरिव वामन' इतिव्यस्तप्रयोगः । यद्यपि नित्यसमासाधिकारे "कुगति' इत्यत्रापि इदं पठितम्, तथापि "सुप्सुपा" इत्यत्र पठितमेव स्मार्यते तत्रेति कैयटः ।

अपपरिबहिरिति । अयम्भावः—अपपरियोगे "पञ्चम्यपाङ्परिभिः" इतिपञ्चमीविहितैव । अन्चूत्तरपदयोगेऽपि "अन्यारात्" इति पञ्चम्येव विहिता, ततश्चात्रसूत्रे समासविधायके पञ्चम्या इति ग्रहणं व्यर्थं सत् बहिर्योगे पञ्चमीं ज्ञापयति, "ज्ञापकसिद्धं न सर्वत्र" इति तेन 'करस्य करभो बहिः' इत्यपि सिद्धम् ।

यं पदार्थमिति । लक्षणेनेत्यनुवर्तते । समयेत्यधिकरणशक्तिप्रधानम् । यदिति "अभितः परितः" इत्यनेन द्वितीयान्तं सामान्ये नपुंसकम् । तथाच यं पदार्थं समयेत्यर्थद्योतकोऽनुस्तेन लक्षणभूतेन तद्वाचकेन समस्यत इत्यर्थः । तत्फलितमाह—यं पदार्थमिति । वनादेर्लक्षणत्वं समीपद्वारा

विभाषार्थं सूत्रम्। तेन पक्षे वनस्यानु इत्युदाहार्यम्। **अनुगङ्गमिति।** इहाऽऽयामो लक्षणत्वं चानुना द्योत्यते। लक्ष्यं तु समासार्थः। अत एव वाराणस्याः सामानाधिकरण्यम्। एवं स्थिते फलितमाह—**गङ्गा-दैर्घ्येति। वाराणसीति।** वरं च तदनश्च वरानः—श्रेष्ठोदकम्, तस्यादूरभवा। "अदूरभवश्च" (पा०सू०४।२।७०) इत्यण्। आदिवृद्धिः "पूर्वपदात्सञ्ज्ञायाम्" (पा०सू०८।४।३) इति णत्वम्। अणन्तत्वान्ङीप्।

अनोः समीपार्थत्वादिति भावः। **वनस्यान्विति।** कर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञा तु नात्र। तद्द्योत्येन लक्ष्यलक्षणभावेनेतरत्रान्वयाभावात्। वनसमीपमित्येव बोधादिति भावः। तेन सम्बन्धेनान्वये तु वनमन्वित्येव बोद्धव्यम्। अग्निमभीतिवत्। **अनुना द्योत्यत इति।** दीर्घगङ्गासदृशीति वाच्योऽर्थः। गङ्गादैर्घ्येत्यादिः फलितोऽर्थः। द्योत्यार्थस्य विशेषणताया एव सर्वसम्मतत्वात्। यद्वा द्योत्यते इत्यस्य बोध्यत इत्यर्थः। स च शक्त्यैवेति बोध्यम्। लक्षणत्वं च वस्तुसदेव निमित्तम्। एवं चात्रापि तेन सम्बन्धे-नान्यत्रान्वयाभावान्न कर्मप्रवचनीयत्वप्रयुक्ता द्वितीया। सादृश्याद्यन्तर्भावश्चैकार्थीभा-

लक्षणत्वन्त्वत्र ज्ञानजनकज्ञानविषयत्वरूपम्। स्वसामिप्येन हि वनेन अशनिर्देशो ज्ञाप्यते, तच्च वस्तुसन्निमित्तम्, न तु तेन सम्बन्धेनान्वयस्तदाह–वनस्य समीपं गत इत्यर्थः।

पक्षे वनस्यानु इत्युदाहार्यमिति। परे तु वनस्येति षष्ठी त्वत्र दुर्लभा। कर्मप्रवचनीययोगे द्वितीयाया दुर्वारत्वात्। तत्सामर्थ्यात् समयालङ्काम् इतिवत्समासबाधे प्रसक्ते अस्य विध्यर्थत्वात्। तत्रायमनुः सामिप्यमात्रद्योतकः, न तु लक्ष्यलक्षणभावद्योतकश्चेति वाच्यम्। लक्षणेनेत्यनुवृत्तिवैयर्थ्यात्। नचैवमपि लक्षणमात्रद्योतकत्वं नास्तीति वाच्यम्। "लक्षणेत्थम्भूत" इत्यत्रमात्रपदाभावात् अग्निम्प्रति इति पूर्वसूत्रोदाहरणप्रत्युदाहरणविरोधाच्च। अतोऽत्र पक्षे वनमनु इत्युदाहार्यम्। वनस्यानु इतिमूलोक्तविवरणवाक्ये तु लक्षणभूतस्य वनस्य समीपङ्गत इति व्याख्येयमित्याहुः।

केचित्तु वनस्य समीपमित्येव बोधात् अनुद्योत्येन लक्ष्यलक्षणभावेनेतरत्रान्वयाभावात् कर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञाया अभाव इति यदि स्वीक्रियते, तर्हि वनस्यानु इत्येव बोध्यम्। यदि तु तेन सम्बन्धेनान्वयविवक्षा; तदा वनमनु इत्यपि भवति। 'अग्निमभि' इतिवत् अनेनैवाभिप्रायेण मूलमित्याहुः॥

तेनेति। लक्ष्यलक्षणभावसम्बन्धेनेति तदर्थः। एवं च 'अनुगङ्गं वाराणसी' इत्यत्र अनुशब्दद्योत्योऽर्थो दैर्घ्यसदृशदैर्घ्यं तदेकदेशे प्रथमतो भासमाने दैर्घ्ये गङ्गापदार्थस्याधेयतासम्बन्धेनान्वयो न त्वनेन गङ्गापदार्थस्य वाराणस्यामन्वयः। तदभिप्रायेणाह—सम्बन्धेनान्वयाभावादिति। एवञ्च गङ्गापदार्थस्य कर्मप्रवचनीयद्योत्यसम्बन्धप्रतियोगित्वाभावान्न द्वितीयेत्यर्थः। तदुक्तं भाष्ये–"किमुदाहरणम्, अनुगङ्गं हास्तिनपुरम्। अनुगङ्गम् वाराणसी, "यस्य चायामः" इत्युच्यते गङ्गा चाप्यायता वाराणस्यप्यायता तत्र कुत एत गङ्गया सह समासो भविष्यति। न पुनर्वाराणस्याः। एवं तर्हि लक्षणेनेति वर्तते। गङ्गा चैव लक्षणम्, न वाराणसी तत्र लक्ष्यलक्षणयोर्द्वयोरप्यायामत्वात्। सन्दिहानः पृच्छति–किमुदाहरणम्" इति। कैयटः—अनेकदेशे व्याप्त्या गङ्गाया आयामत्वेनानेकजनापेक्षया प्रसिद्धत्वात्तस्या एव लक्षणत्वम्। ततो यद्यपि कस्यचित् पुरुषस्य हस्तिनपुरमायामत्वेन प्रसिद्धम्, न गङ्गा, तथापि न तदपेक्षया प्रयोगव्यवस्था किं तर्हि प्रचुरलोकापेक्षयेति दिक्। 'निवेश्य गङ्गामनुतां महाचमूम्' इति रामायणप्रयोगाद्यत्र लक्ष्यलक्षणभावसम्बन्धेनान्वयविवक्षा, तत्र गङ्गामनु इत्येवं भवतीति।

"नदीभिश्च" (पा०सू०२।१।२०) ॥ स्वरूपस्य सञ्ज्ञाया नद्याश्च नेह ग्रहणम्, बहुवचननिर्देशात् । किं त्वर्थस्य । न च तस्य समाससञ्ज्ञा भवति । अतस्तद्वाचिनामयं समासः । ते च न केवलं विशेषशब्दा एव, किं तु सामान्यशब्दोऽपि । नित्यसमास इति । एतच्च वृत्तौ स्पष्टम् । शाकलसूत्रे कैयटस्वरसोऽप्येवम् । नन्वेवं न्यायसाम्यात् बहुव्रीहेरपि नित्यसमासत्वं स्यादिति चेत् । नैवम् । यस्येत्यादिपदान्तरसमभिव्याहारेणान्यपदार्थप्रतीतेः । अत एव सञ्ज्ञानवगमादि इत्युक्तम्, न त्वन्यपदार्थाऽनवगमादिति । सञ्ज्ञायां किम्, शीघ्रगङ्गो देशः । अथाऽव्ययीभावेऽसाधारणान् समासान्तानाह—

"अव्ययी" (पा०सू०५।४।१७)॥ सामासान्त इति । समासस्य

वबलाद । उपलक्षितेत्यस्य विशिष्टेत्यर्थः । गङ्गादैर्घ्यसदृशेत्यादिबोधोत्तरं नियमेन मनसा तद्गतज्ञापकत्वबोधात्तस्यानुद्योत्यतोक्ता । यथा प्रारभ्यत इति क्रियाध्याहारकतया ऽथशब्दस्य प्रारम्भद्योतकता इति बोद्धयम् ।

सामान्यशब्दोऽपीति । तेन पञ्चनदं सप्तगङ्गमित्यादिसिद्धिः । पदान्तरसमभिव्याहारेणेति । तद्घटितमेव तत्र वाक्यं न केवलवर्त्तिपदार्थघटितमिति भावः । समासस्येति । इदं च "समासान्ता" (पा०सू०५।४।६८) "अन्त" (पा०सू०८।४।२०)

तद्गतज्ञापकत्वबोधादिति । लक्ष्यलक्षणभावद्योतकत्वाभावेन अनोः कर्मप्रवचनीयत्वाभावान्तगङ्गाया अनु इत्यत्र द्वितीया इति भावः । विशिष्टेत्यर्थ इति । वाराणस्याः स्वरूपेण ज्ञातत्वेऽपि आयामविशिष्टेत्यर्थः । यथाहि—असीवरुणयोर्मध्ये वाराणसी इत्येवं वाराणस्याः स्वरूपेण ज्ञातत्वेऽपि प्राक्पश्चिमायता; उदग्दक्षिणायता वा वाराणसी इत्येवं प्रश्ने अनुगङ्गं वाराणसीत्युत्तरं प्रयुज्यते । असीवरुणमध्यदेशावच्छिन्नगङ्गादैर्घ्यस्य ज्ञातत्वात् । तेन वाक्येन तत्सदृशदैर्घ्यत्वज्ञानाभिरुक्तगङ्गादैर्घ्यस्य च दक्षिणोत्तरायतत्वज्ञानात् वाराणसीदक्षिणोत्तरायता इति ज्ञायते । अर्थात् विशालात्वमन्यादृशमितिज्ञायते, ततश्च न काचिदनुपपत्तिरितिबोध्यम् । स्वरूपस्येति । न ग्रहणमिति सम्बध्यते । शकसञ्ज्ञात्वादित्यपि बोध्यम् । सञ्ज्ञाया नद्याश्चेति । नदीसञ्ज्ञकानामित्यर्थः । तेन गौर्यादिशब्दानां न ग्रहणमितिभावः ।

पञ्चनदमिति । अत्र केचित् 'गोदावर्याश्च नद्याश्च संख्याया उत्तरे यदि' इति "अच्प्रत्यन्वव" इति योगविभागसिद्धान्ताभियुक्तोक्तेन वक्ष्यमाणोऽजित्याहुः, तन्न । योगविभागस्येष्टसिद्ध्यर्थत्वाद्भाष्यकृता तदनुक्तेश्चेति दिक् ।

नित्यसमास इति । नित्यसमाससदृश इति तदर्थः । तत्सादृश्यं च समाससमानार्थकवाक्याभावेन बोध्यम् । विग्रहस्तुसमासघटकपदानां भवत्येव । महाविभाषायाऽ असम्बन्धे प्रमाणाभावात् । अत एव "द्वितीयतृतीयचतुर्थ" इतिसूत्रे अन्यतरस्याङ्ग्रहणेन उत्सर्गापवादयोर्महाविभाषाविषयत्वादपवादाभावे उत्सर्गस्याप्रवृत्तिरिति ज्ञापितेऽर्थे उन्मत्तगङ्गमित्युदाहृतम् । "अव्ययीभावेन मुक्तेबहुव्रीहिणे" इति चोक्तम्भाष्ये । अस्य समासनित्यत्वे तु भाष्यमसङ्गतं स्यात् । कदाप्यव्ययीभावमुक्तत्यसम्भवात् ।

इदञ्च समासान्ता इति । अत्र समासपदम् अलौकिकविग्रहवाक्यपरमेव । अत एव बहुकुमा-

समासार्थोत्तरपदस्य वा चरमावयव इत्यर्थः । तेनोपशरदमित्यत्र "नाऽव्ययीभावात्" (पा० सू० २।४।८३) इत्यम्, द्विपुरीत्यादौ "द्विगोः" (पा०सू० ४।१।२१) इति ङीप् च सिध्यति। **जराया इति । गुणसूत्रम् । प्रतिपरेति । अक्ष्णः परामिति ।** अविषय इत्यर्थः । वृत्तिवि-

इत्यादिसूत्रेषु भाष्ये स्पष्टम् । **समासार्थोत्तरपदस्य वेति** । अयं पक्षः "सरूप" (पा०सू०१।२।६४) सूत्रे कैयटे स्पष्टः । परं तु चिन्त्यः । समासपदस्य तदर्थोत्तरपदलक्षणायां मानाभावात् । तदर्थवाक्यस्योपचारेण समासपदेन ग्रहणमित्यर्थस्यैव "गोस्त्रियोः" (पा०सू०१।२।४०) इति भाष्ये उक्तत्वाच्च । "अन्तः" (पा०सू० ६।२।९२) इति सूत्रस्थभाष्येणोत्तरपदावयवत्वपक्षस्य विरोधाच्च । "सरूप" (पा०सू०१।२।६४) सूत्रस्थभाष्यं (१) तु समासावयवत्वपक्षे ऽपि सुयोजं सुधियाम् । तद् द्वयवन्नाद्यपक्षे एव फलद्वयमाह—तेनेति । अदन्ताव्ययीभावत्वप्रयुक्तोऽम्, अदन्तद्विगुत्वप्रयुक्तो ङीप् चेत्यर्थः । न च द्विगुरित्यादावकारान्तोत्तरपदत्वाभावात् स्त्रीत्वं कथं स्यादिति वाच्यम् । लिङ्गानुशासनसूत्राणां लोकसिद्धलिङ्गानुवादकत्वेनाविधायकत्वेन चात्रत्यद्विगौ स्त्रीत्वाभावनियामकत्वाभावात् । तदुक्तम्–"लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य" इति "समासान्ता" (पा०सू०५।४।६८) इत्यादिसूत्रेषु भाष्ये । न चोत्तरपदावयवत्वेऽपि अवयवावयवस्य समुदायावयवत्वेनोक्तप्रयोगयोः सिद्धिरिति वाच्यम् । "अन्त" (पा०सू०-६।३।४२) इति सूत्रे समासस्यान्तोदात्तत्वमुत्तरपदस्य वेति विकल्पे आद्यं इदं प्रथ-

---

रोक इत्यादौ ह्रस्वो न, इति "गोस्त्रियोः" इतिसूत्रे "अन्त" इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । एवञ्चालौकिकविग्रहवाक्ये समाससंज्ञासमकालमेव समासान्त इति सिद्धान्तः ।

प्र० (१) सरूपसूत्रस्थभाष्यमिति । एवं हि तत्र भाष्यम्—"कृतद्वन्द्वानां विभक्तौ परत एकशेष इति पक्षे "ऋक् च ऋक् च ऋचौ असारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति" इति ॥ समासान्तानां समासावयवत्वेऽपि तत्प्राग्भागस्य विभक्तिपरकत्वाभावः, तद्विशिष्टस्य तु न सरूपत्वमिति हेतोरेकशेषो न प्राप्नोतीति भङ्ग्या तद्भाष्यं सुयोजं सुधियामिति भावः ।

वस्तुतस्त्वेवं तद्भाष्यलापने समासान्तविशिष्टस्य द्वितीयऋच्शब्दस्यानर्थकत्वेन एकशेषाप्रासिरूपदोषस्य भाष्येऽनुद्भावनान्नायं प्रकारो भाष्यसम्मतः । न च द्वन्द्वावयवानामर्थवतामेवैकशेष इत्यत्र मानाभावान्नायं दोष उद्भावनार्ह इति वाच्यम् । सहविवक्षायामेकशेषप्रवृत्तेः सर्वसम्मतत्वेन समुदितार्थविषयकबोधतात्पर्येणोच्चरितानामेव सरूपाणामेकशेषोद्देश्यतावच्छेदकाक्रान्तत्वात् । समुदितार्थबोधकत्वरूपव्याप्यधर्मेण व्यापकस्यावयवार्थवत्त्वरूपधर्मस्यावश्यसत्त्वाबोधकानुमितेरेव प्रमाणत्वेन मानाभावात् । तस्मादुत्तरपदावयवत्वं समासान्तानामाश्रित्यैव तद्भाष्यं सुयोजम् । तेषामुत्तरपदावयवत्वादेव च काक्ष इत्यत्र अक्षिशब्देन बहुव्रीहौ षच् प्रत्यये तस्योत्तरपदावयवत्वेन अक्षशब्देन ग्रहणात् । लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषायाश्च "कोः कत्तत्पुरुषेऽचि"(पा०सू०६।३।१०१) इत्यत्र तत्पुरुषग्रहणसामर्थ्येनास्मिन् प्रकरणेऽप्रवृत्तिज्ञापनस्याभियुक्तैरुक्तत्वात् "का पथ्यक्षयोः" (पा०सू०६।३।१०४) इत्यनेन कोः कादेशः, दोष्म्, अन्तरीपमित्यादौ "द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्" (पा०सू०६।३।९७) इति ईदादेशश्च सिध्यति । अन्यथाऽर्थकत्वान्न स्यादिति विभावनीयं सुधीभिरित्यलम् ।

षये ऽक्षिशब्द इन्द्रियमात्रपरः । **समक्षमिति** । अक्ष्णो योगम् ।

"नदी" (पा०सू० २।१।२०) ।। इह स्वरूपस्यैव ग्रहणम्; न सञ्ज्ञायाः । पौर्णमास्याग्रहायण्योः पृथग्ग्रहणात् । **उपनदीति** । टजभावे नपुंसकह्रस्वः । इदं त्ववधेयम्–"नदीभिश्च" (पा०सू०२।१।२०) इति सूत्रे विशेषाणामिव स्वरूपस्य ग्रहणम् । विशेषाणामेवेत्यत्र मानाभावादित्युक्तम् । तेन पञ्चनदमिति सिद्ध्यति । अत्र च नित्योऽच् । तदुक्तम्—

"गोदावर्याश्च नद्याश्च सङ्ख्याया उत्तरे यदि" ।। इति ।

मका इत्यादौ कपोऽन्तोदात्तत्वापत्तिमुक्त्वा अस्तु तर्ह्युत्तरपदस्येत्युक्त्वा तत्पक्षे 'अनृच' इत्यत्रान्तोदा(१) त्तत्वासिद्धि रितीत्यर्थपरभाष्यविरोधेन तत्पक्षस्याङ्गीकर्तुमशक्यत्वादित्यलम् । **इन्द्रियमात्रपर इति** । बाह्येन्द्रियेत्यर्थः । सर्वबाह्येन्द्रियाविषये परोक्षत्वव्यवहारादिति भावः ।

न सञ्ज्ञाया इति । तत्संज्ञकस्येत्यर्थः । **नपुंसकह्रस्व इति** । उपलक्षणमेतदुपसर्जनह्रस्वस्यापि । **तदुक्तमिति** । माधवादिभिरिति भावः । "नदीभिश्च" (पा०सू०२।१।२०)इत्यत्र कैयटोऽप्येवम् । परन्तु योगविभागसिद्धस्य सामान्यत्वेन

अलमिति । तदर्थस्तु सरूपसूत्रभाष्ये समासान्तानामुत्तरपदावयवत्वमपि स्पष्टम् । अर्थवत्तान्ह्यावयवानामेकशेष इत्यर्थे प्रमाणाभावादिति तन्न्यूनत्वपरिहारस्तु न युक्तः । सहविवक्षायामेकशेषप्रवृत्तेः सर्वाभिमतत्वेन समुदायार्थविषयकबोधतात्पर्येणोच्चारितानामेव सरूपाणामेकशेषोद्देश्यतावच्छेदकाक्रान्ततया अर्थवत्त्वाभावे च तद्भाष्यस्य समुदितार्थबोधकत्वस्य सुतरामभावेन तदनुक्त्या तन्न्यूनत्वापरिहारात् । उत्तरपदावयवत्वस्वीकारादेव चकाक्ष इत्यत्र अक्षिशब्देन बहुव्रीहौ षच्प्रत्यये तस्योत्तरपदावयवत्वेन अक्षशब्देन ग्रहणात् 'प्रतिपदोक्त' परिभाषायाश्च "कोः कत्तत्पुरुषेऽचि" इतिसूत्रे तत्पुरुषग्रहणेनात्र प्रकरणेऽप्रवृत्तिज्ञापनेनात्राप्रवृत्तेः शेखरादावुक्तत्वात् । "कापथ्यक्षयोः" इत्यनेन कादेशः सिध्यति । 'अन्तरीपम्' इत्यादौ 'द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्' इत्यनेन ईदादेशश्च सिध्यति । अन्यथा अनर्थकत्वान्न स्यात् । तस्मात्तत्कल्पनापेक्षया उत्तरपदावयवत्वकल्पनस्यैव न्याय्यत्वादिति दिक् ।

कैयटोऽप्येवमिति । यदि समाहारग्रहणं न क्रियते; तदा "पुरस्तादपवादा" इत्यनेन न्यायेनायं समासः पूर्वकालैक इतिसमासं बाधेत, समाहारे तु परत्वाद्द्विगुः स्यात् । ततश्चैकनदीत्यत्राव्ययीभावे कृते तन्निबन्धनो "नदीपौर्णमासी" इति वा टच् प्राप्नोति; नपुंसकत्वं च । यस्तु 'गोदावर्याश्च नद्याश्च' इत्यच् समासान्तः, स "अच् प्रत्यन्वव" इत्यत्र 'अच्' इतियोगविभागेन क्रियते स चेष्टप्रसिद्ध्यर्थं इति तत्पुरुषे प्रयोगादर्शनात् 'एकनदी'इत्यत्र न प्रवर्तते । अव्ययीभावे तु'पञ्चनदम्' इत्यत्र भवत्येव एकयूपीवत् समाहारविवक्षायाम् एकनदी एकनदमितीत्याह—कैयटोऽप्येवमिति ।

प्र० (१) इत्यत्रान्तोदात्तत्वसिद्धिरिति । इत्युक्त्वा उभयोरपि प्रकरणेन लक्ष्यानुसारात्क्वचिदुत्तरपदान्तस्य क्वचित्समासान्तस्योदात्तत्वम्" इति भाष्ये समाहितमिति बोध्यम् ।

इत्यव्ययीभावः ।

एतच्च "अच्प्रत्यन्वव" (पा०सू० ५।४।७५). इत्यत्राजिति योगविभागात्सिद्धम् । **पूजार्थमिति** । अन्यतरस्याङ्ग्रहणस्य प्रकृतत्वादिति भावः ॥

इत्यव्ययीभावः ।

विशेषेण "नदीपौर्णमासी" (पा०सू०५।४।११०) इत्यनेन बाधः कथं नेत्यत्र हढं मानं फलं च चिन्त्यं तदेतत 'तदुक्तम्' इत्यनेन ध्वनितम् ॥

इत्यव्ययीभावः ॥

अन्यतरस्यां ग्रहणस्येति । इदञ्चिन्त्यम्, वेति वक्तव्ये तत्पूजार्थमेवेत्यर्थः । नच अन्यतरस्यां ग्रहणस्य स्वरितत्वं कथन्नेति वाच्यम् । "नदीपौर्णमासी" इतिसूत्रे नदीपदेन विशेषाणामग्रहणे शरदादिषु विपाट्शब्दपाठस्य ज्ञापकत्वं संख्यासंज्ञासूत्रे भाष्ये उक्तत्वात् । "नद्यो" इत्यादेर्वैकल्पिकत्वे नित्यत्वाय पाठस्यावश्यकतया ज्ञापकत्वासङ्गतिः स्पष्टैवेति दिक् ।

राधाकृष्णम्प्रणम्यादौ श्रीजगन्नाथशर्मणा ।
कृतोऽयम्बालबोधाय शब्दरत्नप्रदीपकः ॥

इति श्रीजगन्नाथशास्त्रिकृतशब्दरत्नप्रदीपकनामकटिप्पणी समाप्ता ।

इत्यव्ययीभावः ।
